Cuprinsul revistelor din anul 1953

Revista nr. 1 – 1 ianuarie 1953
FERICIRE ÎN A DĂRUI - *PAG. 3*

Revista nr. 2 – 15 ianuarie 1953
NEFERICIȚII NEMULȚUMIȚI - *PAG. 39*

Revista nr. 3 – 1 februarie 1953
ELIBERARE PENTRU O LUME DREAPTĂ - *PAG. 77*

Revista nr. 4 – 15 februarie 1953
CÂND VA VENI ÎMPĂRĂȚIA LUI DUMNEZEU? - *PAG. 115*

Revista nr. 5 – 1 martie 1953
DE CE NE STRĂDUIM PENTRU A PĂSTRA INTEGRITATEA? - *PAG. 151*

Revista nr. 6 – 15 martie 1953
LUPTĂTORI CARE CÂNTĂ - *PAG. 185*

Revista nr. 7 – 1 aprilie 1953
SĂ FACEM LUCRAREA APROBATĂ DE DUMNEZEU - *PAG. 223*

Revista nr. 8 – 15 aprilie 1953
DUMNEZEUL UNIC - *PAG. 257*

Revista nr. 9 – 1 mai 1953
ÎNVĂȚAȚI DE CĂTRE IEHOVA - *PAG. 295*

Revista nr. 10 – 15 mai 1953
PREDESTINARE SAU ALEGERE INDIVIDUALĂ - CARE DINTRE ELE? - *PAG. 333*

Revista nr. 11 – 1 iunie 1953
PREDESTINARE ŞI PREŞTIINȚA LUI IEHOVA - *PAG. 371*

Revista nr. 12 – 15 iunie 1953
DOMNIA ÎMPĂRATULUI MORȚII - *PAG. 411*

Revista nr. 13 – 1 iulie 1953
UNITATE ÎN EXISTENȚA DIN LUMEA NOUĂ, O REALITATE - PAG. 449

Revista nr. 14 – 15 iulie 1953
PUNEREA ÎN FUNCȚIUNE A GUVERNULUI ÎMPĂRĂȚIEI - PAG. 487

Revista nr. 15 – 1 august 1953
STRÂNGEREA OAMENILOR DIN TOATE NAȚIUNILE ÎNTR-O SINGURĂ TURMĂ - PAG. 525

Revista nr. 16 – 15 august 1953
SĂ TRĂIM ACUM CA O SOCIETATE A LUMII NOI - PAG. 555

Revista nr. 17 – 1 septembrie 1953
„UMBLAȚI ÎN NUMELE DUMNEZEULUI NOSTRU IEHOVA PENTRU TOTDEAUNA" - PAG. 595

Revista nr. 18 – 15 septembrie 1953
FUGA SPRE SIGURANȚĂ ÎMPREUNĂ CU SOCIETATEA LUMII NOI - PAG. 635

Revista nr. 19 – 1 octombrie 1953
ATACUL LUI GOG DIN MAGOG - PAG. 673

Revista nr. 20 – 15 octombrie 1953
SĂ UMPLEM CASA CU GLORIE - PAG. 709

Revista nr. 21 – 1 noiembrie 1953
CUVÂNTUL CEL VIU - PAG. 747

Revista nr. 22 – 15 noiembrie 1953
ZIUA PENTRU SALVARE - PAG. 785

Revista nr. 23 – 1 decembrie 1953
„ÎMPĂCAȚI-VĂ CU DUMNEZEU" - PAG. 823

Revista nr. 24 – 15 decembrie 1953
LAUDĂ VEŞNICĂ DATORATĂ SUVERANULUI LUMII NOI - PAG. 861

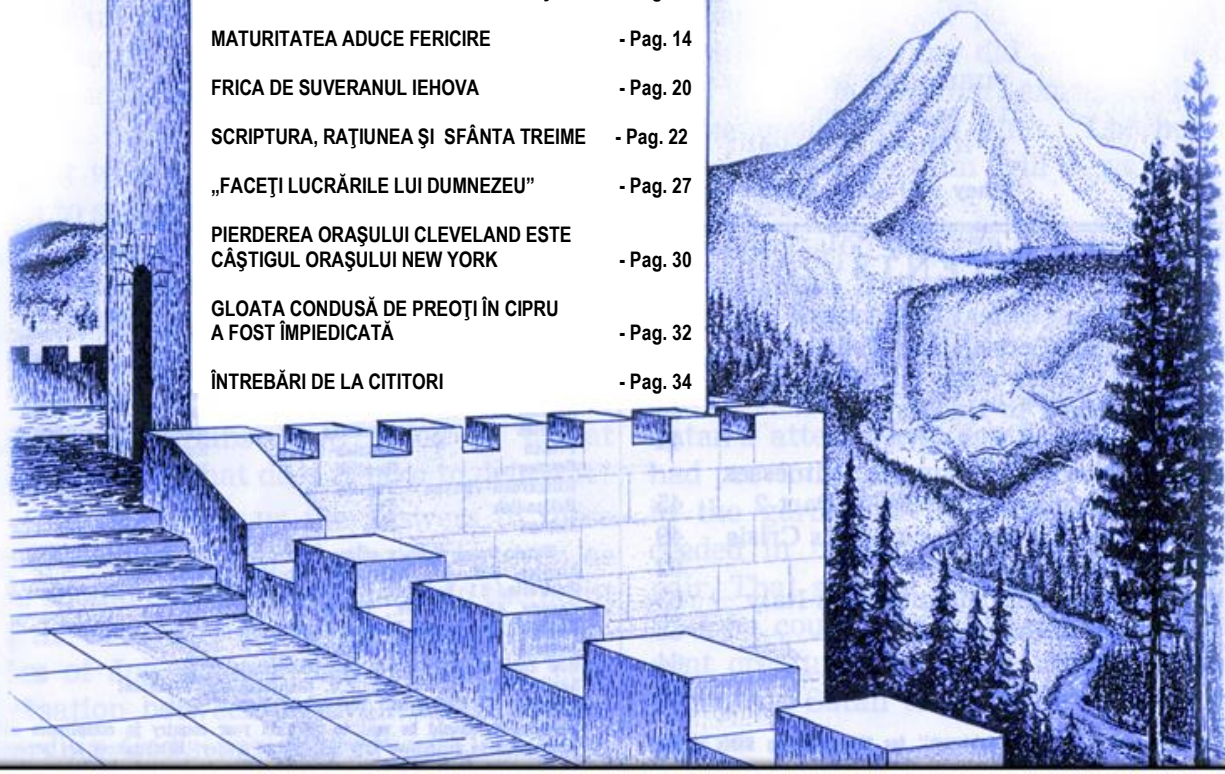
TURNUL de VEGHERE

1 IANUARIE 1953 Nr. 1

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

FERICIRE ÎN A DĂRUI	- Pag. 3
FERICIREA AMBASADORILOR ÎMPĂRĂŢIEI	- Pag. 9
MATURITATEA ADUCE FERICIRE	- Pag. 14
FRICA DE SUVERANUL IEHOVA	- Pag. 20
SCRIPTURA, RAŢIUNEA ŞI SFÂNTA TREIME	- Pag. 22
„FACEŢI LUCRĂRILE LUI DUMNEZEU”	- Pag. 27
PIERDEREA ORAŞULUI CLEVELAND ESTE CÂŞTIGUL ORAŞULUI NEW YORK	- Pag. 30
GLOATA CONDUSĂ DE PREOŢI ÎN CIPRU A FOST ÎMPIEDICATĂ	- Pag. 32
ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI	- Pag. 34

“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul ”Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delicvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

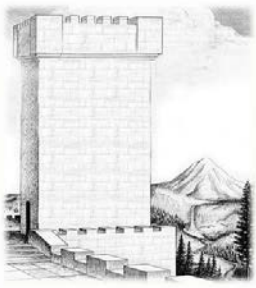
Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Cristos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’ Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS **– American Standard Version**	***LXX*** **– The Septuagint Version**
AT **– An American Translation**	***Mo*** **– James Moffatt's version**
Da **– J. N. Darby's version**	***NW*** **– New World Translation**
Dy **– Catholic Douay version**	***Ro*** **– J. B. Rotherham's version**
ED **– The Emphatic Diaglott**	***RS*** **– Revised Standard Version**
Le **– Isaac Leeser's version**	***Yg*** **– Robert Young's version**

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	**$1**
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	**8s**
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	**$1.72**
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	**$1**
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	**7s**
Jamaica, 151 King St., Kingston	**7s**
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	**7s**
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	**7s**

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by International money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

1 ianuarie 1953 **Nr. 1**

Fericire în a dărui

"Este mai multă fericire în a da decât în a primi."
(Faptele Apostolilor 20:35)

1. Fericirea vine într-o măsură mai mare prin dăruire. Aţi experimentat vreodată această plăcere? Da, spuneţi dumneavoastră, am dăruit multe lucruri oamenilor pe care îi iubesc, ceea ce m-a făcut foarte fericit. Dar nu a fost această fericire doar de moment, fără trăinicie? Sau, aţi simţit vreodată că trebuie să oferiţi un dar cuiva doar pentru că acea persoană v-a oferit un dar ce v-a obligat, mai mult sau mai puţin, să faceţi ceva în schimb? Nu a existat fericire în acea dăruire, nu-i aşa? Aţi dăruit fiind obligaţi, deoarece aţi simţit că trebuie să întoarceţi gestul. Asta se întâmplă des în acest sistem de lucruri; această lume veche funcţionează pe acest sistem: Îmi daţi un dar, iar apoi vă voi da şi eu un dar. În acest fel, indivizii se îndatorează unii altora. Acest lucru se întâmplă tot timpul în lumea politică, religioasă şi comercială.

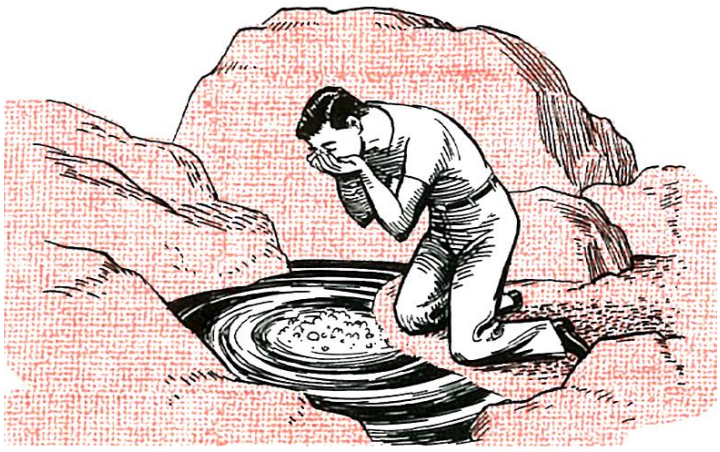
2. Oamenii acestei lumi nu urmează sfatul minunat al lui Isus, aşa cum este descris în Luca 14:12-15 (*NW*): „Când dai un prânz sau o cină, nu-i chema nici pe prietenii tăi, nici pe fraţii tăi, nici pe rudele, nici pe vecinii bogaţi. S-ar putea ca într-o bună zi să te invite şi ei, iar aceasta ar fi o răsplată pentru tine. Ci, când dai un ospăţ, invită-i pe săraci, pe infirmi, pe şchiopi şi pe orbi; şi vei fi fericit, pentru că ei nu au cu ce să te răsplătească. Căci vei fi răsplătit la învierea celor drepţi". „Auzind aceste lucruri, unul dintre cei de la masă i-a zis: 'Fericit este cel care este la sărbătoare în împărăţia lui Dumnezeu'". V-ar plăcea să luaţi parte la sărbătoare în Împărăţia lui Dumnezeu? Puteţi, dacă urmaţi sfatul Maestrului şi nu practicile acestei lumi vechi.

3. Haideţi să privim înapoi, spre un timp cu mult înainte de apariţia noastră pe pământ. Iehova Dumnezeu era Cel care dăruia, şi chiar şi atunci acest lucru era în beneficiul nostru. El a dăruit din marea Lui putere, din înţelepciunea Lui, din cunoştinţa şi dragostea Lui. El a dăruit, constant, într-un mod care ne afectează viaţa în prezent. El încă dăruieşte. De la El se revarsă continuu binecuvântări pentru creaţia Lui, iar noi suntem destinatarii acestor daruri din partea „Dumnezeului cel fericit" (1Tim. 1:11, *NW*). Din abundenţa Lui, Iehova Dumnezeu ne dăruieşte nouă. El nu cere nimic în schimb, dar noi ne putem arăta recunoştinţa.

4. Vă veţi arăta aprecierea pentru multele binecuvântări pe care ni le-a acordat Iehova? El a fost fericit în dăruirea pe care ne-a făcut-o. Nu există oare ceva ce îi putem dărui lui Iehova? În primul rând, tot ce avem, am primit de la El; aşa că dacă vreodată îi vom da ceva, ce va fi acest lucru? Cu adevărat, tot ce vrea Tatăl, Creatorul omului, de la creaturile Sale umane de pe pământ, sau ce I-ar putea dărui asemenea creaturi, este felul corect de închinare, închinarea adevărată. Asta înseamnă să ne închinăm lui Iehova cu podoabe sfinte. Este ceva ce vine din inimă, dintr-o cugetare curată. Dacă ne închinăm Dumnezeului cel adevărat în felul în care o porunceşte în Cuvântul Său, El va fi mulţumit. Închinarea noastră reprezintă serviciul nostru pentru El. Aceasta trebuie îndeplinită într-un mod nepătat, iar noi putem face acest lucru prin respectarea poruncilor Sale.

5. Un om înţelept din secolele trecute a scris: „Iehova dă înţelepciune; Din gura Lui ies cunoştinţa şi priceperea” (Prov. 2:6, *AS*). Gândiţi-vă la uriaşa cantitate de informaţie cunoscută de Creator. Gândiţi-vă la cunoştinţa Lui de nepătruns şi la înţelepciunea Lui. Toate acestea reprezintă proprietatea Lui, dar nu o păstrează doar pentru Sine. De fapt, El descoperă creaturilor Sale inteligente mult din înţelepciunea Lui. El o trimite prin Cuvântul Său şi ne-o dăruieşte pentru binecuvântarea noastră.

6. Fiecare din creaturile Sale, fie că suntem bătrâni sau tineri, fie că am trecut prin şcoală sau nu, poate obţine o parte din această înţelepciune şi cunoştinţă. Nu contează dacă eşti un vestitor nou al Împărăţiei într-o grupă de-ale martorilor lui Iehova, sau eşti pionier, misionar, membru al unei case Betel, sau într-un birou de filială al Societăţii Turnul de Veghere – poţi primi din aceste lucruri minunate de la Dumnezeu. Totuşi, trebuie să te concentrezi şi să depui efort pentru a obţine această cunoştinţă şi după aceea să dai dovadă de înţelepciune în răspândirea acesteia. Noi nu dorim să fim asemenea unui burete, doar să absorbim apa, şi apoi să fie nevoie de cineva care să o stoarcă din noi, din când în când, ca lucrurile bune pe care le-am învăţat să folosească şi altora. Nu ar trebui să fie necesar ca alţi oameni să ne stoarcă şi să scoată adevărul din noi cu forţa. Noi ar trebui să fim atât de plini de adevăr şi de priceperea Cuvântului lui Dumnezeu, încât acestea să curgă din noi constant. Ar fi mai bine să fim asemenea unui izvor învolburat, întotdeauna revărsând gratuit proaspăta apă dătătoare de viaţă, nefiind necesar ca cineva să sape pentru apele adevărului. Nu uitaţi, „Există mai multă fericire în a dărui”.

Cuprins

Aşadar, de ce să nu fim învolburaţi ca un izvor, „şi să lăsăm să vină pe oricine însetează; oricine doreşte, să ia apa vieţii gratuit”? – Apoc. 22:17, *NW.*

7. Să dăruieşti înseamnă să oferi fără nimic în schimb. Când Dumnezeu ne-a oferit darul reprezentat de singurul Său Fiu născut, El n-a dăruit aşteptând ca noi să putem să-L răsplătim în acelaşi mod. Nu, darul Său de viaţă pentru noi a fost complet şi generos. Noi îl putem păstra dacă vom continua ascultători, în mod credincios, faţă de voinţa Sa. În mod asemănător, când dăruim altora acest mesaj bun despre viaţă, nu ne aşteptăm să fim plătiţi cu bani, cu timp petrecut, sau cu bunuri, din partea celor care îl primesc de la noi. Noi am primit mesajul vieţii din partea Tatălui nostru ca dar, şi dorim să dăruim altora cunoştinţa de care ne bucurăm, gratuit, ca şi ei să câştige speranţa vieţii veşnice. Aşa că dacă vrem să avem adevărata fericire în dăruire, aşa cum o face Iehova, trebuie să facem ceva şi pentru alţi oameni, fără să aşteptăm ceva în schimb. Omul nu îi poate adaugă nimic lui Dumnezeu; însă, având în vedere multele daruri pe care le-a primit din mâinile Creatorului Său, cu siguranţă el ar trebui să arate recunoştinţă şi să urmeze calea de acţiune a adevăratei închinări şi a adevăratului serviciu pentru Iehova. Acest serviciu aduce fericire.

8. Fericirea este o stare de bunăstare şi satisfacţie care oferă plăcere. Cel care este fericit se află într-o stare paşnică a minţii şi are mângâiere. Dar nu întotdeauna îi găsim pe fraţii şi surorile noastre din organizaţia lui Iehova într-o stare a minţii care oferă plăcere şi în pace, mângâindu-se unii pe alţi. Câteodată ei sunt tulburaţi; ceva îi deranjează sau îi supără. Când într-o adunare nu este prezentă pacea, este uşor de văzut că lipseşte ceva. Cineva nu dăruieşte şi drept rezultat, ceilalţi nu primesc darurile pe care le-ar primi dacă ar exista fericire în acea adunare. Lipseşte iubirea. Cineva a uitat că Isus a spus: „Trebuie să-L iubeşti pe Iehova, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu tot cugetul tău şi cu toată puterea ta”, şi „Să iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi” (Marcu 12:30,31, *NW*). Deci, asta este: cineva nu dăruieşte dragoste aproapelui său, aşa cum a zis Isus că ar trebui să facem.

SECRETUL ACESTEIA

9. Cu siguranţă, nu există nicio plăcere în a trăi fără fericire. Dacă ne întoarcem spre Cuvântul lui Iehova, putem găsi secretul fericirii; şi putem avea acea fericire de dimineaţă până seara, de-a lungul anilor, chiar toată eternitatea, dacă ne străduim. Cu siguranţă, dacă găsim acest secret al fericirii trebuie să fim nerăbdători să îl dezvăluim şi altora. Secretul fericirii constă nu doar în a primi, ci mai mult în a dărui. Dacă aşa stau lucrurile, atunci să dăruim altora din ce am primit. Iar ceea ce avem de dăruit ca închinători creştini ai Conducătorului Suprem al Universului este adevărul, cel mai minunat dar, cunoştinţa despre Iehova Dumnezeu. Noi cunoaştem cerinţele lui Iehova pentru adevărata închinare, şi trebuie să dăruim şi altora această cunoştinţă.

10. Iehova trebuie să aibă o plăcere şi o fericire enorme când dăruieşte creaturilor Sale. El ne-a dăruit atât de mult în creaţia originală; şi îşi arată iubirea în mod continuu dăruind soarele, ploile, fructele şi legumele, lâna şi pânza, copacii

Cuprins

şi adăpostul, dar, mai mult decât orice, cuvintelor Sale de viaţă. Iehova l-a îndrumat pe apostolul Pavel să ne scrie: „Dragostea ... nu-şi urmăreşte propriul interes” (1Cor. 13:4,5, *NW*). Cu siguranţă, Iehova nu îşi urmărea propriile interese atunci când a dat ploile calde de primăvară pentru a aduce înflorirea roadelor, sau soarele care să coacă grâul, sau oile care să crească lâna, sau copacii care să furnizeze lemnul de construcţie. Toate aceste lucruri au fost daruri şi binecuvântări pentru omenire. Acestea au fost o expresie a dragostei lui Dumnezeu. Dumnezeu a dat şi încă dă omenirii toate aceste lucruri şi multe altele, şi El este un „Dumnezeu fericit” în dăruirea Sa. Dacă urmăm acelaşi principiu al iubirii, atunci când dăruim n-ar trebui să ne urmărim propriile interese. Iubirea nu funcţionează aşa. Mai mult decât atât, există mai multă fericire în a dărui altora atunci când ei nu pot da înapoi. Iehova permite ploii să cadă şi peste cei drepţi şi peste cei nedrepţi; soarele Său străluceşte şi peste cei buni şi peste cei răi. Noi n-ar trebui să fim selectivi în dăruirea veştilor bune celorlalţi. Isus a spus să propovăduim Cuvântul la toate naţiunile, şi făcând aceasta vom primi fericirea.

11. Dacă fericirea este cea care ne oferă satisfacţia reală în a trăi şi a ne face existenţa să merite, atunci, cu siguranţă, fericirea trebuie să fie căutata. Existenţa în prezent nu ar fi plăcută fără fericire; aşadar, cum ne putem mări, oare, fericirea? Acum trăim doar pentru o perioadă scurtă de timp, dar ar trebui să ne placă să trăim la nesfârşit, pentru totdeauna. Petru ştia că înţelegerea Cuvintelor Celui Prea Înalt aduce viaţă. El i-a spus lui Isus: „Tu ai cuvintele vieţii veşnice” (Ioan 6:68, *NW*). Dacă urmăm Cuvântul lui Iehova şi vorbele lui Isus, nu vom avea doar viaţă, ci viaţă cu fericire. Acesta este motivul pentru care Pavel a zis: „Există mai multă fericire în a dărui, decât în a primi” (Fapte 20:35, *NW*). În mod sigur, existenţa în fericire ar fi o încântare pentru orice persoană.

12. După ce a scris multe informaţii şi instrucţiuni pentru ajutorul nostru în prezent, Pavel ne-a reamintit că fericirea reală şi completă vine prin dăruire. Începând cu Faptele Apostolilor 20:27, (*NW*) să observăm acum ce a adus el în atenţia noastră. El a spus: „Nu m-am reţinut să vă spun tot sfatul lui Dumnezeu”. Cu siguranţă, El dăruia din acea cunoştinţă pe care o avea. Cum? În cel de-al douăzecilea verset al aceluiaşi capitol el arată că învăţa „în public şi din casă în casă”. Aşadar, el nu s-a reţinut de la nici un fel de activitate. Acum, exemplul pe care l-a fixat Pavel este folositor de urmat pentru toţi servii lui Dumnezeu. Eşti şi tu un predicator din casă în casă? A fost această cale de acţiune pe care a urmat-o Pavel ca predicator cea care l-a făcut atât de fericit? El a continuat să spună: „Fiţi atenţi la voi înşivă şi la toată turma” (vs. 28). Aşadar, faci tu cel mai mare bine pentru turma lui Dumnezeu şi pentru tine? Interesul lui Pavel era pentru fraţii săi, pentru toţi. El ştia că turma lui Dumnezeu avea nevoie de atenţie. Nu dorea să vadă oile lui Dumnezeu împrăştiate, aşa că a îndemnat o conducere adecvată. Pavel ştia ce avea să se întâmple după ce îi părăsea pe discipolii pe care îi formase şi a repetat avertismentul lui Isus împotriva lupilor: „După plecarea mea se vor strecura în mijlocul vostru lupi asupritori şi nu vor trata turma cu blândeţe” –vs. 29.

Cuprins

13. Pavel nu numai că a oferit veşti bune despre jertfa de răscumpărare a lui Isus Cristos şi despre Împărăţia cerească promisă, dar a dat şi avertismentul necesar celor care se străduiau pentru un loc în organizaţia lui Dumnezeu. El a vorbit clar, însă cu compasiune, căci iubea adunarea lui Iehova şi noile sisteme de lucruri pe care le introdusese Isus. Pavel ştia ce spusese Isus despre lupii asupritori ce se vor strecura în adunare şi vor cauza o mare tulburare (vezi ce spune Ioan 10:7-16). Interesul lui Pavel pentru fraţii lui era profund şi dorea să ofere tot ce putea ca sfat şi exemplu. El ştia de pericolele iminente care puteau veni asupra creştinilor efeseni şi că să fie avertizaţi dinainte însemna să fie înarmaţi dinainte. Acesta este motivul pentru care el a spus: „Aşadar, rămâneţi treji şi ţineţi minte că ... n-am încetat să vă povăţuiesc pe fiecare cu lacrimi" (Fapte 20:31, *NW*). Primesc astăzi toţi din poporul lui Dumnezeu acest sfat? Dau ei atenţie Cuvântului lui Dumnezeu dat prin apostol? Citesc ei Biblia? O studiază ? Se întăresc ei? Amintiţi-vă: „Fiţi atenţi la voi înşivă". Aşadar, întrebaţi-vă: Ce fac eu ca să ofer un exemplu pentru turmă? Care este raportul meu de serviciu?

14. Pavel n-a fost povară pentru nimeni din adunare. El a spus: „Aceste mâini s-au preocupat de nevoile mele şi de nevoile celor aflaţi cu mine" (vs. 34). El n-a cerut nimănui altcuiva să-i poarte de grijă, sau să-i aranjeze călătoriile dintr-un loc în altul. Ar fi fost un privilegiu minunat să-l ajuţi în orice mod posibil, dar Pavel se afla acolo pentru a dărui fraţilor săi, şi numai făcând aşa el primea fericire. El nu le cerea lor să-i dăruiască, şi nici nu dăruia aşteptând ceva în schimb. Pavel şi-a dedicat viaţa fraţilor săi, aşa cum fixase Isus model când a fost pe pământ, consacrându-şi timp şi energie pentru apostolii Săi şi pentru oamenii cu bunăvoinţă care Îl ascultau. Isus Cristos a dăruit tot ce avea, chiar şi viaţa, pentru fraţii Săi. El a spus: „Nimeni nu are o iubire mai mare decât aceasta, ca cineva să-şi dea sufletul pentru prietenii Săi. Voi sunteţi prietenii Mei dacă faceţi ce vă poruncesc Eu" (Ioan 15:13,14, *NW*). Pavel a urmat acest sfat înţelept al lui Isus şi i-a respectat porunca, servind prietenilor săi. Faci tu tot atât de mult? Dacă da, atunci din experienţă, poţi spune aşa cum a spus Pavel: „Există mai multă fericire în a dărui, decât în a primi" – Fapte 20:17-35, *NW*.

15. Pavel nu a spus că în a primi nu există fericire; există. El cunoştea bucuria şi fericirea ce vin odată cu primirea şi auzirea adevărului. Aşa cum ştim şi noi. Priviţi cum şi-a arătat Pavel recunoştinţa după ce a ascultat glasul lui Isus în strălucirea apariţiei Sale (Fapte 9:3-22, *NW*). Astăzi suntem încântaţi să mergem la congrese şi adunări, la studii ale *Turnului de Veghere* şi studii de carte, şi să primim veşti bune de la instructor. Dar odată ce am înmagazinat toate aceste lucruri bune, există mai multă fericire în dăruirea adevărului altora, chiar mai multă fericire decât ne-am bucurat atunci când l-am primit. Nu a fost adevărat lucrul acesta în cazul lui Pavel? Da. Aşa că toţi să se dedice lui Iehova Dumnezeu şi să împartă altora Cuvântul Lui, ca şi ei să trăiască. „Propovăduiţi cuvântul !" – 2 Tim. 4:2.

16. În timp ce citim Scripturile Creştine Greceşti, putem vedea cum dăruiau fraţilor lor toţi apostolii. În acelaşi fel, la un moment dat, cineva ţi-a dăruit ţie. Îţi mai aduci aminte când ai auzit prima dată adevărul? A fost din partea cuiva care

Cuprins

te-a sunat la uşă şi ţi-a explicat mesajul Împărăţiei ? Sau l-ai auzit într-un alt mod? Când ai ajuns să apreciezi ce ţi-a fost explicat, ai fost bucuros, şi în scurt timp ai început să vezi organizaţia lui Dumnezeu şi să te asociezi cu poporul Său. Ai fost fericit să devii o parte a acestei organizaţii, pentru că modul ei de a face lucrurile era cinstit, drept şi plăcut. Adevărul, modul de a învăţa să gândeşti aşa cum gândeşte Dumnezeu, a început să-ţi schimbe întreaga cale de acţiune în viaţă. Cineva ţi-a dăruit ceva, fără plată; era gratis şi făcea o schimbare în bine în tine şi eşti recunoscător celui care ţi-a dăruit. Mai apoi, ai dorit să le spui şi altora despre aceasta. Aşa că ţi-ai dedicat viaţa lui Iehova Dumnezeu şi acum găseşti mai multă fericire în a lua adevărul pe care l-ai primit şi a-l dărui altora. Acum tu aduci mângâiere, bucurie, plăcere, idei noi şi spiritul unei noi lumi; poţi dărui oamenilor o speranţă pentru viaţă. Oare nu dăruirea acestei veşti bune altora este ceea ce îţi aduce adevărata fericire? Nu există nicio satisfacţie doar în acumularea de cunoştinţă şi informaţii în propria minte şi inimă, fără să o laşi vreodată să iasă. Să o păstrezi doar pentru tine te transformă într-un avar, iar avarul este o persoană nefericită. Viaţa lui este una nenorocită; el se gândeşte doar cum să-şi înmulţească agoniseala. Niciodată nu are fericire în a dărui. Vrei să fi un avar cu cunoştinţa ta? Dacă aşa eşti, atunci vei fi întotdeauna o persoană nenorocită, căci adevăratul secret al fericirii depline constă în dăruire.

17. Fericirea nu poate sta inactivă; ci trebuie exprimată. Fericirea trebuie să te afecteze pe tine sau pe altcineva. Ţi-ai ţinut fericirea inactivă? Ai ţinut-o adormită? Eşti tipul avarului care preferă să fie nefericit şi nenorocit, nedăruind niciodată altcuiva din ceea ce ai învăţat? Chiar dacă ai aduna în minte toată cunoştinţa din lume, ar fi nefolositoare dacă nu ai transmite-o niciodată. În timp ar fi uitată, iar cunoştinţa ta ar muri odată cu tine. De ce să dobândeşti cunoştinţă dacă nu ai de gând să o foloseşti? Adevăraţii creştini primesc cunoştinţă de la Iehova. Ei sunt învăţaţi de Iehova prin Cuvântul Său, iar fericirea lor vine din faptul că le vorbesc altora.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Cum primim fericirea într-o măsură mai mare?
2. Cum putem dobândi fericirea de a sărbători în împărăţia lui Dumnezeu?
3,4. (a) De cât timp dăruieşte Iehova şi în ce mod? (b) Ce putem arăta, ca răspuns, şi cum?
5,6. (a) Ce spun Proverbele 2:6 că dăruieşte Iehova şi cine sunt cei care pot primi acest lucru? (b) Cum trebuie să fim după ce primim acest lucru?
7. Cu ce atitudine trebuie să o facem pentru a experimenta fericire în a dărui?
8. Ce este fericirea şi ce arată absenţa ei dintr-o adunare?
9. Unde învăţăm secretul fericirii şi care este acesta?
10. Ce face ca fericirea să fie mai mare în a dărui, aşa cum este arătat în cazul lui Dumnezeu?
11. Ce aduce satisfacţie existenţei? Cum o putem dobândi şi pentru cât timp?

Cuprins

12,13. Cum a ilustrat Pavel dăruirea şi propriul îndemn: „Fiţi atenţi la voi înşivă şi la toată turma”?
14. Cum n-a fost Pavel o povară financiară pentru adunare şi cu o iubire decât care nu este alta mai mare?
15. Există fericire în a primi? Ce demonstrează experienţele lui Pavel şi ale noastre?
16. Cum s-a întâmplat că fiecare am primit adevărul individual şi ce a fost adăugat la fericirea de a-l poseda?
17. Cum poate ajunge să fie nefolositoarea primirea cunoştinţei de către cineva?

Fericirea ambasadorilor împărăţiei

ISUS a trimis doisprezece apostoli în calitate de ambasadori, pentru a predica. El „le-a dat autoritate peste spiritele necurate, ca să le scoată şi să vindece orice fel de boală şi orice fel de infirmitate”. El le-a spus să meargă la oile pierdute şi să „predice, zicând, ‘Împărăţia cerurilor s-a apropiat’”. Mesajul lor trebuia să le arate izraeliţilor cât de necesar era pentru ei să se apropie de Dumnezeu şi să se căiască de căile greşite, să Îl asculte pe Mesia şi să recunoască împărăţia cerurilor, care era aproape. Apostolii trebuiau să le dăruiască ascultătorilor lor aceste adevăruri susţinătoare de viaţă, învăţându-i despre guvernul superior care va aduce binecuvântări şi viaţă. Lucrurile care vor fi realizate prin acest nou guvern, au fost ilustrate în miniatură; căci apostolii au avut putere să-i vindece pe cei bolnavi, să-i învie pe cei morţi, să-i cureţe pe leproşi şi să scoată demoni. Toate aceste binecuvântări ei le-au dăruit, gratis, oamenilor care ascultau (Mat. 10:1-15, *NW*). Zilele serviciului lor trebuie să fi fost unele fericite pentru ei. Ei au dăruit atât de multe — vezi Luca 10:17-21.

2. Pe măsură ce Isus continua să le dea apostolilor Lui instrucţiuni, El a accentuat acest cuget important, zicând: „Fără plată aţi primit, fără plată să dăruiţi”. Puterile pe care Dumnezeu le-a dat apostolilor, prin Isus Cristos, prin spiritul sfânt, nu urmau să fie folosite în beneficiul lor, ci pentru a spori interesul oamenilor pentru Împărăţia lui Iehova. După Cincizecime au fost înfăptuite semne uluitoare prin intermediul minunatelor daruri ale spiritului, care au fost oferite apostolilor. Dar chiar şi atunci, darurile spiritului n-au fost folosite de apostoli pentru ei înşişi, sau pentru adunarea lui Dumnezeu. Spiritul sfânt sau forţa activă, a fost folosit pentru a-i vindeca pe cei bolnavi, pentru a deschide ochii orbilor şi pentru a-i face pe şchiopi să sară. Datorită acestor minuni făcute de apostoli au fost atrase la ei mulţimi mari şi apoi apostolii le-au vorbit oamenilor despre vestea bună a Împărăţiei. Acest lucru a fost făcut fără bani şi fără preţ.

3. Maestrul a subliniat faptul că lucrătorii îşi merită mâncarea în schimbul unor asemenea lucrări de iubire. Dacă oamenii nu apreciau ceea ce li se dăruia şi nu ascultau Cuvântul, atunci apostolii au fost instruiţi să plece în alt oraş. Dacă un serv al lui Dumnezeu nu era binevenit într-o casă, el trebuia să părăsească acea

Cuprins

casă; sau dacă el nu era binevenit într-un oraş, trebuia să-şi scuture praful de pe picioare şi să meargă mai departe. Isus nu i-a instruit pe apostoli să impună oamenilor cu forţa vestea bună a Împărăţiei. Individualii care auzeau mesajul trebuiau să decidă dacă doresc să îl accepte sau nu, ori să se revolte împotriva lui. În acelaşi mod, astăzi, dacă ei se revoltă, de ce să-ţi strici propria fericire, rămânând? Cel mai bine este să-i laşi în pace pe oamenii neprietenoşi. În această zi şi în această eră, chiar şi în ţările democratice, în care există libertate de exprimare şi de închinare, găsim individuali, uneori grupuri de oameni, oraşe întregi, care spun: „Nu vă vrem aici, predicând acest lucru". Ei trimit primarul sau pe funcţionarii de la poliţie după martorii lui Iehova, aţâţă furia oamenilor, şi îi alungă din oraş pe aceşti servi ai lui Dumnezeu. Eşti de acord că atunci trebuie să plece? Este totul în regulă? Sigur, ei vor pleca; îşi vor scutura praful de pe picioare, şi vor rămâne fericiţi, deoarece ei au mesaj bun de dus şi altor oameni din oraşul următor — Mat. 10:11-15, *NW*.

4. Isus a avertizat că vor exista astfel de situaţii de împotrivire, căci a spus: „Iată! Vă trimit ca pe nişte oi în mijlocul lupilor; de aceea, dovediţi-vă prudenţi ca şerpii, dar inocenţi ca porumbeii" (Mat.10:16, *NW*). Nu încercaţi să impuneţi oamenilor adevărul cu forţa. Iehova Dumnezeu nu încearcă să impună omenirii, cu forţa, pe Fiul Său, sau acceptarea Fiului Său. El afirmă clar că, oricine crede în El, în mod voluntar, va avea viaţă veşnică, dar cei care nu cred nu vor fi forţaţi să trăiască în lumea nouă, sub Isus Cristos. Nici nu îi ameninţă cu teorii despre focul iadului şi pucioasă sau purgatoriu, pentru a-i convinge să vină sub aranjamentul Împărăţiei Sale. El nu foloseşte metode de inchiziţie, aşa cum au făcut, şi încă fac, unele organizaţii religioase, pentru a forţa oamenii să intre în adunarea Sa. Iehova Dumnezeu are ceva de dăruit omenirii. El este fericit să le dăruiască acest lucru, şi ei pot accepta dacă doresc. Acesta este darul adevărului dătător de viaţă, pe care martorii lui Iehova îl aduc tuturor naţiunilor, popoarelor, neamurilor şi limbilor. Aceste cuvinte din Biblie sunt cuvintele vieţii. Cei care au urechi de auzit, vor accepta adevărul cu bucurie şi recunoştinţă, şi Îi vor mulţumi lui Iehova pentru că le dă cunoştinţă. Ei vor câştiga marea fericire, căci în scurt timp, şi ei vor lua parte în serviciul de a dărui altora acest cuvânt al adevărului. De aceea, în ciuda tuturor greutăţilor pe care un creştin le poate întâmpina în lucrarea din casă în casă, în predicarea acestei Evanghelii a Împărăţiei, există încă mai multă fericire în a dărui, decât să fi proprietarul ce stă de cealaltă parte a uşii, şi doar ascultă ce se spune.

5. Toţi apostolii şi discipolii bisericii timpurii au avut multe de dăruit oamenilor, şi ei le-au dăruit cu bucurie; le-au dăruit fără plată. Există un singur lucru de care suntem siguri: Indiferent cât de mult din adevăr poate dărui cineva, acesta nu-l va epuiza niciodată. Nu există nici o limită în a vorbi despre adevăr. Acesta este exact ca un curs de apă ce coboară din munţi, cu un izvor mult în urma lui, pe piscurile falnice, acoperite cu zăpadă. Acest curs de apă va curge mereu, şi aşa va curge şi adevărul din Cuvântul lui Dumnezeu. El vine prin intermediul organizaţiei Sale, la toate naţiunile de pe pământ. Noi nu vom epuiza niciodată adevărul sau fericirea, atâta timp cât continuăm să primim şi să dăruim din ceea ce

Cuprins

primim. De fapt, cu cât dăruim mai mult adevăr, cu atât mai multă fericire vom poseda. În acelaşi timp, adevărul ne va întări şi va continua să ne facă mai puternici, în prezentarea veştii bune din casă în casă. Dacă inima şi mintea ne sunt pline cu acest mesaj bun din abundenţa lui Dumnezeu, nu ne putem reţine să-l spunem şi altora. Atunci, tot poporul lui Dumnezeu să meargă înainte, 'închinându-se lui Iehova cu podoabe sfinte' — Psalmii 29:2, *AS*.

CEL CE DĂ CU BUCURIE E IUBIT

6. Pavel le-a spus corintenilor: „În privinţa aceasta, însă, cine seamănă cu zgârcenie, va şi secera cu zgârcenie şi cine seamănă cu generozitate, va şi secera cu generozitate. Fiecare să facă aşa cum a hotărât în inima lui, nu cu părere de rău, nici din constrângere, fiindcă Dumnezeu îl iubeşte pe cel ce dăruieşte cu bucurie" (2Cor. 9:6,7, *NW*). Dacă tu cunoşti adevărul, de ce trebuie să îi invidiezi pe alţii? De ce să-ţi micşorezi fericirea? Pe de altă parte, Dumnezeu nu te va obliga să-l predici, pentru că El nu-l iubeşte pe cel care dăruieşte cu invidie; de fapt, El iubeşte pe cel ce dăruieşte cu bucurie. Eşti atât de plin de adevăr, încât acesta dă peste tine, atât de plin, că nu-l mai poţi ţine în tine? Dacă nu eşti aşa, atunci nu ai înmagazinat suficient adevăr pentru tine. De ce n-ai mâncat şi n-ai băut împreună cu poporul lui Iehova, la adunările lor de studiu? Amintiţi-vă, „că din prisosul inimii vorbeşte gura" (Mat. 12:34, *NW*). Fii unul care dăruieşte cu bucurie şi culege fericirea din belşug.

7. Uneori găsim persoane în organizaţia martorilor lui Iehova, care nu iasă în serviciul de predicare. Cum vom ajuta aceşti individuali? Mustrarea nu va face nici un bine. Ar fi mult mai bine să stăm de vorbă cu o astfel de persoană şi să îi arătăm minunatele binecuvântări ce-i sunt rezervate, amintindu-i de lucrurile pe care le-a primit de la Dumnezeu, prin Cuvântul Său. Fiecare trebuie să hotărască în inima lui ce are de gând să facă, indiferent dacă va ieşi în serviciul lui Iehova şi va practica adevărata închinare sau nu. Nimeni nu trebuie să servească sub constrângere. Lauda forţată nu este acceptată de Dumnezeul Cel Prea Înalt; lauda cu bucurie este. Aşa cum cunoştinţa ta despre Cuvântul lui Dumnezeu şi priceperea acestuia sunt determinate de timpul şi efortul pe care le-ai depus în studiu, în mod asemănător, roadele şi secerişul tău în serviciul pe teren vor fi în funcţie de efortul pe care l-ai depus. Dacă semeni cu zgârcenie, dacă nu doreşti să plantezi sămânţa adevărului, propovăduind vestea bună a Împărăţiei în teritoriul tău, atunci nu vei culege cu generozitate. Dacă semeni din belşug, predicând mult în oraşul tău, sau într-un teritoriu izolat, care poate să-ţi fie încredinţat, atunci vei secera din belşug.

8. Există un număr de oameni care iasă în serviciul de teren şi se miră de ce nu au niciodată experienţe bune. De obicei, vei afla că aceştia lucrează doar una sau două ore pe lună. Ei nu dăruiesc destul, ca să obţină fericirea de pe urma serviciului. Ei nici nu încep bine că şi renunţă, şi apoi se miră de ce nu vin niciodată oameni la adevăr, datorită eforturilor lor. Ce este cu tine? Eşti tu atent la tine şi la viaţa ta? Trebuie să faci acest lucru! Verifică-te: Semeni tu cu zgârcenie,

Cuprins

doar un pic acum şi apoi nu uzi niciodată ce semeni, nu te îngrijeşti niciodată de acest lucru? Îţi este frică să ieşi şi să semeni sămânţă din abundenţă, pe teritoriul de lângă casa ta, sau oriunde altundeva? Cum te simţi în legătură cu serviciul tău pentru Dumnezeu? Este mulţumitor? O faci cu zgârcenie sau sub constrângere, sau eşti fericit când te ajută alţii? Dacă îţi faci serviciul faţă de Dumnezeu, adică suficient, vei primi o mare binecuvântare. Dăruieşte şi altora din cunoştinţa ta. Semănă şi seceră!

9. Fraţii tăi vor să te ajute, aşa cum a vrut Pavel să îi ajute pe efeseni şi corinteni şi pe toate celelalte adunări pe care le-a organizat. De aceea, vestitori ai Împărăţiei, servii de grupă, servii pe circuit şi ceilalţi servi numiţi de Societatea Turnul de Veghere doresc să vă ajute, să deveniţi mai eficienţi în propovăduirea veştii bune. Acceptaţi ajutorul lor cu o apreciere iubitoare. Şi orice faceţi în serviciul pe teren, s-o faceţi pentru că Îl iubiţi pe Iehova. Faceţi lucrul acesta pentru că ştiţi că este lucrul corect ce trebuie făcut, pentru că asta înseamnă închinarea voastră către Cel Prea Înalt. Faceţi acest lucru pentru că doriţi „bucuria lui Iehova". Faceţi lucrul acesta pentru că doriţi fericirea în a dărui. Dacă dăruiţi adevărul şi celorlalţi fără plată, veţi găsi fericirea. Cu siguranţă, Isus n-a fost nefericit în serviciul Său, şi el a fost cel care a spus: „Fericiţi sunt cei conştienţi de nevoia lor spirituală, căci a lor este împărăţia cerurilor" (Mat.5:3, *NW*). Vedeţi cât de fericiţi pot fi toţi cei care caută Împărăţia lui Iehova, aşa cum s-a exprimat Isus în predica sa de pe munte, consemnată la Matei 5:1-13.

RESPONSABILITATEA DE A VORBI

10. Gândiţi-vă la responsabilitatea care stă astăzi asupra creştinilor. Unii preferă să creadă că întreaga sarcină de responsabilitate este asupra lui Isus Cristos şi că El a făcut toată predicarea necesară, în afară de răscumpărare. Unii Îl consideră astăzi pe Cristos, ca Cel care trebuia să facă predicarea din casă în casă, şi acum, tot ce trebuie să facă ei este să stea jos şi să-i asculte cuvintele, aşa cum sunt consemnate în Biblie, şi să fie atenţi la ce se întâmplă. Credeţi, aşa cum cred mulţi: „Acum doar vom aştepta până când Dumnezeu va face ceva"? Primii discipoli nu s-au uitat în acest fel şi nici urmaşii credincioşi ai lui Isus Cristos, acum. Ei apreciază şi aplică ce a spus Pavel: „Noi suntem, deci, ambasadori care îl înlocuim pe Cristos, ca şi cum Dumnezeu ar implora prin noi". Cu alte cuvinte, noi suntem ambasadorii lui Dumnezeu, în locul lui Cristos; sau, putem fi ambasadori, în numele lui Cristos. Dar, indiferent cum deduceţi ce a spus Pavel, noi suntem cei cărora li s-a poruncit să vorbească, reprezentându-L pe Dumnezeu. De aceea, Pavel a stăruit pe lângă toţi cei care îi auzeau cuvintele: „Împăcaţi-vă cu Dumnezeu" (2Cor. 5:20, *NW*). El şi-a simţit responsabilitatea; el şi-a luat sarcina în mâini, precum un ambasador.

11. În cazul acesta, atunci, pentru a fi ambasadori, trebuie să facem acelaşi lucru pe care l-a făcut Isus atunci când a fost pe pământ şi „să-i mângâiem pe toţi care plâng". Desigur, Isus a împlinit Isaia 61:1, 2, pentru că el a propovăduit vestea bună; el i-a legat pe cei cu inima zdrobită; a proclamat libertate pentru cei captivi, şi a deschis închisoarea pentru cei care erau legaţi. El i-a mângâiat pe toţi care

Cuprins

plângeau. În timp ce Isus era pe munte, a spus: „Fericiţi sunt cei care plâng, căci ei vor fi mângâiaţi” (Mat. 5:4, *NW*). Este multă mângâiere ce trebuie făcută, şi aceasta poate fi realizată numai de ambasadorii care Îl înlocuiesc pe Cristos. Mângâierea este oferită prin dăruirea de către ei a veştii bune pe care o au, altora.

12. Nimeni nu trebuie să fie împietrit şi tiranic pentru a primi un loc în lumea nouă a dreptăţii a lui Iehova. Exact opusul este esenţial; pentru că Isus a spus, în acelaşi timp: „Fericiţi sunt cei blânzi, căci ei vor moşteni pământul” (Mat. 5:5, *NW*). Studierea Cuvântului lui Iehova va face pe cineva blând. Cei din lumea veche, care nu sunt brutali, ci au o dispoziţie paşnică, sunt cei care caută adevărul şi dreptatea. Ei sunt genul de oameni care iubesc viaţa, şi Isus a spus că ei vor moşteni pământul. Oricine flămânzeşte şi caută dreptatea va fi săturat, şi unii ca aceştia vor fi făcuţi fericiţi. Vă puteţi închipui ca peste o persoană să vină o bucurie mai mare decât să primească o cunoştinţă despre adevăr şi să-şi întărească credinţa cu atâta fermitate, încât să iasă şi să predice vestea bună pe care a aflat-o? Gândiţi-vă cât de plină de adevăr este o astfel de persoană, chiar până la punctul de a da peste el! Da, aceasta îi face să fie îndurători faţă de alţii pe cei care au studiat Cuvântul lui Dumnezeu şi care se bucură de înţelepciunea şi cunoştinţa pe care au primit-o din acesta, împărţindu-le adevărul. Cunoştinţa adevărului le schimbă viaţa, şi ei devin blânzi şi generoşi. De aceea, această însuşire se exprimă prin dăruirea lor, şi ei sunt fericiţi.

13. Mulţi oameni din lumea veche arată îndurare, iar adevărul îi va găsi şi pe unii ca aceştia. În timp ce martorii lui Iehova merg prin lume, proclamând vestea bună a Împărăţiei şi încearcă să le hrănească pe alte oi, cei îndurători vor asculta cu apreciere. Desigur, „fericiţi sunt cei îndurători, căci lor li se va arăta îndurare” (Mat. 5:7, *NW*). Iehova Dumnezeu va arăta îndurare celor îndurători, şi nu îi va lăsa să meargă în nimicire veşnică la Armaghedon, pentru că ei au o stare dreaptă a inimii. Pe aceştia, Cristos îi adună acum ca alte oi ale sale şi o mare mulţime va supravieţui la Armaghedon. Ei sunt cu inima curată, fericiţi şi paşnici.

14. Pentru toţi aceştia Maestrul „şi-a deschis gura şi a început să înveţe”, în timp ce stătea acolo pe munte. Lucrurile pe care le-a predat El vor aduce fericire oricărui individ cu inima dreaptă, care va asculta şi va crede. Pentru un sfat înţelept, în ceea ce priveşte calea de acţiune dreaptă ce trebuie urmată de un creştin, se poate câştiga mult citind Matei, capitolele 5, 6 şi 7, care conţin predica de pe munte. Marea mulţime care a ascultat acel discurs, a fost uimită de modul în care învăţa Isus. El le vorbea oamenilor atât de diferit de cărturarii şi fariseii care erau liderii religioşi din acele timpuri. De asemenea, veţi constata în citirea acestui discurs al lui Isus că El a vorbit cu totul diferit de clerul de astăzi al creştinătăţii. Veţi fi şi voi, ca mulţimea; căci „atunci când Isus a terminat de spus aceste cuvinte, rezultatul a fost că mulţimile erau uimite de modul Său de învăţare; căci El îi învăţa ca o persoană ce avea autoritate, şi nu precum cărturarii lor” — Mat. 7:28, 29, *NW*.

15. Clerul creştinătăţii nu Îl substituie pe Cristos, ca şi ambasadori. Deci, responsabilitatea este pusă acum pe noi ca individuali, pentru a dărui altora cunoştinţa pe care o avem; pentru că astfel va veni fericirea noastră. Isus Cristos,

Cuprins

ca Fiu al lui Dumnezeu, a avut autoritate de la Tatăl Lui să predice această veste bună a Împărăţiei. Porunca de a predica acelaşi mesaj a fost transmisă mai departe apostolilor şi creştinilor care au urmat după aceea. Prin urmare, astăzi, noi suntem ambasadorii care Îl substituie pe Cristos. Martorii lui Iehova au preluat această poruncă de a predica, şi ei pot fi găsiţi în întreaga lume 'închinându-se lui Iehova cu podoabe sfinte'. Fiecare dintre ei îşi ocupă poziţia în cadrul organizaţiei lui Iehova, făcând cu putere ceea ce găsesc mâinile lor să facă, căutând oportunităţi de a-i ajuta şi pe alţii să facă acelaşi lucru. Ei au bucuria Domnului lor Isus Cristos. Bucuria lor în dăruire este cea care i-a făcut astfel de servi zeloși ai lui Iehova Dumnezeu. Fericirea lor în a dărui şi cunoştinţa că fac ce este bine şi au sprijinul lui Iehova sunt ceea ce a făcut posibil ca ei să predice această veste bună a Împărăţiei, până la marginea pământului.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. În ce calitate au fost trimişi apostolii lui Isus şi de ce au fost fericite zilele lor de slujire?
2. Cum au primit apostolii şi cum au dăruit, aşa cum au fost instruiţi?
3. Cum a spus Isus că ambasadorii Lui nu ar trebui să le permită potrivnicilor să le strice fericirea de a dărui?
4. Trebuie oare să dăruim cu forţa altora, de aceea, cine va primi această dăruire şi cu ce rezultat pentru ei?
5. De ce nu vom epuiza niciodată adevărul, şi în consecinţă fericirea, indiferent cât am dărui din el?

6,7. (a) Cum vom culege fericire din belşug? (b) Cum să facem să iasă în serviciul de predicare persoanele care nu fac aşa?

8. De ce unii nu au parte de experienţe pe teren plăcute şi cum să ne analizăm?
9. Cum trebuie să acceptăm ajutor pentru slujirea pe teren şi cum să-l acordăm?
10. Trebuie să lăsăm vorbirea în seama lui Isus şi ce a spus Pavel despre această chestiune?
11. Trebuie cumva să facem ce a făcut El şi de ce sunt fericiţi cei care plâng?

12,13. De ce sunt fericiţi cei smeriţi sau blânzi, cei care însetează după dreptate şi cei îndurători?

14. De ce suntem uimiţi de învăţătura lui Isus, asemenea mulţimii de pe munte?

15. (a) În ce priveşte fericirea noastră, ce responsabilitate avem noi acum? (b) Ce a făcut posibil ca martorii lui Iehova să predice vestea bună până la marginile pământului?

Maturitatea aduce fericire

Un copil se bucură când creşte mai mare. Noi teritorii sunt invadate de mintea copilului. Atunci când un tânăr este doar un copil, teritoriul său de explorare este

pătuţul sau braţele mamei. Nu mai trece mult până când copilul vrea să exploreze mult mai mult, şi începe să se târască. Pătrunde în acest mic teritoriu şi apucă tot ce este posibil. Copilul vrea să vadă; vrea să ştie, şi pentru a cunoaşte, se întinde după orice, chiar dacă el cunoaşte sau nu acel lucru. Deseori, când îi vei explica unui copil anumite lucruri, el va spune, „De ce?" Câteodată, întrebările pe care ni le pun copiii, ne fac să ne oprim şi să ne gândim, şi, uneori, răspunsul nostru este pur şi simplu, „De aceea". Dar acest răspuns nu este satisfăcător; trebuie să existe raţiune, trebuie să existe logică şi scop în răspunsurile noastre. Copilul creşte, devine din ce în ce mai matur, şi primeşte fericire de pe urma faptului că ştie răspunsurile la întrebări despre lucruri.

2. Nu mai trece mult până când copilul va fi destul de mare să meargă la şcoală. Atunci el începe cu adevărat să îşi folosească mintea şi să înmagazineze mai multe informaţii. El nu mai trebuie să se întoarcă la lucrurile pe care le învaţă un copil în clasa întâi, sau câţiva ani mai târziu, şi să le studieze din nou. Aceste lucruri de început pe care le învaţă sunt fundamentale; ele sunt de bază. Pe aceste principii fundamentale se bazează toate teoriile de gramatică, aritmetică şi pronunţie. El este gata să se îndrepte spre idei noi şi spre lucruri mai mari. De aceea, când ajunge la liceu, studiază algebra, geometria, probabil chimia, fizica, limbi străine — şi el mai păstrează încă acele principii fundamentale învăţate de timpuriu, şi sunt întotdeauna de foarte mare ajutor. Acestea sunt lucruri de bază. Fără aceste informaţii fundamentale de început, el nu ar putea dobândi maturitate, şi nu ar fi fericit.

3. Atunci când o persoană adună un subiect pentru studiu, trebuie să găsească în minte principiile elementare ale subiectului, şi apoi să le dezvolte. Pe măsură ce dezvoltă aceste principii adevărate, câştigă mai mare cunoştinţă şi pricepere. Dacă el nu studiază şi nu încearcă să avanseze, atunci va uita chiar şi principiile de bază. Există unii oameni de genul acesta. Ei devin leneşi în folosirea minţii şi nu-şi ocupă timpul ca să recapituleze lucrurile pe care le-au învăţat, sau să întrebuinţeze cunoştinţa pe care o au pentru a câştiga o mai mare cunoştinţă. Astăzi mulţi oameni dobândesc o cunoştinţă a adevărului şi învaţă doctrine fundamentale, dar pentru că nu folosesc ce au învăţat, spunându-le şi altora, ei constată că trebuie să studieze aceleaşi lucruri mereu. Ei sunt precum oamenii despre care a vorbit Pavel în Evrei 5:12 (*NW*): „Căci, într-adevăr, având în vedere timpul, ar trebui să fiţi învăţători, totuşi aveţi din nou nevoie de cineva să vă înveţe de la început cele dintâi principii ale declaraţiilor sacre ale lui Dumnezeu şi aţi ajuns ca cei care au nevoie de lapte, nu de hrană tare". Este absolut necesar să *folosim* Cuvântul lui Dumnezeu, pentru a-l avea implementat în minte. Dacă nu vom folosi acest Cuvânt ca învăţători maturi, vom continua ca nişte copii spirituali. Dar gândiţi-vă la fericirea care vine odată cu cunoştinţa crescută! Atunci de ce trebuie să ne întoarcem întotdeauna la lucrurile pe care le-am învăţat mai demult? Pavel a spus: „Căci oricine se foloseşte de lapte nu este familiar cu cuvântul dreptăţii, pentru că este un copil. Însă hrana tare este pentru oamenii maturi, pentru cei care, prin folosire, şi-au instruit abilităţile de percepţie ca să deosebească binele şi răul" (Evrei 5:13,14, *NW*). Nu există nici o fericire în a face rău. Dacă sunteţi maturi,

Cuprins

veţi ştii ce este bine şi îl veţi face, iar cunoştinţa şi maturitatea vă vor aduce fericire.

4. Asocierea în mod regulat cu martorii lui Iehova, pentru studiul din Biblie, este lucrul de care aveţi nevoie pentru a vă întări în credinţă. Martorii lui Iehova au Săli ale Împărăţiei răspândite în întreaga lume. De fapt, există 13.942 grupe sau adunări ale martorilor lui Iehova în lume, cu locuri precise de întâlnire, ca cei ce doresc să înveţe, să poată învăţa. Prin studiu şi participare regulată, poţi câştiga maturitate. Iehova Dumnezeu le-a dat oamenilor mintea pentru a o folosi, şi doar prin întrebuinţare abilităţile de percepţie ale cuiva vor fi instruite.

5. Este firesc ca martorii lui Iehova, în calitate de servi şi învăţători, să ajungă la concluzia că, după un timp, persoanele cu care studiază Biblia la domiciliu sunt pregătiţi să iasă în serviciu pe teren şi să facă ceva cu această cunoştinţă pe care au dobândit-o. Aceşti servi ştiu că „există mai multă fericire în a dărui, decât există în a primi”. Pe parcursul anului de serviciu 1952, au fost 426.704 servi ai lui Iehova Dumnezeu, care au predicat vestea bună în fiecare lună. Aceasta este valoarea medie pentru anul de serviciu. În întreaga lume există mult mai mulţi vestitori ai mesajului Împărăţiei decât această medie, dar nu toţi au ieşit în fiecare lună să predice Cuvântul, din cauza piedicilor sau a obligaţiilor din viaţă. Dar dacă şi-ar aranja treburile (şi ar trebui), aceştia ar putea să fie vestitori cu regularitate, predicând vestea bună, care este cel mai important lucru pe care îl poate face o creatură în zile noastre. Ei ar avea mult mai multă fericire în viaţă, dacă ar face acest lucru cu regularitate, pentru că ar dărui.

6. Servii maturi ai lui Iehova sunt ocupaţi, făcând vizite ulterioare, mergând la casele oamenilor care sunt interesaţi de adevăr. Motivul pentru care ei fac aceste vizite ulterioare este pentru a încerca să îi ajute pe oamenii cu bunăvoinţă să-şi folosească abilităţile de percepţie, instruindu-i să facă deosebire între ce este bine şi ce este rău, şi învăţându-i doctrinele fundamentale, explicate în Cuvântul lui Dumnezeu. Pentru a realiza acest lucru, martorii lui Iehova au făcut anul trecut 21.980.794 vizite ulterioare persoanele interesate din lumea întreagă. Ei au condus, în medie, 279.622 studii regulate din Biblie, în fiecare lună, la domiciliul oamenilor care doresc să înveţe.

7. După ce petrec şase luni, sau poate un an, studiind în aceste case, ei consideră că este timpul ca aceste persoane să avanseze în serviciu; şi ei simt ce a simţit Pavel, când s-a exprimat la Evrei 6:1-3 (*NW*): „Din acest motiv, acum, că am părăsit învăţătura elementară despre Cristos, să ne grăbim spre maturitate, fără să punem din nou baza, şi anume căinţa de faptele moarte şi credinţa despre Dumnezeu, învăţătura despre botezuri şi punerea mâinilor, învierea morţilor şi judecata veşnică. Şi vom face aceasta dacă Dumnezeu va permite, fireşte”. Dacă citeşti capitolul şase din Evrei, versetele de la 1 la 12, vei vedea că Pavel încearcă să-i facă pe aceşti proaspeţi creştini să crească, să devină maturi şi să fie ca el în servire. El subliniază faptul că „Dumnezeu nu este nedrept ca să uite lucrarea voastră şi iubirea pe care aţi arătat-o pentru numele Său, prin faptul că aţi servit sfinţilor şi continuaţi să le serviţi” — Evrei 6:10, *NW*.

Cuprins

8. Referitor la cei care sunt amabili cu martorii lui Iehova, oferindu-le o cană cu apă rece, Domnul Isus spune: 'Aceştia vor fi binecuvântaţi.' Ei sunt asemenea oilor, ce sunt aşezate la dreapta Stăpânului. Cel puţin ei nu arată spiritul asemenea caprelor. Dar nu se opresc doar la a oferi o cană cu apă rece. Se dezvoltă până la maturitate. Nu te opri când ai învăţat doctrinele fundamentale care conduc la viaţă. Mergi înainte şi câştigă viaţă. Caută şi vei găsi. De aceea, Pavel spune, în versetele 11 şi 12: „Dorim, însă, ca fiecare dintre voi să arate aceeaşi sârguinţă pentru a avea deplina siguranţă a speranţei până la sfârşit, ca să nu deveniţi leneşi, ci să fiţi imitatori ai celor care, prin credinţă şi răbdare, moştenesc promisiunile".

9. *Cartea anuală a martorilor lui Iehova* pe anul 1953 arată cât de sârguincioşi au fost aceşti servi ai lui Dumnezeu în timpul celor douăsprezece luni ale anului de serviciu şi cum s-au străduit ei pentru maturitate şi fericire în serviciul lui Iehova. Mulţi dintre ei sunt în serviciul de pionier. Prin acesta noi înţelegem că ei petrec cel puţin 100 de ore pe lună, sau mai mult, cam 150 sau 200 de ore, în predicarea acestei veşti bune a Împărăţiei, care trebuie să fie vestită în toată lumea, ca mărturie. Pe parcursul anului au fost, în medie, 18.181 pionieri, în fiecare lună, dedicându-se activităţii de servi. Din acest număr 1.421 au trecut prin Şcoala de Biblie de la Gilead a Watchtower, care servesc în calitate de pionieri, misionari, servi de circuit şi servi de filială. Această mare mulţime de servi ai lui Dumnezeu, 18.181 pionieri şi 408.523 vestitori din grupă, au mers până la marginile pământului. De fapt, bucuria lor prin care doresc să dăruiască gratuit adevărul i-a dus în 127 regiuni, ţări, teritorii diferite şi insule ale mării, pentru a predica vestea bună. Ei au distribuit literatură în număr de 14.662.122 Biblii, cărţi şi broşuri, astfel încât oamenii să poată învăţa mai multe despre minunatele promisiuni pe care Iehova le-a făcut de cunoscut în Cuvântul Său. În afară de aceasta, ei s-au îngrijit ca mulţi dintre oamenii interesaţi să primească revistele *Turnul de Veghe* şi *Treziţi-vă!* cu regularitate. Pe parcursul anului, ei au obţinut 704.063 noi abonamente pentru aceste două reviste minunate.

10. Probabil i-aţi observat pe martorii lui Iehova la colţul străzilor, oferind aceste două reviste, şi este posibil să vă fi întrebat, Cât de multe distribuie ei? Raportul anului arată că aceşti servi silitori ai lui Dumnezeu au plasat 22.484.345 exemplare individuale ale acestor două reviste, în toată lumea, în 36 de limbi diferite şi în 127 de ţări diferite. Multe dintre reviste au fost distribuite în lucrarea din casă în casă, unde a fost petrecut mult timp vorbind cu oamenii. Pentru a furniza toate revistele *Turnul de Veghe* şi *Treziţi-vă!*, la scară mondială, Societatea a tipărit 58.531.323 exemplare

11. Martorii lui Iehova văd că sunt multe lucruri de făcut în aceste zile, dar cea mai importantă lucrare este de a promova adevărata închinare a lui Iehova Dumnezeu şi de a predica despre Împărăţia Sa, astfel încât şi alţii să aibă parte de această speranţă minunată. Atât de interesaţi sunt aceşti servi de lucrarea lor, că au petrecut 68.703.699 de ore predicând. Aceasta înseamnă o mare cantitate de vorbire. Tu ai luat parte la predicarea mesajului Împărăţiei la alţii? Ai dat raport despre lucrare? Datorită predicării pe care martorii lui Iehova au făcut-o, i-au convins pe mulţi alţii să fie interesaţi de această lucrare. De fapt, înainte ca anul să

Cuprins

se încheie, a fost atins un nou record de vestitori, deoarece mulţi dintre cei ce au devenit interesaţi de minunata activitate de serviciu a martorilor lui Iehova, au ieşit cu ei în serviciu.

12. Recordul în numărul de vestitori, raportat în fiecare lună pe parcursul întregului an, a fost de 456.265. Acesta este cel mai mare număr de persoane care s-au angajat în serviciul de teren, pentru a-i ajuta şi pe alţii să câştige cunoştinţă despre Iehova, care s-a raportat vreodată la Societate, într-un singur an. Pentru ca aceştia să nu se întoarcă niciodată la viaţa de copil, Societatea Turnul de Veghere are studii din Biblie cu regularitate în Săli ale Împărăţiei şi în casele oamenilor. Participarea la aceste adunări ajută o persoană să ajungă la maturitate. La Sălile Împărăţiei sunt aranjate şi lecturi publice, iar acestea cuvântări au totalizat 240.921 anul trecut. Care este motivul pentru toate aceste eforturi? Ca cei care se întorc spre adevăr să se dezvolte în abilităţile de percepţie. Pavel a exprimat acest fapt astfel: „Fraţilor, nu deveniţi copii în abilităţile de percepţie, ci fiţi copilaşi în ce priveşte răul; însă, în abilităţile de percepţie deveniţi maturi" – 1Cor. 14:20, *NW*.

13. A sosit timpul ca cei care şi-au dedicat viaţa lui Iehova Dumnezeu să uite lucrurile care au rămas în spate, această lume veche şi modul său de viaţă imoral, şi să meargă înainte. Priviţi lucrurile dinainte; gândiţi-vă la societatea Noii Lumi şi la binecuvântările care vor veni. Acest lucru înseamnă activitate. Dacă fiecare grupă a martorilor lui Iehova şi-a crescut numărul de vestitori cu 10%, în decursul anului de serviciu 1952, pentru anul 1953 vom atinge o medie de 468.374 vestitori. Expansiunea vine aducându-i la maturitate pe cei care sunt interesaţi de Împărăţia lui Iehova. Noi ştim că ei vor dobândi fericire în maturitate, căci vor dori să dăruiască apa vieţii fără plată. Aşadar, trebuie să aşteptăm creşteri şi să îi ajutăm pe cei noi să-şi vadă responsabilitatea de a-i învăţa pe alţii.

14. Isus a spus: „Tatăl meu este glorificat prin aceasta, că voi continuaţi să aduceţi mai multe roade şi să vă dovediţi discipolii mei" (Ioan 15:8, *NW*). Ai de gând să aduci roade, sau ai de gând să rămâi un copil toată viaţa? De ce să nu fii învăţător? Ar trebui să fi! Lasă-ţi maturitatea să-ţi aducă fericire. „Să ne grăbim spre maturitate" (Evrei 6:1, *NW*). Pe măsură ce cei din organizaţia lui Iehova depun eforturi spre maturitate, ei vor creşte la număr. Aşadar, cei care sunteţi servi maturi, ajutaţi-i pe alţii în timpul anului 1953, luaţi-i cu voi în lucrarea de mărturie pe cei care cresc în adevăr! Dacă faceţi acest lucru, ne putem aştepta la o creştere cu 20% a numărului record de vestitori, din fiecare grupă, în lume şi o creştere corespunzătoare cu 20% în raportul record al anului 1953. De ce nu vă străduiţi să atingeţi acest nou record de 512.044 până la sfârşitul lunii aprilie a anului 1953? Aceasta se poate face, străduindu-ne pentru maturitate şi fericire şi ajutându-i cu adevărat pe cei 54.707 individuali care şi-au simbolizat, anul trecut, dedicarea în serviciul lui Iehova, prin botezul în apă.

15. Iehova Dumnezeu îi va aduce pe aceşti servi maturi şi fericiţi în Împărăţia Sa a dreptăţii, în scurt timp. Pavel a spus: „Uitând lucrurile din urmă şi întinzându-mă spre cele dinainte, urmăresc ţinta pentru premiul chemării de sus, pe care Dumnezeu îl oferă în Isus Cristos. Atunci, noi, toţi cei maturi, să avem această atitudine mentală. Iar dacă voi aveţi altă atitudine mentală, în anumite privinţe,

Cuprins

Dumnezeu vă va dezvălui atitudinea de sus. În orice caz, în măsura în care am făcut progrese, să continuăm să umblăm ordonat, în aceeaşi rutină" (Filip. 3:13-16, *NW*). Rămăşiţa unsă trebuie să aibă această atitudine mentală, şi celelalte oi sunt şi ele îndemnate să urmeze acelaşi sfat.

16. Toţi am experimentat tristeţea şi nefericirea din această lume veche. Acum, după ce ne-am întors spre Cuvântul lui Dumnezeu, am învăţat ce înseamnă să fii fericit şi bucuros în organizaţia Lui. De aceea, Petru a spus: „Înlăturaţi, aşadar, orice răutate, orice înşelătorie, ipocrizie şi invidie şi tot felul de calomnii şi, ca nişte copii de curând născuţi, luaţi hotărârea să doriţi cu ardoare laptele pur al cuvântului, ca prin el să creşteţi spre salvare, dacă aţi gustat că Domnul este bun" (1 Petru 2:1-3, *NW*). De aceea, servii lui Iehova de pretutindeni, încearcă să îi ajute pe „copiii de curând născuţi" să se maturizeze şi să câştige salvare. Există mulţi dintre aceşti tineri care au nevoie de ajutor ca şi copii la adevăr. La serviciul de la Memorial al martorilor lui Iehova, anul trecut au fost 667.099 persoane care s-au asociat cu poporul lui Dumnezeu, în acea seară. Este uşor de văzut că există un mare interes, dar peste 200.000 dintre aceste persoane sunt copii spirituali. Cei mai mulţi dintre ei cunosc doctrinele fundamentale, şi ei sunt fericiţi că văd diferenţa dintre organizaţia Diavolului şi organizaţia lui Iehova. Mai mult adevăr va aduce fericire, satisfacţie, mulţumire, şi în cele din urmă, viaţă veşnică. De ce să nu îi ajutaţi pe toţi să fie maturi la adevăr? Atunci ei vor şti, la fel cum ştiţi şi voi, motivul Scriptural pentru care această lume se află în această stare ruinată şi motivul pentru care Iehova Dumnezeu are de gând să o distrugă. Ei vor şti ce să le spună oamenilor pentru a-i mângâia. Ei vor şti, aşa cum şi voi ştiţi, că fericirea vine prin câştigarea maturităţii şi urmând acum calea dreaptă de acţiune. Calea dreaptă de acţiune este să te asociezi cu martorii lui Iehova, aducând laudă lui Iehova Dumnezeu, promovând închinarea adevărată, şi predicând că împărăţia cerurilor este aproape. Aceasta vă va aduce adevărata fericire, care vine odată cu maturitatea.

17. Ce îi face pe martorii lui Iehova atât de fericiţi? Uitaţi-vă la înregistrarea activităţii lor, aşa cum este raportată în *Cartea anuală a martorilor lui Iehova*, din anul 1953. Examinaţi tabelul despre serviciul lor pe teren din lumea întreagă, aşa cum este publicat la paginile 16 şi 17, în acest număr al *Turnului de Veghere*. Acolo este răspunsul — serviciul, adevărata închinare a lui Iehova Dumnezeu. Unele ţări nu sunt amintite în raport. De fapt, zece dintre ele sunt grupate împreună. De ce? Pentru a proteja lucrarea de mărturie şi pentru a nu dezvălui câte persoane predică, în realitate, în spatele Cortinei de Fier şi în ţările conduse de dictatori. Martorii sunt încă acolo, spunând altora vestea bună, chiar dacă se află sub persecuţie îngrozitoare. Toţi aceştia, oriunde ar fi, sunt uniţi în fericire ca una, 'închinându-se lui Iehova cu podoabe sfinte' (Ps. 29:2, *AS*). Fii unul dintre aceşti lăudători şi închinători ai lui Iehova, în ţara ta, în 1953!

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. De ce şi cum se bucură un copil când creşte mai mare?

Cuprins

2. Care sunt lucrurile pe care le învaţă copilul în anii educaţiei primare şi de ce sunt importante acestea?
3. De ce unii oameni trebuie să reia mereu lucrurile de bază, însă ce cale de acţiune aduce o fericire mai mare?
4. De ce este necesară asocierea cu martorii lui Iehova şi câte societăţi ale acestora există pentru o astfel de asociere?
5. Ce aşteptăm, în mod firesc, să facă, în cele din urmă, cei cu care studiem şi câţi, în medie, făceau asta lunar?
6. De ce au fost făcute vizite ulterioare anul trecut, câte au fost în total şi câte studii biblice la domiciliu?
7,8. Care sunt năzuinţa şi dorinţele noastre faţă de cei cu care studiem astfel, potrivit versetelor din Evrei 6:1-12?
9. Câţi pionieri şi editori ai Societăţii au dat dovadă de maturitate şi au obţinut fericire şi cu ce rezultate în ce priveşte materialele de studiu?
10. Câte reviste au plasat ei, cum şi din ce stoc?
11. Cât timp au raportat că au dedicat predicării şi cu ce efect asupra multora dintre cei cărora li s-a predicat?
12. Ce număr record s-a înregistrat în ce priveşte publicarea, împreună cu câte adunări publice şi care este motivul pentru un astfel de efort?
13. În ce direcţie trebuie să privim şi cum am putea atinge media de 468.374 editori în 1953?
14. Câţi au fost botezaţi, ce trebuie să facă lucrătorii maturi în decursul anului 1953 şi cu ce posibilă creştere de editori?
15. Ce atitudine mentală trebuie să aibă acum atât rămăşiţa cât şi celelalte oi, potrivit versetelor din Filipeni 3:13-16?
16. Dintre cei care participă la cina comemorativă, câţi trebuie să fie copii din punct de vedere spiritual şi ce cale de acţiune aducătoare de fericire trebuie să luăm faţă de ei?
17. Ţinând cont de *Cartea anuală* din 1953, ce îi face pe martorii lui Iehova aşa de fericiţi, în pofida guvernelor asupritoare?

Teama de suveranul Iehova

Este dată porunca: „Tot pământul să se teamă de Iehova!” (Ps. 33:8, *AS*). Apreciind cât de grozavă şi înaltă este poziţia Suveranului nostru Iehova Dumnezeu, cum ne putem teme de El? De El, Creatorul nu doar al pământului, ci al tuturor lucrurilor nevăzute, precum şi cele văzute; de El, al cărui spirit nu i l-a condus nimeni şi pe care nu l-a sfătuit nimeni; de El, olarul care poate face ce vrea

cu vasele Sale şi pe care nimeni nu-L poate lua la întrebări – Iov 38:1-36; Ier. 18:2-10; Rom. 9:20,21.

Suveranul nostru Iehova este atât de mult deasupra noastră, atât de înălţat, încât distanţa dintre El şi noi este aproape absolută. Noi depindem de El nu doar pentru câteva lucruri, sau în anumite privinţe, ci în totalitate, pentru viaţă şi pentru toate binecuvântările asociate ei. Pentru a-şi păstra controlul suveran asupra Universului şi pentru binele nostru El face legi pentru călăuzirea noastră şi prevede „pedepse" dacă le încălcăm, şi recompense dacă le respectăm.

Având în vedere aceste fapte observăm imediat că teama evlavioasă a lui Iehova, marele Domnitor Suveran, este corectă de dorit şi potrivită. Şi o astfel de teamă nu înseamnă doar veneraţie, ci de fapt este o înţelegere a răului, frică, o conştientizare a pericolului posibil. Fiind cu totul sub îndurarea lui Dumnezeu nu ne putem permite să glumim cu El, sau să fim neglijenţi referitor la cerinţele Lui, căci dacă nu suntem pe placul Lui aceasta va avea ca rezultat aplicarea pedepsei morţii împotriva noastră – Isa. 8:13; AS; Evrei 12:29, *NW*.

Totuşi, în acest sistem de lucruri mai există alţi suverani, deşi inferiori, la care se face referire în Scripturi ca la „Cezar", care îşi fac propriile legi şi care prevăd pedepse pentru încălcarea acestora. Pentru că uneori legile acestor doi suverani, Iehova şi Cezarul, vin în contradicţie, creştinii se află în situaţii dificile. Atunci, ce să facă ei? Să urmeze exemplele cuprinse în Cuvântul lui Dumnezeu, care arată cum s-au comportat servii Săi, în timpurile trecute, în împrejurări asemănătoare. În mod consecvent, atitudinea lor a fost: „Noi trebuie să ascultăm mai degrabă de Dumnezeu, ca domn, decât de oameni" (Fapte 5:29, *NW*). Din dragoste fierbinte pentru Dumnezeu, care ne inundă continuu conştiinţa, ne vom păzi, fără ezitare, în supunere totală faţă de autorităţile noastre teocratice de guvernare, ce constau din Iehova Dumnezeu şi Isus Cristos.

Şi în timp ce suntem atenţi ca niciodată să nu-i dăm Cezarului ce-I aparţine lui Dumnezeu, ne putem ruga, totuşi, pentru persoanele ce acţionează în numele Cezarului în poziţii oficiale, nu ca ei să fie convertiţi, ci ca Dumnezeu să-i facă să fie raţionali, fără prejudecată şi capabili să fie influenţaţi de mărturia ce le este pusă de servii lui Dumnezeu ce apar înaintea lor, astfel încât lucrarea să înainteze în condiţii de siguranţă.

Recunoscându-ne, aşadar, poziţia inferioară faţă de Dumnezeul cel viu şi că depindem de El în totalitate pentru viaţă şi pentru toate binecuvântările ei prezente şi viitoare, să ne supunem Lui cu smerenie, arătând ascultare cu cea mai desăvârşită pricepere. Să nu îndrăznim niciodată să nu fim pe placul Suveranului Iehova prin vreun act de necredincioşie. Să lăsăm la o parte toate obiceiurile şi scrupulele lumii vechi şi să acceptăm şi să îndeplinim noile obligaţii de care ne convingem din studierea Cuvântului lui Dumnezeu, dintre care cea mai importantă este predicarea veştii bune a Împărăţiei (Mat. 24:14). Să trăim totdeauna cu frica de a fi pe placul Suveranului nostru şi astfel să ne bucurăm, acum, complet, de roadele şi pacea supunerii lumii noi, în timp ce aşteptăm cu nerăbdare binecuvântările lumii noi.

Pentru detalii vezi *Turnul de veghere* din 15 iunie, 1952.

Cuprins

Scriptura, raţiunea

şi Sfânta Treime

PENTRU majoritatea creştinilor mărturisiţi cea mai importantă învăţătură este aceea a treimii. Exprimând foarte bine punctul de vedere al acestei învăţături, este declaraţia ce apare în publicaţia Nazarineană, V*estitorul Sfinţeniei:* „Nimeni nu poate să nu ia în serios doctrina Sfintei Treimi, şi în acelaşi timp să fie loial creştinismului” — 11 Iunie, 1952.

Discutând despre treime, la o Liturghie solemnă ţinută la Catedrala Sfântul Patrick, Mons. Greene susţinea că Isus a învăţat despre treime prin cuvintele Sale, aşa cum sunt consemnate la Matei 28:18-20 (*Confrat. Catolică*): „Toată puterea mi-a fost dată în cer şi pe pământ. Duceţi-vă, deci, şi faceţi discipoli din toate naţiunile, botezându-i în numele Tatălui, al Fiului şi al spiritului sfânt”. Potrivit acestui monsenior: „La botezul Său în râul Iordan, toate persoanele Sfintei Treimi s-au făcut de cunoscut. Tatăl a fost auzit ca o voce din cer. Fiul a fost acolo, în persoana lui Isus. Duhul Sfânt a apărut în forma unui porumbel. Nu există nici un răspuns în această lume la această taină de nepătruns, care nu este contrară raţiunii, ci mai presus de raţiune. Într-un fel misterios, există trei persoane într-un singur Dumnezeu — totuşi doar un Dumnezeu. Aceasta este ceea ce noi acceptăm fără să o înţelegem” — *New York Times,* 9 Iunie, 1952.

SĂ LUĂM ÎN CONSIDERARE „DOVEZILE”

Dar dovedeşte simpla asociere laolaltă a Tatălui, Fiului şi a Sfântului Duh, că ei constituie o treime? Desigur că, în sine, nu există nici o bază pentru conceptul treimii, aşa cum este exprimat în crezul Atanasian: „În Sfânta Treime nimeni nu este înainte, sau după altul; nimeni nu este mai mare, sau mai mic decât altul; ci toate cele trei persoane sunt dintotdeauna şi egale una cu alta”. Dacă aşa ar sta lucrurile, atunci ‘Avraam, Isaac şi Iacov’ ar fi o treime, şi aşa ar fi şi ‘Petru, Iacob şi Ioan’.

Nici faptul că ei au fost prezenţi la timpul botezului lui Isus nu argumentează pentru o treime. Nu mai mult decât poate însemna la o inaugurare prezidenţială din Statele Unite prezenţa preşedintelui, a judecătorului care administrează jurământul

Cuprins

şi a Bibliei pe care se jură, deşi toate cele trei sunt esenţiale pentru ceremonie. Realitatea este că împrejurările acelei ocazii dovedesc chiar contrariul. Noi Îl vedem pe Dumnezeu în cer, ca Cel Superior, exprimându-şi aprobarea pentru Fiul Său; Îl vedem pe Fiul Său pe pământ, exprimând plăcere să facă voinţa Tatălui Său; în mod clar, două personalităţi distincte şi separate şi deloc egale. Separat şi distinct este şi spiritul sfânt, care este arătat că a coborât asemenea unui porumbel. Nimic de aici nu arată că este o persoană, ca să nu mai vorbim că este egal cu Iehova Dumnezeu — Mat. 3:16,17; Evrei 10:5-7, *NW*.

Ca dovadă pentru treime, unii citează 1Ioan 5:7: „Există trei care dau mărturie în cer, Tatăl, Cuvântul şi Duhul Sfânt. Şi aceştia trei una sunt" (*Dy*). Totuşi, aceste cuvinte nu fac parte din Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu, nefiind găsite în nici un manuscris grecesc, mai devreme de secolul al cincisprezecelea, nici în *Latina Vulgata* a lui Ieronim, şi nici în orice altă versiune latină scrisă înainte de secolul al nouălea.

Nici Ioan 1:1 nu poate fi folosit pentru a demonstra treimea: „La început a fost Cuvântul: şi Cuvântul era cu Dumnezeu: şi Cuvântul era Dumnezeu" (*Dy*). În primul rând, nu trei, ci doar două persoane sunt implicate aici. În continuare, observăm că în greaca originală există un articol hotărât înaintea cuvântului Dumnezeu, atunci când se aplică la Iehova, dar nu când se aplică la Cuvânt. În consecinţă, traducătorii moderni redau: „Cuvântul era divin" (*AT*). „Logosul era divin" (*Mo*). „Cuvântul era un dumnezeu" — *NW*.

Dar, va întreba cineva, nu declară Isus: „Eu şi Tatăl una suntem"? (Ioan 10:30). Este adevărat, dar a vrut El să spună uniune în persoană sau substanţă, sau uniune în lucrare şi scop? Evident că aceasta din urmă, căci El a zis: „Dacă nu fac lucrările Tatălui Meu, să nu mă credeţi. Dar dacă le fac, chiar dacă nu mă credeţi, credeţi lucrările, ca să înţelegeţi faptul şi să ştiţi că Tatăl este în uniune cu mine şi Eu sunt în uniune cu Tatăl". Arătând clar că Isus a vrut să spună uniune în scop, lucrare şi organizare, sunt următoarele lui cuvinte din rugăciunea pentru urmaşii lui: „Ca ei să fie una, la fel cum şi noi suntem una. Eu în uniune cu ei şi Tu în uniune cu Mine" — Ioan 10:25, 37, 38; 17:20-23, *NW*.

Un alt text folosit frecvent pentru a dovedi treimea este 1 Timotei 3:16, care arată, în parte: „Dumnezeu s-a arătat în carne". Cu toate acestea, învăţaţii moderni ai Bibliei traduc acest text: „El [adică Isus Cristos] care S-a arătat în carne" (*AS*). Şi o notă de subsol a versiunii *AS*, declară: „Cuvântul *Dumnezeu,* în loc de *El care*, nu se bazează pe nici o dovadă suficient de veche" — A se vedea, de asemenea, *O Traducere Americană; Moffatt; Rotherham; Traducerea Lumii Noi.*

SCRIPTURILE DEMONSTREAZĂ FALSITATEA ÎNVĂŢĂTURII DESPRE TREIME

După ce am luat în considerare cele mai puternice dovezi Scripturale susţinute în favoarea treimii şi după ce le-am găsit neîntemeiate, să luăm în considerare acum dovezile Scripturale ce demonstrează falsitatea acestei învăţături. Să susţinem că Iehova Dumnezeu Tatăl şi Fiul Său Isus Cristos există dintotdeauna

Cuprins

înseamnă să ne depărtăm de raţiune. Însuşi faptul că Fiul şi-a primit viaţa de la Tatăl, dovedeşte că nu putea să existe dintotdeauna ca El. Conform Scripturilor, Iehova Dumnezeu, marele Părinte şi izvorul vieţii, a existat dintotdeauna. „Din veşnicie în veşnicie, Tu eşti Dumnezeu" (Ps. 36:9; 90:2). Dar Fiul Isus şi-a primit viaţa de la Tatăl Său: „Eu trăiesc datorită Tatălui" (Ioan 1:18; 6:57, *NW*). În mod clar, Isus şi-a datorat existenţa lui Dumnezeu; dar Dumnezeu nu-şi datorează existenţa nimănui altcuiva. Isus Cristos „este chipul Dumnezeului nevăzut, Cel întâi născut din toată creaţia". Dumnezeu nu este chipul nimănui, ci El a creat creaturile după chipul Său (Gen. 1:26). Dumnezeu nu S-a născut, dar creaturile Sale au fost născute; ele au avut un început, dar El nu. Prima dintre creaturile Sale a fost singurul Său Fiu născut, „începutul creaţiei prin Dumnezeu" — Col. 1:15; Apocalipsa 3:14, *NW*.

Şi nu doar în această privinţă, ci în oricare alta, Iehova Dumnezeu Tatăl Îi este superior Fiului Său Isus Cristos. Isus Însuşi ne asigură, „Tatăl este mai mare decât Mine" (Ioan 14:28, *NW*). Nici nu poate fi argumentat că Dumnezeu a fost superior lui Isus numai din cauză că Isus a fost apoi om, căci Pavel clarifică faptul că Isus Cristos n-a fost egal cu Tatăl Său în forma Sa preumană. La Filipeni 2:1-11 (*NW*) el îi sfătuieşte pe creştini să nu fie motivaţi de egoism, ci să aibă caracterul umil al cugetului, aşa cum a avut Isus Cristos, care, deşi exista după chipul lui Dumnezeu, înainte să vină pe pământ, nu a fost ambiţios să devină egal cu tatăl Său.

Peste tot în Scripturi Iehova Dumnezeu este numit, în mod repetat, Dumnezeul cel Atotputernic. „Eu M-am făcut cunoscut lui Avraam, ... cu numele de Dumnezeul Cel Atotputernic" (Gen. 17:1; Ex. 6:3; Ezec. 10:5). Dar Fiul Său este numit doar un puternic. „Puternicule, încinge-ţi sabia la coapsă", „El va fi numit … Dumnezeu puternic" (Ps. 45:3; Is. 9:6, *AS*). Isus a apreciat această deosebire. Răspunzând liderilor religioşi din zilele lui, care L-au acuzat de blasfemie, el le-a zis: „Nu este scris în Legea voastră, 'Am spus: Sunteţi dumnezei'? Dacă el i-a numit 'dumnezei' pe cei împotriva cărora a venit cuvântul lui Dumnezeu, şi totuşi Scriptura nu poate fi anulată, cum îmi ziceţi mie, pe care Tatăl l-a sfinţit şi l-a trimis în lume, 'Huleşti', pentru că am spus, Sunt Fiul lui Dumnezeu?" (Ioan 10:34-36, *NW*). Da, Isus n-a pretins că este Dumnezeu, ci numai Fiul lui Dumnezeu.

Că Isus este inferior Tatălui Său, reiese, de asemenea, din cuvintele lui Pavel de la Evrei 7:7 (*NW*): „Acum, fără îndoială, cel mai mic este binecuvântat de cel mai mare". L-a binecuvântat Isus pe Dumnezeu? Nu, ci 'Dumnezeu a fost Cel care L-a uns pe Isus cu untdelemnul bucuriei, mai mult decât pe tovarăşii Săi' (Evrei 1:8, 9, *NW*). Isus a mai fost inferior Tatălui Său în ce priveşte cunoştinţa, El declarând cu privire la timpul unui anumit eveniment viitor: „Referitor la ziua şi ora aceea nimeni nu le ştie, nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl" (Matei 24:36, *NW*). Isus a mărturisit: „Tatăl m-a învăţat," şi Pavel spune că Isus nu şi-a plăcut lui însuşi, ci a învăţat să asculte prin lucrurile care Le-a suferit. Însă, „Cine a ajuns să cunoască mintea lui Iehova, sau cine a devenit sfetnicul Lui?" Da, „Cine I-a dăruit mai întâi, astfel încât să trebuiască să i se răsplătească?" — Ioan 8:27-29, 58; Rom. 11:34, 35; 15:1-3; Evrei 5:8, *NW*.

Cuprins

Iehova Dumnezeu a poruncit îngerilor să se închine Fiului, dar El Însuşi nu S-a plecat înaintea Fiului Său (Evrei 1:6). Dar Isus a recunoscut că El trebuie să se plece înaintea Tatălui Său şi să I se închine (Mat. 4:8-10). După învierea Sa, atât apostolii cât şi Isus Însuşi, deşi atunci 'era reprezentarea exactă a Tatălui Său', au continuat să recunoască faptul că Iehova Dumnezeu era „Dumnezeul" lui Isus Cristos — 2Cor. 1:3; Efes. 1:3,17; Evrei 1:3; Apocalipsa 1:6; 3:12, *NW*.

Fiind Dumnezeul lui Isus Cristos, Iehova Dumnezeu era şi Capul Său: „Capul oricărui bărbat este Cristos; … la rândul său, capul lui Cristos este Dumnezeu". De aceea, de nenumărate ori, citim că Isus este servul lui Dumnezeu, pe care Dumnezeu l-a trimis pentru îndeplinirea voinţei lui Dumnezeu — Isa. 42:1-4; Mat. 12:17-21; Ioan 8:42; 17:18, 25; 1Cor. 11:3, *NW*.

Isus S-a rugat Dumnezeului său şi a fost auzit. „În zilele cât a fost în carne Cristos a oferit rugăciuni şi cereri Celui care putea să-l salveze de la moarte, cu strigăte puternice şi lacrimi, şi El a fost auzit, în mod favorabil, pentru teama lui evlavioasă". Ni-L putem imagina pe Iehova Dumnezeu cerând ajutor de la Fiul Său? — Mat. 26:39; 27:46; Ioan 11:41, 42; Evrei 5:7, *NW*.

„DUHUL SFÂNT"

Cuvântul grecesc tradus „duh" sau „spirit", pe tot cuprinsul „Noului Testament", înseamnă, pur şi simplu, „un curent de aer", 'suflare sau suflu de vânt, ori adiere' (*Concordanţa* lui Strong). „Duhul sfânt" sau spiritul sfânt este forţa activă a lui Dumnezeu, prin care Îşi împlineşte scopurile, indiferent dacă acestea le cuprind pe cele ale creaţiei, ale scrierii Scripturilor, sau ajutorul dat servilor Săi pentru a le înţelege — Gen. 1:2; 2 Sam. 23:2, *AS;* Ioan 14:26; 15:26; 1Cor. 2:10; 2Pet. 1:21, *NW*.

Nu există nici o bază pentru a concluziona că spiritul sfânt este o persoană. Biblia vorbeşte despre a fi botezat, care înseamnă de fapt a fi băgat sau cufundat în apă, cu foc şi cu spirit sfânt. Cum puteau să fie botezaţi de o singură persoană, la Cincizecime, cei 120 de oameni? (Fapte 1:5; 2:1-4). Simplul fapt că spiritului sfânt îi este atribuită uneori personalitate nu argumentează împotriva acestuia, căci de multe ori în Scripturi este atribuită personalitate lucrurilor şi nu persoanelor, cum ar fi în cazul Ierusalimului, Sionului, etc. Dar nicăieri nu citim că la Iehova Dumnezeu şi Isus se face referire prin pronume neutre, ceea ce este cazul în ce priveşte spiritul sfânt. „*Acesta* este spiritul Adevărului. Lumea nu poate primi acest Spirit pentru că nici nu-*l* vede, nici nu-*l* recunoaşte. Voi *îl* cunoaşteţi, pentru că *acesta* rămâne cu voi şi este în voi" (Ioan 14:16,17, *AT;* Fapte 2:33). Acest lucru mai este confirmat de lipsa frecventă a articolului hotărât înainte de spiritul sfânt, cum ar fi la Fapte 2:4 (*NW*): „Toţi s-au umplut de spirit sfânt". Nici Ştefan şi nici Ioan nu au văzut nici un „duh sfânt" în viziunile lor despre paradis — Fapte 7:55; Apocalipsa 5:1-6.

DE ORIGINE PĂGÂNĂ

După ce am văzut că nu există nici un sprijin Scriptural pentru învăţătura treimii, ci că multe dovezi Scripturale o contrazic, în mod evident, aceasta nu este de origine divină. Şi atunci, de unde îşi are originea? Observaţi următoarele mărturii:

„Recunoaşterea unei treimi era universală în toate naţiunile din vechime ale lumii" — *Cele două Babiloane,* Hislop.

„Cuvântul triadă, sau treime, a fost împrumutat de la şcolile păgâne de filozofie, şi a fost introdus în teologia creştinilor la jumătatea celui de-al doilea secol, de Teofil, Episcop de Antiohia" — *Biblioteca Ecleziastică,* Dupin.

„Treimea este o caracteristică foarte marcată în Hinduism, şi este perceptibilă în mitologiile persană, egipteană, romană, japoneză, indiană şi în cea mai veche mitologie grecească" —*Dicţionar Religios,* Abbott.

Da, treimea îşi găseşte originea în conceptul păgân despre o multitudine, pluralitate sau un panteon de zei. Legea pe care Iehova Dumnezeu le-a dat-o evreilor declara reguli diametral opuse: „Iehova, Dumnezeul nostru, este un singur Iehova" — Deut. 6:4, *AS*.

Iehova Dumnezeu spune: „Veniţi, acum, să raţionăm împreună" (Isa. 1:18). Adepţii treimii recunosc că aceasta nu este supusă raţiunii sau logicii, aşa că ei recurg la a o numi „taină". Dar Biblia nu conţine taine divine. Aceasta conţine „secrete sacre". Fiecare întrebuinţare a cuvintelor „taină" şi „taine" din *Versiunea Regele Iacob,* vine de la aceeași rădăcină a cuvântului grecesc, care înseamnă „a închide gura", adică, a păstra secretul. Există o mare diferenţă între un secret şi o taină. Secretul este doar ceea ce n-a fost făcut cunoscut, dar taina este cea care nu poate fi înţeleasă.

Adepţii treimii recunosc că ei nu pot înţelege acest lucru. În zadar încearcă ei să facă imposibilul, să-l elucideze prin analogii care nu sunt asemănătoare în privinţe vitale; o practică care îi acuză de inconsecvenţă şi lipsă de încredere în meritele poziţiei lor. Iehova Dumnezeu, prin Cuvântul Său, ne furnizează suficiente motive şi baze logice pentru toate cele la care se aşteaptă să exercităm credinţă. Prin apostolul Pavel, El sfătuieşte: „Convingeţi-vă de toate lucrurile; păstraţi ce este corect" (1Tes. 5:21, *NW*). Noi ne putem convinge de ce este corect, doar printr-un proces de raţionament pe baza Cuvântul lui Dumnezeu.

Faptul că învăţătura treimii nu este menţionată, nici discutată, nici explicată, nici îndreptăţită, nicăieri în Scripturi, când atât de multe alte chestiuni principale de învăţătură sunt (şi aceasta în ciuda faptului că ea este cea mai controversată învăţătură a aşa-zisului creştinism) este puternica probă indirectă că nici Isus Cristos, nici apostolii, nici discipolii Săi, şi nici unul din profeţii din vechime, n-au recunoscut, sau n-au predat, o învăţătură atât de tainică. Dumnezeu, prin Cuvântul Său, face apel la raţiunea noastră. Doctrina treimii este o negare atât a Scripturilor, cât şi a raţiunii.

Cuprins

IEHOVA Dumnezeu lucrează. Fiul Său Isus Cristos este „meşterul” Său. Toţi îngerii sfinţi din univers lucrează. Omul trebuie să lucreze. Toate lucrările lui Iehova Dumnezeu sunt o onoare şi o cinste pentru El. Ele vorbesc despre gloria şi puterea Lui, şi-l laudă zi de zi. „El este Stânca, lucrarea Sa este perfectă: căci toate căile Sale sunt dreptate: un Dumnezeu al adevărului şi fără nedreptate, drept şi corect este El”. Minunatele Sale lucrări ne privesc pe noi toţi. „Cerurile declară gloria lui Dumnezeu; firmamentul arată lucrarea mâinilor Sale. Zi după zi exprimă cuvântări şi noapte după noapte arată cunoştinţă. Nu există nici cuvinte, nici limbă; glasul lor nu se aude. Sfoara lor de măsurat se întinde pe tot pământul şi cuvintele lor ajung până la marginile lumii” — Ioan 5:17; Prov. 8:30, *AS;* 2 Tes. 3:10; Deut. 32:4; Ps. 19:1-4, *AS*.

Cei care sunt invitaţi să ia parte la lucrările lui Iehova trebuie să profite de ocazie, pentru că nu există nimic care poate fi cumva mai înviorător sau mai înveselitor pentru El. În afară de faptul că aduce înviorare, a face lucrările lui Dumnezeu, aduce fericire creaturii şi în cele din urmă, salvare. Ca cineva să accepte să facă lucrările lui Dumnezeu înseamnă să accepte mai mult din energia Sa şi să o folosească pentru a aduce strălucire slavei Sale. Cei care au fost stimulaţi la Cincizecime cu spiritul lui Dumnezeu au fost auziţi „vorbind în … limbi despre lucrurile măreţe ale lui Dumnezeu” — Fapte 2:11, *NW*.

Creatura trebuie să accepte să facă voinţa lui Dumnezeu, de bună voie. Nimeni nu este păcălit sau forţat. Arătând că vor exista servi binevoitori, care vor răspunde să facă voinţa lui Dumnezeu, Cuvântul inspirat spune: „Poporul Tău va fi binevoitor în ziua puterii Tale”. Poporul Său se bucură să lucreze, găseşte fericire şi pace în lucrarea lor, şi le place, într-adevăr, să lucreze.

PUNCTE DE VEDERE OPUSE DESPRE LUCRU

Cât de deosebită este aceasta faţă de atitudinea prezentă a lumii vechi referitor la muncă! Celor mai mulţi oameni din lumea de azi nu le place, într-adevăr, să lucreze; cel puţin aceasta este impresia pe care o lasă. Este la modă să faci doar ce este absolut esenţial pentru bunăstarea generală a oamenilor, şi dacă este posibil să scapi cât mai uşor. O mare parte din ei se nasc leneşi, sau ajung aşa la scurt timp după naştere, probabil imitându-şi părinţii. Egoismul îi mână pe cei mai ambiţioşi să-şi calce în picioare semenul în deprinderea lăcomiei. Cei mai mulţi dintre

Cuprins

aceştia acţionează după principiul, „Ia tot ce se poate, şi apoi păstrează tot ce obţii.” Pentru a-l împăca pe pasiv şi a-i face toate hatârurile leneşului, ziua de muncă a fost scurtată la doar câteva ore; săptămâna de lucru doar la câteva zile, şi luna de lucru în zile de sfinţi, zile patriotice şi sărbători. Omul va lucra, dar exemplele de astăzi arată o lipsă evidentă a voinţei de a lucra.

Pe de altă parte, cei care fac lucrările lui Dumnezeu, îşi iubesc munca. Pentru unii ca aceştia timpul nu contează. Ei nu se uită la ceas, nici nu încălzesc bancheta, nici nu lenevesc pe câmp. Aceştia nu vor să trândăvească, lor le place să lucreze şi foarte puţine lucruri îi distrag de la lucrarea lor. Când sunt departe, aceasta le lipseşte. Chiar dacă sunt bolnavi, adesea insistă să lucreze, în timp ce leneşii şi cei indiferenţi se vor opri imediat la cea mai mică provocare. Cel care face lucrarea lui Dumnezeu nu spune, „Oh, aş vrea să fiu mort, aşa încât să nu mai trebuiască să lucrez”. Pentru el moartea este un duşman. Dorinţa lui este să trăiască, ca să poată lucra. El apreciază că viaţa este un dar de la Dumnezeu; căci în mormânt, unde merg cei morţi, nu există ‘nici lucrare, nici dorinţă’. El iubeşte viaţa. El îşi iubeşte lucrarea; iar omul care găseşte plăcere în a face voinţa lui Dumnezeu este fericit.

VOINŢA LUI DUMNEZEU CU PRIVIRE LA CREATURI

Lucrarea lui Iehova Dumnezeu, în timpul acesta, se reflectă în calea de acţiune a Fiului Său. Isus a adus pe acest pământ o lucrare a serviciului. El a spus: „Trebuie să facem lucrările Celui care m-a trimis cât este încă ziuă. Vine noaptea, când nimeni nu mai poate lucra. Cât timp sunt în lume, sunt lumina lumii” (Ioan 9:4,5, *NW*). În timpul acestor trei ani şi jumătate de serviciu, El a umblat pe tot cuprinsul Palestinei, predicând şi învăţând Împărăţia lui Dumnezeu, ca singura speranţă a omenirii. El a servit în sinagogi, în casele oamenilor, de-a lungul versanţilor, pe ţărm, peste tot unde se adunau oamenii, acolo i-a învăţat. El şi-a consacrat viaţa în serviciu. Şi-a pus credinţa în practică. Comportamentul Lui de zi cu zi, integritatea sub presiune şi provocare, serviciul silitor, întreaga Sa viaţă au oferit un model perfect pentru noi de urmat (1Pet. 2:21). El a spus în predica de pe munte: „Voi sunteţi lumina lumii. … lăsaţi-vă lumina să strălucească înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre drepte şi să-l glorifice pe Tatăl vostru care este în ceruri” (Mat. 5:14, 16, *NW*). Creştinii au preluat lucrarea de unde a lăsat-o El. Însărcinarea lor este, de asemenea, măreaţă. Pentru a o împlini, ei trebuie să calce, cu atenţie, pe urmele Lui. Ei, ca şi El, trebuie să înveţe voinţa lui Dumnezeu. Şi ei trebuie să-şi dedice viaţa, aşa cum şi-a dedicat-o el lui Iehova Dumnezeu şi lucrării Sale.

Isus a pus foarte simplu problema în acest fel: „’Lucraţi nu pentru hrana care piere, ci pentru hrana care rămâne pentru viaţă veşnică şi pe care v-o va da Fiul omului, căci pe acesta şi-a pus sigiliul aprobării Tatăl, chiar Dumnezeu’. Atunci ei i-au zis: ‘Ce trebuie să facem ca să înfăptuim lucrările lui Dumnezeu?’ Ca răspuns, Isus le-a zis: ‘Iată lucrarea lui Dumnezeu, să manifestaţi credinţă în cel pe care l-a trimis El.’ ‘Căci aceasta este voinţa Tatălui meu, ca oricine îl vede pe Fiul şi manifestă credinţă în el să aibă viaţă veşnică, şi eu îl voi învia în ziua de apoi’” — Ioan 6:27-29, 40, *NW*.

Cuprins

Exercitarea credinţei în Cristos înseamnă când cineva îşi pune viaţa în credinţa Sa, activând-o, şi făcând-o să producă fapte drepte. Aceasta înseamnă că Îl imităm pe Cristos şi nu lumea. Trebuie să întoarcem spatele lumii în personalitate şi comportament. Această schimbare ar trebui să devină evidentă în viaţa fiecărui creştin. Apostolul Pavel a spus: „Trebuie să vă lepădaţi de vechea personalitate, ce vă conformează modului de comportament de altădată şi care este corupt după dorinţele lui înşelătoare; ci trebuie să fiţi făcuţi noi în forţă, impulsionându-vă mintea şi să îmbrăcaţi noua personalitate, care a fost creată potrivit voinţei lui Dumnezeu în adevărata dreptate şi bunătate iubitoare" (Efes. 4:22-24, *NW*). Întregul sens general al Bibliei este că a noastră credinţă în Cristos trebuie să producă o schimbare în viaţa noastră. Această schimbare nu este adusă miraculos, ci prin muncă grea şi sinceră din partea creştinului ce se străduieşte să pună în practică principiile creştinismului. Acest efort trebuie să fie făcut.

Discipolul Iacov argumentează în al doilea capitol al epistolei sale: „Tu ai credinţă, iar eu am fapte. Arată-mi credinţa ta fără fapte, iar eu îţi voi arăta credinţa mea prin faptele mele.' Tu crezi că există un singur Dumnezeu, nu? Şi faci foarte bine. Dar şi demonii cred şi se înfiorează. Dar vrei să ştii, om neştiutor, că credinţa fără fapte este inactivă? N-a fost tatăl nostru Avraam declarat drept prin fapte, după ce l-a oferit pe Isaac, fiul său, pe altar? Vezi că credinţa lui lucra împreună cu faptele lui şi că prin faptele lui credinţa a fost adusă la perfecţiune, şi că s-a împlinit Scriptura care spune: 'Avraam a exercitat credinţă în Iehova, şi lucrul acesta i-a fost socotit ca dreptate', şi a ajuns să fie numit 'prietenul lui Iehova'. Vedeţi că un om va fi declarat drept prin fapte, nu doar prin credinţă. … Într-adevăr, aşa cum corpul fără suflare este mort, tot aşa şi credinţa fără fapte este moartă" (Iac. 2:18-26, *NW*). Aşadar, şi credinţa noastră trebuie să meargă mână în mână cu fapte drepte, creând o schimbare favorabilă în viaţa noastră, care câştigă aprobarea lui Dumnezeu şi salvare.

CREDINŢA LUCREAZĂ PENTRU O SCHIMBARE ÎN MAI BINE

Dacă dorinţa noastră sinceră este să facem lucrările lui Dumnezeu, atunci trebuie să facem ca a noastră credinţă să însemne ceva pentru noi. Aceasta trebuie să producă o cale de acţiune în viaţa noastră, care este în armonie cu voinţa şi scopul lui Dumnezeu. Ea nu poate rămâne inactivă. Aşa cum a declarat apostolul Pavel: „Continuaţi să lucraţi la salvarea voastră, cu teamă şi tremur, căci Dumnezeu este cel care, după buna Sa plăcere, acţionează în voi atât ca să vreţi cât şi să înfăptuiţi. Continuaţi să faceţi toate lucrurile fără murmurări şi fără dispute, ca să ajungeţi să fiţi ireproşabili şi inocenţi, copii ai lui Dumnezeu, fără pată în mijlocul unei generaţii necinstite şi denaturate, printre care străluciţi ca surse de lumină în lume". „Acum înlăturaţi-le, cu adevărat, pe toate de la voi: mânia, furia, nedreptatea, vorbirea jignitoare şi cuvintele obscene din gura voastră. Nu vă mințiţi unii pe alţii. Daţi jos vechea personalitate cu practicile ei şi îmbrăcaţi-vă cu noua personalitate, care, prin cunoştinţă exactă, se înnoieşte după chipul Celui care a creat-o" —Filip. 2:12-15; Col. 3:8-10, *NW*.

Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să fie pentru noi mai mult decât simple cuvinte. Trebuie să fie recunoscut ca o regulă divină pentru comportamentul poporului Său. Dacă noi credem că acest lucru este adevărat, atunci trebui să fie luat în seamă sfatul de mai sus. Nu putem umbla murmurând şi certându-ne între noi sau cu cei din lume şi să mai pretindem că suntem creştini. Acest lucru ar fi ipocrit, iar Dumnezeu îi urăşte pe ipocriţi. Nu putem umbla minţind, furând şi înşelând, în interiorul sau în afara organizaţiei teocratice. Dumnezeu îl dispreţuieşte pe mincinos, pe escroc şi pe cel care înşeală. Vorbirea noastă trebuie să se potrivească cu pretenţiile noastre. Faptul că lucrăm printre cei care folosesc, de obicei, un limbaj murdar, este acesta un motiv să facem şi noi aşa? Hotărârea noastră trebuie să fie una de puritate. Vorbirea jignitoare, cuvintele obscene, glumele proaste, poveştile murdare, nu găsesc nici o asociere cu Cuvântul lui Dumnezeu. Lui îi este scârbă de astfel de lucruri.

Creştinii trebuie să fie întotdeauna conştienţi de poziţia lor înaintea lui Dumnezeu. Şi, după cum afirmă Pavel, „Orice faceţi în cuvânt sau în faptă, faceţi totul în numele Domnului Isus, mulţumindu-i prin el lui Dumnezeu, Tatăl!" (Col. 3:17, *NW*). Convertirea noastră trebuie să fie completă. Aceasta poate fi, făcându-ne credinţa să lucreze, luând la inimă şi punând în practică toate sfaturile din Biblie, păstrând un echilibru adecvat în toate lucrurile, meditând zilnic la Cuvântul lui Dumnezeu. Să lucrăm din greu la punerea în practică a principiilor creştine, cât mai este încă ziua de răbdare a lui Dumnezeu faţă de cei răi, pentru că Armaghedonul se apropie cu repeziciune. „Prin urmare, iubiţii mei fraţi, fiţi statornici, de neclintit, având întotdeauna multe de făcut în lucrarea Domnului, ştiind că truda voastră în legătură cu Domnul nu este zadarnică" —1 Cor. 15:58, *NW*.

Pierderea oraşului Cleveland

este câştigul oraşului New York

De când întoarce spatele unei afaceri un oraş, de la porţile lui? De când nu-şi oferă un oraş facilităţile pentru o adunare paşnică? De când un oraş, care este suficient de mare să fie gazdă a echipelor de baseball, a echipelor de fotbal, a unor grupuri ale Legiunii, a unor grupuri ale bisericii, a unor grupuri ale Congresului internaţional al baptiştilor, ale Congresului Eucharistic, ale congresului martorilor lui Iehova, refuză, dintr-o dată, întrebuinţarea facilităţilor lor, pe motiv că nu este capabil să se ocupe de grupuri mari? De la inventarea scuzelor superficiale şi a politicienilor netoleranţi şi cu prejudecată.

Martorii lui Iehova îşi făcuseră planuri să-şi ţină congresul internaţional din 1953 pe Stadionul Municipal din Cleveland, Ohio. S-au făcut cheltuieli

Cuprins

considerabile, s-a folosit timp şi efort pentru a urgenta, fără întârziere, un contract favorabil. Departamentul sporturilor din Cleveland a cooperat foarte bine şi favorabil şi n-a avut nici o obiecţie împotriva folosirii terenului. (Martorii lui Iehova au avut congrese pe Stadionul Municipal din Cleveland în 1946, pe Stadionul Yankee din New York, pe Stadionul Griffith din Washington, D.C., şi la Wrigley Field, Los Angeles şi n-au avut reclamaţii). Oamenii de afaceri din oraş erau dornici să-i primească din nou. În timpul congresului din 1946 de la Cleveland recordurile în afaceri au atins o cotă fără precedent, majoritatea ne mai fiind egalate de atunci încoace. Oamenii de afaceri erau mai mult decât nerăbdători la perspectiva unei noi adunări, realizând că delegaţiile de la congres vor sta în Cleveland şi în apropiere, timp de opt zile, şi aceasta însemna că vor face cheltuieli în oraş pentru cazare, mâncare, cumpărături la magazine, etc., indiferent unde, între cinci şi zece milioane de dolari. Acest lucru, la rândul lui, aducea mai multe câştiguri oraşului; de asemenea, publicitatea care i se făcea Clevelandului era făcută în lumea întreagă, deoarece se aştepta să fie prezente aproximativ o sută de ţări.

Ciudat că toată această publicitate şi câştiguri au trebuit să fie ţinute la distanţă de Cleveland. Şi mai ciudat că un singur om hotăra acest lucru – primarul oraşului; scuza lui banală fiind că oraşul nu avea facilităţi să fie gazdă a mulţimii de la congres. Societatea Watchtower şi-a arătat bunăvoinţa de a coopera, fiind de acord să … Societatea Watchtower a fost cu totul de acord să se ocupe singură de cazare în oraş. Societatea făcea aranjamente pentru cazarea tuturor delegaţiilor ei, furniza proprii supraveghetori, doctori şi asistente. Cu toate acestea, primarul a spus NU. Solicitarea a fost refuzată. Singurul motiv posibil pe care l-ar fi putut avea primarul pentru refuz era propria prejudecată şi lipsa de toleranţă faţă de martorii lui Iehova, ca grup. În felul acesta el a permis punctelor de vedere personale să păgubească nu doar afacerea Clevelandului, ci şi bunăstarea locuitorilor lui şi ai celor din apropiere.

Locuitorii Clevelandului n-au primit cu bucurie hotărârea primarului. Un preot renumit din Cleveland i-a scris direct primarului, declarând că, deşi nu era de acord cu punctele de vedere al martorilor lui Iehova, protesta împotriva acţiunii luată de primar, care respinsese cererea pentru adunare, pentru că se temea că dacă unui grup i se poate refuza dreptul de a se aduna în Cleveland, poate că nu va mai dura mult până când li se putea refuza acelaşi drept la toate grupurile. El a mai spus că, indiferent de puncte de vedere personale, sau de prejudecată, trebuia să fie luată din nou în considerare această aprobare pentru adunare. Cât priveşte scuza că nu există facilităţi pentru a fi gazdă a mulţimilor, acesta nu era considerat ca răspuns logic pentru refuz.

O altă scrisoare ce apare în publicaţia *Plain Dealer* din Cleveland, 14 septembrie, 1952, la subtitlul „Cititori, în scrisori către editor", declara: „Editor *Plain Dealer* – Domnule: Fără îndoială, nu veţi fi uimiţi că Societatea Watchtower s-a străduit, din greu, să obţină facilităţile Stadionului din Cleveland pentru un congres de opt zile în 1953, la preţ normal de închiriere, dar au fost refuzaţi de primarul Burke şi comisarul Paul J. Hurd. … Primarul din Cleveland ştie foarte

Cuprins

bine că în 1946 Societatea Watchtower s-a ocupat de 70.000-80.000 de oameni într-un mod ordonat şi manierat şi că s-a estimat că negustorii din Cleveland au beneficiat de 3,4 milioane de dolari de pe urma congresului. În mod asemănător, aproximativ aceeaşi sumă ar fi fost cheltuită, dacă primarul nostru n-ar fi refuzat congresul de anul viitor. Credem că oamenii de afaceri din Cleveland au fost privaţi de această afacere fără justificare, pe scuza neîntemeiată că oraşul Cleveland este prea mic să fie gazdă a unui congres adevărat, mai ales având în vedere faptul că în 1946, în timpul războiului mondial, Clevelandul a fost destul de mare să de îngrijească de 70.000, 80.000 de vizitatori. Decădem sau progresăm ca oraş? În 1946 Societatea Watchtower a plătit oraşului Cleveland mai bine de 50.000$ în chirii, fără să ceară reduceri. Stabileşte primarul Burke un precedent şi înseamnă acest refuz că şi altor mari organizaţii religioase, precum Biserica romano-catolică, li se vor refuza facilităţile publice ale Clevelandului, dacă vor dori să aibă alt congres eucharistic, ca cel pe care l-au avut aici în 1935? … Pierderea Clevelandului va fi câştigul oraşului New York, deoarece Societatea Watchtower a închiriat Stadionul Yankee pentru congresul internaţional din 1953".

Locuitorii Clevelandului fac bine să se gândească, în mod serios, la acţiunile cu prejudecată ale primarului lor, înainte să fie prea târziu.

Gloata condusă de preoţi în Cipru a fost împiedicată

Este ciudat că o organizaţie religioasă ce susţine că este creştină, Biserica greacă-ortodoxă, să continue persecutarea religioasă a creştinilor. Şi aproape la fel de ciudat este faptul ca acest lucru să se întâmple într-o colonie britanică, când Britania s-a angajat în două războaie mondiale şi acum sprijină Naţiunile Unite, totul de ochii lumii, în interesul libertăţilor omeneşti fundamentale. Totul este ca un fel de introducere la raportul primit de *Turnul de Veghere* de pe insula Cipru.

„Adunarea noastră creştină de la cinematograful din Famagusta, Cipru, programată între 23-25 mai, 1952, a început bine. Vineri seara am avut o participare de 200 persoane şi sâmbătă de 250. Fraţii au fost impresionaţi de punerea în circulaţie a celor două tratate din Biblie, în limba greacă şi o nouă programă pentru şcoala teocratică, pentru grupe, aranjată pentru studiul Scripturilor Greceşti Creştine. Înştiinţarea lecturii publice în oraş a fost minunată şi în cea mai mare parte oamenii s-au purtat bine cu martorii.

Cuvântarea publică urma să înceapă duminică dimineaţa, la ora unsprezece. Ştiind de tulburările de la adunările noastre publice ne-am luat toate măsurile de precauţie şi s-au dat instrucţiuni participanţilor să nu dea voie să intre nici unei persoane care era suspectă că poate tulbura liniştea, dintre care pe unii îi cunoşteam. Cu aproape zece minute înainte să înceapă lectura publică s-a îndreptat

Cuprins

spre cinematograf o procesiune condusă de şase preoţi ai bisericii ortodoxe şi urmaţi de mulţi elevi de la liceul ce este controlat de biserică. Ei s-au îndreptat spre intrarea cinematografului, dar participanţii noştri vigilenţi, cu ajutorul poliţiei, i-au împiedicat să intre în clădire. Preoţilor li s-a spus să plece, deoarece nu li se dădea voie să intre. Preotul conducător mai cauzase o tulburare, în acelaşi cinematograf, în 1948.

Preoţii insistau să intre şi au început să-i împingă pe participanţi şi poliţia. Pentru a-i împiedica să intre au fost închise şi încuiate uşile. Acest lucru i-a înfuriat aşa de mult pe preoţi că au zis că vor intra, chiar dacă vor fi ucişi în încercare. A fost contactat sediul poliţiei şi s-au cerut mai mulţi ofiţeri de poliţie, care au sosit în scurt timp. Cu eforturi, preoţii şi elevii au fost aruncaţi pe scările cinematografului şi în stradă. Între timp, strada devenise o masă de oameni ce clocoteau, iar femeile ţipau şi urlau. Unul din martori a fost ţinut captiv de preoţi pentru un timp, dar au fost făcuţi să-i dea drumul după ce l-au lovit în faţă şi i-au rupt hainele.

Poliţia le-a spus celor din mulţime să se împrăştie, sau li se reţinea numele, dar preoţii au refuzat să se clintească. Unul din preoţi a început să ţină o predică pe partea opusă a străzii şi urmaşii lor se bucurau şi aplaudau. Timp de o oră şi un sfert acest preot a azvârlit în noi cu insulte. Gloata care-l asculta se purta de parcă era posedată de demoni. Cu toate acestea, cu uşile închise, vorbitorul din cinematograf a putut să-şi continue cuvântarea. El a fost auzit de 330 persoane, dar nu există nici o îndoială că mai multe sute ar fi fost prezente dacă în afara cinematografului ar fi fost totul în ordine.

Fraţii au fost instruiţi să rămână în cinematograf, deoarece nu se ştia ce intenţiona să facă gloata. La ora 12:15 clopotele bisericii au început să bată şi preoţii au condus procesiunea înapoi la biserica lor. După ce poliţia a eliberat calea, străinilor care participaseră la lectură li s-a dat voie să plece şi mai târziu au părăsit cinematograful şi fraţii. Cu toate acestea, participanţii încă trebuiau să păzească uşile în timpul sesiunii de după amiază şi au fost trimişi mai mulţi poliţişti pentru a menţine ordinea, deoarece afară mai existau încă unele elemente ticăloase".

Poate părea o surpriză pentru unele persoane că preoţii, care par aşa de evlavioşi în sutanele lor negre, să se împotrivească aşa de violent dreptului altora de a se închina lui Dumnezeu, după cum le dictează conştiinţa. Dar creştinii bine informaţi nu sunt surprinşi. Ei ştiu că Isus a spus că urmaşii lui vor primi acelaşi fel de tratament pe care l-a primit şi el. Şi, nu este nici o îndoială despre aceasta, Isus a fost persecutat cu violenţă de clerul din zilele sale, cărturarii şi fariseii iudaismului. Credincios cuvântului său, urmaşii lui asemenea oilor primesc acelaşi fel de tratament din partea unor anumite elemente asemenea caprelor, atunci când aceste elemente au suficientă putere să-l aplice – Mat. 10:16:31; 25:31-46.

Cuprins

Întrebări de la cititori

Apocalipsa 22:13 (*NW*) vorbeşte de „Alfa şi Omega, cel dintâi şi cel de pe urmă, începutul şi sfârşitul”. La Apocalipsa 1:17 (*NW*) se vorbeşte despre Isus Cristos ca despre „Cel dintâi şi cel de pe urmă”. Deci, nu se referă şi Apocalipsa 22:13 tot la Cristos? Contextul este asemănător cu acesta, totuși publicațiile Turnului de Veghere spun că Iehova este „Alfa şi Omega”. De ce? – J. J., New Jersey.

Alfa este prima literă a alfabetului grecesc şi *omega* este ultima; una este începutul şi cealaltă este sfârşitul alfabetului grecesc. Aşadar, expresiile „Alfa şi Omega”, „cel dintâi şi cel de pe urmă” şi „începutul şi sfârşitul” sunt expresii asemănătoare şi înseamnă acelaşi lucru. Ele se aplică la Iehova Dumnezeu. Isaia 44:6 (*AS*) declară: „Aşa zice Iehova, Regele şi Răscumpărătorul lui Israel, Iehova al oştirilor: Eu sunt Cel dintâi şi Cel de pe urmă; şi în afară de Mine nu mai există nici un Dumnezeu”. Apocalipsa 1:8 (*NW*) preia acest cuget din Isaia şi îl adaugă ideii că El vine: „’Eu sunt Alfa și Omega’, zice Iehova Dumnezeu, ‚Ce care este, Cel care era şi Cel care vine, Cel Atotputernic’”.

Aşadar, doar pentru că versetul ce precede Apocalipsa 22:13 vorbește despre „Alfa și Omega” că vine, nu înseamnă neapărat că acesta se referă la Isus Cristos, a cărui a doua venire este frecvent amintită. Apocalipsa 1:8 Îl arată pe Iehova venind, de aceea și Apocalipsa 22:12 poate face la fel. El vine în mod reprezentativ prin Isus Cristos. Apocalipsa 4:8 vorbește de Iehova venind şi Apocalipsa 21 arată prezenţa Sa printre omenire: „Iată, cortul lui Dumnezeu este printre omenire, El va locui cu ei şi ei vor fi poporul Său. Şi Însuşi Dumnezeu va fi cu ei. … Eu sunt Alfa şi Omega, începutul şi sfârşitul. Oricui îi va fi sete îi voi da din izvorul apei vieţii gratuit. Oricine va birui va moşteni aceste lucruri şi Eu voi fi Dumnezeul lui, iar el va fi fiul Meu” (versetele 3,6,7). Această referire este, cu siguranţă, la Iehova Dumnezeu, căci El este Dumnezeu pentru membrele unse ale trupului lui Cristos şi aceştia sunt fiii Lui spirituali. Ei sunt fraţii lui Cristos, nu fii, de aceea, textul vorbeşte de Iehova şi Îl numeşte „Alfa şi Omega”. Aşadar, când este amintit din nou Alfa şi Omega, chiar în următorul capitol, de ce trebuie textul să-şi schimbe brusc direcţia spre Isus Cristos, în locul lui Iehova Dumnezeu? Acesta nu-şi schimbă direcţia.

Unii argumentează că acesta se referă la Isus Cristos la Apocalipsa 22:13, deoarece versetul 16 îl arată vorbind pe Isus. Dar aceasta nu înseamnă că cel care vorbește în versetele precedente trebuie să fie tot Isus. Folosirea semnelor de marcare a citatului o singură dată în *Traducerea Lumii Noi* arată o schimbare a celor care vorbesc între versetele 15 şi 16. Trebuie să ne amintim că descoperirea pe care i-a făcut-o Dumnezeu lui Isus Cristos i-a fost transmisă apostolului Ioan de unul din îngerii lui Cristos şi că uneori acest înger vorbeşte pentru Iehova Dumnezeu, şi uneori pentru Isus Cristos; aşadar, trebuie să fim atenţi la aceste

Cuprins

schimbări şi să le observăm, pe baza conţinutului şi a contextului. Este adevărat că atunci când îngerul vorbeşte pentru Cristos, la Apocalipsa 1:17 (*NW*), acesta declară: „Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă”. Dar verificarea contextului arată că acest „Dintâi şi de pe urmă” este cu limite clare, se referă doar la chestiunea morţii şi învierii lui Isus Cristos, aşa cum demonstrează versetul 18. Cristos a fost cel dintâi înviat din prima înviere şi cel din urmă ce avea să fie înviat direct de Iehova Dumnezeu. Ceilalţi care vor urma în această înviere vor fi înviaţi de Dumnezeu prin Cristos (Ioan 6:40; 1Cor. 6:14). De fapt, această limitare este arătată și de nota de subsol despre „cel dintâi” din Apocalipsa 1:17 din *Traducerea Lumii Noi*, unde este arătat de un manuscris din vechime că acest cuvânt „cel dintâi” înseamnă „întâi născut”. Cristos a reprezentat cele dintâi roade ale celor adormiţi în moarte (1Cor. 15:20). Atunci când „cel dintâi şi cel de pe urmă” se aplică, din nou, la Isus Cristos, la Apocalipsa 2:8, observați că expresia este din nou în legătură cu moartea și învierea. Dar când aceasta vorbeşte astfel de Iehova, nu este pusă nici o limită asupra însemnătăţii.

De aceea, trebuie să fim raţionali. Atunci când vedem o expresie ce se aplică de mai multe ori la Iehova, într-un sens fără limite, şi apoi îl întâlnim din nou, dar nu este arătat în mod specific că se aplică la Iehova, nu putem schimba expresia la Isus Cristos; şi mai ales atunci când observăm că aceasta se aplică în altă parte, nu într-un sens fără limite, ci doar cu o limită clară a înţelesului. Cei care susţin treimea încearcă să folosească în avantajul lor această expresie, pentru a arăta că a fost folosită, fără deosebire, atât la Dumnezeu, cât şi la Cristos şi în felul acesta arată că Dumnezeu şi Cristos sunt unul şi acelaşi. Dar logica şi raţiunea nu permit acest lucru, nu mai mult decât o fac multe alte texte din Biblie.

Oraşul New York – amplasament al congresului din 1953

Oraşul New York este un loc ideal pentru un congres internaţional. Iată de ce: Aici locuiesc mai mulţi oameni decât în treisprezece state mari din America. Pe străzile lui sunt adunate marginile pământului, căci aici se găsesc reprezentanţi din aproape orice naţiune de pe pământ. În portul şi aeroporturile lui vin nave şi avioane din toate părţile globului. Sistemul mijloacelor de transport este echipat să cuprindă milioane de oameni. Cele 10.000 de taxiuri ale lui sunt cele mai bune şi mai rapide din lume. Pe sus sunt trenuri suspendate şi în subteran se află metrouri ce se ocupă bine de fiecare parte a oraşului. Trenurile de călători intră în oraş, în medie, la fiecare cincizeci de secunde. Are mai multe publicaţii şi telefoane decât au la un loc Londra, Paris, Berlin şi Bruxelles. Şi este centrul de televiziune al lumii.

Oraşul New York şi-a pus semnul de bun venit pentru martorii lui Iehova în anul 1950; restaurantele au muncit din greu şi mult pentru a hrăni miile de participanţi; proprietarii de hoteluri au găzduit 25.000 de participanţi; proprietarii

Cuprins

caselor au oferit locuri de cazare pentru alţi 35.000. Oamenii de afaceri au fost amabili, săritori şi au cooperat.

Scrisoarea din partea domnului Charles E. Quain, de la departamentul congreselor din New York, ilustrează bine cugetul locuitorilor din New York faţă de un alt congres al martorilor lui Iehova, de pe Stadionul Yankee. El spunea: „Sunt încântat să aud că Adunarea internaţională a martorilor lui Iehova, din 1953, va avea loc în oraşul New York. Simt că acest lucru vorbeşte de bine primirea făcută de New York în timpul adunării voastre trecute. Locuitorii New Yorkului încă sunt uimiţi că un grup aşa de mare de oameni s-a putut uni într-o adunare cu o organizare atât de perfectă ca cea demonstrată în timpul adunării voastre din 1950".

Lucrul acesta, şi multe altele, fac New Yorkul un loc ideal pentru o adunare. Locuitorii New Yorkului aşteaptă cu nerăbdare şi îşi fac planuri *acum* pentru adunarea martorilor lui Iehova de pe Stadionul Yankee, din 19-26 iulie, 1953. Tu faci la fel?

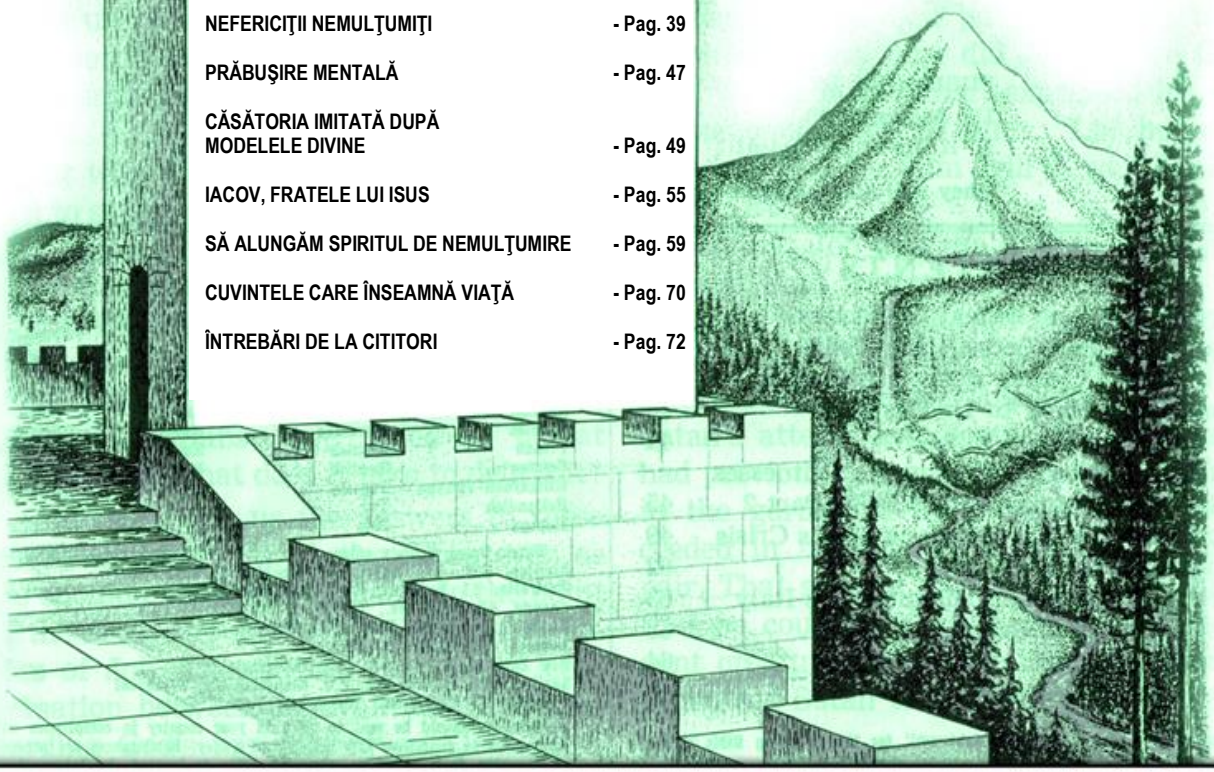
TURNUL de VEGHERE

15 IANUARIE 1953 Nr. 2

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

NEFERICIŢII NEMULŢUMIŢI	- Pag. 39
PRĂBUŞIRE MENTALĂ	- Pag. 47
CĂSĂTORIA IMITATĂ DUPĂ MODELELE DIVINE	- Pag. 49
IACOV, FRATELE LUI ISUS	- Pag. 55
SĂ ALUNGĂM SPIRITUL DE NEMULŢUMIRE	- Pag. 59
CUVINTELE CARE ÎNSEAMNĂ VIAŢĂ	- Pag. 70
ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI	- Pag. 72

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul ”Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delicvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

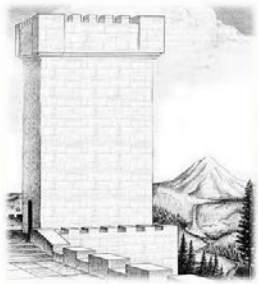
Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Cristos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

‘Vegheaţi în aceste timpuri periculoase‘ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

15 ianuarie 1953 **Nr 2.**

Nefericiţii nemulţumiţi

„De ce să se plângă un fiu al pământului cât trăieşte şi cu atât mai mult de ce să se plângă un om din cauza păcatelor lui? Să luăm seama la căile noastre, să le examinăm bine şi să ne întoarcem la Yahweh” -7 Plângerile lui Ieremia, 3:39,40 *Ro*.

Iehova cunoaşte mintea omului. El ştie că dacă un om nu-şi educă mintea să gândească corect, va fi nefericit. Cugetele şi căile acestei lumi vechi nu sunt corecte, deoarece nu sunt bazate pe modul de a gândi al lui Dumnezeu, aşa cum este exprimat în Cuvântul Său. Dar unii membrii ai familiei umane ştiu de ce ne-am născut în păcat şi am fost zămisliţi în nelegiuire şi s-au bizuit pe Iehova pentru eliberare din starea în care se găsesc. Ei înţeleg că „un fiu al pământului cât trăieşte” nu trebuie să se plângă, deoarece problemele şi necazurile pe care le îndură se datorează lui Adam, primul părinte uman. Martorii lui Iehova au cercetat Scripturile şi ei cunosc adevărul despre faptul că sunt născuţi în păcat şi zămisliţi în nelegiuire, dar în acelaşi timp aceasta nu este o permisiune pentru fărădelege, acum, din partea unui creştin. In calitate de creştini ei trebuie să se analizeze şi să examineze cu atenţie modul în care trăiesc şi unde i-a dus aceasta până în prezent, şi să decidă ce vor face în viitor. Ei au ajuns la concluzia: „Să ne întoarcem la Yahweh”. De aceea, ei şi-au dedicat viaţa serviciului lui Iehova. Ştiind că necazul, boala şi moartea au fost aduse peste ei de primii părinţi, Adam şi Eva, ei nu se plâng de starea lor rea. De fapt, există toate motivele să fie fericiţi; ei ştiu cum să scape de acest necaz, căci Dumnezeu a făcut îngrijiri pentru salvare. Şi tu poţi învăţa de la Iehova, „Dumnezeul fericit”, calea de scăpare, şi El doreşte fericirea creaţiei Sale.

2. Tu, ca individ, poţi fi fericit. Nu trebuie să faci parte dintr-o adunare mare ca să ai fericire, deşi, dacă mulţi oameni fericiţi se adună laolaltă, ei formează o adunare fericită, Oriunde există în lume un serv al lui Dumnezeu, chiar dacă este posibil să fie departe, într-o casă misionară sau într-un teritoriu izolat, el poate avea fericire. Atunci când cineva are un punct de vedere corect, el se va simţi asemenea omului despre care a scris psalmistul. Folosind traducerea lui Rotherham, care dă forma numele *Iahweh* în loc de *Iehova*, citim: „Ce fericit este omul care nu umblă după sfatul celor nelegiuiţi, nu se opreşte pe calea celor

Cuprins

păcătoşi şi nu se aşează pe scaunul celor batjocoritori! Ci îşi găseşte plăcerea în legea lui Yahweh, şi zi şi noapte vorbeşte cu sine despre legea Lui!" (Ps. 1:1,2 *Ro*). Cât este de adevărat! Căci atunci când cineva stă cu păcătoşii, el devine nefericit. Priviţi numai lumea şi gândiţi-vă la starea ei. Oamenii nu sunt deloc mulţumiţi. Nici nu au cum să fie, căci lumea este plină de rău. Ei îl ignoră pe Dumnezeu şi îngrijirile Lui pentru viaţă. Ca urmare, ei nu sunt fericiţi, nici individual, nici cu toţii la un loc. Cel ce evită lumea este fericit.

3. Psalmistul spune că acest om „vorbeşte cu sine zi şi noapte". Este o expresie ciudată, nu-i aşa? Dar aceasta înseamnă că el cugetă. La ce cugetă? El cugetă la îngrijirile pe care Dumnezeu le face de cunoscut pentru el în Biblie, exact aşa cum cugeta Iosua la Cuvântul lui Dumnezeu. Dumnezeu i-a spus: „Cartea aceasta a Legii să nu se depărteze de gura ta; să cugeţi asupra ei zi şi noapte, ca să fi atent să acţionezi în armonie cu tot ce este scris în ea; căci atunci îţi vei face calea prosperă şi vei avea succes" (Iosua 1:8, *AS*). Iosua trebuia să vorbească cu sine zi şi noapte. El trebuia să cugete la aceste adevăruri pe care Dumnezeu i le spusese lui Moise şi care erau acum în formă scrisă. Atunci, trăind în armonie cu ele, era fericit. Da, fericirea vine la omul care face ce este drept; şi serviciul individual pentru Cel Prea Înalt este drept, pentru că acesta înseamnă închinare la Dumnezeu.

4. Dumnezeul Cel Prea Înalt nu limitează fericirea la indivizi. El se va ocupa de o întreagă naţiune şi o va face fericită. „Ce fericită este naţiunea al cărui Dumnezeu este Yahweh, poporul pe care şi L-a ales El de moştenire!" (Ps. 33:12, *Ro*). Acea naţiune aleasă a fost Israel. Dumnezeu făcuse un legământ cu strămoşii lor, Avraam, Isaac şi Iacov. Acea naţiune avea toate motivele să fie fericită, pentru că Dumnezeul ei era Iehova, Conducătorul Suveran al întregului Univers. Dar ei s-au întors adesea să nu mai urmeze sfatul înţelept al Dumnezeului lor. În schimb, au ales o cale de acţiune păcătoasă şi l-au ignorat pe Dumnezeu, ca urmare, întreaga naţiune şi-a pierdut fericirea. Din relatarea Bibliei despre această naţiune observăm că n-au existat prea multe ocazii de fericire, căci erau un neam îndărătnic şi un popor care căuta vină. Ei nu au manifestat adevărata închinare faţă de Iehova; de aceea, binecuvântarea lui Dumnezeu n-a fost la îndemână. Isus a enunţat chestiunea exact atunci când a zis: „Dacă Mă iubeşte cineva, va observa Cuvântul Meu, şi Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la el şi vom rămâne lângă el" (Ioan 14:23, *NW*). De prea multe ori izraeliţi n-au vrut să rămână lângă Iehova, ci dorinţa lor era să se întoarcă în Egipt şi la închinarea zeilor păgâni.

5. Astăzi îi vedem pe martorii lui Iehova ca pe o naţiune creată de Iehova, un popor ales dintre toate naţiunile, neamurile şi limbile şi ei sunt o naţiune fericită. De ce? Pentru că ei respectă cuvintele lui Isus; de aceea, Tatăl îi iubeşte şi a rămas lângă ei. Ei se închină Tatălui lor din cer în spirit şi adevăr. Ei nu se gândesc să facă lucrurile după capul lor, ci sunt dornici să facă voinţa Tatălui şi să urmeze poruncile lui Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu. Ei îşi găsesc fericirea în predicarea Evangheliei împărăţiei lui Iehova, în toată lumea, ca mărturie. Darul lui Dumnezeu pentru ei este cunoştinţa adevărului şi martorii lui Iehova sunt fericiţi să dăruiască acest adevăr altora, din întreaga lume. Nu sunt egoişti să-l păstreze

Cuprins

pentru ei. Ei editează Biblii, cărţi, broşuri şi reviste, distribuindu-le pretutindeni, în multe limbi, în toată lumea.

6. Adepţii falselor religii ale lumii nu pot înţelege de ce toţi martorii lui Iehova sunt atât de activi; dar activitatea lor este închinarea faţă de Cel Prea Înalt. Martorii lui Iehova caută o viaţă în fericire şi ei câştigă fericirea chiar acum, în timp ce trăiesc. Ei au găsit secretul de a fi fericit chiar în această lume nelegiuită. Ei şi-au dovedit că există mai multă fericire în dăruirea adevărurilor din Cuvântul lui Dumnezeu, pe care le-au primit din abundenţă, la toate naţiunile lumii; de aceea, ei dăruiesc în mod constant din ce au primit. Organizaţia martorilor lui Iehova e plină de oameni fericiţi. Ei sunt prietenoşi şi sunt nerăbdători ca şi alţii să li se alăture în fericire şi în închinarea adevărată pentru Cel Prea înalt. Acesta este motivul pentru care îi găsiţi mergând din casă în casă, din oraş în oraş, din ţară în ţară, îndeplinind porunca lui Isus: 'Evanghelia aceasta a Împărăţiei va fi predicată în toată lumea, ca mărturie'. Martorii lui Iehova, ca naţiune, sunt fericiţi, deoarece Dumnezeul lor este Iehova.

7. Câteodată vedem pe ici pe acolo câte unul din organizaţie care se întoarce în lume. De ce? Motivul este simplu. Acesta s-a oprit din predicare, nu mai dăruieşte. Nu există loc pentru o persoană în organizaţia lui Dumnezeu dacă aceasta nu se închină lui Dumnezeu. Dacă el nu se mai închină, se scoate singur din organizaţie. Când cineva nu mai studiază adevărul şi Îl părăseşte pe Iehova nu mai are ce dărui altora. Atunci adevărul nu mai este în el. Pentru a rămâne în organizaţia lui Iehova studiul este esenţial. Dacă cineva nu primeşte continuu adevărurile şi lumina ce străluceşte din ce în ce mai tare, până la ziua perfectă, el va deveni indiferent faţă de privilegiile lui de a predica vestea bună a împărăţiei. El va începe curând să simtă că nu mai are nimic de spus oamenilor. Motivul este că şi-a lăsat mintea să lenevească. De fapt, el spune; Nu mai vreau mâncare de pe masa lui Iehova. Atunci nu-şi mai foloseşte cunoştinţa pe care o are; n-o mai dăruieşte altora şi fericirea lui dispare. Fericirea vine în mare măsură prin dăruire.

EXEMPLE TIPICE

8. Priviţi la copiii Israelului când se aflau în pustiu. Gândiţi-vă ce a făcut Iehova pentru ei, eliberându-i din Egipt. Acolo se aflaseră sub o organizaţie asupritoare de sclavagism, dar acum Dumnezeul cerului, Iehova, îi eliberase şi îi condusese în pustiu. Îi protejase folosindu-şi puterea Sa cea mare, călăuzindu-i prin Marea Roşie, din Egipt spre pustiu. I-a hrănit timp de patruzeci de ani pe când rătăceau prin acest teritoriu necunoscut. Gândiţi-vă la câtă dragoste a avut Dumnezeu pentru acest popor pe când îi conducea spre Ţara Promisă. Cu toate acestea, şi în ciuda eliberării lor, izraeliţii tot nu erau mulţumiţi. Le lipsea dragostea. Ca naţiune, ei nu manifestau închinare adevărată faţă de Dumnezeu şi nu erau fericiţi.

9. Totuşi, existau mulţi indivizi în rândul naţiunii care aveau bucuria de a-l servi pe Dumnezeu şi care erau credincioşi instrucţiunilor primite. Câteodată chiar şi aceşti indivizi credincioşi simţeau că sarcina era prea mare de purtat, când această responsabilitate era pusă peste ei. În asemenea cazuri lor le lipsea credinţa

Cuprins

în îngrijirile lui Dumnezeu. De exemplu Moise, a servit ca mediator între Dumnezeu şi izraeliţi. Dar la un moment dat el a simţit ca şi cum se cerea prea mult de la el. Copiii Israelului se plângeau, găseau vină şi strigau după carne. În realitate, ei spuneau: ‚Această mană pe care ne-o dă Dumnezeu şi ne spune s-o adunăm în fiecare dimineaţă, nu ne mulţumeşte. Noi vrem carne'. Ei se văietau la Moise să le-o dea. Ei se plânseseră adesea înainte şi acum se aflau într-o stare nefericită a minţii şi murmurările lor l-au adus în final şi pe Moise în aceeaşi stare. Pentru a înţelege relatarea completă, citiţi Numeri 11:11-15 *(AT)*. Aici îl găsim pe Moise spunând: „De ce eşti aşa de aspru cu servul Tău? … Pentru ce n-am găsit favoare înaintea Ta, de ai pus peste mine sarcina întregului popor? Oare, eu am zămislit pe poporul acesta? Sau i-am dat eu naştere, ca să-mi zici: ‚Poartă-i la sânul tău, aşa cum poartă doica un sugar', până în ţara pe care ai promis-o, prin jurământ, părinţilor lor? De unde să iau carne, ca să dau la tot poporul acesta? Căci ei plâng pe umărul meu, zicând: ‚Dă-ne carne să mâncăm!' Nu pot să susţin singur pe tot poporul acesta, căci este prea greu pentru mine. Dacă acesta este modul în care vrei să te porţi cu mine, omoară-mă, odată, Te rog, dacă mai am favoare înaintea Ta, şi să nu-mi mai văd nenorocirea".

10. Aceea nu era o stare sufletească prea bună. Credinţa lui Moise slăbea; încrederea în Iehova se năruia. Cu siguranţă, trebuie să fi fost destul de deprimant pentru Moise să fie asociat cu acei oameni, dacă aceasta l-a adus în punctul în care prefera să-l omoare Dumnezeu ca să scape de ei. Moise a dat dovadă de un spirit greşit sub această mare încercare. El n-a vrut să poarte responsabilitatea pe care i-o dăduse Dumnezeu. În acel moment nici el nu-şi punea complet încrederea în Iehova Dumnezeu. Moise se simţea foarte rău; şi pe când se uita la acea mulţime de oameni, într-adevăr punea la îndoială puterea lui Dumnezeu. Ar fi trebuit să se gândească la toate lucrurile minunate pe care le făcuse Dumnezeu în trecut. Ar fi fost mult mai bine pentru Moise să-L aştepte pe Iehova şi să se roage la El, zicând: „Ce să fac? Ce vei face pentru poporul acesta?" Moise nu vroia să se lase în voia acestor oameni şi gândea că nimeni nu trebuia s-o facă. E clar că nu era fericit.

11. Dumnezeu i-a spus lui Moise că avea să le dea carne izraeliţilor, nu o zi, două, sau cinci, sau zece, sau douăzeci de zile, ci o lună întreagă: ‚până când vă va ieşi pe nări şi vi se va scârbi – pentru că L-aţi nesocotit pe Iehova care este în mijlocul vostru' (Num. 11:18-20, *AT; AS*). În realitate, Moise i-a spus lui Dumnezeu: ‚Nu poţi hrăni 600.000 de oameni care merg pe jos. Nu poţi să oferi carne pentru a hrăni toţi aceşti oameni, peste două milioane, inclusiv femei şi copii. Nu sunt atâtea păsări în cer, ca să-i hrăneşti pe aceşti oameni; nu sunt atâtea vite în cirezi, ca să-i mulţumeşti pe toţi. Doamne, Tu nu-i cunoşti. Eu ştiu ce fel de oameni sunt. Sunt cei mai egoişti, cei mai îndărătnici, cei mai nefericiţi oameni,

Cuprins

cei mai mari nemulţumiţi. Ar fi mai bine dacă aş muri'. Cu toate acestea, Iehova i-a vorbit lui Moise prin aceste cuvinte: ‚Este atât de limitată puterea lui Iehova? Vei vedea, acum, dacă ce ţi-am spus se va întâmpla sau nu' (Num. 11:23, *AT; AS*). Vă puteţi imagina pe cineva luându-l la întrebări pe Dumnezeu şi zicând că El nu poate să facă ce a promis? Moise punea aici la îndoială puterea lui Dumnezeu. E ca şi cum cineva ar spune astăzi că Dumnezeu nu-şi poate proteja poporul în bătălia de la Armaghedon şi nu-i poate duce în lumea nouă; că aceasta este o sarcină prea grea. Ai stat vreodată să te gândeşti că Iehova i-a protejat în timpul potopului pe Noe şi pe familia lui şi că i-a dus din „lumea care era atunci" în această lume rea? Aceasta este istorie şi arată că puterea lui Dumnezeu a fost deja dovedită. Nu crezi că o poate face din nou? Unde ţi-e credinţa? Moise credea că puterea lui Dumnezeu este limitată; dar Iehova are toată puterea în cer şi pe pământ. El chiar i-a dat această putere şi Fiului Său – Matei 28: 18.

12. Ei bine, ce s-a întâmplat în pustiu ar trebui să ne impresioneze în mod sigur, aşa încât să nu ne mai îndoim niciodată de Cuvântul lui Dumnezeu. Când citim Cuvântul lui Dumnezeu, aşa cum este expus în Scripturile Ebraice şi Greceşti, trebuie să-l acceptăm ca adevărat şi corect, în mod absolut. El ne vorbeşte despre viaţa reală aşa cum a existat cu multe secole în urmă şi foloseşte aceste lucruri ca exemple despre ce se va întâmpla în prezent. Deşi chiar acest mare mediator, Moise, a greşit, acesta nu este un motiv ca şi noi, azi, să ne îndoim de Iehova, şi să facem o greşeală asemănătoare. Acesta este motivul pentru care au fost scrise aceste lucruri odinioară, pentru mustrarea şi învăţătura noastră. Oricum, mai târziu, în afara taberei izraelite, prepeliţele pe care le-au prins au fost puse în grămezi în cantităţi uriaşe. Iehova le-a adus de undeva şi le-a dat oamenilor atât cât puteau mânca. Dar ei nu au apreciat ce a făcut Iehova şi Dumnezeu a devenit nemulţumit de modul lacom în care izraeliţii au folosit aceste provizii. Aici Iehova era cel care dăruia, din abundenţă; dar izraeliţii au arătat lipsă de apreciere. Iehova i-a dovedit lui Moise că al Său cuvânt era drept şi demn de încredere şi i-a arătat puterea Lui. Mâna Lui nu se scurtase. El Şi-a dovedit suveranitatea. Dacă izraeliţii I-ar fi adus laudă lui Iehova pentru bunătatea Sa, ar fi avut o viaţă fericită – Num. 11:31-35.

13. Există o relatare în Biblie despre nemulţumiţii Maria şi Aaron, care au vorbit împotriva lui Moise. ‚Oare numai prin Moise vorbeşte Iehova?', spuneau ei. „Nu vorbeşte, oare, şi prin noi?" (Num. 12:2, *AT; AS*). Cu o ocazie precedentă Moise salvase viaţa fratelui său Aaron, atunci când acesta nu urmase închinarea adevărată. În Deuteronomul 9:20 (*AS*), Moise a zis: „Şi Iehova era foarte supărat pe Aaron, încât voia să-l piardă; şi eu m-am rugat atunci şi pentru el". Acum, aceste două personaje importante printre izraeliţi, fratele şi sora lui Moise, arătau că nu erau mulţumiţi de îngrijirea lui Dumnezeu de a-l avea pe Moise ca şi purtător de cuvânt. Lor nu le plăcea cum rezolva Dumnezeu lucrurile şi ca rezultat al plângerilor lor, Maria a fost lovită cu lepră. Moise a mijlocit, prin rugăciune, pentru sora lui, şi după ce a fost trimisă în afara taberei ca să fie curăţată, potrivit legii, ea a fost salvată de la o existenţă aşa de respingătoare (Num. 12:9-15). Observăm, aşadar, că nimeni nu trebuie să se plângă de Dumnezeu, pentru că nu

Cuprins

face lucrurile aşa cum am vrea noi să le facă. Nu uitaţi că Iehova este conducătorul suprem din Univers. El ştie cum să-şi conducă lucrarea şi organizaţia mult mai bine decât cei care-L servesc. Toţi trebuie să fie fericiţi acolo unde-i pune Iehova în organizaţia Sa şi în serviciul Său. Ce cere Dumnezeu de la noi este integritate şi credincioşie faţă de El; şi dacă I le dăm pe acestea, vom fi fericiţi.

LIPSA CREDINŢEI

14. Alt exemplu izbitor a avut loc atunci când Moise i-a trimis pe cei doisprezece spioni în ţara Canaan, ca să cerceteze moştenirea promisă de Dumnezeu izraeliţilor. Moise a ales câte un om din cele douăsprezece seminţii şi i-a trimis înainte să spioneze ţara. Amintiţi-vă că Dumnezeu le spusese: ‚Vă voi da-o vouă. Este ţara cea mai bună din această parte a pământului, pe care o veţi moşteni voi'. Dar când cei doisprezece s-au întors, zece din ei au zis: ‚Nu, nu vrem să ne ducem acolo. Este un ţinut groaznic, locuit de uriaşi. Ar fi mai bine să ne întoarcem în Egipt şi să fim sclavi. Tot ce se va întâmpla este că vom fi distruşi, căci oamenii din acea ţară sunt mai puternici decât noi'. Acela era un raport negativ oferit despre ţara pe care Dumnezeu o dăduse izraeliţilor. Din cele douăsprezece iscoade, doar două, Iosua şi Caleb, s-au întors cu un raport pozitiv. Ei erau recunoscători pentru ce furnizase Dumnezeu şi au adus dovada că acela era un ţinut prosper. Sfatul lor a fost: 'Să mergem acolo chiar acum!' Dar majoritatea a zis: ‚A, nu, noi o să stăm aici. Ne plac lucrurile aşa cum sunt'. Izraeliţii şi zece din iscoadele ce văzuseră ţinutul erau prea indiferenţi să lucreze pentru moştenirea promisă de Dumnezeu. Cele zece iscoade cu credinţă puţină au influenţat toată naţiunea şi rezultatul a fost că generaţia în vârstă n-a intrat niciodată în Ţara Promisă. În schimb, copiii lor au primit promisiunea şi Caleb şi Iosua i-au însoţit în Ţara Promisă, deoarece fuseseră credincioşi şi dăduseră un raport adevărat.

15. Voi aveţi astăzi credinţă în îngrijirile lui Dumnezeu? Sunteţi gata să mergeţi mai departe sub îndrumarea lui Dumnezeu? Preferaţi să rămâneţi în această lume veche, muribundă şi coruptă? Sau mai bine vreţi să vă asociaţi cu oameni precum Caleb şi Iosua, oameni ce văd în viitor, care sunt luptători pentru lumea nouă? Dacă preferaţi să urmaţi îndrumarea lui Iehova, atunci veţi predica această Evanghelie a Împărăţiei în toată lumea, ca mărturie, şi veţi practica închinarea adevărată a Celui Prea înalt — Num. 13:1-33; 14:1-3.

16. Ascultaţi-i din nou pe izraeliţii nemulţumiţi la Cades, în al patruzecilea an al călătoriei: „Pentru ce ne-ai scos din Egipt ca să ne aduci în acest loc mizerabil, căci nu este nici loc pentru grâne, nici smochini, nici viţă-de-vie, nici rodii, nici apă de băut?" (Num. 20:5, *AT*). Izraeliţii nu suferiseră până acum de foame în călătoria lor. Pantofii nici măcar nu li se uzaseră şi nu muriseră de sete. Dar iată-i din nou plângându-se. Nu, nu-l mai puteau aştepta pe Iehova. Marea problemă era apa. Vroiau multă apă şi o vroiau imediat pentru ei şi pentru animale; aşa că se plângeau.

17. Şi astăzi găsim oameni ca aceştia, unii chiar asociaţi cu organizaţia lui Dumnezeu. Unii sunt în organizaţie de şase luni, alţii de un an, când îi auzim plângându-se şi începând să zică: ‚Nu se întâmplă nimic. Credeam că ai spus că

Cuprins

mai e puţin până la Armaghedon. Păi, ştiu despre lucrul acesta de un an şi Armaghedonul încă n-a venit. Credeţi că o să rămân în organizaţia asta toată viaţa?‘ Unii au atitudinea că dacă Dumnezeu nu face lucrurile cum vor ei, n-o să rămână lângă această organizaţie. Dar Dumnezeu nu ne-a cerut sfatul. Ar trebui să-i fim recunoscători lui Iehova pentru ce ne-a dat. Noi îi înţelegem adevărurile, îi apreciem promisiunile şi le credem. Suntem fericiţi în închinarea şi serviciul nostru şi avem privilegiul să aducem multă mângâiere oamenilor cu bunăvoinţă. Cei care pot înţelege lucrul acesta se bucură acum de lucrarea lor, pe când începătorul, sau persoana critică, este posibil să nu-l fi învăţat încă; poate nici nu şi-a făcut timp să studieze. Această persoană vrea doar să se plângă. Unii ca aceştia seamănă foarte bine cu izraeliţii care n-au fost niciodată capabili să-L aştepte pe Iehova. Ca urmare, ei nu au fericire, nici nu apreciază îngrijirile pe care le-a făcut Dumnezeu în timpul trecut şi încă le mai face. Ei vor ca lucrurile să fie făcute ca ei, nu ca Dumnezeu.

18. Să ne întoarcem din nou la relatarea despre izraeliţii care se plângeau de lipsa apei: Moise le-a spus atunci că vor primi apă, dar a omis să aducă laudă Celui ce îi dădea putere să producă apă. Citiţi relatarea din Numeri 20:10-13 (*AT; AS*): ‚Atunci Moise şi Aaron au chemat adunarea înaintea stâncii şi le-a zis: „Ascultaţi, răzvrătiţilor! Vom putea noi, oare, să vă scoatem apă din stânca aceasta?” Şi ridicând mâna, Moise a lovit stânca de două ori cu toiagul şi a ţâşnit apă din belşug, aşa încât au băut adunarea şi vitele lor. Dar Iehova le-a zis lui Moise şi lui Aaaron: „Pentru că nu v-aţi pus încrederea în Mine, acordându-Mi cinstea cuvenită înaintea izraeliţilor, nu voi veţi duce comunitatea aceasta în ţara pe care le-o voi da”. Acestea sunt apele Meriba [a celor ce găsesc vină], unde izraeliţii i-au găsit vină lui Iehova, dar unde El s-a justificat printre ei‘. Deoarece nu l-a sfinţit pe Iehova înaintea izraeliţilor, care se plângeau în timpul acela, Moise nu a primit moştenirea pe care Domnul Iehova le-o promisese. Nici cei ce se plâng astăzi de calea lui Dumnezeu de a face lucrurile, şi care nu-I dau glorie, nu vor moşteni binecuvântările lumii noi. Ei vor pierde înainte de venirea ei, chiar dacă va fi atât de aproape.

19. Ca serv al lui Dumnezeu pentru adunare, Moise avea aici, cu siguranţă, o minunată oportunitate de a-L cinsti pe Iehova şi de a îndrepta mintea izraeliţilor spre singurul Dumnezeu adevărat. Dar Moise era foarte nemulţumit de popor; îi privea ca pe nişte rebeli şi a uitat că Dumnezeu se ocupa de ei. El nu trebuia să-i mustre aşa cum a făcut-o. Chiar dacă erau nemulţumiţi, încă mai erau organizaţia lui Dumnezeu şi era la latitudinea lui Iehova să se poarte cu ei aşa cum

Cuprins

dorea. Dacă El vroia să le dea izraeliţilor apă, era răspunderea Lui şi Moise nu se afla în poziţia în care să-L omită pe Dumnezeu din chestiune. Dacă Iehova vrea astăzi să ofere oportunitate la mai mulţi oameni să audă adevărul, ca să înveţe calea spre viaţă înainte să izbucnească Armaghedonul, nu este bine ca vreunul din noi să se plângă. Mai degrabă, trebuie să ne bucurăm că avem mai mult timp pentru predicarea Evangheliei. Sigur, unii vor spune că Dumnezeu întârzie; dar nu datorită răbdării lui Iehova, în aceste zile din urmă, mii de oameni au învăţat despre salvare? Citiţi relatarea de la 2 Petru 3:15.

20. Totdeauna vor fi unii care se vor plânge şi vor găsi vină. Dar de ce să vă asociaţi cu cei nemulţumiţi şi să ajungeţi în starea lor de spirit? Dacă Dumnezeu vrea să dea adevărul la cât mai mulţi oameni şi să strângă laolaltă tot mai multe din alte oi, atunci să ne bucurăm. Cu siguranţă, în aceste zile, martorii lui Iehova sunt fericiţi că încă au oportunitatea să predice vestea bună. Nu există nici un motiv ca martorii lui Iehova să se plângă, pentru că au mai mult timp să predice, ci, mai degrabă trebuie să fie fericiţi că li se permite să continue în închinarea adevărată. Cu bucurie, ar trebui să spună: „Fără plată am primit, fără plată să dăm!”

„De ce să se plângă un fiu al pământului cât trăieşte şi cu atât mai mult de ce să se plângă un om din cauza păcatelor lui? Să luăm seama la căile noastre, să le examinăm bine şi să ne întoarcem la Yahweh” –Plângerile lui Ieremia, 3:39,40 *Ro*.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce ştie Iehova despre mintea omului şi cum poate fi fericit omul acum, în pofida necazului din lume?
2. Cine este persoana fericită, în mijlocul acestei lumi, potrivit Psalmului 1?
3. În ce fel vorbeşte cu sine un astfel de om şi despre ce?
4. Care a fost naţiunea al cărei Dumnezeu era Iehova şi pentru ce n-au existat prea multe ocazii de bucurie pentru acest fapt?

5,6. Care este acum naţiunea fericită şi ce contribuie la fericirea celor care fac parte din ea?

7. Care este motivul că unii din organizaţie se întorc în lume şi pierd fericirea?
8. De ce n-a rămas Israelul fericit, în pofida eliberării din Egipt?
9. De ce individualii simt uneori prea grea sarcina pentru ei şi cum a ilustrat Moise lucrul acesta?
10. De ce n-a fost fericit Moise în acel timp când a simţit atât de multă responsabilitate?
11. Cum a arătat Moise aici o anumită lipsă de credinţă şi ce atitudine asemănătoare ar corespunde astăzi cu aceasta?
12. De ce miracolul lui Dumnezeu nu le-a adus fericirea multor izraeliţi şi cu ce scop ar trebui să ne servească acest exemplu istoric?
13. De ce nu trebuie să fim nemulţumiţi, aşa cum este ilustrat în cazul lui Aaron şi al lui Miriam?

Cuprins

14. Cum s-a manifestat lipsa de credinţă, şi cu ce consecinţe, la întoarcerea celor doisprezece de la spionarea Ţării Promise?
15. Cu ce întrebări potrivite ne confruntăm astăzi şi cum le vom da răspuns?
16. Cum s-au plâns israeliţii la Cadeş şi de ce?
17. Cum dau dovadă astăzi de lipsă de credinţă unii care au aflat adevărul de puţin timp şi de ce nu sunt fericiţi?
18. De ce n-a intrat Moise în Ţara Promisă şi care este avertismentul pentru noi astăzi?
19,20. Care trebuie să fie, şi este, atitudinea martorilor lui Iehova faţă de dăruirea de către Dumnezeu, într-o măsură mai mare, a „apei adevărului" pentru oameni?

Prăbuşire mentală

Lenea acţionează în mod neobosit pentru că îi este uşor să acţioneze—asupra minţii! Dacă vă lăsaţi gândirea să ia o scurtă vacanţă, s-ar putea ca ea să-şi ia o vacanţă permanentă. Dacă schimbaţi raţionamentul şi logica cu emotivitatea şi plăcerile senzuale, mintea este pusă în pericol de o ameninţare de rău augur: cea a unei depresii psihice.

–Pericol, emoţia la lucru!" este un semn care ar putea fi bine plasat la fiecare chioşc de ziare, pentru că orice evaluare atentă a ceea ce este de vânzare ilustrează grafic de ce o depresie a minţii publice se manifestă astăzi. Priveşte la fermecătoarea mulţime de reviste. Majoritatea acestora stimulează gândirea? Îndeamnă acestea la o gândire raţională? Vânzările sunt stimulate de „fetele de pe copertă", care sunt cât se poate de dezbrăcate. Revistele şi ziarele se vând mai bine dacă au un conţinut „uşor digerabil" şi conţin mai mult fotografii. Revistele de scandal dezbat subiect după subiect legate de viaţa imorală sordidă; curvia şi poftele sexuale normalizate în mod subtil! Cărţile de buzunar, care promovează sexul, sadismul, omorul, viciul, pasiunea şi crima, şi care se vând în milioane de exemplare, solicită gândirea reală? Nu, emoţia este la lucru, punând stăpânire rapid pe cititor şi deschizând o fereastră în plan mintal, permiţând astfel pătrunderea lenei în gândire. Publicul tinde să solicite ficţiune; chiar şi aceste romane –ale lumii de basm" trebuie să fie de natură relativ frivolă. Lucrări precum cele ale lui Shakespeare, Browning, Victor Hugo şi Alexandre Dumas îşi pierd atracţia pentru că citirea lor necesită utilizarea unui dicţionar!

În zilele noastre, opinia publică evită folosirea dicţionarului ca şi cum acesta ar fi „un homar stricat într-o pivniţă întunecată". Lectura, ca şi călătoria, te poate familiariza cu vocabulare noi. Totuşi, literatura de masă din prezent, cu puternicul său impact emoţional, amorţeşte gândirea în aşa fel încât cititorul crede că nu mai trebuie să caute un cuvânt în dicţionar. Unii oameni, indiferent de ceea ce citesc, nu vor apela la dicţionar niciodată. Fobia de dicţionar face parte din căderea psihică.

Cuprins

Lenea minţii poate fi percepută în limbajul „omului de pe stradă”, aceasta fiind plină de vulgaritate şi termeni argotici. Tendinţa publicului este de a nu avea încredere şi de a-i displăcea materialul care implică o structură intelectuală ce trebuie să fie construită prin raţionament. Recent, guvernatorul Stevenson a vorbit la San Francisco: „Eu nu cred, după cum spun unii, că nu am vorbit pe înţelesul ascultătorilor. Nu cred că aş putea nici dacă aş încerca.” Această critică adusă stilului de vorbire a candidatului la preşedinţie: este într-adevăr o condamnare a lui Stevenson sau a minţii publicului? O scrisoare pe care Stevenson a primit-o de la o doamnă răspunde în mod corespunzător întrebării: „Eu nu cred că nu ai vorbit pe înţelesul nostru. Sunt uşor mişcată de emoţie, până când gândesc, ceea ce eu uneori fac.” Mintea publicului gândeşte „uneori”, dar să gândeşti „uneori” nu este suficient pentru autoapărare şi dezvoltare a facultăţilor personale. Astfel, chiar şi în ceea ce priveşte opiniile politice, preferinţa pentru un candidat este determinată doar într-o mică măsură de gândirea logică bazată pe cunoaşterea condiţiilor sociale şi politicilor actuale ale partidelor.

Planul de respingere a persoanelor reflectă depresia psihică. Aproximativ unul din fiecare şase este refuzat din motive „intelectuale”. Totuşi, şcolile şi colegiile sunt pline. Se poate spune că depresia psihică îşi are începutul la o vârstă fragedă? Tinerii sunt frecvent văzuţi la chioşcurile de ziare cu mâinile pline de cărţi de comedie, iar adolescenţii ieşind din farmacii cu o bună rezervă de „Cine le-a făcut pe ale sale?” generos condimentată cu un trai lasciv. Astfel de lene psihică vânează tinereţea; minţile devin insensibile la materiale care stimulează gândirea.

Un alt aspect insidios al depresiei psihice este mania privitului la televizor. Privitul la televizor necesită gândire? Măcar stimulează gândirea? Nu! Adulţii şi copiii care doresc să îşi îmbunătăţească memoria şi au televizor acasă sunt uneori obligaţi să părăsească casa pentru a studia într-un loc privat. Concentrarea este dificilă atunci când există şi un televizor în apropiere. Un crainic se plângea: „Numărul reclamelor mă înnebuneşte chiar şi pe mine.” Industria de televiziune, care îşi supune adulţii la activităţi prosteşti de ocupare a timpului, se pare că presupune că publicul are o mentalitate imbecilă. Minţile mature, observând tendinţa actuală în ceea ce priveşte televiziunea, jurnalismul, radioul, filmul, revistele, cărţile cele mai bine vândute, răspunsul masei în tratarea emoţională a propagandei şi aversiunii publice faţă de dicţionare, se întreabă: „Oare unchiul Sam a ajuns să fie un veşnic adolescent, având mereu la el o carte de benzi desenate? Dacă este aşa, el nu este un bărbat, ci mai degrabă un băiat căruia i-au rămas pantalonii mici.”

Unii pot susţine, totuşi, că există ceva bun în poveştile sângeroase televizate, în miniaturalele „Cine le-a făcut pe ale sale?” cu accentul lor pe sex şi violenţă. Bun, deoarece permite unei persoane să scoată „indirect” la iveală intenţiile rele din interiorul său. Însă, dacă cineva poate eradica tendinţele rele prin citirea acestor materiale depravate abjecte ca apoi să meargă şi să facă bine, opusul nu ar putea fi adevărat? Citeşte Biblia, scoate ce e mai bun din tine şi apoi pleacă să faci rău! Un

Cuprins

asemenea raţionament este înşelător, pentru că ceea ce avem în minte determină tipul acţiunilor întreprinse de către adulţi şi copii deopotrivă. În mod natural, copiii sunt mult mai predispuşi la depresie psihică. Un copil care vede cadavrele împrăştiate precum popcornul la un circ—prin intermediul unor programe TV, filme, cărţi de benzi desenate etc. — poate înţelege că pentru el este doar „indirect”? Nu prea! În Brooklin, fiul de şase ani al unui poliţist i-a cerut tatălui său gloanţe adevărate deoarece sora lui mai mică „nu moare cu adevărat atunci când o împuşc aşa cum se întâmplă când îi împuşcă Hopalong Cassidy.”

Astfel, depresia psihică merge mână în mână cu omonimul său sinistru, depresia morală, ambele fiind prezise în Biblie pentru aceste zile din urmă. (2 Tim. 3:1-5) Creştinii trebuie să fie atenţi să se apere de progresele rapide ale emoţiei şi lenei, care lucrează atât de uşor asupra minţii. Propriul cuvânt al lui Dumnezeu spune: „Veniţi acum şi să cugetăm împreună, spune Iehova.” (Isaia 1:18, *AS*) Această cugetare presupune să studiem Cuvântul Său, să ne lămurim care e voinţa lui Dumnezeu, iar apoi să ne punem mintea mereu la lucru prin împlinirea de fapte bune. Depresia psihică trebuie evitată de către creştini. Sfatul lui Pavel dat lor este potrivit zilelor noastre: „Indiferent ce lucruri sunt adevărate, indiferent ce lucruri ne îngrijorează în mod profund, indiferent ce lucruri sunt neprihănite, indiferent ce lucruri sunt caste, indiferent ce lucruri sunt adorabile, indiferent ce lucruri sunt vorbite de bine, indiferent dacă există vreo virtute şi indiferent dacă există vreun lucru demn de laudă, în continuare aceste lucruri să fie preocuparea voastră.” (Filipeni 4:8, *NT*). Nimeni nu va primi darul vieţii veşnice în noua lume dacă nu îşi foloseşte mintea acum pentru slava Creatorului Său, Iehova.

Căsătoria imitată după modelele divine

Când ne gândim la căsătorie, se cuvine să ne gândim la Iehova. El este Autorul căsătoriei. El a pregătit prima căsătorie. În Eden, Dumnezeu a văzut că nu era bine ca omul să fie singur, că avea nevoie de un ajutor ca o completare a lui: „Şi Iehova Dumnezeu a spus:
_Nu este bine ca omul să rămână singur. Am să-i fac un ajutor care să-i fie pereche.‘ Iehova a împlinit această nevoie atunci când a făcut _o femeie, şi a adus-

Cuprins

o la om‘. Imediat după aceea s-a vorbit despre cei doi ca soţ şi soţie, ca fiind ‗un singur trup‘.” — Geneza 2:18-25, *Ro*.

Căsătoria este folosită într-un mod figurativ pentru a ilustra legăturile strânse în anumite relaţii cereşti şi concisa luare în considerare a acestor modele divine va aprofunda aprecierea noastră faţă de relaţiile de căsătorie pământeşti. În primul rând, Iehova Dumnezeu foloseşte forma căsătoriei pentru a arăta relaţia dintre El şi organizaţia Sa universală, referindu-se la El însuşi ca fiind Soţul organizaţiei Sale femeieşti. (Isaia 54:5) Din nou, relaţia căsătoriei este folosită pentru a ilustra legătura strânsă dintre Christos şi biserica Sa, despre El vorbindu-se ca fiind Mirele, Biserica fiind mireasa Lui, iar căsătoria lor fiind consumată în cer. — 2 Corinteni 11:02; Apocalipsa 19:7.

Aşa cum şi în Eden s-a vorbit despre bărbat şi femeie ca fiind „un singur trup”, iar apoi parteneri ai unei căsătorii omeneşti, ulterior, tot aşa Dumnezeu şi Şeful organizaţiei universale, Isus Christos, sunt numiţi Unul şi Acelaşi. Cristos şi mireasa Lui, Biserica, sunt consideraţi una. (Matei 19:4-6; Ioan 14:10; 17:21-23) Cu toate acestea, Biblia arată clar că Iehova şi Christos nu sunt una în nicio trinitate păgână misterioasă. Nici Christos şi cei 144.000 de membri ai clasei bisericeşti nu sunt una, aşa cum nici soţul şi soţia, care sunt două persoane diferite, după căsătorie, nu devin una. În toate cele trei cazuri, unitatea este ţinta, scopul, obiectivul, dorinţa şi direcţia efortului. Aceste uniuni divine care fac două sau mai multe persoane să se unească într-una singură au nevoie de un fel de conducător, pentru că un conducător este obligat să dea o direcţie inteligentă energiilor celor uniţi. Unei uniuni fără conducător i-ar lipsi propria forţă directivă. Pe de altă parte, o uniune cu doi conducători ar fi ciudată, fără îndoială, dezbinată împotriva ei însăşi şi, prin urmare, incapabilă să dăinuiască. (Matei 12:25) Orice persoană are un conducător, cu excepţia lui Iehova Dumnezeu. „Vreau să ştiţi: capul oricărui bărbat este Christos; la rândul său, capul femeii este bărbatul; la rândul său, capul lui Christos este Dumnezeu.” —1 Corinteni 11:3; 15:28, *NT*.

ÎNDATORIRI EXIGENTE PENTRU SOŢI

În unele ţări, cum ar fi Statele Unite, unde există o tendinţă puternică a multor femei să încerce să împartă sau să preia conducerea familiei, obiecţii răsunătoare sunt aduse împotriva datoriei divine a bărbatului de a fi capul familiei şi a femeii de a fi supusă lui. Acest lucru este privit ca fiind opresiv şi discriminatoriu faţă de femei şi o sarcină prea dificilă pentru ele pentru a-i putea face faţă. Cu toate acestea, reflecţia obiectivă va dezvălui că soţul este cel căruia i s-a atribuit rolul cel mai dificil în rânduiala conjugală. El trebuie să se străduiască să copieze exemplele perfecte ale lui Iehova Dumnezeu şi ale lui Isus Christos aşa cum ele joacă rolurile lor de soţ în căsătoriile figurative.

Iehova Dumnezeu, ca şi Creator al universului şi Tatăl tuturor celor vii, este Şeful suprem peste întreaga creaţie, vizibilă şi invizibilă. El a creat toate lucrurile,

Cuprins

a stabilit legile pe care atât creaţiile însufleţite cât şi cele neînsufleţite trebuie să le urmeze pentru a exista şi se îngrijeşte de continuitatea lor. Chiar şi în propriile Sale lucrări, Iehova urmează consecvent principiile neprihănite şi Îşi desfăşoară conducerea în dreptate şi înţelepciune, şi, mai presus de toate, în dragoste. Exemplul lui Iehova este copiat de către Isus Christos, ca Cel prin care Îşi administrează conducerea asupra Bisericii. Dreptatea şi înţelepciunea, dragostea şi compasiunea sunt remarcabile. Oare Isus nu a lucrat neobosit în interesul membrelor Trupului Său când era pe pământ, predând şi predicând, asigurând hrana spirituală, care este mult mai importantă decât pâinea? Nu a dat El dovadă de îngăduinţă şi răbdare exemplare în comportamentul Său faţă de ucenicii Săi pământeşti, iertându-le slăbiciunile trupeşti? Nu a îndurat El persecuţie şi tortură în menţinerea integrităţii faţă de Dumnezeu, devenind astfel un model de urmat pentru discipolii Lui? În fine, nu a mers El până la extremă, dându-Şi viaţa pentru mireasa şi soţia Lui, clasa bisericească?

Aceasta se întâmplă în cazul soţilor umani. Ei trebuie să încerce să urmeze exemplul perfect al rolului de soţ pe care Iehova Îl joacă în calitate de Şef al organizaţiei Sale universale femeieşti şi să acţioneze conform modului excelent prin care Isus Christos Îşi manifestă conducerea ca Soţ asupra soţiei Sale, Biserica. Soţul uman trebuie să asigure hrana, îmbrăcămintea şi adăpostul soţiei sale. El trebuie să ofere direcţia corectă a eforturilor lor unite prin luarea unor decizii înţelepte, să îşi asume responsabilităţile pentru luarea acestor decizii şi să facă faţă oricăror consecinţe determinate de luarea acestor decizii. Întotdeauna în exercitarea conducerii sale, el trebuie să dea dovadă de îngăduinţă şi îndelungă răbdare, îndurare şi iertare şi, mai presus de toate, de dragoste care sunt copiate după modelul arătat de către Iehova faţă de organizaţia Sa universală şi cel arătat de către Christos faţă de organizaţia Sa bisericească creştină. Pentru a te ridica la înălţimea unor astfel de cerinţe, este fără îndoială mult mai dificil decât să fii supus unei astfel de conduceri integre.

MODELE DE SUPUNERE CONJUGALĂ

Membrul remarcabil al organizaţiei universale a lui Iehova, Isus Christos, nu a găsit supărător faptul să fie supus marelui Soţ şi Şef al acestei organizaţii. El era încântat să facă voia lui Iehova, declarând lucrarea pe care Dumnezeu i-a atribuit-o, aceea de a fi precum hrana vitală pentru subzistenţa Lui. (Psalmii 40:8, Ioan 4:34; Evrei 10:7) Rezistenţa Lui la persecuţie, tortură şi moarte nu a fost numai un model agreabil pentru urmaşii Săi, ci, de asemenea, a fost o mărturie dramatică din partea lui Iehova a problemei legate de integritate, o puternică contribuţie în apărarea numelui lui Iehova. Acest lucru a arătat supunerea completă a lui Isus sub conducerea lui Iehova. El nu a căutat niciodată să preia conducerea de la Dumnezeu sau să încerce să o împartă ca un egal al lui Dumnezeu: „Păstraţi în voi acest mod de gândire care era şi în Christos Isus, Cel care, deşi avea chip de Dumnezeu, nu s-a gândit la uzurpare, adică să fie egal cu Dumnezeu. Nu, ci S-a golit pe Sine, a luat chip de sclav, ajungând la fel ca oamenii. Mai mult decât atât,

Cuprins

când la înfăţişare s-a găsit ca om, s-a umilit şi a fost ascultător până la moarte, da, moarte pe un stâlp de tortură." —Filipeni 2:5-8, *NT*.

Soţiile creştine ar trebui să aibă atitudinea mentală a lui Christos şi nu atitudinea multor soţii lumeşti care cer egalitate cu soţii lor şi adesea chiar dominare asupra soţilor lor. Soţiile creştine nu se vor gândi, nici chiar în mod neteocratic, la uzurparea unei părţi din datoria divină de conducere a soţului sau a întregii datorii divine de conducere a soţului. Acestea vor fi supuse rânduirii conjugale, aşa cum a fost poruncit, nu de către orice om, ci de Dumnezeu Însuşi. A te răzvrăti împotriva rânduielii înseamnă că te răzvrăteşti nu împotriva omului, ci împotriva lui Dumnezeu. Isus a fost încântat să facă voia bună a lui Iehova; soţiile creştine ar trebui să fie încântate să fie sub conducerea teocratică a soţilor lor. Heruvimul ocrotitor din Eden a fost cel încăpăţânat şi s-a simţit înghesuit şi oprimat de conducerea lui Iehova, iar în consecinţă s-a răzvrătit şi a devenit ticălosul diavol Satana. Soţiile care nu sunt supuse soţilor lor îl copiază pe Satana, nu pe Christos.

Din nou, există un exemplu pentru soţii în ceea ce priveşte supunerea Bisericii faţă de Şeful Său, Isus Christos. Asumarea obligaţiilor de a predica precum unul dintre membrele unse ale Corpului lui Christos aduce asupra fiecăruia un anumit grad de persecuţie şi durere în carne, dar bucuriile de a sluji sub conducerea iubitoare a lui Christos depăşesc cu mult durerile carnale. Supunerea faţă de o astfel de conducere integră nu este dificilă sau înjositoare, deşi cei încăpăţânaţi şi aroganţi de-a lungul secolelor au gândit astfel, iar în aceste zile din urmă, aceştia s-au transformat în clasa „servilor răi" din cauza răzvrătirii lor împotriva conducerii lui Christos. Clasa „servului credincios şi prevăzător" este cea care găseşte bucurie adevărată prin supunere faţă de Christos. Răzvrătirea nu-i aduce nicio fericire „servului rău" fiindcă va ajunge alături de ipocriţi, „acolo unde va fi plânsul şi scrâşnirea dinţilor". (Matei 24:45-51, *NT*) Soţiile creştine care nu sunt supuse soţilor lor îl copiază pe „servul cel rău" şi nu pe „servul credincios şi prevăzător".

FIECARE UN AJUTOR PENTRU CELĂLALT

Astfel apare suma modelelor divine, iar conducerea exercitată în mod corespunzător nu este opresivă pentru cel care se supune ei. Soţul trebuie să se străduiască cu sârguinţă pentru a acţiona precum un cap de familie drept, înţelept şi iubitor. Dacă el face acest lucru cât de bine se pricepe, supunerea conjugală faţă de el nu ar trebui să fie prea dificilă. Iar dacă soţia îşi îndeplineşte atribuţiile pe cât de bine se pricepe, administrarea conducerii potrivite a soţului va fi mult mai uşoară. Amândoi sunt imperfecţi. Ambii fac greşeli. Amândoi trebuie să primească şi să manifeste răbdare, iertare, iubire şi respect. Din cauza diferenţelor psihice, fizice şi emoţionale ale structurii lor, fiecare are nevoie de celălalt, fiecare poate completa o lipsă a celuilalt, fiecare este făcut să fie o completare a celuilalt sau o pereche pentru celălalt. Însă pentru a combina toate aceste calităţi într-un mod armonios, este necesar ca fiecare să-şi joace rolul atribuit de Dumnezeu. Niciunul nu poate să pună stăpânire pe îndatoririle celuilalt. Amintiţi-vă, Adam a fost capul Evei, dar atunci când ea a fugit din faţa lui şi a mâncat fructul, ea a dezertat de sub

Cuprins

conducerea lui şi şi-a pierdut viaţa. Atunci când Adam a tolerat răzvrătirea ei şi a urmat-o într-un mod lipsit de fermitate de-a lungul drumului pe care ea l-a marcat, a renunţat la rolul său de şef, astfel costându-l viaţa sa şi drepturile vieţii urmaşilor săi. Toate necazurile omului sunt urmările răzvrătirii împotriva conducerii corespunzătoare, a vremii când heruvimul ocrotitor din Eden a refuzat să se supună conducerii lui Iehova şi când Eva a ieşit de sub conducerea lui Adam.

Aşadar, este spre binele comun al ambilor parteneri de căsătorie să-şi menţină rolurile atribuite lor de către Iehova Dumnezeu. Capul înţelept al familiei dobândeşte respectul conjugal, iar soţia supusă intensifică iubirea soţului. Cuvântul lui Dumnezeu ne sfătuieşte: „Soţiile să le fie supuse soţilor lor ca Domnului, pentru că soţul este capul soţiei, aşa cum şi Christos este Capul adunării, El fiind Salvatorul acestui corp. De fapt, aşa cum adunarea Îi este supusă lui Christos, tot aşa şi soţiile să le fie supuse soţilor lor în toate. Soţilor, continuaţi să vă iubiţi soţiile, aşa cum şi Christos a iubit adunarea şi S-a dat pe Sine pentru ea. Tot aşa, soţii trebuie să-şi iubească soţiile ca pe corpul lor. Cine îşi iubeşte soţia se iubeşte pe sine, fiindcă nimeni nu şi-a urât vreodată carnea, ci o hrăneşte şi o îngrijeşte cu drag, cum face şi Christos cu adunarea, pentru că suntem mădularele corpului Său. ‗De aceea va lăsa bărbatul pe tatăl său şi pe mama sa şi se va alipi de soţia sa şi cei doi vor deveni o singură carne.‘ Cu toate acestea, de asemenea, fiecare dintre voi să-şi iubească soţia ca pe sine însuşi, iar soţia, la rândul ei, să aibă respect profund faţă de soţul ei.”— Efeseni 5:22-25, 28-31, 33, *NT*.

Dictatorii îşi domină despotic supuşii, provocându-le suferinţă fizică, psihică şi spirituală. Soţul creştin nu trebuie să fie un dictator în acest sens. Numirea sa la conducere nu îi dă dreptul să fie un tiran. El îşi iubeşte trupul său, se îngrijeşte de nevoile sale, nu îi cauzează nicio rană în mod deliberat şi se străduieşte să-l păstreze în tihnă. El ar trebui să arate aceeaşi iubire faţă de soţia sa, care este acelaşi trup cu el. Aşa cum trupul omului nu luptă împotriva capului lui, ci este direcţionat prin impulsurile nervoase ale capului, astfel soţia, care este o parte din trupul lui, trebuie să dea dovadă de aceeaşi supunere. Acest întreg amestec al celor două dispoziţii, temperamente şi personalităţi diferite cere un grad ridicat de iubire. Cât de minunată trebuie să fie această iubire ni se demonstrează în 1 Corinteni 13:4-8 (*NT*): „Iubirea este îndelung răbdătoare şi bună. Iubirea nu este geloasă, nu se laudă, nu se îngâmfă, nu se comportă necuviincios, nu îşi caută propriile interese, nu este provocată. Nu ţine cont de răul suferit. Nu se bucură de nedreptate, ci se bucură cu adevărul. Îndură totul, crede totul, speră totul, suportă totul. Iubirea nu piere niciodată.” Nicio căsătorie bazată pe o astfel de dragoste nu va pieri vreodată!

O LEGĂTURĂ CONJUGALĂ TEOCRATICĂ

Mările matrimoniale din zilele noastre sunt aglomerate cu epavele multor căsătorii care au avansat spre stânci. Adesea, trupul necunoscut din afara uniunii maritale se ridică precum o nadă care atrage căsătoria spre prăbuşirea sa finală. Astfel de triunghiuri conjugale sunt comune acestei lumi delicvente şi apar atunci când căsătoria este întemeiată pe nisipuri mişcătoare ale trupului nestatornic.

Salvarea este să întemeiezi o căsătorie pe temelia de piatră a Cuvântului lui Dumnezeu, potrivit cerinţelor acestuia. Fiecare trebuie să se ridice la înălţimea standardului divin, fiecare trebuie să îşi asigure ceea ce îi cere rolul atribuit. Atunci, uniunea maritală va rămâne neclintită şi nu va putea fi distrusă de atacurile furtunoase care au dărâmat atât de multe căsnicii în zilele noastre.

Niciun trup necunoscut nu va pătrunde precum un intrus pentru a forma un triunghi lubric, pentru că locul unei iubiri mai puternice decât cea dintre bărbat şi soţia sa va fi deja ocupat, nu de către preot sau funcţionarul civil care oficiază ceremonia, nici de documentele legale cerute de către stat, deşi astfel de servicii şi documente sunt necesare. (Luca 20:25; 1 Tesaloniceni 5:22) Acest loc va fi ocupat de către Iehova Dumnezeu. El este martorul real de la ceremonia căsătoriei teocratice. Aceasta nu este doar o chestiune între un bărbat şi o femeie care stabilesc un acord între ei, ci un acord stabilit între cei doi în faţa lui Dumnezeu. El este martor la jurămintele căsătoriei teocratice şi adevăratul unificator al celor doi, întrucât Isus a spus: „Ce a pus Dumnezeu în acelaşi jug omul să nu despartă.” (Matei 19:6, *NT*) Drept urmare, dacă cuplul căsătorit respectă reglementările căsătoriei sale, va deveni prietenul altruist într-o căsătorie teocratică şi o va consolida împotriva presiunilor lumeşti şi tensiunilor aduse împotriva sa. Dacă bărbatul şi femeia vor păstra cea mai mare dragoste a lor pentru Dumnezeu, Îl vor pune pe primul loc, Îl vor asculta pe El în primul rând, vor apela prima dată la El la timpul şi energia şi substanţa lor, căsnicia lor nu va deveni mult mai plutitoare pe mările matrimoniale.

Această aşezare pe primul loc a lui Dumnezeu de către cuplurile căsătorite este arătată de apostolul Pavel în 1 Corinteni 7:29-31, *NT*: „Pe lângă aceasta, fraţilor, iată ce spun, a mai rămas puţin timp. De acum înainte, cei ce au soţie să fie ca şi cum n-ar avea şi, de asemenea, cei ce plâng să fie ca aceia care nu plâng, cei ce se bucură, ca aceia care nu se bucură, cei ce cumpără, ca aceia care nu au, şi cei ce se folosesc de lume, ca aceia care nu se folosesc din plin de ea; pentru că scena acestei lumi este în schimbare.” Pavel nu spune aici să se abţină de la diferitele datorii şi responsabilităţi maritale, căci chiar în acest capitol el sfătuieşte că acestea ar trebui să fie împlinite. (1 Corinteni 7:3-5) El ne sfătuieşte că întreaga sau principala atenţie nu trebuie lăsată pe seama chestiunilor personale, egoiste, legate de trup, chiar dacă acestea îi bucură pe soţ sau soţie, sau îi încântă prea mult în preocupări ale plăcerii, sau ne permit să fim înghiţiţi de durerile şi suferinţele noastre şi chiar atrăgând o satisfacţie nesănătoasă din auto-compătimire, sau căutând să acumulăm posesiuni extinse ne aruncăm într-un mod nejustificat în afaceri lumeşti—toate aceste satisfacţii excesive carnale sunt caracteristice acestei lumi vechi şi se vor sfârşi odată cu aceasta. Din acest motiv, creştinul nu trebuie să se îngroape sau să se afunde el însuşi prea adânc în aceste lucruri şi astfel să neglijeze ceea ce este etern, în special acum, când „a mai rămas puţin timp”. Nimic nu ar trebui să fie permis să ocupe astfel timpul creştinului încât să nu îi mai rămână timp şi pentru slujirea lui Iehova. Din acest punct de vedere, se poate spune că cuplul căsătorit trăieşte ca şi cel necăsătorit, punându-L întotdeauna pe primul loc pe Iehova.

Cuprins

Doar căsătoriile care împlinesc cerinţele divine anterioare sunt căsătorii cu adevărat de succes şi au oportunitatea de a avea un viitor glorios. Acestea pot dăinui în lumea lui Iehova, unde cuplurile căsătorite pământeşti vor îndeplini în cele din urmă prima poruncă dată de Dumnezeu în Eden, de a se „înmulţi şi umple pământul”. — Geneza 01:28, *Ro*.

Iacov, fratele lui Isus

Isus, Fiul lui Dumnezeu, a spus odată: „Un profet nu este neonorat decât în ţara sa natală şi în propria casă.” Că şi El a trăit această experienţă în ceea ce priveşte familia Sa apropiată este evident din înregistrările făcute de discipolul său preferat, Ioan: „Fraţii Săi: Iacov, Iosif, Simon şi Iuda. (Matei 13:55-57; Marcu 6:3; Ioan 7:5, *NW*) După moartea şi învierea lui Isus, totuşi, unii dintre fraţii Săi de mamă (având aceeaşi mamă, dar tată diferit) nu şi-au recunoscut credinţa în El, pentru că citim că, în apropiere de Paşti, unsprezece apostoli într-un singur glas „stăruiau în rugăciune, împreună cu nişte femei şi Maria, mama lui Isus şi cu fraţii Săi”.—Faptele apostolilor 1:13, 14, *NW*.

Datorită faptului ca unii dintre cititorii noştri ar putea avea obiecţii faţă de afirmaţia că Maria a avut şi alţi copii în afară de Isus, susţinând că ea a fost „veşnic virgină”, înainte de a lua în considerare ceea ce Scripturile greceşti creştine au de spus despre Iacov, fratele lui Isus, să luăm în considerare pe scurt această obiecţie. Dacă Maria ar fi fost „veşnic virgină”, atunci de ce ar fi spus Matei în capitolul unu, versetul douăzeci şi cinci, că Iosif „nu o ştia” adică, „nu avusese relaţii cu ea până când nu a dat naştere unui fiu”? (*Dy; NW*) Şi de ce Luca L-a descris pe Isus ca fiind „primul său născut”? (Luca 2:7) Dacă Maria nu ar fi dat naştere şi altor copii, atunci nu s-ar fi referit el la Isus ca la „singurul” său fiu? Este clar că Matei şi Luca nu consideră că Isus era singurul Fiu al Mariei, sau cu siguranţă ei nu au scos în evidenţă acest punct, în special dacă ei ar fi considerat această problemă aşa de vitală cum o consideră unele organizaţii religioase.

Nici nu se poate spune că aceşti „fraţi” nu erau familia apropiată a lui Isus, ci erau rude sau veri, pentru că, literal, cuvântul folosit înseamnă „din acelaşi pântec”. (*Concordanţa* lui Young) Dacă ar fi fost vorba doar despre rude, atunci scriitorii inspiraţi ar fi folosit cuvântul grecesc tradus „văr” sau „veri” la Luca 1:36, 58. („văr” şi „rude” in *Douay*) Nici nu se poate spune că aceşti „fraţi” erau fraţi spirituali sau discipoli, deoarece, aşa cum am văzut deja, ei nu şi-au exprimat credinţa în Isus la acel moment. Că aceşti „fraţi” erau separaţi şi diferiţi de discipolii Săi ne spune Ioan foarte clar în povestirile sale, pentru că vedem scris: „După aceea, El [Isus] şi mama şi fraţii Săi *şi* discipolii Săi au mers la Capernaum.”—Ioan 2:12, *NW*.

Cuprins

DE IMPORTANŢĂ MAJORĂ ÎN PRIMA CONGREGAŢIE

Din aceşti fraţi de sânge care au devenit discipolii lui Isus după învierea Sa, Iacov era cel mai important. Evident, prevăzând rolul pe care Iacov îl va juca în cadrul primei congregaţii creştine, Isus Christos i-a acordat o atenţie specială, pentru că Pavel, când aduce dovezi despre învierea lui Isus, se pare că se referă la fratele lui Isus, Iacov, când scrie: „După aceea, el i-a apărut lui Iacov," singurul căruia Pavel îi spune pe nume, în afară de Petru şi de el însuşi, ca aceia cărora Isus le-a apărut fiecăruia în parte.—1 Cor. 15:7, *NW*.

Şi Petru face pentru Iacov o menţionare specială. Când vizitează grupul de creştini adunaţi la casa Mariei, mama lui Ioan Marcu, după eliberarea sa miraculoasă din închisoare, Petru l-a sfătuit: „Spune-le lucrurile acestea lui Iacov şi fraţilor tăi." (Faptele apostolilor 12:17, *NW*) Şi că Iacob nu a fost important doar printre fraţii de sânge, ci şi printre fraţii spirituali, pare a fi evident datorită faptului că el a prezidat o întrunire specială ţinută la Ierusalim pentru a discuta dacă păgânii convertiţi la creştinătate trebuie circumcişi sau nu, pentru că el elaborase procedurile. Recomandările sale au fost adoptate şi au fost date instrucţiuni în această privinţă conform recomandărilor sale şi au fost trimise diferitelor congregaţii creştine.—Faptele apostolilor 15:14-21, *NW*.

Nu numai că Petru a indicat în momentul eliberării sale miraculoase din închisoare că Iacov trebuie să fie informat, dar şi Pavel îl menţionează în mod special. Când le povesteşte galatenilor despre primii săi ani ca şi preot creştin, el spune: „Apoi am mers la Ierusalim pentru a-l vizita pe Cefas şi am stat cu el timp de cincisprezece zile. Dar nu am văzut pe nimeni altcineva dintre apostoli, doar pe Iacov, fratele Domnului."—Gal. 1:18, 19, *NW*.

Fără îndoială că Iacov, fratele lui Isus, a jucat cel mai important rol în corpul de guvernare al primei congregaţii creştinei situată în Ierusalim. Este logic că el ar fi cel indicat să fie autorul scrisorii purtând numele lui Iacov. Apostolul Iacov, care era fratele lui Ioan, a fost martirizat mult prea devreme pentru a putea fi autorul acestei scrisori, deoarece despre Iacov, fiul lui Alfeu, nu se ştie practic nimic, nu este posibil ca el să fi scris această scrisoare şi să nu se fi identificat ca apostol. Petru şi Pavel menţionează în repetate rânduri faptul că ei sunt apostoli, în timp ce Ioan, în scrisorile sale, lasă să se înţeleagă fără putinţă de tăgadă că el este un apropiat al lui Isus. În special în ceea ce priveşte natura deschisă a scrisorii, dacă autorul ar fi fost apostol, ar fi spus acest lucru pentru a adăuga greutate mesajului său, în loc să fi început cu „Iacov, servitorul lui Dumnezeu şi al Domnului Isus Christos".—Iacov 1:1, *NW*.

În privinţa celor specificate mai sus, vedem şi că această scrisoare a fost trimisă cel puţin în anul 62 d.H. Cum aşa? Deoarece, conform datelor istorice, în acel an, procurorul din Iudeea, Festus, a murit, şi înainte ca Albinus, care trebuia să îi ia locul, să fi ajuns, evreii au pus la cale o revoltă, în urma căreia Iacov, fratele lui Isus, a fost dus cu forţa în faţa sinedriului. Acolo, datorită faptului că i-au fost

Cuprins

aduse acuzaţii false de către marele preot, care, se pare, că întrunise acest consiliu tocmai pentru aceasta, s-a stabilit ca Iacov să fie omorât cu pietre.

SCRISOAREA LUI IACOV

Se pare că, până când Iacov a scris scrisoarea aceasta, prima biserică se dezvoltase considerabil, devenise chiar bine stabilită şi se bucura de libertate, nu era persecutată. Drept consecinţă, unii deveneau neglijenţi şi îşi permiteau să fie văzuţi de lume şi să caute prietenia cu lumea. Existau bârfe, se exprimau dorinţe egoiste şi chiar păcat cu voie. Pentru a trezi creştinii din păcatul cu care îi corupea astfel diavolul, Iacov a scris această scrisoare.

Iacov, în întreaga scrisoare, îşi exprimă judecata limpede şi obiectivă asupra motivelor care îi împing pe oameni să facă aceste lucruri, el oferind sfaturi cu o mare francheţe. Începând prin a spune că fraţii săi se bucură în încercări datorită fructelor pe care îndurarea unor astfel de încercări le poate aduce, el apoi ne arată nevoia de înţelepciune pe care Dumnezeu ne-o dă tuturor dacă o cerem cu încredere. Apoi denunţă cauza tentaţiei, indicând că nu vine de la Dumnezeu. „Fiecare este încercat, fiind atras şi ispitit de propria sa dorinţă.” Astfel, renunţaţi la toată „răutatea morală” şi deveniţi cei care fac Cuvântul, nu doar ascultători. Şi „păstraţi-vă nepătaţi faţă de lume”.—Iacov 1:1-27, *NW*.

În al doilea capitol, Iacov prima dată le reproşează celor care judecă după aparenţele exterioare, care îi favorizează pe cei bogaţi, care nu îşi iubesc aproapele ca pe ei înşişi. Apoi urmează partea care ne indică cât este de practică scrisoarea: credinţa fără o lucrare care să o susţină este lipsită de sens. Dacă fratele tău este flămând, gol, îi este frig şi tot ce poţi să îi spui este „să te hrăneşti, să te îmbraci”, ce beneficiu primeşte el? Nu au fost consideraţi Avraam şi Rahav drepţi pentru că ei îşi dovedeau credinţa prin lucrările lor? „Într-adevăr, … credinţa fără lucrări este moartă.”—Vs. 26.

Iacov oferă sfaturi şi mai departe, discutând despre folosul şi puterea limbii. Limba este un mădular mic, dar care poate răni foarte mult, chiar un mare război putându-se isca de la o mică scânteie. Să ne folosim limbile pentru a-L lăuda pe Dumnezeu pe de o parte şi pentru a ucide şi blestema oamenii, pe de altă parte, pur şi simplu nu are sens. Gelozia, minciuna şi alte asemenea păcate sunt pământeşti, animalice şi demonice. „Dar înţelepciunea venită de sus este în primul rând virtuoasă, aduce pacea, este rezonabilă, gata să se supună, plină de milă şi de fructe bune, nu face distincţii parţiale, nu este ipocrită.”—Iacov, capitolul 3.

Cei motivaţi de dorinţa egoistă aduc probleme congregaţiei creştine şi pe aceştia îi ceartă apoi Iacov, întrebând-i: „Adulterinilor, nu ştiţi că prietenia cu lumea este duşmănie cu Dumnezeu? De aceea, oricine doreşte să fie prieten cu lumea se face sigur duşman cu Dumnezeu.” Aceia care urmează acest drum îşi trădează orgoliul, mândria şi de aceea trebuie să fie atenţi, pentru că „Dumnezeu se opune celor semeţi, dar El le acordă o bunătate nemeritată celor umili… Supuneţi-vă de aceea lui Dumnezeu şi opuneţi-vă diavolului şi el va fugi de la voi.”—Iacov 4.

Cuprins

Iacob începe capitolul al cincilea pronunţând una dintre cele mai puternice condamnări ale bogaţilor din Scriptură. El îi critică pentru lăcomia lor şi pentru drumul plin de senzualitate pe care şi l-au ales, avertizându-i că fructele bolnave pe care le-au obţinut vor fi o mărturie împotriva lor, strigând după răzbunare. Ei nu doar că şi-au oprimat muncitorii, ci i-au ucis pe cei drepţi. Apoi Iacov ne sfătuieşte să fim răbdători şi să luăm în considerare exemplul lui Iov în ceea ce priveşte răbdarea.

Unii au interpretat povaţa lui Iacov pentru creştini să se roage unul pentru celălalt ca însemnând că ne putem aştepta la vindecarea divină, deoarece „rugăciunea omului drept când lucrează are foarte multă forţă." Totuşi, din context ne este foarte clar că la boala spirituală şi nu la cea fizică se referea Iacov: „De aceea recunoaşteţi deschis păcatele voastre unul altuia şi rugaţi-vă unul pentru celălalt, ca să puteţi fi vindecaţi." Să considerăm că acest îndemn se referă la boala fizică ar însemna să îi acuzăm pe toţi cei care suferă de infirmităţi fizice că sunt mari păcătoşi şi acest lucru ar implica, la rândul său, că toţi aceia care se bucură de sănătate fizică sunt buni creştini.

Cu adevărat, scrisoarea lui Iacov este cea mai practică dintre toate.

IACOV, APOSTOLUL ŞI FRATELE LUI IOAN

Iacob, fiul lui Zevedeu, împreună cu fratele său Ioan, nu s-au mai ocupat de afacerea lor cu peşte pentru a se alătura primilor adepţi ai lui Isus Christos. Se ştie bine că dintre cei doi, Iacov era cel mai bătrân, nu doar pentru că el este menţionat primul, ci şi pentru că Ioan a trăit până aproape de anul 100 d.H. S-a sugerat de asemenea că Iacov şi Ioan Îl cunoşteau pe Isus înainte ca El să îi cheme să Îl urmeze.—Matei 4:21; Marcu 1:19, *NW*.

Isus îi prefera pe trei dintre apostolii Săi, iar Iacob era printre aceştia. Astfel, el a fost cu Isus pe muntele transfigurării, a fost cu El când a înviat-o pe fiica lui Iair şi L-a însoţit pe Isus în grădina Ghetsimani în noaptea trădării Sale, ceilalţi doi din grupul Său favorizat fiind, desigur, Petru şi Ioan.—Matei 26:36-39; Luca 8:41, 51-56; 9:28-36, *NW*.

Iacov şi fratele său Ioan au fost numiţi „boanerges", „fiii tunetului." Odată, când un anume oraş a refuzat să Îl lase pe Isus să intre, ei erau gata să cheme focul din ceruri pentru a-i devora pe locuitorii săi. De asemenea, şi-au dorit foarte mult să fie primii din împărăţia lui Isus, aşa cum reiese din dorinţa mamei lor.—Matei 20:20-28; Marcu 3:17; 9:33-35; 10:35-40; Luca 9:51-55, *NW*.

Deşi cartea Faptele Apostolilor ne oferă puţine informaţii referitor la Iacov, pare rezonabil să ne gândim că „fiul tunetului" era un propovăduitor activ al veştilor bune. Acest lucru ar explica şi de ce era primul dintre cei doisprezece apostoli care a fost martirizat şi că evreii au fost aşa de fericiţi pentru această acţiune criminală a lui Irod Agrippa.

Isus a avertizat că adepţii Săi vor fi persecutaţi. Discipolul Iacov, fratele lui Isus, şi apostolul Iacov, fratele lui Ioan, au avut amândoi privilegiul de a demonstra că sunt „credincioşi chiar cu preţul vieţii lor". Le-au dat un exemplu

Cuprins

înălţător tuturor creştinilor care au trăit în vremea lor şi după aceea.—Matei 10:16-31; Apocalipsa. 2:10, *NW*.

Să alungăm
spiritul de nemulţumire

Cei care au s-au consacrat să-L slujească pe Dumnezeu trebuie să se îngrijească de interesele împărăţiei Sale şi de apărarea numelui Lui. Ei nu trebuie să se umfle în pene sau să fie mândri pentru că au adevărul sau pentru că ştiu calea spre viaţă. Doar pentru că aceştia au această cunoaştere nu îi face mai buni decât oricine altcineva. însă ei au suficientă minte pentru a primi această cunoaştere a adevărului, pentru a înţelege că aceasta este la îndemâna lor şi să acţioneze în interesul lui Iehova. Ei sunt recunoscători lui Iehova. Martorii lui Iehova nu încearcă să găsească vină oamenilor care le cer să-i viziteze la ei acasă. Mai degrabă ei sunt fericiţi de această oportunitate şi îi întreabă pe oamenii de bunăvoinţă dacă va fi bine să vină şi să studieze cu ei. Ei sunt nerăbdători să împartă ceea ce au primit cu oamenii. Cunoscând adevărul, ei doresc să-l facă cunoscut tuturor celor care au urechi să audă, indiferent că este dimineaţa, după-amiaza, seara—în orice moment convenabil pentru ascultător. Iehova spune că oamenii Lui Îi vor cânta laude zi şi noapte în templul Lui, iar acest lucru înseamnă că martorii lui Iehova trebuie să continue închinarea adevărată zi şi noapte, slujindu-L prin predicarea veştii celei bune.

[2] Când privim înapoi spre experienţele nefericite ale izraeliţilor în pustiu, aflăm că necazurile s-au datorat celor nemulţumiţi şi cârcotaşi. De câtă fericire ar fi putut avea parte dacă ar fi respectat rânduielile lui Dumnezeu! Nu aveau nevoie decât de credinţă; a fost o problemă foarte simplă. La fel de adevărat este şi în zilele noastre. Dacă respectăm rânduielile pe care Dumnezeu le stabileşte pentru noi, ne dovedim credinţa. Le putem oferi altora adevărul prin depunerea mărturiei noastre din casă în casă şi, făcând astfel, putem obţine fericirea. Nu există niciun motiv pentru care noi să nu avem o viaţă fericită.

[3] Să privim lucrurile într-un mod practic. Studenţii absolvesc Şcoala Biblică Gilead a Societăţii Turnului de Veghe, după care se mută într-o casă misionară. Nu există niciun motiv pentru care ei nu s-ar înţelege fericiţi, deoarece ei vor putea să le ofere adevărul altora tot timpul în noua lor sarcină. Dacă apar dificultăţi şi încercări neînsemnate în casă între fraţii de acolo, putem fi siguri că cel puţin unul dintre ei este vinovat. Dar cine este acela? Nu există nicio îndoială că supărarea cade asupra celor care se ceartă; deci ceea ce trebuie să facem este să îi reunim şi să aflăm ce stă la baza tuturor supărărilor. Dacă fiecare dăruieşte sau oferă puţin, înseamnă că, dacă există puţină dăruire din partea fiecăruia, problema probabil că poate fi îndreptată şi nimic mai mult nu se va mai vorbi despre aceasta.

[4] Dacă dificultăţile sunt îndreptate, dar răutăţile rămân de ambele părţi, tot nu va exista fericire. Într-o casă misionară trebuie să vă doriţi să vă înţelegeţi cu fraţii şi surorile voastre. Acest lucru este adevărat, de asemenea, în orice casă; în fiecare

Cuprins

casă trebuie să existe dorinţa de a se înţelege fiecare cu celălalt. Amintiţi-vă că toţi sunt slujitori ai lui Dumnezeu, la fel ca voi. Toţi aveţi un motiv să trăiţi deoarece cunoaşteţi adevărul Cuvântului lui Dumnezeu. Voi toţi vreţi să ştiţi mai multe. Vi s-au dat deja prea multe informaţii şi cu siguranţă cunoaşteţi Cuvântul lui Dumnezeu ca urmare a studiului vostru sârguincios. Dar totuşi doriţi să studiaţi; vă bucuraţi în continuare că citiţi Cuvântul Său şi doriţi să vă arătaţi credinţa în el comunicând această veste bună şi altora. Dacă voi toţi aveţi aceeaşi părere şi predicaţi Cuvântul lui Dumnezeu în domeniu, de ce nu vă puteţi înţelege şi la alte lucruri? De ce nu putem trăi aşa cum Dumnezeu ar fi vrut să trăim: în fericire, fără să ne plângem unul altuia? Tot ceea ce trebuie să facem pentru a ne crea un trai de succes este să dăruim sau să oferim puţin. Toţi cei din organizaţia lui Iehova trebuie să ofere închinarea lor adevărată Lui. Ei trebuie să arate iubire pentru aproapele lor şi, de asemenea, să se străduiască să obţină satisfacţie în viaţa lor.

[5] Psalmistul a spus: „Cât de fericit este bărbatul care îşi pune încrederea în Iehova, cel care nu-şi întoarce faţa spre cei aroganţi, nici spre cei ce se abat pe calea înşelăciunii.” (Psalmii 40:4, *Ro*) Un bărbat mândru nu e fericit niciodată. El se gândeşte doar la el însuşi, nu şi la aproapele său, şi mai ales uită că Iehova este Dumnezeul său. Când Miriam şi Aaron au devenit aroganţi faţă de fratele lor, Moise, ei au fost umiliţi; nici în prezent nu putem deveni aroganţi dacă ne dăm seama de poziţia noastră faţa de Iehova, Cel superior. Noi suntem cei inferiori; deci nu există niciun motiv să fim mândri sau îngâmfaţi. De îndată ce facem astfel, se va crede despre noi că suntem falşi; noi credem că suntem importanţi. Nu reuşim să ne amintim că marea problemă este apărarea numelui lui Iehova şi propovăduirea mesajului Său în toată lumea. Prin slujirea noastră zilnică să arătăm că acest lucru nu este modul în care privim noi problema, ci să trăim într-un mod care va onora numele şi scopul lui Iehova.

NU DAŢI VINA PE OPOZIŢIE ŞI PERSECUŢIE

[6] Martorii lui Iehova nu sunt descurajaţi în prezent din cauza evenimentelor din lume. Suntem în mijlocul unei organizaţii păcătoase, „lumea diavolului”, cum o numeşte Biblia. Este plină de mâhnire şi amărăciune şi este într-o stare jalnică, dar nu există niciun motiv ca martorii lui Iehova să fie nefericiţi, chiar dacă trăiesc în ea. Deşi suntem în ea, noi nu trebuie să facem parte din ea. Când privim organizaţia lui Iehova, ne minunăm de prosperitatea şi de dezvoltarea ei, în ciuda tuturor presiunilor care au fost aduse împotriva sa de către cei care se împotrivesc veştii bune. Deşi martorii lui Iehova au văzut cum munca lor a fost întreruptă sau împiedicată în multe ţări, ei nu s-au descurajat. Este acum momentul să ne plângem lui Dumnezeu şi să-I spunem că nu ştie cum să Îşi conducă afacerea? Trebuie să ne uităm la Rusia şi să spunem: „Doamne, de ce nu ai reuşit să trimiţi martori ai lui Iehova ca misionari în ţara aceasta ca să predice?” Noi nu Îi putem dicta lui Dumnezeu din cauza unor experienţe nefericite care li s-au întâmplat martorilor lui Iehova în spatele Cortinei de Fier. Acei martori ai lui Iehova care sunt acolo au acelaşi Cuvânt al lui Dumnezeu şi ei continuă să predice cu credinţă vestea cea bună. Martorii lui Iehova din alte ţări unde există o mai mare libertate ar

Cuprins

trebui să meargă şi să predice mesajul împărăţiei lui Dumnezeu chiar într-un mod mult mai extins şi să fie recunoscători că au această oportunitate. Nu neglijaţi libertatea de a vorbi pe teritoriul vostru. Uneori, fraţii noştri din ţările democratice unde există libertatea de exprimare nu arată la fel de mult entuziasm în a merge din casă în casă aşa cum fac editorii care trăiesc în ţări unde există opoziţie permanentă.

[7] Opriţi-vă şi gândiţi-vă pentru un moment. Ce aţi face dacă guvernul vostru ar spune că nu mai aveţi voie să vă închinaţi lui Iehova Dumnezeu de acum încolo şi că nu-L veţi mai putea pune pe Dumnezeul vostru înaintea statului? Ce aţi face în aceste condiţii? Unde veţi găsi fericirea? O veţi găsi în schimbarea radicală a gândirii voastre în ceea ce priveşte închinarea potrivit hotărârii de stat? Sau fericirea voastră va veni doar din închinarea înaintea lui Iehova Dumnezeu aşa cum porunceşte El prin Cuvântul Său? Aţi renunţa să le predicaţi altora dacă aţi întâmpina opoziţie, sau aţi rămâne neclintiţi şi aţi continua să predicaţi Evanghelia aşa cum aţi avut ocazia? Vă veţi plânge aşa cum fac unii şi veţi spune: „Dumnezeule, de ce ai adus toate acestea peste mine?" Poate că vă veţi gândi: „De ce nu m-am născut în altă ţară unde nu există la fel de multe neplăceri? De ce Societatea Turnului de Veghe nu mă mută din această ţară în alta şi să pot predica acolo?" Un slujitor creştin adevărat al Celui Prea Înalt nu poate renunţa la a predica vestea cea bună despre împărăţia lui Dumnezeu. Sunt multe lucruri de care am putea să ne plângem, dar dacă avem starea sufletească potrivită, vom fi recunoscători lui Dumnezeu pentru oportunitatea de a sluji oriunde ne trimite El sau oriunde ne-am afla, pentru că ştim că această Evanghelie a împărăţiei trebuie să fie predicată pretutindeni. Oamenii sunt oameni indiferent de unde îi găsim şi există atât oameni buni, cât şi răi printre ei. Dacă există „oi" acolo, vrem să le găsim.

[8] Amintiţi-vă că Dumnezeu Îşi conduce organizaţia, iar această Evanghelie a împărăţiei va fi propovăduită în toată lumea drept mărturie. Deci, indiferent unde mergem, indiferent de ceea ce avem de făcut, trebuie să rămânem neclintiţi şi să continuăm această lucrare de propovăduire. Este o lucrare pe care trebuie să o înfăptuim. Noi nu vrem să devenim nemulţumiţi, pentru că atunci vom fi predispuşi să încetăm să propovăduim adevărul şi, odată ce ne vom opri din a le răspândi adevărul altora, am putea să ne pierdem fericirea. Mulţi martori credincioşi sunt fericiţi în prezent, chiar dacă sunt în închisori şi în lagăre de concentrare şi chiar în astfel de locuri îşi ocupă timpul predicându-le Evanghelia celorlalţi deţinuţi. Martorii lui Iehova sunt fericiţi chiar şi în ţările în care mesajul împărăţiei este interzis. Ei continuă să vorbească despre adevăr, deşi trăiesc în vremuri grele cu opoziţie şi persecuţie. Ei îşi amintesc ce a spus Petru: „Într-adevăr, cine vă va face rău dacă sunteţi zeloşi pentru bine? Dar, chiar dacă veţi suferi pentru neprihănire, veţi fi fericiţi. Totuşi, să nu vă temeţi de ceea ce se tem ei, nici să nu vă tulburaţi. Ci sfinţiţi-L pe Christos ca Domn în inimile voastre, fiind întotdeauna gata să prezentaţi o apărare înaintea oricui vă cere motivul speranţei voastre, făcând însă aceasta cu blândeţe şi respect profund."—1 Petru 3:13-15, *NT*.

Cuprins

[9] Iehova este foarte mulţumit de cei care sunt interesaţi de săracii din această lume, pentru că aceşti oameni sunt cei care ascultă mesajul împărăţiei. Psalmistul a spus: „Cât de fericit este cel ce se îngrijeşte de sărac! În ziua nenorocirii, Iehova îl va salva: Iehova îl va păzi şi îl va ţine în viaţă şi el va fi numit fericit pe pământ, şi nu-l vei putea preda sufletului duşmanilor săi!” (Psalmii 41:1, 2, *Ro*) Cu siguranţă noi nu vom putea renunţa să propovăduim această Evanghelie a împărăţiei doar pentru că este dorinţa duşmanilor noştri. Mai degrabă, martorii lui Iehova vor fi numiţi fericiţi dacă vor menţine aceste adevăruri privitoare la împărăţia lui Iehova înaintea săracilor lumii, cei care suspină şi plâng din cauza ticăloşiilor acestui sistem vechi. Când ne gândim la fraţii şi surorile noastre şi la toţi slujitorii lui Dumnezeu din alte ţări şi la modul în care duşmanul i-a supus atacului, ar trebui să-I fim foarte recunoscători lui Dumnezeu pentru libertatea pe care o avem şi ar trebui să ne arătăm recunoştinţa prin propovăduirea Evangheliei într-o măsură mult mai mare cât încă mai avem ocazia. Toţi ar trebui să dăm dovadă de maturitate prin stabilirea exemplului corect în a mărturisi din casă în casă, prin efectuarea de studii biblice acasă şi ajutându-i pe cei imaturi să fie mai consecvenţi în ceea ce priveşte slujirea.

[10] Niciodată nu vă îngăduiţi să începeţi să vă plângeţi de locul pe care îl ocupaţi în organizaţia lui Dumnezeu. Mai degrabă fiţi fericiţi cu organizaţia şi rămâneţi în ea. „Cât de fericiţi sunt cei care cunosc strigătul de bucurie! O, Iehova! Ei umblă în lumina feţei Tale; ei se bucură toată ziua în numele Tău şi sunt înălţaţi în neprihănirea Ta.” (Psalmii 89:15, 16, *Ro*) Oamenii lui Iehova sunt foarte fericiţi atunci când umblă în veşminte sfinte, rămânând neclintiţi. Pretutindeni pe globul pământesc auzim slujitorii lui Dumnezeu pentru că produc un strigăt de bucurie al închinării faţă de Iehova într-o formaţiune sfântă. Fiecare trebuie să-şi menţină poziţia şi să încerce să-şi îmbunătăţească eficienţa în slujire. Nu există niciun motiv pentru a avea îndoieli cu privire la rezultatul acestui lucru. Cuvântul lui Dumnezeu ne-a dezvăluit scopul Lui; astfel că slujitorii Lui credincioşi de pe pământ ştiu ceea ce El urmează să facă şi ei ar trebui să umble umăr la umăr, niciodată să nu rupă rândurile. Ne dăm seama că unii vor face greşeli, dar acesta nu este un motiv să ne plângem. Ceea ce trebuie să facem este să ne îndreptăm greşelile.

FERICIT DATORITĂ CORECTĂRII

[11] „Cât de fericit este bărbatul pe care îl corectezi, Yah, şi pe care îl înveţi legea Ta!” (Psalmii 94:12, *Ro*) Dacă nu suntem corectaţi şi continuăm să mergem pe calea noastră greşită, ne vom pomeni în curând înapoi în organizaţia diavolului. Singura cale prin care putem avea fericirea este să fim corectaţi şi să ne rânduim potrivit noului sistem de lucruri din organizaţia lui Iehova. Dumnezeul cerurilor nu va coborî pe pământ sau nu va trimite vreun înger să stea cu noi pentru a ne explica nouă problemele. Nu, această conversaţie o va putea face fratele nostru. Ar putea fi mama noastră sau tatăl nostru. Ar putea fi un slujitor al Societăţii sau un slujitor al circuitului cel care ne aduce informaţii corective. Ar putea să se descurce prin intermediul revistei *Turnul de veghe*. Acesta va proveni din cadrul

Cuprins

organizaţiei lui Iehova şi este în beneficiul celor din organizaţie. Corectarea greşelilor ar putea răni; aceasta poate lovi tare şi dacă nu puteţi rezista corecţiei, puteţi să vă pierdeţi fericirea. Desigur că nu există nicio bucurie în momentul în care se face corectarea, dar mai târziu, când vom vedea greşeala modului nostru de gândire şi când ne vom realinia rânduielilor lui Dumnezeu, atunci ne vom putea bucura şi vom aprecia valoarea corectării. „Pentru disciplină îndurați voi. Dumnezeu se poartă cu voi ca şi cu nişte fii... Este adevărat că nicio disciplinare nu pare pe moment un motiv de bucurie, ci de mâhnire, dar mai târziu produce în cei care au fost instruiţi prin ea un rod paşnic, adică neprihănire." (Evrei 12:7, 11, *NT*) Adevăratul slujitor al lui Iehova va fi bucuros de corectare. Este adevărat că un om care este corectat de către Iehova este fericit.

[12] Nu dispreţuiţi corectarea. Dacă cineva vine la voi şi începe să vă spună că vă înşelaţi în legătură cu ceva, ascultaţi-l. Nu vă agitaţi imediat să spuneţi: „Să-ţi spun eu ceva!" Nu, lucrul pe care trebuie să-l faceţi este să ascultaţi acea persoană, dacă are ceva pe suflet şi el crede că ar trebui să vă spună. Gândiţi-vă—poate este ceva în neregulă cu voi şi probabil că este, pentru că toţi suntem născuţi în păcat şi formaţi în nelegiuire. Trebuie să ştim un singur lucru, acela că vrem să rămânem în organizaţia lui Iehova. Dacă primim o corecţie, chiar dacă nu am făcut nicio greşeală, corecţia tot nu ne va răni; dar dacă am greşit, atunci sfatul şi discuţia ne va fi de mare folos şi nu ne vom trezi alunecând în organizaţia diavolului. Dacă vom constata vreodată că suntem în afara organizaţiei lui Iehova din cauza greşelilor, putem fi siguri că nu ne vom bucura niciodată de aceeaşi fericire în lume de care ne-am bucurat în organizaţia Lui. Prin urmare, noi trebuie să continuăm mereu să privim lucrurile aşa cum Dumnezeu le priveşte. Trebuie să ne înnoim minţile şi să continuăm să ne îndreptăm greşelile noi înşine.

[13] Am primit deja multă corecţie, în special când am învăţat ce înseamnă adevărul. Am primit îndreptare în înţelegerea Cuvântului lui Dumnezeu prin studiile biblice. Toată această îndreptare ne-a fost dată într-o manieră foarte blândă şi de aceea nu există niciun motiv pentru care slujitorii Societăţii sau fraţii bătrâni să nu ne dojenească tot într-un mod blând. Se poate ca unii care au descoperit adevărul acum zece sau douăzeci de ani să simtă că nu au nevoie de corectare. Amintiţi-vă însă că fiii lui Israel au fost în pustietate timp de patruzeci de ani şi au avut nevoie de corectare încontinuu. Mustrarea şi instruirea sunt calea spre viaţă; deci acceptă corectarea şi profită de ea. Vei fi mai fericit de ea.

COPIII ŞI TINERII

[14] „Un om bun se poate numi un mare om, dar cine poate găsi un om credincios? Iar în ceea ce priveşte pe omul neprihănit care umblă în integritatea lui, cât de fericiţi sunt copiii lui după el!" (Proverbele 20:6, 7, *Ro*) Martorii lui Iehova apreciază pe deplin necesitatea Spiritului lui Dumnezeu în scopul de a umbla în integritate şi de a rămâne credincioşi lui Dumnezeu. Vrem să vedem copiii martorilor lui Iehova crescând în adevăr şi rămânând fermi. Nu este plăcut să vezi copii care se poartă nedisciplinat. Uneori se pare că părinţilor nu le pasă cum se comportă copiii lor. Când ne uităm la tânăra generaţie, chiar printre cei

Cuprins

care sunt nemulţumiţi de condiţiile actuale şi care s-au întors către adevăr, vom descoperi, uneori, că au o atitudine obraznică, indiferentă. Desigur că acesta este modul în care lumea îşi instruieşte copiii săi, să fie duri. Însă atunci când o persoană începe să studieze Cuvântul lui Dumnezeu şi să-şi înnoiască mintea, ar trebui să vadă că oamenii se pot înţelege mult mai bine urmând principiul iubirii, şi nu încercând să dea dovadă de încăpăţânare. În aceste zile din urmă ale organizaţiei diavolului, când descoperim atât de multă nemulţumire în case şi în rândul oamenilor lumii, nu este surprinzător faptul că, atunci când cei noi intră în organizaţie, aduc uneori cu ei ceva din acea atitudine a lumii vechi. Însă căile noastre nu sunt căile lui Dumnezeu, iar gândurile Lui sunt mult mai mari decât gândurile noastre, aşa că trebuie să ne schimbăm.

[15] Când şi când auzim pe câte un frate tânăr, cu vârsta de optsprezece sau nouăsprezece ani şi care a aflat adevărul încă din adolescenţă, care începe să le spună unora dintre fraţii săi mai mari ce ar trebui să facă şi cum să facă. El crede că, chiar dacă e atât de tânăr, ştie cum să conducă organizaţia lui Iehova mai bine decât cei care au fost în ea timp de cincisprezece sau douăzeci de ani. Tânărul, când nu a fost instruit în mod corespunzător de către părinţii săi, consideră că el este pe deplin calificat şi încearcă să facă lucrurile în felul său. Dar aceşti oameni tineri încă mai trebuie să înveţe ceea ce cei bătrâni în adevăr au învăţat cu ani în urmă. Ei trebuie să înveţe ascultarea, răbdarea şi, mai presus de toate, trebuie să înveţe adevărul din Cuvântul lui Dumnezeu. Ei trebuie să-şi înnoiască mintea şi să înceapă să acumuleze cunoştinţe înainte de a da sfaturi altora. S-a observat adesea, de asemenea, că, atunci când o anumită responsabilitate este plasată oamenilor tineri, care se consideră calificaţi, ei au dat greş în ceea ce priveşte responsabilităţile lor. Lor nu le place să-şi îndeplinească sarcina şi astfel îşi pierd interesul. Aşadar, tinerii ar trebui să accepte înţelepciunea celor care sunt mai în vârstă, astfel dobândind cunoştinţe. Titlul sau poziţia nu au nicio valoare, ci să aduci slavă şi cinste numelui lui Iehova este cel mai important lucru.

[16] Maturitatea este necesară în organizaţia lui Iehova, deoarece responsabilitatea întotdeauna însoţeşte o poziţie de conducere. Amintiţi-vă ce a spus apostolul Pavel: „Dacă un om aspiră la sarcina de supraveghetor, doreşte o lucrare bună... nu un om convertit de curând, ca nu cumva să se umfle de mândrie şi să cadă în condamnarea pronunţată împotriva diavolului.” (1 Timotei 3:1-6, *NT*) Este bine să căutăm o lucrare bună corespunzătoare, dar să continuăm să studiem şi să ne instruim pentru a fi bine calificaţi pentru ea şi astfel veţi avea binecuvântarea lui Dumnezeu.

[17] Moise a fost în organizaţia lui Iehova mult timp, iar el a fost capabil să-şi îndeplinească responsabilitatea şi să o gestioneze bine. Însă când naţiunea Israelului a plâns pe umărul lui, el a spus: „Lăsaţi-mă să mor”. Israeliţii nu i-au prea fost de ajutor acestui lider măreţ care L-a reprezentat pe Cel mai măreţ ce avea să vină, adică Isus Christos, care este acum Conducătorul nostru. Punctul de vedere exprimat aici este acesta: responsabilitatea aduce cu sine mari poveri, iar cineva trebuie să fie matur pentru a-i putea face faţă. Cu toate acestea, niciodată nu ne dorim să ne simţim precum Moise şi să lăsăm totul baltă şi să plecăm. Nu există

Cuprins

niciun motiv pentru ca noi să ne simţim astfel, deoarece organizaţia lui Iehova în zilele noastre este paşnică, prosperă şi fericită. Slujitorii sunt cooperanţi şi doresc să ajute în orice mod pentru a vedea că această mare lucrare se realizează în cinstea, slava şi apărarea numelui lui Iehova. O lucrare urmează să fie îndeplinită la sfârşitul acestui sistem de lucruri. Evanghelia împărăţiei trebuie propovăduită înainte ca sfârşitul desăvârşit să vină şi dacă vine în cinci ani, zece ani sau mai mulţi ani în această generaţie, nu ar trebui să se facă nicio diferenţă între martorii lui Iehova. Ei sunt slujitorii lui Dumnezeu şi vor să fie credincioşi acestei sarcini. Dumnezeu le-a dat să facă această lucrare, iar slujitorii Lui sunt fericiţi să suporte întreaga încărcătură a responsabilităţii. Ei au acceptat această lucrare şi, prin bunătatea Lui nemeritată, aceştia vor continua să o înfăptuiască până când se va sfârşi. Voi, cei care aţi început această lucrare, rămâneţi în ea şi întotdeauna daţi vestea cea bună pe care o aveţi celor care doresc să o audă. Atât timp cât veţi continua să răspândiţi nestingheriţi adevărul, veţi avea parte de fericire într-o mare măsură.

[18] Marea problemă care împiedică lucrarea noastră de propovăduire nu va proveni din interiorul organizaţiei lui Dumnezeu, ci, aşa cum Isus Christos a menţionat, aceasta va veni din exterior prin presiunea exercitată de organizaţia diavolului. Isus le-a spus discipolilor Săi: „Fericiţi sunteţi voi atunci când oamenii vă batjocoresc şi vă persecută şi, minţind, spun tot felul de lucruri păcătoase împotriva voastră din cauza Mea. Bucuraţi-vă şi săltaţi de fericire, fiindcă răsplata voastră este mare în ceruri; căci aşa i-au persecutat şi pe profeţii dinaintea voastră.” (Matei 5:11, 12, *NT*) Da, martorii lui Iehova pot fi fericiţi sub batjocoră şi persecuţie. Deci fericiţi sunt cei care saltă de bucurie. Aceasta este o expresie de fericire! Este pentru că slujitorii lui Dumnezeu ştiu că sunt de partea cea dreaptă şi că ei deţin adevărul. Ei pot fi fericiţi, chiar dacă oamenii spun minciuni despre ei şi chiar dacă persecuţia este mare, ei vor continua să vorbească doar lucruri adevărate altora, nu persecutorilor, ci privitorilor şi chiar celor care sunt întemniţaţi împreună cu ei. Odată ce aţi aflat că există mai multă fericire în a dărui adevărul şi altora decât doar în a-l primi, atunci veţi continua să-l dăruiţi, chiar dacă se vor face tot felul de lucruri păcătoase împotriva voastră. Ştiţi că, procedând astfel Le aduceţi onoare lui Iehova şi Fiului Său Isus Christos.

[19] Este esenţial să rămâneţi în organizaţia lui Dumnezeu. Ceea ce faceţi împreună cu ceea ce ştiţi vă va aduce fericirea. Nu cine sunteţi sau pe cine ştiţi este lucrul care vă va aduce mulţumire în viaţă. Amintiţi-vă: „Iehova dă înţelepciune; din gura Lui ies cunoştinţa şi discernământul. Domnul dă înţelepciune; din gură vin cunoştinţele şi înţelegerea.” (Proverbele 02:06, *AS*) Fiecare persoană trebuie să stea pe propriile picioare pentru a obţine fericirea. Pentru că Mariei nu i-a adus fericirea faptul că era doar mama lui Isus, ci faptul că ştia adevărul cu privire la Fiul ei a făcut-o în mod special fericită. Aţi citit despre femeia care a strigat din mulţime şi a spus: „Fericit este pântecele care te-a purtat şi sânii pe care i-ai supt!” Însă Isus a spus: „Nu, ci mai degrabă, fericiţi sunt cei care aud Cuvântul lui Dumnezeu şi îl respectă!” (Luca 11:27, 28, *NT*) Ştiind că mama lui Isus nu a fost cel mai important lucru, nici faptul că L-a purtat pe Mântuitor în pântecul ei nu

Cuprins

aduce fericirea completă. Un lucru adevărat, cum Isus a subliniat, este ascultarea Cuvântului lui Dumnezeu şi ascultarea acestuia, fiind un slujitor şi un închinător adevărat al lui Iehova Dumnezeu. Acestea aduc fericirea.

[20] Putem observa că poziţia pe care o ocupă oricine în organizaţia lui Iehova, indiferent dacă acesta a absolvit Şcoala Biblică Gilead a Societăţii Turnului de Veghe şi a devenit un propovăduitor, sau dacă acesta este un slujitor al Societăţii sau un slujitor al circuitului sau este într-o organizaţie de bază, nu face neapărat fericită acea persoană. Nu poziţia este cea care oferă fericirea, ci ceea ce face persoana care ocupă această poziţie. A auzit Cuvântul lui Dumnezeu şi îl respectă? Dacă da şi dacă îşi slujeşte bine fraţii, dând tot ceea ce are pentru a-i ajuta pe fraţii săi şi pe oamenii de bunăvoinţă, atunci el va fi fericit. Adevărul este cel mai important lucru şi nu poziţia. Deşi sunt mulţi în organizaţia lui Iehova care au poziţii diferite, nu aceste poziţii sunt glorificate, venerate sau onorate, ci munca făcută este ceea ce Îl încântă. Desigur, oricine Îl încântă pe Iehova Dumnezeu, cu siguranţă îi încântă pe fraţii săi în adevăr. Dacă adevărul este în voi şi veţi trăi potrivit adevărului, atunci veţi fi persoane fericite.

[21] Ascultaţi cuvintele lui Iacov: „Cel care-şi adânceşte privirea în legea perfectă a libertăţii şi stăruie în ea, acest om, pentru că a devenit nu un ascultător uituc, ci un înfăptuitor al lucrării, va fi fericit înfăptuind-o.” (Iacov 1:25, *NT*) Acesta este singurul lucru care vă va aduce fericirea: dăruind, vorbind, propovăduind vestea cea bună a împărăţiei şi altor persoane. Primirea unei diplome sau deţinerea unei sarcini ar putea transforma o persoană într-un ascultător uituc dacă el începe să pretindă că le ştie pe toate acum. Celui care ştie multe i se va cere şi mai multe; prin urmare, fiecare persoană din organizaţia lui Dumnezeu ar trebui să fie mult mai stăruitoare şi sârguincioasă pentru a săvârşi lucrarea pe care Dumnezeu i-a încredinţat-o. Să ne înnoim minţile noastre pentru a gândi aşa cum gândeşte Dumnezeu, în noul Său sistem de lucruri, şi apoi să obţinem fericirea prin dăruire.

SURSE ALE FERICIRII

[22] Slujitorii lui Iehova sunt fericiţi astăzi pentru că ei cred în Cuvântul lui Dumnezeu şi în Iehova Însuşi. Ei nu se aşteaptă ca vreun miracol să fie făcut în numele lor în aceste zile, sau vreun semn aparent pentru a-i ajuta să rămână în organizaţia lui Iehova. Cuvântul lui Iehova este suficient pentru ca poporul Său să-L urmeze. El este Cel care ne-a eliberat din organizaţia diavolului şi ne-am propus să rămânem liberi. Pavel a fost fericit în lucrarea lui, deoarece el a avut „vestea bună glorioasă a fericitului Dumnezeu, care i-a fost încredinţată”. (1 Timotei 1:11, *NT*) Dumnezeul nostru este un Dumnezeu fericit şi, din moment ce suntem făcuţi după chipul şi asemănarea Lui, nu există niciun motiv pentru care ar trebui să fim, de asemenea, nefericiţi. Fericirea Lui provine din dăruire, iar El ne-a dăruit atât de multe, încât avem o mulţime de dăruit altora. Toate creaturile normale îşi doresc să trăiască. Cu toţii iubim viaţa şi vrem să obţinem ce este mai bun de la ea. Singurul lucru pe care ni-l dorim cel mai mult de la viaţă este fericirea, pentru că viaţa fără fericire ar fi plictisitoare şi neinteresantă.

Cuprins

[23] În zilele noastre, oamenii caută fericirea în multe moduri. Unii o primesc de la familia lor sau de la prieteni apropiaţi, alţii vizitând litoralul sau mergând în pădure sau jucându-se cu copiii lor. Însă cea mai mare fericire provine din a le dărui şi altora, mai degrabă decât doar din a primi plăcere. În timp ce avem parte de o mare bucurie primind lucruri de la prietenii noştri pământeşti şi dăruind celor pe care îi iubim, prietenii noştri cei mai măreţi sunt Iehova Dumnezeu şi Isus Christos. Ei ne-au dăruit atât de multe în cunoaştere şi înţelegere, încât putem să răspândim din acestea din abundenţă altora. „Aceasta înseamnă viaţa veşnică [a celorlalţi], să asimileze cunoştinţe despre Tine, singurul Dumnezeu adevărat, şi despre Cel pe care L-ai trimis Tu, Isus Christos.”—Ioan 17:3, *NT*.

[24] Niciodată să nu permitem să se întâmple să ajungem la momentul în care nu vom mai dori să dăruim şi altora adevărul pe care l-am primit. Dacă vom ajunge vreodată la o astfel de stare de spirit în care nu vom vrea să mai spunem şi altcuiva despre dispoziţiile glorioase pe care Iehova Dumnezeu le-a făcut prin Fiul Său Isus Christos şi vom deveni ruşinaţi de religia adevărată, atunci Iehova Dumnezeu se va ruşina de noi. Nu va exista niciun loc în organizaţia lui Iehova pentru o astfel de persoană. De asemenea, să nu ne lăsăm înşelaţi în gândire de faptul că am făcut destul până acum în slujirea lui Iehova. Noi nu ar trebui să ne gândim că, dacă am fost în adevăr timp de patruzeci sau cincizeci de ani sau chiar mai mult, ne putem retrage din serviciu. Atâta timp cât răsuflăm, trebuie să-L lăudăm pe Iehova. Amintiţi-vă că ne aşteptăm să trăim mii de ani, da, pentru milioane de ani, chiar un timp nedefinit, chiar în organizaţia lui Iehova. Aceasta va fi o organizaţie pură şi curată şi fiecare din cei care vor face parte din ea se va închina lui Iehova. De ce ar trebui să ne gândim să încetăm închinarea noastră şi serviciul nostru pentru că am ajuns la vârsta de şaizeci sau şaptezeci de ani?

[25] Ce bucurie este acum pentru o fată tânără sau un băiat tânăr să înceapă să-L slujească pe Iehova, să înceapă să-şi înnoiască mintea încă din tinereţe, să înceapă să gândească precum Dumnezeu, să studieze Cuvântul Său şi să fie plini de acesta, să aibă aceste calităţi minunate pe care un creştin trebuie să le posede, de dragoste, de devotament, de răbdare şi de bunătate! Cu toate acestea şi cu spiritul dăruirii, fericirea poate fi a lor pentru eternitate!

[26] Să fim cu toţii mulţumiţi de ceea ce Iehova Dumnezeu ne-a dăruit şi să ne gândim bine la responsabilităţile care ne-au fost atribuite. Să ne slujim fraţii cu bucurie şi încântare. Scriitorul Proverbelor a fost cel care a spus: „Îndepărtează de la mine înşelăciunea şi cuvântul mincinos; nu-mi da nici sărăcie, nici bogăţie; să mănânc hrana de care am nevoie: ca nu cumva, fiind sătul, să Te reneg şi să zic ‗Cine este Iehova?‘ Sau ca nu cumva, ajungând sărac, să fur şi să pângăresc numele Dumnezeului meu.” (Proverbele 30:8, 9, *AS*) Martorii lui Iehova din zilele noastre nu îşi doresc bogăţiile acestei lumi, nici sărăcie nu îşi doresc. Mai degrabă să ne întrebăm cum Isus i-a învăţat pe discipolii Săi să se roage: „Dă-ne astăzi pâinea noastră pentru ziua de azi.” Tot ce avem nevoie sunt necesităţile vieţii: adăpost, hrană şi îmbrăcăminte. Cu acestea şi cu devotamentul evlavios ar trebui să fim mulţumiţi. Dumnezeu ne-a promis toate lucrurile necesare pentru a ne ţine în viaţă şi activi în slujirea Sa şi ne-am folosit zilnic efortul pentru a obţine toate

Cuprins

acestea pentru noi şi familia noastră. Mai mult decât atât, noi nu trăim numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu. — Deuteronomul 08:03; Matei 04:04.

[27] Noi vrem să fim bogaţi în abundenţa de cunoştinţe. Vrem să fie îndepărtate de noi înşelăciunea şi cuvintele mincinoase. Niciodată nu ne dorim să-L renegăm pe Iehova, Dumnezeul nostru. Martorii lui Iehova sunt cei mai fericiţi oameni din lume deoarece ei nu iau numele lui Iehova în bătaie de joc. Ei nu şi-au asumat sarcina sau responsabilitatea de a încerca să repare această lume veche şi să nu o dezbine. Cu toate acestea, ei au răspunsul la problemele de astăzi şi mesajul cel mai mângâietor, vesel şi optimist pe care îl poate auzi oricine şi cu efectele cele mai profunde. Ei au mesajul împărăţiei lui Dumnezeu, care va aduce binecuvântări de prosperitate şi fericire pentru toţi cei care iubesc neprihănirea. Ei vor continua să dăruiască acest mesaj, pentru că ei ştiu că există mai multă fericire în a dărui decât în a primi. Deci, indiferent că sunteţi un editor al societăţii, un pionier, un slujitor al circuitului, un slujitor de cartier, un misionar, un lucrător dintr-o sucursală sau oriunde altundeva în organizaţia lui Iehova, menţineţi-vă poziţia cu credinţă. Continuaţi să răspândiţi vestea cea bună, închinându-vă lui Iehova în veşminte sfinte.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Încearcă martorii lui Iehova să le găsească vină oamenilor? Ce arată dacă încearcă sau nu?
2. Care a fost originea necazurilor izraeliţilor în pustiu şi cum putem astăzi să arătăm credinţă şi să câştigăm fericire?
3. Cum pot fi puse la punct dificultăţile într-o casă misionară?
4. Ce trebuie să facem pentru a face plină de succes existenţa în comun şi de ce se cuvine să facem aşa?
5. De ce cred aroganţii o minciună şi pentru ce nu sunt fericiţi?
6. Pentru ce nu trebuie să fim nefericiţi de reprimarea martorilor din unele ţări, ci ce ar trebuie să facem, mai degrabă?
7. Ce întrebări despre servirea în împrejurări asemenea celor din aceste ţări trebuie să punem şi să primească răspuns?
8. 8. De ce predică martorii lui Iehova, indiferent unde se află şi sub orice împrejurări nefavorabile?
9. Cum este fericit astăzi cel care este amabil cu cei săraci?
10. Prin ce atitudine şi acţiune, în ce priveşte organizaţia lui Iehova, putem fi fericiţi?
11. Cum trebuie să fie fericită pentru aceasta persoana pe care o corectează Iehova?
12. Cum nu trebuie să dispreţuim corectarea şi de ce nu?
13. De ce nimeni nu trebuie să simtă că nu are nevoie de corectare?
14. Cum trebuie ajutaţi să fie fericiţi copiii celor drepţi?
15. Cum arată neruşinare faţă de organizaţia lui Iehova unii tineri la ani şi care este corecţia pentru aceşti tinerei?

Cuprins

16. Potrivit apostolului Pavel, de ce unuia ca acesta nu trebuie să i se încredinţeze o poziţie de răspundere mare?
17. De ce aceia aflaţi sub o sarcină de responsabilitate nu trebuie să dorească să scape de ea, aşa cum a făcut Moise cândva? Aduce aceasta fericire?
18. De ce trebuie să fie fericiţi cei acuzaţi în mod fals şi persecutaţi şi cum ar trebuie să manifeste această fericire?
19,20. Ce aduce fericire completă, mai sigur decât să fii cineva sau să cunoşti pe cineva?
21. Cine este persoana fericită, indiferent de poziţia sa, mai degrabă decât un ascultător uituc?
22. De ce este Iehova „Dumnezeul fericit" şi, prin urmare, ce trebuie să ne dorim să fim?
23. Cum caută unii fericirea, dar ce contribuie la cea mai mare fericire pentru noi?
24. De ce nu trebuie să ajungem niciodată în punctul de a nu mai dori să oferim altora adevărul?
25. Cum pot ajunge cei tineri la fericire de timpuriu?
26. Ce dorim noi şi cum ne străduim să-l obţinem, mai degrabă decât bogăţiile şi sărăcia lumii?
27. În ce dorim să fim bogaţi şi cum vom continua să fim cei mai fericiţi oameni de pe pământ?

Cuvintele care înseamnă viaţă

Cuvântul vorbit al lui Iehova Dumnezeu are mai multă putere decât toate cuvintele care se află la dispoziţia tuturor oamenilor de ştiinţă care sunt în stare să zdrobească un atom şi cu mult mai eficace decât orice fiertură a metodelor moderne de vindecare a medicinii moderne. Când pământul nostru primitiv a fost scufundat în întuneric, „Dumnezeu a spus _Să se facă lumină.' Şi a fost lumină."—Gen. 1:3, *Ro.*

De aceea, să ne gândim la forţa şi puterea din spatele mesajului cuprins în Biblie, Cuvântul lui Dumnezeu. Unii oameni aroganţi s-au grăbit să fie criticii Bibliei, privind de sus în grabă perioada lungă de inspiraţie divină în care Spiritul lui Dumnezeu s-a pogorât asupra unor oameni diferiţi din diverse categorii sociale pentru a compune o Carte armonioasă care să îndrepte spre un singur scop armonios, care să le cuprindă pe toate, suveranitatea lui Dumnezeu şi răzbunarea prin împărăţia Sa. Criticii au dat la o parte toată recunoaşterea modului de netăgăduit în care profeţiile din Biblie s-au îndeplinit. Aceştia au ajuns la concluzia că Dumnezeu a petrecut 1.600 de ani pentru o capodoperă doar ca să aştepte judecata lor în ceea ce priveşte locul unde ar trebui să stea aceasta printre cărţile care sunt de origine umană modestă. Pot ei distruge Cuvântul care a pornit începutul creaţiei?

Înseamnă acest lucru că cei care cred în Biblie venerează o carte? Nu, dar în cazul Bibliei, ei Îl venerează pe Acela care le este dezvăluit în paginile ei. Ei se conformează de bună voie formulei pentru a-I face pe plac Dumnezeului pe care Biblia Îl dezvăluie. Ei fac acest lucru deoarece, în Biblie, spre deosebire de orice alte pagini de literatură din această lume, se află drumul de urmat în viaţă. În rugăciunea către Tatăl Său, marele Autor al Bibliei, Isus a avut atitudinea corectă şi nu a încercat să se ridice pe Sine la poziţia de critic al lui Dumnezeu. (1 Tim. 6:19; Ioan 17:3, 17, *NW*) Viaţa Sa pământească a lăsat un exemplu strălucitor de izbândă a Cuvântului lui Dumnezeu, îndemnându-l pe apostolul pe care îl va avea în viitor, Pavel, să scrie:

„Păstraţi în minte această atitudine pe care a avut-o şi Isus Christos care, deşi exista în forma lui Dumnezeu, nu a luat în considerare deloc măsura, şi anume, că El ar trebui să fie egal cu Dumnezeu… Faceţi acest lucru fără să murmuraţi şi să vă contraziceţi, ca să puteţi ajunge să fiţi fără pată şi inocenţi, copii ai lui Dumnezeu fără pată printre oamenii cu două feţe, printre care voi străluciţi ca nişte iluminatori ai lumii, ţineţi aproape de voi bine strâns cuvântul de viaţă, ca să puteţi aduce mare bucurie în ziua lui Christos, ca eu să nu fi spus în van sau să fi lucrat din greu în van.”—Fil. 2:5-16, *NW.*

„Ţineţi aproape de voi bine strâns cuvântul de viaţă” astăzi înseamnă fără îndoială să ţinem aproape cel mai important nume din acel Cuvânt, numele Autorului său, Iehova. În canonul din Scriptura Ebraică, numele Iehova apare de 6.823 de ori; şi totuşi, unii încearcă să ascundă acel nume! Dacă Iehova este Cel care ne-a dat nouă viaţă, dacă trebuie să aflăm scopul Său de a ne conforma acestor principii şi să Îi câştigăm favoarea şi să avem viaţă, atunci nu trebuie să începem să învăţăm numele Său, numele care este „turnul nostru puternic” de refugiu, numele Aceluia care este „fântâna vieţii”, numele marelui „Împărat care este drept peste tot pământul”?—Prov. 18:10; Ps. 36:9; Zah. 14:9, *AS.*

În 1950, Societatea Turnul de Veghe a tipărit *Noua traducere mondială a scripturilor greceşti creştine,* o traducere modernă, literară, care prezintă un ajutor preţios pentru că redă numele divin care apare frecvent în Scripturile Greceşti, sau „Noul Testament”. Pentru aceasta şi pentru caracteristicile sale minunate, această lucrare a câştigat admiraţia autorităţilor nepărtinitoare din toate domeniile.

Ce privilegiu avem acum să fim de partea Cuvântului lui Dumnezeu astăzi, susţinătorii şi apărătorii săi, nu opozanţii săi! Gândiţi-vă un pic la acest lucru – să fim folosiţi ca mesageri ai cuvântului vieţii care umple şi se revarsă pe tot pământul, şi care în cele din urmă îl va acoperi aşa cum apele fac cu pământul! (Hab. 2:14) Cu siguranţă că niciunul dintre celelalte instrumente ale creaţiei lui Dumnezeu nu pun la îndoială înţelepciunea Cuvântului Său. Stelele nu fac acest lucru. Planetele nu fac acest lucru. Animalele care îşi urmează legile lor naturale nu fac acest lucru. Florile nu fac acest lucru. Prin bunătatea nemeritată a lui Iehova, nici noi nu vom face acest lucru. Şi noi, ca cei care iau toate lucrurile in derâdere, ridiculizăm oportunitatea Cuvântului mesajului de viaţă, agăţându-ne de vechiul mod de viaţă al acestei lumi care este pe moarte ca fiind una mai bună, mai grozavă şi mai practică. „Toţi oamenii sunt ca vegetaţia, iar toată gloria sa este ca

Cuprins

floarea vegetaţiei, vegetaţia îmbătrâneşte, şi floarea se ofileşte şi cade, dar cuvântul scris al lui Iehova dăinuieşte de-a pururi. Acesta este „cuvântul vorbit', care a fost propovăduit pentru voi, veştile bune."—1 Pet. 1:23-25, *NW.*

Aceste veşti bune, noi, ca servitori în viaţă astăzi, le propovăduim cu supunere omenirii de bună credinţă faţă de Dumnezeu. Este tot ce putem face şi cel mai bun lucru. Cuvântul lui Dumnezeu dăinuieşte. Şi voi vreţi să dăinuiţi, nu este aşa? Atunci citiţi-l, studiaţi-l, credeţi în el, urmaţi-l şi trăiţi-l.

Întrebări de la cititori

● Ce vrea să se spună la Eclesiastul 7:16, 17, unde ni se spune să „nu fim prea înţelepţi" şi „să nu fim prea neprihăniţi"?—C. R., Pennsylvania.

Pentru a stabili puţin mai bine cadrul şi pentru a clarifica expresiile folosind stilul de vorbire modernă, citãm din Eclesiastul 7:15-18 din *O traducere americană:* „Am văzut tot felul de lucruri în viaţa mea lipsită de sens: de exemplu, un om drept pierind în neprihănirea sa şi pe păcătos prelungindu-şi viaţa în păcătoşenia sa. Nu fiţi nici prea neprihăniţi şi nici prea înţelepţi, de ce să vă pierdeţi singuri? Nu fiţi nici prea păcătoşi, dar să nu fiţi fără minte, de ce să muriţi înainte să vină vremea? Este bine să vă ţineţi de un lucru şi mâna voastră să nu lase să scape un altul, pentru că cel care se teme de Dumnezeu va scăpa cu amândouă." Felul în care se exprimă Moffatt la versetul 18 este chiar interesant: „Cel mai bine este să te implici într-o direcţie şi totuşi să nu eviţi nici o alta, pentru că acela care se înclină cu respect lui Dumnezeu va evita ambele extreme."

Această povaţă de a evita ambele extreme pare să fie cheia cu care să dezlegăm înţelesul acestor versete. Unele sunt chiar extreme în ceea ce priveşte părerea lor despre dreptate şi îi desconsideră pe ceilalţi ca fiind păcătoşi dacă nu se ridică la înălţimea concepţiei extremiştilor a ceea ce înseamnă dreptatea. Cei din clasa aceasta sunt aceia despre care s-a spus în timpul lui Isaia: „Dă-te înapoi, nu veni lângă mine, pentru că sunt mai sfânt decât tine." Ci mai degrabă decât să îi considere sfinţi, Dumnezeu le spune: „Ei sunt ca fumul în ochii Mei, un foc care a ars toată ziua." (Isa. 65:5) La fel de autoproclamaţi drepţi erau şi cărturarii şi fariseii din timpul lui Isus, care se considerau atât de drepţi şi pe alţii atât de păcătoşi. Acest lucru este indicat prin ilustrarea pe care o conferă Isus, după cum urmează:

„El a vorbit astfel şi despre unii care considerau că sunt aşa de drepţi şi că restul nu înseamnă nimic: „Doi oameni au mers la templu să se roage, unul era un

Cuprins

fariseu, iar celălalt era vameş. Fariseul s-a ridicat în picioare şi a început să se roage în sinea sa: ‗O, Doamne, Îţi mulţumesc că nu sunt ca restul oamenilor, speculanţi, nedrepţi, adulterini sau chiar ca acest vameş. Eu postesc de două ori pe săptămână şi dau zeciuiala din tot ce câştig eu.' Dar vameşul stătea la distanţă şi nu dorea nici măcar să îşi ridice privirea spre cer, dar se tot bătea în piept şi spunea: ‗O, Doamne, fii milostiv cu mine, păcătosul.' Vă spun, acest om a mers acasă şi s-a dovedit a fi mai drept decât celălalt om, deoarece oricine se înalţă pe sine va fi umilit, dar acela care se umileşte, va fi înălţat.'"—Luca 18:9-14, *NW*.

Fariseul s-a considerat pe sine a fi drept şi adulterinii şi chiar vameşul a fi păcătoşi şi cu mult sub el, dar se pare că acel vameş în aparenţă păcătos era mult mai fără de prihană în ochii lui Dumnezeu. Isus le-a spus cu o altă ocazie marilor preoţi care se considerau fără prihană şi unor bătrâni oameni de influenţă: „Adevărat vă spun că vameşii şi prostituatele vor intra înaintea voastră în împărăţia lui Dumnezeu." Adică, după ce îşi vor abandona opresiunile şi imoralităţile. (Matei 21:23, 31, *NW*) Religionarii evrei care se preamăresc singuri nu erau nici fără prihană şi nici înţelepţi conform Cuvântului lui Dumnezeu, ci conform tradiţiei oamenilor, despre care Isus a spus că era împotriva poruncilor lui Dumnezeu. (Matei 15:1-9) Neprihănirea lor era doar de ochii lumii. Toate lucrurile se făceau pentru ceremonial şi ritual şi chestiuni mărunte şi niciodată nu se ajungea la îndeplinirea problemelor cu adevărat importante. (Matei 23:23-32) Aceşti religionari evrei erau atât neprihăniţi şi înţelepţi, dar doar în ochii lor şi doar aşa credeau ei. Cu siguranţă ei nu aşa erau priviţi de Dumnezeu şi Christos, pentru că li s-a spus că îi aşteaptă judecata distrugerii eterne a Gheenei. (Matei 23:33) Atât erau de neprihăniţi încât trebuiau să piară.

Aceşti auto-proclamaţi fără prihană, pe de altă parte, îi considerau păcătoşi pe adevăraţii slujitori ai lui Dumnezeu. Ei au făcut abuzuri şi i-au bătut pe cei credincioşi, acuzând-i că sunt agitatori diavoleşti şi blasfematori şi profanatori ai templului. (Faptele apostolilor 17:5-8; 24:5, 6) Creştinii sunt consideraţi de oamenii din lumea Satanei păcătoşi, aşa cum a prezis Isus: „Fericiţi sunteţi voi când oamenii vă vor ocărî şi vă vor persecuta şi vor arunca numai minciuni de tot felul şi vor spune lucruri rele împotriva voastră de dragul Meu." (Matei 5:11, *NW*) Dar să îi lăsăm pe cei cu păreri satanice înşelătoare să îi considere pe creştini ca păcătoşi dacă aşa vor, totuşi prin această aşa-numită „păcătoşenie" îşi prelungesc creştinii viaţa. Totuşi, ei trebuie să fie atenţi să nu devină prea fără prihană, adică să devină fanatici sau extremişti în anume puncte lipsite de importanţă, dăunând dezvoltării caracterului lor pentru a părea pioşi în ochii lor, şi toate acestea neglijând serviciul real ca martor al lui Iehova. Şi nici nu trebuie să devină înţelepţi în proprii ochi. Aceasta ar duce la sfârşitul lor. Desigur, nu trebuie nici să fie desfrânaţi, să comită păcate împotriva lui Dumnezeu şi a oamenilor şi „să sufere ca un criminal sau un hoţ, sau ca un răufăcător sau ca o persoană care îşi bagă nasul în treburile altora". Nu îşi vor pierde minţile şi să se lepede de Dumnezeu şi să aducă asupra lor moartea când încă nu le-a venit sorocul.—Ps. 14:1; 1 Pet. 4:15, *NW*.

Cuprins

Cu cele descrise mai sus în minte, se pare că Eclesiastul 7:15-18 ne spune să nu afişăm o prea mare neprihănire în proprii noştri ochi şi în ochii altora, pentru că am pieri în acel tip de dreptate ipocrită. Nici nu trebuie să căutăm o înţelepciune excesivă care să strălucească în faţa altora, pentru că aceea nu ar fi o înţelepciune adevărată, ci doar o înţelepciune în ochii noştri vanitoşi şi acest lucru ne va duce la pierzanie. Ne vom strădui să ne prelungim vieţile servindu-L pe Dumnezeu, chiar dacă acest lucru poate fi considerat ca un păcat în ochii lumii supusă Satanei. Totuşi, nu ne vom scufunda niciodată în păcătoşenia adevărată în ochii lui Dumnezeu şi să aducem asupra noastră pierzania care să vină de la El. Aşa că vom ţine bine de dreptatea dumnezeiască, dar vom evita autoproclamata neprihănire extremă a fariseilor şi nu vom scăpa din mâini aşa-numita „păcătoşenie" în slujba lui Dumnezeu, ci vom evita întotdeauna extremele păcătoşeniei adevărate. Astfel Îl putem servi pe Dumnezeu acceptabil şi în acelaşi timp să nu cădem în extreme, nici să încercăm să apărem mult mai neprihăniţi decât suntem cu adevărat şi nici să devenim păcătoşi doar pentru a evita să apărem ca un formator de caractere.

● Ce vrea să spună Solomon când zice că el a găsit un om adevărat dintr-o mie, dar niciodată o femeie adevărată?—J. K., New Hampshire.

La Eclesiastul 7:27-29 se spune (*AT*): „'Vedeţi, iată ce am găsit,' spune Koheleth, adăugând unul câte unul pentru a alcătui întregul, pe care l-am căutat fără încetare, dar nu l-am găsit niciodată; am găsit un om dintr-o mie, dar nicio femeie nu am găsit printre acestea. Doar să vedeţi ce am găsit, că Dumnezeu a făcut omenirea dreaptă, dar ei au căutat să născocească multe planuri.'" Moffatt redă versetul 28 după cum urmează: „Iată ce am găsit, spune Vorbitorul, un om adevărat dintr-o mie, dar niciodată o femeie adevărată!"

Prin acest lucru nu putem înţelege că bărbaţii sunt mai buni decât femeile. Nu poate fi considerat că nu există nicio femeie adevărată, pentru că Biblia vorbeşte despre femei credincioase şi sunt mai multe femei astăzi care sunt martore ale lui Iehova decât bărbaţi. Solomon probabil vorbea din proprie experienţă, pentru că el a avut o mie de soţii şi concubine. Se prea poate să nu fi fost nici măcar una printre toate acestea care să fi fost devotată lui Dumnezeu Iehova, deşi fără îndoială cunoştea oameni care Îi erau devotaţi lui Dumnezeu. Aşa că este posibil ca propria sa situaţie de acasă nefericită să îl fi influenţat când a scris aşa cum a scris.

Totuşi, mai este un alt posibil înţeles care pare mult mai rezonabil. O mie este multiplul lui zece, ceea ce reprezintă desăvârşirea pământească. Astfel, o mie se poate referi la toate femeile care au trăit vreodată pe pământ, dintre care niciuna nu era sau nu este perfectă. Eva nu a rămas perfectă, de fapt niciodată nu a trecut testul care să poată demonstra că este perfectă în integritatea faţă de Dumnezeu. Mama virgină a lui Isus, Maria, nu a fost perfectă. În ceea ce îi priveşte pe bărbaţi, o mie poate de asemenea să reprezinte desăvârşirea pământească şi să se refere la toţi bărbaţii care au trăit vreodată pe pământ. Situaţia bărbaţilor este diferită de cea a femeilor. În timp ce nu a existat niciodată o femeie perfectă care să arate supunere fără pată faţă de Iehova Dumnezeu, a existat un astfel de bărbat, şi anume Isus Christos. El este singurul bărbat perfect, fără prihană şi singurul care a

Cuprins

trăit vreodată pe pământ. Astfel, este foarte posibil ca acest mare adevăr să reiasă din cuvintele lui Solomon la Eclesiastul 7:27-29. Concluzia anunţată în versetul 29 este un rezumat cuprinzător care se referă la toată omenirea, bărbaţii ca rasă mai degrabă decât bărbaţii în contrast cu femeile, şi astfel se susţine părerea prezentată ultima decât prima posibilitate că aceste cuvinte ale lui Solomon se pot referi la propria sa experienţă.

Hei, toată lumea să vină la festin!

Stadionul Yankee va fi din nou ca o masă mare în faţa căreia martorii lui Iehova din toate popoarele se vor aduna din nou pentru un festin spiritual. Sunteţi invitaţi să participaţi. Dar veţi fi acolo?

La ultima adunare internaţională ţinută de martorii lui Iehova pe stadion, „ferestrele cerurilor s-au deschis şi efectiv a curs din ceruri aşa de multă binecuvântare spirituală că nu era destul loc să se primească”. (Mal. 3:10) Niciodată nu a fost pregătită o masă aşa de bogată pentru cei mulţi. Chiar prima zi parcă oferea aşa de mult din punct de vedere spiritual, că părea că e mai mult decât pot oamenii duce. Au fost înălţate cântece de slavă ale noii împărăţii pentru Iehova Dumnezeu, discursul „Calea spre succes”, absolvirea celei de-a 15-a clase de la Şcoala Gilead şi discursurile a 120 de studenţi absolvenţi şi mult mai mult! Fiecare zi a adus un program plăcut cu noi surprize şi emoţii. A fost o întrunire bine planificată care a subliniat ideea de maturitate în cadrul exercitării profesiei de slujitor, demonstrarea respingerilor celor care merg din uşă în uşă, de asemenea experienţelor misionarilor din alte ţări. Fraţii vorbitori de limbi străine i-au auzit pe vorbitorii din ţările lor natale şi în limba lor şi servitorii de la sucursale au oferit rapoarte directe despre dificultăţile întâmpinate şi de extindere. Fiecare zi a fost întreţinută de fraţi maturi care au oferit sfaturi pertinente despre comportamentul creştin şi slujire. Este adevărat, aceia prezenţi spuneau ca şi David din vechime: „Paharul meu a dat pe dinafară.”

Cine poate spune ce va aduce adunarea din 1953 de pe stadionul Yankee? Cu siguranţă nu va fi lipsită de importanţă sau de spiritualitate. Şi putem fi siguri că de spirit nu se va duce lipsă.

Întrebarea care rămâne este: veţi fi acolo? Nu lăsaţi scuzele frumoase să vă ţină departe. (Luca 14:15-34) Asiguraţi-vă că în această săptămână (19-26 iulie 1953), veţi fi prezenţi la festinul de pe stadionul Yankee.

TURNUL de VEGHERE

1 FEBRUARIE 1953 Nr. 3

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

ELIBERARE PENTRU O LUME DREAPTĂ - Pag. 77

SUSŢINĂTORUL PREOŢESC AL ERORII PUS ÎN ÎNCURCĂTURĂ - Pag. 86

NECESITĂ JUDECATA SĂNĂTOASĂ UN PURGATORIU? - Pag. 88

HOTĂRĂŞTE-TE! - Pag. 93

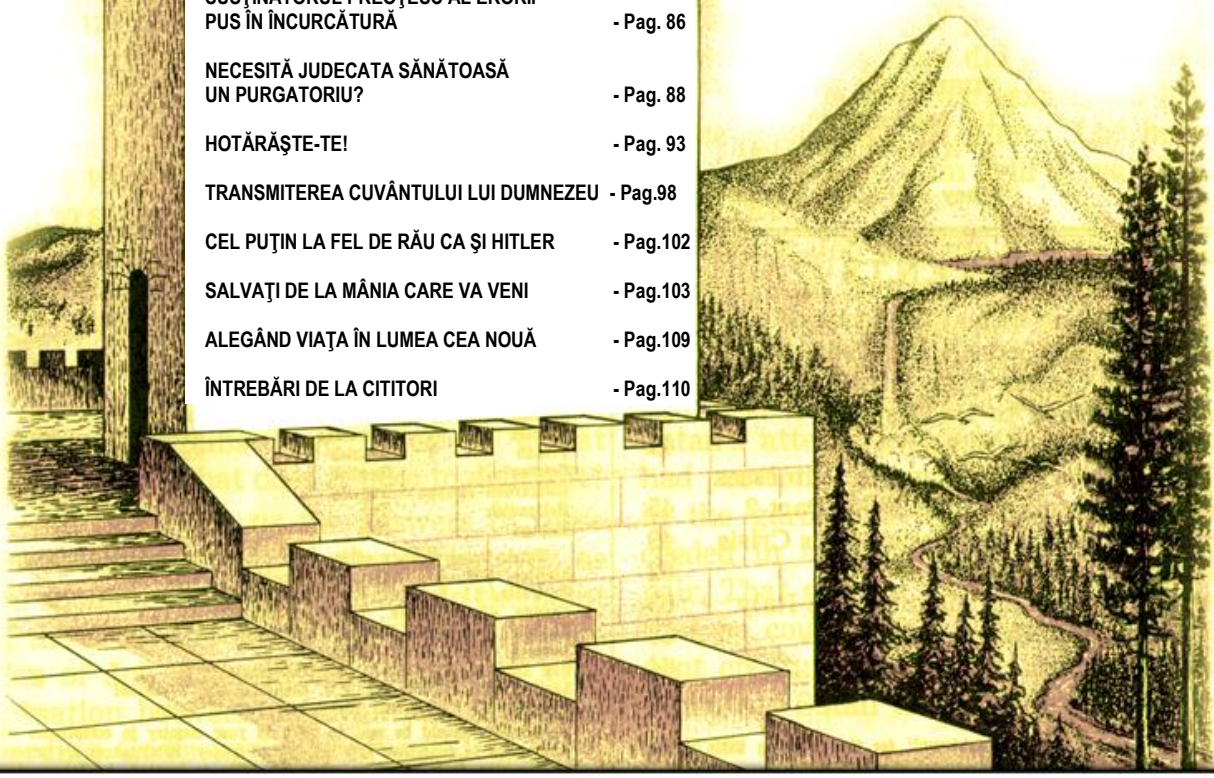
TRANSMITEREA CUVÂNTULUI LUI DUMNEZEU - Pag.98

CEL PUŢIN LA FEL DE RĂU CA ŞI HITLER - Pag.102

SALVAŢI DE LA MÂNIA CARE VA VENI - Pag.103

ALEGÂND VIAŢA ÎN LUMEA CEA NOUĂ - Pag.109

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.110

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul ”Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delicvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

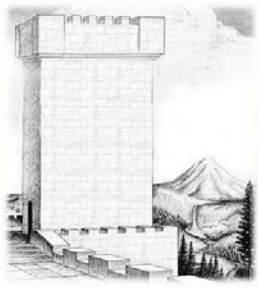
Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Cristos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by International money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

1 februarie 1953 **Nr 3.**

Eliberare
pentru o lume dreaptă

„Dumnezeu este pentru noi Dumnezeul eliberărilor; şi Domnului Iehova îi aparţine scăparea de moarte” – Ps. 68:20 *AS.*

Timpurile primejdioase, pline de nelinişte si de teama unui posibil sfârşit al civilizaţiei îi îndeamnă pe oameni să caute alianţe de putere. Toate acestea nu sunt ceva neobişnuit, căci un mare profet de-ai lui Dumnezeu a prezis pentru timpul sfârşitului „suferinţă a naţiunilor, care nu cunosc calea de scăpare ... în timp ce oamenii vor leşina de frică şi în aşteptarea lucrurilor care vor veni peste pământul locuit” (Luca 21:25, 26, *NW*). În zilele noastre oamenii caută o asigurare de supravieţuire şi eliberare împotriva oricărei eventualităţi. Frica de moarte, de un eventual deces prematur în războiul atomic dintre naţiuni, îi leagă pe oameni în strânsoarea ei de fier şi îi transformă în sclavii sistemelor şi ai aranjamentelor prin care speră că-şi vor asigura supravieţuirea – Evrei 2:15, *NW.*

[2] Speranţele zadarnice de unificare a naţiunilor lumii într-o singură familie fericită sunt date uitări cu repeziciune. Acordul de bază pentru soluţionarea paşnică a conflictelor a adus dezamăgire. Naţiunile Unite, care ar fi trebuit să asigure un sistem operativ menit să menţină laolaltă familia de naţiuni, în unitate şi armonie, s-a dovedit a fi puţin mai mult decât un forum de dezbateri şi de transmitere a propagandelor naţionale (Isa. 8:9,10). Neavând încredere în această organizaţie a Naţiunilor Unite, evident incapabilă, marile puteri au recurs, din nou, la consolidarea puterii militare, care să le asigure continuitatea într-o lume ostilă, la fel ca prima putere mondială a Egiptului din vechime, care şi-a adunat mii de care şi cai de război pentru a-şi asigura protecţie. Cei care recurg la astfel de măsuri pentru eliberare ignoră declaraţia Bibliei despre nenorocirea care va veni peste aceştia: „Vai de cei care … se bazează pe cai şi îşi pun încrederea în mulţimea carelor şi în puterea călăreţilor” – Isa. 31:1 *AS.*

[3] Nu este cruţat nici un efort, nu se reţine nici un ban în goana de a dezvolta cele mai eficiente mijloace de a da frâu liber distrugerii „defensive”. Orientul şi Occidentul menţin forţe militare considerabile, fiecare tabără sperând: (1) să

Cuprins

împiedice dezastrul prin descurajarea atacului inamic şi (2) să fie în poziţia de a face faţă cu succes şi de a supravieţui unui eventual atac. Alte naţiuni mai mici se alătură prin pacte şi alianţe marilor puteri, încercând astfel să-şi mărească şansele de supravieţuire. Majoritatea popoarelor lumii, prin alegere sau prin constrângere, îşi unesc soarta cu una dintre părţi. Toată lumea are aceeaşi idee în minte, şi anume, eliberare prin intermediul unei alianţe cu cea mai puternică forţă posibilă.

[4] Însă această filosofie de supravieţuire nu reprezintă o noutate. Ea a fost experimentată înainte de marile puteri, iar rezultatele nu au fost câtuşi de puţin încurajatoare. Istoria seculară demonstrează că fiecare putere mondială, încă din timpul Egiptului antic, s-a bazat pe puterea militară să-i asigure eliberarea, în timp de necaz, însă aceste puteri nu au fost capabile să reziste la infinit. Mai devreme sau mai târziu, într-un timp de mare încercare, acestea au căzut. Relatările despre războaie păstrate în Biblie întăresc convingerea că puterea militară nu garantează siguranţă şi eliberare. Adesea, marile puteri militare, deşi aparent puternice în mod covârşitor, şi capabile să îndure orice încercare a armelor, au fost învinse de cei relativ neînarmaţi. De remarcat, de asemenea, este faptul că naţiunile care au fost învinse, prin toate măsurile lor defensive, au ales să-L ignore pe Iehova – Isa. 60:12.

[5] Egiptul Faraonilor a adunat tot echipamentul de război din ţară, şase sute de care puternice, şi a urmărit un popor neînarmat, considerat o ameninţare pentru existenţa lui. Toate cele şase sute de care au fost distruse, iar trupele întărite care le însoţeau au fost înecate în Marea Roşie (Exodul 14). O puternică armată filisteană de 30.000 de care şi 6.000 de călăreţi, aparent invincibilă, a pornit împotriva Israelului. A fost o demonstraţie a puterii militare comparabilă atunci cu tăria marilor puteri din zilele noastre. Şi acea putere părea chiar mai copleşitoare, deoarece, în timpul acela, în tot Israelul nu se găsea nici măcar o sabie şi nici măcar vreun fierar în ţară. Cu toate acestea, puternicele oştiri filistene au fost risipite, iar forţele lor militare nu i-a putut elibera – 1Sam. 13:5,19,22; 14:22, 23.

[6] Iabin, împăratul Canaanului, a văzut 900 din cele mai bune care ale sale nimicite de cei care erau consideraţi un popor lipsit de apărare. (Jud. 4:13-17). Regele asirian Sanherib a fost martor la decimarea măreţei sale puteri militare într-o singură noapte, 185 de mii din cele mai bune trupe fiind găsite „trupuri moarte" (Isa. 37:35, 36 *AS).* Nicăieri în istoria războiului modern nu s-a găsit ceva asemănător cu distrugerea într-o singură zi a 100.000 de pedestraşi sirieni – 1Împ. 20:29.

[7] Naţiunile ar fi trebuit să înveţe din lecţiile istoriei că siguranţa şi eliberarea nu sunt sinonime cu puterea militară. Nu există niciun exemplu în istorie, în care încrederea în armată să apere la nesfârşit o naţiune. Nicio putere militară n-a fost un eliberator sigur în timpul marilor crize. Dezvoltarea şi prăbuşirea succesive a naţiunilor stă drept dovadă. Acum, asupra lumii a venit cea mai mare criză din toate timpurile. Este cât se poate de firesc că oamenii sunt nerăbdători după o garanţie a eliberării. Vor mai continua ei, acum, să se bazeze pe metode care întotdeauna s-au dovedit a fi ineficiente? Mai mult decât atât, chiar dacă eliberarea prin mijloace militare ar fi sigură în orice criză, supravieţuitorii s-ar confrunta, în

Cuprins

continuare, cu alte probleme şi noi crize, cauzate de alte împrejurări. Consecinţele îngrozitoare ale celui de-al doilea Război Mondial ilustrează foarte bine aceste aspecte. Forţa militară nu poate elibera naţiunile sau popoarele de necazurile şi neliniştile din această lume. Este nevoie de mai mult decât atât.

[8] O trecere în revistă sinceră a istoriei, antică şi modernă, descoperă lipsa de eficienţă a armatelor, alianţelor, pactelor, acordurilor, armelor de distrugere, etc., în a aduce, cu adevărat, o eliberare reală. Repetarea greşelilor din trecut nu reprezintă o dovadă de înţelepciune. Înţelepţii ascultă de sfaturi şi, prin urmare, au de câştigat (Prov. 12:15; 9:9). „Cei ce caută pe Iehova, înţeleg toate lucrurile", pentru că El este marele Sfătuitor (Prov. 28:5 *AS*). Cuvântul lui Iehova Îl dezvăluie drept puternicul Eliberator. El a promis pentru aceste zile din urmă o eliberare fără precedent în istoria omenirii – eliberarea oamenilor de asupririle şi teroarea acestui sistem vechi de lucruri, pentru o dreaptă lume nouă, liberă pentru totdeauna şi plină de splendoare, vigoare, prospeţime şi încredere care vin odată cu adevărata siguranţă. Această lume nouă este special pregătită de Iehova, căci El zice despre Sine: „Căci iată! Eu creez ceruri noi şi un pământ nou; şi cele dintâi nu vor mai fi amintite, şi nimănui nu-i vor mai veni în minte" (Isa. 65:17 *Ro. mar.).* Nu există nici un aranjament de oameni astăzi care ar putea realiza în vreun mod o astfel de eliberare a omenirii de nenorocirile cu care se confruntă.

[9] Isus Cristos a evaluat necazurile omenirii şi nevoia acesteia de un eliberator. Dar el nu i-a instruit să inventeze metode de a realiza propria eliberare. Mai degrabă, el i-a învăţat pe oameni să se roage lui Dumnezeu pentru eliberare, indicându-le, astfel, sursa corectă de eliberare. Acest lucru presupunea că oamenii trebuiau să se încreadă în Iehova Dumnezeu pentru eliberare, nu în legiunile Romei Imperiale, nici în orice putere ulterioară ce putea câştiga ascendenţă, subjuga armatele lui Cezar şi domina lumea. Nu uitaţi că Isus a ştiut dinainte şi a prezis vremurile turbulente care au venit acum asupra lumii. El a prezis că o naţiune se va ridica împotriva altei naţiuni şi o împărăţie împotriva altei împărăţii, accelerând nenorocirea în cel mai critic mod. Cu toate acestea, el nu a pledat pentru bizuirea pe vreun sistem sau vreo organizaţie umană pentru eliberare, ci i-a instruit pe oameni să-şi îndrepte rugăciunile către Iehova Dumnezeu în acest scop. Rugăciunea lor trebuia să fie ca voinţa lui Dumnezeu să se facă şi pe pământ, după cum în cer. Astfel, ei trebuiau să caute eliberare într-un mod şi de la o sursă mult mai puternice decât lucrurile pământeşti – Mat. 6:9-13; 24:1-14; 2Tim. 3:1

[10] Iehova este marele Eliberator; nu există nicio îndoială despre aceasta. Dar El nu oferă eliberare fără a ţine seama de nimic. El îi eliberează doar pe cei care sunt vrednici de eliberare, şi-i abandonează, spre a fi nimiciţi, pe aceia care nu merită să fie salvaţi. „Iehova ştie cum să elibereze din încercare pe oamenii cu devotament evlavios, dar şi să-i păstreze pe cei nedrepţi, pentru ziua judecăţii, ca să fie nimiciţi (2 Pet. 2:9 *NW*). El se autoproclamă unicul Eliberator şi Salvator al omenirii, prin Fiul Său, Isus Cristos. Referitor la acest lucru, Petru mărturiseşte: „Şi în nimeni altul nu există salvare, căci nu este sub cer niciun alt nume, care a fost dat între oameni, în care trebuie să fim salvaţi" (Fapte 4:12, *NW*). Cuvântul lui Iehova este, de fapt, o minunată cântare de eliberare, care dezvoltă curaj, putere şi încredere în

Cuprins

El. El nu-i lasă niciodată pe cei care Îl iubesc să uite de puterea Sa de eliberare, chiar dacă aceştia trec prin momente dificile. El îi înconjură cu cântări de eliberare, toate acestea arătându-L ca Cel sigur pentru a elibera – Ps. 32:7.

[11] Metoda de eliberare a lui Dumnezeu este atât de minunat diferită de cele ale lumii, încât este de neînţeles pentru oamenii cărora le lipseşte credinţa. În plus, aceasta este infinit mai eficientă decât orice altă eliberare lumească la care s-ar spera vreodată. Dumnezeu nu trebuie să se bazeze pe forţă armată, nici pe stratageme militare ingenioase pentru a avea putere de eliberare. Cu încredere deplină în abilităţile Sale, El spune: „Voi avea îndurare … şi-i voi salva prin Iehova, Dumnezeul lor, şi nu prin arc, nici prin sabie, nici prin lupte, nici prin cai, nici prin călăreţi" (Osea. 1:7, *AS*). Ar fi o dovadă de slăbiciune ca El să recurgă la măsuri militare, la fel ca oamenii. De aceea, numele Lui este un turn puternic la care pot fugi pentru siguranţă cei drepţi (Prov. 18:10). Isus a evaluat că eliberarea oamenilor de către Dumnezeu nu depindea de sabie. „Pune-ţi sabia la locul ei, căci toţi cei ce scot sabia, de sabie vor pieri", i-a spus Isus unui însoţitor bine intenţionat, care a vrut să-l elibereze din mâinile duşmanilor săi – Mat. 26:52 *NW*

Necesitatea cunoştinţei

[12] Isus Cristos este Principalul Agent al lui Iehova pentru eliberare. Este nevoie de credinţă în el, pentru a avea drept la eliberare din mâna lui Dumnezeu, căci Dumnezeu l-a trimis pe Isus „ca oricine exercită credinţă în El, să nu fie nimicit, ci să aibă viaţă veşnică" (Ioan 3:16, *NW*). Isus a proclamat eliberarea lui Iehova răspândind cunoştinţă – cunoştinţă despre Dumnezeu, ca cel care este hotărât să elibereze omenirea de necazuri; şi cunoştinţă despre Isus, ca cel uns de Dumnezeu să realizeze o astfel de eliberare. N-ar exista nici o eliberare pentru viaţă fără cunoştinţă despre Dumnezeu şi Fiul Său. În consecinţă, Isus a afirmat: „Aceasta înseamnă viaţa veşnică: ca ei să primească cunoştinţă despre Tine, singurul Dumnezeu adevărat şi despre cel pe care L-ai trimis Tu, Isus Cristos" – Ioan 17:3 *NW*.

[13] Prin urmare, *cunoştinţa* este cheia pentru eliberare, căci „prin cunoştinţă vor fi eliberaţi cei drepţi" (Prov. 11:9 *AS*). Acest lucru nu se referă nicidecum la cunoştinţe superioare despre stratageme militare, nici la cele despre forţe nucleare, a căror utilizare ar putea fi folosită drept forţă eliberatoare. Nu, ci se referă la cunoştinţa scopurilor lui Dumnezeu. Sprijinirea acestei cunoştinţe trebuie să fie un model de viaţă, format în conformitate cu cerinţele lui Dumnezeu, aşa cum sunt stabilite în Cuvântul Său. Cunoştinţa cerută reprezintă perceperea lui Iehova drept „Dumnezeul dumnezeilor, şi Domnul domnilor, Dumnezeul cel mare, puternic şi extraordinar, care nu se uită la persoane şi nu primeşte recompensă" (Deut. 10:17, *AS*). Aceasta înseamnă cunoştinţă despre El ca Ziditorul unei lumi noi drepte, care va asigura o eliberare permanentă pentru cei care-L iubesc, şi despre intenţia Lui de a-i salva pe oamenii drepţi din această lume veche şi a-i aduce în noul sistem de lucruri.

Cuprins

[14] Din timpul rebeliunii din Eden, Iehova a intenţionat să aibă o lume care să fie în întregime dreaptă, iar acest scop se va realiza. Acea lume va consta din „ceruri" nevăzute ochilor omeneşti, şi din „pământ", care va fi văzut. Totul în acea lume nouă dreaptă trebuie să fie drept şi să facă ce este corect, spre lauda lui Iehova. Apostolul Petru a aşteptat eliberarea pentru acest nou sistem de lucruri, spunând despre el însuşi şi despre primii lui semeni creştini: „Dar noi, potrivit promisiunii Sale, aşteptăm ceruri noi şi un pământ nou, în care va locui dreptatea" (2Pet. 3:13 *AS*). Petru a vrut să fie eliberat de necazurile şi de neliniştile lumii vechi, dar ştia că numai Dumnezeu putea realiza acest lucru, aşa cum a promis. Petru n-a trecut de partea Romei şi nu s-a ascuns după armatele ei, pentru a fi eliberat.

[15] „Cerurile noi", parte din această lume nouă, sunt formate din Isus Cristos, împreună cu moştenitorii săi la glorie cerească, sprijinite de îngerii din cer, toţi aceştia fiind drepţi şi complet loiali lui Dumnezeu şi credincioşi devotamentului faţă de El. „Noul pământ" va fi format din oameni drepţi, care se vor fi dovedit, atât înainte, cât şi după Armagedon, a fi celelalte oi ale Domnului Isus, „Păstorul cel drept" (Ioan 10:16 şi Evrei 2:5,6 *NW*). De asemenea, „noul pământ" va include şi pe urmaşii acestor alte oi din lumea de după Armaghedon. Fiecare creatură ce va locui pe „noul pământ" trebuie să fie dreaptă, iar cei drepţi nu vor muri niciodată – Mat. 25:46.

[16] Fără îndoială, ceea ce îi deosebeşte pe cei eliberaţi de aceia care pier, este *cunoştinţa*. Cunoştinţa este de dorit mai presus de orice altceva, căci valoarea cunoştinţei constă în abilitatea pe care o dă celor care o posedă, să acţioneze acum în armonie cu scopurile lui Dumnezeu. Punând în practică adevărata cunoştinţă, cu o motivaţie pură, oamenii pot câştiga înţelepciune şi pricepere dincolo de tot ce are de oferit lumea aceasta, în pofida marilor ei instituţii de educaţie. Acesta este motivul pentru care înţeleptul din Proverbe pune atât de mare preţ pe dobândirea priceperii Cuvântului lui Dumnezeu. „Fericit este omul care găseşte înţelepciunea, şi omul care dobândeşte priceperea! Căci dobândirea acesteia este mai bună decât câştigarea argintului, iar profitul adus de ea este mai de preţ decât aurul fin. Ea este mai de preţ decât rubinele; şi nici unul din lucrurile pe care le doreşti nu se pot compara cu ea. În dreapta ei sunt zile multe; în stânga ei, bogăţii şi cinste. Căile ei sunt căi ale plăcerii, şi toate cărările ei sunt paşnice. Ea este un pom de viaţă pentru cei care ţin la ea; fericiţi sunt toţi care o păstrează" – Prov. 3:13-18, *AS.*

Necesitatea unei organizaţii teocratice

[17] Cu toate acestea, cunoştinţa şi priceperea care garantează eliberarea nu sunt acordate individual, separat de Cuvântul lui Dumnezeu şi organizaţia Sa. Aceeaşi ordine şi organizare sunt evidente în lucrarea Sa de eliberare, ca cele manifestate în creaţia Sa. În timp ce lumina adevărului despre eliberare străluceşte din ce în ce mai mult, acest lucru are loc prin intermediul organizaţiei Sale teocratice, mai întâi prin cea cerească şi apoi prin cea pământească. Citirea individuală a Bibliei, deşi este necesară, recomandată şi vrednică de laudă, nu va aduce singură o persoană la aprecierea deplină a aranjamentului lui Iehova pentru eliberare; la fel cum

Cuprins

mersul la biserică, în mod regulat, timp de mai mulţi ani, nu va echipa, neapărat, pe cineva să servească pe Dumnezeu şi astfel să se pună în poziţia de a primi eliberarea Sa. Iehova îşi foloseşte organizaţia pentru a realiza eliberarea, şi eliberarea cuiva depinde de relaţia sa cu Dumnezeu şi cu organizaţia Lui. Pentru mulţi, acest lucru poate părea un punct de vedere limitat, totuşi nu putem condamna ca ceva limitat şi greu de crezut ceea ce oferă Iehova pentru eliberarea noastră (Mat. 7:13,14). Trebuie să căutăm eliberare în condiţiile lui Dumnezeu. În acest punct luaţi în considerare relatarea Bibliei.

[18] Un famen etiopian era silitor în citirea Cuvântului lui Dumnezeu, însă acest lucru nu a fost de ajuns pentru a-l pune în poziţia de a primi eliberarea lui Dumnezeu. Filip l-a auzit citind cu voce tare din profetul Isaia, şi i-a zis: „Înţelegi tu, oare, ce citeşti cu voce tare?" Famenul a răspuns: „Cum aş putea să înţeleg, dacă nu mă va călăuzi cineva?" Filip l-a „călăuzit", spunându-i vestea bună despre eliberarea viitoare, iar famenul a cerut să fie botezat, simbolizându-şi, astfel, dorinţa de a se folosi de acea eliberare, conformându-se căii înguste a lui Dumnezeu. Filip era atunci reprezentantul organizaţiei văzute a lui Dumnezeu, fiind trimis din Ierusalim, pentru a predica – Fapte. 8:26-39, *NW*.

[19] Corneliu, ofiţer în armata italiană şi primul păgân care a adoptat creştinismul, deşi de mulţi ani un om devotat, ce exercita îndurare, bunătate şi generozitate faţă de alţii, a avut nevoie de ajutorul organizaţiei văzute a lui Dumnezeu. După ce Petru, ce reprezenta adunarea de la Ierusalim, a fost trimis la Corneliu, şi i-a instruit pe el şi pe cei care se adunaseră cu el, toţi aceştia au primit spiritul sfânt, ce simboliza favoare din partea marelui Eliberator, Iehova, iar apoi au fost botezaţi (Fapte 10). Nici chiar Saul din Tars n-a primit favoare, nici nu i-au fost deschişi ochii şi nici n-a primit botezul, până când n-a luat legătura cu Anania, ce reprezenta organizaţia văzută a lui Dumnezeu (Fapte 9). Fără o legătură strânsă cu organizaţia văzută pe care o foloseşte Dumnezeu, nu poate exista nici o eliberare, nici acum, nici în viitor.

[20] Nu a fost mereu aşa? Nu a existat nicio eliberare, în afară de cea a lui Noe şi a organizaţiei familiei sale, pe care Dumnezeu a aprobat-o pentru construirea corăbiei eliberării (2Pet. 2:5). Nu a existat nicio eliberare a întâilor-născuţi izraeliţi din Egipt, în afară de aranjamentul văzut al organizaţiei prin Moise. Nu a existat nicio eliberare din Egipt, în afară de aranjamentul văzut al lui Dumnezeu. Dreptul Lot a fost eliberat din Sodoma numai după ce a fost contactat de către îngeri, care s-au materializat ca reprezentanţi văzuţi ai lui Dumnezeu, pentru a-l avertiza (2Pet. 2:7, 8). Eliberarea lui Rahav de nimicirea Ierihonului a depins de înţelegerea ei cu spionii izraeliţi, care, atunci, reprezentau organizaţia aprobată a lui Iehova – Iosua 6.

[21] Acelaşi lucru se întâmplă şi la acest sfârşit al sistemului de lucruri, distrugerea lumii fiind acum aproape. Vestea bună despre aranjamentul Împărăţiei pentru eliberare este predicată de organizaţia văzută a lui Iehova, şi prin intermediul acesteia a venit o minunată pricepere deplină a aranjamentului lui Iehova pentru eliberare. Aceasta include priceperea oportunităţii de a-L servi pe Iehova în acest timp al sfârşitului, fiecare individual făcând o mărturisire continuă

Cuprins

de laudă publică a lui Dumnezeu, care conduc la salvare sau eliberare. Că acestea sunt necesare pentru eliberare, este arătat de apostolul Pavel, care citează un fragment din profeţia lui Ioel despre eliberare: „Fiindcă ‚oricine va chema numele lui Iehova, va fi salvat'. Dar cum vor chema pe Cel în care n-au crezut? Şi cum vor crede în Cel despre care n-au auzit? Şi cum vor auzi despre El fără cineva ca să le predice? Şi cum vor predica, dacă nu sunt trimişi?" Aceasta este o organizaţie, la fel ca cea pe care a organizat-o Isus pentru a trimite predicatori; iar asocierea cu această organizaţie care cheamă numele lui Iehova este calea de eliberare – Rom. 10:13-15 *NW*; Ioel 2:32.

[22] Iehova spune: „Eu, Iehova, nu Mă schimb" (Mal. 3:6, *AS*). Dintotdeauna, El a avut anumite reguli care să-i guverneze creaturile. În trecut, existau cerinţe pe care oamenii trebuiau să le îndeplinească pentru a obţine eliberarea, cum ar fi, de exemplu, să se conformeze instrucţiunilor detaliate privind tratarea mielului fără cusur şi folosirea sângelui acestuia, în noaptea în care îngerul morţii trecea prin Egipt. Întrucât „cerurile şi pământul care sunt acum sunt păstrate pentru foc şi sunt rezervate pentru ziua judecăţii şi a distrugerii oamenilor nelegiuiţi", pentru a face loc unei drepte lumi noi, numai credincioşilor care urmează regulile lui Iehova li se va garanta eliberarea, la sfârşitul acestei lumi. Care este regula lui Dumnezeu care nu se schimbă şi care trebuie să se aplice şi celorlalte oi, şi tuturor celor care caută eliberare acum? Ce i se va cere fiecărei persoane care doreşte eliberare în lumea nouă lui Iehova?

[23] Se cere *ascultare*. Legea Atotputernicului Dumnezeu cere, fără excepţie, ca fiecare creatură căreia îi este dată viaţă veşnică, în ceruri sau pe pământ, să înveţe ascultarea de Cel Prea Înalt. Acest lucru face necesară o cunoştinţă despre ce cere Dumnezeu, cunoştinţă ce se poate dobândi doar printr-un studiu atent al Scripturilor. Scripturile au fost scrise cu mult timp în urmă „pentru avertizarea noastră, cei peste care a venit sfârşitul sistemelor de lucruri (1Cor 10:11, *NW*). În Biblie, cei ascultători se află în contrast puternic cu cei neascultători, şi există o înregistrare păstrată despre consecinţele faptelor acestora, ajutându-i, astfel, pe cei care acum caută eliberare. Este de remarcat faptul că eliberarea n-au primit-o niciodată cei neascultători, ci doar aceia care L-au căutat pe Iehova, au dat atenţie Cuvântului Său, şi s-au conformat organizaţiei Sale.

[24] A fi ascultător înseamnă să ai cunoştinţă despre voinţa lui Dumnezeu, şi apoi să faci, cu sârguinţă, voinţa Sa. După căderea omului, Iehova şi-a făcut de cunoscut scopul de a aduce o „sămânţă", pe Mesia, care, prin furnizarea unui preţ de răscumpărare şi, apoi, prin stabilirea unui guvern al dreptăţii, să deschidă calea spre eliberare pentru oamenii dispuşi spre dreptate. Diavolul a contestat abilitatea lui Dumnezeu de a realiza o astfel de eliberare, şi, până în prezent, Satan încearcă să împiedice eliberarea oamenilor. Dar omul care crede că Dumnezeu este Cel Suprem, şi poate să-şi realizeze scopul de eliberare, după voinţa Sa, începe să aibă credinţă (Evrei 11:6). La Evrei capitolul 11 apar numele oamenilor credincioşi din vechime, care au avut o încredere de nezdruncinat în puterea de eliberare a lui Dumnezeu şi în abilitatea Sa de a-şi îndeplini scopul anunţat; şi au fost silitori să asculte de poruncile Lui. Prin credinţă ei au privit spre această zi, când Dumnezeu

Cuprins

îşi va instaura Împărăţia, creând astfel o lume dreaptă, şi au dorit să trăiască sub acest guvern perfect. Ei au aşteptat „cerurile noi” ca pe o putere călăuzitoare. Ei n-au acceptat, prin compromis, nici o eliberare temporară, din mâna Diavolului, de lucrurile pe care le-au suferit din pricina dreptăţii – Evrei 11:14-16, 35-38.

[25] Care va fi rezultatul final pentru aceşti oameni credincioşi? Ei şi-au păstrat integritatea şi ascultarea faţă de Dumnezeu şi au obţinut aprobarea Sa, cu toate acestea, mulţi dintre ei au murit în mod violent şi şi-au pecetluit mărturia pentru supremaţia lui Dumnezeu cu propriul sânge. N-a izbutit Iehova să-i elibereze? Nu arată faptul că au pierit că Dumnezeu nu poate elibera şi că până şi cei care sunt servii Lui devotaţi nu sunt siguri de salvare? Cu siguranţă că nu este aşa!

Un alt aspect al eliberării

[26] Mai degrabă, acest lucru aduce în prim-plan un alt aspect al eliberării, care dovedeşte că Iehova este marele Eliberator fără egal. Da, nici măcar moartea nu-L poate împiedica pe Iehova să exercite eliberare în favoarea poporului Său. Orice eliberare umană ar fi curmată şi zădărnicită de intervenţia morţii, dar nu şi cea a lui Dumnezeu. „Cel drept are speranţă şi la moarte”, spune Cuvântul infailibil. Cum aşa? „Pentru că vine ceasul când toţi cei din mormintele de amintire vor auzi glasul Lui şi vor ieşi afară din ele, cei care au făcut lucruri bune vor învia pentru viaţă” (Ioan 5:28,29, *NW*). Aceşti oameni din vechime sunt păstraţi în memoria lui Dumnezeu şi destinaţi unei învieri timpurii. Eliberarea lor va fi din mormânt pentru viaţă veşnică pe pământ, la fel de sigur cum însuşi Fiul lui Dumnezeu a fost eliberat din mormânt după trei zile. Astfel, este accentuată regula care nu se schimbă, că cei credincioşi şi ascultători, care au aprobarea lui Dumnezeu, vor primi eliberarea. Nici măcar moartea nu poate sta împotriva eliberării lor.

[27] Prin urmare, eliberarea sigură din mâna lui Dumnezeu nu înseamnă că nu va exista suferinţă, sau chiar moarte, din partea celor eliberaţi la sfârşit (2Tim. 3:12; 4:5). Numai îndurând cu răbdare batjocură şi persecuţie, în mod credincios, cineva poate să-şi arate dragostea absolută pentru ceea ce este drept, demonstrând, astfel, că este demn de eliberare din partea lui Dumnezeu. Isus Cristos a demonstrat că merita să fie eliberat din mormânt datorită predicării ascultătoare, credincioase şi răbdătoare, de multe ori în condiţii foarte ostile. El a suferit durere fizică şi suferinţă psihică, pentru că a fost „un om al întristării, obişnuit cu durerea” (Isa. 53:3, *AS*). Cu toate acestea, el a fost întotdeauna bun şi generos. El nu a rănit pe nimeni, făcând întotdeauna ce era bine, şi a rostit cuvinte pline de bunătate pentru cei ce aveau urechi ascultătoare (1Pet. 2:23, *NW*). Prin suferinţă a învăţat ascultarea şi, astfel, „a devenit responsabil de salvare veşnică pentru toţi cei ce-L ascultă” (Evrei 5:8,9, *NW*; Rom. 8:17). El a rămas cu fermitate pentru numele lui Iehova, şi, în onoarea numelui Său, Iehova şi-a eliberat Fiul.

[28] Prin lucrurile pe care le-a experimentat şi pe care le-a observat, Isus a putut să aprecieze şi mai bine importanta nevoie de eliberare a omenirii. După ce el însuşi a urmat calea vieţii umane, ştie bine cum să-i susţină şi să-i ajute pe cei care caută o eliberare timpurie din mâna lui Dumnezeu. Mai mult decât atât, el s-a

Cuprins

dovedit calificat să servească în calitate de mare serv al lui Dumnezeu, pentru eliberarea omenirii, arătându-se dispus să plătească preţul necesar pentru a efectua această eliberare, potrivit legii de echivalenţă a lui Iehova (Deut. 19:21). Din dragoste pentru Dumnezeu şi pentru om, Isus a dorit foarte mult să îndeplinească rolul de eliberator, pe care Dumnezeu l-a destinat pentru el. Astfel, el a procedat în mod ascultător, în modul descris la Filipeni 2:7-11, *NW*: „El s-a golit pe Sine, a luat chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor. Mai mult decât atât, când la înfăţişare s-a găsit ca om, S-a smerit şi a devenit ascultător până la moarte, da moarte pe un stâlp de tortură. Chiar din acest motiv, Dumnezeu L-a înălţat într-o poziţie superioară şi I-a dat, cu bunăvoinţă, Numele, care este mai presus de orice alt nume, ca în numele lui Isus să se plece orice genunchi al celor din cer, al celor de pe pământ şi al celor de sub pământ, şi orice limbă să mărturisească deschis că Isus Cristos este Domn, spre gloria lui Dumnezeu, Tatăl". Prin urmare, eliberarea necesită supunere faţă de Isus Cel Înălţat. Să-I dispreţuieşti numele înseamnă să-ţi asiguri nimicirea.

[Întrebări de studiu]

1. Ce acţiune din partea oamenilor şi a naţiunilor stârneşte teama şi cu ce rezultat?
2. Ce eşec a avut ca rezultat dezamăgire? Cu ce măsuri caută naţiunile să compenseze acest eşec?
3. Ce fel de raţionament este urmat, ignorând sfatul lui Iehova? Care este soarta oamenilor?
4. Ce înregistrare furnizează istoria referitor la sprijinul armatei?
5,6. Enumeraţi exemple unde cei înarmaţi au dat greş ca putere salvatoare.
7. Ce ar fi trebuit să înveţe naţiunile până acum, după cum este demonstrat de experienţa recentă?
8. Ce descoperă Biblia ca fiind împotriva planurilor omeneşti pentru eliberare?
9. Ce cale de acţiune a recomandat Isus, ştiind dinainte timpurile critice care au venit acum peste lume?
10. Pe cine şi prin ce mijloace eliberează Iehova? Ce-i sprijină pe cei care se încred în eliberarea Sa?
11. Cum diferă eliberarea lui Iehova de eforturile oamenilor de auto-eliberare?
12. De ce credinţă este nevoie pentru a avea drept la eliberarea lui Dumnezeu şi cum a proclamat Isus viitoarea eliberare?
13. Cunoştinţa cărui fapt îl face pe cineva să aibă drept la eliberare, şi prin ce cale de acţiune din viaţă trebuie să fie sprijinită aceasta?
14. Pentru împlinirea cărui scop al lui Iehova a aşteptat Petru eliberarea?
15. Din ce va consta lumea dreaptă?
16. De ce este atât de dorit felul corect de cunoştinţă?
17. Prin ce mijloace câştigă cineva cunoştinţa care duce la eliberare, însă cum poate părea pentru mulţi acest punct de vedere?
18,19. Ce exemple există pentru a ilustra că priceperea şi favoarea nu se dobândesc separat de organizaţia văzută a lui Dumnezeu?

Cuprins

20. Cum demonstrează acelaşi principiu şi relaţiile timpurii ale lui Dumnezeu cu oamenii?
21. Ce se poate spune despre aranjamentul lui Dumnezeu pentru acest timp al sfârşitului? Ce rol vital va juca organizaţia văzută, aşa cum a fost arătat de Pavel?
22. Ce caracteristică a lui Iehova argumentează pentru aceleaşi cerinţe de eliberare acum?
23. Cum învaţă cineva să asculte? Ce contrast izbitor este făcut în înregistrarea Bibliei?
24. Ce înseamnă să fi ascultător? Arătaţi exemple din Evrei 11.
25,26. (a) Ce chestiune se poate ridica referitor la oamenii credincioşi din vechime? (b) Ce fapt minunat, referitor la Iehova, este adus în prim plan?
27. Înlătură eliberarea garantată posibilitatea de a suferi sau moartea? De ce?
28. Prin ce cale de acţiune urmată de Isus a dobândit el poziţia de Principalul Agent de eliberare al lui Iehova?

Susţinătorul preoţesc al erorii pus în încurcătură

RECENT, o persoană cu bunăvoinţă care studia Biblia cu unul dintre misionarii Turnului de Veghere trimis în Uruguay a aranjat o întâlnire între preotul ei şi acest misionar.

Preotul s-a grăbit să înceapă interviul din căsuţă întrebându-l, într-un mod sarcastic, pe misionar: „Vorbiţi limba greacă?" Când misionarul a răspuns că nu este grec, ci american şi că vorbeşte doar limba engleză şi spaniolă, preotul a încercat să pună capăt discuţiei spunând că, deoarece Biblia a fost scrisă în limba greacă, el ar fi consimţit doar să aibă o discuţie despre aceasta dacă misionarul ar fi înţeles această limbă. Cu toate acestea, misionarul a subliniat faptul că Biblia a mai fost scrisă, parţial, şi în limba ebraică şi că, în aceste condiţii, preotul ar trebui să fie capabil să vorbească şi în limba ebraică, pentru a purta o discuţie.

Misionarul a adăugat în continuare: „Stăpâna casei, catolică, aici de faţă, mi-a spus că ai încurajat-o personal să citească Biblia, dar n-a menţionat nimic despre insistenţa ta să o citească în limba greacă". Întorcându-se către doamnă, misionarul a întrebat-o: „V-a spus preotul să citiţi Biblia în limba greacă?" Bineînţeles că doamna a răspuns: „Nu, mi-a dat o Biblie în limba spaniolă". Cu această întrebare capcană, stăpân pe situaţie, discuţia a mers mai departe.

Mai întâi, misionarul l-a rugat pe preot să arate grupului suportul său din Biblie pentru învăţătura bisericii despre purgatoriu. Întrucât cuvântul nici măcar nu apare în Biblie, cel mai bun lucru pe care îl putea face preotul era să facă o referire la un citat din cartea apocrifă a Macabeilor, care, de fapt, susţine promisiunea unei învieri, mai degrabă decât orice altă idee de suferinţă în purgatoriu. Apoi misionarul i-a cerut preotului suport scriptural pentru învăţătura treimii. Pentru că

nu a fost capabil să ofere nici un suport, i s-a solicitat, apoi, suport în Biblie pentru doctrina sufletului nemuritor. Din nou, nefiind capabil să răspundă în vreun fel, preotul a început să se plimbe încoace şi încolo prin cameră, precum un leu în cuşcă, spunând că nu venise să fie făcut să pară drept un nătâng, punându-i-se astfel de întrebări stupide de către un eretic.

Cu toate acestea, stăpâna casei a reuşit să-l facă pe preot să se aşeze din nou, şi de această dată misionarul a spus că, întrucât preotul nu a vrut să răspundă la întrebări, el ar dori să profite de ocazie şi să-i sublinieze texte din Biblie care arată că sufletul este, de fapt, muritor. Preotul a consimţit să asculte. Destul de ciudat, atunci când misionarul a citit din Iosua, despre sufletele animalelor că mor, şi din Eclesiastul, despre suflete umane ce mor, preotul a recunoscut că aceste texte erau adevărate, chiar dacă ele contraziceau doctrina bisericii. Dar, el a adăugat că problema cu protestanţii este că nu ştiu că acest cuvânt „suflet" este tradus greşit în Biblia protestantă, precum şi în Bibliile catolice, şi că, deşi este adevărat că sufletul moare, spiritul nu moare. Cu toate acestea, când s-a confruntat cu textul din Eclesiastul, despre toate spiritele care se întorc la Dumnezeu, el a observat că această cugetare l-a pus într-o dilemă, deoarece acest lucru ar însemna că şi spiritele celor mai nelegiuiţi s-ar întoarce la Dumnezeu, şi astfel, nici unul n-ar fi lăsat să meargă în purgatoriu sau în iad, aşa cum susţinea el – Ecl. 12:7.

El a încercat să iasă din această încurcătură, explicând că misionarii n-au înţeles limba greacă, şi că acest cuvânt spirit nu era spirit, ci un alt cuvânt, şi a citat un cuvânt ce suna ciudat, care pretindea el, era originalul grecesc. Misionarul i-a spus că îi pare rău că nu vorbea limba greacă, dar că are cu el un exemplar al *Concordanţei complete* a lui Strong, şi puteau să caute cuvântul grecesc original în ea. Cuvântul din textul din Eclesiastul era în limba ebraică, desigur, aşa că au căutat în zadar cuvântul pe care l-a folosit preotul, verificând atât în secţiunea ebraică, cât şi în cea greacă, doar pentru a descoperi, în cele din urmă, că acesta era un cuvânt în limba franceză pentru Dumnezeu, pe care el îl folosea pentru a încerca să-i încurce. Atunci misionarul i-a dat preotului o lecţie în limba ebraică şi greacă din concordanţa lui, arătându-i cuvintele corecte din limba ebraică şi greacă, atât pentru cuvântul spirit, cât şi pentru cuvântul suflet, şi ce înseamnă acestea. Atunci, preotul a fost foarte jenat şi, fără îndoială, şi-ar fi dorit să nu fi spus niciodată nimic despre faptul că înţelegea limba greacă, deoarece era clar pentru toţi că nu avea cunoştinţă despre aceasta.

Stăpâna casei i-a spus, apoi, foarte categoric şi clar preotului că acum s-a convins că martorii lui Iehova cunosc şi predau mai multe despre Biblie, decât o face Biserica Catolică. Şi, vorbind chiar mai deschis, a declarat că într-o oră de studiu din Biblie cu martorii lui Iehova învăţase mai mult decât învăţase în şase ani de studiu cu el. În această seară, spunea ea, el a dat dovadă de lipsă de cunoştinţă pentru că nu a fost capabil să răspundă nici măcar la o întrebare adresată lui. Când acesta a protestat că nu era pregătit, ea a atras atenţia asupra faptului că cei şaptesprezece ani de studiu într-un seminar trebuiau să fie mai mult decât suficienţi pentru a-l pregăti. Şi astfel, încurcătura unui susţinător preoţesc al erorii

a avut drept consecinţă venirea uneia dintre alte oi ale Domnului Isus la o cunoştinţă şi apreciere mai clare a adevărului din Cuvântul lui Dumnezeu.

Somnifere oferite de la amvon

Iată una pentru înregistrare! Citǎm întregul raport care a apărut în *Star Telegram* din Fort Worth (Texas): „Sydney, Australia, 27 august (CDN) — Dacă o predică vă trimite la culcare, poate că aceasta vă face mai mult bine decât s-o ascultaţi. Acesta este punctul de vedere al Rev. Gordon Powell. Preotul Prezbiterian consideră că, într-un anume sens, 'cu cât dorm mai mulţi oameni în biserică, cu atât mai bună este predica'. Preotul a declarat recent de la amvonul Bisericii Sf. Ştefan din Sydney: 'Oamenii din zilele noastre sunt obosiţi, deoarece tensiunea din suflet îi împiedică să obţină beneficiul corespunzător din somnul obişnuit. În biserică ei îşi amintesc de dragostea şi grija lui Dumnezeu şi dezvoltă un simţ interior de siguranţă, care are un puternic efect ce provoacă somnul'".

După câte se pare, el îşi priveşte predicile şi religia doar ca un stupefiant pentru cei epuizaţi psihic. Cu toate acestea, cei cu mintea sănătoasă, recunosc că doar leneşii dorm în momente vitale şi că cei care doresc viaţă trebuie să-şi ciulească urechile şi să obţină fapte concrete, astfel încât să nu-şi piardă cunoştinţa, iar lumina adevărului să pâlpâie. Dar, se pare că acest preot simte că puţin contează dacă predica lui este ascultată sau nu. Astfel de persoane ce provoacă somnul vând o falsă siguranţă şi ei înşişi refuză să se trezească la această oră târzie a timpului. Cei care suferiţi de insomnie, ţineţi seama: O astfel de pilulă este dăunătoare, o supradoză este fatală! – Prov. 6:9-11; Marcu 13:32-37.

Necesită judecata sănătoasă un PURGATORIU ?

„Judecata sănătoasă necesită un purgatoriu". Aceste cuvinte sunt atribuite lui H. Page Dyer, un preot protestant din Philadelphia, Pennsylvania, în publicaţia *Our Sunday Visitor*, din data de 26 octombrie 1952. Astfel, în sprijinul purgatoriului, acest săptămânal catolic nu citează doar pe primii „părinţii" ai bisericii, autorităţi evreieşti şi Biblia, ci şi preoţi şi autori necatolici. Argumente similare se găsesc în *Enciclopedia Catolică* şi în cartea *Credinţa părinţilor noştri*, de Gibbons.

Înainte de a examina afirmaţia că judecata sănătoasă, Cuvântul lui Dumnezeu şi tradiţia dovedesc existenţa unui purgatoriu, să observăm, mai întâi, ce este, în

Cuprins

realitate, învăţătura despre purgatoriu. Potrivit Cardinalului Gibbons, purgatoriul este „o stare intermediară de pedeapsă temporară, destinată celor care au murit într-un păcat uşor de iertat, sau celor care nu au satisfăcut dreptatea lui Dumnezeu pentru păcatele deja iertate. [Biserica Catolică] ne învaţă, de asemenea, că, deşi sufletele lăsate în această stare intermediară, numită în mod obişnuit purgatoriu, nu se pot ajuta singure, acestea pot fi ajutate de scurtele rugăciuni ale celor credincioşi de pe pământ. Existenţa purgatoriului implică, în mod natural, dogma corelativă — utilitatea rugăciunilor pentru cei morţi — pentru că sufletele trimise în această stare intermediară nu au ajuns la capătul călătoriei lor. Ele sunt încă exilate din cer şi supuse pentru clemenţă Divină".

Această suferinţă, potrivit autorităţilor catolice, precum Augustin, Thomas Aquinas şi Grigore cel Mare, este „mai cumplită decât orice altă suferinţă pe care o poate suferi un om în această viaţă". De fapt, unii chiar susţin că „cea mai mică pedeapsă din purgatoriu depăşeşte cea mai mare pedeapsă din această viaţă". De asemenea, că „purgatoriul este un adevărat sub-iad. Durerile simţite în Purgatoriu le egalează pe cele din iad, ceea ce înseamnă că temperatura este aceeaşi în ambele regiuni" – *Our Sunday Visitor*, 26 noiembrie 1945.

JUDECATA SĂNĂTOASĂ VERSUS PURGATORIU

Necesită judecata sănătoasă un purgatoriu? Are sens învăţătura purgatoriului? Să vedem. În primul rând, să observăm că, potrivit învăţăturii catolice, nu corpul uman, ci o entitate intangibilă, nematerială, cunoscută sub denumirea de „suflet" este cea care merge în purgatoriu, pentru a experimenta „simţul durerilor" acestuia. Dar cum se poate că ceea ce nu este temporal, întrucât sufletul, la moarte, se presupune că este deposedat de toate proprietăţile lui temporale, să sufere pedeapsă temporală? Necesită judecata sănătoasă aşa ceva?

Şi necesită judecata sănătoasă să suferim, cine ştie cât timp, mult mai cumplit decât este posibil să sufere un om în organismul său uman, pentru păcate care sunt recunoscute doar ca „păcate uşor de iertat"? Gândiţi-vă la toate tipurile posibile de suferinţă, să fii ars pe rug, moarte lentă de cancer, suferinţele produse ereticilor în timpul domniei inchiziţiei şi, în prezent, prin intermediul autorităţilor comuniste ale poliţiei şi să ştiţi că cea mai mică suferinţă din purgatoriu este chiar mai grea decât acestea. Are sens aceasta?

Şi necesită judecata sănătoasă ca durata de şedere în purgatoriu să depindă în mare măsură de cei care se roagă, sau de scurtele rugăciuni ale celor dragi pe care i-au lăsat în urmă? Dacă cineva are prieteni necatolici şi rude care nu cred în purgatoriu şi, prin urmare, nu se roagă pentru el, nici nu au liturghii pentru el, desigur, nu va primi nici un ajutor din partea lor şi astfel va trebui să rămână în purgatoriu până când va plăti ultimul bănuţ, ca să spunem aşa? – Matei 5:26, *Confrat*. *Catolică.*

Şi de ce să se facă deosebire împotriva celor tineri? Cineva poate muri în tinereţe, în timp ce îşi face de cap. Gândiţi-vă la toţi anii în care el suferă şi va trebui să sufere, mai mult decât ar putea suferi pe pământ; în timp ce altcineva,

Cuprins

trăind până la adânci bătrâneţi, când pasiunile tinereţii au fost trăite, are timp atunci să mediteze, să facă penitenţă şi să se pregătească pentru purgatoriu. Necesită judecata sănătoasă acest lucru?

Astăzi, majoritatea creştinilor mărturisiţi, catolici precum şi protestanţi, arată prin acţiunile lor, că sunt 'mai degrabă iubitori de plăceri, decât iubitori de Dumnezeu'. Va spune Dumnezeu bun venit în cer la milioanele de creaturi care iubesc plăcerea mai mult decât îl iubesc pe El şi cine îl va alege, doar atunci când se confruntă cu alternativa suferinţei? Necesită judecata sănătoasă acest tip de creştinism? – 2 Tim. 3:1-7.

Şi judecata sănătoasă este cea care susţine că una dintre învăţăturile cele mai importante ale religiei creştine nu este nicăieri menţionată, pe nume, în Biblie? Dacă depinde atât de mult de rugăciunile pentru cei morţi, de ce nici Isus şi nici unul dintre apostolii şi discipolii Săi nu au amintit măcar o dată subiectul? Ce pagubă pentru sărmanele suflete din purgatoriu, ce neglijenţă, dacă învăţătura purgatoriului este adevărată!

Ni s-a spus că judecata sănătoasă necesită un purgatoriu, pentru că fără el există doar două locuri în care sufletul nemuritor ar putea merge la moarte, cerul sau iadul chinului veşnic; şi întrucât nimic murdar nu poate intra în cer, iar Dumnezeu are cei mai curaţi ochi pentru a vedea răul, marea majoritate nu ar fi capabilă să meargă în cer, prin urmare, ar fi condamnată să ajungă într-un iad al chinului, dacă nu ar exista un purgatoriu. Pe lângă toate acestea, aşa cum omul face pedeapsa potrivită crimei, tot aşa ar face şi Dumnezeu, în dreptate, acelaşi lucru, prin urmare, judecata sănătoasă, la fel ca dreptatea, impun o stare terţă, intermediară, a cărei durată de suferinţă va fi determinată de gradul păcatelor unei persoane – Hab. 1:13; Luca 12:47; Apoc. 21:27.

Este o axiomă bine-cunoscută faptul că orice poate fi demonstrat dacă cineva porneşte de la o premisă greşită. Dacă omul are un suflet nemuritor, care este separat şi distinct de corp şi care la moarte trebuie să trăiască undeva, iar dacă în afară de purgatoriu singurele alternative ar fi cerul sau iadul, atunci ar putea fi dovedit faptul că judecata sănătoasă necesită un purgatoriu.

CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU VERSUS PURGATORIU

Dar învaţă Biblia că omul are un suflet separat şi distinct de corp, care trăieşte după ce acesta moare? Învaţă aceasta că omul este conştient după moarte? Învaţă că există un astfel de loc precum un iad arzător al chinului veşnic? Nu!

Biblia spune clar că, la creare „omul a devenit un suflet viu". Că animalele inferioare sunt suflete. Că „sufletul care păcătuieşte, acela va muri"; şi că Regele regilor şi Domnul domnilor este „singurul care are nemurirea" – Vezi Geneza 2:7; Numerele 31:28, Ezechiel 18:4, 1Timotei 6:16, *Dy*.

Mai mult, potrivit Cuvântului lui Dumnezeu, iadul nu este un loc al chinului, ci mormântul comun al omenirii. De aceea, în *Versiunea Douay* găsim cuvântul ebraic *sheol*, tradus nu doar de 63 de ori prin cuvântul „iad", ci şi o dată prin cuvântul „groapă" şi o dată prin cuvântul „moarte"; de aceea, Versiunea

Cuprins

Monseniorului Knox traduce în mod repetat „locul morţii” acolo unde *Douay* traduce „iad”. La moarte omul este precum animalele inferioare, ni se spune la Eclesiastul 3:19-21, şi, prin urmare, „Orice este capabilă mâna ta să facă, fă-o cu toată convingerea; căci în iad, spre care te grăbeşti, nu este nici lucrare, nici judecată, nici înţelepciune, nici cunoştinţă” – Ecl. 9:10, *Dy*.

Deci argumentul că judecata sănătoasă necesită un purgatoriu, întrucât atât de multe suflete nemuritoare nu sunt potrivite, la moarte, nici pentru cer, nici nu merită chin veşnic, nu are succes, deoarece creaturile umane sunt suflete şi nu au suflete, care pot exista separate de corp. Sufletele sunt muritoare, pot muri, iar *sheol*-ul, iadul din Biblie, este mormântul comun al omenirii. Într-adevăr, în ilustraţiile sale şi în Apocalipsa Isus leagă focul de iad în anumite traduceri ale Bibliei, dar de ce să luăm focul literal, atunci când nu luăm literal nici termenii „oi”, „capre”, „fiară”, etc.? În mod clar, astfel de expresii sunt simple figuri de stil. Speranţa din Biblie a celor morţi nu stă în faptul că sunt nemuritori, ci în înviere – Ioan 5:28,29; Fapte 24:15, *Confrat*. *Catolică*.

În ceea ce priveşte necesitatea flăcărilor din purgatoriu, ca să ne cureţe de păcate, reţineţi mărturia apostolului Ioan: „Dar, dacă umblăm în lumină, după cum El însuşi este în lumină, avem tovărăşie unii cu alţii, iar sângele lui Isus Cristos, Fiul Său, ne curăţă de toate păcatele”. „Dacă ne recunoaştem păcatele, El este credincios şi drept ca să ne ierte păcatele şi să ne cureţe de toată nedreptatea”. Astfel de iertare nu se referă doar la păcatele noastre din trecut, pentru că Ioan continuă să spună: „Dacă cineva comite un păcat, avem un apărător la Tatăl, pe Isus Cristos, Cel drept; şi El este ispăşirea pentru păcatele noastre, şi nu numai pentru ale noastre, ci şi pentru ale întregii lumi” – 1 Ioan 1:7,9; 2:1,2, *Confrat*. *Catolică*.

DOVADA SCRIPTURALĂ CERCETATĂ

În încercarea de a dovedi existenţa unui purgatoriu, sunt citate multe texte din Biblie. Să le luăm în considerare pe cele mai importante. De primă însemnătate este textul din 2Macabei 12:43-46 (*Dy*), care vorbeşte despre un Iuda Macabei ce a trimis o ofrandă „la Ierusalim pentru jertfă, care să fie oferită pentru păcatele celor morţi, un lucru bine gândit şi evlavios în ceea ce priveşte învierea. (Pentru că, dacă el nu ar fi sperat că cei care au fost nimiciţi vor învia din nou, ar fi părut inutil şi zadarnic să se roage pentru cei morţi). Pentru că el a considerat că cei care au adormit în evlavie, li s-a păstrat un mare har. Prin urmare, este o cugetare sfântă şi sănătoasă să te rogi pentru cei morţi, ca să fie eliberaţi de păcate”.

În ceea ce priveşte această dovadă, reţineţi, în primul rând, că nici această carte, nici oricare altă carte din Apocrife, nu a fost acceptată de evreii palestinieni ca parte a Cuvântului lui Dumnezeu, că acestea nu au fost citate nici de Isus, nici de apostolii şi discipolii Săi şi nu au fost considerate de nimeni nici măcar corecte, ca să nu mai spunem că au fost inspirate, cu excepţia lui Ieronim, traducătorul Bibliei Latina Vulgata. Cu toate acestea, chiar dacă este acceptat drept Scriptură, acest text nu ar dovedi că învăţătura purgatoriului este adevărată, din două motive: În

Cuprins

primul rând, cei morţi la care se face referire erau evrei care fuseseră ucişi din cauza idolatriei lor şi, potrivit învăţăturii romano-catolice, idolatria este un păcat mortal, care face pe cineva să fie supus chinului veşnic. În al doilea rând, citatul arată că aceste rugăciuni urmau să fie oferite datorită speranţei învierii, nu pentru că morţii erau în viaţă, ci pentru că erau morţi până la înviere. Sufletele din purgatoriu nu au nevoie de o înviere; se presupune că ele sunt în viaţă, iar la sfârşitul „evoluţiei lor spirituale spre sfinţenie perfectă" vor fi luate în cer.

În continuare, este susţinut faptul că, întrucât Biblia oferă exemple de pedeapsă temporară pentru păcate, este nevoie de un purgatoriu; şi ca dovadă sunt date exemplele lui Moise, celui căruia i-a fost refuzată intrarea în Ţara Promisă, şi al lui David, al cărui prim copil cu Bat-Şeba a murit (Num. 20:12; 2Regi 12:13,14, *Dy*; 2Sam. 12:13,14, versiuni necatolice). Cu toate acestea, în zilele aranjamentului Legii nu doar că păcatele erau pedepsite temporar, ci şi ascultarea era recompensată temporar (Vezi Leviticul, capitolul 26). Dar nici binecuvântările temporare pentru fapte bune, nici pedeapsa temporară pentru fărădelegi nu sunt oferite creştinilor, ci exact opusul va fi la îndemâna celor păcătoşi (Luca 6:20-26; 2Timotei 3:12). Moise şi David nu au recurs la sângele lui Isus Cristos, dar nici nu există vreo înregistrare că aceştia au suferit după moarte.

Încercând să dovedească principiul purgatoriului, *Enciclopedia Catolică* citează Matei 3:8; Luca 13:3; 17:3, care vorbeşte despre a face „penitenţă" (*Dy*), prin urmare are în vedere ispăşirea păcatelor prin lucrări vrednice de toată lauda. Cu toate acestea, utilizarea cuvântului „penitenţă" este necugetată în aceste texte şi de aceea găsim versiuni moderne catolice ce folosesc termenul de „pocăinţă" şi „a se căi" – vedeţi versiunile *Knox*, *Frăţia Catolică*.

De asemenea, se susţine că purgatoriul este învăţat prin cuvintele lui Pavel de la 1Corinteni 3:11-15, unde el compară lucrările creştine cu aurul, argintul, lemnul, fânul, etc., şi apoi spune că focul va încerca lucrarea fiecărui om, iar dacă „lucrarea unui om va fi arsă, el îşi va pierde răsplata, însă va fi salvat, dar ca şi cum ar fi salvat prin foc" (*Frăţia Catolică*). Zidesc creştinii cu aur, argint, lemn şi fân literale? Bineînţeles că nu! Atunci de ce se consideră focul literal? Pe lângă toate acestea, reţineţi că lucrarea *fiecăruia*, indiferent că acesta este bun sau rău, va fi încercată, şi că în timp ce lucrarea greşită var fi arsă, sau distrusă, individul va fi salvat, dar „*ca* prin foc", nu foc în realitate.

Un alt text folosit pentru a sprijini purgatoriul se găseşte la Matei 12:32, în care Isus este înregistrat ca spunând: „Pentru cel care huleşte împotriva spiritului sfânt nu există iertare, nici în această lume, nici în lumea care va veni" (*Knox*). Redarea de către Marcu şi Luca a acestei fraze arată clar că ceea ce a vrut să spună Isus era că astfel de păcate nu vor fi iertate niciodată (Marcu 3:29; Luca 12:10). Pe lângă toate acestea, „lumea care va veni" nu se referă la starea celor morţi, pe care alte părţi ale Bibliei o arată a fi o stare de inconştienţă, ci la un nou sistem de lucruri, după cum a promis: „Între timp, noi aşteptăm cu nerăbdare ceruri noi şi un pământ nou, locuinţa sfinţeniei; asta a promis El" – 2 Pet. 3:13, *Knox*.

Cuprins

MĂRTURIA TRADIŢIEI

Dar cineva va zice: Tu ignori cu desăvârşire mărturia tradiţiei. Dar, noi răspundem: Ce valoare are tradiţia dacă aceasta contrazice Cuvântul lui Dumnezeu? Pentru ca o învăţătură să fie adevărată trebuie să fie în conformitate cu 'legea şi mărturia', deoarece 'Cuvântul lui Dumnezeu este adevărul'. Isus i-a condamnat pe liderii religioşi din zilele lui, deoarece căutau să anuleze poruncile lui Dumnezeu prin tradiţia lor, iar Pavel a spus: „Căci Dumnezeu este adevărat, şi orice om este mincinos", dacă el contrazice Cuvântul lui Dumnezeu. – Isa. 8:20, *Dy*, Marcu 7:9, Ioan 17:17; Rom. 3:4, *Frăţia Catolică*.

Simplul fapt că unii „părinţi" ai biserici timpurii credeau ceva asemănător cu purgatoriul nu dovedeşte că Isus şi apostolii săi credeau, mai ales în absenţa completă a oricărei menţiuni despre aceasta în „Noul Testament". N-a avertizat Pavel că va fi o cădere? (Fapte 20:29,30, *Frăţia Catolică*). Petru a vorbit despre unii care denaturau Scripturile în zilele lui, iar Ioan l-a arătat pe cel care era ambiţios – 2 Tes. 2:3-7; 2Pet. 3:16; 3Ioan 9, *Frăţia Catolică*.

Şi de unde le-a venit „părinţilor" bisericii ideea de purgatoriu, întrucât nu se găseşte în Biblie? Din surse păgâne. Potrivit *Enciclopediei Catolice* păgânii aveau o credinţă similară cu purgatoriul. Şi profesorul Hislop dovedeşte faptul că egiptenii, grecii si romanii din vechime credeau în el, citându-i pe Virgil, Platon şi alţii.

Judecata sănătoasă nu necesită un purgatoriu. Judecata sănătoasă îl respinge!

HOTĂRĂŞTE-TE!

De nenumărate ori oamenii religioşi bine intenţionaţi vorbesc despre faptul că Dumnezeu „încearcă să convertească lumea". Pentru a-L ajuta pe Dumnezeu să facă acest lucru, ei au arătat interes, printre altele, de misiuni în ţară şi străinătate. Cu toate acestea, dacă judecăm după progresul făcut în decursul secolului trecut, devine evident faptul că scopul lor de a converti lumea nu va fi realizat niciodată, nu doar pentru că populaţia aşa-numită „ne-creştină" s-a dublat în această perioadă, ci chiar şi ceea ce se pretinde a fi creştin este cu mult mai departe de a fi cu adevărat creştin decât a fost vreodată. În mod clar, undeva trebuie să existe o greşeală.

În primul rând, să observăm că Dumnezeu nu *încearcă* să facă nimic. El porunceşte şi se înfăptuieşte. El a spus: „Să fie lumină. Si a fost lumină" (Gen. 1:3, *Ro*). Indiferent ce Îşi propune, înfăptuieşte: „Eu am spus şi Eu voi aduce la îndeplinire; Eu am hotărât şi Eu o voi împlini" (Isa. 46:11, *AT*). În mod foarte

Cuprins

evident, atunci, scopul lui Dumnezeu nu include convertirea lumii de către servii Lui, sau că acel obiectiv va fi din ce în ce mai greu de realizat.

Dar n-a poruncit Isus urmaşilor lui să facă discipoli din toate naţiunile şi n-a prezis că vestea bună a Împărăţiei va fi predicată în toată lumea? Adevărat, dar observaţi că el n-a poruncit convertirea tuturor naţiunilor, ci „să facă discipoli din oamenii tuturor naţiunilor". De asemenea, să predice vestea bună a Împărăţiei în toate naţiunile „ca mărturie", nu cu scopul de a le converti pe toate. Faptele arată că aceste porunci sunt îndeplinite; sunt făcuţi discipoli din toate naţiunile, iar mărturia este pusă în lumea întreagă. – Mat. 24:14; 28:19,20, *NW*.

Faptul că Isus n-a aşteptat ca discipolii lui să convertească lumea este evident din propriile Sale cuvinte, înregistrate la Luca 18:8 (*NW*): „Când va veni Fiul omului va găsi El, într-adevăr, credinţă pe pământ?" Reţineţi, de asemenea, profeţia Sa: „Aşa cum au fost zilele lui Noe, tot la fel va fi şi prezenţa Fiului omului". Fără îndoială, lumea nu a fost convertită la Dumnezeu în vremea lui Noe, în ciuda minunatei manifestări de credinţă pe care a arătat-o Noe atunci când construia corabia şi avertiza despre potop. – Mat. 24:37; Evrei. 11:7; 2Pet. 2:5, *NW*.

Concepţia greşită, potrivit căreia Dumnezeu încearcă să convertească lumea, se bazează pe incapacitatea de a aprecia faptul că scopul principal al lui Iehova este să-Şi justifice supremaţia şi numele şi că salvarea creaturilor este, în cel mai bun caz, doar un scop secundar. El ne spune că Iehova i-a eliberat pe izraeliţi din Egipt pentru a-Şi face un nume; din acelaşi motiv i-a eliberat din Babilon şi i-a restabilit în Palestina: „Aşa zice Domnul Iehova: Nu din pricina ta fac lucrul acesta, casă a lui Israel, ci pentru numele Meu cel sfânt." – 2 Sam. 7:23; Ezec. 36:22, *AS*.

Iehova Dumnezeu nu are nevoie de un om neînsemnat pentru a-Şi îndeplini scopurile. Este sub demnitatea şi poziţia Lui să convingă sau să constrângă pe vreuna din creaturile Sale să I se închine. El nu recurge nici la ameninţări cu chin după moarte, nici la pagubă literală în această viaţă; Islamul, Ierarhia romano-catolică, şi mulţi alţii, dimpotrivă. El este un Dumnezeu al iubirii şi de aceea apelează la iubirea din creaturile Sale (Ier. 19:5; Rom. 2:4, *NW*). El le acordă binecuvântările Sale şi apoi le sfătuieşte în ce condiţii le pot păstra şi chiar să câştige mai multe. Atunci, depinde de ele să se hotărască, să accepte favorurile lui Dumnezeu în condiţiile Lui, sau să le respingă şi să piardă tot.

LUAREA DECIZIEI ÎN TRECUT

Gândiţi-vă la primii noştri părinţi. Ei au avut viaţă, dreptul la aceasta şi multe alte binecuvântări şi perspective. Pentru a le testa aprecierea, Dumnezeu a făcut ca bucuria lor de a avea aceste binecuvântări să depindă de ascultarea unei porunci simple: pur şi simplu să nu mănânce din fructul unui anumit copac. Dacă Dumnezeu ar fi fost interesat doar de salvarea creaturilor, ar fi fost un Dumnezeu care ar fi „încercat să convertească lumea", n-ar fi permis ca Eva să fie ispitită. Dar El a permis acest lucru. Iar atunci când amăgitorul, sub aspectul şarpelui, a oferit ispita Evei, ea a trebuit să ia o decizie, fie să asculte de Dumnezeu, fie să urmeze

Cuprins

propunerea amăgitorului. Din cauza lipsei de apreciere, a lipsei de iubire şi a lipsei de credinţă, Eva a luat decizia greşită. Iar atunci când i-a oferit fructul lui Adam, şi el a trebuit să ia o decizie, să mănânce sau să nu mănânce. El a făcut, de asemenea, o alegere greşită şi astfel, amândoi s-au întors, în cele din urmă, în pământul din care fuseseră luaţi. Efectele acestei decizii greşite sunt resimţite de toată omenirea, de aproximativ şase mii de ani (Gen. 3:19; Rom. 5:12). Din acel timp încoace Dumnezeu îi dă omului posibilitatea de a alege între cele două căi, calea corectă şi calea greşită. – Mat. 7:13, 14.

Relaţiile lui Iehova cu copiii Israelului au arătat, în mod repetat, acest mod de comportament cu creaturile Sale. După ce au continuat, de bună voie, să declare, la Muntele Sinai, că doresc să servească pe Iehova, izraeliţii s-au răzvrătit de nenumărate ori şi astfel au fost doborâţi în pustiu (Ex. 19:5-8; 1Cor. 10:5, *NW*). Când a venit timpul lui Dumnezeu ca ei să intre în Ţara Promisă, s-a ridicat o nouă generaţie şi astfel Moise le-a pus înainte această chestiune de a lua o decizie: „Iau astăzi cerul şi pământul martori împotriva voastră că v-am pus înainte viaţa şi moartea, binecuvântarea şi blestemul; de aceea, alege viaţa ca să trăieşti tu şi urmaşii tăi, iubind pe DOMNUL Dumnezeul tău, dând atenţie poruncilor Lui şi rămânându-I credincios; căci aceasta va însemna viaţă pentru tine.” – Deut. 30:19,20, *AT*.

Această chestiune legată de luarea deciziei a fost subliniată în special de Iosua, la vreo douăzeci de ani după ce izraeliţii intraseră în ţara Canaan. Ştiind că avea să moară în curând, el a chemat toate seminţiile lui Israel şi le-a pus înainte, în mod cinstit, pe cine aveau de gând să servească. După ce a relatat modul în care se purtase Iehova cu Avraam şi descendenţii lui, până în zilele lor, Iosua a continuat să spună:

„Acum, temeţi-vă de Iehova şi serviţi-I cu sinceritate şi în adevăr; şi îndepărtaţi dumnezeii cărora le-au servit părinţii voştri dincolo de Râu şi în Egipt; şi serviţi-I lui Iehova. Şi dacă vi se pare rău să serviţi pe Iehova, alegeţi astăzi cui veţi servi; fie dumnezeilor cărora le-au servit părinţii voştri care erau dincolo de Râu, fie dumnezeilor amoriţilor în a căror ţară locuiţi: dar, în ce mă priveşte pe mine şi casa mea, noi vom servi lui Iehova”. După ce au ascultat o înregistrare legată de modul cum s-a comportat Iehova cu ei şi părinţii lor şi expresia puternicei hotărâri a lui Iosua de a-i servi lui Iehova, poporul a răspuns: „Departe de noi să-l părăsim pe Iehova ca să le servim altor dumnezei; căci Iehova, Dumnezeul nostru, este cel care ne-a scos pe noi şi pe părinţii noştri din ţara Egipt, din casa sclaviei, care a făcut aceste semne mari înaintea ochilor noştri şi care ne-a păzit pe tot drumul pe care am mers şi în mijlocul tuturor popoarelor pe la care am trecut; iar Iehova a izgonit dinaintea noastră toate popoarele, ... de aceea, şi noi Îi vom servi lui Iehova; pentru că El este Dumnezeul nostru”.

Dar Iosua i-a încercat, pentru a vedea dacă într-adevăr vorbeau serios, spunând: „Voi nu-I puteţi servi lui Iehova; pentru că El este un Dumnezeu sfânt; este un Dumnezeu gelos; El nu vă va ierta greşelile şi păcatele. Dacă Îl veţi părăsi pe Iehova şi le veţi servi unor dumnezei străini, atunci şi El se va întoarce, vă va face rău şi vă va nimici după ce v-a făcut bine”. Dar poporul a rămas ferm în decizia

Cuprins

lui: „Nu; ci Îi vom servi lui Iehova. Atunci Iosua a zis poporului: Sunteţi martori împotriva voastră că singuri L-aţi ales pe Iehova ca să-I serviţi. Şi ei au spus: Suntem martori.” – Iosua 24:14-22, AS.

Când Isus Cristos a fost judecat înaintea lui Pilat, izraeliţii au trebuit, din nou, să ia o decizie, între Diavol, reprezentat de Cezar, şi Iehova Dumnezeu, reprezentat de Fiul Său. Cu această ocazie ei au luat decizia greşită, strigând: „Nu avem alt rege decât pe Cezar” (Ioan 19:15, *NW*). Ei au suferit consecinţele înfricoşătoare ale acelei decizii greşite, prin distrugerea lor completă, prin mâinile lui Cezar, în anul 70 A.D.

LUAREA DECIZIEI DE CĂTRE NOI, ASTĂZI

Profeţia biblică arată că cea de-a doua prezenţă a lui Isus Cristos a avut loc, că El a fost aşezat pe tronul Său şi că acum domneşte în mijlocul vrăjmaşilor Săi (Ps. 110:1-3; Matei 24; Apoc. 11:15-18). Prin intermediul predicării veştii bune a Împărăţiei şi facerea de cunoscut a numelui lui Iehova, chestiunea este, din nou, prezentată corect oamenilor, iar aceştia trebuie să ia, din nou, o decizie: fie pentru împărăţia lui Iehova prin Isus Cristos, fie pentru guvernele din această lume veche sub dominaţia lui Satan Diavolul (Mat. 4:8,9; 2Cor. 4:4, *NW*). „Fiţi înţelepţi, voi regi; instruiţi-vă, voi judecători ai pământului. Serviţi-I lui Iehova cu teamă, şi bucuraţi-vă tremurând. Sărutaţi pe fiu, ca să nu se mânie şi să nu pieriţi pe cale, ... Binecuvântaţi sunt toţi cei ce se refugiază la El.” – Ps. 2:10-12, *AS*.

Cei înţelepţi sunt dispuşi să fie instruiţi. Ei acceptă mărturia raţiunii: ei văd peste tot în jurul lor un univers minunat ordonat, care poartă mărturia elocventă a faptului că Dumnezeu într-adevăr există (Rom. 1:20, *NW*). Ei examinează Biblia şi învaţă că mărturia sa este confirmată din abundenţă de dovezi geologice şi arheologice. Ei observă că Biblia este plină de profeţii, multe dintre ele împlinindu-se cu o precizie remarcabilă. Doar Dumnezeu ar putea face acest lucru. – Isa. 41:22, 23.

Din Biblie ei învaţă că scopul original al lui Dumnezeu referitor la om şi pământ a fost acela de a avea un paradis plin de creaturi umane perfecte, care să trăiască laolaltă, în armonie, şi să se închine Creatorului lor şi întrucât Iehova Dumnezeu este atotputernic, acest scop va fi realizat (Gen. 1:26-28; Isa. 55:11). De asemenea, că astăzi este o zi de judecată şi că toată lumea primeşte un semn, fie semnul fiarei, fie semnul pe care îl pun servii lui Iehova pe fruntea celor care suspină şi gem din pricina urâciunilor pe care le văd comise pe pământ. – Ezec. 9:4; Apoc. 13:15-17; 14:9,10.

Tu, personal, nu poţi scăpa să nu fi însemnat. Nu poţi evita să iei o decizie. „Cine nu este de partea mea, este împotriva mea şi cine nu strânge cu mine, risipeşte” (Luca 11:23, *NW*). În ce mod vei decide? Vei alege să-I serveşti lui Iehova Dumnezeu şi să te pui pe calea cea dreaptă, înţeleaptă, ascultătoare şi iubitoare, calea aprecierii şi recunoştinţei, care deşi strâmtă în prezent, şi are o poartă îngustă, duce la viaţă, sau vei apuca calea celei mai mici împotriviri, calea egoistă, uşoară şi largă, care duce la nimicire?

Cuprins

Tu ai faptele; poţi şi trebuie să raţionezi asupra lor şi apoi să ajungi la o concluzie. Şi apoi, ce urmează? După ce ai ales în mod înţelept, va trebui să-ţi sprijini decizia printr-o cale de acţiune consecventă. „Credinţa, dacă nu are fapte, este moartă în ea însăşi” (Iac. 2:17, *NW*). Ce fapte? Faptele arătate în Cuvântul lui Dumnezeu şi, în special cele oferite prin cuvintele şi exemplul lui Isus. Acest lucru înseamnă să te dedici lui Dumnezeu, aşa cum a făcut Isus la Iordan, atunci când a spus: „Iată-mă! Vin (în sulul cărţii este scris despre mine) să fac voinţa Ta, O Dumnezeule.” – Evrei 10:7, *NW*.

Şi după ce te-ai dedicat, unul dintre primele lucruri pe care va trebui să-l faci este să manifeşti public această dedicare, fiind botezat, întocmai cum a poruncit Isus discipolilor săi: „Duceţi-vă, deci, şi faceţi discipoli din oamenii tuturor naţiunilor, botezându-i” (Mat. 28:19, *NW*). Dar, vei spune că ai fost botezat copil? Chiar ai fost? Cuvântul a *boteza* provine dintr-un cuvânt grecesc similar, care, de fapt, înseamnă a scufunda sau a cufunda sub apă, şi astfel constatăm că atât Ioan Botezătorul, cât şi discipolii lui Isus, i-au cufundat cu totul în apă pe cei ce credeau. – Ioan 3:23.

A fi cufundaţi în apă ilustrează că am murit în ce priveşte îndeplinirea propriei voinţe şi am fost readuşi la viaţă ca să facem voinţa lui Dumnezeu. După ce ne-am dedicat să facem voinţa lui Dumnezeu, este foarte potrivit să facem o declaraţie publică a acestui fapt, în faţa martorilor. Copiii mici n-ar putea face acest lucru singuri. De asemenea, pentru că am fost cufundaţi avem o amintire vie a faptului că ne-am dedicat, care ne va ajuta să trăim la înălţimea jurămintelor noastre.

Pentru creştini voinţa lui Dumnezeu constă, în primul rând, în a face trei lucruri distincte. Mai întâi de toate, înseamnă studierea Cuvântului lui Dumnezeu şi al ajutoarelor Biblice care ne ajută să o înţelegem, pentru a deveni din ce în ce mai familiarizaţi cu Dumnezeu şi scopurile Sale, astfel încât să putem colabora cu ele în mod inteligent (2Cor. 6:1). În al doilea rând, aceasta înseamnă să ne folosim buzele pentru a aduce onoare lui Iehova Dumnezeu şi mângâiere oamenilor cu bunăvoinţă, căci, fiind creştini, scopul nostru în viaţă trebuie să fie acelaşi cu cel al lui Isus Cristos, şi el a spus cu privire la propriul Său scop: „Pentru acest scop m-am născut şi am venit în lume, ca să pun mărturie despre adevăr.” – Ioan 18:37; 2Cor. 1:4; Evrei. 13:15; 1Pet. 2:9, *NW*.

Şi în al treilea rând, trebuie să facem progrese pe calea dreptăţii. Noi trebuie să fim consecvenţi; nu trebuie doar să iubim pe Iehova Dumnezeu, adevărul şi dreptatea şi pe aproapele nostru, ci, trebuie să urâm ce este nelegiuit şi egoist. Noi trebuie să ne păzim curaţi de lumea nelegiuită şi practicile ei. – Isa. 52:11; Evrei 1:9; Iac. 1:27, *NW*.

Astfel, observăm că Dumnezeu, departe de a încerca să convertească lumea, dăruieşte creaturilor Sale oportunitatea de a alege şi apoi de a-şi asuma consecinţele. După ce am luat decizia corectă trebuie să continuăm pe o cale de acţiune consecventă, dacă dorim să avem o parte în scopul lui Dumnezeu pentru om şi pământ.

Deci, vegheaţi cu atenţie cum umblaţi, nu ca nişte neînţelepţi, ci ca persoane înţelepte, răscumpărând timpul oportun, căci zilele sunt rele. – Efes. 5:15,16, *NW*.

Cuprins

Transmiterea Cuvântului lui Dumnezeu

„CUVÂNTUL rostit de Iehova dăinuie pentru totdeauna” (1Pet. 1:25, *NW*). Datorită faptului că nici una dintre copiile originale ale Bibliei nu a ajuns până la noi, mulţi critici ai Bibliei contestă această promisiune a lui Iehova, că al Său Cuvânt ar dăinui. Care sunt faptele? Sunt numeroasele cărţi ale Bibliei pe care le avem în ziua de azi, în esenţă, la fel ca atunci când au fost scrise prima dată de servii inspiraţi ai lui Dumnezeu? Putem fi siguri de autenticitatea Bibliei? Dacă da, atunci prin ce mijloace ne-a fost transmis Cuvântul Său?

În primul rând, să observăm că există o sinceritate şi o francheţe evidente în ce priveşte Biblia, care o marchează ca adevăr. Arheologii ne spun că mărturiile istorice pe care le descoperă, rareori conţin ceva ce aruncă lumină nefavorabilă asupra conducătorilor şi a naţiunilor a căror istorie o consemnează. Cât de diferită este Biblia în acest aspect! De la Adam şi Eva până la discipolii lui Isus Cristos, aceasta înfăţişează, în mod onest, eşecurile şi păcatele indivizilor şi ale naţiunilor, fie ei prieteni sau duşmani.

Observaţi apoi armonia celor mai bine de treizeci şi cinci de scriitori diferiţi ai acesteia. Deşi au fost separaţi de multe mile şi au trăit în secole diferite, au venit din multe medii de viaţă diferite şi chiar au vorbit limbi diferite, toţi accentuează aceeaşi temă a supremaţiei lui Iehova. Dacă Biblia ar fi fost coruptă material, am mai fi găsit noi astfel de francheţe, sinceritate şi armonie în paginile ei?

Mai mult, arheologia prezintă un munte în creştere de dovezi ce sprijină autenticitatea Bibliei. Nu s-a descoperit nimic care să zdruncine credinţa creştinului în Biblie, nici în cea mai mică măsură. Acelaşi lucru este valabil şi în ceea ce priveşte înregistrarea pe care au găsit-o geologii în pământ, ce are legătură cu crearea şi Potopul, aşa cum sunt relatate în Biblie. S-ar fi putut strecura inserări serioase în relatarea Bibliei, şi totuşi să aibă o înregistrare aşa de ireproşabilă a acurateţei istorice?

O dovadă şi mai puternică este găsită în împlinirea nenumăratelor profeţii, atât din Scripturile Ebraice cât şi din Scripturile Creştine Greceşti, profeţii împlinite la prima venire a lui Isus şi în zilele noastre. Şi apoi, avem cuvintele lui Isus Cristos, cel mai mare om care a trăit vreodată, care, trebuie să recunoască toată lumea, a influenţat omenirea spre bine, mai mult decât oricare alt om care a trăit vreodată şi care a spus cu privire la Cuvântul lui Dumnezeu: „Cuvântul Tău este adevărul” (Ioan 17:17, *NW*). Sunt oamenii capabili să prezică, cu exactitate, evenimente, şi ar fi dat Isus Cristos Scripturilor Ebraice semnul său de aprobare, aşa cum făcut, dacă n-ar fi fost, în realitate, aşa cum le-a dat Dumnezeu scriitorilor originali?

Mai mult, ştim că de-a lungul anilor, în primele secole ale erei creştine şi în timpul Evului Mediu, Cuvântul lui Dumnezeu a suferit violenţe din mâinile

Cuprins

duşmanilor săi. Mii de copii ale Bibliei, atât scrise de mână cât şi tipărite, au fost distruse; traducătorii Bibliei, copiştii şi editorii Bibliei, şi cei care doar citeau Biblia, sau îi învăţau pe alţii din ea, au fost vânaţi, închişi, torturaţi şi chiar arşi pe rug. Cu siguranţă, păstrarea Bibliei în astfel de împrejurări arată protecţie divină; s-ar fi îngrijit Dumnezeu de ea să fie păstrată, dacă n-ar fi fost, în realitate, Cuvântul Său?

DE LA MOISE LA MALEAHI

Deşi, în vederea celor de mai sus, avem o puternică bază să acceptăm Biblia pe care o avem astăzi, ca fiind, în esenţă, aşa cum a fost consemnată prima dată, şi prin urmare, Cuvântul Atotputernicului Dumnezeu Iehova, totuşi credinţa noastră va fi întărită dacă aflăm prin ce mijloace a ajuns Cuvântul la noi, noi cei care trăim în această a doua jumătate a secolului al douăzecilea al erei comune, sau la vreo treizeci şi cinci de secole distanţă de Moise. Şi, pe măsură ce atacurile asupra Bibliei sunt în creştere, Dumnezeu s-a îngrijit să iasă la lumină din ce în ce mai multe dovezi cu privire la autenticitatea acesteia şi a modului de transmitere.

Deoarece lui Moise i se atribuie scrierea primelor cinci cărţi ale Bibliei, cunoscute sub numele de *Pentateuc,* „cinci cărţi”, şi a apărut pe scenă la aproximativ 2.500 de ani după crearea primului om, de unde şi-a obţinut Moise informaţia? Deşi şi-ar fi putut obţine informaţia prin intermediul revelaţiei directe, la fel ca şi alţi scriitori inspiraţi, Biblia nu indică faptul că această metodă a fost folosită în cazul său. Sau şi-ar fi putut primi informaţia prin intermediul tradiţiei orale, atunci existând doar cinci legături între el şi Adam, şi anume: Metusala, Sem, Isaac, Levi şi Amram; dar nici aici nu există nimic în Biblie care să indice că tradiţia orală i-a servit lui Moise în această chestiune.

Atunci, cum şi-a obţinut Moise informaţia? Din înregistrări scrise? Da, recentele descoperiri arheologice au furnizat dovezi concludente că scrierea a existat înainte de Potop, scriere care a fost făcută pe tăbliţe de lut. Mergând înapoi la începuturile omenirii, aflăm că Adam a scris sau a posedat documente scrise, aşa cum este arătat de declaraţia găsită la Geneza 5:1: „Aceasta este cartea generaţiilor lui Adam”. Termenul „generaţii” folosit aici are o semnificaţie foarte importantă. O expresie similară găsim la Geneza 2:4: „Acestea sunt generaţiile cerurilor şi ale pământului, când au fost create”. Evident, cerurile şi pământul neînsufleţite şi neinteligente nu dau naştere la urmaşi, şi astfel descoperim că traducătorii moderni redau cuvântul Ebraic *toledóth,* cu „istorie”, „poveste” sau „origini istorice”, în loc de „generaţii”, la Geneza 2:4. Pentru a fi consecvenţi, ei ar fi trebuit să-l traducă aşa în toate cele unsprezece cazuri în care apare această expresie de la Geneza 2:4 la 37:2. Persoanele care sunt creditate ca scriitori sau posesori ai acestor înregistrări, în afară de Adam, sunt: Noe, fiii lui Noe, Sem, Terah, Ismael, Isaac, Esau (de două ori) şi Iacob. – Vezi Geneza 6:9; 10:1; 11:10,27; 25:12,19; 36:1,9; 37:2.

Mai mult, această expresie, contrar opiniei erudiţilor în Biblie, în general, se referă la ceea ce a fost înainte, şi nu la ceea ce urmează după. Acesta era stilul de

Cuprins

scriere folosit în zilele lui Moise şi înainte, fiind o concluzie cunoscută sub numele de „colofon”, fapt ce este amplu dovedit de descoperirile arheologice. Acest lucru mai este verificat de concluziile pe care le-a folosit Moise în secţiunile Pentateuculului, cunoscute sub numele de Levitic şi Numerele, cel din Leviticul consemnând: „Acestea au fost poruncile pe care i le-a dat DOMNUL lui Moise pentru izraeliţi la Muntele Sinai” (Lev. 27:34; Num. 36:13, *AT*). În mod clar, aceste expresii marchează concluzia a ceea ce a fost înainte şi nu introducerea la ceea ce urmează. Începând cu Geneza 37:3, această expresie nu se mai găseşte, indicând că de acolo Moise însuşi a compus înregistrarea, fără îndoială obţinându-şi informaţia prin intermediul tatălui său Amram, de la fratele lui Iosif, Levi.

După ce Moise a murit, spiritul sfânt a folosit alţi servi ai lui Dumnezeu să continue înregistrarea sacră, astfel de oameni precum: Iosua, Samuel, David, Solomon, şi până la Maleahi. Dumnezeu i-a poruncit lui Moise să păstreze cartea legii în chivotul legământului, care se afla în al doilea compartiment al tabernacolului, şi fără îndoială, tot acolo au fost păstrate şi scrierile inspirate ulterioare (Deut. 31:26; 2Regi. 22:8). Că aceste scrieri au fost păstrate prin distrugerea Ierusalimului şi pustiirea Palestinei, este evident din faptul că Daniel a făcut referire la ele şi Ezra le-a folosit în perioada de după exil. – Neemia 8:1-3; Daniel 9:2.

Se susţine că Ezra a compilat cărţile Scripturilor Ebraice şi le-a pus în formă finală, poate cu excepţia lui Neemia şi Maleahi; în paranteză fie spus, Ezra este creditat cu scrierea celor două cărţi ale Cronicilor, în afară de cartea care îi poartă numele. În zilele lui au început să se facă multe copii ale Scripturilor Ebraice, astfel că atât evreii care au rămas în Babilon, cât şi cei care au fost împrăştiaţi peste hotare, în provincii, puteau să aibă Cuvântul lui Dumnezeu. Astăzi se ştie că mai există aproape 1.700 manuscrise, sau copii scrise de mână ale Scripturilor Ebraice.

COPIEREA SCRIPTURILOR EBRAICE

Ezra, care a fost deschizător de drumuri în copierea Scripturii, era un cărturar levit, care şi-a pregătit inima să cunoască legea lui Dumnezeu, s-o împlinească şi să-i înveţe şi pe alţii (Ezra 7:10). În mod sigur, el a stabilit un exemplu foarte bun, căci constatăm că acei cărturari care au continuat această lucrare după el erau foarte riguroşi în copierea manuscriselor Bibliei. Ei priveau cu teroare sfântă o greşeală şi considerau păcat să scrie, fie şi numai un singur cuvânt din memorie. Pentru a fi siguri că nu se omitea sau nu se adăuga nimic, ei numărau nu doar cuvintele, ci şi numărul literelor individuale implicate. Înainte de timpul lui Cristos şi în timpul lui, aceşti cărturari erau cunoscuţi sub numele de soferimi; deşi erau atenţi în mod aşa de fanatic să nu facă vreo modificare involuntară în text, uneori au permis prejudecăţii religioase să scoată ce era mai bun din el, până acolo să facă unele modificări, cum ar fi să înlocuiască, în mod deliberat, pe „Iehova” cu „Dumnezeu” sau „Domn”.

Cuprins

După soferimi, au urmat „domnii tradiţiei”, masoreţii, care nu numai că au exercitat cea mai mare grijă şi fidelitate în copiere, nefăcând absolut nici o modificare, ci îndreptând răul făcut de soferimi, indicând acolo unde aceştia din urmă îşi luaseră libertăţi cu textul. Aceşti masoreţi au produs ceea ce este cunoscut sub numele de text Masoretic, pe care se bazează actualele noastre copii ale Scripturilor Ebraice. Cel mai vechi dintre acestea este din anul 916 D.C., şi este cunoscut sub numele de Codex Babylonicus Petropolitanus.

Cât de demn de încredere şi cât de exact este acest text Masoretic? Un manuscris al Bibliei, sulul lui Isaia de la Marea Moartă, descoperit în anul 1947, oferă răspunsul. Din stilul lui de scriere erudiţii în Biblie l-au datat ca aparţinând secolului al doilea înainte de Cristos. Descoperirile ştiinţei cu carbon radioactiv au în vedere aceeaşi perioadă, indicând faptul că pânza de in în care a fost înfăşurat acest manuscris este veche de 1.900 de ani, cu o marjă de eroare de 200 de ani, într-un fel sau altul. Atunci, aici există o copie a cărţii lui Isaia cu o mie de ani mai veche decât cel mai vechi text Masoretic cunoscut datat, şi totuşi, în afară de variaţii minore de ortografie, s-a constatat că este identic cu textul Masoretic acceptat.

Apreciem ce înseamnă acest lucru? Copiile noastre ale cărţii Isaia sunt aceleaşi cu cele mai vechi texte Masoretice, care se întorc în timp aproape o mie de ani. Şi acum avem un manuscris care este mai vechi cu o mie de ani decât cel mai vechi text Masoretic, şi totuşi fără modificări semnificative. Deci, două mii de ani de transmitere a Cuvântului lui Dumnezeu şi fără modificări semnificative, fără denaturări, fără inserări, fără impurităţi, fără libertăţi luate. Acum, nu este raţional să concluzionăm că dacă aşa au stat lucrurile de la anul 100 î.C. până în anul 1947 A.D., n-au existat modificări serioase făcute în transmiterea acestuia nici în timpul celor şase sute de ani înainte de acel timp, ceea ce ne aduce la timpul când Isaia a scris cartea? Şi dacă se constată că acest lucru este adevărat în ceea ce priveşte cartea lui Isaia, nu este raţional să concluzionăm că acelaşi lucru este valabil şi în celelalte cărţi ale Scripturilor Ebraice? Cu siguranţă, este.

SCRIPTURILE CREŞTINE GRECEŞTI

Faptele referitoare la transmiterea Scripturilor Creştine Greceşti sunt asemănătoare cu cele referitoare la transmiterea Scripturilor Ebraice. Cei care le-au copiat, deşi n-au fost profesionişti, au fost, în mare măsură, la fel de atenţi precum erau cărturarii evrei. Într-adevăr, s-au strecurat câteva greşeli, dar şi aici constatăm că, în principal, acestea au fost neglijabile. Cum putem fi siguri de acest lucru? Deoarece, aşa cum sulul lui Isaia de la Marea Moartă, descoperit recent, confirmă exactitatea textului Masoretic al Scripturilor Ebraice, tot la fel, descoperirile relativ recente ale manuscriselor pe papirus din Scripturile Creştine Greceşti, scrise încă din secolul al doilea al erei creştine, sau pe o perioadă de o sută de ani după ce au fost produse originalele, stabilesc, dincolo de orice îndoială, exactitatea acestor manuscrise pe pergament, cum ar fi Vatican Nr. 1209 şi Sinaiticus.

Cuprins

Având în vedere aceste descoperiri de papirusuri, remarcabilul erudit englez în Biblie, regretatul Sir Frederic Kenyon, a putut să spună: „Intervalul dintre datele compoziţiei originale şi cele mai vechi dovezi existente, devine atât de mic, încât poate fi neglijabil, şi ultimul temei pentru orice îndoială, că Scripturile [Greceşti Creştine] au ajuns până la noi efectiv aşa cum au fost scrise, a fost înlăturat acum.” – *Biblia şi Arheologia,* paginile 288, 289.

În ultimii ani, purtătorii de cuvânt ai Bisericii romano-catolice, au publicat, în mod repetat, afirmaţia că ea este cea care a păstrat Biblia. Reprezentativă printre aceste declaraţii este cea care a apărut în *Our Sunday Visitor:* „Biblia a fost posesia exclusivă a catolicilor, aproape o mie două sute de ani. Dacă nu ar fi fost atent păstrată de Biserica Catolică şi nu ar fi avut mii de manuscrise din Biblie copiate de mână, lumea nu ar fi avut-o astăzi”. Ce părere aveţi despre această afirmaţie?

Realitatea este că nici un manuscris vechi şi valoros al Bibliei nu a fost descoperit în teritoriile aflate sub dominaţia Vaticanului, nici chiar Vatican Nr. 1209. Biserica Catolică a câştigat posesia acestora numai în secolul al cincisprezecelea. Cine le-a păstrat până la acea dată? Nu Biserica Catolică! Când aceasta a păstrat copii ale Bibliei, a făcut acest lucru păstrându-le într-o limbă moartă, astfel încât oamenii de rând să nu le poată citi! Papa Grigore al VII-lea a mulţumit, de fapt, lui Dumnezeu că aşa au stat lucrurile. Şi, deşi este posibil să fie adevărat, că au existat ediţii limitate ale Bibliei în alte limbi, rămâne faptul că până nu le-au tradus reformatorii, oamenii de rând nu au avut acces la Biblie în limba lor.

Nu, nu vreunei organizaţii religioase sau unui grup de oameni, ci Atotputernicului Dumnezeu trebuie să I se atribuie merit pentru păstrarea Bibliei. Şi faptul că a fost transmisă de-a lungul multor secole, cu o aşa puritate a textului, furnizează o altă verigă în lanţul autenticităţii care atestă că Biblia este într-adevăr Cuvântul Atotputernicului Dumnezeu, Iehova, şi că va dăinui pentru totdeauna. – Isa. 40:8.

Cel puţin la fel de rău ca şi Hitler

Guardian, din Manchester, Marea Britanie, a publicat următoarea scrisoare interesantă, în numărul din 29 august, 1952: „Domnule – Numărul dumneavoastră din 13 august oferă veşti despre opt sute de martori ai lui Iehova din lagărele de concentrare din zona sovietică. Aceasta nu mă surprinde, deoarece, recent, am întâlnit o persoană, care locuia în zona sovietică a Berlinului. Ea are o soră acolo care s-a căsătorit cu un martor de-ai lui Iehova. Sora scrie că soţului ei a participat, cu puţin timp în urmă, la un studiu din Biblie la domiciliu. El nu s-a mai întors. Paisprezece zile mai târziu a fost informată de autorităţi că acesta ispăşea o condamnare de nouă ani în Siberia. Lui i se permite să scrie cincisprezece rânduri

Cuprins

pe lună. O fotografie a unuia din cei doi copii ai săi a fost returnată – nu i s-a dat voie s-o vadă. Această informaţie ar trebui să-i intereseze pe cititorii voştri, indiferent dacă sunt de acord sau nu cu martorii lui Iehova – Al vostru & c., H. Barlow".

Salvaţi de la mânia care va veni

„V-aţi întors de la idolii voştri la Dumnezeu, ca să fiţi robi ai Dumnezeului cel viu şi adevărat, şi să-L aşteptaţi din ceruri pe Fiul Său, pe care El L-a înviat, anume pe Isus, care ne eliberează de mânia care va veni." – 1 Tes. 1:9,10, *NW.*

Iehova merge mai departe, în mod maiestuos şi misterios, spre justificarea numelui Său, dezvoltând o organizaţie ce va realiza acest lucru, şi în acelaşi timp va elibera omenirea care geme pentru o dreaptă lume nouă. După o aşteptare de secole, care i-a oferit lui Satan ample oportunităţi pentru a demonstra dacă va putea împiedica sau nu eliberarea oamenilor, Iehova a pus în mişcare un lanţ de evenimente care, în cele din urmă, va duce la eliberarea miraculoasă de la Armaghedon. Credincios declaraţiei profetice că „eliberatorul va veni din Sion", Isus Cristos şi-a preluat datoriile de Rege pe tronul ceresc, şi ca „martorul credincios şi adevărat" al eliberării lui Dumnezeu (Ps. 14:7; Rom. 11:26, *NW;* Apoc. 3:14). Odată cu Isus cel întronat, Iehova a început crearea „cerurilor noi" şi înaintează spre construirea organizaţiei Sale capitale. Isus cel înălţat este făcut Capul acestei organizaţii capitale şi este investit cu toată puterea în cer şi pe pământ (Mat. 28:18). Nimic mai puţin decât acest lucru n-ar asigura abilitatea Sa de a acţiona ca reprezentant al lui Iehova, pentru eliberare.

[2] Dumnezeu I-a dat lui Isus doisprezece apostoli credincioşi (nu îl numărăm pe Iuda, Pavel luându-i locul), care acum, în virtutea eliberării lor de Dumnezeu, prin „prima înviere", au fost făcuţi o parte a „cerurilor noi" (Apoc. 20:4-6, *NW*). Ei, la fel ca Isus Cristos, au fost martori adevăraţi şi ascultători ai puterii de eliberare a lui Iehova, deşi L-au servit sub mare dificultate. Ei au muncit din greu şi au predicat eliberarea ce avea să vină. Cu ce autoritate? Petru răspunde: „În numele lui Isus Cristos ... pe care voi l-aţi răstignit ... Aceasta este 'piatra pe care voi, zidarii, aţi considerat-o un nimic şi care a devenit piatra din capul unghiului'. Mai mult decât atât, în nimeni altul nu este salvare, căci nu este sub cer nici un alt nume care să fi fost dat printre oameni, prin care trebuie să fim salvaţi." – Fapte 4:10-12, *NW*.

[3] Continuând cu crearea „cerurilor noi" Dumnezeu scoate din mijlocul oamenilor pe toţi cei 144.000 răscumpăraţi sau eliberaţi, care îşi dovedesc integritatea faţă de El, şi pe aceşti oameni credincioşi El îi face o parte a Sionului, organizaţia Sa capitală (Apoc.14:1-4). Apostolii credincioşi sunt primii dintre aceştia. De la timpul Cincizecimii până la cea de-a doua venire a lui Cristos în slavă şi putere alţii sunt scoşi din lume. Fiecare, astfel scos, trebuie să fie

Cuprins

ascultător şi să înveţe răbdarea prin suferinţă, din pricina numelui lui Dumnezeu. În acest sens, ei Îl urmează pe Regele lor, „fiindcă şi Cristos a suferit pentru voi, lăsându-vă o pildă, ca să călcaţi cât mai atent pe urmele Lui" (1Pet. 2:21, *NW*). Deoarece Isus Cristos este Principalul şi Piatra de Temelie a organizaţiei capitale a „cerurilor noi", toţi membrii acesteia sunt zidiţi, ca „pietre vii", în această casă spirituală, ca să îndeplinească un serviciu ceresc acceptabil pentru Dumnezeu şi Cristos (1Pet. 2:3-8, *NW*). Aceştia care sunt moştenitori împreună cu Cristos, sunt eliberaţi din această lume, pentru a trăi în „cerurile noi", parte a dreptei lumi noi. Mormântul nu are putere asupra lor, nici vreo acţiune politică şi militară sau altă acţiune pământească, nu le afectează eliberarea în lumea dreaptă. Aceasta este garantată de Însuşi Dumnezeu.

[4] Numerele anterioare ale *Turnului de Veghere* din ultimele luni au publicat dovezi că în 1914 (A.D.) Cristos a fost stabilit pe tronul Său în „cerurile noi", ca Eliberator (Ps. 110:1,2). Prima Sa acţiune a fost să elibereze cerurile de toată nedreptatea, pe care a realizat-o prin alungarea Diavolului (Apoc. 12:7-9, *NW*). Atunci „sanctuarul templului lui Dumnezeu care este în cer, a fost deschis". Aceasta a semnalat o mare eliberare din mormânt a celor care se dovediseră credincioşi până la moarte, la chemarea lor ca membri ai trupului lui Cristos. Apostolii au fost primii care au făcut parte din templul lui Dumnezeu, sub Isus Cristos (1Cor. 3:16; 2Cor. 6:16). Apoi urmează să înceapă judecata de la casa lui Dumnezeu. Aceasta este o încercare amănunţită, pentru a determina cine este vrednic de eliberare. Oamenii de pe pământ, dedicaţi lui Dumnezeu, ajung sub această judecată pentru eliberare, şi le este dată porunca de a stărui în fapte drepte, pentru a-şi garanta eliberarea. „Dovedeşte-te credincios până la pericolul morţii şi îţi voi da coroana vieţii!" – Apoc. 2:10, *NW;* 2Tim. 2:11.

[5] „Cerurile noi" sunt acum stabilite cu Cristos în control deplin. Cu El sunt acei timpurii predicatori credincioşi ai dreptăţii, care au lucrat cu El pe pământ, eliberaţi acum pentru viaţă veşnică în ceruri. Aşteptându-şi, încă, eliberarea în aceste „ceruri noi" sunt cei aflaţi încă pe pământ, ale căror speranţe şi aspiraţii sunt pentru înalta chemare, şi care au mărturia spiritului că sunt fii ai lui Dumnezeu (Rom. 8:16,17, *NW*). Omenirea, în general, nu va avea parte de eliberare pentru „cerurile noi" ale dreptei lumi noi a lui Iehova, pentru că aceasta aparţine doar celor care primesc adoptarea ca fii ai lui Dumnezeu. – Rom. 8:14; Ioan 1:12; Gal. 4:4,5, *NW.*

ELIBERAREA OMENIRII

[6] Atunci, ce este în perspectivă pentru marea majoritate a omenirii care locuieşte acum pe pământ, pentru a primi o eliberare de necazurile ce afectează naţiunile? Vor fi ei condamnaţi la nesfârşit, la mizerie şi teamă, în timp ce doar câţiva oameni obţin eliberare pentru „cerurile noi"? Nu, într-adevăr! Dumnezeu nu face nimic incomplet, nici imperfect, iar eliberarea pe care El a hotărât-o cuprinde toată creaţia Sa (Isa. 45:22, *AS;* Apoc. 12:12, *NW*). Toate celelalte creaturi de pe pământ, în continuu credincioase, vor fi eliberate pentru dreapta Sa lume nouă,

Cuprins

chiar dacă nu vor merge în cer. Cu toate acestea, calea de eliberare a lui Dumnezeu este remarcabil diferită de orice încearcă lumea astăzi.

[7] „Al lui Iehova este pământul şi tot ce este pe el” (Ps. 24:1, *AS*). Prin urmare, El nu cedează la nesfârşit controlul pământului forţelor răului, ci pământul trebuie să revină în armonie cu minunatele Lui scopuri şi să-şi ocupe locul, ca parte a dreptei Lui lumi. „Iată! Eu creez ... un pământ nou”, zice Iehova (Isa. 65:17, *Ro*). Asta nu înseamnă o nouă sferă pământească, pentru că această sferă care există deja nu va fi supusă distrugerii şi de aceea nu va avea nevoie de înlocuire (Ecl. 1:4). Dar dacă Dumnezeu va elibera oameni dispuşi spre dreptate pentru condiţii mai bune, într-o lume dreaptă, chiar aici pe pământ, atunci afacerile pământului trebuie să se schimbe complet în mai bine (Ps. 115:16; Isa. 45:18). Ceea ce va crea Iehova este o societate nouă printre oameni, sub noi aranjamente sociale, cu un guvern drept ce îşi va avea bazele în „cerurile noi” (Evrei 11:10, *NW*). Pentru acest „pământ nou”, parte a lumii noi a dreptăţii, va câştiga eliberare majoritatea omenirii care se dovedeşte ascultătoare în mod credincios.

[8] Acest lucru este în conformitate cu declaraţia lui Iehova că El a făcut omul pentru pământ şi pământul pentru om. Aceasta este în armonie cu adevărul Scriptural clar că numai 144.000 vor ajunge vreodată la eliberare pentru „cerurile noi”, şi totuşi că „o mare mulţime” de oameni vor primi eliberare „din necazul cel mare” şi vor fi conduşi la „izvoarele cu apa vieţii”. „Noul pământ” nu a fost încă stabilit, dar urmează să fie, şi acum este aproape. Sprijinind concluzia că este absolut esenţială cunoştinţa despre Dumnezeu, pentru eliberare pe acel „pământ nou”, este declaraţia profetică a scriitorului inspirat: „Căci pământul va fi plin de cunoştinţa gloriei lui Iehova, aşa cum apele acoperă marea” (Hab. 2:14, *AS*). Cu siguranţă, acum nu este atât de plin, dar toţi cei care primesc eliberarea binecuvântată pe „pământul nou” vor face acest lucru. Cunoştinţa lor, împreună cu faptele bune, sunt cele care le garantează eliberarea în acea lume.

[9] Iehova îi eliberează pe cei ascultători nu doar de necazuri, suferinţe şi calamităţi, pe care această lume le aduce asupra sa, prin lipsa ei de unitate. El le garantează eliberarea, la Armaghedon, şi de ‘distrugerea pe care o va aduce peste cei ce distrug pământul’. Mânios, chiar dacă naţiunile sunt acum una împotriva celeilalte şi împotriva poporului Său, este foarte aproape timpul ca propria mânie a lui Iehova să se abată asupra pământului, „şi timpul fixat ca morţii să fie judecaţi, şi să le dai răsplata servilor Tăi profeţii, sfinţilor şi celor ce se tem de numele Tău, mici şi mari, şi să-i distrugi pe cei ce distrug pământul” (Apoc. 11:18, *NW*). Să fi eliberat în timpul executării judecăţii lui Dumnezeu împotriva acestei lumi, este o preocupare mai mare decât să scapi doar de necazuri acum.

CALEA NEIZBUTITĂ ŞI CEA ÎNCUNUNATĂ DE SUCCES

[10] Nu este privilegiul unor persoane sau naţiuni să-şi asume răspunderea de a încerca să schimbe lumea prezentă într-una mai bună. Indiferent dacă această încercare este prin mijloace paşnice sau prin violenţă, conspiraţie politică sau

Cuprins

alianţe militare pentru a preveni agresiunea, etc., nu contează. Dumnezeu Însuşi este Cel care va realiza eliberarea poporului. El este Cel care creează un „pământ nou” şi oferă calea de scăpare din dilema actuală a lumii. Orice conspiraţii sau programe ce încearcă să facă acest lucru în locul Lui, sunt sortite eşecului dinainte. Bomba atomică nu constituie o problemă terifiantă pentru El, şi nici haosul economic nu-I deranjează scopului de a reface societatea umană. Nimic nu Îi stă în cale în mod ferm. Scopul Său merge înainte, în mod implacabil, spre realizare şi oamenii pot doar să se adapteze acestuia sau să pretindă că îl ignoră. Ei nu-l pot completa, modifica, grăbi sau întârzia – doar să i se conformeze sau să-l conteste. – Isa. 43:9; 2Cor. 13:8, *NW*.

[11] Nu permiteţi condiţiilor asupritoare din lume să vă descurajeze până la disperare. Deşi nelegiuirea şi facerea de rele sunt nestăpânite pe pământ, nu permiteţi ca aceste lucruri să vă conducă la concluzia că este profitabil să urmaţi aceeaşi cale. „Chiar dacă lucrează mână-n mână, omul rău nu va rămâne nepedepsit, dar sămânţa celor drepţi va fi eliberată” (Prov. 11:21, *AS*). Nu ajungeţi la concluzia că interesele voastre cele mai bune vor fi deservite umblând pe căile oamenilor răi din lume. Aceasta nu este calea eliberării. Amintiţi-vă că acum suntem în ziua lui Iehova şi a Regelui Său şi „în zilele Lui va înflori cel drept” (Ps. 72:7, *AS;* 1Pet. 3:12). Nu vă încredeţi în propria inimă, ci străduiţi-vă să umblaţi cu înţelepciune, pentru că „cel care se încrede în propria inimă este un nechibzuit; dar cine umblă cu înţelepciune, acela va fi eliberat.” – Prov. 28:26, *AS*.

[12] Nu vă gândiţi nici că nu trebuie să faceţi nimic, ci să aşteptaţi ca eliberarea să vină de la Dumnezeu. Noe nu a aşteptat eliberarea cu nepăsare; ci lumea căreia i-a predicat el s-a mulţumit să aştepte şi să nu facă nimic. Judecaţi voi în termeni de eliberare care cale a fost mai înţeleaptă. Fiecare persoană amintită în istoria Bibliei, în interesul căreia Iehova s-a arătat puternic precum un Eliberator, şi-a arătat mai întâi propria credinţă în puterea de eliberare a Celui Atotputernic. Pe de altă parte, gândiţi-vă la cei asemenea Faraonului din Egipt, care l-a dispreţuit pe Iehova şi a desconsiderat abilitatea Sa de a-i elibera pe oamenii care Îl iubesc şi Îl servesc. Faraon a fost încăpăţânat în împotrivire faţă de Dumnezeu, nici măcar omorârea florii bărbăţiei din Egipt nu l-a făcut să se răzgândească. Dar atunci când i-a fost luată viaţa, în faţa miraculoasei eliberări a izraeliţilor din Marea Roşie, dispreţul său a murit odată cu el. Gândiţi-vă la Goliat, care îşi urla sfidarea faţă de puterea salvatoare a lui Iehova până când piatra de eliberare a lui David, direcţionată de Dumnezeu, i-a adus la tăcere vocea răguşită (1Sam. 17:45-52, *AS*). Puterea de eliberare a lui Iehova a fost demonstrată în interesul lui Samson, umila falcă de măgar, înjosind săbiile, suliţele şi armura puternicilor filisteni. – Judecători 15.

Cuprins

[13] Eliberarea necesită credinţă, şi credinţa necesită fapte care să îi dea sens. Faptul că va exista o eliberare pentru unii oameni din această lume rea, la sfârşitul său, înseamnă, de asemenea, că alţii nu vor avea parte de ea în dreapta lume nouă. În fiecare perioadă de judecată divină a fost la fel: unii au fost eliberaţi, alţii au eşuat. Parabola lui Isus despre „oi şi capre" arată că va exista o situaţie asemănătoare acum, la sfârşitul acestui sistem de lucruri. „Oile" merg spre viaţă veşnică, şi „caprele", neeliberate, spre distrugere veşnică (Mat. 25:31-46, *NW*). Atunci este clar motivul pentru predicarea veştii bune, pe tot pământul locuit, ca mărturie, şi anume, ca oamenii să ştie cine este adevăratul Eliberator şi să cunoască aranjamentul de eliberare al Împărăţiei Sale. „Dumnezeu a considerat că este bine ca, prin nebunia a ceea ce se predică, să-i salveze pe cei ce cred" (1Cor. 1:21, *NW*). Să ignori acest mesaj înseamnă să dispreţuieşti abilitatea lui Dumnezeu ca Eliberator, la fel de sigur cum a dispreţuit-o Faraonul Egiptului. Să nu fiţi găsiţi în clasa lui Faraon!

[14] Nici să nu vă fie ruşine de cei care ridiculizează, poate, ideea unei mari eliberări, acum foarte aproape, din această lume rea; sau de cei care îşi bat joc de perspectiva eliberării de către Iehova a celor morţi din morminte. Aveţi grijă să nu pierdeţi din minte cuvintele lui Petru, el însuşi un susţinător de frunte al eliberării de mânia viitoare în lumea dreaptă. Chiar Petru a văzut necesitatea de a ne stârni abilităţile de cugetare, pentru a păstra în minte, în primul rând, împotriva unui mare val de lipsă de credinţă, adevăruri profunde cu privire la eliberarea lui Dumnezeu. El a spus: „Mai întâi de toate, să ştiţi că în zilele din urmă vor veni batjocoritori cu batjocurile lor, care vor acţiona după dorinţele proprii şi care vor zice: 'Unde este promisa Lui prezenţă? De fapt, din ziua când au adormit strămoşii noştri în moarte, toate lucrurile continuă exact ca de la începutul creaţiei'" (2Pet. 3:1-4, *NW*). Aceasta este atitudinea lumii. Dacă n-ar fi aşa, atunci n-ar mai fi astfel de eforturi frenetice de auto-eliberare ca cele care se văd astăzi printre toate naţiunile. Dar, cu toate eforturile, nu există o fărâmă de garanţie pentru siguranţă şi eliberare, nici nu există vreo asigurare reală în orice plan uman proclamat până acuma. Totul este un experiment grandios, cu o nepăsare totală faţă de eşecurile trecute. – Ps. 20:7; 146:3.

[15] Vrei să experimentezi cu viaţa ta? Eşti mulţumit să rişti totul pe şansa că poate planurile umane îţi vor da posibilitatea să supravieţuieşti, indiferent ce probleme se vor abate asupra lumii, acum sau în viitorul apropiat? Sau eşti interesat de o eliberare, care este sigură, garantată, dincolo de orice umbră de îndoială? N-ar fi mai bine aşa şi să folosim judecata sănătoasă pentru a ne încrede în eliberarea lui Iehova pentru o lume nouă şi dreaptă? Dovezile despre abilitatea Sa de eliberare sunt covârşitoare. Dovada că El înaintează să creeze un nou sistem de lucruri în această lume, în care Îi va elibera pe cei care iubesc dreptatea, abundă în Scripturi. Sub o examinare amănunţită nu poate exista nici o îndoială că, în scurt timp, va avea loc pentru oamenii ce trăiesc acum cea mai mare eliberare din istoria omenirii, şi, aceasta în pofida mâniei lui Iehova, manifestată în cea mai mare distrugere care s-a abătut vreodată asupra rasei umane. Dacă aceasta este eliberarea pe care o cauţi, de ce nu mergi la Cel care ştie cum să elibereze?

Cuprins

[16] Regele David Îl cunoştea pe Marele Eliberator, Iehova, şi, deşi el însuşi un puternic om de război, nu a omis să se bizuiască pe Iehova pentru salvare. Poate exista vreun omagiu mai mare adus lui Iehova, ca Eliberator, decât cel acordat Lui de David? Ascultaţi!

[17] „Te iubesc, o, Iehova, tăria mea. Iehova este stânca mea, fortăreaţa mea şi eliberatorul meu. ... Frânghiile Şeolului mă înconjuraseră; cursele morţii erau întinse înaintea mea. În necazul meu L-am chemat pe Iehova şi am strigat la Dumnezeul meu: din templul Său, El mi-a auzit glasul. ... Atunci pământul a început să se clatine şi să se zguduie; chiar temeliile munţilor s-au cutremurat şi s-au clătinat, pentru că El se mâniase. Un fum i s-a ridicat din nări şi un foc mistuitor i-a ieşit din gură. … Iehova a tunat în ceruri. ... Din înălţimi, El şi-a întins mâna, m-a luat; m-a scos din multe ape. El m-a eliberat de duşmanul meu cel puternic. ... M-a eliberat, fiindcă şi-a găsit plăcerea în mine. Iehova m-a răsplătit după dreptatea mea.” – Ps. 18:1-20, *AS*.

[18] În acelaşi mod îi va elibera Iehova, la sfârşitul acestei lumi, pe aceia în care îşi găseşte plăcere, datorită devotamentului lor pentru El. El îi va răsplăti după dreptatea lor demonstrată prin încrederea în El şi ascultare credincioasă în serviciu împreună cu puternica Sa organizaţie. Aceasta nu este o eliberare doar de dragul eliberării, ci o eliberare din pricina onoarei şi gloriei numelui Său. Aceasta va demonstra, odată pentru totdeauna, pentru întreaga creaţie, că Iehova este Dumnezeu Suprem şi că tot ce există Îi datorează loialitate, supunere şi devotament, ca Mare Eliberator şi Suveran al Universului. Numai cei care manifestă această măsură deplină de devotament vor trăi în dreapta Sa lume nouă, pentru că alţii nu vor fi salvaţi de mânia Sa, care va veni asupra acestei lumi, de sub dominaţia Diavolului.

[Întrebări pentru studiu]

1. Cum a mers Iehova mai departe spre eliberarea oamenilor dispuşi spre dreptate?
2. Cine sunt acum o parte a „cerurilor noi” şi prin ce autoritate au predicat ei venirea eliberării, în timp ce se aflau pe pământ?
3. Ce alţi paşi spre eliberare pentru „cerurile noi” face Iehova?
4. Sub ce judecată au ajuns oamenii dedicaţi de pe pământ şi ce promisiune le-a fost făcută?
5. Cine mai aşteaptă eliberare pentru „cerurile noi” şi de ce nu omenirea în general?
6. Ce eliberare îi aşteaptă pe alţii din familia umană?
7. Ce schimbare înseamnă că trebuie să aducă eliberarea unei „mulţimi mari” pentru o lume dreaptă pe pământ?
8. Cum se armonizează aceasta cu scopul declarat al lui Dumnezeu pentru cer şi pământ? Ce arată că cerinţa cheie este *cunoştinţa*?
9. Ce eliberare mai importantă garantează Iehova, dincolo de eliberarea de actualele dificultăţi din lume?
10. Ce perspective de succes există pentru actualele eforturi de auto-eliberare, în opoziţie cu calea lui Iehova?

Cuprins

11. Ce chestiuni importante trebuie ţinute minte acum, referitor la comportament?
12. Ce cale de acţiune se dovedeşte acum neînţeleaptă din cauza exemplelor din trecut?
13. Ce este adevărat acum, referitor la eliberare, ca în fiecare perioadă de judecată divină? Atunci, de ce predicăm?
14. Ce poziţie fermă este necesară acum din partea celor care caută eliberare?
15. Ce cale de acţiune dictează judecata sănătoasă?
16,17. Cum a manifestat David o judecată sănătoasă în chestiunea eliberării?
18. Ce va demonstra eliberarea lui Iehova de la Armaghedon o dată şi pentru totdeauna?

Alegând viaţa în lumea cea nouă

Împlinirea profeţiei din Biblie arată că noi trăim în pragul lumii noi a lui Dumnezeu. Dumnezeu ne asigură că această lume nouă va fi o lume a dreptăţii, a păcii şi a bucuriei, o lume cu o sănătate a minţii şi a trupului; o lume în care toată omenirea va fi unită în închinarea lui Iehova. – Isa. 26:9; Mal. 1:11; Mat. 24:32-34; Apoc. 21:4, *NW*.

Prin predicarea Evangheliei oamenilor din toate naţiunile li se oferă oportunitatea de a alege viaţa în lumea nouă a lui Dumnezeu. Moise a spus: „Iau azi cerul şi pământul martor împotriva ta că ţi-am pus înainte viaţa şi moartea, binecuvântarea şi blestemul; prin urmare, alege viaţa ca să trăieşti.” – Deut. 30:19, *AS*.

Cu toate acestea, alegerea lumii noi necesită mai mult decât să spunem că facem aşa în atât de multe cuvinte. Exact aşa cum prin acţiunile noastre, prin faptul că mâncăm, bem, dormim şi lucrăm, ne satisfacem cerinţele trupului, arătăm că alegem să trăim acum, tot la fel prin acţiunile noastre, prin faptul că îndeplinim cerinţele lui Iehova, trebuie să arătăm că alegem viaţa în lumea nouă a lui Dumnezeu.

Unii susţin că să manifeşti iubire de aproape este tot ce cere Dumnezeu de la ei. Dar aceştia trec complet cu vederea faptul că atunci când a rezumat legea lui Dumnezeu, Isus Cristos a pus pe primul loc să iubeşti pe Iehova Dumnezeu cu toată inima, cugetul, sufletul şi puterea ta. El i-a spus tânărului bogat nu doar să dăruiască săracilor, ci şi să fie urmaşul lui. Isus a venit pe pământ cu scopul de a pune mărturie despre adevăr. – Mat. 19:16-22; Marcu 12:29-31; Ioan 18:37, *NW*.

Şi nu doar sinceritatea va împlini cerinţele lui Dumnezeu pentru viaţă în lumea Sa nouă; altminteri El nu ne-ar fi dat Cuvântul Său, Biblia şi n-ar fi poruncit s-o studiem. Adevărul, nu sinceritatea, este cel care ne face liberi. „Ceea ce omul crede a fi o cale dreaptă se poate sfârşi pe cărarea morţii”. Despre izraeliţi, Dumnezeu a zis: „Poporul Meu este distrus din lipsă de cunoştinţă”. Să ne mulţumim cu ce credem că este bine înseamnă să ne punem voinţa noastră

Cuprins

deasupra celei a lui Dumnezeu şi aceasta este idolatrie. – 1Sam. 15:22,23; Prov. 14:12, *Mo*; Osea 4:6; Ioan 8:32; 2Tim. 2:15, *NW*.

Şi nu o va face orice religie. Noi trebuie să facem fapte drepte pe o temelie dreaptă, altfel Isus ne va spune: „Niciodată nu v-am cunoscut. Duceţi-vă de la mine, lucrători ai fărădelegii". Orice plantă ce nu este plantată de Iehova Dumnezeu va fi smulsă din rădăcini de El. Dacă urmăm orbeşte lideri religioşi orbi şi noi o vom sfârşi în groapa nimicirii. – Mat. 7:21-27; 15:12-14; 1Cor. 3:10-13, *NW*.

Noi arătăm că alegem viaţă în lumea nouă studiind Cuvântul lui Dumnezeu şi dobândind cunoştinţă despre Împărăţie şi lumea nouă atât de aproape acum. Noi mai arătăm acest lucru vorbindu-le altora despre lumea nouă ca şi ei să aleagă viaţa în ea. Acest lucru poate însemna o lucrare dificilă şi poate atrage după sine persecuţie, dar ce contează? Muncim din greu să ne susţinem viaţa în această lume veche, nu-i aşa? Viaţa în lumea nouă este cu atât mai bună.

[Notă de subsol]

Pentru detalii vezi *Turnul de veghere* din 15 martie, 1952.

Întrebări de la cititori

Este potrivit ca cuplurile logodite să aibă relaţii sexuale? – M.A., Norvegia.

În Scandinavia şi pretutindeni altundeva această îngăduire a relaţiilor sexuale poate că este ceva practic, în special în timpul logodnelor de lungă durată, uneori mulţi ani, şi aceasta cu aprobare publică. Dar dacă aceasta este permisă cu aprobarea publicului, n-o face să fie corectă. Scopul relaţiilor sexuale n-ar putea fi scopul adevăratei căsătorii, anume de a da naştere la copii, căci altminteri ar trebui să fim martori la naşteri de copii de către aceste cupluri în timpul logodnei lor, mai ales în cazul logodnelor de lungă durată, şi înainte să se facă acte legale. Evident, atunci, trebuie să se facă eforturi, cumva, pentru a se evita să aibă copii, ca rezultat al acestor acte sexuale şi din acest motiv aceasta n-ar putea fi privită nici măcar ca o căsătorie de drept comun. Căsătoriile de drept comun se fac de cupluri fără gândul de a le legaliza, ci să aibă totuşi copii.

Atunci când se încheie o logodnă în vederea căsătoriei, cuplul, părinţii şi persoana responsabilă de aceasta înţeleg că într-o zi va avea loc căsătoria celor doi. Nu logodna, ci căsătoria efectivă este cea care le dă dreptul celor doi să aibă relaţii sexuale. Dacă în timpul logodnei sunt permise relaţiile sexuale, înainte de vreme, şi bărbatul moare, sau nu se căsătoreşte cu ea din alte incidente, atunci femeia cu care s-a logodit nu va mai fi fecioară şi nu va mai putea fi niciodată dată unui bărbat ca fecioară, chiar dacă n-a fost căsătorită niciodată legal sau prin drept comun. Acest fapt în sine condamnă practica greşită.

Şi unde există ceva teocratic în legătură cu aceasta? În teocraţia tipică a Israelului fecioara logodită era obligată să-şi păstreze fecioria până când soţul

Cuprins

promis ei o lua din casa părinţilor ei la a lui. Dacă un bărbat molesta o fecioară care nu era logodită, atunci era obligat să-i dea tatălui acesteia zestre şi s-o ia imediat de soţie, fără perioada obişnuită de logodnă. Şi în acest caz lui nu i se permitea să divorţeze de ea toată viaţa, deoarece o violase şi o umilise – Ex. 2:16,17; Deut. 22:28,29.

Referitor la adunarea creştină, care este ilustrată de o fecioară logodită din Israel, apostolul Pavel a scris: „Sunt gelos pe voi cu o gelozie evlavioasă, căci eu personal v-am promis în căsătorie unui soţ, să vă prezint ca o fecioară pură pentru Cristos” (2Cor. 11:2, *NW*). În armonie cu această ilustraţie, fata logodită trebuie să fie fecioară la timpul când se căsătoreşte legal, sau dacă este văduvă nu trebuie să aibă relaţii sexuale cu noul soţ în timpul perioadei de logodnă cu el, înainte de căsătoria efectivă.

Practica relaţiilor sexuale în timpul perioadei de logodnă a unui cuplu înseamnă comitere de curvie sau relaţii necurate. Creştinul informat, care luptă pentru viaţă în lumea nouă, nu se va deda la aşa ceva, căci dacă face aşa înseamnă să se conformeze acestei lumi şi modului ei de cugetare şi nu standardelor drepte şi curate ale lumii noi a lui Iehova. Părinţii creştini ai unei fete nu-şi vor da consimţământul, sau nu vor permite, ca un tânăr, fie că este creştin mărturisit, fie din această lume veche, să aibă relaţii sexuale cu ea înainte de căsătoria legală.

Adunările creştine nu vor subscrie la această practică nici în ţările unde acesta este un obicei recunoscut public. Ei vor cere celor din tovărăşia lor să se abţină de la această practică sau să renunţe la ea, dacă nu se căsătoresc imediat. Dacă perioada de logodnă este prea lungă pentru cuplu să o suporte fără convieţuire, atunci să-şi încheie logodna cât mai curând posibil şi să înceapă căsătoria legală cu drepturile ei onorabile. „Este mai bine să se căsătorească decât să ardă de pasiune.” – 1Cor. 7:9, *NW*.

Contribuţia bufetului cu autoservire

Cu o mătură curată un mare depozit, un garaj auto şi câteva corturi de mărime potrivită au fost transformate într-o magazie de alimente, o bucătărie nou nouţă şi un bufet cu autoservire, suficient de mare să adăpostească 26 linii de autoservire, fiecare de aproximativ 40x60 picioare. Acestea au fost minunile făcute de martorii lui Iehova la congresul lor de pe Stadionul Yankee din 1950. Peste 15.000 de persoane au fost hrănite prin intermediul liniei bufetului cu autoservire, într-o oră. La o singură masă au fost necesare patru până la cinci mii livre de carne de vită, pui sau peşte. S-au folosit pentru fiecare masă peste 5.000 livre cartofi, precum şi între 600 şi 700 pâini, 600 cutii legume şi 400 galoane de salată. În prima jumătate a congresului de opt zile s-au folosit 50.000 livre de carne de vită, 10.000 livre de peşte, 80 tone legume conservate şi mii de lăzi de varză, salată şi ceapă.

Bucătăria care a furnizat necesităţile bufetului cu autoservire a constat din cincizeci bucătari şi ajutoare, cuprinzând cel puţin o duzină de bucătari profesionişti cu experienţă. Pentru a pregăti proviziile pentru gătit a fost angajat un număr mare de femei pentru a curăţa multele legume. Măcelarii profesionişti au tăiat şi au preparat cantităţile mari de carne necesare. Peste 35.000 persoane s-au perindat prin liniile bufetului cu autoservire duminică după amiaza. Mâncarea de la bufetul cu autoservire a fost gustoasă şi în porţii generoase. Confortul acestuia s-a dovedit un mare salvator al timpului. Contribuţia bufetului cu autoservire la un congres plin de succes poate fi apreciată doar văzând-o direct.
Aşadar, nu rataţi să fiţi pe linia bufetului cu autoservire, veniţi la congres între 19-26 iulie, 1953, pe stadionul Yankee!

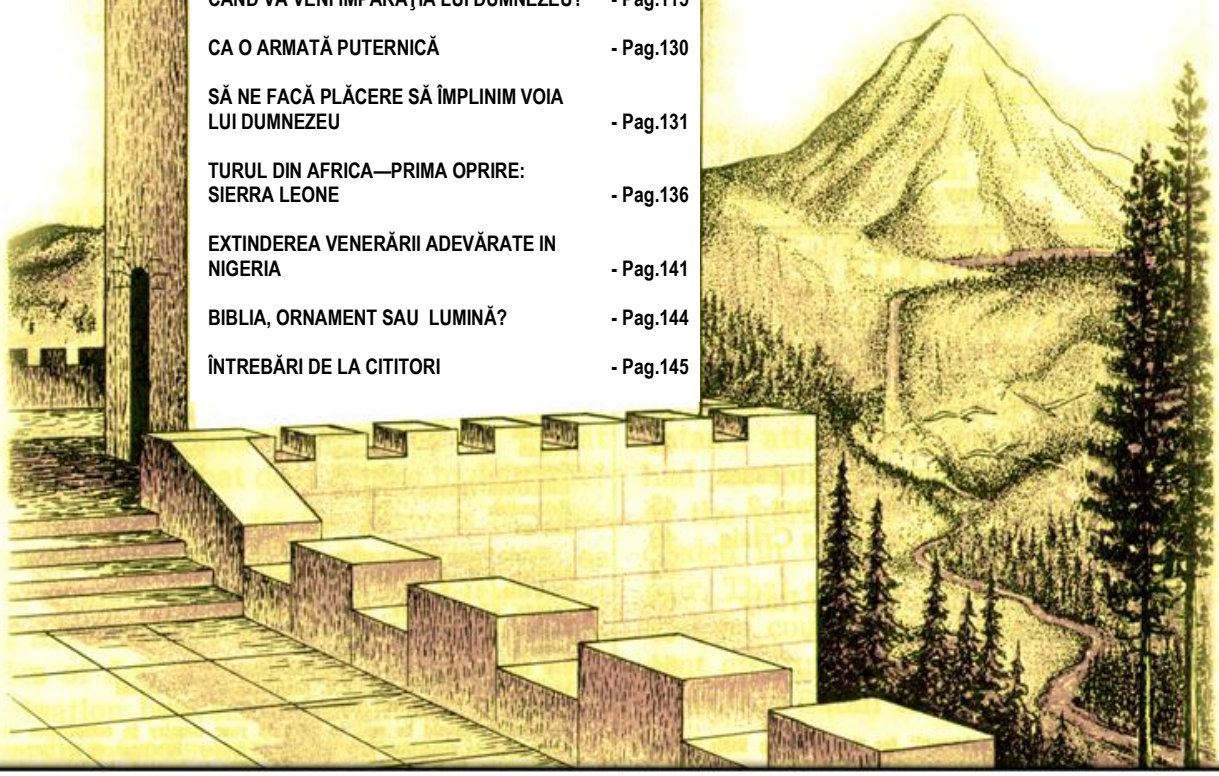
TURNUL de VEGHERE

15 FEBRUARIE 1953 Nr. 4

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

CÂND VA VENI ÎMPĂRĂŢIA LUI DUMNEZEU?	- Pag.115
CA O ARMATĂ PUTERNICĂ	- Pag.130
SĂ NE FACĂ PLĂCERE SĂ ÎMPLINIM VOIA LUI DUMNEZEU	- Pag.131
TURUL DIN AFRICA—PRIMA OPRIRE: SIERRA LEONE	- Pag.136
EXTINDEREA VENERĂRII ADEVĂRATE IN NIGERIA	- Pag.141
BIBLIA, ORNAMENT SAU LUMINĂ?	- Pag.144
ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI	- Pag.145

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul ”Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delicvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

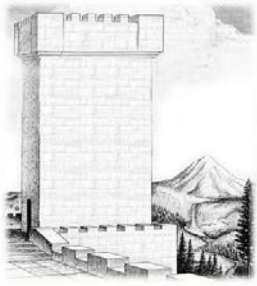
Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Cristos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

15 februarie 1953 **Nr 4.**

CÂND VA VENI ÎMPĂRĂŢIA LUI DUMNEZEU?

„În viziunile mele de noapte am văzut venind pe norii cerului pe cineva ca un fiu al Omului şi ... i s-a dat stăpânire, glorie şi o împărăţie" – Dan. 7:13, 14, *AS.*

Iehova Dumnezeu l-a creat pe om cu minte cu care să gândească. El poate folosi această minte pentru a judeca. El poate lua în considerare părerile altora şi poate hotărî de unul singur ce este bine şi ce este rău. Acest lucru înseamnă că el poate progresa, învăţând, la fel cum poate şi să renunţe la concluziile învechite, care se dovedesc a fi eronate. Cu toate acestea, mulţi refuză să-şi folosească mintea şi preferă să-i lase pe alţii să gândească pentru ei. Când sunt lansate idei noi, la început, şi de cele mai multe ori, acestea sunt respinse. La începutul secolului al XIV-lea (A.D.), oamenii trăiau în mare ignoranţă, în comparaţie cu zilele noastre. Ei se bazau pe profesorii şi teologii lor, care, la rândul lor, se bizuiau pe descoperirile făcute de cunoscut ale oamenilor care au trăit înaintea lor, multe dintre aceste descoperiri fiind nefondate. Atunci când erau prezentate idei noi, teologii din acele zile le respingeau.

[2] În anul 1543, Copernic a publicat o lucrare în care a respins vechea idee potrivit căreia soarele şi toate stelele se învârt în jurul pământului, ca un centru, după cum se învăța atunci în toate universităţile. Deşi avea dreptate, teoria sa a fost respinsă. Galileo a dovedit că Aristotel s-a înşelat amarnic în multe privinţe, însă acest lucru nu a fost suficient. Lucrările sale i-au ofensat pe cei care-şi puseseră încrederea în Aristotel, printre aceştia numărându-se şi teologii şi, deşi Galileo avea dreptate, el a fost convocat înaintea Inchiziţiei şi unele dintre teoriile sale au fost condamnate de către autorităţile bisericeşti. El a fost apoi condamnat la încarcerare şi supraveghere, şi acolo a rămas până la moartea sa. Oamenii şi-au continuat viaţa şi, la fel ca cei dinaintea lor, au trăit şi au murit, respingând faptele demonstrate, şi agăţându-se de ideile false, învechite.

[3] Deşi pare ciudat, trăim o situaţie similară şi în prezent. Mulţi oameni nu îşi folosesc mintea, ci, mai degrabă, lasă pe alţii să gândească pentru ei. Când este prezentat un raţionament logic, ce infirmă o concepţie populară sau ceva ce au fost învăţaţi, ei îl resping. Ei trăiesc şi mor, încă agăţându-se de ceea ce este fals.

Cuprins

[4] Astăzi, când ne uităm în jurul nostru, observăm clar starea generală a omenirii. În fiecare naţiune există dovada fricii, a neliniştii şi o dorinţă aprigă de a trăi în împrejurări paşnice. În creştinătate oamenii sunt învăţaţi de la naştere despre o împărăţie ce va veni, despre o mai bună formă de domnie, da despre împărăţia lui Dumnezeu. Sfârşitul lumii a fost prezis cu generaţii în urmă, în feluri diferite. Diverși așa-zișI profeţi au vestit că sfârşitul lumii avea să vină în curând şi mulţi oameni și-au părăsit locuințele, căutând un refugiu.

[5] Atitudinea și concepția generale în legătură cu Împărăţia lui Dumnezeu sunt într-adevăr foarte confuze. Este ceva abstract. Ei știu despre o „împărăţie”, și cam atât. De exemplu, atunci când se gândesc la Împărăţia lui Dumnezeu, unele persoane aşteaptă să meargă în cer şi în felul acesta o înţeleg. Alții se aşteaptă ca omul să întemeieze Împărăţia pe pământ, şi mulţi aşteaptă ca lumea să fie convertită la Evanghelie şi apoi va fi stabilită împărăţia lui Dumnezeu. Mai sunt alţii care susţin că Isus va apărea în formă văzută şi atunci va întemeia Împărăţia lui Dumnezeu pe pământ. Totuşi, chiar aceștia cred că vor merge în cer. Unii chiar cred că Împărăţia lui Dumnezeu se află în creaturile umane. O imagine confuză şi îndoielnică, într-adevăr, în care fiecare are propria opinie. Ei vor trăi şi vor muri cu propriile concluzii, dar asta nu le face să fie corecte. Nu înseamnă că Împărăţia nu există, și nici că nu va exista o Împărăţie.

[6] De exemplu, poţi fi un observator la un proces, unde auzi mărturia mai multor martori, cu privire la un accident. Unul spune că a văzut-o pe doamna care a fost rănită, urcând în autobuz. Altul spune că și el a văzut cum doamna a fost accidentată, dar că ea nu urca în autobuz, ci cobora din el. O a treia persoană jură că a văzut toată întâmplarea şi nicio doamnă nu s-a urcat și n-a coborât din autobuz, și nici măcar nu era vorba despre o femeie, ci despre un bătrân. Toţi pretind că au văzut accidentul, dar fiecare oferă o imagine diferită. Cu toate acestea, faptul că imaginea este confuză, nu înseamnă că accidentul nu a avut loc. El chiar s-a petrecut. Există indicii că acesta a avut loc și că cineva a fost rănit. Evident, dificultatea e dată de interpretările celor câtorva persoane, referitoare la eveniment. Dar cum pot fi rezolvate neînţelegerile? Prin luarea în considerare a tuturor probelor, prin investigare, cu scopul de a ajunge la o concluzie logică. Cineva nu are dreptate, poate că toţi martorii au oferit mărturii inexacte, dar este datoria judecătorului să determine adevărul. El este cel ce poate face acest lucru.

[7] Aşa este şi cu Împărăţia lui Dumnezeu. Concepția creștinătăţii cu privire la aceasta este confuză. Dar înseamnă oare aceasta că nu există o Împărăţie? Înseamnă imaginea confuză pe care o prezintă purtătorii de cuvânt ai creştinătăţii că Biblia, Cuvântul lui Dumnezeu, nu este adevărată sau că Împărăţia lui Dumnezeu nu există? Nu! Cineva nu are dreptate, poate toți purtătorii de cuvânt ai creştinătăţii, dar tu trebuie să fi judecătorul. O poţi face. Cum? Analizând diferitele păreri. Punând în balanţă dovezile, cu luciditate. Mergând direct la sursă, care este Biblia; astfel, vom ajunge la o concluzie exactă, logică.

[8] Recurgând la Biblie, aflăm că mulţi oameni se roagă rugăciunea Domnului fără o înţelegere potrivită. Dar ce poţi spune despre tine? Te rogi cu înţelegere? Eşti negustor, sau poate fermier, ori politician, director sau muncitor? Oricare ar fi

Cuprins

cursul vieții tale, ce înseamnă împărăţia lui Dumnezeu pentru tine? Când va veni? Care este scopul lui Dumnezeu cu privire la aceasta? Care este perspectiva ta în ceea ce privește Împărăţia? Cum te potriveşti tu în scopul lui Dumnezeu cu privire la împărăţia Sa? Care este înţelegerea ta?

[9] După examinarea Scripturilor, aflăm că omul a fost creat şi pus în grădina Eden. Era scopul lui Dumnezeu, ca omul să trăiască în condiţii perfecte, pe vecie. Cu toate acestea, omul a păcătuit şi, drept urmare, moartea a venit asupra tuturor oamenilor şi toți sunt născuţi în păcat (Ps. 51:5; Rom 5:12 *NW*). A fost scopul lui Dumnezeu să răscumpere omenirea dintr-o asemenea stare. Dar cum avea El de gând să facă acest lucru? Prin aranjamentul Împărăţiei. Şi aşa se face că la Geneza 3:15, Dumnezeu vorbeşte despre această împărăţie şi prezice venirea unui „seminţe" pentru a înfăptui acest lucru şi pentru a aduce pace întregii omeniri. De asemenea, la acestea se face referire și în Geneza 12:3, 7 (*AS*), unde este scris: „Voi binecuvânta pe cei ce te vor binecuvânta, şi voi blestema pe cei ce te vor blestema; şi toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine. Şi Iehova i s-a arătat lui Avraam, şi a zis: Toată ţara aceasta o voi da seminţei tale". Sămânța la care se făcea referire a fost identificată mai târziu, în Romani 1:1, 3 şi Galateni 3:16 *NW*, drept Isus Cristos, „care a fost născut din sămânţa lui David, după carne". Acest Fiu al lui Dumnezeu și-a jertfit viaţa, în carne, în mod ascultător, şi a fost înviat în spirit.

[10] Biblia clarifică faptul că Isus a fost înviat în spirit. În acest punct este suficient să spunem că există multe controverse cu privire la învierea lui Cristos. Mulți fac referire la diferitele sale apariții pe pământ. Totuşi, chiar aceștia nu reuşesc să înţeleagă că dacă a fost înviat în carne de ce a mai fost nevoie să-şi materializeze un corp. Observaţi relatarea care declară că: „după opt zile, discipolii Lui erau iarăşi înăuntru, şi Toma, împreună cu ei. Şi a venit Isus, deşi uşile erau încuiate, şi a stat în mijlocul lor" (Ioan 20:26 *NW*). Spuneţi-ne, vă rugăm, cum a trecut Isus prin uşile încuiate, dacă a fost înviat în carne. Faptul că el a apărut într-o cameră după ce a trecut prin uşile închise, încuiate, arată că el era un spirit şi doar a îmbrăcat acea formă spirituală cu un trup de carne, cu scopul de a le arăta discipolilor săi că era în viaţă.

[11] Nu a fost nimic neobișnuit. Și îngerii se materializaseră înainte, dar nu ne referim la ei în acele timpuri ca la creaturi umane, ci ca la creaturi spirituale (Gen. 19:1-11, 32:1, 2; Ioan 20:12 *NW*). Așa trebuie să fie și în acest caz; altfel, ce carne a jertfit Isus? Dacă ar fi fost înviat în carne, nu ar fi mai fi fost nici o carne care să fie jertfită. Amintiţi-vă că prin jertfirea de către Cristos a cărnii sale, el a furnizat răscumpărarea omenirii. Dar care ar fi fost beneficiul acestei răscumpărări dacă Cristos îşi lua înapoi acea viaţă şi dacă ar fi acum în trup de carne? Dar că el a fost înviat în spirit suntem informaţi la 1 Petru 3:18 (*NW*), unde scrie: „Pentru că şi Cristos a suferit odată pentru totdeauna faţă de păcate, o persoană dreaptă pentru cei nedrepţi, ca să vă ducă la Dumnezeu, fiind omorât în carne, dar fiind făcut viu în spirit". Mai mult decât atât, la 1 Corinteni 15:50 (*NW*), se spune cum: „Carnea şi sângele nu pot să moştenească Împărăţia lui Dumnezeu". Nicio învăţătură superioară sau filozofică din partea criticilor noștri religioși nu poate explica fără

Cuprins

Cuvântul lui Dumnezeu astfel de adevăruri simple, pe care și un copil le poate înțelege.

[12] De asemenea, Ioan 6:48-51 (*NW*) ne informează despre cuvintele lui Isus în această privinţă, când spune: „Pâinea pe care o voi da este carnea mea, pentru viaţa lumii”, şi „dacă mănâncă cineva din pâinea aceasta va trăi veşnic”. Aici, Isus își instruiește urmașii să mănânce carnea sa; dar cum pot mânca ei carnea lui, dacă el nu a jertfit-o? El a jertfit-o. Așadar, e evident că el a fost înviat în spirit.

CÂTEVA OBIECȚII

[13] Dar ce înseamnă toate astea? Înseamnă că învierea lui Cristos a fost în spirit; prin urmare, și a doua venire a lui trebuie să fie tot în spirit. În acest punct unii poate că obiectează şi se referă la Faptele Apostolilor 1:11 (*NW*), unde scrie: „Bărbaţi galileeni, de ce staţi şi vă uitaţi pe cer? Acest Isus care a fost primit de la voi în cer, va veni în acelaşi mod în care l-aţi văzut mergând în cer”. Observaţi că înregistrarea declară că el va veni din nou, în același mod. Isus a dispărut din fața lor. Ei stăteau acolo, privind la cer, şi nu l-au mai văzut. El dispăruse şi totuşi ei continuau să se uite. Atunci îngerii au spus: ‚Ei bine, ce căutați? Același Isus, așa cum l-aţi văzut mergând în cer, va veni în acelaşi mod’. Ei nu au spus că el se va întoarce în aceeaşi formă. Ei nu vorbeau despre forma lui Isus, ci despre modul plecării sale. El a plecat în liniște, neobservat de lume. Lumea nu a văzut înălțarea Sa și în același mod se va întoarce.

[14] Dar alţii au în continuare obiecții şi fac referire la Apocalipsa 1:7 (*NW*), în care se spune: „Iată, el vine pe nori şi orice ochi îl va vedea, şi cei ce l-au străpuns; şi toate seminţiile pământului se vor întrista din pricina Lui”. Nu se spune că ei îl vor vedea? Examinând acest text, trebuie să recunoaştem că este figurativ. De exemplu, religioniștii care l-au străpuns îl vor vedea venind. Acum, „străpungerea” n-ar putea fi făcută de acei religioniști, care au murit şi au fost îngropați de mult; deci, aceasta nu i-ar putea fi făcută direct lui Cristos. Matei 25:40 (*NW*), ne arată cum ar putea fi făcută această străpungere şi cum îi va fi făcută lui Cristos, căci se spune: „În măsura în care aţi făcut acest lucru unuia dintre cei mai neînsemnaţi dintre aceşti fraţi ai Mei, mie mi l-aţi făcut”. Răspunsul lor a fost că nu l-au văzut niciodată pe Cristos, sau că nu i-au găsit niciodată pe fraţii săi într-o asemenea stare ca cea pe care a descris-o el. Realitatea este că e ca și cum i-au făcut-o lui şi, prin urmare, l-au „străpuns”, persecutându-i pe urmașii lui, sau comportându-se astfel urât cu ei. Astfel, „străpungerea” menţionată în Apocalipsa 1:7 este figurativă. Prin urmare, și „a vedea” nu se referă la a-l vedea literal pe Cristos, cu ochii literali. Ei văd cu ochii înţelegerii. În Efeseni 1:18 (*NW*) se spune: „După ce vi s-au luminat ochii inimii, ca să ştiţi care este speranţa la care v-a chemat”. Așa că ei vizualizează sau văd prezența lui Cristos cu ochii înţelegerii. Acest lucru este în armonie cu Ioan 14:19 (*NW*), în care se spune: „Încă puţin timp şi lumea nu mă va mai vedea, însă voi mă veţi vedea”. Dacă el avea să vină în mod vizibil pe nori, ce anume ar opri lumea să-l vadă? Toată lumea îl va vedea. Cu toate acestea, el a spus că lumea nu-l va mai vedea, ci numai cei care l-au urmat şi care l-au servit pe pământ. Faptele arată că așa stau lucrurile. Prin urmare, „orice ochi” care-l va

Cuprins

vedea se referă la cei care vor fi făcuţi conştienţi de prezenţa lui în mod nevăzut, prin împlinirea profeţiilor Bibliei privind prezenţa lui.

[15] Dar ce legătură au învierea lui şi a doua sa venire sau prezenţă cu Împărăţia lui Dumnezeu? Au mare legătură, pentru că apostolii asociază a doua venire a lui Cristos cu Împărăţia şi cu sfârşitul lumii. Ei au întrebat, aşa cum se relatează în Matei 24:3 (*NW*): „Care va fi semnul prezenţei Tale şi al sfârşitului sistemului?" El i-a asigurat că va veni din nou, şi este evident că el are să facă acest lucru în spirit. Şi dacă prezenţa sa are loc la timpul când se va întemeia Împărăția, aceasta va însemna că nici Împărăția nu va fi vizibilă omului. Desigur, nu este nevoie ca el să vină din nou în carne. Carnea lui și-a îndeplinit scopul. El și-a jertfit carnea şi nu are nevoie să se umilească din nou, pentru că acum este înălțat în glorie cerească, așa cum arată Filipeni 2:5-11 (*NW*): „Când a luat înfățișare de om, s-a smerit și a devenit ascultător până la moarte, da moarte pe un stâlp de tortură. Chiar din acest motiv şi Dumnezeu l-a înălţat la o poziție superioară și i-a dăruit cu bunăvoință numele care este mai presus de orice alt nume". Deci, din moment ce acum este înălțat, cum poate fi el în carne şi în acelaşi timp să fie mai mare decât îngerii, chiar mai mare decât a fost înainte de a coborî din cer pe pământ? Din moment ce îngerii sunt spirite, şi toţi recunosc acest lucru, atunci, cu siguranţă, că și Isus Cristos este un spirit.

SĂ CĂUTĂM UN „ SEMN" VIZIBIL

[16] Ca cineva care pretinde că este creştin, îţi bazezi închinarea pe Biblie, nu-i aşa? Apoi, eşti interesat ce s-a întâmplat atunci când Isus a venit pe pământ în carne. Aceasta are o legătură importantă cu ceea ce luăm noi aici în considerare. Să analizăm, pe scurt, ce s-a întâmplat. Națiunea Israel exista atunci, dar sub jugul roman imperial. Ei încă mai aveau forma lor de închinare, încă mai aduceau jertfe şi aveau ceea ce noi numim acum Scripturile Ebraice, numite de obicei „Vechiul Testament". Fără îndoială că ei citeau despre venirea lui Mesia şi făceau referire la text, în Daniel 7:13, 14 (*AS*), unde se spune: „În viziunile mele de noapte am văzut venind pe norii cerului pe cineva ca un fiu al Omului și ... i s-a dat stăpânire, glorie și o împărăţie". Acum observați: ei au crezut că acest „semn" din ceruri va fi venirea Fiului omului pe nori şi va marca cea dintâi prezenţă a lui Mesia pe pământ. Dar ei căutau un semn vizibil, un semn vizibil al propriei lor interpretări; de aceea ei au interpretat profeţia lui Daniel în mod greşit, care, de fapt, se referea la cea de-a doua venire sau prezenţă a lui Cristos.

[17] Faptul că aveau un asemenea cuget în minte este dovedit de relatarea din Matei 16:1-4 (*NW*): „Aici fariseii şi saducheii s-au apropiat de El şi, ca să-l ispitească, i-au cerut să le arate un semn din cer. Răspunzând, El le-a zis: ‚Când se

Cuprins

lasă seara, obişnuiţi să ziceţi: «Va fi vreme frumoasă, fiindcă cerul este roşu ca focul»; iar dimineaţa: «Astăzi va fi vreme ploioasă de iarnă, fiindcă cerul este roşu ca focul, dar mohorât». Înfăţişarea cerului ştiţi s-o interpretaţi, dar semnele timpurilor nu sunteţi în stare să le interpretaţi. O generaţie rea şi adulteră continuă să caute un semn, dar nu i se va da alt semn, decât semnul lui Iona". Da, El era acolo; era în mijlocul lor, înfăptuind multe lucruri minunate, toate dovedind că El era Cel care trebuia să vină, dar ei nu L-au recunoscut şi continuau să caute un semn anume, necuvenit încă, pentru că interpretau greşit profeţia. Aşadar, Isus le-a spus: „Înfăţişarea cerului ştiţi s-o interpretaţi, dar semnele timpurilor nu sunteţi în stare să le interpretaţi". Nu este de mirare că le-a mai spus evreilor: „Dacă nu veţi vedea semne şi minuni, nu veţi crede nicidecum" – Ioan 4:48, *NW*.

[18] În ciuda refuzului lor de asculta, Isus şi urmaşii Săi au mers din loc în loc, predicând „Împărăţia cerului este aproape". Nu era acesta un mesaj ciudat, „Împărăţia cerului este aproape"? Într-adevăr, era ciudat pentru ei, dar era corect. De ce? Pentru că reprezentantul regal era prezent, era în mijlocul lor, iar în acest sens „împărăţia cerului era aproape". Că acest lucru este adevărat, avem propriile cuvinte ale lui Isus: „Împărăţia lui Dumnezeu nu vine într-un fel care izbeşte privirile şi oamenii nu vor spune: ‚Uite-o aici!' sau ‚Acolo!' Căci iată, împărăția lui Dumnezeu este în mijlocul vostru" (Luca 17:20, 21, *NW*). Aşadar, Împărăția lui Dumnezeu nu avea să vină printr-un semn exterior vizibil, aşa cum se aşteptau mulţi, printr-un fel care „izbeşte privirile". Nu, Isus era acolo şi predica, pe bună dreptate, că Împărăţia, în persoana Regelui ei, era aproape.

[19] Isus cutreiera ţara în lung şi-n lat, înfăptuind multe miracole, vindecând bolnavi, însănătoşindu-i pe cei şchiopi şi făcând multe lucruri minunate (Mat. 12:13, 22; 14:14; Luca 14:1-4, *NW*). Cineva ar crede că oamenii Îl salutau, fără excepţie. Mulţi au făcut acest lucru, dar alţii L-au respins (Mat. 12:14, 15; Marcu 11:18; Ioan 7:19, *NW*). Iată de ce: Chiar şi istoricii au scris despre acest om, care a înfăptuit lucrări extraordinare. Josephus relatează: „Acum era aproape în timpul când Isus, un om înţelept, dacă ar fi legal să-L numim om – căci El era autorul unor fapte minunate, un asemenea învăţător că oamenii primeau adevărul cu plăcere – a atras la sine atât numeroşi evrei, cât şi numeroşi păgâni. El era Cristos[ul]. Iar când Pilat, la propunerea principalilor oameni din mijlocul nostru, L-a condamnat la cruce, cei care L-au iubit de la început nu L-au părăsit; căci a apărut viu înaintea lor, din nou, a treia zi; aşa cum preziseseră profeţii divini aceste lucruri, şi încă zece mii de alte lucruri minunate legate de El" (Citat din *The Works of Flavius Josephus* (Whiston), Volumul II, „Antichităţi ale evreilor", Cartea XVIII, capitolul III, pagina 45). Gândiţi-vă la acest lucru! El a fost în mijlocul lor, a fost cu ei ca reprezentant al lui Dumnezeu, dar ei L-au respins, după cum se declară în Ioan 19:14, 15 (*NW*): „Şi el [Pilat] le-a zis iudeilor: ‚Iată regele vostru!' Dar ei au strigat: ‚Duceţi-l de aici! Duceţi-l de aici! Răstigniţi-l'. Pilat le-a zis: ‚Să răstignesc pe regele vostru?' Preoţii cei mai de seamă au răspuns: ‚Noi nu avem alt rege decât pe Cezar'".

[20] Ei căutau un semn cu încăpăţânare. L-au primit, dar tot nu au crezut. Care era semnul? „Semnul lui Iona", care este moartea şi învierea lui Isus, exact aşa cum le

Cuprins

spusese înainte: ‚Dar nu i se va da alt semn acestei generaţii rele şi adultere, decât semnul lui Iona'. Din cauza rebeliunii, au suferit nimicire, dar nu au primit semnul vizibil din cer pe care îl căutau. Chiar mulţi dintre discipoli, care umblau cu Isus şi erau apropiaţi de El, L-au părăsit înainte ca serviciul lui Isus să ia sfârşit. „De aceea, mulţi dintre discipolii Săi s-au întors la lucrurile lăsate în urmă şi nu mai umblau cu El" (Ioan 6:66, *NW*). Totuşi, mulţi L-au recunoscut şi nu au căutat atunci un semn ceresc vizibil; căci relatarea spune la Ioan 7:31 (*NW*): „Totuşi, mulţi din mulţime au crezut în el şi au început să spună: ‚Când va sosi Cristosul, nu va face mai multe semne decât a făcut omul acesta, nu-i aşa?" Cu siguranţă, nu! Ei au remarcat că El era Cel care urma să vină.

[21] Chiar şi după învierea sa, generaţia de atunci nu a crezut, căci câţiva ani mai târziu, apostolul a scris, în Corinteni 1:22, 23 (*NW*), arătând cum aceştia căutau încă un semn vizibil: „Pentru că iudeii cer semne, iar grecii caută înţelepciune; dar noi îl predicăm pe Cristos străpuns, care pentru iudei este un motiv de poticnire, iar pentru naţiuni o nebunie". Ei au avut dovada. Au avut faptele. Ar fi putut să-L accepte pe Isus, dar au refuzat. Ei au trăit şi au murit în starea lor confuză şi în lipsa de înţelegere a Împărăţiei lui Dumnezeu, căutând un semn vizibil din ceruri şi trecând cu vederea cea dintâi prezenţă a lui Isus Cristos, care era reprezentantul regesc al lui Dumnezeu.

[22] Cu acel cadru în minte, ce aştepţi să vezi ca să crezi că Împărăţia lui Dumnezeu a fost întemeiată? De vreme ce a fost întemeiată, ce te va convinge? Aştepţi să vezi vreun miracol, posibil un semn vizibil în ceruri? Există multe afirmaţii referitor la Împărăţia lui Dumnezeu. Care este cea corectă? Trebuie să iei în considerare dovezile, iar apoi, fii judecător. Ai dreptul să fii convins, dar este nebunesc să respingi adevărul. Pierzi!

[23] Dumnezeu a ştiut că Satan, cel rău, va încerca să întoarcă atenţia oamenilor de la Împărăţia lui Dumnezeu, atunci când a fost întemeiată. Aşa s-a întâmplat când Satan a fost alungat din ceruri pe pământ. El a fost mânios. El a băgat naţiunile în Primul Război Mondial. El a vrut să întoarcă atenţia oamenilor de la evenimentul important care avea loc atunci şi a continuat să facă aşa, prin mijloacele cele mai înşelătoare. Dar trebuie să se grăbească! De ce? Ascultaţi relatarea inspirată din Apocalipsa 12:9, 12 (*NW*): „Astfel, a fost aruncat jos balaurul cel mare, şarpele original, cel numit Diavol şi Satan, care înşeală întreg pământul locuit; ... Vai de pământ şi mare, pentru că Diavolul a coborât la voi cuprins de o mânie mare, ştiind că are o scurtă perioadă de timp".

[24] Da, adversarul cel rău ştie că acum are doar o scurtă perioadă de timp şi face tot ceea ce îi stă în putinţă să-i împiedice pe locuitorii pământului să recunoască aranjamentul Împărăţiei lui Dumnezeu. Ai observat că relatarea divină spune că el „înşeală întreg pământul locuit?" Cuvântul „înşeală" poartă cu el cugetul de amăgire sau inducere în eroare. Cine va nega faptul că „întreg pământul locuit" este amăgit şi indus în eroare, într-o înţelegere nepotrivită cu privire la Împărăţia lui Dumnezeu? Dar, aşa cum Dumnezeu a prevestit acest lucru, El a mai prevestit şi condiţiile care vor fi pe pământ în această vreme. În timp ce era pe pământ, Fiul Său Isus a spus: „Şi vor fi semne în soare, în lună şi în stele, şi pe pământ chinuri

Cuprins

ale naţiunilor, care nu vor şti ce să facă din cauza mugetului mării şi a agitaţiei ei, în timp ce oamenii vor leşina de frică, în aşteptarea lucrurilor care vor veni asupra pământului locuit; căci puterile cerurilor vor fi zguduite" – Luca 21:25, 26, *NW*.

[25] Această profeţie marchează timpul sfârşitului lumii, în care trăim acum, profeţie care este în armonie cu Apocalipsa citată mai sus. Acum, o să cauţi un semn vizibil în ceruri, aşa cum au făcut acei evrei rebeli în zilele lui Isus? Aştepţi ca asemenea lucruri să se întâmple, literal, în ceruri, aşa cum este menţionat în Luca, capitolul 21? Fii atent! Umblă cu grijă, căci s-ar putea să cauţi un semn vizibil în ceruri şi să treci cu vederea adevăratul şi importantul semn, care se află înaintea ta. Profeţia lui Isus, pe care a relatat-o Luca, spune că naţiunile sau popoarele vor fi în chinuri şi nu vor şti calea de scăpare şi, mai mult, oamenii vor leşina de frică. Dar de ce toate acestea? Relatarea spune, „din cauza mugetului mării şi a agitaţiei ei" şi din cauza lucrurilor pe care oamenii le aşteaptă să vină peste pământul locuit. „Marea" reprezintă acele multe milioane de oameni, care sunt instabili şi înstrăinaţi de Dumnezeu. Ei sunt într-o asemenea situaţie pentru că nu acceptă Cuvântul lui Dumnezeu şi de aceea sunt tulburaţi de condiţiile din lume. Ei se află într-o stare de frică, în întuneric.

[26] Prosperitatea omului nu mai există, aceasta cauzând suferinţă. Domnia omului este contrară Împărăţiei lui Dumnezeu şi astfel este văzută ineficientă, fără putere. Este plină de nelegiuire, mită, metode totalitare şi corupţie de toate formele. Diferitele guvernări şi planuri ale oamenilor sunt spulberate şi întunecate, iar ei nu pot face nimic în această privinţă; şi astfel se află într-o stare de frică. În ultimii şase mii de ani, omul a experimentat şi a eşuat. Dar masele umanităţii se agaţă încă de lumina slabă a aşa-numitei Naţiuni Unite şi chiar acum auzim în depărtare voci ce mormăie pentru ceva mai bun, un guvern mondial. Strigătul multora este că Naţiunile Unite reprezintă acum o ameninţare la adresa libertăţii mondiale! Deci aceasta este însăşi o dovadă a eşecului uman de până acum şi, aşa cum spunea Isus, oamenii leşină de frică, „neştiind ce să facă din cauza mugetului mării [oamenii instabili, înstrăinaţi de Dumnezeu] şi a agitaţiei ei". Faptele sunt înaintea ta, care au loc în împlinirea profeţiei ce prezice prăbuşirea domniei omului, ca într-un cutremur – Evrei 12:26-29, *NW;* Zah. 14:3-5, *AS*.

NAŢIUNI „STRÂNSE" ŞI OAMENI „DESPĂRŢIŢI"

[27] Dar, potrivit Bibliei, a fost prevestit că va avea loc ceva mult mai important. În aceeaşi profeţie despre sfârşitul acestui sistem de lucruri şi stabilirea Împărăţiei lui Dumnezeu, Isus spune: „Şi atunci va apărea în cer semnul Fiului omului şi ... El îşi va trimite îngerii cu sunet puternic de trâmbiţă, iar ei îi vor aduna pe aleşii Săi din cele patru vânturi, de la o margine a cerurilor la alta" (Mat. 24:30, 31, *NW*). Când vedem că are loc pe pământ ce spune profeţia, aceasta trebuie să însemne că Împărăţia lui Dumnezeu a fost întemeiată. Profeţia spune că vor fi trimişi îngeri cu

Cuprins

sunet de trâmbiţă. De ce? Pentru a-i aduna, de pe tot pământul, pe aleşii lui Dumnezeu. Tocmai am luat în considerare starea neliniştită şi dezorientată a lumii, care este în împlinirea profeţiei. Acum, ce mai observăm? Isus vorbeşte despre o lucrare de strângere. Ce fel de strângere? Srângerea în vreo naţiune sau într-un anumit punct de pe pământ? Nu! Ţine minte, îngerii sunt trimişi şi vor suna din trâmbiță. Auzi trâmbiţa? Nu! Şi nici să nu te aştepţi să vezi îngeri. Îngerii sunt trimişi să împlinească lucrarea. Ei sunt mesageri, de aceea duc un mesaj. Trâmbiţele sunt folosite pentru a anunţa ceva. Aşadar, îngerii cu sunet de trâmbiţă trebuie să se refere la predicarea Evangheliei sub îndrumare îngerească. De ce? Pentru că această profeţie vorbeşte de o lucrare de strângere, iar predicarea împrăştie vestea bună şi are ca rezultat, mai întâi, strângerea rămăşiţei celor pe care Dumnezeu îi alege pentru Împărăţia Sa cerească, alături de Isus Cristos. Mai târziu, oamenii cu bunăvoinţă vor auzi mesajul despre Împărăţie, ca şi cum ar auzi un sunet de trâmbiţă şi vor răspunde la acesta. Astfel, ei sunt strânşi dintre naţiunile tulburate şi dezorientate.

[28] Poţi nega că se întâmplă astfel? Observă aceste comentarii publicate în *Turnul de veghere* din 1 iulie 1920. Acum ne referim la părţile articolului „Evanghelia Împărăţiei”, pentru a arăta că acum are loc ceva foarte important, şi se petrece de mulţi ani, iar acest lucru este în împlinirea „semnului”. Pentru unii, poate că citatul nu are nici o semnificaţie, dar acesta este istorie înregistrată, ca dovadă a profeţiei împlinite. Ea are loc şi, reţine, noi luăm în considerare dovezile. Tu eşti judecătorul în această problemă. În acel articol se spunea, în parte: „Putem vedea acum că 1914 este o dată clar marcată în Scripturi. ... Calea pare deschisă acum pentru a înainta în lucrarea Domnului şi primul lucru care trebuie făcut ar părea să fie acceptarea mesajului adevărului. ... În acest scop data de 21 iunie [1920] a fost stabilită ca dată pentru începerea acestei lucrări. ... Aşadar, se pare că acum este timpul ca biserica să anunţe pretutindeni în creştinătate această veste bună. … Le cerem prietenilor, în mod serios, … să închirieze un loc de întâlnire bine plasat şi popular şi să anunţe detaliat o adunare publică”. Nu a existat îndoială în această privinţă. Rămăşiţa adunată a aleşilor lui Dumnezeu a răspuns apoi şi atunci a avut loc o activitate organizată, în împlinirea profeţiei de la Matei 24:14, „care anunţa împărăţia lui Iehova”.

[29] Când Cristos a fost pe pământ, şi-a trimis urmaşii să predice. Astăzi, sub îndrumarea lui Cristos şi a îngerilor numiţi, urmaşii Săi predică libertate oamenilor. Isus şi discipolii Săi au predicat un mesaj de mângâiere oamenilor; a fost diferit; nu a pus încredere în om, ci doar în Împărăţia lui Dumnezeu. Asta este situaţia de astăzi; şi pentru a arăta că nevoia de predicare a fost văzută din anul 1919, observă, te rog, aceste comentarii din *Turnul de veghere* din 15 aprilie 1919, pagina 120, paragraful 1: „Vine timpul ... când va veni libertatea pentru toată omenirea. În lume există mii de oameni buni şi sinceri, care cred că această libertate poate ajunge la ei prin Socialism; dar, pe această cale, libertatea este imposibilă. Pământul este ameninţat acum de ceea ce se cheamă, în mod obişnuit, „bolşevism”; şi mulţi şi-au pus speranţele în acesta, ca mijloc de libertate şi binecuvântare. Dar acestea sunt sortite dezamăgirii. Alţii speră că anarhia le va

Cuprins

aduce eliberare; dar acest plan, la fel ca şi celelalte planuri umane, trebuie să eşueze. Copilul lui Dumnezeu nu este deloc surprins să vadă că predomină printre oameni asemenea condiţii de nelinişte. De peste şase mii de ani, rasa umană se află în robia marelui Adversar şi cade sub marele duşman, moartea. … Masa umanităţii nu înţelege cum va veni această binecuvântare. A fost privilegiul creştinilor ... să vadă că această libertate va reveni omenirii prin iubitul Fiu al lui Dumnezeu, Isus Cristos". Reţine, aceasta se întâmpla în 1919 şi a fost publicată într-o revistă, distribuită pe tot pământul. De atunci încoace, aceeaşi lucrare de vestire a tot crescut, iar astăzi sute de mii predică despre calea spre libertate, prin Împărăţia lui Dumnezeu, sub Isus Cristos. Rândurile acestor creştini au crescut incredibil, iar martorii lui Iehova recunosc împlinirea profeţiilor - Ps. 68:11; Isa.60:1, 21, 22, *AS*.

[30] Ai citit vreodată acest text, relatat la Matei 25:31, 32 (*NW*)? Acesta spune: „Când va veni Fiul omului în gloria Sa cu toţi îngerii, atunci va sta pe tronul Său glorios. Şi toate naţiunile vor fi adunate înaintea Sa şi El îi va despărţi pe oameni unii de alţii, aşa cum desparte păstorul oile de capre". Ce crezi că înseamnă acest lucru? Se vorbeşte despre venirea „Fiului omului" împreună cu îngeri, despre o lucrare de strângere care va avea loc, şi că oamenii vor fi despărţiţi în două grupuri, oi şi capre. Acum Regele lui Iehova, Isus Cristos, se află pe tron şi îi desparte pe oameni şi face acest lucru prin predicarea Evangheliei Împărăţiei (Ps. 2:6-12, *AS*). Sute de oameni aud zilnic acest mesaj, îl acceptă şi astfel sunt despărţiţi de lume, iar oamenii sunt despărţiţi în oi şi capre. În felul acesta trebuie să se împlinească profeţiile luate în considerare, iar aceasta la întemeierea Împărăţiei lui Dumnezeu. Nu uita acest aspect: Astfel de lucruri pe care le vei vedea că se petrec, pe care le vei înţelege, vor arăta că Împărăţia lui Dumnezeu a fost întemeiată. Faptele nu pot fi negate, că are loc o asemenea lucrare. Faptul că nu „vezi" prezenţa lui Cristos în formă vizibilă, nu neagă prezenţa Sa în puterea Împărăţiei şi întemeierea acesteia.

[31] În Matei, capitolul 24, Cristos vorbeşte de multele aspecte ale semnului care va avea loc la sfârşitul lumii şi toate acestea laolaltă vor indica faptul că El este întronat. Ţine minte că profeţia spunea că El va sta pe „tronul Său glorios" şi că va apărea pe „nori". Evident că tronul Său glorios este în cer, iar norii denotă prezenţa Sa nevăzută, prezenţă care este descoperită prin împlinirea lucrării, în armonie cu profeţia. Ar fi o insultă la adresa poziţiei Sale glorioase să credem că Isus Cristos ar trebui să renunţe la acea poziţie înălţată de la dreapta lui Dumnezeu şi să vină pe pământ, în carne. Negăm faptul că Dumnezeu conduce activitatea poporului Său de pe pământ? Nu! Când se vorbeşte de cercetarea pe care o face El oamenilor, prin nimicire, aşa cum a făcut-o în trecut, înseamnă că Dumnezeu a trebuit să vină în mod vizibil pe pământ? Nu! Arătând că aşa stau lucrurile, în Fapte 15:14 (*NW*) se spune: „Pentru prima dată Dumnezeu şi-a îndreptat atenţia spre naţiuni, ca să scoată din ele un popor pentru numele Său". Deci, tot ceea ce este necesar, este ca Iehova să-Şi „îndrepte atenţia" sau să-Şi pună mintea să realizeze ceva şi aceasta se îndeplineşte. La fel şi cu „venirea" lui Cristos. Lui i s-a dat putere în ceruri, dar sfidăm o asemenea putere maiestuoasă să credem că el nu poate conduce treburile servilor Săi pe pământ, prin intermediul îngerilor Săi, în timp ce stă pe tronul Său

Cuprins

glorios (Ex. 32:34; Isa. 26:14). Faptul că acesta este punctul de vedere corect, este arătat prin cuvintele lui Cristos, când spune: „De acum înainte îl veţi vedea pe Fiul omului stând la dreapta puterii şi venind pe norii cerului" (Mat. 26:64, *NW*). El „stă la dreapta" lui Dumnezeu şi conduce lucrarea prin această „putere". Aşadar, El este prezent în acest sens şi vine „pe norii cerului", adică, printr-o prezenţă nevăzută. Deşi nu este prezent trupeşte, servii Săi îi văd prezenţa nevăzută prin împlinirea profeţiei – Dan. 12:1, 10.

RĂSPUNS LA ÎNTREBARE

[32] Marea întrebare este, totuşi: Când au început toate acestea să se petreacă, de vreme ce începutul acestor lucruri trebuie să facă referire la întemeierea Împărăţiei lui Dumnezeu? Faptele arată că multele lucruri menţionate în Matei 24 şi în alte profeţii au început să aibă loc mai ales din anul 1914 şi după. Şi s-a arătat, prin intermediul acestei publicaţii, că 1914 a marcat începutul multelor caracteristici ale semnului. Dar cum se face că, dacă s-a întâmplat acest lucru în 1914, naţiunile nu au recunoscut acest semn? Creştinătatea nu a făcut-o. Profeţia lui Isus nu a spus că o va face, ci că se va mânia la venirea Împărăţiei. „Iar în cer s-au auzit glasuri puternice, care ziceau: ‚Împărăţia lumii a devenit împărăţia Domnului nostru şi a Cristosului Său', … ‚Îţi mulţumim, Iehova Dumnezeu, Cel Atotputernic, Cel care eşti şi care erai, pentru că ai luat puterea Ta cea mare şi ai început să domneşti ca Rege! Dar naţiunile s-au mâniat şi a venit mânia Ta" – Apocalipsa 11:15-18, *NW*.

[33] Legat de faptul că anul 1914 a fost considerat important, ne referim din nou la *Turnul de veghere,* iar de această dată la numărul din 1 ianuarie 1914 (paginile 3, 4). „Din orice punct de vedere, anul 1914 pare plin de posibilităţi. ... Noi credem că anul 1914 oferă dovezi de mai mari posibilităţi de serviciu pentru adevăr decât anii trecuţi. ... Să fim atenţi mai mult ca oricând, deci, pentru a fi folosiţi şi folositori în serviciul Regelui nostru". Aşadar, este clar că în 1914, conform faptelor aşa cum au avut loc, împlinirea profeţiei, înregistrată în Apocalipsa, capitolul 12, a început să aibă loc. În acel timp, Satan a fost azvârlit din cer. El a fost umilit pe pământ. Nimeni nu va argumenta că Satan este prezent fizic, nici nu poate afirma că nu simte şi nu vede efectele prezenţei sale nevăzute. Din cauza prezenţei sale, există permanent, din ce în ce mai multe nenorociri pe pământ, după primul război total din 1914. Cu privire la acea dată, Isus a spus: „O naţiune se va ridica împotriva altei naţiuni" (Mat. 24:7, *NW*). Toate acestea au fost cauzate de Satan, în mânia sa, fiind un semn că „Fiul Omului" a apărut în cer, în putere. Şi la fel cum nu negăm prezenţa lui Satan, tot aşa nu putem nega nici prezenţa lui Cristos în putere, din 1914 A.D. încoace.

[34] *Turnul de veghere* din 1 martie 1925, spunea: „În acel an [1914], Domnul Şi-a luat puterea şi Şi-a început domnia. Atunci s-a născut ‚copilul de parte bărbătească [Naţiunea], care trebuia să conducă naţiunile cu un toiag de fier' ... În 1914 a avut loc naşterea naţiunii. În 1914 a început războiul din cer, iar Satan şi familia sa oficială au fost azvârliţi din cer. ... Noua naţiune s-a născut. Gloria sa va umple întreg pământul. Împărăţia cerului este aici" (Paginile 69, 73, 74). Acum, observă: acest lucru a fost văzut şi recunoscut de poporul lui Dumnezeu care trăia

Cuprins

atunci. Aceasta este istorie înregistrată. Cei care au văzut acest lucru sunt cei care au avut acest discernământ mental (Isa. 66:14-16, *AS*). De la acea dată, 1914, dovezile arată, în mod copleşitor, faptul că Împărăţia lui Dumnezeu a venit! – acest lucru a fost stabilit în ceruri, la timpul întronării lui Cristos (Ps. 2:6-12, *AS*). Un mesaj de-a dreptul ciudat care să fie vestit în întreaga lume. Dar este oare mai ciudat decât a fost în zilele lui Isus?

[35] Ce înseamnă toate acestea? Cuvintele lui Isus, la încheierea lucrurilor spuse discipolilor Săi, ne oferă răspunsul. El spune: „Adevărat vă spun că această generaţie nu va trece nicidecum până nu se vor întâmpla toate aceste lucruri" (Mat. 24:34, *NW*). El a gândit ceea ce a spus. Generaţia care a început să vadă aceste lucruri în 1914, va fi martoră la judecăţile finale acumulate de Iehova Dumnezeu, deşi unii indivizi, care aparţin acestei generaţii, este posibil să moară înainte să aibă loc sfârşitul sistemului de lucruri al acestei lumi.

[36] De aceea, caracterul urgent al timpului. Lumea, în general, nu recunoaşte şi nu va accepta niciodată faptul că Împărăţia lui Dumnezeu a fost întemeiată. Ierusalimul (creştinătatea) de astăzi, ca şi Ierusalimul din vechime, va rămâne adormit, nu va asculta mesajul „care anunţă Împărăţia lui Iehova", îi va persecuta pe cei care o predică, va continua să susţină ideile învechite şi false, care sunt fără bază, va nega întronarea lui Cristos şi astfel va atrage asupra sa şi asupra oamenilor lui care-l urmează, judecăţile divine ale lui Iehova în Armaghedon. De fapt, Biblia prezice această arogantă cale de acţiune a creştinătăţii şi, astfel, o condamnă la nimicire. Sună aceasta a convertire a lumii? Nu! Atunci este clar că, acum, toate persoanele se află sub judecată. Ca cineva să sprijine acest aranjament de lucruri, care este dovedit a fi greşit, să respingă adevărul predicat de martorii lui Dumnezeu, înseamnă să nege întemeierea Împărăţiei lui Dumnezeu.

TIMPUL DECIZIEI

[37] Isus a avertizat că, aşa cum a fost în zilele lui Noe, tot aşa va fi şi la cea de-a doua prezenţă a Fiului Omului. Nu vedem această paralelă? Da; lumea nu acordă nici o importanţă caracteristicilor „semnului", chiar dacă mesajul este predicat în lumea întreagă şi toţi au oportunitatea să-l audă. Respingerea Regelui lui Iehova şi a Împărăţiei Sale, care sunt predicate, înseamnă că refuzi să devii supus al ei şi alegi, în schimb, să urmezi mai bine eroarea decât adevărul. Aminteşte-ţi, tu eşti judecătorul. Ai luat în considerare dovezile. Cel puţin, ai auzit mărturia. Nu încape îndoială că multe persoane se înşeală în concepţiile şi afirmaţiile despre Împărăţia lui Dumnezeu. Dar condiţiile confuze ale lumii nu dovedesc faptul că Împărăţia lui Dumnezeu n-a fost întemeiată. A fost, şi am arătat că este aşa printr-un raţionament logic şi scriptural. Ce ai de gând să faci în legătură cu acest lucru? Vei urma aceeaşi cale de acţiune ca cei care L-au respins pe Cristos şi L-au străpuns? Vei urma aceeaşi cale de acţiune ca cei care refuză să renunţe astăzi la doctrinele false despre Împărăţia lui Dumnezeu şi astfel, îl resping pe Regele Său întronat? (Ps. 2:6-12, *AS;* Faptele 3:22, 23; 4:24-30, *NW*). Nu vei acorda importanţă mărturiei pe care o vezi, în împlinirea profeţiei, care indică, fără îndoială, că a venit Împărăţia lui Dumnezeu? Vei fi tu printre cei descrişi în 2 Petru 3:3-7 (*NW*)?

Cuprins

„ Căci înainte de toate să ştiţi că în zilele din urmă vor veni batjocoritori cu batjocura lor, care vor acţiona după dorinţele lor şi care vor zice: ‚Unde este promisa lui prezenţă? Căci din ziua în care au adormit strămoşii noştri toate lucrurile continuă exact ca de la începutul creaţiei'. Căci, potrivit dorinţei lor, ei scapă din vedere faptul acesta". Da, o cugetare goală, confundarea dorințelor cu realitatea; şi la fel cum s-a întâmplat cu generaţia din zilele lui Isus, aşa este şi astăzi. Pentru că insistă asupra unui semn vizibil din cer şi cer ca Isus Cristos să vină aşa, ei bâjbâie în orbire şi resping Împărăţia lui Dumnezeu, care este întemeiată şi care, într-adevăr, se află acum printre ei. Ei nu vor primi nici un semn vizibil. Singurul „semn" pe care-l vor primi va fi împlinirea continuă a profeţiei lui Isus despre sfârşitul lumii, inclusiv mesajul „care anunţă Împărăţia lui Iehova", predicat acum în lumea întreagă, cu privire la întronarea lui Cristos – Mat. 24:14; Luca 17:21, *NW*.

[38] În timp ce Împărăţia lui Dumnezeu este acum întemeiată în ceruri, creştinii aşteaptă ca ea să vină cu toată furia şi puterea ei distructivă împotriva organizaţiei văzute şi nevăzute a lui Satan. Aceasta va avea loc în timpul bătăliei lui Iehova de la Armaghedon (Apoc. 16:14-16, *NW;* Isa. 13:4-9; Ier. 25:32-38; Ezec. 9:2, 5-7; Ps. 46:8-11, *AS*). Apoi Iehova va curăţa pământul de toată răutatea şi împotrivitorii care se dau mari, ai Împărăţiei Sale. Aceasta face loc unui sistem de lucruri mondial drept şi complet nou.

[39] Aşadar, acesta este un timp minunat pentru a trăi. Tu vrei să accepţi Împărăţia lui Dumnezeu, care te va situa în calea realizării unei lumi noi făcută de Iehova (Isa. 65:13-25, *AS;* 2 Petru 3:13, 14, *NW*). Isus a spus celorlalte oi ale Sale, în Matei 25:34 (*NW*): „Veniţi, binecuvântaţii Tatălui Meu, să moşteniţi împărăţia pregătită pentru voi de la întemeierea lumii!" Aceasta nu este o promisiune de viaţă cerească. Este o promisiune de a trăi veşnic sub dreapta împărăţie a cerului, în pace şi fericire şi în condiţii perfecte. Atunci, cum „moştenesc" aceste oi Împărăţia? În timpul acela, Împărăţia cerească, care acum este întemeiată, îşi va extinde domeniul asupra întregului pământ. Cei care se vor dovedi demni de a trăi, vor deveni atunci copii ai Regelui lui Iehova, Isus Cristos, şi astfel vor moşteni o Împărăţie. Atunci, locuitorii pământului vor fi supuşi ai Împărăţiei cereşti şi vor fi copii ai Celui care Şi-a dat viaţa pentru ei. În felul acesta, El, Isus Cristos, devine al lor „Părinte Veşnic" – Isa. 9:6, 7, *AS*.

[40] Cei care trăiesc în acest timp şi care profită de acest aranjament, au în faţă perspective minunate; da, o parte într-adevăr binecuvântată. Deci, lucrează pentru asta! Studiază Cuvântul lui Dumnezeu! Umple-ţi mintea cu adevărurile despre Împărăţia lui Dumnezeu! În lumea de astăzi, ce anume are valoare? Pe de altă parte, încearcă să vizualizezi o nouă lume, fără păcat, răutate şi moarte. Această lume nouă îţi oferă totul. Merită să ajungi în ea, căci asta continuă să realizeze acum Împărăţia cerească a lui Dumnezeu. Nu desconsidera toate dovezile. Fii

Cuprins

prudent, înţelept! Ai auzit mărturia din Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia. Nu costă nimic, doar puţin timp din partea ta pentru a cerceta cu precauţie, cu grijă. Indiferent că eşti catolic sau protestant, evreu sau orice altceva, studiază Cuvântul lui Dumnezeu, învaţă scopurile Sale! De ce să mai contezi pe oameni? Ei s-au dovedit falşi, referitor la punctele de vedere despre Împărăţia lui Dumnezeu. De ce să te ţii de doctrinele învechite, demodate, false, oferite de lume şi de liderii ei religioşi? Foloseşte-ţi mintea pe care ţi-a dat-o Dumnezeu, în lumina Cuvântului Său, decide singur ce este corect şi ce este greşit (Ps. 119:105; Ioan 17:17, *NW*). Lumea a fost dovedită greşită în punctele de vedere despre Împărăţia lui Dumnezeu. Împărăţia Sa a venit, iar liderii mondiali sunt adormiţi în prezenţa acesteia. Scutură-te de numeroasele puncte de vedere eronate şi observă numeroasele fapte, în împlinirea profeţiei Bibliei (Ps. 2; Dan. 2:44, *AS*). Indiferent unde locuieşti, martorii lui Iehova vor fi încântaţi să te ajute să înveţi mai multe despre acest lucru. Iar când înveţi mai multe despre Împărăţia lui Dumnezeu, exprimă-ţi dragostea faţă de aproapele tău, vorbindu-i despre acest lucru, ca şi el să poată învăţa despre acesta. Făcând acest lucru, vei culege multe binecuvântări sub Împărăţia lui Dumnezeu care a venit şi care va mătura, în curând, de pe întreg pământul, nelegiuita organizaţie a lui Satan, văzută şi nevăzută. „Privirile trufaşe ale omului vor fi înjosite, iar îngâmfarea oamenilor va fi îngenuncheată şi doar Iehova va fi înălţat în ziua aceea” – Isa. 2:11, *AS.*

Întrebări

1. Cu ce a creat Iehova omul şi cum au folosit unii această îngrijire?
2. Care a fost reacţia oamenilor la ideile unor oameni de ştiinţă?
3,4. Cum îşi folosesc, astăzi, mintea mulţi oameni şi ce condiţii există în naţiuni?
5. Care este atitudinea generală a oamenilor cu privire la împărăţia lui Dumnezeu?
6. Ce exemplu este oferit pentru a arăta diferenţa de opinie şi cum poate fi rezolvată problema?
7,8 (a) Ce înseamnă ilustrația confuză în legătură cu împărăţia lui Dumnezeu şi cum poate fi rezolvat acest lucru? (b) La ce întrebări se răspunde aici pentru toate persoanele?
9. (a) Care a fost scopul original al lui Dumnezeu când l-a creat pe om? Ce s-a întâmplat şi ce a aranjament a făcut Dumnezeu pentru condiţia viitoare a omului? (b) Cine a fost prezisa „sămânță” și cum știm?
10. Ce fapte referitoare la învierea lui Cristos nu înțeleg mulţi? Ce arată aceste fapte?
11. (a) Era neobişnuită acea materializare? Ce ar fi însemnat învierea lui în carne? (b) Ce mărturie apostolică este înregistrată, arătând ce fel de înviere trebuie să fi experimentat Cristos?
12. Ce aduce Ioan 6:48-51 în atenția noastră?
13. Ce obiecţie este ridicată de unii şi cum este ea întâmpinată?
14. (a) Cum este explicată Apocalipsa 1:7, unde se spune că cei care l-au „străpuns” îl vor vedea? (b) Cum îl „vede” cineva acum pe Cristos şi cu ce alte texte va fi în armonie această concluzie?

Cuprins

15. (a) Ce au de-a face cu împărăţia lui Dumnezeu învierea şi cea de-a doua prezenţă ale lui Cristos? (b) Cum aruncă lumină asupra chestiunii Filipeni 2:5-11?
16. În ce condiţii trăiau evreii în zilele lui Isus? Cum au înţeles ei profeţia lui Daniel referitoare la „semn”?
17. Cum le-a demascat greşeala mărturia lui Isus? Ce n-au putut face ei, din cauza atitudinii lor?
18. Ce mesaj au predicat Isus și urmașii lui? De ce a fost el corect şi în ce fel a spus Isus că va veni împărăţia lui Dumnezeu?
19. (a) Având în vedere faptele lui, l-au urmat toţi oamenii pe Isus? (b) Ce relatare istorică dovedeşte faptele lui Isus?
20. (a) Ce „semn” a primit acea naţiune rebelă, dar ce semn n-a primit ea? (b) Ce referinţă arată că nu toţi cei de atunci aşteptau un semn ceresc?
21,22 (a) Care a fost atitudinea generală a oamenilor după învierea lui Cristos? (b) La ce întrebări au nevoie să li se răspundă toţi individualii?
23. Ce i-a descoperit Dumnezeu poporului Său despre scopurile lui Satan?
24. Ce lumină suplimentară aduce însemnătatea cuvântului „înșeală”? De ce acesta este un timp de teamă?
25. De ce trebuie să se păzească astăzi persoanele și de ce „semnul” la care se face referire în Luca 21 nu este literal?
26. Descrie condițiile care există astăzi pe pământ. Ce dovedesc aceste fapte?
27. (a) Ce altceva a prezis o profeție asemănătoare că va avea loc la sfârșitul acestui sistem de lucruri? (b) În ce fel vor fi adunaţi oamenii cu bunăvoinţă?
28. De ce se face referire la *Turnul de veghere* din 1 iulie, 1920, și ce arată aceasta?
29. (a) Cum este mesajul predicat astăzi asemenea celui din zilele lui Isus? (b) Ce a avut de spus *Turnul de veghere* din 15 aprilie, 1919 şi de ce este importantă acum această referire?
30. (a) Care este însemnătatea lui Matei 25:31,32, în legătură cu lucrarea de ‚despărţire’? (b) Ce arată că au loc astfel de lucruri şi având în vedere ce anume nu putem nega întemeierea Împărăţiei?
31. (a) Cum ar putea să stea Cristos pe „gloriosul său tron” şi totuşi să apară pe „nori”? (b) Ce fapte suplimentare arată că nu este necesar ca Cristos să apară în carne şi cum aruncă lumină Fapte 15:14 asupra faptului cum se face acest lucru?
32. Când au început să aibă loc toate aceste lucruri și de ce nu recunoaște lumea semnul?
33. (a) Atunci, cum Îl va „vedea” orice ochi? Cum arată *Turnul de veghere* din 1 ianuarie, 1914, că aşa s-a întâmplat? (b) Ce arată prezenţa nevăzută a lui Satan? Cum afectează această prezenţă naţiunile şi ce dovedeşte aceasta referitor la prezenţa lui Cristos?
34. Ce a avut de spus despre Împărăție *Turnul de veghere* din 1 martie, 1925 şi ce dovedeşte recunoaşterea acestui fapt atunci?
35. Cum afectează această generaţie întemeierea Împărăţiei?
36. În ce condiție găsim lumea în general, care va fi sfârșitul creştinătăţii şi ce înseamnă sprijinirea acestui aranjament?

Cuprins

37. (a) În faţa cărei decizii se află acum toată lumea? Cum descrie, în mod potrivit, 2Petru 3:3-7, generaţia prezentă? (b) Pe ce pune un accent deosebit această generație, însă ce va primi ea?
38. În ce sens aşteaptă creştinii, încă, să vină împărăţia lui Dumnezeu?
39. Ce promisiune împlinește Matei 25:34 şi cum „moştenesc" aceste persoane o împărăţie?
40. Ce sfat înțelept este oferit tuturor oamenilor? Ce vor face toate persoanele, învăţând despre Împărăţie, şi în ce scop?

Ca o armată puternică

Fiecare număr al publicației *The Christian Century* are o scrisoare amuzantă de la „Simeon Stylites", dovedind adesea o perspicacitate considerabilă. În numărul 6 din februarie el a relatat întâlnirea pastorului „St. John's-by-the-Gas-Station", care era complet cherchelit de „artistul său invitat", în duminica laicului – o zi care, de obicei, „aduce bucurie ca o vizită la dentist". De data aceasta invitatul era „Jimmy Mitchell, de-abia întors, după doi ani în armată, în Coreea". Jimmy insista că serviciul începea cu: „Înainte, soldaţi creştini", apoi înainta cu greu cu: „Cântaţi ‚Ca o puternică armată înaintează biserica lui Dumnezeu'. Se poate ca aceasta să meargă o dată, dar armata, spunea el, „nu se mişcă aşa cum o faceţi, sau n-o faceţi, mulţi dintre voi, oameni din St. John. Presupuneţi că armata acceptă scuze neconvingătoare despre care mulţi dintre voi cred că sunt destul de bune să servească precum un alibi, pentru că nu iau parte la parada bisericii.

Imaginaţi-vă, dacă puteţi, lucrul acesta! Deşteptarea la ora şapte a.m. Împărţirea în detaşamente pe terenul de paradă. Sergentul urlă: ‚Număraţi până la patru'. Unu! Doi! Trei! Numărul patru lipseşte. Unde este Smith? ‚Oh, trage un pui de somn în locul vacant'. Domnului Smith i-a fost prea somn să se trezească în dimineaţa aceasta. A întârziat noaptea trecută şi a avut nevoie de somn. A zis să vă spunem că va fi cu dumneavoastră în spirit'.

Minunat, zice sergentul. Amintiți-i de mine!

Unde este Brown? întreabă sergentul. ‚Oh, se spune cu umor, e afară, joacă golf'. Are doar o zi pe săptămână pentru recreare şi dumneavoastră ştiţi cât de important este lucrul acesta'.

Sigur, sigur, este răspunsul bine-dispus al sergentului. Să sperăm că joacă bine. Unde este Robinson? Lui Robinson, explică un camarad, îi pare rău că nu vă salută personal, dar astăzi primeşte oaspeţi şi, bineînţeles, n-a putut veni. În afară de asta, săptămâna trecută a fost la instruire militară. Mulţumesc, spune sergentul zâmbind. Spuneţi-i că este bine primit oricând poate.

Jimmy comenta: „Dacă vreun anume G.I încerca să tragă după sine această grupă ar fi ajuns 20 de zile în închisoare. Cu toate acestea, în fiecare săptămână

Cuprins

auziţi în biserică de o grupă ca aceasta, şi o spunea drept în faţă. Ca o puternică armată! De ce, dacă cei din St. John se mişcă, într-adevăr, ca o puternică armată, mulţi dintre voi vor fi aduşi înaintea curţii marţiale! Foarte trist, a spus Stylites pastorului, „statul de o parte nu a auzit". Răspunsul: „Nu vă îngrijoraţi, o am înregistrată, am de gând să le-o ofer la următorul Paşti, în locul Lecţiei a Doua".

Ca o puternică armată, da – ca una care a pierdut!

Să ne facă plăcere să facem voinţa lui Dumnezeu

A-ŢI PLĂCEA să faci voinţa lui Dumnezeu înseamnă să ai o bucurie profundă, o deosebită plăcere şi o satisfacţie reală în a face aceasta. Aceasta înseamnă să faci voinţa lui Dumnezeu, nu numai de bunăvoie, ci şi cu înflăcărare, cu entuziasm. Făcând voinţa lui Dumnezeu într-o manieră superficială, negativă sau nemulţumit nu vom câştiga niciodată aprobarea şi răsplata Lui de viaţă veşnică în lumea nouă; căci numai dacă ne va plăcea să o facem vom putea să o facem în cel mai bun mod posibil, în cea mai mare măsură, şi vom fi capabili să perseverăm în a o face, în ciuda tuturor ispitelor pe care Diavolul şi reprezentanţii lui le pot aduce.

A fost o vreme când la toate creaturile inteligente ale lui Dumnezeu le făcea plăcere să facă voinţa Lui. Apoi, un heruvim ocrotitor a permis ambiţiei egoiste să-l jefuiască de acea plăcere şi el a reuşit să-i convingă pe primii noştri părinţi să-şi piardă plăcerea în a face voinţa lui Dumnezeu. Mulţi au urmat exemplul lor, asemenea soţiei lui Lot, a mulţimii de izraeliţi murmurătoare din pustiu şi a regelui Saul.

În contrast izbitor cu toţi aceştia este exemplul dat nouă de către Isus Cristos. În existenţa Sa preumană, chiar de la crearea Lui, El a adus zi de zi încântare Tatălui Său, pentru că s-a bucurat întotdeauna înaintea Lui, în timp ce servea în calitate de „meşter" şi *Logos* sau „Cuvânt" (Prov. 8:22-30, *AS*; Ioan 1:1-3; Apoc. 3:14, *NW*). Şi atunci când voinţa lui Dumnezeu pentru Logos a indicat părăsirea glorioasei lui existenţe spirituale şi venirea pe pământ pentru a trăi ca om, în mijlocul împrejurimilor imperfecte, nefavorabile şi chiar antagonice, Logosul nu şi-a pierdut plăcerea în a face voinţa lui Dumnezeu. Atunci când a venit la Iordan, ca omul Isus, pentru a se dedica facerii voinţei lui Dumnezeu, dispoziţia inimii Sale era încă aceeaşi: „Iată-mă, vin; în sulul cărţii este scris despre mine: Îmi place să fac voinţa Ta, O, Dumnezeul meu; da, legea Ta este în inima mea" – Ps. 40:7, 8, *AS*; Evrei 10:7-9, *NW*.

Cuprins

Cu înflăcărare şi zel Isus s-a grăbit să facă voinţa Tatălui Său. Aceasta a fost adevărata Sa hrană. „Hrana Mea este să fac voinţa celui care m-a trimis şi să sfârşesc lucrarea Sa" (Ioan 4:34, *NW*). Mereu prevăzător, El a predicat tot timpul; El a avut un zel mistuitor pentru cauza Tatălui Său – Marcu 6:30-34; Luca 21:38; Ioan 2:17; 3:2, *NW*.

Ce i-a dat lui Isus acea plăcere în a face voinţa lui Dumnezeu? Faptul că 'avea legea lui Dumnezeu în inima Lui'. Această lege este compusă, în primul rând, din cele două mari porunci: „Să iubeşti pe Iehova, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată mintea ta şi cu toată puterea ta," şi, „să iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi" (Marcu 12:30, 31, *NW*). Având aceste porunci în inima Lui, nu a însemnat doar că El era familiarizat cu ele, ci că era preocupat să le asculte.

Posedând acea iubire pentru Tatăl Său ceresc, Isus a considerat că este o bucurie reală să fie capabil să justifice numele Tatălui Său, menţinându-şi integritatea sub încercare, şi de aceea, El a renunţat cu bucurie la tot ce avea pentru a deveni capul împărăţiei, care va justifica complet numele lui Iehova, prin distrugerea tuturor duşmanilor Săi (Iov, capitolele 1 şi 2; Prov. 27:11; Matei 13:45, 46; Filip. 2:5-11; Evrei 12:2, *NW*). Deci, chiar dacă voinţa lui Dumnezeu a însemnat suferinţă fizică şi mentală şi moartea ca un criminal, Isus a continuat să facă acest lucru cu plăcere. Niciodată nu a murmurat, nu s-a plâns, nu a găsit vină sau i-a părut rău pentru El însuşi.

IUBIREA CAUZEAZĂ PLĂCERE

Imităm oare exemplul pe care l-a stabilit Isus de a continua să facem voinţa lui Dumnezeu, cu plăcere? Fără îndoială, când am auzit pentru prima dată adevărul, a fost atât de minunat, atât de frumos, atât de mângâietor, atât de satisfăcător, atât de nou, atât de diferit, atât de drept şi raţional, că ne-am îndrăgostit de el, literal, nu-i aşa? Sub impulsul acelei prime iubiri (nu de teama chinului, nici din dorinţa pentru câştig egoist) ne-am dedicat să facem voinţa lui Dumnezeu, spunând aşa cum a spus şi Isus: „Îmi place să fac voinţa Ta, O, Dumnezeul meu".

Dar, odată cu trecerea timpului, se ridică întrebarea: Încă mai avem aceeaşi iubire caldă de început, aceeaşi apreciere intensă, acelaşi entuziasm, aceeaşi plăcere în a face voinţa lui Dumnezeu? Sau ne pierdem aprecierea, dragostea noastră dintâi se răceşte? Pentru a se păzi împotriva acestui pericol, Pavel le-a scris creştinilor evrei: „Amintiţi-vă mereu de zilele de odinioară, când, după ce aţi fost luminaţi, aţi dus o mare luptă în suferinţe" – Evrei 10:32, *NW*.

Dacă, la fel ca Isus, avem legea lui Dumnezeu în inimă, suntem preocupaţi să ascultăm de cele două mari porunci, aprecierea noastră nu se va diminua, iubirea noastră nu se va răci. Şi dacă noi apreciem cine este Iehova Dumnezeu cu adevărat, ceea ce a făcut, face şi va face încă pentru noi, recunoştinţa noastră ne va determina să facem voinţa lui Dumnezeu cu plăcere. Iată de ce, însuşi faptul că avem posibilitatea de a ne exprima aprecierea şi recunoştinţa făcând voinţa lui Dumnezeu, ar trebui să ne aducă plăcere! Ceea ce ne cere El nu este greu – 1 Ioan 5:3, *NW*.

Cuprins

Aprecierea a ceea ce va realiza înfăptuirea voinţei lui Dumnezeu, de asemenea, ne va ajuta să o facem cu plăcere. Doar gândiţi-vă la acest lucru! Marele Iehova, Cel Atotputernic, Cel Preaînalt, Regele Eternităţii, Creatorul tuturor lucrurilor şi Izvorul vieţii, ne spune, fiecăruia dintre noi, creaturi imperfecte de lut, simple grăunţe: „Fiule, fii înţelept şi bucură-mi inima, ca să-i pot răspunde celui ce mă batjocoreşte" – Prov. 27:11.

Iubirea pentru aproapele nostru, de asemenea, ne oferă plăcere în a face voinţa lui Dumnezeu, pentru că nutrind iubire pentru aproapele nostru ne va face plăcere să-i aducem mângâierea de care are atâta nevoie. Şi când ne gândim că muncind din greu şi mult timp, cu tact şi răbdare, îl putem pune pe aproapele nostru pe calea de a trăi pentru totdeauna în minunata şi frumoasa lume nouă a dreptăţii, cum ne putem ajuta să avem plăcere în a-l ajuta?

Iubirea nu ne va determina doar să ne facă plăcere să ne ajutăm aproapele, care sunt persoane cu bunăvoinţă ce nu s-au dedicat încă lui Iehova Dumnezeu, oferindu-le o înţelegere despre Iehova Dumnezeu şi scopurile Sale, ci ne va determina să avem plăcere în înfăptuirea voinţei lui Dumnezeu cu privire la aproapele nostru, care lucrează alături de noi, făcând cunoscută vestea bună a Împărăţiei. În măsura în care arătăm îndurare, în măsura în care încercăm să fim cu adevărat de ajutor fraţilor noştri, în aceeaşi măsură plăcerea noastră în a face voinţa lui Dumnezeu va creşte. Dar dacă nutrim dușmănie, în mod neiubitor, împotriva fratelui nostru, aceasta ne va jefui de plăcere în a face voinţa lui Dumnezeu şi este posibil să diminueze şi plăcerea altuia – Lev. 19:18; Prov. 11:17; Evrei 12:15, *NW*.

CREDINŢA ESTE, DE ASEMENEA, NECESARĂ

Plăcerea lui Isus în a face voinţa Tatălui Său s-a bazat, nu doar pe iubirea Lui perfectă faţă de Dumnezeu şi de aproapele său, ci şi pe credinţă puternică. El a avut, întotdeauna, o încredere statornică în Tatăl Său ceresc. El ştia că Dumnezeu îl va susţine şi îl va recompensa pentru credincioşia Lui (Evrei 5:7). Aşa şi cu noi. Pentru a avea plăcere în înfăptuirea voinţei lui Dumnezeu, şi noi trebuie să avem credinţă puternică. Mulţimii care murmura în pustiu i-a lipsit credinţa. În aparenţă, ei făceau voinţa lui Dumnezeu, dar raportul prost al celor zece spioni a descoperit că ei nu aveau plăcere să o înfăptuiască. Lipsa lor de plăcere se datora lipsei lor de credinţă în puterea lui Iehova Dumnezeu. Iosua şi Caleb, pe de altă parte, au avut credinţă că Dumnezeu era cu ei şi că ei puteau lua ţara în stăpânire. Lor le plăcea să facă voinţa lui Dumnezeu (Num. 13:21 – 14:38). David, având credinţă în Dumnezeu, a manifestat plăcere în facerea voinţei lui Dumnezeu, atât atunci când s-a împotrivit lui Goliat şi mai târziu, purtând război împotriva Filistenilor. Cât de diferită a fost calea sa de acţiune faţă de cea a necredinciosului rege Saul! (1 Sam. 13:8-15; 15:4-35; 17:1-54; 1 Cron. 14:8-17). Numai dacă avem credinţă tare că Iehova Dumnezeu ne va susţine şi ne va recompensa, vom fi capabili să facem voinţa Sa cu plăcere – Isa. 54:17; 1 Cor. 10:13, 15:58; Evrei 11:6, *NW*.

Da, dacă a noastră credinţă în justificarea lui Iehova şi a noii Sale lumi este puternică, ne vom găsi plăcerea în a face voinţa Lui. Atunci nu vom privi înapoi,

Cuprins

cu dor, la lucrurile lăsate în urmă. Amintiţi-vă că nimeni din cei care pun mâna pe plug şi apoi se uită înapoi nu este deloc potrivit pentru Împărăţie. Să priveşti înapoi se poate dovedi fatal, ca şi în cazul soţiei lui Lot. Ea a început să fugă din Sodoma şi Gomora, cu familia ei, dar nu a avut plăcere în a asculta de porunca lui Dumnezeu, pentru că în ciuda avertismentului Lui ea a privit înapoi, spre nimicirea sa veşnică – Luca 9:62; 17:32, *NW*.

De ce să privim înapoi? Ce are lumea de oferit? Ea chiar recunoaşte că în mijlocul ei „familiaritatea dă naştere la dispreţ" şi că „anticiparea este mai mare decât realizarea". Cei care urmează calea ei de acţiune sunt condamnaţi la dezamăgire; şi, fără îndoială, cu cât cineva devine mai familiarizat cu comerţul, religia şi politica ei, cu atât mai mult dispreţ are pentru acestea. Motivată de teamă sau de dorinţa de câştig egoist, nu găseşte nici o plăcere adevărată în activitatea sa, şi astfel încearcă să fugă de realitate, urmărind plăcerile. Aceasta ridiculizează Biblia ca fiind nepractică, iar îngrijorările şi grijile sale îi ajung din urmă pe ai ei căutători de plăceri, debarcând tot mai mulţi dintre ei în spitale de psihiatrie sau în morminte premature.

Dar aceste proverbe nu se aplică Teocraţiei, adevărurilor, asociaţiilor şi organizaţiei care sunt în armonie cu principiile de adevăr şi de dreptate ale lui Dumnezeu, aşa cum se găsesc în Biblie. Servind pe Dumnezeu aduce chiar şi acum o recompensă însutită, în timp ce binecuvântările lumii noi care îi aşteaptă pe cei care îşi găsesc plăcerea în a face voinţa lui Dumnezeu, pur şi simplu nu pot fi exagerate; realizarea va depăşi de departe anticiparea (Isa. 65:17-25; Marcu 10:29, 30, *NW*). Şi cu cât devenim mai familiarizaţi cu adevărul, cu tovarăşii noştri servi şi cu organizaţia lui Dumnezeu, cu atât mai mare este respectul nostru, aprecierea noastră, iubirea noastră pentru acestea. Să nu ne manifestăm credinţa slabă, îndepărtându-ne privirea de la lucrurile Teocraţiei care merită osteneala şi fixând-o asupra lucrurilor fără valoare ale sistemului lui Satan şi astfel pierzându-ne plăcerea în a face voinţa lui Dumnezeu - 2Cor. 4:4, *NW*.

Dacă găsim plăcere în înfăptuirea voinţei lui Dumnezeu, noi trebuie să exercităm credinţă în îngrijirea milostivă a lui Dumnezeu, de răscumpărare a lui Cristos, pentru acoperirea păcatelor şi defectelor noastre. Nu putem privi în continuu înapoi la greşelile pe care le-am făcut şi să ne ascundem, trecând peste acestea de fiecare dată şi să ne aşteptăm să avem plăcere în a face voinţa lui Dumnezeu. Dacă vom cădea, să ne ridicăm din nou, cerând iertarea lui Dumnezeu prin meritul lui Cristos; iar apoi, uitând trecutul, să ne grăbim cu lucrarea la îndemână (1 Ioan 2:1-3, *NW*). Renunţaţi la orgoliu rănit şi vanitate, pietrele de poticnire să devină mijloace de atingere a scopurilor şi exercitaţi credinţă în îndurarea lui Dumnezeu.

REZULTATELE PLĂCERII

Măsura în care ne angajăm în serviciul lui Dumnezeu nu va depinde în mică măsură de plăcerea noastră în a face voinţa lui Dumnezeu. Astăzi servilor lui Dumnezeu li se oferă continuu oportunităţi de serviciu, chiar aşa cum i s-au oferit lui Isus Cristos când era pe pământ, unele mari, altele mici. Cu toate acestea, dacă

Cuprins

nu ne face plăcere să facem voinţa lui Dumnezeu nu vom reuşi să vedem multe dintre ele, sau vom avea o părere dispreţuitoare despre oportunităţile mai mici. Plăcerea de a face voinţa lui Dumnezeu ne va permite să fim credincioşi şi în ceea ce este neînsemnat – Luca 16:10, *NW*.

Plăcerea în a face voinţa lui Dumnezeu va avea ca rezultat o creştere nu numai a cantităţii serviciul nostru, ci şi a calităţii acestuia. Un artist, un doctor sau un avocat căruia îi face plăcere profesia sa aleasă, va căuta întotdeauna să-şi îmbunătăţească îndemânarea şi abilităţile, ceea ce va avea ca rezultat să obţină şi mai multă plăcere din aceasta. Acelaşi lucru va fi, de asemenea, adevărat şi în ceea ce ne priveşte. Dacă ne face plăcere în a înfăptui voinţa lui Dumnezeu, vom fi atenţi să ne îmbunătăţim serviciul, profitând de toate mijloacele asigurate de Iehova Dumnezeu prin intermediul „servului credincios şi înţelept", astfel încât să putem face comentarii potrivite la adunările de studiu, să punem mărturie în mod eficient pe teren şi să ne îngrijim de numirile de la platformă într-un mod care va aduce onoare numelui lui Iehova şi îi va edifica pe ascultători.

Dacă ne lipseşte plăcerea de a face voinţa lui Dumnezeu, ne vom găsi întotdeauna gata să ne agăţăm de o scuză pentru a nu face acest lucru. Apoi, ca să zicem aşa, vom permite vântului să ne împiedice să semănăm, norilor să ne împiedice să secerăm, iar fricii de leu de pe stradă să ne ţină apatic în casă (Prov. 22:13; Ecl. 11:4). Apoi, precum mulţimea de izraeliţi ce murmura în pustiu, vom amplifica fiecare obstacol care ne iese în cale.

Dar dacă avem plăcere în înfăptuirea voinţei lui Dumnezeu vom fi mereu atenţi să depăşim astfel de obstacole. Să ne uităm la fraţii noştri din ţările totalitare. Ei nu sunt descurajaţi cu uşurinţă. Poate că împrejurările grele le pun la încercare ingeniozitatea, poate le încearcă dragostea şi le probează credinţa, dar ei vor găsi o cale pentru a continua să pună mărturie. Pe măsură ce timpul trece, ne putem aştepta ca astfel de împrejurări nefavorabile să devină mai răspândite; dacă nu ne face plăcere să facem voinţa lui Dumnezeu vom pierde, în mod sigur.

O mamă şi o soţie, care îşi îndeplineşte atribuţiile gospodăreşti într-o manieră tristă, fără tragere de inimă sau negativă, sau care îşi plânge de milă, de fapt face reproşuri soţului ei. Dacă ne lipseşte plăcerea în a face voinţa lui Dumnezeu, dacă murmurăm sau ne văităm, dacă ne plângem de milă, dacă suntem înclinaţi să facem comparaţii nefavorabile între soarta noastră şi a altuia, atunci, şi noi facem reproşuri Păzitorului şi Îngrijitorului nostru, Iehova Dumnezeu. Ne va ajuta în această privinţă, dacă apreciem faptul că ne-am dedicat lui Iehova Dumnezeu, că suntem într-o relaţie personală cu El, că El a observat dedicarea noastră; că El ştie şi înţelege, şi că, dacă El permite să continue o anumită situaţie are motive înţelepte şi iubitoare că face acest lucru şi, prin urmare, trebuie să ne facă plăcere să servim în ciuda acestor lucruri.

Noi ne-am dedicat să servim lui Iehova din proprie voinţă. Nu am fost constrânşi, nici forţaţi, nici chiar convinşi sau îndemnaţi. Am continuat să arătăm că ne face plăcere să înfăptuim voinţa lui Dumnezeu. Numai dacă vom continua să ne facă plăcere în a o face, vom fi capabili să o facem în cea mai mare măsură, în cel mai eficient mod şi vom continua să o facem în ciuda ispitelor şi persecuţiilor.

Cuprins

O apreciere profundă a ceea ce îndeplineşte voinţa lui Dumnezeu, bazată pe iubire faţă de Dumnezeu şi de aproapele nostru, ne va da posibilitatea să păstrăm această plăcere. După ce am intrat în serviciul lui Dumnezeu spunând: 'Îmi place să fac voinţa Ta', să continuăm în ea cu plăcere, pentru că numai dacă ne face plăcere să facem voinţa lui Dumnezeu acum, Dumnezeu ne va oferi privilegiul să facem voinţa Sa în toată eternitatea.

Turul din Africa
Prima oprire: Sierra Leone

Povestit de N. H. Knorr, preşedintele Societăţii Turnul de Veghe, un turneu al său şi al secretarului său, M. G. Henschel

Africa se află zilele acestea foarte mult în ştiri, de sus – Tunisia, Maroc şi Egipt, până jos – Uniunea Africii de Sud. Neliniştea, tulburările, violenţa şi răzmeriţele şi-au pus amprenta asupra faptelor, arătând că trăim în zilele din urmă ale sistemului lui Satan. Cu dorinţa de autoguvernare constant în mintea oamenilor din colonii şi protectorate, elementul conducător se frământă mult noaptea cum să-i mulţumească şi să-i ţină la respect. Mai multe trupe s-au grăbit spre Africa. A fost înrolată mai multă poliţie. Situaţia a devenit tensionată.

Sunt mii de africani care ştiu că „auto-conducerea" nu este soluţia la problemele lumii sau la problemele Africii. Ei ştiu că singura speranţă este în calea lui Dumnezeu de a curăţa pământul de nelegiuire şi de a stabili conducerea dreaptă a Fiului Său. Ei sunt martori ai lui Iehova.

Recent, în 1947, preşedintele Societăţii de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere, N. H. Knorr, şi secretarul său M. G. Henschel, i-au vizitat pe vestitorii împărăţiei lui Dumnezeu din Africa. Trecuseră aproape cinci ani când ei s-au îmbarcat, din nou, pe 17 noiembrie, la aeroportul internaţional din New York, pentru următoarea lor vizită spre Africa. Fratele Knorr mergea prima dată în Liberia, fratele Henschel în Sierra Leone.

O ceaţă densă plutea în ziua aceea deasupra New York-ului. Dar chiar dacă soarele strălucise cu putere în New York, o pată neagră urma să fie văzută la orizonului Africii, căci călătorii noştri nu aveau să-i vadă pe mii dintre prietenii lor

Cuprins

pe Coasta de Aur şi Nigeria. Oficialii din acele două teritorii britanice nu le-au dat voie să intre în mod accentuat.

Săptămâna dinainte de plecarea lor fusese plină cu extra activităţi la birourile Societăţii. Au fost trimise cablograme la reprezentanţi din teritoriile britanice pentru reconsiderare. Departamentul de stat şi ambasada britanică din Washington au fost contactate şi au fost începute investigaţii prin ei cu reprezentanţii lor din teritoriile africane. Biroul de vize din New York a trimis, de asemenea, cablograme. Dar autorităţile din Africa s-au găsit neputincioase să „schimbe decizia".

Era clar că era responsabilă prejudecata religioasă, căci unui martor al lui Iehova şi familiei sale din America, care făceau o călătorie în jurul lumii, ca turişti, li s-au refuzat vize, doar pentru că s-a întâmplat să-l cunoască pe reprezentantul Societăţii de pe Coasta de Aur. Bineînţeles că mii de martori ai lui Iehova de pe Coasta de Aur şi Nigeria vor fi dezamăgiţi; dar, fiind impulsionaţi la o activitate de predicare mai mare decât oricând înainte, persecuţia va fi astfel înfrântă. Cu acest cuget în minte şi-au grăbit călătoria în Africa călătorii noştri.

După ce am luat câţiva pasageri din Boston, ne-am luat zborul peste Atlantic spre Lisabona, unde am aterizat în lumina strălucitoare a soarelui. În timp ce avionul făcea plinul am avut plăcerea de a petrece o oră cu câţiva misionari ai Turnului de Veghere. De la Lisabona la Dakar, Deşertul Sahara a fost aproape singurul teritoriu peste care am zburat. Era amurg când avionul a aterizat pe aeroportul din Yoff. Un grup de poliţişti, îmbrăcaţi plini de culoare în roşu şi evident musulmani, stăteau de pază. Aici fratele Henshel şi-a luat rămas bun de la mine, destinaţia lui fiind Sierra Leone. Experienţele lui în decursul săptămânii au fost mulţumitoare şi relatarea sa despre ele urmează.

Sosirea la Freetown

Înainte de răsăritul soarelui avionul Air France pentru Freetown, Sierra Leone, s-a ridicat. Linia de coastă a coastei Guineea este foarte verde şi multe râuri îşi fac drum şerpuind spre mare. Anotimpul ploios tocmai se încheiase. După ce am sosit pe aeroportul Lungi, care deserveşte oraşul Freetown şi se află la ceva distanţă de acel oraş, un autobuz m-a dus la punctul vamal, unde am întâlnit un misionar de la Watchtower ce serveşte acum în Sierra Leone. Trecerea prin vamă s-a făcut foarte rapid.

Pe măsură ce autobuzul se hurducăia de-a lungul îngustei şosele murdare spre chei sau debarcader, Freetown aflându-se pe partea cealaltă a răului, era destul de evident că mă aflam în Africa. Bărbaţi şi femei, dezbrăcaţi până la talie, erau ocupaţi, curăţind pământul şi legând laolaltă legături de surcele, în timp ce alţii mergeau pe stradă cu legăturile balansându-se cu dibăcie pe cap. Din când în când se vedeau ferme de manioca; apropo, manioca este arbustul din ale cărui rădăcini este luat tapioca. Case împroşcate cu noroi, cu acoperiş de paie, umpleau scena.

Prânzul aştepta pe chei. Ne-am îndreptat de-a lungul vastului râu Sierra Leone spre Freetown şi în cincisprezece minute am ajuns în oraşul de la poalele

Cuprins

muntelui. Acesta nu părea lung, căci erau multe lucruri de privit; un râu ce se revărsa ca o cascadă pe versantul muntelui; păsări albe ce se scufundau după peşti; ambarcaţiuni ancorate în larg cu încărcături pentru şlepuri, etc. Am debarcat pe nişte chei mici şi în timp ce urcam pe scări, cu un băiat băştinaş ce legăna bagajele mele pe cap, câţiva misionari ai Turnului de Veghere au venit să ne întâmpine.

În timp ce mergeam pe străzi spre Sala Împărăţiei şi casa misionară am fost destul de uimit să văd un oraş modern mult mai curat decât multe din multe părţi ale lumii. Era acesta ‚cimitirul albului' despre care vorbeau toţi? Străzi pavate, magazine aglomerate, maşini noi şi un şuvoi nesfârşit de oameni ce mişunau. Acolo era marele copac de bumbac, un vechi şi uriaş punct topografic pentru care Freetown este renumit. În acest copac erau încătuşaţi în vechime sclavii, când căpeteniile îi vindeau în sclavie pe captivi sau pe oamenii din propriile triburi de care nu le plăcea. N-am văzut nici o muscă sau un ţânţar.

Soarele era fierbinte şi eram bucuros că aveam de mers doar două corpuri de case de la copacul de bumbac până acasă. Misionarii pregătiseră un prânz excelent. Apoi ne-am întâlnit să stăm de vorbă despre problemele lor şi despre progresul lucrării din Sierra Leone. Ei vorbeau despre creşterea continuă din adunarea din Freetown, după ce s-au retras câţiva tulburători şi cum luase fiinţă o nouă grupă la Waterloo, la distanţă de aproape douăzeci de mile, prin lucrarea fermă a doi pionieri. Alţi şase preluaseră serviciul de pionier cu timp integral. Un grup mare se întâlnea la Kissy, chiar la periferia oraşului Freetown. Un alt grup ţinea adunări în Wellington, la câteva mile distanţă. În protectorat erau grupuri gata să fie organizate pentru studiu din Biblie. Sierra Leone părea pregătit pentru expansiune. Tot ce era necesar era organizarea, un efort organizat de a lua conducerea. Misionarii au fost încântaţi să audă că fratele Knorr văzuse necesitatea pentru acest lucru şi trimisese o scrisoare prin mine să numesc pe unul din misionari ca serv de filială pentru ţară. Acum ei îşi aveau un birou propriu şi lucrării avea să i se dea o atenţie deosebită.

Doi misionari tocmai veniseră din Nigeria, unde dobândiseră multă experienţă în promovarea expansiunii în Africa, petrecând multe luni în tufiş, trăind în sate de-ale băştinaşilor şi predicând Cuvântul lui Dumnezeu. Această experienţă era de nepreţuit pentru promovarea lucrării în Sierra Leone.

Am participat la adunarea lor de serviciu săptămânală joi, 20 noiembrie, şi mi s-a cerut să vorbesc grupei locale, un grup drăguţ de toate vârstele. Se făcea o minunată lucrare pe teren, tabelul arătând un nou record de 76 servi pentru luna octombrie. Toţi aşteptau cu nerăbdare adunarea de sâmbătă şi duminică, căci era pentru prima dată când ei aveau în mijlocul lor un reprezentant al Societăţii de la sediu, precum şi prima lor adunare.

Prima adunare din Sierra Leone

Sâmbătă dimineaţa am ajuns toţi la Wilbeforce Memorial Hall, o mare clădire roşie, pe dealul de deasupra docurilor de la vamă. O briză prietenoasă îi răcorea pe participanţi, în timp ce lucrau să decoreze scena cu flori şi ramuri de palmier. Ei împleteau ramuri de palmier şi în mijlocul împletiturii inserau flori

Cuprins

albastre şi roşii şi frunze strălucitoare. Acestea dădeau un farmec în plus scenei oarecum demodată.

Când a fost făcută chemarea pentru serviciu au fost prezente 80 persoane, ce cuprindeau servi din Freetown, Kissy şi Waterloo. Ei au ascultat informaţia referitoare la activităţile serviciului de teren şi apoi au luat în considerare botezul. Unii n-au fost siguri, aşa că au considerat că era mai bine să aştepte până la un timp ulterior. Bineînţeles, aveau dreptate. Ar fi o greşeală ca cineva să fie botezat dacă n-ar fi sigur că şi-a dedicat viaţa serviciului lui Iehova.

Botezul a fost ţinut la ferma Scoţiei, ce se află la graniţa cu Golful Albului, unde s-a ajuns cu autobuzul. Un grup de fraţi priveau şi se bucurau când un frate şi o soră au fost cufundaţi în apele sărate. În timp ce stăteam la umbra unui copac mare, aşteptând un autobuz să ne ducă înapoi, îi priveam pe băştinaşi, la câţiva yarzi distanţă, văzându-şi de treabă, curăţind orezul. Cinci tinere femei şi o fată munceau, în timp ce un bărbat stătea în apropiere pe o piatră mare. Aşa cum este obiceiul în Africa, femeile munceau. Într-o piuă mică şi murdară, înaltă de aproape trei picioare, o femeie şi o fată au pus nişte orez şi apoi l-au zdrobit cu un pisălog de lemn de patru picioare. Era cald şi transpiraţia le curgea pe spatele gol. În apropiere o altă femeie ţinea în spate un copil în timp ce pisa orez. Părea incredibil că acel copil putea să doarmă, dar dormea. După ce am privit aproape cincisprezece minute autobuzul nostru a venit şi a trebuit să părăsim această scenă interesantă.

Fraţii locali au deschis programul de după amiază. Au fost numiţi şase din ei şi toţi au făcut bine, vorbind Cuvântul lui Dumnezeu. Deşi aceasta era prima lor adunare şi cei care au luat parte la demonstraţii şi pantomime s-au comportat bine. Aceste aspecte au fost atât instructive cât şi amuzante, arătând servilor de ce trebuia să ia parte cu regularitate în serviciu şi de ce să participe la adunările grupei. Cei noi şi slabi au fost ajutaţi de cei maturi şi cu experienţă. Am încheiat ziua cu sesiunile de după amiază, deoarece seara de sâmbătă era întotdeauna legată de spectacol la sală. Prima zi adusese bucurie la 82 de servi. Ei aşteptau cu nerăbdare ziua de mâine.

Mulţi oameni din Freetown luau ziua de duminică în serios şi astfel, în drum spre adunare, în acea dimineaţă am trecut pe lângă mulţi oameni îmbrăcaţi în cele mai bune haine ale lor de duminică, unii oameni purtând pantaloni cu dungi, cu coadă şi gulere întărite cu aripi. Că era cald sau nu, trebuia să se îmbrace la modă.

93 persoane s-au adunat la sala de adunare pentru o dimineaţă de sărbătoare spirituală. Un vestitor local cu timp integral a făcut o treabă minunată vorbind despre iubire. Doi misionari ai Turnului de Veghere au vorbit despre a face voinţa lui Dumnezeu şi despre a nu pierde scopul bunătăţii nemeritate a lui Dumnezeu.

Punctul culminant al adunării

Adunarea publică a fost despre subiectul pe care fratele Knorr a planificat să-l folosim toţi prin Africa. De vreme ce el nu era prezent, am fost fericit pentru privilegiul de a expune lectura. Întrebarea era: Câţi aveau să vină s-o asculte? Căci

ora trei era o oră înaintată pentru tropice. Sala a început să se umple la acea oră și lectura a început. În Sierra Leone există un număr considerabil de musulmani și mulți din ei au venit să asculte. Când sala s-a umplut, alții au ascultat afară sub copaci, prin intermediul unui sistem de cuvântări publice. Atenţia acordată a fost excepţională şi a fost înţeleasă de ei fiecare dovadă a timpului în care trăim. Interesul lor pentru mesajul Împărăţiei a fost stârnit precis; căci după ce lectura publică s-a încheiat şi prezentatorul a anunţat că pauza va fi urmată de alte cuvântări, spre surprinderea tuturor, din cele 400 persoane care veniseră au rămas 253.

Adunarea şi-a atins punctul culminant pentru servi când s-au făcut anunţuri despre programul de expansiune din Sierra Leone; a fost deschis un nou birou de filială, a fost numit un serv de circuit, aveau să fie organizate adunări pe circuit, avea să fie formată o nouă grupă în Kissy, fiind planificată expansiune în protectorat, în interior. Cooperarea tuturor în serviciul din casă în casă, urmată de vizite ulterioare şi conducerea de studii din Biblie la domiciliu aveau să furnizeze servi necesari pentru programul de expansiune. Bucuria lor era fără margini. Ei au văzut clar, ca niciodată înainte, cum organizaţia lui Iehova este una în lume şi că Societatea se interesează de ei ca de fraţii din ţări mai mari. Ei şi-au exprimat hotărârea să-şi facă partea în lucrarea de expansiune. Ei au văzut adunaţi lângă ei mulţi care puteau să preia lucrarea, şi auziseră rapoartele despre minunata expansiune din Nigeria, aşa cum fusese oferit de cei doi misionari de aici, pentru a-i stimula. Astfel a luat sfârşit o mare sărbătoare pentru servii lui Dumnezeu din Sierra Leone.

Ei continuau să spună *kusheh*, un cuvânt foarte expresiv, ce are însemnătatea de ‚bine făcut'. Spiritul lor era suprem. Grupuri se depărtau de sală în întunericul serii şi în timp ce coboram pe strada Westmoreland, spre casa misionară, auzeam pe unii participanţi la adunare cântând cântări la distanţă, pe când mergeau pe stradă. Cu o asemenea fericire, cu siguranţă, ei aveau să continue în multe fapte bune, în predicarea veştilor bune, în zilele ce le aveau înainte.

Miercuri dimineaţa, devreme, 26 noiembrie, când am părăsit docul din Freetown, în drum spre aeroportul din Lungi, un număr de fraţi locali şi misionari se aflau aproape să-şi ia rămas bun. Toţi au exprimat încă o dată o apreciere profundă pentru adunare şi toate îngrijirile făcute pentru ei şi lucrarea lor de Societate. Ei sperau că nu va mai dura mult până când îi va vizita preşedintele Societăţii şi vor avea o adunare mai mare. Va fi interesant de observat progresul lucrării acum în Sierra Leone.

În timp ce fratele Henschel le servea astfel fraţilor din Sierra Leone eu eram cu fraţii din ţara vecină, Republica Liberia. Numărul următor al *Turnului de Veghere* va publica acest raport.

Cuprins

Extinderea venerării adevărate in Nigeria

Lucrarea martorilor lui Iehova a fost foarte roditoare pe Coasta de Aur şi Nigeria şi liderii multor organizaţii misionare din aceste colonii simt presiune, pe măsură ce mii de oameni îi părăsesc pentru a deveni martori ai lui Iehova. Fără îndoială acesta a fost motivul pentru care Societatea Turnul de Veghere a aflat, prin intermediul Washingtonului, că „părea să fie" o politică pentru ca nici un reprezentant al Turnului de Veghere să nu fie primit în aceste teritorii. În ce măsură a fost roditoare lucrarea într-unul din aceste locuri, Nigeria, se va vedea din citirea următoarelor experienţe, care au fost relatate la adunarea martorilor lui Iehova din Freetown, Sierra Leone, de doi misionari ai Turnului de Veghere care au lucrat în Nigeria, aşa cum a fost raportat de M. G. Henschel, secretarul preşedintelui Societăţii.

Martorii lui Iehova din Nigeria au zel şi hotărâre. Majoritatea lor sunt săraci şi au puţine posesiuni materiale. Trăiesc în barăci murdare. Dieta lor este simplă – manioca şi ignami, ocazional cu bucăţi de carne sau peşte. Dar ei deţin adevărul şi-l iubesc. Ştiu că trebuie să-l predice şi le place să predice. Ei l-au predicat cu credincioşie şi şi-au lăsat lumina să strălucească. Rezultatul: adevărul s-a răspândit în peste 400 de oraşe şi sate, unde au fost organizate grupe, precum şi în zeci de locuri izolate. Acum sunt acolo peste 12.600 servi. Martorii lui Iehova se văd în toate colţurile Nigeriei şi chiar în Camerunul Britanic.

Un lucru care i-a ajutat pe fraţi să înainteze spre maturitate ca servi ai lui Dumnezeu este ţinerea de adunări. Acestea necesită multă muncă, deoarece totul trebuie să fie construit de fraţi, acolo neexistând săli. Timpul adunării îi ţine pe toţi fraţii în mişcare, cu autocamionul, bicicleta sau pe picioare. Unii merg pe picioare două zile, alţii trag un canoe pe râu trei zile pentru a ajunge acolo.

Duminică dimineaţa, în timp ce toate lumea încă doarme, ei folosesc metoda lui Ghedeon de a chema la adunare în sat, din toate părţile, anunţând lectura publică, în timp ce vin. Foarte puţini oameni au ceasuri, aşa că anunţul de dimineaţa devreme trebuie să fie urmat de un anunţ final, chiar înainte ca adunarea să înceapă. Un grup de fraţi cântă cântări şi merge într-o direcţie şi apoi în alta, spunându-le oamenilor că este gata să înceapă cuvântarea. Cât de eficientă este această metodă se poate vedea din ceea ce a avut loc la Abiriba. Acolo, deşi au fost prezenţi doar trei sute de fraţi, anunţul final a fost aşa de emoţionant încât întreaga populaţie de 1.734 de oameni a dat buzna pe terenul adunării.

Pentru a ilustra efectul pe care-l are ţinerea unei adunări într-un sat, să ne întoarcem la Akwete, un oraş unde nu era nici un martor de-ai lui Iehova. Martorii au venit să facă pregătiri de la douăzeci de mile depărtare. Oamenii au fost neprietenoşi şi necooperanţi. Fraţii au întâmpinat multe greutăţi încercând să închirieze o bucăţică de teren pentru adunarea lor şi apoi au trebuit să-i plătească pe alţii să construiască locul pentru adunare, în loc să li se permită s-o facă singuri

şi aceasta la preţul stabilit de săteni. A venit reprezentantul special al Societăţii şi a petrecut două zile vizitând căpetenii, instalând bunăvoinţă şi îndepărtând teamă.

Vineri dimineaţa martorii au început să sosească în oraş, aproape 400. Feţele lor fericite au umplut imediat satul cu bucurie şi au transformat imediat scena. Oamenii din sat au luat o atitudine prietenoasă. Înainte ei refuzaseră să aibă ceva de-a face cu martorii lui Iehova, dar acum ofereau camere gratis. Preţul construcţiei a fost redus; însăşi căpeteniile au început să se grăbească să ajungă pentru a găsi bănci. Akwete fremăta de activitate teocratică. Rezultatul a fost că sute de persoane din sat au participat la adunare şi doi din ei au fost cufundaţi şi au participat în lucrarea de predicare. Opt luni mai târziu a fost găsită în Akwete o grupă de 22 servi. Ar putea fi relatate zeci de experienţe asemănătoare.

La Adagbrasa, preotul catolic european şi-a organizat turma să facă zgomot. Ei au creat o aşa larmă încât sesiunile de vineri de la adunarea de circuit au fost practic acoperite. Acest lucru i-a mâniat aşa de tare pe căpetenii şi pe majoritatea oamenilor din sat, încât sâmbătă dimineaţa devreme a fost făcută o proclamaţie în tot satul de bătrâni, că dacă cineva îi deranja pe martorii lui Iehova va fi aspru pedepsit, va fi penalizat cu cinci şilingi şi o sticlă de gin. Înainte de adunare nu era nici un martor ai lui Iehova în sat. Imediat după aceasta a fost organizat un studiu din Biblie cu şaisprezece participanţi. Curând numărul s-a dublat.

De multe ori clerul le spune oamenilor care se plâng: ‚Păi, dacă nu eşti mulţumit poţi pleca la martorii lui Iehova'. Şi asta este exact ce fac mulţi, indiferent dacă clerul le spune sau nu să plece; şi clerul este neputincios să facă ceva în legătură cu aceasta. Căutătorii sinceri ai adevărului sunt bucuroşi să se asocieze cu servii lui Iehova în închinarea adevărată.

Iată ce s-a întâmplat în timpul adunării de la Ode Irele. În armonie unită fraţii au ridicat o construcţie minunată. Această activitate a aprins oraşul. Nimeni nu mai fusese vreodată martor la o astfel de construcţie, nici la lucrarea benevolă şi entuziastă din partea fraţilor care o ridicau. Metodiştii din localitate s-au adunat ca o adunare specială pentru a se gândi la ce trebuiau să facă. Nu, nu să se împotrivească, ci mai degrabă să se alăture martorilor lui Iehova. S-a hotărât să se colecteze câte cinci şilingi de la fiecare membru şi apoi să se dea banii martorilor lui Iehova ca şi cotizaţie de membru. Cu toate acestea, lor li s-a spus ce se cerea în realitate – să înveţe adevărul şi să devină un proclamator dedicat al împărăţiei lui Iehova. Banii nu puteau să facă lucrul acesta! În ziua deschiderii au fost prezente 811 persoane. Dintre aceştia doar 400 erau fraţi. În cea de-a doua zi 937 persoane s-au înghesuit în fiecare colţişor al construcţiei şi în împrejurimi pentru adunarea de seară. Sătenii au manifestat acelaşi entuziasm ca fraţii. Duminică 75 persoane şi-au simbolizat dedicarea prin cufundare în apă şi dintre aceştia patru erau oameni din localitate.

Un frate analfabet s-a mutat în Emu cu aproape doi ani în urmă, unde nu erau martori ai lui Iehova. Stăpânul său catolic nu asculta mesajul, până într-o zi, când a spus: ‚Acesta trebuie să fie adevărul'. Imediat s-a strâns un grup de cinci persoane pentru studiu din Biblie. Curând ei le vorbeau altora despre adevăr. Pe

Cuprins

măsură ce cuvântul se răspândea în acest teritoriu catolic şi al juju-ului a venit persecuţia. Dat atunci una din căpeteniile ce se împotrivea a acceptat adevărul. A fost trimis în teritoriu un serv cu timp integral şi a fost iniţiată o grupă. Lucrarea a continuat să se extindă. Recent un reprezentant special al Societăţii a vizitat grupa de peste cincizeci de servi şi a găsit un număr de participanţi de 130 la studiul *Turnului de Veghere*. Din Biserica Catolică rămâne doar un singur membru şi el studiază cu martorii lui Iehova. Acum singura opoziţie este din partea societăţii juju şi aceasta vede scrierea de mână de pe perete.

Ntan Udom are un alt exemplu bun. Din timpuri străvechi societatea Ekpo, o organizaţie juju, se dedă la sărbătorile ei tradiţionale de beţie, în timpul celor trei până la patru luni ale anotimpului secetos. Membrii acesteia se maschează, se îmbată şi apoi umblă deghizaţi prin sate, cu libertate deplină să facă ce le place. Legea este ca oricine care nu este membru al acestei organizaţii să nu apară în public sau prin preajmă, când aceştia umblă deghizaţi şi dansează prin sat. Această lege a fost ascultată cu teamă. Dar acum au apărut martorii lui Iehova, care recunosc doar acele legi care sunt în armonie cu legile lui Dumnezeu şi care au porunca de a predica în anotimp secetos şi în anotimp ploios. Ce se va întâmpla?

Fraţii au ascultat poruncile lui Dumnezeu şi, ca rezultat, unul a fost tăiat şi mulţi alţii au fost arestaţi şi amendaţi cu 120 lire. Peste 500 de oameni au venit să asiste la proces, să vadă cum avea societatea Ekpo să dezrădăcineze şi să distrugă societatea martorilor lui Iehova. Servul numit al grupei a declarat că era gata să moară, dar înainte să moară avea o singură dorinţă şi aceasta era să pună o puternică mărturie.

În a patra zi a procesului el s-a folosit de oportunitatea de a vorbi. Aşa de puternică a fost mărturia lui despre supremaţia lui Iehova şi scopurile Lui, încât curtea s-a cutremurat. Căpeteniile (judecătorii) au început să tremure. Cazul a fost clasat. O căpetenie i-a cerut acestui frate să-l viziteze şi să studieze Biblia cu el. Alte activităţi ale martorilor lui Iehova au distrus complet puterea societăţii Ekpo. În decursul puţinilor ani trecuţi ei nu şi-au mai continuat tradiţionala mascaradă. Oamenii din lume şi-au exprimat recunoştinţa datorită acestei libertăţi de care se bucurau acum, ca rezultat al victoriei martorilor lui Iehova.

Biserica Scoţiei, care, de asemenea, avea o mare putere asupra oamenilor de aici, se prăbuşeşte. Vis-a-vis de minunata Sală a Împărăţiei a martorilor lui Iehova stă clădirea ei ruinată, cu unul din ziduri gata să se prăbuşească. ‚Biserica Domnului', care a fost înfiinţată în zonă cu mai mult de şapte ani în urmă, şi celebra Crăciunul cu regularitate, a încetat să mai facă acest lucru cu doi ani în urmă. În timpul acela pastorul a remarcat: ‚Anul acesta nu va mai fi o celebrare a Crăciunului. De ce nu? Pentru că martorii lui Iehova nu sărbătoresc! Ce fac ei este corect'.

Fraţii din Nigeria pun o minunată mărturie oriunde merg. Ei sunt un exemplu pentru alţii de lângă ei. În unele teritorii, când este ţinută o adunare publică, poţi spune imediat cine sunt martorii lui Iehova şi cine este publicul. Fraţii sunt curaţi şi îmbrăcaţi, în vreme ce cei din public sunt practic goi şi arată neîngrijiţi. Martorii lui Iehova nu câştigă mai mult decât alţii, dar trăiesc după

Cuprins

standardele superioare ale Cuvântului lui Iehova şi astfel nu-şi irosesc banii pe băuturi alcoolice şi femei. Ei folosesc ceea ce au spre onoarea numelui lui Iehova. În pofida analfabetismului şi a altor handicapuri fraţii au adevărul şi înaintează spre maturitate. Chiar oamenii lumeşti recunosc maturitatea martorilor lui Iehova şi văd în ei oameni care Îl reprezintă, într-adevăr, pe Dumnezeul Cel Prea Înalt".

Biblia, ornament sau lumină?

Să presupunem că în casa ta trebuie să depinzi de un singur corp de iluminat. Ai fi interesat, în primul rând, de un corp de iluminat care a fost făcut din aur sau argint şi împodobit cu pietre preţioase, chiar dacă acesta ar da o lumină slabă şi pâlpâitoare sau nu ar da deloc lumină; sau principala ta preocupare ar fi pentru un corp de iluminat care să dea lumină maximă? Bineînţeles, principala ta preocupare ar fi felul de lumină pe care îl oferă corpul de iluminat, nu-i aşa?

Sau să folosim o altă ilustraţie: Să presupunem că ai avea nevoie de o pereche de ochelari. Te-ai duce la un optician specializat în ochelari la modă, cu rame de aur, împodobiţi cu diamante, dar care ignoră cu desăvârşire lentilele, sau ai fi clientul unui optometrist care este specializat în oferirea lentilelor potrivite, în cel mai perfect mod?

Acelaşi lucru este valabil şi în ceea ce priveşte vederea noastră spirituală. Biblia este o lampă pentru picioarele noastre şi o lumină pe cărarea noastră (Psalmii 119:105). Dar acest lucru este adevărat numai dacă ea este scrisă în limba pe care o putem înţelege şi dacă înţelegem ceea ce citim. Formatul Bibliei, tiparul său, coperta sa nu sunt importante, ci limbajul şi conţinutul ei sunt importante.

În această privinţă, Biserica Catolică a greşit întotdeauna. În Evul Mediu mulţi călugări de-ai săi au fost angajaţi pentru a face copii ale Bibliei. Acestea, fiind scrise de mână şi, adesea, pe piele fină de viţel (pergament), erau foarte scumpe. Dar călugării nu s-au mulţumit cu asta. Ei au petrecut mult timp, au folosit mijloace şi au depus efort pentru a-şi „ilumina" Bibliile cu inscripţii minuţioase şi ilustraţii de aur, argint şi alte culori strălucitoare. Iar copertele au primit o atenţie specială.

În ce măsură s-a realizat acest lucru este evident din următoarele extrase, luate dintr-o curentă publicaţie catolică, *Biblia în Evul Mediu*: „Din măreţia generoasă în împodobirea Volumului Sacru am putea extrage şi o declaraţie de veneraţie pentru Biblie, care a umplut inima clerului şi a laicilor. Papa Leo al II-lea a dat unei biserici o copie a Evangheliilor legată în aur pur şi împodobită cu pietre preţioase. . . . Împăratul Charlemagne i-a dat Sfântului Angilbert o copie a Evangheliilor scrisă cu litere de aur pe pergament purpuriu. … Hincmar, Arhiepiscop de Reims, a făcut ca Evangheliile să fie scrise pentru catedrala sa cu litere de aur şi argint, legate în plăci de aur, strălucitoare cu bijuterii". Astfel de Biblii ar valora cât şaptesprezece lire sterline, datorită ornamentaţiei minuţioase.

Cuprins

Dar arată apreciere adevărată pentru Cuvântul lui Dumnezeu un astfel de lucru? Sau trădează, mai degrabă, o iubire pentru aur, argint şi pietre preţioase? Într-adevăr, nu poţi să te abţii, fără să nu tragi la îndoială motivul, când te gândeşti că în timpul acela oamenii obişnuiţi se aflau în sărăcie lucie şi în cea mai mare parte erau sclavi analfabeţi. Dacă Biserica Catolică ar fi avut, într-adevăr, o apreciere a mesajului Bibliei, atunci ar fi încercat să traducă Biblia în limba obişnuită, în loc să o păstreze în limba latină; ea ar fi realizat cel mai mare număr posibil de Biblii ieftine, în loc de câteva exemplare rare, costisitoare; şi ea ar fi trebuit să-şi atribuie sarcina de educare a maselor să citească şi să scrie, astfel încât aceştia să poată citi Biblia singuri, aşa cum fac martorii lui Iehova nu numai în întunecata Africa, ci şi în ţări romano-catolice precum Mexic. Acest lucru ar fi arătat adevărata apreciere a Bibliei şi i-ar fi făcut pe oameni incomensurabil buni.

În această privinţă, Biserica Catolică nu s-a schimbat prea mult în cursul anilor. Observaţi, de exemplu, noua *Sfântă Biblie a Familiei* publicată în anul 1951 de presa catolică din Illinois, Chicago. I-a fost făcută cea mai mare publicitate, atât în presa lumească, cât şi în cea parohială. Un scriitor catolic spunea: „Este atât de atractiv, este tentant! Să răsfoieşti paginile ei este cu adevărat o experienţă palpitantă"; etc. În ceea ce priveşte costul său, *Pathfinder*, un săptămânal lumesc, declara: „Preţul, pentru care multe familii catolice vor scobi fericite în conturile lor: 27,95 $". În ceea ce priveşte conţinutul său, „Părintele" O'Connell declara: „Ne-am dorit o Biblie pentru lectură în familie. Ne-am dorit ca fiecare membru să o poată citi şi înţelege". Totuşi, cea mai mare parte a acestei Biblii este, încă, în conformitate cu vechea şi latinizata *Versiune Douay*.

Într-adevăr, aici este din nou vorba despre nebunia unui corp de iluminat scump, care oferă o lumină necorespunzătoare, şi la un preţ pe care puţini şi-l pot permite; Biblia serveşte drept ornament în loc de călăuză.

Cum putem explica Luca 22:44, referitor la faptul că sudoarea lui Isus a devenit ca sângele? – L.G., Franța.

Isus s-a aflat sub un mare stres emoţional în grădina Ghetsimani şi în timpul rugăciunii în agonie a avut loc această întâmplare neobişnuită. Luca 22:44 declară (*NW*): „Intrând în agonie, el a continuat să se roage cu mai multă convingere, şi sudoarea lui a devenit ca stropi de sânge ce cădeau pe pământ". Aceasta nu spune că sudoarea lui a devenit sânge literal, ci doar „ca stropi de sânge". La subtitlul „Ghetsimani – Veghere şi Rugăciune", *Turnul de veghere* din 15 februarie, 1901, declara: „Luca, care era doctor, spune că [Cristos] era ‚în agonie', o luptă, o sforţare, limbajul folosit în greacă implicând o luptă de o forţă şi severitate din ce în ce mai mari, aşa încât ‚sudoarea lui s-a făcut ca şi cum erau mari stropi de sânge'; această sudoare de sânge nu este necunoscută astăzi medicilor, deşi este

Cuprins

foarte rară. Ea marchează o tensiune interioară extremă – durere aproape de moarte".

Ştiinţa modernă aruncă mai multă lumină asupra a ceea ce este posibil să însemne acest lucru, care, dincolo de a contrazice ce spune Biblia despre această chestiune, arată că sudoarea lui ar fi putut deveni ca „stropi de sânge". De exemplu, numărul din 30 august, 1952, *Science News Letter* raporta: „Unii oameni chiar par să aibă ‚sudoare de sânge'. Culoarea roşu din sudoarea lor vine de la un pigment produs de glandele lor saprocrine. Aceste glande ale pielii elimină în mod normal cantităţi infime de lichid alb lăptos, dar câteodată ele secretă un pigment sau o substanţă colorată într-un lichid, în mod normal fără culoare. Când transpiraţia se usucă rămâne pigmentul şi atrage atenţia. … Sudoarea roşie sau de orice altă culoare, este cunoscută sub numele de chromidrosis. Evident, în unele cazuri acest lucru este cauzat de chimicale sau medicamente aflate în corp. De sute de ani se ştie că muncitorii din minele de cupru pot să aibă sudoarea verde şi că este posibil ca pacienţii să poată manifesta o sudoare roşie, după ce ia anumite medicamente. Totuşi, în aceste cazuri, sudoarea pe întreg corpul este colorată, şi originea externă a culorii este evidentă mult timp. Tipul chromidrosis care a rămas fără explicaţie până acum se limitează la pete mici de pe corp. Aceasta apare, de obicei, la subsuori, dar poate apărea oriunde pe piele. Se observă doar la adulţi, adesea ca răspuns la emoţii. Sudoarea poate fi verde, albastră, neagră, galbenă, maro sau roşu ca sângele. În cazul din urmă starea a fost privită, uneori, literal, de nespecialişti, ca ‚sudoare de sânge'".

Bineînțeles, nu avem cum să știm dacă aceasta este sau nu explicaţia specifică a ceea ce s-a întâmplat în cazul lui Isus. Dar ea arată dovada ştiinţifică evidentă că este posibil ca sudoarea să fie „ca stropi de sânge". Şi articolul ştiinţific citat mai sus arată că această întâmplare neobişnuită are loc „adesea ca răspuns la emoţii". Cu siguranță, în timpul rugăciunii lui Isus, în agonie, din Ghetsimani era prezentă destulă tulburare emoţională ca să necesite răspuns ca sudoarea să devină „ca stropi de sânge".

Unii oameni de ştiinţă susţin că epistola către efeseni nu a fost pentru cei din Efes, ci a fost epistola către laodiceni, amintită în Coloseni 4:16 şi ca argument pentru aceasta, spun ei, este faptul că aceste cuvinte „care sunt la Efes", găsite în *Versiunea Regele Iacob* de la Efeseni 1:1, sunt o adăugare la text. Au ei dreptate în poziţia lor? – H. J., Chile.

Că, în realitate, a existat cândva o epistolă către laodiceni, pare stabilit de Coloseni 4:16. O avem noi astăzi? Sau avem o copie a acesteia? Poate că da; poate că nu. Este posibil să fi fost inspirată; este posibil să nu fi fost inspirată. Dar dacă n-a fost inspirată, aceasta nu înseamnă că a fost falsă, aşa cum nici afirmaţiile pe care poate le facem astăzi nu sunt neapărat false, doar pentru că nu sunt inspirate. O afirmaţie poate fi absolut adevărată, deşi este neinspirată. Aşa că, dacă epistola către laodiceni nu a fost inspirată, aceasta n-o face falsă. Numai pentru faptul că ea n-a fost păstrată în canonul Bibliei n-o face falsă. Ea n-a fost inclusă pentru că, fără îndoială, n-a fost necesară pentru noi astăzi; poate că alte epistole care sunt

Cuprins

cuprinse acoperă pentru noi aceleaşi puncte. Să fi fost inclusă şi ea ar fi însemnat o dublare nefolositoare.

Aluzia la dublare ne face să luăm în considerare epistola către efeseni. Cuvintele de deschidere spun: „Pavel, apostol al lui Isus Cristos, prin voinţa lui Dumnezeu, către sfinţii care sunt în Efes şi către cei credincioşi în Isus Cristos" (Efes. 1:1). Cu toate acestea, multe manuscrise omit „în Efes" şi în greacă se spune pur şi simplu „către sfinţii care sunt", fără să numească vreun loc. *Traducerea Lumii Noi* redă acest verset: „Pavel, apostol al lui Isus Cristos, prin voinţa lui Dumnezeu, către sfinţii care sunt şi credincioşi în uniune cu Isus Cristos". Aceasta omite „în Efes", nota de subsol spunând „care sunt" este în armonie cu manuscrisele Sinaitic, Vatican 1209 şi Papirusul Chester Beatty nr. 2, simbolizate respectiv cu: .., B, .. Cu toate acestea, expresia „care sunt în Efes" se găseşte în manuscrisele cunoscute ca: Alexandrin, Bezae, versiunile Vulgata şi Peshitta Syriac.

Având în vedere aceste fapte, explicaţia care s-a dat este că epistola către efeseni era o scrisoare circulară şi că Pavel a avut făcute mai multe copii ale acestei scrisori şi a lăsat un spaţiu după cuvintele „care sunt …" şi spaţiul urma să fie completat conform adresei la care era trimisă o copie particulară a scrisorii. Noi ştim că astăzi multe organizaţii, inclusiv Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere, folosesc scrisori circulare, care au o omitere sau un spaţiu liber, ce trebuie să fie completat conform destinaţiei acesteia. Este posibil ca una din aceste scrisori circulare prin Pavel să fi fost trimisă în Efes şi alta în Laodiceea, şi că devreme ce scrisoarea către Laodiceea era o copie exactă a celei trimise în Efes, ea n-a fost păstrată ca parte a canonului Bibliei. Cea adresată efesenilor a fost păstrată.

Ceea ce s-a spus mai sus este o explicaţie destul de ingenioasă şi explică anumite lucruri. O putem considera o posibilitate interesantă. În orice caz, noi credem că epistola către efeseni a fost exact asta şi nu cea către Laodiceea, amintită la Coloseni 4:16. Cea către laodiceni este posibil să fi fost o scrisoare circulară duplicată, sau o repetare a punctelor acoperite, deja, în mod adecvat, în alte scrisori canonice, sau a fost neinspirată, sau s-a ocupat de un material ce nu era necesar pentru noi astăzi; şi pentru oricare din aceste motive este posibil să fi fost scoasă din canonul inspirat al Bibliei.

Unde să dorească un om să trăiască?

Cele de mai jos au apărut în articolul „Încearcă și oprește-mă", de Bennett Cerf în *Telegram-News* din Lynn (Massachussets), 25 aprilie, 1951: „'Toţi cei care vor să meargă în cer sunt amabili să se ridice', spunea pastorul unei adunări mititele din Maine – poate să se asigure că toată lumea era trează. Toţi, cu excepţia unui singur bărbat de pe rândul din spate s-au ridicat imediat. ‚Mm-m-m', a meditat pastorul. ‚Acum toți care vor să meargă în iad sunt rugaţi să se ridice'. Adunarea râdea pe înfundate şi trăgea cu ochiul la membrul care rămăsese mai devreme aşezat. El nu s-a mişcat din nou. Pastorul i s-a adresat direct: ‚Să înțeleg,

Cuprins

frate Caldwell, că nu vrei să mergi nici în cer, nici în altă parte?' ‚Exact', a fost răspunsul, ‚îmi place chiar aici'".

Chemare la adunare

Moise a scris această lege: „Adunaţi oameni, bărbaţi, femei şi pe cei mici, pe străinul care este între porţile tale, ca să audă, să înveţe şi să se teamă de Iehova Dumnezeul tău, şi să observe să facă toate cuvintele acestei legi; şi copiii lor, care n-au cunoscut, să audă, să înveţe să se teamă de Iehova Dumnezeul tău, cât veţi trăi în ţară" (Deut. 31:12,13, *AS*). În mod asemănător, o chemare la adunare este făcută acum prin organizaţia lui Dumnezeu, doar că de data aceasta adunarea urmează să aibă loc pe stadionul Yankee, 19-26 iulie, 1953. Intenţionezi să fi acolo împreună cu familia?

Acum este timpul să stârnim un interes profund și dorinţa de a participa. Izraeliţilor li se poruncise, prin lege, să pună deoparte zece procente din venituri, pentru a-şi finanţa cele trei călătorii spre Ierusalim, din fiecare an. Fiecare familie ar trebui să poată face la fel de mult astăzi. Copiii ar trebui să fie doritori să pună deoparte puţin din banii de buzunar, din fiecare săptămână, pentru acest scop. Prezenţa lor la adunări a fost întotdeauna o sursă de laudă pentru Iehova Dumnezeu. Un observator din lume a scris despre ultima adunare de pe stadionul Yankee: „Chiar şi copiii erau liniştiţi". Reporterul de la *Times* se minuna: „O lumină strălucea în ochii lor – chiar şi copiii mici foarte obosiţi zâmbeau".

Copiii bine crescuţi nu trec neobservaţi. Gândiţi-vă la privilegiul vostru ca părinţi să vă instruiţi copilul în drum spre oraşul cu adunarea – să-i arătaţi peisaje, puncte geografice şi alte puncte de interes. La adunare întreaga familie poate întâlni prieteni de aproape şi de departe. Copilul va învăţa să converseze şi să stea cu alţii de vârsta lui din comunităţi îndepărtate. Iosif şi Maria îl luau cu ei pe copilul Isus de trei ori pe an la Ierusalim. La vârsta de doisprezece ani el s-a dovedit un martor al lui Iehova Dumnezeu foarte calificat. Mai târziu, în serviciul lui, Isus a arătat că aceşti copii sunt foarte mult o parte a adunărilor, spunând: „Din gura pruncilor şi a sugarilor ţi-ai scos laudă". „Lăsaţi copilaşii să vină la mine şi nu încercaţi să-i opriţi" – Mat. 21:16; Luca 18:16, *NW*.

Fă tot ce-ţi stă în putere să oferi copiilor tăi acea glorioasă speranţă de viaţă veşnică în lumea nouă. Adu-i cu tine la adunarea de pe stadionul Yankee între 19-26 iulie, 1953. Aşa cum spunea Isus: „Nu încercaţi să-i opriţi".

Cuprins

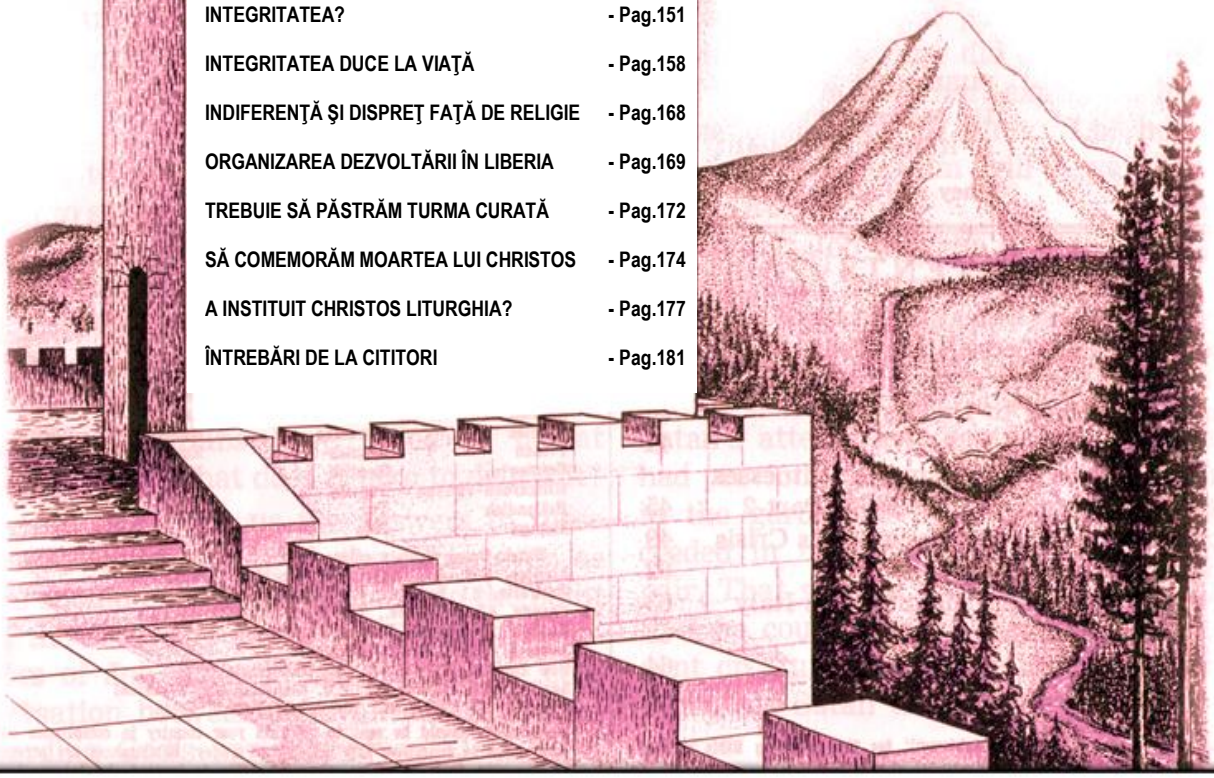
TURNUL de VEGHERE

1 MARTIE 1953 Nr. 5

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

DE CE NE STRĂDUIM PENTRU A PĂSTRA INTEGRITATEA?	- Pag.151
INTEGRITATEA DUCE LA VIAŢĂ	- Pag.158
INDIFERENŢĂ ŞI DISPREŢ FAŢĂ DE RELIGIE	- Pag.168
ORGANIZAREA DEZVOLTĂRII ÎN LIBERIA	- Pag.169
TREBUIE SĂ PĂSTRĂM TURMA CURATĂ	- Pag.172
SĂ COMEMORĂM MOARTEA LUI CHRISTOS	- Pag.174
A INSTITUIT CHRISTOS LITURGHIA?	- Pag.177
ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI	- Pag.181

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul ”Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delicvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

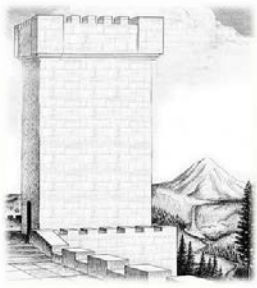
Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Cristos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

‘Vegheaţi în aceste timpuri periculoase‘ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

1 Martie 1953 **Nr 5.**

De ce ne străduim pentru a păstra integritatea?

„Mai mult preţuieşte săracul, care umblă în integritatea lui, decât cel care este cu buze stricate şi nebun”. „Să fiu cântărit în balanţă, ca Dumnezeu să-mi cunoască integritatea” – Prov. 19:1; Iov 31:6.

Condițiile primejdioase şi lipsa integrităţii, care predomină acum în întreaga lume nu sunt întâmplătoare. Ele fac parte dintr-o campanie planificată de distrugere a rasei umană. Campania cui? Întrebi tu. Trebuie să ne întoarcem în istorie mulţi ani pentru a găsi răspunsul. Citim o profeţie din trecut despre ceea ce se va întâmpla cu primul care și-a călcat integritatea. Biblia spune povestea. Relatarea se găseşte în Ezechiel 28:13-18 (*AS*):

[2] „Stăteai în Eden, grădina lui Dumnezeu. … Erai heruvimul uns ocrotitor; te pusesem pe muntele cel sfânt al lui Dumnezeu; umblai prin mijlocul pietrelor scânteietoare. Ai fost perfect în căile tale, din ziua când ai fost creat până când s-a găsit în tine nedreptate. Prin mulţimea comerţului tău, te-ai umplut cu violenţă şi ai păcătuit; de aceea, te-am aruncat de pe muntele lui Dumnezeu, ca hulitor și te-am nimicit din mijlocul pietrelor scânteietoare, heruvim ocrotitor. Ţi s-a îngâmfat inima din pricina frumuseţii tale şi ţi-ai stricat înţelepciunea din pricina strălucirii tale; te-am aruncat pe pământ şi te voi pune înaintea regilor să te privească. Prin mulţimea nelegiurilor tale, prin nedreptatea comerţului tău, ţi-ai profanat sanctuarele; de aceea, am scos din mijlocul tău un foc, care te-a mistuit, şi te-am prefăcut în cenuşă”.

[3] Aceste cuvinte au fost adresate regelui Tirului, dar sunt profetice pentru cel pe care-l știm sub denumirea de Satan Diavolul. Iniţial, el a fost heruvimul ocrotitor din grădina Eden. Dumnezeu a avut încredere sacră în el. I-a dat autoritate asupra omului, pentru ca el să fie atent la nevoile omenirii şi să le asigure cele trebuincioase. Heruvimul ocrotitor, însă, nu şi-a păstrat integritatea faţă de această încredere sacră. El s-a gândit prea mult la sine, după cum arată Scripturile. În el s-a găsit nelegiuire. A considerat că el ar fi trebuit să deţină închinarea care-i era adresată Dumnezeului Atotputernic, Iehova, Creatorul. Așa că s-a revoltat si a început să comită nelegiuire, urmărind să întoarcă toate creaturile de la Dumnezeu

la sine. A reuşit să determine omenirea să nu mai asculte. Adam şi Eva au fost primii oameni. Ei au fost şi primii de pe pământ care și-au călcat integritatea față de Dumnezeu. Din acel timp înainte, fiecare creatură umană care a trăit a trebuit să facă față provocării dacă poate sau nu să-şi păstreze integritatea față de Dumnezeu – Geneza 3.

[4] Satan este o forţă a răului, lăsată liberă pe pământ şi în ceruri şi, prin acțiunea sa rea, a ridicat o chestiune, şi anume: Cine este cel suprem? El încearcă să-şi ducă la bun sfârşit ideea că poate convinge toate creaturile de pe pământ să i se închine, şi că Dumnezeu nu poate avea creaturi pe pământ care să-I fie credincioase, să-L servească, chiar în încercare. Întrebarea este: Îşi poate continua Iehova scopul original, de a popula pământul cu creaturi drepte? Așadar, marea chestiune a ajuns să fie una a integrității. Deşi Satan a fost privat de putere de Dumnezeu, deşi a fost înlăturat din poziţia sa de heruvim ocrotitor, alungat în mod legal, totuşi lui nu i-a fost interzis să fie prezent în această lume. Dumnezeu a stabilit un timp; i-a acordat timp Diavolului să încerce să-și dovedească provocarea nelegiuită. Şi, astfel, din acel moment, Satan exercită influenţă asupra oamenilor şi asupra dezvoltării civilizaţiei lor.

[5] Noi deţinem cheia pentru înțelegerea celor de mai sus în cartea lui Iov, din Biblie. În Iov 1:6-12 (*Mo*), citim: „Îngerii au venit într-o zi să se prezinte înaintea Celui Veșnic [Iehova, *AS*] și Potrivnicul [Satan, *AS*] a venit şi el printre ei”. ‚Unde ai fost?‘, l-a întrebat Cel Veşnic pe Potrivnic și Potrivnicul a răspuns: ‚Am cutreierat încolo şi-ncoace, dând târcoale pământului‘. Atunci Cel Veşnic i-a zis Potrivnicului: ‚Ai observat că nu este nimeni ca servul Meu [Iov] pe pământ, un om drept şi fără prihană, care Îl venerează pe Dumnezeu şi se abate de la rău?‘ Potrivnicul a răspuns: ‚Dar degeaba Îl venerează [Iov] pe Dumnezeu? Nu l-ai ocrotit Tu pe el, casa lui şi tot ce este al lui? L-ai făcut să prospere în afacerile lui şi turmele lui mişună prin țară. Dar ia întinde-Ți mâna şi atinge-Te de tot ce este al lui, să vedem dacă nu Te va blestema în față!‘ Atunci Cel Veșnic i-a zis Potrivnicului: ‚Iată, las tot ce are în puterea ta; numai asupra omului să nu-ți întinzi mâna‘. Aşadar, Potrivnicul a plecat din prezenţa Celui Veşnic”. Această relatare din Scripturi arată clar că Satan Diavolul are interese pământeşti. La acel timp el se ocupa de omenirea decăzută, dădea târcoale pământului. Era stăpân nevăzut, avea creaturi care-i serveau. El a organizat aceste creaturi în diferite forme de guvernare. Într-adevăr, în prezent, el domină toate guvernele de pe pământ. El a început acest program în Babilon, pe vremea lui Nimrod, iar Scripturile ne spun că el este „dumnezeul acestui sistem” – 2 Cor. 4:4, *NW*.

[6] Conversaţia dintre Iehova Dumnezeu şi Satan, redată în cartea lui Iov, arată că Iehova Dumnezeu și-a menţinut poziţia de Cel Atotputernic, Creatorul. Satan nu i-a putut face lui Iov nimic din ce-și dorea, din cauza ocrotirii din partea lui Iehova. Dumnezeu era în continuare la conducere şi urma să rezolve această chestiune. Dumnezeu urma să-şi slăvească numele peste întreg pământul. Acesta este motivul pentru care El nu și-a demonstrat imediat puterea supremă, nimicindu-l pe Satan, ci i-a permis să rămână (Ex. 9:16 *Mo*). Din timpul lui Adam şi Eva încoace continuă încercarea integrităţii. Fiecare creatură umană alege, de fapt, viața sau

Cuprins

moartea. Adam şi Eva și-au pierdut integritatea față de Dumnezeu. Astfel, alegerea lor a fost moartea. Istoria arată că au murit – Gen. 5:5.

[7] Iov a fost un om devotat lui Dumnezeu şi un exemplu remarcabil de persoană care și-a menţinut integritatea față de El, sub încercare. Când Iehova a îndepărtat protecția din jurul lui Iov, acesta a avut mari pierderi. Și-a pierdut animalele; unele în furtună, altele i-au fost furate. Și-a pierdut slujitorii, care au fost uciși de jefuitori. Copiii săi, şapte fii şi trei fiice, petreceau împreună, când s-a pornit o furtună ce le-a distrus casa și ei au pierit. Toată bogăția și toate bunurile lui Iov au dispărut. Totuşi, lui personal nu i s-a făcut nici un rău – Iov 1:13-19.

[8] Relatarea din Iov merge mai departe şi, în al doilea capitol, citim: „Într-o zi s-a întâmplat iarăşi că fiii lui Dumnezeu au venit să se prezinte înaintea lui Iehova, iar Satan a venit şi el printre ei să se prezinte înaintea lui Iehova. ... Şi Iehova i-a zis lui Satan: ‚Te-ai gândit la servul Meu Iov? Căci nu este nimeni ca el pe pământ, un om drept şi perfect, care se teme de Dumnezeu şi se fereşte de rău; el ţine tare la integritatea lui, deşi tu

Mă aţâţi împotriva lui, să-l nimicesc fără motiv‘. Satan i-a răspuns lui Iehova: ‚Piele pentru piele! Da, omul dă tot ce are pentru viaţa lui. Dar ia întinde-Ţi mâna şi atinge-Te de oasele şi de carnea lui, şi va renunţa la Tine pe faţă!‘ Şi Iehova i-a zis lui Satan: ‚Iată, ţi-l dau pe mână, numai cruţă-i viaţa‘. Astfel, Satan a plecat din prezenţa lui Iehova şi l-a lovit pe Iov cu furuncule dureroase, din tălpile picioarelor până în creştetul capului. Şi Iov a luat un ciob să se scarpine, şi a stat în cenuşă. Atunci, nevasta lui i-a zis: ‚Încă ţii tare la integritatea ta? Renunță la Dumnezeu, şi mori!” – Iov 2:1-9 *AS*.

[9] Atunci, el a fost pus la o încercare personală. Suferea durere si disconfort. Satan s-a folosit de soţia lui Iov pentru a încerca să-l determine să-și piardă integritatea şi să-l descurajeze, spunându-i să renunţe la Dumnezeu şi să moară. Desigur, era o încercare foarte grea. Apoi, au intrat în scenă trei dintre aşa-zișii săi prieteni. Dar nici ei nu l-au consolat. Au început să-l acuze de tot felul de fapte rele. Iov a îndurat toate aceste încercări ce au venit peste el. El și-a păstrat integritatea. Găsim cuvintele sale în Iov 27:5: „Până voi muri nu voi renunţa la integritatea mea”.

[10] Da, el niciodată nu a şovăit nici măcar o clipă în ceea ce privește credința și devotamentul față de Iehova. Iehova i-a ocrotit viața. El nu l-a lăsat pe Diavol să-l nimicească. Dar aici el a creat o înregistrare care rămâne până în ziua de azi. Înregistrarea arată că Iehova l-a binecuvântat pe Iov pentru integritatea sa. În Iov 42:10,12 (*AS*), se spune: „Şi Iehova a schimbat captivitatea lui Iov, când s-a rugat

Cuprins

pentru prietenii săi; şi i-a dat lui Iov de două ori mai mult decât avusese înainte. Astfel, Iehova a binecuvântat cei din urmă ani ai lui Iov mai mult decât cei dintâi".

[11] Poate unii oameni susțin că a fost un lucru foarte crud ca Iehova să permită ca acest om, un om bun, să sufere atât de mult. Dar este, oare, adevărat? Bineînţeles că nu. Nu Iehova Dumnezeu a fost Cel care l-a pus la încercare. Iehova Dumnezeu nu era responsabil pentru suferinţa care a venit peste el. Dumnezeu a permis-o şi Iov a avut de câștigat de pe urma ei. Observăm că această experienţă i-a adus mai multe decât avea la început. El a câştigat toate acestea pentru că a fost în favoarea lui Dumnezeu; un serv al lui Iehova încercat şi probat, şi Biblia vorbeşte de bine de el, asigurându-l de înviere în lumea nouă dreaptă a lui Dumnezeu.

[12] Satan, cel crud, a adus această suferinţă. Ar trebui să se știe din această relatare că el este cel care aduce toate încercările şi suferinţele peste creaturile care sunt astăzi pe pământ. Avem de câştigat de pe urma acestei înregistrări, din ceea ce a experimentat Iov, deoarece acestea ne ajută să apreciem adevărata chestiune. Dacă nu înţelegem marea chestiune dintre Iehova Dumnezeu şi Satan, chestiunea supremaţiei, nu putem înţelege nici Biblia. Aceasta ne ajută să vedem cum să ne păstrăm integritatea şi arată rezultatul pentru cei care o păstrează.

Exemple

[13] Să ne aşteptăm că toţi oamenii care trăiesc pe pământ trebuie să treacă printr-o încercare la fel de grea ca cea a lui Iov, pentru a câştiga favoarea lui Iehova şi viaţă? Nu; dar indiferent de încercarea care va veni peste noi trebuie să ne păstrăm integritatea, dacă vrem să câştigăm viaţă. Trebuie să răbdăm cu credincioşie absolută faţă de Dumnezeul Cel Prea Înalt – Mat. 10:22.

[14] În Evrei 11, găsim o listă de oameni credincioşi care au suferit. Aceşti oameni și-au păstrat integritatea ca să obţină „învierea", ca să câştige viaţă. Nu au trecut cu toții prin aceleași încercări, însă toți și-au păstrat integritatea. Să vedem ce-au făcut unii dintre aceştia.

[15] Primul menţionat este Abel, un om cu o mare credinţă, care I se închina lui Dumnezeu şi și-a păstrat integritatea, oferind lui Dumnezeu o jertfă potrivită. Datorită credinţei sale şi pentru că I s-a închinat lui Dumnezeu, el a fost ucis de fratele său. El și-a păstrat integritatea până la moarte – Gen. 4:3-11.

[16] Sunt menţionați și alţi oameni care au trăit înainte de potop, Enoh şi Noe. Aceştia au trăit printre oameni răi, şi aceștia erau mult mai numeroşi decât ei. Erau înconjuraţi de influenţe ce-i îndemnau să facă rău, dar au rămas fermi în credinţă şi fără pată. Enoh a fost unul dintre profeţii lui Dumnezeu şi a pus mărturie pentru Iehova. Dumnezeu l-a luat pe Enoh, l-a păstrat şi l-a protejat de rău și pagubă din partea acelor oameni nelegiuiţi care-l înconjurau – Gen. 5:18-24; Iuda 14.

[17] Noe a urmat calea lui Dumnezeu si a crezut în ceea ce i-a spus acesta. El și-a arătat credinţa prin construirea uneia arce, deşi niciodată nu fusese ploaie pe pământ de la crearea omului (Gen. 2:5, 6). Probabil că a fost batjocorit și luat în râs încontinuu de oamenii de atunci, poate chiar a fost persecutat pentru aceasta, dar el tot și-a păstrat integritatea față de Dumnezeu, şi pentru că a făcut aşa, el a

Cuprins

fost cel care a supravieţuit potopului şi a rămas în viață când arca a ajuns înapoi pe pământ. Noe a fost un predicator al dreptății – Geneza 6-9; 2 Pet. 2:5.

[18] În continuare, citim despre Avraam, Isaac si Iacov, oameni care au îndurat cu credinţă, în afara patriei lor. Avraam a fost trimis de Dumnezeu într-o ţară străină şi el nu credea că o să se mai întoarcă în ţara lui, unde să se bucure de confort. Pentru că Dumnezeu i-a spus să facă așa, el s-a dus în acel loc ciudat. Acolo și-a crescut familia. Când Dumnezeu i-a spus să-şi jertfească fiul, el a fost dispus să renunţe la acea persoană preţuită, pentru că așa era voinţa lui Dumnezeu. Avraam a luptat împotriva nedreptăţii. El I s-a închinat întotdeauna Dumnezeului cel viu. El l-a învăţat și pe fiul său, Isaac, să se închine lui Dumnezeu, iar Isaac a fost credincios, cooperând cu tatăl său în serviciul lui Dumnezeu. Dumnezeu i-a folosit pe Avraam şi Isaac pentru a face multe ilustraţii profetice, care se regăsesc în cartea Genezei.

[19] La rândul său, Isaac l-a învăţat pe fiul său modul corect de închinare faţă de Dumnezeu. Iacov, fiul său credincios, a fost tatăl naţiunii Israel. Și el a suferit în timpul vieţii sale. A îndurat multe greutăţi din partea lui Esau, fratele său geamăn, care nu credea deloc în Dumnezeu. De asemenea, Iacov s-a dus în Egipt şi a trăit acolo până în momentul morţii sale, întotdeauna aşteaptând cu nerăbdare ceea ce îi promisese Dumnezeu – Gen. 27:41; 48:21

[20] Iosif, fiul lui Iacov, este și el menţionat în capitolul 11 din Evrei. Prin credincioşia şi integritatea sa, învierea lui este asigurată. El a suferit mult, însă și-a păstrat întotdeauna integritatea față de Dumnezeu şi a păstrat în minte principiile drepte ale lui Dumnezeu. El a fost vândut în robie de proprii săi fraţi. Când era jos în Egipt, servind ca sclav, soţia stăpânului său a încercat să-l determine să comită un act imoral, dar el nu a vrut. Această femeie a avut grijă să-l trimită la închisoare. În închisoare, a suferit cu credinţă şi, în cele din urmă, Dumnezeu l-a scos de acolo şi l-a folosit. Iosif i-a adus laude în public lui Dumnezeu, în legătură cu visul lui Faraon. Dumnezeu a avut grijă ca Iosif să primească o poziţie înaltă printre oamenii din Egipt. Dar indiferent că fost în închisoare sau într-o poziţie înaltă la conducerea Egiptului, nu a existat nicio îndoială în mintea lui despre cine este cel suprem sau despre ce avea de gând să facă în închinarea lui Iehova. Chiar la timpul morţii sale, el a avut în minte faptul că Dumnezeu a fost mai întâi în viaţa lui. Așa că a îndurat în integritate – Gen. 39:9, 41:16, 50:19-26.

[21] Moise a avut o mare credinţă. El a fost crescut în splendoarea Egiptului de către fiica lui Faraon. El ar fi putut alege închinarea la demoni, bogăţie, privilegiile curţii regale; dar nu, el s-a alăturat copiilor asupriţi ai lui Dumnezeu, naţiunii Israel, naţiunii lui. El a lăsat la o parte bogăţia şi gloria Egiptului şi, în final, și-a

Cuprins

riscat viaţa de multe ori, pentru că s-a înfăţişat înaintea tiranicului Faraon al Egiptului. El a transmis mesajele de judecată ale lui Dumnezeu împotriva Egiptului, fără teamă, ştiind că Dumnezeu era cu el. Dumnezeu l-a scăpat, pe el şi naţiunea Israel, din Egipt. Învierea sa este asigurată, deoarece a fost credincios în integritate şi a oferit o laudă publică de partea lui Iehova, în marea chestiune – Ex. 2:10; 10:28; 14:13-26.

[22] Evrei 11 menţionează şi alţi oameni, oameni care au trăit în Ţara Promisă, cum ar fi Ghedeon, Barac, Samson, Iefta, David şi Samuel. Toţi aceştia au susţinut închinarea lui Iehova, dar nu fără opoziţie. Ghedeon a dărâmat altarele lui Baal. Cu o trupă mică şi cu ajutorul lui Iehova, oştirile lui Madian au fost distruse. Oamenii au vrut ca el să domnească peste ei ca rege, dar el a refuzat, spunând că Iehova domneşte, şi astfel a înălţat numele lui Iehova pe pământ – Jud. 6:1-8:28.

[23] Samson și-a pus încrederea în Iehova, şi Dumnezeu i-a dat putere de a lupta împotriva închinătorilor la demoni, pentru eliberarea poporului lui Dumnezeu. Samson a fost cel care a dărâmat templul dumnezeului-peşte al Filistenilor (Judecători 16). De asemenea, Barac a dus o luptă bună pentru închinarea curată, luptând împotriva unei numeroase armate canaanite, riscându-şi viaţa (Judecători 4). Acești oameni și-au păstrat integritatea față de Dumnezeu. Așa au făcut și Iefta şi David, susţinând mereu partea lui Dumnezeu în chestiune, apărând închinarea curată – Judecători 11; de la 1 Samuel 17 înainte.

[24] Samuel a fost profet, nu om de război; dar a susținut cu credință închinarea curată a lui Iehova Dumnezeu. Era un tânăr, doar un copil, când a intrat în serviciul lui Dumnezeu. El a îndurat toate încercările care au venit peste el, trăind acolo, în zilele nelegiuitului rege Saul, care a fost un rege necredincios în Israel, primul rege. Samuel l-a acuzat pe rege de nelegiuirea şi neascultarea de care a dat dovadă. Lui Samuel nu i-a fost rușine de principiile drepte ale lui Dumnezeu. Profetul a fost ferm şi i-a spus regelui că a greşit; nu s-a temut. Până în momentul morţii sale și el a suferit în integritate față de Dumnezeu – 1 Sam. 2:11; 13:14; 25:1.

[25] Toți acești oameni credincioși din vechime au luptat pentru păstrarea închinării curate a lui Dumnezeu şi şi-au păstrat integritatea. Fiecare dintre ei a fost un caz de îndurare. Au mai fost și alții. Biblia vorbeşte de bine despre ei. Aceasta arată că au trecut prin multe încercări, nu toate la fel, dar le-au îndurat, indiferent de încercările care au venit şi și-au păstrat integritatea. Într-adevăr, au fost puţini în comparaţie cu mulţimea oamenilor de pe pământ; au fost minoritari. O mare parte din populaţia pământului a renunțat la credință, sau alţii n-au ştiut niciodată nimic despre închinarea lui Iehova Dumnezeu. Și asta din cauza egoismului, a informaţiilor greşite sau a exercitării forţei de a-i ține sub dominaţia lui Satan – Evrei 11:33-39.

[26] Chiar și în Israel, atunci poporul de legământ al lui Dumnezeu, exista o uimitoare lipsă de integritate. Aici, Însuşi Dumnezeu scrisese personal cu degetul pe table de piatră. Acest gest ar fi trebuit să inspire veneraţie în oameni şi să-i convingă că Iehova Dumnezeu este Cel Suprem. Ei au fost de acord să asculte de legea lui Dumnezeu şi Dumnezeu s-a îngrijit ca ei să facă aşa, căci legea a fost

Cuprins

păstrată şi purtată în chivotul legământului. Dumnezeu a avut grijă ca aceasta să fie citită, cu anumite ocazii, când poporul se aduna în Ierusalim. Dumnezeu a spus că regele trebuia să aibă o copie a legii, pe care să o citească şi să o urmeze. Acești oameni aveau toate motivele să respecte legea lui Dumnezeu şi să-și păstreze integritatea, iar ei au fost de acord să facă acest lucru; dar, ca naţiune, au eşuat. Poporul s-a răzvrătit în repetate rânduri. În cele din urmă, pentru că au îndepărtat Cuvântul lui Dumnezeu şi nu şi-au păstrat integritatea faţă de instrucțiunile Sale, Dumnezeu a făcut ca naţiunea să fie distrusă în anul 607 î.C. Doar o mică rămăşiţă a rămas credincioasă închinării adevărate a lui Dumnezeu. Aceștia au trăit şi au fost instrumente în continuarea închinării adevărate a lui Dumnezeu, exact până la timpul lui Isus Cristos – Ex. 31:18; 19:8; Deut. 17:18; 30:15-20; 31:11; Ier. 34:12-22; 39:1, 2

> *„Judecă-mă, Iehova, că eu umblu în integritatea mea; în Iehova mă încred, fără ezitare. Cercetează-mă, Iehova, şi încearcă-mă; Încearcă-mi inima şi mintea. Căci bunătatea Ta iubitoare este înaintea ochilor mei; şi umblu în adevărul Tău" – Psalm 26:1-3 AS.*

[Întrebări de studiu]

1-3. (a) Cine a fost primul care şi-a călcat integritatea şi cum este descris lucrul acesta în Biblie? (b) Cum a continuat Satan cu planurile lui ticăloase și care a fost rezultatul în ce privește rasa umană?

4. (a) Care este marea chestiune cu care se confruntă acum Universul? (b) Care a fost poziţia lui Satan după ce şi-a călcat integritatea faţă de Dumnezeu?

5. Cum arată Biblia că Satan se interesează de oameni şi guverne de pe pământ şi cum încearcă el să întoarcă toţi oamenii de la Dumnezeu?

6. (a) Cum a fost arătată poziţia supremă a lui Dumnezeu de la rebeliune încoace? (b) Ce încercare se află asupra tuturor creaturilor umane din acel timp încoace?

7. Ce pierderi au fost suferite de Iov în încercarea integrității?

8-10. (a) Ce a făcut, apoi, Satan, după ce a eşuat să zdrobească integritatea lui Iov, prin încercările inițiale ? (b) Ce cale de acţiune a urmat Iov şi cu ce rezultate?

11. A fost Iehova crud pentru că i-a permis lui Iov să fie aşa de aspru încercat?

12. Ce apreciere obținem prin faptul că luăm în considerare înregistrarea despre Iov?

13,14. Trebuie să fie încercaţi toţi oamenii care vor câştiga aprobarea lui Dumnezeu cu aceleaşi încercări pe care le-a experimentat Iov?

15,16. Cum și-au păstrat integritatea Abel şi Enoh?

17. Ce încercări ale integrităţii au venit peste Noe şi cum a dus la viaţă credincioşia lui?

18,19. Descrieţi câteva experienţe ale lui Avraam, Isaac şi Iacov în păstrarea integrităţii.

20. Cum a fost Iosif un exemplu de păstrare a integrităţii, în timpuri de necaz şi de prosperitate?

21. Cum şi-a demonstrat Moise integritatea faţă de Dumnezeu?

Cuprins

22,23. Numiți alți oameni cu integritate în Israel şi daţi exemple despre lupta lor pentru dreptate.
24. Cum este viaţa lui Samuel un exemplu minunat de răbdare şi integritate?
25. Ce fel de încercări au venit peste oameni ai credinţei, aşa cum este amintit în Evrei 11:33-39?
26. (a) De ce este atât de uimitoare lipsa de integritate a majorității poporului Israel? (b) Care a fost rezultatul pentru ei?

Integritatea duce la viaţă

AICI ajungem la cel mai mare exemplu dintre toate—omul care şi-a păstrat integritatea faţă de Dumnezeu, sub cele mai aspre încercări. Dumnezeu i-a oferit o încredere sacră şi se aştepta ca el să îşi păstreze integritatea în această încredere. El a avut o lucrare de făcut. El avea să vină pe pământ pentru a restatornici închinarea curată şi pentru a pune temelia pentru lumea nouă a dreptăţii. Isus a fost un om exemplar, trăind o viaţă de devotament faţă de Dumnezeu, păstrându-şi integritatea, deşi a fost încercat de Satan, dincolo de ceea ce ar îndura un om în mod normal. Întotdeauna Isus a rămas lângă Cuvântul lui Dumnezeu şi a trăit în armonie cu legile Lui. În timp de ispită, El a citat Cuvântul lui Dumnezeu, care a fost cea mai puternică forţă a binelui în existenţa de pe pământ. Deşi Satan, care controlează toate naţiunile din această lume, i-a oferit lui Isus gloria tuturor acestora, Isus a susţinut partea dreaptă a chestiunii, spunând: „Pleacă, Satan! Pentru că este scris: ‘Lui Iehova, Dumnezeul tău, să te închini şi numai pentru El să îndeplineşti un serviciu sacru’”—Mat. 4:10, *NW*.

[2] Isus i-a denunţat pe închinătorii falşi, pe aceia care au introdus tradiţii ale oamenilor şi le-au pus mai presus de Cuvântul lui Dumnezeu (Mat. 15:7-9). El i-a învăţat pe oameni cum să se închine lui Dumnezeu şi le-a arătat personal cum să îşi păstreze integritatea. De El a fost stabilită, în mod clar, legea superioară a iubirii faţă de Dumnezeu şi faţă de aproape, o cerinţă dreaptă pentru cei care vor câştiga viaţă în lumea nouă. Isus şi-a instruit urmaşii să fie servi adevăraţi ai lui Dumnezeu, oameni care să predice adevărul Cuvântului lui Dumnezeu. Ar dura ore pentru a relata toate lucrurile pe care le-a făcut în onoarea numelui lui Iehova, dar puteţi citi relatările Evangheliilor într-un alt timp, pentru a le afla pe toate. Încercările care au venit asupra Lui au fost multe. În cele din urmă, El a fost acuzat pe nedrept de răzvrătire şi pus la moarte în umilinţă, dar chiar şi în aceasta, El a susţinut supremaţia lui Dumnezeu. Pentru aceasta, Dumnezeu l-a înviat şi i-a oferit nemurire. El a câştigat viaţă păstrându-şi integritatea. El a oferit şi altora calea integrităţii, pentru a câştiga viaţă, prin jertfa Sa de răscumpărare. Aceasta a fost, de fapt, o înfrângere pentru provocator, Satan. El nu a reuşit să îl descalifice pe Regele lumii noi – Ioan 19:12, 15; Filip. 2:5-11, *NW*.

[3] El a fost urmat de alţii. Creştinii care au venit după El, spre exemplu apostolii, şi-au păstrat, de asemenea, integritatea. Isus le arătase că trebuie să calce pe

Cuprins

urmele Lui şi să facă aşa cum a făcut şi El, dacă doresc să câştige viaţă, şi astfel au ţinut la închinarea curată a lui Dumnezeu. Ei au rezistat la toate formele de imoralitate şi şi-au păstrat virtutea. Ei au rămas lângă Cuvântul lui Dumnezeu al adevărului. Ei au răspândit vestea cea bună, construind închinarea lui Dumnezeu în puritate. Pentru aceasta ei au suferit închisoare, batjocuri, bătăi şi martiriul. Nu a fost o cale uşoară de viaţă. Satan a vrut să le zdrobească integritatea şi să distrugă toată închinarea lui Dumnezeu; dar aceşti oameni au răbdat fără vină şi au asigurat continuarea închinării curate, lăsând instrucţiuni pe care alţii să le poată urma – Fapte 8:1, 4; 2 Tim. 4:2; 1 Pet. 4:3, 4.

[4] Primii Creştini care au urmat aceste instrucţiuni, au fost, de asemenea, încercaţi în integritate. Dar ei au îndurat în nevinovăţie. Ei au mers peste tot, spunând despre supremaţia lui Dumnezeu, extinzând închinarea curată, aşa cum a poruncit Dumnezeu. În acele zile era popular, printre oamenii din Imperiul Roman, să se închine zeiţelor Diana şi Venus, închinarea la sex. Şi mai erau beţivii, care se închinau lui Bahus. Cei din Roma i se închinau lui. Pavel a descris condiţiile din Roma în Romani 1:24-31. Aceste condiţii au făcut imposibil pentru primii creştini să se implice în orice fel de mişcare interconfesională. Există doar o singură închinare curată, şi ei au ţinut la acea închinare curată, deoarece aveau cea mai înaltă formă de închinare care exista, închinarea lui Iehova Dumnezeu. Deoarece aceştia s-au păstrat curaţi şi s-au supus lui Iehova Dumnezeu, ei au fost persecutaţi foarte cumplit.

[5] În *Cartea Martirilor*, Dr. John Fox face comentarii despre motivele pentru care persecuţia primilor Creştini a fost atât de violentă. El spune că romanii erau renumiţi pentru a nu fi persecutorii altor oameni din cauza religiei lor; totuşi, aproape de începutul promulgării Creştinismului persecuţia a început şi a fost foarte nemiloasă. El spune, referindu-se la Dr. Mosheim, că acest lucru a fost din cauza atitudinii manifestate de creştini. Ei nu aveau nici un rol în religiile imperiului, închinarea la strămoşi sau închinarea la împărat, ci s-au păstrat nepătaţi de acest lucru şi vorbeau pe faţă împotriva absurdităţilor închinării păgâne, arătând că închinarea curată a lui Iehova Dumnezeu este superioară acelei mari amestecături de închinare care exista în Imperiul Roman. Unii împăraţi s-au gândit la început să adopte Creştinismul ca parte a religiilor lor particulare – au avut multe – dar, apoi, când au constatat că acest Creştinism era de sine stătător, era superior şi nu avea nici o legătură cu celelalte religii, s-au întors curând de la acesta şi a început persecuţia. Dr. Fox spune că acesta a fost motivul pentru care a venit persecuţia. Dar o analiză atentă a Bibliei arată că persecuţia a venit pentru că dumnezeul acestei lumi, Satan, a încercat să elimine închinarea curată a Atotputernicului Dumnezeu şi cei care duceau mai departe închinarea curată au fost ţintele sale. Toate celelalte forme de închinare au fost tolerate. Satan şi-a folosit instrumentele de pe pământ, conducătorii acelui timp, pentru a încerca să distrugă integritatea servilor lui Dumnezeu din acele zile. Dar servii lui Dumnezeu nu se puteau compromite. Folosindu-şi cunoştinţa adevărului din Cuvântul lui Dumnezeu, ei au sprijinit supremaţia lui Iehova Dumnezeu, chiar până la moarte.

Cuprins

[6] În Evul Mediu, da, chiar şi până în acest secol al douăzecilea, oamenii dreptăţii şi ai integrităţii care au căutat să sprijine închinarea curată a lui Dumnezeu, au suferit persecuţii şi batjocuri. Aşa cum Romanii şi-au bătut joc de primii Creştini, deoarece aceştia au aderat la învăţăturile lui Cristos şi scrierile Bibliei şi nu aveau temple, chipuri, jertfe pentru idoli, ordine sacerdotale, şi lucruri păgâne asemănătoare, tot la fel, din timpul stabilirii Bisericii Romano Catolice şi de-a lungul secolelor, puternicii lideri religioşi i-au persecutat pe adevăraţii Creştini pentru că s-au ţinut aproape de Biblie şi de închinarea curată.

[7] Acum că am ajuns în secolul al douăzecilea, ne putem aştepta la ceva diferit? Şi ne putem aştepta ca oamenii să fie mai civilizaţi, aşa cum se zice, şi că aceştia se vor abţine de la persecuţie şi vor începe să trăiască o viaţă mai bună datorită luminării care a venit în lume? Amintiţi-vă, ne aflăm, încă, sub sistemul de lucruri al lui Satan. De fapt, ar trebui să ne aşteptăm la lucruri chiar mai rele acum. De ce? Pentru că asta spune Cuvântul lui Dumnezeu. Ne apropiem de punctul culminant numit în Biblie _bătălia de la Armaghedon'. Aici va fi rezolvată chestiunea supremaţiei. Apocalipsa 12 spune că războiul a început în cer; şi această profeţie se împlineşte din anul 1914 înainte. A fost prezis un timp de suferinţă pentru pământ şi pentru mare „pentru că Diavolul a coborât la voi, având o mare mânie" (*NW*), ştiind că mai are doar o perioadă scurtă de timp pentru a trăi. Acest lucru arată că Dumnezeu a limitat timpul de existenţă al lui Satan, că El nu îl va lăsa pe Satan să meargă mai departe pentru o perioadă nelimitată de timp şi să încerce integritatea tuturor oamenilor în fiecare zi a vieţii lor pe pământ; ci timpul de executare a judecăţilor drepte ale lui Dumnezeu a sosit. Toate naţiunile şi toate persoanele sunt în prezent judecate înaintea Regelui lui Dumnezeu –Mat. 8:29; 2 Pet. 2:3, 4; Apoc. 20:1-3; Mat. 25:31-33.

[8] Deoarece Satan ştie că timpul îi este scurt, el încearcă să domine omenirea şi toată lumea să se închine lui, descalificând-o de la a câştiga viaţă veşnică. Dacă nu poate stăpâni, el vrea să ruineze. Aici este cauza pentru violenţa şi delincvenţa din ce în ce mai mari din lume. Acest lucru arată de ce morala şi standardele oamenilor se deteriorează atât de rău în ziua de azi. Acesta este motivul pentru care există încălcarea legilor, asuprire, de ce oamenii îşi încalcă cuvântul şi înţelegerile, de ce întâlnim atât de multe crime şi război. Acesta este motivul pentru care majoritatea oamenilor nu iau în serios Cuvântul lui Dumnezeu; ei sunt conduşi în alte lucruri, prin intermediul curselor lui Satan – 2 Tim. 3:1-7.

[9] Încercarea finală a integrităţii continuă. Întrebările sunt: Cine are de gând să trăiască în integritate şi dreptate? Cine va putea rezista acestor atacuri ale Diavolului, în aceste zile din urmă, în timp ce el încearcă să distrugă omenirea? Cine va supravieţui acestei crize mondiale? Cum putem face faţă sistemului de lucruri al lui Satan şi presiunilor rele pe care el le aduce împotriva noastră? Cheia spre victorie se află în Cuvântul lui Dumnezeu şi în recunoaşterea originii încercărilor. *Satan este cel responsabil.* Nu ar trebui să credem nici măcar un minut că Atotputernicul Dumnezeu este responsabil de suferinţa care vine asupra noastră sau asupra oricărei creaturi umane de pe pământ, din ziua de astăzi. Biblia ne arată exemplul celor care au fost credincioşi şi a unora care au fost

Cuprins

necredincioşi. Ea arată cum au rezistat bărbaţii şi femeile din trecut în atacurile aduse împotriva lor de Satan şi organizaţia lui nelegiuită, şi cum i-a ajutat Iehova să rămână în picioare. Prin acestea putem vedea modul în care şi noi ne putem păstra integritatea faţă de Dumnezeu şi trebuie ca noi să ne păstrăm integritatea faţă de Dumnezeu dacă vrem să câştigăm viaţă veşnică – Evrei 12:1-3.

[10] Noi trebuie să ne bizuim pe Iehova că ne va acorda ajutor. Trebuie să Îl căutăm în rugăciune. David, cel care şi-a păstrat integritatea înaintea lui Dumnezeu, a scris în Psalmul 26:9-11 rugăciunea sa către marele Iehova, Dătătorul vieţii: „Nu-mi pune sufletul lângă cei păcătoşi, nici viaţa lângă oamenii vinovaţi de sânge, în ale căror mâini este nedreptate şi a căror dreaptă este plină de mită. Ci, în ce mă priveşte, eu voi umbla în integritatea mea. Răscumpără-mă şi îndură-te de mine!” Judecata este în mâinile lui Iehova; noi trebuie să ne păstrăm integritatea faţă de El. Evident, este bine ca noi să fim oameni integri faţă de angajatori, parteneri de căsătorie sau prieteni, dar numai aceste acte nu sunt suficiente pentru a ne aduce viaţă. Faptul că oamenii din lume trăiesc ceea ce se numeşte în general „o viaţă bună” nu le poate aduce viaţă veşnică. Trebuie să mergem dincolo de aceasta. Noi trebuie să ne păstrăm integritatea faţă de Iehova Dumnezeu şi să credem în Fiul Său. Acest lucru trebuie să fie făcut, deoarece avem o iubire faţă de dreptate, deoarece dorim să facem ceea ce este drept. Prin păstrarea integrităţii sau etalarea integrităţii datorită mândriei sau din cauza a ceea ce vor gândi vecinii, cu siguranţă nu vom câştiga aprobarea lui Dumnezeu. Noi trebuie să Îl iubim pe Dumnezeu şi principiile Sale drepte. Prin faptul că-I facem plăcere, putem câştiga viaţă veşnică.

[11] Calea pe care majoritatea oamenilor o urmează, nu este calea care duce la viaţă. Isus a făcut acest lucru clar. Calea care conduce la viaţă este aceea prin care urmăm Cuvântului lui Dumnezeu al adevărului. Isus a spus, la Matei 7:13, 14 (*NWT*): „Intraţi pe poarta cea strâmtă; căci largă şi spaţioasă este calea care duce la distrugere şi mulţi sunt cei ce intră pe ea; în timp ce strâmtă este poarta şi îngustă este calea care duce la viaţă şi puţini sunt cei ce o găsesc”.

[12] Astfel că, sarcina nu e una uşoară. Dar o putem duce la îndeplinire dacă vom învăţa, mai întâi, ceea ce spune Cuvântul lui Dumnezeu, dacă învăţăm ceea ce este în această carte şi învăţăm ce cale să alegem şi apoi să încercăm să o facem. Trebuie să căutăm să fim Creştini autentici, în adevăratul sens al cuvântului. Înseamnă aceasta că trebuie să aderăm la o organizaţie bisericească din Creştinătate? Întrebaţi-vă singuri, a aderat Isus Cristos, care ne-a stabilit un exemplu şi ne-a spus să-i urmăm exemplul pentru a câştiga viaţă, la vreo organizaţie bisericească din zilele Sale? Nu, Dumnezeu nu ne cere să facem acest lucru; ci El ne cere să ne închinăm Lui, să propovăduim vestea bună a Împărăţiei, să fim Creştini, să urmăm exemplul stabilit de Isus Cristos, să trăim în devotament neschimbător faţă de Iehova Dumnezeu; să lăudăm pe Dumnezeu şi să-I respectăm supremaţia, să ne împotrivim tuturor eforturilor de a ne întoarce de la decenţă şi să răbdăm în credinţă. Noi avem Biblia care să ne arate calea cea dreaptă. Desigur, nu este necesar ca o persoană să devină membru al unei biserici pentru a câştiga viaţă veşnică – Ioan 3:16-18; 17:3.

Cuprins

EŞECUL CLERULUI

[13] Liderii religioşi recunosc că au eşuat în „Creştinizarea" oamenilor din America, aşa cum o numesc ei, şi nu au făcut nici un bine în toată lumea. Peste tot în lume frecventarea bisericii este scăzută, în timp ce populaţia creşte. Oamenii îşi pierd încrederea în clerici. De ce? Întrebaţi voi. Clerul însuşi este de vină. Religia pretinde că Îl reprezintă pe Dumnezeu. Atunci clerul ar trebui să ia conducerea în domeniul integrităţii. Aceştia ar trebui să înveţe închinarea curată a lui Dumnezeu. Cristos este exemplul lor, la fel cum este şi exemplul nostru. Ar trebui să existe un mesaj logic în orice moment, în conformitate cu Biblia, Cuvântul lui Dumnezeu. Şi din nou, Cristos este exemplul nostru, şi El este exemplul lor. El a predicat în mod consecvent în armonie cu Cuvântul lui Dumnezeu şi El a recunoscut veridicitatea lui tot timpul. Dar ce a făcut clerul? Care sunt consemnările sale? Ca şi clasă, ei au călcat integritatea pentru o încredere sacră. Dacă ei pretind că sunt servii lui Dumnezeu, atunci aceştia ar trebui să predice ceea ce spune Cuvântul lui Dumnezeu, să asculte de El (Romani 6:16). Dar ce învaţă aceştia?

[14] Ei învaţă o mulţime de doctrine contrare adevărului Bibliei. Ei le spun oamenilor despre un loc de chin veşnic într-un iad de foc; şi, credeţi sau nu, acestea nu sunt învăţate de Biblie. Unii dintre ei învaţă despre purgatoriu, o idee păgână care nici măcar nu este menţionată în Biblie. Ei încearcă să îi determine pe oameni să creadă într-o treime de trei dumnezei egali într-unul singur; dar Biblia spune că Iehova este suprem şi Isus Cristos este, nu egalul Lui, ci Fiul Său. Ei folosesc chipuri, aşa cum fac şi păgânii. Ei proclamă dreptul divin al domnitorilor în naţiuni, ceea ce ar însemna că, chiar astăzi, dictatorii ar avea aprobarea lui Dumnezeu şi ar fi numiţi de Dumnezeu. Există o tendinţă recunoscută în aceste timpuri moderne şi clerul o urmează, care îi învaţă pe oameni că nu există nici un Diavol. Ei spun că Diavolul nici măcar nu există, că este demodat să credem în Diavol. Despre acest punct, *Enciclopedia Britanică* (ediţia a noua), volumul 7, pagina 138, comentează că dacă există credinţă în Diavol într-o oarecare măsură, aceasta este „menţinută cu încredere foarte îndoielnică în orice secţiune a bisericii Creştine". Şi *Enciclopedia Americană* (ediţia din anul 1942), volumul 9, pagina 38, relatează: „Tendinţa modernă este de a îl considera pe Diavol personal, ca parte a mitologiei din cele mai vechi timpuri". Liderii religioşi ai Creştinătăţii sunt responsabili pentru această pierdere de încredere în ceea ce învaţă Biblia în mod clar.

[15] Mulţi dintre clerici nu au nici o credinţă în jertfa de răscumpărare a lui Isus Cristos. Mulţi învaţă că pământul va fi ars şi toate formele de viaţă de pe el vor fi distruse. Unii dintre ei învaţă chiar despre evoluţie, şi nu despre creaţie, care este învăţată în Biblie. Mesajele lor sunt confuze şi în dezacord unul cu altul. O declaraţie clasică despre ce simt ei cu privire la învăţăturile Cuvântului lui Dumnezeu, este cea făcută de către Episcopul de Bradford (Marea Britanie) pe 29 Mai, anul 1952. The *Press & Journal,* Aberdeen, Scoţia, 30 Mai, anul 1952, relata: „Am renunţat la ideea de iad şi ne-am pierdut credinţa în cer, cu excepţia unei zone rezidenţiale de dorit, dar probabil fictivă', a declarat Episcopul de Bradford

Cuprins

ieri la o conferinţă diocezană". Acesta nu este nimic mai mult decât un Episcop al Bisericii din Anglia.

[16] Aşa cum probabil era de aşteptat, după citirea declaraţiei Episcopului de Bradford, constatăm că Biserica Angliei este pe o cale greşită. Comentând despre starea ei proastă, revista săptămânală din Londra *Everybody's* (17 Mai, 1952) a avut un articol intitulat „Este pe moarte Biserica Angliei?" Acest articol se referă la condiţia periculoasă a tuturor bisericilor din Marea Britanie şi arată că doar aproximativ zece la sută dintre oamenii din Marea Britanie au legătură cu vreo biserică. Ei citează apatia şi indiferenţa şi se referă la un raport trecut în revistă, publicat de Rowntree şi Lavers, intitulat „Viaţa şi timpul liber al englezilor", citând: „Am constatat atât de larg răspândită o aversiune faţă de servii religiei, din Bisericile Anglicane şi cele independente, care poate fi descrisă doar ca anticlericalism". Apoi articolul continuă să citeze ideile Arhiepiscopului de York, despre cauzele declinului în frecventarea bisericii. El se referă la criticismul distrugător al scriitorilor importanţi care nu cred în Biblie, plus psihanaliza. Există dumnezei substituiţi, spune el, dumnezei ai bogăţiei, sau ai banilor, care umblă după avere; democraţia, care îi face pe oameni dumnezei; şi totalitarismul, care ridică statul ca fiind dumnezeu. El spune, de asemenea, că războiul este un motiv. Scriitorul, Domnul Joad, critică analiza Arhiepiscopului de York şi spune:

„Cred că înregistrarea despre Biserică în război a contribuit foarte mult la declinul reputaţiei acesteia în mintea oamenilor obişnuiţi, mai mult decât permite Arhiepiscopul. Când vine vorba de război, diferitele Biserici naţionale se amestecă printre naţiunile beligerante. Amvoanele sunt transformate în birouri de recrutare amatoare şi Episcopii binecuvântează armele. Aceste lucruri sunt făcute în numele Prinţului Păcii, care a renegat violenţa şi le-a poruncit urmaşilor lui să se iubească unii pe alţii …

„Acum, toate acestea poate că sunt ceva destul de obişnuit, … dar atunci când trece criza şi naţiunile sunt din nou în pace, Biserica nu se poate aştepta ca oamenii să primească predicarea ei despre religie, *o religie a păcii,* cu toată seriozitatea care şi-ar putea-o dori.

„ … ce le poate ea oferi oamenilor, şi Statul nu poate?"

[17] În America, clericii fac afirmaţii publice, cum ar fi declaraţia făcută de către Episcopul Auxiliar Joseph F. Flannelly, conducătorul Catedralei Sfântul Patrick, cu privire la conflictul din Coreea: „Păcatele noastre proprii au adus, fără îndoială, asupra noastră, această nouă pedeapsă" (New York *Times,* 24 Iulie, 1950). Astfel, ei au încercat să arate că Dumnezeu aduce astfel de războaie. Dacă Episcopul Flannelly are dreptate, atunci oamenii trebuie să îi privească pe Comunişti ca pe nişte instrumente în mâinile lui Dumnezeu.

[18] Câteva săptămâni mai târziu, de la acelaşi amvon, s-a făcut o schimbare radicală. Războiul nu mai este plâns ca fiind o pedeapsă de la Dumnezeu, ci este proclamat ca fiind o binecuvântare din partea Lui. Citǎm din ziarul New York *Times,* din 11 Septembrie, 1950: „Părinţilor întristaţi, ai căror fii au fost recrutaţi sau rechemaţi la datorie pentru a lupta, li s-a spus ieri în Catedrala Sfântul Patrick că moartea în luptă a fost parte din planul lui Dumnezeu pentru popularea

Cuprins

împărăţiei cerului‘. „Este o idee nu întotdeauna amintită‘, a continuat el [Monseniorul W. T. Green], „dar aceasta este prima responsabilitate a părinţilor Creştini, să facă tot ceea ce le stă în putere să îi dea pe copiii lor înapoi lui Dumnezeu, în orice moment, loc şi circumstanţe în care El alege să-i cheme, astfel încât aceştia să poată deveni cetăţeni adevăraţi ai veşnicei împărăţii a cerului“”. Dacă războiul este o parte din planul lui Dumnezeu pentru a popula împărăţia cerului, de ce are pace şi zădărniceşte planul lui Dumnezeu, şi păstrează cerul nepopulat? Nu există în Biblie nici o declaraţie care să fie de acord cu ceea ce spune Green; războiul din Coreea nu este nici o binecuvântare din partea lui Dumnezeu, nici o parte din planul lui Dumnezeu pentru popularea împărăţiei cerului. Această modalitate de predicare învinuieşte pe Atotputernicul Dumnezeu de relele aduse asupra lumii de adversar, Satan, şi demonstrează o lipsă totală de integritate faţă de Dumnezeu.

[19] În încercarea de a menţine majoritatea oamenilor şi de a-i face să fie mulţumiţi, clerul încearcă să mulţumească pe toată lumea, să satisfacă guvernele, să îi mulţumească pe generali, să le facă pe plac oamenilor de afaceri, să mulţumească forţa de muncă – să mulţumească pe toată lumea. Ei predică tot ce este convenabil pentru ei înşişi la un anumit moment, indiferent de ceea ce spune Biblia. Dar ei nu vor câştiga niciodată favoarea lui Dumnezeu făcând acest lucru. Şi nici nu vor câştiga favoarea creştinilor sinceri, bărbaţi şi femei. Într-adevăr, observăm cum clerul a devenit o parte integrantă a lumii. Religiile organizate ale Creştinătăţii de astăzi au devenit atât de mult o parte din această lume care se află sub conducerea lui Satan, încât nu au determinarea, nici abilitatea de a orienta spre căile clare ale închinării curate care sunt predate în Biblie. Ei îşi fac griji atunci când se află sub presiune din partea politicienilor şi a opiniei publice. Ei nu arată încredere deplină în Dumnezeu. Aceştia par să fie dispuşi să facă un compromis cu oricine, dacă sunt pe punctul să câştige din punct de vedere material. Uitaţi-vă la înregistrarea despre bisericile Catolice, Luterane şi Ortodoxe din Europa de Est. Ele nu reuşesc să reziste solid împotriva Comunismului ateu. Sub presiune, vor fi de acord să meargă mână în mână cu programul comunist, chiar să predice comunismul la amvoanele lor. Şi vor semna acorduri de cooperare cu Comuniştii. Dacă n-ar face acest lucru, cred ei, bisericile lor ar fi închise; şi bine ar fi. Pe 17 August, 1952, Departamentul de Stat de la Washington a lansat un studiu al tacticilor prin care guvernele Comuniste „capturează tineri şi pun în lanţuri bisericile faţă de stat în încercarea de a ucide toată religia”. „„Acest obiectiv a fost atins parţial în România, Albania şi Ungaria‘, se spune. „În Cehoslovacia, au fost realizate unele progrese în această direcţie. În Polonia, guvernul nu a avut aşa mult succes …‘

„Atunci când organizaţiile bisericii sunt aduse sub controlul statului, spunea studiul, „numirile în posturi ecleziastice, de la cel mai mare la cel mai mic, vin din partea statului sau din partea organizaţiilor aprobate de stat‘.

„„Doar acei preoţi care s-au dovedit a fi loiali sau prietenoşi faţă de comunism au şansă să fie selectaţi. Chestiunea predicilor, lecturilor, şi alte activităţi legate de

Cuprins

enoriaşi, sunt adesea furnizate de stat'" – Publicaţia *Post* din Boston, 18 August, 1952.

CEI CARE NU FAC COMPROMISURI

[20] Cât de diferiţi de ei sunt adevăraţii servi creştini. Martorii lui Iehova sunt interzişi în Europa de Est, în toate ţările Comuniste. Ei nu se vor închina înaintea conducerii dictatorilor şi nu vor propovădui comunismul ca speranţă pentru oameni. Ei susţin închinarea curată a lui Dumnezeu. Poate că politicienii îi interzic pe martorii lui Iehova şi poate le spun că nu Îl poţi servi pe Dumnezeu şi nu îţi poţi păstra integritatea faţă de El, dar martorii lui Iehova rămân fermi, nu se sperie deloc, şi nu se vor opri acum, sau vreodată să predice Împărăţia Atotputernicului Dumnezeu ca speranţă pentru lume, cu excepţia cazului în care Dumnezeu îi va face să se oprească. Voinţa dictatorilor nu poate fi pusă mai presus de voinţa lui Iehova Dumnezeu. Când dictatorii încearcă să contamineze adevărata organizaţie Creştină, servii lui Dumnezeu vor rezista complet şi vor continua să predice adevărul din Biblie, chiar dacă vor trebui să facă acest lucru într-un mod ilegal. Acest lucru înseamnă o luptă pentru dreptate; şi o aşteptăm acum, când trebuie să fie rezolvată marea chestiune a dominaţiei lumii. Integritatea fiecărui Creştin va fi încercată complet – Apoc. 14:6-12.

[21] Poate că întrebaţi: Cum pot martorii lui Iehova, eventual, să adopte o astfel de atitudine? Acest lucru este posibil numai având o cunoştinţă exactă a adevărului, având o credinţă puternică în Iehova Dumnezeu, şi cu ajutorul pe care Dumnezeul cel Atotputernic, Iehova, îl oferă celor care se încred în El şi care Îl servesc. Unii oameni din lume care nu apreciază marea chestiune, vor încerca să argumenteze pentru oportunităţi în momente de stres, spunând că Dumnezeu te va ierta, deoarece lucrurile sunt atât de grele. Dar unde este Scriptura pentru acest argument? A făcut Cristos vreun compromis cu privire la principiile lui Dumnezeu când a venit încercarea? Au făcut aşa apostolii lui sau oamenii credincioşi care au trăit înaintea lui Cristos? Răspunsul este Nu. Adevăraţii Creştini de astăzi adoptă aceeaşi cale a integrităţii aşa cum a făcut şi Cristos. Ei iubesc viaţa şi caută să fie loiali Dătătorului vieţii.

[22] Isus Cristos a susţinut un punct de vedere prevăzător în această luptă pentru integritate, nu un compromis neprevăzător pentru un câştig egoist sau o alinare în timpul încercării. „Dacă mâna ta sau piciorul tău te face să te poticneşti, taie-l şi aruncă-l de la tine; este mai bine pentru tine să intri în viaţă ciung sau şchiop decât să ai două mâini sau două picioare şi să fii aruncat în focul veşnic. De asemenea, dacă ochiul tău te face să te poticneşti, scoate-l şi aruncă-l de la tine; este mai bine pentru tine să intri în viaţă cu un singur ochi decât să ai doi ochi şi să fii aruncat în Gheena de foc" (Mat. 18:8-10, *NW*). Isus a ilustrat aici cum este mai bine să ai unele pierderi materiale, deşi ar fi la fel de preţioase ca un ochi sau o mână pentru oamenii cărora li s-a adresat, decât să-şi piardă integritatea. Acesta este momentul în care noi ar trebui să evaluăm lucrurile în mod corespunzător. Acesta este momentul în care trebuie să Îl păstrăm pe Dumnezeu pe primul loc în viaţa noastră. Noi nu trebuie să cedăm nici unui fel de efort care să ne abată de la

Cuprins

integritatea noastră, fie prin oferte subtile de bogăţie, prin încălcarea eticii sau prin aplicarea de persecuţie crudă şi dureroasă.

[23] Martorii lui Iehova luptă astăzi cu încredere sub îndrumarea Liderului şi Comandantului lor, Isus Cristos, ţinând tare la integritatea lor. Dar în timp ce fac acest lucru, ei nu devin complet introvertiţi sau să apuce viaţa de pustnic într-o mănăstire. Acum sau niciodată, oamenilor cu bună voinţă trebuie să li se spună să se întoarcă la Atotputernicul Dumnezeu şi Împărăţia Sa, prin Cristos, să caute dreptatea şi să caute să obţină viaţă. Acesta este momentul să fi o influenţă activă în bine în această lume degenerată. Prin faptul că ne păstrăm integritatea le arătăm şi altora că acest lucru poate fi făcut; noi îi încurajăm să preia serviciul lui Dumnezeu, de asemenea. Prin loialitatea noastră faţă de Dumnezeu, prin predicarea de către noi a veştii bune şi prin susţinerea supremaţiei lui Dumnezeu, îi putem ajuta pe alţi oameni să câştige viaţă veşnică. Milioane de oameni din Creştinătate, de astăzi, caută dreptatea. Mulţi din organizaţiile bisericeşti de astăzi caută o speranţă, o cale. Noi îi putem ajuta. Trebuie să îi ajutăm. Trebuie să susţinem partea lui Dumnezeu a chestiunii în acest timp al sfârşitului – Rom. 10:13-15.

AJUTOR ŞI ELIBERARE DIVINE

[24] Martorii lui Iehova din toate părţile lumii sunt găsiţi astăzi că îşi păstrează integritatea sub încercări puternice. Cuvântul lui Dumnezeu oferă siguranţa că este posibil pentru Creştini să reziste tuturor încercărilor şi ispitelor care se abat asupra noastră, căci în 1 Corinteni 10:13 (*NW*) este scris: „Nu v-a ajuns nici o ispită, decât ceea ce este comun oamenilor. Dar Dumnezeu este credincios şi nu va lăsa să fiţi ispitiţi mai mult decât puteţi îndura, ci, împreună cu ispita, va pregăti şi calea de scăpare, ca s-o puteţi suporta". Dumnezeu îi cunoaşte pe cei care sunt ai Săi, iar El nu îi abandonează niciodată. Deşi vedem eşecul organizaţiilor religioase şi condiţiile din lume care merg din rău în mai rău – ar trebui să ne aşteptăm la acest lucru, deoarece Cuvântul lui Dumnezeu a prezis totul – nu există nici un motiv pentru cei care cred în Dumnezeu să renunţe la speranţă. Amintiţi-vă, Iehova este Suprem şi Atotputernic. Scopul Său declarat este acela de a-l distruge pe Satan, pentru a elimina toată organizaţia sa nelegiuită şi pe toţi cei care au adus practici rele pe pământ. Cei răi par să înflorească acum, mai mult ca niciodată, şi Cuvântul infailibil al lui Dumnezeu spune: „Când cei răi încolţesc ca iarba şi toţi cei ce practică răul înfloresc; este ca să fie nimiciţi pentru totdeauna. Dar Tu, Iehova, eşti pe înălţimi pe veşnicie" – Ps. 92:7, 8, *AS.*

[25] Acest lucru înseamnă sfârşitul tuturor problemelor pentru toţi care trăiesc pe pământ, deoarece cei care supravieţuiesc acelui moment de distrugere au de gând să trăiască sub Împărăţia lui Dumnezeu, să se bucure de multele ei binecuvântări. Isus ne-a învăţat să ne rugăm pentru acel timp. El ne-a spus să ne rugăm pentru Împărăţia lui Dumnezeu, pentru că atunci se va face voia lui Dumnezeu pe pământ. Atunci nu va mai fi loc pentru corupţie, violenţă, nesiguranţă sau griji. Atunci nu va mai exista nici o dușmănie, nici o necinste sau o încălcare a moralei. Acele lucruri nu vor mai reveni niciodată în minte (Apoc. 21:1-5). Aceea va fi o domnie

Cuprins

dreaptă, domnia lui Dumnezeu. Acel guvern teocratic va sta ca o dovadă a supremaţiei lui Iehova, a bunătăţii Sale, a iubirii şi a purităţii. Sub acea domnie cei credincioşi care se află în morminte, care au murit în integritate, vor fi readuşi la viaţă. Aşa că, cei care îşi păstrează integritatea acum – chiar dacă vor muri din această cauză – au asigurarea că vor trăi în fericire veşnică. Şi mulţi vor trăi prin intermediul bătăliei de la Armaghedon, în această generaţie, şi vor intra în lumea nouă a adevăratei bucurii, a dreptăţii şi a vieţii veşnice – Ioan 5:29.

[26] Astăzi observăm că recompensa este mare pentru păstrarea integrităţii. Aşa că luaţi poziţie alături de martorii lui Iehova. Studiaţi Cuvântul lui Dumnezeu şi, ascultându-l, evitaţi apostazia Creştinătăţii. Uniţi-vă pentru a-L lăuda împreună pe Dumnezeu. Fiţi în întregime, complet, întru totul, fără nici un fel de rezerve dedicaţi lui Iehova şi nu cedaţi, nicidecum, ispitelor care vă împresoară. Credeţi în Cuvântul infailibil al lui Dumnezeu şi urmaţi-l. Acesta spune: „Integritatea celor drepţi îi va călăuzi, dar perversitatea celor nelegiuiţi îi va distruge". „La această cale de acţiune aţi fost chemaţi, fiindcă şi Cristos a suferit pentru voi, lăsându-vă un model, ca să călcaţi cât mai exact pe urmele Lui. El n-a comis păcat, iar în gura lui nu s-a găsit înşelătorie. Când era insultat, nu răspundea cu insulte. Când suferea, nu amenința, ci întotdeauna se lăsa în grija celui care judecă în mod drept". „Nu te teme de lucrurile pe care le vei suferi. Iată că Diavolul va continua să-i arunce pe unii dintre voi în închisoare, ca să fiţi puşi la încercare pe deplin şi ca să aveţi un necaz de zece zile. Dovedeşte-te credincios până la moarte şi îţi voi da coroana vieţii" (Prov. 11:3; 1 Pet. 2:21-23; Apoc. 2:10, *NW*). Integritatea duce la viaţă!

ÎNTREBĂRI

1. Cum a fost Isus cel mai mare exemplu de integritate?
2. Ce a realizat Isus prin viața sa a integrităţii, pe pământ?
3. Cum și de ce au urmat apostolii exemplul lui Isus?
4. Ce mod de viață au urmat ceilalţi primi creştini?
5. (a) Sub ce împrejurări și-au păstrat integritatea primii creştini? (b) Care a fost adevăratul motiv pentru persecutarea lor?
6. De ce au fost încercați în integritate adevăraţii creştini care au trăit după căderea Imperiului Roman?
7. De ce trebuie să fie așteptată persecuția creştinilor în secolul al douăzecilea?
8. Ce anume explică violenţa şi delincvenţa în creştere din lume?
9. Cum putem ştii cine este responsabil pentru încercarea integrităţii şi cum putem câştiga victoria în acest timp de încercare finală?
10. Față de cine trebuie să ne păstrăm integritatea acum şi care trebuie să fie atitudinea noastră?
11. Trebuie să fie urmată majoritatea ca având dreptate?
12. Cum putem găsi calea care duce la viață? Trebuie să ne asociem cu o biserică?
13. Ce condiții generale există acum printre liderii creştinătăţii?

Cuprins

14,15. Cum arată clerul, prin învățăturile lui, că nu și-a păstrat integritatea față de Iehova?
16. Ce atitudine față de religie, se raportează acum, că este manifestată în Marea Britanie? De ce?
17,18. Arătați cum au demonstrat lipsă de integritate față de Iehova unii clerici din America.
19. Ce acţiuni şi atitudini ale clerului, în general, îi va descalifica să câştige favoarea lui Dumnezeu?
20. Ce cale de acţiune diferită este urmată de adevăraţii servi ai lui Dumnezeu în păstrarea integrităţii?
21. Cum este posibil ca martorii lui Iehova să ia o poziţie aşa de fermă pentru dreptate?
22. Putem câştiga viaţă veşnică dacă ne compromitem? Ce trebuie să facem?
23. Cum putem fi noi o influenţă activă, în bine, în această lume degenerată?
24. Ce asigurare avem din partea lui Iehova că ne va ajuta să ne păstrăm integritatea în încercare?
25. Cum va aduce domnia dreaptă a Împărăției lui Dumnezeu binecuvântări pentru toţi oamenii care iubesc dreptatea şi îşi păstrează integritatea?
26. Ce trebuie să facem noi acum?

Indiferenţă şi dispreţ faţă de religie

Viaţa şi timpul liber al englezului, un studiu făcut de B. Seebohm Rowntree şi G. R. Lavers despre modul în care îşi petrec timpul liber englezii şi locuitorii din Ţara Galilor, oferă câteva observaţii despre religie ce interesează în mod deosebit. În publicaţia *Guardian* din Manchester, 14 iulie, 1951, se spunea: „Recensământul timpuriu al domnului Rowntree despre frecventarea bisericii în York oferă o bază statistică pentru schimbări pe o jumătatea de secol. … Pe parcursul unei jumătăţi de secol procentajul frecventării bisericii de către adulţi a scăzut cu aproape două treimi. În anul 1899 participanţii reprezentau 35,5% din populaţia adultă (peste 17 ani), în 1935, 17,7 %, în 1948, 13%”.

Un comentariu uimitor a fost că în timp ce bisericile sunt privite cu toleranţă şi indiferenţă, autorii „au constatat atât de larg răspândită o aversiune faţă de servii religiei, din Bisericile Anglicane şi cele independente, care poate fi descrisă doar ca anticlericalism”. Din două sute de pagini de antecedente pot fi spicuite aceste puncte: „Domnișoara K. … este fiica unui preot decedat. … Ea este agnostică, spunând că a văzut prea multe despre creştinismul mărturisit, în secret, pentru a avea altceva decât dispreţ faţă de biserică”. „Doamna W. este ostilă faţă de biserică … Ea spune că biserica este de partea celor foarte privilegiaţi”. „Domnul L. … Interesul lui care îl mistuie este sexul; … un fiu al unui preot metodist; … ‚religia este o mulțime de prostii’”. „Domnul J. … crede că

Cuprins

frecventarea bisericii nu are rost. … ‚În general preoții n-ar putea câștiga bani muncind cinstit, dacă ar încerca‘”.

Semnele Timpurilor (o publicaţie adventistă) comenta: „Dacă ar putea fi descoperite realitățile probabil am constata că multe persoane din sondajul amintit mai sus s-au răsculat împotriva religiei deoarece n-au văzut existând creştinism. Ei n-au văzut în religie nimic altceva decât o mască pentru ipocrizie”. Acest lucru este adevărat în ceea ce priveşte sistemele clerice ale acestei lumi vechi, căci acestea (așa cum este demonstrat de declinul și eșecul lor) au înlăturat închinarea adevărată, religia adevărată, pentru propriile lor teorii ce dau greş.

Organizarea dezvoltării în Liberia

Continuarea raportului asupra turului african al preşedintelui Turnului de Veghe, N. H. Knorr, şi al secretarului său, M. G. Henschel

Milton Henschel părăsise avionul Pan American în care ne îmbarcasem la New York, pentru a face legătura, pentru vizita sa la martorii lui Iehova din Sierra Leone. De vreme ce eu planificasem să-i vizitez pe cei din Monrovia, Liberia, am rămas în avion şi am zburat spre Roberts Field, un aeroport aflat la 55 mile distanţă de acel oraş capitală. După ce a plecat din Dakar avionul nostru a rezistat până la capăt printr-o furtună şi sub noi avea loc cel mai minunat spectacol de artificii pe care l-am văzut vreodată. Fulgere mari săreau dintr-un nor într-altul şi săgeţi de foc se mişcau în zigzag de pe nori în jos. Era un spectacol extraordinar, ce a durat o jumătate de oră. Administratorul spunea că adesea fulgerele loveau avionul, dar pentru că din întâmplare ne aflam la 18.000 picioare deasupra nivelului mării, de data aceasta ne-au ocolit.

Avionul a ajuns după miezul nopţii şi acolo se aflau zece fraţi care să mă întâmpine, ajungând cu ajutorul unui camion pe care îl închiriaseră. În timp ce goneam pe lângă o plantaţie de cauciuc, vedeam, prin intermediul luminilor de la farurile camionului, pahare mici atârnând pe trunchiul copacilor, ce colectau latex, seva arborelui de cauciuc. Discuţiile cu fraţii au făcut călătoria spre Monrovia interesantă şi am ajuns la ora două dimineaţa obosiţi şi somnoroşi.

Adunarea a început în dimineaţa următoare la ora nouă, la Sala Împărăţiei, care este veranda casei misionare, cu 36 persoane prezente. După ce acestea au plecat pentru activitatea de predicare pe teren, m-am întâlnit cu misionarii pentru a

Cuprins

discuta cu ei problemele lor. Este necesar să se facă o lucrare extraordinară în Liberia şi aceşti misionari doresc să muncească intens la ea.

Liberia este singura republică a negrilor din Africa și toți politicienii lor, de la preşedinte în jos, sunt descendenţi ai negrilor din America, care s-au întors în Liberia, după ce au fost eliberaţi sclavii în Statele Unite, pentru a-şi înfiinţa propriul guvern. În aceasta ei au avut succes.

Datorită activităţii misionare în educarea băştinaşilor religia joacă un rol puternic în afacerile guvernului. Preşedintele este un pastor care încă mai predică adunării sale. Mulţi dintre oficiali au fost pastori înainte să-şi asume responsabilităţile actuale.

În ultimii zece ani s-a făcut un progres considerabil în oraşul Monrovia. Unele străzi au fost asfaltate, a fost instalat un sistem de apă şi se construieşte mult. Una din ultimele construcţii făcute de guvern este Centennial Pavilion, o clădire minunată, ce va fi un bun de preţ pentru orice comunitate.

Cu aproape şase ani în urmă Societatea Turnul de Veghere a trimis în Liberia misionari de culoare şi de atunci înainte lucrarea creşte constant. În prezent sunt două grupe mari, una în Monrovia, cealaltă în Cape Palmas, care au laolaltă un record de 67 vestitori, angajaţi activ în predicarea veştii bune. În decursul anului 1952 au mai fost trimişi încă doi misionari care să ajute la continuarea lucrării în Liberia; şi în timp ce mă aflam acolo a fost organizat un birou de filială pentru Societate.

S-a făcut o lucrare minunată în oraşele Monrovia şi Cape Palmas, dar acum a venit timpul să ne extindem cu mesajul Împărăţiei în oraşe mici, sate şi „tufişuri". S-au făcut aranjamente astfel încât acest lucru să se poată dezvolta în decursul anului viitor şi după aceea. Acest lucru va necesita învăţarea dialectelor natale ale băştinaşilor şi în acest scop misionarii au fost îndemnaţi să depună eforturi extraordinare pentru a învăţa cel puţin unul din principalele dialecte. Câţiva dintre servii băştinaşi cu timp integral cunosc aceste dialecte, dar ei vor avea nevoie de alte şase luni de instruire cu misionarii înainte să ajungă la maturitate în ce priveşte cunoştinţa despre scopurile lui Iehova şi să fie suficient de abili în predicare, pentru a putea duce mai departe lucrarea în „tufişurile" din triburi. Toţi fraţii băştinaşi sunt nerăbdători să facă lucrul acesta.

Miercuri seara adunarea noastră crescuse de la 36 la 76, făcând necesar să folosim curtea casei misionare pentru întâlnirile noastre. La intervale, programul adunării era întrerupt de grupuri mici de creştini mărturisiţi ce treceau pe străzi cântând şi făcând colecte. Cu toate acestea, cântatul, bătutul în ceainice şi la tobe şi muzica ciudată sunau mai mult a păgânism din junglă decât a creştinism.

Predicare în public

Organizarea filialei din Liberia, împreună cu activităţile adunării, au făcut ziua de joi, 20 noiembrie, una ocupată. Pentru întâlnirile de după amiază şi seară am folosit minunatul Centennial Pavilion. Era o plăcere să-i asculţi pe mulţi din fraţii din Liberia vorbind la program, iar demonstraţiile lor au fost interesante, instructive şi amuzante.

Cuprins

Lectura publică, ţinută seara la ora 7:30, a fost despre tema: „Este timpul să ne gândim la calea lui Dumnezeu”. Toţi fraţii au fost foarte încântaţi să afle că 403 persoane veniseră să asculte lectura, printre care era un număr din funcţionarii guvernului. Cu toate acestea, patruzeci şi cinci dintre ei au ascultat afară, la difuzoare, chiar dacă sala nu era plină până la refuz. Ei erau prea ruşinoşi să intre într-un auditoriu aşa de minunat. În paranteză fie spus, acest lucru se mai întâmplă uneori şi la adunările de la Sala Împărăţiei. După lectură au fost puse multe întrebări şi un număr de persoane şi-au dat adresa ca să poată primi informaţii suplimentare. Fără îndoială, ca rezultat, vor fi începute multe studii din Biblie.

De asemenea, s-au făcut aranjamente ca vineri seara crainicul de la radio să aibă un interviu cu mine la staţia radio a guvernului. El a pus un număr de întrebări, ca de pildă scopul venirii mele în Monrovia şi măsura şi progresul lucrării noastre. Ultima sa întrebare referitoare la natura remarcilor mele la adresa clădirii Centennial Pavilion s-a dovedit o bună oportunitate pentru a rezuma cuvântarea şi pentru a le arăta oamenilor împărăţia lui Dumnezeu ca singura speranţă a omului. Această staţie ajunge în puncte de pe toată coasta şi se spune că are o mare audienţă. După aceea am avut oportunitatea de a vorbi cu managerul staţiei, ceva vreme, despre lucrare şi mesajul pe care îl predicăm.

Acum era timpul să ne îndreptăm spre Roberts Field. Trebuia să prind avionul care ajungea la miezul nopţii, pentru a merge mai departe în Johanesburg. Servul de filială de curând numit, fratele Klinck şi eu ne-am dus la aeroport cu un autocamion al staţiei. După ce am ajuns am discutat multe detalii despre lucrarea misionară din Liberia, până aproape de miezul nopţii, când am fost informaţi că avionul nostru va avea trei ore întârziere. Am profitat de întârziere să dormim puţin şi apoi ni s-a spus că avionul va ajunge, totuşi, acolo într-o oră şi jumătate.

La ora 4:30 a.m. am auzit bâzâind deasupra marele DC-6. Am ieşit afară şi văzând stelele strălucitoare pe un cer curat, mă aşteptam ca în următoarea oră să fiu pe drum. Dar, dintr-o dată, s-a anunţat la difuzor că avionul nu va ateriza, ci mergea direct la Accra. Mai târziu am aflat că o ceaţă la cincisprezece picioare deasupra aerodromului făcea aterizarea imposibilă. Următorul avion avea să fie patru zile mai târziu.

Nu a fost doar dezamăgirea mea împărtăşită cu alţi şase care doreau şi ei să se îmbarce în avion, ci şi a altor şaptesprezece din avion, care doreau să ajungă la Roberts Field. Ei au fost duşi la Accra şi nu s-au putut întoarce decât două zile mai târziu.

După ce am terminat lucrarea pe care venisem s-o fac în Monrovia n-am mai văzut nici un motiv bun să călătoresc înapoi 55 mile, mai ales că în Monrovia nu era posibilă cazarea la hotel şi în casa misionară nu era loc să-mi fac lucrarea. Aşa că am acceptat invitaţia primită din partea Pan American să rămân la baza aeriană, pe cheltuiala lor. Acolo era linişte, şi deşi era destul de cald, având o masă, un scaun şi un pat am putut să termin multa cantitate de lucru pe care-l aveam cu mine şi să-l trimit acasă prin poştă.

Marţi după amiază un număr de fraţi a venit să mă vadă plecând. Aceasta a oferit o oportunitate de a petrece mai multe ore discutând despre construirea unei

Cuprins

noi case misionare şi o Sală a Împărăţiei. În ultimele patru zile fraţii fuseseră ocupaţi privind peste tot, cercetând teritoriul, făcând evaluări şi întocmind planuri. Toate acestea au fost discutate şi în cele din urmă s-au făcut aranjamente pentru găzduirea misionarilor şi a biroului de filială. Am luat cina împreună şi la ora nouă seara ei au plecat. Am anticipat plecarea la miezul nopţii. De data aceasta avionul a aterizat şi am plecat doar cu treizeci de minute după orar.

Aşteptam cu adevărată bucurie să-i văd pe fraţii din Accra, chiar dacă autorităţile nu-mi permiteau să rămân după sosire, ei refuzându-le reprezentanţilor Turnului de Veghere intrarea în ţară. Deşi fraţii mă aşteptaseră cu patru zile mai devreme, când am sosit, la ora 3 a.m., servul de filială şi alţi câţiva din birou se aflau acolo. Pentru patruzeci şi cinci de minute m-am bucurat foarte mult discutând cu ei situaţia din Accra.

Ziarele erau pline cu povestirea despre faptul că domnului Knorr nu i s-a permis să intre în ţară şi acestea vroiau să ştie de ce. Lucrul care mi-a oferit atât de multă bucurie a fost să aflu că ei aveau o adunare minunată exact în acelaşi fel. Opt mii de fraţi veniseră din toate părţile ţării în Accra şi fusese pusă o mărturie extraordinară. La adunarea publică au venit 15.000 de oameni şi servul de filială a vorbit despre acelaşi subiect pe care l-aş fi folosit şi eu, aşa că ei au auzit că Împărăţia este singura speranţă a lumii. Relatarea completă de pe Coasta de Aur, aşa cum a fost raportată de servul de filială, va apărea într-un număr ulterior al acestei reviste.

N-a auzit niciodată de Biblie sau de Dumnezeu

Când avea zece ani, John Lennon a fost chemat ca martor [în Middlesbrough, Anglia] să pună mărturie într-un proces despre o maşină. Când băiatul a pus mâna pe Biblie să jure că va mărturisi doar adevărul, judecătorul l-a întrebat dacă cunoştea cartea pe care jura. „Nu”, a răspuns John. „Ai auzit vreodată de Biblie?” „Nu”. „Ai auzit vreodată de Dumnezeu?” „Nu”. Judecătorul a ascultat mărturia fără jurământ – U. P. raport din *Sun-Times* Chicago, 23 mai.

Trebuie să păstrăm turma curată

Păstorul nostru este Iehova Dumnezeu, „şi noi suntem poporul păşunii Lui şi oile din mâna Sa”. Fiul Său, Isus Cristos, este, de asemenea, un păstor, după cum declară el însuşi: „Eu sunt păstorul cel drept” – Ps. 32:1; 95:7, *AS*; Ioan 10:11, *NW*.

Aceşti doi Păstori îşi iubesc oile şi vor ca ele să câştige viaţă veşnică în lumea nouă. De vreme ce lumea nelegiuită, coruptă, egoistă, odioasă, pe moarte şi veche este condamnată la nimicire, la toţi cei asemenea oilor le este trimisă o chemare: „Depărtaţi-vă, depărtaţi-vă, ieşiţi de acolo, nu vă atingeţi de nici un lucru

Cuprins

necurat; ieşiţi din mijlocul ei; curăţiţi-vă, voi care purtaţi vasele lui Iehova" – Isa. 52:11, *AS*.

Iehova Dumnezeu este interesat în păstrarea curată a turmei Sale, a servilor Săi pământeşti, deoarece aceştia reprezintă numele Său, Cuvântul Său şi închinarea Sa curată. El Însuşi este curat, drept şi sfânt, şi astfel, servii Lui, turma Sa, sunt sfătuiţi: „Prin urmare, fiţi imitatori ai lui Dumnezeu, ca şi copii iubiţi, şi continuaţi să umblaţi în iubire, exact aşa cum v-a iubit şi Cristos" – Efes. 5:1,2, *NW*.

Isus Cristos a spus că doar arătând că ne iubim unii pe alţii, toţi oamenii vor ştii că suntem discipolii lui (Ioan 13:34,35). Noi arătăm iubire acţionând unii faţă de alţii în mod neegoist, îngrijindu-ne de bunăstarea unii altora, păstrându-ne curaţi şi ajutându-i pe fraţi să rămână curaţi.

Dar, să presupunem că una din oi, după ce a venit în organizaţia lui Dumnezeu şi s-a asociat cu turma lui Dumnezeu, după ce a întors spatele lumii vechi nelegiuite şi corupte, nu mai exercită iubire, ci permite egoismului să se strecoare, se întoarce la căile lumii, practică imoralitate sexuală, necinste în afaceri cu bani, sau devine independent şi rebel în ce priveşte hrana spirituală pe care Iehova Dumnezeu o furnizează pentru poporul Său, sau în ce priveşte modul de a duce mai departe însărcinarea de a predica vestea bună a Împărăţiei, sub conducerea servului credincios şi înţelept (Mat. 24:14, 45-47, *NW*). Ce se întâmplă atunci?

Poate să fie ignorată o astfel de cale de acțiune? Trebuie să simțim că trebuie să fim prea iubitori pentru a-l ofensa pe unul ca acesta, luând cunoştinţă de calea lui de acțiune? Trebuie să i se permită lui să rămână, contaminându-i pe alţii şi aducând batjocură pe numele şi organizaţia lui Iehova?

Nu; Scripturile cuprind multe exemple și multă instruire arătând obligația organizaţiei lui Iehova, mai ales a fraţilor maturi din fiecare grupă care îi supraveghează activitatea, să acţioneze, dând afară din mijlocul lor pe unul ca acesta. Dacă este stabilită vina prin gura a doi sau trei martori, şi nu se manifestă spirit de căinţă, aceştia nu au altă alternativă decât să-l dea afară pe unul ca acesta, informând adunarea despre fapte şi instruindu-i pe cei de acolo să nu aibă nimic de-a face cu răufăcătorul. Atunci toată adunarea va coopera, astfel încât, dacă este posibil, răufăcătorul cu voia să vadă eroarea căii lui – Rom. 16:17,18; 1Cor. 5:1-5; 1Tim. 1:20, *NW*.

Noi dorim să avem o parte în triumful închinării curate şi să câştigăm viaţă veşnică în lumea nouă a lui Iehova. Noi dorim ca oamenii cu bunăvoinţă, iubitorii dreptăţii, să fie aduşi în organizaţia lui Dumnezeu. Aşadar, fiecare din noi să exercităm grijă, ca să nu facem nimic care să aducă batjocură pe numele şi organizaţia lui Iehova, nimic care să-i scoată pe oameni din ea, nimic care să împiedice intrarea noastră în lumea nouă.

Pentru detalii vezi *Turnul de veghere* din 1 martie, 1952.

Cuprins

Să comemorăm moartea lui Cristos

Paştele din anul 33 d.H. se apropia. Dintr-un studiu al Cuvântului Tatălui Său, Isus ştia că moartea Sa era aproape. Fiind Mielul atipic de Paşte, El avea să fie sacrificat în ziua în care se sărbătorea Paştele, urmând să fie răstignit pe un lemn. (Matei 26:2; Ioan 12:32, 33; 1 Corinteni 5:7, *NT*) El ştia că moartea Sa va fi întru justificarea numelui Tatălui Său.

PAŞTELE din anul 33 A.D. era aproape. Dintr-un studiu al Cuvântului Tatălui Său, Isus ştia că moartea Sa era aproape. Ca şi antitipicul Miel de Paşte, el urma să fie jertfit în ziua în care avea să fie observat Paştele, şi acest lucru a avut loc prin răstignirea pe un stâlp (Mat. 26:2; Ioan 12:32, 33; 1 Cor. 5:7, *NW*). El ştia că moartea Sa va fi spre justificarea numelui Tatălui Său. Deoarece el trebuia să furnizeze şi preţul de răscumpărare pentru omenire, o astfel de menţinere a integrităţii din partea Sa era imperativă, căci numai jertfa unui om perfect putea să cumpere înapoi ceea ce un om perfect (Adam) pierduse pentru urmaşii săi – Deut. 19:21; Iov, capitolele 1 şi 2; Mat. 20:28; Ioan 17:4; 18:37; Evrei 7:26, *NW*.

Isus a folosit bine această celebrare cu apostolii Săi, la ultimul Paşte valid, imprimând multe adevăruri vitale în mintea lor, în diferite moduri. Şi pentru a-i ajuta să aprecieze mai bine ceea ce urma să realizeze moartea Sa şi ce li se va cere lor, El a instituit o celebrare memorială, care de atunci înainte avea să înlocuiască Paştele. Era foarte potrivit ca Isus Cristos să facă aşa. Nu poruncise Iehova celebrarea primului Paşte, având în vedere ceea ce se întâmpla în acel timp, în justificarea supremaţiei Sale şi pentru eliberarea poporului Său, şi nu era acum gata să aibă loc o justificare şi mai mare a numelui lui Iehova şi o eliberare şi mai mare? Fără îndoială – Exod 9:16; 13:1-10, *AT*.

"CINA DOMNULUI"

În ceea ce priveşte instituirea celebrării morţii lui Cristos, înainte de care, fiindcă veni vorba, Iuda a părăsit camera de sus pentru a-L trăda pe Isus, un martor ocular, apostolul Matei, a relatat: „În timp ce mâncau, Isus a luat o pâine şi, după ce a rostit o binecuvântare, a frânt-o şi le-a dat-o discipolilor, zicând: ‗Luaţi, mâncaţi! Aceasta reprezintă trupul Meu'. Apoi a luat şi un pahar şi, aducând mulţumiri, li l-a dat, zicând: ‗Beţi toţi din el; căci acesta reprezintă al meu „sânge al legământului" care trebuie să fie vărsat în folosul multora, pentru iertarea păcatelor'" – Mat. 26:26-28, *NW*.

La ce trup s-a referit Isus când a spus, „acesta reprezintă trupul Meu"? Apostolul Pavel ne luminează, spunând: „Pâinea pe care o frângem nu înseamnă oare părtăşie în corpul lui Cristos? Pentru că există o singură pâine, noi, deşi mulţi, suntem un singur trup, căci toţi ne împărtăşim din această singură pâine" (1 Cor.

Cuprins

10:16, 17, *NW*). Da, de nenumărate ori, în Scripturile Creştine Greceşti, la adunarea creştină se face referire ca la „trupul lui Cristos” – Vezi Romani 12:4, 5; 1 Corinteni 12:12-27; Efeseni 1:22, 23; Coloseni 1:24, *NW*.

În ceea ce priveşte băutul din paharul de la cina Domnului, apostolul Pavel a scris în continuare: „Paharul binecuvântării pe care îl binecuvântăm nu înseamnă oare o împărtăşire în paharul lui Cristos?” (1 Cor. 10:16, *NW*). Dar cineva ar putea întreba: De vreme ce sângele lui Isus a fost vărsat pentru a întări noul legământ şi pentru a furniza iertarea păcatelor pentru mulţi oameni, cum se poate spune că urmaşii Lui au o parte în aceasta? Pentru că într-un sens mai larg, paharul a reprezentat voinţa lui Dumnezeu pentru Isus, care avea să însemne suferinţă şi moarte. Amintiţi-vă ceea ce i-a spus lui Petru în grădina Ghetsimani: „Să nu beau eu tot paharul pe care mi l-a dat Tatăl?” Şi că membrele trupului Său se vor împărtăşi în a bea acel pahar, el a făcut clar pentru doi dintre apostoli, Iacov şi Ioan, zicându-le: „Paharul pe care îl voi bea eu îl veţi bea şi voi, şi cu botezul cu care sunt botezat eu veţi fi botezaţi şi voi” – Marcu 10:39; Ioan 18:11, *NW*.

Cu toate acestea, voinţa lui Dumnezeu nu a fost doar ca Isus să sufere şi să moară şi, ca El să fie ridicat din moarte şi înălţat la dreapta Lui, şi astfel, paharul acela este numit în mod corespunzător „paharul salvării” (Ps. 116:12-15). Că acest lucru se aplică şi la trupul lui Cristos, Pavel face clar: „Căci, dacă ne-am unit cu El într-o moarte ca a Lui, cu siguranţă vom fi uniţi cu El şi într-o înviere ca a Lui” – Rom. 6:5, *NW*.

CINE SE POATE ÎMPĂRTĂŞI?

Cine se poate împărtăşi din pâinea şi paharul de la cina Domnului? Oricine, indiferent de înţelegerea sa, indiferent de relaţia sa cu Dumnezeu şi Cristos şi indiferent de calea sa de acţiune, atâta timp cât el mărturiseşte că este un Creştin? Nu, în nici un caz! Împărtăşirea este o problemă serioasă şi ca cineva să se împărtăşească atunci când nu este demn sau nu are dreptul să se împărtăşească, aduce asupra lui judecata lui Iehova. Observaţi cuvintele lui Pavel cu privire la acest punct: „Aşadar, oricine mănâncă pâinea şi bea paharul Domnului, în mod nedemn, va fi vinovat cu privire la trupul şi sângele Domnului. Mai întâi, fiecare om să se dovedească după cercetare, şi astfel să mănânce din pâine şi să bea din pahar. Fiindcă cel ce mănâncă şi bea îşi mănâncă şi îşi bea propria condamnare, dacă nu discerne trupul. Acesta este motivul pentru care mulţi dintre voi sunt slabi şi bolnavi şi nu puţini dorm în moarte. Dar, dacă vom discerne ce fel de persoane suntem, nu vom fi judecaţi” – 1Cor. 11:27-31, *NW*.

Astăzi, practic, toţi cei care se pretind a fi Creştini observă o anumită formă a cinei Domnului, fie anual, trimestrial, lunar, săptămânal sau chiar zilnic, la fel ca în liturghie. Totuşi, în ciuda acestei observări de către toţi, găsim Creştinătatea bolnavă din punct de vedere spiritual, exact aşa cum a prezis Pavel (2 Tim. 3:2-5, *NW*). Cu siguranţă, această boală spirituală răspândită arată că mulţi nu observă în mod corespunzător cina Domnului. Atunci cine se poate împărtăşi şi în ce condiţii? Deoarece împărtăşirea din pâine şi pahar nu înseamnă numai recunoaşterea a ceea

Cuprins

ce au făcut Dumnezeu şi Isus Cristos, spre justificarea numelui lui Iehova şi salvarea creaturilor umane, ci înseamnă şi împărtăşirea cuiva ca membru al trupului lui Cristos în suferinţa şi moartea Sa, numai aceştia s-ar putea împărtăşi, în mod potrivit, deoarece pot să se identifice, ca fiind membri ai trupului lui Cristos.

Doar cei care pot spune, aşa cum a făcut şi Pavel, se pot împărtăşi: „Spiritul însuşi depune mărturie împreună cu spiritul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu". Da, numai cei care şi-au pus credinţa în Dumnezeu şi în jertfa de răscumpărare a lui Cristos, şi care s-au dedicat să facă voinţa lui Dumnezeu, care, apoi, au avut trezită în ei, pe baza studierii de către ei a Scripturilor şi a relaţiilor lui Dumnezeu cu ei, o speranţă de împărtăşire a gloriei cereşti cu Isus Cristos, despre care apostolul Ioan a scris: „Iubiţilor, acum suntem copii ai lui Dumnezeu, dar ce vom fi nu s-a dezvăluit încă. Dar ştim că, atunci când va fi dezvăluit El, vom fi ca El, pentru că Îl vom vedea aşa cum este" – Rom. 8:16; 1 Ioan 3:2, *NW*.

Cu toate acestea, chiar şi aceştia trebuie să se examineze, astfel încât să se asigure că se ridică la ceea ce se cere de la ei. Nu există nici un merit special în împărtăşirea din embleme, în afară de un act de ascultare, şi, prin urmare, ca cineva să se împărtăşească din pâine şi din pahar, fără a fi la înălţimea a ceea ce reprezintă aceste embleme, l-ar face vinovat de ipocrizie. Deşi mulţimi nenumărate mărturisesc faptul că sunt fii ai lui Dumnezeu, cu o speranţă a cerului la moarte, Cuvântul lui Dumnezeu ne spune la Apocalipsa, capitolele 7 şi 14, că numărul celor ce vor împărţi tronul lui Cristos în cer este de 144.000 – Apoc. 20:5, 6.

Deoarece numai acei Creştini care au această speranţă cerească se pot împărtăşi, în mod corespunzător, la cina Domnului, dintre cei 677.099 care au participat la observarea acesteia cu martorii lui Iehova, în anul 1952, numai 20.221 s-au împărtăşit din pâine şi din pahar. Cei care nu s-au împărtăşit, s-au recunoscut ca fiind din marea mulţime, pe care Ioan i-a văzut stând în picioare înaintea tronului, cu „ramuri de palmier în mâini"; cei pe care Isus i-a descris ca fiind „alte oi, care nu sunt din staulul acesta", ca „oile" care fac bine fraţilor lui Cristos şi a căror speranţă nu este viaţă nemuritoare, divină în ceruri, ci viaţă veşnică într-un paradis pământesc, unde vor avea privilegiul de a duce la bun sfârşit mandatul iniţial oferit lui Adam şi Evei, şi anume: _umpleţi pământul cu o rasă dreaptă, supuneţi-l şi stăpâniţi peste animalele inferioare' – Gen. 1:28; Mat. 25:31-46; Ioan 10:16; 1 Cor. 15:53, 54; 2 Pet. 1:4; Apoc. 7:9; 21:4, *NW*.

Anul acesta, martorii unşi ai lui Iehova şi însoţitorii lor cu bunăvoinţă se vor aduna pe 30 Martie, după ora 6 p.m., pentru a sărbători din nou cina Domnului, pentru a comemora din nou moartea lui Cristos. Şi tu, drag cititor, indiferent că te mărturiseşti a fi un membru al trupului lui Cristos, sau unul ale cărui speranţe sunt pământeşti, eşti invitat să participi şi să primeşti o binecuvântare bogată.

Cuprins

A instituit Christos liturghia?

„CEL mai perfect act de închinare care poate fi realizat pentru Dumnezeu". Astfel descrie *Almanahul Naţional Catolic* (1951) liturghia Bisericii Romano Catolice. Citãm în continuare: „Liturghia este reînnoirea fără sânge a Jertfei Domnului nostru pe cruce. În cadrul acesteia, preotul, în calitate de reprezentant al lui Cristos, oferă lui Dumnezeu pâinea şi vinul, pe care El le transformă în Trupul şi Sângele Domnului nostru la Sfinţire, iar apoi completează jertfa prin consumul Jertfei şi băutul potirului la Comuniune". Liturghia, suntem asiguraţi în continuare, „este perpetuarea jertfei de la Calvar", „este identică cu Jertfa de pe Cruce".

Oare Isus Cristos a instituit jertfa de la liturghie în acea ultimă seară pe care a petrecut-o cu apostolii Săi, în odaia de sus, după ce au sărbătorit Paştele? A fost o vreme când dacă se ridica o asemenea întrebare, însemna riscul de a fi ars pe rug. Istoria relatează că un croitor Englez, un Reformator (adept al lui Wycliffe), pe nume John Badby, a fost ars pe rug în Piaţa Smithfield, în Londra, în anul 1410, deoarece el a susţinut opinia că ‗Cristos, stând la Cină, nu le-a putut oferi discipolilor Săi să mănânce trupul Său viu' – *Anglia în Epoca lui Wycliffe,* pagina 335.

Discutând despre Liturghie, *Enciclopedia Catolică* (Volumul X) spune că ceea ce Isus a instituit în seara dinaintea morţii Sale, nu a fost doar un sacrament sau o observare a morţii Lui, ci şi o jertfă reală. Deşi recunoaşte că cel mai puternic argument pentru această susţinere este mărturia tradiţiei, această autoritate adună unele scripturi în favoarea poziţiei sale, cele mai importante fiind Maleahi 1:11 şi cuvintele lui Isus: „Acesta este trupul Meu", „acesta este sângele Meu" (Mat. 26:26, 28, *Dy*). Să examinăm această dovadă Scripturală cu semnificaţie.

"TRANSSUBSTANŢIEREA" NESCRIPTURALĂ

În conformitate cu teologii Catolici, atunci când Cristos a spus, „Căci acesta este sângele meu al Noului Testament, care va fi vărsat pentru mulţi, spre iertarea păcatelor", El rostea cuvintele „Sfinţirii", care au avut ca efect schimbarea efectivă a pâinii şi vinului în trupul şi sângele literale ale lui Cristos, schimbare care este numită „transsubstanţiere"; care înseamnă schimbarea unei substanţe în altceva (Mat. 26:28, *Dy*). Se susţine că fiecare preot Catolic ordinat, şi nu alţii, are puterea de a efectua miracolul transsubstanţierii.

Dar este indicată vreo modificare? Oare Cristos a instituit atunci un aranjament de jertfă, sau pur şi simplu o celebrare a morţii Sale? Mai degrabă aceasta din urmă, după cum vom vedea. Când le-a oferit apostolilor săi pâine şi vin, El a spus: „Să faceţi aceasta în jertfirea Mea"? Nu, El a spus: „Să faceţi aceasta ca o *comemorare* a mea" (Luca 22:19, *Dy*). Şi dacă vinul era în acel timp, de fapt, sângele Său, atunci sângele Său ar fi fost deja vărsat. Dar El s-a referit că sângele Său avea fie vărsat în viitor, „care VA FI VĂRSAT pentru mulţi". Acel vin doar a reprezentat sângele Său, nu a fost, în realitate, sângele său. Mai mult, dacă vinul

Cuprins

era transsubstanţiat în sângele Său l-ar mai fi numit El „rodul viţei-de-vie”? – Marcu 14:23-25, *Dy*.

Dacă are loc o transsubstanţiere efectivă, de la vin la sânge d*e bună credinţă*, atunci de ce se face referire la liturghie ca la o „jertfă fără sânge”? Nu poate fi amândouă lucrurile, trupul şi sângele efective şi în acelaşi timp o jertfă fără sânge. În plus, dacă aceasta este fără sânge, atunci cum poate avea vreo valoare care să înlăture păcatul, deoarece Pavel ne asigură că „fără vărsare de sânge nu există iertare”? (Evrei 9:22, *Dy*). Şi dacă aceasta este într-adevăr fără sânge, atunci de ce sunt Catolicii din ţările mai puţin luminate încurajaţi să creadă că dacă ar înţepa azima primită la liturghie cu un ac ar curge sânge? Pentru vărsarea sângelui literal al lui Isus, naţiunea Ebraică a fost vinovată înaintea lui Dumnezeu şi a suferit o pedeapsă aspră (Mat. 21:33-46; 23:33-38; 27:25; Luca 23:28-31). Sunt preoţii Catolici, care pretind că jertfesc sângele lui Cristos, gata să suporte aceeaşi vină şi pedeapsă?

Nici nu există vreo dovadă că astfel de miracol a avut loc în momentul în care Isus a spus cuvintele „acesta este trupul Meu”, „acesta este sângele Meu”. Atunci când Isus a schimbat apa în vin, la nunta din Cana, n-a existat nici o îndoială referitor la faptul că fusese înfăptuit un miracol. Acea apă transformată în vin, avea un gust mai bun decât vinul obişnuit pe care ei îl băuseră. Dacă Isus ar fi înfăptuit, în realitate, un miracol, atunci apostolii Săi ar fi fost vinovaţi de încălcarea legii lui Dumnezeu, care interzice băutul sângelui – Gen. 9:4; Lev. 17:10-14; Ioan 2:1-10; Fapte 15:20.

Într-adevăr, Isus a spus: „Acesta este trupul Meu” şi „acesta este sângele Meu”, referindu-se la pâine şi vin; dar este raţional să luăm acele cuvinte literalmente? Nu este considerat mai degrabă că această pâine şi acest vin, înseamnă, reprezintă sau simbolizează trupul meu şi sângele meu? Când El a spus: „Eu sunt adevărata viţă”, „Eu sunt Păstorul cel bun,” etc., El folosea, evident, expresii figurative. Şi nu este scris cu privire la El: „fără parabole [ilustraţii] El nu le-a vorbit”? – Mat. 13:34; Ioan 10:14; 15:1, *Dy*.

Apostolul Pavel foloseşte o expresie identică atunci când îl aseamănă pe Isus cu o stâncă. După ce spune despre eliberarea izraeliţilor din Egipt, El afirmă că ei „toţi au mâncat aceeaşi hrană spirituală [mana], şi toţi au băut aceeaşi băutură spirituală (deoarece ei au băut din stânca spirituală pe care au urmat-o, dar stânca ERA Cristos)”. A fost acea stâncă, din care izraeliţii obţineau apă în pustiu, Cristos, în realitate, sau aceasta a însemnat sau l-a reprezentat pe Cristos? Atunci de ce insistă că atunci când Isus a folosit o expresie identică, El se referea la propriul Său trup? În mod clar, prin cuvintele „acesta este trupul Meu”, „acesta este sângele Meu”, Cristos nu a instituit o jertfă a liturghiei – 1 Corinteni 10:1-4, *Confrat. Catolică*.

Celălalt text din Scriptură pe care se sprijină în mare măsură teologii Catolici, pentru a susţine jertfa liturghiei, este Maleahi 1:11 (*Knox*), unde se spune: „Nu va exista nici un colţ în lume, de la răsăritul soarelui până la apusul soarelui, unde să nu fie auzit printre naţiuni renumele Meu, unde să nu existe jertfire şi să nu fie adusă o ofrandă curată în onoarea Mea; aşa de onorat va fi numele Meu, zice

Cuprins

Domnul oştirilor". Dar înseamnă aceasta că aici se face referire la jertfa de la liturghie, doar pentru că este celebrată în întreaga lume? Putem interpreta noi aşa, având în vedere toate cele de mai sus? Mai degrabă, nu vorbeşte şi Maleahi despre acelaşi lucru de care Pavel vorbeşte la Evrei 13:15 (*Knox*), şi anume, „jertfa de laudă, rodul buzelor care aduce mulţumire numelui Său"? Adevăraţii Creştini oferă jertfe spirituale de laudă, nu jertfe de carne şi sânge, aşa cum făceau preoţii sub legea lui Moise – 1 Pet. 2:5.

LITURGHIA ESTE CONTRARĂ RĂSCUMPĂRĂRII

O dovadă în plus că Isus Cristos nu a instituit nici o jertfă a liturghiei, apare atunci când observăm cum intră aceasta în conflict cu învăţătura Bibliei despre răscumpărare, una dintre învăţăturile de bază ale religiei Creştine. Despre acest lucru, Pavel spunea: „Pentru că este un singur Dumnezeu şi un singur mediator între Dumnezeu şi oameni, omul Isus Cristos, care s-a dat pe sine ca răscumpărare pentru toţi, punând mărturie la timpul său" (1 Tim. 2:5, 6, *Confrat. Catolic*). Răscumpărarea se bazează pe legea de dreptate a lui Dumnezeu, care cerea viaţă pentru viaţă – Deut. 19:21.

Isus Cristos a oferit acea jertfă o dată pentru totdeauna, şi nu este nevoie să se repete. Astfel, citim: „Cristos a fost oferit o singură dată, ca să golească paharul cu păcatele lumii" (Evrei 9:28, *Knox*). „Dar omul acesta, oferind o singură jertfă pentru păcate, stă pentru totdeauna la dreapta lui Dumnezeu. Căci printr-o singură jertfă [jertfă de sacrificiu] i-a făcut perfecţi pentru totdeauna pe cei sfinţiţi". Şi după cum arată cum va face noul legământ (testament) să fie iertate păcatele poporului lui Dumnezeu, Pavel continuă să spună: „Acum, unde există o iertare a acestora nu mai este nevoie de o jertfă pentru păcat" – Evrei 10:12, 14-18, *Dy*.

În comparaţia lui Pavel despre jertfele de animale din legea lui Moise cu jertfa lui Cristos, este evidentă o altă slăbiciune a Liturghiei. Jertfa lui Cristos nu trebuia să fie repetată, deoarece, aceasta a înlăturat, în realitate, păcatul, dar jertfele sub lege erau repetate, deoarece acestea înlăturau păcatul numai într-un sens ilustrativ. Însuşi faptul că liturghia trebuie repetată, arată că aceasta este precum jertfele de animale, şi în realitate este incapabilă să înlăture păcatul.

Faptul că preotul Catolic nu poate să apară înaintea lui Dumnezeu pentru a-şi prezenta jertfa, este o dovadă în plus că Isus Cristos nu a instituit „jertfa liturghiei". Pavel arată că aşa cum marele preot intra în compartimentul sfintei sfintelor a templului, cu sângele jertfelor făcute pentru păcat, tot aşa şi Cristos „a intrat chiar în cer, unde apare acum pentru noi înaintea lui Dumnezeu" – Evrei 9:24, *Knox*.

Dar din moment ce „de Împărăţia lui Dumnezeu nu se pot bucura carnea şi sângele; principiul putrezirii nu poate împărţi viaţa cu ce nu este supus putrezirii", a fost necesar ca Isus Cristos să fie înviat ca o creatură spirituală; ceea ce s-a şi întâmplat (1 Cor. 15:50, *Knox;* 1 Pet. 3:18, *NW*). Dacă ar fi fost necesar ca marele preot evreu să apară în prezenţa tipică a lui Dumnezeu cu sângele jertfelor tipice, şi a fost necesar ca Isus Cristos să apară în prezenţa reală a lui Dumnezeu cu meritul

Cuprins

jertfei Sale, pentru a înlătura păcatele, atunci şi preotul trebuie să apară în prezenţa lui Dumnezeu, dacă jertfele sale de la liturghie urmează să înlăture păcate. Nu-i aşa? Bineînţeles că nu!

ROADELE ŞI ORIGINEA

Că Isus Cristos nu a instituit liturghia, se observă, de asemenea, din faptul că în cadrul liturghiei numai preotul care oficiază se împărtăşeşte din vin. În încercarea de a justifica această deviere de la exemplul şi instrucţiunile lui Cristos, Catehismul Catolic de la Baltimore (1949) afirmă: „Cristos este prezent în întregime sub înfăţişarea pâinii, şi, de asemenea, este în întregime prezent sub înfăţişarea vinului. Prin urmare, noi Îl primim întreg şi complet în cadrul aparţiilor singure de pâine şi de vin".

Chiar dacă am recunoaşte, de dragul argumentului, că Biserica Catolică a îmbunătăţit metoda lui Cristos, ce justificare poate avea Papa Pius al II-lea, pe 31 Martie, anul 1462, pentru a ameninţa că va excomunica pe toţi cei care administrau atât vinul cât şi pâinea laicilor, ceea ce făceau în timpul acela mulţi dintre urmaşii lui Huss, şi împotriva cărora era îndreptată această ameninţare? (*Enciclopedia Cunoaşterii Religioase de Schaaf şi Herzog,* pagina 1046). Pe această bază, toţi Creştinii timpurii, apostolii, inclusiv Petru, al cărui succesor se presupune că este papa, ar fi trebuit să fie excomunicaţi, deoarece toţi aceştia nu au făcut nici măcar o deosebire, de fapt, nici măcar nu au recunoscut o deosebire între clerici şi laici, ci au apreciat că „unul singur este Învăţătorul vostru, şi voi toţi sunteţi fraţi" (Mat. 23:8, *Knox*). Nu numai atât, dar chiar Isus Cristos ar fi fost supus excomunicării, deoarece El a administrat atât paharul cât şi pâinea celor unsprezece apostoli, după plecarea lui Iuda.

În loc de instituirea liturghiei de către Cristos, sau de constatarea precedentelor acesteia în jertfele Legii, faptele arată că liturghia este de origine păgână. Potrivit Cardinalului Newman, *Kyrie eleison,* „Doamne, ai milă de noi!" cuvinte care, puse pe muzică, încep prima mişcare a liturghiei în Biserica Romano Catolică, sunt de origine păgână şi au fost „sfinţite prin adoptarea lor în Biserică" – *Un Eseu cu Privire la Dezvoltarea Doctrinei Creştine,* pagina 373.

Caracteristica fără sânge a jertfei de la liturghie revine Babilonului din vechime (*Cele două Babiloane,* de Hislop, paginile 156-158). Azimile folosite la liturghie trebuie să fie rotunde. Aici, din nou, nu există nimic în Scripturi care să sprijine această cerinţă, dar noi găsim un precedent în Egiptul antic. Wilkinson spune, în publicaţia sa *Egiptenii*, Volumul 5, pagina 353: „Turta rotundă şi subţire apare pe toate altarele" şi era un simbol al soarelui. Cerinţa că o persoană trebuie să postească de la miezul nopţii până în timpul liturghiei, de asemenea, nu-şi găseşte nici un sprijin în Scripturi, pentru că apostolii tocmai terminaseră de mâncat Paştele, când Isus le-a oferit pâinea şi vinul (Mat. 26:26). Dar un astfel de obicei predomina în timpurile din vechime, în rândul popoarelor păgâne.

Încercarea de a pune cap la cap astfel de învăţături şi practici păgâne are ca rezultat multe neconcordanţe, după cum am văzut deja. Mai mult de două astfel de

Cuprins

încercări pot fi observate. Isus Cristos este marele preot (Evrei 8:1). Cu toate acestea, în liturghie El este la cheremul fiecărui preot Catolic. În conformitate cu învăţătura Catolică, Isus Cristos este un membru al unui Dumnezeu alcătuit din trei părţi, treimea, ceea ce înseamnă că în cadrul liturghiei oamenii Îl mănâncă pe Dumnezeul lor!

Galateni 3:17 arată că Legământul Legii a fost făcut la 430 de ani după legământul Avraamic. Exodul 12:40 arată că Israel a locuit în Egipt 430 de ani, la sfârşitul cărei perioade a fost făcut Legământul Legii. Totuşi, Legământul Avraamic a fost făcut cu Avraam cu secole înainte ca nepotul său Iacov, sau Israel, să intre în Egipt împreună cu urmaşii lui, pentru a rămâne acolo o perioadă de timp. Aşadar, cum ar putea timpul dintre facerea celor două legăminte să fie acelaşi cu perioada şederii în Egipt? – R. D. Maryland.

Făcând referire la „Tabelul cu date istorice importante", publicat în *Turnul de veghere* din 1 aprilie, 1951, vei observa că citatele din Scriptură arată că legământul Avraamic a fost făcut în anul 1943 î.C., an în care Avraam a intrat în Canaan şi a început să locuiască acolo. Aceasta a marcat începutul perioadei de 430 de ani. Treizeci de ani mai târziu, când Isaac era batjocorit şi tachinat de Ismael, a început perioada de necaz de 400 de ani (Gen. 15:13; 21:8,9; Fapte 7:6). În anul 1728 î.C. Iacov şi întreaga lui familie s-au alăturat fiului său Iosif în Egipt, pentru a începe şederea în Egipt, după o perioadă de 215 ani de şedere în Canaan, care a fost începută cu Avraam. Apoi au fost alţi 215 înainte ca Israel să fie eliberat de şederea din Egipt şi necazurile de acolo, în anul 1513 î.C., timp la care a fost stabilit cu Israel Legământul Legii. Sprijin scriptural pentru această cronologie se va găsi în tabelul amintit mai sus.

De aceea, este clar din relatarea Bibliei că de la facerea Legământului Avraamic la stabilirea Legământului Legii au trecut 430 de ani, în armonie cu relatarea de la Galateni 3:17. Din aceasta, este, de asemenea, evident că a existat o perioadă de şedere care se întinde pe 430 de ani, dintre care o jumătate a fost în Canaan şi o jumătate în Egipt. Dar aceasta pare să fie în dezacord cu Exodul 12:40, în care se spune: „Acum şederea copiilor lui Israel, care locuiau în Egipt, a fost de 430 de ani". Dezacordul este doar unul presupus în grabă. Textul nu spune că ei au locuit în Egipt 430 de ani, ci că ei au rămas în acea perioadă de timp. Ultima jumătate a perioadei ei au locuit în Egipt, şi nu toată perioada. Traducerea de către *Septuaginta* a acestui text prezintă cugetul exact: „Și șederea copiilor lui Israel, în timp ce călătoreau prin țara Egipt și țara Canaan, a fost de patru sute treizeci de ani".

Septuaginta este o traducere făcută în secolele al doilea și al treilea înainte de Cristos, fără îndoială, partea din Exod fiind completată în timpul celui de-al treilea secol, şi s-a bazat pe manuscrise ebraice mai vechi decât cele ale textului

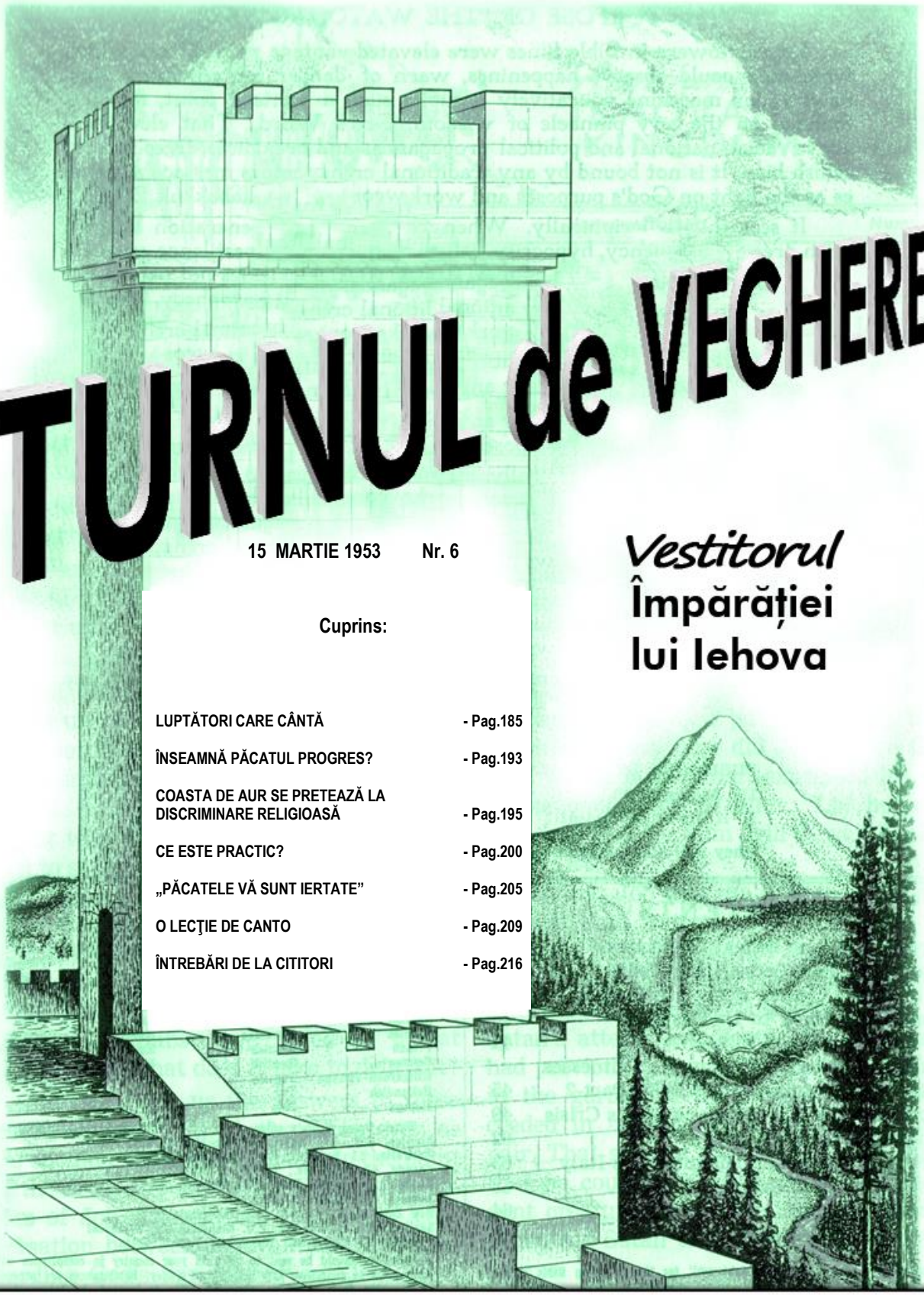
Cuprins

ebraic masoretic acceptat. Din acest motiv, aceasta poate că este mai exactă în multe din traducerile ei decât standardul text masoretic. Pentateucul Samaritean, o transpunere a textului ebraic în caractere samaritene şi presărată cu unele expresii samaritene, a fost realizat în secolul al cincilea înainte de Cristos, şi acesta, de asemenea, pune laolaltă şederea în Canaan cu cea din Egipt. Aşadar, şederea în Egipt şi Canaan, împreună, a totalizat 430 de ani, şi nu doar timpul petrecut în Egipt. De aceea, timpul între facerea celor două legăminte (430 de ani) nu a fost același cu timpul șederii în Egipt (215 ani) și nu există nici un dezacord între Galateni 3:17 şi Exodul 12:40, unde cel de pe urmă este înţeles corect.

De ce să fim pe Stadionul Yankee?

Te gândești dacă să participi la congresul internaţional al martorilor lui Iehova de pe Stadionul Yankee, 19-26 iulie, 1953? Aceasta n-ar trebui să fie o problemă, ci o hotărâre. De ce? Deoarece este o poruncă divină pentru creştini să se adune. Noi nu ne gândim dacă trebuie să mâncăm sau nu, dacă este necesar să fim îmbrăcaţi şi adăpostiţi în mod corespunzător. Aceste necesităţi materiale sunt recunoscute fără să ne gândim mult şi suntem mişcaţi de cugetul conservării să ne îngrijim de acestea. Dar aceste necesităţi oferă doar o existenţă temporară. Ce putem spune de necesităţile spirituale? Isus spunea: „Lucrați nu pentru hrana care piere, ci pentru hrana care rămâne pentru viață veşnică” (Ioan 6:27, *NW*). El a mai spus: „Omul nu trebuie să trăiască doar cu pâine, ci cu orice declaraţie ce vine din gura lui Iehova”. „Nu vă îngrijorați niciodată şi nu spuneţi: ‚Ce o să mâncăm?‘ sau ‚Ce o să bem‘, sau ‚Cu ce o să ne îmbrăcăm?‘ Căci toate acestea sunt lucruri pe care le urmăresc națiunile cu înverşunare. … Atunci, căutaţi mai întâi împărăţia şi dreptatea Sa şi toate celelalte lucruri vă vor fi adăugate” – Mat. 4:4; 6:31-33, *NW*. Cu comoara noastră în visteria Împărăţiei şi inima noastră va fi acolo şi vom face aranjamente să participăm la adunări, astfel încât să devenim bogaţi din punct de vedere spiritual, ajungând instrumente sănătoase pentru serviciul lui Iehova. Aşa cum ne îngrijim, în mod conştient, de hrana şi confortul nostru literale, pemiteţi ca acelaşi simţ de responabilitate morală să vă îndrume să vă rugați, să vă faceți planuri şi să vă îngrijiţi de necesităţile voastre spirituale, precum şi de cele ale familiei voastre. Este important să participăm la adunări. Este voinţa lui Dumnezeu să participăm (Evrei 10:25). Mai este nevoie de al motiv?

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

15 MARTIE 1953 Nr. 6

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

LUPTĂTORI CARE CÂNTĂ	- Pag.185
ÎNSEAMNĂ PĂCATUL PROGRES?	- Pag.193
COASTA DE AUR SE PRETEAZĂ LA DISCRIMINARE RELIGIOASĂ	- Pag.195
CE ESTE PRACTIC?	- Pag.200
„PĂCATELE VĂ SUNT IERTATE”	- Pag.205
O LECŢIE DE CANTO	- Pag.209
ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI	- Pag.216

“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul ”Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delicvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Cristos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

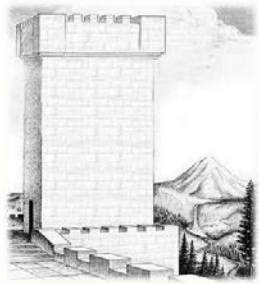
’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

117 Adams Street — Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.

N. H. Knorr, *preşedinte* — Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

15 martie 1953 **Nr 6.**

LUPTĂTORI CARE CÂNTĂ

„ Binecuvântat să fie Iehova, stânca mea, care-mi învaţă mâinile să lupte şi degetele să se bată. ...O Dumnezeule, îţi voi cânta o cântare nouă, Îţi voi cânta laude cu psaltirea cu zece corzi” – Ps. 144:1, 9 *AS*.

CÂNTÂND şi luptând – vi se pare o combinaţie ciudată? În realitate, nu e chiar atât de nepotrivit cum ar putea suna. Chiar în ceea ce priveşte bătăliile şi luptele acestei lumi, cele două sunt deseori strâns legate. Cu atât mai mult este adevărat depre războiul menţionat în Biblie, atât cel istoric, cât şi cel profetic, unde lupta se desfăşoară sub conducerea şi cu aprobarea lui Iehova. Şi, în mod sigur, este foarte adevărat că astăzi cei din poporul Lui sunt deopotrivă cântăreţi şi luptători.

2 Una dintre cele mai mişcătoare muzici din lume este muzica militară, muzică menită să pună sângele în mişcare şi să menţină piciorele în ritmul marşului. De asemenea, multe cântece au fost compuse şi cântate cu scopul de a înviora spiritul de luptă şi de a inspira încredere în victoria anticipată. Apoi, mai este, desigur, un număr mare de cântece şi muzică potrivite pentru a exprima sentimentele triumfătoare ale cuceritorilor, după ce lupta a luat sfârşit. Cu toate acestea, recunoaştem, cu sinceritate, că rareori a fost momentul oportun pentru cântec şi luptă în acelaşi timp, mai ales în holocaustul războiului modern.

3 Totuşi, pe noi ne interesează mai mult legătura dintre a cânta şi a lupta, aşa cum se relatează în Scripturi, amintindu-ne că „tot ce a fost scris mai înainte a fost scris pentru învăţătura noastră”, şi mai ales pentru „noi peste care a venit sfârşitul sistemelor” (Rom.15:4; 1 Cor. 10:11). Dar, înainte de o abordare directă a acestui subiect, merită să acordăm atenţie la cât de adânc înrădăcinată este menţionarea cântatului în Înregistrarea Sacră. În trecut, cu mult înainte de crearea familiei umane, ce citim, când Iehova l-a întrebat pe Iov: „Unde erai tu când am pus temeliile pământului? ... atunci când stelele dimineţii cântau împreună şi toţi fiii lui Dumnezeu strigau de bucurie?” (Iov 38:4, 7, *AS*). Legat de aceasta şi întorcându-ne şi mai mult în timp avem acea relatare, ce aduce iluminare intensă, despre

Cuprins

singurul Fiu născut al lui Dumnezeu, în existenţa sa preumană, personificat ca înţelepciune, unde se spune: „Iehova m-a făcut cea dintâi dintre lucrările Sale, înaintea celor mai vechi lucrări ale Lui. Eu am fost aşezată din veşnicie, de la început, înainte de a fi pământul. … Când El a marcat temeliile pământului; eu eram lângă El ca meşter al Lui, şi eram desfătarea Lui în toate zilele, jubilând neîncetat înaintea Lui, jubilând pe pământul Său locuit şi găsindu-mi plăcerea în fiii oamenilor” (Prov. 8:22,23, 29-31, *AS*). Cu siguranţă, tovărăşia Sa plăcută cu Iehova şi faptul că jubila înaintea Lui, erau, adesea, exprimate în cele mai glorioase cântări cereşti.

4 Aceste înregistrări despre cântări cereşti ridică în mintea noastră întrebarea: Există vreo menţionare în Scriptură că însuşi Iehova ar fi cântat? Răspunsul este foarte interesant, pentru că, spre uimirea noastră, se pare că există doar o singură menţionare, cuprinsă într-o profeţie care se împlineşte în zilele noastre, o profeţie care, de asemenea, este legată de luptă. Aceasta marchează ocazia ca fiind unică şi remarcabilă, şi va primi atenţia cuvenită pe parcursul studiului nostru.

5 Înregistrarea nu spune dacă în grădina Eden, unde totul era perfect, să se fi cântat. Totuşi, este dificil să ne imaginăm că nu exista cântat, mai ales când bărbatului i se dăduse o parteneră şi jumătate fermecătoare, care putea răspunde şi care se putea alătura acompaniamentului cântecelor păsărilor în acel cadru ideal. Dar, fără îndoială, darul şi talentul pentru muzică este adânc înrădăcinat în familia umană, deoarece, printre primii descendenţi ai lui Adam, Iubal este descris ca fiind „tatăl tuturor celor ce mânuiau harfa şi cavalul” (Gen. 4:21, *AS*). Da, la fel de adânc înrădăcinat ca şi celelalte minunate daruri date de Dumnezeu, precum cel al vorbirii şi al scrierii. Şi până în zilele noastre, deşi atât de imperfecţi, înstrăinaţi de Creatorul lor şi îngrozitor de orbiţi de „dumnezeul acestui sistem de lucruri” (2 Cor. 4:4, *NW*), totuşi membrii familiei umane de pe întreg pământul încă manifestă această dorinţă adânc înrădăcinată de a se exprima prin muzică şi prin cântat. Este adevarat, de multe ori pervertit şi folosit în mod greşit, însă darul mai există încă. Sunt, într-adevăr, unele lucruri fermecătoare în muzica acestei lumi, dar există cu mult mai multe lucruri încântătoare, mai măreţe şi mai atrăgătoare în Cuvântul lui Dumnezeu, unde numele lui Dumnezeu este acordat cu acorduri mai frumoase.

Luptând şi cântând în ziua lui Iehova

6 Atunci, haideţi să ajungem la tema principală a discuţiei noastre, şi să vedem ce au de spus Scripturile şi ce putem învăţa pentru încurajarea şi îndrumarea noastră, din acest dublu subiect al cântatului şi al luptatului. În primul rând, ne propunem să amintim pe scurt care este tema şi apoi să arătăm cum este aceasta susţinută, în mod amplu, de cuvântul lui Dumnezeu. Pentru început, din 1914 A.D. încoace, trăim în cel mai spectaculos timp, în „ziua aceea”, „ziua cea mare a lui Iehova” (Isa. 26:1; Ţef. 1:14; 3:8, *AS*). În această zi are loc multă luptă pentru care Iehova este responsabil. Lupta este dusă, de fapt, de Isus Cristos, care în profeţie poate corespunde cu „braţul” lui Iehova (Ps. 98:1, *AS*). Sub conducerea lui Isus Cristos sunt forţe cereşti puse la dispoziţia lui. De asemenea, poporul lui Dumnezeu de pe pământ are rolul lui. Printr-o serie de victorii, conducând la o

Cuprins

înfrângere finală şi definitivă a tuturor duşmanilor lui Dumnezeu în bătălia Armaghedonului, se realizează o măreaţă şi eternă salvare, văzută în stabilirea sigură a „cerurilor noi şi a pământului nou” şi în folosul tuturor celor care vor câştiga viaţă veşnică în acea lume nouă (Isa. 65:17, *AS*). Această salvare glorioasă, care a început deja să se împlinească, este subiectul principal al cântării noastre care, ţineţi minte, dă tot meritul şi toată lauda celui căruia i se cuvine de drept, lui Iehova, prin puternicul Său „braţ sfânt”.

7 Majoritatea cititorilor noştri sunt familiari cu abundenţa dovezilor Scripturale, deseori discutate în detaliu în aceste articole, care arată că anul 1914 A.D. a marcat începutul zilei lui Iehova. Aşadar, în loc să acordăm timp pentru a supune spre examinare dovezile în legătura cu aceasta, propunem să discutăm, mai întâi, una din acele drame profetice, care corespunde vieţii reale în modul în care se comportă Dumnezeu cu poporul Său ales, Israel, arătând cu convingere chestiunea zilelor noastre, ce implică atât cântat cât şi luptat. Ne referim la ocazia când Dumnezeu a cercetat Egiptul, cu scopul de a realiza o puternică eliberare şi salvare pentru copiii lui Israel, aşa cum este exprimat în întrebarea pusă de David: „Ce naţiune de pe pământ este ca poporul Tău, ca Israel, pe care Dumnezeu s-a dus să-l răscumpere ca popor şi să-şi facă un nume?” (2 Sam. 7:23, *AS*). În conformitate cu aceasta, ne amintim că Dumnezeu l-a făcut pe Moise să îl înştiinţeze şi să îl avertizeze pe Faraon despre chestiunea implicată în acea bătălie a dumnezeilor, după cum este relatat în Exodul 9:16, citat de Pavel, aşa cum urmează: „Chiar pentru acest scop te-am lăsat să rămâi, ca să-mi demonstrez puterea prin tine, şi ca Numele Meu să fie vestit pe tot pământul” – Rom. 9:17, *NW*.

8 Vă rog să acordaţi o atenţie deosebită la modul în care a fost împlinită acea hotărâre. În primul rând, prin faptele măreţe şi lupta duse de Dumnezeu în interesul poporului Său, începând cu o serie de plăgi în Egipt şi culminând cu acea distrugere spectaculoasă a oştilor lui Faraon în Marea Rosie. Aceasta a făcut ca numele şi faima lui Iehova să se răspândească în lung şi în lat, după cum au mărturisit Rahav şi Gabaoniţii (Iosua 2:10; 9:9). Da, însă aceste acte măreţe nu s-au identificat cu numele celui căruia i se datorau. Aceasta s-a întâmplat când a apărut Moise, alături de toţi copiii lui Israel. Prima dată, în prezenta lui Faraon, a fost declarat acel nume sfânt şi a fost stabilită chestiunea, după cum este relatat în Exodul 5:1,2, (*AS*). A început ca o bătalie a cuvintelor, un război rece. (Cine ar putea spune că Moise nu a fost un luptător?) Dar după ce a fost atins apogeul dramei, cu Israel în siguranţă, de cealaltă parte a Mării Roşii, pe uscat, prin mijlocul ei, de unde puteau privi acum şi puteau asista la distrugerea completă a forţelor inamice, acolo au ridicat o măreaţă cântare de laudă, triumfătoare, pentru Iehova, Moise luând conducerea în deschiderea acestor expresii fără pereche: „Voi cânta lui Iehova căci a triumfat în mod glorios; i-a aruncat în mare pe cal şi călăreţ. Iehova este tăria mea şi cântarea mea, El a devenit salvarea mea; Acesta este Dumnezeul meu, pe El îl voi lăuda; Dumnezeul tatălui meu, eu îl voi înălţa. Iehova este un războinic. Iehova este numele Lui” – Ex. 15:1-3, *AS*.

9 Pe măsură ce citiţi cuvintele acestei cântări din Exodul, capitolul 15, observaţi cât de puternic este accentuat faptul că toata gloria şi lauda acestei mari salvări

Cuprins

trebuie să fie date lui Iehova. Observaţi, de asemenea, frumuseţea, puterea limbajului, înţelesul poeziei şi muzica exprimate în cuvinte şi fraze scurte, simple, chiar dacă nu citim din scrierea originală ebraică. Aflăm, de asemenea, cum „Maria profetesa, sora lui Aron, a luat în mână o tamburină şi toate femeile au venit după ea cu tamburine şi dansuri. Maria le-a răspuns [preluând principalul refren]. Cântaţi lui Iehova, căci a triumfat în mod glorios; i-a aruncat în mare pe cal şi călăreţ" (Ex. 15:20, 21, *AS*). Probabil ei au continuat să cânte şi să danseze până noaptea, și ne putem imagina scena din acea măreaţă sală de dans, în aer liber, sub bolta de catifea neagră împânzită de stele şi luna plină, mai mare ca oricând, cu acel fundal dramatic al valurilor întunecate ce se rostogoleau, îngropând adânc toată oştirea Egiptului.

10 Astăzi suntem martori ai împlinirii acelei drame profetice. Faraon, puternicii săi oameni şi oştile militare, ilustrează, în mod potrivit, pe duşmanii lui Dumnezeu şi ai poporului lui Dumnezeu, adică, pe Satan şi principalii lui reprezentanţi, „sămânţa" lui şi toate forţele lumii vechi. Pe de altă parte, Moise şi copiii lui Israel, cu cuprinde şi pe Maria şi toate celelalte femei care au luat parte, reprezintă, în mod potrivit, pe Isus Cristos (profetul prezis mai mare decât Moise) şi forţele lumii noi ale poporului lui Dumnezeu de pe pământ, inclusiv pe cei care iau parte la „intonarea cântării lui Moise, servul lui Dumnezeu, şi cântarea Mielului" (Fapte 3:22, 23; Apoc. 15:3, *NW*). Aşa cum Faraon şi oştirea sa, sub influenţa dumnezeilor lor, l-au batjocorit pe Iehova atunci, ei fiind conduşi la acea catastrofă de la Marea Roşie, persistând în aceasta, tot la fel şi acum „regii [conducători şi lideri] întregului pământ locuit" sfidează pe Iehova, scopul Său anunţat şi avertismentul Său, şi, sub influenţă demonică, sunt conduşi spre Armaghedon (Apoc. 16:13-16, *NW*). Într-o imagine de ansamblu a dramei, vedem că Moise şi copiii lui Israel, prin poziţia lor împotriva lui Faraon, rezistând cerinţelor şi presiunii din partea acestuia, proclamând numele şi scopul lui Iehova şi prin cântarea lor finală de laudă, pot fi descrişi, în mod potrivit, ca luptători care cântă, chiar dacă nu au luptat cu arme militare. Nu este astăzi poporul lui Iehova în aceeaşi situaţie şi nu poate fi el descris în acelaşi fel?

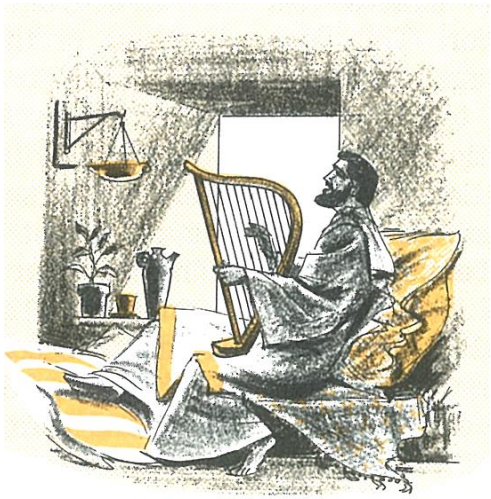
11 Dar cineva ar putea spune: ‚Din moment ce această cântare, în care Moise a luat conducerea, nu a fost cântată decât după înfrângerea oştirilor egiptene în Marea Roşie, nu ar arăta aceasta că nu este potrivit să ne avântăm într-o cântare unită de laudă triumfătoare pentru Iehova, după ce Armaghedonul va fi fost luptat şi după ce toţi duşmanii noştri vor fi fost distruşi?' Pentru a primi un punct de vedere corect despre această întrebare importantă, să privim şi alte pasaje din Scriptură, care vizează acelaşi subiect.

Cuprins

Soluţia situaţiei

12. Întorcându-ne înapoi în anul 1914 A.D., punctul de pornire stabilit pentru începutul zilei lui Iehova, ne este amintit că la Apocalipsa, capitolul 12, acest moment crucial în realizarea scopului lui Dumnezeu a fost marcat de naşterea Împărăţiei, copilul de parte bărbătească născut de femeia simbolică „văzută în cer". „În cer a izbucnit un război" imediat după aceea, ca urmare, Satan şi îngerii săi au fost alungaţi din cer jos pe pământ (Apoc. 12:3, 5, 7, *NW*). Acesta a fost finalizat până în 1918 A.D., după cum este deseori explicat scriptural în aceste pagini. Ascultaţi cu atenţie exprimarea exactă a strigătului bucuros de triumf care a răsunat atunci prin curţile cereşti. „Acum a venit salvarea, puterea şi împărăţia Dumnezeului nostru şi autoritatea Cristosului Său" – Apoc. 12:10, *NW*.

13 Aici avem soluţia întregii situaţii. Aceasta a fost prima dintr-o serie de victorii ce au adus salvare Sionului şi au asigurat stabilirea „cerurilor noi" şi a „pământului nou". Nu confundăm acel război din cer cu bătălia Armaghedonului, ci datorită acestei prime victorii şi a credinţei noastre fără margini în Iehova şi în regele Său întronat, Isus Cristos, ştim, fără nicio umbră de îndoială, că victoria finală a acelui luptător „credincios şi adevărat" este absolut garantată (Apoc. 19:11, *NW*). Încă o dată, mulţumită acelei victorii şi datorită credinţei noastre, a dedicării şi a vieţii noastre lui Iehova, atunci şi următoarea expresie a devenit experienţa noastră fericită: „Ei l-au biruit prin sângele Mielului şi prin cuvântul mărturisirii lor şi nu şi-au iubit sufletul, în pofida pericolului morţii". Prin urmare, aşa cum aceasta continuă să spună: „De aceea, bucuraţi-va [fiţi fericiţi şi cântaţi] ceruri şi voi cei ce locuiţi acolo!" Cine ar putea face altceva decât să cânte? – Apoc. 12:11, 12, *NW*; vezi şi 1 Ioan 5:4; Efes. 2:6, *NW*.

14 Poate cineva întreabă în acest punct: Cum poţi fi sigur că aceste lucruri şi că războiul din cer au avut deja loc? Noi răspundem: Dovada concretă văzută în păstrarea, prosperitatea şi creşterea poporului lui Iehova, ce serveşte în unitate sub îndrumarea şi organizarea Lui, începând cu anul 1918 A.D., în ciuda întregii duşmănii şi persecuţii suferite din mâinile duşmanilor, este doar o dovadă convingătoare a rezultatului plin de succes a acelui război, aşa cum revărsarea spiritului sfânt la Rusalii a fost dovada acceptării jertfei de răscumpărare a lui Isus în curţile cereşti.

15 Nu există nicio îndoială că, astăzi, poporul lui Dumnezeu, „care observă poruncile lui Dumnezeu şi au lucrarea de a pune mărturie despre Isus" sunt angrenaţi în război cu „balaurul", chiar dacă „armele războiului nostru nu sunt literale", militariste (Apoc. 12:17; 2 Cor. 10:4, *NW*). Cu ajutorul lui Iehova şi a minunatei îngrijiri prin organizaţia Sa, Sion, ei se dovedesc mereu a fi biruitori şi

se bucură în salvarea lui Iehova. Cine poate contesta că, astăzi, poporul lui Dumnezeu poate fi descris, pe bună dreptate, ca fiind luptători care cântă?

16 Sunt atâtea dovezi în Scriptură care confirmă cele spuse mai înainte, încât este greu să alegem cele mai potrivite pasaje. Dar haideţi să ne îndreptăm atenţia către alt caracter din Biblie care, poate mai remarcabil chiar decât Moise, a fost cunoscut ca şi cântăreţ iubit şi un mare luptător, în mod sigur foarte renumit în ceea ce priveşte sensul literal al cântatului şi al luptei. Ne referim, desigur, la David, care, sub inspiraţie, s-a descris ca fiind „psalmistul iubit al Israelului". Dar, în armonie cu studiul nostru, observaţi că a acordat tot meritul lui Iehova, care l-a învaţat să „cânte [la harpă] cu măiestrie", căci el continuă, imediat, să spună: „Spiritul lui Iehova vorbeşte prin mine şi cuvântul Lui este pe limba mea". De asemenea, în ceea ce priveşte actele lui vitejeşti de luptător, el scrie: „Binecuvântat fie Iehova, stânca mea, care-mi învaţă mâinile să se lupte şi degetele să se bată" – 2 Sam. 23:1, 2; Ps. 33:3; 144:1, *AS.*

Psalmul 118

17 Sub inspiraţie divină, David a scris majoritatea Psalmilor, mare parte dintre ei bazaţi pe experienţa proprie şi prefigurând experienţa lui Isus Cristos şi a urmaşilor lui Isus, ca şi clasă. Acestea nu sunt doar cântări frumoase, cumpuse din versuri sacre şi bogate, ci sunt, în primul rând, profeţii, parte din ‚toate lucrurile care au fost scrise odinioară pentru învăţătura noastră'; şi cu acest lucru în minte vrem sa luăm în considerare Psalmul 118. Este o confimare remarcabilă a faptului că acum, înaintea Armaghedonului, este momentul să cântăm şi să ne bucurăm „şi să declarăm [în public] lucrările lui Iehova" datorită salvării deja realizate în interesul nostru – Ps. 118:17, *AS.*

18 Tema acestui psalm, ce se repetă adesea, este regăsită în expresia: „Căci bunătatea Lui iubitoare ţine în veac". Aceasta alcătuieşte bazele pentru apelul de început al psalmului: „O, aduceţi mulţumiri lui Iehova" (Ps. 118:1, *AS*). Este, aşadar, un psalm sau o cântare de mulţumire, nu pentru vreo creatură, nici măcar pentru David, care a fost folosit atât de straşnic pentru a-i supune pe duşmanii Israelului, ci pentru Iehova, adevăratul Luptător şi Salvator puternic al Israelului. Această idee se continuă mereu pe parcursul psalmului, după cum David spune cum duşmanii săi numeroşi, „toate naţiunile", au încercat să-l nimicească pe el şi micuţa împărăţie a lui Israel, aşa după cum descrie, cum trebuie, într-un loc, „m-au înconjurat ca nişte albine." Apoi, mai adaugă: „Dar Iehova m-a ajutat" şi aceasta îl duce la o declaraţie deosebită care ne atrage atenţia: „Iehova este tăria [ca luptător] şi cântarea mea; El a devenit salvarea mea" (Ps. 118:10-14, *AS*). Un strigăt asemănător cu acesta putem găsi în Apocalipsa 12:10, *NW*.

19 Observaţi, de asemenea, în concordanţă cu argumentul deja prezentat, că David nu a ajuns la poziţia sa foarte puternică de superioritate asupra tuturor duşmanilor săi doar printr-o singură victorie răsunătoare, ce prevesteşte Armaghedonul, ci printr-o serie de victorii. Acest lucru este asemănător cu ceea ce se spune despre Isus Cristos, Mai Marele David: „El a pornit biruitor ca să-şi

Cuprins

încheie biruinţa" (Apoc. 6:2, *NW*). Nici David nu a aşteptat victoria finală înainte de a începe să cânte. Înregistrarea arată că soluţia acestei situaţii cu privire la prosperitatea lui David, ca rege al Israelului, a fost indicată cu precizie la timpul când a capturat dealul Sionului şi şi-a stabilit acolo tronul, iar mai târziu a adus chivotul, centrul închinării adevărate pentru Israel (Vezi 2 Samuel, capitolul 5 şi 6). De atunci încolo a prosperat, în timp ce încă lupta şi în acelaşi timp cânta că Iehova „a devenit salvarea mea". Aşa cum arată înregistrarea: „David ajungea tot mai mare pentru că Iehova, Dumnezeul oştirilor, era cu el", până când: „Iehova i-a dat odihnă de toţi duşmanii lui din împrejurimi" – 2 Sam. 5:10; 7:1, *AS*.

20 Începând din acel moment, din timpul stabilirii sigure a Sionului, după o perioadă de necaz, Psalmul 118 se adevereşte atât în ceea ce priveşte experienţa lui David, cât şi în ceea ce a fost preumbrit. Călăuza sigură în acest psalm, ce fixează acest moment în marea împlinire a zilele noastre, se găseşte în expresia: „Piatra pe care au lepădat-o zidarii, a devenit capul unghiului" (Ps. 118:22, *AS*). Legând aceasta cu Isaia 28:16 şi 1 Petru 2:6, 7, *Turnul de Veghere* din 1 octombrie 1951, a oferit dovezi detaliate că aşezarea pietrei din capul unghiului în Sion, în împlinire completă, a avut loc în 1918 A.D., când Cristos a fost prezentat ca rege, corespunzând împlinirii în mic la prima venire (vezi Matei 21:4-9, *NW*). Aceea a fost, într-adevăr, o perioadă de timp foarte specială, sau „ziua". În contrast cu o zi de 24 de ore, care se pare că le urmează pe cele dinaintea ei ca un lucru de la sine înţeles, această zi profetică a fost creată special de Iehova şi este un motiv de bucurie şi cântat măreţ, după cum se spune: „Aceasta este ziua pe care a făcut-o Iehova; noi ne vom bucura şi veseli în ea" (Ps, 118:24, *AS*). Observaţi, de asemenea, că David nu vorbeşte doar în numele lui, când spune: „Iehova este tăria şi cântarea *mea*", ci îi include pe toţi adevăraţii izraeliţi împreună cu el, după cum adaugă în continuare: „Glas de bucurie [cântat] şi de salvare este în corturile celor drepţi". Deci, să ne bucurăm cu toţii şi să cântăm cu voce tare despre salvarea lui Iehova adusă în Sion, în această zi a Lui – Ps. 118:14, 15, *AS*.

21 Întrucât apreciem faptul că Iehova ne-a dat lumina adevărului prin Cuvântul Său, nu doar înţelegându-l şi văzând că se împlineşte în această zi minunată, ci avem şi privilegiul de a avea o parte în aceasta, atunci, cu bucurie, „îi aducem mulţumiri lui Iehova pentru bunătatea Sa iubitoare". Mai mult decât atât, suntem plini de spirit de luptă, de hotărâre să „observăm poruncile lui Dumnezeu" în „lucrarea de a pune mărturie pentru Isus", „în ciuda pericolului morţii". În mod altruist, ne dedicăm şi ne obligăm faţă de această cale de acţiune. Priviţi cât de frumos este exprimat lucrul acesta: „Iehova este Dumnezeu şi ne-a dat lumină. Legaţi jertfa cu funii şi aduceţi-o până la coarnele altarului" – Apoc. 12:11, 17; Ps. 118:27, *AS*.

22 Dar aţi observat, îndeosebi, acea observaţie (paragraful 20) despre stabilirea Sionului „după o perioada de necaz?" La aceasta se face referire în Psalmul 118, versetul 18: „Iehova m-a pedepsit rău, dar nu m-a dat pradă morţii". Însă acum întoarceţi-vă la Isaia, capitolul 12, *AS* şi observaţi cum această profeţie scurtă confirmă cu tărie, prin fiecare cuvânt al ei, punctele principale ale studiului nostru. Aşa cum a explicat de multe ori *Turnul de Veghere*, mânia lui Iehova faţă de

Cuprins

poporul Său, în prima parte a „acelei zile”, a fost datorită eşecului lor de a trăi la înălţimea însărcinării de a fi luptători care cântă. Dar, Dumnezeu, în bunătatea Lui iubitoare, a remediat situaţia şi şi-a mângâiat poporul prin salvarea Sionului. „Căci a făcut lucruri minunate – bine cunoscute pe tot pământul” [Isa. 12:5, *Ro*]. Şi, din nou, refrenul spune: „Căci Iehova, însuşi Iehova, este tăria si cântarea mea; El a devenit salvarea mea. De aceea, veţi scoate apă cu bucurie din izvoarele salvării”. Da, aşa cum arăta Isus în discuţia sa cu femeia samarinteană, la un anume izvor literal, apa dătătoare de viaţă a adevărului poate fi scoasă acum fără nicio plată şi cu bucurie de toţi acei însetaţi care doresc să facă un serviciu sacru în spiritul închinării adevărate. Se ridică, aşadar, din toate părţile, un răspuns măreţ, ca replică la porunca ce sună; „Strigă, locuitor al Sionului, căci mare este în mijlocul tău Sfântul lui Israel” – Isa. 12:2, 3, 6, *AS*; Ioan 4:14, 23; Apoc. 22:17, *NW*.

23 În cele din urmă, vă amintiţi că am precizat, mai devreme, aici, despre un exemplu din Scripturi unde însuşi Iehova este menţionat cântând. Acest pasaj se găseşte în Ţefania 3:14-17 (*AS*). În primul rând, pentru încurajarea noastră ca şi cântăreţi, vine porunca: ‚Cântaţi şi strigaţi, bucuraţi-vă şi veseliţi-vă cu toată inima’. De ce? Pentru că „Iehova a luat [„a dat la o parte”, *Ro*] judecăţile tale [nefavorabile], l-a izgonit pe duşmanul [asupritori babilonieni şi asemenea lui Faraon] tăi; Regele lui Israel, Iehova, este în mijlocul tău; nu te vei mai teme de rău [„nenorocire”, *Ro*]”. Apoi, pentru încurajarea noastră ca luptători, vine porunca senzaţională: „În ziua aceea se va zice Ierusalimului: Nu te teme, Sion, să nu-ţi slăbească mâinile! Iehova, Dumnezeul tău este în mijlocul tău, un puternic ce va salva [de dușman]; El se va bucura de tine cu mare bucurie, se va odihni în dragostea Lui, se va bucura de tine cântând”. Cu ce notă mai emoţionantă şi mai înalţătoare am putea încheia acest studiu? – Comparaţi cu Psalmul 132:13-18, *AS*.

Întrebări pentru studiu

1,2. Există, în general, o legătură strânsă între cântat şi luptat?

3. Cât de departe în timp este menţionat cântatul în Scriptură?

4. Ce întrebare se ridică astfel și ce suntem făcuți să aşteptăm în ceea ce priveşte răspunsul?

5. (a) Cât de adânc înrădăcinat este darul muzicii în familia umană? (b) Unde putem găsi ceva mai bun decât muzica şi de ce?

6. Urmând ce temă, va fi discutat acest subiect?

7. În ce dramă profetică au fost implicate cântatul şi luptatul, descoperind ce scop particular din partea lui Iehova?

8. Cum s-a împlinit scopul anunţat al lui Dumnezeu, în special în ce priveşte rolul jucat de Moise şi copiii lui Israel?

9. Ce puncte vor fi observate în relatarea de la Exodul capitolul 15?

10. Cum vedem împlinirea modernă a acestei drame, ducând la ce concluzie?

11. Ce întrebare se ridică despre timp în cântarea cântării lui Moise?

12. (a) Unde în Scripturi, şi în ce fel este descrisă naşterea Împărăţiei? (b) Ce proclamaţie exactă a urmat după războiul din cer?

Cuprins

13. Cum este acea proclamație soluția situaţiei şi la ce anume duce?

14. Există dovezi convingătoare să credem că războiul din cer a avut deja loc?

15. Există dovezi sănătoase să tragem concluzia că poporul lui Dumnezeu poate fi descris acum ca luptători care cântă?

16. Ce caracter din Biblie este remarcabil pentru că a cântat și a luptat, dând credit cui anume?

17. Cine a scris majoritatea Psalmilor şi cum trebuie ei priviţi?

18. Care este tema Psalmului 118 și cum este acesta în legătură cu Apocalipsa 12:10?

19. În legătură cu ce evenimente particulare a prosperat David ca luptător?

20. Cum își dezvăluie Psalmul 118 semnificaţia profetică, pentru zilele noastre, pe baza acestor evenimente?

21. La ce cale de acţiune suntem îndemnaţi printr-o apreciere a acestor adevăruri?

22. Cum este Isaia 12:1-6 în legătură cu studiul nostru?

23. Unde în Scripturi se face referire la Iehova că a cântat, pentru ce motiv și cu ce încurajare pentru noi?

Înseamnă păcatul progres?

Cuvântul lui Dumnezeu defineşte păcatul pentru noi: „Păcatul este nelegiuire” şi „orice nedreptate este păcat”. În continuare, arată că nu numai a face ceea ce este interzis de către Dumnezeu este păcat, ci şi a eşua să faci ce este drept este păcat: „Dacă cineva ştie să facă ce este drept, şi totuşi nu face, păcătuieşte” (Iacov 4:17; 1 Ioan 3:4; 5:17, *NW*). De aceea, Isus ne-a dat esenţa legii lui Dumnezeu mai degrabă într-o formă pozitivă decât în una negativă: „Să iubeşti pe Iehova, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată mintea ta şi cu toată puterea ta” şi „Să-ţi iubeşti aproapele ca pe tine însuţi” – Marcu 12:30, 31, *NW*.

Oamenii înţelepţi lumeşte, sub influenţa lui Satan Diavolul, şi care recunosc doar motive egoiste, îşi găsesc plăcerea în discreditarea Cuvântul lui Dumnezeu, făcând ca subiectul păcatului să pară ridicol. Un exemplu al acestui lucru a apărut în gazeta *Arkansas Democrat*, pe 4 mai 1952, în reportajul: „Run of the News”. După ce tratează cu ușurință ce are Biblia de spus cu privire la păcat şi dragostea lui Dumnezeu pentru cei păcătoși, scriitorul face speculații cu privire la „O Lume Fără Păcat”. Pentru el, o astfel de lume ar fi plictisitoare şi monotonă, cu, „dacă ar exista, puţine săli de dans, teatre, magazine de băuturi, ziare, săli de sport, stadioane sau sedii politice”.

Acest autor de editoriale mai observă că fără păcat ar fi mult mai puţine reviste, cărţi, programe radio şi emisiuni de televiziune. Atunci nu va mai fi nevoie de şerifi de poliţie, judecători, avocaţi, instanţe judecătoreşti şi închisori. Şi întrucât

Cuprins

plata păcatului este moartea, el observă că, fără păcat nu ar mai fi nevoie de medici, stomatologi, farmacii, spitale, pompe funebre, agenţi de asigurări, nici de servicii care sunt dependente de astfel de instituţii. Nici nu am mai avea nevoie de armate, de flote marine, de o forţă aeriană sau fabrici de muniţie. Ce rată a şomajului ar determina acest lucru!

În concluzie, acest batjocoritor al Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Progresul este păcat … Acesta este responsabil pentru construirea a mii de fabrici şi ocuparea forţei de muncă a milioanelor înmulţite de oameni. Într-un fel aparte, acesta este coloana vertebrală a industriei şi întreprinderii. Progresul în sine este păcat – deoarece este procesul prin care rasa umană se descotoroseşte de mustăţi, de corvoadă, de catâri, de apendice – şi de Dumnezeu".

POZIŢIE NICI REALĂ, NICI LOGICĂ

Când se analizează obiectiv şi la rece, ce sens are o astfel de batjocură şi ridiculizare? Înseamnă, în mod necesar că deoarece anumite lucruri, precum ar fi: băuturile alcoolice, presa, activităţile de divertisment, dansul şi sportul sunt degradate şi se abuzează de ele, omenirea nu poate învăţa să folosească astfel de lucruri în mod corespunzător şi, prin urmare, ele trebuie să fie în întregime desfiinţate într-o lume fără păcat? Şi cu toată lumea iubindu-şi aproapele ca pe sine însuşi, va determina, oare, eliminarea poliţiştilor, avocaţilor, judecătorilor, medicilor, agenţilor de asigurări, întreprinzătorilor, etc., ca milioanele înmulţite să fie şomeri, sau va însemna, pur şi simplu că omul, în loc să muncească de la 40 la 80 de ore pe săptămână, va trebui să lucreze doar 20 de ore pe săptămână, dacă şi atât, lăsându-i astfel o mulţime de timp pentru a-şi îmbunătăţi raţiunea şi abilităţile şi pentru a se bucura de lucrările mâinilor sale? – Isa. 65:21, 22.

Observaţiile de încheiere ale acestui scriitor sunt la fel de ridicole precum sunt de calomniatoare. S-a descotorosit omul de mustăţile lui? Cu siguranţă, tăierea lor nu poate fi considerată ca progres, pentru că el face asta, mai mult sau mai puţin, de mii de ani! Poate că omul îşi scoate apendicele, dar simplul fapt că unii medici susţin că nu cunosc nici un scop pentru care serveşte acesta dovedeşte că Dumnezeu nu a intenţionat ca apendicele să servească un anume scop? Şi atâta timp cât fiecare nouă generaţie îşi face apariţia cu „apendicele" ei, se poate lăuda omul că a scăpat de el? Şi se poate lăuda omul că a scăpat de corvoadă, atunci când sute de milioane de nefericiţi duc o existenţă mizerabilă în Asia şi Africa; atunci când există o mulţime de sclavi în spatele Cortinei de Fier; când nenumăraţi ţărani muncesc pământul cu un efort istovitor în Europa, America Centrală şi America de Sud; atunci când atât de mulţi trebuie să lucreze în mine de cărbuni, în oţelării şi în ateliere de sudură în naţiuni moderne industrializate?

SĂ NE DESCOTOROSIM DE DUMNEZEU?

În cele din urmă, în timp ce în mintea lui batjocoritorul modern se descotoroseşte de Dumnezeu, reprezintă acest lucru progres, când regele David, cu aproximativ trei mii de ani în urmă, a vorbit despre acei nebuni care spun în inima

Cuprins

lor că nu există Dumnezeu? (Psalmii 14:1). În ciuda negării Lui, ei încă sunt beneficiari ai favorurilor Sale, lumina soarelui şi ploaia – Mat. 5:45.

A avut drept rezultat progresul calea de acţiune a omului de a prefera păcatul în detrimentul lui Dumnezeu? Reprezintă progres refugierea sa în crimă, astfel încât în anul 1952, aproximativ două milioane de infracţiuni majore au fost comise în Statele Unite, însemnând că o persoană din fiecare 75 este criminal? Niciodată atât de multe naţiuni nu s-au confruntat cu crize financiare. Reprezintă progres o astfel de instabilitate economică? Reprezintă progres actuala cursă nebună a înarmării între Est şi Vest? Da, ce progres a făcut omul, spunând în inima lui că nu există Dumnezeu şi preferând păcatul şi egoismul în detrimentul dreptăţii şi a iubirii!

Şi nu doar calea de acţiune a acestei lumi vechi dezminte pe batjocoritorii care spun că progresul înseamnă păcat, ci această afirmaţie s-a dovedit a fi falsă şi prin calea de acţiune luată de cei care îl iubesc şi îi servesc pe Dumnezeu. Singurul progres real care se face astăzi pe pământ, este făcut de către un popor care refuză să ignore păcatul, care refuză să se asocieze cu hoţii, escrocii politici, curvarii şi adulterii. Ei sunt un popor care a depăşit prejudecăţile rasiale şi naţionale; motivat de iubire pentru Dumnezeu şi pentru semenii lor, ei trăiesc împreună în pace şi unitate, fiind cel mai vesel, precum şi cel mai optimist popor de pe faţa pământului. Toţi cei care sunt familiarizaţi cu aceşti martori ai lui Iehova, fie prieteni, fie duşmani, mărturisesc că aceştia sunt cei mai energici, cei mai progresişti şi cei mai întreprinzători dintre toţi oamenii. Şi cu toate acestea, demonstrând că omul de pe pământ îşi poate păstra integritatea, în ciuda a tot ce Diavolul poate aduce împotriva lui, prin ispită sau presiuni spre păcat, ei demonstrează că Diavolul este un mincinos, justificând înţelepciunea lui Dumnezeu şi realizând scopul lui Dumnezeu în permiterea păcatului – Iov 1 şi 2.

Lipsa logicii din partea batjocoritor trădează prejudecata născută de răutate şi ignoranţă. Ei sunt, însă, fără scuză, pentru că lucrarea de a face cunoscut numele şi scopurile lui Iehova nu s-a făcut în ascuns – Fapte 26:26.

se pretează la discriminare religioasă

E teribil să acuzi Coasta de Aur din Africa de discriminare religioasă! Chiar aşa e? Atunci de ce dlui N. H. Knorr, preşedintele Societăţii Turnul de Veghe, i s-a refuzat recent intrarea în Coasta de Aur dacă nu din cauza religiei sale?

Să acuzi Coasta de Aur din Africa de discriminare religioasă este fantastic! Aşa este? Atunci de ce i s-a refuzat, recent, domnului N. H. Knorr, preşedintele

Cuprins

Societăţii Turnul de Veghere, intrarea în Coasta de Aur, dacă nu din cauza religiei lui? De ce nu i s-a permis intrarea domnului M. G. Henschel, director al Societăţii? Nu a fost religia lui cea care l-a ţinut afară? Li s-a refuzat viza acestor reprezentanţi ai Turnului de Veghere pentru că sunt americani? Sau că sunt martori ai lui Iehova?

Martorii lui Iehoa sunt servi creştini şi educatori în Biblie. Nu este guvernul interesat de creştinism? De educaţie din Biblie? Sau se împotriveşte acesta lucrării bune şi progresului făcut de martorii lui Iehova? Se aşteaptă guvernul să împiedice progresul educaţiei creştine neacceptând intrarea reprezentanţilor unei societăţii de Biblii? Şi-a închis acesta uşile pentru toate societăţile de Biblii? Pentru toţi misionarii şi servii? Pentru turişti? Sau acesta este doar un atac direct împotriva religiei martorilor lui Iehova? Oamenii din America şi din Coasta de Aur merită să cunoască răspunsul. Martorilor lui Iehova le-ar plăcea să vă familiarizeze cu poziţia şi activitatea lor pe Coasta de Aur.

Accra este capitala şi centrul activităţii pentru Coasta de Aur. Aici Societatea Turnul de Veghere îşi are sediile filialei care se îngrijesc de cele 101 grupe împrăştiate pe cele peste 91.843 mile pătrate de teritoriu. Aici, în Africa, martorii lui Iehova oferă mesajul despre împărăţia lui Dumnezeu, aşa cum o fac în alte ţări – Prov. 1:20; Fapte 20:20.

În decursul lunii august, 1952, erau 4.446 vestitori ai veştii bune ce serveau oamenilor şi 136 erau servi cu timp integral. Pe lângă faptul că au sponsorizat 2.733 lecturi publice, doar într-un singur an, aceste mii de educatori ai Bibliei au făcut 188.708 vizite ulterioare persoanelor interesate şi au condus 2.572 studii din Biblie la domiciliu, în fiecare lună. Mulţi dintre cei ajutaţi erau păgâni, sau persoane care au devenit dezgustate de bisericile lor, de aceea n-au vrut să vină la adunările anunţate. Un martor al lui Iehova, un învăţător, povesteşte cum, prin eforturile lui, un preot fetiş şi-a ars idolii după ce a ajuns la cunoştinţa adevărului şi a devenit martor.

Vorbindu-le altora despre acest minunat mesaj al Împărăţiei, arătându-le oamenilor ce lucruri minunate vor fi făcute pentru ei, de Iehova, în lumea nouă, martorii lui Iehova se dovedesc a fi discipolii lui Cristos. Martorii lui Iehova nu sunt împotriva nici unui guvern de pe pământ. Ei sunt pentru împărăţia lui Dumnezeu. Ei se roagă pentru ea şi o predică. Multe guverne „creştine” de pe pământ fac acelaşi lucru când repetă rugăciunea Domnului: „Să vină împărăţia Ta, să se facă voia Ta, după cum în cer, aşa şi pe pământ”. Făcând lucrul acesta ele susţin o schimbare pentru conducerea lui Dumnezeu, aşa cum fac martorii lui Iehova.

Martorii lui Iehova nu sunt cauzatori de probleme. Pe Coasta de Aur, ca peste tot, ei predică vestea bună în mod paşnic, liniştit şi în spiritul lui Iehova. Rezultatele în cei peste zece ani demonstrează necesitatea şi eficienţa lor şi binecuvântarea lui Dumnezeu.

Cuprins

Recapitularea activităţii din ultimii ani

Prima adunare considerabilă a martorilor lui Iehova ţinută pe Coasta de Aur a fost în anul 1942. Au fost prezente vreo 350 persoane. În luna decembrie a acelui an micuţul oraş Nkwatia, situat în pitoreştii munţi Kwahu, a fost gazda altei adunări. Aici vreo 300 persoane au fost ascultători atenţi. În anul următor s-a raportat, în luna octombrie, un nou record de 495 vestitori ai Împărăţiei. Pentru a-i instrui mai bine pe aceştia, în activităţile lor de serviciu, Societatea Turnul de Veghere a pus în funcţiune un curs de instruire, planificat în mod special, într-o şcoală teocratică de serviciu. Pentru a-i ajuta mai mult în serviciul lor, în anul 1946 Societatea Turnul de Veghere din America a oferit celor din Accra 20.000 de exemplare ale cărţii *Copii*, care a fost folosită foarte mult ca ajutor de studiu din Biblie.

Odată cu începerea anului 1947 a avut loc un punct de cotitură în istoria închinării curate pe Coasta de Aur. Ziua de 17 iunie a acelui an a fost martoră la sosirea primilor doi misionari absolvenţi ai Şcolii de Biblie de la Gilead a Turnului de Veghere. A fost înfiinţată în Accra o casă misionară. Din punct de vedere organizațional lucrarea s-a îmbunătățit. Primele rapoarte arătau că lunar erau conduse de cei doi misionari 43 de studii din Biblie. Lucrarea eficientă împreună a vestitorilor și misionarilor a crescut numărul servilor cu regularitate la 575.

Spre sfârșitul anului 1947 s-a anunţat că domnii Knorr și Henschel vor fi prezenţi în Accra, la prima adunare naţională. Delegaţi din Liberia, Sierra Leone şi Nigeria urmau, de asemenea, să servească la program; când a sosit ziua de deschidere 950 persoane au umplut teatrul Palladium. Duminică dimineaţa au fost cufundate 171 persoane. Punctul culminant al adunării a fost discursul pe care l-a expus domnul Knorr înaintea unui auditoriu plin până la refuz de 1.383 persoane. Tema lui a fost „Guvernator permanent pentru toate naţiunile”. Adunarea s-a dovedit înviorătoare, stimulatoare şi încurajatoare, aşa cum a fost demonstrat de activitatea din ce în ce mai mare.

Începând cu 1 ianuarie 1948 a început un nou munte de recorduri în rândul vestitorilor Împărăţiei: în ianuarie, 641; februarie, 722; martie, 846 şi până la încheierea anului s-a înregistrat o creştere cu peste 100 procente. Binecuvântare după binecuvântare au încununat anul 1948. A fost deschis în Accra biroul de filială, a avut loc în Kumasi o adunare naţională, doi misionari de la Gilead au făcut o călătorie pe teritoriile din Nord, aducând, pentru prima dată, mesajul împărăţiei la păgâni şi s-a permis importarea cărţii „*Să fie Dumnezeu adevărat*”, alături de alte publicaţii.

Din nou, în anul 1949, mai mulţi misionari de la Gilead au venit în ajutorul lucrării de predicare ce se extindea peste tot. Ultimii şapte ani au îngrămădit un munte de mărturie spre lauda lui Iehova Dumnezeu. Doar într-un singur an s-au petrecut, în lucrare, peste 868.282 ore, o medie de aproape şaisprezece ore de persoană, pe lună.

Cuprins

Lucrare şi adunare în 1952

Şi ce putem spune despre anul 1952? În loc să aibă o singură grupă, ca în anul 1947, Acrra are patru unități, cu un total de 371 vestitori. Aceasta reprezintă o creştere cu 364 procente, în ultimii cinci ani. Anul 1952 a văzut o creştere cu 27 procente faţă de anul precedent, în numărul de servi. Celebrarea anuală a cinei Domnului a fost frecventată de 6.456, în timp ce 17.709 au fost prezenţi la cele 88 adunări publice, în timpul sfârşitului de săptămână din 12 şi 13 aprilie.

În ultimii ani mulţi sunt cei care au primit mângâiere spirituală de pe urma lucrării noastre de predicare. Au fost vizitate leprozerii şi au fost expuse cuvântări publice înaintea celor mâncaţi de lepră. Analfabeţii au fost încurajaţi să frecventeze orele speciale de citire, conduse de grupe locale de-ale martorilor lui Iehova. De mare ajutor a fost revista *Turnul de veghere*, publicată lunar în dialectul local Twi, din luna august, 1950. Societatea Turnul de Veghere a făcut multe îngrijiri pentru a-i ajuta pe aceşti oameni să cunoască adevărul.

Ei au aranjat adunări care au contribuit mult la expansiunea închinării curate în această ţară. Astfel, cu o dorinţă puternică, martorii lui Iehova aşteptau cu nerăbdare adunarea lor naţională ce urma să aibă loc în Accra, 21-23 noiembrie, 1952. Aceasta promitea să fie un mare eveniment, căci era programat ca preşedintele Societăţii Turnul de Veghere să facă o altă vizită în Coasta de Aur, pentru a oferi instruire utilă de serviciu şi a expune cuvântarea publică: „Este timpul să ne gândim la calea lui Dumnezeu”. Pe măsură ce se apropia timpul pentru adunare, era în mişcare maşinăria necesară pentru găsirea unei locaţii potrivite pentru adunare şi pentru funcţionarea acesteia. Spre surpriza noastră, ni s-a permis să folosim Old Polo Ground, British Crown Land, un spaţios loc de pe coastă, exact vis-a-vis de Curtea Supremă şi Sala memorială King George al V-lea. Nu putea exista un loc mai minunat pe toată Coasta de Aur!

De la o distanţă de aproximativ douăzeci şi opt de mile s-au tăiat 2.000 de bambuşi şi au fost transportaţi până la locul minunatei activităţi. Structurile au început să prindă formă. O bucătărie de proporţii uriaşe, cu douăzeci de plite de gătit, a fost prima structură încheiată. Arbuşti verzi au înfrumuseţat departamente şi le-au despărţit. Platforma vorbitorului a fost minunat decorată. De acoperiş, care urma să le servească de umbră vorbitorilor, atârnau litere ce descriau tema adunării: „Grăbiţi-vă spre maturitate!” De asemenea, o caracteristică de seamă a fost The Ga State Umbrella ce ne-a fost împrumutată de şef, o umbrelă dublă care ilustrează, de fapt, pe „Regele regilor”. Doar cu ocazia unor ceremonii foarte speciale este scos un astfel de simbol de şef, dar s-a considerat că nu există Rege mai mare decât Iehova.

În cooperare cu departamentul electric armata britanică a furnizat iluminatul. Un furnizor a donat o conductă companiei de ape, pentru a ajuta la furnizarea cu apă şi martorii lui Iehova au oferit forţă de muncă săpând canale şi construind bazine şi dispozitive de prindere.

Magazia şi bucătăria tocmai fuseseră terminate când au început să vină proviziile de hrană. Au fost trei vagoane de 5 tone de ignami şi unul de banane de la 185 mile nord, alături de atât de multe alte provizii care să ţină ocupaţi cei 150

Cuprins

de voluntari de la bufetul cu autoservire. Pe lângă aceasta, lucrarea de a găsi locuri de cazare pentru miile de delegaţii, plus un program extensiv de înştiinţare, şi vă daţi seama de marea lucrare realizată. Pe terenul de înştiinţare au fost puse prin oraş 300 de afişe. În afară de aceasta, pe patruzeci de autobuze, plus taxiuri şi maşini particulare, a apărut acest afiş atractiv, în timp ce două cinematografe rulau imagini ce anunţau cuvântarea publică. Panouri mari au fost puse în intersecţii principale şi în faţa chioşcului uriaş era un mare semnal-titlu de lemn, lung de douăzeci şi opt de picioare şi înalt de opt picioare, cu litere galbene puse pe placaj vopsit în roşu. Litere albe de lemn înalte de două picioare erau aşezate de fiecare parte a semnalului-titlu, invitând publicul să asculte această cuvântare la ora 5 p.m., duminică, 23 noiembrie. Suspendate sub acestea se aflau litere ce ofereau numele vorbitorului şi alte informaţii. Da, cu dimensiuni de 128 picioare înaintea construcţiei erau arătate particularităţi complete despre cuvântarea publică ce urma să fie expusă de domnul Knorr. Acesta oferea un spectacol minunat atunci când era luminat, noaptea.

Prima zi a adunării

Vineri, prima zi a adunării, micuţul „Polo Ground Town" fremăta de activitate. Aproape 6.000 de persoane prezente la sesiunile de deschidere, până seara crescând la 6.500. Ziua următoare numărul de participanţi a crescut la aproape 7.000 şi duminică a ajuns la recordul de 7.800. Adăugate la bucuria adunării au fost aplauzele răsunătoare ce au izbucnit atunci când 690 s-au ridicat în picioare pentru cufundare. Sâmbătă şi duminică au fost puse în circulaţie noi publicaţii din *Poţi tu trăi pentru totdeauna în fericire pe pământ*? în dialectul Ga, în timp ce „*Să fie Dumnezeu adevărat*" a fost pusă în circulaţie în dialectul Twi.

Dar ce s-a întâmplat cu vizita domnului Knorr? După ce s-a reflectat la binele pe care l-a adus vizita lui în 1947, a fost un mare şoc să fim informaţi, doar cu douăsprezece zile înainte de adunare, că vizele oferite la început erau anulate, iar preşedintelui Societăţii şi secretarului său nu li se permitea să viziteze Coasta de Aur. S-a experimentat multă dificultate din cauza anulării vizelor lor. Au trebuit să se facă înlocuiri pentru program şi domnul A. G. Baker, managerul de filială al Societăţii Turnul de Veghere de pe Coasta de Aur a expus cuvântarea publică pe care trebuia s-o expună domnul Knorr. Mai mult de 15.000 persoane au auzit-o.

Deşi adunarea s-a desfăşurat fără piedici până la final, totuşi mulţi s-au exprimat cu privire la acţiunea oficială ce interzicea reprezentanţilor Societăţii să intre în ţară. Mulţi întrebau de ce le-a fost dată viza prima dată şi apoi le-a fost refuzată? Cine era responsabil pentru această acţiune? Nu erau martorii lui Iehova discriminați împotriva acestei acţiuni oficiale? Nu au dreptul martorii lui Iehova de pe Coasta de Aur la o vizită din partea președintelui societății lor? Ce a făcut el ca să nu i se permită să intre în ţară? Chiar dacă până la momentul acestui raport n-a fost oferit nici un motiv oficial pentru acest act rușinos, totuși mulți simt că nu a fost din alte motive decât din cauza religiei lor.

Cuprins

Sau Coasta de Aur își închide uşile la toate religiile? Sau tuturor americanilor? Nu mai este interesat guvernul din Coasta de Aur de creştinism? De educaţie din Biblie? De ce să se împotrivească el de minunatul progres făcut de martorii lui Iehova din această ţară? Cu siguranţă, acesta nu aşteaptă să împiedice progresul marşului educaţiei creştine, refuzând intrarea reprezentanţilor unei societăţi de Biblii, nu? Sau și-a închis guvernul uşile la toate societăţile de Biblii? La toţi servii, misionarii şi turiştii? Sau își centrează acesta atacul împotriva martorilor lui Iehova şi a activităţii lor? Referitor la acest punct de pe urmă, este interesant de observat că unul din ziarele zilnice din Accra raporta în numerele lui din 3 şi 14 ianuarie, 1953, despre sosirea reprezentanţilor Patriarhatului grec ortodox din Egipt şi a Misiunii adventiştilor de ziua a şaptea. De asemenea, s-a anunţat oficial că trei preoţi nesectari urmau să sosească în Accra pe 23 ianuarie, 1953. Ei urmau să predice la adunări religioase în trei oraşe principale de pe Coasta de Aur. Oricare ar fi situaţia, oamenii din lumea întreagă se interesează. Americanii se interesează, pentru că domnii Knorr şi Henschel sunt cetăţeni americani. Creştinii se interesează, deoarece ei sunt un singur corp şi atacurile la adresa unuia sunt resimţite de toţi.

Poate că această discriminare a început într-un mod subtil şi neînsemnat, dar, curând, oamenii din întreaga lume vor auzi şi vor ştii despre lucrul acesta. Ziarele din Accra au avut câteva rapoarte favorabile despre adunare şi informaţii despre intrarea refuzată. Alte ziare şi reviste vor transmite ştiri. Aşa cum populaţia din Acrra a protestat împotriva guvernului faţă de această discriminare, tot la fel vor face oamenii din întreaga lume creştină. În prezent au fost scrise multe scrisori de protest, care cer să se facă paşi pentru a opri o astfel de discriminare, şi acestea sunt adresate Excelenţei sale guvernator şi prim ministru dr. Kwame Nkrumah şi altor oficiali ai guvernului. Aceste scrisori transmit glasul tuturor care cred în libertatea religiei şi a adunării. Fie ca glasul lor să fie auzit şi pe Coasta de Aur să se întoarcă libertatea religioasă fără discriminare.

„DE CE nu faceţi lucruri practice, precum asistenţă socială, activitate de ajutorare, de ce nu construiţi spitale şi nu faceţi eforturi pentru a face această lume mai bună, luând parte la activităţi politice, aplicând principiile Bibliei în guvern?” Martorii lui Iehova se confruntă adesea cu această întrebare din partea oamenilor sinceri şi bine intenţionaţi.

Cuprins

Testul caracterului practic al unui lucru este succesul acestuia. Dacă îndeplineşte scopul său pentru binele tuturor celor implicaţi şi pentru binele altora, atunci este practic.

Din moment ce Iehova Dumnezeu este Creatorul şi Furnizorul creaturilor Sale, El este, cu siguranţă, cea mai practică Persoană din Univers. Ceea ce face El îndeplineşte scopul Său, care se încheie cu succes şi este cel mai practic şi durabil bine pentru toţi cei care îşi doresc ceea ce este drept (Isa. 46:11; 55:11.) Care creaturi, în special cele imperfecte cum suntem noi, gândesc că ce este bun sau potrivit, la un moment dat, nu poate aduce cele mai bune rezultate în cele din urmă. Să luăm punctul Său de vedere, mult mai înalt şi cu previziune mai mare decât a noastră, şi înţelepciunea Lui, deoarece El vede lumea din poziţia Sa avantajoasă – Isa. 55:8, 9; 40:22.

Chiar de la începutul intrării omului în această condiţie tristă în care se află astăzi, Iehova a dat omului speranţa alinării şi şi-a declarat scopul de eliberare. În acelaşi timp, El a arătat că se va construi o societate deviată a lumii, care va exista până când va fi distrusă de eliberatorul numit de Dumnezeu (Gen. 3:15). Din acel moment există o astfel de societate. Dar Dumnezeu nu le-a poruncit oamenilor credincioşi, să fie subordonaţi acelei societăţi a lumii vechi, nici să încerce să o perpetueze. Din contră, El i-a chemat pe oameni să fie liberi şi separaţi de aceasta, pentru a face o lucrare care a avut-o pentru ei. Deşi aceşti oameni nu trebuie să înfiinţeze un guvern al lor, acest lucru nu înseamnă că nu va exista un guvern, pentru că societatea lumii vechi va continua şi fără ajutorul lor. Nici nu au fost însărcinaţi să împiedice sau să răstoarne guvernele lumii, nici să încerce să repare astfel de sisteme pentru a îmbunătăţi soarta omenirii prin mijloacele lor. Ei şi-au dat seama că un efort de a face acest lucru ar duce la dezamăgire. Mai mult decât atât, o astfel de abandonare a separării lor de lumea veche ar avea efect întunecarea şi înăbuşirea, printre oameni, a cunoştinţei şi speranţei în ceea ce priveşte promisiunea noii lumi a lui Iehova. A fost obligatoriu ca ei să se consacre complet unei lucrări mult mai mare, mai bună, mai durabilă şi mai eficientă. Care era aceasta?

Ei trebuiau să umble cu Dumnezeu, să înveţe căile Lui şi să studieze promisiunile lui dezvăluite despre o lume mai bună şi s-o predice altor oameni, care aveau nevoie de o astfel de mângâiere. Informaţiile pe care le-au prezentat au fost o schiţă despre guvernul condus chiar de către Iehova Dumnezeu, Creatorul şi Conducătorul de drept. Acest guvern va fi stabilit în timp ce societatea lumii vechi încă înfloreşte (Dan. 2:44). Între cele două nu ar putea exista nici un compromis. Dumnezeu va înlătura complet societatea lumii vechi şi nu va accepta nici o parte din aceasta în noua Sa lume. Deşi sunt în aşteptarea timpului lui Dumnezeu de a stabili acest guvern prin propria-i putere, ei nu sunt leneşi, stând cu mâinile încrucişate, fără să facă nimic. Nu! Învăţând, instruind, organizând – această lucrare educaţională le-a ocupat în mod profitabil tot timpul. Această cunoştinţă despre scopul lui Dumnezeu trebuie să fie făcută un semnal, văzut de toţi oamenii cu bunăvoinţă – Evrei, capitolul 11.

Cuprins

CALEA DE ACŢIUNE PRACTICĂ A LUI ISUS

Apoi a venit Isus, Eliberatorul promis şi Mesia, cel care a fost el însuşi Rege desemnat, în timp ce era pe pământ. I-a condamnat el pe aceşti oameni care s-au separat de lume, sau a luat o cale de acţiune diferită de a lor? Cu toate minunatele Sale daruri ale organizaţiei ar fi putut fi atunci şi acolo rege, prin urmare, 'aducând principiile Bibliei în guvern', mai bine decât orice altă organizaţie sau grup de creştini din zilele moderne. Dar ce a făcut el? Să răspundă relatarea din Biblie: „De aceea, realizând că aveau să vină şi să-l prindă ca să-l facă rege, Isus s-a retras din nou pe munte, numai el singur" (Ioan 6:15, *NW*). El a spus mai târziu: „Împărăţia Mea nu face parte din lumea aceasta", şi în rugăciune, „Nu mă rog pentru lume" (Ioan 18:36; 17:9, *NW*). El, de asemenea, a predicat adevărul. El şi-a petrecut tot timpul, şi-a consumat toată energia şi toate resursele în lucrarea educaţională extrem de importantă a Împărăţiei.

Ce a făcut Isus cu privire la problema celor săraci şi bolnavi? Prin puterile sale miraculoase ar fi putut hrăni lumea. Dar celor interesaţi mai mult de lucruri materiale, cum ar fi de a fi hrăniţi sau vindecaţi fizic, le-a spus: „Voi nu mă căutaţi pentru că aţi văzut semne, ci pentru că aţi mâncat din pâini şi v-aţi săturat. Lucraţi nu pentru hrana care piere, ci pentru hrana care rămâne pentru viaţă veşnică şi pe care v-o va da Fiul omului" – Ioan 6:26, 27, *NW*.

Ştia că oamenii din oraşul său natal, din Nazaret, se aşteptau ca el să săvârşească unele dintre lucrările sale mari de vindecare printre ei. Dar în sinagogă, acolo el a corectat această dispoziţie materialistă a minţii, citind din sulul profetului Isaia însărcinarea Sa de la Dumnezeu, ca fiind cea de a predica (Isa. 61:1, 2; Luca 4:17-19). Aici, el a arătat că însărcinarea organizaţiei Creştine nu este să se concentreze asupra acestor lucrări filantropice minore, precum eforturile sociale şi de ajutorare, ci să-şi manifeste cea mai mare iubire săvârşind lucrări de vindecare spirituală, propovăduind vestea cea bună a Împărăţiei. Isus a recunoscut că atât timp cât acest sistem de lucruri există, problema celor săraci şi nevoiaşi nu va fi rezolvată. El a spus: „Căci pe săraci îi aveţi mereu cu voi" (Ioan 12:8, *NW*). El ştia că ajutorul material ar fi doar temporar, în cel mai bun caz. El a subliniat, totuşi, că, prin căutarea, mai întâi, a Împărăţiei, fiecare poate ajunge în grija lui Dumnezeu şi poate fi în siguranţă, cu o perspectivă luminoasă şi cu certitudinea de a putea primi lucrurile necesare acum, şi viaţă veşnică în lumea nouă – Ioan 6:33; Psalmii 37:25.

A fost calea de acţiune a lui Isus una practică? A avut ea drept rezultat cele mai mari binecuvântări? Luaţi în considerare, ca un răspuns, moştenirea trainică a libertăţii şi luminarea pe care servirea Lui scurtă de trei ani şi jumătate a adus-o celor care au ascultat cuvântul Său şi chiar mulţi altora din acele naţiuni unde locuiau Creştinii. Se poate compara cu oricare altă lucrare, în ceea ce priveşte efectele benefice?

Adevărul incontestabil rămâne: „Omul nu trebuie să trăiască numai cu pâine, ci cu orice declaraţie care iese din gura lui Iehova" (Mat. 4:4, *NW*). Viaţa veşnică, da, chiar şi pacea minţii, aprecierea şi plăcerea de a trăi, depind acum de asimilarea

Cuprins

cunoştinţei despre singurul Dumnezeu adevărat, Iehova Dumnezeu, şi despre cel pe care l-a trimis El, Isus Cristos – Ioan 17:3.

Cei care vorbesc despre utilizarea practică a bunurilor şi timpului lor, nu se lasă în seama organizaţiilor bisericeşti pentru lucruri spirituale? Nu cred că banii daţi pentru educaţie şi pentru prevenirea criminalităţii şi a delincvenţei juvenile servesc pentru un scop practic? Nu pun valorile intangibile mai presus de cele materiale? Chiar şi acum se spune că banii cheltuiţi şi eforturile depuse pentru a educa oamenii din spatele Cortinei de Fier prin emisiuni, în interesul libertăţii, se va realiza mai mult spre pacea lumii decât spre apărarea puternică a marilor armate, cu bombele lor atomice şi termo-nucleare – Eclesiastul 7:12; Ps. 127:1.

Puneţi în contrast calea de acţiune a lui Isus Cristos, în procesul de învăţare a oamenilor despre lucrurile spirituale ale lui Dumnezeu, cu cea a marelui experiment din Statele Unite în încercarea de a „hrăni lumea". Care a fost rezultatul eforturilor sale? După ce au băgat miliarde de dolari în alte naţiuni, constată că mulţi dintre oameni numesc Statele Unite „o dictatură capitalistă" şi care se îndreaptă spre comunism ateu, în timp ce foloseşte materiale furnizate de democraţie pentru a lupta împotriva lui.

Atunci când Atotputernicul Dumnezeu emite un avertisment şi îşi însărcinează poporul să-l transmită, ei trebuie să facă acest lucru. Ascultarea lor faţă de porunca Lui să predice va aduce, cu siguranţă, cel mai mare bine pentru toţi. Cei care îl ascultă şi îi ajută pe aceşti servi ai lui Dumnezeu în lucrarea lor, vor găsi cele mai mari binecuvântări pentru ei înşişi, şi viaţă într-o lume nouă a dreptăţii. Cu siguranţă, după potop, Noe şi fiii lui s-au dovedit a fi cei practici, părăsind societatea lumii vechi a zilelor lor şi şi-au consacrat toate eforturile pentru a predica şi pentru a găsi un loc sigur la potop. Creştinii din primul secol s-au dovedit a fi cei practici, atunci când au predicat până în anul 70 A.D. avertismentul de distrugere a Ierusalimului şi, în ascultarea profeţiei lui Isus, s-au retras în munţi cu cei care le-au ascultat avertismentul, astfel scăpând de teribilul masacru al evreilor, atunci când armata romană s-a năpustit peste ei precum un potop – Mat. 24:15, 16.

Da, apostolii şi însoţitorii lor au săvârşit o lucrare practică. Cei mai mulţi dintre ei au avut foarte puţini bani, dar au avut un mesaj preţios de viaţă pe care l-au răspândit liber (Fapte 3:6) Şi-au consacrat tot, timpul, energia şi bunurile, pentru singura lucrare vitală a propovăduirii Împărăţiei lui Dumnezeu (Fapte 4:32-35). În acelaşi timp, cu bunătate iubitoare adevărată şi practică, ei şi-au folosit aceste bunuri pentru a-şi ajuta tovarăşii martori să continue cu predicarea veştii bune – Fapte 11:29, 2 Corinteni, capitolul 9.

MARTORII LUI IEHOVA SUNT ÎN PREZENT PRACTICI

Deci, asta este ceea ce fac în prezent martorii lui Iehova. Ca exemplul Mariei, care a fost lăudată de către Isus pentru că a căutat lucrurile mai bune decât Marta, ei au învăţat la picioarele lui Isus (Luca 10:38-42). Exemplul lui este unul practic şi poate fi urmărit cu cel mai mare succes în aceste zile. În timp ce ei se ajută unul

Cuprins

pe celălalt şi îi ajută şi pe oamenii cu bună voinţă, tot ce au ei sunt pe deplin consacrate expansiunii veştii bune în fiecare colţ al pământului. Ei predică în mod viguros, astăzi, în 127 de naţiuni. Sunt aceşti Creştini neîmpovăraţi cu responsabilităţi familiale, astfel încât să-şi poată devota tot timpul predicării? Ei nu se reţin, în mod egoist, să facă acest lucru. Au ei bani? Se obişnuieşte, voluntar şi fără constrângere, susţinerea lucrării misionare, asigurarea Sălilor Împărăţiei, şi acoperirea cheltuielilor pe care ei şi colaboratorii lor le întâmpină în răspândirea avertismentului în fiecare ţară, în scurtul timp înainte ca Dumnezeu să acţioneze pentru a elimina societatea lumii vechi şi stabili lumea nouă. Au ei case? Ei nu ezită să le deschidă pentru studii biblice în vecinătate, astfel încât să poată fi făcut un centru convenabil pentru studiul Cuvântului lui Dumnezeu vital, dar neglijat. Ei nu se tem să lase aceste case să fie uzate de mersul multor picioare, să intre şi să iasă din ea, întrucât casa este folosită săptămânal, nu numai ca un centru de studiu, ci şi ca loc de adunare pentru cei care se strâng să predice vestea bună în apropiere. Au ei automobile? Ei nu se tem că acestea ar putea fi trimise prea devreme în curtea de vechituri, deoarece aceştia călătoresc chiar şi în zonele rurale izolate, pentru a vizita persoanele care doresc să studieze Biblia. Ei consideră că maşinile lor sunt întrebuinţate bine dacă se abat din drum pentru a-i lua pe tovarăşii lor martori cu ei la Sala Împărăţiei, locul de întâlnire pentru studiu sau la adunările de serviciu.

Martorii lui Iehova văd acum rezultatele practice, ca urmare a acestei căi de acţiune. Pentru timpul consumat au răsplata încântătoare de a vedea lumina speranţei în ochii celor care plâng, în acest timp de foamete spirituală (Amos 8:11; Ezechiel 9:4). Pentru banii lor au citit rapoartele fericirii aduse persoanelor dintr-un teritoriu ce se extinde de la pragul uşii lor până la marginile pământului, deoarece aceştia apucă speranţa reînnoită, transformându-se din cetăţeni deznădăjduiţi şi disperaţi, neajutoraţi, în cetăţeni de nădejde ai unei societăţi a lumii noi. Pentru că îşi folosesc bine casele şi automobilele, ei au prieteni adevăraţi şi asociaţi veseli, pe lângă aprobarea celor mai valoroşi Prieteni, Iehova şi Fiul Său întronat – Marcu 10:29, 30; Luca 16:9.

Dar să iei parte la justificarea numelui lui Iehova este mai presus de toate recompensele. Însuşi Iehova consideră această participare atât de importantă, încât El a chemat întreaga Sa creaţie să fie observatori. Mai mult decât atât, El a desemnat legiuni de îngeri puternici pentru a opri duşmanii cărora le-ar plăcea să oprească proclamarea. Da, martorii lui Iehova au găsit calea practică, progresivă să trăiască în această perioadă temporară de tranziţie de la o lume veche către una nouă. Curând, cu binecuvântările minunate de vindecare şi de prosperitate, pe măsură ce meritul jertfei de răscumpărare a lui Cristos se va aplica familiilor de pe pământ, nu va mai fi nevoie de spitale sau fabrici de pâine. Sub conducerea lui Iehova, prin Cristos, principiile Bibliei vot fi aplicate pe deplin guvernării. Atunci comunismul, dictatura, durerea, sclavia şi asuprirea vor fi pentru totdeauna lucruri ale trecutului – Apoc. 21:1-4; Isa. 25:6-8; 65:17-25.

Cuprins

Redresare de ritualuri

Protestantismul îşi revizuieşte ritualurile, potrivit lui Cyril C. Richardson, profesor de istorie a bisericilor la Seminarul Uniunii teologice din New York, care, pe 28 ianuarie, (1952) spunea că multe denominaţiuni se întorc la folosirea procesiunilor, a ţinutelor de ceremonie, a litaniilor şi a tradiţiilor din vechime. El spunea că în secolul al şaisprezecelea reformatorii protestanţi puneau accent doar pe instruire, dar că acum tendinţa s-a schimbat şi că odată cu schimbarea există o practică în creştere de ridicare a structurilor gotice, pentru a deosebi închinarea religioasă de alte activităţi. El spunea: „Spaţiul poate exprima sfinţenie la fel de uşor ca Biblia". Acest lucru este tocmai la ce se opun reformatorii. Nu este religia, deja, suficient de „deosebită" de oameni? Nu de spaţiu este nevoie pentru a exprima sfinţenie, ci de o cunoştinţă exactă a adevărului! Acest lucru este la fel de greu de găsit astăzi ca şi în secolul al şaisprezecelea, şi nevoia de el nu poate fi înlocuit cu ritualuri şi ceremonii. Vracii păgâni îşi pot impresiona oamenii cu acestea, dar ele nu oferă nici o cunoştinţă despre Dumnezeu. Învăţătura lui Cristos a fost diferită: ‚Duceţi-vă şi predicaţi!' – Mat. 10:7.

„Păcatele vă sunt iertate"

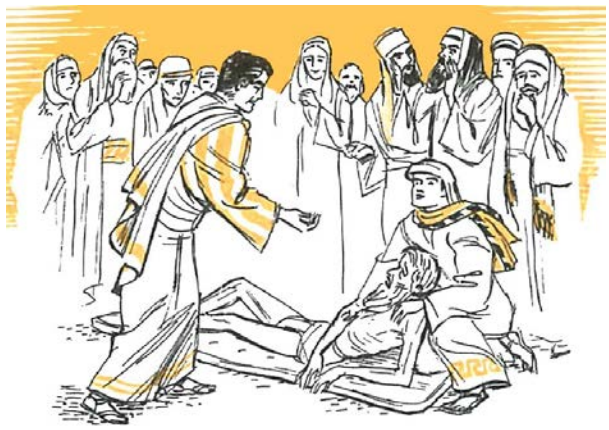
„Ridică-te, ia-ţi patul şi du-te acasă". Cum au electrizat aceste cuvinte, rostite atât de simplu şi uşor, mulţimile care erau adunate în Capernaum, pentru a auzi predica lui Isus! După cum se ştie, ei nu mai văzuseră niciodată aşa ceva înainte. Pe măsură ce toţi ochii erau ţintuiţi spre acest paralitic căruia i-au fost adresate cuvintele lui Isus, „el s-a ridicat, imediat, înaintea lor, şi-a luat patul pe care zăcea şi a plecat acasă, glorificându-l pe Dumnezeu. Atunci toţi au fost cuprinşi de uimire, au început să-l glorifice pe Dumnezeu şi s-au înfricoşat, zicând: 'Astăzi am văzut lucruri extraordinare!'" – Luca 5:24-26, *NW*.

Dar nu toţi din acea mulţime au fost atât de impresionaţi. Cărturarii şi fariseii, care erau prezenţi, au avut obiecţii printre ei, chiar având convingerea în inimă că Isus era vinovat de blasfemie. De ce s-ar împotrivi cineva unui astfel de act de îndurare? Evident, punctul lor de vedere era total greşit.

Povestitorul nostru, Luca, atrage atenţia asupra faptului că cei care au adus paraliticul la Isus au făcut acest lucru cu mari dificultăţi. „Şi când [Isus] le-a văzut credinţa, a zis: 'Omule, păcatele îţi sunt iertate'". Ah! Aceasta a fost ceea ce a ridicat obiecţii ale acestor pretinşi lideri şi arbitrii ai închinării religioase. „Prin urmare, cărturarii şi fariseii au început să se gândească, zicând: 'Cine este acesta care rosteşte blasfemii? Cine poate ierta păcatele, în afară de Dumnezeu?' Dar Isus, cunoscându-le gândurile, le-a răspuns: 'La ce vă gândiţi în inima voastră? Ce este mai uşor, să spui: „Păcatele îţi sunt iertate", sau să spui: „Ridică-te şi umblă"? Dar, ca să ştiţi că Fiul omului are autoritate pe pământ să ierte păcate – i-a spus

Cuprins

omului paralizat: ‘Îţi spun: Ridică-te, ia-ţi patul şi du-te acasă’” – Luca 5:20-24, *NW*.

Poate că unii dintre acei religionişti care au pus sub semnul întrebării legalitatea autorităţii lui Isus, au avut în minte cuvintele lui Iehova Dumnezeu însuşi, aşa cum se declară la Leviticul 17:11 (*AS*): „Căci viaţa cărnii este în sânge, şi eu l-am pus pe altar pentru voi, ca să facă ispăşire pentru sufletele voastre, căci sângele este cel ce face ispăşire prin viaţă”. Poate că ei au avut în minte toate detaliile jertfelor din Ziua de Ispăşire, care urmau a fi repetate în fiecare an, pentru iertarea păcatelor lor şi care puteau fi oferite doar de către marele preot. Întrucât Isus nu a oferit nici o astfel de jertfă de animale şi, întrucât el nu-şi vărsase, încă, propriul sânge al vieţii, ca ispăşire, cum ar fi putut, într-adevăr, ierta păcatele?

ZIUA ISPĂŞIRII

Răspunsul se găseşte în legea lui Moise în sine, în aceeaşi observare anuală a zilei ispăşirii, care era ziua a zecea a lunii a şaptea, sau 10 Tizri. Era o zi de împăcare sau ziua iertării păcatelor (Leviticul 23:27, 28). În această zi, mai mult decât în oricare alta, evreilor li se reamintea de neajunsurile lor şi de nevoia lor de un răscumpărător, căci în această zi erau luate în considerare nu numai păcatele individuale, ci era recunoscută şi vina naţiunii înaintea lui Iehova şi era ispăşită.

În timpul lui Isus, marele preot îşi făcea locuinţa temporară, şapte zile, anticipat, mutându-şi camerele în templul lui Irod. Acolo, împreună cu ceilalţi preoţi care serveau la rândul lor la templu, el urma să locuiască până când sărbătoarea se sfârşea. De-a lungul acestei săptămâni, el participa cu regularitate la oferirea de jertfe, stropind sânge, arzând tămâie, aprinzând lampa şi la alte astfel de activităţi, pentru ca prin această practică să nu facă nici o singură greşeală în oferirea de jertfe în ziua ispăşirii, deoarece acest lucru le făcea să nu fie primite. Toată noaptea (care era începutul lui 10 Tizri) el era ţinut treaz de citirea Scripturilor şi la miezul nopţii începeau pregătirile pentru activităţile de zi. În acest timp, toţi preoţii, care aşteptau să participe, îşi făceau baie în băile stabilite, furnizate pentru a fi folosite de ei şi aşteptau apariţia bruscă şi neaşteptată a preotului care conducea. El venea, bătea la uşă, şi ei îi deschideau, şi numai acei preoţi care se curăţiseră erau acceptabili pentru serviciu. Era aruncat sorţul pentru a-i selecta pe cei care aveau să îndeplinească diferite îndatoriri în serviciu. Lucrările pregătitoare de curăţire a altarului şi aşezarea lemnului pentru foc fiind finalizate până la prima licărire a luminii zilei, mielul pentru jertfa de dimineaţă din fiecare zi era adus în templu, şi în timp ce ultima dintre marile porţi ale

Cuprins

templului se balansa încet, deschisă, trei sunete de trâmbiţe de argint anunţau cetatea că jertfa de dimineaţă era gata să fie oferită.

TAURUL ŞI DOI ŢAPI

Atunci când această întreagă jertfă zilnică era finalizată, puteau începe serviciile speciale de zi. Marele preot, dezbrăcându-se de veşmintele lui de aur, se scălda şi îşi punea veşmintele speciale de in, continua serviciile zilei ordinate divin. Aici, apoi, începe ilustrarea jertfei de ispăşire a lui Isus Cristos. Însuşi Isus împlineşte atât partea jertfirii marelui preot, cât şi partea victimelor de jertfă. Aceste victime ale jertfei pentru păcat constau dintr-un taur şi un ţap, ambele animale perfecte, fără cusur. Ţapul era selectat prin tragere la sorţi dintre doi ţapi care trebuiau să fie cât mai asemănători posibil, rabinii de mai târziu chiar făcând eforturi pentru a vedea că aceşti ţapi au fost cumpăraţi în aceeaşi zi şi, atunci când erau disponibili, erau procuraţi ţapi gemeni. Animalele selectate drept jertfă pentru păcat, reprezintă unica jertfă a lui Isus, dar din diferite aspecte. „Când Cristos a venit ca mare preot …. el a intrat în locul sfânt, nu, nu cu sânge de ţapi şi de tauri tineri, ci cu propriul său sânge, o dată pentru totdeauna şi a obţinut pentru noi o eliberare veşnică” (Evrei 9:11, 12, *NW*). O altă dovadă a acestui fapt este că doar un singur mare preot oficiază ofranda.

Revenind acum la instituirea Ispăşirii, consemnată la Leviticul 16, lui Aaron, ca mare preot, i se spunea să ofere taurul drept jertfă pentru păcat, pentru el şi pentru casa lui, Leviţii (Versetele 3, 6). Apoi i se spunea să tragă la sorţ pentru cei doi ţapi (Versetele 7-10). În templul lui Irod acest lucru era îndeplinit de marele preot prin tragerea dintr-o cutie a celor doi sorţi făcuţi din cimşir sau de aur, unul în fiecare mână, şi care erau aşezaţi pe capul ţapilor. Un sorţ era însemnat „Pentru Iehova” şi celălalt „Pentru Aza'zel”. Ţapul ales drept ţapul lui Iehova urma să fie folosit pentru a face ispăşire pentru păcatele naţiunii, iar ţapul căzut la sorţ pentru Aza'zel urma să fie pus deoparte şi mai târziu să ducă aceste păcate ale naţiunii în pustiu, unde îl aştepta moartea sigură. Acest lucru a fost făcut mai sigur de rabinii din timpul lui Isus, pentru că ei duceau ţapul într-o prăpastie stâncoasă de pe marginea pustiului şi îl împingeau, astfel încât înainte de a ajunge la jumătatea drumului de pe deal în jos ţapul era rupt în bucăţi.

Oferirea atât a taurului cât şi a ţapului lui Iehova, ca jertfe de ispăşire, ilustrează singurul scop al lui Isus pe pământ ca răscumpărare, deşi, pentru două grupuri diferite, în timp ce izgonirea ţapului „pentru Aza'zel” ilustrează celălalt scop al Său pe pământ, şi anume, în legătură cu justificarea numelui lui Iehova. În tip au fost necesari cei doi ţapi, deoarece nu era posibil să fie omorât ţapul lui Iehova drept ispăşire şi să fie, totuşi, păstrat în viaţă pentru a ilustra scopul ulterior al lui Dumnezeu cu Isus Cristos. Din acest motiv cei doi ţapi trebuiau să fie pe cât posibil asemănători, deoarece, pentru a ilustra cele două aspecte ale unicei morţi a lui Isus, în realitate, era necesar să se folosească cei doi ţapi în tip. Mai mult, aruncarea sorţilor arată că în timp ce cei doi ţapi erau, de fapt, asemănători, ei

Cuprins

ilustrează serviciul dublu al lui Isus, în aceea că jertfa Lui posedă meritul de viaţă şi că El poate servi pentru a răspunde la provocarea lui Satan.

Cu ţapul ispăşitor rămas înaintea oamenilor, marele preot se întoarce acum la taur şi după mărturisirea păcatelor sale şi ale casei lui deasupra capului lui, el ucide taurul şi adună sângele într-un lighean de aur şi îl dă unui ajutor. Înainte ca sângele să poată fi stropit în prezenţa lui Iehova, trebuie să fie făcută o introducere adecvată; astfel că, în timp ce ajutorul agită sângele pentru a preveni coagularea, marele preot intră în Sfânta Sfintelor pentru prima dată în serviciul zilei, purtând cu el o cădelniţă de aur, plină de cărbuni aprinşi de pe altar şi cu un pumn de tămâie parfumată pe un vas. În mod respectuos, cu rugăciunile corespunzătoare, tămâia este arsă în prezenţa lui Iehova, în Sfânta Sfintelor (Versetele 11-13; Evrei 9:4, *NW*). Întorcându-se afară, el ia sângele taurului şi intră pentru a doua oară în Sfânta Sfintelor şi stropeşte sângele de şapte ori în partea din faţă a locului îndurării – Versetul 14.

Această ordine în serviciu, aranjat divin, accentuează ordinea importanţei în jertfa lui Isus. Uciderea taurului de către marele preot ilustrează pe Isus prezentându-se pentru botez, la râul Iordan, în toamna anului 29 A.D. şi acolo, arătându-şi dorinţa Sa de a se preda lui Iehova Dumnezeu, Tatăl Său, dreptul Său la viaţă de a trăi pentru totdeauna pe pământ, drept pe care El l-a avut în virtutea umanităţii Sale perfecte. Această jertfă fiind autorizată şi acceptată, Isus este născut de spiritul lui Dumnezeu, nu cu perspective de a mai trăi pe pământ, ci de a fi reunit cu Tatăl Său în cer, ca un fiu spiritual, încă o dată. Cu toate acestea, înainte ca acest lucru să poată fi realizat, Isus, acum în mod corespunzător Cristosul, trebuie să-şi stabilească şi perfecţiunea integrităţii, astfel răspunzând provocării lui Satan în justificarea numelui lui Iehova. Arderea tămâiei, prin urmare, ilustrează zelul lui Isus în a plăcea lui Iehova prin acest serviciu, în interesul casei lui Dumnezeu. Stropirea cu sânge reprezintă apariţia reală a lui Isus în cer, înaintea tronului, cu meritul jertfei Sale umane; şi întrucât taurul a făcut ispăşire pentru păcatele casei şi seminţiei lui Aaron, valoarea răscumpărării este, prin urmare, aplicată mai întâi în folosul miresei lui Cristos, cei 144.000 împreună moştenitori unşi în împărăţia Lui – Evrei 9:11-14.

Valoarea răscumpărării lui Isus, aplicată restului omenirii, căreia i se oferă, astfel, speranţe pământeşti, este reprezentată, apoi, prin uciderea ţapului lui Iehova şi stropirea cu sângele acestuia. Acest lucru îl face marele preot prin intrarea în Sfânta Sfintelor, pentru a treia oară (Versetul 15). Dar există şi o altă caracteristică în legătură cu jertfirea ţapului, care a fost menţionată anterior şi de care suntem deosebit de interesaţi, pentru că demonstrează cum a fost Isus capabil, în mod legal, să ierte păcatele acestui om, chiar dacă propriul său sânge al vieţii nu fusese încă vărsat. Acest lucru este în legătură cu ţapul ispăşitor.

S-a observat în relatarea ispăşirii că „ţapul căzut la sorţi pentru Azazel va fi lăsat viu înaintea lui Iehova, ca să facă ispăşire pentru [sau, „peste”, *nota marginală*] el, să-l trimită în pustiu pentru Azazel” (Versetul 10, *AS*). Aceasta înseamnă că ispăşirea pentru ţapul „viu” a fost dobândită din egalul acestuia, ţapul lui Iehova, tocmai ucis şi, din moment ce meritul ispăşirii pentru păcat al ţapului

Cuprins

lui Iehova a fost, astfel, transferat acestuia, ar putea aduce merit pentru ispăşirea păcatului, ca şi cum propriul său sânge ar fi fost, de fapt, vărsat şi totuşi să poată rămâne în viaţă pentru a-i servi lui Aza'zel – Versetele 21, 22.

Tocmai aceasta a fost poziţia lui Isus Cristos la Iordan. După ce a renunţat, în mod voluntar, la toate drepturile la viaţă pe pământ, abandonându-şi dreptul la viaţă umană pentru jertfă, Isus a fost considerat deja mort, deşi jertfa Sa trebuia să se consume prin moartea Sa pe stâlpul de tortură, la 14 Nisan, trei ani şi jumătate mai târziu. Prin urmare, deşi încă în viaţă în carne, aşa cum era şi ţapul „viu", Isus a dus cu El, de-a lungul serviciului Său, peste tot în pustiul lumii lui Satan, valoarea acestei jertfe şi, împreună cu tămâia de laudă în integritate, o putea folosi drept un semn în continuarea laudei lui Iehova, arătând această putere şi autoritate pe care le primise de la marele Dătător de viaţă, Iehova Dumnezeu.

Într-adevăr, acesta este un aranjament al Celui Prea Înalt şi, în timp ce acei oameni care au fost vindecaţi de bolile lor în vremea lui Isus au murit în cele din urmă, acum este foarte aproape timpul când Isus, ca Domn al Sabatului, va aduce remedii permanente, va vindeca oamenii şi îi va îndrepta spre calea către viaţa veşnică, toate acestea fiind posibile prin jertfa de ispăşire a lui Isus şi iertarea păcatelor omului – Vezi „Ispăşire pentru Lumea Nouă" (3 părţi), *Turnul de Veghere* din 1 august până la 1 septembrie 1942.

Tolerant sau indiferent?

Revista *Time* din 26 mai, 1952, a considerat acestea ca şi „Cuvintele săptămânii":

„În nouă cazuri din zece ceea ce se înţelege prin denumirea de toleranţă este, de fapt, indiferenţă. Există prea mulţi americani comozi care protestează furios împotriva la nimic, pentru că n-au standarde stabilite de bine şi rău. Ei nu trec de partea a ceva anume, cu convingere şi sinceritate, pentru că, spre deosebire de părinţii lor, nu au convingeri solide. Toleranţa este o virtute, dar nu este virtutea supremă" – Robert J. Mc.Cracken, de la biserica Riverside din Manhattan.

O lecţie de canto

DESTUL de frecvent, dar niciodată prea des, tema dominantă a *Turnului de Veghere* a fost o chemare pentru a aduce laudă lui Iehova. În studiul nostru anterior, au fost luate în considerare motive pentru acest lucru, în legătură cu lupta, din punct de vedere general sau colectiv. Punctul central se restrânge acum mai ales la punctul de vedere individual, referitor la ceea ce poţi învăţa tu, personal, pentru încurajarea şi călăuzirea ta din această lecţie de cântat.

Cuprins

[2] Să luăm ca notă dominantă acelaşi punct de plecare ca şi înainte, şi anume, scopul anunţat al lui Dumnezeu, aşa cum a fost exprimat lui Faraon, prin servul Său, Moise, citat de Pavel: „Chiar pentru acest scop te-am lăsat să rămâi, ca să-mi demonstrez puterea în ceea ce te priveşte şi ca numele Meu să fie proclamat pe tot pământul" (Rom. 9:17, *NW*). Dar, de această dată, să examinăm această expresie din propriul punctul de vedere al apostolului, observând de ce a dat acest citat, şi observând de ce argumentul său conţine material excelent pentru lecţia noastră de cântat.

[3] În cele cinci versete de deschidere din Romani capitolul 9, Pavel exprimă o mare supărare pentru rudele lui de carne, izraeliţii, care se bucurau de astfel de avantaje şi oportunităţi de aur sub Lege, dar pe care le-au pierdut, după cum s-a menţionat, mai devreme, în scrisoarea sa. Israelul de carne a crezut că doar el are dreptul de moştenire al favorii lui Dumnezeu, datorită descendenţei lor carnale din Avraam şi prin intermediul faptelor lor sub Lege. Dar, în versetele 6-8 din acest capitol, Pavel explică faptul că „nu toţi cei care provin din Israel [de carne] sunt cu adevărat 'Israel'," adică adevăratul Israel sau poporul ales al lui Dumnezeu, aşa cum a intenţionat Iehova şi a prezis în Cuvântul Său. Apoi, după un memento că sămânţa lui Avraam urma să vină prin linia lui Isaac, a cărui naştere a fost în împlinirea promisiunii lui Dumnezeu şi nu ar fi fost omeneşte posibil în alt mod, apostolul spune că „aceşti copii de carne nu sunt cu adevărat copii ai lui Dumnezeu, ci copiii prin promisiune sunt consideraţi ca fiind sămânţa". Mai târziu, el se referă la cei care devin membri ai Israelului spiritual, adunarea adevărată sub Cristos drept Cap, şi care devin copii ai lui Dumnezeu, doar prin bunătatea nemeritată şi promisiunea lui Dumnezeu şi nu din cauza a ceva ce au făcut sau au moştenit – Comparaţi Galateni 3:16, 29; 4:28, *NW*.

[4] Şi ce concluzie logică trage apostolul din acest argument? Ah, aici ajungem la primul principiu al Bibliei, sau adevăr fundamental, care necesită atenţia noastră ca să putem începe să învăţăm corect lecţia noastră. Exprimându-ne în propriile cuvinte ale lui Pavel, Dumnezeu a aranjat problemele în acest fel „pentru că scopul lui Dumnezeu privind alegerea să continue nu depinzând de fapte, ci de Cel ce cheamă [care este, Dumnezeu] … Aşadar, nu depinde de cine vrea, nici de cine aleargă, ci de Dumnezeu, care are milă" (Rom. 9:11, 16, *NW*). Principiul stabilit aici este acela că Dumnezeu are dreptul absolut şi incontestabil de a alege pe cel care vrea El să se bucure de favoarea Lui.

[5] Lecţia pe care trebuie să o învăţăm din aceasta este faptul că dependenţa noastră este totală de Dumnezeu. Nu este greşit, desigur, să doreşti să te bucuri de favoarea şi îndurarea lui Dumnezeu, nu este greşit nici să alergi pe calea indicată de Dumnezeu pentru poporul Său. Ideea este că nimeni nu poate deveni unul dintre poporul lui Dumnezeu, doar pentru că îşi doreşte acest lucru sau pentru că aşa hotărăşte. Nu depinde nici de alergare sau de urmărirea unei căi de acţiune care îi va putea oferi cuiva dreptul, cum se spune, de a aştepta aprobarea lui Dumnezeu. Aceasta a fost greşeala pe care Israel a făcut-o. „Israel, deşi urmărea o lege a dreptăţii, n-a ajuns la lege. De ce? Deoarece n-a urmărit-o prin credinţă, ci prin fapte" (Rom. 9:31, 32, *NW*). Să nu decidem sau să nu hotărâm lucruri pentru noi

Cuprins

înşine. Să continuăm să verificăm atent în orice moment, pentru a vedea dacă păstrăm o apreciere adevărată în inimă a condiţiilor pe care Dumnezeu însuşi le-a hotărât şi le-a pus în Cuvântul Său, referitor la cerinţele necesare pentru a avea favoarea Lui. Acest lucru este necesar nu numai pentru obţinerea unui început potrivit pe calea noastră de acţiune creştină, ci de-a lungul întregului drum, pentru că este posibil ca cineva să lase lucrurile să-i scape printre degete sau să devină prins în cursă (Gal. 5:7, *NW*). Interesant este de remarcat faptul că foarte devreme, în Înregistrarea Sacră este clar stabilit atât principiul de mai sus, despre faptul că Dumnezeu face alegerea şi stabileşte cerinţele necesare ca cineva să fie ales. Căci în timp ce Iehova i-a spus lui Moise: „Voi fi milostiv cu cine vreau să fiu milostiv şi îi voi arăta îndurare celui căruia vreau să-i arăt îndurare", puţin mai devreme a exprimat condiţiile esenţiale pentru a te bucura de un astfel de har şi de îndurare: „Manifestând bunătate iubitoare până la a mia generaţie a celor ce mă iubesc şi respectă poruncile Mele" – Ex. 33:19; 20:6, *AS*.

[6] După ce citează din Exodul 33:19 şi exprimă principiul acesta în propriile sale cuvinte, Pavel adaugă, apoi, în susţinerea aceluiaşi punct de vedere: „Căci în Scriptură i se spune lui Faraon: 'Chiar pentru acest scop te-am lăsat să rămâi, ca să-mi demonstrez puterea în ceea ce te priveşte şi ca numele Meu să fie proclamat pe tot pământul'" (Rom. 9:17, *NW*). Acest lucru introduce alte două principii fundamentale. Unul este că nimeni nu se poate împotrivi sau nu poate împiedica scopul lui Dumnezeu, nici măcar mândrul şi puternicul Faraon, nici cel pe care el l-a reprezentat, Satan „dumnezeul acestui sistem de lucruri" (2 Cor. 4:4, *NW*). Celălalt principiu este că Dumnezeu este nemărginit de mare. Dumnezeu este totul. Acesta este cel mai mare principiu, şi aşa va acţiona la împlinirea finală a scopului Său glorios, pentru că „atunci şi Fiul însuşi se va supune Celui ce i-a supus toate lucrurile, ca Dumnezeu să fie totul pentru toţi" – 1 Cor. 15:28, *NW*.

LECŢII VALOROASE

[7] Din nou, observaţi lecţiile valoroase pentru cântatul propriu-zis al laudelor lui Dumnezeu. Prima este aceea că o apreciere reală a primului principiu inspiră încredere şi teamă evlavioasă. În lume există astăzi forţe ale răului cu puteri uluitoare, forţe de asuprire crudă şi care ar putea declanşa un al treilea război mondial. Nu vă temeţi de ele. Dumnezeu poate şi va face posibil ca aceste forţe să fie ţinute strâns şi astfel manevrate, ca la nimic să nu i se permită să rănească, într-adevăr, nici măcar un interes al Împărăţiei, sau vreun cântăreţ şi luptător al Împărăţiei. Ne putem permite să cântăm atât cu îndrăzneală, cât şi plăcut – Apoc. 7:1, *NW*.

[8] Cea de-a doua lecţie este cea a recunoştinţei. Cât de recunoscători trebuie să fim dacă devenim destinatari ai îndurării lui Dumnezeu, în loc să fim împietriţi precum Faraon. Acesta este un puternic motiv personal pentru a cânta laudele lui Iehova, pentru salvarea oferită cu bunăvoinţă prin îndurare. „Bunătatea Salvatorului nostru, Dumnezeu, şi iubirea Lui faţă de om s-au arătat, El ne-a salvat

Cuprins

nu datorită unor activităţi în dreptate făcute de noi, ci potrivit îndurării Sale" – Tit 3:4, 5, *NW*.

[9] Ce-a de-a treia lecţie, bazată în special pe ultimul principiu menţionat, este aceea că ar trebui să ne dăm seama că tot meritul, deci, toată lauda, se datorează lui Dumnezeu, de care depinde totul şi de care putem depinde în mod absolut. Cu alte cuvinte, aceasta este o lecţie a smereniei. Aşa cum Pavel a spus despre sine şi despre un alt frate: „Eu am plantat, Apolo a udat, dar Dumnezeu a făcut să crească; aşa că nici cel ce plantează nu este ceva, nici cel ce udă, ci Dumnezeu, care face să crească" (1 Cor. 3:6, 7, *NW*). Să păstrăm în minte această viziune şi acest punct de vedere. Acesta Îi dă lui Iehova locul Său de drept, iar pe noi ne menţine în locul potrivit. Ne ţine în armonie cu Creatorul pentru a-I cânta laudele corect. Ne menţine foarte smeriţi şi recunoscători, şi aceasta este singura atitudine sigură şi potrivită în care să cântăm laudele lui Iehova, în mod acceptabil.

[10] Circumstanţele în care Moise şi David şi alţi servi credincioşi au proclamat numele şi scopul lui Iehova au fost adesea extrem de dramatice, cu lumina reflectoarelor strălucind direct asupra lor. În schimb, probabil că vă simţi, în mod acut, conştienţi de neputinţele voastre şi de condiţiile banale din viaţă, precum o gospodină obişnuită sau un muncitor dintr-o fabrică, etc. Poate că sunteţi tentaţi să vă spuneţi: 'Unde să intru? Singura lecţie de cântat pe care o primesc este de la ceasul cu alarmă, atât de devreme dimineaţa. Mă simt prea mic şi nevrednic'. Şi, într-o mare măsură, suntem de acord cu tine. Adevărat, sunteţi mici şi nevrednici. Dar aceasta este partea minunată în legătură cu acest lucru, că Dumnezeu, care are dreptul incontestabil referitor la cei care se vor bucura de favoarea Lui, a ales să facă posibil ca tu să vii şi să ai parte împreună cu alţii, de asemenea, mici şi nevrednici, de minunatul privilegiu al serviciului Împărăţiei, sub conducerea organizaţiei Sale, Sion. Ce putere şi mângâiere pot fi dobândite din modul în care însuşi Iehova reuneşte aceste două principii, ce sunt în contrast, ale propriei Sale măreţii şi ale lipsei noastre de însemnătate! „Căci aşa zice Cel Înalt şi Cel Măreţ, care locuieşte din eternitate, al cărui nume este Sfânt: Eu locuiesc în înălţime şi în locul sfânt, dar şi cu cel ce are un spirit pocăit şi smerit, ca să înviorez spiritul celor smeriţi şi inima celor pocăiţi" – Isa. 57:15, *AS*.

[11] Acest lucru înseamnă, în ce priveşte latura practică a lecţiei tale de cântat, că nu există nici cea mai mică nevoie să vă uitaţi sau să aşteptaţi circumstanţa dramatică în care să cântaţi lauda lui Iehova. Mai degrabă, nu dispreţuiţi sau treceţi cu vederea oportunitatea cea mai mică şi aparent nesemnificativă de a vorbi despre Împărăţie. Nu trebuie să plecaţi acasă şi să treceţi prin Şcoala noastră Biblică de la Gilead înainte de a putea lua parte la vestirea numelui lui Iehova „pe tot pământul". Nu. Vă puteţi bucura de o reală parte, cu binecuvântarea lui Iehova adăugată, în ceea ce pare a fi chemarea voastră „zilnică şi sarcina voastră comună", în mod regulat, cu oamenii de la fermele şi gospodăriile învecinate sau de pe străzile periferice, asemenea cazărmilor, din oraşul natal.

[12] Un alt punct practic. Nu uitaţi că pentru o cântare efectivă trebuie să acordaţi atenţie, nu numai la ceea ce trebuie ascultat, ci şi la ceea ce trebuie văzut. Referitor la acest punct din urmă, ne referim la aspectul vostru personal, ce cuprinde

Cuprins

îmbrăcăminte, comportament şi, în special, la expresia feţei voastre şi din ochii voştri. În ciuda smeritelor voastre condiţii, vă puteţi permite să fiţi curaţi şi ordonaţi, dar mai ales vă puteţi permite, cu uşurinţă, să vă lăsaţi faţa şi zâmbetul să radieze şi să reflecte spiritul real al mesajului Împărăţiei, cu bucuria, pacea şi speranţa acesteia (2 Cor. 3:18, *NW*). Să folosim un termen muzical, aceasta ar trebui să fie „o cântare fără cuvinte". Ne dăm seama, desigur, că mesajul nostru este mult mai important decât aspectul nostru, dar trebuie să le amintim ascultătorilor noştri să nu aprecieze asta, cel puţin să nu înceapă cu asta.

[13] Să evităm tot ceea ce este exagerat sau fals. Ca şi în ilustraţia naturală, cel mai eficace cântăreţ nu este cel care cântă cu un tremur constant în glas, cu multă legănare a corpului şi cu alte manierisme, chiar dacă el poate fi considerat, din punct de vedere tehnic, genial. Mai degrabă, cel mai eficace cântăreţ este cel care ştie cum să transmită mesajul real al cântării sale, într-un mod simplu, direct, şi care devine, ca să spunem aşa, o parte a cântării, cântând din inimă şi oferind o expresie sinceră cu propriile sale trăiri şi sentimente. Deci, în exact acelaşi mod ar trebui să se întâmple cu fiecare dintre noi, cu fiecare ocazie de a cânta mai departe mesajul Împărăţiei, pe care Iehova l-a pus în gura noastră, ca martori pentru El – Deut. 31:19, *AS*.

[14] Mai există o altă lecţie, asupra căreia dorim să vă atragem atenţia. Aceste două lucruri, smerenia şi recunoştinţa, sunt esenţiale să ne păstrăm în armonie unul cu altul, împreună în serviciul Împărăţiei, care este un serviciu de laudă. După ce Pavel a spus că şi-a dat seama că el şi Apolo erau nimic în comparaţie cu Dumnezeu, singurul care poate stimula sămânţa adevărului sădită în mintea ascultătorului şi o poate determina să crească, el a adăugat, apoi: „Acum, cel ce plantează şi cel ce udă sunt una" (1 Cor. 3:8, *NW*). În practică aceasta înseamnă că dacă ţinem cont de lipsa noastră de însemnătate şi nevrednicia noastră în ceea ce ne priveşte, atunci nu vom fi, în mod nejustificat, sensibili sau supăraţi, chiar dacă se va întâmpla să fim trataţi prost sau vorbiţi în mod rău de cineva din grupă. Ci, rămânând recunoscători lui Iehova şi amintindu-ne de măreţia Lui, vom dori doar să continuăm proclamarea numelui Său în toată vecinătatea noastră. Noi trebuie, desigur, să fim atenţi să nu fim vinovaţi de tratament prost faţă de oricare dintre micuţii lui Iehova, ca nu cumva să existe vreo notă discordantă. Isus a spus că această cântare şi transmiterea mesajului Împărăţiei, în perfectă armonie şi unitate, este unul din semnele date lumii, prin care toţi vor ştii cine sunt adevăraţii discipoli, aleşi de Dumnezeu să-l reprezinte şi să fie martorii Lui pe tot pământul – Ioan 17:23, *NW*.

[15] Apoi, de asemenea, smerenia şi recunoştinţa vă vor ajuta să suportaţi adversităţile şi persecuţiile, fie că sunt mici sau destul de aspre, din partea celor cu care sunteţi obligaţi să vă asociaţi în lume, indiferent că sunt unii membri ai familiei voastre, sau angajatorul vostru, sau colegii. Nu te va deranja atât de mult, amintindu-ţi că este într-adevăr un privilegiu să suferi ca un Creştin şi că Isus a avertizat că toţi urmaşii Lui vor fi sigur persecutaţi, aşa cum a fost şi El (Ioan 15:20; 1 Pet. 2:21, *NW*). Dar, rămânând în continuare recunoscători, veţi fi atenţi

Cuprins

să cântaţi lauda lui Iehova, chiar în condiţiile cele mai greu de crezut şi ostile, şi, astfel, poate veţi fi capabili să transformaţi atacurile lui Satan într-un avantaj bun

[16] Atunci, aşadar, prin punerea în practică a acestor lecţii valoroase, aşa cum un cântăreţ bun trebuie să-şi menţină constantă practica, suntem încrezători că veţi fi capabili să vă menţineţi în fruntea lucrurilor şi că veţi putea veni recunoscători la Iehova, la sfârşitul fiecărei zile, cu o cântare din inimă.

INSTRUIRE ŞI ECHIPAMENT

[17] Iehova, marele nostru Maestru de Cântat, ne-a asigurat toată instruirea şi tot echipamentul pentru a satisface pe deplin nevoile noastre. El nu ne instruieşte separat, ca elevi individuali, ci are şcoala Sa de muzică, care este organizaţia Sa, Sion. Aceasta se află sub conducerea Fiului Său iubit, care preia conducerea în cântarea laudelor Tatălui Său ceresc, împlinind, după cum arată Pavel, cuvântul profetic de la Psalmul 22:22: „Voi proclama numele Tău fraţilor mei; te voi lăuda cu cântări în mijlocul adunării” (Evrei 2:12, *NW*). Echipamentul asigurat pentru toţi cei din Sion, în această zi a lui Iehova, este minunat rezumat pentru noi, la Isaia 59:21 (*AS*): „Spiritul Meu, care este peste tine, şi cuvintele Mele, pe care le-am pus în gura ta, nu se vor depărta de gura ta, … pentru totdeauna”.

[18] Pentru a ne permite să apreciem mai mult, în detaliu, cum face Dumnezeu ca acea profeţie să se împlinească, să ne aducem aminte de acea emoţionantă lecţie de cântat pe care a dat-o Cristos discipolilor Săi, la scurt timp după învierea Sa. Doi dintre discipoli mergeau la Emaus, deznădăjduiţi şi nedumeriţi atunci când Isus, nerecunoscut, li s-a alăturat. După ce a condus conversaţia până la punctul corect, ce spune relatarea? „Şi, începând de la Moise şi de la toţi Profeţii, le-a interpretat lucruri privitoare la el din toate Scripturile”. Şi cu ce rezultat? Că ei şi-au spus unul altuia, după aceea: „Nu ne ardea inima … când ne deschidea Scripturile?” În aceeaşi noapte lecţia a fost repetată la cei unsprezece şi alţii, când, după cum se spune, „El le-a deschis mintea ca să înţeleagă pe deplin însemnătatea Scripturilor”. Apoi, El a spus, în cele din urmă, că vor fi trimişi ca martori ai acestor lucruri pe care le văzuseră şi le auziseră, dar numai după ce aceştia vor fi „îmbrăcaţi cu putere de sus”. Deci, într-o împlinire în mic, Dumnezeu şi-a pus cuvintele în gura martorilor Săi şi i-a înzestrat cu puterea energizantă, luminatoare a spiritului Său. Astăzi, în împlinire majoră, acelaşi lucru se întâmplă pe o scară la nivel mondial, acordul principal al cântării noastre fiind „această veste bună a împărăţiei” – Luca 24:27, 32, 45, 49; Mat. 24:14, *NW*.

[19] Să profităm de acest exemplu perfect al lui Isus şi să ne dăm seama că principala noastră lucrare este de a-i ajuta pe cei care doresc să înveţe să cânte ‘deschizându-le mintea ca să înţeleagă pe deplin însemnătatea Scripturilor’. La urma urmei, Cuvântul este Cartea noastră de cântări, şi dacă această lucrare se va face corect va determina ca inima lor să *ardă* în ei. Dacă, de exemplu, sunteţi privilegiaţi să expuneţi o cuvântare publică, nu pierdeţi prea mult timp citând şi comentând ceea ce spun liderii mondiali. Mai degrabă, ajungeţi cât mai rapid la argumentul vostru scriptural, explicând, în mod clar, însemnătatea Scripturilor şi a

împlinirii lor. Aceasta a fost metoda lui Pavel. „El discuta cu ei din Scripturi, explicând şi dovedind prin citate”. Observaţi, de asemenea, modul în care Apollo a profitat de o instruire corectă şi de un echipament potrivite „Deoarece, cu tărie [‘înflăcărat de spirit’] … demonstra cu Scripturile, în public, că Isus este Cristosul” (Fapte 17:2, 3; 18:25, 28, *NW*). Nu rataţi să profitaţi, de asemenea, de instruirea şi echipamentul zilelor moderne asigurate de studiul regulat al *Turnului de Veghere* şi al altor publicaţii ale Societăţii, precum şi de cursul şcolii teocratice de serviciu, cu ajutorul său practic.

[20] Dar, mai presus de toate, nu treceţi cu vederea, niciodată, importanţa atitudinii potrivite a inimii. Nu permiteţi ca Domnul Isus să ajungă să vă spună cum a făcut cu acei doi care călătoreau spre Emaus: „Oh, oameni necugetaţi şi înceţi la inimă când trebuie să credeţi toate lucrurile spuse de profeţi!” (Luca 24:25, *NW*). Nu vă faceţi griji dacă vă simţiţi oarecum înceţi în priceperea lucrurilor şi în a vă exprima. Dacă ai o inimă binevoitoare, ai putea foarte bine deveni un cântăreţ mai demn de încredere şi mai eficace decât fratele tău, care este conştient de faptul că este ager la minte. Amintiţi-vă, aceasta se întâmplă pentru că cei din Sion cântă „cu toată inima”, fapt ce aduce o astfel de bucurie în inima lui Iehova, căci şi El, ‘se bucură de tine cântând’. Ce favoare minunată de a locui în acest oraş glorios unde locuieşte însuşi Iehova, un oraş plin de cântări, care sunt mult mai dulci decât cele mai dulci şi aurite note ale unui imn care răsună de-a lungul unui culoar foarte înalt al unei catedrale, cântat de un cor profesionist, eclesiastic – Ţef. 3:14, 17; Ps. 132:13, 14, *AS*.

[21] Într-o concluzie concisă, să ne vedem ca cei privilegiaţi să ia parte în această dramă profetică, unde cântatul şi luptatul erau atât de strâns legate, cum este relatat în 2 Cronici, capitolul 20. Atunci forţele combinate ale lui Amon, Moab şi cei din muntele Seir, s-au ridicat împotriva lui Iosafat, regele lui Iuda, care reprezintă forţele combinate ale lumii lui Satan în această zi, ameninţând şi ridicându-se împotriva poporului lui Dumnezeu. În mod corespunzător, armata lui Iosafat nu a trebuit să folosească arme literale în această bătălie. Dar observaţi ordinea în care au ieşit să întâmpine duşmanii, sub instruire teocratică, precedată de cei care „trebuiau să-I cânte lui Iehova, şi să aducă laudă, într-o ordine de bătaie sfântă”, cu principala cântare: „Aduceţi-i mulţumiri lui Iehova, căci bunătatea Sa iubitoare este veşnică”. Observați, de asemenea, că acel cuvânt preliminar dat de rege: „Credeţi în Iehova, Dumnezeul vostru, ca să fiţi recunoscuţi; credeţi în profeţii Săi şi veţi prospera” (2 Cron. 20:20, 21, *AS*; comparaţi cu Luca 24:25, *NW*). Chiar înainte de aceasta, de îndată ce mesajul de asigurare a lui Iehova a fost primit prin intermediul lui Iahaziel, ca răspuns la rugămintea emoţionantă a regelui, leviţii „s-au ridicat să-l laude pe Iehova, Dumnezeul lui Israel, cu glas foarte puternic” – 2 Cron. 20:19, *AS*.

[22] Să continuăm să cântăm şi să continuăm să luptăm, până când însuşi Iehova va păşi ca „războinic”, şi prin Isus Cristos, puternicul „braţ al lui Iehova”, lupta se va încheia cu o victorie triumfătoare, iar „calul şi călăreţul lui i-a aruncat în mare” (Ex. 15:1, 3; Isa. 51:9, *AS*). Menţineţi-vă formaţiunea, respectaţi instrucţiunile Celui Atotputernic, şi astfel „închinaţi-vă lui Iehova într-o ordine de bătaie sfântă”.

Cuprins

Întrebări pentru studiu

1.Care este, în primul rând, responsabilitatea noastră şi cum trebuie să fie privită aceasta?
2. Ce a citat Pavel, descoperind scopul lui Dumnezeu referitor la Faraon?
3. Cum şi-a dezvoltat Pavel argumentul preliminar referitor la Israelul literal?
4. La ce concluzie ajunge apostolul, implicând ce principiu?
5. (a) Ce lecţie trebuie să fie învăţată şi de ce este ea importantă? (b) Care sunt condiţiile esenţiale pentru a te bucura de favoarea lui Dumnezeu?
6. Care sunt alte două principii descoperite atunci când Pavel citează Exodul 9:16?
7. Cum învaţă o lecţie importantă pentru astăzi primul din aceste principii?
8. Ce altă lecţie poate fi învăţată şi cum vom fi afectaţi personal?
9. Ce lecție valoroasă ne învaţă infinita măreţie a lui Dumnezeu?
10. Cum s-ar putea să ne simţim în contrast cu Moise şi David şi cum ne ajută în această privinţă Cuvântul lui Dumnezeu?
11. Cum trebuie să ne privim partea în serviciul Împărăţiei, cu perspectiva potrivită?
12. De ce este necesar să dăm atenție aspectului exterior în lucrarea lui Iehova?
13. Ce se poate învăța, pentru un serviciu eficient, din ilustrația cântatului?
14. Cum ajută smerenia și recunoștința să păstrăm armonia și unitatea?

15,16. Ce alte beneficii vor fi câştigate de pe urma acestor două calităţi şi la ce rezultat duc?

17. În ce fel suntem instruiți pentru serviciul sacru şi care este echipamentul nostru?
18. Cum și-a instruit şi echipat Isus discipolii și cu ce rezultat?
19. În ce mod practic putem aplica la noi aceste lucruri?
20. De ce este așa de importantă o atitudine corectă a inimii și ce binecuvântări speciale aduce în această zi?

21,22. Ce dramă profetică leagă strâns cântatul cu luptatul, ce aspecte accentuează şi la ce concluzie duce?

Când Cristos a fost pe pământ şi a scos demoni, de ce doreau aceştia să fie într-un trup de carne? De exemplu, cu o ocazie, demonii ce-i posedau pe oameni, au stăruit să li se permită să intre într-o turmă de porci. De ce? – T. C.., Pennsylvania.

Relatarea referitoare la aceşti doi oameni posedaţi de demoni se găseşte la Matei 8:28-32. Mai multe detalii sunt oferite în relatările lui Marcu şi Luca, deşi ei vorbesc ca şi cum ar fi fost doar un singur om posedat de demoni, probabil din cauză că cel despre care ei vorbesc a fost cel care a vorbit cu Isus pentru amândoi

(Marcu 5:1-16; Luca 8:26-35). Relatarea lui Marcu redă, în parte: „Când l-a văzut pe Isus de la distanţă, a alergat şi i-a făcut o plecăciune şi când a strigat cu voce tare, a zis: ‚Ce am a face eu cu tine, Isus, Fiul Dumnezeului Cel Prea Înalt? Te pun să juri pe Dumnezeu să nu mă chinui'. Căci Isus îi zisese: ‚Ieşi din om, spirit necurat!' Dar el a început să-l întrebe: ‚Care este numele tău?' Şi el i-a zis: ‚Mă numesc Legiune, căci suntem mulţi'. Şi el l-a rugat fierbinte de multe ori să nu trimită spiritele din ţinut. O turmă mare de porci era pe munte, hrănindu-se. Aşa că ei l-au rugat fierbinte, zicând: ‚Trimite-ne în porci, ca să intrăm în ei'. Şi el le-a permis. Odată cu aceasta spiritele necurate au ieşit şi au intrat în porci, şi turma a luat-o la goană spre mare, aproape două mii, şi s-au înecat în mare unul după altul" – Marcu 5:6-13, *NW*.

De ce a vrut legiunea acestor demoni sau spirite necurate să intre în porci în loc să fie alungaţi pur şi simplu? Dacă ei intrau în porci arătau celor care priveau de jur împrejur că erau scoşi din oameni într-un mod foarte puternic şi arăta paguba care venea peste creaturile de carne care deveneau posedate de demoni. Aceasta le demonstra acestor observatori umani puterea lui Isus asupra demonilor şi puterea demonică asupra creaturilor de carne. Toate acestea se potrivesc scopului lui Isus şi explică de ce le-a permis el spiritelor necurate să intre în porci, dar nu ar explica de ce au vrut demonii să intre în turma de porci. Ei nu erau interesaţi să facă mai extraordinară manifestarea puterii lui Isus asupra lor. Aşadar, care ar fi motivele lor pentru rugăminţile stăruitoare?

S-ar putea ca ei să aibă plăcere în aceasta, într-un mod sadic, nefiresc. Nu era obişnuit ca aceste creaturi spirit să invadeze un trup de carne, totuşi este evident că ele doreau să facă aşa uneori. Înainte de potopul din zilele lui Noe creaturi spirite rebele s-au aliat cu Satan şi s-au materializat în formă umană şi au convieţuit cu femei. Materializarea lor n-a fost doar una temporară, cu scopul de a transmite vreo descoperire omului, aşa cum făceau îngerii credincioşi uneori, ci a fost de natură permanentă şi pentru a le permite să se dedea la practici ce nu erau menite pentru ei în mod divin. Ei acţionau nefiresc pentru o creatură spirituală şi au dat naştere la urmaşi hibrizi, care erau sadici în comportamentul lor neruşinat (Gen. 6:1-4). Iehova Dumnezeu a pus capăt petrecerii lor desfrânate şi neascultătoare prin Potop, care a distrus trupurile umane de carne pe care şi le materializaseră şi i-a forţat să se întoarcă în formă spirituală pentru propria lor ocrotire.

După aceea, neavând putere să se materializeze în trupuri de carne pentru a fi folosite de ele, se pare că aceste creaturi spirituale căzute au făcut cel mai la îndemână lucru ce era în puterea lor, şi acesta a fost să invadeze trupul oamenilor care trăiau deja. Ei puteau avea în posesie aceste trupuri şi le puteau face să le satisfacă dorinţele lor sadice şi nefireşti. Era o formă de perversiune, exact aşa cum se cufundă în sodomie unii oameni degeneraţi şi folosesc în relaţii sexuale alţi bărbaţi, mai degrabă decât femei, şi se duc după animale inferioare pentru satisfacţii sexuale. Aşa că demonii, atunci când n-au putut rămâne în oameni, au vrut să li se permită să intre în porci.

Cuprins

Ce satisfacţie le-a oferit aceasta nu se ştie, dar trebuie să fi fost ceva legat de aceasta, care să le dea posibilitate să obţină o satisfacţie nefirească. Cu siguranţă, aceasta le-a dat oportunitatea să chinuiască şi să tortureze, să dea curs la dorinţe sadice, precum şi să ia parte la spiritul laş de gloată, atacând în bandă oameni, deoarece mulţi posedau o singură persoană, nu doar în cazul menţionat în întrebare, ci şi în alte cazuri (Mat. 12:43-45). Oamenii pervertiţi, anormali din punct de vedere sexual şi sadici obţin emoţii bolnăvicioase de pe urma crimelor sexuale şi a altor tipuri de violenţă, ca şi în cazul concubinei levitului şi a oamenilor din Gibea şi cazul celor doi îngeri de la Sodoma, pe care căutau să-i pângărească o gloată (Gen. 19:4-11; Jud. 19:22-25). Aşadar, creaturile spirit care şi-au abandonat Creatorul şi s-au pângărit, s-au înjosit cu rebelul Satan, au devenit nefireşti la intrarea lor în creaturi de carne şi, fără îndoială, au devenit ca prizonieri ai degradării lor şi pentru ei a devenit ceva obişnuit în încercarea de a-şi satisface dorinţele stării lor decăzute.

Nu există nici un motiv să credem că ei nu pot poseda persoane şi astăzi. Aceasta nu înseamnă că toţi acei bolnavi mintal sunt posedaţi astfel, căci nu sunt. Cu toate acestea, persoanele bolnave mintal, în starea lor slăbită, se pot prezenta ca ţinte mai vulnerabile pentru atacurile şi invaziile demonilor. Unii arată dovezi de posesie de demoni, în timp ce mulţi arată dovezi de simplă boală nervoasă sau de depresie. Astăzi trebuie să fim silitori în menţinerea unei măsuri ridicate de tărie spirituală, căci aceasta este calea de a respinge invazia demonilor, pentru a-i îndepărta din mintea şi trupul nostru. Noi suntem în siguranţă dacă ne punem şi ne păstrăm „armura completă de la Dumnezeu” – Efes. 6:10-17, *NW*.

Când serveşte ca minciună un adevăr spus pe jumătate

Cuvântul lui Dumnezeu este adevărul. Cum ar putea fi altfel, de vreme ce dreptatea este una din însuşirile principale ale lui Iehova şi „este imposibil ca Dumnezeu să mintă”? (Ioan 17:17; Evrei 6:18, *NW*). Acest fapt ne dă o puternică bază pentru credinţă, exact aşa cum profetul iubitor de bani Balaam a fost forţat să-i spună regelui Balac, care a oferit mită ca să-l facă pe Balaam să blesteme pe Israel: „Dumnezeu nu este om, ca să-şi calce cuvântul, nici fiinţă umană, ca să-şi schimbe gândirea” – Num. 23:19, *AT*.

În contrast direct cu Iehova Dumnezeu stă Satan Diavolul, despre care Isus Cristos, adresându-se liderilor religioşi din zilele sale, a zis: „El este mincinos şi tatăl minciunii” – Ioan 8:44, *NW*.

Bineînţeles, motivul pentru folosirea minciunii şi a înşelătoriei este unul egoist, dorinţa de a câştiga partea cuiva prin „mijloace cinstite sau înşelăciune”. Oamenii egoişti, în încercarea de a părea drepţi, sau pentru că îşi dau seama că nu pot scăpa cu minciuni sau înşelăciuni complete recurg la adevăruri spuse pe jumătate sau parţial, pentru a face o falsă impresie. Cu toate acestea, motivele lor ulterioare ce îi îndeamnă la o astfel de cale de acţiune şi rezultatul care îi orbeşte pe oameni, faţă de cele mai bune interese ale lor, îi fac pe aceşti furnizori de

Cuprins

jumătăţi de adevăruri vinovaţi înaintea lui Dumnezeu ca şi cum ar fi declarat minciuni complete.

Un exemplu flagrant de adevăr spus pe jumătate, ce serveşte ca minciună, a apărut în revista *Collier* din 4 octombrie, 1952. Vorbind despre progresul traducerii Bibliei în limba engleză scriitorul face următoarea afirmaţie pe jumătate adevărată: „În 1525, primul Nou Testament în limba engleză a fost tipărit în Germania şi a fost introdus prin contrabandă în Anglia, unde a fost citit peste tot, în ciuda opoziţiei funcţionarilor bisericii (ei erau în neînțelegere cu William Tyndale)".

Ce a înţeles publicul din acea afirmaţie spusă în paranteză? Pur şi simplu că exista o neînţelegere personală între „biserică" şi Tyndale. Puteau ei, sau apreciau ei, că era chestiunea de a oferi oamenilor obişnuiţi o Biblie în limba lor? Înţelegeau ei din aceasta că clerul romano catolic din zilele lui Tyndale era aşa de notoriu ignorant cu privire la Cuvântul lui Dumnezeu, încât Tyndale a spus: „Dacă Dumnezeu îmi cruţă viaţa, în scurt timp voi face ca un băiat care mână plugul să cunoască mai mult din Scripturi decât cunoaşte acum marele corp al clerului"?

Puteau cititorii să înţeleagă din această afirmaţie spusă în paranteză că exista aşa de multă împotrivire faţă de punerea Bibliei în formă tipărită, încât el a constatat că „nu exista nici un loc unde să faci lucrul acesta în toată Anglia", fiind necesar ca el s-o facă pe continent? Înţelegeau ei că neînţelegerea cu „biserica" era atât de serioasă încât au fost trimişi spioni să-l prindă pe Tyndale chiar în afara Angliei; că unul din aceştia, pozând ca prieten interesat de traducerea Bibliei, l-a trădat pe Tyndale, făcând ca acesta să fie spânzurat şi apoi ars pe rug? Înţelegeau ei din aceasta că ultimele cuvinte ale lui Tyndale au fost: „O, Doamne, deschide ochii regelui Angliei"? Nu, ei nu înţelegeau. Toate acestea sunt ascunse de adevărul spus pe jumătate din paranteză, „ei erau în neînţelegere cu William Tyndale".

O impresie care durează

Oraşul New York este mare. Lucrurile mici trec neobservate. Chiar lucrurile mari par nesemnificative, dacă, bineînţeles, nu ies în evidenţă precum faimoasele zgârie-nori. Oraşul New York, totuşi, poate fi impresionat şi congresul internaţional al martorilor lui Iehova din anul 1950 a făcut lucrul acesta. Oraşul şi-a ridicat „sprâncenele" şi „umbla cu nasul pe sus" când a auzit de mulţimile extraordinare de pe stadion. Ziarele au devotat mult spaţiu pentru fotografii şi articole, recunoscând uimirea şi surpriza.

Conservatorul New York *Times* remarca: „Casey Stengel şi yankeii lui probabil nu ştiu nimic despre asta totuşi, dar un oraş micuţ [nu aşa micuţ cu 75.000 persoane] s-a născut ieri în tribunele stadionului Yankee şi peste stradă de acesta. … Sute de tineri, oameni în vârstă şi femei au muncit toată ziua. … Toţi s-au oferit să muncească voluntar, fără plată. Ei şi-au făcut treburile în linişte, cu dragă inimă şi eficient. … N-a existat nici o confuzie. Inspectorul de la departamentul pentru sănătate spunea: „Sunt fascinat. N-am mai văzut ceva care să meargă aşa lipsit de

Cuprins

piedici până acum". Câteva zile mai târziu *Times* raporta că „munca din zori şi până în seară a echipajului de curăţare a fost un lucru de minune pentru poliţia din New York şi departamentul salubritate. Ambele departamente recunosc faptul că mulţimea de la congres a fost cea mai curată din istoria stadionului". Funcţionarii de la poliţie, oamenii de afaceri, proprietarii pensiunilor, toţi şi-au schimbat părerea datorită congresului.

După doi ani aceştia mai vorbesc despre congres. Impresia lăsată de martorii lui Iehova din toată lumea a fost una de durată. Valoarea repetării congresului în anul 1953, la o scară mult mai mare, nu poate fi subliniată în mod exagerat. Fiecare serv dedicat ar trebui să simtă magnitudinea acestui congres şi să aprecieze profund necesitatea prezenţei. Opt zile în oraşul New York petrecute de tine poate însemna o eternitate de existenţă în lumea nouă pentru una din alte oi ale Domnului. Gândeşte-te la asta!

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

1 APRILIE 1953 Nr. 7

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

SĂ FACEM LUCRAREA APROBATĂ DE DUMNEZEU	- Pag.223
„EI ZIC, DAR NU FAC”	- Pag.231
ADEVĂRUL DIN BIBLIE TE FACE LIBER	- Pag.233
MATURITATE PRIN SPIRIT	- Pag.237
RĂSCUMPĂRAREA CORESPUNZĂTOARE	- Pag.238
„NU ZĂBOVI ÎN AFACERILE TALE”	- Pag.242
ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI	- Pag.251

“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul ”Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delicvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

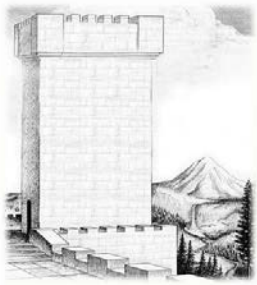
Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Cristos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

1 aprilie 1953 **Nr 7.**

Să facem lucrarea aprobată de Dumnezeu

„Nu zăboviţi în lucrările voastre.
Fiţi plini de râvnă cu spiritul.” – Rom. 12:11

1 IEHOVA urăşte lenevia. Trântorii şi chiulangiii sunt, în mod sigur, o urâciune pentru El. Cei indiferenţi şi indolenţi în lucrarea lor nu pot spera să aibă binecuvântarea sau aprobarea Celui care a muncit cu zel şi osteneală de neegalat, chiar de la începutul creaţiei. „Tatăl Meu lucreaza până acum”, a spus Isus „şi eu încă lucrez” (Ioan 5:17). Iehova nu oboseşte niciodată în lucrarea Sa. El nu oboseşte şi nu se plictiseşte niciodată în a face ceea ce îşi propune să realizeze. El n-o lasă niciodată mai încet şi nu renunţă înainte de a obţine un succes complet. „Nu ştii? Nu ai auzit? Dumnezeul cel veşnic, Iehova, Creatorul marginilor pământului, nu oboseşte, nici nu osteneşte”. Chiar şi numele său, Iehova, Îl defineşte pe Cel Prea Înalt şi Cel Măreţ ca un Dumnezeu al scopului şi al activităţii, căci acesta derivă dintr-un cuvânt legat de acţiune, forma cauzală a verbului ebraic *havah*. „Eu Îmi propun şi tot Eu voi înfăptui”, spune El. Deci, după o perioadă de timp incomensurabilă, îl găsim pe Iehova stăruind, încă, în mod credincios, în nemaipomenita Sa lucrare, achitându-se de uriaşele Lui responsabilităţi, atât de Creator al Universului, cât şi de Domn Suveran şi Guvernator Veşnic – Isa. 40:28; 46:11, *AS*.

2 Gândiţi-vă, pentru un moment, ce întindere vastă acoperă Universul material al Creatorului şi anume porţiunea limitată atât de explorată de om. Galaxia noastră sau Calea Lactee, alcătuită din nu mai puţin de 3 mii de milioane de stele, este atât de neînchipuit de mare, încât o rază de lumină care călătoreşte cu senzaţionala viteză de 186.000 mile pe secundă, are nevoie de peste 33.000 de ani să îi parcurgă diametrul. Şi totuşi, acest sistem de stele nu reuşeşte să umple, sub nicio formă, spaţiul cosmic. În perimetrul exterior accesibil telescoapelor actuale, au fost găsite şi fotografiate o mulţime de alte universuri şi sisteme galactice. Minuni stelare ce zguduie imaginaţia! Există stele atât de grele, încât 2,54 cm cubi din componenta lor cântăreşte aproximativ 1.000.000 de kilograme. Sunt unele stele atât de mari, încât diametrul lor este de şaisprezece ori mai mare decât distanţa de la pământ la soare.

Cuprins

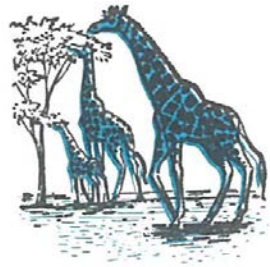
Sunt stele atât de rapide, încât ciculă în jurul orbitelor lor cu o viteză mai mare de 1.600.000 mile pe oră. Mai mult decât atât, aceste miriade de obiecte cereşti nu au fost aruncate laolaltă într-un amestec dezordonat, nici nu hoinăresc într-o confuzie haotică. Nu, fiecare stea, fiecare planetă, fiecare constelaţie şi fiecare galaxie este guvernată de legi de mişcare stabilite de Iehova. Fiecare îşi urmează cursul său bine stabilit. De sute de milioane de ani, fiecare acţionează după un program precis şi foarte exact. Într-adevăr, acestea sunt exemple superlative ale măiestriei lui Iehova! „O, Iehova, cât de numeroase sunt lucrările tale! Tu pe toate le-ai făcut cu înţelepciune” – Ps. 19:1; 104:24, *AS*; Isa. 40:26; Rom. 1:20.

3 Acum gândiţi-vă ce foarte, foarte mică părticică reprezintă pământul nostru în întinderea nemărginită a spaţiului cosmic şi totuşi Iehova Dumnezeu nu i-a pierdut urma sau nu a neglijat niciun detaliu în a-l face potrivit ca locuinţă a omului. Tot ce ne înconjoară sunt specimene extraordinare ale delicatei şi artisticei lucrări de maestru a Creatorului, atât a formelor microscopice, cât şi a celor mari, fiecare fiind o minune copleşitoare demnă de luat în seamă. El nu s-a dat înapoi de la nicio muncă sau nici un efort pentru a satisface nevoile fiecărei creaturi vii, ale omului şi ale animalelor în egală măsură (Gen. 1:29, 30; 3:21). „Iehova este bun cu toţi; şi îndurările Lui calde sunt peste toate lucrările Lui. Toate lucrările Tale Îţi vor aduce mulţumiri, Iehova! … Tu le dai hrană la timpul potrivit, îţi deschizi mâna şi satisfaci dorinţa fiecărui lucru viu” (Ps. 145:9, 10, 15, 16, *AS*). Da, toată creaţia însufleţită şi neînsufleţită mărturiseşte precizia, energia şi zelul neobosite ale marelui Maestru. Nimeni nu poate găsi, pe bună dreptate, vreun defect în lucrarea Sa. Ea este perfectă. El nu este nici neglijent, lent sau, nici într-un caz, în întâziere. Iehova îşi împlineşte toate scopurile declarate exact la timp – Deut. 32:4; 2 Pet. 3:9.

4 Munca, munca bună, folositoare, ce necesită folosirea coordonată a minţii şi a muşchilor, se numără, de asemenea, printre îngrijirile iubitoare ale lui Dumnezeu pentru om (Gen. 1:28; 2:15; 9:1, 7). Chiar porunca Sabatului a fost la început una de lucru, mai degrabă decât de odihnă; căci dacă scopul lui Dumnezeu ar fi fost ca omul să lenevească majoritatea timpului şi să lucreze cât mai puţin posibil, atunci el ar fi spus, în esenţă: „Să leneveşti şase zile, dar în a şaptea poţi să lucrezi”. Nu, nu aşa! De departe, mare parte din energia şi timpul omului urmau să fie folosite în muncă profitabilă şi aceasta pentru binele omului şi spre lauda Creatorului său. Aşadar, cei care speră să aibă aprobarea lui Dumnezeu, trebuie să preia lucrarea pe care El le-a atribuit-o, cu zel entuziast (inspirat de Dumnezeu). Ei trebuie să-şi abordeze numirile cu hotărâre şi sârguinţă, stăruind în acestea, în ciuda eforturilor lui Satan Diavolul, adversarul lui Dumnezeu şi al omului, de a-i încetini, de a-i întoarce sau de a-i face să renunţe definitiv. Şi cât de fericiţi sunt aceia care continuă să lucreze, căci nu doar că aceştia prosperă şi au succes, în cele din urmă, dar de-a lungul drumului şi culeg roade mulţumitoare pentru lucrarea lor, sub formă de bucurie şi mulţumire fără margini. Acest principiu divin este minunat ilustrat în următorul exemplu.

Cuprins

5 Isus Cristos, iubitul şi singurul Fiu născut al lui Iehova Dumnezeu, în existenţa sa preumană în calitate de *Logos* (însemnând Purtatorul de cuvânt sau Cuvântul lui Dumnezeu) s-a bucurat de la început de privilegiul unic şi rar de a lucra alături de Tatăl său în sarcina monumentală de construire a acestui univers. „Toate lucrurile au venit în existenţă prin El şi nici măcar un singur lucru n-a venit în existenţă fără El” (Ioan 1:1-3, 10, *NW*; 1 Cor. 8:6; Col. 1:16). După ce a încheiat în mod credincios această sarcină, acest asociat apropiat al Creatorului a fost trimis pe pământ într-o triplă misiune specială. În calitate de creatură umană a pus mărturie despre adevărul care îi face liberi pe oameni, şi-a dat viaţa umană perfectă ca răscumpărare pentru omul decăzut şi sub cea mai mare asuprire satanică s-a dovedit demn de a fi justificatorul lui Iehova, demn să stea pe marele tron al lui Iehova, ca rege al lumii noi a dreptăţii – Ioan 8:32, 45, 46; 18:37; Mat. 20:28; Tim. 2:6; Tit 2:14; Filip. 2:5-11; Evr.4:15; 5:8, 9.

6 Fără să murmure, fără să se răzvrătească, fără să se plângă sau să găsească vreo vină acestei misiuni pământeşti, omul Isus a înaintat cu un zel înflăcărat şi mistuitor (Ps. 69:9; Ioan 2:17). A lucrat zi şi noapte, neglijându-şi interesele personale, comfortul, avantajele şi dorinţele. „Nu cum doresc eu, ci cum doreşti Tu,” aceasta a fost rugăciunea lui către Tatăl ceresc. „Trebuie sa facem lucrările Celui care m-a trimis cât este ziuă; se apropie noaptea când niciun om nu mai poate să lucreze”. „ Mâncarea mea este să fac voinţa Celui ce m-a trimis şi să-i închei lucrarea” (Mat. 26:39; Marcu 14:36; Luca 22:42; Ioan 4:34; 5:30; 6:38; 9:4, *NW*). Greutăţi, persecuţii, ruşine, batjocură, plăceri sau antipatii personale, Isus nu a permis nici unuia dintre aceste lucruri să-l dea la o parte sau să îl împiedice să îndeplinească scopul drept al lui Iehova cu privire la el – Evrei 12:2, 3.

7 Acum, lucrul cu plugul şi seceratul sunt munci adevărate, munci grele care necesită multă forţă, răbdare şi perseverenţă. Nu este o muncă pentru omul leneş. „Leneşul nu ară toamna; deci [în anul următor] la seceriş caută în zadar să strângă roade” (Prov. 20:4, *AT*). „Cine strânge vara este un fiu înţelept, dar cine doarme în timpul secerişului este un fiu care aduce ruşine” (Prov. 10:5, *AS*). Isus a fost un fiu foarte înţelept şi nu a adus ruşine Tatălui său. A fost pe deplin conştient de faptul că trebuie făcută o mare lucrare de seceriş, deşi lucrători erau puţini. (Mat. 9:37). Aşadar, el a străbătut ţinutul în lung şi în lat, pe jos, ţinեţi minte, vizitând toate oraşele şi toate satele, vindecând pe cei bolnavi, pe cei năpăstuiţi, mângâindu-i pe cei săraci şi asupriţi, aducându-i laolaltă pe cei asemenea grâului din petecul de teren cu buruieni al apostaziei din acea naţiune (Mat. 4:23, 24; 9:35, 36; 14:14; Marcu 1:38, 39). Întradevăr, Isus a fost un om foarte ocupat! Cu greu găsea câte un loc izolat în care să se odihnească, adesea nici măcar ca ocazie să ia masa singur, în linişte (Mat. 14:13; Marcu 3:20; 6:31-34; Luca 4:42, 43). Prin urmare, în noaptea de Paşte a anului 33 A.D., exact la timp, aşa cum a fost prezis în profeţiile din vechime, Isus a putut să îi raporteze Tatălui său: „Te-am glorificat pe pamânt, am sfârşit lucrarea pe care mi-ai dat-o să o fac”. Deci, prin faptul că a preluat cu seriozitate numirea divină şi a perseverat în ea, Isus a fost capabil s-o încheie, să

Cuprins

câştige marea victorie şi să primească aprobarea preţuită a lui Iehova – Ioan 17:4; 19:30; Mat. 17:5, *NW*.

Organizaţia de serviciu stabilită

8 Isus ştia că în anii următori închinarea curată a lui Iehova se va extinde până la marginile pământului. Aceasta necesita o organizare teorcratică eficientă, aşa că la începutul serviciului său, Isus şi-a adunat un grup de discipoli cărora le-a oferit o instruire şi o formare speciale pentru lucrarea ce stătea înainte. Observaţi ce fel de indivizi a ales ca să îi fie tovarăşi apropiaţi. Nu aristrocaţi leneşi şi trândavi, sau Farisei indolenţi şi paraziţi ai acelor zile. Discipolii lui Isus au fost mai degrabă aleşi, în cea mai mare parte, din rândul clasei muncitoare – pescari bădărani, colectori de taxe harnici, bărbaţi şi femei activi, pe care se putea bizui că aveau să ducă la bun sfârşit ce începeau. Şi era un lucru bun faptul că erau oameni ambiţioşi şi energici, pentru că se cerea multă muncă de la ei. Asemenea lui Isus, şi ei aveau să fie martori şi învăţători printre naţiuni, predicatori şi proclamatori ai veştii bune a împărăţiei cerului. Şi ei au trebuit să muncească din greu la secerişul grâului împreună cu „Stăpânul secerişului" – Luca 10:2, *NW*.

9 Pe durata celor trei ani şi jumătate de serviciu Isus le-a dat acestor urmaşi ai săi sfaturi privind închinarea corectă, devotamentul şi serviciul pentru Dumnezeu, cât şi instrucţiuni despre legile fundamentale ce guvernează organizaţia teocratică, anume, principiile de bază ale iubirii, adevărului şi dreptăţii. Acest lucru a fost necesar pentru că, în viaţa lor dinainte, când erau înstrăinaţi de Dumnezeu, mintea acestor bărbaţi şi femei fusese formată după modelul acestei lumi vechi. Acum ei erau scoşi din întuneric la lumină glorioasă, pentru a călca pe urmele lui Isus, devotaţi cum a fost el faţă de închinarea curată şi nepătată a lui Iehova Dumnezeu. Aşadar, ei trebuiau să îşi schimbe felul de a gândi, să scape de ideile false, de practici şi noţiuni preconcepute bazate pe raţionamente umane, de concepţii şi tradiţii inventate de om. Din acel moment ei aveau să fie parte din naţiunea sfântă de regi şi preoţi, pe deplin devotată lui Dumnezeu şi împărăţiei Sale drepte sub Cristos. De aceea, ei nu s-au dat înapoi de la nimic, ci şi-au dedicat viaţa în serviciul lui Dumnezeu, consacrându-şi tot ce aveau, inima, sufletul, puterea, averea şi mintea în serviciul Său. De acum înainte ei aveau să fie guvernaţi de o regulă de comportament complet nouă, cea a iubirii. „Vă dau o poruncă nouă, să vă iubiţi unii pe alţii, cum v-am iubit Eu, aşa să vă iubiţi unii pe alţii. Prin aceasta vor cunoaşte toţi că sunteţi discipolii mei, dacă veţi avea dragoste unii pentru ceilalţi". În mod sigur, nu era o sarcină uşoară să-şi schimbe modul de a gândi, pentru un nou mod de viaţă, ci necesita mult efort şi străduinţă din partea fiecăruia – Marcu 12:29-31; Ioan 13:34, 35, *NW*.

10 Apoi, de asemenea, pe lângă faptul că Isus a dat instrucţiuni verbale, şi-a luat discipolii cu el în lucrarea de mărturie din casă în casă şi din cetate în cetate, pentru ca aceştia să înveţe practic cum să-şi folosească numirea de a predica, cum să fie eficienţi în lucrarea lor şi minuţioşi în acoperirea teritoriului. Şi, din când în când, aceşti martori proaspăt instruiţi erau trimişi singuri, ca să cîştige experienţă

Cuprins

valoroasă, punând în practică pe teren ce fuseseră învăţaţi în clasă (Mat. 10:1-11:1; Luca 10:1-17). Bineînţeles, instruirea acestor alți membri ai organizaţiei teocratice punea o sarcină în plus asupra lui Isus, deoarece deseori era necesar să le ofere, în particular, instruire suplimentară, după ore lungi de predicare obositoare pentru mulţimi. Dar Isus nu s-a plâns. El nu se uita la ceas, nici nu lucra sub ochii critici ai unui şef, care l-ar fi penalizat pentru orele suplimentare fără să îi ofere vreun bonus (Mat 13:1-16, 36-43; 24:3). Şi pentru că Isus a fost atât de sârguincios în observarea fiecărui detaliu, el a avut succes în punerea bazelor pentru o bună organizaţie de serviciu, o societate de servi creştini, una compusă din persoane care nu erau doar muncitori harnici, ci și guvernate de principii teorcratice, persoane care au recunoscut că Isus Cristos, prin numire divină, conduce activitatea organizaţiei până la sfârşitul acestui sistem de lucruri – Mat. 24:14; 28:19, 20, *NW*.

11 Fără îndoială, creştinismul a fost plantat pe un pământ bun ca o viţă nobilă. „Eu sunt adevărata vită” spunea Cristos „şi Tatăl meu este vierul. Eu sunt viţa şi voi sunteţi mlădiţele. Cel care rămâne în uniune cu mine şi eu în uniune cu el, acela va aduce multe roade, pentru că despărţiţi de mine nu puteţi face nimic” (Ioan 15:1, 5, *NW*). Spiritul lui Dumnezeu sau puterea Sa activă a fost, cu siguranţă, peste această organizaţie teocratică şi ca rezultat, acum, după mai bine de 1900 de ani, această tulpină de viţă fertilă, împreună cu mlădiţele sale care se răspândesc, continuă să aducă o abundenţă de roade bune, dătătoare de viaţă, roadele Împărăţiei, spre lauda lui Iehova Dumnezeu, marele Cultivator. Şi unde se găseşte astăzi o astfel de organizaţie dreaptă şi roditoare? Unde se află o organizaţie teocratică, sub conducerea Autorităților Superioare, Iehova Dumnezeu şi Isus Cristos? Unde este astăzi acel grup de adevăraţi urmaşi ai lui Cristos care fac lucrarea aprobată de Dumnezeu, extinzând închinarea curată a lui Iehova până la marginile pământului?

Faptele creştinătăţii dezaprobate

12 Zgomotoşi şi plini de aroganţă, liderii Creştinătăţii se laudă că aceasta este organizaţia favorită a lui Dumnezeu. Dar o scurtă examinare a faptelor şi a roadelor pe care le aduce aceasta şi orice căutător al adevărului ar putea să se convingă că, de fapt, Creştinătatea este orice altceva decât creştină. Citiţi-i ziarele şi revistele, ascultaţi-o vorbind la radio sau la programele de televiziune, priviţi-i comportamentul în general. Ce imagine respingătoare afişează! În fiecare birou şi departament al acestui sistem corupt „ sunt evidente faptele firii pământeşti şi sunt acestea: curvia, necurăţia, comportamentul desfrânat, idolatria, practica spiritismului, ura, cearta, gelozia, mâniile, neînţelegerile, dezbinările, sectele, pizmele, beţiile, desfrâul şi alte lucruri asemănătoare” – Gal. 5:19-21, NW.

Cuprins

13 Nici chiar apostolul Pavel, dacă ar fi trăit astăzi, nu ar fi putut descrie mai bine faptele Creştinătăţii. Nu doar printre laicii de rând din multele denominaţii religioase se observă o tendinţă descendentă în comportament desfrânat, necurăţie şi adulter, ci delincvenţa spirituală se manifestă şi printre a lor clasă a clerului. Marii ei lideri religioşi au făcut pe curva, pe faţă, cu conducătorii politici, militari şi comerciali ai lumii. Au făcut acest lucru prin faptul că sprijină planuri de dominaţie mondială anti-Cristos (planuri precum Liga Naţiunilor şi Organizaţia Naţiunilor Unite); semnând înţelegeri şi concordate active cu nemiloşi dictatori mondiali (Hitler, Mussolini); şi făcând jurăminte de credinţă conducătorilor răi ai acestei lumi (pentru şefii comunişti roşii din spatele Cortinei de Fier) ca si cum astfel de oameni păgâni ar fi „stăpânirile înalte" de care Creştinii trebuie să sculte – Rom. 13:1; Apoc. 17:1, 2.

14 Mai mult, aşa după cum spune apostolul, toate formele de idolatrie sunt practicare în cadrul graniţelor Creştinătăţii. Spiritualişti care sunt într-o constantă comunicare cu demoni răi nelegiuiţi înfloresc în toate marile ei oraşe. Ura ei, certurile, geloziile şi mânia, izbucnesc adesea în războaie internaţionale şi în flăcările acestor conflicte necruţătoare, vieţile a milioane de oameni nevinovaţi sunt stinse. Certurile, dezbinările, sectele, invidia printre Catolici, Protestanţi şi Ortodocşi, sunt prea numeroase pentru a fi menţionate. Cât despre accesele de beţie, desfrânările şi plăcerile ameţitoare ale Creştinătăţii, acestea au făcut, în mod sigur, ca locuitorii pământului să se clatine încoace şi încolo, înainte şi înapoi, ameţiţi de vinul adulterului fermentat al Babilonului modern.

15 Pavel i-a scris lui Timotei, avertizând că în zilele din urmă ale acestui sistem de lucruri va lua naştere o societate degenerată ca aceasta: „Să ştii că în zilele din urmă vor fi timpuri critice. Căci oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, lăudăroşi, trufaşi, hulitori, neascultători de părinţi, fără recunoştinţă, fără bunătate iubitoare, fără afecţiune firească, nedeschişi nici unei înţelegeri, clevetitori, fără stăpânire de sine, neîmblânziţi, neiubitori de bine, trădători, încăpăţânaţi, îngâmfaţi, iubitori mai mult de plăceri decât de Dumnezeu, având doar o formă de devotament, dar tăgăduindu-i puterea" (2 Tim. 3:1-5, *NW*). În mod evident, Creştinătatea este putredă până la inimă, altfel nu ar putea produce o cultură aşa de sălbatică cu fructe stricate ca şi acestea. „Îi veţi cunoaşte după roade" pentru că „orice pom bun face roade bune, dar pomul stricat face roade rele" – Mat. 7:16, 17, *NW*.

16 Boala Creştinătaţii este cauzată de lipsa de hrană spirituală corespunzătoare, care, la rândul ei, se datorează leneviei sale, indiferenţei şi dorinţei de a dormi. „Lenea se sfârşeşte într-un somn adânc şi omul indolent va înfometa. Omul leneş îşi bagă mâna adânc în farfurie; şi nu va face nici atât cât să şi-o ducă la buze". Dacă Creştinătatea ar fi dat atenţie la vorbele acestui om înţelept ar fi putut învăţa o lecţie de la modesta furnică. „Du-te la furnică, leneşule, uită-te la căile ei şi

Cuprins

înţelepţeşte-te! Căci ea n-are nici căpetenie, nici supraveghetor, nici şef, totuşi îşi pregăteşte hrana vara şi strânge în timpul secerişului. Până când vei sta culcat leneşule? Când te vei trezi din somnul tău? ‚Lasă-mă să mai dorm puţin, încă puţin! Lasă-mă să îmi mai încrucişez mâinile puţin, să mă odihnesc?' – da, şi sărăcia va veni peste tine şi lipsa te va birui" – Prov. 6:6-11; 19:15, 24, *Mo*.

17 Sau, după cum descriu corespunzător, şi alte Proverbe, starea jalnică a Creştinătăţii adormite, ea doar se întoarce de pe-o parte pe alta în patul său, precum se mişcă o uşă în balamale, când este îndemnată de Cuvântul lui Dumnezeu al adevărului. Dispreţuieşte sfatul lui Iehova, este foarte înţeleaptă după părerea ei, mândră şi arogantă până la extrem. Toată casa ei este eplină de găuri ca o sită şi în multe locuri acoperişul s-a prăbuşit peste ea, cu toate acestea este prea leneşă să îl repare. Domenile sale religioase nu sunt altceva decât teritorii pline de spini crescuţi peste masură cu superstiţii pagâne ţepoase, tradiţii iritante si doctrine otrăvitoare despre demoni, cu toate acestea ea preferă să doarmă şi să viseze la iubiţii ei din trecut şi prezent. „Am trecut pe lânga ogorul uni leneş şi pe lângă via unui om fără minte şi totul era plin de mărăcini şi acoperit de urzici, iar zidul de piatră era prăbuşit. M-am uitat şi am meditat; am văzut şi am învăţat o lecţie. ‚Puţin somn, puţină aţipeală, puţină încrucişare a mâinilor ca să te odihneşti' – şi sărăcia va veni peste tine ca un hoţ şi lipsa ca un om înarmat" – Prov. 24:30-34, *AT*; 26:14-16; Ecl. 10:18, *Le*.

18 Dovezi copleşitoare demonstrează cum Creştinătatea este apostată, o viţă de vie degenerată şi creştină doar cu numele. A avut toate ocaziile să fie o organizaţie roditoare, spre lauda lui Dumnezeu dar, asemenea naţiunii necredincioase a lui Israel, este prea nepăsătoare şi prea leneşă. Prototipului ei, Israelul literal, a fost sădit ca o viţă nobilă şi i-a fost atribuit sarcina de a cuceri teritoriul dat de Dumnezeu şi atâta vreme cât au înaintat cu treaba, au prosperat. Totuşi, nu peste multă vreme, au început s-o lase mai încet, adoptând o atitudine indiferentă cu privire la numirea lor divină şi în cele din urmă au renunţat complet. În raţionamentul lor leneş părea mai uşor să se compromită cu naţiunile închinătoare la demoni, care erau intruse în ţară, decât să le alunge prin luptă. Întorcându-se spre interesele lor egoiste şi personale, aceştia au suferit eşecuri după eşecuri şi înfrângeri după înfrângeri. Ca naţiune au eşuat să se ţină de închinarea curată a lui Iehova. Ca naţiune ei nu au reşit să respecte legile drepte ale lui Iehova. Ca naţiune ei au eşuat să fie martori credincioşi, păstrători ai legământului lui Iehova înaintea altor naţiuni din jurul lor.

19 Deci, la fel s-a întâmplat şi în cazul Creştinătăţii mizerabile şi din aceleaşi motive. Ea a eşuat să se ţină de închinarea curată a lui Iehova dar, în schimb, s-a compromis, practic, cu toate formele de demonism care există. Ea a păcătuit, a schimbat şi a încălcat fiecare lege şi poruncă din Biblie. În consecinţă, „şi pământul a fost pângărit de locuitorii lui; căci ei au călcat legile, au schimbat poruncile şi au călcat legământul cel veşnic". Creştinătatea, aşadar, a pierdut privilegiile speciale de a fi martori ai lui Iehova în acest timp al sfârşitului – Isa. 24:5.

Cuprins

Organizaţia aprobată de Dumnezeu este identificată

20 Ah da! În ciuda insuccesului nefericit al Creştinătăţii, Iehova Dumnezeu are astăzi pe pământ o organizaţie adevărată, zeloasă şi care îşi păstrează legământul, formată din cei care urmează cu credincioşie modelul stabilit de Cristos. Aşa cum primii discipoli ai lui Isus au fost adunaţi şi separaţi de necredinciosul Israel, pentru a fi un popor special pentru numele lui Dumnezeu, tot la fel, astăzi, bărbaţi şi femei din toate categoriile sociale, de mai multe limbi şi naţionalităţi, sunt chemaţi din sistemele babiloniene ale creştinătăţii pentru a forma o societate creştină adevărată, nucleul unei societăţi a lumii noi, dacă doriţi (1 Petru 2:9). Ei sunt încă în această lume veche, este adevărat, dar nu fac parte din ea, nu iau parte la disputele politice, la tranzacţiile ei comerciale şi la planurile ei economice, sau la mişcările ei religioase (Ioan 17:16;. Filip. 2:15). În schimb, îsi pun speranţa şi încrederea în Împărăţia lui Dumnezeu şi se roagă cu ardoare pentru succesul ei complet şi triumfător la Armaghedon. Aceştia sunt guvernaţi de principiile teocratice de iubire, adevăr şi dreptate. Ei observă cele două mari porunci, arată iubire pentru Iehova şi arată iubire pentru aproape, şi din acest dublu motiv merg printre oameni să mângâie văduve şi pe cei ce au suferit pierderi grele în necazurile lor şi avertizându-i pe cei răi de distrugerea iminentă. Ei refuză totdeauna să se compromită cu dictatori nelegiuiţi şi conducători lumeşti corupți, şi astfel se păstrează nepătați de acest sistem de lucruri satanic – Marcu 12:28-31; Iac. 1:27.

21 Nu este o sarcină grea să recunoşti şi să identifici organizaţia văzută a lui Dumnezeu, pentru că nu sunt multe, nici măcar câteva, există doar o singură organizaţie care urmăreşte calea de acţiune mai sus menţionată şi anume, martorii lui Iehova. Inseparabil asociată cu această cunoscută organizaţie, cunoscută pretutindeni, este servul ei legal şi agenţia sa de conducere, Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere. Doar martorii lui Iehova şi asociaţii lor poartă roadele Împărăţiei prin proclamaţie publică (Evrei 13:15). Doar ei proclamă vestea bună că împărăţia lui Dumnezeu, sub Cristos, este singura speranţă a omului. Niciun alt grup, corp, asociaţie, societate sau organizaţie nu proclamă că împărăţia lui Dumnezeu este, de fapt, stabilită în ceruri şi că, în scurtă vreme, acest guvern ceresc va transforma pământul într-un paradis glorios unde răutatea şi violenţa vor fi înlocuite de perfecţiune şi pace. Ce privilegiu înalt şi deosebit să fi angajat într-o lucrare ca aceasta! Ce onoare unică să fi asociat cu organizaţia lui Iehova, făcând lucrarea aprobată de Dumnezeu!

Întrebări pentru studiu

1.Ce exemplu fixează Iehova în ce priveşte lucruarea şi cum îi priveşte El pe cei leneşi şi neglijenţi?

2. Care sunt câteva din exemplele superlative ale măiestriei lui Iehova?

3. În ce moduri s-a îngrijit Iehova de om şi ce mărturiseşte toată creaţia?

4. (a) Ce îngrijire a făcut Iehova ca omul să lucreze şi de ce? (b) Cum ar trebui să abordăm o numire făcută de Iehova şi de ce?

Cuprins

5. (a) De ce privilegii de lucrare s-a bucurat Isus în existenţa sa preumană? (b) Ce triplă misiune a împlinit el pe pământ?
6. Cu ce atitudine mentală a înaintat Isus în lucrarea dată de Dumnezeul său şi ce anume a ignorat?
7. Ce anume implică lucrarea de seceriș și cum a confirmat lucrul acesta calea de acțiune a lui Isus?
8. Ce fel de persoane a adunat Isus pentru organizaţia sa de serviciu şi de ce?
9. Ce fel de instrucţiune le-a dat Isus urmaşilor săi? De ce a fost necesar lucrul acesta şi cum au răspuns ei?
10,11. (a) Ce instruire practică le-a dat Isus discipolilor săi şi ce a necesitat aceasta din partea lui? (b) Ce fel de organizaţie a rezultat?
12-14. Ce dovezi există în mijlocul liderilor religioşi şi a „laicilor”, arătând cum creştinătatea nu este adevărata viţă-de-vie?
15. Ce arată împlinirea lui 2 Timotei 3:1-6 referitor la starea creştinătăţii?
16,17. (a) Care este cauza bolii creştinătăţii? (b) Ce scripturi descriu, în mod potrivit, atitudinea ei faţă de lucrare?
18,19. În ce privințe calea de acţiune urmată de creştinătate astăzi este aceeaşi cu cea luată de Israelul apostat?
20,21. (a) Ce dovezi arată că Dumnezeu are pe pământ o organizaţie ce urmează exemplul stabilit de Isus Cristos? (b) De cine este condusă această organizaţie şi ce mesaj este vestit de aceasta?

„Ei zic, dar nu fac”

REFERITOR la liderii religioși ai zilelor sale, Isus a spus odată: „Cărturarii și fariseii stau pe scaunul lui Moise. Așadar, toate lucrurile pe care vi le spun, să le faceţi și să le respectaţi, dar să nu le faceţi după faptele lor, căci ei zic, dar nu fac” (Mat. 23:2, 3, *NW*). Sunt liderii religioși ai zilelor noastre diferiți cumva? Să vedem.

Anumiți clerici protestanți din Statele Unite vorbesc mult despre principiul de separare a bisericii de stat. Denunță cu voce tare orice fisură săvârșită de alții în acest zid, precum este cazul propunerii fostului președinte Truman de a trimite un ambasador la Vatican. Dar respectă ei acest zid de separare dintre biserică şi stat atunci când aceasta vine în conflict cu propriile lor interese de a face aşa? Nu respectă. Programul „Ora de scutire”, prin care copiii de școală sunt scutiți de la școlile publice pentru a putea primi învățături religioase în altă parte, este un caz în discuție. Acest program sparge zidul de separare prin utilizarea mașinăriei școlare obligatorii a statului de a oferi ore pentru organizațiile religioase.

Evident problema nu este una simplă, dacă să se facă îngrijiri sau nu pentru instruire religioasă, deoarece clericii care sponsorizează programul „Ora de scutire” nu sunt mulțumiți cu terminarea orelor de școală cu o oră mai devreme, ca

Cuprins

cei care doresc să poată merge la casele religioase pentru a primi învățătură, căci ei știu bine că nu se pot baza pe copii să meargă, în mod voluntar, spre locurile unde sunt conduse astfel de ore. Copiii se vor supune instruirii religioase doar pentru a scăpa de școală. Așadar, avem o uniune între biserică și stat, prin care statul furnizează ore pentru biserică. Clericii predică separarea bisericii de stat altora, dar pun ei în practică ceea ce predică? Nu o fac.

Și asta nu e tot. Susținând programul „Ora de scutire" clericii nu doar că dau dovadă de inconsecvență față de mărturisirile lor referitor la separarea bisericii de stat, dar violează principiul expus de către Acela pe care pretind că-l urmează, Isus Cristos, care a spus odată: „Toate lucrurile pe care doriți, așadar, să vi le facă vouă oamenii, trebuie să le faceți și voi acestora" (Mat. 7:12, *NW*). Cum așa?

Pentru că programul „Ora de scutire" îi penalizează pe toți cei care nu participă la orele de religie, prin aceea că se suspendă toată instruirea vitală, astfel încât cei care participă la orele de religie să nu piardă nimic. Astfel, există opțiunea între a primi instruire religioasă sau a pierde o oră. Dacă majoritatea elevilor ar alege instruirea religioasă tot s-ar face o adevărată nedreptate, iar paguba ar fi departe de a fi neglijabilă. Dar ce vom spune când 90 % dintre elevi trebuie să piardă vremea o oră pentru ca 10 % să poată beneficia de comoditatea instruirii religioase în timpul orelor de școală, precum a fost cazul în Chicago, Illinois; sau când 98 % trebuie să irosească o oră pentru ca două procente să beneficieze de acest aranjament, precum a fost cazul într-o școală primară din districtul Westchester, statul New York, unde din 500 de elevi, doar 10 participă la instruire religioasă? Prin ce fel de raționament poate cineva justifica irosirea unei ore de către 490 de elevi, doar pentru ca alţi 10 să poată avea avantaje de pe urma programului „Ora de scutire"?

Obiecțiile părinților s-au dovedit a fi, în multe cazuri, zadarnice. Presiunile din partea clericilor sunt atât de mari, încât consiliilor școlare, administratorilor și directorilor le este teamă să remedieze situația, iar profesorii nici măcar nu îndrăznesc să-și exprime părerea pe acest subiect. Este aceasta dreptate? Reprezintă aceasta iubire frățească? Înseamnă aceasta creștinism adevărat? Reprezintă aceasta o ilustrare a principiului de a face altora ceea ce îți dorești să-ţi facă ţie alţii?

Faptul că programul „Ora de scutire" îmbunătățește moralitatea este discutabil. Statistici demne de încredere arată că 40% dintre elevii lăsați să participe la instruire religioasă nu s-au prezentat la acestea. Iar atunci când luăm în considerare timpul necesar pentru a merge de la școală la locul unde este oferită instruire religioasă, mai rămân doar jumătate sau trei sferturi de oră din oră. Câtă instruire despre învățături şi principii religioase se poate oferi în 30 până la 45 de minute, o dată pe săptămână?

Pornind de la aceste fapte, ultima sesiune a Conferinței de la Casa Albă despre Copii și Tineri, organizată în Decembrie 1950, compusă din 4620 de delagați, reprezentând trei pătrimi din întreaga populație a Statelor Unite, au adoptat următoarea rezoluție, prin vot de doi la unu: „Recunoscând cunoștința și înțelegerea conceptelor etice și religioase ca esențiale pentru dezvoltarea valorilor

spirituale și că nimic nu este de o mai mare importanță pentru sănătatea morală și spirituală a națiunii noastre decât lucrările educației religioase din casele și familiile noastre și în instituțiile noastre ale religiei organizate, afirmăm, totuși, cu tărie, principiul separării bisericii de stat, principiu care a fost esența democrației noastre americane și ne declarăm, în mod ferm, împotriva folosirii școlilor publice, direct sau indirect, în scopuri religioase educaționale".

Comentând cele menționate anterior, o femeie educatoare remarcabilă din Statele Unite, doamna Agnes E. Meyer, a spus următoarele, în ediția din martie 1952 a publicației *Atlantic Monthly:* „Copilul este privat de dezvoltarea sa completă dacă nu primește niciun fel de îndrumare în primii ani, spre recunoașterea aspectelor religioase ale vieții. Dar pentru a fi eficientă, această îndrumare trebuie să provină de-acasă și din viața de familie, cu cooperarea bisericilor. … După ce au eșuat în misiunea lor de bază de a întări familia și de a se apropia de copii în anii de formare și cei mai impresionabili, Bisericile caută acum o scurtătură prin intermediul programului ora de scutire, care să vindece, peste noapte, defectele morale ale copiilor care au fost neglijați în copilărie". Sublinierea adevărului de mai sus este știrea apărută în *Journal-American* din New York, pe 8 noiembrie 1952, relatând despre un băiat de opt ani din Newport, England, care l-a bătut cu biberonul până la ucis pe fratele său de 17 zile.

Remediul pentru delincvența juvenilă nu se află în faptul că clericii spun una și fac alta; nu se află în programul necreștin și nedemocratic „Ora de scutire". Remediul se află la părinți, care trebuie să dea atenție poruncii lui Dumnezeu:

„Iehova Dumnezeul nostru este singurul Iehova; să iubești pe Iehova Dumnezeul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată puterea ta. Și aceste cuvinte, pe care ți le poruncesc în această zi, să fie în inima ta; să-i înveți pe copiii tăi, în mod silitor" – Deut. 6:4-7, *AS*.

Adevărul din Biblie te face liber

CUM se poate susține că adevărul Bibliei eliberează, când unii dintre cei mai devotați studenți, proclamatori și susținători ai ei zac în închisori sau au fost exilați ca sclavi pe teritorii păgâne?

Naţiunea Israel este un exemplu tipic pentru aceasta. Ca și naţiune a fost prima care a susținut Biblia și, cu toate acestea, a fost supusă sclaviei de către hoardele asiriene și babiloniene, care nu aveau niciun fel de considerație pentru Biblie. A fost adevărul Bibliei în acest caz un agent eliberator? Dacă da, în ce fel? Apostolul Ioan a încheiat canonul Sfintelor Scripturi când și-a terminat de scris evanghelia, scrisorile și cartea Apocalipsa, care, în paranteză fie spus, vorbește despre eliberarea poporului lui Dumnezeu de păcat și moarte în timpul domniei lui Cristos. Cu toate acestea, Ioan a scris această carte inspirată în timp ce era prizonier pe insula Patmos, la bătrâneţe. David, la care adeseori se face referire ca

Cuprins

fiind un om după inima lui Dumnezeu, a scris mulți dintre psalmii care-l lăudau pe Iehova Dumnezeu drept Marele Păstor și Eliberator. Totuși, David și-a petrecut mulți dintre anii săi în „ascunzători”, ferindu-se de dușmanii săi. Ieremia, un profet credincios și un scriitor al Bibliei, povestește despre experiența sa dintr-o temniță murdară. Daniel, profet, cercetător conștiincios și observator al legii din Biblie, a fost azvârlit precum o delicatețe leilor înfometați. Apostolii Petru și Pavel au scris mare parte din Scripturile Grecești. Ei vorbeau de libertate, în timp ce se aflau ei înșiși în lanțuri de fier în spatele celulelor. Isus a proclamat libertate pentru cei captivi și deschiderea închisorilor pentru cei care sunt legați. El însuși a devenit prizonier, iar în cele din urmă a fost răstignit. Având în vedere faptele de mai sus, cum se poate susține că Biblia și adevărurile sale fac pe cineva liber?

Este destul de evident din ceea ce s-a afirmat până acum că Biblia nu eliberează din închisori sau camere de tortură literale, nici nu eliberează de sărăcie sau ispită. Isus a afirmat foarte clar că: „Diavolul va continua să vă arunce pe unii dintre voi în închisori, ca să fiţi puşi la încercare cu totul și ca să aveţi un necaz de zece zile. Dovedește-te credincios până la pericolul morții, iar eu îţi voi da cununa vieții” (Apoc. 2:10, *NW*). „De fapt, toți cei care doresc să trăiască cu devotament evlavios, în asociere cu Isus Cristos, vor fi, de asemenea, persecutați” (2 Tim. 3:12, *NW*). Așadar, este evident că Biblia nu eliberează în sens fizic. Atunci cum? Eliberează mental – de griji lumești, temeri, anxietăți, tradiţii, superstiții și deznădăjduire. Cu toate acestea, nu face lucrul acesta într-un mod miraculos.

Biblia în sine nu este „o carte de farmece” sau un obiect „norocos”, care prin simpla deținere va feri de dezastre sau va conduce spre fericire. Biblia în limbajul simplu este Cuvântul lui Dumnezeu. Și prin aceasta reprezintă un ghid sigur de urmat. Nu există nimic mitic sau misterios cu privire la aceasta. Deși este ghidul perfect pentru oameni, nu ne poate ghida decât dacă îi permitem. Adică, doar dacă permitem principiilor sale să ne influenţeze viața. Dacă nu credem și nu rămânem credincioși principiilor sale, Cartea în sine este precum orice altă carte - neînsuflețită. Dar dacă o facem parte din viața noastră, devine un agent eliberator și o forța teribilă în bine. Adevărurile sale ne luminează calea, arătându-ne zonele de pericol și deciziile adecvate care trebuiesc luate pe calea spre viață. Acesta este adevărul care face pe cineva liber. Isus a subliniat aceasta, atunci când a spus: „Dacă veți rămâne în cuvântul meu, veți fi cu adevărat discipolii mei, și veți cunoaște adevărul, iar adevărul vă va face liberi” (Ioan 8:32, *NW*). Libertatea se bazează, așadar, pe doi factori: cunoașterea cuvântului lui Dumnezeu și urmarea acestuia. Comportamentul Israelului reprezintă o ilustrare puternică a acestui fapt.

Naţiunea Israel avea Cuvântul lui Dumnezeu al adevărului. Aceștia erau familiarizați cu principiile acestuia. Regii și preoții erau obligați să-l respecte. Câtă vreme rămâneau în armonie cu principiile Bibliei erau liberi ca și naţiune, dar atunci când abandonau aceste principii pentru propriile căi de a face lucrurile

Cuprins

aceștia pierdeau această libertate și erau înrobiți de către dușmanii lor. Cu toate acestea, au existat persoane individuale în naţiunea Israel, precum Ieremia, Daniel, cei trei copii evrei și alții, care au rămas liberi ca și indivizi, deși Israelul a fost înrobit. Aceștia și-au menținut libertatea necompromiţând principiile Bibliei. Libertatea lor era una mentală. Ei aveau pacea minţii și bucurie în inimă, un simbol al aprobării lui Dumnezeu pentru integritate. Apostolul Pavel pune mărturie pentru acest fapt, zicând: „Și pacea lui Dumnezeu, care depășește toate cugetele, vă va păzi inima și puterile mentale prin intermediul lui Isus Cristos" (Filip. 4:7, *NW*). Scriitorii Bibliei, proclamatorii și susținătorii acesteia au putut afirma că sunt liberi datorită acestui dar liniștitor, asigurator şi prețios al păcii, dar care „depășește toate cugetele", în ciuda faptului că aceștia zăceau în închisori mizerabile, sau exilați pe vreo insulă pentru proclamarea adevărului acesteia. Aceeași pace i-a făcut să rămână fără frică înaintea conducătorilor și a regilor și în fața morții, fără ezitare. Această pace vine din cunoașterea adevărului Cuvântului lui Dumnezeu, Biblia.

LIBERTATEA ASTĂZI

Aceeași pace există în inima celor care cunosc adevărul Cuvântului lui Dumnezeu astăzi, când inima oamenilor îi dezamăgește de teamă și sfârșitul tuturor lucrurilor pare să fie aproape. Acest adevăr cu pace, care „depășește toate cugetele", este în continuare adunat din aceeași sursă, Biblia. Acesta continuă să elibereze.

Există o mare nevoie pentru adevărul Bibliei în aceste vremuri, deoarece adevărul nu mai este acceptat ca atare. Teoriile științifice, filosofia politică și tradițiile religioase false sunt autorități recunoscute în domeniul cunoașterii. Adevărul Bibliei a fost catalogat drept ficțiune. Dar căile oamenilor nu au adus iluminare; în schimb, întunericul s-a aşezat asupra întregului pământ. În armonie cu cuvintele profetului Iov, oamenii „se întâlnesc cu întunericul în timpul zilei, și bâjbâie la amiază ca noaptea" (Iov 5:14). Și Isaia a declarat: „Întunericul va acoperi pământul, și o întunecime densă îi va acoperi pe oameni" (Isa. 60:2). Bâjbâirea omenirii în această întunecime mentală a determinat o mare neliniște și teamă. Singura lor cale de scăpare este calea prescrisă de Dumnezeu, Biblia. Ei trebuie să o recunoască a fi Cuvântul lui Dumnezeu, să o studieze, pentru a se convinge de propria Sa cale și să rămână pe această cale, până când va fi câștigată, în final, libertatea. Nu există scurtături. Nu există o altă cale de scăpare din acest impas uman.

Dar cum anume eliberează Biblia pe cineva care a fost înrobit atât mintal, cât și fizic de această lume? Prin extinderea speranței spre acesta, cu mesajul său demn de încredere. „Pentru că toate lucrurile care au fost scrise mai demult au fost scrise pentru instruirea noastră, ca prin răbdarea noastră și prin mângâierea din Scripturi să avem speranță" (Rom. 15:4, *NW*). Această speranță este legată de lumea nouă a dreptăţii, care urmează să vină, în care va locui dreptatea. Este despre domnia împărăţiei lui Dumnezeu, cea care va înlătura boala, războaiele și moartea.

Cuprins

Cercetătorul Cuvântului lui Dumnezeu este extrem de uşurat atunci când citeşte asemenea promisiuni precum: „Şi el [Dumnezeu] va şterge orice lacrimă din ochii lor, iar moartea nu va mai exista, nu vor mai exista nici jale, nici plânset, nici durere. Lucrurile de demult au trecut”; (Apoc. 21:4, *NW*) şi „El va judeca în mijlocul naţiunilor şi va mustra multe popoare; ei îşi vor transforma săbiile în pluguri şi sulițele în cosoare; nici o naţiune nu va mai ridica sabia împotriva altei naţiuni, nici nu vor mai învăţa războiul”. Şi când citeşte promisiuni despre faptul că omenirea nu se va mai trudi degeaba, nu va mai da naştere la probleme; despre faptul că acest pământ va fi făcut un glorios aşternut sub picioarele lui Dumnezeu; despre faptul că oamenii vor trăi pe pământ veşnic, fără să mai moară vreodată, ci, în schimb, vor trăi în sănătate perfectă, sub un guvern perfect, astfel de adevăruri din Biblie stimulează inima celor drepți, creând speranță și viziune, eliberându-i de întunericul acestei lumi vechi și de perspectivele sale sumbre, spre o nouă imagine, care reprezintă o viziune a lumii noi, care va veni împreună cu binecuvântările care o însoțesc (Isa. 2:4; 33:24; 2 Pet. 3:13). Acest adevăr are un efect sănătos. Adevărul Bibliei mai eliberează şi în alt sens.

ELIBERARE DE MINCIUNI

Există, fără îndoială, milioane de oameni sinceri care aparțin de organizații religioase, care cred că rudele sau prietenii lor decedaţi se află în purgatoriu sau într-un iad de chin conștient și de suferință și că ar putea fi ajutați prin rugăciunile oamenilor de pe pământ. Asemnea învățătură a cauzat o mare durere oamenilor. Cum poate Biblia să elibereze asemenea oameni sinceri? Prin descoperirea stării celor morți. Dumnezeu, care cunoaște starea celor morți și unde se află aceştia, stabilește în Biblie starea lor exactă prin fraze simple. Atunci când se află adevărul despre starea celor morți, acest adevăr eliberează.

De exemplu, Biblia spune: „Pentru că cei vii știu că vor muri, dar cei morți nu știu nimic”. Judecați puțin. Pentru ca cei morți să sufere trebuie să știe acest lucru. Ar trebui să fie conștienți, să aibă cunoştinţă de statutul lor. Dar Biblia ne spune „cei morți nu știu nimic”. Este imposibil ca ei să sufere, deoarece ei nu știu de condiția lor. Nu sunt conștienți de aceasta. Ei sunt morți. De fapt, Biblia merge mai departe și spune:„Nu există nici muncă, nici planuri, nici cunoștiință, nici înțelepciune în mormânt, unde mergi” (Ecl. 9:5, 10). Dacă nu există nici muncă, nici cunoștiință, nici înțelepciune, cum poate exista suferință? Imposibil. Cei morți se află acolo unde Isus a spus că sunt, în mormintele lor, aşteptând învierea (Ioan 5:28; Ps. 146:4; 115:17). Cei morți nu suferă în niciun purgatoriu, deoarece nu există un asemenea loc. Nici nu sunt vii într-un iad arzător, conștienți și îndurând chinuri dureroase. Biblia declară foarte clar faptul că cei morți sunt morți, inconștienți, în mormintele lor, aşteptând o zi a învierii. Atunci când sunt învăţate astfel de adevăruri din Cuvântul lui Dumnezeu, ele deschid închisoarea întunericului și eliberează de superstiții, de învățături mitologice păgâne, de tradiții și minciuni. Biblia, într-adevăr, eliberează!

Cuprins

Este imperios necesar în acest timp ca toți să se întoarcă spre Biblie, pentru un studiu al adevărului ei și să spună: „Aceasta este ceea ce învață Biblia referitor la necazul din lume, cauza morții, viața de apoi, destinul omenesc și singura noastră speranță”; și nu: „Aceasta este ceea ce învață biserica mea sau ceea ce crede învățătorul meu, sau ceea ce cred eu că este drept”. Raționamentele umane au condus această lume spre condiția ei prezentă, plină de teamă și primejdioasă.

Maturitate prin Spirit

Evreii din vremea lui Isus credeau că forma lor de închinare era plăcută lui Dumnezeu. Cu toate acestea, Isus le-a arătat că pentru a fi plăcuți lui Dumnezeu era necesar mult mai mult decât preocuparea pentru formalitățile și ceremoniile exterioare și mai mult decât grija pentru timp, maniere și locuri. El a spus: „Dumnezeu este Spirit, şi cei care I se închină trebuie să I se închine în spirit și adevăr” (Ioan 4:24, *NW*). Aceasta necesită ca cineva să fie matur în închinare.

A fi matur semnifică, în primul rând, a avea o cunoștință exactă despre Iehova Dumnezeu și despre scopurile Lui și voința Sa, în ceea ce ne privește. Fără o astfel de maturitate a cunoștinței suntem în pericol de a fi „plimbați de colo colo” „de învățături variate și ciudate” (Efes. 1:17, 18; 4:14; Evrei 13:9, *NW*). În plus, maturitatea înseamnă ca cineva să aibă puteri de percepție instruite în așa fel încât să fie capabil să distingă între bine și rău, între ceea ce este corect și ceea ce este greșit. Mai mult decât atât, cel care este cu adevărat matur nu numai că poate distinge între ce e corect și ce e greșit, dar are în inimă atitudinea corectă față de acestea, o profundă dragoste caldă pentru dreptate și o ură arzătoare pentru nelegiuire. Maturitatea ne oferă, așadar, echilibrul puternic de care avem nevoie pentru a rezista ispitelor și presiunilor – Mat. 5:21-28; Evrei 1:9; 5:14; 6:1, *NW*.

Maturitatea face creșterea, deoarece servul matur apreciază că scopul dedicării lui este de a fi un martor pentru Iehova, de a purta roadele Împărăției. În timp ce se preocupă, în mod corespunzător, de cantitatea lucrării sale, el este mult mai preocupat de calitatea serviciului lui. Predicarea eficientă necesită cunoștință exactă, motive neegoiste, control al spiritului și înțelepciune. Toate acestea sunt roadele maturității – 2 Pet. 1:5-10, *NW*.

Servul care este matur este capabil să se ridice deasupra chestiunilor personale mărunte și astfel să lucreze în unitate cu frații săi. Acesta apreciază că toți membrii unui corp au nevoie unul de celălalt, și astfel, el nu doar că va participa la întruniri, dar va şi lua parte la acestea. În loc să caute pe cineva să-l ajute, servul matur caută persoane pe care să le ajute el – Efes. 4:16; Col. 2:19, *NW*.

Spiritul lui Dumnezeu este indispensabil maturității. Doar prin intermediul acestuia a reușit Petru să-l identifice pe Isus drept Mesia, și toți apostolii au putut să înțeleagă secretul sacru al scopului lui Iehova referitor la trupul lui Cristos (Mat. 16:17; Efes. 3:5-9, 18-20, *NW*). Pentru a interpreta corect mesajul muzical al compozitorului, un dirijor are nevoie nu doar de partitura muzicală, ci și de a

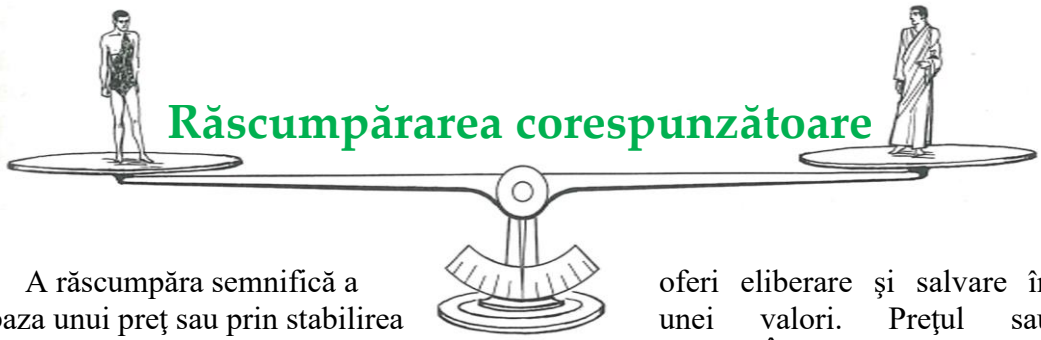
Cuprins

asimila spiritul compozitorului. La fel, pentru ca noi să prezentăm, în mod adecvat, mesajul lui Dumnezeu oamenilor, trebuie să avem spiritul Său, singurul prin care putem cerceta lucrurile profunde ale lui Dumnezeu. Pentru a primi acel spirit trebuie nu doar să studiem și să medităm la Cuvântul lui Dumnezeu, ci și să ne rugăm la Dumnezeu pentru acesta – Luca 11:13; 1 Cor. 2:10, 12; Iac. 1:5, *NW*.

Prin intermediul spiritului lui Dumnezeu câștigăm profunzimea sincerității și devotament din inimă, ne îmbunătățim calitatea înțelegerii, progresăm spre maturitate. Așadar, după ce am început în închinarea curată, să continuăm în aceeași rutină, citind și studiind, în particular și împreună cu alții, cugetând la aceste lucruri și fiind absorbiți de ele, spunându-le altora despre ele și tot timpul privind spre spiritul lui Dumnezeu pentru ne ghida și motiva. Astfel vom progresa spre maturitate – Rom. 10:10; Filip. 3:13-16; 1 Tim. 4:15, 16, *NW*.

[Notă de subsol]

Pentru detalii vezi *Turnurile de veghere* din 15 august și 1 septembrie, 1952.

Răscumpărarea corespunzătoare

A răscumpăra semnifică a oferi eliberare şi salvare în baza unui preţ sau prin stabilirea unei valori. Preţul sau considerarea valorii este de asemenea numit răscumpărare. În utilizarea modernă, termenul de *răscumpărare* desemnează, în general, suma cerută pentru eliberarea cuiva care a fost răpit. În Biblie, totuși, termenul este folosit, în principal, pentru a descrie îngrijirea pe care a făcut-o Dumnezeu pentru a elibera omul imperfect din robia păcatului și a morții și pentru a-i oferi șansa de a câștiga viață veșnică. Ideea de răscumpărare, ca eliberare de păcat și de moarte, este caracteristică religiei creștine, precum și una dintre învățăturile ei de bază.

Nu ne putem aștepta să înțelegem și să apreciem învățătura răscumpărării fără ca, mai întâi, să fim pregătiți să acceptăm două adevăruri de bază, și anume că Dumnezeu există și că Biblia este Cuvântul Său. De ce nu ne-ar oferi Dumnezeu o revelație referitoare la sine și să ne informeze de unde venim, de ce ne aflăm aici, care este destinul nostru și de ce i s-a permis răului să existe? Din moment ce Dumnezeu a făcut o îngrijire amplă de a satisface toate nevoile noastre materiale, nu este rezonabil să ne așteptăm că va face îngrijiri de a satisface şi nevoile noastre spirituale, foamea noastră de adevăr și de dreptate? Cu siguranță că este! Și așa este, pe măsură ce analizăm Biblia și observăm armonia și candoarea ei; istoria ei atât de abundent verificată, atât de arheologie, cât și de geologie; principiile sale nobile și proverbele ei înțelepte; și, mai presus de orice, elementul ei profetic,

Cuprins

suntem forțați să concluzionăm că această carte pur și simplu nu putea fi lucrarea oamenilor imperfecţi, ci trebuia, într-adevăr, să fie ceea ce susține că este, Cuvântul Atotputernicului Dumnezeu, Iehova – Ioan 17:17; 1 Pet. 1:25; 2 Pet. 1:20, 21, *NW*.

Din Biblie învățăm că Dumnezeu are patru însuşiri sau calități principale. El este perfect în înțelepciune, dreptate și iubire și atotputernic (Iov 12:13; Ps. 62:11; 97:2; 1 Ioan 4:8). În virtutea supremației Sale El este Regele nostru, Dătător de Legi și Judecătorul în fața căruia suntem răspunzători în permanență; și prin faptul că el este Creatorul nostru, Îi suntem îndatorați complet pentru tot ceea ce avem – Isa. 33:22; Iac. 1:17.

Iehova Dumnezeu a creat prima pereche umană după chipul și asemănarea Sa, în felul acesta cu un grad de înțelepciune, dreptate, iubire și putere (Gen. 1:26). Le-a dăruit simțul moral, o conștiință, astfel încât ei să poată distinge între bine și rău. El nu le datora nimic primilor noștri părinți, dar aceştia îi datorau lui Dumnezeu un grad mare de apreciere. Ca încercare a aprecierii lor Dumnezeu le-a poruncit: „Sunteți liberi să mâncaţi din orice copac din grădină, dar din copacul cunoştinţei binelui și răului să nu mâncați; căci în ziua în care veți mânca, veți muri, cu siguranță” – Gen. 2:16, 17, *AT*.

Toată lucrarea lui Dumnezeu fiind perfectă, Adam și Eva ar fi putut să asculte într-un mod perfect această poruncă, dacă ar fi ales să facă aceasta. Adam a ales, în mod deliberat, să nu asculte și astfel a păcătuit („a păcătui” însemnând, literal, „a pierde semnul”) și astfel a fost condamnat la moarte (1 Tim. 2:14). „Pentru că ai urmat sugestiile soției tale și ai mâncat din copacul din care îți poruncisem să nu mănânci, blestemat va fi pământul prin tine, în suferință îți vei câștiga traiul din acesta, atâta timp cât vei trăi. Prin sudoarea frunții să-ți câștigi existența, până te vei întoarce în pământ, căci din acesta ai fost făcut; pentru că tărână eşti și în ţărână trebuie să te întorci” (Gen. 3:17, 19, *AT*). O pedeapsă dreaptă!

MILĂ PENTRU ALȚII

Acea pedeapsă a lui Adam, deși pronunţată doar asupra sa, a adus greutăți asupra altora, urmașii săi. Nu pentru că Dumnezeu i-a nedreptățit; nu mai mult decât nedreptățește statul, în timpurile moderne, pe copiii unui criminal pe care-l execută pentru crimă. Tatăl păcătos este cel care-şi nedreptățește copiii. Și la fel și Adam, prin neascultarea sa, i-a lipsit pe toți urmașii săi de dreptul lor la viață, toți fiind născuți după ce acesta a păcătuit și a pierdut acest drept. „Printr-un singur om a intrat păcatul în lume și moartea prin păcat, și astfel moartea s-a răspândit asupra tuturor oamenilor, pentru că toți au păcătuit” – Iov 14:4; Ps. 51:5; Rom. 5:12, *NW*.

Deşi dreptatea lui Dumnezeu a fost înfăptuită prin executarea pedepsei cu moartea asupra lui Adam și nu necesita ca El să facă ceva pentru urmașii lui Adam, fiind Adam și nu Dumnezeu cel care a cauzat pierderea dreptului la viață al acestora, totuși în marea Sa iubire și înțelepciune, Dumnezeu a văzut o oportunitate să facă ceva pentru acești urmași ai lui Adam, deoarece nu avea dispoziţia egoistă a tatălui lor, ci avea iubire de dreptate. Prin intermediul unei

Cuprins

răscumpărări El avea să-şi susţină maiestatea legii Sale şi în acelaşi timp să furnizeze eliberare pentru aceşti urmaşi ai lui Adam, care meritau.

Cine putea oferi o asemenea răscumpărare? Cu siguranţă, niciunul din urmaşii lui Adam, pentru că niciunul dintre aceştia nu a avut dreptul la viaţă (Ps. 49:7). Biblia arată că Dumnezeu a extins privilegiul de a fi răscumpărătorul omului singurului Său fiu născut, Cuvântul sau *Logos*. El fiind un spirit, aceasta însemna că trebuia să devină uman, pentru că legea lui Dumnezeu necesita dreptate, o „răscumpărare corespunzătoare"; o creatură spirit nu putea oferi eliberarea, la fel cum nu o putea face niciun om imperfect – Deut. 19:21; Ioan 1:1; Col. 1:15, *NW*.

Astfel, când a venit timpul potrivit al lui Dumnezeu, „Cuvântul a devenit carne"; „Dumnezeu l-a trimis pe Fiul Său, care a fost născut de o femeie". Golindu-se de gloria sa spirituală şi luând chip de rob, el „a venit să fie asemenea oamenilor" (Ioan 1:14; Gal. 4:4; Filip. 2:7, *NW*). Avea să se numească Isus, „pentru că îşi va salva poporul de păcatele lor," şi astfel, Ioan Botezătorul l-a prezentat ca „Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii". Isus însuşi a pus mărturie că „Fiul omului a venit, nu pentru a fi servit, ci pentru a servi şi a-şi da sufletul [sau viaţa] ca răscumpărare pentru mulţi". După cum afirmă Pavel, pe scurt, învăţătura răscumpărării: „Pentru că există un singur Dumnezeu şi un singur mediator între Dumnezeu şi oameni, omul Isus Cristos, care s-a oferit pe sine ca răscumpărare corespunzătoare pentru toţi" – Mat. 1:21; 20:28; Ioan 1:29; 1 Tim. 2:5, 6, *NW*.

Ca om perfect, Isus a corespuns exact lui Adam, înainte ca acesta să păcătuiască. Atunci când şi-a jertfit viaţa, de bună voie, fără să piardă dreptul la ea, pe stâlpul de tortură, şi Dumnezeu l-a înviat din morţi ca şi creatură spirituală, Isus avea în posesie dreptul la viaţa umană cu toate perspectivele ei; exact ce pierduse Adam pentru rasa umană. Acest preţ de răscumpărare Isus l-a oferit în prezenţa lui Dumnezeu şi pentru aceasta a primit în schimb rasa umană, cu scopul de a le oferi membrilor merituoşi şansa de a câştiga viaţă veşnică – 1 Pet. 1:18, 19.

Această jertfă pentru păcate a fost preumbrită de jertfele din ziua anuală de ispăşire necesare, sub legea lui Moise, în care un taur tânăr şi un ţap erau jertfiţi pentru păcatele poporului, iar apoi sângele lor, reprezentând viaţa, era prezentat lui Dumnezeu în cel mai sfânt compartiment al tabernacolului sau al templului, unde prezenţa lui Dumnezeu era indicată de o lumină supranaturală – Evrei 9:24-28.

BENEFICIIND DE RĂSCUMPĂRARE

Întrebarea se prezintă acum: Din moment de Isus a răscumpărat rasa umană acum mai bine de nouăsprezece secole, cu scopul de a-i dărui viaţă, de ce mai moare, încă, omenirea? Deoarece exact aşa cum Dumnezeu a avut un timp stabilit pentru venirea lui Isus Cristos pe pământ, pentru a oferi răscumpărare, tot la fel are un timp stabilit pentru când omenirea va primi beneficiile acelei răscumpărări (Rom. 5:6, *NW*). Totuşi, de la Cincizecimea anului 33 A.D. un grup restrâns de creştini chemaţi, la care Isus făcea referire ca la „turma mică", au început să primească beneficiile răscumpărării lui Cristos. Datorită credinţei lor în aceasta şi

Cuprins

a dedicării lor lui Dumnezeu au fost declarați drepți înaintea lui Dumnezeu și le-a fost dăruit spiritul sfânt, sau forța activă a lui Dumnezeu, într-o formă care-i făcea fii spirituali ai lui Dumnezeu. Continuând credincioşi până la moarte, ei au speranța de a se împărtăși de „întâia înviere" cu Isus Cristos și să domnească împreună cu el o mie de ani, ca parte a seminței spirituale a lui Avraam, care va binecuvânta toate familiile pământului – Luca 12:32; Rom. 5:1; Gal. 3:29; Apoc. 20:5, 6, *NW*.

Totuși, marea majoritate a celor care vor beneficia de pe urma jertfei de răscumpărărare a lui Isus vor primi ceea ce Adam a pierdut pentru ei, și anume, viață pe pământ. Aceasta va avea loc într-o lume nouă, referitor la care Petru scria: „Dar există ceruri noi și un pământ nou, pe care noi le așteptăm, conform promisiunii sale, și în acestea va locui dreptatea" (2 Pet. 3:13, *NW*). Și din moment ce majoritatea urmașilor lui Adam dorm în mormânt, răscumpărarea asigură că toți cei care se află în memoria lui Dumnezeu vor avea parte de înviere: „Nu vă miraţi de aceasta, căci vine ceasul când toți cei din mormintele de amintire vor auzi glasul Său şi vor ieşi, cei care au făcut lucruri bune la o înviere pentru viață, și cei care au practicat lucruri rele la o înviere pentru judecată" – Ioan 5:28, 29, *NW*.

Profeția Bibliei arată că lumea nouă este la ușă, iar Cuvântul lui Dumnezeu menține speranța că mulți dintre cei care trăiesc acum vor trece printr-o perioadă de tranziție din acest sistem vechi de lucruri spre noul sistem, precum a fost cazul lui Noe și a familiei sale. Și pentru că în acea lume nouă toate păcatele, bolile și moartea vor fi eliminate, se poate afirma, cu încredere, că unii dintre cei care trăiesc acum nu vor vedea niciodată moartea, pentru că vor supraviețui în lumea nouă. Acestora li se aplică cuvintele lui Isus înregistrate la Ioan 8:51 și Ioan 11:26 (*NW*): „Cu adevărat, vă spun, dacă cineva observă cuvântul meu, nu va vedea moartea deloc". „Acela care exercită credinţă în mine, chiar dacă va muri, va reveni la viață, și toți cei care trăiesc și exercită credință în mine nu vor muri niciodată".

Așadar, prin intermediul răscumpărării, efectele păcatului lui Adam vor fi șterse în ceea ce-i privește pe toți cei care iubesc adevărul și dreptatea și care se folosesc de oportunitatea vieții pe care Dumnezeu le-o oferă. Prin aceasta Dumnezeu se va arăta a fi, nu doar un Dumnezeu al dreptății perfecte, ci și un Dumnezeu al înțelepciunii perfecte, atotputernic, și mai presus de toate, un Dumnezeu al iubirii.

În plus, prin răscumpărare, Dumnezeu își justifică supremația. El demonstrează că indiferent de ceea ce pot face sau nu creaturile Sale, spirite sau oameni, scopurile Sale se vor împlini; cuvântul Său nu se va întoarce la El fără să se împlinească (Isa. 55:11). Şi, în cele din urmă, în felul acesta, El va putea să-i recompenseze pe toți urmașii lui Adam care l-au dovedit pe Diavol mincinos, păstrându-şi integritatea, în ciuda a tot ceea ce diavolul poate aduce împotriva lor sub forma ispitei și a presiunilor (Iov capitolul 1 și 2). Cu adevărat, recompensa este pe cât de logică, pe cât de dreaptă!

Cuprins

„Nu zăbovi în afacerile tale”

IEHOVA DUMNEZEU, marea Primă Cauză, Creatorul cerului şi al pământului, este Maestrul Suprem care nu este niciodată în întârziere, nu obosește niciodată, nu renunță niciodată, cunoscut pentru exactitatea şi fiabilitatea Sa. Atunci când Iehova împarte creaturilor anumite sarcini pe care să le împlinească, în îndeplinirea scopului Său, El se aşteaptă şi cere ca acestea să fie făcute cu grijă şi acurateţe. Eşecul în această privinţă aduce consecinţe de temut asupra celor neglijenţi. La fel, atunci când Iehova declară ce se va întâmpla în viitor, acesta se asigură că al Său Cuvânt se împlineşte. Cel care există din veşnicie, care nu doarme niciodată, urmăreşte întocmai, în mod silitor, pentru a vedea că totul se împlineşte conform bunei Sale plăceri şi a voinţei Sale perfecte. Nimic nu este lăsat în voia sorţii – Num. 23:19; 1 Sam. 15:29; Isa. 55:10, 11; Mal. 3:6; Tit 1:2; Evrei 6:18.

[2] Aceste aspecte sunt puternic subliniate în afirmaţia cu perspectivă largă, despre evenimente care urmau să aibă loc la finalul acestui sistem de lucruri. În acea profeţie relatată la Matei capitolul 24, Iehova afirmă, prin gura lui Isus Cristos, că va avea o clasă a „servului credincios şi înţelept” pe pământ, cărora le va încredinţa toate interesele Împărăţiei Sale (Mat. 24:45-47, *NW*). Nu a fost, aşadar, o simplă întâmplare, faptul că atunci când bărbaţi şi femei devotaţi au început să fie strânşi din mijlocul creştinătăţii lipsită de credinţă, din şi după anul 1870, Dumnezeu şi-a propus să-i folosească precum o organizaţie, pentru a face o dublă lucrare. În primul rând, ei trebuiau să proclame faptul că timpurile neamurilor, care au început în anul 607 î.C., urmau să ajungă la final în 1914 A.D., timp când Iehova îşi va lua puterea oficială şi va începe să domnească în ceruri, prin Regele Său uns. Astfel, pentru treizeci şi şapte de ani înainte de 1914, a răsunat această proclamaţie. Această lucrare a fost, în realitate, ilustrată de ceea ce a făcut Ioan Botezătorul, o lucrare de „pregătire a căii înaintea lui Iehova” (Ps. 110:1-3; Isa. 40:3; Mal. 3:1-3; Mat. 11:10; 25:31-33; Ioan 3:28; 1 Pet. 4:17). Ulterior, după venirea Domnului în putere regală, aceeaşi organizaţie credincioasă şi aprobată a fost folosită şi este folosită pentru a predica vestea bună despre Împărăţia stabilită, în colţurile cele mai îndepărtate ale pământului (Mat. 24:14). Nu poate exista nici cea mai mică îndoială că Iehova Dumnezeu încă mai are o astfel de organizaţie de serviciu pe pământ, în această ultimă jumătate a secolului douăzeci, recunoscută pentru ceea ce este.

[3] *Cartea anuală a Organizaţiilor Internaţionale* (1951-52) a fost pregătită în cooperare cu Consiliul Economic şi Social al Naţiunilor Unite şi este publicată de Centrul de Servicii al Uniunii Asociaţiilor Internaţionale, Palais D’Egmont, Bruxeles, Belgia. Aceasta conţine o listă completă a tuturor organizaţiilor internaţionale cunoscute, împreună cu o descriere a structurii lor, a scopurilor acestora şi a activităţilor lor. Atunci când răsfoieşti acest volum imens de mai bine

Cuprins

de 1200 de pagini, eşti puternic impresionat să descoperi că doar *una singură,* din mai mult de 1100 de organizaţii listate, este devotată, în realitate, lucrării încredinţate de Domnul „servului Său credincios şi înţelept”. Acea organizaţie, corpul neconstituit al martorilor lui Iehova, este reprezentată de instrumentul său legal, Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere. La paginile 314-316 ale acestei publicaţii oficiale, apar următoarele.

SOCIETATEA DE BIBLII ŞI TRATATE TURNUL DE VEGHERE

[4] „ISTORIC înfiinţată în 1872 în SUA; încorporată în 1884 ca Societatea de Tratate Turnul de Veghere al Sionului, numele actual fiind adoptat în 1896. Este şi a fost întotdeauna în întregime apolitică, non-profit, necomercială, caritabilă, o corporaţie religioasă devotată exclusiv educaţiei biblice.

[5] „SCOPURI: de a acţiona ca serv şi ca instrument de conducere legal, în întreaga lume, pentru acel corp de persoane creştine cunoscut sub numele de martorii lui Iehova; de a predica evanghelia împărăţiei lui Dumnezeu, sub Isus Cristos, la toate naţiunile, în calitate de martori ai numelui, cuvântului şi supremaţiei Atotputernicului Dumnezeu Iehova; de a tipări şi distribui Biblii şi a răspândi adevărurile Bibliei în diferite limbi, prin intermediul fabricării şi publicării literaturii ce conţine informaţii şi comentarii ce explică adevărurile biblice şi profeţii referitoare la stabilirea împărăţiei lui Iehova, sub Isus Cristos; de a autoriza şi numi agenţi, servi, angajaţi, învăţători, instructori, evenghelişti, misionari şi vestitori, pentru a merge în toată lumea, public şi din casă în casă, să predice şi să înveţe adevărurile biblice la persoanele dispuse să asculte, lăsându-le acestor persoane literatura amintită şi prin conducere de studii din Biblie cu privire la aceasta; de a îmbunătăţi bărbaţi, femei şi copii din punct de vedere mental şi moral, prin lucrare misionară creştină şi prin instruirea caritabilă şi voluntară a oamenilor în ceea ce priveşte Biblia şi subiecte ocazional ştiinţifice, istorice şi literare; de a înfiinţa şi a întreţine şcoli şi cursuri biblice private pentru instruirea gratuită a bărbaţilor şi femeilor în ceea ce priveşte Biblia, literatura biblică şi istoria biblică; de a învăţa, a educa, a pregăti şi a echipa bărbaţi şi femei ca servi, misionari, evanghelişti, predicatori, învăţători şi lectori … de a folosi sau a administra staţii de emisie radio pentru predicarea acestei evanghelii a împărăţiei … (Statutul Societăţii).

[6] „ACTIVITĂŢI: Martorii lui Iehova sunt organizaţi primitiv, precum era biserica apostolică timpurie, fără cler şi clase laice, toţi fiind fraţi, fiecare dintre ei dedicat individual, consacrat şi ordinat, fară un lider uman, urmându-l doar pe Isus Cristos, responsabil în faţa lui Iehova Dumnezeu pentru serviciul faţă de El. Ei au grupe, acoperă sistematic pământul din casă în casă, ajungând la toate persoanele, conduc studii biblice la domiciliu şi în grupă, predică de la platformă, în interior şi afară, utilizează radioul, presa scrisă şi alte ajutoare moderne pentru educaţia biblică, toate în mod voluntar.

Cuprins

[7] „Programul societăţii este de a-i ajuta pe martorii lui Iehova să direcţioneze toate persoanele spre Biblie, ca fiind cuvântul lui Dumnezeu al adevărului, să susţină închinarea lui Iehova Dumnezeu, să susţină împărăţia Sa a dreptăţii sub Isus Cristos, ca singura speranţă a omenirii, să-i înveţe pe oameni principii drepte din Biblie despre sinceritate, integritate, unitate, moralitate, decenţă, cinste, respect şi frică de Dumnezeu.

[8] „Oferind Biblii în toate versiunile şi limbile, reviste, broşuri, cărţi şi tratate, ca ajutoare de studiu al Bibliei, servi instruiţi complet pentru lucrarea misionară şi susţinerea acestora pe terenul de misionariat, aceasta promovează unitatea actuală între oameni din toate naţiunile.

[9] „Societatea a restatornicit serviciul apostolic primitiv, din casă în casă; a organizat conferinţe, adunări şi congrese biblice regionale, naţionale şi internaţionale. Instruieşte misionari la *Şcoala Biblică a Turnului de Veghere din Gilead*. Staţia radio necomercială WBBR continuă din 24 februarie 1924”.

SOCIETATE APROBATĂ PENTRU SERVICIU PLIN DE ZEL

[10] Nu se poate găsi un alt grup de oameni, sau o organizaţie angajată în lucrarea lui Iehova, astăzi, printre toate sistemele religioase ale creştinătăţii. Şi aceasta nu din cauză că nu ar fi avut vreodată această şansă. Mai degrabă, precum a fost ilustrat în parabola talanţilor, când Domnul Isus i-a chemat pe liderii leneşi şi indolenţi ai creştinătăţii la raport şi a aflat că aceştia au ascuns privilegiile Împărăţiei ce le-au fost încredinţate, i-a condamnat pe toţi ca fiind „serv rău şi leneş”. Toate privilegiile suplimentare de serviciu, în legătură cu lucrarea lui Dumnezeu, au fost luate de la aceştia şi oferite societăţii teocratice a lui Iehova de martori unşi, „servul bun şi credincios”. Mai mult, Stăpânul din parabolă a declarat: „Aruncaţi sclavul bun de nimic afară în întuneric. Acolo unde va fi plânsul şi scrâşnirea dinţilor” (Mat. 25:14-30, *NW*). Nu este deloc surprinzător, atunci, să constatăm cum cultele sectare ale creştinătăţii bâjbâie orbeşte prin întuneric, liderii acestora urlând într-o furie înverşunată de ură împotriva martorilor credincioşi şi aprobaţi ai lui Iehova. Pe de altă parte, datorită hărniciei şi măiestriei lor în îngrijirea intereselor Împărăţiei, martorii lui Iehova au fost ridicaţi din obscuritate şi se află acum într-o poziţie onorabilă de serviciu înaintea Autorităţilor Superioare, Iehova Dumnezeu şi Isus Cristos: „Vezi un om priceput în lucrarea sa? Acesta va sta în prezenţa regilor; nu va sta în prezenţa oamenilor obscuri” – Prov. 22:29, *AT*.

[11] Dacă pericolul este departe, cei leneşi aleg să doarmă; dacă leul dă târcoale, cei trândavi caută să se ascundă, în timp ce alţii îl urmăresc (Prov. 22:13; 26:13,

Cuprins

AT). Aşa este de la Primul Război Mondial încoace. Pe măsură ce dictatorii sălbatici, asemenea fiarelor, hoinăresc pe pământ, devorând naţiuni întregi, trândavii creştinătăţii urmează calea de acţiune leneşă, a compromisului şi a celei mai mici împotriviri, dar martorii zeloşi ai lui Iehova nu ezită să se confrunte, deschis, cu aceste fiare totalitare hămesite, indiferent de cost, şi aceasta o fac datorită iubirii lor pline de pasiune pentru ceea ce este drept şi adevărat şi datorită devotamentului lor intens faţă de Dumnezeul Cel Preaînalt. Un alt motiv, aşadar, pentru care zâmbetul de aprobare a lui Iehova este asupra poporului Său credincios.

12 Dovezile copleşitoare găsite în evenimentelor din ultimii ani arată că organizaţia lui Iehova, ilustrată de cetatea din vechime Ierusalim, a dat atenţie poruncii divine de a nu permite mâinilor lor să slăbească, „să atârne" (*Ro*), „să cadă" (*Mo*), sau „să se relaxeze" (*AT*). „În acea zi i se va spune Ierusalimului: Nu te teme, Sion, să nu-ţi slăbească mâinile! Iehova Dumnezeul tău este în mijlocul tău, unul puternic care va salva" (Ţef. 3:16, 17, *AS*). Ca şi consecinţă, mâinile poporului lui Iehova sunt cele mai active, realizând ceea ce El le încredinţează, făcând aceasta cu toată puterea lor, cu seriozitate sinceră şi cu energie dinamică – mulţumită celui Atotputernic, Iehova, care îi susţine şi îi sprijină, în permanenţă, cu spiritul Său sfânt! Fie că se bucură de o măsură de pace şi linişte, sau trece prin cea mai diabolocă opoziţie, fie în interiorul sau în afara lagărelor de concentrare, legal sau ilegal, în faţa sau în spatele cortinei totalitare de fier sau bambus, martorii lui Iehova continuă, cu perseverenţă, cu numirea lor de a predica vestea bună a împărăţiei stabilite până la marginile pământului.

13 Bineînţeles că aceasta nu este laudă zadarnică despre ceea ce au făcut sau fac simple creaturi. Toată lauda, cinstea şi recunoştinţa pentru ceea ce realizează această organizaţie merg spre Iehova, şi nu spre vreun om sau grup de oameni, şi pe bună dreptate. Doar gândiţi-vă! În spaţiul de ani relativi puţini de la eliberarea din captivitatea babiloniană din 1919, rămăşiţa „servului credincios şi înţelept" împreună cu însoţitorii lor cu bună voinţă, au crescut fenomenal de la o mână la un nou record atins în 1952, de 456.265 vestitori pe teren! Este exact cum a spus Iehova că va fi: „Cei puţini vor deveni o mie, iar cei mici o naţiune puternică: Eu, Iehova, voi grăbi aceasta la timpul său" – Isa. 60:22, *AS*.

14 Iehova i-a adunat pe martorii Săi, din toate naţiunile, din mai mult de 127 de zone separate, ţări, teritorii şi insule ale mării. Activitatea lor în gloriosul serviciu al Împărăţiei, de-a lungul anilor, dacă s-ar măsura în timp petrecut predicând, ar totaliza multe sute de milioane de ore. De ce, doar anul trecut mai mult de 68,700,000 de ore au fost raportate de către aceşti servi ai lui Dumnezeu! Numărul de Biblii, cărţi, broşuri şi reviste publicate şi distribuite de aceşti servi, în mai mult de o sută de limbi, se ridică la mai mult de trei sferturi de miliarde de exemplare. Cu adevărat, în timp ce clericii religioşi ai creştinătăţii şi laicii au aţipit, au dormit şi şi-au irosit timpul în îndeletniciri lumeşti, societatea martorilor lui Iehova a fost extrem de ocupată, îngrijindu-se de activitatea ei. „Tihna leneşului înseamnă ruinarea lui, căci mâinile sale nu vor munci; toată ziua se odihneşte într-o stare de lenevie – în timp ce omul bun munceşte neîncetat" – Prov. 21:25, 26, *Mo*.

Cuprins

SERVI DE ORGANIZAŢIE

[15] În societatea creştină timpurie citim că Isus Cristos „i-a dat pe unii ca apostoli, pe unii ca profeţi, pe unii ca misionari, pe unii ca păstori şi învăţători, în vederea instruirii sfinţilor, pentru lucrare de serviciu, pentru a zidi trupul lui Cristos” (Efes. 4:11, 12, *NW*). Tot la fel, în această ultimă perioadă de timp, sarcina lucrării este împărţită şi susţinută de diverşi servi de organizaţie. Terenul global este împărţit în filiale, filialele sunt subîmpărţite în districte, districtele sunt alcătuite din circuite şi circuitele sunt formate din grupe, fiecare având unul sau mai multe centre de serviciu. Toate împreună sunt în jur de 14, 000 grupe organizate pe întreg pământul.

[16] Este un fapt demn de remarcat: în organizaţia teocratică a lui Dumnezeu nu există niciun fel de clase de aşa-numiţi „clerici” sau „laici”. Nu existe baze scripturale pentru asemenea distinţii ecleziaste. De fapt, Cristos a declarat în mod accentuat: „Nu vă numiţi ‚Rabi’ [măreţul meu, excelentul meu, *nota marginală*] pentru că unul singur este învăţătorul vostru, în timp ce toţi sunteţi fraţi. Mai mult, nu numiţi pe nimeni tatăl vostru, pe pământ, căci Unul este Tatăl vostru, Acela ceresc. Nici nu vă numiţi ‚lideri’, pentru că Liderul vostru este unul, Cristosul. Ci cel mai mare dintre voi să fie servul vostru [slujitor, *nota marginală*]. Oricine se înalţă, va fi smerit şi oricine se smereşte, va fi înălţat” (Mat. 23:8-12, *NW*). Spre deosebire de clerul creştinătăţii, servii din organizaţia lui Iehova nu sunt înveştmântaţi cu haine speciale de onoare şi distincţie. Nu li se oferă salarii grase pentru serviciile lor. Nici nu poartă un bici al autorităţii, care îi împuterniceşte să dicteze, să conducă, să intimideze sau să facă pe stăpânii în adunare. Slavă lui Iehova, nicio astfel de practică anti-creştină nu se regăseşte printre martorii lui Iehova! Mai degrabă, ca şi sclavi ai lui Iehova şi slujitori ai fraţilor lor, aceşti supraveghetori numiţi corespunzător ai turmei lui Dumnezeu sunt îndemnaţi să servească din motivaţii curate de iubire şi neegoism. Ei sunt numiţi să-i ajute pe alţii să devină servi mai buni ai lui Dumnezeu, mai buni predicatori ai adevărului, mai buni cântăreţi ai laudelor lui Iehova. Ei sunt numiţi, după cum spune apostolul: „în vederea instruirii sfinţilor, pentru lucrare de serviciu, pentru a zidi trupul lui Cristos”.

[17] Activitatea şi realizările organizaţiei lui Dumnezeu sunt doar suma totală a ceea ce realizează membrii individuali, şi într-o mare măsură, aceasta depinde de exemplul oferit de supraveghetorii şi servii lor. Acest fapt a fost ilustrat în aranjamentul teocratic tipic, stabilit printre poporul Israel, unde leviţii erau separaţi şi numiţi să supravegheze diferite îndatoriri. Unii erau preoţi, în timp ce alţii serveau ca funcţionari, judecători, portari sau muzicieni. Din nou, citim despre faptul cum „oameni de valoare, o mie şapte sute, deţineau supravegherea Israelului dincolo de Iordan, spre apus, pentru toată activitatea lui Iehova şi pentru serviciul regelui” (1 Cron. 23:1-5; 26:29, 30, *AS*). Fiecare avea numirea lui de serviciu, şi pe măsură ce ei se îngrijeau bine, individual, de aceste îndatoriri, naţiunea prospera. În mod contrar, atunci când aceşti servi ai Israelului deveneau indolenţi, leneşi şi indiferenţi în ceea ce priveşte privilegiile lor de serviciu, naţiunea, ca întreg, suferea eşecuri deprimante.

Cuprins

[18] La fel este şi astăzi în organizaţia teocratică antitipică. „Dumnezeu a aşezat membrele în trup, pe fiecare dintre ele, după cum i-a plăcut. Dacă ar fi toate un singur membru, unde ar fi trupul? Dar acum sunt multe membre şi, cu toate acestea, un singur trup. Acum sunteţi trupul lui Cristos şi membre individuale” (1 Cor. 12:18-20, 27, *NW*). Un anume serv este numit să se îngrijească de activitatea de înştiinţare a grupei locale. Un altul este numit să aibă grijă de teritoriu. Altuia îi este oferită responsabilitatea de a fi serv ajutor de grupă. La fel, alţi servi au alte sarcini de îndeplinit. Dacă fiecare se îngrijeşte bine de treaba sa, lucrează la aceasta cu zel şi eficienţă, doar cu scopul să-i placă lui Iehova, şi nu vreunor creaturi, atunci grupa prosperă şi se extinde sub binecuvântarea şi conducerea lui Dumnezeu (Efes. 6:6-8). Dacă, pe de altă parte, servii dintr-o grupă sunt nepăsători sau leneşi, ori sunt legati de afacerile acestei lumi, până când au puţin timp sau nu au deloc pentru afacerile lui Iehova, atunci grupa, ca întreg, lâncezeşte într-o stare fără vlagă de stagnare.

TREZIŢI-VĂ! ZĂBOVEALA NU ESTE PERMISĂ!

[19] Mort sau viu, adormit sau treaz, inactiv sau activ, care este statutul tău? Cu adevărat, este timpul să fii viu, treaz şi activ. „Cunoaşteţi vremea, că este deja timpul să vă treziţi din somn, căci acum salvarea noastră este mai aproape decât atunci când am devenit credincioşi” (Rom. 13:11, *NW*). Dar dacă preferi un statut de ianctivitate, atunci dorinţa ţi se va îndeplini, „pentru că în mormânt, acolo unde mergi, nu există lucrare …” (Ecl. 9:10). În inactivitate adormită, moartea te va cuprinde atunci când, în viitorul apropiat, va înghiţi această lume veche, la Armaghedon. „Ziua cea mare a lui Iehova este aproape, este aproape şi vine repede”. De aici porunca: „Ieşi de aici, poporul Meu”; nu irosi timpul, pleacă în grabă, fugi, cât mai există încă o şansă! Aşa cum a fost atunci când Iehova şi-a dezlănţuit puterea teribilă împotriva Egiptului din vechime şi şi-a eliberat poporul, într-un mod suprem şi plin de putere, la fel este şi astăzi. Dacă speri să ajungi pe ţărmul împărăţiei promise de Dumnezeu trebuie să ţii pasul cu organizaţia lui Dumnezeu, aflată sub conducerea Mai Marelui Moise, Isus Cristos, în timp ce aceasta mărşăluieşte afară din acest sistem vechi de lucruri, prin zidurile despărţite ale apelor distructive ale Armaghedonului, spre libertatea noii lumi. A-ţi târî picioarele sau a rămâne în urmă înseamnă a risca să fii prins de diavol şi de hoardele sale egiptene urmăritoare – Ţef. 1:14; *AS*; Apoc. 18:4, *NW*.

[20] Leneşilor, feriţi-vă! Mai sunt câţiva care se asociază cu organizaţia şi care pretind că sunt în adevăr, cu toate acestea nu au fapte să o dovedească. Dacă au avut vreodată credinţă acum aceasta este moartă (Iac. 2:14-26). În jurămintele lor de dedicare lui Iehova aceştia au spus că se vor duce să lucreze în via Lui, dar nu au făcut-o niciodată. Acum Iehova îi binecuvântează pe cei care merg, nu pe leneşii care spun că vor merge să lucreze, dar nu o fac. „Precum este oţetul pentru dinţi, şi fumul pentru ochi, aşa este leneşul pentru cei care-l trimit cu o însărcinare”. Aceştia să ţină seama de avertisment: Zăboveala nu este permisă în

Cuprins

organizaţia teocratică! Dacă nu vei munci, nu vei mânca – Prov. 10:26, *AT*; Mat. 21:28-31; 2 Tes. 3:7-12.

[21] Apoi, mai există cei care renunţă, cei care încep să lucreze, apoi obosesc în a face bine, o lasă mai încet şi în cele din urmă renunţă cu totul. Poate că unii dintre aceştia lucrează o perioadă lungă de timp şi rezistă fierbinţelii multor încercări crâncene, precum nemulţumiţii menţionaţi în parabola talanţilor (dinarilor), înainte să o lase mai încet. „Un om delăsător în munca sa este la fel de rău precum un risipitor"; iar Dumnezeu urăşte risipitorii (Prov. 18:9, *Mo*; Mat. 20:1-16). Aceştia au aceeaşi dispoziţie mentală precum cea manifestată de Adam, Esau, Saul şi Solomon, pentru a menţiona câţiva, care, dintr-un motiv sau altul, şi-au abandonat privilegiile de serviciu şi au renunţat să I se mai închine lui Iehova într-o ordine de bătaie sfântă. „Amintiţi-vă de soţia lui Lot" pentru că şi ea a fost de felul acesta (Luca 17:32). Nu, cei care renunţă nu sunt niciodată învingători. De aceea, apostolul scrie pentru încurajarea noastră: „Să nu renunţăm la a face ceea ce este drept, pentru că la timpul potrivit vom culege roade, pentru că nu am renunţat". „Participă la aceste îndatoriri, lasă-le să te preocupe, … ţine-te de lucrarea ta". Sub nicio formă să nu permiţi lui Satan, ca printr-o înşelăciune sau viclenie, să-ţi întoarcă mintea de la serviciul preţios al lui Iehova, căci „niciun om care a pus mâna pe plug şi priveşte la lucrurile din urmă nu este foarte potrivit pentru împărăţia lui Dumnezeu" – Luca 9:62; Gal. 6:9, *NW*; 1 Tim. 4:15, 16, *Mo*.

[22] Voi, servi din adunarea lui Dumnezeu, voi, cei cărora vi s-a dat supravegherea, privilegiile mai mari de serviciu: fiţi exemple potrivite, rămânând treji, activi, gata să primiţi instrucţiunile organizaţiei şi prompţi să ascultaţi. „Păstoreşte turma lui Dumnezeu din grija ta, nu sub constrângere, ci în mod voluntar, nici din iubire pentru câştig necinstit, ci cu seriozitate, nici ca stăpâni peste cei care sunt moştenirea lui Dumnezeu, ci devenind exemple pentru turmă" (1 Pet. 5:2, 3, *NW*). Nu şovăiţi şi nu gândiţi că puteţi conduce turma din urmă. Ei sunt oi, oile lui Dumnezeu, şi oile trebuiesc conduse. Aşadar, preluaţi conducerea în diversele aspecte ale activităţii de teren şi ei vă vor urma, atâta vreme cât voi urmaţi pe Mai Marele Păstor al turmei – 1 Cor. 4:16; 11:1.

[23] Ca serv, pe lângă activitatea ta personală de predicare, trebuie să studiezi condiţiile locale, să cauţi căi şi modalităţi de a extinde interesele Împărăţiei. Cooperarea strânsă între servi şi vestitori este, de asemena, o cerinţă divină. În calitate de supraveghetori, nu vă oferiţi tot timpul şi atenţia pentru cei puternici şi activi, ci îngrijiţi-vă, cu afecţiune, de vestitorii ocazionali, de cei bolnavi şi afectaţi, de cei înceţi şi slabi. „Noi, însă, cei care suntem puternici, ar trebui să purtăm slăbiciunile celor care nu sunt puternici şi nu să ne mulţumim pe noi" (Rom. 15:1, *NW*). Într-adevăr, toate acestea necesită multă lucrare, lucrare grea, dar este necesară pentru promovarea închinării curate pe pământ. Ţineţi minte, cei care lucrează din greu în Domnul au aprobarea Sa, pentru că în ochii lui Iehova „omul silitor este o comoară rară" (Prov. 12:27, *Mo*; Rom. 16:12). Aşadar nu zăboviţi, voi servi numiţi şi viitori prinţi ai lumii noi! Munciţi din greu, nu în van. Fiţi demni de încredere şi eficienţi în activitatea voastră, activitatea lui Iehova. Făcând aşa, vă puteţi alătura şi voi lui Pavel, care a muncit din greu, când a spus:

Cuprins

„Pentru acest scop muncim din greu şi ne străduim, pentru că ne-am pus speranţa în Dumnezeul cel viu, care este Salvatorul tuturor oamenilor, în special al celor credincioşi” – 1 Tim. 4:10; 1 Tes. 2:9, *NW*.

[24] Şi voi, vestitori din organizaţie, voi sunteţi, cu siguranţă, un grup favorizat de oameni, deoarece prin eforturile voastre este realizată lucrarea atribuită „servului credinciosi şi înţelept”, anume predicarea veştii bune către oameni, mângâindu-i pe cei care plâng, legând inimile frânte, deschizând ochii celor orbi, arătându-le prizonierilor calea spre libertate şi proclamând ziua de răzbunare a Dumnezeului nostru. Ce privilegiu măreţ! Ce comoară glorioasă a serviciului! (Isa. 61:1-3; Luca 4:18, 19; 2 Cor. 4:7). Aşadar, fie că eşti un vestitor în grupă, petrecând o oră sau nouăzeci şi nouă de ore, fie că eşti pionier şi dedici mai mult de o sută de ore pe lună pentru a predica, cu siguranţă, trebuie să lucrezi cu mare grijă şi precauţie şi cu acel zel energic specific lui Iehova şi organizaţiei Sale. Continuă cu lucrarea şi, pe măsură ce o faci, aminteşte-ţi că efortul depus nu este totul. Rezultatele sunt cele care contează până la urmă, iar rezultatele se obţin prin depunerea efortului într-o manieră eficientă. Aşadar, planifică-ţi lucrarea consistent! Fii constant! Arată răbdare, perseverenţă! Pune interesele Împărăţiei pe primul loc în viaţa ta, nu pe plan secundar, nici pe ultimul plan, ci pe primul! Precum spune apstolul: „Niciun om care serveşte ca soldat nu se implică în afacerile comerciale ale vieţii, pentru a obţine aprobarea celui care l-a înrolat ca soldat. Fă tot posibilul pentru a te prezenta aprobat înaintea lui Dumnezeu, un lucrător care nu are nimic de care să-i fie ruşine”. Şi, din nou, Cuvântul lui Dumnezeu ne instruieşte să „respingem lipsa de evlavie şi dorinţele lumeşti şi să trăim sănătoşi la minte şi cu un devotament drept şi evlavios în mijlocul acestui sistem de lucruri … un popor deosebit al Său, plin de zel pentru fapte bune” – 2 Tim. 2:4, 15; Tit 2:11-14, *NW*.

[25] Ah da, „suntem colegii de muncă ai lui Dumnezeu”, „muncind împreună cu El”, un popor ce aparţine lui Iehova şi devotat serviciului Său! „În consecinţă, preaiubiţii mei fraţi, fiţi statornici, de neclintit, întotdeauna având multe de făcut în lucrarea Domnului, ştiind că truda voastră nu este zadarnică în legătură cu Domnul” (1Cor. 3:9; 15:58; 2 Cor. 6:1, *NW*). Fără niciun dubiu, în calitate de martori credincioşi ai lui Iehova, aveţi, cu siguranţă, multe de făcut. Aşadar, „tot ce faci, fă din toată inima, ca pentru Iehova, şi nu ca pentru oameni, pentru că ştii că de la Iehova vei primi răsplata cuvenită a moştenirii” (Col. 3:23, 24, *NW*). Da, Iehova dă „fiecăruia după faptele sale”, pentru că „Dumnezeu nu este nedrept, încât să uite lucrarea ta şi iubirea pe care ai arătat-o pentru numele Său, prin care ai servit celor sfinţi şi continui să serveşti”. Din acest motiv, datorită dreptăţii şi loialităţii lui Iehova, apostolul vă îndeamnă „să dovediţi aceeaşi hărnicie pentru a avea asigurarea completă a speranţei până la final, ca să nu deveniţi leneşi, ci să fiţi imitatori ai celor care, prin credinţă şi răbdare, moştenesc promisiunile” – Ps. 62:12; Ier. 17:10, *AS*; Rom. 2:6; Evrei 6:10-12, *NW*.

[26] În cazul în care cauţi să scapi de sclavia sistemului de lucruri al lui Satan, dacă eşti sătul de spinii şi mărăcinii păcatului şi ai corupţiei, dacă vrei să mergi pe calea netedă ce duce la împărăţia lui Dumnezeu, dacă tânjeşti să trăieşti veşnic într-un paradis al perfecţiunii, atunci evită căile leneşilor indolenţi. „Oamenii

Cuprins

leneşi vor sfârşi ca sclavi", „omul leneş descoperă viaţa plină de spini", „trândavul tânjeşte, dar nu primeşte nimic" (Prov. 13:4, *AT*; 12:24; 15:19, *Mo*). Nu este vreme de pierdut sau de a ezita. Regele se află pe tronul său ceresc. „Lucrarea ciudată" a lui Iehova se apropie cu rapiditate de încheierea ei plină de succes. Ziua triumfală a victoriei finale, pentru glorioasa împărăţie a lui Iehova, este aproape. Treziţi-vă! *Nu zăboviţi în activitatea voastră*! Fiţi înflăcăraţi de spirit! Fiţi sclavi ai lui Iehova – Rom. 12:11, *NW*.

[Notă de subsol]

Vezi *Turnul de veghere* din 1 mai, 1952, paragrafele 260-276.

Întrebări pentru studiu

1. (a) Pentru ce este vestit Iehova și cum se așteaptă El ca sarcinile atribuite de El să fie îndeplinite? (b) Ce se poate spune despre scopurile Lui?
2. Ce dublă lucrare se face în împlinirea lui Matei 24:45-47?
3. Ce listă conţine *Cartea Anuală a organizaţiilor internaţionale* şi în ce privinţă este unică listarea Societăţii?
4,5. Ce se spune în *Cartea anuală* despre originea și scopul Societății?
6-9. Cum descrie *Cartea Anuală* organizţia şi activitatea martorilor lui Iehova?
10. De ce nu există astăzi nici un alt grup sau organizaţie de oameni care duc mai departe lucrarea lui Iehova?
11. Cum se compară activitatea martorilor lui Iehova, în timpuri de pericol, cu cea a leneşilor din creştinătate?
12. La ce poruncă divină dă atenţie poporul lui Iehova şi în ciuda cărui lucru?
13. Ce creştere a avut loc din 1919 înainte şi spre lauda cui?
14. În ce măsură este dusă mai departe această lucrare, referitor la numărul de ţări, timp petrecut şi literatură plasată?
15. Cum este împărțită și susținută această lucrare de diferiți servi?
16. Ce stare predomină în cadrul organizaţiei lui Iehova, în loc de o deosebire între cler şi laici?
17. Cum a fost demonstrată, în aranjamentul teocratic tipic, necesitatea ca supraveghetorii să stabilească un exemplu potrivit?
18. Cum se aplică astăzi 1 Corinteni 12:18-20?
19. De ce este acum timpul să fim vii, treji și activi?
20. De ce trebuie leneşii să se ferească?
21. Ce dispoziție mentală au cei care renunță și de ce nu vrem să-i imităm?
22,23 (a) Ce obligații pun Scripturile asupra servilor din adunare? (b) Cum trebuie să umble, în mod potrivit, aceşti servi, descărcându-se de obligaţiile lor?
24. Ce privilegiu măreț are vestitorul individual din organizație, prin urmare, cum trebuie el să lucreze?
25. Ce încurajare ne dau Scripturile pentru o lucrare zeloasă?
26. De ce nu este timpul acum pentru a da înapoi? Ce nu putem face dacă vrem să câștigăm viaţă veşnică într-un paradis al perfecţiunii?

Cuprins

În răspunsul de la pagina 95, a *Turnului de veghere* din 1 februarie, se pare că unii presupun că relațiile sexuale fără a avea copii sunt ceva greșit. Este aceasta impresia pe care o lasă acest răspuns? – H. M., New Jersey.

Nu, nu aceasta este ideea, așa cum este demonstrat de context. Întrebarea implica practica din Scandinavia a cuplurilor logodite ce au relații înainte de căsătorie, și având în minte aceasta, răspunsul declara: „Scopul relaţiilor sexuale n-ar putea fi scopul căsătoriei adevărate, anume de a da naştere la copii, căci, altfel, am fi martori la aducere pe lume de copii de către aceste cupluri în timpul logodnei lor, mai ales în cazul logodnelor de lungă durată, şi înainte de a avea loc actul legal". Nu este posibil ca aceste persoane să aibă în minte copiii când au relaţii, aşa cum are cuplul căsătorit. Cuplul logodit se teme de concepţie, deoarece aceasta ar aduce ruşine asupra lor şi stigmatul de nelegitimitate asupra urmaşului lor. Teama lor se naşte dintr-un sentiment de vină, arătând că ei ştiu că, în realitate, nu au drept la relaţii sexuale, deoarece nu sunt căsătoriţi. Un copil adus pe lume de ei ar face ca această încălcare să fie cunoscută în public.

Persoanele căsătorite legal nu se tem să aibă copii din aceste motive, deşi este posibil ca aceştia să se abţină să aibă copii din alte motive şi fac lucrul acesta cu o conştiinţă curată. Este posibil ca aceştia să se abţină din respect pentru slăbiciunea soţiei, a cărei viaţă ar putea fi pusă în pericol prin naştere. Motivele economice i-ar putea împiedica. Unele cupluri este posibil să se abţină să aibă copii acum pentru a putea rămâne într-o poziţie sau într-un privilegiu de serviciu care cere mult timp din partea lor. Referitor la validitatea acestor alte motive, în cazul cuplurilor individuale, noi nu încercăm să hotărâm; trebuie ca fiecare cuplu să-şi cunoască motivele, să ştie dacă ele sunt aşa de valide încât să-i lase cu o conştiinţă curată şi să-şi asume responsabilitatea pentru decizie înaintea lui Iehova Dumnezeu. Pe scurt, poziţia Societăţii Turnul de Veghere rămâne aceeaşi ca atunci când s-a exprimat, cu mai bine de doi ani înainte. Pentru beneficiul celor care nu sunt informaţi despre acest răspuns, citătm primul paragraf:

„Noi nu suntem autorizaţi nici de legea ţării, nici de Cuvântul lui Dumnezeu, să dăm sfaturi despre anticoncepţionale. Responsabilitatea pentru întrebuinţarea lor trebuie să şi-o asume cei care hotărăsc că le pot folosi într-un mod conştiincios şi judecata lor dreaptă trebuie să se bazeze pe Dumnezeul pe care-l servesc şi nu pe noi. Indiferent dacă cuplurile căsătorite la adevăr doresc sau nu să aibă copii, trebuie să hotărască ei, nu noi. Fiecare cuplu trebuie să ia în considerare propriile împrejurări şi scopuri, să hotărască chestiunea, să adopte o cale de acţiune şi apoi să-şi asume responsabilitatea, înaintea lui Dumnezeu, pentru această cale de acţiune şi consecinţele ei. Dar noi susţinem, în mod clar, că scopul căsătoriei înaintea lui Dumnezeu este naşterea de copii, de aceea, dacă unele cupluri căsătorite vror copii acum, înainte de Armaghedon, acest lucru este perfect potrivit

Cuprins

şi nimeni să nu-i critice pentru că fac aşa, în felul acesta amestecându-se în treburile lor. Şi nimeni nu trebuie să fie criticat pentru că nu are copii, nici să nu se amestece în ce priveşte motivul lor pentru care nu au copii. Afacerile personale de căsătorie nu sunt treburile celor din afară" – *Turnul de veghere* din 1 martie, 1951, pagina 159.

În această secţiune a *Turnului de veghere* din 15 noiembrie, 1952, se declara: „Partenerul credincios de căsătorie nu va discuta despre religie cu cel apostat sau excomunicat şi nu-l va însoţi pe acesta la locul lui (sau ei) de asociere religioasă şi nu va participa la adunări împreună cu acesta". Înseamnă aceasta că dacă bărbatul casei a fost excomunicat, dar participă la adunări la Sala Împărăţiei, membrii credincioşi ai familiei să nu călătorească împreună cu el cu maşina familiei, când el se duce acolo? – O.G., Kansas.

Nu, nu aceasta este ideea pe care o scoate în evidenţă *Turnul de veghere*. Acesta spunea că membrii credincioşi ai familiei „nu-l vor însoți pe acesta la locul lui (sau ei) de asociere religioasă și nu vor participa la adunări împreună cu acesta". De vreme ce cel excomunicat nu mai paticipă la întâlnirile de la Sala Împărăției, și aceasta nu mai este locul său potrivit de asociere religioasă, el fiind separat de această asociere prin excomunicare și acum va fi prezent la Sala Împărăției, nu prin invitaţie sau bun venit, ci prin sosirea lui nedorită, *Turnul de veghere* nu se referea la venirea acestuia la adunările de la Sala Împărăţiei, când vorbea despre faptul că acesta să nu fie însoţit la locul său de asociere religioasă. Acesta se referea la faptul că cel credincios nu-l va însoţi pe cel excomunicat la un alt grup religios, cu care cel excomunicat, este posibil, să se asocieze şi la ale cărui adunări s-ar putea să participe. Este în regulă ca membrii credincioşi ai familiei să călătorească împreună cu cel excomunicat într-o maşină, până la Sala Împărăţiei, dar după ce sosesc, cei credincioşi nu vor sta sau nu se vor asocia cu cel excomunicat la sală, ci i se vor alătura doar când se vor îndrepta spre casă.

Ce fac posibil congresele internaţionale

Ce fac aşa de important congresele internaţionale? De ce să participe toţi care pot să o facă? Un motiv puternic este că adunarea oferă ochiului, inimii și minții oportunitatea de a vedea lungimea și lățimea organizației teocratice în acţiune şi de a fi martori la devotamentul acesteia categoric pentru Iehova Dumnezeu. De exemplu: În timpul ultimului congres ţinut pe stadionul Yankee, în Ziua Misionară şi în Ziua Filialei, 3 şi 4 august, fraţi şi surori ce reprezintă organizaţia teocratică în peste şaptezeci de ţări au păşit înainte şi înaintea ochilor noştri a putut fi văzută organizaţia teocratică în metodele ei de funcţionare practică.

Servii de filială şi misionarii din ţări străine au relatat experienţe. Ei au dezvăluit înaintea ochilor celor peste 81.000 de participanţi ce lucrare minunată şi uimitoare face Iehova pe pământ. Ei au vorbit despre viaţa lor cu oameni noi, în ţări noi, problemele cu care se confruntă, greutăţile pe care le-au îndurat, barierele de limbă şi dificultăţile ce se pot corecta şi intoleranţa clerului. Ei au mai vorbit

Cuprins

despre bucuria de a găsi oile pierdute, de emoţiile însoţirii lor, despre afecţiunea şi devotamentul lor sincer pentru Teocraţie, şi despre iubirea şi integritatea acestora. Participanţii au rămas fără grai când rapoartele vorbeau de oraşe cu 150 de oameni, ce aveau 48 vestitori, cu o populaţie de 100 oameni şi 77 vestitori şi de oraşe cu 30.000 şi 40.000 de locuitori cu două unităţi de mărime corespunzătoare. Experienţe ce fac inima să tresare au venit din partea misionarilor care au adus rapoarte din ţări care puseseră pe poporul lui Iehova sub interdicţie. Ei i-au asigurat pe participanţi că funcţiona fără întrerupere o foarte eficientă „viţă de vie".

Doar văzând şi auzind, la prima mână, simţind direct zelul, spiritul şi entuziasmul organizaţiei lumii noi, cineva poate ajunge să aprecieze unitatea, devotamentul şi magnitudinea funcţionării ei, acum pe pământ; precum şi ce înseamnă ea pentru fiecare individual. Doar la congresele internaţionale este posibilă această imagine a organizaţiei văzute. Fii pe stadionul Yankee din New York pentru a aprecia lucrul acesta, vino între 19-26 iulie, 1953!

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

15 APRILIE 1953 Nr. 8

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

DUMNEZEUL UNIC - Pag.257

DE CE CREŞTINILOR MĂRTURISIŢI LE LIPSEŞTE ZELUL - Pag.264

BARIERA LINGVISTICĂ ŞI „LIMBA CURATĂ” - Pag.266

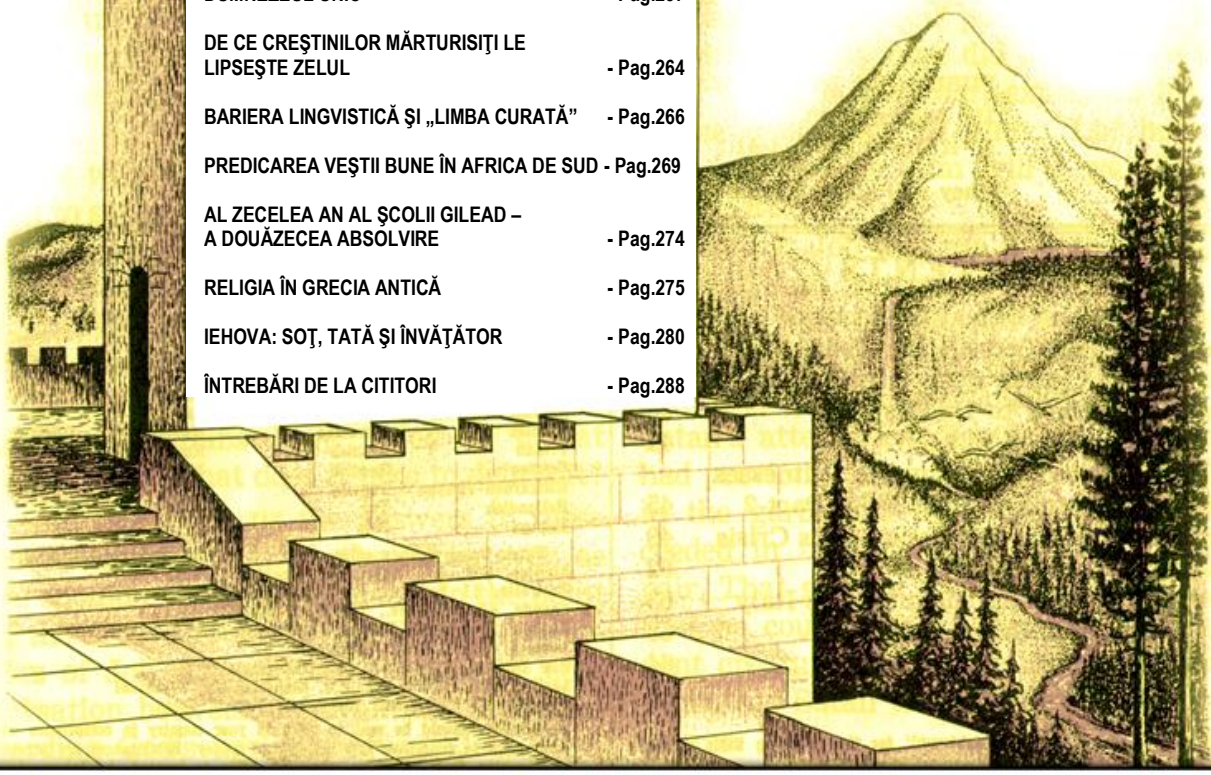
PREDICAREA VEŞTII BUNE ÎN AFRICA DE SUD - Pag.269

AL ZECELEA AN AL ŞCOLII GILEAD – A DOUĂZECEA ABSOLVIRE - Pag.274

RELIGIA ÎN GRECIA ANTICĂ - Pag.275

IEHOVA: SOŢ, TATĂ ŞI ÎNVĂŢĂTOR - Pag.280

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.288

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul "Turnului de Veghere"

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delicvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

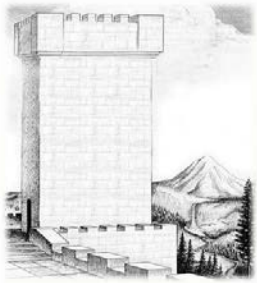
Privit din acest punct de vedere, "Turnul de Veghere" este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Cristos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

"Vegheaţi în aceste timpuri periculoase" avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate "Turnul de Veghere".

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

"Toţi vor fi instruiţi de Iehova". – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

15 aprilie 1953 **Nr. 8**

DUMNEZEUL UNIC

„Nimeni nu este ca Tine, o, Iehova.” - Ier. 10:6

IEHOVA este fără egal. Cu măreţie şi simplitate, Ieremia recunoaşte astfel: „ Nu este nimeni ca Tine, o Iehova; Mare eşti Tu şi mare este Numele Tău în tărie. Cine nu se va teme de Tine, o Rege al naţiunilor? Căci Ţie ţi se cuvine teama; întrucât între toţi înţelepţii naţiunilor şi în toate împărăţiile lor, niciunul nu este ca Tine. Ci Iehova este adevăratul Dumnezeu; El este Dumnezeul cel Viu şi un Rege veşnic: … El a făcut pământul prin puterea Lui, El a întemeiat lumea prin înţelepciunea Lui şi prin priceperea Lui a întins cerurile. … Dumnezeii care nu au făcut cerurile şi pământul vor pieri de pe pământ şi de sub ceruri” – Ier. 10:6, 7, 10, 12, 11, *AS*.

2 Exclusivitatea lui Iehova este un adevăr vital şi recunoaşterea acestuia este esenţială pentru toţi care îşi vor realiza dorinţele drepte. Dumnezeii falşi sunt ceva obişnuit. Ei sunt peste tot. Totuşi, Iehova nu este nici unul dintre aceştia. Dumnezei de multe feluri sunt serviţi şi veneraţi de către oameni pe pământ. Practicarea unei asemenea închinări în formele sale variate este un obicei al multor religii. Noi suntem conştienţi de aceşti numeroşi dumnezei. Ştim că există diverse religii, de la un capăt la celălalt al pământului, incluzând nenumăraţi dumnezei, atât în ţinuturi „Creştine” cât şi în cele necreştine, cu idoli, chipuri, fetişuri şi nenumărate alte „sfinte” obiecte materiale, la rândul lor venerate, şi prin care este adusă închinare creaturilor, fiinţelor umane şi spiritelor. Pentru unii, corpurile universului şi forţe ale creaţiei naturale reprezintă dumnezei. Averea şi puterea sunt dumnezeii unui număr considerabil de persoane. Dumnezeii multora sunt preamăriţii lideri religioşi, militari, politici, economici, ai ştiinţei şi ai artei. Chiar dacă unii tind să nege că aceştia sunt într-adevăr dumnezei, nu poate fi negat faptul că toate aceste lucruri menţionate, da, până şi animalele şi insectele, sunt venerate ca dumnezei. Cui sau la ce te închini tu? Cui sau la ce eşti devotat tu? – Ex. 20:3-5; 1 Tes. 1:9, *NW*.

Cuprins

3 Mai presus de multitudinea de dumnezei degeneraţi şi de închinătorii lor, și lăsându-i la o parte pe aceştia, există un singur Iehova, a cărui exclusivitate reuşeşte să obţină lauda noastră sinceră. Trebuie să facem deosebire între acest Dumnezeu adevărat şi cei falşi. Este pe deplin potrivit să facem diferenţa între El şi ceilalţi dumnezei. De fapt, este necesar să facem lucrul acesta. Dumnezeul cel drept nu apelează la creaturi nedrepte. Dumnezeul cel drept şi iubitor nu găseşte răspuns armonios la oameni nedrepţi şi plini de ură. Dacă răspunzi acestei dumnezeiri a Lui cu o apreciere iubitoare, ferice de tine! – Mat. 5:6-9, *NW*.

4 Profetul lui Dumnezeu mai sus citat, vorbeşte despre El ca de „Iehova”. „Iehova” este Numele adevăratului Dumnezeu. Este Numele prin care El se identifică şi se face cunoscut. „Dumnezeu” este un titlu, la fel ca şi „Domn”, dar „Iehova” este un Nume, *Numele*. Prin lucrările Sale de creaţie, prin faptele Sale măreţe şi prin Cuvântul Său al adevărului, Biblia, Iehova îşi manifestă exclusivitatea şi că El este adevăratul Dumnezeu, în afară de care nu mai există altul. Prin urmare, exercitarea credinţei creştine cere ca noi să facem diferenţa între singurul Dumnezeu adevărat şi toţi ceilalţi dumnezei – Ps. 145, *AS*.

5 Profeţia lui Mica, din capitolul patru, aşteaptă cu nerăbdare minunatele noastre „zile din urmă” să fie marcate de justificarea Numelui lui Iehova şi de stabilirea supremaţiei Sale complete şi afirmă: „Dar în zilele din urmă se va întâmpla că muntele casei lui Iehova va fi întemeiat deasupra tuturor munţilor şi va fi înălţat deasupra dealurilor şi popoarele vor veni cu grămada la El. Iar multe naţiuni vor merge şi vor spune: Veniţi şi haideţi să ne urcăm pe muntele lui Iehova şi în casa Dumnezeului lui Iacob; şi El ne va învăţa căile Lui şi noi vom umbla pe cărările Lui. … Pe când toate popoarele umblă fiecare în numele dumnezeului lor; *noi vom umbla în Numele lui Iehova, Dumnezeul nostru* în veci de veci” – Mica 4:1, 2, 5, *AS*.

6 În aceste „zile din urmă”, după ce ajung la cunoştinţa adevărului din Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia, bărbaţi şi femei se întorc spre închinarea şi serviciul lui Iehova. Care este apelul? Într-adevăr, unul foarte exclusiv; este atracţia dreptăţii. Persoanele care iubesc dreptatea răspund la învățăturile drepte şi la principiile superioare din Biblie şi, prin urmare, la Dumnezeul Bibliei. Închinarea din inimile sincere este direcţionată către Dumnezeul al cărui Nume este Iehova. Persoanele care iubesc nedreptatea, nelegiuirea şi care sunt egoiste, nu răspund. „Acum aceasta este baza pentru judecată: că lumina a venit în lume, dar oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina, pentru că faptele lor erau rele. Căci cel care practică lucruri rele, urăşte lumina şi nu vine la lumină, ca faptele lui să nu fie condamnate. Dar cel care face ce este adevărat vine la lumină, pentru ca faptele lui să fie văzute, fiind făcute în armonie cu Dumnezeu” – Ioan 3:19-21, *NW*.

7 Unele persoane sunt preocupate de venerarea adevăratului Dumnezeu şi nu sunt mulţumiţi să îi vadă Numele obscurizat. Avraam, Isaac şi Iacob au fost astfel preocupaţi. Geneza 13:4 (*AS*) afirmă: „Avraam a chemat Numele lui Iehova”. Iacov a fost numit Israel de către Iehova Dumnezeu în timpul când Cel Atotputernic îi confirma lui Iacob legământul care-L făcuse cu Avraam, după ce „dumnezeii străini” au fost „daţi la o parte” de membrii casei lui Iacov (Geneza,

Cuprins

capitolul 35). Descendenţii lui Iacov, numit acum Israel, au devenit naţiunea Israel. Stabilind ca justificarea Lui să fie realizată pe scena Egiptului din vechime, Dumnezeu i-a spus lui Moise: „Aşa să vorbeşti copiilor lui Israel: Iehova, Dumnezeul părinţilor voştri, Dumnezeul lui Avraam, Isaac şi Iacov m-a trimis la voi: acesta este Numele Meu pentru totdeauna, şi acesta este memorialul pentru toate generaţiile" (Ex. 3:15, *AS*). Moise nu s-a închinat la dumnezeii Egiptului, ci s-a închinat lui Iehova, pe care Îl iubea.

8 Mai târziu, însuşi Iehova a spus prin servul Său Moise: „Căci Iehova, Dumnezeul tău, El este Dumnezeul dumnezeilor, Domnul domnilor, Dumnezeul cel mare, puternic şi înfricoşat, care nu se uită la persoane şi nu primeşte daruri" (Deut. 10:17, *AS*). Astăzi şi alţi oameni se închină adevăratului Dumnezeu şi sunt preocupaţi de cinstirea Numelui Său. Recunoştinţa lor privind exclusivitatea lui Iehova este exprimată în cuvinte ca şi acestea: „Îţi voi aduce mulţumiri din toată inima, îţi voi cânta laude înaintea dumnezeilor. Iehova va aduce la perfecţiune ceea ce mă preocupă. O, Iehova, bunătatea Ta iubitoare ţine în veci; nu părăsi lucrările mâinilor Tale" – Ps. 138:1,8, *AS*.

9 Cu privire la acest Dumnezeu adevărat şi la cei care îl servesc şi cu privire la relaţia dintre Dumnezeu şi închinătorii Săi, căutam acum mai multă informaţie scripturală. Înainte de toate, haideţi să vedem şi alte abilităţi prin care, Iehova, adevăratul Dumnezeu, se descoperă omului prin Cuvântul Său.

Creatorul

10 Iehova este dezvăluit ca Marele Creator. Peste tot stă dovada creaţiei Sale neînsufleţite, o simplă declaraţie din Biblie spunând: „Iehova Dumnezeu a făcut cerul şi pământul" (Gen. 2:4, *AS*). Toată omenirea este conştientă de existenţa minunatului pământ şi a minunatelor ceruri, dar nu foarte mulţi privesc dincolo de creaţie, înspre Creator. În contrast este atitudinea sănătoasă exprimată în Psalmul: „O Iehova, Domnul nostru, cât de minunat este Numele Tău pe tot pământul, care ţi-ai pus gloria în ceruri! Când privesc cerurile, lucrarea degetelor Tale, luna şi stelele, pe care Le-ai ordinat; ce este omul?" (Ps. 8:1, 3, 4, *AS*). Creaţia neînsufleţită a lui Dumnezeu nu-şi schimbă niciodată lauda pentru Creatorul ei, şi cu cât oamenii dobândesc mai multă informaţie cu privire la această parte din creaţia lui Iehova, constată că fiecare fapt dovedit de orice ştiinţă confirmă şi susţine adevărul scriptural al creaţiunii lui Iehova.

11 În creaţia însufleţită a lui Iehova, omul şi toate animalele mărturisesc despre Creatorul lor, prin însăşi existenţa acestora. Geneza 2:7 (*AS*) declară: „ Iehova Dumnezeu l-a făcut pe om", şi aşa a şi făcut. Chestiunea supremaţiei lui Iehova s-a ridicat printre creaţia inteligentă, incluzând omul. Această chestiune nu există în rândul animalelor inferioare şi, în mod sigur, nu există în creaţia neînsufleţită a cerurilor şi a pământului, ci se găseşte în rândul omenirii, pentru că nu toţi oamenii Îi aduc laudă Marelui lor Binefăcător. Oamenii nu acţionează în mod automat, de-a lungul unor linii stabilite, după cum se întâmplă în cazul creaţiei neînsufleţite, nici prin instinct, aşa cum fac animalele inferioare. Omul este superior, aşa după cum este menţionat în această profeţie despre Isus, care a fost făcut om: „L-ai făcut să

Cuprins

deţină stăpânire peste lucrurile mâinilor Tale; i-ai pus sub picioare toate lucrurile: oile şi boii, da, fiarele câmpului, păsările cerurilor şi peştii mării, tot ce străbate cărările mărilor. O Iehova, Domnul nostru, cât de minunat este Numele Tău pe tot pământul" – Ps. 8:6-9, *AS*; Evrei 2:6-9.

12 Fiecare individual are ocazia să aleagă pentru sine dacă este pentru sau împotriva lui Iehova Dumnezeu şi trebuie mereu amintit că iubirea lui Iehova cere din partea creaturii o iubire faţă de dreptate, pentru că Dumnezeu este drept în toate. De fapt, Iehova respinge sprijinul pretins al tuturor celor care iubesc nedreptatea. Propriile Sale Proverbe (8:13, *AS*) declară: „Frica de Iehova înseamnă urârea răului: mândria şi aroganţa, purtarea rea şi gura perversă, iată ce urăsc Eu". Ca oameni, fiecare ne confruntăm cu chestiunea legată de dorinţa inimii noastre. „Ci fiecare este încercat, fiind atras şi ispitit de propria lui dorinţă. Apoi dorinţa, când a zămislit, dă naştere păcatului şi păcatul, la rândul lui, când a fost înfăptuit, aduce moartea. De aceea, înlăturaţi toată necurăţia şi răutatea morală şi primiţi cu blândeţe Cuvântul sădit în voi, care vă poate salva sufletul. Cu toate acestea, fiţi împlinitori ai Cuvântului, nu doar ascultători, amăgindu-vă singuri cu raţionamente false" (Iac. 1:14, 15, 21, 22, *NW*). Serviţi Creatorului!

Organizaţii

13 Nu doar că El a dat naştere creaţiei neînsufleţite, lucruri care cresc şi creaturilor vii, dar, pe lângă toate acestea, Marele Creator formează organizaţii. O organizaţie este un aranjament sistematic de creaturi pentru îndeplinirea unui scop comun tuturor indivizilor din ea. Aceasta realizează o combinaţie de eforturi pentru a duce mai departe o lucrare. Noi suntem familiari cu organizaţii de multe feluri, având numeroase scopuri. Familiile sunt organizaţii. La fel şi bisericile, locuinţele, cluburile, firmele de afaceri, guvernele, armatele; şi ele ne sunt familiare. Când mai mulţi indivizi, cu un obiectiv comun, se asociază pentru a duce la îndeplinire acel scop, rezultă o organizaţie de un anume fel. Însăşi existenţa creaturilor inteligente într-un număr mare presupune existenţa organizaţiilor.

14 O organizaţie este în multe privinţe o unitate în sine, aşa cum este ilustrat de faptul că o corporaţie este o „persoană". *Noul Dicţionar Internaţional* al lui Webster, ediţia a doua, arată că sub dreptul scris şi cel comun american şi englez, corporaţia este „un corp politic sau colectiv format şi autorizat de lege să acţioneze ca o singură persoană". Sunt mulţi indivizi în ea, dar este un singur corp. Deseori, se face referire la o corporaţie la numărul singular, „ea". Spiritul care pune în mişcare formarea acesteia poate fi denumit creatorul său. Autoritatea guvernamentală care o creează, de asemenea, este creatorul ei. Poate fi ridicată întrebarea: O asemenea organizaţie formată de oameni este vreodată „tată" sau „mamă"? Da; expresia „corporaţia mamă" este cât se poate de obişnuită, şi înţelesul ei este cunoscut în general; o asfel de „mamă" duce la formarea de „persoane" legate de corporaţie. Suntem familiarizaţi cu expresia „naşterea unei naţiuni" şi prin această expresie se face referire la un grup de persoane, cauzând,

Cuprins

printr-un mijloc sau altul, formarea unei organizaţii despre care se spune că „a luat naştere”, ca un nou guvern sau o naţiune nouă.

15 În ceea ce priveşte o organizaţie, *asocierea* indivizilor implicaţi este unul din principalii factori. Dacă scoatem individualii nu mai există nici o organizaţie. Dacă asociem individuali, cu un scop comun sau cu un spirit comun ce pune în mişcare, şi rezultă o organizaţie.

16 În organizaţia creaţiei lui Dumnezeu sunt creaturi drepte, cereşti. În limbaj biblic, simbolic şi simplu, ele sunt arătate mişcându-se în ordine, lăudând pe Iehova împreună, îndeplinind serviciul în legătură cu comunicarea adevărului, luptând pentru victorie împotriva răului, a forţelor spirituale organizate de Diavol, refuzând să primească închinare de la oameni pentru ei înşişi şi slujind Creştinilor. Ele au avut de-a face cu conducerea naţiunii Israel afară din ţara Egipt, iar în Biblie sunt prezentate şi alte activităţi organizate ca fiind partea lor (Ex. 14:19, *AS*; Isaia, capitolul 6, *AS*; Evr. 2:14, *NW*; Apocalipsa, capitolele 8, 9, 16). Fiecare dintre aceste activităţi denotă o organizaţie în care, şi alături de care, servesc fiii cereşti credincioşi ai lui Dumnezeu, spre lauda Lui.

17 Prin urmare, observăm că Iehova a întemeiat o mare organizaţie universală. El le dă de lucru tuturor celor din această organizaţie, iar creaturile Lui, care sunt servii Săi, Îi sunt dedicate şi devotate şi astfel îndeplinesc serviciul Său. Aceasta este o organizaţie făcută de Dumnezeu şi este deosebit de important pentru creaturile din ea să fie asociate cu aceasta, să participe la activităţile ei şi să fie devotate Creatorului ei.

18 Constatăm că pe pământ au fost constituite de El organizaţii, din bărbaţi şi femei, care I se închină lui Iehova Dumnezeu, dintre care adunarea Creştină este una. Oamenii care se tem de Dumnezeu au fost atraşi împreună de învăţătura lui Isus şi au fost organizaţi. Foarte devreme în viaţa adunării Creştine, apostolii erau o organizaţie ce predica. În Marcu 3:14, 15 (*NW*), relatarea spune: „Şi El [Isus] a format un grup de doisprezece, pe care i-a numit ‚apostoli‘ ca să-i aibă cu sine şi să-i trimită să predice şi să aibă autoritate să scoată demoni”. Toată adunarea urmaşilor lui Isus Cristos a fost constituită de el, o organizaţie de serviciu şi astfel însărcinată, aşa cum este demonstrat de cuvintele sale: „Duceţi-vă, deci, şi faceţi discipoli din oameni din toate naţiunile, botezându-i în Numele Tatălui, al Fiului şi al spiritului sfânt şi învăţaţi-i să observe tot ce v-am poruncit”. Dar această însărcinare nu se limitează doar la cei cărora le-a vorbit Isus, în mod direct, la acea vreme, ci continuă cu adunarea Creştină pe toată durata vieţii sale, până în zilele noastre, după cum este arătat prin cuvintele Sale de încheiere: „Şi iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la încheierea sistemului” – Mat. 28:19, 20, *NW*.

19 Membrilor organizaţiei Creştine, bisericii sau adunării ce funcţiona în timpul înălţării la cer a lui Isus, li s-au alăturat imediat alţi membri, după revărsarea spiritului sfânt la Cincizecime. „Cei care au primit cuvântul Lui, din inimă, au fost botezaţi; şi în ziua aceea, s-au adăugat aproape trei mii de suflete”. Adăugat la ce? Adăugat la numărul de închinători dedicaţi adevăratului Dumnezeu şi adăugat organizaţiei sau adunării de Creştini. „Ei continuau să se devoteze în învăţătura apostolilor, *asociindu-se unii cu alţii*, să ia masa şi în rugăciuni” (Fapte 2:41, 42,

Cuprins

NW). Mai târziu, în timpul adunării Creştine timpurii, apostolul Pavel a scris sub-adunării din Corint: „Acum sunt felurite daruri, dar există acelaşi spirit; sunt felurite servicii şi totuşi există acelaşi Domn; sunt felurite lucrări, şi totuşi există acelaşi Dumnezeu care realizează toate acţiunile în toate persoanele” (1 Cor. 12:4-6, *NW*). Aici este prezentat, din nou, adevărul că Dumnezeu este acela care organizează adunarea Creştină prin Domnul Isus Cristos şi prin acţiunea spiritului Său, deci, „biserica” Creştină nu este o organizaţie făcută de om. „Acum, dar, Dumnezeu a pus membrele în trup, pe fiecare aşa cum i-a plăcut Lui”. „Şi dacă suferă un membru, toate celelalte membre suferă cu El; sau dacă este glorificat un membru, toate celelalte membre se bucură împreună cu El. Voi sunteţi trupul lui Cristos şi membre individual. Şi Dumnezeu i-a pus pe respectivii în adunare” – 1 Cor. 12:18, 26-28, *NW*.

20 Adunarea Creştină este întregul corp Creştin, sau trupul lui Cristos, organizat de Iehova Dumnezeu prin Isus Cristos, prin intermediul serviciului cuvântului adevărului care-i atrage pe oameni la Dumnezeu, prin Cristos şi prin acţiunea puterii lui Dumnezeu sau a spiritului sfânt. Această măreaţă adunare Creştină a început cu Isus, Fondatorul şi Capul ei, şi se extinde până astăzi, fiind reprezentată de membrii rămaşi pe pământ. În aceasta erau adunări mai mici de creştini, în diferite localităţi unde se găsesc ei pe tot pământul. Astfel există grupe, organizaţii sau adunări în cadrul marii organizaţii sau adunării Creştine. Acest lucru este confirmat de cuvintele apostolului Pavel, adresate Filipenilor, în care el spune: „Pavel şi Timotei, robi ai lui Isus Cristos, către toţi sfinţii în uniune cu Isus Cristos, care sunt în Filipi, împreună cu supraveghetori şi servi de serviciu” (Filip. 1:1, *NW*). Este aceasta construită prin înrolarea bărbaţilor şi a femeilor, în general, în vreun raport de membru al unei organizaţii făcute de om? Nu; ci este construită prin asocierea individualilor, dedicaţi personal lui Dumnezeu, îndeplinind cerinţele Cuvântului Său şi care recunosc lucrarea dată Creştinilor să o facă de Creatorul organizaţiei, în această lucrare asociindu-se în mod credincios, cooperând unul cu celălalt, spre lauda Numelui lui Iehova.

21 La această adunare Creştină face referire apostolul Pavel când vorbeşte despre ea ca despre o femeie, zicând: „Căci sunt gelos pe voi cu o gelozie evlavioasă, pentru că v-am promis, personal, în căsătorie unui bărbat, ca să vă prezint înaintea lui Cristos ca pe o fecioară curată” (2 Cor. 11:2, *NW*). Acest limbaj arată o organizaţie ca pe o „persoană”. Adunarea Creştină este, aşadar, reprezentată ca o virgină, o femeie castă. De asemenea, ea este un copil sau o odraslă, din şi sub marea organizaţie universală a lui Iehova Dumnezeu.

22 Înainte de momentul formării adunării Creştine, însăşi naţiunea Israel a fost o organizaţie făcută de Dumnezeu. De fapt, la ea se face referire ca la „biserică” sau adunare (Fapte 7:38, *NW*). Înainte de formarea sa, Iehova şi-a declarat scopul servului Său Avraam, la care se face referire ca la legământul cu Avraam, stabilit iniţial în primele nouă versete ale capitolului doisprezece din Geneza. Acest legământ a fost confirmat chiar lui Avraam, fiului său Isaac şi nepotului său Iacov (Gen. 18:18; 22:18; 26:4; 28:13, 14, *AS*). Numele lui Iacov a fost schimbat în Israel, iar fiii lui Israel şi copiii lor au constituit cele douăsprezece seminţii ale lui

Cuprins

Israel (Geneza, capitolul 49). În cele din urmă, Iehova Dumnezeu a scos seminţiile lui Israel din Egipt şi a făcut un legământ naţional cu ei. Ei au părăsit Egiptul într-un mod organizat, ca o tabără. „Dar Dumnezeu a condus poporul, prin pustiu, spre Marea Roşie. Copiii lui Israel au ieşit înarmaţi din ţara Egipt" (Ex. 13:18, *AS*). Un pas făcut mai târziu în organizaţia poporului Israel este menţionat în capitolul optsprezece din Exodul: „Numeşte din tot poporul oameni capabili, temători de Dumnezeu, oameni de adevăr, care urăsc câştigul necinstit; pune-i peste popor să fie conducători peste o mie, conducători peste o sută, conducători peste cincizeci şi conducători peste zece. Ei judecau poporul tot timpul" (Versetele 21, 26, *AS*). Mai târziu, la muntele Sinai, prin Moise, Iehova Dumnezeu a dat Israelului legea Sa, atunci inaugurând legământul, iar senzaţionala relatare despre aceasta se găseşte în capitolele nouăsprezece şi douăzeci din cartea Bibliei Exodul.

23 Deci, observăm că Iehova Dumnezeu a făcut din poporul Israel o organizaţie naţională care îi includea şi pe ne-izraeliţii ce s-au alăturat venerării lui Iehova şi care îndeplineau cerinţele Sale. Această naţiune Teocratică a împărăţiei lui Israel a fost un serv al lui Dumnezeu pentru că a fost organizată şi adusă în existenţă de Iehova, prin creaturile Sale drepte, în organizaţia Sa universală. Îngerii au avut de-a face cu organizarea acesteia (Gal. 3:19). Iehova Dumnezeu şi-a dat cuvântul acelei naţiuni, şi-a pus spiritul peste servii Lui de acolo şi organizaţia în sine şi-a desfăşurat activitatea în interesul persoanelor individuale din naţiune. Rezultatul a fost spre binele tuturor şi spre lauda Numelui lui Iehova. Membrii, individualii din naţiunea Israel, erau copii ai organizaţiei lui Israel – Amos 3:1, *AS*.

24 Într-o oarecare măsură, cele de mai sus arată supremaţia lui Iehova, îngrijirile Lui amabile în calitate de Creator, şi introduce problema relaţionării cu creaturile Sale, în timp ce acestea există în organizaţiile pe care le-a format El. Să luăm în considerare anumite informaţii suplimentare din Cuvântul Său privind acest ultim punct? Vedeţi ce urmează.

Întrebări de studiu

1. Cum Îl recunoaşte Ieremia pe Iehova ca fără egal?
2. (a) De ce este importantă o apreciere a exclusivităţii lui Iehova? (b) Care este întrebarea de examinare?

3. (a) Este potrivit să facem deosebire între dumnezei? (b) La cine găseşte Dumnezeul cel adevărat o apreciere iubitoare?

4. Ce cere de la noi credinţa creştină, referitor la Iehova?

5. În ce nume umblă oamenii, potrivit capitolului 4 din Mica şi când?

6. (a) De ce se întorc acum multe persoane la închinarea lui Iehova? (b) De ce nu se întorc aşa mulţi?

7,8. (a) Sunt toţi mulţumiţi să vadă obscurizat numele lui Iehova? Cine nu sunt? Ce exprimă Iehova în această privinţă?

9. Ce revendică interesul nostru în acest studiu?

10. Ce contribuie la descoperirea lui Iehova în calitate de Creator?

11. Printre care creație a fost ridicată chestiunea legată de dumnezeire a Creatorului?

Cuprins

12. (a) Ce alegere minunată putem face? (b) Ce cere din partea noastră iubirea lui Iehova?
13. (a) Suplimentar, ce formează Iehova? (b) Ce este o organizaţie?
14. În ce moduri o organizaţie este o unitate singulară?
15. Ce este esenţial pentru o organizaţie?
16,17. Aduceţi fapte referitor la organizaţia universală, cerească a lui Iehova.
18. Cum a fost formată organizaţia creştină timpurie?
19. (a) Cum ştim că adunarea creştină nu este o organizaţie făcută de om? (b) Cum au fost adăugaţi în ea membri?
20. (a) Definiţi şi descrieţi adunarea creştină. (b) Cum este ea construită astăzi?
21. Din ce puncte de vedere este organizaţia creştină o „persoană”?
22,23. Ilustraţi, făcând referire la naţiunea Israel: (1) Cum formează Iehova o organizaţie şi cum o foloseşte pentru închinarea Sa? (2) relaţia acesteia cu organizaţia universală a lui Dumnezeu.
24. Ce puncte au fost atinse şi în care vom vedea ce va urma?

De ce creştinilor mărturisiți le lipseşte zelul

ÎN publicația New York *Times,* din 22 decembrie 1952, a apărut următorul articol: „Romano-catolicii care menţin ‚un ataşament exterior faţă de biserică pe jumătate ruşinat‘ sunt catolici ‚doar cu numele‘, deoarece le lipseşte cunoştinţa, smerenia şi recunoştinţa necesară pentru loialitatea faţă de biserică şi de Cristos, a declarat reverendul Vincent P. McFadden, ieri la catedrala Sf. Patrick.

„În a treia din seriile de predici adventiste, părintele McFadden afirma că grupuri precum comuniştii şi martorii lui Iehova posedă un „zel fenomenal” în a-şi organiza atacurile şi că romano-catolicii „primesc aceste atacuri direct în barbă, fără să facă vreun protest”.

„Părintele McFadden, un misionar al Societăţii Misiunii Străine din Sf. Colomba, remarca faptul că acuzaţiile că biserica era intolerantă şi de modă veche proveneau de la o „lume păgână” în care „binele şi răul au făcut loc oportunităţii”.

Observaţi prima dată insulta subtilă, menţionându-i pe comunişti şi martorii lui Iehova în acelaşi timp. Impresia pe care aceasta o lasă asupra ascultătorilor este de a asocia pe martorii lui Iehova cu comuniştii, ca şi cum ar avea ceva în comun, când exact opusul este adevărat. Nimic nu este mai lipsit de Dumnezeu decât comunismul, pe când nimeni nu ia Biblia şi pe Dumnezeu mai în serios decât martorii lui Iehova. Se poate ca această lipsă de sinceritate intelectuală din partea clericilor catolici să se datoreze faptului că acestor catolici „le lipseşte cunoştinţa, smerenia şi recunoştinţa necesară pentru loialitatea faţă de biserică?” Fie cum ar fi, un lucru este cert, misionarul V. P. McFadden nu poate da toată vina doar pe catolici pentru că exact aceşti oameni, după ce devin martori ai lui Iehova, dau dovadă de acest „zel fenomenal” de care el vorbeşte. Evident aceştia au dobândit

Cuprins

acum „cunoştinţa, smerenia şi recunoştinţa necesară pentru loialitatea” faţă de adunarea lui Dumnezeu şi faţă de Cristos.

Este corect să învinuim populaţia catolică pentru lipsa lor de „cunoştinţă, smerenie şi recunoştinţă”? Nu merg ei la şcoli şi licee parohiale şi chiar la colegii catolice? Nu învaţă ei catehismul catolic de copii, nu primesc confirmare în biserica lor, nu participă la împărtăşanii, spovedanii, liturghie şi nu ascultă ei predicile de duminica? Nu există o avalanşă de publicaţii catolice, zilnice, săptămânale şi lunare, toate în scopul de a oferi catolicilor mult necesara cunoştinţă, să nu mai spunem de programele catolice radio şi tv? Cu siguranţă, dacă o clasă de oameni ar trebui să fie bine informată referitor la ce să creadă şi echipaţi mental şi spiritual pentru a respinge „atacurile” la adresa religiei şi a organizaţiei lor, aceştia ar trebui să fie romano-catolicii; totuşi, aici avem recunoaşterea de către un misionar catolic a faptului că acestor catolici le lipsesc acestea. În mod evident, ceva este în neînregulă cu ceea sunt învăţaţi ei.

Şi este rezonabil să aşteptăm ca populaţia catolică să aibă o imagine mai bună decât cea a liderilor lor religioşi? De nenumărate ori aceştia au avut o imagine lamentabilă în discuţiile lor cu martorii lui Iehova. Ei înşişi nu au răspunsurile; cum ar putea să le ofere altora? Precum preotul catolic dintr-un sat din Austria, care chemat acasă la unul dintre enoriaşii lui fermier, care studia cu un martor al lui Iehova. Preotul a fost întrebat de către fermier cum poate împăca învăţătura bisericii catolice, conform căreia sufletul este nemuritor, cu afirmaţia care se găseşte în Ezechiel 18:4, „Sufletul care păcătuieşte, acela va muri” (*Dy*). Preotul insista că Biblia este falsificată şi nu reală, astfel încât fermierul a adus o altă Biblie şi a citit acelaşi text din aceasta. Din nou preotul insista că Biblia este falsificată, la care fermierul a dezvăluit că exact această Biblie fusese împrumutată de la preot însuşi de către un vecin. Preotul, devenind palid ca moartea, a smuls Biblia din mâinile fermierului şi a părăsit casa înjurând şi blestemând. Da, cum se poate aştepta ca oamenii obişnuiţi să ofere o replică de încredere, când liderii lor religioşi se dau astfel în spectacol? Şi referitor la aceasta, cum pot clericii să se abţină să se dea în spectacol atâta vreme cât şi-au legat de gât o multitudine de tradiţii care nu-şi găsesc suportul nici în raţiune, nici în Scriptură?

Evident, din cauză că nu au suport în raţiune şi Scriptură pentru crezurile lor, catolicii recurg atât de des la acţiuni ale gloatei atunci când vin împotriva activităţii martorilor lui Iehova; precum gloatele canadiene care i-au fugărit pe martorii misionari ai lui Iehova din Joliette şi Edmundston; şi precum gloata de la Shawinigan Falls, Canada, din aprilie, 1950, care a ruinat o capelă aparţinând Fraţilor Creştini, distrugând tot din ea, scaune, mobilier, Biblii şi chiar distrugând o maşină care stătea afară. Motivul lor? Credeau că era un loc de întâlnire al martorilor lui Iehova!

Sau precum gloatele catolice de la Venlo, Olanda, care au hărţuit martorii lui Iehova care mergeau din uşă în uşă şi care stăteau pe străzi, distrugându-le literatura şi rupând-o în faţa ochilor lor, şi care, de o mie de ori mai puternici, au luat cu asalt locul de întâlnire al martorilor lui Iehova, urlând, cântând cântece vulgare pentru a deranja, pentru o vreme, o lectură publică din Biblie. Sau precum

Cuprins

catolicii din Santa Barbara, Iloilo, Insulele Filipine, referitor la care *Presa liberă* din Filipine relata: „Pare incredibil ca populaţia catolică din Santa Barbara să reacţioneze atât de violent, într-o astfel de manieră aproape terifiantă, la încercarea martorilor lui Iehova de a ţine o adunare în oraş”. Ar putea fi citate multe exemple.

Evident, romano-catolicilor implicaţi în astfel de acţiuni ale gloatelor le lipseşte cunoştinţa în ceea ce priveşte ce anume reprezintă adevăratul creştinism, dar pot fi acuzaţi doar ei atunci când sunt incitaţi la astfel de comportament necreştin de către preoţi? Şi pot fi acuzaţi martorii lui Iehova pentru încercarea de a aduce acestor persoane adevărata cunoştinţă creştină? Misionarul McFadden vorbeşte despre o lume păgână care urmăreşte oportunitatea, în loc să fie guvernată de pincipiu, dar ce arată astfel de acţiuni ale catolicilor? Este utilizarea violenţei, pentru a reduce la tăcere minorităţile nepopulare, acţionată de oportunitate sau de principiu? Şi ce putem spune despre nominalizarea eforturilor conducătorilor totalitari, precum Franco în Spania, Trujillo din Republica Dominicană şi Peron din Argentina, de a interzice lucrarea de predicare a împărăţiei lui Dumnezeu, aşa cum este făcută de martorii lui Iehova?

Oferiţi oamenilor cu bună voinţă cunoştinţă şi pricepere despre Iehova Dumnezeu şi scopurile Sale şi ‚zelul fenomenal‘ va veni în mod natural şi apoi nu va mai fi necesară recurgerea la gloate şi dictatori pentru a apăra învăţăturile cuiva.

Bariere de limbă şi „limba curată”

Devreme, într-o dimineaţă de duminică din vara anului 1951, doi americani în Paris au avut nevoie urgentă de un taxi. Într-un sfârşit a apărut unul şi i-au făcut semn şoferului să oprească. Franceza lor fiind îngrozitor de nepotrivită şi şoferul neînţelegând un cuvânt în engleză, ei au arătat spre ceasurile lor pentru a arăta că se grăbeau, iar apoi au arătat spre o parte a străzii pentru a indica destinaţia lor. Şoferul a fost extrem de ezitant, dar insistenţa lor a învins obiecţiile acestuia şi a pornit în jos pe stradă până când aceştia au indicat destinaţia lor. După achitarea tarifului, după utilizarea aceluiaşi limbaj al semnelor, au plecat zâmbind, în timp ce taximetristul, scuturând din cap şi mormăind ceva în franceză, a plecat mai departe.

Dacă doar două limbi diferite pot crea un astfel de handicap, ce probleme pot ridica 2.796 limbi diferite? Da, conform unui lingvist, există 2796 de limbi diferite vorbite pe pământ astăzi, fără a număra dialectele minore. A existat o vreme când era o singură limbă, şi aceasta, după cum arată Cuvântul lui Dumnezeu, era ebraica. Aceasta a fost singura limbă vorbită până la ridicarea turnului Babel, sau timp de 1800 de ani. Apoi, pentru a dejuca planul omului de a menţine întrega omenire împreună, prin intermediul unui superstat, în sfidarea scopului Creatorului, Iehova Dumnezeu a încurcat limbile omului.

Cuprins

În timp ce această încurcare a limbilor nu a prezentat o mare problemă, atâta vreme cât Iehova se ocupa doar de naţiunea Israel, odată cu porunca lui Isus Cristos de a „face discipoli dintre oamenii tuturor naţiunilor”, diferenţele de limbă au prezentat o problemă foarte clară (Amos 3:2; Mat. 28:19, *NW*). Cum i-a ajutat Iehova pe servii Lui să facă față acestei situaţii?

În primul rând, inspirându-i pe servii Lui să scrie Scriptura creştină în greaca *koi'ne* mai degrabă decât în ebraică, limba în care au fost scrise Scripturile precreştine, sau în aramaică, limba vorbită de evreii din vremea lui Cristos. În ce fel i-a ajutat scrierea Scripturilor Creştine în greacă să depăşească bariera de limbă? În faptul că greaca *koi'ne*, diferită de greaca clasică, bizantină şi modernă, a fost limba internaţională vreme de câteva secole, înainte şi după timpul lui Cristos. Astfel, cel mai mare număr a fost atins în cea mai scurtă perioadă de timp. De altfel, chiar dacă Roma luase locul Greciei ca şi putere mondială, greaca *koi'ne* a rămas limba internaţională, pentru că, după cum s-a exprimat un istoric, ‚în vreme ce măreţia militară a Romei a cucerit Grecia, cultura grecească i-a cucerit pe romani“.

În plus, la Cincizecime, Iehova și-a revărsat spiritul sfânt asupra servilor Săi creştini, care le-a oferit, printre alte puteri miraculoase, darul vorbirii în limbi străine. După cum citim: „Într-adevăr, ei erau uimiţi şi au început să se minuneze şi să spună: ‚Vedeţi aici, toţi cei care vorbesc sunt din Galileea, nu-i aşa? Şi totuşi, cum de ne auzim fiecare limba în care am fost născuţi? … îi auzim vorbind în limba noastră despre lucrurile magnifice ale lui Dumnezeu“” – Fapte 2:7, 8, 11, *NW*.

Totuşi, acel dar al limbilor trebuia să servească adunarea creştină doar în copilăria acesteia, pentru a-i oferi, împreună cu alte daruri, o bază reală pentru credinţă. Nu s-a stabilit Isus Cristos drept Fiu al lui Dumnezeu prin miracole, la fel cum Moise i-a convins pe tovarăşii lui izraeliţi, prin semne, că era trimis de Dumnezeu? Aşadar, pentru a suplimenta miracolul învierii lui Cristos, ca bază pentru credinţă, apostolii au fost împuterniciţi să înfăptuiască miracole, precum vindecarea celor bolnavi, învierea celor morţi şi pentru scopul practic de a răspândi vestea bună, darul limbilor.

Cu toate acestea, nu trebuie să aşteptăm ca limbile să rămână cu noi în aceste zile, la fel cum nu este cazul cu niciun alt dar. De fapt, Pavel ne spune că „dacă există limbi acestea vor înceta” (1 Cor. 13:8, *NW*). Asemenea daruri au venit asupra credincioşilor doar la cererea sau în prezenţa celor doisprezece apostoli (Fapte 8:17-23; 19:6). Atunci când apostolii şi cei cărora aceştia le-au dăruit asemenea daruri au murit, darurile supranaturale au încetat.

Să învingem bariera de limbă astăzi

Înseamnă aceasta că porunca profetică de a predica vestea bună a Împărăţiei, în toate națiunile, nu poate fi astăzi dusă mai departe? (Mat. 24:14) În nici un caz! În primul rând, observați că exact cum în timpul primei prezenţe a lui Isus, Dumnezeu s-a îngrijit ca mesajul Lui să fie mai întâi exprimat în limba

Cuprins

internațională a vremii, greaca *koi'ne,* tot la fel s-a îngrijit ca în timpul nostru, lucrarea de predicare să înceapă în limba internațională a timpurilor moderne, și anume engleza.

În ceea ce privește contactarea celor care vorbesc alte limbi, Dumnezeu a pus în mintea celor pe care îi folosește să conducă lucrarea de predicare să traducă mesajul Său în alte limbi, și astfel, astăzi, constatăm că vestea bună despre Iehova și împărăţia Sa este publicată în 100 de limbi diferite. Iată de ce, *Turnul de veghere* este publicat cu regularitate în 38 de limbi! Și din moment ce e nevoie nu doar de pagini tipărite, ci și de cineva să le distribuie, precum și instruire personală, aceeași Societate de Biblii şi tratate Turnul de Veghere a furnizat o școală în South Lansing, New York, pentru instruirea misionarilor pentru serviciu străin.

Acești misionari au fost în multe zone și au deschis noi terenuri pentru restabilirea închinării adevărate. Ei au trebuit să învețe limbi noi, în plus față de limba străină pe care au studiat-o la Școala Gilead. Prin studierea acestor limbi, zilnic, și utilizând imediat ce au învățat în cadrul lucrării lor misionare, într-o perioadă relativ scurtă, au ajuns să stăpânească limbi precum: araba, siameza și dialectele indiene. Aceasta s-a realizat nu prin intermediul unui „dar" al spiritului, precum în primul secol A.D, ci prin „rodul spiritului care este iubirea" – Gal. 5:22, *NW*.

Bariera de limbă nu este întâlnită și depășită doar în teritorii străine. Chiar acasă, în Statele Unite, de exemplu, mulți servi ai lui Iehova au învățat o limbă străină, precum spaniola, pentru a putea predica oamenilor cu bunăvoință care vorbesc această limbă, în însărcinarea lor sau pe terenul local de misionariat. Pe de altă parte, mulți dintre cei care au neglijat să învețe limba țării în care au imigrat au învățat limba oamenilor unde își au acum rezidența, pentru a putea predica vecinilor lor. Şi în felul acesta ei își manifestă dragostea pentru Iehova Dumnezeu și pentru semenii lor – Mat. 22:37-39.

ÎNVĂȚÂND „LIMBA CURATĂ"

În timp ce iubirea îi face, astfel, capabili pe martorii lui Iehova să învingă, cu succes, obstacolelor generate de încurcarea limbilor, abilitatea lor de a vorbi „o a doua limbă", de fapt prima lor limbă, îi unește mult mai eficient și complet decât o limbă, precum engleza ce-i unește pe toți oamenii vorbitori de limbă engleză. Și care este această limbă? Este limba sau limbajul curat, la care Iehova a promis că-l va întoarce pe poporul Său, în zilele noastre – Ţef. 3:9, *AS*.

Această limbă sau vorbă curată este mesajul adevărului despre închinarea curată a lui Iehova Dumnezeu, „în spirit și adevăr", și îi determină pe martorii lui Iehova să servească „precum un singur umăr" (Ioan 4:24, *NW*). Este un mesaj liber de tradiții și învățături false ale oamenilor, liber de erori păgâne, liber de toată închinarea creaturii. Aceasta are ca rezultat o închinare bazată pe o cunoștință exactă și pe priceperea Cuvântului lui Dumnezeu, așa cum este descoperit de lumina ce creşte mereu – Prov. 4:18; Efes. 4:13, *NW*.

Da, cunoștința și priceperea despre chestiunea supremă a justificării numelui lui Iehova, importanța punerii mărturiei despre aceasta, a menținerii despărţirii de lume, a faptului că Împărăția este singura speranță a omenirii – pentru a menționa doar câteva dintre caracteristicile remarcabile ale acestei limbi pure – îi identifică pe cei capabili să o vorbească – Ps. 83:18; Isa. 43:10-12; Dan. 2:44; Mat. 6:9, 10; Iac. 1:27, *NW*.

În plus, această limbă curată are propriul ei vocabular, în așa fel încât un judecător din Statele Unite a observat că martorii lui Iehova au propriul lor dialect. Cel mai important termen în această limbă teocratică este numele Iehova, care apare de 6823 de ori în Scripturile Ebraice și în astfel de traduceri literare precum: *Versiunea Americană Standard* și traducerea lui Young. Alți termeni remarcabili și expresii în această limbă curată sunt: teocrație, împărăţie, justificare, Cuvântul, dedicare, credincioşie, mărturie, studiul Bibliei etc.

Pe măsură ce lumina crește, această limbă curată continuă să se extindă. O dată cu punerea în circulaţie a *Traducerii Noii Lumi a Scripturilor Creştine Greceşti*, au devenit curente printre martorii lui Iehova expresii precum: bunătate nemeritată, cunoştinţă exactă, stâncă, pământ locuit, cina Domnului, serviciu sacru, secret sacru, declarat drept etc. Și, pe măsură ce coloanele *Turnului de Veghere* aruncă și mai multă lumină asupra Cuvântului lui Dumnezeu, martorii lui Iehova își găsesc vocabularul îmbogățit și limba curată dezvoltându-se. Astfel, observăm că pentru necredincioșia lui, heruvimul ocrotitor, care a devenit Satan, a fost „despărţit” de organizaţia lui Dumnezeu; comparativ cu libertatea absolută a lui Iehova, a noastră este o libertate „relativă”; „răpirea pe vertical” se referă la descoperirea supranaturală a lucrurilor cerești existente la acea vreme; pe când „răpirea pe orizontal” vorbește despre lucruri îndepărtate pe axa timpului – 2 Cor. 12:1-4.

Pentru primii 1800 de ani ai existenței omenirii a existat doar o singură limbă, ebraica. Odată cu construirea turnului Babel a apărut încurcarea limbilor. La prima prezență a lui Isus bariera multiplelor limbi a fost depășită prin miraculosul dar spiritual al limbilor. În zilele noastre aceasta este depășită prin rodul spiritului, iubirea. Și odată cu restabilirea închinării curate și datorită luminii crescute a venit o limbă curată, rezultând în unitatea și mai mare a serviciului.

Predicarea veştii bune în Africa de Sud

Continuarea relatării făcută de N. H. Knorr, preşedintele Societăţii Turnul de Veghere, despre turul de serviciu făcut de el şi secretarul său.

Aşa cum cititorii *Turnului de veghere* ştiu deja, mi-a fost imposibil să ajung pe Coasta de Aur şi Nigeria. Aşa că s-a plănuit să zbor direct din Monrovia în Johannesburg. Eram aşteptat acolo sâmbătă, 22 noiembrie, dar, aşa cum a fost raportat mai înainte, avionul nu a reuşit să oprească la Monrovia. Practic, toţi cei 260 de fraţi care se aflau atunci aproape să-mi spună bun venit s-au întors să mă

Cuprins

întâmpine când am sosit, în cele din urmă, patru zile mai târziu. N-a durat mult până ne-am pornit spre noul birou de filială al Societăţii de la Elandsfontein, din districtul Germiston, la câteva mile distanţă de principalul oraş din Africa de Sud, Johannesburg.

Cu cinci ani în urmă, când eu şi fratele Henschel am fost în Africa de Sud, ne-am uitat peste multe proprietăţi, încercând să hotărâm unde să construim o casă Betel. Aveam un birou în Cape Town şi tot acolo tipăream, dar cei care lucrau nu puteau să se bucure de viaţa de familie laolaltă, ca la celelalte filiale. După ce am ales proprietatea şi am hotărât să mutăm biroul din Cape Town într-un loc mai aproape de Johannesburg, a durat mult să negociem cu oficialii oraşului, pentru a clarifica, în cele din urmă, chestiunile. După nu mai puţin de doi ani a început, de fapt, construcţia. Acum Societatea are o minunată clădire din cărămidă şi tencuială, cu două etaje, pe o minunată parcelă de pământ dintr-o zonă bine amplasată.

BETHEL HOME—JOHANNESBURG

La primul nivel al acestei noi clădiri avem biroul general, care se îngrijeşte de lucrarea filialei din Africa de Sud, precum şi de ceva traduceri. Mai există şi un departament de expediere pe acest nivel şi o minunată tipografie, echipată cu utilaje de ultimă generaţie, pentru tipărirea revistelor *Turnul de veghere* şi *Treziţi-vă*! în limbi africane.

Pe al doilea nivel avem o sală de mese spaţioasă, o minunată bibliotecă şi un salon, un număr bunicel de dormitoare, suficient pentru expansiunea familiei. Bineînţeles, în clădire sunt încorporate toate celelalte necesităţi ale unei case, precum: bucătărie, spălătorie, etc. Clădirea a fost proiectată pentru necesităţile noastre din Africa de Sud şi, cu siguranţă, acesta este un pas mare înainte în promovarea intereselor Împărăţiei. Fiind amplasată singură pe deal, clădirea îşi face simţită prezenţa prin toată zona.

S-au făcut aranjamente să vizitez Durban pe 29 şi 30 noiembrie. Acest oraş foarte modern, amplasat pe ţărmul oceanului Indian, cu o populaţie de 330.000 locuitori, este cel mai mare din provincia Natal. Este una din staţiunile favorite ale Africii de Sud şi centrul industriei de zahăr ce se dezvoltă. Deşi modern, acesta are băieţii lui cu ricşe ce trag după ei trăsura cu două roţi. Aceşti băieţi sunt africani gătiţi în pene, coarne şi piei de toate felurile şi dacă n-ai ştii că sunt civilizaţi, probabil te-ai speria de ei. Cu toate acestea, ei sunt destul de inofensivi.

SEGREGARE RASIALĂ – APARTHEID

Una din marile probleme din Africa de Sud este ce a segregării rasiale, cunoscută sub numele de *apartheid*. Legile le cer africanilor, celor de culoare

Cuprins

(amestecaţi) şi europenilor (albi) să se întâlnească în săli separate şi se fac acum toate eforturile de guvern pentru a păstra despărţite aceste trei grupuri, chiar în oraşe şi sate. Acest fapt a făcut necesar să avem trei întâlniri separate. Sâmbătă după amiaza două sute de fraţi europeni s-au adunat în sectorul lor din oraş. Servul de filială, fratele Phillips, a vorbit primul şi apoi le-am vorbit eu despre cum să ne facem publică declaraţia despre speranţa noastră. Au fost prezentate importanţa angajării în lucrarea din casă în casă şi necesitatea de a înainta spre maturitate, pentru a avea o împărtăşire completă în activităţile Împărăţiei şi ca aceasta să fie dorinţa din inimă a fiecărei persoane dedicate serviciului lui Iehova, pentru a predica, astfel, din casă în casă şi a ne echipa pentru a conduce studii din Biblie la domiciliu.

În aceeaşi seară, fratele Phillips şi cu mine, împreună cu alţi câţiva fraţi, ne-am dus în sectorul celor de culoare din Cape. Sunt mulţi indieni în Natal şi, cu siguranţă, ar fi minunat dacă ar exista câţiva fraţi indieni vorbitori de Tamil în serviciul cu timp integral. La această adunare au fost prezente 69 de persoane de culoare din Cape şi indieni şi au fost foarte interesaţi de ce s-a spus.

Am fost foarte impresionat de faptul că au fost 15 indieni în auditoriu, deoarece este de-a dreptul dificil să le stârneşti interesul despre împărăţia lui Dumnezeu indienilor ce trăiesc în India. Am avut ocazia să vorbesc cu unii din ei, după adunare. Toţi erau născuţi în Africa de Sud, dar din părinţi indieni, şi treptat sunt dezobişnuiţi de crezurile de hinduşi şi musulmani ale strămoşilor lor. Ei sunt nemulţumiţi de religia lor şi de practicile acesteia. Foarte probabil, ei au mintea mai deschisă şi le este mai uşor să accepte adevărul aici, decât cei care trăiesc în India; acolo, probabil, ar fi exilaţi. Îţi trebuie un real curaj să părăseşti practicile păgâne ale strămoşilor şi să te angajezi în închinarea adevărată a Domnitorului Suveran al Universului, Iehova Dumnezeu. Era bine, în mod sigur, să-i vezi pe aceşti fraţi indieni susţinând lucrarea lui Iehova Dumnezeu.

Duminică după amiază, 337 fraţi africani s-au adunat la Lamontville, un cartier construit de curând la periferia oraşului Durban. Am fost uimit să văd minunate clădiri din cărămidă, ce erau construite de guvern, pentru a găzdui aceşti africani. Cu siguranţă, aceasta le oferă o comunitate mai minunată în care să trăiască, decât vechile colibe rotunde cu acoperiş de stuf, care încă sunt foarte predominante în multe părţi ale ţării. Guvernul încearcă să facă multe pentru a le ridica standardul de viaţă şi totuşi, în acelaşi timp, îi păstrează segregaţi.

Fraţii s-au aşezat în formă de semicerc pe iarbă, în aer liber, în centrul oraşului. Cu ajutorul echipamentului de sunet, pe care-l adusesem cu noi, toţi am putut să auzim mai uşor. Traficul a continuat în timpul discursului. Comentariile

Cuprins

pe care le-am făcut fraţilor au fost traduse în zulu, dar era evident că mulţi înţelegeau engleza, căci adesea aplaudau, înainte ca traducătorul să interpreteze.

Cântările au fost extraordinare. Ei nu aveau instrumente care să le dea tonul sau să păstreze ritmul. Doar începeau să cânte o cântare a Împărăţiei şi toţi păreau să cânte pe voci. Armonia completă suna asemenea unui cor mare. După ce s-a vorbit aproape o oră şi jumătate, cuvântarea a trebuit să fie grăbită spre încheiere, deoarece începuse să plouă. Nori negri se roteau repede. Am fost puţin dezamăgit că n-am putut să-i aud cântând din nou, la sfârşitul sesiunii.

Duminică seara a venit rândul celei de-a patra adunări. Aceasta a fost bine anunţată. Deşi fraţii din Durban au anunţat doar o săptămână că aveam să sosesc, ei au făcut-o foarte bine. Sala pe care au închiriat-o pentru ocazie a fost umplută până la refuz de 435 de europeni.

A fost un sfârşit de săptămână foarte fericit, chiar dacă cele trei grupuri de fraţi au trebuit să rămână separate. Deşi aceasta le limitează terenul de mărturie, ei nu vor permite să le întârzie lucrarea Împărăţiei, căci sunt hotărâţi să meargă mai departe cu lauda lui Iehova şi predicarea veştii bune, în sectoarele de teritoriu ce le sunt deschise.

Vizitând pe zuluşi

Ziua următoare, înainte să ne întoarcem la biroul de filială pe calea aerului, am avut ceva timp de dimineaţă să ne îndreptăm spre unul din locurile minunate din vecinătatea Durbanului, numit Valea celor o mie de dealuri. Din nefericire ploua din nou, dar am putut să vedem cel puţin un deal pe când călătoream. De interes special pentru noi a fost faptul că ne aflam exact în centrul unei rezervaţii africane, la graniţele ţinutului Zulu. Aici am văzut cum trăiesc, de fapt, africanii băştinaşi.

Mă interesa foarte mult construcţia caselor lor. Majoritatea lor sunt construite în formă de cerc, cu acoperişul făcut din paie şi îndreptat spre vârf. Am putut să stăm de vorbă cu o familie în faţa colibei lor, prin intermediul unui frate ce era cu noi, care vorbea zulu, şi am primit permisiunea să intrăm. Am fost destul de surprins de podeaua curată, foarte lustruită, din interior. Prima mea întrebare a fost: De unde luau bitumul să-l pună pe podea? Fraţii africani au zâmbit şi apoi unul a explicat că această podea ce arăta minunat era un amestec de pământ şi balegă de vacă. Acesta este pus jos prima dată şi apoi este întinsă balega de vacă pe deasupra, ca o tencuială lustruită. Acest proces face suprafaţa foarte grea şi netedă şi suprafaţa neagră este foarte lustruită. În această casă particulară podeaua avea un desen unic pe ea şi în centrul colibei podeaua se ridica la doi sau trei inch, minunat îndoită pentru locul unde se face focul.

Acoperişul de paie atârnă deasupra zidurilor circulare, dar este lăsat mult spaţiu pentru ventilaţie între zid şi acoperiş. Zidul solid nu se ridică spre acoperiş, ci acoperişul este aşezat pe suporţi scurţi, care se extind dincolo de zid, permiţând, astfel, spaţiu pentru lumină şi aer. Aşa că ei au lumină, ventilaţie şi protecţie de ploaie. Aceşti africani dorm pe covoraşe de iarbă, pe care le desfăşoară pe podea în fiecare noapte. O familie întreagă trăieşte împreună într-o colibă cu o singură

Cuprins

cameră. Când fiii se căsătoresc, de obicei îşi construiesc altă colibă pentru ei şi soţiile lor. Coliba este construită în apropiere în acelaşi *kraal*. O grămadă de colibe indică întotdeauna o familie unită.

Dieta este foarte simplă, constând din făină (porumb, sau „grâu indian") la care se adaugă, uneori, puţină carne, şi din când în când au pâine şi legume. Aceşti africani par a fi foarte paşnici şi mulţumiţi, şi trebuie să spun că ţinutul în care trăiesc este minunat. Mulţi au parcele mici de pământ pentru cultivarea porumbului, şi toţi au vite şi capre. Mi s-a spus că doar atunci când africanul ajunge mai aproape de ceea ce se numeşte „civilizaţie", uneori apucă pe căi greşite şi devin nemulţumiţi.

Indiferent unde găsim africani, în rezervaţii, în oraşe sau la ferme, este responsabilitatea poporului lui Iehova să vină în contact cu ei şi să le vorbească despre mesajul Împărăţiei. Acum sunt între şapte şi opt mii de fraţi africani răspândiţi pe tot cuprinsul Uniunii Africii de Sud, participând cu regularitate în predicarea veştii bune. Deşi aceşti fraţi sunt bine organizaţi pentru închinarea curată, sunt multe de făcut pentru a-i aduce pe toţi la maturitate. Sunt mari probleme ce trebuie să le li se facă faţă în predicarea evangheliei, căci fraţii africani sunt, cu siguranţă, răspândiţi prin toate rezervaţiile.

Încercând să organizăm legal vestea bună

În cea de-a doua zi, după întoarcerea noastră la Johannesburg de la Durban, am făcut o vizită la biroul împuternicitului Maiestăţii sale pentru Basutoland, Protectoratul Bechuanaland şi Swaziland. Din 1941 exista o interdicţie pentru importarea literaturii Societăţii în aceste trei protectorate. Acum există un număr de martori ai lui Iehova în aceste ţinuturi, deoarece africanii din aceste teritorii au venit în contact cu alţi africani ce trăiesc afară, şi au adus adevărul în aceste teritorii. Deoarece lucrarea a găsit un punct de sprijin în aceste trei protectorate, şi având în vedere faptul că sunt 21 de grupe, constând din mai bine de 400 vestitori angajaţi în predicarea veştii bune, Societatea a încercat, în repetate rânduri, să ridice interdicţia, aşa încât să fie trimisă literatură în aceste teritorii, pe care s-o studieze fraţii noştri. Fără literatură este mai dificil să ajungi la maturitate.

Aceste chestiuni au fost prezentate împuternicitului şi s-a depus cerere ca interdicţia să fie ridicată. Am putut să ne prezint cazul pentru mai bine de o oră şi să pun mărturie despre Împărăţie şi lucrarea pe care o face Societatea în promovarea studiului Bibliei. Am putut să-i vorbim secretarului principal al împuternicitului şi să-i răspundem la toate întrebările, şi sperăm, sincer, că se vor lua măsuri din partea guvernului maiestăţii sale. Dacă restricţiile vor fi ridicate, fără îndoială că în aceste teritorii se va manifesta o expansiune mult mai mare, în ceea ce priveşte strângerea „altor oi".

Între timp, fratele Henschel sosise din Freetown în Monrovia. Acum că eram aici amândoi, a fost aranjată o adunare pentru grupa din Germiston, din Germiston Town Hall. Cu toate acestea, au venit mulţi oameni din Reef, astfel că a fost prezent un total de 725 europeni. Fratele Henschel a vorbit primul despre

„Declararea numelui Său” şi a explicat clar responsabilitatea servilor lui Iehova de astăzi, ca popor, care au fost aleşi să-i poarte numele. El a oferit rapoarte interesante despre vizita lui în Freetown şi câteva experienţe pe care le auzise acolo despre lucrarea din Nigeria.

După aceasta eu le-am vorbit fraţilor şi i-am sfătuit în legătură cu necesitatea creşterii până la maturitate deplină, ca servi. Exact aşa cum părinţii sunt cu adevărat fericiţi să-şi vadă copiii crescând şi dezvoltându-se de la un stadiu la altul, până când sunt maturi complet, tot la fel este încântat Iehova să-şi vadă poporul că progresează în maturitate creştină. În acest scop este foarte esenţial să devenim familiari cu cele 66 de scrisori pe care Iehova le-a scris pentru noi în Biblie, să cugetăm asupra acestora, precum şi să urmăm sfatul Cuvântului lui Dumnezeu şi să facem o declaraţie publică a speranţei noastre.

După aceasta au urmat zilele pe care eu şi fratele Henschel le-am devotat instruirii fraţilor de la biroul de filială, despre cum să se îngrijească mai bine de datoriile încredinţate lor.

Al zecelea an al şcolii Gilead – A douăzecea absolvire

Absolvirile de la Gilead sunt atractive în orice privinţă. Cele 2.256 persoane prezente, duminică 8 februarie, 1953, au fost complet încredinţate că şcoala avea aprobarea şi binecuvântarea lui Iehova. Pentru cei adunaţi duminică dimineaţa, preşedintele şcolii, N. H. Knorr, a spus: „Acum zece ani era pus sub semnul întrebării dacă Gileadul era sau nu un lucru potrivit. Cu credinţă în Dumnezeu am mers înainte cu aranjamentele. Acum nu mai este nimic sub semnul întrebării. … Lucrarea este mai bine organizată, şi peste tot se manifestă o creştere”. Apoi, fratele Knorr l-a prezentat pe fratele Marc, servul de la fermă şi instructorii.

Fratele Marc a comparat plecarea unei clase la numirile ei în străinătate cu un viţel care a fost luat de lângă mama lui şi pus pe o păşune străină, să caute hrană singur. „El ţipă”, spunea acesta, „uneori timp de mai multe zile, dar, curând, află că trebuie să facă ceva corectare, dacă vrea să trăiască”. „Experienţa voastră va fi foarte mult la fel”, spunea el. „Aveţi răbdare cu voi înşivă, totul este o chestiune de corectare. Atunci vă veţi iubi noua viaţă şi noua casă”. Fratele Dunlap a sfătuit clasa să abordeze numirea cu cugetarea lui Cristos şi vor fi fericiţi, pentru că El este fericit. Instructorul spaniol, fratele Burt, a sfătuit clasa să înceapă să vorbească limba ţării chiar din prima zi când intră în ea. Fratele Knorr a fost de acord şi a spus: „Când vă veţi găsi rugându-vă lui Dumnezeu în noua limbă, acesta este un semn sigur că voi cugetaţi la rugăciune”. Fratele Glass a folosit racul pentru a-şi ilustra punctul de vedere. „Experimentele ştiinţifice au dovedit că un rac va mânca până când un anume nerv, alergând de la creier la pântece, îi va

Cuprins

spune să se oprească", spunea el. „Dacă nervul este aspru, peştele va mânca până va crăpa. Acum, voi mâncaţi de mai bine de cinci luni. Nu vă sugerez să vă opriţi, nu. Ci nervul acela trebuie să vă spună că este multă lucrare de făcut. Şi asta este exact ce veţi găsi în numirea voastră – lucrare!" Fratele Friend a cerut clasei să se gândească la multele daruri cu care Tatăl ceresc şi-a înconjurat copiii pământeşti – florile, copacii, peştii şi animalele. „Cugetaţi asupra acestor lucruri", spunea el, „căci ele vă vor aduce mai aproape de Dumnezeu". Secretarul şcolii, fratele Schroeder, a atins punctul culminant al acestei sesiuni, îndemnând clasa să facă bine, căci, în felul acesta „veţi culege merite pentru voi". „Faceţi ce este rău şi veţi culege pedeapsă. Stăruiţi în a face ce este rău şi veţi secera nimicire. În facerea binelui stă răsplata voastră". Acum a venit timpul să-l ascultăm pe preşedintele şcolii.

În următoarea oră fratele Knorr a vorbit clasei despre tema „Permite să fie făcută de cunoscut înaintarea ta". „Cunoştinţa aduce responsabilitate", a început el, „căci celui ce i s-a dat mult, i se cere mult. Vouă vi s-a dat mult, de aceea vi se va cere mult mai mult". Auditoriul fremăta la fiecare cuvânt, pe măsură ce el îşi dezvolta cuvântarea. „Trebuie să vă cercetaţi mereu, să vedeţi dacă mai sunteţi în credinţă. Întrebaţi-vă cu sinceritate: ‚Cresc eu în cunoștință?' ‚Stau eu aproape de organizație?'" S-au înmânat diplome. Cea de-a douăzecia clasă, numărând 112 persoane, absolvise. Acum toată lumea se va pregăti să participe la cea de-a douăzeci şi una absolvire, de pe stadionul Yankee din New York, 19 iulie.

Religia în Grecia antică

„Grecii caută înțelepciunea", ne spune apostolul Pavel (1 Cor. 1:22, *NW*). Dar una este să cauți înțelepciunea, și alta să ajungi în posesia ei. Au dobândit vreodată acei greci din vechime, care au respins Cuvântul lui Dumnezeu, adevărata înțelepciune? Oamenii înțelepți lumește cred că da. De exemplu, mult stimatul poet englez, Shelley, a exclamat cândva, plin de entuziasm: „Suntem cu toții greci! Legile noastre, literatura noastră, religia şi artele noastre au rădăcini în Grecia. Dar pentru Grecia", continuă el să spună, „probabil că am fost mai departe sălbatici și idolatrii" (*Encicl. Amer.*). Dar care sunt faptele? Pentru răspuns, haideți să privim religia lor; deoarece religia, mai mult decât orice altceva, arată cât de înțelept este un popor în realitate.

Cuprins

Grecii antici, chiar cu secole înainte de timpul când Pavel le-a predicat atenienilor, erau „mult mai cuprinși de teama zeităților decât alții” (Fapte 17:22, *NW*). Conform unuia dintre scriitorii lor, Hesiod, din secolul opt î.C., aveau mai mult de 30.000 de zei. Istoricul Herodot ne spune că zeii lor erau de origini feniciene și egiptene.

ZEUS (ROMAN JUPITER)

ZEII OLIMPIENI

Lord, în volumul 1 al publicaţiei sale *Fărâme de Lumină ale Istoriei*, oferă detalii considerabile în ceea ce priveşte mitologia greacă. El povestește de cei doisprezece mari zei care locuiau pe muntele Olimp, dintre care şase erau bărbați și șase femei. Acești zei, deși superiori oamenilor ca mărime, cunoștință, putere și frumusețe, precum și că nu erau supuși morţii, aveau aceleași slăbiciuni și deficiențe pe care le are omenirea. Astfel, „părintele zeilor”, Zeus (Jupiter la romani) era un uzurpator, un hoț, un adulter și lua parte la certurile, invidiile și dușmăniile zeilor cu care era asociat, deși era creator și mai puternic decât restul zeilor împreună.

Poseidon (Neptun la romani), un frate al lui Zeus, era zeul oceanelor, o zeitate dură, violentă și răzbunătoare, cu aceleași trăsături morale ca ale fratelui său. Apollo, zeul soare, precum și zeul înțelepciunii, poeziei și muzicii era mult mai respectabil decât tatăl său Zeus. Având grație, vigoare și o formă fizică ideală, era cel mai popular dintre toate zeităţile, fiind ridicate temple în onoarea sa, în toate părțile Greciei. El era adevăratul conducător al zeilor, servind ca „premier” pentru regele Zeus.

Hefaistos (Vulcan la romani), zeul focului, era un fierar care a inventat fulgerele pentru Zeus. Era opusul lui Apollo, din punct de vedere fizic, fiind și stângaci și șchiop. Ares (Marte la romani), zeul războiului, era crud, nelegiuit, însetat de sânge și lacom. Hermes (Mercur la romani) era zeul afacerilor, plin de șiretlicuri, lipsit de adevăr și necinstit. El era şi zeul oratoriei.

Regina Olimpului era Hera (Junona la romani), sora și una dintre soțiile lui Zeus, care avea putere egală cu cea a soțului ei. Având o părere proastă despre femei, grecii o descriau ca fiind mândră, răzbunătoare, invidioasă, lipsită de scrupule și crudă. Își ocăra soţul fără încetare, astfel încât el se plângea, cu amărăciune, despre aceasta, în adunarea zeilor; destul de incompatibil cu presupusa sa demnitate de conducător al tuturor zeilor!

Atena (Minerva la romani), zeița Atenei, se clasa pe același loc cu Apollo la înțelepciune. Avea o personalitate fără cusur, dar deținea extrem de puține calități feminine atractive. Artemis (Diana la romani), sora lui Apollo, era zeița vânătorii, sport pe care grecii îl îndrăgeau foarte mult. Era zeița ai cărei argintari din Efes au

Cuprins

creat un aşa scandal, deoarece predicarea apostolului Pavel venea în conflict cu afacerea lor de a face temple în miniatură – Fapte 19:23-41, *NW*.

Afrodita (Venus la romani) era zeița plăcerilor senzuale și a frumuseții fizice. De la numele ei avem termenul „afrodisiac”, o descriere a drogurilor sau mâncărurilor care determină dorințe senzuale. Hestia (Vesta la romani), era zeița calităților casnice, conducând viaţa de familie și gospodăriile, avea o personalitate mai mult vagă.

Demetra reprezenta Pământul Mamă, fiind zeița agriculturii, a prosperităţii și a bogăției. Ținând cont că agricultura era cea mai veche, precum și cea mai importantă ocupație, aceasta este ilustrată veghind asupra civilizației și a legilor date. Termenul „cereale” pentru grâne vine de la numele său dat de romani, Ceres, cu care este asociat „cornul abundenței”. Ea mai este reprezentată şi ca zeița misterelor din Eleusis, care a promis o viaţă de apoi fericită tuturor celor inițiați în acestea.

ALTE ZEITĂȚI

În afară de cei doisprezece mari zei și zeițe pe care tocmai le-am descris existau zei mai mici, care, deși nu aveau statutul de olimpieni, ocupau, totuşi, locuri proeminente în religia gregilor antici. Dionysus, Bahus la romani, era unul dintre aceștia, care, în calitate de zeu al vinului și al beției, guverna asupra viilor. Pluto sau Hades, care, împreună cu frații săi Zeus și Poseidon l-au detronat pe tatăl lor Cronos, a primit ca rezultat al tragerii la sorți stăpânirea asupra regiunilor de jos, ale infernului, locuinţa celor morți, unde stăpânea împreună cu soția sa Persefona, o regină descrisă ca fiind extrem de pură, îngrozitoare și teribilă. N-au fost ridicate temple pentru ea, grecii neluând în serios viața viitoare, deși toți credeau în continuarea existenței sufletului dincolo de moarte.

Mai existau, de asemenea, nenumărate zeități minore, pe care grecii îi identificau cu fiecare lucru separat care le ocupau gândurile, precum: munți, râuri, orașe, fântâni, stânci, animale, somn și moarte, zi și noapte, bătrânețe și durere. Toate calitățile minții umane și ale dispoziției; tot ceea ce vedeau, simțeau sau despre care vorbeau le personalizau, și aceste personalizări ar fi trebuit să prezideze asupra lucrurilor pe care le reprezentau și pe care le venerau, într-o măsură mai mică sau mai mare.

Grecii antici, deși nu erau un popor extrem de moral, erau unul foarte religios. Îşi invocau în permanență zeii, cu fiecare ocazie: simpozionul, acea sărbătoare intelectuală care urma, invariabil, sărbătorilor lor cu hrană materială, începea și se termina cu o rugăciune; adunările politice începeau cu închinare; oratorii se rugau înainte de a începe să vorbească; fermierul înainte să înceapă să are; tinerii înainte de a începe competițiile de atletism, de a merge la vânătoare sau de a se aventura înainte la război; zeul special fiind invocat în funcție de ocupația și sexul celui care se ruga.

Biblia ne spune că Dumnezeu a creat omul după chipul Său, prin aceasta înțelegându-se că a creat omul cu însuşiri de: înțelepciune, dreptate, iubire și putere (Gen. 1:26). Din cele de mai sus este evident că în Grecia antică omul își

Cuprins

crea zeii după propriul său chip decăzut mental, moral și fizic; remarcabili printre aceşti „făuritori de zei" fiind Homer și Hesiod, care, prin stilul literar ales, au ajutat să-i facă pe oameni să se agaţe de acești zei. Au fost ajutați în aceasta de eforturile sculptorilor, care au reprezentat acești zei prin statui, care sunt cele mai minunate pe care le-a văzut lumea, în ceea ce privește frumusețea, grația și măreția. Grecia antică era plină de statui, remarcabilă între toate fiind cea a lui Zeus în templul său din Olimp, o reprezentare umană înaltă de șaizeci de picioare, realizată din fildeș, aur și pietre prețioase, de cei mai mari sculptori.

PREZICERI, CLARVĂZĂTORI ȘI ORACOLE

Grecii antici căutau să se convingă de voința zeilor prin intermediul prezicerii, al clarvăzătorilor și al oracolelor. Tunetul, fulgerul, ploaia, eclipsele, zborul păsărilor, toate erau semnificative. S-a spus că Prometeu i-a învățat pe oameni arta prezicerii: „Animozitățile, însoţirea și atașamentul păsărilor; și suprafața netedă a intestinelor, și ce nuanță trebuie să aibă fierea pentru plăcerea zeului şi simetria pestriţă a lobului hepatic; oasele coapsei înfăşurate în grăsime, şi am ars şira spinării şi am iniţiat muritorii în misterele unei arte oculte" (*Enciclop. Amer.,* Vol. 13, pag 413). Fapt ce aduce în minte vremea când regele Babilonului, când încerca să constate ce cale de acţiune să urmeze, printre alte forme de prezicere, „s-a uitat în ficat" – Ezec. 21:21.

Clarvăzătorul, a cărui sarcină principală era de a interpreta semne, vise și indicii, era al doilea doar după general, în armatele din Grecia antică. Se considera a fi inspirat de zei, iar darul său se presupunea că se menține în familie. În vremurile ulterioare funcția sa a obținut o importanță mărită, datorită faptului că prezența sa implica o sancțiune din partea zeilor războiului care se purta.

În plus față de arta prezicerii și interpretările clarvăzătorilor, grecii consultau oracolele; termenul provenit dinntr-un cuvânt latinesc ce înseamnă „a vorbi, a declara, a se ruga". Oracolul era „mediul prin care un zeu dezvăluie cunoștințe ascunse sau face de cunoscut scopul divin", și reprezenta cea mai profitabilă caracteristică a religiei grecești antice. Cel mai vechi centru de oracole era cel al principalului lor zeu, Zeus, situat la Dodona, unde se primeau mesajele de la Zeus, prin foșnetul frunzelor stejarului sacru.

Cel mai vestit și mai profitabil dintre toate centrele de oracole era cel al lui Apollo (zeul grec al cunoștinţei și înțelepciunii) situat la Delphi, și care era consultat nu doar de către grecii din toate colțurile țării, ci și de către străini; regi și alți conducători fiind printre cei mai importanți patroni ai acestuia. La Delphi „oracolele erau conduse de o preoteasă, Pythia, care stătea pe un trepied de aur, deasupra unui abis, de unde ieșeau vapori urât mirositori și otrăvitori. Inspirată de aceștia, într-o stare de frenezie religioasă, ea rostea cuvinte care erau apoi aranjate de profeți special educați pentru acest scop și oferite celor care întrebau".

Multe dintre răspunsurile primite erau vagi și uneori susceptibile de interpretări opuse. Cei care consultau oracolele plăteau cu generozitate pentru informații vagi, echivoci și chiar total greșite pe care le primeau, așadar nu doar umplând templul

Cuprins

lui Apollo cu comori, ci necesitând ridicarea unor clădiri suplimentare pentru a găzdui comorile. Delphi, locația oracolului lui Apollo, a fost denumit „Vaticanul antichității".

O RELIGIE FĂRĂ CONŞTIINŢĂ

În vremurile de demult grecii construiau altare pe care făceau sacrificii în câmp deschis, în păduri, pe dealuri şi în vârful munţilor. Mai târziu, templele au fost construite fie în onoarea unei zeităţi, fie în memoria unui prieten vechi sau a unei rude morţi. De obicei, la intrarea în templele lor exista „o oală de stropire", un recipient din piatră sau cupru plin cu „apă sfinţită", având cam acelaşi scop cu cel al „apei sfinte" din bisericile romano catolice de astăzi.

Pe altare erau jertfite animale, o parte din ele fiind mâncate de către cei care le ofereau. Se spune că uneori chiar şi oameni erau jertfiţi. Erau, de asemenea, jertfe lipsite de sânge din tămâie şi ofrande de metale preţioase, vase, haine şi bani, valori care până la urmă îşi găseau locul în casele preoţilor sau ale celor distinşi din oraş.

Nu existau sabaturi, ci într-un an erau celebrate vreo cincizeci de festivaluri. Unele erau în onoarea zeilor, altele în onoarea anotimpurilor anului, altele celebrau mari victorii naţionale etc, toate aducând mare plăcere grecilor. Multe dintre acestea erau celebrate cu mare fast, spectacol şi splendoare, şi cu procesiuni asemănătoare celor din timpurile medievale şi care încă pot fi văzute în teritoriile romano catolice.

Statul conducea şi controla religia, o încuraja şi plătea pentru jertfe, ritualuri, procesiuni şi dansuri scenice, deoarece toate acestea serveau pentru a menţine oamenii de rând mulţumiţi de soarta lor mizerabilă. Predicarea ateismului sau a noilor zeităţi sau, altfel spus, împiedicarea religiei stabilite, nu erau, aşadar, tolerate.

Din moment ce zeii înşişi erau un grup imoral, nu este surprinzător că multe dintre sărbătorile în onoarea lor implicau „fapte de comportament imoral, lăcomii, excese de vin, orgii, partide de băut şi idolatrii, care sunt fără limite legale". Faptul că această descriere, făcută de apostolul Pave, se potriveşte, într-adevăr, cu petrecerile grecilor, este confirmat de istorici lumeşti care ne spun că sărbătorile în cinstea lui Dionisos (Bachus) erau „însoţite de orgii dizgraţioase – cu dansuri sălbatice, chefuri zgomotoase, muzică excitantă şi demonstraţii turbate". Senzualitatea se dezlănţuia la ceremoniile în onoarea Afroditei; în timp ce falismul, închinarea la sex, le marcau pe cele ale zeiţei agriculturii, Demetra – 1 Pet. 4:3, 4, *NW*.

În ce măsură erau grecii din vechime adânciţi „în haznaua josnică a orgiilor" poate fi văzut din faptul că „societatea grecească era denaturată de o atitudine pentru impuls homosexual, care, deseori, rezulta în cuvinte şi acţiuni dezlănţuite şi groteşti în acelaşi timp" (*Encicl. Amer*.). Feminitatea era atât de degradată, încât bărbaţii priveau căsătoria ca o povară dezgustătoare, care urmează să fie asumată doar pentru a avea pe cineva care să-i îngroape şi ca o datorie faţă de stat, şi astfel

Cuprins

nu era aleasă înainte de vârsta de treizeci de ani, moment în care alegeau femei foarte tinere.

Preoţii nu învăţau adevăruri nici morale nici spirituale, nu existau cărţi sacre, care să le înveţe religia. Erau simpli oficiali numiţi de stat sau de către destin, care se ocupau de rituri şi de ceremonii şi consultau oracole. Existau multe diferenţe între ei, serviciile lor fiind adesea vândute celui mai mare ofertant.

Da, ideea conştiinţei era în întregime absentă din religia Greciei antice, şi nu exista nici un sens al păcatului personal. Scopul său nu era acela de a familiariza omul cu Dumnezeul său, nici cu ceea ce era drept şi ce era greşit, ci doar pentru a servi scopurilor egosite ale unor oameni care caută plăceri şi iubitori de artă, care trăiau în prezent şi doar pentru ei înşişi. Dacă egoismul complica problemele, exista întotdeauna calea sinuciderii pentru a pune capăt la toate – 1 Cor. 15:32.

Având în vedere toate cele de mai sus, se poate spune că acei greci din vechime erau cu adevărat înţelepţi şi umanitatea le datorează recunoştinţă? Puţin probabil!

IEHOVA:
Soţ, Tată şi Învăţător

„Toţi copiii tăi vor fi învăţaţi despre Iehova; şi mare va fi pacea copiilor tăi”—Isa. 54:13, AS.

NIMENI nu apreciază relația adevăratului Dumnezeu cu creaturile sale cum o apreciază Iehova însuși. El o poate descrie cel mai bine și o face în termeni variați, ca noi să putem înțelege. Îndreptându-ne atenţia asupra Cuvântului lui Dumnezeu ne putem dezvolta aprecierea pentru relația lui Iehova cu cei care-l servesc – Ioan 17:15-21, *NW*.

[2] Dacă un om va forma o organizație, îi va fi devotat scopurilor sale, îi va căuta interesele, îi va fi credincios acesteia, se va îngriji de bunăstarea tuturor membrilor ei, îi va dedica timp și atenție, se va bucura de productivitatea acesteia și astfel va fi unit intim cu aceasta, nu se poate spune, în mod corespunzător, că o astfel de persoană este „căsătorită” cu acea organizație? Ba da, pentru că la modul figurat, „căsătoria” semnifică exact o astfel de uniune strânsă. Este potrivit și de bun gust ca Iehova Dumnezeu să se intituleze ca soț al organizației Sale. Aceasta ar putea părea ciudat la prima vedere; dar cum am putea descrie mai bine această relație de uniune apropiată? Avem în vedere bunul aranjament marital al căsătoriei între închinătorii lui Iehova, după cum vedem propriile referiri ale lui Dumnezeu la sine ca și soț, pentru naţiunea Israelului natural, ca și exemplu.

[3] În ce fel a fost Iehova un soț pentru naţiunea Israel? Prin faptul că s-a conformat cazului ilustrativ al bărbatului menționat în paragraful precedent. În primul rând, față de Israel El nu a fost un soț cu multe soții pământești. Nu; dimpotrivă, El i-a spus Israelului: „Doar pe tine te-am cunoscut dintre toate familiile de pe pământ” (Amos 3:2, *AS*). Iehova i-a fost credincios lui Israel, dar

Cuprins

acea naţiune a încălcat legea lui Dumnezeu și s-a întors de la El, și astfel citim, în Ieremia 3:14: „Întoarceți-vă, o copii, care v-aţi lepădat de credinţă, zice Iehova; pentru că eu sunt un soț pentru voi” (*AS*). Privind profetic în viitor, peste ani, după izgonirea „soției” necredincioase, Israel: „Iată, vin zile, zice Iehova, în care voi face un nou legământ cu casa lui Israel, și cu casa lui Iuda; nu în conformitate cu legământul pe care l-am făcut cu părinții lor, în ziua când i-am luat de mână pentru a-i scoate din ţara Egipt; legământ pe care ei l-au călcat, deși am fost un soț pentru ei, zice Iehova” – Ier. 31:31, 32, *AS*.

[4] Această relație şi statornicia lui Iehova în calitate de soț și justificarea sa în izgonirea națiunii ce a devenit nelegiuită, întorcându-se împotriva Sa, sunt arătate profetic de Osea: „Luptați-vă cu mama voastră, luptați-vă; căci ea nu este soţia mea, iar eu nu sunt soţul ei; Să înlăture prostituţia dinaintea ei şi actele de adulter dintre sânii ei” (Osea 2:2, *AS*). În versetul șapte calitatea originală de soț este arătată în legătură cu denunțarea devastatoare a organizației necredincioase: „Iar ea va umbla după amanţii ei, dar nu-i va ajunge; îi va căuta, dar nu-i va găsi; atunci va spune: voi pleca şi mă voi întoarce la primul meu soţ; căci atunci îmi mergea mai bine decât acum”.

[5] Relația de soț nu se limitează la organizația lui Israel. Acea națiune, izgonită cu mult timp în urmă, a fost profetică pentru lucruri mai mari, durabile. „Dar Ierusalimul cel de sus este liber, şi el este mama noastră” (Gal. 4:26; Rom. 15:4; 1 Cor. 10:11, *NW*). Cu siguranță, Iehova deține organizația universală a creaturilor sale în calitate de soție, într-o relație de iubire, și se desemnează, în mod potrivit, ca soț al ei. Se identifică el în vreo altă calitate în relaţie cu organizația Sa şi a membrilor ei? Da.

TATĂL

[6] O referire la *Noul Dicționar Internațional* al lui Webster, ediția a doua, confirmă înțelegerea noastră generală a termenului „părinte”. Ca și substantiv, este: „cel ce dă naștere, sau aduce pe lume urmaşi; un tată sau o mamă; o sursă; autor; de asemenea, o cauză”; ca și adjectiv: „care constituie sursa originală din care se naşte sau rezultă ceva; care îi susține, îi protejează sau îi controlează pe alții ca ajutoare; ca și organizație mamă”. Am putea spune că Dumnezeul care face organizația și care este soțul acesteia este şi tatăl indivizilor produşi de acea organizație și care devin membri ai acesteia? Da, și Iehova se descoperă ca marele Tată.

[7] Cei cărora le dă viață sunt copiii Lui. Un astfel de exemplu este Logosul. „Logosul” sau „Cuvântul” este arătat a fi creația directă a lui Iehova și agentul activ al acestuia în crearea altor fii spirituali ai lui Dumnezeu, precum şi al tuturor celorlalte lucruri. „La început a fost Cuvântul și Cuvântul era cu Dumnezeu și Cuvântul era un dumnezeu. Acesta a fost la început cu Dumnezeu. Toate lucrurile au venit în existenţă prin el, și fără el n-a venit în existenţă nici măcar un singur lucru” – Ioan 1:1-3, *NW*.

Cuprins

[8] Acele creaturi care au fost produse prin acțiunea organizației sale, și care sunt făcuți membri ai organizației sale, sunt asemenea copiilor săi. Astfel de exemple sunt fiii spirituali ai lui Dumnezeu. Acești îngeri, heruvimi și serafimi au fost incluși în creațiile lui Dumnezeu prin Logos. Acest lucru este adevărat și în ceea ce-l privește pe Adam. Luca subliniază aceasta în capitolul 3, versetul 38 (*NW*): „… Adam, fiul lui Dumnezeu". Nu doar că Logosul era singurul Fiu născut, după cum este menționat mai sus, ci fiind trimis pe pământ ca prunc uman, Isus, el este indicat drept „Sămânța" organizației lui Dumnezeu, organizație care a fost aparent stearpă de sămânța promisiunii, până când Isus a fost născut ca şi copil de parte bărbătească – Gal. 3:16, *NW*.

[9] Afirmația lui Ieremia din capitolul treizeci și unu, la care s-a făcut referire anterior, confirmă faptul că membrii individuali, evreii individuali din națiunea Israel, erau copiii (într-un mod secundar sau tipic) ai lui Dumnezeu, fiind copii ai organizației Israel. „Așa zice Iehova: Dacă cerul de sus va putea fi măsurat, și temeliile pământului vor putea fi cercetate, atunci voi izgoni și eu toată sămânța lui Israel pentru tot ceea ce au făcut, zice Iehova" – Vs. 37, *AS*.

[10] Dar ce se poate spune despre creștini? Ei sunt copii ai lui Dumnezeu într-un mod unic, dacă sunt membri ai trupului lui Cristos, adunarea creștină unsă: „Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut dintr-o femeie și care a ajuns să fie supus legii, ca să elibereze, prin răscumpărare, pe cei aflați sub lege, pentru ca la rândul nostru să primim adoptarea ca și fii. Acum, pentru că sunteți fii, Dumnezeu a trimis spiritul Fiului său în inima voastră, iar acesta strigă: *'Ava,* Tată!" Așadar, nu mai ești un sclav, ci un fiu; și dacă ești fiu, eşti şi moștenitor prin intermediul lui Dumnezeu" (Gal. 4:4-7, *NW*). Acest lucru nu face referire la ficțiunea de „calitatea universală de tată" a lui Dumnezeu pentru întreaga lume, ci vorbește despre indivizi, care nu se mai află sub legământul evreiesc al legii, care s-a încheiat o dată cu moartea lui Isus, aranjament al legământului legii folosit de Dumnezeu, ci se află sub noul legământ, prin Isus Cristos, în calitate de membri ai trupului lui Cristos (Evrei 8:7-13, *NW*). Acestea sunt produse de Cuvântul lui Iehova, care-i determină să devină servi ai lui Dumnezeu, prin spiritul Său, care este puterea lui Dumnezeu și include mesajul său, după cum apare dezvăluit în Cuvântul său, și prin organizația sa dreaptă, prin Isus Cristos, iar ei sunt copiii săi. Toate perspectivele vieții bazându-se pe promisiunile lui Dumnezeu, alți creștini cu bună voinţă, asociați cu cei care se află sub noul legământ, se adresează corect acestuia ca Tată al lor, deoarece El va fi Bunicul lor prin Părintele Veșnic, Isus Cristos – Ioan 10:16, *NW;* Isa. 9:6, *AS*.

[11] În zilele naţiunii Israel, aflată sub legea dată prin Moise, era motiv de tristețe pentru o soție să nu aibă copii. Sterilitatea aducea batjocuri și suferință. Această ilustraţie cuprinsă în faptele în legătură cu soţiile din Israel, în sensul literal al cuvântului, se aplică şi „soţiilor" simbolice, organizațiile, când acestea sunt, de fapt sau în mod aparent, nefertile, neproductive de copii, fără creștere și în realitate sau aparent, neîmplinindu-şi scopul.

ACUM, ÎNVĂȚĂTORUL!

[12] În această ediție a *Turnului de Veghere* am tratat exclusivitatea lui Iehova, faptul că acesta are un nume, că există creaturi care Îi susțin numele. Am observat identificarea Sa ca mare Creator, care, printre alte lucruri, creează organizații, și că față de organizația Sa se prezintă uneori drept Soț și este, de asemenea, un mare Tată al copiilor organizației Sale drepte. Acum ajungem la o altă calitate prin care Iehova își demonstrează relația Sa cu poporul Său: El este marele Învățător.

[13] Educația exclusivă aparține acestuia. El are calitățile celui mai bun învățător. El deține toată cunoștința, Își cunoaște scopurile, are interesul creaturilor sale în inimă, are răbdare completă și întreaga abilitate de a preda și reflectă aceste calități prin intermediul celui pe care l-a numit ca marele Său reprezentant, glorificatul Isus Cristos - Evrei 1:1-3, *NW*.

[14] El nu a reţinut informația potrivită de creaturile Sale în niciun moment. Dumnezeu i-a dat primului om cuvântul Său. I-a vorbit lui Adam (Gen. 1:28, 29; 2:16, 17, *AS*). „El nu s-a reținut să pedepsească o lume veche, ci l-a ținut în siguranță pe Noe, un predicator al dreptății, împreună cu alți șapte, atunci când a adus potopul asupra unei lumi de oameni nelegiuiți” (2 Pet. 2:5, *NW*). Iehova a împlinit predicarea dreptății, la acea vreme, prin intermediul lui Noe. Cuvântul lui Iehova, spiritul Său și organizația Sa de pe pământ au fost găsite în Noe și familia sa, iar Iehova era învățătorul – Gen. 6:8–9:29, *AS*.

[15] Națiunii sale Israel, Dumnezeu i-a dat cuvântul său și legea sa, şi-a pus spiritul asupra lor, le-a dat organizația preoțimii pentru a-i învăța și cea a profeților pentru a se îngriji de bunăstarea întregii organizații a națiunii. Ietro i-a spus lui Moise: „Ascultă, acum de glasul meu: Eu te voi sfătui şi Dumnezeu va fi cu tine; tu să fii reprezentantul poporului înaintea lui Dumnezeu şi să aduci neînţelegerile înaintea lui Dumnezeu, să-i înveți legile şi poruncile şi să le arăți calea pe care trebuie să umble, şi lucrarea pe care trebuie s-o facă” (Ex. 18:19, 20, *AS*). Mai departe: „Și Dumnezeu a rostit toate aceste cuvinte, zicând” – Ex. 20:1, *AS*.

[16] Învăţătura lui este, de asemenea, arătată în relaţiile Sale cu şi prin Isus Cristos. El i-a dăruit lui Isus Cristos cuvântul Său. Iehova şi-a pus spiritul asupra lui, și în Ioan capitolul 12 citim: „Totuși, Isus a strigat și a spus: „Acela care-și pune credința în mine, își pune credința nu doar în mine, ci și în cel care m-a trimis; iar acela care mă privește, îl privește şi pe cel care m-a trimis. Am venit ca o lumină în lume, pentru ca toţi care-și pun credința în mine să nu rămână în întuneric, ci dacă aude cineva vorbele mele și nu le respectă, nu îl voi judeca, pentru că n-am venit să judec lumea, ci pentru a o salva. Acela care nu ţine seama de mine și nu primește vorbele mele are pe cineva care să-l judece. Cuvântul pe care l-am rostit este cel care îl va judeca în ziua de apoi; pentru că nu am vorbit din propriul impuls, ci însuşi Tatăl, care m-a trimis, mi-a dat poruncă ce să vorbesc și ce să spun. De asemenea, știu că porunca sa înseamnă viață veșnică. Așadar, lucrurile pe care le vorbesc, după cum mi le-a spus Tatăl, așa le spun“” – Vss. 44-50, *NW*.

[17] Iată-ne în anul 1953, și zilele lui Adam, ale lui Noe, vremea națiunii Israel și a serviciului pământesc al lui Isus, de acum mulți ani, sunt trecute toate. Ce se

Cuprins

poate spune despre învățătura lui Iehova, marele Învățător, în aceste zile? Mai există ceva în împrejurările prezente referitor la instrucțiunile lui Dumnezeu pentru noi? În această civilizație modernă, arogantă și nelegiuită, ce se poate spune referitor la învățăturile lui Iehova Dumnezeu? Multe! Și aceasta se rezumă în faptul că *Iehova îi învață pe copiii organizației sale.*

[18] Profetul Isaia o exprimă în acest mod: „Și toți copiii tăi vor fi învățați de Iehova; și mare va fi pacea copiilor tăi" (Isa. 54:13, *AS*). Citirea contextului de lângă acest verset arată că aceste lucruri sunt adresate Sionului (Ierusalimului). Isaia vorbea atât despre pustiirea Israelului, cât și despre restaurarea acestuia. Cu toate acestea, este ușor de recunoscut faptul că aceste cuvinte din capitolul 54 al profeției lui Isaia își găsesc aplicarea și împlinirea, nu numai la scară mică, în faptele din vechime, ci mai mult în lucrarea lui Iehova Dumnezeu, la o lungă perioadă de timp de la oferirea profeției – Rom. 15:4; 1 Cor. 10:11, *NW*.

[19] Isus însuși a aplicat Isaia 54:13 și în felul acesta o scoate din cadrul naționalist evreu în ceea ce privește împlinirea acesteia. În al șaselea capitol al lui Ioan relatarea îl arată pe Isus identificându-se drept îngrijirea lui Dumnezeu pentru binecuvântarea celor care îl vor servi pe Iehova și necesitatea ca toți cei care doresc să aibă viață veșnică să exercite credință în Fiu. „Așadar, evreii au început să murmure împotriva lui, deoarece spunea: „Eu sunt pâinea care a căzut din cer," și aceștia au început să spună: „Nu este acesta Isus, fiul lui Iosif, pe al cărui tată și mamă îi cunoaștem? Cum se face că acum spune, "Am coborât din cer?"" Ca răspuns, Isus le-a zis: „Încetați să murmurați între voi. Niciun om nu poate veni la mine dacă nu-l atrage Tatăl, care m-a trimis, şi eu îl voi învia în ziua de apoi. Este scris în Profeți, [Isa. 54:13]: „Și toți vor fi învățați de Iehova". Toți cei care au auzit învățătura Tatălui și care au învățat vin la mine. Nu că orice om l-a văzut pe Tatăl, cu excepția aceluia care este de la Dumnezeu; acesta l-a văzut pe Tatăl. Cu adevărat vă spun: Acela care crede are viață veșnică"" – Ioan 6:41-47, *NW*.

[20] Acesta era un mesaj șocant pentru acei evrei care făcuseră, de mult timp, din închinarea lui Iehova Dumnezeu un lucru naționalist. Deși evreii naturali, dacă se lăsau să fie învățați de Dumnezeu prin Isus Cristos, ar fi rămas discipolii săi, sau cei învățați, după cum el a afirmat, la Ioan 8:31, 32 (*NW*), evreilor care credeau în el: „Dacă rămâneţi în cuvântul meu, sunteți cu adevărat discipolii mei, veți cunoaște adevărul, şi adevărul vă va face liberi". Așadar, aplicând Isaia 54:13, „aceste lucruri le-a spus atunci când învăța într-o sinagogă din Capernaum. Din cauza acestora, mulți dintre discipolii lui s-au întors la lucrurile lăsate în urmă şi nu mai umblau cu el" - Ioan 6:59, 66, *NW*.

[21] Printre alte lucruri, aceasta demonstrează o părăsire a necredincioasei organizații evreiești, căreia Iehova i-a fost cândva soț, și învățătura exclusivă a lui Iehova prin adunarea creștină al cărei cap era Isus Cristos. Astfel, dovada internă, din Isaia capitolul 54 este sprijinită, în concluzie, de aplicarea pe care a făcut-o Isus, arătând că profeția se extinde dincolo de granițele Israelului natural și că Israelul în sine era doar reprezentativ pentru lucrurile ce aveau să vină. Nu este de mirare, atunci, că adunarea creștină, de la începuturile ei, a acceptat, fără să pună prea multe întrebări, și s-a bazat cu toată inima pe Scripturile Ebraice, multe

profeții din acestea, văzându-și împlinirea în Isus Cristos, în adunarea creștină și în relațiile lui Iehova Dumnezeu cu aceasta – 1 Pet. 1:10-12; 2 Pet. 1:19-21, *NW*.

[22] Profeția lui Isaia din capitolul 54 a fost înregistrată cu multă vreme înainte ca apostolul Pavel să se adreseze adunării creștine din Roma, dar, în loc să slăbească puterea profețiilor din vechime, trecerea timpului a confirmat păstrarea acestora de către marele lor Autor. Ieșind onest față de cuvântul descoperit al lui Dumnezeu, recunoscând Israelul profetic în sine, Pavel spune cu recunoștință: „Căci tot ce a fost scris mai înainte a fost scris pentru instruirea noastră, ca prin răbdarea noastră şi prin mângâierea din Scripturi, să avem speranţă. Fie ca Dumnezeul ce dă răbdare şi mângâiere să vă facă să aveţi între voi aceeaşi atitudine mentală pe care a avut-o Isus Cristos, ca să-l glorificaţi pe Dumnezeul şi Tatăl Domnului nostru Isus Cristos, de comun acord şi într-un glas" (Rom. 15:4-6, *NW*). Nu suntem lăsaţi în îndoială în ceea ce privește timpul și modul aplicării și împlinirii profeției lui Isaia capitolul 54. Învățătorul furnizează tot ce este necesar; organizația sa produce la timpul Său potrivit!

ESTE IMPLICATĂ DOMNIA

[23] Istoria și evenimentele de astăzi fac evident faptul că sfinţirea numelui lui Iehova, funcționarea legilor Sale drepte ale Împărăţiei şi facerea voinței sale perfecte și sfinte, nu au fost ordinea generală a zilei pe pământ și nu sunt nici acum. Nu, închinarea lui Iehova nu este produsul acestui sistem vechi de lucruri și totuşi nu este puțin lucru faptul că a fost ignorat de oameni, în general. Deci, de importanță primordială este justificarea numelui lui Iehova, împreună cu domnia sa dreaptă rezultantă și cu binecuvântarea celor de pe pământ care I se închină, care este, în mod repetat și continuu, subiectul profeției Bibliei. Profeția Bibliei nu doar că arată scopul lui Iehova de a-şi îndeplini voința în aceste chestiuni, ci creștinii au făcut dintotdeauna un astfel de subiect de rugăciune, dorința și nerăbdarea din inima lor fiind, în mod sincer, pentru împlinirea voinței lui Iehova. Atât de fundamentale sunt aceste chestiuni în viața și speranțele unui creștin, încât Isus Cristos le-a concretizat, spunând: „Trebuie, așadar, să vă rugați astfel: „Tatăl nostru, care ești în ceruri, sfințească-se numele tău. Vie împărăția ta. Facă-se voia ta, precum în cer așa și pe pământ'" (Mat. 6:9, 10, *NW*). Când Isus a dat acest sfat despre rugăciune, trecuseră mai mult de 630 de ani de când fusese pe pământ o domnie chiar și în miniatură, sau la scară mică, a lui Iehova Dumnezeu, prin organizația teocratică Israel, care a fost răsturnată în 607 î.C., din cauza necredincioşiei faţă de Dumnezeu.

[24] Tot timpul, în relaţiile lui Iehova cu oamenii, este arătat faptul că închinarea lui și domnia sunt inseparabile. Adică, cei care I se închină lui Dumnezeu sunt supușii săi; ca și Dumnezeu al lor, el este Conducătorul lor. Isus a recunoscut aceasta, a predicat-o, făcând acest lucru pe baza profețiilor. Crezând ceea ce ei au observat în lege și profeți cu privire la restaurarea stăpânirii Împărăţiei asupra pământului, asociații personali ai lui Isus se bizuiau pe el că manifesta putere regală într-un fel. „În timp ce ei ascultau aceste lucruri, el le-a vorbit în plus față

Cuprins

de o ilustrație, deoarece el se afla în apropierea Ierusalimului și aceștia își imaginau că Împărăția lui Dumnezeu avea să se arate dintr-o dată. Așadar, el a zis: „Un anumit om de origine nobilă călătorea spre un ținut îndepărtat pentru a-și asigura putere regală și pentru a se întoarce“” – Luca 19:11, 12, *NW*.

[25] După răstignirea și învierea sa, pentru un timp Isus a avut legături cu urmaşii lui: „Şi acestora li s-a arătat viu, prin multe dovezi de netăgăduit, după ce suferise, fiind văzut de aceştia timp de patruzeci de zile şi spunând lucruri despre împărăţia lui Dumnezeu” (Fapte 1:3, *NW*). Nu exista nici o îndoială că, în cele din urmă, închinarea lui Iehova de pe întreg pământul, şi inseparabil de aceasta, domnia sa prin organizaţia Împărăţiei sale, vor fi stabilie, dar întrebarea era: Când? „Când ei s-au adunat, s-au dus să-l întrebe: ‚Maestre, în timpul acesta vei restabili împărăţia lui Israel?‘ El le-a zis: ‚Nu este treaba voastră să aveți cunoştință despre timpurile sau vremurile pe care Tatăl le-a pus sub jurisdicția Sa‘“ (Fapte 1:6, 7, *NW*). Faptul că asociaţii şi urmașii lui aveau să ajungă la o pricepere mai clară a scopurilor lui Dumnezeu în această privinţă este asigurat de cuvintele sale: „Ci voi veţi primi putere, când spiritul sfânt se va pogorî asupra voastră şi-mi veţi fi martori atât în Ierusalim, în toată Iudeea şi Samaria, cât şi în cele mai îndepărtate colţuri ale pământului” (Fapte 1:8, NW). Apoi Isus s-a înălţat la cer şi a lăsat primei biserici promisiunea reîntoarcerii sale viitoare – Fapte 1:11, *NW*.

[26] După înălţarea lui Isus la cer, spiritul puterii lui Dumnezeu s-a coborât asupra membrilor primei biserici, iar aceştia au identificat organizaţia creştină pe care au format-o drept instrumentul pe care îl folosea Iehova. Această identificare era sigură prin intermediul predicării de către ei a adevărurilor despre Împărăţie şi prin intermediul semnelor pe care le făceau, prin puterea lui Dumnezeu. Al treilea capitol al Faptelor relatează cum lui Petru şi Ioan li s-a cerut ajutor material de către un cerşetor şchiop, iar Petru i-a răspuns: „Nu am aur sau argint, dar ceea ce am îţi dau: În numele lui Isus Cristos Nazarineanul, umblă!” (Fapte 3:6, *NW*). Schiopul a fost vindecat prin puterea lui Dumnezeu, spre surprinderea şi uimirea oamenilor care au devenit conştienţi de vindecarea miraculoasă. Atunci Petru a oferit o puternică mărturie referitoare la Isus Cristos, agentul lui Dumnezeu al vieţii, şi despre împlinirea profeţiilor prin el, şi a spus, mai departe, acelor oameni: „Pocăiţi-vă, aşadar, şi întoarceţi-vă pentru a vi se şterge păcatele, ca să vină vremuri de înviorare de la Iehova şi ca acesta să-l trimită pe Cristosul numit pentru voi, Isus, pe care cerul, într-adevăr, trebuie să-l păstreze până la timpul restabilirii tuturor lucrurilor, despre care Dumnezeu a vorbit prin gura profeţilor săi sfinţi din vechime. De fapt, Moise a spus: , Iehova Dumnezeu va scoate din mijlocul fraţilor voştri un profet ca mine. Trebuie să ascultaţi de el, conform cu tot ceea ce vă spune. Într-adevăr, orice suflet care nu-l va asculta pe acel Profet va fi complet distrus din mijlocul poporului“. De fapt, toţi profeţii, începând cu Samuel şi cei care au urmat, toţi cei care au vorbit, au anunţat clar şi aceste zile. Voi sunteţi fiii profeţilor şi ai legământului pe care Dumnezeu l-a încheiat cu strămoşii voştri, când i-a spus lui Avraam: ‚Şi în sămânţa ta vor fi binecuvântate toate familiile pământului“. După ce l-a ridicat pe Servul său, Dumnezeu l-a trimis mai întâi la voi, ca să vă binecuvânteze, întorcându-vă pe fiecare de la faptele voastre rele”

Cuprins

(Fapte 3:19-26, *NW*). Precum sămânţa şarpelui sau a copiilor diavolului, ce erau, şi aşa cum este obiceiul lor tot timpul, falşii preoţi religioşi au fost „deranjaţi" de învăţăturile lui Petru şi Ioan şi i-au arestat – Fapte 4:1-3, *NW*.

[27] Acest îndemn puternic la pocăinţă, făcut de Petru, arată spre Isus Cristos ca cel numit de Iehova, arată că cerul trebuia să-l păstreze până la un anumit moment de atunci, timpul restaurării, şi că Dumnezeu a vorbit despre aceste lucruri prin gura profeţilor săi, a tuturor profeţilor, de fapt, inclusiv Isaia. Fiind un rege ceresc, desigur, Isus nu a stabilit şi nu va stabili o împărăţie pământească. Timpul este un factor important, şi acest lucru este adevărat referitor la împlinirea capitolului cinzeci şi patru al lui Isaia. Timpul stăpânirii lui Iehova este timpul pentru rodul organizaţiei sale şi a învăţării copiilor Sionului; dar când? Cum? De către cine? Consideraţi ambele articole de mai sus drept bază pentru continuarea acestui subiect în următorul nostru număr.

[Întrebări pentru studiu]

1. Cine poate demonstra cel mai bine relația lui Iehova cu servii Săi și cum ne poate crește aprecierea în legătură cu aceasta?
2. Arătaţi caracterul potrivit al faptului că Iehova se intitulează ca „soţ" pentru organizaţia Sa?

3,4. Cum a fost Iehova soţ în cazul ilustrativ al naţiunii Israel?

5. Daţi dovadă din Biblie că Iehova este un soţ pentru organizaţia Sa universală.
6. Care este altă calitate în care se dezvăluie Iehova?

7,8. Cine sunt cuprinşi ca şi copii ai lui Iehova?

9. Cine erau copiii lui Dumnezeu în Israel?
10. (a) Cum sunt membrii trupului lui Cristos copii ai marelui Tată? (b) Ce se poate spune despre alţii care I se închină lui Iehova?
11. Ce se observă aici în legătură cu sterilitatea?

12,13. (a) Ce altceva mai este Iehova pentru poporul Său? (b) Care sunt însuşirile Sale şi în cine se reflectă acestea?

14,15. Cui dă Iehova instrucţiune?

16. Cum este arătat lucrul acesta în cazul lui Isus Cristos?
17. Ce întrebări se pun şi care este rezultatul răspunsurilor lor?
18. Ce confirmare oferă Isaia 54:13?
19. Când şi cum a aplicat Isus Isaia 54:13?
20. Au acceptat toţi învăţătura lui Iehova prin Isus Cristos?
21. Cum este arătată învăţătura exclusivă a lui Iehova prin Isus Cristos şi adunarea creştină?
22. A slăbit trecerea timpului cuvântul profeţiei?
23. Ce necesitate mare este recunoscută în profeţia din vechime şi în speranţele creştine?
24. Cum este implicată domnia în închinarea lui Iehova?
25. Ce credeau şi ce au întrebat primii creştini şi cum este arătat lucrul acesta?

Cuprins

26. Cum au lucrat împreună predicarea și semnele, pentru a răspunde la întrebarea referitor la când aveau să fie complet restatornicite închinarea și domnia lui Iehova?
27. Cum este timpul un factor important în legătură cu fertilitattea „soţiei” lui Iehova?

De ce, potrivit versetelor din Leviticul 27:28,29, nici un lucru devotat, fie om, fie animal, nu putea fi răscumpărat, ci trebuia să fie omorât? – G. B., Spania

Levititcul 27:28,29 (*AS*) redă: „Cu toate acestea, nimic devotat, pe care omul îl va devota lui Iehova, din tot ce are, fie om, fie animal, sau din terenul ce se află în posesia lui, nu va fi vândut sau răscumpărat; orice lucru devotat este foarte sfânt pentru Iehova. Nimic devotat, care va fi devotat dintre oameni, nu va fi răscumpărat; în mod sigur, va fi omorât”. Cuvântul ebraic *hher'em*, care se traduce „devotat” în acest text, înseamnă un lucru sau o persoană devotată nimicirii sau întrebuinţării sacre, de aceea reţinută de la o întrebuinţare profană.

De exemplu, un teren putea fi sfinţit şi mai târziu răscumpărat, dar în anumite împrejurări devenea „un teren devotat” şi nu mai putea fi răscumpărat. Acesta devenea proprietatea preotului şi era devotat întrebuinţării sacre (Lev. 27:20,21). Animalele şi oamenii care deveneau devotaţi în acest sens erau devotaţi nimicirii şi din acest motiv nu puteau fi răscumpăraţi. Regele Saul a fost trimis să „devoteze” sau să-i „distrugă complet” pe amaleciţi, dar, încălcând această „devotare”, el l-a cruţat pe regele Agag, în felul acesta stârnind mânia lui Samuel şi făcând ca Samuel să împlinească devotarea lui Agag, nimicindu-l (1 Sam. 15:18,33). La 1 Regi 20:42 se spune despre un om „pe care l-am numit să pronunţe nimicirea”, iar nota marginală spune despre un om „al blestemului meu”, dar este folosit acelaşi cuvânt ebraic tradus în altă parte „devotat”. Un caz asemănător se găseşte la Isaia 34:5, unde se vorbeşte despre poporul „blestemului meu”. Uneori cetăţi întregi trebuiau să fie devotate nimicirii, aşa cum este scos în relief la Deuteronomul 13:12-17. Nimicitorii nu trebuiau să ia din ele nici un lucru „blestemat”, sau, potrivit notei marginale, nici un lucru „devotat”. Ierihonul trebuia să fie o astfel de cetate „blestemată” („devotată”, *nota marginală*), doar Rahav şi familia ei fiind cruţaţi. Când Acan a violat această poruncă, păstrând unele articole ce trebuiau să fie devotate nimicirii, tot Israelul a suferit, până când Acan a fost nimicit (Iosua 6:17; 7:13). Majoritatea traducerilor literale, precum cele ale lui Rotherham și Young, folosesc cuvântul „devotat” în majoritatea cazurilor de mai sus.

Sunt multe alte cazuri în care același cuvânt ebraic este folosit pentru a însemna devotat nimicirii, dar ilustrațiile de mai sus sunt suficiente pentru a demonstra de ce aceste lucruri devotate, animale sau oameni, nu puteau fi răsumpărate.

Cuprins

Ioan 9:1-3 (*NW*) redă: „În timp ce trecea pe acolo, a văzut un orb din naştere. Discipolii lui l-au întrebat: ‚Învățătorule, cine a păcătuit, omul acesta sau părinții lui, că a fost născut orb?' Isus a răspuns: ‚Nici omul acesta n-a păcătuit, nici părinţii lui, ci s-a întâmplat ca să se facă de cunoscut lucrările lui Dumnezeu în cazul acestuia'". Pot fi folosite aceste versete, în mod corect, pentru a demonstra, fie existența preumană, fie predestinarea? – L. A.., Alberta, Canada.

Mormonii folosesc acest text în încercarea de a dovedi existenţa preumană, spunând că simpla întrebare pusă de discipolii lui Cristos arată că ei credeau că este posibil ca omul să fi păcătuit înainte de naştere, ca să fie pedepsit pentru acele păcate, fiind născut orb. Aceşti discipoli nu-l urmau pe Isus de mult timp şi fără îndoială, nu se curăţiseră, complet, prin apa adevărului, de toate doctrinele false religioase. În acest caz, întrebarea lor reflecta, fără îndoială, contaminarea cu învăţătura păgână a transmigrării sufletelor, cu punctul ei de vedere că păcatele din vieţile anterioare determinau felul sau starea trupurilor reâncarnărilor viitoare ale unui suflet nemuritor ce transmigra.

Această învăţătură păgână a filosofului grec Pitagora i-ar fi putut contamina foarte uşor pe aceşti discipoli evrei ai lui Isus, căci ceva asemănător cu aceasta era învăţat de fariseii evrei. Despre acest punct, Iosephus spune: „Şi ei cred că sufletele au o vigoare nemuritoare în ele, şi că sub pământ vor exista răsplată sau pedepse, în conformitate cu ce au trăit ei, drept sau greşit, în această viaţă; iar aceştia de pe urmă vor fi reţinuţi într-o închisoare veşnică, dar cei dintâi vor avea putere de a reînvia şi a trăi din nou". De asemenea, „Ei spun că toate sufletele nu pot putrezi, ci că sufletul oamenilor buni doar este mutat în alt trup, dar sufletul oamenilor răi este supus pedepsei veşnice" – *Antichităţi de-ale evreilor*, Cartea a XVIII-a, capitolul 1, paragraful 3, *Războaiele evreilor*, Cartea a II-a, capitolul al VIII-lea, paragraful 14.

Premiza întrebării, că omul ar fi putut păcătui înainte de naştere, este nescripturală. Biblia exlcude orice păcătuire posibilă înainte de naştere, când spune despre Esau şi Iacov: „Când încă nu erau născuţi, nu practicaseră nici rău, nici bine" (Rom. 9:11, *NW*). Isus a confirmat acest punct de vedere în răspunsul său, spunând că omul nu păcătuise în nici un fel înainte de naştere. În această privinţă Isua a mai arătat că părinţii nu păcătuiseră în sensul că au făcut ceva rău, care a avut ca rezultat faptul că acel copil al lor a fost născut orb. Toate imperfecţiunile fizice, şi bineînţeles că orbirea din naştere este una din acestea, se datorează condamnării moştenite, din cauza păcatului Adamic. Creaturile imperfecte ar putea da naştere doar la urmaşi imperfecţi (Ps. 51:5; Mat. 7:16-20; Rom. 5:12; 1 Cor. 15:22). Nu toate nenorocirile li se întâmplă persoanelor din cauza vreunui păcat pe care l-au făcut (Ecl. 9:11; Luca 13:1-5). Totuşi, evreii din zilele lui Isus credeau, adesea, aşa. Iov a fost ţinta specială a lui Satan, dar criticii discutau contradictoriu că problemele lui nu se datorau integrităţii acestuia, ci păcatelor sale. „Adu-ţi aminte acum – cine a pierit vreodată că este nevinovat? Sau unde au fost nimiciţi cei drepţi? După cum văd eu, cei ce seamănă vină şi necazuri, le vor culege" – Iov 1:8-12; 2:3-9; 4:7,8, *AT*.

Cuprins

Sunt unii care cred în predestinare, ce folosesc acest text pentru a argumenta că orbirea omului era predestinată de Dumnezeu, ca prin aceasta el să vină în contact cu Isus, să afle de el, să-l urmeze şi astfel să fie adus la salvarea predestinată pentru el înainte de temelia lumii. Ei argumentează astfel având în vedere răspunsul lui Isus: „S-a întâmplat ca să se facă de cunoscut lucrările lui Dumnezeu în cazul acestuia". Prin aceste cuvinte Isus nu avea în vedere să dea deoparte sau să facă fără valoare scripturile citate în paragraful precedent, care arată cum cauza acestor imperfecţiuni este păcatul moştenit din timpul lui Adam. Acest caz de orbire, datorat imperfecţiunii, a servit ca ocazie pentru a se face de cunoscut lucrările lui Dumnezeu, să le facă de cuoscut pentru cei ce observau vindecarea miraculoasă, precum şi omul vindecat. Aceasta l-a făcut să devină un urmaş al lui Isus (Ioan 9:38). Totuşi, în ce priveşte facerea de cunoscut a lucrărilor lui Dumnezeu, acest caz nu era diferit de altele în care cei orbi au văzut, cei şchiopi au mers, cei leproşi au fost curăţaţi, cei surzi au auzit şi cei morţi au înviat. Toate aceste cazuri au făcut de cunoscut lucrările lui Dumnezeu, au împlinit profeţia, şi au fost semne care au confirmat că Isus era Cristosul sau Mesia (Isa. 53:4; Mat. 8:16,17; 11:2-6). Dar ce laudă reală ar fi pentru Dumnezeu să facă un om orb, ca să-l poată vindeca mai târziu? Mai degrabă decât să fie ceva demn de laudă, aceasta ar fi doar corectarea cu întârziere a unui fapt greşit comis anterior. Ar fi la fel de ipocrit precum ar face cineva un om de paie şi apoi l-ar doborî la pământ, în mod inutil. Nu, Iehova Dumnezeu, a cărui lucrare este perfectă, n-ar interveni să facă ceva aşa de imperfect precum un copilaş orb – Deut. 32:4.

Chiar dacă ar fi făcut aşa, acesta n-ar fi un caz de predestinare, aşa cum este definită această doctrină de principalii ei susţinători, prezbiterienii. Dacă omul vedea sau nu, nu este important pentru predestinare. Predestinarea este strict în legătură cu destinul final, nu cu orice evenimente sau stări din timpul vieţii. Aceasta nici nu vrea să spună că orbirea era predestinată pentru a aduce omul în contact cu Isus, ca acesta să fie vindecat de el, după care să înveţe despre Cristos şi să-l urmeze, şi în cele din urmă să câştige salvare. Nu se poate spune că orbirea a fost mijlocul de a pune în mişcare lanţul de venimente ce-l duceau pe acel om la salvarea lui predestinată. Aceasta ar sugera că Iehova cunoştea dinainte lanţul evenimentelor şi stabilea cadrul desfăşurării acestora, ordinând naşterea omului ca un copilaş orb, toate cu scopul de a face ca predestinarea divină să funcţioneze corect. Dar un astfel de punct de vedere despre chestiuni nu se armonizează cu definiţia doctrinei, căci susţinătorii acesteia sunt clari în argumentul lor că predestinarea este complet independentă de orice fapte, împrejurări, condiţii sau motive care îndeamnă, cunoscute sau aranjate dinainte. Aşadar, orbirea nu putea fi o stare sau o cauză care să-l mişte pe om spre destinul său, căci ei spun că aceasta vine „fără vreo prevedere a credinţei sau a faptelor bune, sau fără perseverenţă, fie în ele, fie în orice alt lucru din creatură, precum împrejurări sau motive ce-l îndeamnă spre aceasta" – „Mărturisirea credinţei", capitolul al III-lea, secţiunea 5, de la pagina 16 a *Constituţiei bisericii prezbiteriene din Statele Unite ale Americii*.

De aceea, Ioan 9:1-3 nu poate fi folosit cu succes pentru a dovedi nici existenţa preumană, nici predestinarea.

Cuprins

Specialişti în organizare

Eficenţă! Rapiditate! Rezultate! Aceste cuvinte îi ilustrează pe martorii lui Iehova în acţiune, mai ales în timpul congreselor. Funcţionarii lumeşti vorbesc în termeni teribili când observă ordinea şi continuitatea cu care acţionează organizaţia şi sunt uimiţi de uşurinţa cu care sunt depăşite problemele mari. Nu este o acţiune simplă să pui în mişcare, să adăposteşti şi să hrăneşti o armată de şaptezeci şi cinci de mii, până la o sută de mii de oameni, mulţi din aceştia femei şi copii; dar martorii lui Iehova au făcut-o şi sunt pregătiţi s-o facă din nou, între 19-26 iulie, 1953, data stabilită pentru următorul lor congres internaţional de pe Stadionul Yankee, din New York. De fapt, roţile organizaţiei sunt deja puse în mişcare. Departamentele de transport sunt înştiinţate, agenţiile de călătorie feroviare, aeriene, navale şi rutiere din lumea întreagă sunt atente. În luna iulie, sute de birouri de informaţie cu marca familiară „JW", vor fi amplasate în toate punctele cheie. Vor fi la îndemână ghizi pentru a-i îndruma pe călătorii obosiţi spre camerele lor. Mai multe sute de persoane se vor oferi voluntar pentru a aproviziona congresul cu departamentele lui necesare şi facilităţile de lucru. Numai echipa de construcţie din timpul congresului din 1950 a utilizat aproape 150 muncitori. Departamentul de transport cu camioane a folosit constant treizeci de camioane; într-o singură noapte a transportat 40.000 livre de articole de băcănie, în trei rânduri. Departamentul de salubritate (350 oameni) au cărat vreo cincizeci de vagoane de resturi. Peste 5.000 de participanţi au administrat cea mai mare mulţime de oameni din istoria stadionului Yankee. Departamentul de prim ajutor a constat din mai bine de douăzeci de doctori de toate specialităţile şi s-au ocupat de aproape 1.000 de pacienţi pe zi. Tâmplarii au folosit vreo 150.000 picioare de lemn de construcţie, în timp ce electricienii, instalatorii şi sudorii au pus linii de canalizare, electrice şi de apă. Au fost instalate o bucătărie cu douăzeci şi trei cazane cu aburi, acumulatoare de cuptoare şi un număr de maşini de tocat de 15 cai putere. Aceasta a avut loc într-un minim de timp. Nu este de mirare că oamenii s-au minunat. Mulţi din aceştia îşi fac planuri să fie la viitorul congres al martorilor lui Iehova. Tu nu?

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

1 MAI 1953 Nr. 9

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

ÎNVĂŢAŢI DE CĂTRE IEHOVA	- Pag.295
DE CE LIPSEŞTE MATURITATEA?	- Pag.302
SĂ ŢINEM TARE LA CUVÂNTUL VIEŢII	- Pag.304
CUM ÎL POT LĂUDA PE DUMNEZEU BANII NOŞTRI	- Pag.309
CALEA IUBITOARE A LUI DUMNEZEU	- Pag.312
TRIUMFĂTOAREA ADUNARE A ÎNCHINĂRII CURATE DIN JOHANNESBURG	- Pag.314
ÎNVĂŢĂTURA DE LA Ttemplu	- Pag.318
ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI	- Pag.326

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul ”Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delicvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

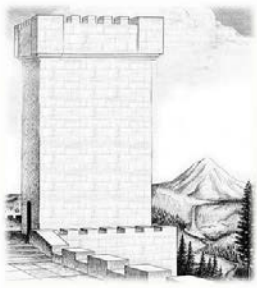
Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Cristos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

1 mai 1953 **Nr. 9**

„‘Şi vor fi învăţaţi de către Iehova.’ Toţi cei care au auzit şi au primit învăţăturile Tatălui vin la Mine.” - Ioan 6:45, NW; Isa. 54:13, AS.

În numărul precedent al *Turnului de Veghere* am luat în considerare capitolul cincizeci şi patru al profeţiei lui Isaia, iar acum vom continua cu examinarea întrebărilor referitoare la învăţarea copiilor Sionului de Iehova Dumnezeul. Unde? Cum? Cine? Putem avea noi parte de aceasta? Am văzut că domnia lui Iehova şi închinarea acestuia sunt direct implicate. Isus a recunoscut că trebuia să treacă timp până la venirea timpului potrivit al lui Dumnezeu, pentru domnia Împărăţiei Lui. În capitolul douăzeci şi unu al lui Luca citim cuvintele sale: „Ierusalimul va fi călcat în picioare de naţiuni, până când se vor împlini timpurile fixate naţiunilor. Adevărat vă spun, această generaţie nu va trece nicidecum până când se vor întâmpla toate lucrurile” (Luca 21:24, 32, *NW*). Este evident, atunci, că până când va veni acel timp, când împărăţia lui Dumnezeu va fi stabilită prin Isus Cristos, adică atunci când împărăţia va fi născută, marea organizaţie universală a lui Iehova Dumnezeu va fi reprezentată, în mod potrivit, precum o femeie stearpă, o soţie căreia-i lipseşte fiul dorit, o organizaţie încă neproductivă în ce priveşte scopul ei faţă de pământ.

[2] În Israelul din vechime Ierusalimul era oraşul lui capitală, Sionul era o cetate a Ierusalimului, iar acest nume se aplica şi întregului oraş. Sionul era, aşadar, capitala şi ca atare era capitala împărăţiei lui Iehova asupra acelei părţi relativ mici a pământului. Regii Israelului stăteau pe tronul lui Iehova (1 Chron. 29:23, *AS*). Pentru ei şi prin ei era promisă o domnie veşnică, şi totuşi, această împărăţie, care era tipică, s-a sfârşit prin violenţă în anul 607 î.C. (2 Sam. 7:12-16, *AS*). Împotriva acestei împărăţii a Israelului, necredincioase dar tipică, şi a conducătorului ei nelegiuit, a venit cuvântul lui Iehova prin profetul Său Ezechiel: „Aşa zice Domnul Iehova: Pentru că aţi făcut ca nelegiuirea voastră să nu se uite, prin faptul că fărădelegile voastre au ieşit la iveală, astfel încât în toate faptele voastre apar păcatele voastre; pentru că voi aduceţi aminte, veţi fi luaţi cu mâna. Şi tu, nelegiuit rănit de moarte, prinţ al lui Israel, a cărui zi a venit în timpul nelegiuirii sfârşitului,

Cuprins

aşa zice Domnul Iehova: Îndepărtaţi cununa, daţi jos coroana; nimic nu va mai fi la fel; înălţaţi ce este înjosit şi înjosiţi ce este înălţat; o voi răsturna, o voi răsturna, o voi răsturna: şi aceasta nu va mai fi până când va veni cel care are drept la ea; şi acestuia i-o voi da" (Ezec. 21:24-27, *AS*). Astfel au început „timpurile fixate naţiunilor", care urmau să se deruleze o perioadă determinată şi să se încheie odată cu stabilirea antitipicei împărăţii teocratice a lui Dumnezeu pe pământ, naşterea copilului de parte bărbătească, Împărăţia, prin marea organizaţie universală a lui Iehova, femeia sa dreaptă Sion, soţia Sa. În intervalul de timp rămas până atunci Sionul avea să fie precum o femeie stearpă.

[3] Anterior, în coloanele *Turnului de Veghere* şi în celelalte publicaţii ale Societăţii Turnul de Veghere, au fost arătate dovezi din Cuvântul lui Dumnezeu şi din evenimentele istorice, cu mai bine de două mii cinci sute de ani înainte, şi din zilele noastre, arătând spre anul 1914 A.D. ca timpul când se încheiau „timpurile fixate naţiunilor" şi împărăţia lui Iehova Dumnezeu era născută. În timp ce Sionul era sterp, referitor la copilul de parte bărbătească al Împărăţiei, Regele numit de Dumnezeu stătea, ca şi cum aştepta. „Iehova îi zice Domnului meu: Stai la dreapta mea până când îi voi face pe duşmanii tăi aşternutul picioarelor tale. Iehova va trimite din Sion toiagul puterii tale: Stăpâneşte în mijlocul duşmanilor tăi" – Ps. 110:1, 2, *AS*.

[4] Stabilirea lui Isus Cristos drept Rege ceresc al lui Dumnezeu, peste muntele Său sfânt al cerescului Sion, pentru a domni, reprezintă o naştere prin Sion: „Totuşi, Eu l-am instalat pe regele meu pe Sion, muntele meu cel sfânt. Eu voi anunţa hotărârea; Iehova mi-a zis: Tu eşti fiul meu; astăzi te-am născut. Cere-mi şi-ţi voi da naţiunile drept moştenire şi cele mai îndepărtate margini ale pământului în stăpânire" (Ps. 2:6-8, *AS*). Aşadar, împărăţia a fost născută în cer prin preluarea puterii de către Regele ceresc, la timpul potrivit al lui Iehova. Aceasta este o naştere reuşită, la timp. Acesta este motiv de cea mai mare veselie din partea Tatălui, a mamei, a Regelui stăpânirii de curând născută şi din partea tuturor celor care o recunosc şi sunt pentru ea. Isus Cristos aştepta cu nerăbdare acel timp, şi despre asta vorbeşte apostolul Pavel: „Isus. Pentru bucuria care îi era pusă înainte a îndurat stâlpul de tortură, ruşinea ce aduce dispreţ şi s-a aşezat la dreapta tronului lui Dumnezeu" – Evrei 12:2, *NW*.

[5] Al doisprezecelea şi al nouăsprezecelea capitol din Apocalipsa relatează realizarea acestei bucurii. Citind profeţia din Apocalipsa, păstraţi în minte organizaţia-femeie a lui Dumnezeu şi copilul său de parte bărbătească al Împărăţiei. „Şi în cer s-a văzut un semn mare, o femeie îmbrăcată în soare, având luna la picioare şi pe cap o cunună cu douăsprezece stele şi era însărcinată. Ţipa în durerile şi agonia naşterii. Şi ea a născut un fiu, un copil de parte bărbătească, care este menit să păstorească toate naţiunile cu un toiag de fier. Şi copilul ei a fost luat la Dumnezeu şi la tronul său. Şi am auzit ceva ca glasul unei mulţimi şi ca sunetul multor ape şi de tunete puternice. Acestea spuneau: ‚Lăudaţi pe Iah, voi oameni, pentru că Iehova Dumnezeul nostru cel Atotputernic a început să domnească în calitate de rege. Să ne bucurăm, să ne veselim şi să-l glorificăm, pentru că a început nunta mielului, iar mireasa lui s-a pregătit" (Apoc. 12:1, 2, 5; 19:6, 7, *NW*).

Cuprins

Astfel, naşterea copilului de parte bărbătească pune capăt sterilităţii femeii lui Dumnezeu referitor la domnia Împărăţiei Lui asupra pământului. Este multă lucrare ce trebuie făcută sub organizaţia cerească a Împărăţiei legată de creştini şi de toate persoanele cu bunăvoinţă şi cu inima sinceră, care pot deveni creştini, adică, cei care se pot alătura în ceea ce acum ar trebui să fie ordinea zilei, anume închinarea lui Iehova. Această lucrare trebuie făcută pe parcursul existenţei nelegiuitei organizaţii a lumii vechi.

[6] Nu o profeţie prezice toate evenimentele implicate, nici toate actele lui Dumnezeu, ci sunt folosite multe profeţii, toate în armonie una cu cealaltă, totul spre lauda numelui lui Iehova. Profetul folosit de Dumnezeu să scrie capitolul cincizeci şi patru al lui Isaia a scris şi despre naşterea copiilor Sionului, în al şaizeci şi şaselea capitol, unde citim: „O voce din templu, vocea lui Iehova. … Înainte să intre în travaliu, a dat naştere; înainte să-i vină durerile, a născut un copil de parte bărbătească. Cine a mai auzit aşa ceva? Cine a mai văzut aşa ceva? Poate fi născută o ţară într-o singură zi? Poate apărea o naţiune dintr-o dată? Pentru că imediat ce a intrat în travaliu, Sionul şi-a adus pe lume copiii. Să provoc Eu naşterea şi să nu cauzez aducerea pe lume? zice Iehova. Să provoc Eu naşterea şi să închid pântecele? zice Dumnezeul tău. Bucuraţi-vă împreună cu Ierusalimul şi veseliţi-vă pentru el, toţi cei care îl iubiţi; bucuraţi-vă pentru bucuria lui, toţi cei care îl plângeţi; ca să vă hrăniţi şi să fiţi mulţumiţi la sânul mângâierilor lui; ca să beţi lapte şi să fiţi încântaţi de abundenţa gloriei lui. Căci aşa zice Iehova: Iată, că voi extinde asupra lui pacea precum un râu” (Isa. 66:6-12, *AS*). În paranteză fie spus, şi printre alte lucruri, în armonie cu restul Cuvântului lui Dumnezeu, această profeţie a lui Isaia arată imposibilitatea completă ca femeia lui Iehova Dumnezeu să fie femeia Maria, cea care l-a născut pe pruncul Isus.

[7] Ce este neobişnuit aici legat de naşterea copilului de parte bărbătească al Sionului? Aceasta: a născut înainte să-i vină durerile. În 1914, la timpul potrivit al lui Dumnezeu, organizaţia sa Sion a dat naştere Împărăţiei, prin aşezarea de către Iehova a regelui Său Isus Cristos pe tronul său, pentru a domni în mijlocul duşmanilor săi. „Cine a mai auzit aşa ceva? Cine a mai văzut aşa ceva?” Nimeni! Este un lucru nemaiauzit printre naţiunile lumii. Mai mult, după cum a prevestit Isaia, Împărăţia s-a născut fără chinurile naşterii, iar chinurile au urmat ulterior, chinuri prin care Sionul şi-a adus pe lume copiii, nu copilul de parte bărbătească, ci copiii, la plural.

[8] Am citit în al doisprezecelea capitol al Apocalipsei că femeia lui Dumnezeu era gata să dea naştere fiului Împărăţiei şi că în acel timp ea ţipa în durerile şi agonia naşterii. Scriptura din Apocalipsa arată că a sosit timpul ca organizaţia universală a lui Dumnezeu să dea naştere Împărăţiei şi că această naştere este inevitabilă. Naşterea trebuie să urmeze pentru că Sionul este reprezentat în durerile şi agonia naşterii. Astfel, Iehova spune prin Isaia: „Să provoc Eu naşterea şi să nu cauzez aducerea pe lume?” Iehova cauzează aducerea pe lume.

[9] Totuşi, altceva este arătat în al şaizeci şi şaselea capitol din Isaia, şi anume ordinea în care au loc anumite evenimente. Fără chinurile naşterii, sau înaintea marilor chinuri sau a necazului care au urmat, a fost născută Împărăţia în 1914,

Cuprins

când Cristos şi-a preluat puterea de a domni. După aceea, atât în cer cât şi pe pământ, peste organizaţia lui Dumnezeu au venit: nenorociri, necazuri, dureri. Ce reprezintă aceasta? Trei lucruri: (1) un război în cer, (2) persecuţia creştinilor pe pământ, (3) curăţarea lor spirituală.

[10] Întorcându-ne, din nou, la al doisprezecelea capitol al Apocalipsei, citim că după naşterea Împărăţiei „a izbucnit războiul în cer: Mihail şi îngerii lui s-au bătut cu balaurul, şi balaurul şi îngerii lui s-au luptat, dar n-au biruit, şi nici nu s-a mai găsit un loc pentru ei în cer. Aşa că balaurul a fost alungat jos, şarpele original, cel numit Diavolul şi Satan, care înşeală întreg pământul locuit; el a fost aruncat pe pământ, iar îngerii lui au fost aruncaţi împreună cu acesta. Şi am auzit un glas puternic în cer, zicând: ‚Acum are loc salvarea, puterea şi împărăţia Dumnezeului nostru şi autoritatea Cristosului Său'" (Apoc. 12:7-10, *NW*). Evenimentele de pe pământ le marchează pe cele cereşti. Observaţi, aşadar: „Acum, când balaurul a văzut că a fost aruncat pe pământ, a persecutat femeia care a dat naştere copilului de parte bărbătească. Şi balaurul s-a mâniat pe femeie şi s-a dus să facă război cu rămăşiţa seminţei ei, care respectă poruncile lui Dumnezeu şi fac lucrarea de a pune mărturie despre Isus" – Vers. 13, 17, *NW*.

[11] Acesta este un lucru extraordinar! Arată că după naşterea Împărăţiei lui Dumnezeu în 1914 şi după acţiunea Regelui din cer împotriva duşmanului lui Dumnezeu, Satan Diavolul, Balaurul instigă o persecuţie înverşunată a tuturor celor care I se închină lui Dumnezeu şi sunt din sămânţa organizaţiei lui Dumnezeu sau devin copii ai acesteia. Realităţile cunoscute de către toţi cei familiarizaţi cu istoria ultimilor treizeci şi nouă de ani dovedesc faptul că fiecare bărbat, femeie sau copil care îndrăzneşte să ia poziţie pentru închinarea adevăratului Dumnezeu Iehova şi pentru principiile drepte ale Cuvântului Său, şi care-i susţin Împărăţia de sub Isus Cristos, este absolut sigur că va deveni obiectul urii Balaurului şi a atacurilor organizaţiei sale, organizaţia lumii, religioasă, politică, comercială şi militară.

[12] În altă parte şi în publicaţiile anterioare ale Turnului de Veghere s-a tratat în detaliu profeţia minunată a lui Isus, găsită în capitolul douăzeci şi patru al lui Matei, şi alte scripturi asemănătoare, profeţie care stabileşte un mare semn, compus din multe părţi, potrivit cu faptele şi evenimentele din 1914 încoace. Să fie notat faptul că acel semn care marchează domnia lui Isus Cristos include: „Atunci oamenii vă vor face să aveţi necazuri şi vă vor ucide, şi veţi fi urâţi de toate naţiunile din pricina numelui meu". Cu toate acestea, „Această veste bună a Împărăţiei va fi predicată pe tot pământul locuit pentru a servi drept mărturie tuturor naţiunilor, iar atunci va veni sfârşitul final [distrugerea finală a nelegiuitei organizaţii a lumii]" (Mat. 24:9, 14 *NW*). Referitor la timp, după naşterea Împărăţiei şi după începutul necazurilor asupra creştinilor adevăraţi de pe pământ, are loc naşterea copiilor Sionului. „Pentru că imediat ce a intrat în travaliu, Sionul şi-a adus pe lume copiii" – Isa. 66:8, *AS*.

[13] „El face femeia stearpă să se îngrijească de casă şi să fie o mamă veselă pentru copii. Lăudaţi pe Iehova" (Ps. 113:9, *AS*). Să-l citim din nou pe Isaia 54:13 (*AS*): „Şi toţi copiii tăi vor fi învăţaţi de Iehova; şi mare va fi pacea copiilor tăi".

Cuprins

Acest text face referire, aşa cum am văzut, şi la copiii Sionului. Putem să punem nişte întrebări pertinente odată ajunşi în acest punct, a căror răspunsuri ne apar deja: Cine sunt copiii? Cine sunt părinţii, adică cine este tatăl şi cine este mama? Tatăl desigur, va fi soţul; deci cine este acest soţ? Cum sunt învăţaţi copiii? Cum pot primi eu această învăţătură? Şi care sunt rezultatele acestei instruiri? Considerentele scripturale prezentate mai devreme ne fac capabili să răspundem pe scurt acestor întrebări.

[14] Creatorul, Iehova Dumnezeu, este Soţul; şi tot El este şi Tatăl la care se face referire în profeţie. Mama este măreaţă organizaţie universală a lui Dumnezeu. Copiii sunt închinătorii Săi devotaţi din rândul oamenilor. Ei sunt învăţaţi de Dumnezeu prin Cuvântul său, prin intermediul spiritului său şi a organizaţiei sale. Oamenii pot primi această instruire doar printr-o dedicare sau devotare personală, individuală lui Dumnezeu. Rezultatele sunt binecuvântările închinării directe a lui Iehova, în pace şi având în vedere o existenţă trainică. Faptele observate anterior, referitoare la Iehova Dumnezeu şi relaţia cu organizaţia sa, aplicate profeţiei lui Isaia din capitolul cincizeci şi patru, ne ajută să determinăm cum putem ajunge, individual, în această fericită relaţie esenţială cu Dumnezeu şi cum o putem păstra, şi cum îi putem primi învăţătura.

[15] Cu siguranţă, aceste cuvinte nu se adresează unei femei anume, nici măcar naţiunii Israel din vechime: „Cântă, tu femeie stearpă, care nu ai născut, izbucneşte în cântări şi strigă tare, tu cea care n-ai avut dureri la naştere; căci mai mulţi sunt copiii celei pustiite decât copiii soţiei, zice Iehova” (Isa. 54:1, *AS*). Apostolul Pavel adaugă la multitudinea de dovezi prezentate mai devreme, arătând că profeţia din capitolul cincizeci şi patru al lui Isaia se aplică organizaţiei lui Dumnezeu, citând chiar Isaia 54:1 când le scrie galatenilor, după cum citim: „Dar Ierusalimul cel de sus este liber, şi el este mama noastră. Căci este scris: ‚Fii veselă, femeie stearpă care nu naşti copii; izbucneşte şi strigă tare, tu cea care nu ai dureri la naştere; căci copiii femeii pustiite sunt mai mulţi decât ai celei care are soţ” (Gal. 4:26, 27, *NW*). Aceasta este o organizaţie nu a oamenilor, ci una cerească şi dă naştere atât Împărăţiei, cât şi indivizilor.

[16] Ierusalimul amintit aici de Pavel este numit şi „Sion”: „cetatea lui David, care este Sionul” (1 Regi 8:1). „Muntele Sion unde ţi-ai stabilit locuinţa” (Ps. 74:2, *Ro*). „Căci Iehova a ales Sionul; l-a dorit pentru a locui acolo” (Ps. 132:13, *AS*). Sionul, organizaţia lui Dumnezeu, aparent fusese stearpă, raportat atât la domnia lui Iehova cât şi la închinarea acestuia, dar acum, dând naştere Împărăţiei, dă naştere la închinători. Aşadar, versetul doi şi trei din capitolul cincizeci şi patru din Isaia spune: „Măreşte locul cortului tău şi întinde pânzele locuitorilor tăi; nu renunţa la nimic; lungeşte funiile şi întăreşte pilonii. Căci te vei extinde la stânga şi la dreapta; şi sămânţa ta va stăpâni naţiunile şi va face să fie locuite cetăţile pustiite”

Cuprins

(*AS*). Nimic din acestea nu s-au întâmplat cu Israelul din vechime; nici cu Maria, mama lui Isus, deşi ea a mai avut şi alţi copii în afară de pruncul Isus. Dar aceasta se întâmplă cu privire la marea organizaţie universală a lui Iehova.

[17] Faptul că făuritorul organizaţiei, precum şi soţul acesteia, este Iehova Dumnezeu, este dovedit de următoarele Sale cuvinte: „Nu te teme, pentru că nu te vei ruşina: şi nici nu vei fi confundată; nu vei fi făcută de ruşine; căci vei uita ruşinea din tinereţea ta; şi nu-ţi vei mai aminti ocara văduviei tale. Căci Făcătorul tău este soţul tău. Iehova al oştirilor este numele său şi Sfântul lui Israel este Răscumpărătorul tău; Dumnezeul întregului pământ va fi numit. Deoarece Iehova te-a chemat precum o soţie părăsită şi cu spiritul întristat, chiar o soţie din tinereţe, când este alungată, zice Dumnezeul tău. Pentru un timp scurt te-am părăsit, dar te voi aduna cu mari îndurări. Pentru un timp mi-am întors faţa de la tine, cu multă mânie; dar cu veşnică bunătate iubitoare voi avea milă de tine, zice Iehova, Răscumpărătorul tău" – Isa. 54:4-8, *AS*.

[18] După potop, Dumnezeu i-a declarat lui Noe cugetarea Sa privitoare la sfinţenia vieţii şi consideraţia sa iubitoare faţă de creaturile de pe pământ. În legătură cu aceasta El a declarat cum curcubeul va fi un semn, afirmând: „Îmi voi stabili legământul cu tine; niciodată toată carnea nu va mai fi nimicită de apele potopului, nici nu va mai fi alt potop care să distrugă pământul. Şi Dumnezeu a zis: Acesta este semnul legământului pe care-l fac între mine şi tine şi între fiecare creatură vie care este cu tine, de-a lungul tuturor generaţiilor: Îmi voi întinde curcubeul pe nori, şi acesta va fi un semn al legământului dintre mine şi pământ. Iar curcubeul va fi pe nori; şi voi privi la el ca să-mi amintesc legământul veşnic dintre Dumnezeu şi fiecare creatură vie, din toată carnea, care este pe pământ" – Gen. 9:11-13, 16, *AS*.

[19] Observați că Dumnezeu a declarat: „Și voi privi la el, ca să-mi amintesc legământul veșnic dintre Dumnezeu și fiecare creatură vie". Multe curcubee sunt văzute de oameni, din observatoarele lor de pe pamânt. Se spune că dintr-un avion care zboară deasupra norilor, dacă ne uităm în jos, spre pământ, curcubeul apare și mai pronunțat decât dacă ne-am uita dinspre pământ spre cer. Astfel Iehova a dat asigurarea completă celor care cred în el. Datorită locației Sale avantajoase, El poate întotdeauna să observe curcubeul pe care l-a constituit ca un semn, un memento și o asigurare ce întărește. Cuvântul de legământ al lui Dumnezeu este o asigurare nu doar pentru faptul că pământul nu va mai fi inundat de ape a doua oară, ci încă și mai minunat, pentru faptul că nu-și va părăsi niciodată soția, ci o va prețui pe ea și pe copiii săi. Așa că spune: „Căci aceasta este precum apele lui Noe prin mine; căci aşa cum am jurat că apele lui Noe nu vor mai acoperi pământul, tot la fel am jurat că nu voi mai fi mâniat pe tine și nici nu te voi mai mustra. Căci munții pot dispărea, dealurile pot fi îndepărtate; dar bunătatea mea iubitoare nu se va depărta de tine, nici legământul meu de pace nu va fi înlăturat, zice Iehova care are milă de tine" – Isa. 54:9, 10 *AS*.

[20] Apoi, în fraze frumoase, Iehova vorbeşte mai departe despre mângâiere, siguranţă şi despre frumuseţile spirituale ale organizaţiei sale preţioase. ‚O tu cel nenorocit, clătinat de furtună şi neconsolat, iată, îti voi pune pietrele în culori

Cuprins

frumoase, şi-ti voi aşeza temeliile cu safire. Şi-ţi voi face turnuri de rubine, şi porţile de rubin închis şi toate graniţele cu pietre preţioase" – Vers. 11 şi 12.

[21] Iehova s-a identificat ca tată, învăţător al discipolilor săi copii. Aceşti copii necesită atenţia noastră acum. *Noul Dicţionar Internaţional* al lui Webster, ediţia a doua, spune că „mamă", ca şi substantiv, înseamnă „cea care produce sau creşte ceva; o sursă a naşterii sau a originii". Ca şi adjectiv, „mamă" semnifică „a avea o relaţie de mamă, precum o biserică mamă". O astfel de mamă este organizaţia lui Iehova Dumnezeu, după cum am văzut. Prin asociere cu acea organizaţie, prin calea furnizată de Creatorul ei, oamenii pot deveni copii ai acelei organizaţii. Copiii la care se referă capitolul cincizeci şi patru din Isaia sunt închinătorii lui Dumnezeu, din rândul oamenilor, iar întrebarea care se ridică este când apar aceştia, în limbajul acestei profeţii.

[22] Referindu-se din nou la ocazia cu care Isus cita din această profeţie, ne este amintit faptul că el a afirmat că pe cei care vor veni la el la acea vreme ‚îi va învia în ziua de apoi' (Ioan 6:41-47, *NW*). Primii creştini nu au ajuns în cer în timpul când au murit. Ei nu au experimentat schimbarea învierii, ci au adormit în moarte, aşteptând timpul potrivit al lui Dumnezeu pentru învierea lor. În ceea ce-i priveşte, organizaţia lui Dumnezeu era fără ei, precum copii, până la momentul în care au fost înviaţi. Aceasta ne aduce la o parte emoţionantă a împlinirii profeţiei şi va fi continuată în următoarele articole.

[Întrebări pentru studiu]

1. Cum a fost stearpă organizaţia lui Iehova?
2. Care erau împrejurările legate de conducerea Israelului şi de faptele istorice, care laolaltă stabilesc începutul „timpurilor fixate naţiunilor"?
3. Ca ce marchează anul 1914 A.D dovezile din Biblie şi istoria?
4. Ce naştere oportună dă importanţă datei 1914?
5. Cum este ilustrată, în capitolele 12 şi 19 ale Apocalipsei, organizaţia lui Iehova asemenea unei soţii şi ce anume realizează aceasta?
6. Cum este arătat acest mare eveniment în Isaia 66?
7. (a) Ce este neobişnuit în legătură cu naşterea copilului de parte bărbătească al Sionului? (b) „Cine a mai auzit aşa ceva"?
8. Cum este arătată în Apocalipsa 12 siguranţa naşterii Împărăţiei?
9. Care este ordinea evenimentelor profeţite în Isaia 66?
10. Ce evenimente de „dureri" au urmat naşterii Împărăției?
11. Ce arată faptele din ultimii treizeci şi nouă de ani referitor la persecutarea creştinilor?
12. Cum coincide marele semn din Matei capitolul 24 cu travaliul Sionului?

13,14. Arătaţi fiecare întrebare pertinentă pusă aici, cu răspunsul pe care putem să-l dăm acum la fiecare.

15,16. (a) Parafrazați Isaia 54:1-3. (b) Cui i se adresează și ce demonstrează lucrul acesta? (c) Ce produce Sionul?

17. Ce este important din Isaia 54:4-8?

Cuprins

18-20. (a) Al cui semn este curcubeul? (b) Ce asigurare le este dată Sionului şi copiilor lui?
21. Ce se poate spune acum despre copiii Sionului?
22. Explicaţi relaţia dintre înviere, „ziua de apoi” şi „sterilitatea” Sionului?

De ce lipseşte maturitatea?

La scurt timp după ce generalul D. D. Eisenhower a devenit președintele ales al Statelor Unite, acesta a plecat într-o vacanță într-un oraș din sudul Statelor Unite. Știrea conform căreia Eisenhower se afla în oraș a determinat o revărsare de mulțimi la o serie de biserici protestante, în următoarea duminică, fapt datorat, în mod evident, după cum au observat, strâmbând din nas, unii pastori locali, speranței de a-l vedea pe „Ike”. Generalul nu a oferit niciun indiciu referitor la care loc de cult va participa.

Da, pastorii, deși sunt întotdeauna foarte bucuroși să primească mulțimi și dornici să meargă la mari distanțe pentru a le atrage, nu au simțit nicio neplăcere pentru că motivația acestor mulțimi nu erau ei sau religia, ci curiozitatea și generalul. Un pastor a spus „turmei” sale: „Dacă vreunul dintre voi ați venit aici să-l vedeți pe Eisenhower ar trebui să vă fie rușine”. Iar unei femei care a sunat să vadă dacă Eisenhower va fi sau nu la o anumită biserică, pastorul i-a răspuns: „Nu, dar Isus Cristos va fi” – New York *Times,* 17 noiembrie, 1952.

Dar de ce ar protesta asemenea pastori față de adunările lor? Ce altceva ar putea ei aștepta? Nu este adevărat că milioane de oameni merg la biserică în fiecare duminică, doar pentru a-i vedea pe pastorii lor realizând anumite ceremonii religioase, de cele mai multe ori într-o limbă moartă, pentru a răspunde apelului său la o chetă generoasă și pentru a asculta, timp de zece sau cincisprezece minute, o discuție despre cele mai mari succese de librărie sau despre probleme politice curente? Dacă pastorul lor începe cu un text din Scriptură nu durează mult până când ajunge la o filosofie ușor de ascultat. Și, având în vedere astfel de hrană spirituală, se poate spune că Isus Cristos este prezent?

Dacă în predicile sale pastorul atrage atenția asupra lucrărilor și realizărilor omului, îi place să-i citeze pe „marii” oameni ai lumii, fie din domeniul afacerilor, politică, artă sau știință; dacă astfel zideşte el închinarea creaturii, poate să-și învinovățească „turma” pentru că dorește să-i vadă pe acești eroi în persoană? Dacă el laudă Națiunile Unite, drept singura speranță a omenirii, și ignoră împărăţia lui Dumnezeu, pentru care se roagă de ochii lumii, de fiecare dată când repetă Rugăciunea Domnului, se poate el plânge atunci când adunarea sa dorește mai degrabă să vadă pe omul al cărui geniu militar a făcut în mare parte posibilă existența Națiunilor Unite, decât să audă ceva despre Prințul Păcii? Iar când pastorul predică filosofia succesului, „cinstea este cea mai bună politică”, și „cum să câștigi prieteni și să influențezi oameni”, nu este normal ca ascultătorii lui să-și dorească să vadă exemplul american remarcabil de succes?

Cuprins

Și nu este adevărat că însăși modalitatea de a predica este de așa natură pentru a îndrepta atenția asupra creaturii și nu asupra Creatorului? Cuvintele mieroase, frazele bine alese, gesturile studiate, ținuta pastorală imaculată și așa mai departe, sunt evidențiate, ca și cum servul creștin ideal ar fi cel care ar putea oferi o imagine ireproșabilă a felului de a vorbi și a faptelor. Cât este de adevărat că, la sfârșitul predicilor lor „ei dovedesc tuturor că oricine a fost zidit, numai ei nu au fost”! Pentru a ajuta la umplerea vidului spiritual sunt construite catedrale impozante, aprovizionate din belșug cu orgi, vitralii și alte opere de artă, iar corurile sunt instruite. Este de mirare, atunci, că enoriașii nu sunt maturi, când scopul închinării la care participă este distracția și apelul la simțuri, în loc de edificare și apel la rațiunea și conștiința omului?

Că cei aflați în poziții înalte în cercurile religioase apreciază că lipsește ceva în aceste privințe, este evident din bunăvoința *Episcopal Churchnews* de a publica un articol, în ediția din 3 februarie 1952, scris de May Sarton, un autor american, care este de fapt o inculpare a închinării religioase moderne. În acest articol de două pagini, intitulat „Cei care stau deoparte”, aceasta spune, printre alte lucruri: „Oamenii nu merg la biserică pentru a fi invitați la ora modernă de cafea sau să le fie spuse povești de culcare. Există, cu siguranță, un pericol pentru adevărata religie, dacă cei care merg cu regularitate la biserică devin atât de plictisiți, încât acceptă aceste pietre pe post de pâine. Există, cu siguranță, un pericol dacă biserica este doar o deprindere confortabilă, ceva ce oamenii fac înaintea unei mese bune de duminică, încât Dumnezeu va fi absent. Pot vorbi acum cu îndrăzneală și să spun că nu cred că preoții cer suficient de la enoriașii lor? Că le este teamă de adevărul pe care îl au în inimă, teamă că va fi insuportabil sau prea dificil? Făcând aceasta, ei ar putea obține mulți enoriași, dar ei resping elementul cu adevărat religios”.

În mod clar, frica omului și dragostea față de un nume bun au adus clericii într-o capcană (Prov. 29:25; Ioan 5:44). În eforturile lor de a câștiga și de a păstra mari adunări s-au temut să spună adevărul, și astfel sunt fără niciun scop real în viață. Și, astfel, ei pătrund în domeniul filosofului, al psihologului, al politicianului, al omului de știință, al divertismentului, ca și cum ar fi ‘oameni pricepuți la toate, dar care nu stăpânesc niciun domeniu’. Nu e de mirare că Biblia aseamănă creștinătatea cu o vie, care fiind fără rod, nu este bună la nimic, decât pentru foc, lemnul său neservind niciun alt scop – Ezec. 15:1-8.

Aceeași clerici se plâng că martorii lui Iehova le iau cei mai buni membri, dar din cele de mai sus reiese că prin frica lor de a spune adevărul „ei resping elementul cu adevărat religios”. Acest element, nemulțumit de rațiile de foamete care îi mențin într-o stare de imaturitate spirituală, au rătăcit în lung și-n lat, precum oile fără păstor, căutându-l pe Dumnezeu și închinarea Sa adevărată (Marcu 6:34; Fapte 17:27, *NW*). Conștienți de nevoile lor spirituale și flămânzind și însetând după dreptate, ei au descoperit că toate nevoile lor sunt satisfăcute de mesajul mângâietor al împărăției lui Dumnezeu. Primind răspunsuri raționale și satisfăcătoare pentru suflet, la toate întrebările lor, ei au exercitat credință, au

Cuprins

chemat numele lui Iehova și acum fac această mărturisire cu buzele, care le asigură salvarea. Astfel ei ajung la maturitate – Mat. 5:3, 6; 24:14; Rom. 10:8-15, *NW*.

Deşi responsabilitatea mai mare pentru imaturitate în rândul creștinilor mărturisiţi cade, așadar, pe liderii religioși, cei imaturi nu se pot scuza pe această premiză. Ei sunt responsabili înaintea lui Iehova Dumnezeu pentru propria lor cale de acțiune și dacă aceștia aleg să rămână orbi și să urmeze lideri orbi, vor sfârși în groapa nimicirii, la fel de sigur precum vor sfârşi liderii lor orbi (Mat. 15:14). Iehova avertizează clerul lipsit de credință, și care slujesc pentru ei înșiși, despre distrugerea iminentă. Și cei din turma lor, cărora „le place să fie așa” vor împărtăși soarta acestora – Ier. 5:30, 31; 23:16-32.

Să ţinem tare la Cuvântul vieţii

„Se ține strâns ca un buldog” este o expresie obișnuită. Pentru a descrie o strânsoare neobișnuită este nevoie de o expresie aparte. Astfel, se poate spune și: „Se ține strâns ca o furnică”. Un proverb inspirat spune: „Du-te la furnică, leneșule; ia aminte la căile ei și înțelepţeşte-te” (Prov. 6:6). Într-adevăr, se mai poate spune și: „Du-te la furnică, tu aflat în slabă strânsoare și fii înțelept”.

Un observator a văzut o furnică cărând o lăcustă de șaizeci de ori greutatea sa. Acesta este echivalentul unui om cărând patru tone și jumătate. O altă furnică, suspendată, ținându-se de o sfoară cu picioarele din spate, ținea o pereche de mănuși de o mie o sută de ori greutatea sa. Pentru a se potrivi acesteia, un om ar trebui să stea suspendat de degetele de la picioare și să susțină cu dinții mai mult de optzeci de tone. Furnicile luptătoare nu se lasă niciodată. Chiar și atunci când capul le este retezat, fălcile le rămân încleștate în corpul adversarilor lor. S-a raportat că în India și în Algeria capul de furnică este uneori folosit ca și cusătură. Marginile unei răni sunt strânse, fălcile larg deschise ale furnicii sunt apropiate și în cele din urmă le apucă pe amândouă și le prinde laolaltă. Apoi, „chirurgul” băştinaş rupe trupul furnicii, lăsând capul să țină strâns, rămânând acolo până când rana este vindecată – *Metodele Naturii,* paginile 148, 149.

Irod „a trimis pentru a-l decapita pe Ioan în închisoare”. Mulți martori ai lui Dumnezeu și ai lui Cristos au fost „executați cu toporul pentru mărturia pe care o

Cuprins

puneau pentru Isus și pentru că vorbeau despre Dumnezeu". Celor care vor fi, în cele din urmă, aprobați, Isus le-a spus: „Dovediți-vă credincioși chiar cu pericolul morții și vă voi da coroana vieții" (Mat. 14:10; Apoc. 2:10; 20:4, *NW*). Indiferent de ce se va întâmpla, servii lui Dumnezeu trebuie să țină seama de cuvintele lui Pavel: „Continuați să faceţi toate lucrurile fără murmurare şi fără contraziceri, ca să ajungeți să fiţi ireproşabili şi inocenţi, copii ai lui Dumnezeu, fără pată, în mijlocul unei generaţii stricate şi denaturate, în mijlocul cărora străluciţi ca nişte surse de lumină în lume, ţinând tare la cuvântul vieţii" (Filip. 2:14-16, *NW*). Strânsoarea creștinului de Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să fie neobișnuit de puternică. Mai puternică decât cea a unui buldog sau a furnicii.

MODALITĂȚI DE SLĂBIRE A STRÂNSORII NOASTRE FAȚĂ DE CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU

Decapitarea efectivă a fost frecvent utilizată împotriva creștinilor, pentru a le distruge integritatea și aceasta chiar recent, în timpul stăpânirii naziștilor lui Hitler, când unii martori ai lui Iehova au fost decapitați. Totuși, în majoritatea cazurilor de astăzi, Satan și reprezentanții săi văzuți și nevăzuți nu folosesc asemenea metode violente. Aceștia utilizează metode mult mai subtile pentru a slăbi „strânsoarea creștinului față de cuvântul vieții", metode care sunt mult mai viclene, deoarece adevărata lor intenție este ascunsă.

În aceste zile, știința este folosită ca mijloc pentru a separa oamenii de credința lor în Biblie. Iar știința face progrese. Face progrese nu doar printre membrii bisericii ortodoxe, ci și printre clericii acestor sisteme. În pamfletul catolic *Sfânta Biblie, Moştenirea Vieții de Familie Catolică*, publicată în 1952, sub aprobarea Arhiepiscopului O'Boyle din Washington, D.C., se declară: „Pot fi cele șase zile de care vorbește Moise aceste lungi perioade descrise de geologi? Desigur că nu sunt. Moise nu știa nimic de știința modernă; imaginea sa asupra universului era destul de naivă, nefiind mai avansată, de fapt, decât cea a oamenilor printre care trăia acum trei mii de ani". Aceasta înseamnă unul din două lucruri. Fie catolicii spun că Biblia nu reprezintă Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu, fie ei susțin că Dumnezeu Creatorul are idei despre formarea pământului care sunt naive, nu mai mult avansate decât superstițiile oamenilor primitivi, şi aproape deloc la fel de sănătoase ca speculaţiile neînsemnaţilor oameni de ştiinţă de azi. Și partea ironică este că aceste blasfemii catolice împotriva Bibliei au fost publicate în celebrarea Săptămânii Catolice a Bibliei! Atacuri similare împotriva Bibliei vin cu regularitate şi din partea clericilor protestanți. Milioane de oameni își pierd strânsoarea faţă de Cuvântul lui Dumnezeu și în locul acesteia se agaţă strâns de filosofii științifice – Col 2:8.

Revistele la modă slăbesc strânsoarea multora față de Cuvântul vieții. Publicaţia *Look,* din 26 februarie, 1952 a încercat să pară senzațională descoperind, evident dintr-o dată, că Biblia ar fi plină de erori. A atras atenția asupra a jumătate de duzină de pasaje false, precum: Marcu 16:9-20, Ioan 8:1-11 și 1 Ioan 5:7. După ce cita aceste câteva mari erori *Look* afirma superficial faptul că eruditii în Biblie sunt

Cuprins

de acord că există între 20,000 și 50,000 de erori în Biblie. Nu lasă aceasta impresia că aceste mii de erori sunt erori serioase, precum cele menționate, și astfel că Biblia este pe de-a-întregul nedemnă de încredere? De fapt, greșeli grave sunt foarte puține și cu ani în urmă au fost depistate și eliminate în traducerile moderne. Erudiţii recunosc cât de exactă a fost păstrarea Scripturilor. Într-o încercare interesată de a fi senzațională, publicaţia *Look* a denaturat Biblia, discreditând-o subtil. Presa seculară sare în general la oportunitatea de a zdruncina încrederea în Biblie.

Învățăturile păgâne s-au strecurat în doctrinele creștinătății și separă oamenii de Cuvântul lui Dumnezeu. Astfel de doctrine precum: treimea, chinul veșnic, rugăciunile pentru morți, purgatoriul și multe altele, se trag din religiile păgâne și nu pot fi deloc dovedite de Biblie. Atât catolicii cât și protestanții care sunt informați vor admite că multe dintre învățăturile și obiceiurile lor sunt de origine păgână, dar în loc să se plângă de aceasta, ei glorifică acest fapt. De exemplu, preotul din orașul New York, Donald Harrington, după ce a arătat originea păgână a multora dintre obiceiurile de Crăciun, a declarat: „Această integrare a ritualurilor şi a ceremoniilor păgâne este ceea ce servesc drept exemplu al universalității lui Dumnezeu și fac omul să realizeze că sărbătoarea Crăciunului nu este un simplu festival creștin, ci o sărbătoare a umanității" (New York *Times,* 24decembrie, 1951). Ce diferit de cuvintele inspirate ale lui Pavel! –„Nu vă înjugaţi la jug cu cei necredincioși. Căci ce părtăşie are dreptatea cu fărădelegea? Sau ce tovărăşie are lumina cu întunericul? Mai mult, ce armonie există între Cristos și Belial? Sau ce parte are o persoană credincioasă cu un necredincios? Și ce înțelegere are templul lui Dumnezeu cu idolii?" – 2 Cor. 6:14-16, *NW*.

Astăzi ni se spune că trebuie să fim practici și că Biblia este extrem de nepractică în aceste vremuri moderne. Un preot al unei bisericii unitariene din New York, pe nume Call, ‚oferea obișnuitul serviciu cu buzele, dar i-a distrus efectul pe motivul caracterului nepractic. Denunțând idealuri înalte, acesta a ales predica lui Cristos de pe munte pentru atac. El a lăudat-o ca fiind „idealul creștin ce cuprinde multe principii morale fundamentale", dar s-a opus luării acesteia prea în serios. „Atunci când despărţim acea minunată predică de contextul ei", susținea aceasta, „și o aplicăm în locul, timpul și împrejurările noastre, este extrem de nepractică. Cei care o predică nu o practică și nu au nicio speranță în a încerca să o practice, pentru că dacă ar face-o, ar fi închiși în instututiile pentru bolnavi mintali" – New York *Times,* 30iunie, 1952.

Isus a predicat-o și a practicat-o și din cauza acesteia a fost condamnat la moarte. Adevărații săi urmaşi de astăzi o predică și o practică cât pot de bine, ținând cont de abilitățile lor imperfecte și din cauza aceasta sunt considerați nepractici și bolnavi mintal de mulți, și deseori sunt închiși și în mod frecvent uciși. Dar în loc să calce pe urmele lui Isus, clericii creștinătății aleargă cu grămada pe urmele politicienilor, a filosofilor și a oamenilor de știință lumești. Doar o privire la această lume cu mizeria și corupția ei, cu intrigile și minciunile ei, cu violența și vărsarea de sânge, ar trebui să fie suficientă pentru a arăta că metodele ei nu sunt practice. Ascultarea de principiile Bibliei reprezintă singurul

Cuprins

remediu practic adevărat, dar chiar clericii caută să rupă „strânsoarea față de cuvântul vieții”.

Ar putea fi prezentate mult mai multe, arătând cum slăbesc clericii credința în Biblie, în loc să o întărească. Fundamentaliștii predau doctrine păgâne sub eticheta Bibliei, iar moderniștii bolborosesc un criticism înalt pentru a submina Scripturile. Ateii sunt mai onești și aduc Bibliei mai puține prejudicii. Clericii sunt lupi în haine de oi; ateii sunt lupi în haine de lupi, și toată lumea știe unde se situează aceștia (Mat. 7:15). Cu bună știință sau nu, clericii, în general, au devenit a cincia coloană a lui Satan. „Astfel de oameni sunt apostoli falși, lucrători înșelători, transformându-se în apostoli ai lui Cristos. Și nu e de mirare că însuși Satan continuă să se transforme într-un înger de lumină. Nu este, așadar, mare lucru dacă şi slujitorii lui se transformă în slujitori ai dreptății. Dar sfârșitul lor va fi după faptele lor” – 2 Cor. 11:13-15, *NW*.

STRÂNSOARE MENTALĂ SOLIDĂ FAȚĂ DE CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU

Dar nu doar de știință, propagandă, păgânism, false filosofii despre a fi „practic”, și multe alte nebunii ce slăbesc strânsoarea liderilor orbi și a urmaşilor orbi, sunt cele de care trebuie să se ferească adevărații creștini. Propria noastră carne încearcă să ne rupă „strânsoarea față de cuvântul vieții”. Dragostea de sine, sau față de alte creaturi, sau pentru câștig material - oricare sau toate aceste iubiri care satisfac dorințele cărnii decăzute sunt probabil cele mai puternice forțe active care ne desfac încet strânsoarea față de adevărul Bibliei. Faptul că aceste forțe se exercită încet și slăbesc strânsoarea treptat le face mai periculoase. Modalitatea de a rezista puterii de despicare a acestor forțe este de a păstra mintea centrată pe principiile Cuvântului lui Dumnezeu. Astfel păstrăm o strânsoare mentală față de Cuvântul vieții.

Ceea ce contează nu este strânsoarea literală faţă de o carte efectivă. Poate că făţarnicii şi alţii ţin Biblia strâns în mâini, dar nu se agaţă de ea cu mintea. Preoții, predicatorii și membrii ordinelor religioase poate că se plimbă cu ea în mână, să fie văzuți citind-o în locuri publice și afișând-o, pentru spectacol. Judecătoriile se prefac că au o strânsoare față de Biblie, utilizând-o pentru a jura pe aceasta în procedurile lor. Oficialii publici fac jurăminte de învestire cu mâinile pe Biblie. Dar nu această punere a mâinilor pe Biblie, de efect, este cea care împlineşte îndemnul lui Pavel de a „păstra o strânsoare puternică față de cuvântul vieții”.

Pentru a obține strânsoarea mentală care ne va apăra de atacurile din interior și din afară necesită studiu, apoi ascultare de lucrurile învățate. Astfel, veți „înceta să vă mai conformați acestui sistem, ci vă veți transforma prin înnoirea minţii, ca să puteţi constata voi înşivă care este voinţa cea bună, plăcută şi perfectă a lui Dumnezeu” (Rom. 12:2, *NW*). O strânsoare mentală sinceră și smerită față de Cuvântul lui Dumnezeu ne va permite să ținem seama de sfatul lui Pavel: „Înăbuşiţi-vă, deci, membrele corpului vostru care sunt pe pământ, în ce priveşte concubinajul, necurăţia, pofta sexuală, dorinţa rea şi lăcomia, care este idolatrie.

Cuprins

Nu vă minţiţi unii pe alţii. Dezbrăcaţi-vă de vechea personalitate cu practicile ei şi îmbrăcaţi-vă cu noua personalitate, care, prin cunoştinţa exactă, se înnoieşte după chipul Celui care a creat-o" – Col. 3:5, 9, 10, *NW*.

Isus Cristos a avut o adevărată strânsoare mentală față de principiile lui Dumnezeu și le-a citat pentru a abate atacurile lui Satan (Mat. 4:1-11). El este „modelul pe care trebuie să-l urmezi" și nu oamenii de știință, politicienii, filosofii și religioniștii „practici" (1 Pet. 2:21, *NW*). Iehova îi respinge pe cei care îi resping cuvântul; de fapt, confuzia și nu adevărata înțelepciune, este soarta înțelepților lumești care fac aceasta: „Înțelepții sunt făcuți de rușine, sunt îngroziţi și luați; iată, ei au respins cuvântul lui Iehova; și ce formă de înțelepciune este în ei?" (1 Sam. 15:26; Ier. 8:9, *AS*). Cu o ocazie, Isus a spus: „Te laud, în public, Tată, Domn al cerului și al pământului, pentru că ai ascuns aceste lucruri de cei înțelepți și intelectuali și le-ai descoperit pruncilor" – Mat. 11:25, *NW*.

Unii sunt suficient de onești pentru a recunoaște starea confuză adusă prin relaxarea strânsorii față de Cuvântul lui Dumnezeu, pentru a apuca filosofii intelectuale. Episcopul Austin Pardue, din Dioceza Episcopală Protestantă din Pittsburgh, spunea, pe 7 august, 1950: „Noi, creștinii de astăzi, suntem tragic de nevrednici. Dar doar un cuvânt către fățarnicii din afară care arată la fățărnicia noastră; putem întotdeauna să mai facem loc pentru mai mulți fățarnici și-i invităm cu cordialitate să vină și să ni se alăture. Fățărnicia noastră nu este voită, ci convenabilă. Maladia vicioasă a confesiunilor noastre americane ortodoxe provine de la acizii corozivi ai necredinței, care ne-au diluat convingerile până la punctul în care mare parte din religia noastră a devenit o chestiune de simplă tradiție și obicei. Pe de altă parte, distrugătorul înalt criticism al Bibliei a devenit așa de universal, încât mulți dintre noi, preoții moderni, abia mai știm ce să credem. Pe de altă parte, am devenit închinători ai cultelor şi clișeelor intelectuale, încât nu mai îndrăznim să credem în puterile supranaturale ale rugăciunii și jurămintelor".

Nu trebuie să ne lăsăm impresionați sau legănați încolo şi-ncoace de intelectualii lumeşti care se bălăcesc în confuzie. Iehova și Cristos nu se lasă: „Căci vedeţi, fraţilor, că n-au fost chemaţi mulţi înţelepţi după carne, nici mulţi puternici, nici mulţi de neam ales; ci Dumnezeu a ales lucrurile nebune ale lumii, ca să-i facă de ruşine pe înţelepţi, Dumnezeu a ales lucrurile slabe ale lumii, ca să le facă de ruşine pe cele tari; Dumnezeu a ales lucrurile de origine modestă ale lumii și lucrurile dispreţuite, lucrurile care nu sunt, ca să le reducă la nimic pe cele ce sunt, ca nici o carne să nu se laude înaintea lui Dumnezeu". „Acela care se laudă, să se laude în Iehova" – 1Cor. 1:26-29, 31, *NW*.

Așadar, atunci când te inundă barajul propagandei din partea oamenilor de știință, a filosofilor, a politicienilor, a înalților critici, a fundamentaliștilor păgâni și a altora care tind să-ţi slăbească strânsoarea faţă de Biblie, rezistă! Păstrează-ţi strânsoarea asupra Cuvântului vieții!

Cuprins

Cum Îl pot lăuda pe Dumnezeu banii noştri

„Buna Speranță” oferă mijloace pentru Expansiune

Astăzi, Iehova are de făcut o mare lucrare pe pământ. O lucrare de predicare a veștii bune, despre împărăţia Sa stabilită, ca oamenii cu bunăvoinţă care suspină şi gem din pricina urâciunilor pe care le văd comise pe pământ să poată să părăsească Babilonul modern și să găsească protecție în sistemul de lucruri al lui Iehova, arca modernă (Ezec. 9:4; Mat. 24:14-16, 37-39; Apoc. 18:4, *NW*). O lucrare de trâmbiţare a avertismentului despre distrugerea iminentă din bătălia Armaghedonului (Ezec. 3:17; Apoc. 16:14-16, *NW*). Și, mai presus de toate, o lucrare de laudă a lui Dumnezeu, prin curățirea numelui său de reproș, făcând cunoscut adevărul legat de cine este El și care sunt scopurile Sale – Ex. 9:16; Ps. 83:18; Isa. 43:10-12.

Pe parcursul anului trecut mai mult de 456.000 de persoane au participat în această lucrare, din care mai mult de 18,000 au dedicat de la 100 la mai mult de 200 de ore în fiecare lună. Această lucrare a fost realizată în mai mult de o sută de limbi și dialecte diferite și în 127 de țări diferite și insule.

Servii lui Iehova au petrecut aproape 70 de milioane de ore în această lucrare, pe parcursul anului 1952. Nu prin tărie umană, nici prin putere, ci doar prin spiritul lui Iehova au fost capabili să realizeze toate acestea (Zah. 4:6, *AS*). Acest spirit, venind asupra lor ca rezultat al studierii de către ei a Cuvântului lui Dumnezeu și a asocierii lor cu organizația Sa, i-a motivat să pună mărturie cu fiecare ocazie: vizite la domiciliu, cunoștințe de afaceri, tovarăși de călătorie etc. Și pentru a-și crea oportunități, ei au stat pe străzi, oferind trecătorilor reviste din Biblie și invitații la lecturi din Biblie. Au mers din casă în casă, oferindu-se să-i învețe, pe toți pe care i-au întâlnit, adevărurile minunate referitoare la Iehova și împărăţia Sa. Au făcut vreo 22 de milioane de vizite ulterioare oamenilor, și au condus, lunar, 280.000 de studii biblice în casele celor interesați, au ținut peste 240.000 de adunări publice, ca să nu mai vorbim de multele, multele milioane de exemplare de literatură pe care le-au distribuit.

EXPANSIUNEA IMPLICĂ COSTURI

Nu prea mai trebuie menționat faptul că pentru a realiza o astfel de lucrare extraordinară, pentru a o realiza în mod armonios și sistematic, este necesară organizare, care la rândul ei implică multe costuri. Sunt întreţinute birouri de filială în multe țări, se oferă instrucțiuni vestitorilor, atât prin materiale tipărite, cât și prin vizite din partea reprezentanților de călătorie ai Societății. Se organizează adunări pe circuit, pe district, naționale și internaționale pentru instruirea și

încurajarea servilor, dar și pentru a pune mărturie despre adevărul referitor la Iehova. Vestitorii cu timp integral, misionarii și cei cunoscuți ca „pionieri” sunt aprovizionaţi cu literatură, la un preţ mult sub costul de tipărire al acesteia; de fapt, de cele mai multe ori doar costul de expediere depășește suma cu care aceștia contribuie pentru literatura biblică pe care o obţin, pentru a o plasa oamenilor. Mai mult de 2000 de servi au fost aduși din toate colțurile pământului, pentru instruire intensivă la Școala Biblică de la Gilead a Turnului de Veghere, majoritatea acestora servind acum acasă și în străinătate, în diferite funcții speciale, în special în casele misionare care sunt aprovizionate și susținute de către Societate. Sunt purtate procese în toate părțile lumii, cu scopul de a stabili și a apăra, în mod legal, vestea cea bună.

Mai mult, în multe țări îndepărtate servii lui Iehova se regăsesc în situații extrem de sărace, în ceea ce privește bunurile materiale, aflați în imposibilitate de a acoperi sarcina financiară pe care o implică expansiunea mesajului Împărăţiei în țara lor. În alte părți ale lumii există doar o mână de martori, având multă opoziție de depășit. Radioul este folosit în multe țări și la sediile din Brooklyn, New York, există o stație radio dedicată în întregime predicării adevărului Cuvântului lui Dumnezeu.

Da, nu putem scăpa de aceasta; pentru a continua o astfel de lucrare de mărturie extraordinară implică multe cheltuieli. Dar întotdeauna a fost așa. Construirea arcei și aprovizionarea acesteia cu hrană și alte lucruri, de care aveau nevoie cele opt persoane și toate animalele acelea multe, pentru mai mult de un an de zile, a implicat costuri deloc mici din partea celor patru cupluri căsătorite, cărora le-a revenit sarcina de a îndeplini poruncile lui Dumnezeu la acea vreme. Totuși, nu ne putem imagina că aceștia au fost invidioşi, ca și cum mai degrabă ar fi acumulat bogății în cadrul acelui sistem de lucruri, deoarece știau că acesta ajungea la sfârșit, și destul de curând.

Când a sosit timpul construirii tabernacolului în pustiu și furnizarea echipamentului necesar pentru acesta și pentru cei care serveau acolo, Moise a anunţat porunca lui Dumnezeu: „Luaţi din ce aveţi o contribuţie pentru DOMNUL; orice om cu inimă binevoitoare s-o aducă drept contribuţie a DOMNULUI” (Ex. 35:5, *AT*). Când a venit timpul pentru construirea templului lui Solomon, primul dintre toți, Regele David, a oferit un exemplu, contribuind cu echivalentul la 8,000.000 $, numai în aur și apoi a întrebat: „Cine va aduce o ofrandă voluntară astăzi, ca cel care se consacră preoției?” -1 Cron. 29:5, *AT*.

Când Isus a fost pe pământ a trebuit să fie tratată și această problemă a acoperirii cheltuielilor de expansiune a închinării adevărate, astfel, citim că unele femei „le slujeau cu bunurile lor” (Luca 8:2, 3; vezi de asemenea Ioan 12:6, *NW*). Și apostolul Pavel s-a referit, în mod repetat, la rolul pe care-l jucau contribuțiile în serviciul său – 2 Cor. 11:8; 12:13, 14; Filip. 4:10, 15, 17, *NW*.

Cuprins

CALEA SCRIPTURALĂ

Cum vor fi obținute mijloacele necesare pentru a susține lucrarea în zilele noastre? Prin taxarea diverselor servicii religioase? Prin trecerea tăvii de colectă? Prin sponsorizarea jocurilor de bingo, tombole, bazaruri și carnavale? Prin solicitarea angajamentelor și apoi trimiterea declarațiilor lunare pe suma datorată?

Sunt acestea exemplele pe care Biblia ni le oferă? Nu, deloc! Când Moise a făcut de cunoscut că era nevoie de contribuții, oamenii au răspuns cu atâta bunăvoință că a trebuit să li se poruncească să înceteze să mai aducă daruri (Ex. 36:5-7). O dărnicie asemănătoare a fost manifestată în timpul lui David, determinându-l pe acesta să exclame: „Dar cine sunt eu și cine este poporul meu, ca să putem oferi cu atâta bunăvoinţă?" (1 Cron. 29:14, *AS)*. Da, nu a fost necesară mituirea, presarea, jena sau rușinea ca servii lui Iehova să contribuie la cauza lui Dumnezeu. Tot ce a fost necesar a fost să li se aducă la cunoștință șansa de a contribui, iar aceștia au răspuns de bună voie, în măsura posibilităților lor individuale – 2 Cor. 8:12, *NW*.

La fel și astăzi. Chiar când Societatea ne aduce la cunoștință previlegiile de a avea o parte în expansiunea închinării adevărate, dedicându-ne timp și energie pentru aceasta, o dată în fiecare an, în coloanele *Turnului de Veghere*, ni se reamintește de privilegiul de a-l onora pe Iehova cu tot ce avem, chiar aşa cum facem cu puterile noastre vocale, şi noi informăm Societatea despre ceea ce sperăm să fim capabili să facem în această privinţă – Prov. 3:9.

Aceasta, în niciun sens al cuvântului, nu constituie o obligaţie, deoarece Societatea nu face comparații, la sfârșitul anului, între suma pe care fiecare a declarat-o şi ce s-a primit. Atunci, de ce se cer astfel de informații? Doar pentru efectul psihologic asupra celor care oferă? Nu, o astfel de înțelepciune lumească nu motivează Societatea. Aceasta solicită aceste informații pur şi simplu pentru a putea planifica lucrarea, pentru anul următor, știind la ce să se aștepte, din moment ce, într-o mare măsură, expansiunea depinde de suma contribuțiilor primite.

Și exact așa cum misionarul sau pionierul trebuie să-și repartizeze timpul în mod inteligent, dacă intenţionează să-și atingă cota de ore lunară, la fel este bine ca cei care nu se situează atât de favorabil în ceea ce privește timpul petrecut în serviciul pe teren, dar care au privilegiul de a contribui cu bunurile lor în serviciul lui Iehova, să-și repartizeze singuri bugetul. Aceasta este în conformitate cu sfatul lui Pavel, după cum se găseşte în 1 Corinteni 16:2 (*NW*): „În fiecare primă zi a săptămânii, fiecare dintre voi să pună ceva deoparte la el acasă, ca să poată prospera".

Acest privilegiu nu este doar pentru cei binecuvântați cu o abundență din bunurile acestei lumi, ci şi pentru cei care nu au decât puținele monede ale văduvei, de foarte mică valoare, după cum serviciul de teren nu este doar pentru cei care-și pot dedica întregul lor timp, ci și pentru cei care pot dedica doar o oră sau două pe lună (Marcu 12:41-44, *NW*). Și exact așa cum nu lăsăm ca activitatea noastră referitoare la serviciul de teren să fie determinată de ceea ce cred alții, tot la fel, în oferirea de lucruri materiale, „fiecare să facă aşa cum a hotărât în inima lui, nu cu zgârcenie, sau din constrângere, fiindcă Dumnezeu iubeşte pe cel care

Cuprins

dăruieşte cu bucurie" (2 Cor. 9:7, *NW*). Prin întrebuinţarea potrivită a bunurilor noastre materiale, a „bogăţiilor nedrepte", ni-i putem face prieteni pe Iehova Dumnezeu şi pe Isus Cristos şi să ne asigurăm locuinţele veşnice, atunci când acest sistem vechi de lucruri va cădea. Nu este greşit să observăm că şi în această problemă „există mai multă fericire în a dărui, decât este în a primi" – Fapte 20:35, *NW*.

Aceia care locuiesc în Statele Unite şi care doresc să coopereze în această problemă, pot trimite o carte poştală sau o scrisoare către biroul casierului Societăţii de Biblii şi tratate Turnul de Veghere, de pe strada Columbia Heights, nr. 124, Brooklyn 1, New York. Scriind despre această „Bună Speranţă", se poate afirma ceva asemănător cu ce urmează: „Sper ca în timpul următoarelor douăsprezece luni să pot dona pentru lucrarea de laudă a lui Iehova suma de ----------$, contribuţii pe care le voi face în sume şi la timpul convenabile pentru mine şi pe măsură ce voi prospera, prin bunătatea nemeritată a lui Iehova Dumnezeu, prin Isus Cristos [semnătură]". Ar fi bine să păstraţi o copie a cărţii poştale sau a scrisorii, drept memento pentru voi. La pagina 258 este o listă a adreselor celorlalte birouri de filială, iar o listă completă se găseşte pe ultima pagină a *Cărţii Anuale.*

Apreciind că toate depind de binecuvântarea şi îndrumarea lui Iehova, servii Lui se vor uni pentru rugăciune comună în acest scop – Ps. 127:1, *AS*.

Voi sunteţi îmbogăţiţi în toate pentru orice fel de generozitate, care produce prin noi o expresie a mulţumirii faţă de Dumnezeu; fiindcă rolul acestui serviciu public nu este doar a satisface din plin nevoile sfinţilor, ci şi de a fi bogat în multe expresii de mulţumiri faţă de Dumnezeu – 2 Cor. 9:11, 12, *NW*.

Calea iubitoare a lui Dumnezeu

Biblia ne asigură cum calea lui Dumnezeu este una a iubirii (1 Ioan 4:8). Unii se întreabă, având în vedere toată suferinţa din lume, cum poate fi aceasta aşa. Dar aceştia se întreabă doar pentru că nu au ajuns să-l cunoască pe Dumnezeu şi scopurile sale.

Tot ceea ce Dumnezeu a făcut, face şi încă va mai face pentru creturile sale, este determinat de lipsa egoismului, de iubire. Însăşi existenţa noastră este o expresie a iubirii lui Dumnezeu. El nu avea nevoie să creeze nimic sau pe nimeni. El era în mod perfect de sine stătător. Dar pentru că el este iubire, a avut o mare bucurie şi fericire dând naştere creaţiilor de toate felurile, văzute şi nevăzute.

Şi cât de complet a asigurat Dumnezeu, pentru fiecare nevoie a noastră, pe frumosul pământ, tot ce ne înconjoară! Ne-a înzestrat cu o minte capabilă de raţionare, de amintire, de exercitare a voinţei şi de a simţi emoţii. Ne-a dăruit un

Cuprins

trup capabil de a se deplasa și pentru a rămâne în legătură cu mediul nostru înconjurător ne-a dăruit cele cinci simțuri – Ps. 139:14.

Dumnezeu şi-a arătat mai departe dragostea, înzestrând omul cu cele patru însuşiri ale sale de: iubire, înțelepciune, dreptate și putere, făcând, așadar, omul, cu adevărat, după chipul său. Și, din iubire, El i-a dat omului un mandat, să fie roditor, să umple pământul, să-l supună și să exercite stăpânire asupra animalelor inferioare, precum și puterea necesară pentru a îndeplini acest mandat.

Chiar amplasarea copacului cunoștinței binelui și răului în Eden și apoi porunca pe care i-a dat-o omului de a nu mânca din el, a fost o expresie a iubirii lui Dumnezeu. Cum asta? Prin faptul că siguranța și fericirea omului depindeau de continua lui apreciere și dependență față de Creatorul său; si prin această poruncă omului i se reamintea, în permanență, de faptul că tot ceea ce avea și de ce se bucura veneau de la Dumnezeu și că le putea pierde, acționând contrar cerinței lui Dumnezeu. Prin neascultare, primii noștri părinți nu doar că au arătat lipsă de iubire și apreciere față de ceea ce Dumnezeu le dăruise, dar şi lipsă de iubire față de urmașii lor. Totuși, Dumnezeu a avut iubire pentru urmașii acestora, care urmau să se nască, așa încât a oferit imediat o promisiune despre eventualul triumf al dreptății (Gen. 3:15). Pe măsură ce timpul trecea, El i-a făcut omului mai multe descoperiri ale scopurilor și cerințelor Sale, toate ajungând să fie treptat Cartea sa, Biblia.

Iehova Dumnezeu și-a arătat dragostea şi prin faptul că l-a trimis pe pământ pe Fiul său, Cuvântul sau Logosul, pentru a deveni om; acolo să facă de cunoscut adevărul, să le arate oamenilor cum să-și păstreze integritatea și astfel să-l dovedească pe diavol ca mincinos și pentru a furniza răscumpărare pentru omenire – Prov. 27:11; Mat. 20:28; Ioan 18:37.

Pentru că Dumnezeu este iubire, el va distruge, la timpul potrivit, toate forțele răului în bătălia Armaghedonului. Și pentru că el este dragoste a asigurat ca toți cei care îl caută acum și caută dreptatea și smerenia să poată spera că vor fi cruțați în acea bătălie și că vor intra în noua lume a dreptății. În acest scop el face ca vestea bună a împărăției Sale să fie predicată pe tot pământul, ca mărturie pentru toate naţiunile – Mat. 24:14.

În acea nouă lume de după Armaghedon nu va mai exista niciun dubiu în mintea celor care vor trăi că această cale a lui Dumnezeu este una a iubirii, deoarece va fi o lume în care nu va mai exista durere, necaz, plânset sau moarte, o lume în care chiar și animalele inferioare vor locui împreună în pace unele cu altele. Și ca o expresie finală a iubirii sale, Dumnezeu va readuce înapoi din mormintele de amintire mulțimile nenumărate păstrate în memoria Sa – Ioan 5:28, 29, *NW*.

Fie ca toți cei care se vor bucura de binecuvântările acelei lumi noi să studieze acum Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia, și să-și dovedească faptul cum calea lui Dumnezeu este iubire.

Cuprins

Triumfătoarea adunare a închinării curate din Johannesburg

Raport despre vizita în Africa făcută de N. H. Knorr, preşedintele Societăţii Turnul de Veghe

Raport despre călătoria făcută de preşedintele Societăţii Turnul de Veghere, N. H. Knorr

Aşa cum am observat în raportul nostru precedent, fratele Henschel şi eu am petrecut câteva zile la noul birou de filială din Johannesburg, oferind sfaturi şi instruire despre cum să se îngrijească mai bine de lucrare. Apoi, luni 8 decembrie, fratele Phillips, servul de filială sau supraveghetorul, şi eu, am zburat spre Windhoek, capitala Africii de Sud-Vest. Mai puţin de 50.000 de europeni trăiesc în cele 317.725 mile pătrate ale acestuia, care se întind de-a lungul coastei pe o mie de mile. În sud principala ocupaţie este karakul (creşterea oilor) şi în nord creşterea vitelor. Ţara este foarte bogată în minereuri, fapt doar recent apreciat; şi astfel, mineritul înlocuieşte repede, în importanţă, creşterea oilor şi a vitelor.

Oamenii sunt mulţumiţi şi indiferenţi; având din belşug din bunurile acestei lumi, nu sunt înclinaţi să caute o lume nouă. S-a distribuit multă literatură în cele trei limbi principale: engleză, africană şi germană. Datorită faptului că Africa de Sud-Vest a fost colonie germană înainte de 1914, influenţa germană este foarte evidentă.

Windhoek este un oraş de aproape 10.000 de europeni şi tot atâţia africani. Primăverile lui calde, care îi atrag pe oameni, în primul rând, în locul acesta, furnizează mare parte din apa potabilă a oraşului şi apa caldă direct de la conducte îi invită pe mulţi la baie. Clima în întregime este sănătoasă, oraşul Windhoek bucurându-se de o vreme ideală iarna şi vara.

Trei misionari au fost în lucrare aici aproape trei ani şi s-au văzut roadele lucrării lor, prima lor adunare. Doar zece persoane au participat la sesiunile obişnuite ale adunării. Era ca şi cum te aflai cu câţiva prieteni apropiaţi şi le vorbeai de la inimă la inimă. Chiar dacă nu era un număr mare, ei veniseră de la distanţe mari să fie la adunare. Toţi erau bărbaţi. Un lucru care lipseşte sunt suficiente studii din Biblie conduse de misionari şi vestitori cu timp parţial. Poate că din cauză că nu există nici o soră în grupă femeile se feresc, încă, de lucrare. Seara 25 persoane s-au întors pentru adunarea publică, majoritatea lor fiind recunoscuţi de misionari ca fiind interesaţi de mesaj. Deoarece oamenilor nu le

Cuprins

place, adesea, să se întâlnească în casa altcuiva, s-au făcut aranjamente să se obţină o Sală a Împărăţiei şi să se ţină în ea adunările săptămânale.

Oamenii din acest teritoriu sunt foarte sinceri. Misionarii ne-au spus că ei nu-şi închid niciodată uşile şi ferestrele. Ei îşi lasă bicicletele afară de doi ani. De fapt, oamenii pleacă în vacanţă mai multe săptămâni şi-şi lasă uşile deschise. Acest lucru este, cu siguranţă, neobişnuit.

Miercuri, 10 decembrie, am călătorit spre Pretoria, capitala, şi am vizitat Departamentul local de afaceri. Din unele motive, încă necunoscute de noi, guvernul n-a considerat potrivit să recunoască Societatea de Biblii şi tratate a Turnului de Veghere, sau pe martorii lui Iehova, ca o corporaţie religioasă. Deşi aceasta nu împiedică lucrarea să fie dusă mai departe, afectează într-o măsură considerabilă partea africană a lucrării pe care o fac martorii lui Iehova. Adesea, reprezentanţii speciali de călătorie ai Societăţii sunt împiedicaţi să aranjeze adunări sau să expună lecturi împreună, pentru că Societatea nu este recunoscută sau înscrisă ca o corporaţie religioasă. Acum câţiva ani s-a făcut o cerere către guvern pentru a recunoaşte Societatea, dar nu s-a luat nici o măsură, şi atfel le-am cerut să ia din nou în considerare chestiunea. Am putut să le punem o bună mărturie despre adevăr, despre convingerile noastre şi despre lucrarea noastră.

Întâlnire în unitate

Următorul mare eveniment în vizita noastră în Africa de Sud a fost Triumfătoarea adunare a închinării curate, ţinută pe stadionul Wembley din Johannesburg. Cel mai remarcabil lucru în legătură cu aceasta a fost că europenii, non-europenii şi africanii s-au putut întâlni împreună în pace şi armonie. N-au existat tulburări şi neînţelegeri. Cei care conduceau Stadionul Wembley au fost de-a dreptul uimiţi de cât de bine se înţelegeau cele trei grupuri de oameni şi de cât de bine se înţeleg oameni din diferite triburi africane.

Bineînţeles, a trebuit să recunoaştem *apartheid-ul.* Europenii se aflau într-o tribună, direct în faţa platformei; non-europenii îşi aveau sectorul lor de o parte. Africanii au ocupat sectorul mai mare din partea îndepărtată. Partea minunată era că ne aflam toţi împreună, pe acelaşi stadion, închinându-ne lui Iehova într-o ordine de bătaie sfântă. A trebuit să renunţăm la programul aranjat dinainte de vineri seara, şi astfel programul din acea seară a fost mutat cu o zi înainte, adunarea începând, de fapt, joi seara şi încheindu-se duminică noaptea, 14 decembrie.

Probabil cea mai mare problemă în a face să funcţioneze această adunare a fost cea a obţinerii de permise de liberă trecere pentru fraţii africani ce trăiesc în Natal şi Zululand. Ei aveau nevoie de permise de liberă trecere în afară, pentru a pleca din ţară şi de autorizaţii, dacă aveau peste optsprezece ani, pentru a intra în Johannesburgh şi a rămâne mai mult de trei zile. A fost posibil să facem rost de aceste permise şi autorizaţii de liberă trecere pentru toţi fraţii africani care îşi puteau permite să vină.

Adunarea publică a fost anunţată în limbile zulu şi engleză şi tuturor fraţilor de la adunare li s-a vorbit în limba pe care o înţelegeau. Cuvântarea de bun

Cuprins

venit a fost neobişnuită. Fratele Bartlett le-a vorbit în engleză europenilor. Zece minute mai târziu, fratele McLuckie le-a vorbit africanilor. Apoi a venit fratele Ngobese care a vorbit în zulu de la aceeaşi platformă a vorbitorului, dar a stat în faţa mulţimii mari de fraţi africani, care se aflau de cealaltă parte a stadionului. Toate cele trei cuvântări au fost primite cu entuziasm, europenii alăturând-se în aplauze atunci când vorbitorul se adresa fraţilor africani. Cu siguranţă, a existat o unitate în spirit în această adunare.

În ceea ce-i priveşte pe europeni, îi auzeai adesea vorbind când în africană, când în engleză. Aşadar, aşa s-a făcut de la platformă. Uneori prezentatorul prezenta următorul vorbitor în engleză, care vorbea atunci în africană. Întreg programul a avut îmbinate aceste două limbi şi câteodată erau folosite limbile zulu şi sesuto.

Joi seara fratele Henschel s-a adresat adunării şi cuvântarea lui a fost tradusă în zulu, aşa încât toţi participanţii au putut să înţeleagă, iar remarcile sale au fost primite cu adevărată bucurie şi entuziasm. Din cei 3.492 participanţi, în acel timp, 2.126 erau africani, 140 non-europeni şi 1.226 europeni.

Sesiunea de vineri seară a fost dedicată în principal fraţilor africani, europenii ieşind în serviciul de teren. La ora unsprezece am vorbit adunării pentru prima dată, prin intermediul traducerii în zulu şi sesuto. A fost accentuată chestiunea maturităţii. Li s-a arătat necesitatea urgentă de a învăţa să scrie şi să citească şi avantajul de a câştiga cunoştinţă singuri, în loc să fie dependenţi de alţii. Ei au ascultat concentraţi.

Hrănirea fraţilor africani a trebuit să se facă pe terenul congresului, pe ploaie sau pe soare. Dieta lor era simplă, făină integrală coaptă (porumb), carne şi sos. Fiecare îşi ducea farfuria sau castronul. Stăteau răbdători la rând, mulţi dintre ei fiind femei cu copii în spate. Când ploua unii stăteau la rând aproape o oră, fără să murmure, până puteau să fie serviţi. Pentru toţi cei prezenţi aceasta a fost o lecţie de răbdare şi apreciere pentru ceea ce se făcuse pentru ei.

Cele patru zile de congres au trecut repede. Diferiţi vorbitori, membri ai biroului de filială, misionari de la Gilead şi reprezentanţi de călătorie, au prezentat o minunată cuvântare după alta. Dacă nu înţelegeai o limbă stăteai cu răbdare şi ascultai, ştiind că mulţi alţii erau hrăniţi spiritual şi erau întăriţi pentru serviciu şi închinare adevărată în viitor. Sâmbătă seara erau prezenţi 5.441 şi la ora şase, în acea seară, a avut loc botezul. A fost cufundat un total de 339. Deşi a plouat mult în timpul celor patru zile, toţi fraţii au fost foarte fericiţi şi au fost suficiente sectoare acoperite, ca toţi să aibă un loc uscat.

Duminică dimineaţa a fost expusă lectura publică despre tema: „Este timpul să ne gândim la calea lui Dumnezeu”, pentru folosul celor care vorbeau zulu. Aceasta a fost anunţată peste tot şi a fost tradusă pentru cei 5.094 participanţi din acea dimineaţă, în ciuda ploii abundente. După amiza la ora patru aceeaşi lectură a fost expusă doar în limba engleză, şi au fost acolo cu 2,173 mai mulţi oameni; toţi cei care au auzit-o dimineaţa şi au rămas după amiza s-o audă din nou au fost un total de 7.267 europeni, non-europeni şi africani.

Cuprins

După ce a văzut unitatea şi spiritul bun din mijlocul poporului lui Iehova, cineva ar dori ca funcţionarii guvernului, care se tem aşa de mult că predicarea veştii bune a Împărăţiei le va face rău în protectorate, să fi fost acolo să observe unitatea, pacea şi uniunea spiritului. Atunci n-ar mai avea nici un motiv de îngrijorare. Însărcinarea noastră din partea lui Iehova este să predicăm vestea bună a Împărăţiei şi să-i învăţăm pe oameni standarde morale superioare de viaţă şi cum să ducă mai departe închinarea adevărată a Creatorului, Iehova Dumnezeu.

Raport din Transvaal-ul de Est

Printre multele experienţe interesante raportate de reprezentanţii de călătorie ai Societăţii (servii de district), care arată progresul lucrării printre africani, a fost următoarea:

„Am ajuns cu trenul la cea mai apropiată gară şi am parcurs 12 mile spre mină, într-un vagonet de minereu. Sosirea mea nu doar că era foarte aşteptată de mulţi fraţi africani, dar veştile au ajuns şi la autorităţile europene. În mod surprinzător, în loc să mi se ceară explicaţii lungi despre motivele noastre, sau despre lucrarea noastră religioasă, mi s-a spus că puteam să intru acolo gratuit şi să ţin cuvântări în fiecare seară, în teatrul luminat, în aer liber. Administratorul mi-a oferit un bungalou minunat şi hrană. De ce această atitudine prietenoasă? ‚Băieţii de la Watch Tower' câştigaseră încrederea europenilor prin lucrarea, ordinea şi ascultarea lor minunate.

Astfel, în loc să expunem cuvântarea despre cum să ducem mai departe serviciul în coliba unui serv de conducere sau afară la a lor ‚Sală a Împărăţiei' (câteva rânduri de pietre văruite într-un tufiş defrişat) am vorbit într-un teatru în aer liber. Bucuria noastră a fost mare, când 202 persoane au venit neinvitate să asculte cum îndepărtau închinătorii curaţi toate urmele zăbovitoare ale existenţei şi traiului păgâne şi cum servesc ei ca o parte a societăţii Lumii Noi. După adunare mulţi au rămas pentru a pune întrebări şi au promis că aveau să vină cu prietenii lor la cuvântarea publică de a doua zi.

Miercuri seara a adus scăparea de soarele arzător, şi sub o minunată lună ce strălucea asupra acestui izolat ţinut minier, 354 persoane au venit pentru cuvântarea publică. Această cuvântare a atras aşa de mulţi pentru că a fost tradusă în shangaan, limba vorbită de majoritatea celor din campus.

Deschiderea adunării de circuit de vineri seara a văzut oamenii cu bunăvoinţă întrecându-i mult la număr pe puţinii martori ai lui Iehova, care veniseră din cele câteva grupe mici din circuit. Prietenoşii băieţi din campus au fost foarte atenţi la cuvântări şi demonstraţii şi de la 400, vineri seara, au crescut la 550 sâmbătă seara.

Cuvântarea publică de duminică fusese anunţată peste tot. Dar, la ora 3 p.m., în loc să găsim un auditoriu în aşteptare, am găsit un grup îngrozitor de dansatori africani, ce cuprindeau un talent local şi vizitatori de la o mină învecinată. Ce balamuc asurzitor de picioare ce băteau, tobe ce vibrau şi fluierături stridente! ‚Şeful' campusului a fost de acord să folosim teatrul, dar nu putuse să-i îndepărteze pe dansatori şi spectatori. Ne-am retras la Sala Împărăţiei în tufiş,

Cuprins

sperând că în timp ce ne încheiam scurtele noastre cuvântări de sfârşit puteam să folosim teatrul pentru cuvântarea publică.

La ora 5 p.m. ‚şeful' îi mutase pe dansatori în alt sector al campusului şi 707 persoane au ascultat cuvântarea noastră publică, la întrecere cu tot zgomotul şi tobele îndepărtate. Totul a mers minunat până la jumătatea cuvântării, când am auzit volum din ce în ce mai mare, ce anunţa întoarcerea dansatorilor, acum complet obsedanţi. Curând furnicarul de africani transpiraţi, îmbrăcaţi lejer, ameţiţi de ritmul palpitant, şi-a făcut apariţia. Ei au venit drept în faţa noastră cu paşi mari şi sălbatici, cu ochii bulbucaţi privind fix, întinzând mai întâi suliţa din mâna dreaptă şi scutul de piele din mâna stângă. A fost de-a dreptul o senzaţie, când o parte din grupul dement s-a repezit între spaţiul mic dintre mine şi auditoriu.

A trebuit să întrerupem cuvântarea, pe măsură ce ei treceau prin teatru şi dansul lor atinsese punctul culminant. Cinci minute mai târziu, când echipa de vizitatori a plecat şi zgomotul s-a redus încet, am reluat cuvântarea. Mult după încheierea adunării noastre am fost ocupaţi să vorbim despre multele persoane de curând interesate, care erau emoţionate şi fericite de faptul că făcuseră cunoştinţă cu vestea bună despre glorioasa lume nouă a lui Dumnezeu. Toţi fraţii au fost foarte recunoscători că Iehova ne binecuvântase aşa şi făcuse să prospere toate aranjamentele pentru adunarea noastră pe circuit.

Într-adevăr, o experienţă ca aceasta arată cum are loc expansiunea în Africa de Sud. Ridicarea noii case Betel din Elandsfontein este o altă indicaţie a binecuvântării lui Iehova asupra lucrării. Bucuriile de la Triumfătoarea adunare a închinării curate de pe stadioul Wembley o demonstrează. Pe când merg înainte, cu miile, fraţii noştri din Africa de Sud lucrează pentru creştere.

În zilele din urmă se va întâmpla că muntele casei lui Iehova va fi stabilit pe vârful munţilor şi va fi înălţat deasupra dealurilor; toate naţiunile vor veni la el. Mulţi oameni vor merge şi vor zice: Veniţi, să ne urcăm pe muntele lui Iehova, la casa Dumnezeului lui Iacov; El ne va învăţa căile Lui şi noi vom umbla pe cărările Sale – Isa. 2:2,3, *AS*.

ÎNVĂŢĂTURA DE LA TEMPLU

„Iehova este în templul Lui sfânt: tot pământul să păstreze tăcerea în faţa Lui" - Hab. 2:20, AS

Despre adunarea creștină se vorbește ca fiind un templu spiritual, o organizație de închinare spre lauda lui Dumnezeu. Petru declară astfel: „Şi voi, ca nişte pietre vii, sunteţi zidiţi ca o casă spirituală, cu scopul unei preoţii sfinte, ca să oferiţi jertfe spirituale, plăcute, lui Dumnezeu prin Isus Cristos" (1 Pet. 2:5, *NW*). Apostolul Pavel, de asemenea, îi identifică pe acești copii ai

> casei lui Dumnezeu ca o clădire templu, spunând: „Voi … sunteţi membri ai casei lui Dumnezeu, și ați fost zidiţi pe temelia apostolilor şi a profeţilor, Isus Cristos însuşi fiind piatra de temelie.

În unitate cu el, întreaga clădire, armonios îmbinată, creşte ca să fie un templu sfânt pentru Iehova. În unitate cu el, şi voi sunteţi zidiţi împreună ca să fiţi un loc în care Dumnezeu să locuiască prin spirit" (Efes. 2:19-22, *NW*). Este uşor de observat că pentru ca această organizaţie templu să fie construită complet, este necesară învierea membrilor ei morți. Învierea membrelor trupului lui Isus Cristos, care au adormit în moarte, va însemna o construire a templului prin adunarea membrilor. Apostolul Pavel era unul dintre aceștia și i-a spus lui Timotei: „M-am luptat lupta cea bună, am alergat cursa până la capăt, am păzit credinţa. De acum înainte îmi este rezervată coroana dreptăţii, pe care Domnul, judecătorul cel drept, mi-o va da ca răsplată în ziua aceea, dar nu numai mie, ci şi tuturor celor care au iubit manifestarea sa" – 2 Tim. 4:7, 8, *NW*.

[2] Învierea acestor membri ai trupului lui Cristos nu are loc în formă de creaturi umane, ci în trupuri spirituale, astfel încât aceștia să se afle în poziţia de a fi asociați cu capul lor, în cer. Astfel, citim: „Este semănat un trup literal, este înviat un trup spiritual. Dacă este un trup literal, există şi unul spiritual. Chiar așa este scris: 'Primul om Adam a devenit un suflet viu'. Ultimul Adam a devenit un spirit dătător de viaţă. Primul om este din pământ şi este făcut din ţărână; al doilea om este din cer. Şi aşa cum am purtat chipul celui făcut din ţărână, aşa vom purta şi chipul celui ceresc. Totuşi, fraţilor, vă spun, carnea şi sângele nu pot să moştenească împărăţia lui Dumnezeu, nici putrezirea nu poate să moştenească neputrezirea. Iată! Vă spun un secret sacru: Nu toţi vom adormi în moarte, dar toţi vom fi schimbaţi, într-o clipă, într-o clipire, în timpul ultimei trâmbiţe. Căci trâmbiţa va suna, iar morţii vor fi înviaţi fără să poată putrezi, iar noi vom fi schimbaţi" (1 Cor. 15:44, 45, 47, 49-52, *NW*). Printre alte lucruri, Pavel subliniază aici că unii dintre membrii trupului lui Cristos dorm în moarte literală; totuși, toți trebuie să meargă în moarte, iar cei care fac aceasta după învierea celor adormiți vor avea parte de o înviere instantanee.

[3] Templul este o organizație cerească, membrii acesteia fiind luați din rândul omenirii, având speranțe cerești și realizând acele speranțe, dacă sunt credincioși (Apoc. 2:10, *NW*). S-a observat că va exista pe pământ, în timpul învierii membrilor adormiți, un număr rămas din trupul templului. Construirea templului sau naşterea acestor copii care formează templul, care au parte de învierea membrilor adormiți, va fi completă prin adunarea la condiția templului a unității de activitate a membrilor rămași încă pe pământ, deseori numiți „rămășiță". Aceștia vor fi pe pământ până la moartea și schimbarea fiecărui membru individual al clasei templului. Totuși, atunci când avem în minte faptul că relația acestora cu Dumnezeu și cu organizația, și asocierea acestora cu ea prin această relație, este lucrul important în determinarea calităţii lor de membru în organizația templului, putem vedea faptul că ridicarea Sionului este o actualitate. Aceasta este un lucru real, realizat prin strângerea tuturor pietrelor, inclusiv cele care își păstrează

Cuprins

integritatea pe pământ, care sunt adunate sau „răpite” deasupra lucrurilor lumii vechi și cu inima și mintea întoarse spre cer.

[4] Doar observați calea minunată prin care aceasta a fost aranjată pentru tesaloniceni: „Pe lângă aceasta, fraţilor, nu vrem să fiţi ignoranți cu privire la cei care dorm în moarte, ca să nu vă întristaţi ca şi ceilalţi, care n-au speranţă. Căci, dacă credința noastră este că Isus a murit și s-a ridicat din nou, la fel, cei care au adormit în moarte, prin Isus, Dumnezeu îi va aduce împreună cu el. Fiindcă iată ce vă spunem, prin cuvântul lui Iehova, că noi, cei vii, care vom supraviețui până la prezenţa Domnului, nu o vom lua nicidecum înaintea celor care au adormit în moarte, pentru că însuşi Domnul va coborî din cer cu un strigăt poruncitor, cu glas de arhanghel şi cu trâmbiţa lui Dumnezeu, iar cei care sunt morţi în unitate cu Cristos vor învia primii. După aceea, noi, cei vii, care vom supraviețui, vom fi răpiţi împreună cu ei în nori, ca să-l întâmpinăm pe Domnul în văzduh; şi, astfel, vom fi întotdeauna cu Domnul. Aşadar, continuaţi să vă mângâiaţi unii pe alţii cu aceste cuvinte!” – 1 Tes. 4:13-18, *NW*.

[5] Într-o frază simbolică, lucrarea de proclamare a adevărului cu trâmbiţa, după nașterea Împărăţiei în 1914, este arătată în acest pasaj, dar în acest studiu atenția noastră este îndreptată, în mod special, spre faptul că membrii vii ai trupului său de pe pământ, la momentul construirii templului, sunt adunați la el, deoarece în limbajul lui Pavel către Timotei, aceștia „au iubit manifestarea sa” (2 Tim. 4:8, *NW*). Când Isus s-a înălţat la cer, un nor l-a ascuns de vederea literală a urmaşilor săi de pe pământ, dar norul era dovada pentru ei despre înălțarea lui (Fapte 1:9, *NW*). Faptul că norii sunt reprezentativi pentru prezența sa este, de asemenea, sugerat de propriile cuvinte ale lui Isus de la Matei 26:64. Cei adunați sunt cu adevărat „împreună cu Domnul”, și continuând credincios față de acesta pe pământ, vor fi împreună cu el, în cer, după moartea și învierea acestora. Acest act minunat al lui Dumnezeu, învierea membrilor morți ai templului și adunarea rămășiței pământești dintre aceștia, este cel care constituie construirea templului.

[6] Se observă, din cele de mai sus, că membrii clasei templului, care sunt înviați în împlinirea versetelor din 1 Tesaloniceni 4:13-18, sunt cei care sunt „morți în uniune cu Cristos”, arătând relația lor de unitate cu capul lor. Acum, în ceea ce privește membrii rămași în viață pe pământ, cei care la momentul învierii tovarășilor lor morți sunt „cei vii care vor supraviețui”, cum sunt ei „răpiţi în nori pentru a-l întâmpina pe Domnul în văzduh”? După cum s-a mai menționat deja, aceasta are loc prin faptul că sunt adunaţi din și deasupra lucrurilor vechiului sistem. Că o astfel de înălţare, chiar în locurile „cerești”, este o descriere potrivită a relaţiei binecuvântate a urmaşilor credincioşi ai lui Isus Cristos, care trăiesc pe pământ, ce servesc în adunarea lui Dumnezeu, în unitate cu organizaţia şi capul ei, este, de asemenea, arătat la Efeseni 2:1-7 (*NW*): „Mai mult, pe voi, Dumnezeu v-a făcut vii, deşi eraţi morţi în greşelile şi în păcatele voastre, în care umblaţi odinioară, potrivit sistemului de lucruri al acestei lumi, potrivit domnitorului autorităţii aerului, spiritul care lucrează acum în fiii neascultării. Da, printre ei, ne purtam odinioară şi noi toţi, în armonie cu dorinţele cărnii noastre, făcând lucrurile pe care le doreau carnea şi cugetele, şi eram, în mod firesc, copii ai mâniei, ca şi

Cuprins

ceilalţi. Dar Dumnezeu, care este bogat în îndurare, pentru marea sa iubire cu care ne-a iubit, ne-a făcut vii împreună cu Cristos, chiar când eram morţi în greşeli — prin bunătate nemeritată aţi fost salvaţi —şi ne-a ridicat împreună şi ne-a aşezat împreună în locurile cereşti, în uniune cu Isus Cristos, pentru ca în sistemele viitoare să fie demonstrate neasemuitele bogăţii ale bunătăţii sale nemeritate, în bunăvoinţa sa faţă de noi, în uniune cu Isus Cristos".

[7] Uniunea cu Isus Cristos este obținută prin relația adecvată necesară, credință, activitate, asociere și organizare, de către toți membrii clasei templului, din cer și pe pământ, în „locurile cerești". Astfel este construit templul.

[8] Judecarea şi curăţarea referitoare la membrii templului de pe pământ urmează ca o necesitate şi sunt ilustrate prin curăţirea făcută de Isus la templul literal, la trei ani şi jumătate după ce a fost uns ca rege (Mat. 21:13, *NW*). Așadar, în marea împlinire a profeției, Împărăţia s-a născut în ultima parte a anului 1914, și trei ani și jumătate mai târziu 'Domnul a venit dintr-o dată la templul său', în primăvara anului 1918, după lucrarea de pregătire confirmată la Maleahi. „Iată că îl trimit pe mesagerul meu, iar el va pregăti calea înaintea mea: Şi Domnul pe care-l căutaţi va veni dintr-o dată la templul Său; şi mesagerul legământului, pe care îl doriţi, iată, el va veni, zice Iehova al oştirilor. Dar cine poate suporta ziua venirii sale şi cine va sta în picioare când se va arăta el? Căci el este ca focul topitorului şi ca leşia înălbitorului. El va sta ca un topitor şi ca un purificator al argintului, şi-i va curăţa pe fiii lui Levi și îi va purifica precum aurul și argintul; și aceștia îi vor oferi lui Iehova jertfe în dreptate. Atunci jertfa lui Iuda şi a Ierusalimului vor fi plăcute lui Iehova, ca în zilele din vechime, ca în anii de odinioară. Şi mă voi apropia de voi pentru judecată; şi mă voi grăbi să depun mărturie împotriva vrăjitorilor, împotriva adulterilor, împotriva celor ce jură strâmb, și împotriva celor care opresc plata simbriaşului, a văduvei şi a orfanului, precum şi împotriva celor ce încalcă drepturile străinului şi nu se tem de mine, zice Iehova al oştirilor. Căci eu Iehova, nu mă schimb. De aceea, voi, fii ai lui Iacob, n-aţi fost nimiciţi" – Mal. 3:1-6, *AS*.

[9] Semnele ce marchează naşterea Împărăţiei marchează şi cel din urmă eveniment al venirii Domnului la templul său, construirea templului Sionului, după cum este arătat în simbolul profetic de la Apocalipsa, capitolul unsprezece: „'Împărăţia lumii a devenit împărăţia Domnului nostru și a Cristosului său și el va domni ca rege pe vecie'. Și cele douzeci și patru de persoane în vârstă, care stăteau înaintea lui Dumnezeu pe scaunele lor de domnie, au căzut cu fața la pământ și i s-au închinat lui Dumnezeu, zicând: 'Îți mulțumim, Iehova Dumnezeu, Cel Atotputernic, care ești și care ai fost, pentru că ai luat puterea ta cea mare și ai început să stăpânești ca rege. Dar națiunile s-au mâniat și a venit mânia ta, a venit timpul ales ca morții să fie judecați și să le dai răsplata sclavilor tăi profeții, sfinților și celor care se tem de numele tău, mici și mari, și să ruinezi pe cei ce distrug pământul'. Și templul sanctuar al lui Dumnezeu, care este în cer, s-a deschis, și chivotul legământului său a fost văzut în sanctuarul templului" – Vers. 15-19, *NW*.

[10] În condiţiile permise de naţiunile mânioase, angajate în Primul Război Mondial, a fost adusă persecuția roșie, fierbinte împotriva celor care proclamau

Cuprins

mesajul împărăţiei lui Dumnezeu. Toți oamenii de pe pământ ar fi trebuit să asculte porunca profetică: „Iehova se află în templul său cel sfânt; tot pământul să tacă înaintea lui” (Hab. 2:20, *AS*). Judecata din templul ceresc a început: „Iehova se află în templul său cel sfânt; Iehova, tronul său se află în cer; ochii săi privesc, pleoapele sale îi încearcă pe copiii oamenilor” (Ps. 11:4, *AS*). Vezi şi relatarea lui Marcu despre Isus la templu, din Marcu 11:15-18.

[11] Numărul celor de pe pământ care susțin că se recunosc a fi copii spirituali ai Sionului, și anume, membrii rămășiței trupului lui Cristos, este foarte mic. De fapt, pe întregul pământ, în 1952, doar 20.221 ofereau dovada acestei mărturisiri, împărtăşindu-se din emblemele pâinii și a vinului, la timpul celebrării anuale a memorialului morții lui Isus. Constituie ei toți închinătorii lui Iehova de pe pământ? Deși sunt copii ai Sionului, și astfel sunt învățați de Iehova, sunt ei singurii care sunt discipolii sau învăţaţii săi? Tu spui: „Mă priveşte, personal? Pot fi învățat de Iehova prin Cuvântul său, prin spiritul și organizația sa?”. Te priveşte personal și individual!

[12] Isus a vorbit despre oile din adunarea sa templu și apoi a spus: „Mai am şi alte oi, care nu sunt din staulul acesta; și pe acelea trebuie să le aduc, iar ele vor asculta glasul meu şi vor fi o singură turmă cu un singur păstor” (Ioan 10:16, *NW*). Isus, care este Păstorul cel Drept, este, de asemenea, descris ca un miel, „mielul lui Dumnezeu” (Ioan 10:11-16; 1:36, *NW*). În al șaptelea capitol al Apocalipsei este arătată o mare mulțime servind în templu, în afară de numărul limitat al bisericii sau al adunării despre care se vorbește în același capitol. Unde servesc aceștia? În templu; pe pământ, în timpul în care templul este construit! Acest lucru este însoțit de judecata lui Dumnezeu, de strângerea naţiunilor înaintea lui Isus Cristos şi de despărţirea acestora în oi şi capre, pentru a folosi parabola sau ilustraţia pe care el însuși a făcut-o (Mat. 25:31-46, *NW*). Toate aceste persoane, numărând acum sute de mii, de pe tot pământul, i se închină lui Iehova Dumnezeu. Rămășița sau „cei rămași” din clasa templului și „alte oi”, toți dedicaţi noii lumi a promisiunii, constituie împreună „Societatea Lumii Noi” a închinătorilor lui Iehova, hrănindu-se la masa de adevăruri spirituale a lui Dumnezeu, făcând disponibilă pentru alții această învățătură din templu – 2 Pet. 3:13, *NW*.

[13] Este doar o chestiune de a te prezenta sau a mărturisi că eşti un martor al lui Iehova, care te face un asociat al acestei societăţi a Lumii Noi şi, prin urmare, învăţat de Iehova, primind binecuvântările lui? Nu, nu este un lucru atât de simplu. Este dificil din punct de vedere uman, dar este posibil prin bunătatea nemeritată a lui Iehova, care face îngrijiri ample prin Isus Cristos. A te alătura unei organizații a oamenilor, a plăti cele cuvenite și într-o oarecare măsură a avea numele înscris într-un registru, este o treabă ușoară. Dar singura cale de a aparține organizației lui Dumnezeu, de fi unul dintre copiii „femeii” sale și de a fi învățat de el, este de a fi devotat acestuia și dreptății și de a îndeplini principiile Cuvântului său, Biblia, cel mai bine cu putință. Cerințele de asociere cu societatea Lumii Noi pot fi văzute din tot ceea ce am luat în considerare. Este evident că trebuie să fim dispuși spre învăţare, nu aroganți. Trebuie să fim ascultători de cuvântul său de instruire şi să avem o dragoste adevărată pentru dreptate.

Cuprins

[14] Nu este o chestiune ca toată lumea să fie acum, fie un copil al Diavolului, fie un copil al lui Dumnezeu. Nu este aceasta. Toată lumea are acum ocazia de a alege să servească, sau nu, pe Dumnezeul cel adevărat, Iehova, şi astfel să facă alegerea sa dintre toţi dumnezeii, deoarece aceasta este ocazia pe care Iehova o oferă de la nasterea împărăţiei sale în 1914.

[15] Discutând aceasta cu evreii și fariseii zilelor sale, Isus a aplicat la ei principiul care decide dacă devenim sau nu, în cele din urmă, copii ai lui Dumnezeu sau ai Diavolului. Citește tot capitolul opt al lui Ioan din *Traducerea Lumii Noi*. Este un pasaj devastator! Cei care aparțineau organizației acestei lumi rele se lăudau: „Suntem urmașii lui Avraam". Isus știa asta. Astfel de legătură naturală nu era cel mai important lucru. Dacă ar fi fost cu adevărat copiii lui Avram ar fi făcut faptele lui Avraam, l-ar fi iubit și crezut pe Isus Cristos. El le-a zis lor, nu tuturor oamenilor, ci acelor lideri care se proclamau a fi instructori religioși și îndrumători ai oamenilor: „Sunteți de la tatăl vostru Diavolul și vreți să împliniți dorințele tatălui vostru". Ei nu aveau credință cum a avut Avraam; nu aveau dragoste pentru Iehova, pentru Isus sau pentru dreptate. Pretenția lor de sfințenie era lipsită de valoare. Aceștia erau mincinoși, ucigaşi, urâtori de adevăr și lumină, sigur că aveau să moară în păcatele lor. Au făcut alegerea greșită între dumnezei și i-au îndrumat greşit pe alții, să facă la fel. „Copiii lui Dumnezeu și copiii Diavolului sunt evidenți prin acest fapt: Toți cei care nu practică dreptatea nu își au originea de la Dumnezeu, nici cel care nu își iubește fratele" (1 Ioan 3:10-12, *NW*). Astfel, este necesară practicarea dreptății, bazată pe iubire, pentru a fi învăţaţi de Iehova și pentru a primi acum instruire de la templu.

[16] Este Societatea de Biblii şi tratate Turnul de Veghere femeia lui Dumnezeu sau organizaţia Sa universală? Noi spunem: Nu! Este religia pe care o susţinem, sunt învăţăturile martorilor lui Iehova? Noi spunem din nou: Nu! Societatea de Biblii și tratate Turnul de Veghere este doar un instrument care este folosit de Societatea Lumii Noi, pe care o iubim și care este minunat binecuvântată în învățarea poporului lui Dumnezeu. Religia pe care o susținem şi o predicăm este închinarea lui Iehova Dumnezeu, în conformitate cu Biblia! Numai astfel poţi deveni un copil al lui Dumnezeu, un urmaș şi iubitor al dreptăţii şi astfel să poți fi învățat de el. Oamenii trebuie să se lupte acum cu imperfecţiunea prin naştere, cu mediul uman rău şi cu neleiuite creaturi spirite înşelătoare, care conduc această lume rea. Eliberarea din lumea veche este un lucru miraculos, dar poate veni la noi, în mod individual, dacă vom studia Biblia, dacă o vom crede şi vom trăi în conformitate cu ea. Asociază-te cu alte persoane care iubesc dreptatea şi nu fi prins de practicile şi standardele lumii vechi. Acestea sunt mortale prin încălcarea lor deliberată a fiecărui principiu de decenţă şi dreptate a lui Iehova Dumnezeu (Rom. 1:32, *NW*). Întoarce-te de la ele! Întoarce-te spre Iehova şi poporul său!

„ROADELE LUMINII"

[17] „Nici un om să nu vă amăgească cu vorbe goale, pentru că din cauza lucrurilor spuse mai înainte vine mânia lui Dumnezeu peste fiii neascultării. Prin

Cuprins

urmare, nu deveni parteneri cu ei; pentru că aţi fost cândva întuneric, dar acum sunteţi lumină, în legătură cu Domnul. Continuați să umblați ca fii ai luminii, căci roadele luminii constau din tot felul de bunătate, dreptate şi adevăr. Continuați să vă asigurați de ceea ce este plăcut Domnului; încetați să luaţi parte alături de ei în lucrările neroditoare care aparţin întunericului, ci, mai degrabă, condamnaţi-le" (Efes. 5:6-11, *NW*). Deci, atunci când veţi vedea o organizaţie, un grup, asociaţie sau societate pe pământ, care este dedicată susţinerii Cuvântului lui Dumnezeu, asociați-vă cu acei oameni şi studiați Cuvântul Său. Observați că există un astfel de grup, dedicat susţinerii numelui lui Iehova, cinstindu-l şi nedefăimându-l sau ridiculizându-l pe acesta. Asociați-vă cu această organizaţie! Pavel afirmă aici că „roadele" să fie „tot felul de bunătate, dreptate şi adevăr". Duceţi aceste roade. Fiţi buni, drepţi şi cinstiţi! Recunoașteţi-l pe Iehova ca Dumnezeu, care este singurul bun, drept şi adevărat.

[18] Fariseii moderni vă spun: 'Acest „Iehova" Dumnezeu este doar dumnezeul mic, local, însetat de sânge, tribal al evreilor din vechime. O astfel de reprezentare greșită, o minciună declarată fie fără cunoştinţă, fie în mod deliberat, cu răutate în ambele cazuri. Numele Lui, aşa cum am observat în ultimul nostru număr, este numele Dumnezeului lui Isus Cristos. El este adevăratul Dumnezeu, Regele universal. În timpul lor evreii se închinau lui Iehova în Israel; el era Dumnezeul lor. Ei, şi ne-israeliţii care se asociaseră cu Israelul, au fost singurul popor care a făcut aşa atunci. Dar dacă duşmanii lui insistă să-l eticheteze pe Iehova Dumnezeu doar ca Dumnezeul tribal al evreilor din vechime, deoarece la un moment dat naţiunea Israel i s-a închinat, atunci aceasta duce, în mod obligatoriu, la consecinţele susţinerii lor. Prin același semn, acum, de la construirea templului şi strângerea copiilor Sionului, inclusiv a „altor oi" ale Domnului, Iehova este Dumnezeul întregului pământ, pentru că acum, pentru prima dată, laudele sale sunt cântate pe tot pământul, în 127 de țări diferite, teritorii şi insule ale mării, de „toate naţiunile, seminţiile, popoarele şi limbile"! (Apoc. 7:9, *NW*). Acesta este Dumnezeul căruia trebuie să ne închinăm, pentru că în el, prin Isus Cristos, se află toate speranţele noastre de viaţă, şi el este demn chiar și de dedicarea noastră faţă de el.

[19] Să recapitulăm acum, referitor la discuţia noastră din acest număr şi din cel precedent, referitor la a fi învațat de Iehova Dumnezeu. El este Dumnezeul exclusiv, Cel adevărat şi suprem. Ca Cel Prea Înalt el este, de asemenea, Creatorul, marele Izvor al tuturor lucrurilor bune, din care creaţia sa este elocventă ca mărturie. Organizaţii ale creaturilor sale devotate sunt formate de el, pentru scopul lui, şi faţă de marea sa organizație universală poartă relaţia unui Soț iubitor, îndrumător. Atât Părinte, cât şi Învăţător al tuturor copiilor lui, el este Instructor al membrilor dezvoltați de organizaţia sa şi făcuți o parte din ea, împreună cu iubitorii dedicați ai dreptăţii, acum pe pământ.

[20] Pentru noi, învăţătura sa prin Isus Cristos are în vedere viaţă. O putem alege, conştienți de faptul că speranţele noastre de viaţă în lumea nouă a dreptăţii depind de devotamentul nostru faţă de dreptate acum, ceea ce duce la dedicarea noastră lui Iehova. Suntem noi, ca indivizi, singuri printre oameni, în această înţeleaptă cale

Cuprins

de acţiune? Deloc, pentru că societatea Lumii Noi este acum o realitate, practicând religia curată în întreaga lume. Lăsați lumea cea veche, actualul sistem, să-şi urmărească nelegiuita ei cale spre condamnarea pentru care este însemnată. Noi nu trebuie să mergem cu ea, ci, mai degrabă, cu înţelegere şi apreciere să primim pacea, siguranţa şi moştenirea dreaptă a celor învăţati de Iehova: „Şi toţi copiii tăi vor fi învățați de Iehova; şi mare va fi pacea copiilor tăi. Nici o armă care se va făuri împotriva ta nu va prospera; şi orice limbă care se va ridica împotriva, la judecată, o vei condamna. Aceasta este moştenirea servilor lui Iehova, şi dreptatea lor, care este de la mine, zice Iehova" – Isa. 54:13, 17, *AS*.

[Întrebări de studiu]

1. (a) Cum este identificată scriptural adunarea creştină ca templu spiritual? (b) Ce se cere de la membrii lui ca templul să fie complet?
2. (a) Aduceţi dovezi din Biblie referitor la forma de viaţă în care vor fi înviați membrii organizaţiei templu? (b) Trec toţi membrii trupului lui Cristos printr-un somn lung în moarte?
3. Explicați cum se face că templul poate fi construit complet, și totuși, unii membri ai lui să trăiască pe pământ.
4. Spuneți cu propriile cuvinte emoționanta prezentare a acestei chestiuni de la 1 Tesaloniceni 4:13-18.
5. Ce constituie, atunci, construirea templului?
6. Cum sunt membrii rămaşi pe pământ „răpiți în nori, ca să-l întâmpine pe Domnul în văzduh"?
7. Cum se obține uniunea cu Isus Cristos?
8. Cum a fost realizată purificarea spirituală prin judecata şi curăţirea creştinilor şi cum a fost ilustrat și profețit acest fapt?
9. Cum știm că semnele ce marchează funcţionarea Împărăţiei marchează şi judecata de la templu, confirmând anul 1918?
10. Arătaţi ,mai departe, cum sunt un semn al templului persecuţia şi purificarea?
11. Ce întrebări de importanţă vitală se ridică prin faptul că atât de puţine persoane oferă dovada că sunt cei rămaşi pe pământ din corporaţia templului?
12. (a) Cum răspunde Isus la aceste întrebări în: (1) Ioan 10:16; (2) Apocalipsa capitolul 7; (3) Matei 25:31-46? (b) Ce este „Societatea Lumii Noi"?
13. Este un lucrul exclusiv calitatea de membru în societatea Lumii Noi? De ce?
14. Care este alegerea posibilă acum?
15. (a) Ce principiu determină calitatea noastră de fii? (b) Ce este necesar ca să fim învăţaţi de Iehova?
16. (a) La ce trebuie să ne întoarcem acum? (b) Cum putem să facem aşa? (c) Ce rol este jucat de eliberarea noastră miraculoasă din lumea veche prin: (1) Societatea de Biblii şi tratate Turnul de Veghere; (2) Martorii lui Iehova; (3) religia închinării lui Iehova; (4) Biblie?

Cuprins

17. (a) Putem noi să aducem şi roade, în calitate de copii şi viitori copii ai lui Dumnezeu? (b) Ce anume și cum?
18. Care este dovada că Iehova este Dumnezeul întregului pământ şi ce ne determină aceasta?
19. Recapitulați, vă rugăm, punctele principale ale acestui număr al *Turnului de veghere* și al celui precedent!
20. (a) Care este înțeleapta cale de acțiune individuală? (b) Ce spune Isaia 54:13,17 (*AS*)?

Care a fost motivul pentru posturile religioase ţinute de izraeliţi? Unii argumentează că şi creştinii trebuie să postească, citând Matei 9:15; 17:21 şi Fapte 13:2,3, ca dovezi. Este corect lucrul acesta? – S. A., Argentina.

Legea Mozaică nu foloseşte termenul „post", ci, în legătură cu ziua de ispăşire, porunceşte: „Să vă întristaţi sufletele" (Lev. 16:29-31; 23:27; Num. 29:7). Acest lucru este înțeles, în general, că însemană postire, și punctul de vedere este sprijinit de Ezra 8:21, Isaia 58:3,5 și nota marginală a Psalmului 35:13. Deși ziua de ispăşire era singura ocazie stabilită special de Dumnezeu ca zi de post, totuşi, El a poruncit posturi cu alte ocazii speciale. Evreii au stabilit multe posturi şi într-un timp aveau patru posturi anuale, pentru a marca evenimentele dezastruoase ale fatalului an 607 î.C. Când Isus a fost pe pământ, era obicei ca fariseii să postească de două ori pe săptămână, în zilele a doua şi a cincia a săptămânii (Zah. 8:19; Luca 18:12). Posturile trebuiau să arate întristare şi căinţă evlavioase referitor la păcatele din trecut (1Sam. 7:6; Ioel 1:14; 2:12-15; Ioan 3:5). Ele mai erau potrivite şi înaintea pericolului mare, când aveau mare nevoie de călăuzire divină, sau în timp ce îndurau încercări şi întâmpinau ispite – 2Cron. 20:3; Ezra 8:21; Estera 4:3,16; Matei 4:1,2.

Postul religios potrivit nu înseamnă o chinuire de pustnic a trupului în ce priveşte mâncarea, ca şi cum durerea sau discomfortul corporale ar fi meritorii în ele însele. De fapt, acesta este o consecinţă firească a emoţiei puternice. Dacă mintea este stresată de probleme apăsătoare sau inima este măcinată de sentimente profunde, corpul nu doreşte mâncare, şi va refuza s-o digere dacă va fi consumată. Dacă stresul emoţional este suficient de mare, acesta distruge poftele fireşti ale corpului.

Pe această bază firească este întemeiat postul, ca procedură religioasă. Acasta arată lui Iehova sentimentul profund al individualului care posteşte. Arată că mintea sau emoţiile individualului sunt aşa de încărcate de un simţ al păcatului, sau aşa de împovărate de întristare, încât corpul refuză să mănânce. Facultăţile mentale şi emoţionale ale persoanei pot fi atât de smerite de păcatele din trecut, atât de ocupate să tânjească după iertare, atât de preocupate cu hotărâri de a evita o repetare a păcatelor, încât nu mai este loc pentru a se gândi la lucruri precum

Cuprins

mâncarea. Dacă întristarea este cu adevărat mare şi se simte pocăinţă profund, mâncatul într-un astfel de timp ar fi atât ne binevenit, cât şi nesănătos. Sau poate că persoana întâmpină o problemă serioasă, ce necesită meditaţie, reflecţie şi un studiu concentrat, pentru a căuta voinţa şi îndrumarea lui Iehova în chestiune. Onoarea numelui lui Iehova poate atârna de hotărârea luată sau de declaraţiile făcute. Într-o astfel de stare absorbită a minţii cineva cu greu s-ar putea gândi la stomacul său.

Dar ce putem spune de persoana care vorbeşte cu voce tare de necazul său, pentru păcatele din trecut, de dorinţă de iertare, de hotărârile sale de a se corecta, sau de preocuparea profundă de a lua o hotărâre corectă într-un timp crucial, şi totuşi, în tot acest timp se îndeasă cu mâncare? El nu poate fi foarte tulburat sau cu adevărat preocupat, în ciuda declaraţiilor lui verbale. Apetitul său bun dezminte atitudinea sa de preocupare profundă. Din acest motiv, posturile pot fi doar o atitudine, o manifestare exterioară.

De exemplu, cândva păcatele evreilor erau grave, totuşi ei nu se căiau cu sinceritate. Ei se prefăceau că se închină lui Iehova, oferindu-i un serviciu cu buzele şi îndeplinind ritualuri religioase de ochii lumii. Postul era unul de acest fel, şi ei credeau că acesta avea să le procure înştiinţare şi favoare divine: „Pentru ce postim, zic ei, şi tu nu ne vezi? Pentru ce ne chinuim sufletul, şi tu nu iei la cunoştinţă?" Iehova le-a spus de ce, când a zis că ei îşi urmăreau proprile plăceri şi preocupări chiar în timpul postului, se complăceau în certuri, asuprire şi violenţă şi nu manifestau întristarea şi pocăinţa evlavioase din spatele posturilor sincere. Postul nu era ca să le facă glasul să fie auzit în cer, deşi strigătele lor de ochii lumii erau tari, într-adevăr. Iehova a denunţat faptele ipocrite pe care le manifestau ei: „Este acesta postul pe care l-am ales eu? Ziua ca un om să-şi chinuie sufletul? Ca să-şi plece capul ca un pipirig şi să aştearnă sub el sac şi cenuşă? Asta numiţi voi post şi o zi plăcută pentru Iehova?" – Isa. 58:1-5, *AS*.

Postul dovedea întristare şi pocăinţă, dar acţiunile lor dezminţeau pretenţia sau atitudinea. Ca să fie primit, postul trebuia să fie însoţit de o corectare a păcatelor din trecut: „Nu este acesta postul pe care l-am ales eu – să dezleg lanţurile nelegiuirii, să desfac legăturile jugului, să-i las pe cei asupriţi să plece liberi şi să rup toate jugurile? Nu înseamnă acesta să-ţi împarţi pâinea cu cel flămând şi să-l aduci acasă pe săracul fără adăpost; când îl vezi pe cel gol, să-l acoperi şi să nu te ascunzi de propria carne?" (Isa. 58:6,7, *AT*). Aceşti evrei pierduseră disciplina spirituală implicată în postirea potrivită, omiteau spiritul pocăinţei adevărate pe care trebuia să-l exprime postul. Ei considerau simplul act de postire ca mijloc de a câştiga favoare din partea lui Dumnezeu, ca bază pentru cererea acestei favori, ca preţ de răscumpărare al favorii divine, foarte asemănător cu unii ce privesc acum ritualul de rugăciune cu mărgele, o măsură specifică din această rugăciune de ritual scurtând multe zile de chinuri ce trebuie să fie îndurate într-un purgatoriu imaginar. Acei evrei credeau că însuşi discomfortul implicat în chinuirea sufletului era meritoriu, ca asceţii, şi astfel gândeau că îl obligă pe Dumnezeu să le datoreze ceva în schimb. Când acest ceva nu era gata să iasă la

Cuprins

iveală, ei îl întrebau pe Dumnezeu de răsplata despre care credeau că li se cuvine: „Pentru ce ne-am chinuit sufletul şi tu nu iei la cunoştinţă?”

Cele patru posturi anuale ce deplângeau calamităţile anului 607 î.C. erau, în mod asemănător, lipsite de sinceritate, auto-impuse şi pe care şi le pricinuiseră singuri. Cu aceste ocazii evreii plângeau şi posteau ca victime, plângându-şi singuri de milă şi primind satisfacţie de pe urma acestei auto-compătimiri; dar lor nu le părea cu adevărat rău, sau nu se smereau pentru păcatele care aduseseră aceste calamităţi, care provocaseră mânia lui Dumnezeu împotriva lor, în primul rînd. Iehova le-a spus că posturile lor erau o manifestare şi un formalism făţarnice şi ostentative, ce făceau la fel de mult pentru ei precum mâncatul şi băutul pentru mulţumire senzuală. Ei trebuiau să nu mai postească astfel şi să se bucure de restabilirea închinării adevărate şi de strîngerea altora pentru serviciul lui Iehova (Zah. 7:3-7; 8:19,23). Un astfel de post, neînsoţit de căinţă potrivită, doar satisfăcea sentimentul personal de superioritate şi făţărnicie, aşa cum a arătat Isus, în cazul fariseilor care posteau (Luca 18:11,12). Chinuirea corpului cu post autoimpus şi formal, cu o smerenie batjocoritoare, nu luptă împotriva dorinţelor carnale şi nu câştigă aprobarea lui Dumnezeu. „Aceste lucruri, într-adevăr, au în stăpânire o manifestare de înţelepciune cu o formă autoimpusă de închinare şi cu o smerenie batjocoritoare, un comportament aspru faţă de corp, dar nu au nici o valoare în combaterea mulţumirii cărnii” – Col. 2:20.23, *NW*.

Acesta era postul fariseilor. Despre ei, Isus le-a spus urmaşilor săi: „Când postiţi, nu deveniţi cu faţa tristă, ca făţarnicii, căci ei îşi schimonosesc faţa ca să apară înaintea oamenilor că postesc. Adevărat vă spun, ei îşi primesc răsplata pe deplin. Ci voi, când postiţi, ungeţi-vă capul cu ulei şi spălaţi-vă faţa, ca să apăreţi că postiţi nu înaintea oamenilor, ci a Tatălui vostru care este în secret; atunci Tatăl vostru care se uită în secret, vă va răsplăti” (Mat. 6:16-18, *NW*). Fariseii posteau pentru a fi văzuţi în exterior, simulau expresii triste şi posomorâte de întristare care nu se face simţită, şi umblau intenţionat nespălaţi şi cu faţa trasă, ca să facă impresie. Ei doreau să fie văzuţi de oameni şi asta este tot ce au primit. Lipsindu-le adevărata evlavie, ei nu ştiau cum s-o exprime. Făţărnicia lor era evidentă. Nimeni nu încerca să se manifeste în exterior mai mult decât o simţeau ei în interior. Postul pentru Dumnezeu nu trebuie să fie făcut un spectacol pentru oameni.

Totuşi, nu arată acest text că urmaşii lui Isus trebuiau să postească? Postul potrivit ar fi în ordine, dar amintiţi-vă că acesta era sub sistemul evreiesc. Ce se poate spune de Matei 17:21, menţionat în întrebare? Acest text, aşa cum este cazul şi cu Marcu 9:29, Fapte 10:30, 1Corinteni 7:5 şi 2 Corinteni 6:5, nu conţine nici o referire la post, după cele mai corecte manuscrise (Comparaţi *Versiunea Regele Iacob* cu *Traducerea Lumii Noi*). Matei 9:15 nu le porunceşte creştinilor să postească. Cât timp Cristos a fost pe pământ nu era potrivit ca ei să facă aşa. Când a murit ei au plâns şi au postit, dar n-au mai plâns după învierea lui şi mai ales după revărsarea spiritului sfânt (Marcu 2:18-20; Luca 5:33-35). Cu toate acestea, primii creştini posteau cu ocazii speciale. Când Barnaba şi Pavel au fost trimişi într-o numire specială de misionari în Asia Mică au postit şi s-au rugat. Aceasta se

Cuprins

făcea şi când erau numiţi servi pentru o nouă adunare (fapte 13:2,3; 14:23). Îndrumarea divină era necesară în mod special. Postul era potrivit cu acele ocazii. Totuşi, creştinii nu se află sub poruncă să postească – Rom. 14:5,6.

Exact aşa cum discipolii nu trebuiau să postească în timpul primei prezenţe a lui Cristos, Mirele, tot la fel nu trebuie să postească acum, în timpul prezenţei Sale a doua. Acesta este un timp de bucurie, nu de plâns. Unii spun că postul creştin de acum este un post de pofte carnale sau de hrană necurată pentru minte. Totuşi, aceasta nu prea se potriveşte cu procedura postirii. Postul avea în vedere o reţinere temporară de la hrană potrivită. Hrana mentală murdară sau comportamentul imoral trupesc nu sunt niciodată potrivite. Reţinerea de la ele ar trebui să fie permanentă. Ele ar trebui să fie înăbuşite, răstignite, şi nu reluate ca hrană, după un post (Gal. 5:24; Col. 3:5; 1Pet. 2:11, *NW*). A întrerupe abstinenţa de la aceste lucruri ar fi ceva fatal (Evrei 10:26,38,39; 2Pet. 2:20-22). A refuza să întrerupi un post de hrană, ar fi fatal. Postul implica, de obicei, plâns; abstinenţa de la rău aduce bucurie. Să faci o astfel de paralelă înseamnă să încalci procedura postirii.

Dacă organizaţia creştină ar posti acum, acesta ar fi un post autoimpus, unul care n-a fost poruncit de Dumnezeu. Ar fi nepotrivit acum că Mirele s-a întors şi închinarea curată a fost restabilită (Zah. 8:19; Mat. 9:15). Cu toate acestea, poate că un individual alege să postească, din motive spirituale, cu o anumită ocazie. Dacă el se confruntă cu o încercare specială, cere o numire sau este apăsat de întristare de unele păcate, preocuparea sau necazul lui s-ar putea reflecta în abstinenţă de la mâncare. Poate că el preferă să postească, pentru ca mintea să-i fie captivată de o reflecţie şi meditaţie profunde, neîntreruptă de mâncare, pentru un timp. De asemenea, creştinii se pot abţine, din când în când, de la activităţi care sunt potrivite, dar care, dacă sunt îngăduite prea mult, l-ar slăbi spiritual (1Cor. 7:5, 29-31). Cu cât ne preocupăm mai mult de lucrurile materiale, cu atât ne preocupăm mai puţin de cele spirituale. Nu postiţi niciodată de la hrană spirituală, care curpinde atât învăţarea cât şi facerea voinţei lui Iehova – Ioan 4:34, *NW*.

De la teren de fotbal la Sală a Împărăţiei

Martorii lui Iehova au o reputaţie pentru că realizează „neobişnuitul" sau aşa numitul „imposibil". Adunările lor, de exemplu, sunt un spectacol şi motiv de uimire pentru cei care nu sunt asociaţi cu ei. La comandă, ei transformă clădiri în Săli ale Împărăţiei şi terenuri pentru distracţii şi terenuri de fotbal în oraşe de congres.

În luna iulie ei vor transforma, în câteva ore, unul din cele mai mari terenuri de fotbal ale naţiunii, anume Stadionul Yankee, din oraşul New York, într-un oraş înfloritor al martorilor lui Iehova. Uriaşul stadion, care acoperă o suprafaţă de 10.39 acri, va căpăta o nouă înfăţişare. În locul mulţimilor gălăgioase, a cuvintelor vulgare şi a norilor de fum care sunt ceva obişnuit în timpul meciurilor, a boxului sau a luptelor greco-romane, stadionul va fi plin de părinţi fericiţi, mame radioase şi copii zâmbitori. Acolo vor fi cuvinte de laudă pentru Iehova Dumnezeu

Cuprins

şi cântări de recunoştinţă pentru bunătatea Lui. Oamenii vor fi odonaţi şi aerul va fi curat. Spaţioasele lui coridoare vor fremăta de activitate. Semnele vor orienta spre: bibliotecă, ghişeul de înştiinţare, şi spre departamentul de teritorii. Biroul de informaţii şi departamentul de cazare vor fi pline de viaţă. Pe deasupra, în cele peste 67.000 de locuri ale stadionului, aşa cum s-a spus, toţi se vor aduna ca unul şi o atmosferă de demnitate, solemnitate şi apreciere va umple aerul, pe măsură ce atenţia va fi îndreptată spre vorbitori, care se vor adresa auditoriului de la o platformă minunat decorată, construită pe terenul de joc.

După ce va fi edificat spiritual, vastul auditoriu se va îndrepta, în mod ordonat, spre cele două locuri de parcare ale stadionului, care acoperă un spaţiu de aproape şase acri. Aici va fi amplasat uriaşul bufet cu autoservire al congresului, unde vor fi servire mese delicioase. Murmurul conversaţiilor fericite, bucuria întâlnirii cu prieteni vechi şi facerea de noi cunoştinţe vor electrifica aerul. Nu este de mirare că lumea se minunează de o astfel de realizare! Este realizarea lui Iehova şi aceasta este minunată şi în ochii noştri. Îţi eşti dator ţie şi familiei tale să fiţi binecuvântaţi cu un asemenea tratament. Nu rataţi ocazia! Amintiţi-vă zilele – 19-26 iulie!

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

15 MAI 1953 Nr. 10

Vestitorul
Împărăției lui Iehova

Cuprins:

PREDESTINARE SAU ALEGERE INDIVIDUALĂ - CARE DINTRE ELE? - Pag.333

TINEREŢEA NU ESTE UN OBSTACOL PENTRU SLUJIRE - Pag.349

FIŢI ATENŢI LA FARISEI! - Pag.351

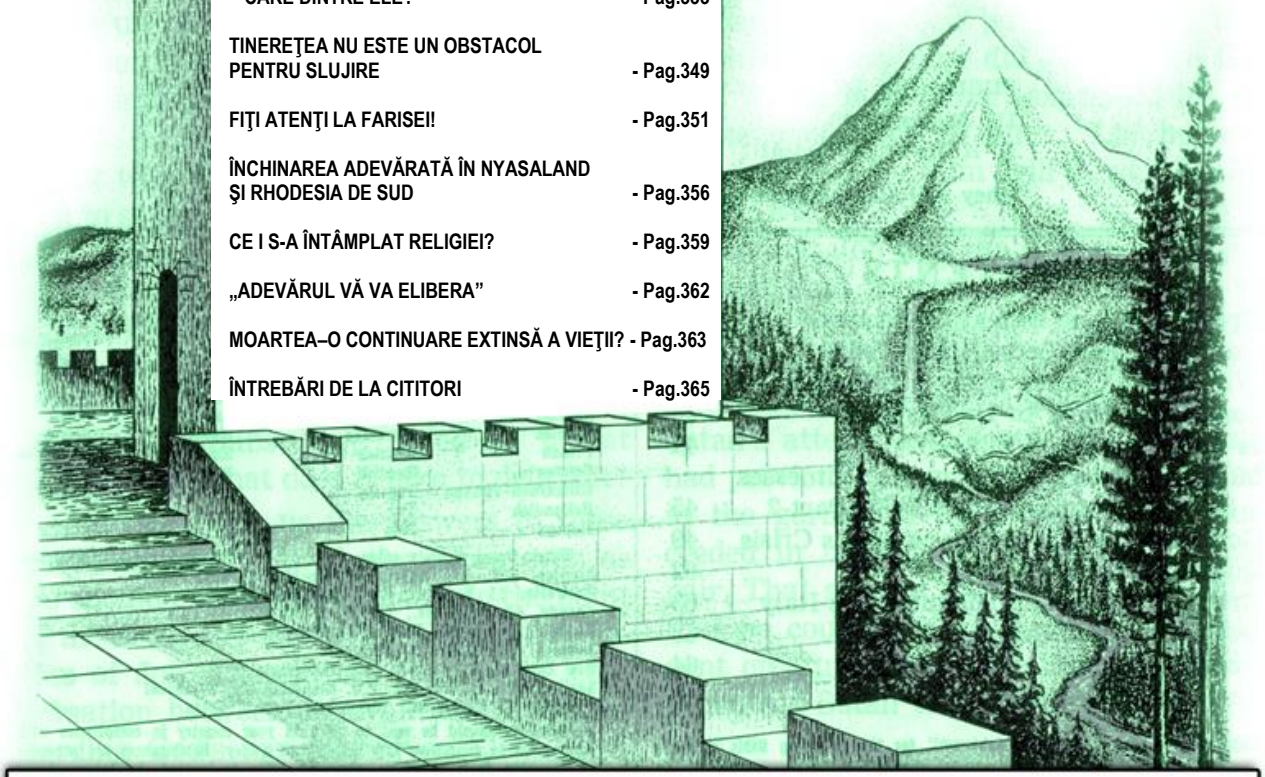
ÎNCHINAREA ADEVĂRATĂ ÎN NYASALAND ŞI RHODESIA DE SUD - Pag.356

CE I S-A ÎNTÂMPLAT RELIGIEI? - Pag.359

„ADEVĂRUL VĂ VA ELIBERA” - Pag.362

MOARTEA–O CONTINUARE EXTINSĂ A VIEŢII? - Pag.363

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.365

“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul "Turnului de Veghere"

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delicvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

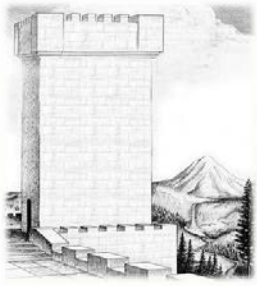
Privit din acest punct de vedere, "Turnul de Veghere" este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Cristos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

'Vegheaţi în aceste timpuri periculoase' avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate "Turnul de Veghere".

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

"Toţi vor fi instruiţi de Iehova". – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

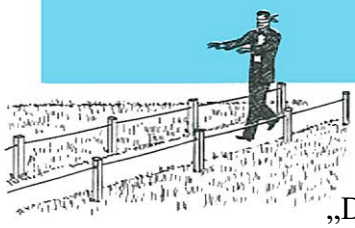
Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

15 mai 1953 **Nr. 10**

Predestinare sau alegere individuală - Care dintre ele?

„Dumnezeu nu este părtinitor, dar în fiecare popor, omul care se teme de El şi înfăptuieşte dreptate este primit de El.” - Faptele Apostolilor 10:34, 35, *NT*.

IEHOVA este un Dumnezeu al dreptăţii şi al iubirii. Dar când exercită calitatea Sa de iubire, nu ignoră niciodată cererile de dreptate. Ambele funcţionează în echilibru perfect una cu cealaltă, niciuna nefiind atenuată de cealaltă. Prin starea de păcat moştenită de la Adam toţi oamenii sunt condamnaţi la moarte, pe bună dreptate, dar prin jertfa lui Cristos tuturor oamenilor li se oferă, în mod iubitor, oportunitatea de a trăi. „Plata păcatului este moartea, dar darul pe care îl dă Dumnezeu este viaţa veşnică prin Isus Cristos, Domnul nostru” (Rom. 6:23, *NW*). Ocazia de a primi darul iubitor de viaţă nu se limitează la a alege doar puţini, lăsând justificabila condamnare la moarte să vină asupra celor mulţi rămaşi, fără putinţă de schimbare. Dumnezeu nu îi selectează pe unii pentru viaţă, indiferent de conduita lor personală, doar pentru a-şi arăta dragostea, şi nici nu îi condamnă pe alţii la nimicire, în mod arbitrar, doar pentru a-şi preamări dreptatea. A face astfel ar însemna să arate părtinire. Iar Iehova „nu este niciodată părtinitor”, nu „caută la faţa oamenilor” (Deut. 10:17; 2 Cron. 19:7, *AT*). Iubirea şi dreptatea Lui sunt dirijate în mod înţelept, iar „înţelepciunea de sus” „nu face deosebiri părtinitoare”. În mod accentuat, „la Dumnezeu nu există părtinire” – Rom. 2:11; Iac. 3:17, *NW*.

[2] Dar mulţi religionişti spun că Dumnezeu este părtinitor, atunci când ei predică predestinarea, atunci când afirmă că destinul individului este stabilit divin înainte de naştere. Mai degrabă decât să se bazeze pe Biblie, această doctrină a luat naştere în păgânism şi a fost alimentată de tradiţie. Predestinarea este arată într-un fel în Deuteronomul 4:19 (*AT*), când Iehova şi-a avertizat poporul de legământ: „Feriţi-vă, când vă ridicaţi privirea spre ceruri şi vedeţi toată oştirea cerurilor, soarele, luna şi stelele, să nu vă lăsaţi ispitiţi să le aduceţi omagiu şi să le serviţi”. Era o practică obişnuită pentru religiile păgâne din vechime să facă zei din

Cuprins

corpurile cereşti şi să li se închine, şi să afirme că destinele oamenilor erau ghidate de aceşti zei sau corpuri cereşti. Acest lucru este arătat, în mod izbitor, de cuvintele lui Iehova către babilonienii ce căutau în stele: „V-aţi obosit cu mulţii voştri sfătuitori, acum să se ridice şi să vă salveze – aceia care fac harta cerurilor, caută în stele, şi vă spun lună de lună ce soartă vă aşteaptă" (Isa. 47:13, *AT*). Ei au trasat sau împărţit cerurile în douăsprezece secţiuni, una pentru fiecare lună, şi în funcţie de lună sau de poziţia stelelor din timpul naşterii omului, acestuia i s-a hotărât cursul vieţii. Ei credeau că zeii lor din stele le predestinau mai mult sau mai puţin viaţa. Religiile păgâne, atât a grecilor, cât şi a romanilor, făceau zei din corpurile cereşti, iar denumirile actuale ale planetelor provin din mitologia romană.

[3] Înainte de captivitatea lor în Babilon, evreii cădeau frecvent pradă unor asemenea idolatrii (2 Regi 17:16; Ier. 44:17; Ezec. 8:16). După întoarcerea lor la Ierusalim, au evitat idolatriile mai evidente, căzând, în schimb, în capcane mai subtile. Ei au început să făurească o cantitate mare de tradiţie, şi printre ei au apărut secte religioase. Una dintre acestea a fost cea a fariseilor. Ei nu credeau în predestinare prin zeii-stele ai păgânilor, ci credeau că Iehova hotăra astfel viaţa oamenilor. Prin tradiţia lor au transferat o doctrină păgână lui Iehova, şi I-au făcut fără valoare cuvântul care spunea că „totul depinde de vremuri şi împrejurări", mai degrabă decât că întâmplările sunt predestinate (Ecl. 9:11, *AT*). Remarcabilul istoric evreu, Iosephus, ne spune: „Fariseii … pun totul pe seama sorţii [sau, providenţei], şi a lui Dumnezeu, şi totuşi recunosc, că pentru a face ce este drept, sau dimpotrivă, stă mai ales în puterea omului, cu toate că soarta cooperează în fiecare acţiune". „Când hotărăsc că toate lucrurile sunt făcute de soartă, ei nu răpesc libertatea omului de a acţiona cum crede de cuviinţă; întrucât părerea lor este că lui Dumnezeu i-a plăcut să facă un caracter, în felul acesta ce vrea El este făcut, dar în aşa fel încât voinţa omului să poată acţiona în mod corect sau vicios" (*Războaiele evreilor,* Cartea a II-a, Capitolul VIII, ¶14; *Antichităţi ale evreilor,* Cartea a XVIII-a, Capitolul I, ¶3). A crede în predestinare şi a păstra în acelaşi timp părerea că omul este un agent moral liber a fost întodeauna o problemă dificilă pentru adepţii doctrinei, din vechime şi din timpurile moderne. Nimeni nu armonizează logic cei doi factori. Mulţi adoptă astăzi aşa-zisa soluţie a fariseilor, din dorinţa pentru ceva logic. A spune că o creatură posedă voinţă liberă adevărată, care este creată intenţionat cu un temperament ce va merge pe calea predestinată de Dumnezeu, este la fel cu a spune că o maşinărie are voinţă liberă, dar se mişcă doar în sensul în care a fost făcută să meargă de către creatorul său.

[4] Urmând paşii fariseilor, remarcabilul sfânt al romano-catolicilor, Augustin, „susţinea că harul este o acţiune internă a lui Dumnezeu asupra celor pe care plănuieşte să îi salveze, împărţind nu numai puterea, ci şi voinţa de a face bine. Faptul că unii sunt salvaţi şi alţii sunt pierduţi i l-a atribuit voinţei lui Dumnezeu. De aceea şi doctrinele lui de predestinare necondiţionată, de răscumpărare specială şi de har irezistibil şi special. *Dezaprobarea,* garanta el, s-a bazat pe vină prevăzută, dar după câte se pare, inconştient de inconsecvenţă, el a negat aplicabilitatea aceluiaşi principiu la alegere. În 529 sistemul lui Augustin a fost

Cuprins

stabilit ca doctrină a Bisericii de Conciliul de la Arausio (Orange), dar reacţia împotriva naturii dogmei sale strict logice, totuşi foarte imorală, a fost manifestată în continuu". „Au mai trecut încă patru sute de ani înainte ca un om să fie destul de curajos pentru a completa teoria lui Augustin, declarând că, din moment ce Dumnezeu a ales în mod suveran şi neschimbător pe oricine I-a fost pe plac, pentru viaţă, fără nicio previziune de credinţă şi ascultare, aşa a predestinat, după bunul Lui plac şi în mod neschimbător, pe oricine a vrut, pentru nenorocire veşnică, fără nicio legătură cu păcatul prevăzut şi vina din partea lor. Acest premergător al lui Calvin a fost un călugăr saxon numit Gottschalk (Godeschalcus). Punctul său de vedere inedit i-a adus nu numai cenzură ecleziastică, ci şi persecuţie". Consiliile bisericii din 848 şi 849 l-au condamnat, şi a fost biciuit şi închis într-o mănăstire până la moartea sa, douăzeci de ani mai târziu – *Enciclopedia* lui M'Clintock şi Strong, Volumul VIII, pagina 499.

[5] În cursul aceleiaşi perioade generale de timp altă religie învăţa fatalism şi predestinare, şi avea scripturi care să le sprijine: „Nimeni nu poate muri fără permisiunea lui Dumnezeu, conform Cărţii care stabileşte durata vieţii". „Unii dintre ei erau cei pe care îi îndruma Dumnezeu, iar alţii era hotărâţi să greşească … Dumnezeu nu îl va îndruma pe cel care se abate de la drumul cel drept". „Niciun ghinion nu se iveşte pe pământ şi nici în voi, ci înainte ca „noi" să-l creăm, a fost în Carte; - căci acest lucru este simplu pentru Dumnezeu". „Acesta este cu adevărat un avertisment: Şi cine doreşte urmează calea spre Domnul Lui; dar nu veţi voi, dacă Dumnezeu nu voieşte, căci Dumnezeu este ştiutor, înţelept. El face ca cine vrea El să intre în mila Lui" (Sura 3:139; 16:38, 39; 57:22; 76:29-31, *Rodwell*). Bineînţeles, acestea nu sunt scripturi inspirate din Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia, ci sunt din cartea sfântă a mahomedanilor, Coranul. *Enciclopedia* lui M'Clintock şi Strong, Volumul I, pagina 499 leagă predestinarea de astrologie şi arată interesul mahomedanismului pentru amândouă, spunând: „Prin cea din urmă [astrologia judiciară], s-a pretins că ar putea fi prezise întâmplări care depindeau de voinţă omenească, precum acţiuni deosebite, pace, război etc. Astrologia este de acord cu doctrinele de predestinare ale mahomedanismului, şi, ca urmare, a fost cultivată cu mare ardoare de arabii din secolul al şaptelea până la cei din secolul al treisprezecelea. Unii dintre părinţii creştini timpurii au pledat împotriva doctrinelor astrologiei; alţii le-au primit într-o formă modificată. În calitatea sa publică, Biserica Romană a condamnat de mai multe ori sistemul, dar mulţi clerici zeloşi au căutat să-l dezvolte. Se spune cum cardinalul D'Ailly, ‚vulturul medicilor din Franţa' (care a murit în 1420), ar fi calculat horoscopul lui Isus Cristos, şi a afirmat că Potopul ar fi putut fi prezis de astrologie".

[6] Tema predestinării a fost reînviată în plină agitaţie a Reformei, iar în timpul anilor 1530 şi în cei douăzeci de ani care au urmat John Calvin a dominat scena, în calitate de campion al predestinării necondiţionate, nu numai a celor ce vor fi salvaţi, ci şi a celor care vor fi pierduţi. Din nou, Biserica Romană a condamnat aceste teorii, la fel cum a făcut cu şapte secole mai devreme, când călugărul saxon Gottschalk a pledat în favoarea lor. Oricum, un secol mai târziu, de la sinodul

Cuprins

cunoscut drept Adunarea Preoţilor de la Westminster, a rezultat Confesiunea de Credinţă, în mare măsură calvinistă, care a fost adoptată în 1646 de Parlamentul Britanic, pentru a deveni crezul Bisericii Engleze şi baza doctrinei pentru aproape toate bisericile presbitariene din prezent. Prin Puritani, învăţătura predestinării a fost răspândită în toată Noua Anglie, iar prin Reformaţii olandezi şi alte grupuri presbitariene, a fost purtată prin majoritatea statelor Americii Centrale şi de Vest. Astăzi, principalii adepţi ai doctrinei sunt prezbitarienii, cu toate că multe din grupurile bisericeşti moderne ale acestei credinţe specifice şi-au schimbat viziunea şi au atenuat doctrina strictă.

[7] Cele de mai sus au arătat cât de mult s-a crezut şi se crede în această doctrină, că s-a aderat şi încă se aderă la ea, în anumite măsuri, de către astrologii din vechime, religionişti păgâni, farisei, mahomedani, prezbitarieni şi romano-catolici. Includerea celor din urmă poate fi o surpriză pentru mulţi şi refuzată de unii; de aceea citãm următoarele din numărul din iulie 1951 al pamfletului *Why* (*De ce*), editat de „Părintele" Richard Felix, O.S.B. (Ordinul Sfântului Benedict), şi publicat cu acordul bisericesc al Părinţilor Benedictini, Benet Lake, Wisconsin: „Dumnezeu predestinează anumite suflete pentru Rai. El nu predestinează niciun suflet pentru Iad. Conciliul de la Trent a condamnat în mod oficial erezia lui Calvin, care susţinea că o parte a omenirii a fost predestinată pentru Iad, printr-un decret absolut al lui Dumnezeu. Predestinarea celor aleşi pentru Rai este o acţiune pozitivă a lui Dumnezeu; iar dezaprobarea celor răi nu este astfel". Acest lucru confirmă, din nou, învăţăturile despre predestinare ale lui Augustin, în legătură cu cei care vor fi salvaţi, şi lasă, în mod automat, pe toţi ceilalţi să fie pierduţi, fără speranţă, chiar dacă sunt sau nu predestinaţi în mod anume nimicirii. Recent, părerile catolicismului despre predestinare au ieşit la iveală în presa publică, când s-a raportat despre înmormântarea unei fete de zece ani care căzuse de pe scara de incendiu. Cu acest prilej, un preot catolic dintr-o biserică din Brooklyn ar fi spus: „Dumnezeu a vrut încă un înger şi a luat-o pe Dorothy. Dorothy fusese aleasă de Dumnezeu să rămână cu părinţii ei doar atâta vreme. Apoi a chemat-o să-I servească în vremea aceasta de Crăciun" – *Daily News*, New York, 19 decembrie, 1952.

PREDESTINAŢI CA O CLASĂ

[8] Oricum, bisericile presbiteriene sunt principalele adepte ale doctrinei predestinării, şi de aceea ne focalizăm atenţia asupra poziţiei lor. După propriile lor cuvinte, ei învaţă: „Pe acei din omenire care sunt predestinaţi pentru viaţă, Dumnezeu i-a ales în Cristos, înainte ca temelia lumii să fie pusă, potrivit scopului Său veşnic şi care nu se schimbă, a sfatului secret şi bunei plăceri a voinţei Lui, pentru glorie veşnică, doar din harul şi iubirea Lui gratuite, fără nicio prevedere de credinţă sau fapte bune, ori perseverenţă în vreuna din ele, sau în orice alt lucru din creatură, ca şi condiţii, sau cauze, care să-l mişte în acest sens, şi totul pentru lauda harului Său glorios. Pe restul omenirii, Dumnezeu a vrut, potrivit sfatului de nepătruns al voinţei Sale proprii, prin care şi-a extins sau şi-a restrâns mila, după

Cuprins

cum îi place, pentru gloria puterii Sale suverane asupra creaturilor Lui, s-o neglijeze, şi să îi ordineze la dezonoare şi mânie pentru păcatul lor, spre lauda justiţiei Sale glorioase".

[9] Prezbiterienii afirmă că ei pot urmări această doctrină până la Pavel. Poate că ei o pot urmări până la Pavel Fariseul, dar nu până la Pavel, apostolul. Când era fariseu, cunoscut ca Saul din Tars şi un prigonitor violent al creştinilor, este posibil ca Pavel să fi crezut în predestinare. Dar când a părăsit acea sectă nu a căutat să păstreze niciuna din învăţăturile ei tradiţionale, despre care Isus le-a spus acelor religionişti: „Aţi făcut fără valoare Cuvântul lui Dumnezeu din pricina tradiţiei voastre" (Mat. 15:6, *NW*). Pavel nu a contaminat învăţătura creştină cu doctrina fariseilor legată de predestinarea indivizilor. Cu toate acestea, adepţii predestinării de astăzi vor încerca să-şi sprijine afirmaţia că Pavel a învăţat predestinarea, citându-i cuvintele de la Romani 8:29, 30: „Pe cei pe care i-a cunoscut dinainte, El i-a şi predestinat să fie asemenea chipului Fiului Său, ca El să poată fi întâiul născut dintre mulţi fraţi. Mai mult decât atât, pe cei care i-a predestinat, i-a şi chemat; iar pe cei care i-a chemat, i-a şi îndreptăţit; iar pe cei care i-a îndreptăţit i-a şi glorificat".

[10] Se poate afirma, corect, din acestea, că anumiţi indivizi au fost predestinaţi să fie chemaţi, îndreptăţiţi şi glorificaţi ca şi creaturi spirituale, ca să domnească împreună cu Cristos, în cer, pentru o mie de ani? Observaţi în acest text că cei chemaţi şi îndreptăţiţi sunt mai întâi predestinaţi, iar întrucât predestinarea divină nu poate da greş, niciun individ, odată chemat şi îndreptăţit, n-ar putea da greş să fie glorificat cu Cristos, în cele din urmă. Acesta este punctul de vedere care trebuie luat în considerare, dacă acest text se aplică indivizilor. Totuşi, alte scripturi, care vor fi analizate mai târziu, arată că unele persoane, odată chemate şi îndreptăţite sau declarate drepte, pot cădea şi pot fi nimicite. Aşadar, ceea ce este predestinat fără putinţă de a cădea, la Romani 8:29, 30, trebuie să fie o clasă, şi nu indivizii care alcătuiesc această clasă. Iehova a predestinat sau a orânduit cerinţele pe care trebuie să le îndeplinească această clasă, standardele sale de comportament, lucrarea sa în timp ce se află pe pământ, serviciul ei cu Cristos în cer, locul său în aranjamentul divin al lucrurilor, şi chiar şi numărul de indivizi pe care îl va cuprinde – Apoc. 14:1-4.

[11] Unii ar putea spune că dacă s-ar fi referit la o clasă, ar fi fost folosit în text pronumele „ea" şi nu pronumele personal „ei". Nu neapărat. Folosim adesea pronume personale pentru a ne referi la o clasă, mai degrabă decât la indivizii care alcăuiesc acel grup. De exemplu, două şcoli s-au întâlnit la un concurs sportiv, iar o fată din şcoala câştigătoare spune: „Noi i-am învins". Pronumele „noi" se referă la şcoala câştigătoare ca un grup, şi nu la toţi elevii luaţi fiecare în parte, căci nu au învins, ca individuali, cealaltă şcoală. Cu siguranţă fata nu a făcut-o. Ea nici măcar n-a participat. Numai cei din echipă i-au învins. Iar „ei" nu se referă la toţi elevii din şcoala învinsă, căci nu toţi au jucat şi au suferit înfrângerea pe terenul de sport. „Ei" se referă la şcoala învinsă ca grup, nu ca indivizi. În mod asemănător, „ei" de la Romani 8:30 se referă la o clasă, nu la indivizi. Doar aşa poate fi armonizat textul cu alte scripturi.

Cuprins

[12] Dacă Iehova Dumnezeu a predestinat anticipat indivizii pentru salvare, ar chema sau ar invita El, oare, la o astfel de salvare pe cei care nu sunt predestinaţi pentru aceasta, pe cei care nu ar putea să o obţină? Nu ar fi o astfel de invitaţie extrem de ipocrită, o bătaie de joc răutăcioasă şi o tachinare crudă a celor pe care i-a predestinat să dea greş? Ar fi o chinuire sadică a creaturilor slabe şi neajutorate, prin mâinile unui Creator atotputernic. Ar însemna tăgăduirea însuşirilor divine de dreptate şi de iubire. Iehova Dumnezeu nu este vinovat de un astfel de comportament neiubitor, nedrept şi ipocrit. Revărsându-şi spiritul Sfânt sau forţa activă asupra oamenilor, El îi cheamă sau îi invită la calitatea de membru în clasa cerească, iar asta fără a predestina dinainte succesul sau eşecul lor de a obţine această apartenenţă. Unii dintre indivizii chemaţi devin necredincioşi şi renunţă. Alţii sunt chemaţi să le ia locul. Sunt chemaţi destui, astfel încât, la sfârşit, numărul predestinat să fie ales în cele din urmă, indiferent de câţi cad după ce au fost chemaţi. Datorită acestei împrejurări, Isus a spus: „Mulţi sunt chemaţi, puţini sunt aleşi". Dacă predestinarea ar fi adevărată, numărul celor chemaţi ar fi acelaşi cu numărul celor aleşi în cele din urmă – Mat. 22:14.

[13] Cei care cred în această doctrină atrag atenţia asupra versetelor din Efeseni 1:4, 5: „El ne-a ales în El înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinţi şi fără vină înaintea Lui, în iubire; după ce ne-a predestinat să fim adoptaţi drept copiii Lui prin Isus Cristos". Dar, din nou, se face referire la o clasă, iar folosirea pronumelor personale „noi" şi „ne" nu afectează acest fapt, după cum am subliniat mai devreme. Totuşi, textul acesta spune că această clasă a fost predestinată sau orânduită „înainte de întemeierea lumii". Nu ar denota acest lucru că Iehova a ştiut înainte de a-i crea pe Adam şi Eva că vor cădea în păcat, şi că vor da naştere la copii imperfecţi şi păcătoşi, devenind astfel necesară venirea lui Cristos Răscumpărătorul şi ca clasa predestinată a Împărăţiei să domnească împreună cu El o mie de ani, pentru a restabili la perfecţiune omenirea căzută? Prezbiterienii răspund da, spunând: „Forţa atotputernică, înţelepciunea de nepătruns, şi bunătatea infinită a lui Dumnezeu, ce se manifestă până acum prin providenţa Sa, care se extinde chiar şi asupra primei căderi, şi asupra tuturor celorlaltor păcate ale îngerilor şi ale oamenilor, şi aceasta nu printr-o simplă permisiune, ci aşa cum s-a alăturat legăturii celei mai puternice şi înţelepte, altminteri poruncindu-le şi conducându-i, într-o dezlegare multiplă, până la limitele Sale sfinte". De asemenea, „Dumnezeu, din toată veşnicia, a predestinat nestingherit şi fără putinţă de schimbare, prin sfatul cel mai înţelept şi sfânt, tot ce se va întâmpla". Totuşi, ei susţin că, deşi Dumnezeu predestinează, porunceşte şi guvernează tot ceea ce se întâmplă, fără putinţă de schimbare, creatura umană are libertate totală şi liberă voinţă, iar Dumnezeu nu poate fi învinuit pentru ceea ce predestinează în mod irezistibil. Foarte confuz!

[14] De fapt, nu există nici cea mai mică dovadă că Iehova ar fi predestinat căderea lui Adam şi a Evei. Atunci de ce ar predestina El „înainte de întemeierea lumii" îngrijirea ca Cristos şi clasa Împărăţiei să ridice omenirea ascultătoare din consecinţele căderii lui Adam? Deoarece lumea care a început odată cu crearea lui Adam şi a Evei nu este aceeaşi cu cea înaintea cărei temelii a fost predestinată

Cuprins

această clasă. Petru vorbeşte despre trei lumi: „lumea care era atunci”, care a apărut când Adam a păcătuit şi care a fost mai târziu nimicită de Potopul lui Noe, lumea rea actuală, care a început după potop şi se va termina cu distrugerea arzătoare de la Armaghedon, şi promisa lume nouă în care va locui dreptatea. Temelia lumii noi a fost pusă la timpul morţii lui Isus, căci moartea sa de jertfă este cea care oferă baza pentru creaturile umane să fie eliberate de păcat şi moarte, permiţându-le unora să domnească împreună cu El, ca parte a cerurilor noi şi altora să trăiască veşnic pe acest glob, ca un pământ nou şi ascultător. De aceea, la Isus se face referire ca la „Mielul care a fost ucis de la întemeierea lumii” – Evr. 9:25, 26; 2 Pet. 3:5-7, 13; Apoc. 13:8, *NW*.

[15] A fost ucis Isus, răstignit pe stâlpul de tortură, înainte de crearea lui Adam? Cu siguranţă nu, ci cu mai bine de patru mii de ani mai târziu, în anul 33 A.D.! Dar înainte ca temelia acestei drepte lumi noi să fie pusă prin moartea, învierea şi înălţarea lui Cristos cu meritul sângelui Său vărsat să se prezinte înaintea lui Iehova, Cristos şi clasa Împărăţiei fuseseră predestinaţi. Totuşi, această predestinare a fost după păcatul lui Adam şi al Evei. După căderea lor, Cristos a fost promis drept Sămânţa care va aduce eliberarea, şi căreia I se vor fi alăturat creaturi omeneşti credincioase, pentru a deveni cerurile noi ale lumii noi (Gen. 3:15; 22:17, 18; Isa. 65:17; Gal. 3:16, 29). Deci, când se înţelege că lumea nouă este cea înaintea cărei temelii a fost predestinată clasa Împărăţiei (33 A.D.), baza pentru afirmaţia că Dumnezeu a predestinat căderea lui Adam şi necazul urmaşilor lui dispare. Dacă Iehova ar fi ordinat dinainte căderea lui Adam, proba ascultării din Eden nu ar fi fost deloc o probă cinstită, ci o prefăcătorie, o făcătură, o farsă! Iehova nu ar plănui un asemena fiasco, cu viaţa veşnică a omului atârnând într-o balanţă nedreaptă! – Lev. 19:36; Deut. 25:13-16; Prov. 20:10.

NUME ÎN CARTEA VIEŢII

[16] Un alt şir de argumente este urmărit de adepţii predestinării. Anumite scripturi vorbesc despre nume dintr-o carte a vieţii, şi se spune că numele acestor indivizi au fost înregistrate astfel înainte de începerea lumii, iar acest lucru arată că au fost predestinaţi pentru salvare. Totuşi, aşa cum a fost demonstrat, ei nu pot folosi în mod corect Apocalipsa 13:8 sau 17:8 pentru a susţine că înainte ca lumea originală să înceapă cu crearea lui Adam, unele nume au fost scrise în cartea vieţii şi altele nu. Ca la alte texte folosite, cum ar fi Luca 10:20, Filipeni 4:3 şi Apocalipsa 21:27, acestea nu pot fi făcute să spună, fără o răstălmăcire şireată a faptelor, că numele au fost înregistrate înainte de naşterea indivizilor. În realitate, faptul că adepţii predestinării aruncă drept argument în dispută cartea vieţii, este pentru ei ca şi cum ar arunca un bumerang. Cum aşa? Pentru că dacă cineva este în cartea vieţii înseamnă că acea persoană este predestinată salvării, atunci se poate demonstra că o asemenea predestinare eşuează, iar dacă eşuează se năruieşte însăşi baza doctrinei. Celor care se dovedesc a fi credincioşi, Isus le promite: „Nu-i voi şterge nicidecum numele din cartea vieţii” (Apoc. 3:5, *NW*). Ceea ce arată că numele ar putea fi şterse. Dacă o astfel de ştergere ar fi fost imposibilă,

Cuprins

promisiunea lui Isus ar fi fost absurdă. Psalmul 69:28 (*AT*) arată că acest lucru este posibil: „Să fie şterşi din cartea vieţii”. Că este scopul lui Iehova să îi şteargă pe cei care devin necredincioşi a fost demonstrat când Israel i s-a închinat viţelului de aur din Sinai. După ce L-a rugat pe Dumnezeu să ierte pe Israel, Moise a spus: „Dar dacă nu, Te rog, şterge-mă din cartea Ta”. Răspunsul lui Iehova a fost: „Pe oricine păcătuieşte împotriva Mea, doar pe acela îl voi şterge din cartea Mea” – Ex. 32:32, 33, *AT*.

[17] A spune că aceste nume sunt denumiri literale înregistrate înainte ca indivizii să se fi născut e ca şi cum s-ar spune că Iehova a numit toţi aceşti prunci, şi nu părinţii. Unele nume le imită pe cele ale dumnezeilor demoni. A dat Iehova nume atât de urâte servilor Săi predestinaţi? Trebuie să abandonăm punctul de vedere limitat şi să observăm că numele implică mult mai mult decât o simplă denumire literală a unei persoane. În Biblie, numele sunt pline de însemnătate, denotând condiţia, activităţile sau calităţile unei persoane, fiind adesea schimbat în timpul vieţii, pentru a căpăta mai mult înţeles, să-l descrie mai bine, în cazul în care persoana sau împrejurările se schimbă. În acest sens larg, numele reprezintă anumite calităţi, principii sau fapte, iar pe baza acestor lucruri numele pot fi bune sau rele, de temut sau respectate, faimoase sau ruşinoase. Astfel de nume pe care oamenii şi le fac în timpul vieţii sunt cele care hotărăsc dacă sunt găsite înregistrate sau nu în cartea vieţii a lui Dumnezeu, mai degrabă decât numele literale privite limitat, care le-au fost date la naştere.

[18] Înregistrate în cartea vieţii sunt cerinţele drepte pentru câştigarea vieţii. În ea sunt descrise calităţile aprobate de umilinţă şi smerenie, de cinste şi dreptate, dragoste şi milă, de zel şi loialitate, de îndurare răbdătoare şi de serviciu ascultător. Dacă ne facem nume ca personalităţi morale, păstrători ai integrităţii, predicatori zeloşi şi iubitori ai aproapelui, vom fi în cartea vieţii a lui Dumnezeu, căci acolo sunt numite aprobator astfel de lucruri. Cartea vieţii conţine nume şi reputaţii la înălţimea cărora trebuie să trăim dacă vrem să fim incluşi în carte, dacă ne găsim descrişi în ea. Dacă prin purtarea noastră ne-am făcut un nume care să reprezinte şi să se ridice la înălţimea cerinţelor divine, pe care neschimbătorul Iehova le-a stabilit de la început şi le-a înregistrat drept aprobate, atunci astfel de nume ale noastre sunt în conformitate cu cartea vieţii a lui Dumnezeu, şi se reflectă în ea. Dacă numele noastre reprezintă aceleaşi lucruri pe care le reprezintă şi cartea vieţii lui Dumnezeu, atunci numele noastre se găsesc în ea. Cartea vieţii nu este o carte literală ca cea pe care oamenii o iau şi scriu în ea, aşa cum nici numele din ea nu sunt nume literale date oamenilor la naştere. Cartea vieţii reprezintă cerinţele drepte ale lui Iehova pe care creaturile trebuie să le îndeplinească pentru a trăi, iar numele din ea sunt nume care reprezintă şi se potrivesc cu acele cerinţe.

[19] Putem avea numele scrise în acea carte, sau le putem avea şterse. Toţi sunt născuţi sub mânie, nu în carte (Ioan 3:36). Putem continua mulţi ani pe această cale păcătoasă, iar apoi să ne schimbăm şi să facem lucruri bune, lucruri aprobate ca demne de viaţă, lucruri descrise în cartea vieţii, iar dacă ne asociem cu astfel de lucruri, intrăm în cartea vieţii. Ea vorbeşte despre noi în sensul că numeşte aprobator faptele bune pe care le facem acum. Acele lucruri au fost întotdeauna

Cuprins

stabilite acolo, de la început; dar noi nu ne-am conformat cu ele. Numele noastre, faima noastră, nu s-au potrivit; dar când ne schimbăm şi ne facem un nume pentru acele lucruri bune, atunci intrăm în categoria sau clasa deja numită în mod aprobator în cartea vieţii. Şi dacă devenim apoi necredincioşi, nu mai trăim la înălţimea numelui bun, dacă ne pierdem numele bun, şi ne facem un nume rău, un nume pentru imoralitate, sau pentru trândăvie, sau calomnie, sau pentru a ne plânge, sau pentru a ponegri, sau pentru aroganţă? Dacă ne facem un nume pentru astfel de lucruri nu vom mai fi găsiţi în cartea vieţii, căci astfel de lucruri nu sunt numite acolo, nu sunt descrise drept cerinţe; de aceea faptele noastre nu ne mai identifică fiind în acea carte. Numele bun pe care l-am avut odată s-a dus şi numele rău pe care ni-l putem face ulterior nu se află în cartea vieţii. Astfel de nume rele sunt şterse din memoria lui Dumnezeu, în ceea ce priveşte învierea sau salvarea la viaţă, iar fostul nume pentru dreptate va fi uitat în momentul în care nelegiuirea îl înlocuieşte cu un nume rău – Prov. 10:7; Ezec. 33:12-16.

[20] A mărturisi numele lui Isus înaintea oamenilor înseamnă mult mai mult decât simpla repetare a numelui Lui literal, aşa cum a spus El (Mat. 7:21). Pentru a-L mărturisi în mod corespunzător sau pentru a ne arată credinţa în el, trebuie să îi declarăm înţelesul, însemnătatea, faima, ce reprezintă, şi să trăim la înălţimea lui ca model al nostru (Mat. 10:32; Marcu 8:38; Luca 12:8). În mod asemănător, când Cristos recunoaşte numele urmaşilor Săi înaintea lui Dumnezeu, în cer, nu înseamnă doar o simplă menţionare a numelor lor literale, ci o mărturie pentru numele integrităţii clădită prin serviciul lor credincios (Apoc. 3:5; 14:13). Nici Iehova şi nici Cristos nu ne dau nume personale la naştere, dar atribuie nume unor anumite clase de servi credincioşi. Trebuie să trăim la înălţimea acestor nume (Isa. 43:10-12; 62:2-4; Apoc. 2:17; 3:12). Deci, nu este vorba despre înscrierea unor nume literale într-o carte literală, în cer, ci de clădirea unui model de viaţă care se conformeze cerinţelor lui Iehova. Suntem identificaţi după roadele noastre (Mat. 7:20). Dacă roadele noastre sunt aceleaşi cu cele identificate în cartea vieţii, atunci cartea vieţii ne identifică, ne recunoaşte, ne cuprinde în conţinutul ei. Fie ca purtarea noastră, care ne face un nume, să se potrivească cu comportamentul descris în cartea vieţii! Astfel ne vom regăsi acolo.

[21] Acesta nu este un punct de vedere arbitrar cu privire la numele din cartea vieţii, ci îşi găseşte o analogie susţinătoare în Biblie. Îl identifică Scripturile Ebraice pe Mesia? Cu siguranţă! Prin numele lui personal? Nu, numele Isus nu

Cuprins

este legat acolo de Mesia. Dar numai pentru că numele personal nu este consemnat în Scripturile Ebraice nu înseamnă că ele nu Îl numesc Isus pe Mesia. Sunt date multe nume descriptive ale lui Mesia, nume care descriu calităţile Sale, purtarea Sa, serviciul Său, poziţia Sa. El este numit Emanuel, iar Isus a fost cel care a trăit la înălţimea acestui nume (Isa. 7:14; Mat. 1:22, 23). Este numit Minunat, Sfătuitor, Dumnezeu Puternic, Părinte Veşnic şi Prinţ al Păcii, iar Isus se potriveşte la toate acestea (Isa. 9:6). Mesia a fost numit cu multe alte nume pe care Isus le-a împlinit, cum ar fi: Sămânţa Femeii şi Sămânţa lui Avraam (Gen. 3:15; 22:17, 18; Gal. 3:16; Evr. 2:14), Serv şi Lumină pentru Naţiuni (Isa. 42:1, 6; Mat. 12:18; Luca 2:32; Fapte 26:23), Lider şi Martor (Isa. 55:4; Mat. 23:10; Apoc. 3:14), Răscumpărător (Isa. 59:20; Rom. 11:26), Piatră Încercată, Piatră din capul unghiului şi Temelie Sigură (Ps. 118:22; Isa. 28:16; Mat. 21:42; Efes. 2:20; 1 Pet. 2:4, 6-8). Sute de alte amănunte descriptive despre Mesia se află în Scripturile Ebraice, iar toate şi-au găsit împlinirea în Isus şi L-au identificat drept Mesia cel promis. Aşa le-a spus Isus discipolilor Săi (Luca 24:27, 44, 45). Isus a trăit la înălţimea tuturor numelor descriptive pe care le-au dat Scripturile Ebraice lui Mesia. Dacă toate aceste nume descriptive se aplică lui Isus, atunci cum putem argumenta, în mod logic, că El nu este numit în Scripturile Ebraice, doar pentru că numele personal Isus nu este dat în legătură cu Mesia? Nu putem!

[22] Aşa este şi cu cei identificaţi în altă carte, cartea vieţii. Paginile sale simbolice conţin descrieri ale celor care fac un nume din zel, loialitate, virtute, integritate, şi aşa mai departe. Dacă ne potrivim cu acele nume descriptive, suntem în cartea vieţii. Aşa cum Isus este găsit în Scripturile Ebraice drept Mesia, deşi numele lui personal nu este menţionat acolo, şi noi putem fi în cartea vieţii ca cei calificaţi, deşi numele noastre personale de pe pământ nu sunt înscrise în nicio carte literală din cer. Iar la fel cum Isus şi-ar fi pierdut identitatea ca Mesia dacă nu ar fi trăit la înălţimea numelor descriptive de Mesia însemnate în Scripturile Ebraice, aşa ne vom pierde şi noi numele bun de creştini şi vom fi şterşi din cartea vieţii, dacă nu reuşim să ne păstrăm numele care să se potrivească cerinţelor divine. Suntem numiţi în mod descriptiv în cartea vieţii doar atâta timp cât ne conformăm, în mod trainic, numelor descriptive date acolo referitor la cei salvaţi, făcând acele nume ale noastre.

CEI RĂSCUMPĂRAŢI, ÎNDREPTĂŢIŢI, SFINŢIŢI ŞI ALEŞI POT DA GREŞ

[23] Înaintând cu greu spre alte argumente aduse de cei care cred în predestinare, ne lovim de afirmaţia lor că cei odată eliberaţi sau răscumpăraţi de Cristos nu pot da greş după aceea. S-a arătat înainte că cei chemaţi pot cădea, fiind citate cuvintele lui Isus de la Matei 22:14, în sensul că mulţi sunt chemaţi, dar puţini sunt

Cuprins

aleşi în cele din urmă. Acel text este o lovitură devastatoare pentru doctrina lor, iar ei se străduiesc să se eschiveze spunând că cei chemaţi care cad nu au fost de fapt chemaţi. Nicio autoritate scripturală nu le dă permisiunea de a face această modificare, dar supravieţuirea doctrinei lor depinde de asta. Scopul pentru care menţionăm aici acest lucru este de a stabili greutatea pe care i-o atribuie expresiei „de fapt". Când o folosesc, ei elimină posibilitatea de a eşua. Ei o folosesc în legătură cu cei răscumpăraţi de Cristos: „Pentru toţi aceia pe care i-a răscumpărat Cristos, El aplică şi comunică de fapt acelaşi lucru, cu siguranţă; mijlocind pentru ei, dezvăluindu-le în Cuvânt şi prin Cuvânt, misterele salvării; îi convinge, de fapt, prin spiritul Său, să creadă şi să asculte; le conduce inima prin Cuvântul Său şi Spiritul Său; le învinge toţi duşmanii prin tăria şi înţelepciunea Sa atotputernice, în asemenea feluri şi mijloace care sunt cât se poate de în armonie cu voinţa Sa minunată şi de nepătruns".

[24] Cele de mai sus arată că ei învaţă că cei pentru care a fost răscumpărată mântuirea nu pot greşi, că mântuirea se aplică, de fapt, lor, că ei sunt de fapt convinşi şi toţi duşmanii sunt învinşi. Prin ce mijloace sunt ei răscumpăraţi sau eliberaţi? Petru răspunde: „Voi ştiţi că nu lucruri trecătoare, argint sau aur, au fost preţul răscumpărării cu care aţi fost eliberaţi din felul vostru de purtare neroditoare primită prin tradiţie de la strămoşii voştri. Ci a fost cu sânge valoros, ca cel al unui miel fără cusur şi fără pată, chiar al lui Cristos" (1 Pet. 1:18, 19, *NW;* Efes. 1:7; Col. 1:14; Evr. 9:12; Apoc. 5:9). Isus îi cumpără cu sângele Lui, iar ei devin ai Lui. El este proprietarul lor. Lor le este scris: „Voi nu vă aparţineţi, căci aţi fost cumpăraţi cu un preţ" (1 Cor. 6:19, 20; 7:23, *NW*). Conform învăţăturii predestinării, dacă Cristos i-a izbăvit, i-a eliberat, i-a răscumpărat, a devenit proprietarul lor, ei nu ar putea cădea niciodată. Dar Biblia spune că pot, iar unii o fac: „Chiar aceştia vor strecura secte nimicitoare şi se vor lepăda de stăpânul care i-a cumpărat, aducând asupra lor o nimicire grabnică. Mai mult, mulţi se vor întoarce din cale şi vor urma faptele lor de comportament destrăbălat". „Dar, în ceea ce-i priveşte, judecata timpurilor din vechime nu se mişcă încet, iar nimicirea lor nu doarme" – 2 Pet. 2:1-3, *NW*.

[25] Continuând discuţia despre cei cumpăraţi, care, mai târziu, se leapădă de stăpânul lor Isus Cristos, apostolul Petru spune: „Într-adevăr, dacă după ce au scăpat de pângăririle lumii, printr-o cunoştinţă exactă despre Domnul şi Salvatorul Isus Cristos, se amestecă din nou în aceste lucruri şi sunt învinşi, starea lor din urmă va deveni mai rea ca cea dintâi. Căci ar fi fost mai bine pentru ei să nu fi ştiut exact calea dreptăţii, decât ca după ce au cunoscut-o exact să se întoarcă de la porunca sfântă care le-a fost dată. Li s-a întâmplat ce zice proverbul adevărat: ‚Câinele s-a întors la ce-a vărsat, iar scroafa care a fost spălată s-a întors să se tăvălească în mocirlă'" (2 Pet. 2:20-22, *NW*). După ce au fost curăţaţi de apa adevărului şi sângele lui Isus, ei se întorc la păcatele mizeriei anterioare. Nimicirea acestora nu doarme, ci ajunge la timpul fixat de Dumnezeu.

[26] Apostolul Pavel scrie în mod asemănător: „Este imposibil în ceea ce îi priveşte pe cei care au fost odată luminaţi şi care au gustat darul ceresc gratuit, au devenit părtaşi ai spiritului sfânt, au gustat cuvântul drept al lui Dumnezeu şi

Cuprins

puterile viitorului sistem de lucruri, dar care au căzut, să îi readucă la pocăinţă, deoarece ei îl răstignesc din nou pe Fiul lui Dumnezeu pentru ei înşişi şi Îl expun ruşinii publice" (Evr. 6:4-6, *NW*). Celor care sunt menţionaţi aici, şi care au căzut fără nicio posibilitate de recuperare, li se aplicase beneficiul răscumpărării, au fost răscumpăraţi prin sângele lui Isus. Dacă nu, ei s-ar fi putut servi de el pentru salvare. Totuşi, ei au folosit deja beneficiile jertfei şi după aceea au căzut. Acum ei Îl răstignesc din nou pe Cristos, intenţionat, respingându-l personal, neatribuind jertfei sale mai multă valoare decât morţii unui criminal. Cristos a murit pentru ei o singură dată; El nu va veni pe pământ să moară încă o dată pentru ei. „Acest lucru l-a făcut odată pentru totdeauna". „Nici nu este potrivit ca El să se jertfească adesea, aşa cum, într-adevăr, marele preot intră în locul sfânt an de an, cu un sânge care nu este al lui. Altfel, El ar fi trebuit să sufere deseori de la temelia lumii. Dar acum el s-a făcut de cunoscut odată pentru totdeauna, la sfârşitul sistemului de lucruri, pentru a înlătura păcatul prin jertfa Sa" – Evrei 7:27; 9:25, 26, *NW*.

[27] În legătură cu cei îndreptăţiţi sau declaraţi drepţi, prezbiterienii învaţă: „Ei nu pot cădea niciodată din starea de îndreptăţire". Prin ce mijloace sunt oamenii îndreptăţiţi? Ei sunt „îndreptăţiţi de harul Său, prin răscumpărarea care este în Isus Cristos". Sau, „îndreptăţiţi prin sângele Lui" (Rom. 3:24; 5:9). Dar paragrafele de mai sus au citat scripturi care arată în mod concludent că persoanele pot cădea şi o fac după ce au fost cumpărate şi răscumpărate de sângele lui Cristos, şi că restabilirea lor nu este posibilă. Iar din moment ce răscumpărarea sau eliberarea sunt cele care aduc îndreptăţire, când această eliberare dispare, dispare şi îndreptăţirea odată cu ea. Prezbiterienii recunosc că cei îndreptăţiţi pot păcătui şi ajunge sub dezaprobare divină, dar adaugă că prin mărturisire smerită şi rugăminte pentru iertare ei îşi pot „reînnoi credinţa şi căinţa". Totuşi, un text citat anterior a spus că este imposibil, „dacă vor cădea, să îi reînnoiască din nou la pocăinţă" – Evrei 6:4-6.

[28] Cei sfinţiţi sunt în siguranţă, spun prezbiterienii: „Cei pe care Dumnezeu i-a primit în cel Iubit de El, chemaţi, de fapt, şi sfinţiţi prin spiritul Său, nu pot cădea nici în întregime şi nici în sfârşit din starea de har; ci, cu siguranţă, vor stărui în ea până la sfârşit, şi vor fi salvaţi pentru totdeauna". Despre aceeaşi clasă de care se vorbeşte la Evrei 6:4-6 şi 2 Petru 2:20-22 se comentează şi la Evrei 10:26-29 (*NW*): „Dacă practicăm păcat cu voia după ce am primit cunoştinţa exactă a adevărului, nu mai rămâne nicio jertfă pentru păcate, ci o aşteptare sigură, plină de teamă, a judecăţii şi o gelozie arzătoare care îi va mistui pe cei care se opun. Orice om care dispreţuia legea lui Moise murea fără milă, pe baza mărturiei a doi sau trei. Ce pedeapsă mai aspră credeţi că va merita omul care l-a călcat în picioare pe Fiul lui Dumnezeu şi care a socotit de o valoare obişnuită sângele legământului prin care el a fost sfinţit, şi care a insultat spiritul bunătăţii nemeritate?" Aceştia dispreţuiesc sângele lui Isus care a validat noul legământ, în care au fost aduşi. Prin urmare, ei sunt nimiciţi, dar printr-o nimicire veşnică, ce poartă cu ea mult mai multă ruşine şi dispreţ decât cea îndurată de cei supuşi morţii sub legământul legii lui Moise. Dar punctul important de observat aici este că aceşti potrivnici au fost sfinţiţi la un moment dat. Cu toate acestea, au căzut.

Cuprins

[29] Cei candidaţi pentru a domni cu Cristos sunt numiţi „aleşii” sau „alegere” în Versiunea Bibliei *Regele Iacob*; unele versiuni moderne folosesc în schimb expresia „cei aleşi”. Cei care cred în predestinare spun că aceştia nu pot greşi. Marcu 13:22 spune: „Se vor ridica Cristoşi neadevăraţi şi profeţi falşi, şi vor face semne şi minuni, pentru a-i seduce, dacă *ar fi* posibil*,* chiar şi pe cei aleşi”. Cuvintele scrise cursiv nu se află în varianta originală greacă, iar adăugarea lor face să sune de parcă seducerea celor aleşi ar fi imposibilă. Versiunile moderne sunt mai corecte: „Să îi înşele, dacă este posibil, pe cei aleşi” (*NW.*) „Să ducă poporul ales al lui Dumnezeu pe un drum greşit, dacă pot” (*AT*). Cu unii pot, cu alţii nu. Pavel a îndurat anumite lucruri din pricina celor aleşi, pentru a-i ajuta să câştige salvare (2 Tim. 2:10). Acest lucru nu ar fi fost necesar dacă cei aleşi nu ar putea cădea. Dacă Dumnezeu ar fi ordinat alegerea sigur, nu ar mai fi nevoie ca cei aleşi să fie sfătuiţi să facă în aşa fel. Cu toate acestea, Petru a spus: „Străduiţi-vă să vă faceţi sigure chemarea şi alegerea; căci dacă veţi face aceste lucruri, nu veţi cădea niciodată” (2 Pet. 1:10). Evident, Petru le spune că vor cădea dacă nu îşi fac alegerea sigură prin propriile eforturi sârguincioase. Iar dacă ei nu ar putea fi pierduţi, de ce a trebuit să fie scurtate zilele de necaz, pentru a-i salva? – Mat. 24:22.

[30] Doctrina predestinării învaţă că cei care au fost îndreptăţiţi, sfinţiţi şi aleşi nu pot cădea niciodată; totuşi, scripturile analizate dovedesc clar opusul. Salvat o dată nu înseamnă salvat pentru totdeauna. Biruitorii cu Cristos nu trebuie doar chemaţi şi aleşi, ci „chemaţi, aleşi şi credincioşi”. Credincioşi pentru cât timp? „Dovediţi-vă credincioşi chiar cu pericolul morţii, şi vă voi da coroana vieţii”. Aceasta nu trebuie doar avută, ci şi păzită: „Ţineţi tare la ce aveţi, ca nimeni să nu vă poată lua coroana”. Pentru a rămâne în uniune cu Cristos, cei unşi nu pot deveni căldicei, căci celor care se răcesc le spune: „Vă voi vărsa din gura Mea” (Apoc. 2:10; 3:11, 16; 17:14, *NW*). Pentru ca ei să se împărtăşească din Împărăţia cerească împreună cu Cristos, trebuie să reziste până la sfârşit: „Noi devenim, de fapt, părtaşi ai lui Cristos, doar dacă ne întărim încrederea pe care am avut-o la început, până la sfârşit” (Evr. 3:14, *NW*). Pentru a câştiga, cursa trebuie dusă până la linia de sosire, lupta trebuie dusă până la capăt (Mat. 10:22; 24:13; 2 Tim. 4:7, 8). Apostolul Pavel a făcut parte, cu siguranţă, din clasa predestinată, cei aleşi, chemaţi, răscumpăraţi, îndreptăţiţi şi sfinţiţi, când le-a scris Corintenilor prima sa scrisoare inspirată; totuşi, era posibil ca el să devină dezaprobat şi alungat: „Mă port aspru cu trupul meu şi îl îndrum ca pe un rob, pentru ca, nu cumva, după ce le-am predicat altora, eu însumi să nu fiu dezaprobat” (1 Cor. 9:27, *NW*). Cu siguranţă, el nu s-a simţit predestinat în mod individual, dincolo de posibilitatea de a cădea. Doar când moartea a fost aproape şi lupta a fost încheiată, atunci a vorbit cu încredere despre coroană – 2 Tim. 4:6-8.

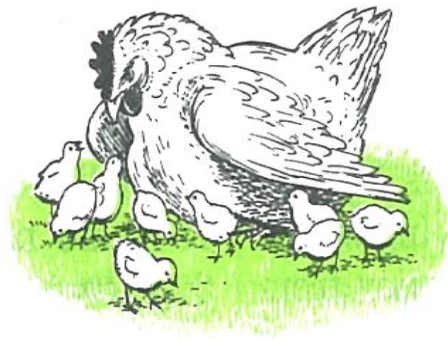
INDIVIZII ÎŞI ALEG SINGURI DESTINUL

[31] Poziţia predestinării este că Dumnezeu a stabilit destinul tuturor oamenilor înainte de naşterea lor, unii predestinaţi salvării, iar alţii predestinaţi mâniei divine,

Cuprins

iar asta fără a ştii dinainte cum se vor purta indivizii. (¶8) Dacă Iehova ar fi ales astfel destinul omului înainte de naştere, transformând orice viitoare alegere a omului într-o simplă bătaie de joc, Moise nu ar fi fost niciodată inspirat să spună Israelului: „Chem cerul şi pământul să fie martori împotriva ta, astăzi, că am pus viaţa şi moartea înaintea ta, binecuvântarea şi blestemul; de aceea, alege viaţa, pentru ca tu şi urmaşii tăi să trăiţi, iubindu-L pe DOMNUL Dumnezeul vostru, ascultându-I poruncile, şi rămânându-i credinciosi; căci asta va însemna viaţă pentru voi" (Deut. 30:19, 20, *AT*). Nici Iosua nu ar fi spus: „Dacă vi se pare neplăcut să Îl serviţi pe DOMNUL, alegeţi astăzi pe cine veţi servi, ori pe dumnezeii pe care i-au servit părinţii voştri care sunt dincolo de Râu, ori pe dumnezeii Amoriţilor în a căror ţară trăiţi; în ceea ce mă priveşte, însă, pe mine şi casa mea, noi Îl vom servi pe DOMNUL" (Ios. 24:15, *AT*). Din nou, „Oricine va chema numele lui Iehova va fi salvat" (Ioel 2:32; Rom. 10:13, *NW*). Deblocat de predestinare, oricine doreşte poate dobândi viaţa: „Spiritul şi mireasa zic mereu: ‚Vino!' şi cine aude, să spună ‚Vino!', celui care îi este sete să vină; cine vrea, să ia apa vieţii fără plată" (Isa. 55:1; Apoc. 22:17, *NW*). Iehova spune: „Să-i avertizezi din partea Mea. Să audă cine vrea, şi cine nu vrea să audă să refuze. Am vreo plăcere în moartea celor păcătoşi, şi nu, mai degrabă, în cel care se întoarce de pe calea sa şi trăieşte? De ce să muriţi? Nu am nicio plăcere în moartea nimănui. Întoarceţi-vă, deci, şi trăiţi!'" – Ezec. 3:27; 18:23, 31, 32; 33:7, 11-15, *AT*.

[32] Ce chemare ipocrită ar fi aceasta dacă cei cărora li se adresează nu ar putea să aleagă! Ar predestina Iehova pe cineva la moarte, ca apoi să îi spună că I-ar face plăcere ca ei să se întoarcă de la acea predestinare divină şi să trăiască? Ce nebunie să credeţi aşa ceva! Şi ar fi zis Cristos că este dorinţa Sa nerăbdătoare să adune copiii Ierusalimului, dacă aceştia ar fi fost predestinaţi, în mod divin, pustiirii? Bineînţeles că nu, iar înregistrarea arată că aşa au vrut acele persoane, contrar dorinţei lui Isus: „Ierusalime, Ierusalime, ucigaş al profeţilor şi care arunci cu pietre în cei care îţi sunt trimişi,—cât de des am vrut să-ţi strâng copiii, aşa cum îşi adună o cloşcă puii sub aripile ei! Dar voi, oameni, nu aţi vrut. Iată! Vi se lasă casa pustie" – Mat. 23:37, 38, *NW*.

[33] Viaţa veşnică nu vine prin vreo predestinare omenească necontrolabilă, ci prin dobândirea cunoştinţei despre Iehova şi Cristos, străduindu-te să fi un lucrător aprobat care mânuieşte cum trebuie adevărul, lucrând la propria salvare cu teamă şi tremur, predicând pentru a ne salva pe noi şi pe alţii, fiind împlinitori ai cuvântului şi nu doar ascultători, făcând voinţa lui Dumnezeu şi nu prin a servi doar cu gura (Mat. 7:21; Ioan 17:3; Fil. 2:12; 1 Tim. 4:16; 2 Tim. 2:15; Iac. 1:22, *NW*). Isus nu a furnizat răscumpărarea doar pentru câţiva predestinaţi salvării, ci „a devenit responsabil pentru salvarea veşnică a tuturor celor care ascultă de El" (Evr. 5:9, *NW*). Oamenii sunt liberi să aleagă pe cine vor să servească şi să se poarte aşa

Cuprins

cum doresc, iar astfel îşi stabilesc destinul singuri, fie pentru viaţă, fie pentru moarte – Rom. 6:16.

[34] Dacă predestinarea ar fi adevărată, de ce i-ar fi dat Iehova Israelului legea Sa, sau de ce ar face ca vestea bună a Împărăţiei să fie predicată naţiunilor? De ce ar avea perioade de judecată pentru a hotărî destinul oamenilor, pe baza purtării lor, judecându-i „individual, după faptele lor", dându-i „fiecăruia după faptele lui" şi spunând că „Mă voi purta cu fiecare după căile lui, şi îi voi judeca după practicile lor"? (Ezec. 7:27, *AT;* Rom. 2:6; Apoc. 20:13, *NW*). De ce să separe oile de capre pe baza reacţiei lor la mesajul şi la mesagerii lui Cristos? (Mat. 25:40, 45) Pentru ce toate acestea, dacă destinul oamenilor este stabilit înainte de naştere? Nu Dumnezeu, ci omul este responsabil pentru destinul său. Nu cum predestinează Dumnezeu, ci după cum seamănă omul, aşa va culege. Pentru a culege viaţă, omul trebuie să nu renunţe nicodată să semene binele: „Fiecare îşi va purta propria sarcină a responsabilităţii. Nu fiţi înşelaţi: Dumnezeu nu este cineva care să fie batjocorit. Căci ce va semăna omul, asta va şi culege; deoarece cel care seamănă având în vedere carnea, va culege putrezire de pe urma cărnii lui, dar cel care seamănă având în vedere spiritul, va culege viaţă veşnică de pe urma spiritului. Deci să nu încetăm să facem ce este bine, căci la timpul potrivit vom culege fără a fi istoviţi" (Gal. 6:5, 7-9, *NW*). Dumnezeu nu arată părtinire pentru unii, predestinându-i la viaţă, şi discriminare faţă de alţii, predestinându-i la moarte sau chin. Dovada forţează concluzia: „Dumnezeu nu este părtinitor, ci în fiecare naţiune omul care se teme de El şi lucrează dreptate este primit de El" – Fapte 10:34, 35, *NW*.

[35] Nimeni nu ar trebui să concluzioneze din cele de mai sus că ne putem salva prin faptele noastre. Dacă am putea, am câştiga salvarea ca pe un drept al nostru, dar nu putem. Aceasta vine din bunătatea nemeritată a lui Dumnezeu (Rom. 11:6; Efes. 2:8, 9; 2 Tim. 1:9). Totuşi, prin studiu câştigăm credinţă, iar prin fapte, în armonie cu cunoştinţa noastră, ne dovedim credinţa şi ascultarea (Rom. 10:14, 17; Iac. 2:18-26). Trebuie să facem aceste fapte pentru a arăta ascultare, căci răscumpărarea li se va aplica celor ascultători. Fără astfel de fapte, salvarea este imposibilă.

[36] Ar trebui observat şi faptul că în 1902-1903 Biserica Prezbiteriană din Statele Unite ale Americii a adăugat două capitole la Mărturisirea Credinţei, împreună cu o Specificare Declarativă. Se pare că aceste adăugiri au fost făcute pentru a atenua duritatea teoriei predestinării, şi să se armonizeze cu scripturile care arată alegerea individuală şi necesitatea de fapte bune. Dar în încercarea de a face acest lucru, adăugirile contrazic de fapt materialul preexistent. Dacă adaugă aceste capitole, ei ar trebui să le şteargă pe cele dinainte pentru a evita contradicţii. Cu toate acestea, dacă ar face ştergerile necesare, ar elimina noţiuni ale teoriei predestinării în general. Deci le păstrează pe amândouă în dilema lor, contrazicându-se atât pe ei înşişi cât şi Biblia. Ei se află într-o dilemă pe care şi-au creat-o singuri. Noul material nu armonizează predestinarea cu Scripturile, totuşi, în încercarea de a se potrivi cu Scripturile, contrazice predestinarea. Atenuează doctrina până când dispare complet. Mai mult, o pun în pericol de moarte. De exemplu, Capitolul X,

Cuprins

Secţiunea 3, pagina 45, spune: „Copiii aleşi, care mor în copilărie, sunt regeneraţi şi salvaţi de Cristos prin spirit”. Dar Specificarea Declarativă spune la pagina 125 că aceasta „nu trebuie să fie considerată ca învăţătură că oricine moare în copilărie este pierdut. Noi credem că toţi cei care mor în copilărie sunt incluşi în alegere”. Biblia nu îi sprijină în această afirmaţie – Ezec. 9:6.

[37] Subiectul nu poate fi închis în acest punct, deoarece întrebări importante încă nu şi-au găsit răspunsul. Nu armonizează cei care cred în predestinare doctrina lor cu voinţa liberă a omului? Şi cum rămâne cu Esau sau Iacov, şi Faraon, Samson, Ieremia, Iuda, şi chiar şi Isus? Nu arată Biblia că ei şi mulţi alţii au fost predestinaţi? Sunt întrebări provocatoare, dar spaţiul nu ne permite decât să le amintim aici. Trebuie să ne amânăm răspunsul până la următorul nostru număr.

[Note de subsol]

Constituţia Bisericii prezbiteriene din Statele Unite ale Americii, publicată în 1952.

Citat din *Mărturisirea credinţei*, capitolul III, secţiunile 5,7, paginile 15-17.

Id., Capitolul V, secţiunea 4, pagina 22.

Id., capitolul III, secţiunea 1, pagina 3.

Id., capitolul VIII, secţiunea 8, pagina 40.

Id., capitolul XI, secţiunea 5, pagina 50.

Id., capitolul XI, secţiunea 5, pagina 50.

Id., capitolul XVII, secţiunea 1, pagina 65.

[Întrebări pentru studiu]

1. Cum acţionează împreună dreptatea şi iubirea şi cum nu acţionează?
2. Cum este înrudită astrologia cu predestinarea?
3. Ce credeau fariseii şi în ce problemă dificilă i-a aruncat aceasta?
4. Ce poziţie catolică s-a dezvoltat referitor la predestinare?
5. (a) În ce altă sursă şi-a găsit doctrina sprijin? (b) Cum este înrudită, în continuare, astrologia cu ea?
6. În ce măsură s-a simţit influenţa lui Calvin şi cum s-a răspândit doctrina?
7. Ce descoperă acum punctul de vedere catolic despre predestinare?
8. Ce învaţă prezbiterienii?
9. Îşi pot trage ei doctrina de la Pavel şi cum încearcă?
10. De ce predestinează Romani 8:29,30 o clasă în loc de individuali?
11. Întrebuinţarea pronumelor personale fac textul să se refere la individuali în loc de o clasă?
12. Cum exclude predestinarea Matei 22:14?
13. Ce întrebări se ridică de Efeseni 1:4,5 şi cum răspund prezbiterienii la ele, în mod confuz?
14. Cum este identificată „lumea” de la Efeseni 1:4,5, în mod scriptural?
15. De ce predestinarea clasei înainte de întemeierea lumii nu înseamnă că Dumnezeu a cunoscut dinainte căderea lui Adam?
16. Cum argumentează adepţii predestinării despre cartea vieţii şi cum se transformă aceasta într-un bumerang?

Cuprins

17. Ce observaţii despre nume sunt potrivite aici?
18. Ce fel de nume se află în cartea vieţii?
19. Cum putem avea numele în această carte, sau cum le putem avea şterse de acolo?
20. Ce este implicat în mărturisirea numelui cuiva şi cum trebuie să se trăiască la înălţimea acelor nume?
21. Cum este numit Isus în Scripturile Ebraice, deşi acel nume personal al lui nu se ală acolo?
22. În mod asemănător, cum sunt numiţi în cartea vieţii cei credincioşi?
23. Ce expresie restrictivă introduc prezbiterienii pentru a fugi de forţa versetului din Matei 22:14 şi ce spun ei despre cei răscumpăraţi?
24. Cum este 2 Petru 2:1-3 o lovitură împotriva predestinării?
25. Ce altceva arată că cei răscumpăraţi pot cădea?
26. Cum arată Pavel că cei răscumpăraţi pot cădea şi ce elimină orice restabilire a lor?
27. Ce spun prezbiterienii despre cei îndreptăţiţi, dar ce spune Biblia?
28. Cum vin prezbiterienii în conflict cu Biblia, referitor la cei sfinţiţi?
29. Ce anume arată că cei aleşi pot cădea, în contrazicere cu predestinarea?
30. Ce altceva mai demonstrează că este posibilă căderea clasei credincioase predestinate?
31. Ce texte tăgăduiesc predestinarea şi arată alegerea individuală?
32. Ce anume demască nebunia predestinării?
33. Cine poate câştiga salvare şi cum?
34. În ce moduri predestinarea nu se potriveşte cu procedurile lui Iehova şi pe ce bază culege omul?
35. Ce trebuie, totuşi, să ne amintim despre fapte?
36. Cum au încercat prezbiterienii să scape de dificultăţi şi cu ce rezultate?
37. Ce întrebări provocatoare rămân, dar ce să aşteptăm cu nerăbdare?

Tinereţea nu este un obstacol pentru slujire

UN SERV este cel care serveşte. Isus a clarificat aceasta în lecţia sa despre smerenie, cu ocazia cererii soţiei lui Zebedei ca celor doi fii ai săi, Iacob şi Ioan, să li se acorde locuri principale în împărăţia lui Cristos Isus. „Oricine vrea să fie mare între voi trebuie să fie slujitorul vostru şi oricine vrea să fie primul între voi trebuie să fie robul vostru. Aşa cum nici Fiul omului n-a venit ca să i se slujească, ci să servească şi să-şi dea sufletul ca răscumpărare pentru mulţi" – Mat. 20:20-28, *NW*.

Un slujitor al lui Dumnezeu, prin urmare, este cel care îl serveşte pe Dumnezeu. Ce vârstă trebuie să avem ca să fim unul din slujitorii lui Dumnezeu? Mulţi funcţionari au privit cu neîncredere când un slujitor care s-a prezentat înaintea lor, a declarat că s-a dedicat Creatorului său când era tânăr şi că a fost un slujitor de

Cuprins

când s-a dedicat. Poate un copil să fie slujitorul lui Dumnezeu sau tinereţea îl împiedică, în mod automat, să fie astfel? Ce arată scripturile şi faptele?

În primul rând, să observăm că Samuel a început să servească la templu imediat după ce a fost înţărcat. Şi când Dumnezeu a avut un mesaj pentru Israel despre un dezastru iminent, el nu şi-a trimis îngerul la vârstnicul Eli, nici la fiii săi maturi, deşi desfrânaţi, ci la băieţelul Samuel – 1 Sam. 2:12 - 3:19.

Şi ce putem spune despre Ieremia? Când Iehova i-a spus: „Te-am numit profet pentru naţiuni", el a răspuns: „Oh, Doamne Iehova! Priveşte, nu ştiu cum să vorbesc; căci sunt un copil". A acceptat Iehova scuza lui Ieremia? Nu, ci i-a răspuns: „Nu spune sunt copil, căci vei merge la cine te voi trimite şi vei vorbi ceea ce îţi voi porunci" – Ier. 1:5-7, *AS*.

Da, Scripturile Ebraice dau multe exemple despre slujitorii tineri ai lui Iehova Dumnezeu. Au fost şi David, Iosif, Iosia, Daniel şi însoţitorii săi. De asemenea, Scripturile Greceşti Creştine, în care primul şi principalul exemplu pentru noi este, bineînţeles, Isus Cristos. La vârsta de doisprezece ani el a fost găsit „în templu, stând în mijlocul învăţătorilor ascultându-i şi punându-le întrebări. Dar toţi cei care îl ascultau erau uimiţi de răspunsurile şi de înţelegerea sa" (Luca 2:46, 47, *NW*). Şi dacă s-ar argumenta că era o excepţie, fiind Fiul lui Dumnezeu, atunci, întrebăm noi, ce putem spune despre Timotei? El trebuie să fi fost foarte tânăr când şi-a început cariera de predicare, căci vreo zece ani mai târziu Pavel considera încă necesar să-l sfătuiască: „Nici un om să nu-ţi dispreţuiască tinereţea" – Fapte 16:1-3; 1 Tim. 4:12, *NW*.

Nu doar că slujitorii lui Iehova au astfel un bun precedent scriptural pentru activitatea lor de slujire în tinereţe, ci criticii lor sunt împiedicaţi să critice de consemnarea istoriei despre acest subiect. De exemplu, John Calvin, a fost recunoscut ca şi capelan la vârsta de doisprezece ani. Papa Pavel al III-lea şi-a ridicat nepotul, (da, e adevărat, *nepotul*) Alessandro Farnese la rangul de cardinal la vârsta de paisprezece ani. Papa Leo al X-lea a fost făcut stareţ când avea doar opt ani şi a devenit cardinal la vârsta de treisprezece. Papa Sixtus al V-lea (1585-1590) l-a desemnat pe strănepotul său Alessandro cardinal la vârsta de paisprezece ani.

De asemenea, în timpurile moderne, de nenumărate ori citim despre slujitori tineri servind la amvoane. Poate cel mai senzaţional exemplu a fost cel al fiului de patru ani al unui preot din California, care a predicat în 1948, 1949. De fapt, datorită faptului că acest copil-slujitor a oficiat o ceremonie de căsătorie, a fost introdusă în legislaţia din Missouri o lege care interzicea slujitorilor mai mici de şaptesprezece ani să oficieze căsătorii. Legea, totuşi, a fost anulată, în baza faptului că încălca libertatea religioasă.

Ce implică să fi un slujitor al lui Iehova Dumnezeu în prezent? Dedicare faţă de Iehova, cunoştinţă despre Cuvântului Său, dorinţă şi abilitate de a o transmite celorlalţi şi credincioşie, în ciuda împotrivirii. Faptul că o persoană nu trebuie să fie adultă pentru a avea aceste calificări este evident din următorul raport primit de la un reprezentant de călătorie al Societăţii Turnul de Veghere, ce serveşte în Coasta de Aur:

Cuprins

„La sosirea mea în micul oraş de pe coastă Senya Beraku, am întâlnit un frate tânăr de aproximativ treisprezece ani, care avea un ochi plin de sânge. Când a fost întrebat care era cauza, el ne-a povestit experienţa sa. El a venit în contact cu adevărul, prima dată, cu doi ani în urmă, urmărind un coleg mai mare de clasă până la Sala Împărăţiei martorilor lui Iehova. După un timp acel coleg şi-a pierdut interesul, dar nu şi el. În curând s-a alăturat fraţilor în predicarea din casă în casă. Mama sa murise şi tatăl său era plecat să lucreze în Ivory Coast, iar el stătea cu bunica şi mătuşa sa, care în mod repetat îl băteau pentru a-i descuraja activitatea, dar în zadar. De două ori el a fost împiedicat să participe la o adunare a martorilor lui Iehova unde spera să fie botezat, dar doar ascunzându-i hainele. În ziua când l-am întâlnit el se pregătise să ni se alăture în activitatea de predicare în grup, când mătuşa sa a pus mâna pe el şi cu câţiva băieţi l-a culcat la pământ şi l-au bătut. După ce a fost bătut, el i-a întrebat dacă aceasta era tot ce puteau să-i facă şi apoi a plecat să se întâlnească cu noi pentru mărturie. Această bătaie era explicaţia ochiului său plin de sânge”.

„Oamenii râd de faptul că merge din casă în casă, numindu-l *asempfo,* ceea ce înseamnă „cel care aduce vestea cea bună”. El le spune calm că apreciază acest nume, căci aceasta este, într-adevăr, ceea ce este el, apoi îi întreabă de ce nu doresc să devină şi ei *asempfos,* purtători ai veştii bune?

„Ei îi spun că el ar trebui să fie la şcoală în loc să predice, la care el răspunde arătând urgenţa mesajului. Adevărul este că deşi are activităţi de serviciu, el este şeful clasei la şcoală. Răspunsurile sale sunt atât de pline de tact şi inteligente că unii sunt indignaţi, iar alţii sunt uimiţi că asemene răspunsuri vin de la un băiat ca el. Când merge din uşă în uşă geanta sa în care ţine literatură din Biblie practic îl trage în jos, el fiind atât de mic.

„Devreme, într-o dimineaţă de duminică, l-am botezat şi imaginaţi-vă bucuria lui că în sfârşit era capabil să simbolizeze şi să-şi declare public dedicarea faţă de Iehova”.

Câţi slujitori creştini, maturi ca vârstă, manifestă asemenea înţelegere, zel şi integritate? Întradevăr, nu vârsta, ci roadele hotărăsc dacă cineva este sau nu slujitorul lui Dumnezeu. Vârsta nu este un obstacol pentru slujire.

FIŢI ATENŢI LA FARISEI!

„APOI Isus le-a vorbit mulţimilor şi discipolilor, zicând: ‚Cărturarii şi fariseii s-au instalat pe locul lui Moise. Prin urmare, tot ceea ce vă spun ei faceţi şi respectaţi, dar nu după faptele lor, căci ei spun, dar nu fac’” – Mat. 23:1-3, *NW*.

Cuprins

Aceste cuvinte ale lui Isus Cristos, Mesia şi Profetul despre care a vorbit Moise, identifică în mod clar fariseii ca oameni care şi-au luat autoritate. Ei s-au instalat pe locul lui Moise. Iehova Dumnezeu i-a dat Legea lui Moise ca şi îndrumător şi lege pentru poporul israelit. Faptul că fariseii s-au instalat pe locul lui Moise înseamnă că ei mărturiseau că erau învăţătorii legii lui Dumnezeu, ai Legii scrise, aşa cum a fost dată lui Moise, conţinută în Scripturile Ebraice. Aceasta însemna că ei trebuiau să întoarcă poporul israelit la Iehova Dumnezeul lor.

Dacă fariseii şi poporul respectau Legea de la Dumnezeu, cu siguranţă, un asemenea popor era binecuvântat şi în armonie cu voinţa şi scopul lui Iehova. Dar s-a întâmplat aşa? Faptele şi relatarea Bibliei arată că naţiunea Israel n-a fost binecuvântată de Dumnezeu sub farisei şi învăţătura lor. Propriile cuvinte ale lui Isus ne spun că poporul nu se putea încrede în aceşti pretinşi învăţători ai Legii. De ce nu? Cine erau aceşti fariseii? Cum au putut ei ‚să se instaleze pe locul lui Moise?' De ce a avertizat Isus poporul şi discipolii săi să nu-i urmeze?

O scurtă istorie a acestor oameni ne va oferi cadrul potrivit pentru acţiunea care a avut loc între ei şi Isus când era pe pământ. Numele de fariseu, care înseamnă *separat*, este nota cheie a acestui grup de oameni religioşi. Cândva în secolul al doilea înainte de Cristos a venit în existenţă acest grup, ca susţinători ai exclusivităţii evreieşti. Mulţi istorici îi leagă de Hasidim, fiind descrişi ca „bărbaţi puternici din Israel, toţi aceştia fiind devotaţi legii în mod voluntar". În prima parte a aceluiaşi secol Antioh Epifanul, prinţul Seleucid al Siriei care avea control asupra Palestinei, a interzis iudaismul şi în locul său a încercat să impună evreilor obiceiurile şi tradiţiile populare greceşti. De fapt, el le-a interzis evreilor, sub pedeapsa cu moartea, respectarea regulilor religioase ordinate în Legea lui Moise, chiar interzicându-le să ţină sabatul. În timp ce unii evrei s-au supus acestui decret şi s-au întors spre obiceiuri elene, alţii s-au revoltat. La această revoltă numită războiul macabeean s-au alăturat cei care respectau strict legea. Mulţi dintre evreii zeloşi au murit mai degrabă decât să încalce legea sabatului. Aderarea lor la lege corespundea cu cea a cărturarilor Israelului, care au fost şi erau oameni cu influenţă asupra deciziilor în chestiuni legate de lege şi multele tradiţii pe care le impuneau poporului evreu.

Fariseii n-au devenit cunoscuţi cu acest nume până în timpul prinţului macabeean evreu John Hyrcanus, la sfârşitul secolului al doilea î.C. Fariseii nu erau de acord cu influenţa elenă care afecta atât de mulţi evrei. Ei erau hotărâţi ca ei, cel puţin, să nu fie contaminaţi de cultura, literatura şi comerţul grec. Ei s-au separat complet de asemenea influenţe. Au devenit foarte exclusivişti. Au luat o atitudine „mai bun decât tine", au devenit formali şi foarte făţarnici. Ei interpretau amănunţit legea şi o deformau. Exagerau aşteptările împlinirii profeţiei şi acordau o atenţie strictă şi literală actelor obişnuite de închinare, ritualurilor şi ceremoniilor exterioare, dincolo de cerinţele legii, aşezând tradiţiile oamenilor cu influenţă, în vârstă, la egalitate cu Scripturile scrise inspirate. În loc să ţină pasul cu timpul şi să vorbească limba internaţională de atunci, greaca, ei ţineau la limba aramaică, pe care evreii o învăţaseră în captivitatea babiloniană, cu mulţi ani în urmă.

Cuprins

Această separare nu i-a făcut foarte populari pe farisei şi după moartea lui Hyrcanus, fiul său Alexander Jannaeus i-a persecutat în mod deschis ca o sectă şi chiar a mers până la a-i trece pe mulţi prin sabie. În timpul domniei sale ca mare preot macabeean al evreilor poporul a fost dezbinat de multele neînţelegeri interne dintre cele două grupări, fariseii şi potrivnicii saduchei. Dar soarta s-a întors în favoarea fariseilor, când în anul 78 î.C. Alexandra, soţia şi succesoarea lui Alexander Jannaeus, i-a favorizat pe farisei. Ea a recunoscut, cu abilitate, că forţa fizică era lipsită de putere împotriva convingerii religioase zeloase şi astfel le-a oferit recunoaştere oficială. Aceasta i-a pus pe farisei în situaţia de a-şi consolida puterea, şi ei au jucat un rol major şi cu influenţă în viaţa religioasă a poporului Israel din acel timp înainte.

TRADIŢIE ADEMENITOARE

Puţina independenţă pe care o aveau evreii sub macabeeni a fost scurtă, totuşi. În anul 63 î.C. legiunile romane băteau la porţile Ierusalimului, cucerind oraşul. De atunci până la apariţia lui Isus pe scenă evreii au mocnit pierzându-şi libertatea politică. Mândria lor naţională a fost din nou rănită. Ei erau înclinaţi să se întoarcă de la realitatea zilei şi să locuiască în gloriile trecutului, înapoi în istoria lor ca naţiune cândva puternică. Ei au dezvoltat din ce în ce mai mult o înălţare interioară şi o mândrie spirituală care i-a făcut să privească cu dispreţ la cei care nu erau evrei şi nu erau pe aceeaşi linie cu legea lor tradiţională. Fariseii, mai ales, au continuat să cuprindă poporul în mocirla legii şi a tradiţiei orale pe care o dezvoltaseră. În tot acest timp, romanii care domneau asupra lor, folosind guvernatori sau regi locali, nu erau interesaţi sau îngrijoraţi să se amestece în religia evreilor. Ei nu-i înţelegeau pe evrei şi doar încercau să menţină *Pax Romana* sau pacea romană cât de bine puteau.

Aceşti farisei erau atunci cei care se instalaseră în locul lui Moise. Ei cunoşteau legea, erau oameni cu influenţă, unii dintre ei găsindu-se în Curtea Supremă a evreilor, Sinedriul (Fapte 23:6, *NW*). Mulţi dintre oamenii învăţaţi ai timpului erau în rândurile lor şi erau foarte respectaţi de popor: „Dar un om s-a ridicat în Sinderiu, un fariseu pe nume Gamaliel, un învăţător al Legii respectat de toţi oamenii” (Fapte 5:34, *NW*). Aflându-se într-o asemenea poziţie proeminentă precum fariseii, şi având încrederea poporului, ei erau într-o poziţie excelentă să înveţe poporul despre Cuvântul lui Iehova. Dar în loc să facă aceasta ei rătăceau departe de adevăr, atât de departe, într-adevăr, că atunci când a venit timpul ca Iehova Dumnezeu să-şi trimită mesagerul, pe Ioan Botezătorul, pentru a pregăti calea celui mai mare decât Moise, ei au respins avertismentul şi sfatul lui Iehova: „Dar fariseii şi cei versaţi în lege au desconsiderat sfatul lui Dumnezeu pentru ei şi nu au fost botezaţi de el [Ioan]” (Luca 7:30, *NW*). Nu e de mirare, atunci, că Isus le-a spus discipolilor săi, mai târziu: „Căci vă spun că dacă dreptatea voastră nu va fi mai mare decât cea a cărturarilor şi a fariseilor, nu veţi intra, sub nici o formă, în împărăţia cerurilor” – Mat. 5:20, *NW*.

Cuprins

Mai exact, de ce au desconsiderat fariseii sfatul lui Dumnezeu este ilustrat în mod corespunzător în Marcu 7:1-13: „Atunci fariseii şi unii dintre cărturarii care veniseră de la Ierusalim s-au adunat înaintea lui. Şi, când i-au văzut pe unii dintre discipolii săi mâncând cu mâinile murdare, adică nespălate — pentru că fariseii şi toţi evreii nu mănâncă fără să-şi spele mâinile până la cot, respectând tradiţia bătrânilor cu influenţă, iar când se întorc de la piaţă nu mănâncă fără să se cureţe prin stropire. Şi sunt multe alte tradiţii pe care le-au primit ca să le respecte: cufundarea în apă a paharelor, a urcioarelor şi a vaselor de cupru, — aceşti farisei şi cărturari l-au întrebat: ‚De ce discipolii tăi nu se comportă potrivit tradiţiei bătrânilor cu influenţă, ci mănâncă cu mâinile murdare?' El le-a zis: ‚Bine a profeţit Isaia despre voi, ipocriţilor, după cum este scris: «Poporul acesta mă onorează cu buzele, dar inima lor este departe de mine. În zadar mă respectă ei, fiindcă învaţă ca doctrine porunci ale oamenilor». Voi respectaţi tradiţia oamenilor, lăsând la o parte porunca lui Dumnezeu'".

Cu siguranţă, nu există lege în Legea lui Moise care să spună că un om trebuie să-şi spele mâinile înainte să mănânce. Aceasta era strict o tradiţie sau poruncă a religiei fariseilor, nu o lege a lui Iehova Dumnezeu. Apoi, pentru a arăta cum fariseii religioşi au dat la o parte legea lui Dumnezeu pentru propria lor doctrină, Isus a continuat să spună: „Voi daţi la o parte, cu abilitate, porunca lui Dumnezeu, ca să vă păstraţi tradiţia. De pildă, Moise a zis: ‚Onorează-i pe tatăl tău şi pe mama ta' şi: ‚Cine îşi insultă tatăl sau mama să sfârşească în moarte'. Dar voi ziceţi: ‚Dacă un om îi spune tatălui sau mamei lui: Orice lucru pe care-l am cu care ţi-aş putea fi de folos este corban (adică un dar dedicat lui Dumnezeu), nu-l mai lăsaţi să facă nimic pentru tatăl sau pentru mama lui şi astfel daţi la o parte cuvântul lui Dumnezeu pentru tradiţia voastră, pe care o transmiteţi altora. Şi faceţi multe lucruri asemănătoare" – *NW*.

Este evident din cuvintele lui Isus de mai sus că fariseii erau interesaţi de „darul" dedicat lui Dumnezeu (adică de templul fariseilor). Biblia vorbeşte despre aceşti oameni ca iubitori de bani; şi aceasta a fost o ocazie pentru Isus să le spună fariseilor în termeni clari: „Vai de voi, călăuze oarbe, care ziceţi: ‚Dacă cineva jură pe templu, nu este nimic, dar, dacă cineva jură pe aurul din templu, este obligat să-şi ţină jurământul'. Nebuni şi orbi! Ce este, de fapt, mai mare: aurul sau templul, care sfinţeşte aurul?" – Mat. 23:16, 17; Luca 16:14, *NW*.

În chestiunea judecăţii şi a credincioşiei, Cuvântul lui Iehova cerea ca cei care se mărturiseau a fi lideri şi învăţători trebuiau să fie drepţi şi adevăraţi. Fariseilor, din păcate, le lipsea aşa ceva, şi Isus i-a tras la răspundere pentru aceasta. „Vai de voi, cărturari şi farisei, ipocriţilor! Pentru că voi daţi zeciuială din mentă, din mărar şi din chimen, dar neglijaţi lucrurile mai importante ale Legii, anume: dreptatea, mila şi credincioşia" – Mat. 23:23, *NW*.

DOCTRINĂ PERICULOASĂ

Având în vedere aceste lucruri descoperite de Isus şi multe altele descoperite de el despre farisei, ce urmare a avut calea lor de acţiune asupra poporului în general?

Cuprins

Isus a răspuns în continuare la aceasta: „Vai de voi, cărturari şi farisei, ipocriţilor! Pentru că voi închideţi împărăţia cerurilor înaintea oamenilor. Nici voi nu intraţi şi nici pe cei ce se îndreaptă într-acolo nu-i lăsaţi să intre" (Mat. 23:13, *NW*). Chiar unii din conducători credeau în Isus şi în ceea ce spunea el, dar le era frică de farisei, care puteau să-i distrugă social. „Şi chiar mulţi dintre conducători şi-au pus de fapt credinţa în el, dar din cauza fariseilor nu-l mărturiseau, ca să nu fie daţi afară din adunare, căci au iubit gloria oamenilor mai mult decât gloria lui Dumnezeu" – Ioan 12:42, 43, *NW*.

Din dovezile din Biblie despre farisei putem deduce că ei erau periculoşi. Periculoşi nu doar pentru că se împiedicau pe ei înşişi să beneficieze de favoarea lui Dumnezeu, dar întorceau şi alţi mii şi mii de oameni pe calea distrugerii. Fariseii spuneau că ei învăţau adevărul. Isus Cristos a spus că ceea ce învăţau ei era greşit şi ducea la moarte (Mat. 23:27, 28, 33, *NW*). Prin urmare, Isus şi-a avertizat apostolii şi discipolii: „Fiţi atenţi şi păziţi-vă de aluatul fariseilor şi al saducheilor!" Când discipolii nu au înţeles, la început, ce vroia să zică, Maestrul a clarificat pentru ei. „Atunci au înţeles că le spusese să se păzească nu de aluatul de pâine, ci de învăţătura fariseilor şi a saducheilor" – Mat. 16:6, 12, *NW*.

Până în prezent sunt mulţi oameni care şi-au asumat să fie învăţători declaraţi ai Cuvântului lui Dumnezeu, şi care învaţă, totuşi, exact contrariul adevărului. Există o singură cale de a-i determina pe cei care au în minte interesele lui Dumnezeu. Aceasta este înregistrată la Isaia 8:20, *AS:* „La lege şi la mărturie! Dacă ei nu *vorbesc potrivit acestui cuvânt, cu siguranţă nu va mai fi dimineaţă pentru ei". Dacă, astăzi, oamenii nu învaţă despre promisa lume nouă a lui Iehova Dumnezeu, ca fiind singura speranţă a omenirii; dacă ei nu demască prezentul sistem ca fiind al lui Satan Diavolul, dumnezeul ei, nici nu avertizează toate persoanele dispuse spre dreptate să fugă din acesta în organizaţia lui Dumnezeu, atunci ei nu învaţă adevărul şi lumina. Fiţi atenţi la ei şi la învăţătura lor. Rămânând cu asemenea călăuze oarbe poate să vă ducă doar la moarte şi nimicire - Mat. 15:14, NW.*

Călăuza sigură

● „Nu este suficient", spunea publicaţia londoneză *Catholic Herald,* din 5 februarie, „să respingem acuzaţia potrivit căreia catolicii nu au voie să citească Biblia cu replica că li se permite şi sunt încurajaţi să facă aceasta. Respingerea va fi efectivă doar când catolicii chiar vor citi şi vor iubi Biblia şi vor arăta aceasta prin deprinderea minţii lor, întoarcerea limbii şi mai presus de toate, prin acea apreciere interioară a doctrinei şi a vieţii spirituale care se dezvoltă cel mai bine când este hrănită din Biblie". Există o provocare! Nimeni nu va crede că aceşti catolici chiar sunt încurajaţi să citească Biblia până când nu o vor citi. Poate că aceasta nu le place, totuşi, întotdeauna, căci studiul sârguincios va dovedi că religiile actuale au făcut adăugiri la doctrina adevărată, la fel de amănunţit cum au făcut fariseii din vechime. Cu toate acestea, valoarea sa stă în faptul că oferă eliberarea de ademenire, demascarea călăuzelor oarbe şi încercarea sigură pentru adevărata doctrină.

Cuprins

Închinarea adevărată în Nyasaland şi Rhodesia de Sud

Continuarea raportului făcut de preşedintele Societăţii Turnul de Veghere, N. H. Knorr, despre călătoria sa prin Africa

După ce am părăsit Johannesburg, următoarea noastră oprire a fost în Blantyre, principalul oraş comercial din Nyasaland. Datorită multelor străzi de curând asfaltate şi a noilor clădiri, înfăţişarea generală a oraşului Blantyre s-a îmbunătăţit considerabil de la ultima noastră vizită, cu cinci ani în urmă. Cu toate acestea, problemele despre împingerea înainte a mesajului Împărăţiei rămân aceleaşi. Fraţii europeni trebuie să-i ajute pe africani să dobândească o înţelegere mai clară despre Scripturi şi în activităţile lor de organizare, de aceea Societatea încearcă de câţiva ani să trimită acolo mai mulţi fraţi europeni. Dar chiar dacă acest lucru nu a fost permis până în prezent, lucrarea a mers înainte bine, numărul martorilor sărind de la 4.918 la 11.244.

Pe 18 decembrie au început adunările din Nyasaland. Fratele Henschel le-a servit fraţilor adunaţi la Limbe, exact la periferia oraşului Blantyre, în timp ce eu, însoţit de fratele McLuckie, servul de filială, am zburat spre Lilongwe, unde avea loc o altă adunare.

Pentru adunarea de la Lilongwe fraţii au construit un adăpost mare, lung de peste o sută de yarzi şi lat de treizeci de yarzi, care oferea protecţie de soare, şi oarecum de ploaie, acesta având un acoperiş triunghiular. Au fost prezente 2.500 persoane şi au avut un timp foarte plăcut. Unii veniseră de la distanţe mari, câţiva chiar de la graniţa cu Rhodesia de Nord. Ei au fost foarte ordonaţi şi atenţi. Martorii lui Iehova din Nyasaland sunt paşnici şi nu provoacă probleme. Nu se angajează în politică, de nici un fel, ci îşi centrează speranţa spre împărăţia lui Dumnezeu.

În timp ce eu expuneam două cuvântări fraţilor din Lilongwe, fratele Henschel vorbea unui auditoriu de aproximativ 4.000 persoane la Limbe, într-un minunat crâng de mango. În locul acesta doar platforma, înălţată pe stâlpi de bambus, la vreo opt picioare deasupra pământului, era acoperită. Martorii s-au adunat în formă de oval, stând jos pe pământ. Trebuie să amintim că în ambele locuri cântările au fost neobişnuit de plăcute.

După ce m-am adresat adunării la Lilongwe a trebuit să mă grăbesc înapoi pentru adunarea publică de la Limbe, care trebuia să înceapă la ora cinci. Deşi călătoria mea de întoarcere a fost cumva întârziată din cauza unei furtuni, vremea la Limbe a fost minunată toată ziua şi acum se adunaseră 5.000 persoane în aer liber pentru a asculta lectura publică. Mai târziu, seara, am expus aceeaşi cuvântare la Town Hall, pentru beneficiul europenilor, dintre care au participat 35. La ambele adunări oamenii au manifestat un interes profund în ce se spunea despre necesitatea urială ca oamenii să se gândească acum la calea lui Dumnezeu.

În ziua următoare le-am servit fraţilor din Limbe, în timp ce fratele Henschel a zburat spre Lilongwe şi acolo a expus cuvântarea publică pentru 3.000 persoane. Astfel numărul celor care au ascultat lecturile publice din Nyasaland a urcat la 8.000. În timpul adunării fraţii au fost încurajaţi să se grăbească în lucrare şi cei ce erau încă analfabeţi au fost îndemnaţi să înveţe să citească şi să scrie. Deşi există analfabetism printre fraţi, acesta este mai mic decât este în ţară, ca întreg.

În timp ce mă aflam în Nyasaland am avut oportunitatea să stau de vorbă cu funcţionarii guvernamentali de la Zomba despre mai mulţi europeni ca supraveghetori şi despre permisiunea ca unii misionari să intre în ţară. Este greu de spus care va fi rezultatul, dar indiferent de ce va face guvernul, dacă scopul lor este să împiedice adevărul să ajungă la oameni sau să slăbească zelul martorilor lui Iehova, ei vor da greş. În cinci ani numărul martorilor mai mult decât s-a dublat şi pentru următorii cinci ani ne putem aştepta la o creştere asemănătoare.

Pentru a ajunge la Blantyre în primul rând a trebuit să închiriem un mic avion şi am folosit acelaşi avion să ne întoarcă la Salisbury, Rhodesia de Nord, următoarea noastră oprire. Aeronava era un biplan cu două motoare, cu acoperiş. Pilotul, ce nu mai fusese în Nyasaland, nu era familiar cu amplasamentul munţilor şi astfel, având în vedere norii joşi, a hotărât să urmeze ruta şerpuită. Era ca şi cum conduceai o maşină cu o sută de mile pe oră, luând toate curbele.

Ţinutul se înălţa, dar norii nu. La câteva mile înainte vedeam că norii se întâlneau cu pământul. După ce am atins pentru o vreme vârful copacilor, cu norii periind partea de sus a avionului, în cele din urmă n-a mai rămas altceva de făcut decât să ne întoarcem la aeroport. A fost o călătorie sălbatică de 30 de minute. Pe la ora 9:30, o oră mai târziu, vântul şi soarele au făcut norii să se ridice şi astfel am pornit din nou. Urmând o rută diferită şi zburând printre două straturi de nori am putut să ne croim drum spre Rhodesia de Nord.

Adunări la Rhodesia de Nord

Când am sosit la Salisbury congresul era deja în curs. Am fost deosebit de încântaţi să vedem 163 persoane prezente, toţi europeni. Când am mai avut o adunare în Salisbury, cu cinci ani înainte, au fost prezenţi doar opt europeni. Până de curând era de-a dreptul dificil să stârneşti interesul europenilor în lucrarea martorilor lui Iehova. Dar chiar şi în minunatul ţinut al Rhodesiei de Nord există îngrijorări care-i deranjează pe cei care au o inimă bună şi aceştia încep să caute o speranţă. Populaţia constă din 120.000 europeni şi 2.000.000 africani.

La scurt timp după ce am sosit la această adunare a trebuit să plec pentru a mă adresa adunării africanilor. Aceasta necesita o călătorie de aproape cinci mile spre Harari Native Township. I-am găsit pe fraţi stând pe jos, pe o mare parcelă de teren în aer liber şi ascultându-i pe trei vorbitori. Unul vorbea în cinyanja, unul în cishona şi unul în zulu, unul după altul oferind aceeaşi informaţie. Deşi nu înţelegeam ce spuneau, simţeam că spiritul lui Iehova se manifesta în mijlocul acestor oameni.

Cuprins

După ce am început să mă adresez adunării eu însumi am văzut că vechiul obicei al surorilor ce stăteau la stânga vorbitorului şi fraţii în centru şi la dreapta era treptat abandonat printre martorii lui Iehova şi din ce în ce mai multe soţii stăteau cu soţii lor. Era o privelişte minunată, aceşti 7.300 fraţi africani, care se adunaseră din toate părţile Rhodesiei de Nord, bucurându-se din plin de adunarea lor. Cerul a fost senin pe toată desfăşurarea adunării.

Duminică 280 fraţi africani au fost cufundaţi într-un râu şi 17 fraţi europeni într-un bazin de înot din Salisbury. În timp ce fratele Henschel se adresa auditoriului de fraţi europeni, dimineaţa, eu expuneam cuvântarea publică africanilor şi au fost 11.000 participanţi. Mai târziu, ziua, când fratele Henschel şi cu mine ne-am adresat din nou africanilor, cel puţin 15.000 persoane s-au adunat.

Duminică după amiaza a avut loc adunarea publică pentru europeni şi au participat 250, ceea ce a fost excelent. Toată lumea a fost încântată de rezultate, căci aproape jumătate din auditoriul african şi 100 europeni participaseră la adunările publice, datorită înştiinţării foarte intensive a lecturilor.

Un lucru care i-a impresionat pe africani, poliţia şi pe europenii care au observat adunarea din Africa a martorilor lui Iehova a fost că aici veniseră africani din diferite triburi, din toate părţile ţării, şi totuşi n-au existat neînţelegeri, lupte, vărsare de sânge. Pentru mulţi care nu erau martori ai lui Iehova acest lucru părea aproape incredibil.

În Rhodesia de Nord martorii lui Iehova africani sunt recunoscuţi de mulţi europeni ca oameni foarte buni de angajat. De exemplu, şeful unui frate african, un inginer la calea ferată, a încercat să se descotorosească de frate, şi chestiunea a ajuns în atenţia şefului de gară. Singurul motiv oferit pentru care vroia ca acesta să fie concediat era că era martor al lui Iehova. Şeful de gară a înaintat chestiunea până la administratorul căilor ferate şi l-a întrebat ce să facă. Administratorul a răspuns: „Avem sute de martori ai lui Iehova care lucrează aici în Bulawayo şi sunt cei mai buni băieţi. Nu-l concedia pe băiatul acesta!” Aşa că ei l-au păstrat pe frate şi l-au pus sub supravegherea unui alt şef.

La Shabani fraţii oferă o extraordinară mărturie despre adevăr. Principalul manager al campusului spunea: „Acum un an nu i-aş fi lăsat pe reprezentanţii Turnului de Veghere în campus, dar acum îmi dau seama că băieţii voştri sunt cei mai buni pe care-i avem. Cu timpul îi punem în poziţiile cu cea mai mare responsabilitate”. Managerul minei a emis recent un comunicat către toţi angajatorii europeni în care se spunea că tuturor africanilor care sunt martori ai lui Iehova, ce lucrează sub conducerea lor, să li se dea voie să meargă la adunările lor, şi aceasta chiar dacă lucrează în ture. Când compari cei 10.315 martori din Rhodesia de Nord din prezent, cu cei 3.044 din 1947 vei aprecia ce mare creştere a avut loc acolo.

Lucrarea se dezvoltă aşa de rapid aici încât pare recomandabil să cumpărăm o casă într-o parte minunată a oraşului Salisbury, care se poate numi oraşul-rege al Africii Centrale, pentru a-i găzdui pe misionari şi biroul de filială. S-au făcut aranjamente ca fraţii europeni să ofere o supraveghere personală mai mare adunărilor africane şi o instruire mai atentă reprezentanţilor africani de călătorie ai

Cuprins

Societăţii, cunoscuţi ca servi de circuit. Deşi există o pace şi o unitate remarcabile în mijlocul martorilor lui Iehova, fraţii noştri africani sunt foarte nerăbdători să continue să se îmbunătăţească. Perspectivele de expansiune teocratică în Rhodesia de Nord sunt foarte promiţătoare.

Biblia

Este cea mai vândută carte a tuturor timpurilor. Este cartea din luna fiecărei luni a anului, din fiecare an al calendarului. Este actuală tot timpul, niciodată depăşită, şi oricât ar costa este nepreţuită, căci aduce alinare celor bolnavi, mângâiere celor întristaţi, tărie spirituală pentru cei puternici. Dă speranţă celor săraci, smerenie celor mândri. Atinge inima regelui şi a omului de rând. A fost scrisă pentru toţi oamenii, din toate naţiunile, din toate timpurile. Arată calea spre bogăţia spirituală ce nu poate fi impozitată niciodată şi spre dividende spirituale ce nu vor dispărea niciodată. Este distribuitor de viaţă pentru cei care-i urmează sfatul; este semnalul ce nu dă greş pentru a-i călăuzi pe oameni spre acea lume nouă a dreptăţii unde nu vor exista lacrimi, dezamăgire sau moarte. Este manual de libertate, călăuza vieţii. Să-i studiem învăţăturile, să-i urmăm sfatul şi să trăim; căci ‚aceasta înseamnă viaţa veşnică, să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat şi pe cel pe care l-ai trimis Tu, Isus Cristos'.

Ce i s-a întâmplat religiei?

Conform publicaţiei *Christian Herald* şi *Reader's Digest,* „cea mai importantă lipsă a noastră" este „ prea puţină … credinţă în Dumnezeul cel Atotputernic". Este acest punct de vedere împărtăşit de ceilalţi? Da. „Religia anemică" şi „declinul bisericilor" au fost descrise de *Episcopal Churchnews* şi de publicaţia din Manchester, *Guardian*. Un articol din *Woman's Day* a protestat furios la cuvintele copiilor că ei nu vorbesc niciodată despre Isus la şcoala de duminică, şi tineretul „creştin" a fost „găsit vinovat la ‚proces' de ignoranţa Bibliei", potrivit publicaţiei *Sun,* din Baltimore.

Publicaţia din Milwaukee, *Journal,* a raportat despre o cerere foarte neobişnită a liderilor uniunii muncitoare pentru un studiu despre genul de credinţă religioasă, necesară pentru a satisface condiţiile şi problemele vieţii contemporane. Spunea că puţini lideri din guvern, business, jurnalism, educaţie, arte, organizaţii ale muncitorimii şi ţăranilor, între treizeci şi cincizeci de ani, au o legătură mai mult formală cu o biserică sau o sinagogă.

Un articol din *Collier's* cita un fermier în vârstă care recunoştea: „Doar Dumnezeu mai poate salva lumea acum". Dumnezeu? Da! Dar înseamnă aceasta religiile de astăzi? Nu! De fapt religia din prezent este responsabilă pentru lipsa credinţei în Atotputernicul Dumnezeu, pentru că a acceptat responsabilitatea pentru învăţarea acestei credinţe. „Rev." Bisericii Congregaţionale din

Cuprins

Basingstoke, Anglia, David Glyn Evans, spunea, pe 19 august, 1951: „Dacă mâine ar fi aruncaţi sorţii, atunci biserica adormită ar trebui să fie aruncată peste bord"; şi a subliniat faptul că în timpul ultimilor treizeci de ani numai bisericile congregaţionale din Anglia au pierdut mai mult de 100.000 de membri.

Eşecul religiei de astăzi a fost arătat de un articol din *Christian Century* din 27 februarie, 1952, în care se spunea: „Există o impresie în străinătate că religia în primul şi în ultimul rând este ceva mângâietor şi confortabil. Creştinismul din secolul al douăzecilea a pierdut nota imperioasă. Pentru majoritatea dintre noi în el nu găsim crucea, abstinenţa, subjugarea cărnii în interesul spiritului. Oamenii nu sunt făcuţi să simtă când privesc la biserică şi programul său, că acest creştinism este un crez pentru eroi sau că a-l îmbrăţişa înseamnă ‚să trăieşti periculos'. Este extrem de îngrijorător să împăcăm statul şi lumea complet şi să avem grijă de ele. … Omul de pe stradă are puţine motive să cugete că aceşti creştini reprezintă un grup de oameni însărcinaţi să întoarcă lumea cu susul în jos pentru a o îndrepta. Dar aceasta era impresia generală despre creştini în primul secol. Atunci însemna ceva să fii creştin, şi te costa ceva. Nimeni din anul 30 A.D. până în anul 313 A.D. nu gândea despre creştinism că era o religie confortabilă. Era un crez pentru eroi".

Aşa cum în politică se vorbeşte mult despre pace, la fel în religie se vorbeşte mult despre faptul ca biserica să înceapă să devină din nou militantă, dar acest scop nu reuşeşte mai mult decât visele făcătorilor de pace. În schimb, bisericile preferă să placă oamenilor care le oferă bani, onoare, recunoaştere politică şi „respect", ceea ce primii creştini nu au avut şi nu au căutat niciodată, având în locul acestora lucruri mult mai valoroase.

Ilustrând în continuare acest eşec chiar al membrilor bisericii de a arăta interes suficient pentru religia lor, de a ieşi de fapt din rând şi a lucra pentru ea, publicaţia *The Churchman* din iunie comenta: „Deşi creştinismul a fost întemeiat de un laic ne-a luat mulţi ani pentru a realiza că am privat laicul de poziţia de înaltă demnitate pe care o avea el în biserica timpurie, când toţi creştinii erau o preoţie regală". Dar acea discuţie din revistă despre câţiva care să obţină autorizaţii de cititori laici este o propunere care încă nu-şi atinge scopul să ofere „un grup de oameni însărcinaţi să întoacă lumea cu susul în jos pentru a o îndrepta".

Liderilor religioşi le-ar plăcea să dea vina pe popor sau pe comunism pentru degradare morală, aşa cum a făcut cardinalul Spellman, la Congresul de euharistie din Spania, anul trecut. Dar ei nu pot face aceasta! Oamenii sunt responsabili de multe lucruri, comunismul este responsabil pentru multe altele, dar liderii religioşi sunt cei responsabili pentru deteriorarea religiei din prezent. Ei au atenuat închinarea curată, şi-au înălţat propriul prestigiu, au fraternizat cu politica şi guvernul corupte. Ei au învăţat teoriile şi tradiţiile lor, în locul Cuvântului lui Dumnezeu, şi drept rezultat religiile lor au devenit anemice.

Misionari şi „misionari"

Când a fost pe pământ, Isus Cristos a muncit din greu şi mult pentru a aduce oamenilor cu bunăvoinţă mângâierea adevărului despre Cuvântul şi Împărăţia

Cuprins

Tatălui Său şi la fel au făcut apostolii şi discipolii lui (Marcu 6:30-34; Luca 8:1; Ioan 4:6,34). În aceasta ei au primit împotrivire din partea unor clerici făţarnici, lacomi şi leneşi, care nu doar că au refuzat să intre în Împărăţie, dar s-au şi opus celor ce doreau să intre – Mat. 23:4,13; Luca 16:9-14.

În acest secol al douăzecilea adevăraţii creştini urmează exemplul fixat de Isus Cristos şi urmaşii lui apropiaţi, aducând, în acelaşi mod, mângâierea adevărului, în mod preocupat, oamenilor cu bunăvoinţă. În aceasta ei primesc împotrivire din partea contrapărţii moderne a cărturarilor şi fariseilor, falşii lideri religioşi ai creştinătăţii. Reprezentnativ pentru diferenţa dintre cele două clase este raportul primit recent de la doi tineri misionari, care din iulie trecut predică vestea bună a împărăţiei lui Dumnezeu în Thailanda:

„Ne-am obişnuit cu lucrarea aici şi ne simţim aproape ca acasă. Avem un număr bunicel de studii din Biblie cu oamenii şi unele progresează foarte bine. Duminica trecută am avut prima cuvântare publică în Korat. Aceasta a avut loc în casa noastră şi a fost expusă în engleză. Deoarece nu mulţi oameni de aici înţeleg engleza am fost încântaţi să vedem patruzeci de persoane la lectură. Printre cei prezenţi au fost ajutorul inspectorului educaţiei pentru regiunea de Nord-Est a Thailandei, inspectorul intern şi un judecător local; toţi trei studiază Biblia cu unul din misionari.

Cu siguranţă, Iehova a făcut o treabă bună încurcând limbile. Nu este o sarcină uşoară să înveţi una din aceste limbi estice; sunt aşa de diferite şi par să aibă atât de multe excepţii de la regulile pe care le învăţăm. Cu toate acestea, oamenii par să creadă că ne descurcăm foarte bine şi adesea ne întreabă de câţi ani suntem în Thailanda. Sperăm să avem curând cuvântări în Thai. Acest lucru este încurajator, nu-i aşa?

Nu doar limbile estice prezintă o mare problemă, ci şi religiile estice. E nevoie de un adevărat efort şi de timp să convingi un budist de adevărul din Biblie. Când începi un studiu din Biblie trebuie mai întâi să dai multe explicaţii pentru a dovedi că Dumnezeu există cu adevărat; apoi, ei nu au nici o cunoştinţă despre Adam şi Eva, Noe şi potopul, Avraam şi Moise, sau despre oricare dintre personajele şi evenimentele din Biblie; deci este o situaţie de a începe chiar de la început.

Mai sunt alţi misionari aici; ei se numesc Alianţa Misionară, şi sunt din America. Deşi sunt aici de mulţi ani, au făcut puţin progres. Orele lor din Biblie în limba engleză, de duminica, îi atrag pe unii care vror să înveţe engleza şi mai au şi o şcoală de duminica pentru copii. Petrec mult timp jucând tenis şi badminton. Oamenii au observat deja diferenţa dintre aceştia şi misionarii de la Turnul de Veghere şi fac adesea comentarii despre faptul că noi suntem totdeauna ocupaţi şi nu jucăm tenis şi badminton şi despre mulţii oameni pe care-i învăţăm. Ei mai întreabă de ce noi nu avem servitori şi automobile aşa cum au ceilalţi misionari. Celorlalţi misionari nu le place că noi suntem aici, ne-au spus că acesta este terenul lor şi au întrebat de ce a trebuit să venim când ei au venit primii acolo.

Luna următoare sperăm să mergem la o adunare a martorilor lui Iehova în Bangkok, la vreo 180 mile depărtare de aici. Aceasta va fi o nouă experienţă

Cuprins

pentru noi, deoarece întregul program va fi expus în Thai. Va fi o adevărată plăcere să întâlnim alţi misionari, deoarece în grupul nostru de aici sunt doar cinci.

Da, există misionari şi „misionari”. „Misionari” a căror unică preocupare este să se hrănească şi misionari a căror principală preocupare este să hrănească turma de persoane asemenea oilor, oamenii cu bunăvoinţă – Ezec. 34:2.

„Adevărul vă va elibera”

Situată în Afria de Vest, Nigeria este o ţară multitribală cu obiceiuri şi limbi ce diferă foarte mult. Aproape la fel de întinsă precum Texas şi New Mexico laolaltă, aceasta are o populaţie de aproape treizeci de milioane, dintre care jumătate sunt musulmani. Aproape 13.000 de martori ai lui Iehova îşi duc mai departe activitatea, majoritatea în partea de sud a ţării, unde predomină creştinismul nominal, dar unde există şi multă închinare primitivă la juju şi mult păgânism.

Deşi diferitele secte religioase ale creştinătăţii trudesc de mulţi ani în mijlocul acestor oameni, nu au avut succes să diminueze crezurile superstiţioase ale băştinaşilor. Majoritatea convertiţilor lor continuă să ţină la superstiţiile lor păgâne şi dimineaţa merg la biserică, iar apoi se duc în pădure şi seara participă la ceremonii fetiş. Pe de altă parte, atunci când lumina adevărului adusă de martorii lui Iehova pătrunde în mintea africanilor, superstiţia şi închinarea la demoni sunt abandonate complet, în aşa măsură încât martorii oculari se minunează foarte mult.

Să oferim o ilustraţie: Într-un sat o vijelie a rupt câteva ramuri dintr-un copac mare, despre care se credea că era locuit de spirite şi care era venerat cu regularitate. Deşi drumul a fost blocat, nici un sătean nu îndrăznea să atingă o ramură, de teamă să nu fie lovit cu moartea de juju. Aşadar, ce au făcut? Au trimis după martorii lui Iehova să cureţe mizeria, deoarece ştiau că juju nu avea putere asupra lor. De asemenea, când procesiunile juju-ului trec prin sate, terorizând populaţia, martorii lui Iehova umblă liniştiţi pe stradă, în timp ce alţii fug în casă îngroziţi. S-a recunoscut pe tot cuprinsul satelor băştinaşe că juju nu are putere asupra martorilor lui Iehova. Într-adevăr, Isus a spus: „Veți cunoaște adevărul și adevărul vă va face liberi” – Ioan 8:32, *NW*.

Judecând după cele de mai sus, cine aduce adevărul care îi face liberi pe oameni nigerienilor, sectele populare ale creştinătăţii, sau nepopularii martori ai lui Iehova?

Zidarul insistă să predice

În partea de Nord-Est a Finlandei, unde domneşte fanatismul religios, au fost arătate multă intoleranţă şi prejudecată împotriva martorilor lui Iehova. Şcolile publice au devenit chiar fortăreţe ale falsei religii şi martorii lui Iehova nu pot să închirieze auditoriile şcolilor cu scopul de a-şi ţine lecturile publice din Biblie.

Recent, un martor al lui Iehova care este serv pionier a rezolvat problema, cel puţin în ceea ce priveşte una din aceste şcoli.

Exact aşa cum apostolul Pavel făcea corturi pentru a nu fi o povară pentru alţii, tot aşa acest serv zideşte. Lui i s-a oferit o slujbă la şcoala care respinsese în repetate rânduri cererea martorilor lui Iehova de a le închiria auditoriul. Servul zidar a răspuns că îi va face plăcere să lucreze ca zidar, dacă îl vor lăsa să expună o lectură din Biblie în auditoiul şcolii. Consiliul de conducere al şcolii s-a întrunit, a discutat chestiunea şi în cele din urmă a hotărât că dacă zidarul vroia să predice Cuvântul lui Dumnezeu, atunci onorarea tradiţiilor lor religioase le cerea să-i dea perimisiunea să facă astfel şi el şi-a putut alege propria temă pentru predică. Două săptămâni mai târziu, auditoriul, cu o capacitate de 200 de locuri, a fost plin până la refuz de locuitorii oraşului, care l-au ascultat pe servul pionier vorbind despre tema: „Este Biblia practică pentru zilele noastre?" Când lectura s-a încheiat, au fost auziţi câţiva vizitatori că remarcau cu respect: „Şi când te gândeşti că acest tânăr predicator este în acelaşi timp zidarul şcolii noastre!"

MOARTEA – o continuare extinsă a vieţii?

Potrivit *Dicţionarului complet* al lui Webster, moartea este „motiv sau ocazie de pierdere a vieţii; stingere; încetare a funcţiei sau a existenţei".

Cu toate acestea, majoritatea omenirii nu acceptă definiţia din Webster despre moarte. Deşi susţin păreri contrare despre ce se întâmplă la moarte, budiştii, hinduiştii, musulmanii, evreii, catolicii şi majoritatea protestanţilor nu cred că moartea înseamnă un sfârşit al existenţei. Dr. Peale, D.D., a exprimat părerea populară despre acest subiect într-un articol publicat în publicaţia *Sunday Pioneer Press* din St. Paul, 13 aprilie, 1952, sub titlul: „Viaţa este veşnică":

„Cu cât trăiesc mai mult şi observ evenimente omeneşti şi veşnice, cu atît sunt mai sigur că moartea nu înseamnă sfârşitul vieţii. Convingerea mea, bazată pe experienţă reală, este că starea existenţei pe care noi o numim moarte este doar o continuare exstinsă a vieţii". După ce face comentarii despre „indestructibilitatea vieţii", el continuă să spună: „Faptul că nu-i vedem pe cei dispăruţi nu arată anihilarea lor". Şi, concluzionând, Dr. Peale spunea despre cei morţi: „Ei nu au murit".

Este moartea „încetarea funcţiei sau a existenţei", sau este „doar o continuare extinsă a vieţii"? Ce spune Biblia? Deoarece cel mai mare om care a trăit vreodată a spus despre Cuvântul lui Dumnezeu, „Cuvântul Tău este adevărul", putem accepta, cu încredere, ca adevăr, ce are acesta de spus referitor la acest subiect.

I s-a spus primului om, lui Adam, că moartea va fi pentru el o continuare extinsă a vieţii? I s-a spus lui că viaţa era indestructibilă, veşnică? Din contră, pentru că nu a ascultat, lui i s-a spus clar: „Ţărână eşti şi în ţărână trebuie să te întorci" (Gen. 3:19, *AT*). A avut Adam vreo existenţă înainte să fi fost luat din

Cuprins

ţărână? Bineînţeles că nu! Atunci, când el se întorcea unde fusese înainte, el nu avea o existenţă, nu-i aşa? Crearea lui a fost o schimbare de la inexistenţă la entitate; moartea lui o întoarcere de la entitate la inexistenţă. Cu siguranţă, în ceea ce-l priveşte pe Adam, moartea nu însemna o schimbare a existenţei, o simplă continuare extinsă a vieţii.

Asta declară Scripturile: „Căci există o singură soartă atât pentru om cât şi pentru animal – aceeaşi soartă o au; aşa cum moare unul moare şi celălalt; aceeaşi suflare este în toţi şi omul nu are nici un avantaj faţă de animal; căci totul este deşertăciune. Toţi merg în acelaşi loc, toţi sunt din ţărână şi toţi se întorc în ţărână. Cine ştie dacă spiritul omului merge sus şi dacă spiritul animalului coboară în pământ?" „Ca oile sunt hotărâte Șeolului; moartea îi va păstori" (Ecl. 3:19-21; Ps. 49:14, *AT*). Experienţează animalele inferioare, la moarte, o „continuare extinsă a vieţii"? Atunci nici omul nu o face.

Din nou: „Căci orice este alăturat tuturor celor vii are speranţă, căci un câine viu este mai bun decât un leu mort. Căci cei vii ştiu că vor muri, dar cei morţi nu ştiu nimic, nu mai au nici o amintire, căci memoria le este uitată. Orice găseşte mâna ta să facă, fă-o cu toată puterea, căci în Şeol, spre care te îndreptţi, nu mai este nici lucrare, nici fapte, nici cunoştinţă, nici înţelepciune" (Ecl. 9:4,5,10,*AT*). Nu există o continuare extinsă a vieţii în aceste scripturi, nu-i aşa?

Iov știa că moartea era o încetare a existenței, de aceea a spus: „Căci acum o să dorm în țărână și tu o să mă cauți dimineața, dar nu voi mai fi". „O, dacă m-ai ascunde în mormânt, ca să mă păstrezi ascuns, până când îţi va trece mânia, ca să-mi stabileşti un timp şi să-ţi aduci aminte de mine!" „Dacă aștept, mormântul este casa mea; mi-am pregătit patul în întuneric" – Iov 7:21; 14:13; 17:13.

David, de asemenea, ştia că moartea nu era o „continuare extinsă a vieţii", ci exact contrariul. „Căci la moarte nu mai există o amintire a ta; cine îţi va aduce mulţumiri în Şeol [mormânt]?" Da, „nu morții laudă pe Iehova, nici cei ce se coboară în tăcere". Acesta este motivul pentru care suntem sfătuiți să nu ne punem încrederea în om: „Nu vă puneţi încrederea în prinţi, nici în fiul omului, la care nu există ajutor. Suflarea lui trece, se întoarce în pământ; chiar în aceeaşi zi îi pier şi ideile" – Ps. 6:5; 115:17; 146:3,4, *AS*.

Deoarece cei morţi nu se bucură de o continuare extinsă a vieţii, ci sunt inconştienţi, Biblia vorbeşte despre ei ca fiind adormiţi. Astfel, Iehova Dumnezeu le-a spus lui Moise şi lui David: „Tu vei adormi împreună cu părinţii tăi". Acesta este motivul pentru care psalmistul s-a rugat pentru călăuzirea lui Dumnezeu, ca să nu „doarmă somnul morţii" – Deut. 31:16; 2Sam. 7:12; Ps. 13:3

Şi astfel, atunci când Lazăr, prietenul lui Isus, a murit, Isus a vorbit despre el că dormea. Isus nu le-a spus Mariei şi Martei că fratele lor se dusese în cer, ci le-a asigurat că el va învia din morţi – Ioan 11:11-23.

Nici nu se poate argumenta că toate aceste cazuri doar aplică termenul somn la moarte, pentru că Isus Cristos nu adusese viaţa şi nemurirea la lumină prin evanghelie (2 Tim. 1:10). Când Ştefan a fost omorât de o gloată, nu citim că el a mers în cer, ci în schimb că şi el „a adormit" (Fapte 7:60). Şi apostolul Pavel vorbeşte despre creştini că dorm până la înviere: „Căci dacă noi credem că Isus a

Cuprins

murit şi a înviat iar, atunci prin intermediul lui Isus Dumnezeu va aduce înapoi împreună cu el pe cei care au adormit" – 1Tes. 4:14, *AT*.

Înseamnă aceasta că nu există speranţă pentru cei morţi? În nici un caz! Există speranţă, dar această speranţă nu se bazează pe faptul că moartea este o stare de existenţă, pur şi simpu o extindere a vieţii, ci se bazează pe puterea Atotputernicului Dumnezeu de a-i învia pe cei morţi. Speranţa unei învieri este arătată de nenumărate ori atât în Scripturile Ebraice cât şi în cele Creştine Greceşti (vezi Daniel 12:13; Osea 13:14; Ioan 5:28, 29; Fapte 24:15). Dar dacă cei morţi n-au murit, ci în realitate experimentează o continuare extinsă a vieţii, de ce au o înviere?

Moartea este contrară vieţii. În ceea ce-l priveşte pe om moartea înseamnă distrugere completă, dacă nu cumva este înregistrat în memoria lui Dumnezeu şi va fi înviat la timpul potrivit al lui Dumnezeu. Biblia este logică şi raţională. A spune că viaţa este veşnică, a spune că moartea este o stare de existenţă, pur şi simplu o continuare extinsă a vieţii, înseamnă a spune că alb este negru şi negru este alb, că ce este cald este rece şi ce este rece este cald, că sus este jos şi jos este sus, înseamnă a spune că Biblia nu are sens. Dar crezurile şi învăţăturile oamenilor, bazate pe tradiţie, superstiţie şi „experienţă reală" sunt cele care nu au sens. Cuvântul lui Dumnezeu are întotdeauna sens atunci când îl înţelegem odată!

Căci el trebuie să domnească în calitate de rege, până când va pune pe toţi vrăjmaşii lui sub picioarele sale. Căci cel din urmă duşman, moartea, va fi distrus – 1Corinteni 15:25,26, *NW*.

Sunt adevărate acuzaţiile dintr-un tratat împotriva martorilor lui Iehova că primul preşedinte al Societăţii a fost imoral, a făcut speculă de pe urma vânzării unui anume grâu numit în mod misterios, cu 65 $ banița, şi a comis sperjur când a fost întrebat în tribunal dacă citea greaca? – C. W. Carolina de Nord.

Nu. Acestea au fost minciuni intenţionate. Nici o acţiune imorală n-a fost dovedită vreodată împotriva primului preşedinte al Societăţii Turnul de Veghere, Charles Taze Russell. Într-un proces pentru pensie alimentară, avocatul doamnei Russell a spus: „Nu facem nici o acuzaţie de adulter"; şi doamna Russell, care a mers până la capăt ca să-şi discrediteze soţul (principala ei obiecţie era că el nu i-a lăsat control asupra metodei revistei *Turnul de veghere*), a spus clar că nu-l acuza de imoralitate. Atunci când criticii care nu-l cunoşteau credeau că puteau să ia părţi din proces şi să-i strice numele său bun, el a jurat: „Niciodată n-am fost vinovat de imoralitate faţă de nimeni. … Mai mult decât atât, niciodată n-am dorit să fac lucrul acesta". Cei care l-au cunoscut personal i-au respectat foarte mult

Cuprins

integritatea. J. F. Rutherford, cel care a fost încredinţat suficient de importanţa lucrării creştine pe care a făcut-o fratele Russell, devotându-şi viaţa şi mijloacele financiare pentru aceasta, şi care i-a urmat lui Russell ca preşedinte al Societăţii, a spus la funeraliile lui Russell: „Într-adevăr, se poate spune că al pastorului Russell caracter a fost şi este fără pată".

Realitatea despre „grâul minune" este pervertită în egală măsură. Fratele Russell era interesat de orice în legătură cu prezicerea scripturală potrivit căreia deşertul va înflori ca un trandafir şi pământul îşi va da roadele. Astfel, când presa publică a raportat despre un soi nou şi neobişnuit de grâu, numit „grâul minune" după producătorul lui original, fratele Russell a prezentat lucrul acesta în *Turnul de veghere*, alături de un raport despre acesta din partea guvernului. Unii cititori ai *Turnului de veghere* l-au contactat pe producător, care nu era în nici un fel în legătură cu Societate Turnul de Veghere, şi au cumpărat grâu. Când grâul lor a dat roade, ei le-au oferit ca şi contribuţie pentru Societate. Producătorul original a vândut sămânţa la preţul de 1,25 $ livra, aşa că ei au sugerat ca a lor contribuţie să fie estimată la 1$ şi toţi banii primiţi să fie daţi Societăţii. Societatea n-a făcut nici o afirmaţie despre grâu din proprie cunoştină, deşi acesta a câştigat mai multe mari premii State Fair înainte să se uzeze. Fratele Russell nu l-a amintit şi n-a profitat de pe urma lui; banii au mers ca donaţie în lucrarea misionară creştină. Când alţii au criticat această vânzare, la toţi cei care au contribuit li s-a spus că dacă erau nemulţumiţi li se vor returna banii şi banii au fost păstraţi un an pentru acest scop. Nici o singură persoană nu i-a cerut înapoi. Singurii critici au fost cei care nu aveau cunoştinţă exactă despre chestiune, care a fost pur şi simplu o vânzare-donaţie pentru beneficiul Societăţii – la fel de deschisă şi cinstită ca o vânzare de prăjituri la biserică.

Acuzaţia de „sperjur" n-a fost făcută în tribunal, ci într-un tratat scris mai târziu de un calomniator iresponsabil împotriva căruia fratele Russell deshisese un proces de calomnie. Înregistrarea oficală a procesului în discuţie (Judecătoria poliţienească a oraşului Hamilton, Ontario, 17 martie, 1913) spune: „Q. Atunci nu recunoaşteţi că sunteţi instruit în limba latină? A. Nu domnule. Q. Nici în greacă? A. Nu, domnule!" După aceasta el a fost întrebat dacă ştia litere greceşti individuale şi pe aceasta s-a ridicat problema cunoaşterii limbii greceşti de către el. Această falsă acuzaţie de „sperjur" a fost repetată de mulţi care nu s-au dus niciodată în acest oraş canadian să verifice această veche înregistrare de la proces, pentru a vedea dacă răspândesc adevărul sau o minciună. Nu doar că întrebarea pe care ei o „citează" a fost reformulată, ci fratele Russell a spus clar că nu cunoştea greaca.

Măsura în care criticii vor falsifica intenţionat aceste citate este arătată într-un alt tratat în care se spune că martorii lui Iehova nu recunosc răscumpărarea şi încearcă să sprijine aceasta cu un citat din Volumul 5, pagina 127, din *Studii în Scripturi*: „Suferinţa lui Isus nu plătea plata păcatului". Iată ce spune, de fapt, cartea: „Într-adevăr, plata păcatului nu a fost suferinţa, ci moartea; de aceea, *doar* suferinţa din partea Domnului nostru nu plăteşte pentru noi plata păcatului; era

Cuprins

absolut necesar ca el să ‚*guste moartea* pentru toţi oamenii'". Cartea spune exact contrariul a ceea ce se susţine că se spune în tratat.

Cu astfel de minciuni şi fapte pervertite criticii se condamnă singuri. Lor nu le-ar plăcea să fie puşi în rândul ultramoderniştilor, care îl acuză pe Isus că a fost nelegitim, ci se coboară la fel de jos în ceea ce-i priveşte pe la alţi oameni, a căror viaţă a fost petrecută în mod neegoist în serviciul lui Dumnezeu.

O anticipare a unităţii din Lumea Nouă

Creştinii din primul secol erau identificaţi prin a lor legătură de unitate şi iubire. Pe de altă parte, creştinătatea este identificată prin multele ei dezbinări de religii şi politici confuze. Singura asemănare de unitate pe care ea o posedă nu-şi are originea din legătura iubirii unul faţă de altul, ci de teamă unul faţă de altul. Isus le-a poruncit urmaşilor lui să „se iubească unii pe alţii" – Ioan 13:34, *NW*.

Același spirit de iubire unul față de altul și pentru adevăr manifestă creştinii din secolul al douăzecilea. Cunoştinţa exactă i-a făcut pe primii creştini să elimine din mijlocul lor lipsa de unitate din lumea veche, aşa cum declara Pavel: Îmbrăcaţi-vă cu „noua personalitate … unde nu mai este nici grec, nici iudeu, nici circumcizie nici necircumcizie, nici străin, nici scit, nici rob, nici om liber, ci Cristos este totul în toţi" (Col. 3:9-11, *NW*). Aşadar, şi martorii lui Iehova de astăzi nu sunt lipsiţi de unitate prin tradiţii naţionale, mândrie, rivalităţi, diferenţe politice şi poziţie socială din lumea veche. Adunările lor demonstrează că acest lucru este adevărat. Pacea, armonia şi afecţiunea frăţească pe care o au martorii lui Iehova unii faţă de alţii au fost întotdeauna motiv de uimire pentru „stabilizatorii" lumii vechi. Acest fapt a fost remarcabil la congresul internaţional al martorilor lui Iehova din 1950, de pe stadionul Yankee, din oraşul New York.

Suntem de acord, contrastul dintre creştinătatea dezbinată şi martorii lui Iehova este mare. Poate mai mare decât între zi şi noapte, pentru că este diferenţa între modul de viaţă al lumii vechi şi cel al lumii noi. Opt zile pline de unitate şi mod de viaţă al lumii noi este mijlocul de a-i aduce pe mulţi la cunoştinţa exactă a adevărului. Încă o dată ne este oferită această oportunitate pe stadionul Yankee, 19-26 iulie, 1953. N-o rataţi!

Cuprins

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

1 IUNIE 1953 Nr. 11

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

PREDESTINARE ŞI PREŞTIINŢA LUI IEHOVA - Pag.371

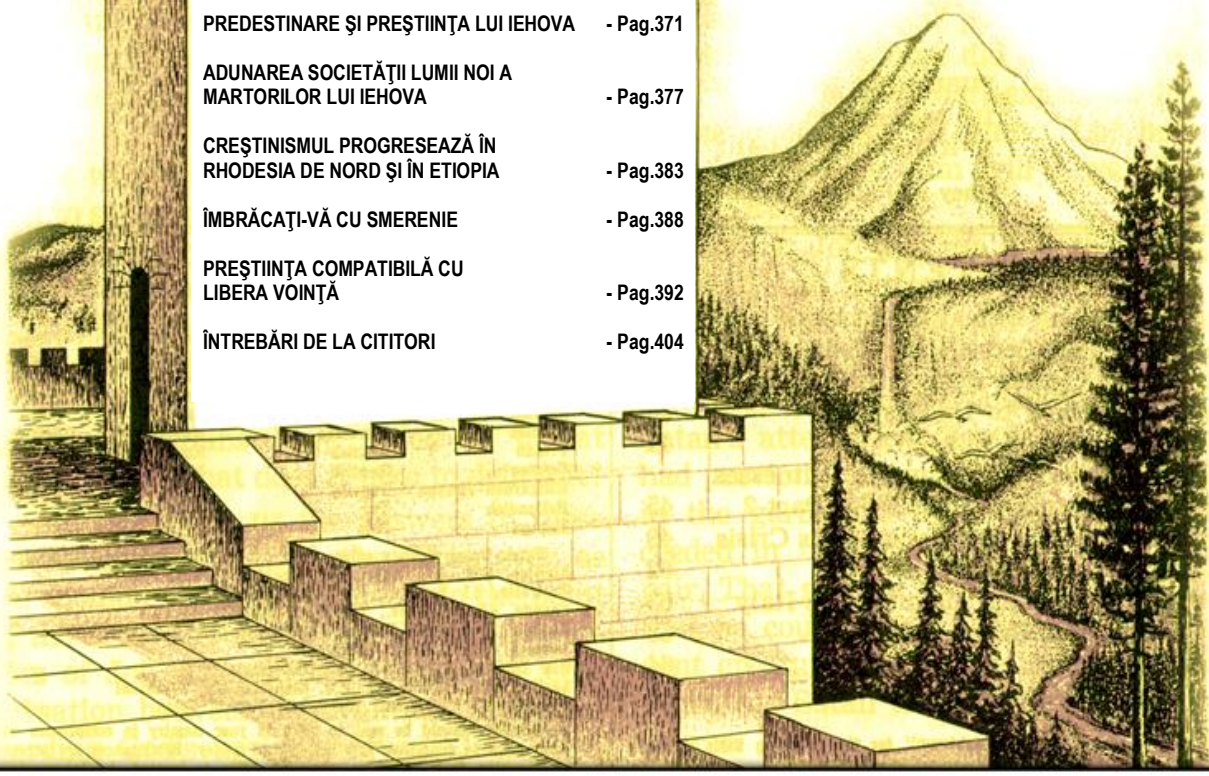
ADUNAREA SOCIETĂŢII LUMII NOI A MARTORILOR LUI IEHOVA - Pag.377

CREŞTINISMUL PROGRESEAZĂ ÎN RHODESIA DE NORD ŞI ÎN ETIOPIA - Pag.383

ÎMBRĂCAŢI-VĂ CU SMERENIE - Pag.388

PREŞTIINŢA COMPATIBILĂ CU LIBERA VOINŢĂ - Pag.392

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.404

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul ”Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delicvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Cristos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

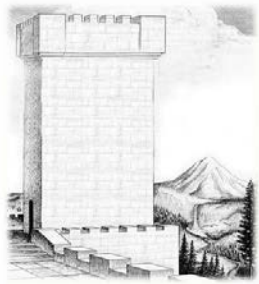
’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

117 Adams Street — Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.

N. H. Knorr, *preşedinte* — Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

1 iunie 1953 **Nr. 11**

Predestinare şi preştiinţa lui Iehova

„Lui Dumnezeu îi sunt cunoscute toate lucrările Lui de la începutul lumii” – Fapte 15:18.

Iehova are puterea predestinării şi facultatea preştiinţei. Ce predestinează El se întâmplă, deoarece El a ordinat mai dinainte ce se va întâmpla, indiferent de ce va putea face orice creatură din Univers pentru a împiedica sau opri lucrul acesta. Ce ştie El dinainte se întâmplă, datorită infailibilităţii puterii Lui de percepţie din viitor, a cărei exercitare nu încalcă în nici un caz voinţa liberă a oricărei creaturi. În general, predestinarea are de a face cu clase sau grupuri şi evenimente, fără a predestina anumiţi indivizi ce vor fi implicaţi în aceste clase sau evenimente. Pe de altă parte, preştiinţa divină nu se limitează la grupuri sau evenimente, ci indică frecvent anumiţi indivizi ce vor fi implicaţi în acestea.

2. Numărul nostru anterior a fixat o bază solidă pentru poziţia că atunci când Scripturile Greceşti vorbesc despre predestinarea sau ordinarea mai dinainte a celor ce vor domni împreună cu Cristos în cer acestea se referă la ei ca şi clasă şi nu ca individuali. Acelaşi lucru este adevărat atunci când Iehova îşi exprimă scopul de a avea o naţiune sfântă. În timpul din vechime Israel a devenit tipica naţiune sfântă, căci Iehova i-a zis: „Tu eşti un popor sfânt pentru Iehova Dumnezeul tău; Iehova Dumnezeul tău te-a ales să fi un popor al Său, mai presus de toate popoarele care sunt pe faţa pământului” (Ex. 19:6; Deut. 7:6, *AS*). Acesta a fost o naţiune aleasă sau selectată, despre care s-a vorbit ca de „Israel, alesul Meu” – Isa. 45:4.

3. Dar simplul fapt că aceasta a fost o naţiune aleasă nu a inclus, în mod automat, pe fiecare individual israelit ca unul ales în cele din urmă. Însuşi Iehova i-a distrus pe mulţi dintre ei în călătoriile prin pustiu şi după aceea, şi le-a permis duşmanilor să le reducă rândurile din cauza necredincioşiei. Când Cristos a venit doar o rămăşiţă de evrei l-au acceptat şi au fost aduşi ne-izraeliţi pentru a completa numărul predestinat al „Israelului lui Dumnezeu” (Gal. 6:15,16; Efes. 2:11-22, *NW*). N-a fost suficient să fie evrei pe dinafară, într-un mod carnal. Membrii „Israelului lui Dumnezeu” trebuie să fie evrei pe interior, într-un mod spiritual (Rom. 2:28,29; 9:6, *NW*). Atunci când prea puţini izraeliţi naturali l-au acceptat pe Mesia, „Dumnezeu şi-a întors atenţia, pentru prima dată, spre naţiuni, ca să scoată din mijlocul lor un popor pentru numele Său”. Când ramurile izraelite naturale au

Cuprins

refuzat să aducă roade evlavioase acestea au fost rupte şi au fost altoite ramuri sălbatice păgâne, pentru a le lua locul acestora. Astfel a făcut Dumnezeu; atunci când sensibilităţile multora din Israelul natural au fost atenuate faţă de datoria lor, El a adus neamuri pentru a completa numărul predestinat al Israelului spiritual, sau „Israelul lui Dumnezeu": „Israelului i s-a întâmplat în parte o atenuare a sensibilităţilor până când a venit numărul complet al oamenilor din naţiuni şi în felul acesta tot Israelul va fi salvat" – Ioan 15:1-8; Fapte 15:14; Rom. 11:17-21, 25,26, *NW*.

4. Că tipica naţiune sfântă a lui Dumnezeu, Israelul natural, a preumbrit Israelul spiritual şi că acesta de pe urmă va fi alcătuit, în parte, din neamuri, este arătat de modul cum aplică Petru Exodul 19:6 şi Deuteronomul 7:6 la membrii trupului lui Cristos, alcătuit atât din evrei cât şi din neamuri: „Voi sunteţi ,o rasă aleasă, o preoţie regală, o naţiune sfântă, un popor ca posesie specială, ca să declaraţi peste tot excelenţele Celui care v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată. Căci odată voi nu eraţi un popor, dar acum sunteţi poporul lui Dumnezeu" (1Pet. 2:9,10, *NW*). Numărul complet al celor care vor domni împreună cu Cristos este fixat la 144.000 (Apoc. 14:1-4). La Apocalipsa 7:4-8 acelaşi număr este repartizat printre cele douăsprezece seminţii ale lui Israel şi pentru că acesta este numărul complet şi cuprinde şi neamuri, Israelul la care se face referire aici trebuie să fie Israelul spiritual. „Mulţimea mare pe care nici un om nu putea s-o numere, din toate naţiunile, seminţiile, popoarele şi limbile" ce se vede în continuare, nu putea fi din clasa cerească, căci aceasta ar ridica numărul dincolo de cel ordinat de 144.000 (Apoc. 7:9, *NW*). De fapt, aceasta face paralela completă. Exact aşa cum atunci când tipicul Israel natural a părăsit Egiptul a fost însoţit de o „mulţime amestecată" de ne-izraeliţi, tot aşa este în antitip, când Israelul spiritual desparte din această lume veche de sub conducerea lui Satan o mare mulţime, o mulţime dintre neamuri, în comparaţie cu Israelul spiritual, asociaţi cu ei. Ei câştigă salvare prin sângele răscumpărător al lui Cristos – Apoc. 7:10,14.

5. Ce descoperă toate acestea în legătură cu predestinarea? Aceasta arată că deşi Israelul natural a fost ales ca naţiune, mulţi din acea naţiune au căzut şi doar o rămăşiţă a rămas credincioasă. Fiind tipic pentru Israelul spiritual, aceasta arată că Israelul spiritual este ales ca o clasă sau o naţiune sfântă, însă nu ca individuali ce vor alcătui numărul acestei clase, căci mulţi individuali au căzut şi doar o rămăşiţă din numărul total dintre cei odată chemaţi, sfinţiţi, îndreptăţiţi, răscumpăraţi şi aleşi rămâne credincioasă. Mai mult decât atât, cele de mai sus arată că nu doar Israelul spiritual ales sau selectat, care va domni împreună cu Cristos în cer, va fi răscumpărat prin sângele lui Cristos, ci şi o mulţime mare, fără un număr predestinat sau fixat, va ajunge sub beneficiile salvatoare ale răscumpărării. Prezbiterienii, principalii susţinători ai predestinării, tăgăduiesc lucrul acesta, zicând: „Nimeni alţii nu vor mai fi răscumpăraţi de Cristos … decât cei aleşi". Afirmând că doar cei aleşi care vor domni împreună cu Cristos vor fi salvaţi, susţinătorii predestinării se pun în altă dilemă singuri: De vreme ce cei aleşi sau selectaţi devin o parte a seminţei Avraamice, alături de Isus Cristos, cine sunt familiile şi naţiunile de pe pământ binecuvântate de această Sămânţă? (Gen. 12:3;

Cuprins

22:18; Gal. 3:16,29). De fapt, numărul celor care sunt scoşi dintre toate naţiunile constituie o clasă pământească, a căror parte actuală devine „mulţimea mare” de la Apocalipsa 7:9.

Preştiinţă despre individuali

6. Încercând să-şi dovedească punctul de vedere potrivit căruia individualii sunt predestinaţi în general,adepţii acestei doctrine vor cita ca dovadă cazuri de individuali ca: Samson, Ieremia, Cir, Esau şi Iacov, Ioan Botezătorul, Iuda şi Isus. Este adevărat că înainte de naşterea lor Iehova a ştiut dinainte că Samson va începe să elibereze Israelul, că Ieremia va fi un profet pentru naţiuni şi că Ioan Botezătorul va face o lucrare ca cea a lui Ilie, pregătind poporul pentru venirea lui Mesia (Jud. 13:3-5; Ier. 1:5; Luca 1:13-17). Cu toate acestea, aceste cazuri nu se potrivesc doctrinei predestinării. Această doctrină presupune ca destinul final al individualilor să fie predestinat fără schimbare înainte de timpul lui Adam şi al Evei; dar nu există nici o dovadă despre aceasta în astfel de cazuri. Nu există nimic care să arate că preştiinţa lui Dumnezeu referitor la aceşti individuali specifici a existat cu mult înainte de timpul conceperii. Mai mult decât atât, această preştiinţă se presupune că se ocupă mai degrabă de activităţile lor decât de destine finale; în vreme ce predestinarea se ocupă de destine finale şi aceasta „fără nici o anticipare a credinţei sau a faptelor bune, sau de perseverenţă în vreuna din ele, ori orice alt lucru din creatură”. Preştiinţa divină arătată în aceste cazuri este ceva destul de diferit de predestinare.

7. Declaraţia despre gemenii Esau şi Iacov n-a fost făcută înainte de crearea lui Adam şi a Evei, ci în timp ce pruncii se aflau în pântecele mamei lor; şi n-a fost făcută despre destinul final, ci a fost că „cel mai mare va servi celui mai tânăr”. Aceasta însemna că cel mai tânăr, în contrast cu procedura obişnuită, urma să primească dreptul de întâi născut care, de obicei, se aplica fiului întâi născut şi care îl făcea, după moartea tatălui său, cap al familiei tatălui său şi îi făcea pe ceilalţi fraţi ai lui subordonaţi lui. Toate acestea s-au întâmplat „când ei încă nu fuseseră născuţi, nici nu practicaseră ceva bun sau rău, ca scopul lui Dumnezeu referitor la alegere să continue dependent nu de fapte, ci de Cel care cheamă”. Unul din aceşti gemeni avea să primească dreptul de întâi născut, care în acest caz purta cu el promisiunea Avraamică. Deşi a făcut alegerea înainte de naştere, înainte ca vreunul să fi făcut bine sau rău, Iehova a arătat că alegerea celor ce vor avea parte de promisiunea Avraamică nu depinde de fapte. Aceasta era un contrast cu Legământul Legii, care i-a făcut pe evrei să pună accent pe fapte. Aceasta a scos în evidenţă bunătatea nemeritată sau harul şi spiritul. Aceasta a lăsat alegerea în întregime pe Cel care cheamă candidaţi pentru aceste binecuvântări, anume pe Iehova Dumnezeu. Alegerea Lui liberă în această chestiune, complet nelegată de obiceiuri sau proceduri obişnuite, după aşteptările oamenilor, precum oferirea dreptului de întâi născut fiilor întâi născuţi, este accentuată mai departe de alegerea de către sine a fiului mai tânăr în locul celui mai mare. Astfel Iehova îşi clarifica scopul referitor la legământul Său, nu permiţându-şi toane, ci acţionând aşa cum a

Cuprins

făcut în cazul lui Esau şi Iacob – Gen. 25:23-26; 27:29,37; 28:13,14; Rom. 9:11, *NW*.

8. Hotărârea lui Iehova de a da dreptul de întâi născut lui Iacob sau faptul că a permis ca vârstnicul Esau să fie un sclav temporar al celui mai tânăr nu l-au predestinat pe Esau unei condamnări veşnice, aşa cum trebuie să susţină adepţii predestinării. Faptul că se afla într-o poziţie subordonată nu i-a interzis lui Esau să câştige aprobarea lui Dumnezeu. Nu s-au alăturat unii canaaniţi Israelului şi au câştigat binecuvântarea lui Iehova, chiar dacă se aflau sub un blestem inspirat să servească urmaşilor lui Sem? (Gen. 9:25-27; Iosua 9:27). Şi în ce priveşte dreptul de întâi născut, primirea lui nu este o cerinţă pentru salvare. Dacă ar fi aşa, atunci doar fiii întâi născuţi ar fi salvaţi şi toţi ceilalţi ar fi, în mod automat, condamnaţi. Şi ce se poate spune despre declaraţia lui Iehova: „Pe Iacob l-am iubit, dar pe Esau l-am urât”? (Mal. 1:2,3; Rom. 9:13, *NW*). Relatarea nu declară, în mod specific, că această judecată n-a intrat în vigoare în timp ce pruncii se aflau în pântecele Rebecăi, că aceasta nu a aşteptat comportamentul lor ulterior ca bază pentru acest lucru. Dar indiferent de acea posibilitate, puterea de preştiinţă a lui Iehova îi putea descoperi calea de acţiune pe care avea s-o urmeze fiecare geamăn şi să ofere toată baza necesară ca să-l iubească pe unul şi să-l urască pe celălalt. Puterea lui de a citi dispoziţiile moştenite ale copiilor nenăscuţi nu poate fi pusă la îndoială. Cu siguranţă, Esau a avut o astfel de dispoziţie şi a persistat în ea, în pofida bunei instruiri religioase pe care o primise de la părinţii lui. În contrast cu credincioşia lui Iacob, Esau a fost un vânător iresponsabil, a căutat ca soţii femei păgâne blestemate, a arătat dispreţ faţă de promisiunea avraamică, vânzându-i lui Iacob dreptul lui de întâi născut şi totuşi, mai târziu, a încercat să-l lipsească pe Iacob de dreptul de întâi născut care era al lui Iacob atât prin cumpărare, cât şi prin darul lui Dumnezeu. Esau a făcut toate acestea din proprie voinţă şi a primit ura lui Iehova – Gen. 25:27-34; 26:34,35; 27:34-36; 1Sam. 16:7; Iov 31:15; Ecl. 11:5.

9. Iehova Dumnezeu a profeţit că unul din apostolii lui Isus îl vor trăda pe Isus, dar cel specificat n-a fost numit (Ps. 41:9; 109:8). Nu există nici o dovadă care să spună că Isus a ştiut când l-a ales pe Iuda Iscarioteanul că acesta avea să fie trădătorul. Cu toate acestea, puterea lui Isus din partea lui Iehova l-a făcut capabil să înţeleagă gândurile şi intenţiile minţii şi inimii umane, şi imediat ce Iuda a început să se îndrepte în acea direcţie Isus a fost conştient de lucrul acesta. Pentru a demonstra că el era Mesia a vorbit dinainte despre această viitoare trădare: „Din această clipă vă spun înainte să se întâmple, ca atunci când se va întâmpla să credeţi că eu sunt” (Ioan 2:24,25; 6:64,70,71; 13:11, 18-30; Apoc. 2:23, *NW*). Prezicerile făcute, care l-au identificat pe Iuda personal ca trădător, au venit după ce acesta a crescut, după ce a devenit apostol. Acelaşi lucru se poate spune despre cele în care este implicat Petru personal, referitor la tăgăduirea lui Cristos de către sine, la revenirea lui după aceea, şi la modul în care avea să moară (Marcu 14:30; Luca 22:31,32; Ioan 21:17-19). Nici una din acestea nu se puteau numi predestinare, fixarea destinelor individualilor înainte de temelia lumii originale. În ce-l priveşte pe Cir, el a fost numit prin puterea profetică de preştiinţă a lui Iehova ca cel ce va răsturna Babilonul şi îi va elibera pe izraeliţii prizonieri, şi aceasta cu

Cuprins

vreo două sute de ani înainte ca evenimentul să aibă loc. Dar nu este implicată predestinarea prezbiteriană şi calvinistă. Aceasta n-a fixat destinul final al lui Cir. El nu a devenit un adevărat închinător al lui Iehova, ci a servit la mulţi dumnezei falşi şi n-a devenit niciodată din clasa aleasă a lui Iehova – Isa. 45:1-4.

10. În ce-l priveşte pe Isus, calea lui pământească de acţiune şi destinul final ca Sămânţă a femeii lui Dumnezeu şi Rege al lumii noi n-au fost predestinate înainte de temelia lumii originale. După căderea primei perechi au început să se împlinească profeţiile despre Isus Cristos (Gen. 3:15). Scripturile Ebraice îl identifică în calitate de Alesul lui Iehova (Isa. 42:1). El a fost cunoscut dinainte, înainte de temelia lumii noi, la timpul morţii lui, şi a fost „cel eliberat prin sfatul hotărât şi preştiinţa lui Dumnezeu" (Fapte 2:23; 1Pet. 1:20; Apoc. 13:8, *NW*). Fără să predestineze indivizi anume care să acţioneze împotriva lui când a fost pe pământ, profeţiile au prezis multe din evenimentele care au avut loc: „Şi atât Irod cât şi Pilat din Pont, împreună cu oameni din naţiuni şi din Israel s-au adunat în acest oraş împotriva sfântului tău serv Isus, pe care l-ai făcut Cristos, ca să facă lucrurile pe care mâna şi sfatul tău le hotărâseră înainte să se întâmple" (Fapte 4:27,28, *NW*). Dar indiferent dacă acest caz al lui Isus se numeşte predestinare sau preştiinţă, a fost excepţional şi nu demonstrează predestinare individuală pentru toate persoanele dinainte de timpul lui Adam şi al Evei.

11. De fapt, toate cazurile de mai sus ce implică exercitarea preştiinţei divine în legătură cu calea de acţiune a individualilor sunt excepţionale. Aceste persoane au fost implicate în mod special în scopurile lui Iehova, fiind tipuri sau modele ori împliniri ale profeţiilor, sau fiind folosite în alt mod, pentru a contribui la luminarea poporului lui Iehova sau pentru a demonstra puterea lui Iehova. Iehova poate să manevreze evenimente şi le manevrează în afacerile lor, astfel încât totul să lucreze pentru împlinirea preştiinţei Sale. Dar aceste câteva cazuri excepţionale care au implicat preştiinţa lui Iehova nu pot fi folosite pentru a demonstra, cu succes, că El a exercitat o măsură asemănătoare de preştiinţă în cazul fiecărei creaturi umane.

12. În încercarea de a demonstra o astfel de exercitare completă a preştiinţei unii citează Fapte 15:18: „Lui Dumnezeu îi sunt cunoscute toate lucrările Sale de la începutul lumii". *Traducerea Lumii Noi* redă versetele 17 şi 18 după cum urmează: „Iehova, care face aceste lucruri, pe care le cunoaşte din vechime". Nota marginală spune: „care face aceste lucruri cunoscute din vechime". Indiferent de versiunea folosită, este clar că Iehova arată aici că îşi cunoaşte dinainte lucrările. Nu se spune că El cunoaşte dinainte lucrările fiecărei persoane. Iar Romani 8:28 nu poate fi folosit, în mod potrivit, pentru a dovedi că Dumnezeu cunoaşte dinainte toate evenimentele sau acţiunile oamenilor: „Ştim că toate lucrurile lucrează împreună pentru binele celor care Îl iubesc pe Dumnezeu". O traducere mai exactă arată că lucrările lui Dumnezeu sunt cele pentru binele servilor Săi, nu faptele oamenilor care persecută: „Ştim că Dumnezeu face toate lucrările Lui să coopereze pentru binele celor care Îl iubesc pe Dumnezeu". (*NW*) Isus a arătat că atunci când oamenii cad victime violenţei sau accidentelor, acest lucru nu poate fi pus, pe bună

Cuprins

dreptate, pe seama fatalismului sau predestinării, ci că este mai mult legat de faptul că „timpul şi împrejurarea îi ajung pe toţi” – Ecl. 9:11, *AT*; Luca 13:1-5.

13. Se poate spune că Iehova a ştiut dinainte că heruvimul ocrotitor pus peste Adam şi Eva în Eden va deveni rebel? Sau că Iehova a ştiut dinainte că Adam şi Eva vor ceda ispitei acelui rebel? Acest punct nu poate fi susţinut nici scriptural nici logic. Biblia arată că preştiinţa lui Iehova este exercitată în ce priveşte lucrările Lui, dar rebeliunea heruvimului şi păcatul lui Adam şi al Evei n-au fost lucrări ale lui Iehova. El n-a abuzat de puterile Lui de preştiinţă în afacerile acestor creaturi. El nu este un Dumnezeu suspicios, care să-şi suspecteze creaturile mereu, căutând să găsească defecte în mintea şi inima lor, căutând probleme. El aşteaptă şi le permite să-şi manifeste eşecurile. Un om poate merge corect până când întâmpină o anumită ispită şi atunci se văd defectele din integritatea sa. Evident aşa s-a întâmplat cu heruvimul. După ce a fost numit în poziţia lui şi după ce au fost creaţi Adam şi Eva, situaţia a devenit o ispită pentru heruvim. Nu o ispită din partea lui Iehova, ci una pe care cugetele şi dorinţele nepotrivite ale heruvimului au creat-o pentru sine (Iac. 1:13-15; 1Ioan 2:15-17). El a văzut perechea umană, ştia de capacitatea lor de a se înmulţi, de porunca divină de a face aşa şi a văzut, anticipat, pământul plin cu creaturi umane. El a dorit închinarea lor şi a început să înstrăineze această primă pereche de închinarea lui Iehova. Dar tot ceea ce Iehova predestinase în aceste chestiuni era că ascultarea însemna viaţă şi neascultarea însemna moarte şi astfel l-a informat pe Adam şi prin el pe Eva – Gen. 2:16,17.

14. Neavând absolut nici o dovadă scripturală că Iehova a ştiut dinainte de încălcarea acestui trio, pe ce bază se poate argumenta că a ştiut? Pe nici o bază sănătoasă! El nu trebuia să ştie de rebeliunea acestor trei pentru a-i face faţă. Nici nu are nevoie să ştie dinainte faptele demonilor şi ale oamenilor din acest timp pentru a-şi împlini scopurile. Aşa cum nu este nevoie ca un om, care intenţionează să taie buruienile dintr-o bucată de pământ, ca să facă o grădină, să ştie dinainte acţiunile insectelor ce trăiesc în desişul buruienilor şi care constituie habitatul lor. Indiferent de ce pot face insectele ele nu l-ar putea împiedica pe om să taie buruienile, aşa cum nu l-ar putea împiedica un om pe Dumnezeu să împlinească lucrările divine. Dumnezeu nu are nevoie să ştie dinainte eforturile potrivnice ale omului, aşa cum omul nu are nevoie să le ştie dinainte pe cele ale insectelor (Isa. 40:22). În fiecare caz scopul intenţionat poate fi dus la îndeplinire indiferent de împotrivire, deoarece este atât de neînsemnat în comparaţie cu puterea celui care şi l-a propus. – Isa. 46:11; 55:11.

Cuprins

[notă de subsol]

Constituţia Bisericii Prezbiteriene din Statele Unite ale Americii, cap. III, secţiunea 6, pagina 17.

Id., capitolul III, secţiunea 5, pagina 16.

[Întrebări de studiu]

1. Cum diferă predestinarea de preştiinţă?
2. Ce a fost naţiunea Israel?
3. Deşi era o naţiune aleasă, în ce puteau eşua izraeliţii individuali?
4. Ce arată că Israelul spiritual cuprinde şi păgâni şi unde se potriveşte „mulţimea mare" în tip şi antitip?
5. Ce dezvăluie toate acestea legat de predestinare?
6. Sprijină predestinarea cazurile lui Samson, Ieremia şi Ioan Botezătorul?
7. De ce nu sprijină predestinarea cazul lui Esau şi Iacov şi de ce s-a ocupat Iehova de acesta aşa cum a făcut-o?
8. De ce aceea n-a fost o condamnare veşnică a lui Esau şi totuşi cum a devenit el, justificând preştiinţa lui Iehova?
9. De ce nu pot demonstra predestinarea cazurile lui: Iuda, Petru şi Cir?
10. Ce se poate spune despre cazul lui Isus, în pofida caracterului său excepţional?
11. De ce a fost exercitată preştiinţă divină în cazurile de mai sus?
12. De ce nu-i ajută pe adepţii predestinării Fapte 15:18 şi Rom. 8:28?
13. De ce nu putem spune că Iehova a ştiut dinainte de căderea heruvimului ocrotitor, a lui Adam şi a Evei?
14. De ce Iehova nu avea nevoie să ştie dinainte de rebeliunea lor pentru a-i face faţă?

Revista *Turnul de veghere* a avut multe de spus despre Societatea Lumii Noi şi despre cum se formează şi se manifestă aceasta, acum, în lume. Oamenii au ajuns în această societate din toate categoriile sociale şi aşteaptă cu nerăbdare minunatul şi binecuvântatul timp când pământul cel nou va funcţiona complet cu iubitori ai dreptăţii ca locuitori ai lui. Ce minunat va fi să trăieşti împreună în pace şi fericire!

Studenţii Cuvântului lui Dumnezeu doresc să facă parte din această societate a Lumii Noi.

Dacă eşti unul dintre cei care se roagă să vină împărăţia lui Dumnezeu şi cere să fie binecuvântat de aceasta, de ce nu-ţi faci planuri să fi la Congresul Societăţii Lumii Noi al martorilor lui Iehova, între 19 şi 26 iulie? Ei vor veni din aproape toate naţiunile lumii şi se vor aduna laolaltă pe stadionul Yankee din oraşul New York, pentru a se închina lui Iehova cu podoabe sfinte.

Când intenţionezi să ajungi la Congresul societăţii Lumii Noi? La timp, sperăm, pentru începutul primei sesiuni. Vei dori să fi acolo toată ziua, din timpul programului ce va începe duminică dimineaţa, 19 iulie, şi mai ales pentru sesiunea de după amiază, când vei vedea absolvirea clasei a douăzeci şi una a Gileadului. Aceasta va fi o privelişte încântătoare.

Ca să fi în New York pentru întâlnirile iniţiale este bine să-ţi faci planuri să ajungi în oraşul congresului sâmbătă, 18 iulie. Primul lucru pe care vei dori să-l faci este să fi cazat în camera ta, aşa că vei fi gata să te bucuri chiar de la începutul congresului. Vei aştepta cu nerăbdare fiecare zi, pentru că Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere a planificat un program încărcat. Profită de tot! Nu pierde nimic! Deşi nu vei putea să intri pe stadion sâmbătă, 18, poate că te interesează să vezi împrejurimile stadionului, să întâlneşti prieteni, să te familiarizezi cu locaţia, mai ales să ştii cum să ajungi la liniile bufetului cu autoservire şi să cunoşti unde sunt amplasate standurile cu răcoritoare. Fiecare participant la congres trebuie să fie aşezat în camera lui sâmbătă.

Dacă până la timpul congresului nu ţi-ai primit răspunsul pentru cameră, prin poştă, poţi merge direct la departamentul de cazare, unde poţi obţine o cameră pe placul tău. Dacă soseşti înainte de sâmbătă, vei găsi departamentul de cazare funcţionând la adresa sediului de cazare 557 W, strada 157, de vineri 17 iulie. Cu toate acestea, primul lucru pe care-l va face, sâmbătă dimineaţa devreme, 18 iulie, departamentul de cazare va fi în plină acţiune sub partea mai decolorată a stadionului Yankee. Vei putea intra în acest departament pe la colţul străzii 161 şi a bulevardului River.

Dacă până la timpul acesta ai crezut că este imposibil să participi la congres, îţi poţi revizui din nou problemele. Poate că poţi participa. Gândeşte-te la congres prin prisma celor opt zile, nu doar două week-end-uri sau zile despre care crezi că vor fi puncte de atracţie. De ce să nu fi acolo la fiecare sesiune? Trimite acum o cerere pentru cazare, arătând ce doreşti. Îl poţi obţine de la servul de grupă al oricărei grupe a martorilor lui Iehova, sau prin organizaţia de filială din alte ţări decât Statele Unite. Suntem siguri că vor fi locuri de cazare pentru toţi, deoarece fraţii din New York lucrează în mod sârguincios ca să obţină camere în casele oamenilor, precum şi camere în numeroase hoteluri. Atunci când ceri o cameră să nu uiţi că martorii lui Iehova din New York au muncit din greu pentru a obţine aceste locuri de cazare şi ei speră că va fi lăsată o impresie minunată proprietarilor, cât timp veţi sta cu ei, aşa cum a fost lăsată de cei care au stat în casele celor din New York în 1950. Sperăm că toţi vor primi numirea ce le-a fost dată de comitetul de cazare.

Cuprins

Poate eşti doar un cititor interesat al *Turnului de veghere* şi nu un martor al lui Iehova şi poate crezi că acest Congres al Societăţii Lumii Noi al martorilor lui Iehova este doar pentru ei. Nu, toate întâlnirile vor fi deschise pentru persoanele interesate de lucrarea făcută de martori. Noi invităm pe toată lumea să vină. Poate unii din cititorii acestei reviste merg la New York o dată pe an, cu afaceri sau pentru o călătorie de plăcere. De ce să nu o facă în această vară, între 19 şi 26 iulie şi să nu treacă pe la stadionul Yankee? Veţi vedea şi veţi auzi ceva pe care imaginaţia nu-l poate cuprinde. Veţi citi despre aceasta mai târziu în *Turnul de veghere* şi poate că-i veţi auzi pe prietenii voştri vorbindu-vă despre acest congres, dar tot nu veţi simţi forţa deplină a Congresului Societăţii Lumii Noi al martorilor lui Iehova dacă nu veţi fi acolo în persoană. Aşa că asiguraţi-vă că veţi veni. Sunteţi bineveniţi. Treceţi pe acolo şi spuneţi bună ziua dacă vă aflaţi în oraş, chiar pentru câteva zile.

Acum să ne întoarcem la ce vom face în New York. Intenţionăm să avem un oraş de rulote al societăţii Lumii Noi. Dacă doreşti să stai în oraşul de rulote, care va fi echipat cu difuzoare conectate în direct cu stadionul Yankee, spaţiul va fi disponibil pentru tine. Mulţi fraţi lucrează în mod silitor, punând bazele pentru acest oraş de rulote. Aşteptăm să avem mai multe facilităţi în oraşul de rulote al societăţii Lumii Noi decât am avut în 1950, precum: duşuri, toalete, standuri cu răcoritoare şi locuri mai spaţioase pentru confortul celor care vor locui acolo. Mulţi dintre cei care vor sta în oraşul de rulote al societăţii Lumii Noi vor decide să vină pe stadionul Yankee la anumite ore în timpul săptămânii, dacă nu la fiecare sesiune. Oricum, se aşteaptă că vor veni zilnic în New York suficiente automobile pentru a-i aduce pe cei care doresc să vină. Aceasta va rezolva problema de la oraşul du rulote.

Sperăm că toate informaţiile despre prezenţă vor fi din nou distruse la acest congres al martorilor lui Iehova şi că lucrurile vor fi strânse cu adevărat în jurul stadionului Yankee, dar sperăm că vom putea să ne îngrijim de necesităţile voastre în toate departamentele care vor fi înfiinţate pentru confortul vostru. Majoritatea departamentelor, precum: camera de lectură, administraţia, etc., vor fi amplasate unde au fost şi în 1950, dar vă veţi putea familiariza cu amplasamentul stadionului studiind diagrama programului. Cei care vor veni pe stadion sâmbătă, 18 iulie, vor putea obţine exemplare ale programului şi acestea vor fi distribuite şi în parcul de rulote pe 18 iulie.

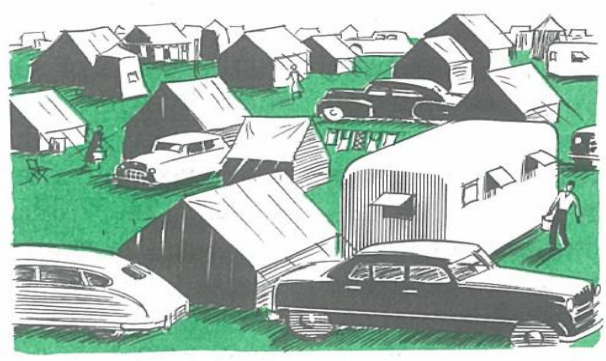
Foarte probabil peluza stadionului va fi plină de data aceasta tot timpul. Poate vă aduceţi aminte că această parte a stadionului este fără acoperiş; de aceea, sugerăm că pentru a evita să vă ardă soarele fiecare să-şi aducă o pălărie de soare sau o umbrelă de orice fel, ca s-o puteţi purta dacă trebuie să staţi în această secţiune a stadionului. Cei care nu vor dori să stea la peluză vor trebui să vină mai devreme pentru a-şi ocupa locurile înainte să înceapă sesiunile, dar, urmaţi, vă rugăm, instrucţiunile organizatorilor atunci când vă conduc spre locurile unde sunt scaune libere. Fiţi pregătiţi totdeauna cu o umbrelă pentru zilele cu soare.

Bufetul cu autoservire şi standurile cu răcoritoare de pe spaţiile din afara stadionului vor fi deschise sâmbătă după amiaza, 18 iulie, pentru confortul fraţilor

Cuprins

care vor veni pentru camere şi să folosească ziua pentru fraţi şi vizite. Nimănui nu i se va permite accesul în stadion cu excepţia lucrătorilor numiţi, pentru că trebuie făcute pregătiri mari ca lucrurile să funcţioneze duminică dimineaţa. În timpul congresului ştim că veţi aprecia faptul că nu vom putea servi pe toţi imediat la bufetul cu autoservire, aşa că aveţi răbdare, vă rugăm, şi respectaţi doar regulile. Dacă toţi se mişcă în liniile bufetului cu autoservire şi nu folosesc corturile bufetului cu autoservire pentru conversaţie, credem că îi vom putea hrăni pe toţi oamenii care vor să mănânce acolo între sesiuni. Nu va fi nevoie ca fraţii să alerge prin stadion după programe pentru a reveni la locuri. Folosiţi-vă timpul! Vorbiţi cu prietenii! Rămâneţi pe locurile voastre puţin, dacă doriţi, pentru că nu toţi pot fi serviţi imediat. Dacă faceţi aşa, cu siguranţă acesta va fi un gest de cooperare, şi răbdarea voastră va ajuta organizarea.

Deoarece facilităţile de parcare din apropierea stadionului sunt extrem de limitate, sugerăm ca fraţii să vină la stadion şi să plece de acolo cu autobuzul sau cu metroul. Dacă se întâmplă ca locurile voastre de cazare să fie la puţină distanţă de ultima staţie de metrou, constataţi poate că este cel mai bine să conduceţi până la o staţie de metrou potrivită şi să vă parcaţi maşina acolo şi apoi să luaţi metroul spre stadion. Aici este potrivit un sfat. Când vă parcaţi maşina în oraşul New York sau oriunde altundeva, asiguraţi-vă că nu lăsaţi nimic în maşină, chiar dacă o încuiaţi bine. Departamentul de poliţie din New York ne avertizează să vă spunem să vă luaţi aceste măsuri de siguranţă. Este foarte uşor să pierzi lucruri de valoare în New York, atunci când acestea sunt păstrate în maşini. Veţi constata că poliţiştii din New York sunt foarte amabili şi aceştia vor fi încântaţi să vă ajute cu informaţii de orientare.

S-au făcut aranjamente la departamentul de poliţie aşa încât autobuzele particulare ce vor sosi la stadion să-şi ducă pasagerii până în strada 161 de lângă Rupert Place. După ce pasagerii vor coborî, autobuzele vor fi dirijate spre un loc de parcare la aproape cinci mile depărtare, unde vor putea fi lăsate opt zile. Bineînţeles, depinde de şofer să hotărască unde vrea să-şi ţină autobuzul.

Toţi care participă la congresul societăţii Lumii Noi al martorilor lui Iehova vor dori să pună mărturie despre împărăţia lui Iehova cândva în timpul congresului. Aceasta se va face foarte probabil prin lucrarea din uşă în uşă, punând mărturie oamenilor la casele lor acolo unde staţi, vorbind oamenilor pe care îi întâlniţi pe lângă New York şi în lucrarea stradală de înştiinţare a adunării publice şi distribuind reviste. Vrem să le spunem locuitorilor din New York un bun venit să participe la congresul nostru şi sperăm sincer că vă veţi face planuri să fiţi acolo.

Cuprins

Naţiunile Unite, o modernă arcă a lui Noe?

Octombrie 1952 a văzut încheierea capitalei Naţiunilor Unite din oraşul New York. Proiectul a durat cinci ani pentru construcţie şi a costat aproximativ 67 milioane de dolari. Descriind clădirea Adunării Generale, ultima ce avea să fie încheiată, publicaţia *Life* din 5 noiembrie, 1952, a asemănat-o cu un „fel de arcă a lui Noe pentru toate rasele de oameni, din toate părţile pământului". Este potrivită această comparaţie?

Arca lui Noe a servit să aducă laolaltă pe acele persoane care, în timpul acela, erau sincer interesate de o lume mai bună şi lucrau împreună în mod armonios. Arca pe care ei au construit-o a servit scopului lui Iehova de a-i ocroti pe toţi care s-au refugiat în ea, aducându-i în siguranţă prin potop, pentru a începe viaţa, din nou, pe un pământ curăţit.

Poate fi spus acelaşi lucru despre organizaţia Naţiunilor Unite şi capitala acesteia? Nu, în nici un caz! Cei mai mari duşmani ai unei drepte lumi noi, persoane lipsite de credinţă, ipocriţi însetaţi de putere, atât totalitari cât şi democraţi, au făcut din aceasta refugiul lor, şi, departe de a fi unită, nu doar că este dezbinată în blocurile de Est şi de Vest, dar există dezbinare şi în fiecare bloc.

Şi în loc ca organizaţia Naţiunilor Unite să servească precum un loc de refugiu de mânia lui Iehova de la Armaghedon, aceasta este, folosind cuvintele profetice ale lui Isus, un „lucru dezgustător care cauzează pustiire" (Mat. 24:15,16, *NW*). Aceasta este un lucru dezgustător înaintea lui Dumnezeu pentru că este considerată superioară şi este idolatrizată de oameni (2Cron. 15:8, Luca 16:15, *NW*). Şi cauzează pustiire dublă: în primul rând, pustieşte speranţa şi credinţa oamenilor în împărăţia lui Dumnezeu, pozând ca un înlocuitor pentru aceasta şi în al doilea rând, toţi care acceptă înlocuitorul Naţiunilor Unite în locul împărăţiei lui Dumnezeu îşi vor avea viaţa pustiită la Armaghedon, expresia răzbunării lui Iehova, preumbrită de potopul din zilele lui Noe – Mat. 24:37-39; Apoc. 16:14,16, *NW*.

În loc ca organizaţia Naţiunilor Unite să fie o modernă arcă a lui Noe ar fi mai potrivit s-o numim un modern turn Babel; căci asemenea acelei structuri din vechime, O.N.U. este un simbol al lipsei de credinţă a omului în Iehova Dumnezeu, ambiţia ei zadarnică, eforturile ei inutile de a unifica, confuzia ei. Nu organizaţia Naţiunilor Unite, ci un nou sistem creat de Iehova Dumnezeu este corespondentul modern al arcei lui Noe. Astăzi oamenii se refugiază în aceasta căutând pe Iehova, smerenia şi dreptatea şi asociindu-se cu servii lui Iehova, cei care deja funcţionează ca o societate a lumii noi, sub noul sistem. Cei care se refugiază în acesta vor fi ocrotiţi la fel de sigur cum au fost cei care s-au refugiat în arca pe care a construit-o Noe – Ţef. 2:1-3, *AS*.

Împărtăşire în prosperitatea poporului lui Dumnezeu

„Dacă n-ar construi Iehova casa, degeaba s-ar trudi cei care o construiesc" (Ps. 127:1, *AS*). Deşi vorbesc, în mod sincer, de acest adevăr, politicienii îl ignoră pe

Cuprins

Iehova şi, împreună cu liderii religioşi, se bizuiesc pe planuri ale oamenilor pentru prosperitate. Nu este de mirare că sunt întristaţi şi descurajaţi – Ier. 14:19, *AS*.

Că Iehova este, într-adevăr, izvorul prosperităţii, este demonstrat de prosperitatea ce există printre poporul său astăzi, urmare al cărui fapt ei sunt cel mai fericit popor de pe întreg pământul. Nu că au fost dintotdeauna aşa de fericiţi. În 1918, din cauza fricii de om şi a lipsei de pricepere, ei s-au aflat într-o stare amărâtă, unii în închisori literale, toţi în închisoarea spirituală a sistemului lumii Diavolului şi glasul lor de predicare publică era de-a dreptul înăbuşit.

Apoi s-au rugat lui Dumnezeu: „Cercetează-mă cu salvarea Ta, ca să văd prosperitatea alesului Tău, ca să mă bucur de bucuria naţiunii Tale" (Ps. 106:4,5, *AS*). Iehova a răspuns acelei rugăciuni, oferită cu motivaţie corectă şi în armonie cu voinţa lui Dumnezeu şi a profeţiilor Sale. Deşi era supărat pe ei, totuşi, din pricina numelui Său, El nu voia ca ei să fie nimiciţi. Aşa că le-a deschis ochii şi le-a arătat că eliberarea era promisă în Cuvântul Său şi că era încă multă lucrare de făcut.

Astăzi, creştinătatea nu are nici o dovadă de favoare divină; ea este nedumerită şi se află în teamă extremă; nu are un mesaj oportun pentru oameni, se roagă şi duce campanii pentru pace în zadar. Dar poporul lui Iehova se bucură de prosperitate. Secretele sacre ale lui Dumnezeu le sunt lămurite; nu au nesiguranţă în ce priveşte scopul lor pe pământ; au dovada spiritului şi aprobării lui Iehova; au curaj, numărul lor de vestitori creşte constant şi masa lor este plină de hrană spirituală bogată.

Organizaţia lui Iehova este asigurată de prosperitate, dar împărtăşirea noastră personală în aceasta depinde de cum ţinem de tare la ea, cum trăim la înălţimea principiilor acesteia şi de faptul dacă suntem demni să fim păstraţi în ea. Asemenea Israelului, noi nu putem să arătăm lipsă de credinţă, să uităm lucrările minunate ale lui Iehova, să arătăm lipsă de supunere răsculându-ne împotriva reprezentanţilor lui Iehova, numiţi în mod potrivit; poate că nu întoarcem spatele practicilor murdare ale lumii vechi – Ps. 106:6-46; 1Cor. 10:1-12.

Dacă vrem să avem parte de prosperitatea pe care Dumnezeu a dat-o poporului Său trebuie să „credem profeţii Lui" (2Cron. 20:20). Aceasta înseamnă să studiem Cuvântul lui Dumnezeu în particular şi în compania altora. Nu ne putem neglija responsabilităţile, căci doar dacă suntem silitori să promovăm Cuvântul şi interesele Împărăţiei lui Iehova vom prospera, căci El a promis că acestea vor prospera (Isa. 9:7; 55:11). În acelaşi timp trebuie să exercităm grijă ca să nu ne gândim prea mult la prosperitatea noastră, lăsând-o să ni se urce la cap, căci atunci există pericolul de neascultare.

Şi, deşi ne bucurăm acum de prosperitate, rugăciunea noastră nu a primit răspuns complet, căci aceasta spune: „Salvează-ne, Iehova, Dumnezeul nostru şi strânge-ne dintre naţiuni" (Ps. 106:47, *AS*). Da, nu doar pe MINE, ci şi pe alţii, pe NOI. Mai sunt şi alte oi ce trebuie adunate.

Aşadar, să ne vadă şi să ne audă şi alţii ca martori ai lui Iehova; să ne vadă prosperitatea spirituală, să simtă dorinţa copleşitoare de a se împărtăşi în aceasta! Există multă prosperitate pentru toţi – ne permitem să fim generoşi! Făcând astfel

Cuprins

propria noastră fericire va creşte, pe măsură ce vom vedea organizaţia văzută a lui Dumnezeu că va prospera din ce în ce mai mult.

[Notă de subsol]

Pentru detalii, vezi *Turnul de veghere* din 1 decembrie, 1952.

Creştinismul progresează în Rhodesia de Nord şi în Etiopia

Continuare a raportului despre călătoria în Africa a preşedintelui Societăţii Turnului de Veghe, N. H. Knorr, şi a secretarului său.

Din 17 noiembrie, când am părăsit New Yorkul, am vizitat Sierra Leone, Africa de Sud, Nyasaland, Rodesia de Sud şi acum, pe 24 decembrie, soseam la Lusaka, capitala Rodesiei de Nord. Fusese programată o întâlnire pentru fraţii europeni şi la acel eveniment au participat şaptesprezece persoane. O creştere mare faţă de ultima noastră vizită, de acum cinci ani, când a manifestat interes doar un european. În dimineaţa zilei de 26 am zburat din Lusaka spre Ndola şi apoi am călătorit patruzeci de mile spre Kitwe, la Copper Belt, în Rodesia de Nord, unde urma să aibă loc congresul naţional, din 26 până în 28 decembrie.

La dispoziţia Societăţii fusese pusă o mare suprafaţă la periferia unui camping de minerit, Nkana, gratis, de compania de minerit. De vreme ce era imposibil să fie cazate în case particulare miile de persoane aşteptate, fraţii construiseră şaptesprezece adăposturi, dintre care unele erau lungi de 700 picioare. Pe măsură ce congresul se apropia era evident că acestea nu erau suficiente. Nemaifiind provizii să se facă acoperişuri de stuf, pentru trei adăposturi a fost făcut un al doilea „strat”, ce consta din bucăţi de bambus şi care se întindea pe toată lungimea lui, în felul acesta adăposturile puteau să cazeze 8.004 persoane; de un număr asemănător s-au îngrijit fraţii la casele lor şi publicul. Cele şapte adăposturi de dormit erau ca nişte spiţe uriaşe ale unei roţi cu locurile de stat jos ca butuc.

Pe locurile de stat jos fuseseră ridicate bănci de bambus pentru 18.000, delimitate de spaţii semicircular. A fost construită o platformă minunată, înălţând un mare muşuroi de furnici abandonat şi ridicând un adăpost acoperit cu iarbă. Pe fundalul platformei era expus, în limba cibemba, textul anual al martorilor lui Iehova din 1953, „Închinaţi-vă lui Iehova într-o sfântă ordine de bătaie”. Au fost, de asemenea, ridicate construcţii pentru a găzdui diferitele departamente ale congresului.

Un asemenea imens proiect de construcţie a implicat transportarea a vreo 30.000 de suluri de iarbă, 3.500 stâlpi mari şi 16 vagoane cu stâlpi de bambus. Pe lângă acestea, 60 de vagoane de stâlpi bifurcaţi au fost aduşi pentru construirea

Cuprins

scaunelor. A fost adus, de asemenea, mult material de către fraţi cu biciclete şi de către surori pe cap. Tăiat de fraţi din pădurile din apropiere, costul materialului a fost neînsemnat. Toată această muncă a fost bine răsplătită, căci adunarea s-a dovedit a fi cea mai fericită ţinută vreodată de poporul lui Iehova din Rodesia de Nord. Într-adevăr, aceasta a fost cea mai mare adunare ţinută vreodată în Africa de Sud.

Fraţii au venit pe jos, cu biciclete, camioane, autobuze şi trenuri. Unii au călătorit două săptămâni cu bicicleta din partea de nord a teritoriului, de la mai bine de 500 mile depărtare; Fraţii şi-au adus soţiile şi copiii cu bicicleta, pe străzi murdare şi prin „tufişuri". Din partea de sud-est unii au umblat timp de patru zile printr-o zonă plină de animale sălbatice şi apoi au călătorit mai bine de două zile cu autobuze primitive, pentru a ajunge la congres. Din partea de sud-vest ei au venit o parte din drum cu barca, pe râul Zambezi, şi apoi pe calea ferată; o călătorie de cinci zile. Fraţii din tribul Machusa din Tanganyka şi-au vândut vacile pentru a face rost de 7 lire pentru călătoria, care a durat o săptămână. Da, ştiind că acest congres era un aranjament al organizaţiei lui Iehova, fraţii erau hotărâţi să ajungă la el. Nimic nu-i putea opri. Toate drumurile duceau la congresul teocratic.

Congresele din Kitwe

Şi ce binecuvântare îi aştepta pe aceşti fraţi, atunci când au ajuns la congres! Conducând printre copaci, cineva a venit la congres dintr-o dată şi acolo, înaintea lui, era o privelişte de neuitat. Stând sub cerul liber se afla această mulţime uriaşă de martori din Africa, pălăriile multicolore ale surorilor dând efectul unei grădini de flori de toate culorile. Ei erau ordonaţi şi erau foarte atenţi la ce se spunea, încercând să nu piardă un cuvânt. Nu veniseră ei multe mile doar pentru aceasta?

Cu toate acestea, era ceva ce făcea o impresie mult mai mare vizitatorului la acest congres – cântările! Conduse de un cor de 1.010 persoane, cântările de la acest congres erau ceva ce trimiteau emoţii pe şira spinării şi aduceau lacrimi în ochi; erau atât de minunate! Nu era nevoie de instrumente muzicale. Într-adevăr, ele ar fi fost nepotrivite. La semnalul dirijorului au început; şi ceea ce părea o cântare complicată era dirijată cu o uşurinţă minunată. Armonia era extraordinară, cu sunete ce veneau mai întâi ca foşnetul copacilor de vânt şi ridicându-se la un punct culminant ca cele ale unor o mie de fluiere. Deşi au compus singuri multe cântări şi unele cuvinte le aparţin (bazate pe texte din Scriptură), toate cântările lor se învârt în jurul închinării adevărate a lui Iehova Dumnezeu, la fel cum se întâmplă cu cântările martorilor lui Iehova din alte părţi ale pământului.

Congresul s-a deschis cu aproape 14.000 participanţi, vineri 26 decembrie. În această zi 1.195 şi-au simbolizat dedicarea de a face voinţa lui Iehova, fiind cufundaţi. Sâmbătă dimineaţa au fost prezente 16.000 persoane şi când a venit timpul pentru adunarea publică, 20.000 umpluseră până la refuz arena şi împrejurimile. Datorită ajutorului amabil al europenilor locali, sistemul de sunet a fost aproape perfect şi uriaşa mulţime a auzit cu uşurinţă fiecare cuvânt de la lectura publică „Este timpul să ne gândim la calea lui Dumnezeu".

Cuprins

Fraţii care au venit la congres au venit să asculte închinarea curată şi calea de a trăi împreună ca membri ai unei societăţi a lumii noi. Ei părăsiseră multele modalităţi superstiţioase ale lumii vechi. De exemplu: În unele districte atunci când moare un om, fraţilor lui nu li se permite să se spele trei luni. În alte locuri, la moarte, întreaga comunitate stă în picioare toată noaptea, bătând tobe şi plângând pentru a alunga spiritele rele. Într-o altă localitate, dacă moare căpetenia unui sat, toţi locuitorii se mută în alt loc, părăsindu-şi casele şi grădinile, ca spiritul căpeteniei moare să nu se întoarcă şi să-i deranjeze. O altă superstiţie cere să se pună un anumit leac pe buza superioară a unui nou născut, ca dinţii de sus să apară primii; altfel există pericolul ca acel copil să se transforme în crocodil! Ei bine, martorii lui Iehova au pus capăt acestor practici, căci văd că acestea sunt nebuneşti şi demonice.

A fost ţinut la Kitwe şi un congres pentru fraţii europeni. Aceasta a furnizat o plăcută surpriză, căci mai înainte, când am vizitat ţara, cu cinci ani în urmă, nu putea fi ţinută nici o adunare a europenilor, pentru simplul motiv că nu existau grupe de europeni de-ale martorilor lui Iehova în Rodesia de Nord. De data aceasta, la cuvântarea publică au participat 145, cu un record de 92 la celelalte sesiuni ale congresului. Au fost botezaţi şapte europeni.

La ambele congrese a fost pusă în circulaţie cea de-a doua ediţie a cărţii „*Să fie Dumnezeu adevărat*”, spre marea bucurie a fraţilor. Ei nu avuseseră prima ediţie, deoarece fusese o interdicţie, aşa că n-a putut fi importată.

Remarcabilă în legătură cu congresele a fost cooperarea diferiţilor oficiali ce au trebuit să fie contactaţi – o schimbare radicală faţă de acum cinci ani, când simpla menţionare a numelui de „martori ai lui Iehova” stârnea împotrivire din partea celor mai mulţi dintre ei.

Sunt mii de oameni în Rodesia de Nord care vor să devină martori ai lui Iehova, dar noi nu le vom permite să se numească astfel până când nu-i vom examina mai întâi şi nu vom fi siguri că ei cunosc învăţăturile lui Cristos şi scopurile lui Iehova Dumnezeu. Apoi, după ce îşi vor simboliza dedicarea de a face voinţa lui Iehova, prin cufundare în apă, le vom permite să spună că sunt martori ai lui Iehova.

Martorii lui Iehova, acum aproape cel mai mare grup unificat din Rodesia de Nord, sunt un singur cuget şi ceea ce vor şi predică ei este împărăţia lui Dumnezeu, singura speranţă a lumii. Diferitelor facţiuni politice şi altor grupuri le-ar plăcea să-i aibă pe martorii lui Iehova în mişcările lor şi să-i susţină. Unii oameni cu influenţă din aceste organizaţii mari au participat la congresul din Africa pentru a auzi ce se spune şi pentru a vedea cum ne conducem treburile. Ei au fost absolut uimiţi să vadă asemenea ordine şi stare paşnică, chiar dacă oamenii erau din toate părţile Rodesiei de Nord şi reprezentau toate triburile. Spiritul lui Dumnezeu făcuse minuni, dar lumea nu va accepta acest răspuns. Ei cred că altceva se află în spate, care cauzează această unitate în acţiune. Martorii lui Iehova au spiritul lui Iehova pentru că studiază Cuvântul Său, îl cred şi îl predică.

Cuprins

Prin Kenya spre Etiopia

Luni, 29 decembrie, am plecat spre Ndola, pentru a ne prinde avionul spre Etiopia. În drum ne-am oprit peste noapte la Nairobi, unde trebuia să facem legătura cu liniile aeriene etiopiene. Am fost primiţi în casa unui martor al lui Iehova şi de la ora 18:45 până la 12:30 a.m. am avut o întâlnire cu opt fraţi şi surori, dintre care doi călătoriseră sute de mile pe drumuri nisipoase pentru a fi împreună cu fraţii la Nairobi, la această întâlnire. Le-am răspuns la multele lor întrebări şi le-am oferit informaţii interesante despre lucrarea şi organizaţia lui Iehova şi despre ce simţeam noi că trebuie făcut în Kenya şi Uganda.

Devreme, în dimineaţa următoare, am părăsit Nairobi şi în curând am trecut peste muntele Kenya, la aproape 17.000 picioare altitudine. Dedesubt se aflau câmpiile şi junglele din Kenya. Am văzut, de asemenea, multe lacuri între Nairobi, capitala Kenyei, şi Addis Abeba, capitala Etiopiei. Africa oferă, într-adevăr, multe semne de frumuseţe din aer.

La Addis Abeba am fost întâmpinaţi de fraţi la aeroport şi am avut o călătorie frumoasă spre centrul oraşului. Acesta are o populaţie de aproape 300.000 de locuitori şi se află la o înălţime de 8.000 picioare. În el am găsit o civilizaţie modernă, fiind construit lângă un oraş vechi, de asemenea multe clădiri fiind începute de italieni atunci când au cucerit ţinutul, şi care n-au fost încheiate pentru că au plecat dintr-o dată.

Etiopia se află în partea de est a Africii, partea de sud fiind doar la 250 mile spre nord de ecuator. Majoritatea oraşelor şi satelor sunt amplasate pe platouri înalte, oferind locuitorilor timp de primăvară tot timpul. Primul misionar al Turnului de Veghere a sosit în Etiopia în septembrie, 1950. acum sunt unsprezece în ţară şi au fost înfiinţate trei grupe. Deoarece guvernul le cere misionarilor să ajute la educarea cetăţenilor lor, Societatea conduce acum două şcoli elementare, la Harar şi Dire Dawa şi o şcoală seral la Addis Abeba.

Limba maternă, amharic, prezintă o mare problemă. Aceasta este o limbă foarte veche şi în unele privinţe se aseamănă cu ebraica şi araba. Alfabetul acesteia are 276 caractere, fiecare cu sunetul ei specific. Unele sunt expresii ciudate controversate şi altele sunt sunete.

A fost aranjat un congres pentru patru zile şi elevii au fost invitaţi să participe, şcoala fiind întreruptă cât a durat acesta. Când a început congresul, misionarii care erau în ţară, de cinci luni şi jumătate, au fost fericiţi să vadă pe unul din rândurile lor acţionând ca prezentator şi rostind o entuziastă cuvântare de bun venit. Fraţii din tribul Amharic au fost, în special, foarte încântaţi.

În seara aceea fratele Henschel s-a adresat celor şaizeci şi una de persoane din auditoriu prin intermediul unui traducător despre tema „Integritate”. El a plecat sâmbătă, 3 ianuarie, pentru a se îngriji de numirile în Cairo, în timp ce eu am rămas până luni şi le-am vorbit fraţilor de câteva ori sâmbătă şi duminică. Un punct de atracţie al congresului a fost cufundarea, ce a avut loc la o mică apă curgătoare, care a fost puţin stăvilită pentru a face apa suficient de adâncă pentru cufundare. Şase persoane şi-au simbolizat dedicarea prin botez.

Cuprins

Etiopienii manifestă un mare interes

Misionarii au spus câteva experienţe foarte interesante. La scurt timp după ce au sosit cei numiţi pentru Dire Dawa, zi de zi veneau persoane cu bunăvoinţă acasă la ei, în grupuri cam de cincisprezece, şi le cereau să studieze Biblia cu ei. La început acest număr a crescut aşa de mult încât era imposibil să se studieze cu toţi. Aşa că misionarii şi-au transformat studiile în lecturi, oferind în fiecare seară, timp de o lună, o lectură publică diferită.

La început s-a crezut că acest interes se datora faptului că aceasta era o misiune nouă şi că interesul se micşora atunci când dispărea caracterul ei nou. Dar nu s-a întâmplat aşa, interesul s-a păstrat. Au început multe studii din Biblie şi un număr dintre acei care au auzit acele serii de cuvântări au luat o poziţie fermă pentru principiile adevărului şi acum le predică altora. Un grup de cinci arabi vin cu regularitate pentru studiul din Biblie, care este condus în arabă şi engleză.

Hienele sunt aşa de multe în aceste împrejurimi, încât multor oameni le este teamă să iasă afară seara. Ca urmare, seara sunt ţinute puţine studii. Cei care îndrăznesc să iasă duc cu ei o bâtă mare pentru apărare.

Recordul la vizitatori pentru studiu, într-o după-amiază, a fost de cincizeci. Ei s-au ocupat de studenţii din Misiunea Suedeză care au venit acasă să pună întrebări. La început critici, ei au fost luaţi prin surprindere de răspunsurile rapide pe care le-au primit că i-au lăsat, curând, pe misionari să vorbească mai departe de lumea nouă. În timpul când cuvântarea se încheia sarcasmul fusese înlocuit cu smerenie şi umilinţă. Omul care a luat conducerea a întrebat dacă putea să aibă un studiu regulat din Biblie.

La a doua sa vizită el a sosit mai devreme şi a auzit fără să vrea rezumatul unei lecţii precedente, ce arăta că nu există o treime. Uimit, el a exclamat: „Vrei să spui că Isus nu este Dumnezeu”? I-a fost oferită o explicaţie suplimentară şi după aceea el s-a întors la misiunea lui şi le-a spus că Biblia nu învăţa despre treime. Singurul răspuns pe care l-a primit a fost că martorii lui Iehova sunt profeţi mincinoşi şi că nu trebuie să-i asculte. Nemulţumit de răspunsul acesta el şi-a continuat studiile şi acum simte că vrea să fie felul corect de serv, un martor al lui Iehova.

Un alt exemplu dintr-un alt teritoriu a fost cel a al unui tânăr, care era student la teologie. Nu vorbea un cuvânt în engleză. Misionarul din acel timp nu vorbea un cuvânt în amharic şi astfel prima lor discuţie a fost prin intermediul unui traducător. Când apăreau puncte de controversă studentul la teologie recurgea la Biblia într-un limbaj vechi, în geez. Aceasta este o limbă moartă ce nu mai este folosită de oameni, ci doar de cei care studiază să fie preoţi. Această versiune a Bibliei este privită ca având autoritate. Această traducere s-a dovedit a fi foarte bună, neconţinând acel text favorit al susţinătorilor treimii de la 1 Ioan 5:7: „Trei sunt care mărturisesc în cer: Tatăl, Cuvântul şi Duhul Sfânt; şi aceştia trei una sunt”, care se găseşte în *Versiunea Regele Iacob* în engleză. Aşa că studentului la teologie i s-a demonstrat foarte uşor că întreaga doctrină despre treime este greşită. Au fost demonstrate multe alte puncte ale discuţiei cu Biblia în limba geez şi n-a durat mult până când studentul la teologie şi-a schimbat atitudinea. El şi-a oferit serviciile pentru studii de trei sau patru ori pe săptămână, aducându-i şi pe alţii cu

Cuprins

el. El a părăsit seminarul teologic unde era instruit şi s-a mutat cu un frate etiopian. Ei discutau ore întregi adevărul.

În dimineaţa următoare secretarul seminarului teologic a venit la casa misionară cu un poliţist şi l-a luat pe studentul la teologie. A fost o zi agitată, să mergi de la un birou la altul, la secretarul directorului de şcoală, la funcţionarii şcolii, la poliţie şi părea că nimeni nu ştia ce să facă acum cu acest om. Misionarii au fost implicaţi, deoarece aici era un om care îşi schimba crezurile, nu mai credea ca biserica de stat. Misionarilor li s-a cerut să-şi spună povestea lor şi ei au arătat clar şi simplu că acest preot venise la casa lor misionară voluntar, dorind să studieze. El avusese consimţământul deplin al directorului de şcoală să afle ce cred martorii lui Iehova. Fraţii au rămas lângă acest tânăr şi l-au apărat înaintea acuzatorilor lui.

Mai târziu el a fost închis într-un seminar timp de patru zile, dar, în cele din urmă, el le-a trimis misionarilor o înştiinţare, spunându-le să nu le pară rău pentru el. El se bucura că era un prizonier din pricina lui Iehova. „Să nu credeţi că o să mă duc cu ei", spunea el, „Nici un om care a pus mâna pe plug nu se uită la lucrurile lăsate în urmă".

În a cincia zi de întemniţare el a reuşit să primească gardieni particulari care să-l ducă la casa misionară şi le-a spus fraţilor că va fi trimis la Addis Abeba. Aceasta s-a întâmplat, dar la scurt timp după ce a ajuns la Addis Abeba i s-a permis să scape. El a participat la adunările fraţilor din Addis Abeba. A venit la congres şi acolo a fost cufundat împreună cu alţi fraţi. El este foarte zelos şi nerăbdător să predice evanghelia.

Ar putea fi relatate mult mai multe experienţe care să demonstreze zelul din partea oamenilor pentru a învăţa adevărul. Aranjarea studiilor din Biblie este o chestiune simplă. Toţi misionarii au mult mai multe studii din Biblie decât pot conduce. Aşteptăm o mare creştere în această ţară, chiar dacă fraţii trebuie să predea la şcoală, pe lângă faptul că se îngrijesc de învăţarea adevărului referitor la împărăţia lui Dumnezeu. A fost o bucurie să fim împreună cu ei.

Îmbrăcaţi-vă cu smerenie

Nici o haină nu este mai bine modelată sau mai potrivită pentru servul lui Dumnezeu decât graţioasa haină a smereniei. Nici una nu este mai bine croită pentru a plăcea lui Iehova. Smerenia ne va ajuta să devenim modeşti, naturali, simpli, plăcuţi. Ea este modelată pentru a ne face graţioşi, amabili, iertători, plăcuţi. Ea nu atrage după sine sau nu distrage atenţia prin aparenţe exterioare, statură, abilităţi personale sau personalităţi. Ea ne ajută să ne vedem aşa cum ne vede Dumnezeu: „Căci Iehova nu vede cum vede omul; căci omul se uită la aparenţe exterioare, dar Iehova se uită la inimă" – 1Sam. 16:7, *AS*.

Smerenia înseamnă supunere; supunerea înseamnă ascultare; ascultarea înseamnă a face voinţa lui Dumnezeu. Voinţa lui Dumnezeu, aşa cum este exprimată în Cuvântul Său, ne învaţă smerenia. „Dacă nu vă schimbaţi şi nu deveniţi ca nişte copilaşi, cu nici un chip nu veţi intra în împărăţia cerurilor. De

Cuprins

aceea, cel care se va smeri ca acest copilaş va fi cel mai mare în împărăţia cerurilor" (Mat. 18:3,4, *NW*). „Toţi să vă încingeţi cu smerenie unii faţă de alţii, fiindcă Dumnezeu li se împotriveşte celor trufaşi, dar le oferă bunătate nemeritată celor smeriţi. Smeriţi-vă, deci, sub mâna puternică a lui Dumnezeu, pentru ca el să vă înalţe la timpul potrivit" (1Pet. 5:5,6, *NW*). „Căci Iehova este înălţat şi totuşi îl vede pe cel smerit, dar pe cel îngâmfat îl ţine departe" (Ps. 138:6, *AS*). „El ţi-a arătat, omule, ce este bine. Şi ce altceva cere Iehova de la tine, decât să practici dreptatea, să iubeşti bunătatea şi să umbli modest cu Dumnezeu tău"? – Mica 6:8, *AS*.

Smerenia ne va ajuta să umblăm modeşti înaintea Dumnezeului nostru. Ea ne va feri să nu devenim aroganţi, încrezuţi, lăudăroşi, mândri; ne va salva să nu avem o părere foarte bună despre noi în comportament, în modul de a ne îmbrăca, în stilul de viaţă. Ea ne va feri de deşertăciunea abilităţilor şi a punctelor noastre de atracţie, ne va proteja împotriva pagubelor, a efectelor învăţăturii superioare ce flatează eu-l, a educaţiei în colegii, a unei diplome sau a unui grad cu onoare. Ea ne va împiedica să ne înălţăm în prezenţa celor de jos, nu se va ruşina în tribunalele puternicilor pământului; ne va ajuta să ne ferim să căutăm favoarea oamenilor, laudele celorlalţi, sau să căutăm linguşire atunci când ne facem treaba. Ne va călăuzi să facem tot ce putem mai bine, s-o lăsăm pe seama lui Iehova şi să nu căutăm lauda şi aplauzele oamenilor.

Smerenia ne va ajuta în rugăciunile noastre către Dumnezeu. Ne va face profund conştienţi că avem nevoie de El, de incapacitatea şi imperfecţiunea noastră. Ne va salva să nu încercăm să ne îndreptăţim; să nu devenim ca fariseul amintit în ilustraţia lui Isus, care a început să se roage aceste lucruri despre sine: „O, Doamne, Îţi mulţumesc că nu sunt ca ceilalţi oameni, jecmănitori, nedrepţi, adulteri, sau chiar ca acest colector de taxe. Eu postesc de două ori pe săptămână, dau zeciuială din tot ce câştig". Mai degrabă, smerenia ne va ajuta să păstrăm un caracter umil al minţii, o smerenie şi modestie în ce ne priveşte, care zice: „O, Doamne, fii milostiv de mine, un păcătos!" – Luca 18:11-13, *NW*; Fapte 20:19.

Smerenia ne învaţă să ne aplecăm urechea spre Iehova şi nu s-o depărtăm de la El. „Către Tine, O, Iehova îmi înalţ sufletul. Fă-mă să cunosc căile Tale, O, Iehova, învaţă-mă cărările Tale. Fă-mă să umblu în adevărul Tău şi învaţă-mă, căci Tu eşti Dumnezeul salvării mele. Pe Tine te aştept toată ziua" (Ps. 25:1,4,5, *AS*). Aceasta mişcă inima să spună: „O, preamăriţi-L pe Iehova împreună cu mine, să-i înălţăm cu toţii numele" (Ps. 34:3, *AS*). Aceasta îl conduce pe cel smerit la o viaţă a dedicării, laudei şi onoarei lui Dumnezeu. Dar învaţă şi că „smerenia este înaintea onoarei" – Prov. 15:33; 16:18; 18:12.

Smerenia în organizaţie

Smerenia îl va ajuta pe servul dedicat al lui Dumnezeu să aprecieze organizaţia lui Iehova, aranjamentul Lui de a face lucrurile pe pământ şi îl va ajuta să vadă că numai rămânând în organizaţie, păstrându-şi integritatea, rămânând credincios lui Iehova, va fi în siguranţă de tot răul. Aceasta îl va ajuta să-şi păstreze locul potrivit în organizaţie şi să lucreze în armonie cu ea; îl va ajuta să gândească raţional,

Cuprins

potrivit faptelor din Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia, care ne spune în mod corect ce suntem. Un om smerit nu va crede că s-ar cuveni ca el să fie în slujba sau poziţia aceasta sau aceea. El ştie că „răsplata smereniei şi frica de Iehova înseamnă bogăţii, onoare şi viaţă”; şi că Iehova îi înalţă pe cei smeriţi şi îi înjoseşte pe cei mândri – Prov. 22:4, *AS*; Luca 14:11.

Smerenia îl va ajuta pe serv atunci când are de-a face cu fraţii lui din grupă. Îl va salva de timiditate; va îndepărta sensul constant al propriei lui importanţe şi dorinţa de a vrea să fie centrul atenţiei, cugetul de a fi obiectul observaţiei şi al atenţiei; de asemenea, de a dori să monopolizeze tot. Atunci când are de-a face cu fraţii, aceasta îl va ajuta să trateze turma lui Dumnezeu cu afecţiune, politeţe şi bunătate, exact aşa cum a făcut Cristos. Îl va atenţiona să nu fie mai exigent cu alţii decât este Dumnezeu cu el; îl va ajuta să nu devină uşor ofensat dacă bunătatea lui nu este apreciată, ştiind că Dumnezeu este amabil şi cu cei recunoscători şi cu cei nerecunoscători, deopotrivă.

Smerenia ne va ţine înfrânaţi atunci când părem că suntem plini, permiţând iubire şi nu invidie, consideraţie şi nu prejudecată. Ea nu va permite servului lui Dumnezeu să zică: „Eu sunt foarte bine şi tu eşti complet greşit”. Mai degrabă, aşa cum spune Iehova: „Veniţi acum şi să raţionăm împreună!” (Isa. 1:18). Ea îl va împiedica pe cel încrezător în sine şi îl va potoli pe cel arogant în spirit să zică: „’Astăzi sau mâine vom călători în acest oraş şi vom petrece acolo un an, vom intra în afaceri şi vom avea profit’, în timp ce nu ştii care va fi viaţa ta mâine. … În schimb, ar trebui să spui: ‘Dacă Iehova va voi, vom trăi şi vom face aceasta sau aceea’” – Iac. 4:13-15, *NW*.

Smerenia ne va proteja să ne lăudăm singuri şi să trâncănim verzi şi uscate, într-un mod îngâmfat, înaintea familiei noastre, în prezenţa străinilor, sau în adunarea creştină. Ea ne va feri să credem că alţii sunt la fel de interesaţi de realizările noastre personale cum suntem noi; ne va salva să fim ofensaţi pentru că oamenii par să ne ignore, pentru că poate servul nostru de grupă nu ne-a recunoscut sau nu ne-a cerut să facem un comentariu, ori să luăm parte la programul adunării de serviciu.

Smerenia nu ne va permite să avem o părere înaltă despre noi, nu va îngădui o manifestare a eu-lui înaintea altora, nu ne va permite să-i minimalizăm pe alţii, pe care poate suntem invidioşi, sau poate îi dispreţuim. Indiferent cât de în culmea fericirii sau entuziasmaţi am deveni de realizările sau meritele noastre, smerenia va ţine eu-l ascuns şi sub control. Ea va suprima tendinţa de a se făli şi lăuda. Ea nu lasă loc de evlavie prefăcută, nu va poza ca ipocrizie şi nu va batjocori smerenia, ceea ce se observă de obicei în rândul clerului – Col. 2:18,23, *NW*.

Smerenia ne învaţă să ne respectăm taţii şi mamele, fraţii şi surorile în adevăr şi întreaga organizaţie creştină. Ea împiedică mândria de naţionalitate, rasă sau culoare; nu lasă loc de dezbinare. Îl învaţă pe om că Dumnezeu „a făcut dintr-un singur om toate naţiunile de oameni ca să locuiască pe întreaga suprafaţă a pământului, şi a hotărât timpurile fixate şi graniţele stabilite ale locuinţei oamenilor, ca ei să caute pe Dumnezeu, chiar dacă ar trebui să bâjbâie după El şi să-L găsească într-adevăr” – Fapte 17:26,27, *NW*.

Cuprins

Smerenia învaţă creştinul umil că aceste adevăruri aparţin lui Iehova Dumnezeu, că servul doar duce roadele producţiei lui Iehova. Ea ne sfătuieşte că voinţa lui Dumnezeu este raţională, practică, dreaptă. Cei smeriţi sunt conştienţi de devotamentul şi zelul lor faţă de Dumnezeu şi se străduiesc, în mod silitor, să se ridice la înălţimea responsabilităţilor date de Dumnezeu. Ei sunt înceţi la greşeli, grabnici la iertare. Aceasta îl învaţă pe om că cel mai ignorant poate fi mândru şi arogant, dar numai omul înţelept poate fi smerit. Cei mândri sunt încăpăţânaţi, dificili şi se tulbură uşor. Cei smeriţi sunt blânzi, dar nu slabi; slabi dar rezistenţi şi de nezdruncinat în integritate.

Smerenia cunoaşte importanţa cuiva în relaţie cu altcineva. Ea îl înzestrează pe om cu un caracter umil al minţii, îi consideră pe alţii mai buni decât el, dă atenţie sfatului apostolului de a „umbla într-un mod demn de chemarea cu care aţi fost chemaţi, cu tot caracterul umil al minţii şi blândeţea, cu îndelungă răbdare, ridicându-vă unii pe alţii în iubire, străduindu-vă, în mod silitor, să observaţi unitatea spiritului în legătura unificatoare a păcii” (Efes. 4:1-3, *NW*). Ea nu face loc adulterului, necurăţiei şi oricărui fel de lăcomie, nu face loc „comportamentului ruşinos, nici vorbelor prosteşti, nici glumelor proaste, lucruri care nu sunt potrivite, ci mai degrabă aducerea de mulţumiri” – Efes. 5:3,4, *NW*.

Smerenia ne fereşte să ne încredem în noi sau în oameni, dar ne învaţă că este înţelepciune să „ne încredem în Iehova cu toată inima şi să nu ne bizuim pe propria noastră pricepere. Recunoaşte-L în toate căile tale şi El îţi va netezi cărările” (Prov. 3:5,6). Ea ne învaţă că Satan Diavolul este iniţiatorul mândriei şi dumnezeul confuziei. El a fost cel care a crezut despre sine că era mai mare decât se cuvenea şi a fost înjosit şi încă va mai fi înjosit de Atotputernicul Dumnezeu. El va fi şters din existenţă. Smerenia ne învaţă că trebuie să rămânem smeriţi dacă vrem să primim aprobarea lui Dumnezeu. „Dumnezeu se împotriveşte celor aroganţi, dar oferă bunătate nemeritată celor smeriţi. Smeriţi-vă în ochii lui Iehova şi El vă va înălţa” – Iac. 4:6,10, *NW*.

Smerenia vă va ajuta să vedeţi că „nenorocirea îi va omorî pe cei răi, iar cei care îi urăsc pe cei drepţi vor fi pustiiţi” (Ps. 34:21). Ea vă va ajuta să umblaţi în ascultare înaintea lui Iehova, nu cerând de la alţii dreptate, ci arătând întotdeauna dreptate şi îndurare, cât este posibil. Ea vă va ajuta să staţi pe străzi şi să înmânaţi pliante şi să oferiţi reviste trecătorilor; vă va ajuta să mergeţi din casă în casă cu literatură, să faceţi vizite ulterioare şi să începeţi studii din Biblie la domiciliu; vă va ajuta să ieşiţi la platformă şi să expuneţi o cuvântare publică, să serviţi în mod credincios într-o grupă.

Este nevoie de smerenie, de multă smerenie, pentru a face aceste lucruri şi alte aspecte ale lucrării organizaţionale în punerea unei mărturii în lumea întreagă pentru numele şi împărăţia lui Dumnezeu. Aceasta este haina croită de însuşi Iehova. Îmbrăcaţi-o! „Umblă smerit cu Dumnezeul tău!” – Mica 6:8, *AT*.

Cuprins

Preştiinţa compatibilă cu libera voinţă

„Ştiu ce dispoziţie îi va conduce, chiar acum, înainte să-i aduc în ţara pe care le-am promis-o prin jurământ.”
- Deut. 31:21, AT.

Nu este tăgăduit de adepţii predestinării faptul că oamenii sunt agenţi morali liberi, însă propriile lor învăţături o fac în mod sigur. Nu le privează următoarele declaraţii din publicaţia lor de adevărata însemnătate a argumentului lor că oamenii sunt liberi? „Prin căderea în starea de păcat omul a pierdut toată abilitatea de voinţă spre orice bine spiritual ce însoţeşte salvarea”. Dar atunci când Dumnezeu intervine să convertească un păcătos, de altfel neajutorat, El „îl face capabil voluntar să vrea şi să înfăptuiască ceea ce este bine din punct de vedere spiritual”. Dumnezeu promite să „dea tuturor celor care sunt predestinaţi la viaţă spiritul Său sfânt pentru a-i face să vrea şi capabili să creadă”. Aşadar, cei care n-au fost predestinaţi nu au voinţă liberă sau abilitate să creadă. În mod asemănător, Dumnezeu „le reînnoieşte şi le hotărăşte cu putere voinţa” pentru a-i face „să vrea şi capabili” să răspundă chemării Lui. Chiar după ce începe pe calea cea dreaptă „perseverenţa sfinţilor nu depinde de propria lor voinţă liberă, ci de caracterul neschimbător al decretului alegerii”. Şi unde trebuie să se găsească voinţa liberă a individualilor în declaraţia lor că Dumnezeu „îşi guvernează toate creaturile; le porunceşte şi toate acţiunile lor”? Dacă Dumnezeu „a predestinat fără putinţă de schimbare orice se întâmplă” şi pentru a-şi demonstra puterea suverană asupra unora „îi predestinează la necinste şi mânie”, şi pentru a-şi arăta harul faţă de alţii i-a predestinat la viaţă „fără nici o anticipare a credinţei sau a faptelor bune”, atunci cum poate fi argumentat că nu există nici o „violare a voinţei creaturilor”? Totuşi aceasta este valoarea logicii adepţilor predestinării. Nu este de mirare că ei cedează raţionamentului legat de chestiune şi fac referire la doctrina lor ca la „această mare taină a predestinării!”

2. Din toată eternitatea se presupune că Dumnezeu a hotărât tot ce se întâmplă şi că a stabilit destinul oamenilor şi al îngerilor fie spre viaţă veşnică, fie spre moarte veşnică, totuşi nefăcând niciodată uz de preştiinţa Sa, nici violând voinţa liberă a vreunei creaturi. Pentru a se potrivi unei astfel de scheme Iehova ar fi trebuit să creeze pe fiecare individual într-un astfel de mod încât acesta să facă în mod automat exact ce a predestinat El să facă. Aceasta îi pune pe adepţii predestinării în aceeaşi barcă doctrinală cu fariseii, despre care Josephus a spus: „Când ei hotărăsc faptul că toate lucrurile sunt făcute de la soartă, nu pun la o parte libertatea oamenilor de a acţiona aşa cum cred că este potrivit; deoarece noţiunea lor este că lui Dumnezeu i-a plăcut să creeze o dispoziţie, în felul acesta ce voieşte El este realizat, dar aşa încât voinţa omului să poată acţiona corect sau greşit”. Din cele de mai sus este evident că adepţii predestinării susţin doar teoretic voinţa liberă a individului, în timp ce doctrinal o tăgăduiesc în toate privinţele practice.

Cuprins

Cum ne modelează Iehova

3. Unii vor argumenta că Iehova Dumnezeu îl modelează pe om aşa încât să-l forţeze spre o anumită cale de acţiune, violând libertatea de voinţă sau de alegere a creaturii, şi astfel făcând lucrurile să lucreze potrivit predestinării divine a chestiunilor. Ei citează textul care vorbeşte despre Iehova ca de marele Olar şi de oameni ca lutul neputincios ce este modelat aşa cum consideră el potrivit. De asemenea, ei arată la timpul când Dumnezeu a împietrit inima lui Faraon, împietrire ce l-a adus pe Faraon la nimicire în Marea Roşie. Pot fi armonizate aceste cazuri cu libertatea de voinţă a individualului? Da, şi ca un fel de temelie pentru răspunsuri puternice să luăm în considerare câteva puncte legate de schimbarea sau modelarea într-un chip nou a minţii umane.

4. Oamenii ştiu multe despre minte, dar nu ştiu prea multe. Totuşi, un amestec dintre realitate şi teorie oferă acest punct de vedere de bază despre funcţionarea minţii. Când lumina pătrunde în ochi aceasta este schimbată în electricitate, până când ajunge la materia cenuşie din scoarţa cerebrală a creierului. Când sunetul pătrunde în ureche acesta ajunge la materia cenuşie ca impulsuri electrice. În mod asemănător, mesajele ajung la creier din simţurile mirosului, gustului, pipăitului, ajungând în scoarţa cerebrală a creierului ca impulsuri electrice. În scoarţa cerebrală a materiei cenuşie se află materia albă a creierului, şi prin aceasta materia cenuşie trimite impulsuri electrice, pentru a se conecta de alte celule sau grupuri de celule din alte secţiuni ale materiei cenuşii. Astfel, atunci când secţiunea vederii observă pericolul aceasta trimite rapid mesaje secţiunii motorii, pentru a porni acţiunea musculară necesară, fie pentru luptă, fie pentru fugă. Aşadar, în toate celelalte procese mentale materia cenuşie comunică cu diferitele ei sectoare, realizând acest lucru prin stabilirea de circuite prin materia albă.

5. Fiecare cuget, fiecare acţiune este înregistrat ca o traiectorie electrică prin materia albă. Dacă acesta este o idee veche sau o acţiune frecventă, aceasta foloseşte circuitul realizat anterior întărind-o şi consolidând-o tot mai mult. Acesta este motivul pentru care repetiţia fixează cugetele ferm în minte şi acţiunile repetate devin obiceiuri. Ele vin uşor după aceea şi sunt greu de înlăturat. Cugetele şi faptele noi necesită înfiinţarea de noi circuite şi aceasta este mai dificil. La naştere creierul copilaşului este aproape alb, fiind acolo doar câteva circuite, precum reflexul de a suge şi alte câteva modele de elemente necesare pentru supravieţuire. Dar acesta nu mai este alb mult timp. Cele cinci simţuri vin cu duiumul prin mesajele lor şi pe măsură ce anii trec se acumulează un îngrozitor labirint de circuite – se estimează de oamenii de ştiinţă că mai multe decât toate sistemele liniilor de telefonie existente. Un om de ştiinţă estima că „creierul uman are suficientă capacitate de depozitare ca să memoreze de cincizeci de ori mai multă informaţie decât este cuprinsă în cele şapte milioane de volume ale Bibliotecii Congresului”. Cu adevărat, omul a fost „făcut în mod nemaipomenit şi minunat”! (Ps. 139:14). Cât de atenţi ar trebui să fim să acumulăm cugete corecte, să facem fapte bune, să stabilim circuite potrivite ca să nu avem circuitele mentale traversate şi încâlcite de cugete şi fapte rele!

6. Dacă n-am fi posedat voinţă liberă, ci, în schimb, calea noastră de acţiune ar fi fost fixată pentru noi, n-am fi avut puterea de a ne modela mintea după dorinţele noastre, după lucrurile pe care am ales să le punem în creier. Am fi fost mai mult precum creaturile cu instinct, ca animalele inferioare. Creierul lor nu este aşa de alb precum al oamenilor la naştere; majoritatea circuitelor lor sunt deja acolo şi pot adăuga doar câteva după aceea. Ele ajung mai aproape să fie predestinate la naştere decât oamenii. Ele urmează în primul rând instinctul dat de Dumnezeu. Pe de altă parte, omul îşi modelează mintea. Şi pentru că fiecare o face diferit, fiecare este un individ deosebit, o personalitate distinctă. Cugetele şi acţiunile unei persoane sunt cele care îl face ceea ce este. Aşa declară Iehova Dumnezeu: „Exact cum sunt cugetele din mintea lui aşa este şi el” (Prov. 23:7, *Ro*). Din inimă, care reprezintă mintea adesea, vin cuvinte şi fapte (Mat. 12:34; 15:19). Astfel, ce gândeşte, ce spune şi ce face o persoană este guvernat în mare măsură de minte. Pentru a se schimba, pentru a se remodela, trebuie să-şi schimbe cugetarea; căci ce gândeşte el asta este.

7. Pentru că oamenii din această veche lume muribundă gândesc, vorbesc şi acţionează greşit, deoarece aceşti necredincioşi sunt vase ale mâniei condamnate distrugerii şi pentru că acesta trebuie să fie remodelate în vase ale gloriei pentru Iehova, dacă urmează să scape, fiind distruse ca vasul unui olar de toiagul Regelui de la Armaghedon, porunca vitală pentru ei este: „Încetaţi să mai fiţi modelaţi după acest sistem, ci transformaţi-vă prin înnoirea minţii” (Ioan 3:36; Rom. 12:2, *NW*). Dacă ei îşi înnoiesc mintea devin persoane schimbate, căci ce cred aia sunt. Ei trebuie să lase să se şteargă vechile circuite puse în creierul lor de planuri şi propagande, de pofte şi imoralităţi ale lumii vechi ne mai folosindu-le şi înlocuindu-le cu circuite noi, construite prin cugetare şi fapte corecte recomandate de lumea nouă a lui Iehova. Dacă vor face aşa, vor fi remodelaţi într-o nouă personalitate: „Trebuie să daţi la o parte vechea personalitate care se conformează căii voastre de acţiune de altădată şi care era coruptă după dorinţele ei înşelătoare; … trebuie să fiţi făcuţi noi în forţa ce vă impulsionează mintea şi să vă îmbrăcaţi cu noua personalitate care a fost creată după voinţa lui Dumnezeu în dreptatea adevărată şi bunătate iubitoare”. „Renunţaţi la vechea personalitate împreună cu practicile ei şi îmbrăcaţi-vă cu noua personalitate care, printr-o cunoştinţă exactă, este reînnoită după chipul celui care a creat-o” – Efes. 4:22-24; Col. 3:9,10, *NW*.

8. Aşadar, dobândind cunoştinţă exactă despre Iehova şi Cristos, creaturile umane făcute din ţărână sau lut pot fi remodelate, schimbate din vase ale mâniei în vase potrivite pentru îndurare divină (Ioan 17:3). Pe de altă parte, această informaţie, în loc să remodeleze oameni născuţi sub mânie şi condamnare în vase ale gloriei, îi împietreşte

Cuprins

pe unii chiar mai mult ca vase ale mâniei, ducându-i chiar la crimă (Ioan 8:37-45; Fapte 7:54-60; 2Tim. 3:8). Şi această mărturie, care fie împietreşte vasele mâniei, fie le modelează în vase potrivite pentru îndurare, unde se găseşte? În Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia. Aşadar, prin Cuvântul Său, Iehova face persoanele fie mai nelegiuite, în mod încăpăţânat, fie le schimbă în servi glorioşi ai Lui şi aceasta fără să forţeze creatura, ci mai degrabă aşa cum vrea creatura să reacţioneze. Este ca şi în cazul unei persoane care primeşte o scrisoare de la un anumit om şi care face persoana să-şi schimbe mintea şi, ca rezultat, persoana spune: „Acest om m-a făcut să mă schimb". Totuşi, n-a existat nici o forţare implicată; persoana s-a schimbat din voinţă liberă.

9. Având în vedere acest punct de vedere ar trebui să fie considerat Romani 9:21-24 (*NW*): „Ce? Nu are olarul autoritate asupra lutului să facă din acelaşi bulgăre un vas pentru o întrebuinţare onorabilă şi altul pentru o întrebuinţare dezonorabilă? Acum, ce se poate spune dacă Dumnezeu, deşi are voinţă să-şi demonstreze mânia şi să-şi facă puterea cunoscută a tolerat cu multă îndelungă răbdare vase ale mâniei potrivite pentru nimicire, ca să facă de cunoscut bogăţiile gloriei Sale asupra vaselor îndurării, pe care le-a pregătit mai dinainte pentru glorie, şi anume pe noi, pe care ne-a chemat nu doar dintre iudei, ci şi dintre naţiuni?" Nu are Iehova drept să-şi declare mesajul la toţi oamenii luaţi din acelaşi loc, ţărâna pământului, şi să permită să fie modelaţi pentru sau împotriva Lui, în conformitate cu propriile lor reacţii cu voinţă liberă la declaraţia Lui? Cu siguranţă, şi mai înainte El a arătat în Cuvântul Său că o clasă va fi împietrită ca vase ale mâniei şi o altă clasă va fi flexibilă în cugetare când va auzi adevărul, îl vor primi bine şi îşi vor transforma mintea în armonie cu influenţa acestuia, astfel devenind vase ale îndurării. Că însuşi individualul poate, prin propria lui cale de acţiune, în armonie cu voinţa lui Iehova, să devină un „vas pentru o întrebuinţare onorabilă", este clar declarat la 2Timotei 2:20:22 (*NW*): „Acum, într-o casă mare nu sunt doar vase de aur şi argint, ci şi de lemn şi de lut şi unele pentru un scop onorabil, iar altele pentru un scop lipsit de onoare. De aceea, dacă unul se păstrează curat de cele din urmă, el va fi un vas pentru un scop onorabil, sfinţit, folositor pentru proprietarul său, pregătit pentru orice lucrare bună. Aşadar, fugiţi de dorinţele caracteristice tinereţii, ci urmăriţi dreptatea, credinţa, iubirea, pacea împreună cu cei care Îl cheamă pe Domnul dintr-o inimă curată". A spune că Iehova îi obligă pe oameni să fie un vas bun sau unul rău este nescriptural. El ne modelează prin Cuvântul Său, pentru bine, dacă Îi vom permite.

10. Acum să luăm în considerare textul controversat în care Iehova spunea: „Voi împietri inima lui Faraon şi-mi voi înmulţi semnele şi minunile în ţara Egipt. Dar Faraon nu te va asculta" (Ex. 7:3,4). Acum, Iehova nu i-a împietrit, în realitate, inima lui Faraon, aşa încât Faraon să-şi piardă voinţa liberă în chestiune. Inima lui s-a împietrit din cauza mesajului declarat lui de Moise şi Aron. Aceasta a fost cea care l-a făcut să reacţioneze cu o mânie şi încăpăţânare puternice. Dar, de vreme ce mesajul pe care Moise şi Aron l-au declarat era de fapt mesajul lui Iehova, relatarea spune că Iehova i-a împietrit inima. Extinderea repetată a îndurării lui Dumnezeu faţă de el, prin ridicarea plăgilor una după alta, nu l-a

Cuprins

îmblânzit pe conducătorul egiptean, ci, aşa cum se întâmplă de obicei în cazul oamenilor extrem de răi şi a tiranilor, această toleranţă doar l-a făcut pe Faraon mai intolerabil, a adus în prim plan cu atât mai mult caracteristicile lui tirane. La Exodul 8:15 este arătat rezultatul eliberării: „Când Faraon a văzut că a fost un răgaz, şi-a împietrit inima". Şi, din nou, după ridicarea uneia dintre plăgi: „Faraon şi-a împietrit inima şi de data aceasta" (Ex. 8:32). De asemenea, 1Samuel 6:6 declară: „Egiptenii şi Faraon şi-au împietrit inima". Nu spune că Faraon şi-a împietrit inima? Da, pentru că în realitate aşa s-a întâmplat. Aceasta spune doar că Iehova a făcut-o, deoarece Faraon a reacţionat astfel la mesajul lui Iehova. Îndurarea arătată unor astfel de oameni aroganţi serveşte doar să le dea posibilitatea să adune mai multă mânie împotriva lor însăşi (Rom. 2:4,5). Nu este neobişnuit ca oamenii nelegiuiţi să interpreteze îndelunga răbdare a lui Iehova ca semn de slăbiciune şi astfel să devină mai potriviţi pe căile lor rele, gândind că nu va veni niciodată timpul pentru răsplată: „Pentru că sentinţa împotriva unei fapte rele nu este executată imediat, de aceea inima fiilor oamenilor este pusă în ei să facă rău" (Ecl. 8:11). Inima lui Faraon aşa a fost în el.

11. Acuzaţia că un astfel de punct de vedere de împietrire a inimii lui Faraon este o interpretare particulară nu poate fi demonstrată, deoarece însăşi Biblia interpretează astfel o expresie asemănătoare. La Isaia 6:10 Iehova îi spune lui Isaia: „Îmbuibă inima acestui popor, fă-i tare de urechi şi închide-le ochii, ca să nu vadă cu ochii, să nu audă cu urechile, să nu înţeleagă cu inima, să se pocăiască şi să fie vindecaţi". Acum, Dumnezeu n-a vrut să spună ca Isaia să se ducă în realitate şi să le îmbuibe inima, să le închidă urechile şi ochii, pentru a împiedica orice pocăinţă, ci El prezicea că acesta va fi efectul mesajului despre care lui Isaia i se poruncise să meargă şi să-l spună poporului, că oamenii singuri vor arăta că au ochii închişi, urechi neascultătoare şi inimi îmbuibate, că nu se vor căi şi nu se vor întoarce la Iehova pentru vindecare spirituală. Mesajul declarat i-a făcut pe aceşti rebeli nereceptivi, deoarece nu le-a plăcut şi pentru că Isaia l-a transmis i s-a spus că le-a făcut aceste lucruri. Dar că ei şi-au făcut-o singuri este demonstrat de nici o altă autoritate decât de Isus, căci citând această profeţie că se împlinea cu rebelii din zilele sale, el a spus: „Inima acestui popor s-a îngrăşat, şi-au întărit urechile de neplăcere şi şi-au închis ochii". Ani mai târziu, Pavel a citat acest verset cu aceleaşi cuvinte. Deşi în profeţia lui Isaia aceasta vorbeşte despre Isaia că ar fi făcut acest lucru, atât Isus cât şi Pavel arată că oamenii singuri au făcut-o şi nu Isaia, în realitate – Mat. 13:14,15; Fapte 28:25-27, *NW*.

12. Un alt caz despre aceasta se găseşte acolo unde servilor lui Dumnezeu li s-a poruncit să „îndrepte cărări pentru picioarele voastre" şi totuşi, în altă parte, s-a spus despre Iehova: „El vă va îndrepta cărările" (Prov. 3:6, *AT*; Evrei 12:13, *NW*). Cine îndreaptă cărările? Adepţii predestinării spun că Dumnezeu, nu oamenii, şi încearcă s-o dovedească citând Ieremia 10:23: „Nu stă în puterea omului care umblă să-şi îndrepte paşii". Omul singur n-o poate face, dar Iehova o va face pentru el, nu prin predestinare, ci prin Cuvântul Său: „Cum poate un tânăr să-şi păstreze cărarea curată? Dând atenţie cuvântului Tău". „Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele şi o lumină pe cărarea mea" (Ps. 119:9,105, *AT*). Tu

Cuprins

eşti cel care trebuie, din proprie voinţă liberă, „să-ţi îndrepţi cărările pentru picioarele tale”, dar, de vreme ce o poţi face doar dând atenţie Cuvântului lui Dumnezeu, este corect, de asemenea, să spunem că Iehova „îţi va îndrepta cărările”, prin intermediul Cuvântului Său.

Preştiinţa nu este o violare a voinţei libere

13. Iehova Dumnezeu poate pătrunde cugetele cele mai profunde ale minţii şi poate vedea, anticipat, calea de acţiune ce va fi luată nu doar de individuali, ci şi de clase (1Sam. 16:7; Efes. 3:20; Evrei 4:12). El a creat mintea care-l conduce pe om, îi cunoaşte acţiunea complexă şi poate detecta dintr-o dată înclinaţia minţii omului şi să ştie la ce va conduce acea înclinaţie a minţii în cele din urmă. El a perceput o astfel de măsură a minţii oamenilor înainte de Potopul lui Noe şi le-a găsit imposibil de schimbat (Gen. 6:5, *AT*). Înainte ca izraeliţii să intre în Canaan Iehova a pus mărturie împotriva lor pentru o referinţă viitoare, pentru a arăta că El ştia dinainte la ce îi va conduce dispoziţia lor mentală şi că fuseseră avertizaţi dinainte: „Ştiu la ce îi va conduce temperamentul lor, chiar acum, înainte să-i aduc în ţara pe care le-am promis-o prin jurământ” (Deut. 31:21, *AT*). El a mai ştiut dinainte şi a descris anticipat, ca avertisment pentru noi, nelegiuirea oamenilor din aceste zile din urmă ale acestei lumi vechi; de asemenea, existenţa unei „mulţimi mari” care Îl va servi (2Tim. 3:1-5, 13; Apoc. 7:9, *NW*). Aşadar, Iehova cunoaşte dinainte că majoritatea omenirii de astăzi va pieri împreună cu Satan la Armaghedon şi că doar o minoritate va sta de partea Lui şi va trăi (Isa. 24:6; Ier. 25:33). De aceea, El cunoaşte dinainte soarta a milioane de oameni, ca o clasă, şi astfel nu este mare lucru că El prevede sfârşitul unui individual. Totuşi, în general, El îşi restricţionează preştiinţa mai degrabă la clase, decât la individualii ce le alcătuiesc.

14. Preştiinţa, fără anumite condiţii anterioare existente, prin care să se determine rezultatul logic ce este aşteptat, ajunge la acelaşi lucru ca predestinarea. Adepţii predestinării nu sunt de acord, căci ei spun că predestinarea nu se bazează pe fapte prevăzute, implicate, ale individualilor, deoarece aceasta ar face fixarea destinului dependent de fapte viitoare, şi nu vor accepta aceasta. Totuşi, alţii încă susţin că preştiinţa lui Dumnezeu, potrivit căreia unii individuali, având în vedere anumite împrejurări interne, vor da greş, îi forţează să dea greş pentru ca preştiinţa divină să se dovedească a fi corectă. Sau, în realitate, că preştiinţa lui Dumnezeu, potrivit căreia majoritatea vor pieri la Armaghedon, exclude orice convertire largă la evlavie. Analiza lor nu reuşeşte să ajungă la rădăcina problemei. Realitatea este că simpla exercitare a preştiinţei Lui, bazată pe anumite condiţii existente, nu este cea care face să se întâmple cele prezise. Exercitarea acesteia este un serviciu graţios pentru oameni, căci face posibile avertismentele din Cuvântul Său. De vreme ce acestea se ocupă, în primul rând, de clase, fără să stabilească soarta individualilor, face posibil ca individualii să se pună în clasa minoritară a celor ce vor supravieţui şi să evite grupul majoritar ce va pieri. Ca individualii să fie salvaţi trebuie să fie, nu potrivit *Versiunii Regele Iacob*, „predestinaţi la viaţă veşnică”, ci

Cuprins

potrivit traducerii moderne „dispuşi, în mod corect, spre viaţă veşnică” şi această dispoziţie personală nu este afectată de preştiinţă (Fapte 13:48, *NW*; *Ro*; *ED*). Cugetele interioare ale individualului, condiţia inimii lui şi faptele lui sunt baza pe care stă judecata şi destinul (Apoc. 2:23, *NW*). Altminteri, de ce ar încerca Iehova persoane şi de ce ar răcni Diavolul ca un leu pentru a-i devora pe cei credincioşi? Chestiunea integrităţii ar deveni fără sens, neadevărată.

15. Pentru a ilustra cum simpla exercitare a acestei preştiinţe condiţionate nu distruge acţiunea independentă să luăm în considerare exemple despre cum o întrebuinţează, limitat, creaturile umane. Un astronom poate prezice când se va observa pe cer o anumită cometă, sau când va fi eclipsă de soare sau de lună. Face să se întâmple aceste lucruri preştiinţa sa despre vizita cometei sau despre eclipsă? Un inginer cunoaşte podurile, vede o fisură şi ştie că atunci când va trece un tren cu o mare încărcătură fisura va ceda şi podul se va prăbuşi. Face simpla lui preştiinţă despre acea slăbiciune să cedeze fisura şi podul să se prăbuşească? Poate că un mecanic foloseşte raze x pentru a vedea un defect ascuns în partea de oţel a unui mecanism şi astfel să ştie că acea parte va ceda la solicitare. Dar n-ar ceda acea parte, indiferent dacă mecanicul ar cunoaşte sau nu acea slăbiciune? Ştim că mâine va răsări soarele, dar nu cunoştinţa noastră este cea care-l face să răsară.

16. Sau, să luăm exemple din lucrurile însufleţite. Ştim că pisica se va juca cu şoarecele şi câinele va urmări iepurele. Ştim lucrurile acestea datorită cunoştinţei noastre despre pisici şi câini. Dar nu simpla noastră cunoaştere este cea care face să se întâmple aceste lucruri. Dacă am fi total ignoranţi despre comportamentul pisicilor şi al câinilor când se află în prezenţa şoarecilor şi iepurilor tot ar avea loc jocul chinuitor şi urmărirea frenetică. Poate că tu cunoşti pe cineva care este alcoolic şi ştii că atunci când acesta cere bani de la cineva se va duce să-i cheltuiască pe băuturi alcoolice. Dar nu preştiinţa ta în legătură cu aceasta îl face să se comporte astfel. Când ţi-ai ales prieteni şi le-ai învăţat manierele, înclinaţiile mentale sau particularităţile, ştii adesea dinainte ce vor face în anumite împrejurări. Dar nu preştiinţa ta, datorată înţelegerii personalităţii lor, îi forţează să acţioneze astfel, nu-i aşa? Ei încă acţionează din proprie voinţă liberă, nemanevraţi şi neforţaţi de preştiinţa ta, nu-i aşa? Poate că tu ştii cum vor reacţiona în anumite împrejurări naţiunile care sunt în conflict din Est şi Vest, dar nu crezi că tu trebuie să fi învinovăţit de conflict datorită acestui fapt, nu-i aşa?

17. Aşadar, de ce să-l învinovăţim pe Dumnezeu pentru ce îi descoperă preştiinţa Lui? El ştie ce se află în mintea umană, cum funcţionează aceasta şi este conştient de înclinaţia ei spre bine sau spre rău. Dar numai pentru că El citeşte ce este în mintea omului şi vede calea pe care aceasta o urmează nu-l face responsabil de ceea ce se află în acea minte, aşa cum noi nu suntem responsabili de ceea ce citim într-o carte. Cel care a scris cartea este responsabil de conţinutul ei, de asemenea, individualul care nutreşte cugete nepotrivite este cel responsabil pentru ele. Cugetul nu este pus acolo de Dumnezeu, aşa cum nici noi n-am pus cugetul tipărit în cartea pe care am citit-o. Şi exact aşa cum noi putem citi cartea sau ne putem abţine să o facem, tot la fel Iehova poate privi în mintea noastră sau se poate abţine să o facă, fie poate anticipa calea de acţiune spre care ne va îndrepta mintea

Cuprins

noastră, fie se poate abţine de la o astfel de cunoştinţă. În orice caz, noi suntem creaţi agenţi morali liberi şi întrebuinţăm acea libertate aşa cum alegem.

Adam a fost făcut „foarte bun”

18. Unii mai caută, în mod încăpăţânat, să dea vina pe Dumnezeu, să-l critice că l-a făcut pe Adam ca instrument moral liber, spunând că dacă nu ar fi făcut aşa omul nu ar fi putut greşi niciodată. Raţionamentul lor este foarte superficial. Iehova l-a creat pe om pentru plăcerea Sa şi oamenii credincioşi îi fac plăcere lui Dumnezeu (Ps. 35:27; 147:11; 149:4; Apoc. 4:11). Facultatea voinţei libere din om este cea care contribuie în mare măsură la plăcerea lui Iehova. Acest fapt este ilustrat în afacerile omului, căruia i s-a dat stăpânire peste pământ, aşa cum Dumnezeu deţine stăpânire peste Univers. Omul poate crea un câine automat, îl poate răsuci şi-l poate privi cum ţopăie, ştiind exact ce va face. Acesta nu are voinţă, este restricţionat de designul mecanic. Poate că pentru un timp distrează, dar nu este la fel de plăcut precum un câine adevărat. Câinele adevărat are o anumită măsură de alegere şi atunci când exercităm stăpânire peste aceasta şi îl dresăm ne face plăcere. Câinele poate fi dresat să facă şmecherii, să facă servicii folositoare, precum cele făcute de un câine ciobănesc. Suntem încântaţi, deoarece câinele nu ne ascultă doar pentru că trebuie s-o facă, nu poate face altfel. Ne face plăcere atunci când ne ascultă din alegere liberă, astfel manifestând ataşament faţă de noi. Dar dacă se răscoală împotriva dresării noastre, aşa cum fac uneori câinii ciobăneşti, transformându-se în criminali, nu ne găsim nici o plăcere în el şi suntem obligaţi să-l distrugem, deoarece a folosit în mod greşit puterea de alegere.

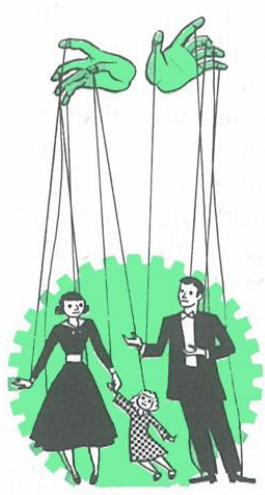

19. În acelaşi mod, întrebuinţarea potrivită de către om a voinţei libere aduce plăcere lui Dumnezeu. Iehova a avut multe creaţii fără voinţă liberă, precum stelele şi planetele, care ascultă, în mod automat, de legile Lui de mişcare şi stau pe orbitele lor atribuite; şi chiar animalele inferioare, mai ales insectele, se află mai degrabă în mişcare automată, deoarece sunt guvernate, în mare măsură, de instinct, în loc de raţiune. Omul trebuia să fie ceva diferit, ceva superior, ceva potrivit să fie pus peste restul creaţiei pământeşti, pentru a exercita o stăpânire potrivită asupra acesteia, ca un serv credincios al lui Iehova. Pentru a-l face „foarte bun” pentru o astfel de numire, Iehova l-a făcut pe om după chipul lui Dumnezeu, cu însuşiri de: dreptate, iubire, înţelepciune şi putere (Gen. 1:26-31). Un om automat, ceea ce ar însemna unul fără voinţă liberă, poate că ar avea putere, dar i-ar lipsi celelalte însuşiri divine. Dreptatea implică abilitatea de a alege între bine şi rău. Înţelepciunea implică, printre alte lucruri, inteligenţa necesară de a face alegerea corectă. Iubirea este arătată prin ascultare de poruncile Creatorului şi trebuie să fie manifestată liber şi cu plăcere, pentru a fi adevărată şi o plăcere pentru cel care o primeşte (1Ioan 5:3). Dumnezeu i-a dat omului aceste însuşiri şi instrucţiuni pentru

Cuprins

a le întrebuinţa corect şi chiar a adăugat o conştiinţă, pentru a-l călăuzi atunci când apar îndoieli referitor la ce este bine şi ce este rău (Rom. 2:12-16). Dar dacă omul se răscoală, este nimicit, la fel cum este nimicit câinele ciobănesc care devine criminal. Da, Iehova ar fi putut avea un robot în locul omului, dar aceasta nu i-ar fi produs mai multă plăcere decât ne produce un câine automat. Aşadar, aşa cum noi preferăm câini adevăraţi în locul celor automaţi, tot la fel Iehova a vrut oameni vii, ca instrumente morale libere, în locul oamenilor automaţi. Şi, fiindcă veni vorba, de vreme ce Iehova a creat toate lucrurile, inclusiv pe oameni, pentru plăcerea Lui, şi pentru că nu-şi găseşte plăcere în moartea oamenilor, puţin probabil că i-ar fi predestinat pe mulţi să moară înainte să-i creeze. Aceste creaţii nu i-ar fi adus nici o plăcere şi ar fi fost o încălcare a principiului Său de a crea doar pentru plăcerea Sa – Ezec. 18:23,32; 33:11.

20. Cei care se plâng că au fost făcuţi cu voinţă liberă n-ar fi vrut să fie altfel. Ei nu doresc să fie un robot, sau chiar o insectă adevărată, călăuziţi doar de instinct, răspunzând într-un mod mecanic mediului înconjurător, lipsiţi de inteligenţă, incapabili să ia hotărâri sau să facă faţă schimbărilor neprevăzute în condiţii. Ca oameni n-ar spune bun venit îndepărtării parţiale a voinţei libere, aşa cum se întâmplă atunci când oamenii merg la închisoare, având puţine de spus despre unde vor merge, ce vor face, cum vor trăi, etc. Chiar persoanele din lumea lui Satan sunt încolţite şi voinţa lor liberă este restrânsă într-o măsură. Ei sunt înrobiţi de un sistem stricat, mintea le este modelată după propagandă demonică, sunt orbiţi spiritual de falsele religii, sunt legaţi fizic de un birou sau de o bandă rulantă de asamblare dintr-o fabrică, muncind fără nici o clipă de răgaz, pentru a respecta obligaţiile de taxe în rate şi alte responsabilităţi strânse sub un sistem care înregimentează omenirea, pentru a facilita exploatarea acesteia. Oamenii luptă şi mor pentru libertate. Ei doresc libertate de închinare acum, dar unii obiectează pentru că Dumnezeu a dat-o lui Adam şi Evei. Acea pereche şi-a întrebuinţat în mod greşit libertatea; aşa că unii spun că ei nu ar fi trebuit s-o aibă niciodată. Mulţi oameni întrebuinţează greşit libertatea de închinare astăzi; este acesta un motiv să le fie refuzată tuturor?

21. Noi suntem agenţi morali liberi, mulţumim lui Iehova pentru aceasta. Nu suntem maşini automate, la al cărui volan stă Dumnezeu şi conduce pe calea corectă sau pe cea greşită, călăuzindu-ne dincolo de puterea noastră de control. El nu ne aleargă printr-un sistem celest dirijat prin telecomandă, aşa cum conduc oamenii maşini, navighează pe vapoare, ori zboară cu avionul, prin dirijare prin telecomandă. Nu suntem predestinaţi să mergem pe aici sau pe acolo, asemenea păpuşilor cu aţe ataşate, iar Dumnezeu stă cu mâinile încrucişate şi le mişcă încolo şi-ncoace, pentru a se potrivi capriciilor Lui. El ne-a făcut oameni, nu păpuşi, nu maşini. În loc să fim neliniştiţi în legătură cu aceasta, vorbind ambiguu despre Dumnezeu, ar trebui să ne ocupăm să folosim

Cuprins

libertatea în mod corect, în armonie cu cerinţele divine şi astfel să ne asigurăm de viaţă veşnică.

22. Atunci când Iehova a făcut declaraţii despre creaţia Sa pământească, inclusiv omul, „foarte bun" însemna perfect. „Lucrarea Lui este perfectă" (Deut. 32:4). Totuşi unii spun că dacă Adam şi Eva ar fi fost perfecţi, ei nu şi-ar fi întrebuinţat în mod greşit libertatea de voinţă şi de alegere. Dar nu este neapărat aşa. O maşină poate că este bine proiectată, din materiale fără defecte, o excelentă operă de artă, însoţită de instrucţiuni clare referitor la felul de combustibil care o va pune în mişcare în mod corespunzător şi de avertismente împotriva folosirii de combustibil inferior. Acum, dacă se foloseşte combustibil prost în mod deliberat, în pofida instrucţiunilor prudente ale producătorului, şi maşina este dată peste cap şi distrusă, poate fi învinovăţit producătorul că a produs o maşină inferioară? Nu, pe bună dreptate! Acelaşi lucru s-a întâmplat cu Adam şi Eva. Mintea lor era perfectă. Corpul lor era perfect. Hrana furnizată lor pentru minte şi pentru corp era perfectă. Ei au fost instruiţi clar şi perfect referitor la ce hrană să primească şi ce să respingă. Atunci Satan, prin şarpe, a sugerat o schimbare în hrană, spunând că aceasta le va da mai multă putere, îi va înălţa, îi va face ca dumnezei. Aşa că Eva a luat hrana greşită şi s-a stricat. Ea i-a dat ceva şi lui Adam şi s-a stricat şi el. Amândoi n-au mai putut fi reparaţi; ei au fost neascultători în mod intenţionat faţă de instrucţiuni. Despre ei este adevărat: „Dumnezeu a făcut omenirea bună, dar ei au căutat multe ticăloşii!" – Gen. 2:16,17; 3:1-6; Ecl. 7:29, *Fenton*.

23. Dacă Adam şi Eva nu şi-ar fi putut folosi instrumentul moral liber în mod greşit, acesta nu ar fi fost în realitate liber. Dumnezeu i-a pus la o simplă încercare pentru a vedea cum şi-l vor folosi, pentru a le hotărî sfinţenia. Aceasta era o chestiune de sfinţenie, nu de perfecţiune fizică. Dumnezeu ştia că erau perfecţi şi dacă aceasta însemna imposibilitate de a cădea, El nu ar fi aranjat niciodată încercarea, ştiind că datorită perfecţiunii lor ei nu puteau cădea. Heruvimul ocrotitor a fost perfect până când s-a găsit nelegiuire în el (Ezec. 28:15). Perfecţiunea lui nu i-a împiedicat căderea. Lipsa lui de sfinţenie i-a adus căderea. Astăzi unii oameni aleg să facă ce este corect şi să-l servească pe Dumnezeu în sfinţenie, dar aceasta nu-i face perfecţi. Dimpotrivă, Adam şi Eva au ales să facă ce este rău şi să nu fie sfinţi, dar aceasta n-a însemnat că ei au fost imperfecţi la început. Aceasta înseamnă pur şi simplu că oamenii sunt instrumente morale libere, capabile să aleagă singure, şi întrebuinţarea corectă de către ei a acestei abilităţi nu este o chestiune de perfecţiune, ci de sfinţenie. Aşa că încercarea din Eden nu a fost pentru a măsura perfecţiunea sau imperfecţiunea, ci a fost pentru a demonstra sfinţenia sau lipsa de sfinţenie.

24. În aceste zile din urmă ale nelegiuirii poporul lui Iehova trebuie să demonstreze sfinţenie. Ei nu trebuie să-şi murdărească mintea cu hrană mentală mizerabilă de pe mesele de propagandă ale acestei lumi vechi, ci trebuie să se hrănească de la sărbătoarea cu lucruri îmbelşugate pe care le furnizează Iehova (Isa. 25:6; 28:8). Mintea trebuie să fie curăţită şi transformată, circuitele mentale formate prin cugetarea şi acţiunile lumii vechi trebuie să dispară treptat, iar cele noi trebuie puse în armonie cu specificaţiile lumii noi. Studiind în particular, cu

Cuprins

regularitate, participând cu regularitate la toate adunările, angajându-ne în toate domeniile lucrării de predicare, cu regularitate, circuitele mentale sunt aprofundate şi aceste activităţi bune devine obicei, ele nu sunt deloc învălmăşite ca atunci când circuitele mentale sunt slabe şi fără putere pentru că au fost folosite doar ocazional. Pentru noi şi pentru alţii, întăriţi-le! – 1Tim. 4:16.

25. Ceilalţi, din pricina cărora trebuie să predicăm cu seriozitate, sunt cei din teritorii. Când mesajul ajunge la ei, cum vor reacţiona? Va fi impresionată mintea lor de adevăr, asemenea lutului maleabil, va permite ea să fie remodelată de acesta, adusă în conformitate cu principiile drepte din Biblie, să fie transformată în instrument de sfinţenie pentru Iehova? Sau mesajul va veni împotriva unei minţi care se va împotrivi, se va împietri împotriva acestuia, i se va opune, îl va ridiculiza şi batjocori într-o manifestare zadarnică de superioritate lumească? Lutul este un simbol bun, căci pentru a fi modelat în vase minunate acesta trebuie să fie un lut bun, minunat şlefuit, fără asperităţi sau bulgări tari rămaşi, plin de apă, modelat cu uşurinţă, capabil să-şi păstreze forma, să nu-şi strice forma, să nu crape când este ars în cuptor. În mod asemănător, persoanele trebuie să fie ca un pământ bun, fără caracteristici grosolane sau necioplite în comportament, fără caracter încăpăţânat sau aspru în ele, ci să fie pline de apa adevărului, cu un caracter plăcut, calme, maleabile, smerite, modelate cu uşurinţă, pentru a lua în considerare remodelarea completă după chipul lui Cristos şi apoi niciodată să nu fie purtate de vânt înapoi sau să ajungă la forma anterioară, ori să crape sub încercările de foc ale persecuţiei ce va veni cu siguranţă (Mat. 13:23; Evrei 10:39; 1Pet. 2:21; 4:12). Iehova, prin Cuvântul Său, a declarat prin martorii Lui că va modela atât vasele mâniei cât şi vasele pentru glorie. Atunci când un martor îi spune unui proprietar că nu există chin veşnic, persoana poate răspunde: „Mă faceţi atât de fericit!" Poate că următorul proprietar spune: „Mă înfuriaţi!" Mesajul este cel care îi face să reacţioneze în realitate, unul aşa de diferit de celălalt. Mesajul este cel care îi face pe martori un miros plăcut pentru cineva şi un miros respingător pentru altcineva, este cel care îl modelează pe unul ca un vas al mâniei şi pe celălalt ca un vas de îndurare – 2Cor. 2:14-16, *NW*.

26. Putem fi siguri de aceasta. Noi fie vom permite ca Dumnezeu să ne modeleze, fie să ne facă fără formă. Noi vom deveni vase ale îndurării şi ne vom conforma influenţelor care modelează din Cuvântul Său, sau vom fi împietriţi ca vase ale mâniei şi vom fi reduşi la un moloz fără formă de toiagul de fier al Regelui Său (Ps. 2:6-9). Întrebarea înaintea fiecărui individual este: Alegem noi să rămânem un vas al mâniei, sau să ne schimbăm ca un vas de îndurare? Noi suntem agenţi morali liberi împuterniciţi să răspundem aşa cum am ales, neîmpiedicaţi de predestinare, neforţaţi de preştiinţă.

[Notă de subsol]

Id., Capitolul IX, secţiunile 3,4, paginile 41,42.
Id., Capitolul VII, secţiunea 3, pagina 30.
Id., Întrebarea 67, paginile 166, 167.
Id., Capitolul XVII, secţiunea a, pagina 65.

Cuprins

Id., Întrebarea 18, pagina 140.
Id., Capitolul III, secţiunile 1,5,7,8, paginile 13-17.
Id., Capitolul III, secţiunile 2,3, paginile 14,15.
Antichităţi de-ale evreilor, Cartea XVIII, capitolul 1, paragraful 3.

[Întrebări de studiu]

1. Cum tăgăduiesc învăţăturile prezbiterienilor voinţa liberă a omului?
2. În ce privinţă îi imită prezbiterienii pe farisei?
3. Ce afirmă unii şi cum îşi sprijină ei afirmaţia?
4. Cum ajung la creier mesajele de la cele cinci simţuri şi ce se întâmplă apoi?
5. Ce anume mai aruncă lumină asupra funcţionării creierului şi a caracterului lui minunat?
6. Cum se deosebesc oamenii şi animalele în aceste privinţe şi ce anume îl face pe om să fie ceea ce este?
7. Ce poruncă le este dată oamenilor, de ce şi cum îi pot da ei atenţie?
8. De ce se poate spune că Iehova îi poate schimba pe oameni fără să-i forţeze?
9. Cum trebuie să fie înţelese versetele din Romani 9:21-24, şi ce alte texte arată că această înţelegere este adevărată?
10. Cum i-a împietrit Dumnezeu inima lui Faraon fără să-i violeze voinţa liberă?
11. Cum interpretează chiar Biblia o situaţie asemănătoare, demonstrând că punctul de vedere nu este o interpretare particulară?
12. Cine îndreaptă cărările oamenilor, oamenii sau Dumnezeu?
13. Ce anume arată puterea preştiinţei lui Iehova?
14. Care sunt câteva puncte de vedere despre preştiinţă, totuşi ce anume demonstrează că voinţa liberă a individualilor este păstrată?
15. Ce ilustraţii despre lucruri neînsufleţite demonstrează că preştiinţa nu face ca lucrurile să se întâmple?
16. Ce ilustraţii ce implică lucruri însufleţite demonstrează acelaşi punct?
17. De ce este lipsit de logică să-l învinovăţim pe Dumnezeu pentru ceea ce citeşte El în mintea omului?
18. De ce l-a făcut Iehova pe om şi ce ilustraţie arată că acest scop putea fi realizat mai bine aşa dacă omul era un agent moral liber?
19. (a) De ce a fost omul făcut un agent moral liber şi cum a fost el păzit? (b) Cum faptul că Dumnezeu a creat pentru propria lui plăcere elimină predestinarea calvinistă?
20. Ce anume demonstrează că omul nu dorea să fie altceva decât o creatură cu voinţă liberă, în pofida unora care se plâng într-una?
21. Pentru ce trebuie să fim noi recunoscători şi cu ce trebuie să fim ocupaţi?
22. Ce spun unii critici, dar ce ilustraţie demonstrează că nu au dreptate?
23. Ce trebuia să măsoare sau să demonstreze încercarea din Eden?
24. Cum trebuie să demonstreze acum sfinţenie poporul lui Iehova?
25. Care sunt rezultatele diferite ale mesajului atunci când este predicat în teritorii, şi de ce lutul este un simbol potrivit pentru oameni?

Cuprins

26. De ce anume putem fi siguri şi cu ce întrebare se confruntă fiecare individual?

Care este înţelegerea corectă a versetelor din Exodul 4:24-26? De asemenea, Exodul 4:20 sună ca şi cum Moise se întorsese în Egipt, dar următorul verset vorbeşte de acea întoarcere ca de ceva din viitor. De ce? – J. K., Japonia.

La Exodul 4:20 se spune: „Moise şi-a luat soţia şi fiii, i-a pus pe un măgar şi s-a întors în ţara Egipt”. Versetul 21 continuă: „Şi DOMNUL i-a zis lui Moise: Când te vei întoarce în Egipt”; ceea ce contrazice cugetul că el se întorsese deja. Dificultatea constă în traducerea versetului 20. Acesta sună ca şi cum întoarcerea se încheiase, în timp ce, în realitate, forma verbului ebraic arată că întoarcerea era în curs şi nu încheiată. Alte traduceri ţin seama de acest punct de vedere. „Moise îşi ia soţia şi fiii, îi face să călătorească pe măgar şi se întorc în ţara Egipt” (*Yg*). „Aşa că Moise şi-a luat soţia şi fiii, i-a pus pe un măgar pentru a se întoarce în ţara Egipt”. (*AT*) De aceea este perfect logic ca versetul 21 să vorbească de întoarcere ca de viitor, deoarece aceasta încă nu se încheiase.

Exodul 4:24-26 (*AS*) relatează o întâmplare ce a avut loc în timpul acestei călătorii de întoarcere. „Pe drum, la locul de popas, Iehova l-a întâlnit şi a căutat să-l omoare. Atunci Sefora a luat o bucată de cremene, i-a tăiat fiului ei prepuţul, l-a aruncat la picioarele lui şi a zis: Pentru că îmi eşti soţ de sânge. Şi el l-a lăsat. Ea a zis atunci: Soţ de sânge din cauza circumciziei”. Se pare că Moise greşise în unele privinţe. În primul rând, el nu-şi circumcisese fiul şi astfel eşuase să trăiască la înălţimea legământului de circumcizie al lui Dumnezeu, făcut cu strămoşul lui Avraam. (Gen. 17:9-14) Iehova, prin îngerul lui reprezentant, l-a întâlnit pe Moise pe drum şi era gata să execute copilul necircumcis. Soţia lui Moise, Sefora, a realizat ce era necesar pentru a îndrepta chestiunile. Aşa că a luat o piatră ascuţită, un instrument obişnuit în acele zile, a tăiat prepuţul fiului ei, l-a aruncat, nu la picioarele lui Moise, ci la picioarele îngerului ce-l reprezenta pe Iehova. Respectarea acestei cerinţe a potolit mânia lui Iehova şi copilul a fost cruţat.

Atunci Sefora i-a zis lui Iehova, prin îngerul reprezentant: „Îmi eşti soţ de sânge”. Prin faptul că a respectat cerinţele legământului circumciziei Sefora a recunoscut şi a intrat într-o relaţie de legământ cu Iehova, iar Iehova a devenit ca un soţ pentru ea şi ea ca o soţie pentru El. Că o astfel de relaţie de legământ cu Iehova Îl poate face ca soţ căsătorit pentru cealaltă parte a legământului este arătat de legământul Legii făcut cu Israel. Datorită acestui legământ Iehova spune despre izraeliţi: „Am fost un soţ pentru ei” (Ier. 31:32). Astfel, prin acest ritual al circumciziei Sefora i-a zis îngerului reprezentant al lui Iehova: „Îmi eşti soţ de sânge”. Sau, potrivit *Versiunii Regele Iacob*, „Cu siguranţă, îmi eşti soţ de sânge”;

Cuprins

„îmi eşti un soţ sângeros”. Aşadar, prin acţiunea promptă a Seforei „El l-a lăsat în pace” (*AS*), adică îngerul lui Iehova a lăsat copilul în pace, neucigându-l aşa cum ar fi făcut dealtfel (Gen. 17:14). Dar tradiţia iudaică susţine că viaţa lui Moise a fost ameninţată pentru neglijenţa sa. Moise a fost responsabil pentru cum a fost tratat fiul său – vezi *Turnul de veghere* din 15 noiembrie, 1944, pagina 347, paragraful 38.

Nr. 12 1953

Domnia morţii regină

„Cu toate acestea, moartea a domnit ca regină de la Adam până la Moise, chiar peste cei care n-au păcătuit aşa cum a păcătuit Adam, care se aseamănă cu cel ce urma să vină” – Rom. 5:14, NW.

Uitaţi-vă pe unde o să mergeţi în lungul şi-n latul acestui minunat pământ, pe vârfurile dealurilor sau în văi, peste tot pe unde vedeţi semne de viaţă veţi observa şi monumente ale morţii. În apropierea oricărui oraş, orăşel sau sat, de-a lungul minunatelor margini de drum de la ţară, privirea vă va fi captată, poate, de la câteva la sute de inscripţii funerare, cruci sau plăci funerare, mărturisind faptul că moartea domneşte ca regină. Dar, în afară de acestea, există mii de morţi fără număr şi fără aduceri aminte, care nu au semne sau statui care să identifice locul unde zac. Poate că acest loc a fost un câmp de luptă, un deşert, un loc cu zăpadă, sau, după câte s-ar părea, întinderile nemărginite ale mării. Cei care i-au cunoscut nu mai sunt aici să ne spună. Mormântul este, într-adevăr, unul dintre cele trei lucruri ce nu se satură niciodată (Prov. 30:15,16). Dar să luăm în considerare şi perioada aparent nelimitată a domniei acestui suveran. Toţi strămoşii noştri i-au recunoscut domnia. Da, ne putem întoarce chiar la primul om şi prima femeie şi vom constata că în zilele lor era recunoscută influenţa acestui guvern regal nebinevenit şi că acolo şi-a avut începutul.

2. Cu toate acestea, nu a fost scopul Creatorului ca moartea să străbată pământul şi să adauge constant la prada ei. El nu-şi găseşte plăcere în moarte, ci, mai degrabă, ar vrea ca şi cel rău să se întoarcă de la calea lui şi să trăiască (Ezec. 18:32; 33:11). Lacrimile, durerea, casele distruse produse de boli, plăgi, foamete şi sabie n-ar fi trebuit să existe dacă n-ar fi fost un conspirator nelegiuit şi doi complici. Dacă ar fi fost ascultată porunca înţeleaptă a Creatorului şi copiii lui pământeşti ar fi păstrat în inimă iubirea lui Iehova acum am avea o lume plină de bărbaţi şi femei maturi fericiţi şi sănătoşi. Aceştia şi-ar fi găsit o fericire completă în a-i instrui pe copii să fie fericiţi în egală măsură, totul fără nici o urmă de păcat, necaz, suferinţă, moarte şi imperfecţiune. Cum ştim acest lucru? Cea mai veche şi cea mai de încredere carte din lume, Sfânta Biblie, descoperă că acesta a fost scopul Creatorului. Aceasta redă: „Dumnezeu l-a creat pe om după chipul Său, l-a creat după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească şi parte femeiască i-a creat. Şi Dumnezeu i-a binecuvântat şi l-ea zis: Creşteţi, înmulţiţi-vă, umpleţi pământul şi

Cuprins

supuneţi-l şi stăpâniţi peste peştii mării, peste păsările cerului şi peste orice vieţuitoare care se mişcă pe pământ" (Gen. 1:27,28, *AS*). El are ca scop ca pământul să fie permanent populat. „Căci aşa zice Iehova care a creat cerurile, Dumnezeu care a format pământul şi care l-a făcut, care nu degeaba l-a întărit şi l-a creat, care l-a format să fie locuit; Eu sunt Iehova şi nu este altul" (Isa. 45:18, *AS*). Scopul său va fi realizat – Isa. 66:1; 60:13; 11:9.

3. Dar, poate că întrebaţi, cine a adus schimbarea de la condiţia perfect ideală la haosul vrednic de plâns în care lumea se află astăzi? Conspiratorul nelegiuit care a început tot, Satan Daivolul, n-a prevăzut consecinţele complete şi finale ale faptelor lui greşite. El a hotărât să mulţumească o ambiţie egoistă şi ilegală şi să arate altora ce putea realiza. Acea ambiţie l-a consumat ca o lăcomie intensă şi l-a schimbat de la o creatură perfect originală la una cu nici o consideraţie pentru suferinţa şi ticăloşia produsă de mulţumirea dorinţei lui. A venit un timp când el a hotărât ca în loc să-şi reprezinte Creatorul în mod loial şi să-şi folosească poziţia superioară pentru a conduce creaturile pământeşti de sub grija lui să ofere ascultare şi închinare potrivită lui Iehova să-i conducă să-i atribuie lui însuşi un astfel de omagiu. Plin de sine, cu înţelepciunea stricată, linia lui de argument a fost că frumuseţea lui personală, darul Creatorului Său, merita o astfel de recunoaştere. Râvnind la admiraţie şi închinare el a jurat că va deveni ca Cel Prea Înalt – Ezec. 28:14-17.

4. Pentru a-şi realiza ţelul Satan dorea acum să devină un calomniator, un amăgitor, un potrivnic al lui Iehova şi un devorator, aşa cum este identificat prin numele: Diavol, Şarpe şi Balaur. Folosind toată subtilitatea poziţiei lui înalte şi comunicându-şi mesajul prin şarpele văzut, el a asigurat-o pe prima femeie că urmându-i sugestia va avea ceva mult mai mare decât ce îi oferise un Dumnezeu nedemn de încredere. Este lipsit de importanţă dacă ea a fost sau nu şocată la sugestia originală de neîncredere a Tatălui ei ceresc şi înregistrarea nu declară. Este important că ea a cedat ispitei acelui premiu şi a păcătuit. Iacov a scris: „Ci fiecare este încercat când este atras şi ispitit de propria lui dorinţă. Apoi dorinţa, când a devenit roditoare, dă naştere păcatului; la rândul lui păcatul, când a fost comis, aduce moarte" (Iac. 1:14,15, *NW*). Este evident că Eva n-a cântărit complet chestiunea referitor la temeinicia autorităţii ce făcea promisiunea, nici nu l-a consultat pe Adam, capul ei, în chestiune. În aceasta ea a demonstrat lipsă de iubire. Vrăjită de perspectiva de a câştiga ea a hotărât să pună mâna pe lucrul interzis şi apoi şi-a ajutat bărbatul s-o facă.

5. După ce a avut succes cu Eva, vicleanul adversar a folosit-o acum ca instrument al său pentru a zdrobi integritatea lui Adam. Ea era os din oasele lui şi carne din carnea lui. Când ea l-a invitat pe Adam să mănânce, foarte probabil că l-au lovit din plin consecinţele depline ale actului ei neascultător. El nu a fost amăgit. Cum avea să acţioneze Creatorul lui? Avea el să piardă imediat pe tovarăşa lui umană? De ce forţase ea chestiunea asupra lui? Să-i cedeze ei însemna neascultare faţă de Dumnezeul lui. Era o alegere între iubirea şi datoria faţă de Iehova şi afecţiunea şi atracţia faţă de consoarta lui; alegere între Creator şi creatură, între guvernarea vieţii lui de principiu, după însuşirile asemenea lui

Cuprins

Dumnezeu cu care fusese înzestrat, pe de o parte, şi de pasiune, puternicul impuls al emoţiei umane, pe de altă parte. Şi lui Adam i-a lipsit adevărata iubire faţă de Creatorul său şi a hotărât greşit. Fără recunoştinţă şi mulţumire faţă de Dumnezeu, prima pereche umană a devenit complicea marelui conspirator. Satan a avut succes să aducă batjocură pe Iehova, a cărui glorie este deasupra pământului şi a cerurilor. Diavolul a înlocuit adevărul cu minciuna şi a distrus închinarea curată şi dreaptă de pe pământ. Isus a mărturisit despre el: „Acesta a fost ucigaş de la început şi n-a stat tare în adevăr, pentru că în el nu este adevăr. Când vorbeşte minciuni, vorbeşte după propria lui dispoziţie, pentru că este mincinos şi tatăl minciunii" – Ioan 8:44, *NW*.

6. Acum să luăm în considerare, pentru moment, tacticile folosite de Diavol chiar de la început. Răspândindu-şi raportul mincinos. „Cu siguranţă nu veţi muri", el a plantat îndoială, neîncredere şi lipsă de credinţă în mintea primei perechi umane şi astfel a coborât numele lui Iehova fără asemănare, ilustru şi demn de laudă, până la nivelul unui escroc ce exploatează. El l-a acuzat pe Dumnezeu că era un amăgitor voluntar, interesat să-l păstreze pe om ca subordonat, şi din acest motiv complet nedemn de încredere. În toate acestea el a manifestat ce a devenit el însuşi. Au fost ofensaţi de aceste acuzaţii false copiii umani ai Tatălui lor ceresc, înconjuraţi de aţa multe expresii ale iubirii, bunătăţii şi grijii Lui? Sau au strigat ei: „Şarpe din iarbă, nu-i poţi spune Tatălui meu aşa"? Înregistrarea nu ne dă voie să credem aşa. Lucrarea amăgitorului a fost făcută cu atâta abilitate şi aşa s-a făcut apel la interesele lor personale, încât ei au uitat şi au întors spatele celui mai bun prieten al lor. Fără nici un motiv să-l pună cel puţin la îndoială pe Iehova ei au eşuat să arate credinţa necesară pentru a plăcea lui Dumnezeu. La sugestia unei căi de acţiune ce le oferea libertate şi permisiune nerestricţionate ei s-au aruncat înainte pe cont propriu şi au început să facă din ei copii ale stăpânului lor. Alegând calea de acţiune a unui păcătos moartea a devenit regele lor. Ea a fost un domnitor crud, neîndurător şi indiferent cât ar încerca omul el nu poate zdrobi puterea morţii.

7. Dar şi tu şi eu trebuie să alegem între loialitate faţă de Iehova, pe de o parte, şi supunere faţă de duşmanul de moarte Satan Diavolul, pe de altă parte. Prin calea noastră de acţiune sprijinim pe unul sau pe celălalt dintre aceşti doi stăpâni. Aceasta este aşa deoarece avem libertate de alegere. A asculta de Iehova înseamnă viaţă, a ceda duşmanului său înseamnă moarte în cele din urmă. Trebuie să ne păzim să nu cedăm ispitei de a plăcea cărnii noastre şi trebuie să ne ferim să nu fim făcuţi instrumente ale adversarului ca să-i prindem în cursă pe alţii. Apostolul Pavel a avertizat: „Căci dacă trăiţi după carne, veţi muri, cu siguranţă; dar dacă daţi morţii practicile trupului, prin spirit, veţi trăi" – Rom. 8:13; Gal. 5:16,17; Rom. 8:5-8, *NW*.

8. Observaţi acum anii de declin ai omului, rezultatul faptului că a fost despărţit de bunătatea nemeritată a lui Dumnezeu. Trăind în teritoriul unde moartea şi-a aruncat umbra nici Adam, nici vreunul din urmaşii lui nu au trăit o zi completă de o mie de ani. Longevitatea a descrescut treptat, cu câteva căderi bruşte în viaţa oamenilor.

Cuprins

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

15 IUNIE 1953 Nr. 12

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

DOMNIA ÎMPĂRATULUI MORŢII - Pag.411

PRETEXT RELIGIOS PENTRU SPECTACOL PROSTESC - Pag.419

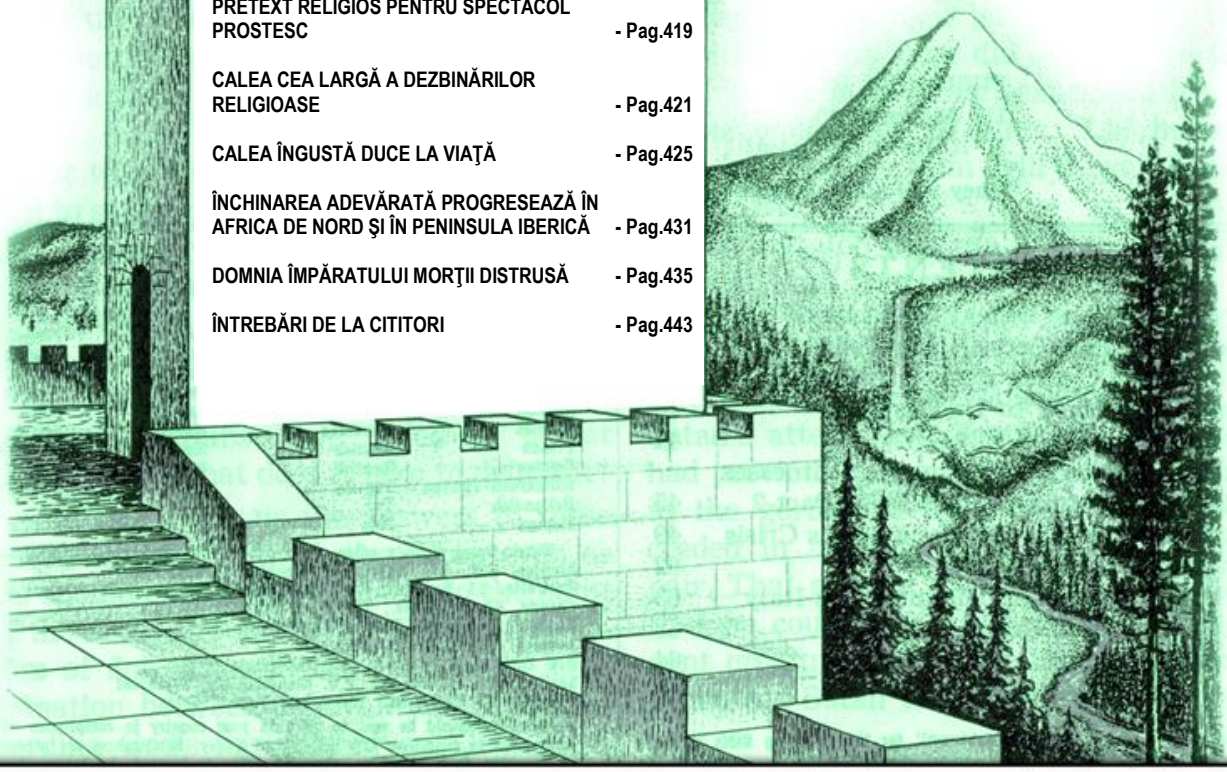
CALEA CEA LARGĂ A DEZBINĂRILOR RELIGIOASE - Pag.421

CALEA ÎNGUSTĂ DUCE LA VIAŢĂ - Pag.425

ÎNCHINAREA ADEVĂRATĂ PROGRESEAZĂ ÎN AFRICA DE NORD ŞI ÎN PENINSULA IBERICĂ - Pag.431

DOMNIA ÎMPĂRATULUI MORŢII DISTRUSĂ - Pag.435

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.443

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul "Turnului de Veghere"

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delicvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, "Turnul de Veghere" este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Cristos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

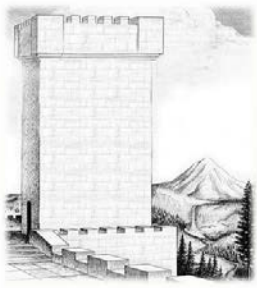
"Vegheaţi în aceste timpuri periculoase" avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate "Turnul de Veghere".

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

117 Adams Street, Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.

N. H. Knorr, *preşedinte* — Grant Suiter, *secretar*

"Toţi vor fi instruiţi de Iehova". – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St. Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

15 iunie 1953 **Nr. 12**

„Totuşi, moartea a domnit ca împărat de la Adam până la Moise, chiar şi peste cei care nu păcătuiseră asemenea păcatului lui Adam, care se aseamănă cu cel ce urma să vină” – Rom. 5:14, *NW*.

Oriunde v-aţi uita de-a lungul şi de-a latul acestui pământ minunat, pe vârful dealurilor sau în văi, oriunde vedeţi un semn de viaţă veţi vedea şi memoriale ale morţii. În apropierea oricărei metropole, a oricărui oraş şi sat, de-a lungul minunatelor margini de drum de ţară, veţi vedea poate de la câteva la sute de plăci funerare, cruci sau morminte, mărturisind faptul că moartea domneşte ca împărat. Dar, în afară de acestea, există mii de morţi nepuşi la număr sau fără să fie amintiţi care nu au marcatori sau statui, care să identifice locul unde zac. Poate că locul acela a fost un câmp de luptă, un deşert, un câmp de zăpadă sau aparentele întinderi nesfârşite ale mării. Cei care i-au cunoscut nu mai sunt ei înşişi aici să ne spună. Mormântul este într-adevăr unul din cele trei lucruri ce nu se mulţumeşte niciodată. (Prov. 30:15,16) Dar gândiţi-vă şi la aparenta durată nelimitată a domniei acestui suveran! Toţi strămoşii noştri i-au recunoscut domnia. Da, ne putem întoarce la primul om şi la prima femeie şi putem constata că în zilele lor era recunoscută influenţa acestui guvern regal ne-binevenit şi că de acolo şi-a avut începutul.

2. Cu toate acestea, n-a fost scopul Creatorului ca moartea să bântuie pământul şi să adauge mereu la prada sa. El nu-şi găseşte nici o plăcere în moarte, ci, mai degrabă, ar vrea ca cel rău să se întoarcă de la calea lui şi să trăiască (Ezec. 18:32; 33:11) Lacrimile, durerea, casele distruse, produse prin boli, plăgi, foamete şi sabie, n-au avut nevoie să existe decât de un conspirator nelegiuit şi doi complici.

Cuprins

Dacă ar fi fost ascultată porunca înţeleaptă a Creatorului şi copiii Lui pământeşti ar fi păstrat iubirea lui Iehova în inimă, acum am avea o lume plină cu bărbaţi şi femei maturi, fericiţi şi sănătoşi. Aceştia ar găsi o fericire completă în instruirea copiilor, în egală măsură veseli, totul fără nici o urmă de păcat, durere, suferinţă, moarte şi imperfecţiune. Cum ştim aceasta? Cea mai veche şi cea mai demnă de încredere carte din lume, Sfânta Biblie, descoperă că acesta a fost scopul Creatorului. Aceasta redă: „Dumnezeu l-a creat pe om după chipul Său, l-a creat după chipul lui Dumnezeu; i-a creat parte bărbătească şi parte femeiască. Dumnezeu i-a binecuvântat şi le-a zis: Creşteţi, înmulţiţi-vă, umpleţi pământul şi supuneţi-l; şi stăpâniţi peste peştii mării, peste păsările cerurilor şi peste orice fiinţă vie care se mişcă pe pământ" (Gen. 1:27,28, *AS*) El are ca scop ca pământul să fie permanent populat. „Căci aşa zice Iehova care a creat cerurile, Dumnezeu care a format pământul şi care l-a făcut, care l-a întărit şi l-a creat nu degeaba, ci l-a întocmit să fie locuit; Eu sunt Iehova şi nu este altul" (Isa. 45:18, *AS*). Scopul Său va fi realizat – Isa. 66:1; 60:13; 11:9.

3. Dar, poate că întrebi tu, cine a adus schimbarea de la condiţia perfect ideală la haosul jalnic în care se află lumea astăzi? Conspiratorul nelegiuit care l-a început, Satan Diavolul, n-a prevăzut consecinţele finale şi complete ale faptelor lui greşite. El s-a hotărât să mulţumească o dorinţă ilegală şi egoistă şi să arate altora ce poate realiza. Acea ambiţie l-a mistuit ca o lăcomie intensă şi l-a schimbat dintr-o creatură perfectă la origine într-una cu nici o consideraţie pentru suferinţa şi nefericirea produse de satisfacerea dorinţei lui. Apoi a venit un timp când a hotărât că în loc să-şi reprezinte în mod loial Creatorul şi să-şi folosească poziţia superioară pentru a conduce creaturile pământeşti de sub supravegherea lui să dea ascultarea şi închinarea potrivită lui Iehova le-a condus să-i atribuie lui însuşi un asemenea respect. Prin îngâmfare, cu înţelepciunea stricată, linia lui de argument era că frumuseţea lui personală, darul din partea Creatorului Său, merita o astfel de recunoaştere. Râvnind la admiraţie şi închinare a jurat că va deveni ca Cel Prea Înalt – Ezec. 28:14-17.

4. Pentru a-şi realiza scopul Satan dorea acum să devină un calomniator, un amăgitor, un potrivnic al lui Iehova şi un devorator, aşa cum este identificat prin numele: Diavol, Şarpe, Satan şi Balaur. Folosind toată subtilitatea poziţiei lui superioare şi transmiţându-şi mesajul prin intermediul şarpelui văzut, el a asigurat-o pe prima femeie că urmând sugestia lui va avea ceva mai mult decât îi dăduse un Dumnezeu nedemn de încredere. Dacă ea a fost sau nu şocată de sugestia originală de neîncredere în ceea ce-l privea pe Tatăl Său ceresc nu este important şi relatarea nu spune. Este important că ea a cedat ispitei premiului şi a păcătuit. Iacov scria: „Dar fiecare este încercat fiind atras şi amăgit de dorinţa proprie. Apoi dorinţa, când a devenit fertilă, dă naştere păcatului; la rândul lui, păcatul, când a fost înfăptuit, aduce moartea" (Iac. 1:14,15, *NW*). Este evident că Eva n-a pus în cumpănă chestiunea în mod complet, referitor la caracterul demn de încredere al autorităţii ce făcea promisiunea, nici nu l-a consultat pe Adam, capul ei. În aceasta ea a arătat lipsă de iubire. Vrăjită de perspectiva de a câştiga, ea a hotărât să pună mâna pe ce era interzis şi apoi l-a ajutat pe soţul ei în aceasta.

Cuprins

5. După ce a avut succes cu Eva vicleanul adversar a folosit-o acum ca instrument al său să zdrobească integritatea lui Adam. Ea era os din oasele lui şi carne din carnea lui. Când l-a invitat pe Adam să mănânce, consecinţele depline ale faptei ei neascultătoare l-au lovit probabil din plin. El nu a fost amăgit. Cum avea să acţioneze Creatorul lui? Avea El să piardă imediat pe singura tovarăşă umană a lui? De ce forţase ea această chestiune asupra lui? Să-i cedeze însemna neascultare faţă de Dumnezeul lui. Era o alegere între iubirea şi datoria faţă de Iehova şi afecţiunea şi atracţia faţă de tovarăşa lui de viaţă; o alegere între Creator şi creatură, între a avea viaţa guvernată de principiu, potrivit însuşirilor asemenea lui Dumnezeu, cu care fusese înzestrat, pe de o parte, şi pasiune, puternicul impuls al emoţiei umane, pe de altă parte. Şi lui Adam i-a lipsit iubirea adevărată pentru Creatorul său şi a luat o hotărâre greşit. Fără recunoştinţă şi mulţumire faţă de Dumnezeu, prima pereche umană a devenit complicea marelui conspirator. Satan a avut succes să aducă batjocură pe Iehova, a cărui glorie este mai presus de pământ şi ceruri. Diavolul a înlocuit adevărul cu minciuna şi a distrus închinarea curată şi dreaptă de pe pământ. Isus a mărturisit despre acesta: „Acesta a fost ucigaş de la început şi nu stă neclintit în adevăr, deoarece în el nu este adevăr. Când spune minciuni vorbeşte după propria lui dispoziţie, căci este mincinos şi tatăl minciunii” – Ioan 8:44.

6. Acum să ne gândim, pentru o clipă, la tacticile folosite de Diavol chiar de la început. Răspândindu-şi raportul fals, „Hotărât că nu veţi muri“, el a semănat îndoială, neîncredere şi necredinţă în primele minţi umane şi în felul acesta a coborât numele fără asemănare, ilustru şi demn de laudă al lui Iehova până la nivelul unui escroc care exploata. El l-a acuzat pe Dumnezeu că era un înşelător voluntar, interesat să-l ţină pe om ca subordonat şi din acest motiv complet nedemn de încredere. În toate acestea el a manifestat ce a devenit el însuşi. Au fost ofensaţi copiii umani ai Tatălui ceresc de aceste acuzaţii false, ei care erau înconjuraţi de atât de multe expresii ale iubirii, bunătăţii şi grijii Lui? Sau au strigat: „Şarpe din iarbă, să nu-l numeşti pe Tatăl meu aşa“? Înregistrarea nu ne dă voie să credem aşa. Lucrarea amăgitorului a fost făcută cu atâta abilitate şi aşa s-a făcut apel la interesele lor personale încât ei l-au uitat pe cel mai bun prieten şi i-au întors spatele. Fără nici un motiv să se îndoiască de Iehova, cel puţin, ei au eşuat să dea dovadă de credinţa necesară pentru a plăcea lui Dumnezeu. La sugestia unei căi de acţiune ce le oferea libertate şi permisiune nerestricţionate ei s-au aruncat înainte pe cont propriu şi au început să facă din ei imitaţii ale stăpânului lor. Alegând calea de acţiune a unui păcătos moartea a devenit împăratul lor. El era un domnitor crud şi neînduplecat şi indiferent cât ar încerca omul, acesta nu poate să zdrobească puterea morţii.

7. Dar şi eu şi tu trebuie să alegem între loialitate faţă de Iehova, pe de o parte, şi supunere faţă de cel mai mare duşman Satan Diavolul, pe de altă parte. Prin calea noastră de acţiune sprijinim pe unul sau pe celălalt dintre aceşti doi stăpâni. Aceasta este aşa deoarece avem libertate de voinţă. A asculta de Iehova înseamnă viaţă, a ceda duşmanului său înseamnă moarte definitivă. Trebuie să ne păzim să nu cedăm ispitei de a plăcea cărnii noastre şi trebuie să ne ferim să fim făcuţi

instrumente ale adversarului, pentru a-i prinde în cursă pe alţii. Apostolul Pavel a avertizat: „Căci dacă trăiţi după carne veţi muri, cu siguranţă; dar dacă daţi morţii practicile cărnii, prin spirit, veţi trăi" – Rom. 8:13; Gal. 5:16,17; Rom. 8:5-8, *NW*.

8. Observaţi acum anii de declin ai omului, rezultatul faptului că s-a separat de bunătatea nemeritată a lui Dumnezeu. Locuind în ţinutul unde moartea şi-a aruncat umbra nici Adam şi nici vreunul din urmaşii lui n-au trăit o zi plină de o mie de ani. Longevitatea a scăzut treptat, cu scăderi bruşte corespunzătoare în viaţa oamenilor. După primele zece generaţii de la Adam la Noe nimeni n-a atins o vârstă care să ajungă la nouă sute de ani. Sem, care l-a urmat pe Noe, a trăit doar până la şase sute de ani. Cele trei generaţii ce au urmat au atins o vârstă între patru sute şi cinci sute de ani. Apoi a urmat o altă scădere bruscă, căci în decursul a cinci generaţii media de viaţă a omului a fost redusă la jumătate. Cele patru generaţii care au urmat, ajungând la Iosif, fiul lui Iacov, au adus media de viaţă maximă a omului aproape de o sută de ani. (Geneza capitolele 5,7 şi 11). Moartea domnea ca împărat de la Adam la Moise şi media de viaţă a omului, care se micşora, era ca o ceaţă ce apare pentru puţină vreme. Marele conspirator a avut abilitatea de a aduce plaga morţii prin păcat, dar era fără puterea vieţii, căci numai în mâna lui Iehova se află suflarea sau puterea de viaţă a întregii omeniri – Iac. 4:14, *NW*; Iov 12:10.

9. Este iraţional să spui că anii patriarhilor nu erau aşa de lungi ca ai noştri, posibil la fel de scurţi precum lunile noastre, căci Dumnezeu îi dăduse omului, în mod specific, lumini pe firmament pentru a numi zile şi ani. Deşi perioadele lor anuale nu erau calculate până la fracţiunea zilei nu erau greşeli în anotimpurile anului, căci Iehova a spus: „Cât va fi pământul nu vor înceta semănatul şi seceratul, frigul şi căldura, vara şi iarna, ziua şi noaptea" – Gen. 1:14; 8:22, *AS*.

Starea de moarte a omului

10. De şase mii de ani oamenii mor, totuşi, indiferent cât de ciudat ar părea, majoritatea nu ştiu ce este cu adevărat starea morţii. Cei fără Biblie cred fie teoriile lor personale, fie cărţile lor sacre particulare. Chiar şi cei cu Biblie se află în mare confuzie de tradiţiile oamenilor. Concepţia religioasă generală este că moartea înseamnă o despărţire sau o înstrăinare de Dumnezeu. Unii au spus că aceasta înseamnă închiderea cerului pentru sufletul pierdut. De vreme ce se afirmă că sufletul este nemuritor şi trebuie să trăiască veşnic şi pentru că îi este refuzată o existenţă fericită, sau cerul, înseamnă că acesta trebuie să-şi petreacă eternitatea într-o stare de mizerie. Tradiţia păgână, filosofia umană, literatura lumii şi educaţia au urmat, în general, aceste concluzii.

11. Pentru binele nostru să consultăm Cuvântul lui Dumnezeu pentru răspunsul corect. Vorbind despre ce are loc în momentul când moare omul, Psalmul 145:4 (*Dy*), spune: „Spiritul său va pleca şi se va întoarce în pământ; în ziua aceea îi vor pieri toate gândurile" (Vezi Psalmul 146:4, *AS*). Cu siguranţă, dacă gândurile cuiva pier atunci vor pieri şi toată cunoştinţa şi simţurile. Acest lucru este sprijinit de Ecleziastul 9:5 (*Dy*): „Căci cei vii ştiu că vor muri, dar cei morţi nu mai ştiu nimic. Nici nu mai au vreo răsplată, căci memoria le este uitată". Şi profetul Iov descrie

Cuprins

starea morţii cu cuvintele: „Acolo cel rău nu va mai tulbura şi cel obosit se va odihni. Acolo prizonierii se odihnesc împreună, nu aud glasul asupritorului. Cei mici şi cei mari sunt acolo şi robul este liber de stăpânul său" (Iov 3:17-19). „Dar omul moare şi se pierde; da, cedează duhului şi unde mai este el?" (Iov 14:10). Nu există nici o activitate în starea morţii. „Nu morţii laudă pe Iehova, nici cei care se coboară în tăcere". „Tot ce găseşte mâna ta să facă, fă-o cu toată puterea ta, căci în Şeol, spre care te îndrepţi, nu mai este nici lucrare, nici sfat, nici cunoştinţă, nici înţelepciune" – Ps. 115:17; Ecl. 9:10, *AS*.

12. Din dovezi, atunci, vedem că moartea înseamnă sfârşitul existenţei cuiva. Aceasta este moarte fizică şi orice încercare de a face o deosebire între ea şi aşa numita moarte spirituală este nescripturală. Omul moare fizic, mintal şi spiritual, toate odată. Mintea persoanei moarte nu funcţionează, ochii ei nu văd, urechile ei nu aud, buzele nu-i vorbesc. Moartea pentru om este aceeaşi ca şi pentru animalele inferioare (Ecl. 3:19-21; Ps. 104:29; 145:20). Observaţi cât de clar a făcut Dumnezeu lucrul acesta în timpul când a fost pronunţată prima condamnare la moarte. Dumnezeu şi-a încheiat judecata împotriva lui Adam cu cuvintele: „Căci ţărână eşti şi în ţărână te vei întoarce" (Gen. 3:19). El urma să se întoarcă în starea de inexistenţă din care venise. Nu exista nici o parte de divinitate în om care trebuia să fie păstrată vie.

13. Înregistrarea nu mai spune nimic despre Adam sau urmaşii lui, că ar fi pierdut cerul. Acest lucru nu fusese promis nici lui Adam, nici urmaşilor lui şi să pretindă un drept la acesta era de-a dreptul îngâmfat. „Cerurile sunt cerurile lui Iehova; dar pământul li l-a dat copiilor oamenilor" (Ps. 115:16, *AS*). Simpla creare nu i-a îndreptăţit la o viaţă pământească necondiţionată, fără sfârşit, cu atât mai puţin la o stare spirituală sau cerească. Doar adversarul a promis lucrul acesta, anume că vor fi ca dumnezei, şi el n-a putut să-şi ţină promisiunea că omul nu va muri. Mai mult decât atât, Dumnezeu a forţat pedeapsa morţii, acţionând după cuvântul Său: „Şi acum să nu-şi întindă mâna, să mănânce şi să trăiască veşnic". De aceea, Iehova Dumnezeu l-a dat afară din grădina Eden şi apus heruvimul şi flacăra unei săbii să păzească calea spre copacul vieţii – Gen. 3:22-24, *AS*.

14. Viaţă şi moarte, nu viaţă în fericire versus viaţă în mizerie, sunt opusele scripturale. Acest lucru este demonstrat de exprimarea lui Moise către copiii lui Israel: „Chem azi cerul şi pământul, ca martor împotriva ta, că ţi-am pus înainte viaţa şi moartea, binecuvântarea şi blestemul; prin urmare, alege viaţa ca să trăieşti tu şi urmaşii tăi" (Deut. 30:19, *AS*). Proverbele 8:35, 36 (*AS*) declară: „Căci cel care Mă găseşte pe Mine găseşte viaţă, … toţi cei care Mă urăsc iubesc moartea".

15. Domnia morţii ca împărat contrazice orice pretenţie potrivit căreia chinul veşnic, sau orice viitor în mizerie, va fi soarta lui Adam sau a urmaşilor lui. Nu chinul veşnic a fost cel care a început să domnească în calitate de împărat, sau pentru care omenirea se pregăteşte acum. Ceea ce a pierdut Adam pentru sine şi urmaşii lui a fost privilegiul de a împlini mandatul divin de a se reproduce, a se înmulţi, a umple pământul şi a-l stăpâni; el a pierdut stăpânirea peste păsările cerului, animale şi peşti, şi şi-a pierdut propria viaţă. Deşi i s-a permis să existe 930 de ani, totuşi acea existenţă a fost cu durere şi suferinţă şi fără pacea şi

Cuprins

binecuvântarea lui Dumnezeu. Noi am moştenit imperfecţiunea transmisă de primul nostru părinte. Cuvântul lui Dumnezeu zice: „Printr-un singur om a intrat păcatul în lume şi moartea prin păcat şi astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, pentru că toţi au păcătuit" (Rom. 5:12, *NW*). Toţi au fost reprezentaţi de strămoşul lor Adam, prin sămânţa lui nenăscută, şi au păcătuit prin el în mod caracteristic. De aceea, nu există nici un om drept, nici unul măcar. Tot din acest motiv nici un urmaş de-al lui Adam nu-şi putea elibera semenul de domnia morţii, căci cum putea elibera un rob pe alt rob. Este scris: „Nici unul din ei nu-şi poate elibera fratele, în nici un caz, nici să-i dea lui Dumnezeu o răscumpărare pentru el" (Ps. 49:7; *AS*; Rom. 3:10, *NW*). În loc de chin veşnic, ca plată pentru păcat, citim: „Căci plata păcatului este moartea, dar darul pe care Dumnezeu îl dă este viaţă veşnică prin Isus Cristos, Domnul nostru" – Rom. 6:23, *NW*.

16. Domnia morţii nu este doar peste trupuri, ci şi peste sufletele oamenilor. Sufletul care păcătuieşte este cel care moare (Ezec. 18:4,20). Este sufletul care merge în mormânt la moarte şi de unde este eliberat prin înviere. Psalmul 89:48 declară: „Care om trăieşte şi să nu vadă moartea? Să-i elibereze sufletul din mormânt? Sela". Psalmul 49:15 spune: „Dar Dumnezeu îmi va răscumpăra sufletul din puterea mormântului, căci mă va primi. Sela". Psalmul 114:8 (Dy) declară: „Căci El mi-a eliberat sufletul de la moarte; ochii de lacrimi şi picioarele de cădere". Alte texte suplimentare ce dovedesc faptul că sufletul moare sau poate să fie distrus sunt următoarele: Ps. 30:3; 78:50; Isa. 55:3; Mat. 10:28; Marcu 14:34; Luca 2:35 şi Apoc. 16:3.

Sufletul uman

17. Atunci, ce este sufletul, întrebi tu? Acesta nu este ceva misterios, intangibil, pe care nimeni nu l-a văzut vreodată. Sufletul uman este definit pentru noi la Geneza 2:7, *AS*. „Iehova Dumnezeu l-a format pe om din ţărâna pământului, i-a suflat în nări suflare de viaţă şi omul a devenit un suflet viu". Fiecare persoană este un suflet. Suflarea sau puterea de viaţă, prin care Dumnezeu a însufleţit, a făcut viu sau a dat energie organismului uman, împreună cu trupul omului, au alcătuit prima creatură umană vie sau suflet. De aceea, şi simpla existenţă a omului se numeşte suflet. Înainte ca omul să fie creat au existat pe pământ peşti, păsări şi suflete animale, aşa cum arată Bibliile cu note marginale la Geneza 1:20,30. Aceste note marginale înlocuiesc în texte cuvintele „suflet" şi „suflet viu" cu „viaţă".

18. De la început marele adversar al lui Dumnezeu a făcut să fie învăţată liber minciuna că omul are un suflet nemuritor, care nu moare. Potrivit acestei tradiţii omeneşti fiecare om are un singur suflet, în vreme ce Exodul 1:5 spune: „Toate sufletele care au ieşit din Iacov au fost şaptezeci de suflete". Cum puteau să iasă din Iacov şaptezeci de suflete când tradiţia învaţă că Dumnezeu dă la naştere fiecărui trup câte un suflet? Evident, cuvântul suflet se referă la cei şaptezeci de descendenţi în viaţă ai lui Iacov şi la nimic altceva. Potrivit Leviticului 5:1,2, sufletele aud, văd, vorbesc, păcătuiesc şi ating. Poate fi prea dificil pentru cineva să înţeleagă ce trebuie să fie sufletele la care se face referire aici, deoarece doar

Cuprins

sufletele umane pot face toate aceste lucruri? Atunci, să nu mai urmăm tradiţiile greşite ale oamenilor care îl batjocoresc pe Dumnezeu şi duc la moarte, când este aşa de uşor să învăţăm adevărul care duce la viaţă.

19. Poate că unii gândesc, totuşi, că nu este posibil ca milioane de oameni să greşească, nu-i aşa? Să ne întoarcem din nou la Scripturi pentru răspuns. Acestea arată că Satan a amăgit sau a sedus întreaga lume. În capitolul 12 al Apocalipsei (Descoperirea) se spune că Mihail s-a luptat împotriva Balaurului şi a îngerilor lui. Versetul 9 arată: „Şi balaurul cel mare a fost aruncat, Şarpele cel vechi numit diavol şi Satan, care seduce lumea întreagă" (*Dy*). Apostolul Ioan a scris: „Ştim că avem originea de la Dumnezeu, dar toată lumea zace în puterea celui rău" (1Ioan 5:19, *NW*). Profetul Ieremia a prevăzut cum vor recunoaşte persoanele cu bunăvoinţă că au urmat eroarea şi vor fugi spre organizaţia lui Iehova pentru refugiu, atunci când a scris: „O, Iehova, tăria mea şi fortăreaţa mea, refugiul meu în ziua nenorocirii, la Tine vor veni naţiunile de la marginile pământului şi vor zice: Părinţii noştri n-au moştenit nimic altceva decât minciuni, deşertăciune şi lucruri fără profit" – Ier. 16:19, *AS*.

20. Dar ce s-ar întâmpla dacă n-ar exista o înviere din morţi? Potrivit tradiţiei oamenilor, sufletele separate de trup ar avea parte de îngrozitoarea soartă de a rămâne pentru totdeauna separate de trup. Însă, potrivit argumentului logic al apostolului Pavel, toţi care au murit, au dispărut (1Cor. 15:18, *NW*). Apostolul Pavel nu a avut o îndoială referitor la înviere, ci a prezentat-o şi a învăţat-o cu îndrăzneală. El a evitat legendele şi interpretările particulare. El nu a formulat definiţii particulare, aşa cum fac unii, zicând: „Plata păcatului este moartea – o moarte care nu moare niciodată", căci aceştia mânuiesc în mod înşelător Cuvântul lui Dumnezeu. El nu a argumentat că „distruge" nu înseamnă „distruge", ci înseamnă „păstrare viu în chinuri", căci aceasta ar însemna răstălmăcirea Scripturilor spre propria distrugere a cuiva (Ps. 145:20). Pavel a permis ca Dumnezeu să fie adevărat, deşi aceasta îi făcea mincinoşi pe toţi oamenii.

21. În timp ce moartea domneşte ca împărat se manifestă două clase de persoane. Una a avut credinţă în promisiunea lui Dumnezeu că sământa femeii va zdrobi capul şarpelui, la timpul potrivit. Aceştia au căutat să-i placă lui Iehova. Cealaltă clasă, asemenea primei perechi umane, a hotărât să meargă pe propria cale şi au devenit persecutori ai celor evlavioşi. N-a durat mult până când spiritul celui care a iniţiat moartea a adus roade şi Cain şi-a ucis fratele, pe Abel. Tuturor celor persecutaţi în mod asemănător Iehova le-a dat asigurarea, nu că vor merge imediat în cer, ci că vor avea parte de o înviere a celor morţi. Mii de ani mai târziu, speranţa învierii era încă speranţa oamenilor evlavioşi, aşa cum a arătat Isus, atunci când i-a spus lui Nicodim că până în timpul acela „nimeni nu s-a urcat la cer, decât cel ce s-a coborât din cer, Fiul omului" (Ioan 3:13, *NW*). În viziunea apocaliptică scrisă la şaizeci şi şase de ani după începutul serviciului lui Isus, apostolul Ioan a văzut sufletele celor ucişi din pricina cuvântului lui Dumnezeu şi a lucrării de mărturie pe care o făceau pe când nu erau în cer încă. El a scris: „Ei strigau cu voce tare, zicând: „Până când, Domn Suveran, sfânt şi adevărat, te reţii să judeci şi să ne răzbuni sângele peste cei care locuiesc pe pământ?"" (Apoc. 6:10,

Cuprins

NW). Răsplata finală nu le-a fost dată până când nu a început judecata, în 1918 – Apoc. 11:18.

22. Textele ce par să vină în conflict cu concluziile de mai sus pot fi armonizate cu uşurinţă. Apariţia lui Moise şi a lui Ilie pe muntele schimbării la faţă n-a fost o realitate, deoarece Isus le-a spus discipolilor săi: „Să nu spuneţi această viziune nimănui până când Fiul omului nu va fi înviat" (Mat. 17:9, *NW*). Luarea lui Enoh şi răpirea lui Ilie a însemnat sfârşitul serviciului lor şi moartea, dar nu împlinirea promisiunii lui Dumnezeu făcută lor, aşa cum este demonstrat de Evrei 11:39 (*NW*). „Toţi aceştia, deşi au primit mărturie prin credinţa lor, n-au obţinut împlinirea promisiunii". În loc să meargă în cerul literal, acei oameni credincioşi din vechime au aşteptat cu nerăbdare timpul când Atotputernicul Dumnezeu, care locuieşte în ceruri, îşi va stabili domnia şi autoritatea aici pe pământ.

23. Avraam şi ceilalţi oameni credincioşi au aşteptat să vină cetatea sau guvernul al cărui ziditor şi făuritor este Dumnezeu. Deoarece aceasta avea origine cerească, apostolul Pavel o numeşte cetate cerească (Evrei 11:8-10, 13-16). Ei sperau să aibă parte de binecuvântările acesteia prin înviere şi de aceea au declarat public că erau străini şi locuitori temporari pe pământ. Ei au salutat acea împărăţie în care voinţa lui Dumnezeu se va face şi pe pământ, după cum se face în cer, în care profitul pământului va fi pentru toţi, iar pământul va fi plin de cunoştinţa gloriei lui Iehova ca apele care acoperă marea (Ecl. 5:9; Hab. 2:14, *AS*). Moartea nu va mai poseda şi exercita putere şi autoritate supreme peste omenire atunci. Ea nu va mai fi împărat. Timp de o mie de ani Cristos şi mireasa lui vor domni în lumea nouă, iar Satan va fi legat.

24. Cum ne va dezlega limba cunoştinţa adevărului, cu recunoştinţă şi mulţumire pentru eliberarea pe care o va aduce Iehova pentru noi de lanţurile ignoranţei şi a superstiţiei! Cum ne va face aceasta să vrem ca milioane de oameni să cunoască, astfel încât şi ele să obţină eliberare din robia lui Satan! Isus le-a spus discipolilor săi că ce aud cu urechea să proclame de pe acoperişul caselor. Ce altceva am putea face noi, care am fost cândva robi ai păcatului şi ai morţii, dar acum suntem liberi? Spuneţi celor prizonieri: Ieşiţi! Închinaţi-vă lui Iehova cu podoabe sfinte!

Întrebări de studiu

1.Ce dovadă există despre domnia morţii şi când şi-a început ea domnia?

2. Care este scopul lui Iehova referitor la om şi pământ?

3. Cine este responsabil pentru domnia morţii şi care a fost ambiţia lui?

4. Cum a început Diavolul să-şi realizeze scopul şi ce a făcut-o pe Eva să cedeze?

5. (a) Ce chestiune a fost astfel forţată asupra lui Adam şi ce l-a determinat pe el să hotărască în mod greşit? (b) Ce a realizat conspiratorul deviindu-i pe Adam şi Eva?

6. (a) Ce calomnie la adresa lui Iehova a fost implicată în minciuna lui Satan? (b) Cum trebuiau să răspundă Adam şi Eva? Cum au răspuns ei şi de ce?

Cuprins

7. Ce hotărâre trebuie să luăm noi individual? De ce şi cu ce ţeluri în minte?

8. Cum s-au împuţinat anii omului, despărţit de bunătatea nemeritată a lui Iehova?

9. Ce demonstrează că anii patriarhilor erau la fel de lungi ca ai noştri astăzi?

10. Care sunt cele câteva teorii nebiblice referitor la starea celor morţi?

11. Care este dovada scripturală referitor la starea celor morţi?

12. Ce fapte sprijină poziţia scripturală referitor la starea morţii şi cum confirmă aceasta judecata pronunţată asupra lui Adam?

13. Cum ştim că Adam n-a fost nemuritor şi că cerul nu urma să fie destinul lui?

14. Care sunt alternativele pe care Dumnezeu le pune înaintea creaturilor?

15. (a) Ce a pierdut Adam pentru sine şi urmaşii lui? (b) Ce anume demonstrează că acest chin veşnic n-a fost scopul lui Dumnezeu pentru nimeni din omenirea decăzută?

16. Aduceţi dovezi scripturale că moartea nu domneşte doar peste trupul oamenilor, ci şi peste suflete.

17,18. (a) Ce este sufletul? (b) Ce scripturi demonstrează netemeinicia învăţăturilor false referitoare la sufletele umane?

19. Cum este posibil ca atât de mulţi să fie induşi în eroare referitor la suflet şi starea celor morţi?

20. Cum demonstrează chestiunea învierii ce este starea celor morţi?

21,22. (a) Care sunt cele două clase ce se fac de cunoscut şi care este speranţa celor care exercită credinţă? (b) Cum pot fi armonizate textele ce aparent se contrazic?

23. Ce fel de guvern şi domnie au aşteptat Avraam şi ceilalţi oameni credincioşi?

24. Ce efect va avea asupra noastră această cunoştinţă?

Pretext religios pentru un spectacol stupid

Poate nici un serviciu religios nu este mai frecventat de mai mulţi creştini mărturisiţi decât cel ţinut în duminica Paştelui. Referitor la Paştele din anul 1953 New York *Times*, din 6 aprilie, relata: „Serviciile de Paşti au fost înghesuite. Mulţimile din oraş au adus un omagiu minunat Învierii". Tot acesta mai spunea despre mulţimile uriaşe ce au frecventat serviciile de Paşti, de la răsăritul soarelui, din diferite părţi ale Statelor Unite şi că una dintre cele mai mari mulţimi adunate vreodată în piaţa Sf. Petru s-a adunat acolo pentru a asculta o cuvântare expusă de papa.

Printre detaliile oferite în raportul din *Times* erau următoarele: La catedrala Sf. Patrick minunatele podoabe ale celor 5.000 de închinători s-au combinat cu veşmintele în alb şi aurii ale preoţilor şi cuvintelor de aleluia ale corului, pentru a reflecta bucuria de celebrare a Paştelui de la solemna liturghie pontificală. La

Cuprins

catedrala Sf. Ioan Divinul alte 5.000 s-au îngrămădit la serviciu, la care au fost binecuvântate cinci drapele ale bisericii şi 62 de orgi, urmate de o solemnă procesiune liturgică a preoţilor şi a corului îmbrăcaţi în alb.

La biserica episcopală Sf. Martin a fost pusă în capela bisericii o grădină. „Ea cuprindea o prezentare a Colinei Calvarului, cu trei cruci ale Sfântului Mormânt. Lângă mormânt a fost plantată o tufă de azalee şi în aranjament au fost cuprinse narcise galbene, lalele, narcise, margarete albastre, crini şi gura leului. Mormântul a fost construit din stânci din multe ţări". Aproape 6.000 de persoane au văzut acest spectacol la cele cinci servicii de Paşti ţinute în ţară.

La Radio City un auditoriu de aproape 6.500 persoane au fost martore la o „dramatică punere în scenă a răsăritului soarelui de Paşti", scena ce simula interiorul unei catedrale gotice cu vitralii în roşu şi albastru, altarul fiind flancat de crini de la Paşti şi păzit de figuri de îngeri. Servicii similare de răsărit de soare au avut loc în alte teatre din tot oraşul, şi la Paramus, New Jersey, aproape 9.000 de oameni au frecventat serviciul de răsărit al soarelui de Paşti.

Spectacolele nu s-au limitat la locuri de închinare. Poliţia a estimat că 1.250.000 de oameni au fost martori la parada de Paşti de pe Fifth Avenue, unde au făcut paradă nu doar figurile notabile ale societăţii, în ceea aveau mai bun şi foarte corect, ci unde căutătorii de notorietate nu se mai opreau şi agenţii de publicitate de la magazinele cu articole la modă şi cele de haine îşi făceau reclamă la produse prin intermediul modelelor care pozau ca închinători de Paşti. Un domn în vârstă cu părul alb, îmbrăcat ca Benjamin Franklin în secolul al optsprezecelea, cu pantaloni bufanţi până la genunchi şi pantofi de lac îndoiţi se prezenta la o biserică după alta.

O „femeie purta o pălărie cu boruri largi pe care era pusă o cruce, o masă şi scaune pentru Ultima Cină, pui, o pasăre vie într-o colivie şi alte raritäţi"; cu toate acestea, cine era sfătuit să meargă mai departe, până ce ea ieşea din spaţiul de paradă pentru Paşti? Alta purta o pălărie mare ce conţinea şiruri după şiruri de trandafiri roz, în partea de sus cu un iepuraş cu fustă, pui şi un steag american. Au fost văzute alte astfel de creaţii de pălării de damă, aducând aminte de fantasticele pălării ale băieţilor ce conduc ricşe din Africa de Sud. În pofida tuturor acestor lucruri suntem asiguraţi solemn că acesta a fost cel mai distins Paşte ţinut în ultimii ani!

De ochii lumii cineva se angajează într-o formă de închinare, cu scopul de a plăcea unei zeităţi sau de a o linişti. Cei care se mărturisesc a fi creştini, prin acelaşi semn se angajează în serviciile lor religioase cu scopul de a câştiga favoarea Dumnezeului Bibliei. Pentru a câştiga favoarea Lui El ne spune că închinarea noastră trebuie să se bazeze pe adevăr, trebuie să fie sinceră şi necontaminată de lume – Ioan 4:24; Evrei 4:13; Iac. 1:27, *NW*.

Dar oare sunt spectacolele puse în scenă în biserici şi minunat expuse pe Fifth Avenue cu scopul de a câştiga aprobarea lui Iehova Dumnezeu? Sau scopul este de a atrage pe curioşii leneşi, de a câştiga aprobarea oamenilor şi a culege roade mari de bani pentru visteriile bisericii? Şi ce se poate spune despre sinceritatea acestor participanţi la biserică, care se limitează să meargă la biserică o dată sau de două

Cuprins

ori pe an, când este prezentat un spectacol? Nu se apropie aceştia de Dumnezeu cu buzele, în timp ce inima le este departe de El? Nu manifestă ei o formă de devotament evlavios, ci se dovedesc falşi puterii acestuia? – Mat. 15:8; 2Tim. 3:5, *NW*.

Totuşi, toţi cei de felul acesta nu surprind, având în vedere faptul că „nu există nici o indicaţie despre observarea sărbătorii de Paşti în Noul Testament sau în scrierile părinţilor apostolici” (*Enciclopedia Britanică*). Pentru prima dată, la consiliul de la Niceea, în anul 325 A.D., Paştele a fost stabilit ca sărbătoare, care să cadă în prima duminică după luna plină, sau după 21 martie.

Paştele şi tot ce este asociat cu acesta este de origine păgână, nu creştină. Chiar termenul de „paşte”, (engleză Easter) este luat de la zeiţa primăverii, Ostara, o declinaţie a cuvântului Iştar sau Astarteea. Atât ouăle cât şi iepuraşii sunt simboluri păgâne ale fertilităţii, în timp ce purtarea de pălării noi la Paşti se făcea de păgâni pentru a asigura norocul în dragoste.

Chiar miile de predici de Paşti sunt pline de păgânism. Tema nemuririi este accentuată şi se fac multe în legătură cu întoarcerea la viaţă, primăvara, ca emblemă a nemuririi umane. În felul acesta clerul confundă învăţătura scripturală despre înviere cu învăţătura lui Pitagora şi Platon despre nemurirea sufletului uman, ca şi cum ar fi unul şi acelaşi lucru. Departe de a fi acelaşi lucru acestea nu sunt nici măcar compatibile, căci n-ar putea exista o înviere dacă n-ar fi o moarte, o încetare din viaţă; şi dacă învăţătura despre nemurire este adevărată, atunci nu există un astfel de lucru precum moartea.

Cum ar fi putut fi nemuritor Isus Cristos, când el i-a spus clar lui Ioan că era cel Viu, care fusese mort, dar acum trăia pentru totdeauna? (Apoc. 1:5,18; 2:8, *NW*). Observaţi, de asemenea, şi argumentul lui Pavel despre înviere, de la 1Corinteni 15. Dacă nu există nici o înviere, atunci Cristos n-a fost înviat, ci este încă mort, iar creştinii sunt fără speranţă. Speranţa învierii şi dogma despre nemurire nu se pot împăca.

Paştele nu-şi găseşte locul în închinarea adevărată a lui Iehova Dumnezeu. El se bazează pe învăţătură falsă şi serveşte ca pretext religios pentru un spectacol stupid. Şi judecând după mulţimile adepţilor acestuia „oamenilor le place să facă aşa” – Ier. 5:31.

Calea cea largă a dezbinărilor religioase

De ce sunt atât de multe religii? Numai în Statele Unite sunt douăzeci şi trei de feluri de baptişti, douăzeci şi unu de feluri de metodişti, douăzeci de grupări în mijlocul luteranilor, treisprezece feluri de menonişti, zece feluri de prezbiterieni şi o mână de biserici ale lui Dumnezeu. Treizeci şi nouă de religii recunosc o astfel de lipsă de unitate, încât spun că doctrina depinde de individual, care aparent presupune că ştie mai mult decât erudiţii, sau că ideile lui contradictorii pot fi inspirate de spirit. O autoritate

Cuprins

pune acest lucru astfel: „Dacă cineva trebuie să vorbească de secte şi denominaţiuni, de organizaţiile de aici şi de acolo, de mişcările de atunci şi de acum, cum poate vorbi el de creştinism în Statele Unite? Nu este acesta haos religios … toate pete şi lipsuri”?

Da, de ce există o astfel de dezbinare? Biblia este doar o singură carte. Media ediţiilor cuprinde de la 1000 la 1300 pagini şi aceasta nu este extraordinar de mare. Dicţionarul lui Webster cuprinde 3000; *Enciclopedia Britanică*, 24.000; Clasicii de la Harvard, 22.000. Totuşi, pe baza celor 1000 de pagini ale Bibliei stă constituirea a mai mult de 230 de religii din America, sau o denominaţiune pentru fiecare cinci pagini din acea carte. Acum, de vreme ce Biblia nu se contrazice în doctrină la fiecare cinci pagini, de ce există atât de multe religii diferite ce afirmă că Biblia este călăuza lor? Sunt erudiţii lor aşa de ignoranţi că nu citesc aceste 1000 de pagini pentru a se armoniza, sau există alte motive?

Unele motive pentru această dezbinare sunt neînsemnate, altele sunt de-a dreptul ridicole, puţine dintre ele creştine. O principală cauză a fost hotărârea omului de a-şi face religia să i se potrivească lui, mai degrabă decât să se facă pe sine să se potrivească după Dumnezeu. Aceste „îmbunătăţiri” încercate au fost prezise cu mult timp în urmă: „Se vor ridica oameni şi vor rosti lucruri încurcate pentru a-şi atrage discipoli după ei” şi „Vor fi şi învăţători falşi în mijlocul vostru. Aceştia vor strecura, în mod tăcut, secte distrugătoare şi nu-l vor recunoaşte pe stăpânul care i-a cumpărat [Cristos]” (Fapte 20:29,30; 2Pet. 2:1, *NW*). Ca dovadă că aceasta s-a întâmplat, *Împărăţia lui Dumnezeu din America* spune că religia actuală „nu reprezintă aşa de mult impactul evangheliei asupra Lumii Noi ca folosirea şi adaptarea evangheliei de noua societate pentru propriile scopuri”. Unitatea doctrinei a dispărut şi acea pierdere a unităţii reprezintă o pierdere a adevăratului creştinism.

Graniţele religioase s-au văzut frecvent pe harta politică şi economică. William Waren Sweet, în *Istoria religiilor din America*, arată că cea mai importantă şi cu cel mai mare răsunet dintre schismele din bisericile americane au avut loc în legătură cu sclavia negrilor şi spune: „Bisericile n-au început să denunţe instituţia până când membrii bisericii n-au devenit bogaţi cultivatori de bumbac. În adoptarea Constituţiei toate bisericile au fost unanime în opoziţia lor faţă de sclavie; prin începutul Războiului Civil bisericile au devenit un apărător al sclaviei americane”. Aşadar, dacă nu religia îi modelează pe oameni, ci este modelată după ei; nu influenţează lumea, ci este influenţată de ea, nu este de mirare că ea s-a răspândit în atât de multe direcţii diferite şi contradictorii.

Istoria dezbinărilor

Primii colonişti au adus cu ei un număr mare de religii. Au fost anglicani, puritani, pelerini, prezbiterieni scoţieni, calvinişti, luterani, quakeri, baptişti, metodişti şi alţii. Dar pionierul era un individual necizelat, independent şi hotărât să meargă pe propria cale în religie, precum şi în politică. El a luat această rezervă deja confuză de religii, le-a separat şi despărţit în mii de grupuri mai mici.

„Denominaţiuni precum Dunkeri şi Menonişti, care erau de origine europeană, atunci când au fost mutate în America s-au împărţit şi reîmpărţit, pe măsură ce se deplasau spre vest, la frontiera nedezvoltată”, spune Sweet, care descrie această religie frontieră ca „deformată aşa cum era adesea, aproape de nerecunoscut”. Prin urmare, bazele pentru noile religii nu s-au pus pe doctrină sănătoasă, ci pe acest punct de vedere de frontieră deformat. Pe măsură ce se depărtau din ce în ce mai mult de adevărata închinare numărul sectelor a crescut mereu.

O altă separare a religiei din America a fost „Marea trezire” între anii 1734 şi 1790. Aceasta a fost un val de renaştere care s-a răspândit din Noua Anglie prin New Jersey şi în Sud. Cu toate acestea, noi predicatori sau „Luminile noi” nu erau priviţi cu favoare de majoritatea elementelor conservatoare sau „Vechile lumini”, care excludeau frecvent grupurile mai noi. Acestea, fiind evangheliste în mod viguros, şi-au format propriile grupări, dintre care unele creşteau în religii noi. Unitarienii s-au despărţit de congregaţionalişti în felul acesta. Prezbiterienii s-au despărţit temporar în grupurile „Partea nouă” şi „Partea veche” şi multe grupări „separate” care s-au format au devenit baptiste. Shubal Stearns, întemeietorul uneia dintre acestea, s-a mutat în Carolina de Nord unde evanghelismul său a dat naştere Baptiştilor Separaţi, acum un grup mic comparativ, a cărui creştere imediată a fost numită „aproape fără precedent în istoria baptistă”.

Sclavia, menţionată deja, a fost al treilea mare motiv pentru schisme. Aceasta a dezbinat metodismul larg răspândit în 1844. Marea dezbinare baptistă a avut loc în anul 1845. Casa prezbiteriană s-a despărţit în linia Mason-Dixon între Nord şi Sud. Complet separate organizaţiile religioase au fost stabilite pentru a se conforma politicii, şi atunci când politica poate despărţi biserica, ea a căzut, cu siguranţă, de mult de la separarea de politică învăţată de Cristos şi apostoli! Despărţirile baptiste şi prezbiteriene rămân până în ziua de azi; Ruptura metodistă a fost vindecată doar în 1939. Frank S. Mead, în lucrarea sa *Manual al denominaţiunilor*, spune că această ruptură „nu priveşte nici doctrina, nici politica; ea a fost pur politică şi socială”. Adevăratul efort n-a fost să urmeze Cuvântul lui Dumnezeu, ci să sprijine punctele de vedere politice ale membrilor, pentru a „adapta evanghelia propriilor lor scopuri”.

În mod diferit, episcopalii nu s-au despărţit; ei doar au ieşit şi s-au împuşcat unii pe alţii. Episcopul Polk a fost un general din Sud şi potrivit publicaţiei lui Mead *See these banners go*, „Episcopul Mcllvaine din Ohio şi luptătorul episcop Polk din Louisiana s-au rugat unul pentru altul în altarul lor, în fiecare zi de sabat”. Ei „s-au despărţit doar pe moment, aşa cum se pot despărţi doi călători pentru a ocoli o baltă de noroi de pe drum şi apoi, când obstacolul a fost depăşit, s-au unit din nou”.

Calea se lărgeşte

Nu doar că acest conflict dezbinator a împărţit aceleaşi religii în albi şi de culoare, dezvoltând noi denominaţiuni pentru negri, ci dezbinările naţionale au separat alte grupuri. Deşi prima adunare creştină nu trebuia să facă dezbinări între iudei sau greci, sclavi sau oameni liberi şi Iacov spune că deosebirile de clasă

Cuprins

înseamnă păcat, bisericile ortodoxe orientale din Statele Unite sunt dezbinate în grupuri albaneze, bulgare, greceşti, româneşti, ruse, sârbe, siriene şi ucrainene. Luteranii sunt împărăţiţi în grupuri daneze, finlandeze, norvegiene şi altele. „Bisericile din America", spune H. Richard Niebuhr, „nu mai puţin decât cele din Europa, au fost supuse adesea mai mult influenţei provinciale sau a mediului claselor decât puterii de convingere a unei evanghelii obişnuite" – 1Cor. 12:13; Iac. 2:1-9.

Cea de-a patra şi a cincia cauză majoră a divizării au fost fenomenalele mişcări anti-misionariat care au cuprins frontiera la începutul secolului al nouăsprezecelea şi folosirea muzicii instrumentale. Antimisionariatul s-a dezvoltat de la obiecţiile de frontieră de a trimite bani înapoi în est, pentru a plăti misionarii şi de la gelozia predicatorilor de frontieră pe nou-sosiţii elocvenţi, mai bine antrenaţi. Mişcarea a cuprins întreaga frontieră, în special în Kentucky şi Tennessee, şi astfel a lovit baptiştii, încât au mai rămas cel puţin trei grupuri baptiste din „Hard-Shell" sau „Antimission".

Aceasta, împreună cu discuţiile despre acel instrument deosebit de gălăgios, orga, i-a dezbinat pe discipolii lui Christos atât de violent, că al patrulea lor membru s-a separat pentru a forma „Bisericile lui Christos". Argumentul antiorgă spunea: „Niciun element al închinării publice nu este legal dacă nu este autorizat explicit în Noul Testament. Muzica instrumentală nu este autorizată astfel. Prin urmare, nu este legală." Măsura în care acest punct de vedere fost susţinut a fost arătată de *Lard's Quarterly* (1864), care a spus: „Fiecare predicator să hotărască să nu intre niciodată într-o casă de adunare a fraţilor noştri în care este o orgă. Cine ia o scrisoare de la o biserică să nu se unească cu altul care foloseşte orga. *Mai degrabă să trăiască în afara bisericii decât să meargă într-o asemenea vizuină.* Toţi cei care se opun orgii să se retragă din biserică dacă este adusă una înăuntru." (literele cursive aparţin autorului). În prezent, un milion de oameni gândesc că Dumnezeu este în mod vital preocupat dacă un acompaniament muzical ajută cântăreţii să menţină tonalitatea. Bineînţeles, ei nu au obiecţii faţă de alte inovaţii moderne care nu sunt menţionate în Scripturi: radioul, cărţile de cântări, ferestrele cu vitralii etc., dar ei justifică aceasta spunând că acestea nu sunt *elemente* de închinare, aşa cum cred ei că este o notă cântată. Totuşi, muzica instrumentală pare să fie aprobată în aşa-numitul „Nou Testament". – Apoc. 5:8; 15:2.

Dorinţa unor oameni de a conduce grupul lor a fost o altă cauză majoră a divizărilor religioase. Asemenea divizări jurisdicţionale sunt bine exemplificate de mormoni. Când fondatorul lor, Joseph Smith, a murit, cel mai mare grup, Biserica lui Isus Cristos a Sfinţilor din zilele din urmă, l-a urmat pe Brigham Young la Utah, unde au construit Salt Lake City. Al doilea grup, Biserica recunoscută a lui Isus Cristos a Sfinţilor din zilele din urmă a fost condusă de fiii lui Joseph Smith. Al treilea a format Biserica lui Cristos (Temple Lot); al patrulea, Biserica lui Isus Cristos (Bickertonites), l-a urmat pe Sidney Rigdon; al cincilea, Biserica lui Isus Cristos (Cutlerites), l-a urmat pe Alpheus Cutler, unul din cei şapte bătrâni originali ai mormonismului; şi al şaselea grup, Biserica lui Isus Cristos

Cuprins

(Strangites), l-a urmat pe James J. Strang, care a pretins că el a scris scrisori de acreditare din partea lui Joseph Smith.

ŞI MAI MULTE DIVIZĂRI

Alţii au urmat capriciile propriilor lor idei pentru a încurca mai mult peisajul. Teoria celor „două seminţe" a baptiştilor susţinători ai predestinării, două seminţe în spirit (unul din grupurile anti-misionariat) este că în Eden Dumnezeu a sădit în om o sămânţă bună, iar Satan a pus una rea. Copiii, gândesc ei, se nasc cu o sămânţă sau alta, aşa că lucrarea misionarilor este inutilă. Un om cu o sămânţă rea este neajutorat şi cel cu sămânţa bună va veni oricum la biserică. La ultimul raport (cu opt ani în urmă), numărul lor a coborât la 200. Doctrina lor se bazează pe o interpretare greşită a Genezei 3:15 despre sămânţa femeii.

Apoi, aşa cum a comentat un scriitor: „În orice oraş mare pot fi localizate secte nemaiauzite, ce constau adesea din doar una sau două biserici. Un predicator nemulţumit consideră că este uşor să conducă un grup si să înceapă o nouă denominaţiune proprie. … Multe din grupurile mici nu au istorie în afară de o ceartă legată de biserică şi puţine din ele au doctrine sau practici distinctive." S-a estimat că este posibil să existe cam 3000 de asemenea grupuri mici independente.

În 1890, o carte mică, *Scurtă istorie a Bisericii în Statele Unite,* spunea în mod realist: „Înmulţirea organizaţiilor ecleziastice a fost una dintre caracteristicile vieţii religioase americane." Unora le place să le numească „multele locaşuri" în casa Tatălui, interpretând greşit Ioan 14:2, care se referă la binecuvântările cereşti. În cele mai multe minţi astăzi se petrece un amestec ruşinos, confuz, în care divergenţa de doctrină şi diferenţa de credinţă sunt neglijate, lăsate la o parte în ideea că toate sunt căi diferite care duc în acelaşi loc. Dar nu este aşa. În timp ce-şi expun propriile teorii, ei nu pot să se adune împreună cu Cristos. El i-a numit pe liderii religioşi din timpul lui ce urmau tradiţia, care nu ţineau la doctrina corectă în timp ce pretindeau autoritate divină pentru acţiunile lor făţarnici, călăuze oarbe, nebuni, şerpi, pui de vipere condamnaţi la distrugere. (Mat. 12:30; 23:1-39) Cei care caută viaţa şi adevărul trebuie să părăsească aceste căi largi, să înlăture praful de pe bibliile lor şi să înveţe din cele o mie de pagini diferenţa dintre toată această adunătură de doctrine care se contrazic reciproc şi Cuvântul adevărat inspirat dat de Iehova Dumnezeu. Dar, pentru o discuţie despre aceasta şi despre importanţa ei trebuie să vă trimitem la următorul nostru articol „Calea îngustă duce la viaţă."

Calea îngustă duce la viaţă

Atenţie la drumurile fără ieşire!

Unii oameni cred că scopul religiei este doar acela de a face oameni buni. Părerea lor este: „Dacă un om este sincer în religia lui, aceasta este tot ce se aşteaptă de la el". Alţii văd religia ca pe un medicament pentru cei cu tulburări

Cuprins

mentale, sau ca pe un ajutor pentru cei în necaz. Ei spun: „Toate aceste religii se potrivesc unor nevoi ale oamenilor; dacă ei fac binele, este un lucru frumos!” Iar alţii care cred că doar a avea numele de „creştin” este suficient, spun: „Sunt doar căi diferite, însă toate merg în acelaşi loc”. Prin urmare, se propune deseori ca aceste căi diferite să fie contopite într-o cale largă de mijloc, o unificare a tuturor religiilor. Starea de spirit din spatele unui astfel de punct de vedere a fost arătată de dr. Norman Vincent Peale în revista *American*, din iunie 1948, unde el a spus că diferenţele doctrinare „sunt de o semnificaţie reală mică pentru omul de rând de astăzi”, şi „Niciun protestant modern din 50 nu v-ar putea spune în care privinţe doctrinare diferă metodiştii de baptişti sau prezbiterienii de congregaţionalişti”.

Această neţinere în seamă a doctrinelor este încurajată de clerici ca Peter Ainslee, fostul preşedinte al conferinţei naţionale al Discipolilor lui Cristos, care a spus odată: „Lăsaţi acele corpuri care ţin la botez prin cufundare să practice ceea ce cred. … Lăsaţi corpurile ce ţin la crezuri să ţină la crezurile lor.… Dar să abandoneze denominaţiunea ca unul din lucrurile pe care îl reprezintă”. S-ar părea că el era mai preocupat să-i ţină în organizaţia sa decât ca ei să aibă o închinare adevărată. Cu toate acestea, închinarea adevărată şi doctrina corectă sunt de importanţă vitală. Profetul a avertizat: „Poporul Meu piere din lipsă de cunoştinţă; pentru că ai respins cunoştinţa, şi Eu te voi respinge”. – Osea 4:6.

Acea cunoştinţă vine nu din ideile umane care au despărţit religiile de astăzi, ci din Cuvântul lui Dumnezeu. Psalmistul a spus: „Cuvântul Tău este o lampă pentru picioarele mele şi o lumină pe cărarea mea”. Toate aceste căi religioase sunt drumuri fără ieşire, deoarece ele nu sunt luminate de acest Cuvânt. Lumina lui nu se răspândeşte pentru a acoperi multele doctrine conflictuale de astăzi, deoarece Cristos a spus: „Intraţi pe poarta cea strâmtă, căci largă şi spaţioasă este calea care duce la distrugere şi mulţi sunt cei ce intră pe ea; însă strâmtă este poarta şi îngustă este calea care duce la viaţă şi puţini sunt cei ce o găsesc.” – Ps. 119:105; Mat. 7:13, 14, NW.

Sinceritatea nu este suficientă ca omul să câştige viaţa. „Ceea ce omul crede că este o cale de acţiune dreaptă poate sfârşi pe calea care duce la moarte”. „Căile omului sunt întotdeauna drepte în ochii lui, dar Cel Etern are verdictul asupra vieţii lui” (Prov. 14:12; 21:2, *Mo*). Chiar şi faptul de a fi un „om bun” nu este suficient. Isus a fost întrebat: „Învăţătorule, ce bine să fac ca să obţin viaţă veşnică?” El a răspuns: „Respectă mereu poruncile”. Cel care L-a întrebat a spus că făcea aceste lucruri; nu a ucis, nu a furat, nu a comis adulter, nu a poftit, nu a depus mărturie falsă şi i-a cinstit pe părinţii săi. El era un om bun, însă a întrebat: „Ce-mi mai lipseşte?” Răspunsul: „Vinde-ţi toate bunurile, dă-le săracilor „şi *vino şi fii urmaşul Meu’”*. – Mat. 19:16-22, *NW*.

Niciun om nu-l urmează pe Cristos dacă învaţă o doctrină diferită; el se urmează pe el însuşi sau urmează un alt om. Sutele de denumiri de religie din

Cuprins

prezent, care se împrăştie cu doctrine care diferă drastic chiar şi între ele, ar trebui să primească avertismentul lui Isus: „Cine nu este de partea Mea este împotriva Mea şi cine nu strânge cu Mine risipeşte” (Mat. 12:30, *NW*). Ei urmează o cale largă şi spaţioasă care cuprinde toate aceste crezuri. Nu toţi pot să fie de partea Lui.

Dacă un călător care doreşte să viziteze o ţară vecină ar cere îndrumări de la 200 de oameni diferiţi şi ar primi 200 de răspunsuri, complet în jurul busolei, nord, sud, est şi vest, ce ar face el? Va primi sfatul de la persoana de care a fost sfătuit bunicul său, sau de la cel care poartă cele mai deosebite haine, sau care are vocea cea mai delicată, sau de la cel de care a ascultat iubita sau tovarăşa lui de viaţă, sau de la cel care are cea mai impozantă sau cea mai apropiată clădire în care să vorbească? Va spune el că nu vorbeşte despre direcţii, aşa cum spun unii oameni că nu vorbesc despre religie? Nu. Un călător inteligent va face rost de o hartă ca să compare diferitele direcţii şi să vadă de ce sunt atât de conflictuale.

CĂLĂUZE SLABE

În ceea ce priveşte închinarea adevărată, harta sau ghidul este Biblia. Totuşi, ignoranţa individului de astăzi despre acest ghid este uluitoare. Episcopul Wells din eparhia de la West Missouri a bisericii Episcopale a spus: „Realitatea este că 90 % din membrii bisericii noastre – nu liderii, ci bărbaţii şi femeile de rând – nu ştiu de fapt ce cred şi de ce. Ei ar putea fi numiţi analfabeţi religioşi. Multe persoane nu cunosc Biblia”. (*Kansas City Star*, 31 Ianuarie 1951). Dar se aplică oare acest lucru doar la „bărbaţii şi femeile de rând”, aşa cum sugerează el? Nu, conform unui sondaj de opinie făcut de dr. George Herbert Betts de la Universitatea de Nord-Vest şi publicat într-o cărticică intitulată „Credinţele a 700 de slujitori”. El a vrut să stabilească: „ Lăsând la o parte toate crezurile formale, ce cred slujitorii bisericilor noastre? Sunt ei de acord cu un om în privinţa crezurilor unei singure confesiuni? Sunt în acord confesiunile unele cu altele în privinţa chestiunilor fundamentale ale credinţei creştine? Putem noi, cei din masele de oameni, să găsim în liderii noştri spirituali o certitudine a credinţei despre chestiunile cruciale ale religiei, care să fie o garanţie să ne încredem în discernământul lor?” Pentru a răspunde la acest chestionar, el a trimis 56 de întrebări doctrinare de bază la 1.500 de clerici reprezentativi şi studenţi în teologie; 700 au răspuns. Iată procentele despre anumite întrebări reprezentative:

Credeau ei:		**Nu**		
Profeţii inspiraţi	**Da**	**Sigur**	**Nu**	
din Vechiul Testament?	67	5	28	
Doctrina treimii?	80	7	13	
Raportul creaţiei?	47	5	48	
Miracolele biblice?		68	8	24
Într-un diavol real?	60	7	33	
Naşterea din fecioară				

Cuprins

a lui Isus?	71	10	19
Cerul este un loc?	57	15	28
Iad?	53	13	34

Cristos a spus că îngustă este calea. Ei au lărgit-o în mod sigur. Unele din acestea sunt în mod obligatoriu doctrine false, pentru că Geneza este sau adevărată, sau falsă; miracolele fie s-au întâmplat, fie nu; Isus fie s-a născut dintr-o fecioară, fie Biblia minte. Nu există două răspunsuri la aceste întrebări, ci numai unul singur. Nu înseamnă că Biblia este imposibil de înţeles, ci că prea mulţi se interesează prea puţin despre ceea ce zice ea, bazându-se pe propriile lor idei, urmându-i pe oameni, în loc să-L urmeze pe Dumnezeu. Urmând propriile lor teorii, ei s-au întors de la închinarea curată la fel de sigur cum au făcut Adam şi Eva, care au fost conduşi de Satan într-o chestiune simplă de neascultare. Comparând aceste doctrine false cu plămădeala, apostolul avertizează că puţină plămădeală dospeşte toată frământătura. – 1 Cor. 5:6, *NW*.

Biserica timpurie nu a avut o astfel de confuzie. Cristos a pus apostolii pe o cărare strâmtă, calea îngustă care duce la viaţă. V-aţi putea imagina pe Petru să meargă în Galatia şi să spună că Isus nu era Mesia, în timp ce Pavel, în Efes, spunea că este; sau pe Pavel mergând în Corint şi spunând să fie botezaţi, iar un alt apostol să spună să nu fie; sau pe Timotei în Tesalonic spunându-le creştinilor să-i studieze pe profeţi cu credincioşie, în timp ce altcineva să meargă la cei din Berea şi să spună despre aceşti profeţi pe care Christos i-a citat cu generozitate: „Acela e Vechiul Testament, doar mitologie, falsuri şi contrafaceri, nu e altceva decât literatură bună”? Desigur că nu! Ei *ştiau* că Isus era Mesia, că botezul era potrivit, că profeţii erau adevăraţi.

EXEMPLU APOSTOLIC

Cum se face că apostolii au avut o aşa unitate? Acest lucru nu s-a datorat doar faptului că grupul lor era mic, ci pentru că ei au avut doctrina corectă, au ţinut cu tărie la adevăr, au refuzat să fie contaminaţi cu închinarea falsă, au refuzat să se unească cu cei care învăţau falsităţi. Liderii religioşi de astăzi, cu căile lor largi şi planurile de inter-confesiune, i-ar fi considerat pe Isus şi pe apostoli ca fiind limitaţi, pentru că aceşti creştini timpurii nu ar fi acceptat niciodată această confuzie, care este sub numele de „creştinătate”, în prezent. Chiar dacă clericii de astăzi ştiu sau nu acest lucru, lipsa lor de preocupare pentru doctrina adevărată i-ar fi pus în aceeaşi clasă ca şi pe evreii care au respins adevărul şi cărora Isus le-a spus: „Voi sunteţi de la tatăl vostru Diavolul şi vreţi să împliniţi dorinţele tatălui vostru.” – Ioan 8:44, *NW*.

Apostolii au obţinut această doctrină adevărată prin ascultare de Cuvântul lui Dumnezeu, prin faptul că au fost disciplinaţi de adevăr; ei au pus deoparte ideile lor şi au lăsat ca adevărul să-i conducă. În caz contrar, ei ar fi pretins că Iehova era Tatăl lor, în timp ce ar fi făcut lucrările lui Satan şi ar fi fost potriviţi pentru avertismentul că „dacă sunteţi scutiţi de disciplinarea de care toţi au parte, sunteţi

Cuprins

în realitate copii nelegitimi, şi nu fii" (Evr. 12:8, *NW*). Copiii legitimi ai lui Dumnezeu au unitate pentru că ei au credinţa creştină solidă care este zidită de stânca solidă a Cuvântului lui Dumnezeu. Ea corectează ideile greşite din trecut. „Toată Scriptura este inspirată de Dumnezeu şi de folos ca să înveţe, să mustre, să îndrepte lucrurile, să disciplineze în dreptate, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie pe deplin competent, complet echipat pentru orice lucrare bună." (2 Tim. 3:16, *NW*). Disciplina nu este întotdeauna plăcută, dar este necesară pentru pregătire corespunzătoare, şi când creştinul adevărat lasă Cuvântul lui Dumnezeu să-l corecteze, să-l înveţe, să-l mustre şi să îndrepte lucrurile cu privire la doctrinele false ale religiilor acestei lumi vechi, el este bucuros să-şi schimbe ideile pentru a se conforma acelui Cuvânt. El ajunge apoi la unitate a doctrinei cu toţi ceilalţi care acceptă cu adevărat calea îngustă a adevărului.

IZVORUL UNITĂŢII

Nu este nevoie de ignoranţa care a inspirat multele dezbinări religioase din prezent, lăsând la o parte faptul că Scriptura a spus că dumnezeul rău al acestui sistem de lucruri a orbit minţile celor necredincioşi faţă de adevăr. (2 Cor. 4:4). Divizându-se, ei şi-au pierdut puterea dinamică, au schimbat, modificat, corupt şi pervertit adevărul. Ei s-au despărţit din cauza unor mici diferenţe şi rivalităţi naţionale, au făcut doctrine noi după placul inimii, au obţinut doctrine şi au încercat mai degrabă să găsească câteva texte din Scriptură pentru a le dovedi, decât să-şi pună ideile la o parte şi să studieze cele 1 000 de pagini ale Bibliei pentru a afla ce înseamnă cu adevărat închinarea adevărată. Un astfel de studiu va arăta, în curând, diferenţa între ceea ce se predă în religiile de astăzi şi ceea ce spune, de fapt, Biblia.

Să luăm, de exemplu, doctrina treimii. Ea a fost învăţată de păgânul Platon, de egipteni, de babilonieni, zoroastrieni, hinduşi, taoişti şi budişti păgâni, dar nu a fost învăţată de apostoli, aşa cum a arătat în detaliu numărul din 1 ianuarie al acestei reviste. Doctrina sufletului nemuritor, după istoricul grec păgân Herodot, a venit din Egiptul păgân. Conform *Enciclopediei evreieşti*, evreii au primit-o de la păgâni. Cu toate acestea, când veţi examina Biblia, veţi constata că ea arată în mod incontestabil că sufletul poate să moară şi, prin urmare, nu este nemuritor. (Ezec. 18:4, 20; Fapte 3:23). Doctrina înrudită a focului iadului a fost, de asemenea, învăţată de budişti, egipteni, babilonieni, perşi, fenicieni şi greci, dar nu de Biblie, care spune simplu: „Morţii nu ştiu nimic" şi arată că speranţa pentru viaţa viitoare stă în înviere, ca o răsplată pentru facerea binelui, nu în chinul veşnic. – Ecles. 9:5, 10; Iov 14:13; Ioan 5:28, 29.

Pentru unitate în pronunţie, dicţionarul este acceptat ca o autoritate. În religie, Biblia este acea autoritate. Ea arată care a fost închinarea adevărată înainte de a fi pervertită de toate aceste doctrine păgâne. După ce am luat ca exemplu trei doctrine, treimea, nemurirea şi iadul, despre care chestionarul dr. Betts a arătat cum clerul de astăzi este în dezacord, constatăm că, prin acceptarea autorităţii Bibliei, putem ajunge la unitate cu toţi cei care vor să accepte Cuvântul lui

Cuprins

Dumnezeu. Dar dacă aceste doctrine larg acceptate sunt false, cum a ajuns religia să le adopte? Prin încercarea de a face din proiectele lor de inter-confesiune o unitate a organizaţiei în loc de o unitate a doctrinei şi prin lărgirea organizaţiei lor pentru a include toate felurile de doctrine care nu au fost niciodată o parte a creştinismului adevărat. Frank S. Mead explică acest lucru clar în cartea sa *See these banners go*: „Ceea ce noi numim Biserică este un bulgăre de zăpadă, care se rostogoleşte. Ea a început pe 'coastele din Cezareea Filipi,'…, s-a rostogolit spre vest strângând, absorbind, colorându-se cu tot ce atingea, şi colorând totul. Ea a fost elenizată în Grecia, romanizată în Roma; ea a adunat legi, filosofi, gânditori, ambulanţi, soldaţi, sfinţi şi diavoli; ea a devenit în timp un leviatan care se rostogoleşte, cu crezuri şi catehisme acumulate, convingeri şi concepţii, obiceiuri sociale şi practică economică. Ca formă, mărime şi structură ea s-a schimbat radical". Mergând pe această cale largă care a putut cuprinde toate tipurile de închinare, ea a respins nucleul ei de creştinism adevărat, deoarece Cristos a avertizat că această cale largă urmată de mulţime duce la distrugere.

ALĂTURAŢI-VĂ CELOR PUŢINI

Cu toate acestea, dintr-un motiv foarte logic, mulţi oameni cred că toate aceste doctrine conflictuale şi forme de închinare sunt acceptabile înaintea lui Dumnezeu. Ei nu pot să vadă cum ar putea Dumnezeu să-i condamne pe toţi aceşti oameni la iad doar pentru că sunt în religia greşită, şi astfel ei gândesc că Dumnezeu nu vrea să spună ceea ce spune Cuvântul Său despre calea îngustă. Prin forţa mare a numărului, ei cred că pot să facă presiuni asupra Lui ca să-i accepte aproape pe toţi. Punctul slab în argumentul lor este că Biblia nu spune că plata păcatului este focul iadului, ci că este moartea, şi că darul pe care Dumnezeu îl dă pentru dreptate este viaţa veşnică. „Căci plata păcatului este moartea, dar darul pe care îl dă Dumnezeu este viaţă veşnică, prin Isus Cristos, Domnul nostru." (Rom. 6:23, *NW*). Dumnezeu nu îi binecuvântează cu viaţă viitoare pe cei indiferenţi, letargici care cred că El le datorează ceva, ci, mai degrabă, pe cei care, cu recunoştinţă, depun un efort real ca să găsească calea îngustă pe care a trasat-o El, şi o urmează. Ceilalţi nu s-au dovedit vrednici de viaţă, şi astfel nu vor primi o înviere, vor rămâne în moarte permanentă. Doar opt persoane au meritat să supravieţuiască la potop; nu s-au putut găsi zece oameni drepţi în Sodoma; doar câteva sute de oameni L-au acceptat pe Isus în vremea Lui; numărul mare de aşa-numiţi creştini de astăzi sunt aşa doar cu numele. Cristos a avut dreptate când a spus că numai puţini vor urma calea îngustă care duce la răsplata vieţii. – Gen. 6:1-7:7; 18:23-33; Mat. 23:37, 38; 1 Cor. 1:22, 23; Mat. 7:13, 14.

Studiaţi! Cereţi dovezi absolute pentru toate doctrinele – nu doar „textele dovadă" pe care le au toate religiile, ci imaginea de ansamblu, tot ce are Biblia de spus despre subiect. Demonstraţi ce este corect. Ieşiţi din această pălăvrăgeală confuză de doctrine de pe aceste căi largi care sfârşesc în moarte. În armonie cu Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu, singura Carte care este singura bază pentru

Cuprins

închinarea adevărată, în unitate, urmaţi îndeaproape calea îngustă care duce cu adevărat la viaţă.

„Fiul meu, dacă vei primi cuvintele mele şi vei păstra poruncile mele cu tine; da, dacă vei striga după discernământ şi-ţi vei înălţa glasul după pricepere, dacă o vei căuta ca argintul şi dacă vei umbla după ea ca după nişte comori ascunse, atunci vei înţelege teama de Iehova şi vei găsi cunoştinţa lui Dumnezeu.” – Prov. 2:1, 3-5, *AS*.

[Notă de subsol]

Trimiterea de mai sus la chestionarul dr. Betts avea în vedere toate denominaţiunile laolaltă. Este arătată aici replica plină de confuzie a clerului despre denominaţiunile individuale pe întrebări exemplu despre Diavol şi relatarea Genezei despre creare. Este dată denominaţiunea, numărul preoţilor care au răspuns şi procentul celor care au crezut, au fost nesiguri sau nu au crezut.

Denominaţiune	Credeţi în Diavol?			Credeţi în creaţie?			
	Răspunsuri	Da	Sigur	Nu	Da	Sigur	Nu
Baptişti	50	68%	0	32	63%	7	30
Congregaţionalişti	50	17	10	73	12	0	88
Episcopali	30	46	21	33	11	4	85
Evanghelişti	49	71	10	19	53	2	45
Luterani	104	97	2	1	89	4	7
Metodişti	111	35	11	54	24	9	67
Prezbiterieni	63	55	11	34	35	7	58
Alţi 13	43	77%	0	23	60%	8	32

Închinarea adevărată progresează în Africa de Nord şi în Peninsula Iberică

Încheierea raportului despre vizita în Africa a preşedintelui Societăţii Turnul de Veghere, N. H. Knorr, şi a secretarului său

Am lăsat în urmă un grup fericit în Etiopia după ce am plecat cu avionul spre Cairo. Pe drum ne-am oprit câteva ore în Eritreea pentru reparaţii de motor. Până când eu am ajuns în Cairo, fratele Henschel, secretarul meu, plecase deja în vizita sa spre Tripoli, Libia. În timpul şederii lui în Cairo, el se adresase la 92 de martori ai lui Iehova la adunarea lor şi a ţinut un discurs public la care au fost prezenţi 182 de oameni.

Cuprins

S-a planificat ca eu să merg în Alexandria pentru a le vorbi fraţilor de acolo. La ora 6 p.m., diversele adunări din Alexandria, franceze, arabe şi greceşti, s-au adunat laolaltă şi eu le-am vorbit prin doi traducători, unul care vorbea greacă şi franceză, iar celălalt arabă. Au fost prezenţi 257, o mulţime mult mai mare decât atunci când am servit cu cinci ani în urmă. În dimineaţa următoare ne-am întors în Cairo cu trenul. Seara au participat 116 fraţi la întâlnirea centrală şi, din nou, cuvântarea a fost expusă în trei limbi.

Am zburat spre Alger pe ruta Paris, unde am avut o escală de doisprezece ore care mi-a permis să trec peste problemele filialei din Paris cu cel însărcinat, servul de filială, care apoi m-a însoţit spre Algeria. Lucrarea de răspândire a închinării adevărate în Alger tocmai a început. Societatea a trimis recent câţiva misionari şi alţi servi cu timp integral în această capitală a Algeriei pentru a vedea ce se poate face şi ei chiar fac o treabă bună. Partea arabă a oraşului, numită *La Casbah*, este în oraşul arab antic, care a fost oraşul original Alger. Acum oraşul s-a extins şi această parte a devenit mai mult sau mai puţin centrul oraşului.

Misionarii constată că este foarte interesant să pună mărturie la aceşti oameni arabi. Când bat la uşa unei case de musulmani, femeia verifică să vadă cine este. Dacă se întâmplă ca bărbatul să fie un arab, femeia musulmană îşi acoperă faţa cu un văl înainte să vorbească cu el; dar dacă este un european, ea nu-şi acoperă faţa. Nimeni nu pare să înţeleagă de ce este aşa; dar se observă că şi atunci când o arăboaică este într-un magazin pentru a face cumpărături, dacă vorbeşte cu un european, îşi dă vălul de pe faţă, dar dacă intră un arab, ea îşi pune imediat vălul pe faţă.

Aceasta a fost prima dată în care s-a organizat o adunare a martorilor lui Iehova în oraşul Alger. Societatea Turnul de Veghere le scrisese tuturor celor care erau interesaţi de lucrarea ei şi le-a spus despre vizita preşedintelui şi despre întâlnirile care urmau a fi ţinute. Sâmbătă dimineaţa a venit un grup de treisprezece persoane şi au ieşit să se angajeze în serviciu pe teren. A fost închiriată o sală mică pentru întâlnirea de după-amiază şi, spre surprinderea noastră, au participat 39 de persoane. A fost manifestat un interes deosebit şi au fost puse multe întrebări la încheierea întâlnirii. Duminică, adunarea publică s-a ţinut la ora 9:30 a. m., la care au fost prezente treizeci de persoane.

În prezent există zece servi cu timp parţial care îi ajută pe cei opt servi cu timp integral în lucrarea de a face de cunoscut mesajul Împărăţiei oamenilor din Algeria. Aşadar, în puţinele luni în care fraţii, servii cu timp integral, au fost acolo, s-a făcut o lucrare bună şi dacă lucrurile continuă în acest ritm, nu va trece mult timp până când va fi organizată o grupă frumoasă de servi ai lui Iehova.

Din Alger am zburat în Madrid şi acolo m-am întâlnit cu fratele Henschel şi cu alţi fraţi care lucrează pe terenul iberic. Referitor la Libia, unde a mers fratele Henschel după vizita sa din Cairo, el a avut să raporteze următoarele:

Cuprins

LIBIA

„Această ţară a fost ocupată mai demult de Italia, dar acum britanicii şi Naţiunile Unite încearcă să-i ajute pe libanezi să-şi organizeze propriul guvern. Este o sarcină majoră deoarece puţini libanezi au experienţă în aceste chestiuni. A fost întronat un rege şi araba a devenit limba oficială. Predomină religia islamică.

Odată cu ridicarea acestei naţiuni noi la un loc printre ţările lumii, a apărut, de asemenea, şi proclamarea mesajului Împărăţiei. Începând din 1950, seminţele adevărului plantate aduc deja roade. Fraţii din grupa din Tripoli dau dovadă de un entuziasm mare pentru lucrare. În ultimul an, 19 servi diferiţi au luat parte în lucrarea de predicare într-o singură lună. Adunarea locală este italiană. Cu toate că lucrarea nu poate fi desfăşurată la fel de liber ca în alte ţări, lucrarea misionară fiind dezaprobată oficial, totuşi adevărul se răspândeşte. Unii dintre cei care au participat la adunarea din Tripoli trăiesc la ferme în apropierea oraşului. Printre experienţele pe care le relatează ei este următoarea referitoare la o soră şi preotul ei:

„Un preot catolic nou, după ce a venit la parohia lui, i-a vizitat pe toţi enoriaşii din ea şi a luat măsurile necesare pentru a lua cina cu ei. El le-a spus acesteia, apoi unui alt enoriaş, că va veni în zilele de joi. Cu toate acestea, el a venit miercurea şi a găsit familia mâncând fasole. El a fost invitat să vină la masă dacă îi place fasolea. Acest lucru l-a insultat foarte tare şi el a cerut carne şi ouă, alimente care nu se găseau în casă. Supărat, el a părăsit casa şi în duminica următoare, în biserică, a denunţat familia că i-a oferit fasole preotului. Aceasta a fost ultima dată când familia ei a mers la biserică.“

În timpul vizitei mele s-au ţinut întâlniri în Sala Împărăţiei, cel mai mare număr de participanţi fiind 27 la adunarea publică. Plecarea mea din Libia a fost întârziată la aeroport, ceea ce însemna că voi pierde legăturile de la Roma pentru Barcelona. Întârzierea din Roma am petrecut-o cu fraţii de acolo, care se bucurau de faptul că au avut recent un nou record de 2.150 de vestitori ai împărăţiei în Italia.”

SPANIA

„În data de 10 ianuarie am sosit în Barcelona via Madrid şi am început imediat să discut problemele organizaţionale locale cu fraţii de acolo. Erau în curs eforturi speciale în serviciul de teren şi servi noi luau parte în lucrarea de predicare pentru prima dată. În acea noapte am ţinut o cuvântare în faţa unui auditoriu de 50 de oameni, într-o casă particulară.

În ziua următoare s-au mai ţinut alte două adunări în case particulare şi a fost o încântare să văd 193 de participanţi, care a fost aproape dublul anului anterior, când au fost prezenţi 100. Acest lucru s-a datorat parţial prezenţei fraţilor din Barbastro şi Palma de Maiorca. Activităţile de predicare pe teren şi seria de întâlniri i-au determinat pe fraţii din Spania să afişeze un spirit printre ei pe care nu l-am mai văzut înainte. Sunt conduse multe studii biblice la domiciliu şi perspectivele pentru creştere viitoare sunt excelente.

Cuprins

Unii din fraţii din Barcelona, dorind să-şi continue bucuriile de la 'congres', precum şi să se întâlnească cu preşedintele şi cu fraţi din alte părţi ale Spaniei, m-au însoţit cu avionul spre Madrid marţi dimineaţa. În acea după-amiază am avut o întâlnire în Madrid, în casa unuia dintre martori, unde au fost prezente 26 de persoane. Seara, într-o altă casă, au fost prezente 32 de persoane.

În timp ce fratele Henschel le vorbea acelor fraţi, eu soseam cu avionul din Alger. Bineînţeles că am găsit multe probleme care necesitau atenţie. Pentru câţiva ani, Peninsula Iberică a fost un colţ întunecat al Europei, unde libertatea adevărată de închinare nu există. De la Al Doilea Război Mondial, un număr mic de vestitori ai împărăţiei au continuat cu îndrăzneală cu închinarea curată în Spania, unde predomină cultul sfinţilor şi al fecioarelor.

Au fost ţinute două întâlniri separate în după-amiaza zilei următoare, cu o audienţă mixtă de 46 de persoane, eu vorbind unui grup, iar fratele Henschel celuilalt grup. Mai târziu, în acea seară, am explicat foarte clar la cincizeci de fraţi şi persoane de curând interesate care s-au adunat într-o casă particulară că progresul lor trebuie să fie vizibil şi le-am prezentat diferitele modalităţi prin care pot să facă acest lucru.

PORTUGALIA – ULTIMA OPRIRE

Din Spania am plecat cu avionul spre Portugalia şi într-un interval de câteva ore, ţineam discursuri la un grup de 43 de fraţi la locul de întâlnire central al martorilor lui Iehova din Lisabona. În acea noapte am traversat râul spre Almada şi am avut o întâlnire similară la care au participat 53 de persoane. A fost începutul unei săptămâni de activitate de serviciu specială şi fraţii erau într-o dispoziţie bună, în timp ce se implicau în serviciul şi închinarea împărăţiei. Duminică, toţi s-au adunat la Almada şi, în ciuda ploii, numărul de participanţi a fost de 73 de fraţi şi persoane cu bunăvoinţă.

Marţi dimineaţa devreme am plecat din Europa, luându-ne zborul spre casă, New York. Am văzut soarele răsărind în spatele nostru şi am putut vedea lumina crescând cu fiecare minut până când, în cele din urmă, soarele a ieşit în toată splendoarea lui deasupra norilor pufoşi. Tot aşa este şi cu lumina adevărului acum, pentru că ea străluceşte tot mai tare în fiecare minut prin întunericul spiritual al sistemului de lucruri al lui Satan pe acest pământ. Fusese privilegiul nostru să vedem expansiunea la scară mare în Africa şi Europa de Sud, cu mai multe mii de servi ai veştii bune care-şi lasă lumina să strălucească decât atunci când am fost ultima dată acolo. Ce privilegiu de nedescris este să-L serveşti pe Iehova!

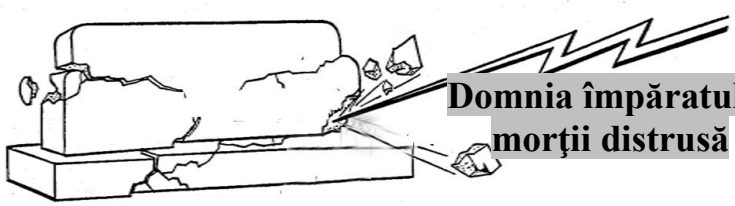
Un pastor renunţă din pricina conştiinţei

„Rev. Edward H. Morgan, pastor de opt ani al Primei Biserici Prezbiteriene din Springfield, regiunea Delaware, a demisionat ieri din Biserica Prezbiteriană a S.U.A. … Dl Morgan a dat vina pe tendinţa modernismului pentru acţiunea sa şi a declarat că nu mai poate să continue să-şi compromită convingerile, … [spunând] 'Părăsesc biserica pentru că nu-L mai pot sluji pe Domnul cu o conştiinţă clară şi fără compromis ca un slujitor al Bisericii Prezbiteriene din S.U.A. … Aflându-mă

Cuprins

întotdeauna implicat în ceea ce eu cred a fi în contradicţie cu Cuvântul lui Dumnezeu, consider că singura soluţie pentru mine este să mă retrag". – *Philadelphia Inquirer*, 19 ianuarie.

Dacă amvonul ar fi o slujbă în loc de o profesie, aceşti oameni nu s-ar vedea legaţi din punct de vedere economic de un sistem pe care nu pot să-l susţină cu sinceritate; şi dacă mai mulţi din ei ar avea puterea să renunţe la lucrarea vieţii lor când constată că ea nu corespunde cu Cuvântul lui Dumnezeu, chiar dacă, asemenea d-lui Morgan, nu ar avea nicio idee despre ce vor face în viitorul apropiat, ar exista mai puţini oameni în război cu conştiinţa lor şi poate mai mulţi slujitori adevăraţi ai lui Dumnezeu în ţară.

Domnia împăratului morţii distrusă

Domnia împăratului morţii a adus nu doar pagube fizice asupra rasei umane, ci şi pagube la nivel mental şi moral. În afara articulaţiilor cu noduri, a încovoierilor de spate, a sistemelor nervoase afectate şi a sutelor de afecţiuni care umplu mii de spitale, există o lipsă de autocontrol, practicare a nedreptăţii, imoralitate şi un dezechilibru general al însuşirilor omului. Satan a făcut ca dorinţa instinctivă a omului de a se închina să fie întoarsă de la Dumnezeu la creatură. „Deşi L-au cunoscut pe Dumnezeu, nu L-au glorificat ca Dumnezeu, nici nu I-au mulţumit, ci au devenit lipsiţi de logică în raţionamente şi inima lor slabă a devenit întunecată. Deşi afirmau că sunt înţelepţi, ei au devenit nebuni şi au schimbat gloria Dumnezeului nemuritor în ceva asemenea chipului omului supus putrezirii, a păsărilor, a creaturilor patrupede şi a altor târâtoare" (Rom. 1:21-23, *NW*). Conform gradului lor de civilizaţie, oamenii încă mai venerează lucruri precum soarele, focul, imagini, bani, proprietăţi ale lor şi organizaţii ale oamenilor. În locul dragostei absolute pentru Iehova, în primul rând, şi a dragostei pentru aproape, pe un loc secund, Satan a plantat egoismul, teama, lăcomia şi ura. Printr-o singură lovitură de maestru, determinându-i pe primii noştri părinţi să păcătuiască, adversarul a făcut păcatul să guverneze ca împărat împreună cu moartea. De atunci înainte, toţi au devenit păcătoşi, au fost lipsiţi de gloria lui Dumnezeu şi au pierdut semnul ascultării perfecte. Iehova este sfânt, complet devotat dreptăţii, perfect. Nimic din ceea ce este lipsit de sfinţenie, perfectă ascultare, din ceea ce este pătat în orice fel, nu poate fi acceptabil pentru El.

[2] Care este, atunci, diferenţa între păcatul lui Adam şi cel al celor care au venit după el până la Moise? de vreme ce Pavel a scris: „Cu toate acestea, moartea a domnit ca împărat de la Adam până la Moise, chiar şi asupra celor care nu păcătuiseră asemenea păcatului lui Adam, care se aseamănă cu Cel care urma să vină" (Rom. 5:14, *NW*). Adam a fost creat perfect; nu a existat niciun defect sau slăbiciune în organismul să. Lui îi fusese dată legea divină, avea capacitatea

Cuprins

înţelegerii şi aprecierii importanţei acesteia şi deţinea abilitatea de ascultare perfectă. Cu toate acestea, a devenit un rebel. Neascultarea sa a fost una deliberată, intenţionată. Cu urmaşii lui Adam a fost însă ceva diferit. Ei nu au mai avut perfecţiunea lui Adam şi nici abilitatea pentru o ascultare lipsită de imperfecţiuni. Deşi nu le este scuzabilă orice greşeală, ei nu au mai avut acelaşi grad de responsabilitate.

[3] Responsabilitatea depinde de gradul de cunoştinţă al voinţei lui Dumnezeu disponibilă fiecăruia şi, de asemenea, posedată de acesta. După neascultarea lui Adam Dumnezeu n-a dat imediat o lege precisă în care să poruncească omenirii ce doreşte El să facă şi care să pronunţe pedepse pentru nesupunere. Este scris: „Unde nu există lege, nu există nici păcat" (Rom. 4:15, *NW*). Din acest motiv, Dumnezeu nu l-a executat pe Cain pentru uciderea lui Abel, deşi acesta nu a fost nici pe departe considerat ca fiind nevinovat, ci l-a lăsat să trăiască sub un blestem, confruntându-se cu distrugerea. Neavând legea mozaică, generaţiile care s-au succedat de la Adam la Moise nu aveau nicio obligaţie în a o respecta.

[4] Cursul descendent al oamenilor răi sub domnia împăratului morţii a fost unul extrem de rapid. Puterea eternă şi dumnezeirea Judecătorului Suprem era vizibilă acestora atât în ceruri, cât şi pe pământ. Aşadar, ei nu erau scuzaţi pentru suprimarea adevărului şi urmarea nedreptăţii. Fără un cod de legi dat de Dumnezeu, aceşti oameni au început să-şi facă legi proprii pentru familiile lor şi pentru conducătorii naţiunii lor. Dorind să scape de judecata divină, unii au mărturisit ignoranţă faţă de voinţa lui Dumnezeu şi faţă de ce înseamnă păcatul, şi astfel au apărut mai multe religii care îi ignoră existenţa. Ei nu-i pot explica începutul, pedeapsa şi îngrijirea lui Dumnezeu pentru a o elimina din univers. Ignorarea păcatului nu-i eliberează de condamnarea acestuia, ci doar îi ţine mai tare înlănţuiţi în strânsoarea acestuia. Căci toţi cei care săvârşesc păcatul practică şi fărădelegea, aşadar păcatul este fărădelege (1 Ioan 3:4, *NW*). Toată nedreptatea este păcat.

DOMNIA MORŢII CA ÎMPĂRAT

[5] Aici ne este prezentat un alt împărat. Este păcatul personificat, păcatul care domneşte ca împărat. Şi ce împărat este păcatul! Priviţi la toţi supuşii lui stricaţi de pe pământ. Cu autoritate în lumea largă, delincvenţă, corupţie şi ipocrizie totdeauna în creştere, milioane de oameni care preferă păcatul şi îi muşamalizează consecinţele plătesc zilnic tribut acestuia. Domnia globală a împăratului păcatului şi a morţii, în faţa cărora nu există excepţie din rândul oamenilor, este dovada originii sale de la primii noştri părinţi. Pentru a trezi conştiinţa omului în ceea ce priveşte păcatul şi pentru a-l învăţa să privească spre salvarea lui Dumnezeu, El şi-a înzestrat poporul ales cu o colecţie sistematizată de legi. Acestea au fost date prin profetul Său Moise, la 2.512 ani după creaţie. Conform acestora, Dumnezeu imputa acum păcatul celui care îl

Cuprins

săvârşeşte. Niciun cod uman de legi nu putea să dezvăluie oamenilor cugetul lui Dumnezeu referitor la păcat, bine şi rău, şi asupra mijloacelor de răscumpărare. Legile lui Dumnezeu îl defineau în mod clar, iar serviciile sale preoţeşti au preumbrit faptul că doar printr-o răscumpărare corespunzătoare păcatul va putea fi şters. Salvarea va veni prin sămânţa promisă a lui Dumnezeu: „Care a fost atunci rostul legii? A fost adăugată pentru a face evidente păcatele, până la venirea seminţei căreia îi fusese făcută promisiunea.” - Gal. 3:19, 24, *NW*.

[6] Cine este Acela care avea să vină la care se referă Pavel? Cel care trebuia să vină este eliberatorul de împăratul morţii, Sămânţa lui Avraam, Profetul asemenea lui Moise. Din moment ce moartea a venit ca urmare a păcatului, era nevoie de cineva fără de păcat pentru a şterge păcatul şi a învinge moartea. Este Isus Cristos, singurul Om fără de păcat născut vreodată din femeie. El s-a născut sfânt şi imaculat, nu pentru că mama Sa era curată, deoarece aceasta era o tânără evreică descendentă din Adam, ci pentru că a fost conceput dintr-un Tată perfect, fără de păcat, Iehova Dumnezeu. În cazul reproducerii din doi părinţi, sperma vieţii provine de la tată, care fertilizează ovulul din mamă, care, la rândul său, produce corpul copilului ei. La timpul potrivit de Dumnezeu pentru naşterea lui Isus, viaţa Sa perfectă a fost transferată din cer în celula ovul din pântecul fecioarei Maria. În acest fel, Isus Cristos nu a primit viaţă umană de la păcătosul Adam, ci a primit doar un corp omenesc prin descendenta lui Adam, Maria. Pentru a fi născut de aceasta, El a trebuit să renunţe la toată gloria şi poziţia Sa divine. El fusese alături de Tatăl Său vreme de milenii necunoscute în trecut, s-a asociat cu El în lucrarea de creare. A fost întâiul născut şi singurul Fiu născut al lui Dumnezeu, prin care Iehova a creat toate celelalte lucruri văzute şi nevăzute (Ioan 1:1-3; Col. 1:15-18; Apoc. 3:14). La timpul potrivit al lui Dumnezeu pentru naşterea sa, Dumnezeu Şi-a trimis Fiul, născut dintr-o femeie, care a venit să fie sub lege, pentru a-i elibera, prin răscumpărare, pe cei aflaţi sub lege şi pentru ca noi să primim adopţia ca fii (Gal. 4:4, 5, *NW*). Isus s-a născut sub legea lui Moise, un israelit, dar nu a fost condamnat de acea lege, deoarece a fost singurul om care a respectat-o perfect.

[7] Prin ce se aseamănă primul Adam cu Isus Christos? Cu siguranţă nu prin cursul acţiunilor săvârşite de primul Adam, care a devenit un alt păcătos. Nu, nu prin aceasta. Apostolul Pavel a observat că, de vreme ce odată perfectul Adam a devenit tatăl unei întregi rase de oameni care sunt acum păcătoşi, răscumpărătorul şi eliberatorul tuturor acestora trebuia să fie un om perfect, precum fusese Adam, pentru a oferi achitarea, sau ştergerea datoriei acestora. Asemănarea stă în faptul că trebuie să fie dat ochi pentru ochi (Deut. 19:21). Adam a fost fără de păcat, curat, un om perfect, nu jumătate om şi jumătate Dumnezeu, iar Fiul lui Dumnezeu trebuia să fie la fel. Dacă nu s-ar fi cerut aceasta, El s-ar fi putut materializa, adică să ia o formă umană vizibilă precum au mai făcut-o, cu alte ocazii, îngerii, când le-au apărut lui Avraam, Lot şi altora. Însă, din moment ce era necesar un organism uman perfect ca jertfă, pentru a respecta cerinţele dreptăţii, Isus s-a născut dintr-o fecioară, asemenea oamenilor. Deoarece este scris: „Tu n-ai dorit nici jertfă, nici prinos, ci mi-ai pregătit un trup” şi „Aşadar, de vreme ce „œopiii tineri“ sunt părtaşi

Cuprins

ai sângelui şi ai cărnii, El, de asemenea, s-a împărtăşit din aceleaşi lucruri." – Evr. 10:5; 2:14, *NW*.

[8] Iertarea omenirii de păcat şi de pedeapsa acestuia de către Iehova se putea realiza conform însuşirii lui de dreptate şi, de necesitate, trebuia să fie un dar. El este încet la mânie şi plin de bunătate iubitoare, iertând inechitatea şi păcatul, dar în nici un caz nu înlătură vina (Ex. 34:6, 7). Jertfa cerută a fost preumbrită de ofranda adusă de Abel, care a jertfit un animal din turma sa şi i-a vărsat sângele. A fost simbolizată prin mielul de Paşte al Israelului şi prin jertfele lor anuale pentru ispăşire şi a fost ilustrată prin oferirea de către Avraam a fiului său. Isus a venit să justifice numele Tatălui Său şi să fie această jertfă. El a spus: „Fiul omului n-a venit pentru a fi slujit, ci pentru a sluji şi a-Şi da sufletul drept răscumpărare pentru cei mulţi" (Mat. 20:28, *NW*). Deşi era Principalul Agent al vieţii, El a fost ucis. Cu toate acestea, Dumnezeu L-a înălţat ca pe un Salvator pentru a oferi pocăinţă lui Israel şi iertare de păcate. Păcatul adusese moartea, Mielul lui Dumnezeu a venit să ia păcatul lumii; nu păcatul lumii vechi condamnată nimiciri, ci păcatul celor care vor forma lumea nouă a dreptăţii (Faptele Apostolilor 3:15; 5:31; Iac. 1:15; Ioan 1:29). Doar în această manieră va putea fi zdrobită domnia împăratului morţii.

[9] Cum vom putea, aşadar, obţine beneficiile îngrijirii divine a lui Dumnezeu şi să nu pierim? Nu prin ignorarea păcatului şi a consecinţelor sale, nici prin ţinerea legământului legii. Pavel declară: „Toţi cei care au păcătuit fără lege, vor pieri fără lege; dar toţi cei care au păcătuit sub lege vor fi judecaţi de lege" (Rom. 2:12, *NW*). Aşadar, toţi vor pieri. Niciunul nu va fi salvat. Evreii, la fel ca alţii, sunt toţi păcătoşi. „Dar acum, lăsând la o parte legea, dreptatea lui Dumnezeu s-a făcut evidentă, deoarece despre ea mărturisesc Legea şi Profeţii; da, dreptatea lui Dumnezeu prin credinţa în Isus Cristos, pentru toţi cei care au credinţă. Pentru că nu se face nicio deosebire" (Rom. 3:21, 22, *NW*). Exercitarea credinţei în jertfa de răscumpărare ne aduce o bunătate nemeritată; darul gratuit al unui necondamnat ce stă înaintea Fiului Său. Acceptarea eliberării prin răscumpărarea plătită de Isus Cristos şi dedicarea şi serviciul nostru credincios faţă de Iehova ne asigură că vom fi declaraţi drepţi de către Acesta. În acest mod, vom obţine beneficiile îngrijirilor lui graţioase şi nu vom pieri.

[10] Atât de măreţ, generos şi plin de milă este aranjamentul lui Dumnezeu încât cuvintele omeneşti sunt incapabile să îl descrie. El descoperă şi exprimă propria Lui dreptate, prin iertarea păcatelor din trecut, în timp ce exercita răbdare, şi prin faptul că-i declară drepţi pe cei care i-a scos dintre toate naţiunile, pentru a fi un popor pentru numele Său. Aceasta îi cuprinde pe cei care vor exercita credinţă asemănătoare cu cea a lui Avraam, fie din rândul evreilor, fie din rândul naţiunilor. Aceştia pot spune: „Aşadar, acum că am fost declaraţi drepţi ca rezultat al credinţei, să ne bucurăm de pace cu Dumnezeu prin intermediul Domnului nostru Isus Cristos, prin care am dobândit, prin credinţă, apropierea de această bunătate nemeritată în care ne aflăm acum, şi să ne bucurăm în speranţa gloriei lui Dumnezeu" (Rom. 5:1, 2, *NW*). Membrii clasei bisericii anticipează o glorie cerească. Celelalte oi ale lui Iehova aşteaptă, când vor fi declarate drepte, glorie

Cuprins

pământească după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu, în care a fost creat Adam la început.

[11] Însă există un contrast între păcatul care a avut ca rezultat moartea şi darul gratuit al lui Dumnezeu. Darul gratuit al lui Dumnezeu realizează mai mult bine pentru noi, cei care exercităm credinţă, decât orice rău pe care l-am fi putut primi în calitate de urmaşi ai păcătosului Adam. Pentru că, dacă prin păcatul unui singur om mulţi au murit, nemeritata bunătate a lui Dumnezeu şi darul Său gratuit, împreună cu nemeritata bunătate a unui singur om Isus Cristos, a abundat mult mai mult pentru mulţi (Rom. 5:15, *NW*). Astăzi, noi avem un ajutor în Tatăl, în Isus Cristos, cel drept. El este un preot al bunătăţii iubitoare, nevinovat, nepătat, despărţit de păcătoşi şi unul care se poate ocupa de cei ignoranţi şi care greşesc. Avem cuvântul lui Dumnezeu făcut mai ferm, avem o mai bună cunoştinţă şi avem Spiritul Său şi organizaţia Sa. Ne bucurăm de o nouă relaţie cu Acesta prin Fiul Său, avem multe exemple credincioase de integritate şi o comoară glorioasă a serviciului. Oare nu ne echipează toate acestea să zdrobim puterea domniei păcatului din vieţile noastre?

[12] Superabundenţa nemeritatei bunătăţi a lui Dumnezeu este relevată prin faptul că, pe când judecata a avut ca rezultat condamnarea pentru păcat, darul a avut ca rezultat faptul că au fost declaraţi drepţi nu doar unul, ci mai mulţi păcătoşi. Cine din omenire poate susţine că, prin calea lui de acţiune, fie în mod voit, fie din ignoranţă, nu a păcătuit şi nu a adus ocară pe numele lui Iehova? Cât de mulţumitoare este promisiunea: „Fericiţi sunt cei ale căror fărădelegi au fost iertate şi ale căror păcate au fost acoperite; fericit este omul al cărui păcat Iehova nu-l va lua în seamă" (Rom. 4:7, 8, *NW*). În 1918, poporul lui Dumnezeu a arătat necurăţie a buzelor şi teamă de om neglijând să-L laude în public pe Iehova. Dar cât de fericită a fost soarta lor când lucrarea lor de mărturie a fost reînviată, când au fost primiţi înapoi în favoarea lui Dumnezeu şi toate păcatele lor au fost lăsate în urmă!

[13] Reflectaţi, aşadar, la perspectiva glorioasă pe care Iehova a prevăzut-o şi a plănuit-o. A pus bazele unei lumi fără de păcat şi moarte, la început, şi are ca scop să aibă o lume fără de păcat şi moarte când toţi duşmanii Săi vor fi distruşi. Femei şi bărbaţi, perfecţi la trup şi minte, liberi de păcat şi nedreptate, fără defecte sau boală de orice fel, vor locui pe acest pământ pentru vecie. Ca şi împăraţi în timpul vieţii, vor avea din nou stăpânire asupra peştilor din mări, asupra păsărilor cerului şi asupra fiecărei fiinţe vii care se mişcă pe pământ. Acest rezultat glorios va fi adus de domnia de o mie de ani a noilor ceruri. Aceste noi ceruri, sau noua conducere nevăzută, vor fi formate din cei care au primit din belşug nemeritata bunătate a lui Dumnezeu, în asociere cu Isus Cristos şi care au avut parte de suferinţele acestuia. După cum spune apostolul Pavel: „Dacă prin păcatul unui singur om moartea a domnit ca împărat prin acela, mult mai mult vor domni ca împăraţi în viaţă, prin acea singură persoană, Isus Cristos, cei care vor primi din abundenţa bunătăţii nemeritate şi darul gratuit al dreptăţii" – Rom. 5:17, *NW*.

[14] Dreptatea corectă a lui Iehova este arătată în mod clar prin toate faptele Sale. Nimeni nu poate înţelege corect faptele Sale fără o apreciere a faptului că dreptatea este temelia tronului Său. Cu o logică pentru care nu există egal în nicio literatură

Cuprins

în afara Bibliei, apostolul Pavel arată felul în care condamnarea este lăsată la o parte, prin Isus Cristos, pe care Dumnezeu L-a trimis ca jertfă de împăcare, prin credinţa în sângele lui. El spune: „Aşadar, atunci, aşa cum printr-un singur păcat consecinţa pentru toţi oamenii a fost condamnarea, tot la fel printr-un singur act de justificare, rezultatul pentru toţi oamenii a fost declararea acestora ca drepţi pentru viaţă. Pentru că exact aşa cum prin neascultarea unui singur om mulţi au devenit păcătoşi, tot la fel prin ascultarea unei singure persoane, mulţi vor fi consideraţi drepţi" – Rom. 5:18, 19, *NW*.

DOMNIA NEMERITATEI BUNĂTĂŢI CA ÎMPĂRAT

[15] Priviţi, un alt împărat se ridică, care provoacă domnia împăratului păcatului şi contraatacă puterea acestuia. Este împăratul nemeritatei bunătăţi. Păcatul a guvernat în acelaşi timp cu moartea. Nemeritata bunătate conduce prin dreptate. Păcatul a adus moartea, nemeritata bunătate aduce viaţa. Păcatul a fost o înţepătură precum cea a unui şarpe veninos, care a minţit despre Iehova şi Cuvântul Său. Adevărul ne eliberează de sub puterea sa. Pavel scria: „Înţepătura care provoacă moartea este păcatul şi Legea dă păcatului puterea sa." (1 Cor. 15:56, *NW*) Toate lucrurile pe care legea le-a spus le adresa celor aflaţi sub Lege, pentru ca fiecare gură să fie oprită şi ca toată lumea să devină răspunzătoare înaintea lui Dumnezeu pentru pedeapsă. Ţinând cont de aceasta, cât de măreţ este aranjamentul lui Iehova, după cum se afirmă: „Acum Legea a venit în plus pentru ca păcatul să se înmulţească. Dar acolo unde s-a înmulţit păcatul, nemeritata bunătate s-a înmulţit şi mai mult. În ce scop? Pentru ca, aşa cum păcatul domnea ca împărat împreună cu moartea, tot la fel şi nemeritata bunătate să poată domni ca împărat, prin dreptate, împreună cu viaţa veşnică, prin Isus Cristos, Domnul nostru". – Rom. 3:19; 5:20, 21, *NW*.

[16] Ce bucurie putem avea! Deşi păcatul încă mai guvernează în această lume, ducând spre moarte, totuşi nemeritata bunătate poate domni, ca împărat, în noi, conducându-ne spre viaţă. „La fel şi voi: consideraţi-vă morţi într-adevăr faţă de păcat, dar vii faţă de Dumnezeu prin Isus Cristos. Aşadar, nu lăsaţi păcatul să continue să guverneze ca împărat în trupurile voastre muritoare şi nu ascultaţi dorinţele acestuia. Nici nu mai prezentaţi mădularele voastre păcatului, drept arme ale nedreptăţii, ci prezentaţi-vă înaintea lui Dumnezeu ca cei vii, din morţi, şi mădularele înaintea lui Dumnezeu, drept arme ale dreptăţii." – Rom. 6:11-13, *NW*.

[17] Dragă cititorule, cum te prezinţi? Ce reguli de acţiune îţi guvernează viaţa? Este principiul, o adeziune la adevărul fundamental, sau pasiunea? Este supunerea faţă de poruncile lui Dumnezeu sau mulţumirea cărnii? Ţi-ai dedicat viaţa lui Iehova? Ai gustat din bucuria participării cu regularitate la adunările grupei şi la studiile biblice ale martorilor lui Iehova? Te-ai maturizat până la punctul în care să te prezinţi pentru serviciu, precum cei 300 din micuţa armată a lui Ghedeon, despre care se spune: „şi au stat fiecare la locul său"? Suntem sclavi fie ai păcatului, cu perspectiva morţii, fie ai ascultării, cu perspectiva dreptăţii.

Cuprins

[18] Trebuie să alegem între cel care înrobeşte şi Eliberator. Susţinerea minciunilor lui Satan, a trăi imoral sau a practica idolatria înseamnă să susţinem domnia împăratului păcatului şi a morţii şi să primim răsplata acestora. A servi pe Iehova ne eliberează acum de lanţuri şi ne va asigura darul lui Dumnezeu, viaţa veşnică. Vei lua parte la anunţarea acestei eliberări? Dacă nu ai făcut deja acest lucru, înscrie-te acum în tabăra câştigătoare. Roadele noastre în vremurile trecute constau din lucruri de care acum ne ruşinăm, pentru că finalul acelor lucruri este moartea. „Cu toate acestea, pentru că aţi fost eliberaţi de păcat şi aţi devenit servi ai lui Dumnezeu, aveţi roade pe calea sfinţeniei şi rezultatul viaţa veşnică" (Rom. 6:22, *NW*). „Prin el să oferim mereu lui Dumnezeu o jertfă de laudă, care este rodul buzelor ce declară public numele Său" (Evr. 13:15, *NW*). Apoi vom fi convinşi şi noi că nici moartea, nici viaţa, nici îngerii, nici stăpânirile, nici lucrurile de acum, nici cele ce vor veni, nici puteri, nici înălţimi sau adâncimi, nicio altă creaţie, nu ne va putea separa de dragostea lui Dumnezeu, care stă în Isus Cristos, Domnul nostru.

[19] Domnia împăratului păcatului şi a morţii a fost o noapte întunecată de plânsete pentru umanitate. Începutul domniei nemeritatei bunătăţi se aseamănă cu lumina zorilor unei noi zile. „Noaptea a trecut; se apropie ziua. Să lăsăm, aşadar, lucrările ce aparţin întunericului şi să ne înarmăm cu armele luminii". „Voi toţi sunteţi fii ai luminii şi fii ai zilei. Nu aparţinem nici nopţii şi nici întunericului" (Rom. 13:12; 1 Tes. 5:5, *NW*). Pentru a rămâne în lumină, trebuie să umblăm în dragoste frăţească, să observăm noile porunci, aşa cum ne sfătuieşte apostolul Ioan, deoarece întunericul trece şi adevărata lumină deja străluceşte (1 Ioan 2:8, *NW*). Continuând să umblăm în acea lumină, ne oferă victorie asupra păcatului ca împărat.

[20] Reflectaţi acum pentru câteva momente asupra ultimului triumf al bunătăţii nemeritate a lui Iehova şi asupra morţii ca împărat. Satan, iniţiatorul voinţei bolnave, a adus acuzaţia că Iehova este nestatornic şi Cuvântul Său e nedemn de încredere, la care toată creaţia cerească a fost martoră. Cine de pe pământ avea să nege această afirmaţie, dovedind că Diavolul este mincinos şi să se califice pentru a fi distrugătorul acestuia, în felul acesta justificând Cuvântul şi numele lui Iehova? Nu a putut fi primul Adam, pentru că s-a alăturat în conspiraţie, aducând batjocură asupra Creatorului. Acest fapt nu a mai lăsat niciun om perfect pe pământ ca să susţină cauza lui Iehova. Dar, prin nemeritata bunătate a lui Iehova „Fiul omului" a venit pe pământ şi s-a calificat drept al doilea Adam. „Chiar aşa este scris: Primul om, Adam, a devenit un suflet viu. Ultimul Adam a devenit un spirit dătător de

Cuprins

viaţă. Primul om este din pământ, făcut din ţărână; al doilea om este din cer" (1 Cor. 15:45, 47, *NW*). „Pentru că ştim că Cristos, acum că a fost înviat din morţi, nu va mai muri; moartea nu mai are putere asupra lui". „Dar Dumnezeu L-a înviat, dezlegând chinurile morţii, deoarece nu mai era posibil să fie ţinut de acestea" (Rom. 6:9; Fapte 2:24, *NW*). Cristos l-a dovedit pe Diavol mincinos şi s-a calificat. Măreţia legii lui Iehova nu-L mai putea ţine în moarte, de vreme ce era fără vină, aşadar Dumnezeu L-a înviat, drept Cel care, prin moarte, s-a dovedit demn de a-l distruge pe cel care avea mijloacele de a cauza moartea, adică pe Diavol. Cristos exclamă, în victorie: „Am fost mort, dar iată, sunt viu pe veci şi am cheile morţii şi ale Hadesului." – Evr. 2:14; Apoc. 1:18, *NW*.

[21] Luaţi aminte la felul în care Dumnezeu a aranjat, în mod iubitor, ca alţii să se împărtăşească cu Cristos în lucrarea de justificare. Discutând despre speranţa învierii celor 144.000 de credincioşi chemaţi, sub-preoţi consacraţi, apostolul Pavel spune: „Dar când ceea ce este supus putrezirii se va îmbrăca cu neputrezire, şi ceea ce este muritor se va îmbrăca în nemurire, atunci se va împlini ceea ce stă scris: „Moartea a fost înghiţită pentru totdeauna". „Moarte, unde-ţi este victoria?" "Moarte, unde-ţi este înţepătura?" (1 Cor. 15:54, 55, *NW*). Aceştia câştigă victoria prin Isus Cristos, iar Satan va fi zdrobit sub picioarele lor, în curând. Victoria prin Cristos va fi, de asemenea, partea persoanelor cu bunăvoinţă, celelalte oi credincioase care au speranţa vieţii veşnice pe pământ. Fie prin înviere, fie prin supravieţuirea Armaghedonului pentru a trăi veşnic în lumea nouă, aceştia vor avea o victorie asupra morţii, căci ei vor avea parte de binecuvântările împărăţiei veşnice. „Şi moartea nu va mai fi, nu vor mai fi nici plânset, nici strigăt, nici durere. Lucrurile dintâi au trecut" (Apoc. 21:4, *NW*). Domnia morţii ca împărat va fi înlocuită de domnia vieţii ca împărat, pentru toate timpurile, atunci când încercarea finală a omenirii se va sfârşi.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce ravagii mentale şi morale a adus moartea asupra omenirii?
2. Ce diferenţă există între păcatul lui Adam şi cel al urmaşilor lui?
3. Ce hotărăşte gradul de responsabilitate? Daţi exemple.
4. De ce n-au nicio scuză oamenii răi şi îi va elibera ignoranţa?
5. (a) Care a fost rezultatul domniei păcatului ca împărat? (b) De ce i-a dat Iehova Israelului o lege?

6,7. Cum a fost posibil ca Isus să fie fără păcat şi ce paşi au fost necesari din partea Lui pentru a putea să procure răscumpărarea?

8. (a) În armonie cu ce însuşire a lui Dumnezeu trebuie să fie iertarea omenirii şi cum a fost preumbrită jertfa necesară? (b) Doar cum putea fi sfărâmată domnia morţii?

9,10. (a) Cum putem câştiga foloasele îngrijirii lui Dumnezeu pentru viaţă? (b) Ce descoperă acest aranjament despre Iehova Dumnezeu şi pe cine cuprinde acesta?

11. (a) Ce contrast există între păcat şi darul gratuit al lui Dumnezeu? (b) De ce foloase ne bucurăm ca rezultat al acestui dar?

12. Prin ce s-a descoperit bunătatea nemeritată a lui Dumnezeu faţă de creaturile Sale?
13. Ce perspectivă glorioasă, referitor la pământ, a prevăzut Iehova şi prin ce mijloace se va împlini aceasta?
14. Cum este descoperită dreptatea exactă a lui Dumnezeu prin îngrijirea de eliberare a omenirii?
15,16. (a) Ce împărat provoacă domnia păcatului şi a morţii? (b) Prin ce mijloace şi cu ce rezultat?
17. Ce întrebări potrivite trebuie să ne punem referitor la calea de acţiune?
18. Ce alegere trebuie să facem şi ce se cere de la noi pentru a fi de partea învingătorilor?
19. Ce trebuie să facem pentru a umbla în lumină?
20,21. (a) Ce acuzaţie a adus diavolul împotriva lui Iehova şi ce s-a dovedit a fi o minciună? (b) Cine se va împărtăşi împreună cu Isus Cristos în lucrarea Sa de justificare şi în victoria asupra morţii care domneşte ca împărat?

Exodul 4:11(*AS*) spune: „Şi Iehova i-a zis: Cine a făcut gura omului? sau cine-l face pe om mut, sau surd, sau cu vedere, sau orb? Nu Eu, Iehova?" Pe baza acestui text, poate fi învinuit Iehova pentru toţi cei muţi, surzi, sau nevăzători?- J. C., Ontario, Canada.

Acest text nu poate fi folosit în mod corespunzător ca un argument că Iehova Dumnezeu este responsabil pentru toţi cei muţi, surzi şi nevăzători de pe pământ. Există câteva puncte de vedere posibile care pot fi luate în considerare pentru explicarea lui. Creatorul Iehova Dumnezeu l-a înzestrat pe om cu vorbire, auz şi vedere, aşa că El poate şi să retragă aceste puteri de la om, precum şi să le redea omului acolo unde ele au fost pierdute. De exemplu, îngerii Lui i-au lovit pe oamenii din Sodoma cu orbire când atacau casa lui Lot. Fiul lui Iehova, Isus Cristos, l-a lovit pe Saul din Tars cu orbire timp de trei zile, pentru a-l întoarce de la calea lui de persecutare a creştinilor şi, după aceea, puterea divină i-a redat vederea. Apostolul Pavel i-a spus vrăjitorului Elima că va fi lovit cu orbire pentru un timp de mâna lui Iehova şi aşa a fost. -Gen. 19:11; Fapte 9:8, 9, 17, 18; 13:8-11.

Oamenii care-l însoţeau pe Saul din Tars când a fost lovit cu orbire au fost făcuţi surzi de puterea lui Iehova cu privire la înţelegerea cuvintelor pe care Isus le-a spus lui Saul. Ei au auzit sunetul glasului, dar au fost surzi cu privire la articularea cuvintelor. (Faptele Apostolilor 9:7; 22:9, *NW*). Dumnezeu i-a spus lui Ezechiel că uneori va fi făcut mut şi că, mai târziu, limba lui va fi dezlegată. (Ezec. 3:26, 27; 24:27). Apoi a fost şi preotul Zaharia care a fost lovit cu muţenie din

Cuprins

cauza tărăgănelii lui de a crede şi care a fost eliberat când s-a născut fiul său Ioan şi când a fost circumcis şi i s-a pus numele. (Luca 1:20, 22, 62-64). De asemenea, Iehova declară că la Armaghedon îi va lovi pe duşmanii Săi şi „le vor putrezi ochii în găurile lor şi le va putrezi limba în gură." – Zah. 14:12.

Cele de mai sus sunt exemple specifice în care Iehova a adus în mod literal surzenie, muţenie sau orbire asupra indivizilor şi a înlăturat, de asemenea, aceste dizabilităţi de la ei. Textul nu spune, cu siguranţă, că fiecare caz de un astfel de handicap fizic provine de la Iehova. Din acest text nu rezultă că persoanele născute fără vedere, surde sau mute s-au născut cu acest handicap din cauza vreunei intervenţii directe din partea lui Iehova, aşa cum susţin unii. Cu toate acestea, este adevărat că punerea în funcţiune a anumitor legi naturale ale lui Iehova poate duce la deformări de un fel sau altul. Prin rebeliunea primului om a venit păcatul şi moartea asupra tuturor oamenilor, şi deteriorarea şi degenerarea fizică s-au instalat ca o consecinţă. Părinţii pot păcătui şi pot deveni bolnavi în anumite moduri, şi încălcarea de către ei a legilor lui Iehova poate duce la o anumită predispoziţie la boală sau la unele deformări fizice care le sunt transmise copiilor la naştere. Dacă acest lucru vine prin punerea în funcţiune a legii naturale a lui Iehova sau ca un mod de pedepsire pentru încălcarea legilor Lui, atunci, într-un mod indirect, El poate fi privit ca sursa acestor boli, deşi nu este responsabil pentru ele. – Exod. 20:5.

Un al treilea punct de vedere posibil al problemei ar fi într-un sens spiritual. Urechile care aud mesajul lui Dumnezeu dar care nu reuşesc să înţeleagă semnificaţia lui sunt surde din punct de vedere spiritual. Ochii care văd evenimentele prezise dar care nu reuşesc să perceapă împlinirea lor sunt orbi spiritual. Limbile care vorbesc cuvintele lui Dumnezeu înregistrate în Biblie, dar care sunt incapabile să exprime explicaţii şi aplicări clare sunt mute spiritual. Aşadar, urechile care aud, ochii care văd şi limbile care vorbesc pot fi totuşi surde, orbi şi mute faţă de scopurile lui Iehova. Uneori, Iehova le face aşa din cauza nevredniciei lor. Când El l-a trimis pe Isaia să pună mărturie necredincioasei Iuda, i-a spus profetului: „Du-te şi spune acestui popor: auziţi într-adevăr, dar nu înţelegeţi; vedeţi într-adevăr, dar nu pricepeţi. Împietreşte inima acestui popor, astupă-le urechile şi închide-le ochii ca să nu vadă cu ochii, să nu audă cu urechile, să nu înţeleagă cu inima, să nu se întoarcă şi să fie vindecaţi!" (Isa. 6:9, 10). Se spune că Isaia le-a făcut acest lucru, din moment ce El a rostit cuvintele care i-au făcut pe oamenii rebeli să-şi închidă ochii şi urechile faţă de mesaj. Dar, din moment ce mesajul era de la Dumnezeu, se poate spune că El Însuşi l-a făcut. Aceşti oameni egoişti nu erau potriviţi să audă şi să fie vindecaţi de mesajul lui Dumnezeu, şi astfel ei au fost surzi, muţi şi orbi faţă de el.

Pentru a-i ţine pe aceşti nevrednici în această stare de întuneric spiritual, Isus le-a vorbit în pilde sau ilustraţii, după cum le-a spus urmaşilor Săi când L-au întrebat de ce folosea ilustraţii: „De aceea le vorbesc prin folosirea ilustraţiilor, pentru că, deşi văd, văd în zadar şi, deşi aud, aud în zadar şi nu pricep; şi faţă de ei se împlineşte profeţia lui Isaia, care zice: Auzind, veţi auzi, dar nicidecum nu veţi pricepe; şi, privind, veţi privi, dar nicidecum nu veţi vedea. Căci inima acestui

Cuprins

popor a ajuns insensibilă, au auzit cu urechile, deranjaţi şi şi-au închis ochii, ca nu cumva să vadă cu ochii, să audă cu urechile, să priceapă cu inima şi să se întoarcă, iar Eu să-i vindec". (Mat. 13:13-15, *NW*). Oamenii egoişti nu erau interesaţi de mesajul lui Dumnezeu, nici măcar să întrebe despre semnificaţia ilustraţiilor pe care le folosea Isus. Aşadar, prin punerea mesajului în această formă, aceşti nevrednici au fost îndepărtaţi, şi doar cei smeriţi, nerăbdători să înveţe despre Dumnezeu au rămas să-L întrebe pe Isus despre semnificaţia ilustraţiilor. În felul acesta, Iehova i-a ţinut pe unii surzi, muţi şi orbi spiritual, iar pe alţii i-a făcut să vadă, să audă şi să vorbească cu iluminare spirituală.

Unii nu au nicio dragoste pentru adevăr şi „din această pricină, Dumnezeu le va trimite o puternică amăgire, ca să creadă o minciună". Traducerea modernă scoate în evidenţă mai clar semnificaţia, arătând că Iehova nu-i induce în eroare în mod deliberat, ci doar îi permite lui Satan să-i înşele, din moment ce ei găsesc mai multă plăcere în minciuni şi nedreptate decât în adevăr şi salvare. „Prezenţa celui nelegiuit este conform acţiunii lui Satan, cu toată lucrarea puternică, cu semne şi minuni mincinoase, cu toată amăgirea nedreaptă pentru cei care pier, ca pedeapsă pentru că n-au primit iubirea adevărului ca să fie salvaţi. De aceea, Dumnezeu permite să-i ajungă o lucrare de rătăcire, ca să ajungă să creadă minciuna, pentru ca toţi să fie judecaţi, fiindcă n-au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nedreptate". (2 Tes. 2:9-12, *NW*). În lucrurile spirituale, Iehova îi permite lui Satan, dumnezeul acestei lumi, să-i orbească din punct de vedere mintal. – 2 Cor. 4:4.

Aşa cum Iehova îi face pe unii surzi, muţi şi orbi spiritual, tot aşa vindecă de surzenie, muţenie şi orbire spirituală. Întocmai cum a prezis Isaia despre acest timp de iluminare spirituală: „Atunci ochii orbilor se vor deschide şi urechile surzilor se vor destupa. Atunci şchiopul va sări ca un cerb şi limba mutului va cânta". (Isa. 35:5, 6). În sens spiritual, El permite acum ca aceste defecte să rămână asupra celor mândri şi aroganţi, şi le înlătură de la cei blânzi şi smeriţi.

Aşadar, vedem că în unele moduri, atât fizice, cât şi spirituale, Exodul 4:11 este împlinit de Iehova Dumnezeu, dar nu într-un mod care-L face responsabil pentru toţi cei surzi, muţi şi orbi din punct de vedere fizic de pe pământ.

Biblia – dar numai părţile preferabile

Clericii creştinătăţii au fost mult timp vinovaţi pentru faptul că au respins părţile Bibliei pe care nu le doresc. Chiar şi fundamentaliştii fac acest lucru cu privire la afirmaţiile ei că sufletul moare şi că Isus şi Tatăl Lui nu sunt una într-o treime. (Ezec. 18:4, 20; Fapte 3:23; Ioan 14:28). Acum s-au inversat rolurile, deoarece comuniştii fac acelaşi lucru. Publicaţia *Secolul Creştin* din 14 ianuarie a raportat o predică de Ch"ien-ng Ch"u Ku, publicată în numărul din 16 octombrie al *Bisericii Noi* care spunea că cerul nou şi pământul nou au fost deja realizate în China nouă, datorită reformei funciare. „Mai mult de 4 milioane de fermieri deţin acum propriul lor pământ, îşi construiesc case, mănâncă roadele din recolta lor". Aceasta a mai inclus proiectele pentru râuri, căi ferate şi reforma bisericii. „Noi suntem stăpâni ai bisericii noastre proprii. Noi nu vom mai fi niciodată derutaţi de

Cuprins

viziunea imperialistă despre sfârşitul lumii. … Trebuie să ne ridicăm şi să lucrăm, demonstrând că oamenii sunt stăpânii cerului nou şi al pământului nou". Ce egoism! Oameni, stăpâni ai bisericii şi ai cerului! Nu este nevoie să vadă ce aşteaptă Dumnezeu, sau să vadă ce a spus că doar El poate să facă. Aceşti clerici Îl aruncă pe Dumnezeu în clasa imperialiştilor, dat fiind faptul că al Său Cuvânt spune despre sfârşitul lumii, despre sfârşitul democraţiilor şi al guvernelor comuniste deopotrivă, despre sfârşitul întregului sistem de lucruri nelegiuit şi despre întemeierea dreptăţii şi a păcii care va rămâne pentru totdeauna. Dar lui Ch"ien-ng Ch"u Ku nu-i pasă de acest lucru. El este preocupat mai mult de propaganda politică în acelaşi fel în care clericii din Vest îşi promovează brandul lor, ambele părţi luând doar ceea ce vor din Cuvântul lui Dumnezeu şi respingând restul.

Depăşirea „imposibilului"

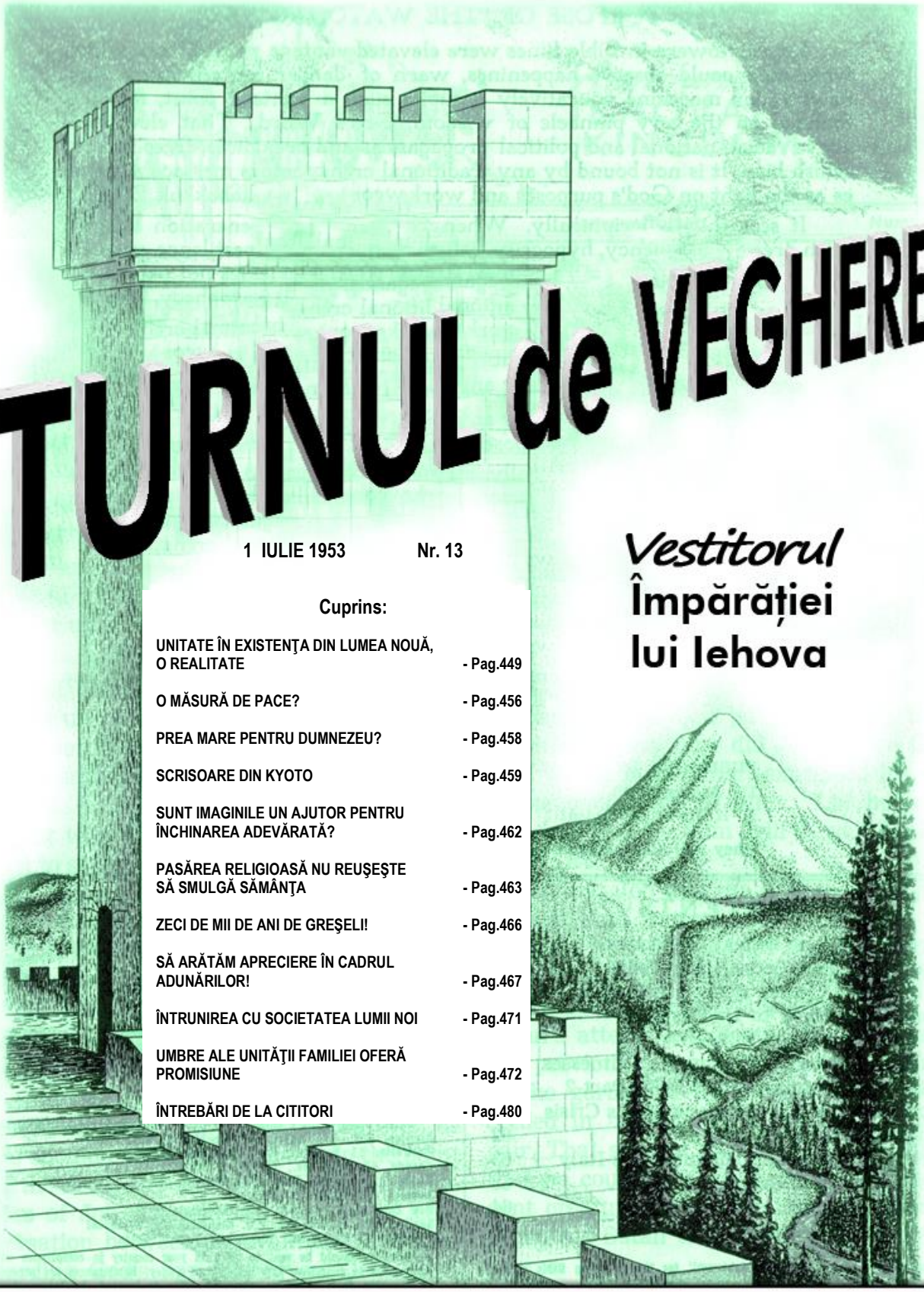
Cine s-ar gândi vreodată că ar putea să găsească loc pentru o balenă într-o cutie de conservă de sardine? Probabil ceea ce ar fi putut părea a fi o problemă de proporţii egale a fost problema cu care s-au confruntat martorii lui Iehova în timp ce se pregăteau pentru congresul lor din 1950, de pe stadionul Yankee. Aproximativ 75.000 de participanţi la congres urmau să solicite paturi în care să doarmă. Oraşul New York era deja supraaglomerat. Lipsa de locuri de cazare era acută. Oamenii erau înghesuiţi în apartamente ca ouăle în cutii.

Biroul Congresului şi Asociaţia Hotelurilor s-au oferit voluntar să ajute prin cazarea a 25.000 de participanţi la congres, dar unde urmau să doarmă ceilalţi 50.000? Aceasta a însemnat că mii de martori ai lui Iehova au petrecut multe mii de ore căutând camere pentru fraţii lor vizitatori. Din 13 mai a început una din cele mai mari campanii de urcare a scărilor şi de bătut la uşi din istoria oraşului, în căutarea de camere îngrijite, curate. Majoritatea locuinţelor din oraşul New York au fost vizitate de două ori, iar unele de trei şi patru ori.

Toate acestea au presupus o cantitate enormă de lucru. Dar binecuvântarea lui Iehova a fost acolo. În zece săptămâni au fost obţinute mai mult de 35.000 de locuri de cazare în case private. Acestea, la care se adaugă camerele la hotel, şi parcul de rulote, au furnizat locuri de odihnă adecvate pentru cei care s-au bucurat de unul din cele mai mari congrese din istoria lumii.

Viitorul congres din anul 1953, 19-26 iulie, presupune repetarea acestui lucru, şi ea a început în 26 aprilie la o scară mai largă. Avem toate motivele să credem că până la data de 19 iulie, fiecare participant va fi primit o cazare după alegerea sa. Pentru depăşirea acestor „imposibilităţi" aparente, toate meritele, mulţumirile şi laudele se cuvin lui Iehova, care poate să facă toate lucrurile posibile.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

1 IULIE 1953 Nr. 13

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

UNITATE ÎN EXISTENŢA DIN LUMEA NOUĂ, O REALITATE - Pag.449

O MĂSURĂ DE PACE? - Pag.456

PREA MARE PENTRU DUMNEZEU? - Pag.458

SCRISOARE DIN KYOTO - Pag.459

SUNT IMAGINILE UN AJUTOR PENTRU ÎNCHINAREA ADEVĂRATĂ? - Pag.462

PASĂREA RELIGIOASĂ NU REUŞEŞTE SĂ SMULGĂ SĂMÂNŢA - Pag.463

ZECI DE MII DE ANI DE GREŞELI! - Pag.466

SĂ ARĂTĂM APRECIERE ÎN CADRUL ADUNĂRILOR! - Pag.467

ÎNTRUNIREA CU SOCIETATEA LUMII NOI - Pag.471

UMBRE ALE UNITĂŢII FAMILIEI OFERĂ PROMISIUNE - Pag.472

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.480

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul "Turnului de Veghere"

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delicvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

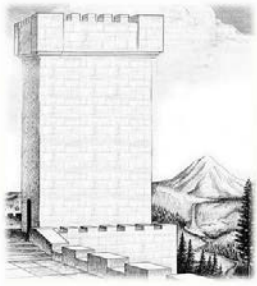
Privit din acest punct de vedere, "Turnul de Veghere" este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Cristos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

'Vegheaţi în aceste timpuri periculoase' avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate "Turnul de Veghere".

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

"Toţi vor fi instruiţi de Iehova". – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

1 iulie 1953 **Nr. 13**

Unitate în existenţa din lumea nouă, o realitate

Viaţa de familie joacă un rol important în structura teocratică a adunării creştine. Aceasta se datorează faptului că Iehova Dumnezeu a ordonat teocratic aranjamentul familiei, aşa cum a făcut la început cu Adam şi mai târziu în naţiunea Israel. Deşi, pe de o parte, acest fapt a fost adevărat în ceea ce-i priveşte pe israeliţi că erau evrei din naştere, iar pe de alta este adevărat că creştinii din ziua de astăzi sunt martori ai lui Iehova prin alegere şi asociere, totuşi ordinea familiei prevalează în întreaga organizaţie. Când o persoană părăseşte societatea lumii vechi şi se separă de familia muribundă ce se află sub condamnarea lui Adam, el trebuie, din necesitate - dacă vrea să primească viaţă - să se asocieze cu societatea lumii noi şi să devină membru al familiei lui Dumnezeu. Aceasta o face prin acceptarea lui Isus Cristos ca şi Tatăl lui în locul lui Adam şi dacă este primit de Dumnezeu, el este îndreptăţit şi făcut fiu spiritual al lui Dumnezeu sau îi este rezervată viaţă veşnică pe pământ şi îi este oferită această poziţie dreaptă la sfârşitul domniei de o mie de ani a lui Cristos.

[2] Chiar şi cei din adunare care sunt plasaţi în poziţii responsabile ca şi supraveghetori sunt selectaţi în conformitate cu maniera controlului lor asupra propriilor familii, dacă sunt căsătoriţi. (1 Timotei 3:4, 5) Când Pavel arată atitudinea corectă pentru cei în asemenea poziţii, el o asemuieşte cu asocierea de familie. „Nu critica cu asprime pe un bătrân, din contră, roagă-l ca pe un tată, pe tineri ca pe nişte fraţi, pe femeile bătrâne, ca pe nişte mame, pe cele tinere, ca pe nişte surori, cu toată curăţia.” (1 Timotei 5:1, 2, *NW*) Astfel, organizaţia teocratică este în realitate o familie şi Dumnezeu le cere celor ce iau parte la activitatea şi beneficiile familiei să împartă şi responsabilităţile şi să lucreze pentru cele mai bune interese ale familiei.

FALSA MÂNDRIE DE FAMILIE, O CURSĂ

[3] Unii ar putea concluziona că, din moment ce Dumnezeu a pus în ordine aranjamentul familiei omeneşti, asemenea relaţie de familie este inviolabilă şi loialitatea absolută pentru legăturile carnale este o cerinţă; că nimic nu ar avea voie să întrerupă sau să strice pacea sau unitatea familiei şi că oricărei ameninţări, indiferent din ce sursă ar veni, ar trebui să i se opună rezistenţă cu orice măsuri sunt necesare pentru a o respinge. Ca rezultat al acestei credinţe, persoanele ce

gândesc astfel devin extrem de conştiente de „familie” şi păzesc cu gelozie numele familiei, cu orice preţ, câteodată chiar încălcând principiile drepte pentru a face astfel. Ei dezaprobă orice asociere sau căsătorie cu oricine nu este de „importanţă” egală şi astfel îşi înalţă pentru ei ceea ce se ridică la distincţia de clasă, o societate castă auto-impusă. În orice caz, raţionamentul care determină un asemenea curs de acţiune nu este bazat pe principiile solide, de neschimbat, ale Celui Prea Înalt. Pavel i-a scris lui Timotei: „Să le poruncești unora ... să nu dea atenţie la poveşti false şi genealogii fără sfârşit, dar care dau naştere mai mult la probleme decât să ofere ceva prin Dumnezeu în legătură cu credinţa.” (1 Timotei 1:3, 4, *NW*) Oricine este mai interesat de originea familiei decât de mesajul dătător de viaţă al credinţei ar trebui să ia bine în considerare acest punct. Toate genealogiile familiei, dacă sunt urmărite până departe, sfârşesc la Adam; şi ce reală sau presupusă „superioritate” trebuie avută în legătură cu el? Singurul lucru care poate fi de o reală valoare pentru a fi primit ca şi moştenire, şi anume, viaţa veşnică, nu a fost a lui să o dea. Deci niciunul dintre descendenţii lui, oricât de „proeminenţi” ar fi fost în afacerile lumeşti, nu pot ridica nicio pretenţie de superioritate în ei sau să demonstreze că pot exista avantaje permanente prin relaţionarea cu ei.

[4] Poate unul din cele mai remarcabile exemple de asemenea mândrie de familie, ce se găseşte în rândul cărturarilor şi fariseilor din vremea lui Isus, ar putea fi motivată dacă cineva ar avea justificare pentru asemenea mândrie pe care ei o aveau, datorită relaţiei naţiunii lor cu Dumnezeu, prin strămoşul lor Avraam. Cu toate acestea, deja a fost demonstrat în articolul precedent (¶12) că această relaţie nu era în niciun fel un motiv de laudă, nici n-ar fi putut asocierea familială pe care evreii o aveau ca şi descendenţi ai lui Avraam să le asigure salvarea. (Ioan 8:31-36) Dacă există persoane care doresc să fie copii ai lui Adam sau oricare dintre urmaşii lui şi vor să se laude cu asemenea legături carnale, să realizeze că, dincolo de toată problema contradicţiei, ei renunţă, astfel, la o moştenire permanentă a vieţii veşnice în favoarea uneia trecătoare, a sărăciei extreme şi a morţii.

[5] Pe de altă parte, creştinul nu poate cădea în cealaltă extremă şi să pretindă că nu li se cuvine niciun fel de respect părinţilor trupeşti. Pavel nu a lăsat nicio îndoială în ceea ce priveşte acest lucru, atunci când le-a scris efesenilor: „Copii, ascultaţi în uniune cu Domnul de părinţii voştri, căci este drept: ‘Să cinsteşti pe tatăl tău şi pe mama ta’ - este cea dintâi poruncă însoţită de o promisiune - ‘ca să-ţi meargă bine şi să trăieşti multă vreme pe pământ.’” (Efeseni 6:1-3, *NW*) Aici, totuşi, nu ar trebui trecut cu vederea că Pavel spune că ascultarea trebuie dată părinţilor „în uniune cu Domnul”. Aceasta vrea să însemne, atunci, că acei copii care cred nu sunt responsabili pentru părinţii necredincioşi? Nu. În chestiunile obişnuite din viaţă, cu siguranţă, li se cere să-şi asculte părinţii atâta vreme cât sunt dependenţi de ei şi să le arate respectul cuvenit chiar dacă nu mai depind de ei. Dar, în cazul în care ar apărea o problemă legată de închinarea adevărata a lui

Cuprins

Dumnezeu, sau în îndeplinirea serviciului sacru pentru El, cu siguranţă se va aplica regula scripturală: „Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu, ca şi conducător, decât de oameni.” (Faptele Apostolilor 5:29, *NW*) Însă, spui tu, asta ar putea duce la neînţelegeri în familie şi poate chiar la o despărţire! Posibil, dar Isus a afirmat destul de clar: „Cine are o afecţiune mai mare pentru tată ori pentru mamă mai mult decât pentru Mine nu este vrednic de Mine.” (Matei 10:37, *NW*) De fapt, a spus chiar mai la obiect referitor la această problemă: „Căci am venit să despart pe fiu de tatăl său, pe fiică de mama sa şi pe noră de soacra sa.” (Matei 10:35, *NW*)

[6] Nu este ciudat, ar putea argumenta unii, ca, din moment ce Dumnezeu a autorizat aranjamentul familiei, tot El să permită ca el să fie distrus în felul acesta? Din nou răspundem „nu”. Ţineţi minte, toate familiile sunt acum proscrise din marea familie a lui Dumnezeu din cauza lui Adam, însă nu este rezonabil să ne aşteptăm că *toţi* din familie şi-ar dori să rămână proscrişi. Totuşi, dacă unii doresc să vină în familia lui Dumnezeu, nu ar fi rezonabil nici să ne aşteptăm ca toţi ceilalţi să fie astfel acceptaţi. Deci este vorba despre o despărţire. Dar trebuie observat că Dumnezeu nu desparte grupurile de familie la întâmplare. Mai degrabă este vorba despre lipsa de dorinţă a unora din casă de a îndeplini cerinţele necesare şi de a se alătura celor ce sunt luaţi în armonie cu Iehova. (Luca 17:34, 35) Din moment ce Dumnezeu nu pune preţ pe rangul nimănui şi din moment ce nu recunoaşte nicio distincţie de clasă şi nu a ridicat nicio societate a castelor, El s-a îngrijit ca cei luaţi să intre în grupul Său de familie select şi acolo să găsească pacea. „Cu siguranţă, înţeleg că Dumnezeu nu este părtinitor, ci că, în orice naţiune, omul care se teme de El şi lucrează dreptate este primit de El.” „Şi oricine a lăsat case, fraţi, surori, tată, mamă, copii, sau pământuri pentru numele Meu, va primi mult mai mult şi va moşteni viaţa veşnică.” (Faptele Apostolilor 10:34, 35, Matei 19:29, *NW*) Ce concluzie tragem din acest punct, atunci? Vedem că, deşi Dumnezeu s-a îngrijit de relaţia de familie de la început, a stabilit aranjamentul de familie şi chiar are propria Lui organizaţie familială măreaţă, totuşi nu a stabilit, nici nu a autorizat înfiinţarea de familii sau naţiuni ca o societate de caste şi nici nu este adeptul deosebirilor de clasă existente, pur şi simplu pentru că oamenii s-au ridicat prin propriile lor discriminări. Toate acestea accentuează importanţa recunoaşterii şi aprecierii totale a relaţiei cu Dumnezeu, care elimină toate legăturile omeneşti cele mai apropiate şi care este singura cale de salvare.

CLERUL FURNIZEAZĂ DISTINCŢIILE DE CLASĂ

[7] Ce se poate spune, atunci, de poziţia luată de clerul creştinătăţii? Importanţa pe care şi-a asumat-o în adunare nu este doar o violare a principiilor drepte ale lui Dumnezeu, ci a fost interzisă în mod expres de către Fondatorul adunării, Isus Cristos Însuşi. Când s-a iscat o controversă între discipoli cu privire la poziţia în Împărăţie, „Isus, chemându-i la El, le-a spus: 'Ştiţi că domnitorii naţiunilor stăpânesc peste ele şi oamenii mari deţin autoritate peste ele. Nu acesta este aranjamentul între voi; ci oricine vrea să fie mare între voi trebuie să fie slujitorul vostru, şi oricine vrea să fie cel dintâi între voi trebuie să vă fie rob. Aşa cum nici

Cuprins

Fiul omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească.'" Apoi, în mustrarea Lui înţepătoare îndreptată către cărturari şi farisei, care a fost ultimul Său discurs public, El le-a dat un avertisment aspru discipolilor Lui şi tuturor mulţimilor care Îl ascultau: „Dar voi să nu vă numiţi Rabi! Fiindcă Unul singur este Învăţătorul vostru şi voi toţi sunteţi fraţi. Nici să nu vă numiţi 'lideri', căci Unul singur este Liderul vostru: Cristosul. Ci cel mai mare dintre voi să fie slujitorul vostru. Oricine se va înălţa va fi smerit; şi oricine se va smeri va fi înălţat." (Matei 20:25-28; Matei 23:8, 10-12, *NW*) Aceşti lideri din religia ebraică de la acea vreme se înălţaseră singuri; atât de mult, încât atunci când Fiul lui Dumnezeu a venit la ei, în împlinirea legii lui Moise, ei nu L-au putut vedea sau recunoaşte. Ei erau o lege pentru ei înşişi.

[8] Urmându-le exemplul, clerul creştinătăţii şi-a făcut propriile regulamente despre cum ar trebui să fie alcătuită adunarea şi ce autoritate trebuie ei să exercite peste „fraţii" lor. Ignorând complet îndrumarea clară a lui Isus că primii sau cei dintâi dintre ei trebuie să fie robi, ei au făcut aceeaşi greşeală ca şi modelele lor evreieşti şi s-au stabilit ferm într-o poziţie extrem de preferată în societate. Înţelepciunea Proverbelor vorbeşte împotriva acestor lucruri. „Cum se întoarce câinele la ce a vărsat, aşa se întoarce nebunul la nebunia lui. Vezi un om care se crede înţelept? Există mai multă speranţă pentru un nebun decât pentru el. Leneşul se crede mai înţelept decât şapte oameni care au raţiune." (Proverbe 26:11, 12, 16, *AS*) Distincţia de clasă care s-a făcut de către liderii creştinătăţii şi care este trecută cu vederea şi susţinută de către masele de adepţi înşelaţi este la fel de neplăcută lui Iehova Dumnezeu ca şi aceea a cărturarilor şi fariseilor, şi este sigur că va aduce aceeaşi judecată potrivnică.

[9] În contrast direct cu aceasta a fost adunarea timpurie pe care Isus Cristos a început-o cu întâia grupă a martorilor creştini ai lui Iehova, în Ierusalim. Cu siguranţă, cuvintele şi poruncile lui Cristos erau aduse în minte de către puterea înviorătoare a forţei active a lui Dumnezeu, tocmai revărsate. „Vă dau o poruncă nouă: să vă iubiţi unii pe alţii; cum v-am iubit Eu, aşa să vă iubiţi şi voi unii pe alţii. Prin aceasta vor cunoaşte toţi că sunteţi discipolii Mei, dacă veţi avea dragoste unii pentru alţii." (Ioan 13:34, 35, *NW*) Că acest principiu exista şi a fost accentuat în adunarea timpurie este arătat de către sfatul unuia din cei doisprezece stâlpi care a fost prezent împreună cu Isus când a fost dată porunca: „Păstoriţi turma lui Dumnezeu care este în grija voastră, nu sub obligaţie, ci de bunăvoie, nu din dragoste pentru un câştig necinstit, ci cu înflăcărare, nu ca şi cum aţi stăpâni peste cei ce sunt moştenirea lui Dumnezeu, ci devenind exemple pentru turmă." (1 Petru 5:2, 3, *NW*) Ce diferenţă, într-adevăr, trebuie să fi fost aceasta pentru evreii sinceri ce se separau de aroganţa şi mândria naţiunii ebraice de atunci dominată de caste! În relaţia lor de curând formată nu exista deosebire de clasă, nici parţialitate sau favoritism printre ei. Principiile dreptăţii şi imparţialităţii au fost ferm implantate în acest început, adevăratul corp al lui Cristos, căci de acum se făcea o nouă plantare, nu pe păcătoasa carne muritoare, ci de data aceasta, pe Sămânţa permanentă a lui Avraam, Isus Cristos.

Cuprins

PRIETENIILE LUI ISUS NU ERAU FAVORITISM

[10] Dar nu le-a arătat Isus consideraţie specială unor anumiţi discipoli ai Săi şi nu a arătat favoritism în limitarea predicării şi lucrării lui de vindecare la evrei şi petrecând mult din timpul Său în anumite case? Unii cred că Ioan, apostolul lui Isus, era discipolul favorit al lui Isus. Oricâtă dragoste ar fi avut pentru el, El nu i-a dat o poziţie favorizată în împărăţia Sa. Acest lucru este dezvăluit în relatarea controversei dintre discipoli, la care ne-am referit anterior. La acea vreme, Isus a arătat că asemenea poziţii favorizante nu le putea acorda El şi a refuzat să arate orice fel de parţialitate. (Matei 20:20-23, *NW*) Mai mult, deşi a fost trimis în mod special doar la casa lui Israel (Matei 15:24), El nu a folosit aceasta drept scuză pentru a discrimina persoanele cinstite şi sincere ale naţiunilor, pentru că în cel de-al treilea an al serviciului Său, a făcut un scurt tur în Fenicia şi a făcut vindecări. – Marcu 7:24-30; Matei 8:5-13.

[11]Isus Şi-a petrecut aproape în întregime primii trei ani ai serviciului Său în şi împrejurul Galileei şi Şi-a stabilit sediul central la Capernaum, în casa lui Petru. (Matei 8:14; Marcu 1:29; Luca 4:38) Atât de mult a fost aici încât, de fapt, Capernaum, şi nu Nazaret, unde fusese crescut, a ajuns să fie numit „oraşul Său”. (Matei 9:1; 4:13) Că aceasta era convenabil nu doar Lui, ci şi mulţimilor care erau interesate de mesajul Lui, este evidenţiat de către cuvintele lui Marcu: „După câteva zile, Isus a intrat iar în Capernaum şi s-a spus că este acasă. Ca urmare s-au adunat mulţi.” (Marcu 2:1, 2, *NW*) Isus i-a sfătuit pe aceeaşi cale de acţiune pe cei şaptezeci de discipoli când i-a trimis să vestească dinainte această campanie a Sa de vorbire în public. El a spus: „În orice casă veţi intra, să ziceţi întâi: ‘Pacea să fie peste casa aceasta.’ Şi dacă va fi acolo un prieten al păcii, pacea voastră va rămâne peste el. ... Aşadar, rămâneţi în casa aceea şi mâncaţi şi beţi ce vi se va da; căci vrednic este lucrătorul de plata sa. Să nu umblaţi din casă în casă.” (Luca 10:5-7, *NW*) Acest lucru prevenea neînţelegerile şi nu era o dovadă de favoritism.

[12] În grupele martorilor lui Iehova de astăzi există multe relaţii apropiate care sunt separate de asocierea împreună ca fraţi în Cristos sau ca tovarăşi martori. Trebuie să fie condamnate acestea ca şi bisericuţe sau ca o violare a principiilor ce au fost subliniate în această discuţie? Cei ce au unitatea adunării în inimă nu se vor grăbi în a face acuzaţii în această privinţă, ca de altfel în orice altă chestiune ce are legătură cu judecarea. Vor recunoaşte că există, cu siguranţă, prietenii de lungă durată printre cei ce sunt creştini maturi împreună de mulţi ani, având împreună, fără îndoială, multe experienţe teocratice dragi. Mai mult, mulţi dintre cei ce sunt vecini sau sunt angajaţi împreună sunt atraşi, în mod firesc, în asocierea afacerilor zilnice, în plus faţă de asocierea lor la Sala Împărăţiei sau în serviciu. Aceeaşi situaţie poate exista, deşi poate la un nivel mai mic, chiar şi printre aceia care participă la acelaşi studiu de carte în grupă, în special dacă ei călătoresc împreună, logic, înspre şi de la Sala Împărăţiei şi din moment ce, fără îndoială, ei formează grupuri în maşini, în serviciu, cu regularitate. Asemenea asocieri leagă fraţii împreună şi asemenea relaţii intime îi fac să se înţeleagă mai bine unii cu alţii, prin urmare să fie de mai mare ajutor iubitor unii altora. (Eclesiastul 4:9, 10) Nu este

Cuprins

rezonabil, atunci, ca ei, deşi există o dragoste sinceră în inimile lor pentru restul adunării, să se simtă atraşi, în mod special, de aceşti asociaţi intimi?

ADUNAREA MODERNĂ LIBERĂ DE CLASE SOCIALE

[13] Cum este posibil, atunci, să apară despărţiri şi să fie făcute deosebiri printre poporul lui Dumnezeu de astăzi consacrat şi dedicat? Care sunt câteva din acele practici sau condiţii care ar putea fi considerate ca fiind nepotrivite sau că ar arăta parţialitate şi cum ar trebui să ne descurcăm cu ele? Desigur că ar fi nepotrivit pentru servii din adunare să-şi asume poziţii ca şi falşi păstori. Deşi ar putea, din necesitate, să fie atraşi într-o relaţie mai apropiată cu anumite persoane din organizaţie datorită lucrării lor, totuşi ei niciodată nu vor pierde din vedere responsabilitatea faţă de cei mai slabi şi oportunitatea de a le fi de ajutor, prin asocierea lor mai ales pe teren. Iar aceia care sunt cu adevărat maturi, şi dintre servi şi dintre ceilalţi, deşi chiar maturitatea lor presupune normă întreagă, îşi vor arăta interesul pentru expansiunea organizaţiei, luând ca activ un interes în cei noi care participă la adunări pe cât posibil. De multe ori, aceasta poate fi făcută pur şi simplu stând cu diferite persoane la adunare şi ajutându-i în felul acesta, sau printr-un salut de câteva minute după fiecare întâlnire înainte să se aibă grijă de datoriile obişnuite atribuite. Acest interes prietenos din partea celor care preiau conducerea în activitatea organizaţională este foarte apreciată de către aceşti nou-veniţi şi este o expresie iubitoare a principiului din legea lui Moise cu privire la dreptul străinului. – Leviticul 19:33, 34.

[14] De altfel, nici nu vor fi arătate „acte de favoritism” faţă de unele persoane care ar putea avea o anumită importanţă socială în cadrul comunităţii. Nu trebuie să fie omis faptul că problemele celor ce vin la adevăr nu sunt mai mari pentru ei decât acelea experimentate de către mulţi alţii a căror prezenţă în organizaţie înseamnă la fel de mult pentru Iehova şi a căror nevoie de atenţia dragă a fraţilor este la fel de acută. Aşadar, „deosebirile de clasă” nu pot fi permise. (Iacov 2:1-9) Nici „dezbinările” nu pot fi permise să îşi facă loc dacă se doreşte să se păstreze unitatea adunării. (1 Cor. 1:10-13) Neînţelegerea în problemele din grupă poate face grupele să formeze menţinerea unei relaţii mai strânse asupra anumitor idei, decât faţă de principalul corp al adunării. Acesta este sectarism şi nu are niciun loc în structura teocratică. Ocazional, de asemenea, unele persoane de o anumită vârstă din grupă, pot deveni, printr-o asociere constantă împreună, oarecum intoleranţi faţă de punctul de vedere al celor ce diferă considerabil ca vârstă şi chiar pot să-i excludă pe aceştia din prietenia lor. Aceasta poate fi evitată, din nou, prin împărtăşirea în experienţele de teren sau prin încercarea de a găsi ocazia de a lucra împreună în serviciu. Iacov rezumă problema spunând: „Căci acolo unde este gelozie şi duh de ceartă, este tulburare şi tot felul de lucruri rele. Dar înţelepciunea care vine de sus este întâi de toate curată, apoi paşnică, raţională, gata să asculte, plină de îndurare şi de roade bune, nu face distincţii, nu este făţarnică.” – Iacov 3:16, 17, *NW*.

Cuprins

[15] Acum s-ar putea ivi întrebarea referitoare la relaţia potrivită dintre angajat şi angajator, în special dacă acela este un frate în adevăr. Ar trebui angajatul să aştepte sau să ceară ca fratele lui să-i acorde anumite drepturi sau imunităţi ce nu sunt acordate şi celorlalţi angajaţi, în timp ce el este la locul de muncă? Sau ar trebui ca angajatorul să se aştepte ca relaţia angajator-angajat să fie păstrată la adunările grupei? Răspunsul scriptural este: niciuna nu este potrivită. „Toţi cei ce sunt sub jugul robiei să socotească pe stăpânii lor vrednici de toată cinstea, ca numele lui Dumnezeu şi învăţătura să nu fie vorbite de rău. Mai mult decât atât, cei ce au stăpâni credincioşi să nu-i dispreţuiască, pentru că sunt 'fraţi'. Din contră, să le slujească şi mai bine, fiindcă cei care primesc beneficiile serviciului lui bun sunt credincioşi şi preaiubiţi." (1 Timotei 6:1, 2, *NW*) Sfatul lui Pavel dat aici nu este contradictoriu cu alte cuvinte rostite de el, cu altă ocazie, când a spus: „Nu mai este nici iudeu, nici grec; nu mai este nici rob, nici slobod; nu mai este nici parte bărbătească, nici parte femeiască, fiindcă toţi sunteţi în uniune cu Isus Cristos." (Galateni 3:28, *NW*) Mai degrabă, el arăta aici care este relaţia potrivită a unuia cu altul.

[16] Deşi în ochii lui Dumnezeu, şi conform modului Său de comportare cu fiii Săi unşi, toţi avem o egalitate a relaţiei în Corpul lui Cristos, totuşi în actualul sistem nelegiuit este recunoscut că se fac anumite deosebiri de clasă şi dezbinări şi adeseori forţate de legile ţării. Acceptarea unor asemenea standarde legale nu înseamnă un compromis cu legea lui Dumnezeu din partea creştinului, ci mai degrabă, el ţine seama de sfatul următor al lui Pavel: „Robilor, ascultaţi de cei ce sunt stăpânii voştri în sens literal, cu frică şi tremur, în sinceritatea inimii, ca de Cristos, nu doar de ochii lumii, să plăceţi oamenilor, ci ca nişte robi ai lui Cristos, care fac din inimă voinţa lui Dumnezeu. Slujiţi-le cu înclinaţii bune, ca lui Iehova, iar nu oamenilor, căci ştiţi că fiecare, orice bine ar face, îl va primi înapoi de la Iehova, fie rob, fie om liber. Şi voi, stăpânilor, purtaţi-vă la fel cu ei; încetaţi cu ameninţările, căci ştiţi că Stăpânul lor şi al vostru este în ceruri şi că la El nu există părtinire." – Efeseni 6:5-9, *NW*.

[17] Aşadar, indiferent de ce restricţii ale activităţii sau ce discriminări pot fi cerute de către guvernele lumeşti, martorii lui Iehova nu vor face din acesta subiect de dispută, ştiind că îndreptarea greşelilor sociale nu este însărcinarea lor. Dar, în timp ce ei Îl aşteaptă pe Iehova să aducă eliberarea aceasta, vor continua să ţină sus stindardul lui Dumnezeu pentru libertate, într-o lume nouă ce se va deschide în curând şi vor continua să insiste ca înăuntrul nucleului acestei societăţi ce se formează deja să fie arătat un exemplu pentru toţi oamenii sinceri din lume. „Vă îndemn, fraţilor, să vă feriţi de cei ce fac dezbinări şi produc tulburări, contrar învăţăturii pe care aţi primit-o, şi depărtaţi-vă de ei. Căci astfel de oameni nu slujesc lui Cristos, Domnul nostru, ci pântecelui lor; şi, prin vorbiri dulci şi măgulitoare înşeală inimile celor inocenţi. Dumnezeul păcii va zdrobi în curând pe Satan sub picioarele voastre." (Romani 16:17, 18, 20, *NW*) Doar atunci adevărata dreptate şi imparţialitatea şi unitatea care este acum o realitate în cadrul familiei lui Dumnezeu va exista pe tot pământul.

Cuprins

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1,2. Cum se poate vedea că viaţa de familie joacă un rol important în structura teocratică?
3. Ce atitudine faţă de originea familiei este luată de unii şi de ce este neînţeleaptă?
4. Ce pretenţie a fost revendicată de cărturari şi farisei şi totuşi, ce a însemnat aceasta pentru ei, în realitate?
5. Care este responsabilitatea copiilor credincioşi faţă de părinţii necredincioşi?
6. De ce permite Dumnezeu să aibă loc despărţiri în interiorul familiilor?
7. Ce sfat le-a dat Isus discipolilor Săi referitor la poziţia în adunare?
8. Ce exemplu a urmat clerul creştinătăţii şi care este atitudinea lui Dumnezeu faţă de aceasta?
9. Ce cale de acţiune a fost urmată în adunarea de început şi ce dovezi există pentru aceasta?
10. Cum a manifestat Isus nepărtinire şi lipsă de favoritism personal?
11. Ce poziţie a luat Isus referitor la a face dintr-o casă un sediu într-un oraş?
12. Cum este posibil să existe astăzi asocieri strânse fără să formeze bisericuţe?
13. Ce grijă este exercitată, în special de servi, pentru a evita eliminarea străinului?
14. Ce probleme de deosebire de clasă şi despărţire pot apărea şi cum pot fi tratate?
15. Ce atitudine şi ce relaţie trebuie să existe între angajator şi angajat?
16. Ce atitudine iau adevăraţii creştini faţă de deosebirile de clasă impuse de legea naţiunilor?
17. Ce chestiune pentru dispută vor respinge martorii lui Iehova şi ce vor continua să sprijine?

O MĂSURĂ DE PACE?

Serviciul din casă în casă poate fi considerat coloana vertebrală a activităţii martorilor lui Iehova. Faptul că este foarte eficient nu poate fi negat. Nu numai că numărul lor din Statele Unite a înregistrat o creştere de aproximativ 50% în ultimii trei ani, dar chiar şi în acea cetate romano-catolică, provincia Quebec, martorii lui Iehova au înregistrat o creştere de 17% în timpul anului 1952.

Cât despre felul în care clerul catolic priveşte această activitate din casă în casă a martorilor aflăm din ziarul *Star* din Montreal, în numărul din 4 aprilie 1953, care îl citează pe abatele Maheux, M.A., D.D., O.B.E., F.R.S., laureat al Academiei Franceze. Sub titlul „O măsură de pace", acest abate spune despre preocuparea lui Pavel pentru creştinismul aflat la început, aşa cum este remarcat în cuvintele sale către Tit: „Există oameni ce trebuie învinuiţi, cei care îi supără pe toţi membrii familiilor, prin a-i învăţa ceea ce nu trebuie învăţaţi, iar asta pentru câştig, ce e un lucru ruşinos."

Aplicând acest text (Tit 1:11) timpurilor noastre, abatele spune: „Este o metodă de a face adepţi şi de a trage profit din asta. Acest lucru încă se poate observa

Cuprins

astăzi: traficul de doctrină continuă." Obiectând cu privire la activitatea din casă în casă, el continuă: „I-aş închide cu plăcere pe toţi agenţii şi vânzătorii din uşă în uşă care au devenit o pacoste pentru casele familiilor. În cazul religiei, al ideologiei, acest trafic este infinit mai detestabil şi condamnabil. Prin faptul că avem un templu recunoscut legal; faptul că predicăm; faptul că invităm cetăţenii prin publicitate discretă, frumos şi bine; libertatea rămâne. Însă solicitarea directă din uşă în uşă este, până la urmă, o violare a casei, iar asta în cel mai sacru domeniu al conştiinţei religioase."

Faptul că abatele se referă la activitatea martorilor lui Iehova, deşi nu le menţionează numele, este evident, deoarece ei sunt oamenii din Quebec care „fac trafic cu doctrina din uşă în uşă", spre furia clerului catolic. Pot fi ei acuzaţi de predicare pentru câştig egoist? Care sunt faptele? Adevărat, ei lasă cărţi oamenilor, conţinând între 300 şi 400 de pagini fiecare, pentru o contribuţie de 50 de cenţi; dar, având în vedere costurile de editare de azi, cât profit înseamnă asta? De altfel, ei oferă posibilitatea, împreună cu fiecare carte, de a petrece câte o oră pe săptămână, timp de un an sau mai mult, pentru a-l ajuta pe primitor să o înţeleagă, fără a da niciun penny în plus. Ce profit aduce asta? Adevărul este că, chiar dacă martorii lui Iehova ar fi primit contribuţia maximă pentru fiecare exemplar de literatură plasat, ei ar fi primit câte şase cenţi contribuţie pentru fiecare oră pe care au petrecut-o pentru a predica pe străzi, din casă în casă şi în locuinţele oamenilor. Însă ei dau multă literatură gratis, astfel că adevăratele contribuţii primite ar fi mai degrabă în jur de patru cenţi pe oră, iar asta nu ar acoperi nici măcar costul literaturii. Ar putea fi ceva mai fantastic decât să pretinzi că martorii lui Iehova se angajează în activitatea lor pentru profit?

Asta nu este totul. Atunci când oamenii vin la ale lor Săli ale Împărăţiei, nu li se cere să contribuie, nu este trecută nicio tavă de colectare. Nu se spune nimic despre taxe ale membrilor, deoarece nu există niciun fel de registre cu membri. Nu aud nimic despre bazare, jocuri de bingo, sau alte dispozitive de jocuri de noroc cu scopul strângerii de fonduri. Nu există nicio taxă, prevăzută sau implicită, pentru oficierea căsătoriilor, pentru servicii de botez sau de înmormântare. Ar putea alte organizaţii religioase să spună acelaşi lucru? Ar putea biserica abatelui Maheux să spună acelaşi lucru?

Cât despre metodele folosite de martorii lui Iehova, este libertatea de a predica limitată la „templele recunoscute legal"? Recunoscute legal de către cine? De către oficialii politici romano-catolici? Poate abatele vrea să spună că libertatea necesită ca cineva să nu fie molestat în propria sa casă de către slujitori creştini? Dacă este aşa, atunci el va găsi vină nu numai la martorii lui Iehova, ci şi la marele şi ilustrul fondator Isus Cristos şi la discipolii Săi apropiaţi, apostolii. Isus Cristos nu s-ar fi putut gândi că a suna la casele oamenilor ar fi „infinit mai detestabil şi condamnabil" decât să vâneze articole comerciale, deoarece Scriptura conţine mai mult de 130 de referiri la predicarea Sa în casele oamenilor.

Timp de câteva zile după Cincizecime, apostolii erau ocupaţi, „în fiecare zi ei nu încetau, în templu şi din casă în casă, să înveţe şi să predice despre Isus Cristos." Şi ce se poate spune de apostolul Pavel? Ani mai târziu, el făcea exact

Cuprins

acelaşi lucru, cum le-a spus şi supraveghetorilor adunării din Efes: „Nu am reţinut nimic din ce era profitabil pentru voi, ci v-am predicat vouă şi v-am învăţat în public şi din casă în casă.” (Faptele Apostolilor 5:42; 20:20, *Dy*) În mod clar, niciunul dintre apostoli nu a crezut că ar trebui să-şi limiteze predicarea doar la „templele recunoscute legal”.

De fapt, abatele ar trebui să-şi investigheze propria biserică, deoarece, în anul ce a trecut, catolicii din eparhia din San Diego s-au angajat într-o campanie din casă în casă de patru luni, sub îndrumarea episcopului Buddy. Săptămânalul catolic american *Our Sunday Visitor* a făcut publice rezultatele: 95.000 de case non-catolice au fost vizitate; circa 5.000 de catolici au reclamat; iar aproape 2.000 de non-catolici s-au „convertit”, adică s-au înscris la cursurile de instruire catolică. Iar nouă ni se spune că această campanie din San Diego „oferă o demonstraţie izbitoare a eficacităţii lucrătorilor laici în perspective de recrutare”. De fapt, catolicii din San Diego le fac un compliment martorilor lui Iehova prin faptul că le imită temporar principala formă de activitate. Deci, abate Maheux, nu ar fi mai bine să facem asta decât să încercăm să impunem „măsuri de pace” cum ar fi interzicerea activităţii din casă în casă?

Fiecare urmaş al lui Isus Cristos este însărcinat să meargă să „facă discipoli din oamenii din toate naţiunile” şi porunca profetică spune că „această veste bună a împărăţiei va fi predicată pe tot pământul locuit, cu scopul unei mărturii.” Din moment ce Cuvântul lui Iehova nu se poate întoarce la El neîmplinit, martorii lui Iehova vor continua să predice în orice manieră posibilă, indiferent de obiecţiile adversarilor şi de „măsurile lor de pace” cu „răutatea încadrată în lege”. (Psalmii 94:20; Isaia 55:11; Matei 24:14; 28:19, 20, *NW*) Acestea fiind spuse, toţi adversarii, precum abatele Maheux, să ia aminte la cuvintele lui Pavel: „Deoarece nu putem face nimic împotriva adevărului, ci numai pentru adevăr.” – 2 Corinteni 13:8, *NW*.

Prea mare pentru Dumnezeu?

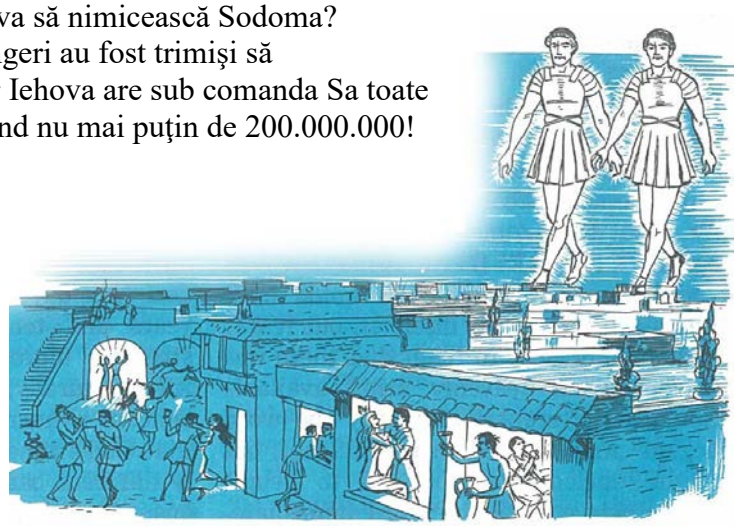
Subiectul provocator pentru o cuvântare, nu cu mult timp în urmă, a „reverendului” M. R. Nelson din Minneapolis, a fost „Prea mare pentru Dumnezeu”. Deplângând starea tristă a afacerilor ce se găsesc în politică, prevalenţa jocurilor de noroc, numărul mare al beţivilor, morala scăzută etc., preotul a explicat: „Ca să efectuăm schimbările pe care ar trebui să le facem este o sarcină mult prea mare pentru Dumnezeu singur. ... Îmbunătăţirea vieţii este o sarcină prea mare doar pentru Dumnezeu.” Această cuvântare a fost primită cu entuziasm de către o mare adunare. Prin urmare, se pare că există o credinţă crescândă că Dumnezeul Atotputernic nu mai este atât de Atotputernic. Dumnezeu trebuie să depindă acum de om? Există cu adevărat ceva „prea mare pentru Dumnezeu singur”?

Cuprins

A fost un timp când Dumnezeu a fost complet singur. Totuşi, fără ajutorul nimănui, El a creat Logosul sau Cuvântul care, mai târziu, a devenit Isus Cristos. Ca o creatură spirituală puternică, Logosul a fost „începutul creaţiei lui Dumnezeu" şi „toate lucrurile au venit în existenţă prin El". (Apocalipsa 3:14, Ioan 1:3, *NW*) Prin puterea lui Dumnezeu, acest maestru a creat nenumărate creaturi spirituale şi corpuri neînsufleţite. Toate acestea le-a făcut fără să creeze întâi omul. De fapt, Dumnezeu nu a avut nevoie de sfatul omului în crearea planetei noastre. Iehova Însuşi Şi-a declarat independenţa absolută faţă de om: „Unde erai tu când am pus temeliile pământul? Spune, dacă ai pricepere. Poţi tu să înnozi legăturile constelaţiei Chima sau să desfaci funiile constelaţiei Chesil? Poţi trimite tu la timpul ei constelaţia Mazarot şi să conduci constelaţia Aş cu sateliţii lui? Poţi trimite tu fulgerele ca să plece? Îţi zic ele: 'Iată-ne'?" – Iov 38:4, 31, 32, 35, *AT*.

Nu există niciun exemplu în Biblie când o sarcină a fost prea grea pentru Dumnezeu. Puterea lui Iehova este supremă şi incalificabilă. „Căci El zice şi se face! Porunceşte, şi ce porunceşte ia fiinţă!" (Psalmi 33:9, *AT*) Omul se scufundă într-o totală lipsă de importanţă de câte ori Dumnezeu Îşi arată puterea. Potopul universal din zilele lui Noe a cuprins toată omenirea, mai puţin pe cei care au crezut în promisiunile lui Iehova şi în puterea Lui. Puterea supremă a fost, de asemenea, demonstrată atunci când, cu foc şi pucioasă, Iehova a devastat Sodoma şi Gomora, locuitorii incorigibil de păcătoşi nefiind o problemă prea mare pentru Dumnezeu. De fapt, Iehova a trimis doar doi îngeri în Sodoma, ei înşişi declarând:

„Vom nimici locul acesta, pentru că strigătul lor este mare înaintea lui Iehova şi Iehova ne-a trimis să-l nimicim." (Geneza 19:1, 13, *AS*) A fost, oare, atunci, o sarcină mare pentru Iehova să nimicească Sodoma? Nu! Pentru că doar doi îngeri au fost trimişi să îndeplinească sarcina, iar Iehova are sub comanda Sa toate armatele cerului, numărând nu mai puţin de 200.000.000! – Apocalipsa 9:16, *NW*.

CRISTOS CONFIRMĂ OMNIPOTENŢA LUI DUMNEZEU

Iehova a demonstrat, în mod repetat, că va face viaţa mai bună pentru om la timpul Său potrivit. Cu ajutorul miracolelor de vindecare pe care Isus Cristos le-a înfăptuit, Iehova ne-a dat o avanpremieră a ceea ce va înfăptui puterea Lui în lumea nouă în interesul poporului Său. Este interesant de ştiut că miracolele lui Cristos relatate în cele patru Evanghelii sunt atât de numeroase încât, de exemplu,

Cuprins

aproape o treime din cartea lui Marcu conţine descrieri ale lor. Aceste miracole sunt ţesute atât de inextricabil în text, încât ele nu pot fi înlăturate fără a perturba continuitatea. Dintre toate miracolele pe care Cristos le-a înfăptuit, aproximativ trei pătrimi din ele sunt legate de vindecare şi sănătate. Nicio boală sau diformitate nu a fost vreodată o treabă prea grea pentru Doctorul lui Iehova: „Şi aduceau la El pe toţi cei ce sufereau de felurite boli şi chinuri grele, posedaţi de demoni, nebuni, persoane paralizate şi El îi vindeca.” (Matei 4:24, *NW*) Nebuni vindecaţi fără psihiatri! Boli vindecate fără penicilină! Şi nu a existat nicio lipsă de putere atunci când Cristos l-a înviat pe Lazăr. – Ioan 11:17, 40-44.

Când a fost trădat de Iuda şi mulţimea s-a apropiat de el să-L prindă, Isus a pus o întrebare provocatoare: „Crezi că n-aş putea să-L rog pe Tatăl Meu să-mi dea în acest moment mai mult de douăsprezece legiuni de îngeri?” (Matei 26:53, *NW*) Să-L elibereze pe Isus de acea gloată ar fi fost o sarcină mare pentru discipolii Săi, dar le-a fost spus destul de clar că era disponibilă o armată cerească nemaipomenită dacă Isus ar fi cerut-o. Astăzi, cuvântul „legiune” nu pare atât de semnificativ, dar pentru romanii antici şi oamenii aflaţi sub controlul lor, cuvântul cerea imediat catapultare şi putere colosală, deoarece însemna un corp de soldaţi numărând, în timpuri diferite, 4.500 până la 6.000. Atunci, nu au înţeles discipolii lui Isus că El ar fi avut o armată de mai mult de 72.000 de îngeri sub comanda sa, dacă ar fi cerut-o de la Tatăl? Din nou ar trebui să ne reamintim că a fost nevoie doar de doi îngeri de-ai lui Iehova pentru a anihila Sodoma şi Gomora!

Cum apreciază îngerii sfinţi puterea lui Dumnezeu? Avem mărturia îngerului Gabriel: „La Dumnezeu, nicio declaraţie nu va fi o imposibilitate.” (Luca 1:37, *NW*) Ce putere atotcuprinzătoare înseamnă aceasta! Nu avem niciun motiv să ne îndoim de adevărul declaraţiei lui Gabriel, deoarece el a spus că „stă aproape înaintea lui Dumnezeu”; ba mai mult, mesajul său către Maria despre iminenta naştere dintr-o fecioară a lui Isus s-a întâmplat exact aşa cum a fost afirmat. – Luca 1:18, 26-38; 2:1-21, *NW*.

Şi ce mărturie mai demnă de încredere este necesară decât cea a lui Isus Cristos „că El a coborât din cer”! El a declarat: „Lucrurile imposibile oamenilor sunt posibile la Dumnezeu.” (Ioan 3:13; Luca 18:27, *NW*) Astfel, Fiul Omului a dezvăluit că vor exista sarcini prea mari pentru om, dar niciodată prea mari pentru Dumnezeu.

DE CE TEORIA „PREA MARE”?

În virtutea puterii omnipotente şi a înţelepciunii infinite a lui Iehova, El este marele cronometru al universului. Pentru El, timpul este nelimitat. Timpul omului este limitat, atât de limitat încât întotdeauna el spune: „Nu am timp pentru asta sau pentru cealaltă.” Nu e de mirare! „Anii vieţii noastre se ridică la şaptezeci, iar, pentru cei mai tari, la optzeci de ani.” (Psalmi 90:10, *AS*) Firește, atunci, omul vrea lucrurile făcute în grabă. Rareori realizează că programul lui Dumnezeu se derulează pe o bază mult mai diferită de cea a noastră de 24 de ore. „O zi este la Iehova ca o mie de ani şi o mie de ani sunt ca o zi.” (2 Petru 3:8, *NW*) Deoarece

Cuprins

Dumnezeu face totul la timpul Lui, omul limitat este înclinat să privească lucrul acesta ca pe o slăbiciune, ca şi cum ceva ar fi prea mare pentru Dumnezeu.

Luaţi, de exemplu, creşterea organizaţiei văzute a lui Dumnezeu, care, la un moment dat, părea imposibilă. Dar nu era imposibilă, pentru că aceasta trebuia să vină la timpul potrivit al lui Dumnezeu. Deşi în 1938 erau doar 47.143 de vestitori ce proclamau vestea bună a împărăţiei lui Dumnezeu în lumea întreagă, în 1952 cifra crescuse la 456.265! „Cel mai mic va deveni o mie, şi cel mai neînsemnat, o naţiune puternică. Eu, Iehova, voi grăbi aceste lucruri, la timpul lor." (Isaia 60:22, *AS*)

Mai mult, cum a devenit existenţa omului atât de degradată încât îmbunătăţirea ei să reprezinte o sarcină atât de formidabilă? Nu este din cauză că omul a eşuat să trăiască după principiile stabilite în Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia? O lume ce se deteriorează în morală şi care este plină de mâini lacome, nemiloase şi pătate cu sânge nu ar fi fost rezultatul dacă omul ar fi urmat sfatul excelent al Stăpânului: „Tot ce voiţi să vă facă vouă oamenii, faceţi-le şi voi la fel; de fapt aceasta înseamnă Legea şi Profeţii." (Matei 7:12, *NW*) Chinuiţi de o condiţie deplorabilă în lume, unii oameni spun acum: „Este o sarcină prea mare doar pentru Dumnezeu." Din nou, omul eşuează în ascultarea regulii scripturale: „Sentinţa împotriva faptelor rele nu este executată repede." – Eclesiastul 8:11, *AS*.

Atunci, într-adevăr, sarcina nu este prea mare pentru Dumnezeu. Problema este că omul nu este destul de mare pentru această sarcină. Realizările ştiinţifice ale omului i-au mărit ego-ul; acum el are „un cap mare". Însă nu este mare pentru Dumnezeu, nu este mai mare decât capul unei lăcuste, iar acesta nu este foarte mare. „Nu ştiţi? ... El [Iehova] stă deasupra cercului pământului, şi locuitorii acestuia sunt ca nişte lăcuste." (Isaia 40:21,22, *AS*) Ce înţelege lăcusta despre puterea omului? Şi ce ştie omul despre puterea lui Dumnezeu? „Pe Cel Atotputernic nu-L putem ajunge; El este excelent în putere." – Iov 37:23, *AS*.

Adevărul este că atunci când omul spune că o lucrare este prea mare pentru Dumnezeu, el este impresionat de propria lui importanţă. Astăzi avem luminători politici din şaizeci de naţiuni diferite ce se adună la Naţiunile Unite din New York, străduindu-se să facă pământul să abunde în pace şi siguranţă. Preşedintele Truman a spus cu câteva zile înainte de instalarea în funcţie a generalului Eisenhower: „Dacă putem obţine pace şi siguranţă în lume sub Naţiunile Unite, dezvoltările vor veni atât de repede, încât nu vom recunoaşte lumea în care trăim acum." În discursul său de instalare în funcţie, preşedintele Eisenhower a numit Naţiunile Unite „semnul viu al speranţei tuturor popoarelor pentru pace". În curând, Iehova se va împotrivi eforturilor combinate ale naţiunilor: „DOMNUL [Iehova] anulează sfaturile naţiunilor, zădărniceşte planurile popoarelor." „Când vor zice: 'Pace şi siguranţă!', atunci o prăpădenie neaşteptată va veni peste ei." (Psalmi 33:10, *AT*; 1 Tesaloniceni 5:3, *NW*) Distrugerea neaşteptată a Armaghedonului va lăsa Naţiunile Unite în ruine ce ard înăbuşit, şi pământul murdărit de trupurile „celor pe care-i va ucide Iehova". – Ieremia 25:33, 34, *AS*.

În final, cea mai mare muncă dintre toate, nimicirea lui Satan Diavolul, va fi înfăptuită cu mare uşurinţă de către „Împăratul împăraţilor" lui Iehova, Isus

Cuprins

Cristos. Cristos îl prinde pur şi simplu pe Diavol şi îl aruncă în abis. (Apocalipsa 20:1-3) Prin acea manifestare ce inspiră groază a puterii de neegalat a lui Iehova, va fi inaugurată o nouă lume pentru îmbunătăţirea completă a omenirii. (Apocalipsa 21:1-4) Atunci nimeni nu va mai spune din nou că o muncă este prea mare pentru Dumnezeu. Mai degrabă toţi cei vii vor înţelege sensul larg al cuvintelor Celui Prea Înalt către Avraam: „Este oare ceva prea greu pentru Iehova?" – Geneza 18:14, *AS*.

Scrisoare din Kyoto

De la şapte misionari ai Societăţii Turnului de Veghere din Kyoto, Japonia.

Dragă prietene:

Repartiţia noastră pentru locaţie este frumoasă. Este un paradis scufundat complet între munţi. Oraşul Kyoto este însuşi o comoară, plin de locuri antice, sculpturi, picturi, grădini cu peisaje şi de oameni micuţi şi minunaţi, aranjaţi în chimonouri în culori strălucitoare.

Ieri am avut ocazia de a vizita faimosul festival de cireşi înfloriţi. Prima noastră oprire a fost palatul şi parcul imperial. În întregul parc de circa 200 acri erau cei mai frumoşi cireşi înfloriţi pe care ţi i-ai putea imagina. Ni s-a spus că acolo erau numai zece varietăţi din aceşti pomi înfloriţi, iar unii dintre ei se găsesc numai în Kyoto.

Cum ne apropiam de palatul imperial, am fost literalmente asaltaţi de sute de mici negustori ambulanţi care vindeau orice, de la calmari şi caracatiţe uscate, la frumoasele păpuşi pentru care Kyoto este foarte cunoscut. Acest mic episod ne-a amintit de circurile şi carnavalurile noastre din America. Înainte de a intra în grădinile imperiale era un arc pe sub care trebuia să ne aplecăm pentru a trece, iar când ne-am ridicat privirea, am fost pur şi simplu fermecaţi, copleşiţi de cei mai magnifici nori de petale roz ce coborau pe pământ. Majoritatea ramurilor trebuiau proptite cu pari pentru a nu se rupe. Când, în sfârşit, ne-am revenit din „oh"-urile şi „ah"-urile noastre, am continuat să mergem pe o alee înflorită pentru a vedea întreaga grădină, cunoscută, de asemenea, pentru irişii săi. Ni s-a părut că spiritul grădinilor japoneze se regăsea în felul în care era folosită apa şi în aranjamentul unic al pietrelor. Inutil să mai spunem, eram impresionaţi profund de aranjamentul de frumuseţe fixat pe un fond de simplitate. Împrejurimile erau de ajuns pentru a lăsa o persoană fără cuvinte.

Deoarece eram chinuiţi de foame, un restaurant japonez din apropiere ne-a picat tocmai bine. Am comandat orez cu curry şi o cană de ocha (ceai japonez). Credeţi-ne pe cuvânt, oamenii ăştia chiar îşi ştiu orezul. Nu greşesc niciodată. Este mereu foarte uşor şi pufos. Am terminat masa cu o îngheţată fină făcută, apropo, într-un aparat american.

Cuprins

Ceea ce ni s-a părut (cel puţin nouă) un al doilea desert a fost punctul culminant al Festivalului Cireşilor, unde renumitul Dans al Cireşilor este efectuat de două companii alcătuite din cele mai frumoase gheişe (artiste) din Japonia. Aceste tinere femei sunt antrenate încă din copilărie în arta dansului, a cântatului, în oficierea ceremoniei ceaiului şi în a cânta la harpă. Cât de uimiţi am fost pentru că atunci când am intrat în teatru era aproape pustiu. Însă cu cinci minute înainte să se ridice cortinele, oamenii au început să intre prin fiecare uşă, chiar şi prin balcon. Acesta a fost tot timpul care le-a trebuit, deoarece în câteva minute nu mai era niciun loc care să nu fie ocupat.

Luminile s-au stins. Cortina s-a ridicat foarte încet, iar mulţimea a rămas amuţită la afişarea minunată a florilor roz de pe capetele frumoaselor gheişe îmbrăcate în chimonouri multicolore. Mişcările lor erau neobişnuit de precise şi de graţioase şi erau intensificate de marile evantaie pe care fiecare le folosea în dans. Erau anumite părţi ale spectacolului care erau dramatice, jucate de actori îmbrăcaţi în costume antice. Însă am pierdut intriga, neînţelegând limba.

Nu putem spune decât că repartiţia noastră este minunată, plină de culoare, instructivă şi foarte distractivă. Suntem fascinaţi de aceste localităţi şi îndrăgostiţi de oamenii de aici.

Sunt imaginile un ajutor pentru închinarea adevărată?

Conform unor anumite organizaţii religioase, folosirea chipurilor este un mare ajutor pentru închinare. Astfel, când un străin vizitează un edificiu religios, cum ar fi bazilica Sf. Petru din Roma, el este izbit de multitudinea chipurilor ce se găsesc înăuntru, chipuri ale papilor, sfinţilor, apostolilor, Mariei, mama lui Isus, a lui Moise şi alţii. Un chip deosebit de izbitor din această bazilică este statuia din bronz negru în mărime naturală a lui Petru, în faţa căreia el poate vedea mai mulţi catolici zeloşi aşteptându-şi rândul să sărute degetul mare de la piciorul drept.

Isus a spus că Dumnezeu îi caută pe aceia care I se închină în spirit şi adevăr. (Ioan 4:23, 24, *NW*) Ajută în închinarea adevărată asemenea adoraţie şi închinare la chipuri? Îşi găseşte ea vreun sprijin în Scripturi? Care este originea ei?

Când Dumnezeu le-a dat legea Lui israeliţilor pe muntele Sinai, El intenţionat nu le-a dezvăluit nicio înfăţişare a Lui, ca ei să nu poată avea nici măcar o scuză să facă un chip şi să se închine acestuia. (Deuteronomul 4:15-23) La acea vreme, Dumnezeu le-a poruncit simplu: „Să nu-ţi faci chip cioplit, nici vreo înfăţişare a lucrurilor care sunt sus în cer, sau jos pe pământ, sau în apele mai de jos decât pământul. Să nu te închini înaintea lor şi să nu le slujeşti.” Mai târziu, Dumnezeu le-a poruncit în continuare: „Să nu vă faceţi idoli, să nu vă ridicaţi nici un chip cioplit, nici stâlp de aducere aminte; să nu puneţi în ţara voastră nicio

Cuprins

piatră împodobită cu chipuri, ca să vă închinaţi înaintea ei; căci Eu sunt Iehova Dumnezeul vostru." (Exodul 20:3-5; Leviticul 26:1, *AS*) E adevărat, Dumnezeu a poruncit crearea de heruvimi pentru locul milei, dar aceştia au fost întotdeauna ascunşi de vederea publică. – Numeri 4:5.

Folosirea chipurilor nu a fost autorizată nici în noul sistem de lucruri inaugurat de Isus Cristos. Nu, ci creştinilor li s-a spus clar că aceste chipuri nu însemnau nimic şi au fost avertizaţi să se ferească de idoli, să fugă de ei. – 1 Corinteni 8:4-6; 10:14; 1 Ioan 5:21, *NW*.

Astfel, istoria relatează că în timpul primelor trei secole ale erei creştine, chipurile erau necunoscute urmaşilor lui Cristos. *Encyclopædia Britannica,* Vol. XII, pagina 750 (ediţia din 1907) spune: „Primii creştini erau absolut unanimi în condamnarea absolută a păgânei închinări la chipuri şi a diverselor obiceiuri, multe dintre ele, evident imorale, cu care aceasta era asociată; nu mai este nevoie să reproducem citate de la părinţi ca dovadă a acestui fapt de nedisputat." „De fapt, era o acuzaţie comună împotriva creştinilor din partea inamicilor lor că nu aveau 'altare, temple, chipuri cunoscute' şi că 'nu aveau aranjat nici un chip sau nici o formă a nici unui zeu', iar această acuzaţie nu a fost niciodată negată."

În timp ce unii ar atribui acest fapt unor circumstanţe cum ar fi: numărul mic, persecuţia şi sărăcia, nu poate fi negat faptul că dacă ei ar fi venerat chipurile, atunci ar fi găsit o modalitate să aibă măcar câteva chipuri. Absenţa lor completă dovedeşte faptul că cel ce guverna era principiul, nu circumstanţele. De fapt, creştinii chiar au fost acuzaţi că sunt atei datorită lipsei totale de chipuri din locurile lor de închinare.

ORIGINEA ÎNCHINĂRII LA CHIPURI

Închinarea la chipuri a fost o extensie a închinării la creatură, despre originea căreia apostolul Pavel ne spune: „Fiindcă, măcar că au cunoscut pe Dumnezeu, nu L-au glorificat ca Dumnezeu, nici nu I-au mulţumit; ci au devenit săraci cu duhul în raţionament şi inima lor fără pricepere s-a întunecat. Deşi au afirmat că sunt înţelepţi, au înnebunit şi au schimbat gloria Dumnezeului nemuritor în ceva ca şi chipul omului muritor, al păsărilor, creaturilor cu patru picioare şi târâtoarelor." (Romani 1:21-23, *NW*) Deşi avertizaţi în mod repetat de către Iehova Dumnezeu să nu se dedea la asemenea practici ale naţiunilor din jurul lor, israeliţii s-au îndepărtat iar şi iar de la închinarea Dumnezeului nevăzut la închinarea lucrurilor văzute, până când, într-un final, nu a mai existat nici un remediu. – Leviticul 26:28, 30; Deuteronomul 7:16; 2 Cronici 36:15, *AS*.

Dar ce se poate spune despre închinarea la chipuri practicată astăzi de către creştinii declaraţi? Este, de asemenea, de origine păgână? Da, fără îndoială că este. De exemplu, cardinalul Newman, în lucrarea sa, *Eseu despre dezvoltarea doctrinei creştine,* pagina 373, susţine că printre lucrurile „de origine păgână şi sfinţite prin adoptarea lor în Biserică", adică Biserica Romano-catolică, se numără şi chipurile.

Şi *Enciclopedia Catolică,* volumul VII, paginile 666, 667, susţine că primii creştini au prins ideea de a face chipuri şi picturi de la „statuile împăraţilor, zeilor

Cuprins

şi eroilor păgâni şi, de asemenea, de la picturile pe pereţi păgâne. În secolul al patrulea, cetăţenii creştini romani din Est ofereau daruri, tămâie, chiar şi rugăciuni statuilor împăratului. Era firesc ca oamenii care îngenuncheau, sărutau şi tămâiau vulturii imperiali şi chipurile Cezarului (fără nicio suspiciune legată de ceva asemănător idolatriei), care făceau plecăciuni elaborate în faţa unui tron gol ca şi simbol al lui, să acorde aceleaşi semne crucii, chipurilor lui Cristos şi altarului."

Dar aici argumentul în favoarea folosirii chipurilor, în timp ce se arată clar originea lor, acţionează ca un bumerang. Creştinii, cu siguranţă, s-au depărtat foarte mult de închinarea curată, care este poruncită să fie păstrată nepătată de lume, când, cu o conştiinţă clară ei puteau să ofere rugăciuni, să îngenuncheze şi să sărute statuia împăratului, şi puteau să facă plecăciuni elaborate în faţa tronului său gol. Cei ce puteau face aceste lucruri erau de fapt creştini doar cu numele; şi fiind capabili să facă asemenea lucruri, ei bine, desigur că nu au avut nicio obiecţie în a îngenunchea şi a adora statuile lui Isus etc. – Iacov 1:27, *NW*.

În încercarea de a justifica închinarea la chipuri, este făcută afirmaţia că asemenea închinare este relativă, diferită de închinarea direcţionată către Dumnezeu, că închinarea este pur şi simplu îndreptată prin chip către cel reprezentat de acesta, ca un ajutor vizual, şi că legea lui Dumnezeu nu a fost menită să interzică aceasta. Să observăm, totuşi, că Dumnezeu le-a poruncit israeliţilor nu numai să nu slujească niciunui chip cioplit, ci *nici măcar să nu îngenuncheze înaintea lor.* – Exodul 20:3-5.

CHIPURILE, FOARTE REALE PENTRU MULŢI

Mai mult, nu înseamnă deloc că toţi cei ce îngenunchează înaintea unui chip apreciază pe deplin faptul că acesta este doar un simbol. Conform lui Du Bois, unul dintre primii misionari romano-catolici în India, „oamenii obişnuiţi se închinau, fără îndoială, chipului în sine".

Acelaşi lucru este adevărat şi despre ţinuturile romano-catolice mai puţin educate. Cu privire la închinarea la chipuri din secolul al optulea A.D., din nou citãm din *Catholic Encyclopedia: „*Felul în care unii oameni au tratat sfintele lor icoane [chipuri] argumentează mai mult decât simpla onoare relativă pe care catolicii sunt învăţaţi să o respecte în ce le priveşte ... Icoanele erau încoronate cu ghirlande, tămâiate, sărutate. În faţa lor ardeau lămpi, în onoarea lor erau cântate imnuri. Ele erau puse în contact cu persoanele bolnave, puse în calea focului sau a inundaţiei, pentru a le opri printr-un fel de magie." – Volumul VII, pagina 668.

Observaţi aici o contradicţie. Într-o pagină anterioară, această autoritate a folosit faptul că anumiţi creştini declaraţi sărutau, îngenuncheau şi tămâiau statuia împăratului ca justificare pentru aceeaşi practică asupra chipurilor „creştine", în timp ce aici practicarea unor asemenea fapte este condamnată în mod tacit. Folosirea statuilor, ca şi cum ar avea puteri magice, nu s-a limitat la catolicii din secolul al optulea. După mai bine de douăsprezece secole de instruire din partea Bisericii Catolice, încă mai găsim oameni de-ai ei făcând acelaşi lucru.

Cuprins

Conform unei corespondenţe speciale trimisă ziarului *Sunday Journal,* din localitatea Providence, din 24 decembrie 1950, în 1928 sătenii furioşi din Mascali au lăsat statuia sfântului lor patron, Sf. Leonard, să ardă în lava ce se năpustea pentru că eşuase în a opri curgerea din vulcan. Ne-am putea simţi amuzaţi de supărarea lor, dar trebuie să ne fie şi milă de asemenea naivitate. Aceeaşi corespondenţă l-a creditat pe Sf. Andrei cu oprirea curgerii lavei pentru sătenii din Milo în 1950. În 1944, ţăranii italieni şi-au aşezat chipurile în calea lavei ce curgea din muntele Vezuviu, într-o încercare zadarnică de a o opri.

The Catholic Herald, Londra, 15 decembrie 1950, a publicat o fotografie ce-i arăta pe locuitorii din Milo cărând o statuie a „Doamnei noastre" chiar pe marginea avalanşei de lavă ce înainta din timpul unei erupţii recente a muntelui Etna. Dar totul a fost în zadar; satul a trebuit abandonat. Şi până în zilele noastre ignoranţii catolici din Mexic, America Centrală şi America de Sud pun în fiecare zi ofrande de mâncare şi băutură înaintea chipurilor „sfinţilor" lor, exact aşa cum făceau oamenii ignoranţi din secolul al optulea A.D.

Conform lui Grigorie I „cel Mare", decedat în anul 604 A.D., chipurile „sunt cărţile ignorantului". Doar cu asemenea cărţi nici nu este de mirare că ignoranţii acestor ţinuturi au rămas ignoranţi pentru mai mult de doisprezece secole! De mai mult ajutor a fost observaţia lui Augustin că unii îi caută pe Cristos şi pe apostolii Lui „pe pereţii pictaţi" în loc să-i caute în Cuvântul scris al lui Dumnezeu.

Este de necrezut că apostolul Ioan a vrut să-i dea unui înger închinarea cuvenită doar lui Dumnezeu; totuşi, îngerul nu i-a permis lui Ioan să-i dea nici măcar o închinare „relativă". Cornelius, fiind un om pios, de asemenea, nu s-ar fi gândit să-i dea lui Petru închinarea cuvenită doar lui Dumnezeu; iar Petru nu a permis nici măcar o închinare „relativă". Dacă nici lui Petru, nici unui înger nu le-a putut fi dată închinarea „relativă", atunci cum am putea noi să o acordăm, în mod potrivit, unor chipuri neînsufleţite? – Faptele Apostolilor 10:24-26; Apocalipsa 19:10.

Adevărata închinare îngenunchează doar înaintea lui Iehova Dumnezeu. Ea direcţionează rugăciunile sale doar către El, aşa cum este poruncit chiar de către Isus Cristos. Pentru ajutorul ei, Dumnezeu nu a furnizat chipuri, ci Cuvântul Său, Spiritul Său şi organizaţia Sa. Aceasta umblă prin credinţă şi nu prin vedere. – Matei 6:9; Ioan 16:13; 2 Corinteni 5:7; 2 Timotei 3:15-17, *NW.*

„Idolii lor sunt doar argint şi aur, produsul mâinilor omeneşti. Au gură, dar nu vorbesc, au ochi, dar nu văd; au urechi, dar n-aud. ... Ca ei sunt cei ce-i fac, toţi cei ce se încred în ei." – Psalmi 115:4-6, 8, *An Amer. Trans.*

Pasărea religioasă nu reuşeşte să smulgă sămânţa

În ilustraţia Sa despre semănător, Isus a vorbit despre o sămânţă ce a căzut pe marginea drumului şi pe care păsările aerului au adunat-o, nerezultând nicio creştere. Pe de altă parte, sămânţa care a căzut în solul sau în inima bună a produs de treizeci de ori, de şaizeci de ori şi chiar însutit. Următoarea experienţă arată

Cuprins

eşecul unei „păsări” de a lua sămânţa, deoarece a fost plantată în solul cel bun, şi despre creşterea ce a rezultat din această sămânţă. – Luca 8:4-15.

O doamnă foarte evlavioasă ce trăia într-un sat din Flandra a mers în vizită la mătuşa ei în Franţa. Întâmplarea a făcut că această mătuşă devenise unul dintre martorii lui Iehova, şi astfel a profitat de vizită pentru a-i spune nepoatei totul despre împărăţia lui Dumnezeu şi despre ce învăţa Biblia cu adevărat. Nepoata s-a întors la casa ei din Flandra cu un exemplar al Bibliei şi cu câteva cărţi care să o ajute în studiul ei. Pe măsură ce studia Biblia şi pe măsură ce cunoştinţa ei creştea, ea nu s-a putut abţine să nu le vorbească despre vestea bună clienţilor de la salonul ei de frumuseţe. Nu după mult timp, toate acestea au ajuns la urechile lui Monsieur le Cure, preotul parohiei. El nu mai trecuse pe la prietena noastră de cincisprezece ani, dar, dintr-odată, a dezvoltat un mare interes pentru sănătatea ei şi a cerut să întrebe despre ea.

Nu a durat mult până când el a ajuns la scopul adevărat al vizitei sale. A spus că fusese informat despre faptul că ea studia Biblia, iar apoi a început să-i explice de ce ar trebui ca ea să-i predea lui exemplarul ei personal al Scripturilor. El a spus: „Nu te-ai gândi să-i dai friptură acestui copil de un an, nu-i aşa? Ei bine, eu sunt tatăl tău spiritual, eu pot citi Biblia fără să mă afecteze, dar pentru tine nu este bună, copila mea.” Cu toate acestea, doamna era familiarizată cu cuvintele lui Isus, „să nu numiţi pe nimeni tatăl tău pe pământ”, şi de asemenea ştia că Biblia era la fel de mult pentru ea ca şi pentru orice altă persoană temătoare de Dumnezeu de pe pământ. Ea a refuzat să predea exemplarul ei din Biblie, dar a continuat să o studieze şi să vorbească şi altora despre conţinutul ei.

Aceasta a pornit ceea ce am putea numi o „reacţie în lanţ” în acest mic sat, pentru că, în scurt timp, alţi şaptesprezece i-au urmat exemplul şi au început să dobândească o cunoştinţă exactă. În curând, salonul ei de coafură a fost transformat într-un loc de întâlnire al martorilor lui Iehova, iar la prima lectură publică, 140 de persoane au auzit mai multe despre vestea bună din Biblie, pe care preotul parohiei s-a străduit să o ţină departe de oameni. Mai târziu, un om de afaceri prosper şi-a oferit casa pentru o serie de cuvântări publice. Prietenii lui au exclamat: „Îţi dai seama ce faci? Ţi-ai putea pierde casa din cauza aceasta!” Replica sa calmă a fost: „Ei bine, dacă o pierd, o pierd; dar acest lucru este mult mai important decât casa mea.” Ei bine, nu şi-a pierdut casa, iar acum el, soţia lui şi cei doi fii sunt martori activi ai lui Iehova, alături de alţi circa patruzeci de oameni din micul orăşel. Adevărul a câştigat o poziţie fermă aici în bătălia împotriva ignoranţei.

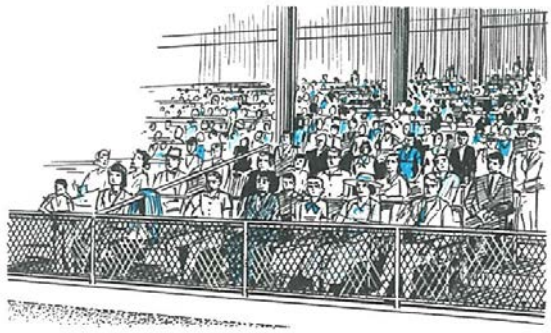
Zeci de mii de ani greşiţi!

Raportul publicaţiei Associated Press din 30 iunie 1952: „Parcurile naţionale din capitală au raportat cu mândrie că astăzi a înflorit un lotus indian la Grădinile Acvatice Kenilworth de aici. Nu este o înflorire obişnuită. A înflorit ieri o plantă dintr-o sămânţă veche de zeci de mii de ani. Aceste seminţe din care a crescut

Cuprins

lotusul indian au fost găsite într-un depozit geologic din Manciuria de sud, cu doi ani în urmă, de către doctorul Seido Endo, paleontolog la Universitatea Sendai din Japonia. Dr. Endo a spus că seminţele au fost găsite sub un strat de roci şi erau vechi de cel puţin zece mii de ani." Probabil că cititorii au crezut această afirmaţie fantastică referitoare la vârstă. Cum puteau ei şti că această afirmaţie, care contrazice Biblia, a fost deja contrazisă de datarea cu radiocarbon, care a stabilit vârsta acestor seminţe de lotus la numai 1,000 de ani? (Vezi articolul „Datarea cu radiocarbon" din revista *Treziţi-vă!* din 22 februarie 1952) Însuşi aceasta este o vârstă destul de mare pentru seminţe şi ar fi constituit un subiect de ştiri interesant, însă estimarea şi anterioară, deşi falsă, a fost mult mai spectaculoasă. Aparent, câţiva „zeci de mii de ani" contează prea puţin pentru un „om de ştiinţă" ce vorbeşte publicului, sau pentru serviciul de ştiri ce raportează cuvintele sale.

Să arătăm apreciere în cadrul adunărilor!

Dacă există un moment, loc şi ocazie unde servii dedicaţi ai lui Iehova din timpurile moderne să „guste şi să vadă că Iehova este bun" cu adevărat, atunci acesta este la un congres internaţional. La un asemenea congres, Iehova literalmente revarsă atâtea binecuvântări, încât ei nu le pot cuprinde în întregime. Nu este de mirare, atunci, că servii Lui au fost fericiţi când Societatea Turnul de Veghere le-a spus, efectiv, „Haideţi să mergem la casa lui Iehova", aranjând un alt congres internaţional. Acesta urmează a fi ţinut pe stadionul Yankee, în New York, din 19 până în 26 iulie 1953. – Psalmi 34:8; 122:1-3; Maleahi 3:10, *AS*.

Nu există nicio îndoială că Iehova va revărsa multe binecuvântări la acea adunare şi, ştiind aceasta, cei dintre noi care pot participa o vor face. Dar simpla prezenţă ca persoană pe stadionul Yankee de-a lungul celor opt zile nu este suficientă. În ce măsură vom sorbi acele binecuvântări? Va fi purtarea noastră de aşa natură încât să arătăm că într-adevăr le apreciem? Sau purtarea noastră va face evident tuturor faptul că suntem nepăsători şi indiferenţi în ceea ce priveşte binecuvântările de la adunări?

Să ilustrăm: Să presupunem că un prieten ne-a dat bilete pentru o seară la operă deoarece ştia că suntem iubitori de muzică. Am merge la operă şi apoi ne-am petrece majoritatea serii plimbându-ne pe hol, vizitând exteriorul cu ceilalţi, sau mâncând la standul cu răcoritoare, şi stând în locurile noastre, ascultând minunata muzică vocală şi instrumentală venind de pe scenă şi de la orchestră doar o parte din timp? Desigur că nu! Am fi în locurile noastre înainte ca orchestra să înceapă să cânte uvertura sau preludiul şi dacă ne-am duce după răcoritoare între acte, ne-

Cuprins

am asigura că ne întoarcem înainte ca următorul act să înceapă; şi am sta până când ar cădea ultima cortină. Nu am vrea să ratăm nimic.

Dar să presupunem că nu suntem doar iubitori de muzică amatori, ci profesionişti, cântăreţi sau instrumentalişti a căror vocaţie în viaţă este muzica. Am avea şi mai multe motive să nu dorim să ratăm nimic. Ştiind mai multe despre muzică, am înţelege mai mult din operă. Am nota cum este interpretată fiecare linie muzicală. Am fi atenţi la idei şi efecte, pentru o mai mare apreciere şi înţelegere a muzicii, toate acestea ajutându-ne ca muzicieni profesionişti. Da, ca şi profesionişti, nu doar ne-am bucura de operă mai mult, ci am învăţa mult ascultând-o.

Acum să aplicăm următoarea ilustraţie: În vara aceasta, pe stadionul Yankee va fi o muzică teocratică cum nu a mai fost auzită vreodată. Iar noi vom fi acolo, nu doar ca iubitori ai muzicii, ci şi ca profesionişti, ca luptători ce cântă! Astfel, noi nu vom fi doar încântaţi de frumuseţea muzicii spirituale, ci vom fi atenţi să luăm aminte la multele puncte delicate, la noile cugete, la sugestiile practice ce vor fi prezentate şi pe care le vom putea folosi ca şi luptători profesionişti ce cântă, atunci când ne întoarcem în teritoriul nostru de acasă. Nu-i aşa?

Dacă avem acea apreciere, ne vom învârti în jurul pasajelor lungi de sub standuri în timp ce se desfăşoară programul? Vom vizita veche cunoştinţe sau vom trage un pui de somn în timpul programelor? Vom face asta?

SĂ ARĂTĂM APRECIERE ŞI CONSIDERAŢIE

Sau să presupunem că un prieten drag v-a invitat la cină, pregătind pentru dumneavoastră multe feluri constând din preparatele dumneavoastră preferate. Aţi veni cu o jumătate de oră mai târziu, aţi înfuleca mâncarea în timp ce citiţi ziarul şi apoi aţi pleca înainte ca desertul să fie servit pentru a vă asculta emisiunea favorită de la radio, lăsându-vă prietenul singur şi fără ca măcar să-i mulţumiţi pentru că a fost o gazdă atât de generoasă şi atentă? Este de neconceput aşa ceva!

Iehova, ca o gazdă generoasă şi atentă, oferă o sărbătoare de lucruri bune la adunarea ce urmează. Câţi dintre noi vom întârzia la diferitele programe? Câţi dintre noi vom mesteca un sandviş, vom sorbi dintr-o apă minerală sau vom mânca o îngheţată în timpul sărbătorilor noastre spirituale? Sau ne vom grăbi înainte de cântarea de încheiere? Ne vom trata oare Prietenul şi Gazda noastră cerească într-un mod în care nu ne-am gândi să o tratăm pe una pământească?

Sau ce aţi crede despre un membru al familiei care concurează continuu cu prietenii săi pentru a fi cel mai bun la toate? Care, în timpul meselor, nu poate aştepta să fie rostite binecuvântările pentru a apuca cea mai aleasă sau cea mai mare porţie de mâncare? Sau care se grăbeşte să mănânce pentru a prinde cel mai bun loc în sufragerie ca să urmărească programul de la televizor? Sau care se grăbeşte să ocupe locul din faţă al maşinii ori de câte ori familia merge undeva? Cât de copilăros, cât de imatur! aţi spune?

Desigur, nu ne-am gândi conştient să acţionăm atât de copilăresc; da, şi atât de egoist, pentru că un copil se gândeşte instinctiv doar la el; el trebuie să fie învăţat

Cuprins

consideraţia faţă de alţii. Dar cât de des acţionăm fără să ne gândim în acest fel, când ne adunăm ca o mare familie la congresele noastre internaţionale? Ne luptăm pentru locurile la alegere şi insistăm pentru o rezervare excesivă a lor? Ne grăbim să ieşim înainte de încheierea programului ca să fim primii la rând la bufetul cu autoservire, la standul cu răcoritoare sau în obţinerea unei noi publicaţii? Suntem atât de preocupaţi să nu trebuiască să aşteptăm, încât nu ne pasă cât au de aşteptat cei din spatele nostru, atâta timp cât noi suntem în faţa lor?

Apoi mai este problema cazării. Ce părere ai avea despre un prieten pe care l-ai invitat la tine să petreacă sfârşitul de săptămână şi care, după ce a acceptat invitaţia te-a dezamăgit pentru că nu a mai venit? Sau care a venit cu o zi mai târziu decât te-a anunţat, făcându-te să-l aştepţi toată noaptea degeaba? Sau care, după ce a venit şi a aruncat o privire casei tale şi camerei de oaspeţi, ţi-a dispreţuit ospitalitatea plecând la un hotel? L-ai mai considera prietenul tău?

Avem mulţi potenţiali prieteni, proprietari în New York, care au acceptat să găzduiască martori ai lui Iehova pe perioada congresului şi care au fost înştiinţaţi de comitetul congresului că unii dintre noi vor sta cu ei. Atunci, cum se vor simţi ei dacă noi nu venim? Sau venim cu o zi mai târziu? Sau venim şi apoi plecăm pentru că nu suntem mulţumiţi de cazare? Unde este preocuparea pentru impresia pe care o lăsăm celor din exterior? Unde este grija de a nu poticni o presupusă „altă oaie”? Ce s-a întâmplat cu „să facem altora ce am vrea ca ei să ne facă nouă”? – Matei 7:12; Luca 17:1, 2; 1 Timotei 3:7, *NW*.

SĂ SUPRAVEGHEM COMPORTAMENTUL COPIILOR

În ceea ce priveşte copiii, ne-am putea imagina o şcoală unde copiilor să le fie permis să se amuze în orice fel doresc? Să plece şi să vină când doresc? Unde să le fie permis să se joace sau să se certe între ei, în timp ce profesorul încearcă să-i educe? Sau ni l-am putea imagina pe micul Samuel purtându-se astfel când mama lui l-a adus la templu pentru serviciul de acolo? Sau pe Isus purtându-se într-o asemenea manieră când părinţii lui îl luau la Ierusalim pentru sărbătorile anuale? – 1 Samuel 1:23, 24; 2:11; Luca 2:46-52.

Este posibil ca aceşti copii să nu fie în stare să priceapă toate amănuntele expuse de fiecare vorbitor, dar acesta nu este un motiv ca ei să nu stea în linişte cu părinţii lor şi să încerce să beneficieze de programe cât de mult este posibil, astfel încât să merite efortul ca părinţii lor să-i aducă cu ei. Fiind atenţi, ei vor deveni mai familiarizaţi cu frazele şi cuvintele teocratice. Şi indiferent de ceea ce ar putea înţelege, ei pot profita din plin de sinceritatea, seriozitatea şi entuziasmul manifestat de vorbitori. Mulţi dintre fraţii noştri străini nu vor înţelege fiecare cuvânt, şi totuşi va merita ca ei să participe. Părinţii care apreciază aceste lucruri îşi vor exercita autoritatea potrivită, astfel încât copiii lor să primească tot ce e mai bun din adunare. – Psalmii 34:11, *AS*.

Stadionul Yankee, pe durata congresului, va fi „casa lui Iehova” pentru martorii Săi, o uriaşă Sală a Împărăţiei. Având în vedere calitatea şi abundenţa hranei spirituale ce va fi furnizată acolo la acel moment, ar trebui să arătăm şi mai mult

Cuprins

respect pentru prezentarea sa, decât o facem la ale noastre Săli ale Împărăţiei. Haideţi să nu dispreţuim, în realitate, aceste îngrijiri, sau să spunem „masa lui Iehova este demnă de dispreţ”, învârtindu-ne printre pasaje sau vizitându-i pe alţii când ar trebui să fim la locurile noastre pe stadion, ascultând ceea ce se spune de pe platformă. – Maleahi 1:7, *AS*; 1:13, *Mo*.

Să arătăm apreciere faţă de acest ospăţ spiritual, acordându-i atenţia noastră sinceră, fiind captivaţi în întregime de ceea ce este prezentat, venind la timp şi rămânând până la sfârşitul fiecărui program. – Efeseni 6:6; 1 Timotei 4:15, *NW*.

Haideţi să fim atenţi unii cu ceilalţi, să fim preocupaţi nu doar de bunăstarea noastră, ci şi de cea a altora, amintindu-ne că dragostea este îndelung răbdătoare şi nu îşi caută propriile interese. – 1 Corinteni 10:24; 13:4, 5, *NW*.

Să nu trecem peste obligaţiile şi privilegiile noastre în ceea ce priveşte proprietarul camerelor ce ne-au fost repartizate. Ce înseamnă câteva minute de călătorie sau câteva conforturi literare, în comparaţie cu oportunitatea de a pune pe cineva pe calea obţinerii vieţii veşnice? Gândiţi-vă la inconvenienţele pe care le-au suportat misionarii noştri pentru a avea şansa să pună mărturie!

Şi, în cele din urmă, să ne amintim de obligaţia noastră faţă de copiii noştri. Societatea îndeamnă să-i luăm cu noi, nu ca ei să se simtă bine într-un mod lumesc, ci ca ei să profite spiritual. Fie ca participarea lor pe stadionul Yankee să fie o piatră kilometrică în instruirea lor pentru viaţă în lumea nouă.

Aşadar, fiecare în parte şi toţi, bătrâni şi tineri, să păstrăm în minte faptul că „împărăţia lui Dumnezeu nu înseamnă mâncare şi băutură, ci înseamnă dreptate, pace şi bucurie cu spiritul Sfânt.” Să ne arătăm aprecierea faţă de sărbătoarea spirituală, punând pe primul loc primele lucruri. – Matei 6:33; Romani 14:17, *NW*.

Adunare cu societatea lumii noi

Iehova face ca o societate a lumii noi să fie formată azi. Ea se compune din servii Săi dedicaţi organizaţi şi atraşi împreună prin intermediul adevărului dezvăluit al lui Dumnezeu, prin spiritul Său Sfânt sau forţa activă şi prin canalul sau instrumentul Său pământesc, al Său „serv credincios şi înţelept”. (Proverbele 4:18; Matei 24:45-47; Faptele Apostolilor 20:28, *NW*) Ei se pregătesc pentru serviciul din lumea nouă a dreptăţii a lui Iehova, care va funcţiona, după ce Armaghedonul va curăţa acest actual sistem nelegiuit.

Aşa cum servii dedicaţi ai lui Iehova din zilele din vechime se adunau cu regularitate la cele trei sărbători anuale ale lor şi creştinii se adunau cu regularitate în zilele apostolilor, tot aşa este esenţial ca toţi servii dedicaţi ai lui Dumnezeu din zilele noastre să se adune cu societatea lumii noi. De fapt, să ne adunăm împreună este chiar mai important în zilele noastre, precum afirmă şi Pavel: „Să nu părăsim adunarea noastră laolaltă, după cum au unii obiceiul, ci să ne încurajăm unul pe altul, cu atât mai mult cu cât vedeţi că ziua se apropie.” — Evrei 10:25, *NW*.

Cuprins

Se apropie acea zi? Cu siguranţă. Trăim în ziua lui Iehova încă din 1914; în ziua lui Cristos încă din 1918. Până şi Satan ştie că mai este puţin timp până la „războiul zilei celei mari a Dumnezeului cel Atotputernic”. (Apocalipsa 16:14, *NW*) De ce este atât de important să ne adunăm acum? Deoarece condiţiile devin din ce în ce mai rele; niciodată înainte nu au existat încercări atât de severe pentru integritatea servilor lui Dumnezeu: fărădelegile sunt în creştere; momente critice cărora cu greu le facem faţă sunt aici; fiind aruncat pe pământ, Diavolul face o încercare finală totală de a corupe rasa umană şi de a-i distruge pe servii lui Dumnezeu. — Matei 24:12; 2 Timotei 3:1-6; Apocalipsa 12:12, 17, *NW*.

Acum, aşa cum fiecare creştin simte nevoie să se asocieze cu o grupă locală de creştini, şi aşa cum fiecare grupă beneficiază foarte mult de pe urma adunărilor de circuit şi de district, aşa este de mare valoare pentru servii lui Dumnezeu să vină laolaltă din diferite locuri la un mare congres internaţional.

Însă cum ne va fi de folos participarea la un congres internaţional? În primul rând, ne va oferi multă fericire. Din moment ce toţi servii lui Dumnezeu sunt fericiţi, este obligatoriu să existe cea mai mare fericire când aşa mulţi dintre ei se vor întâlni. În al doilea rând, astfel de asocieri timp de opt zile cu servi din diferite locuri, de diferite rase şi limbi etc., familiarizându-te cu ei, lucrând şi închinându-ne lui Iehova împreună, mâncând la aceeaşi masă spirituală, toate acestea vor avea un efect foarte puternic în a-i aduna pe toţi în dragoste, într-un singur trup. În al treilea rând, cu astfel de ocazii este asigurat un ospăţ spiritual somptuos de lumină crescută şi de sfaturi stimulatoare pentru a spori zelul şi credincioşia care îl va întări, cu siguranţă, pe fiecare serv dedicat pentru încercările de integritate ce stau înainte. În cele din urmă, prin folosirea de către fiecare serv a oricărei oportunităţi pentru a pune mărturie, va fi pusă o mare mărturie în onoarea numelui lui Iehova.

De aceea, Societatea Turnul de Veghere îi îndeamnă pe toţi creştinii dedicaţi şi pe persoanele cu bunăvoinţă care pot face astfel să participe la congresul internaţional al societăţii Lumii Noi care se ţine între 19 şi 26 iulie, pe stadionul Yankee, New York.

Umbre ale unităţii familiei oferă promisiune

„Cu siguranţă, înţeleg că Dumnezeu nu este părtinitor, ci în fiecare naţiune, omul care se teme de El şi înfăptuieşte dreptatea este primit de El.” – Fapte 10:34, 35, NW.

Niciunul dintre cei care îndeplinesc cu credinţă dreptele cerinţe ale lui Iehova nu trebuie să se simtă vreodată inferior sau exclus din mijlocul poporului lui Dumnezeu. Principiile dreptăţii şi imparţialităţii care predomină în adunarea creştină au fost stabilite de Isus Cristos chiar înainte ca prima grupă a martorilor

Cuprins

lui Iehova să înceapă să funcţioneze în Ierusalim, imediat după revărsarea puterii active a lui Dumnezeu asupra celor o sută douăzeci de discipoli adunaţi, la Cincizecime, anul 33 A.D. Oamenii din creştinătate au făcut în această privinţă, ca şi în multe altele, din închinare, un lucru în zadar, stabilind o clasă specială a clerului educat, care revendică un loc preferenţial în cadrul organizaţiei şi care, prin exemplul pe care îl oferă, preamăresc pe anumiţi alţii care ar putea avea influenţă şi înjosesc majoritatea, până când mulţi dintre cei sinceri se simt neprimiţi şi nedoriţi.

[2] Această condiţie nu este limitată la creştinătate. În întreaga lume au fost înălţate bariere de separare, astfel încât pentru unii poate părea că acestea au dezbinat omenirea pentru totdeauna. Familia este pusă mai presus de familie, clanul mai presus de clan; clasele sunt împărţite în subclase, şi în interiorul graniţelor unor naţiuni sunt stabilite caste, care determină, în mod fatalist, asocierile fiecăruia şi ordonarea întregului curs al vieţii de la naştere. Dar ce se poate face în această privinţă, se vor întreba unii? Cu siguranţă, nu există speranţă de eliberare în timpul generaţiei noastre! „Nu vă lăsaţi induşi în eroare: Dumnezeu nu se lasă batjocorit.” (Gal. 6:7, *NW*) Scopul lui Iehova de unitate şi unicitate a relaţiei de familie pe întreg pământul nu va eşua în a fi îndeplinit, iar cei care se bazează pe realizarea scopului Său insistă cu înflăcărare că imparţialitatea recunoaşterii şi egalitatea de şanse, care deja există în adevăratele Sale grupe din prezent, să fie păzite cu acelaşi zel cum s-a făcut în zilele de început ale poporului Său.

ÎNGRIJIREA DE ÎNCEPUT IDENTIFICĂ SCOPUL

[3] Adam şi Eva au avut în Eden perspectiva unei familii care ar fi umplut, într-o zi, tot pământul. Puterile de procreare pe care le-a dat lor Iehova, propriul lor Părinte măreţ, au fost, într-adevăr, dovada unicităţii care urma să existe în întreaga şi vasta familie umană. Pentru că nu ar putea, oare, să spună cu sinceritate acest prim om că toată carnea de pe pământ, făcută după chipul şi asemănarea marelui său Dumnezeu şi Tată, se trage din corpul său? Nu a fost soţia şi partenera sa în acest vast proiect al procreaţiei făcută din propria sa coastă, în aşa fel încât a fost „os din oasele sale şi carne din carnea sa”? Iar acum, uniunea pe care Iehova Dumnezeu a autorizat-o pentru ei şi urmaşii lor urma să producă din aceşti primi părinţi sute, mii, da, milioane asemenea lor, toţi înrudiţi unul cu celălalt, toţi copii ai lui Adam şi fii ai lui Dumnezeu. – Gen. 1:28

[4] Ce tragedie că, înainte de naşterea primului copil frumos în onoarea Creatorului, Adam şi-a aruncat în mod voit dreptul său legal la moştenirea vieţii veşnice de la Dumnezeu şi a fost alungat la propriu din marea organizaţie de familie a lui Dumnezeu! Şi ce batjocură la adresa scopului declarat al lui Iehova, când primul fiu al lui Adam, născut din amărăciunea lui, a fost numit de mama sa plină de speranţă, în mod ambiţios, Cain, pentru că aceasta a spus: „Am obţinut un om cu ajutorul lui Iehova!” (Gen. 4:1, *AS*). Într-adevăr, acesta s-a dovedit, totuşi, a fi un fiu din tatăl său după carne, când s-a ridicat, după un act de închinare

Cuprins

incorectă şi a distrus, în mod violent, ceea ce rămăsese din unitatea familiei lui Adam, prin uciderea ticăloasă a propriului său frate. „Şi pentru ce motiv l-a ucis? Pentru că propriile sale fapte au fost rele, iar cele ale fratelui său au fost drepte.” – 1 Ioan 3:12, *NW*.

[5] Cu toate acestea, a fost demonstrat în mod clar de Dumnezeu că scopul lui de a popula pământul va fi în continuare dus mai departe, prin aranjamentul de familie, o mie cinci sute douăzeci şi şase de ani mai târziu, în vremea lui Noe. Înregistrarea divină declară: „Acum acestea sunt generaţiile fiilor lui Noe, şi anume, a lui Sem, Ham şi Iafet: şi lor li s-au născut fii după potop. Prin aceştia au fost insulele naţiunilor separate în ţinuturile lor, fiecare după limba proprie, după familiile lor, în naţiunile lor” (Gen. 10:1, 5, *AS*). Mandatul de procreare declarat din nou lui Noe într-o manieră tipică a avut o împlinire simbolică în cele şaptezeci de familii menţionate în al zecelea capitol al Genezei şi care s-au constituit ca o societate patriarhală. După alţi opt sute cincizeci şi şapte de ani, acest scop a fost mai departe evidenţiat când Iehova i-a organizat pe descendenţii capului de familie Avraam într-o naţiune şi a împărţit-o în seminţii şi „a declarat genealogiile acestora după familiile lor, prin casa tatălui lor” (Num. 1:18, *AS*). Da, fără îndoială, relaţia de familie este un act al lui Dumnezeu şi El şi-a revărsat bogata binecuvântare asupra celor care I-au recunoscut şi apreciat în mod corespunzător îngrijirea referitoare la această puternică legătură a unităţii. Aşa cum declara psalmistul: „Cu toate acestea, El îi ridică pe cei nevoiaşi din nenorocirea lor şi adună familiile împreună precum o turmă.” – Ps. 107:41, *AS*.

[6] Dar, cu siguranţă, cineva va obiecta, spunând că nu dovedeşte aceasta, în realitate, validitatea societăţii în caste, că Dumnezeu nu doar că autorizează sistemul familial pe caste, ci, de fapt, El l-a iniţiat în aceste cazuri? Şi nu va cauza oare aceasta separare, lipsă de unitate şi în cele din urmă diferenţieri între clase, care vor avea ca rezultat ca o familie să se ridice deasupra alteia, printr-o superioritate acceptată sau chiar impusă? Pavel, extrem de experimentat în istoria relaţiilor lui Dumnezeu cu poporul Său, argumentează că nu. Stând în Areopag cu atenienii şi cu mulţimea de străini veniţi în vizită şi care se aflau în faţa sa, a făcut observaţia cu privire la clase, într-un mod plin de tact, dar în acelaşi timp convingător: „Şi [Dumnezeu] a făcut dintr-un singur om toate naţiunile oamenilor, pentru a locui pe întreaga suprafaţă a pământului, a decretat anotimpurile fixate şi a stabilit anumite limite pentru locuinţa oamenilor, ca ei să-L caute pe Dumnezeu, chiar dacă ar trebui să bâjbâie după El şi să-L găsească.” (Fapte 17:26, 27, *NW*) Pavel nu stabilea un nou principiu în această privinţă deoarece, în urmă cu paisprezece ani, Petru, recunoscând primul creştin necircumcis dintre păgâni acceptat de Dumnezeu, a spus: „Cu siguranţă, înţeleg că Dumnezeu nu este părtinitor, şi în orice naţiune, omul care se teme de El şi înfăptuieşte dreptatea este acceptat de El.” (Fapte 10:34, 35, *NW*). Aici, din nou, Petru, evreul natural, inspirat de forţa activă a lui Dumnezeu, repeta ceea ce Moise, în calitate de mediator al lui Dumnezeu pentru naţiunea iudaică, le-a reamintit evreilor la începutul istoriei lor: „Pentru că Iehova Dumnezeul vostru este Dumnezeul dumnezeilor ... care nu se uită la persoane şi nici nu primeşte recompense.” (Deut.

Cuprins

10:17, *AS*). Se observă, de asemenea, despre împăratul credincios Iosafat care, atunci când a pus judecători peste naţiune, i-a avertizat: „Aveţi grijă ce faceţi, pentru că nu judecaţi pentru om, ci pentru Iehova, iar El este alături de voi în judecată. ... Băgaţi de seamă şi faceţi aşa, căci la Iehova, Dumnezeul nostru, nu există inechitate, nici părtinire şi nici primire de mită.” (2 Cron. 19:6, 7, *AS*). În mod clar, aşadar, indiferent de maniera pe care a ales-o să-Şi îndeplinească scopul, principiile dreptăţii şi egalităţii lui Iehova, pe care le-a stabilit de la începutul relaţiei Sale cu omenirea, şi care au fost înregistrate permanent ca parte integrală a hotărârilor lui sacre, nu-I permitea să favorizeze indivizii datorită relaţiei de familie, nici nu-I permitea să arate părtinire unor anumite grupuri de familie de elită. Dezbinarea şi diferenţierea pe clase care afectează astăzi lumea nu sunt rezultatul aranjamentului lui Iehova cu omenirea, ci, mai degrabă, rezultatul unui efort organizat în directă opoziţie cu voinţa şi scopul lui Dumnezeu.

[7] Adevărul acestei concluzii este confirmat de Înregistrare în relatarea despre opoziţia faţă de aranjamentul lui Dumnezeu pentru societatea patriarhală după Potop. După cum am observat deja, Dumnezeu a făcut îngrijiri prin Noe pentru popularea pământului, într-un mod simbolic, prin cei şaptezeci de capi de familii, descendenţi din Noe. Noe, organizator abil cum era şi conştient de cursele care-l împresoară pe omul imperfect în ambiţia sa, a refuzat să înalţe o familie mai sus de alta, sau să permită cuiva, inclusiv lui, să fie făcut împărat şi, astfel, să domnească peste fraţii săi. El a ştiut că omul nu are nevoie de nicio altă forţă unificatoare decât recunoaşterea lui Iehova drept Suveran Suprem şi acceptarea legii acestuia drept regulă potrivită de acţiune a oamenilor. Prin propria sa cale de acţiune El a menţinut cu înţelepciune faptul că aderarea la aceste principii le va permite multelor familii şi popoare care existau să se dezvolte în mod firesc de la acest început „pentru a locui pe întreaga suprafaţă a pământului” şi să facă acest lucru în pace şi unitate. Prin acelaşi simbol, orice înălţare discriminatorie de clasă strica această societate armonioasă. Care au fost evenimentele următoare care urmau să dovedească adevărul acestui fapt? Noe a trăit să vadă tocmai o astfel de încercare făcută în această direcţie.

PROGRAMELE DESPRE O „RASĂ SUPERIOARĂ” ADUC RUINA

[8] Din linia celui mai tânăr fiu al său, Ham, s-a născut un alt neobrăzat precum Cain, cu ambiţia de a ocupa o poziţie importantă. Vestitul Nimrod, al cărui nume încă este legat de uciderea turbată a animalelor, a realizat un program de construcţie a lumii, condus de un singur om, sfidându-L pe Iehova. Decât să adere la principiul bine stabilit şi recunoscut pe atunci al unităţii de familie şi la programul instituit în mod divin de Noe al migraţiei familiei până la marginile pământului, acesta a început să lucreze în direcţie opusă şi spre împlinirea unor ţeluri diferite. În mod evident, proiectul său de înălţare a unui guvern uman centralizat şi de subjugare violentă a oamenilor

Cuprins

câştiga avânt, deoarece stă scris despre adepţii lui: „Şi ei au zis: Haideţi să ne construim o cetate şi un turn, al cărui vârf să ajungă în cer, şi să ne facem un nume; *să nu mai fim împrăştiaţi pe faţa întregului pământ*”. Pentru a arată că scopul Lui nu a fost acela de a face dezbinări în familie şi pentru a arăta dezaprobarea Sa faţă de o astfel de atitudine a „superiorităţii de clasă”, Iehova a impus împlinirea propriului Său scop prin simpla inventivitate de a le încurca limba. „Astfel, Iehova i-a împrăştiat de-acolo pe suprafaţa întregului pământ; şi ei au renunţat la construirea cetăţii.” (Gen. 11:4, 8, *AS*) Aşa s-a încheiat, printr-o înfrângere ruşinoasă, primul efort organizat al omului de a stabili un sistem superior de „caste”, în sfidarea lui Iehova.

[9] Aceasta nu avea să fie, în niciun caz, ultima încercare a oamenilor. Şi această lecţie învăţată cu atâta amărăciune nu a fost suficientă pentru a împiedica altă naţiune de a încerca, ulterior şi cu eforturi şi mai violente, să devină „rasa superioară”. Instigaţi de moştenirea lor adamică a încăpăţânării şi de dorinţa de nestăvilit de a-şi domina fraţii, de data aceasta Egiptul, prima putere mondială, s-a ridicat drept campion al „supremaţiei raselor”. Din cauza fricii că israeliţii, pe care-i înrobiseră în ţară, se vor înmulţi şi se vor răscula împotriva lor pe timp de război, au organizat şi au pus în funcţiune un program care urmărea exterminarea evreilor ca naţiune. „Şi Faraon şi-a însărcinat poporul, zicând: ‘Fiecare fiu care se va naşte să-l aruncaţi în râu şi fiecare fiică ce se va naşte să o salvaţi.’” (Ex. 1:22) Prin exterminarea bărbaţilor, aceştia considerau că fiicele israelite vor fi forţate, în cele din urmă, să se căsătorească cu egiptenii şi rasa lor va fi treptat desfiinţată, iar între timp, pericolul ca egiptenii să fie înfrânţi va dispărea. Cu toate acestea, ei au socotit acestea fără a lua în calcul puterea şi scopul lui Iehova, sau credinţa de nezdruncinat a evreilor înşişi. Iehova a auzit strigătul poporului Său, le-a ridicat un eliberator şi, prin tăria propriului Său braţ, i-a scos afară înaintea întregului Egipt şi a distrus puterea acestui prim imperiu mondial. Astfel, proiectul de „rasă superioară” al Egiptului a avut ca rezultat ruina, condamnat de Dumnezeu printr-o altă demonstraţie neîndoielnică a poziţiei Sale, în ceea ce priveşte chestiunea claselor sau a superiorităţii raselor.

[10] Tot aşa, în vremurile moderne, Iehova Dumnezeu Şi-a dovedit puterea împotriva celor care s-au înălţat drept „rasă superioară”. Din paginile istoriei moderne reiese acelaşi spirit de egomanie şi intoleranţă în întruchiparea lui Hitler şi efortul său de genocid din zilele moderne. Faptele sunt incontestabil stabilite în legătură cu ura sa faţă de poporul ales al lui Dumnezeu din aceste timpuri, martorii lui Iehova. Şi pentru că evreii literali au fost ei înşişi, la un moment dat, poporul ales al lui Dumnezeu, au fost mereu ţinta atacurilor lui Satan şi a amăgiţilor lui. Nu e de mirare, atunci, că şi aceştia au simţit braţul de fier al asupririi şi au fost aduşi aproape de pragul exterminării în acele teritorii controlate de nazişti. Dar după acest abuz al unui nebun asupra martorilor credincioşi ai lui Iehova şi după opoziţia sa violentă faţă de mesajul împărăţiei, şi acesta a fost doborât la pământ, iar „rasa sa superioară” a fost distrusă odată cu el. Să ia prea bine aminte toate aceste „minţi superioare”!

Cuprins

[11] În acest punct, cineva ar putea iarăşi obiecta. Nu s-a arătat oare Iehova în opoziţie faţă de acest principiu când i-a ales pe israeliţi drept popor al Său şi i-a înălţat deasupra tuturor celorlalte popoare? Nu s-ar putea, oare, spune că Iehova a favorizat superioritatea rasei în ceea ce priveşte naţiunea iudaică? Ne întoarcem din nou spre prezicerile divine şi vom găsi un „nu" accentuat. Iehova nu i-a îndrumat greşit pe israeliţi în ceea ce priveşte motivul alegerii acestora. „Iehova Dumnezeul vostru v-a ales pentru a fi un popor al Său, mai presus de toate popoarele care sunt pe faţa pământului. Iehova nu Şi-a revărsat dragostea asupra voastră, nici nu v-a ales pentru că sunteţi în număr mai mare decât alte popoare; pentru că voi sunteţi cei mai puţini dintre popoare, ci pentru că Iehova v-a iubit, şi pentru că a vrut să-Şi ţină jurământul pe care l-a făcut părinţilor voştri, de aceea te-a scos Iehova cu braţ puternic, şi te-a răscumpărat din casa robiei, din mâna lui Faraon, împăratul Egiptului" (Deut. 7:6-8, *AS*). Fără discuţie, superioritatea acestei naţiuni depindea de faptul că ei erau şi rămâneau un popor care să preamărească numele lui Iehova, căci psalmistul cânta: „El i-a salvat din pricina numelui Său, pentru a-Şi face cunoscută măreaţa putere" – Ps 106:8.

[12] Cu adevărat, Însuşi Dumnezeu spusese că aceasta se datora jurământului pe care îl făcuse părinţilor lor. Dar că El nu s-a legat, astfel, iremediabil să menţină *întreaga* naţiune pentru Sine este în mod clar arătat prin ceea ce s-a întâmplat în pustiu în al doilea an după ce au părăsit Egiptul. După ce zece din cele douăsprezece iscoade care au fost trimise în Canaan, pentru a spiona teritoriul, s-au întors cu rapoarte nefavorabile şi de temut, Iehova s-a mâniat pe naţiune pentru această lipsă evidentă de credinţă. „Şi Iehova i-a zis lui Moise: 'Cât timp Mă va dispreţui acest popor? Şi cât timp nu vor crede în Mine, cu toate semnele pe care le-am făcut în mijlocul lor? Îi voi lovi cu ciumă *şi-i voi dezmoşteni* şi *voi face din tine* o naţiune mai mare şi mai măreaţă decât ei.'" (Num. 14:11, 12, *AS*) Secole mai târziu, şi Ioan Botezătorul oferea mărturie pentru acest fapt, când i-a condamnat pe unii dintre descendenţii naturali ai lui Avraam: „Pui de vipere, cine v-a arătat cum să fugiţi de mânia viitoare? Prin urmare, produceţi roade care să se potrivească pocăinţei. Şi nu începeţi să vă ziceţi în sinea voastră: 'Noi avem ca tată pe Avraam'. Pentru că vă spun că Dumnezeu are putere de a ridica din aceste pietre copii lui Avraam." (Luca 3:7, 8, *NW*) În mod clar, Iehova nu a fost interesat de un popor doar de dragul acestuia, sau din cauza unei presupuse „superiorităţi" pe care le-o dădea poziţia lor faţă de El. Nici nu înălţa aici o „rasă superioară" care să poată pretinde mereu o poziţie favorizată datorită prieteniei lui Dumnezeu pentru strămoşul lor, Avraam. Iehova Dumnezeu nu-şi schimbă niciodată principiile drepte şi Şi-a păstrat constant poziţia pe care a stabilit-o în Eden.

ISRAELUL TIPIC, O FAMILIE UNITĂ

[13] Nu este ciudat, atunci, că în organizarea lui Israel nu a fost posibilă nicio tolerare a deosebirilor de clasă sub Lege, şi că Iehova nu a ridicat un sistem de castă atunci când a pus preoţimea ca un instrument care să oficieze şi mijloc de apropiere pentru israeliţi. Din moment ce Iehova sublinia condiţia evreilor încărcaţi de păcat, era necesar să fie făcute unele îngrijiri prin care Iehova să fie

Cuprins

accesibil în închinare. Preoţii, fiind consacraţi şi sfinţiţi pentru acest serviciu, puteau oferi acest mijloc de apropiere prin intermediul multiplelor jertfe şi prinosuri stabilite în termenii legământului legii. Chiar dacă preoţilor li s-a dat acest privilegiu special, Iehova a subliniat mai departe faptul că El era Dumnezeul *întregului* Israel. „La acea vreme, zice Iehova, Eu voi fi Dumnezeul tuturor familiilor lui Israel, iar ei vor fi poporul Meu.” – Ier. 31:1, *AS*.

[14] În plus, iniţial nu leviţii au fost cei care au fost puşi de-o parte, drept aleşi ai lui Dumnezeu. În Egipt, când îngerul lui Iehova a mers prin ţară şi i-a ucis pe toţi întâii născuţi ai egiptenilor, toţi întâii născuţi ai familiilor lui Israel au fost sfinţiţi de Iehova şi au devenit ai Săi în virtutea faptului că le-a fost cruţată viaţa. Aşadar, toate familiile au fost reprezentate în mod egal în posesia Sa. Conform practicii din timpurile străvechi, în cursul timpului, cei mai în vârstă dintre fii serveau, în mod firesc, oricum, ca şi preoţi, dar, prin stabilirea preoţimii Sale naţionale, Iehova, prin propriul Său drept de acţiune independentă, i-a luat pe leviţi în locul acestora. „Şi Iehova i-a vorbit lui Moise, spunând: ‘Iată, Eu i-am luat pe leviţi din rândul copiilor lui Israel în locul tuturor întâilor născuţi ce au deschis pântecele dintre copiii lui Israel; iar leviţii vor fi ai Mei, pentru că toţi întâi născuţii sunt ai Mei; în ziua în care i-am lovit pe toţi întâi născuţii din ţara Egipt i-am închinat Mie pe toţi întâi născuţii din Israel, atât bărbaţi cât şi animale; ai Mei vor fi ei, Eu sunt Iehova.’” (Num. 3:11-13, *AS*; vezi de asemenea versetele 44-51). Aşa se face că Iehova, la inaugurarea legământului legii, le-a spus tuturor familiilor Israelului: „Dacă veţi asculta glasul Meu într-adevăr, şi veţi ţine legământul Meu, atunci voi veţi fi posesiunea Mea dintre toate popoarele; pentru că tot pământul este al Meu: şi Îmi veţi fi o *împărăţie de preoţi*, şi o naţiune sfântă.” (Ex. 19:5, 6, *AS*). Cu siguranţă, atunci, Iehova nu inaugura cu leviţii o preoţime elevată şi nici nu făcea o diferenţiere de clasă.

[15] Ca o dovadă în plus a faptului că familiilor nu le-a fost dată o importanţă neobişnuită în Israel, era permisă căsătoria între membrii diferitelor seminţii, deşi nu era permisă în cazul în care moştenirea ţinutului ar fi trecut de la o seminţie la alta (Num. 27:5-11; 36:1-12). Deşi era interzisă căsătoria cu străinii, existau anumite condiţii în care o căsătorie putea fi făcută cu o femeie luată captivă în război (Deut. 21:10-13). Nu se va uita faptul că Rahav, o strămoaşă a lui Isus Cristos, a fost bine primită în seminţia lui Iuda de către Salmon, care s-a căsătorit cu ea, la fel cum a fost cazul lui Rut, care a devenit soţia lui Boaz (Mat. 1:2-5; Iosua 6:23, 25; Rut 4:10, 13). În chestiunea căsătoriei, este remarcabil faptul că, deşi un om era slujitor, el se putea căsători cu fiica stăpânului său (1 Cron. 2:34, 35). Din aceasta se poate vedea că slujitorii ocupau o poziţie foarte favorizată în Israel. Este adevărat că sclavia era permisă, dar n-a fost, oare, subliniat că toată naţiunea Israel era în robia lui Iehova? (Lev. 25:55, *AT*). Mai mult, nu era permis ca un fiu natural al lui Avram să fie vândut permanent în sclavie involuntară fraţilor săi (Ex. 21:2-8; Lev. 25:39-55; Deut. 15:12-18). În plus, slujitorii nu trebuiau să fie oprimaţi în niciun fel, ci trebuiau trataţi cu consideraţie. Rănile provocate acestora de mâinile stăpânilor lor trebuiau recunoscute şi pedepsite sau trebuiau remediate în mod adecvat până la eliberarea acestora, în caz de pierdere a

Cuprins

unui ochi sau dinte (Ex. 21:20, 21, 26, 27, 32). Nici nu puteau fi reţinute salariile; se impunea plata imediată de fiecare dată (Lev. 19:13; Deut. 24:14, 15). Devine evident faptul că, deşi în Israel au apărut, într-adevăr, clase, legea nu permitea niciun fel de discriminare împotriva unui grup sau a unor indivizi, pe motivul poziţiei sociale. Doar cei care erau duşmani ai naţiunii erau ostracizaţi sau consideraţi proscrişi. – Deut. 7:1-3.

[16] Aici vedem, din nou, totuşi, manifestarea milei lui Dumnezeu. Deşi a fost dată o poruncă precisă de a-i distruge complet pe toţi cei care erau nelegiuiţi pe pământul care le-a fost lăsat moştenire israeliţilor, Iehova a făcut îngrijiri pentru acei străini care erau prietenoşi cu evreii. Dacă se arătau dispuşi să se supună circumciziei şi să respecte toate legile lui Israel, ei aveau să fie acceptaţi ca parte a naţiunii şi să primească multe binecuvântări, la fel ca şi cei născuţi evrei (Num. 15:14-16). Atunci, aşadar, în toate felurile, în naţiunea Israel există o minunată ilustraţie a unităţii care există în adunările lui Iehova de astăzi, legea unică pentru băştinaşi şi străini deopotrivă, ilustrând bine singurul set de sfaturi teocratice pentru „turma mică” a celor unşi şi pentru „celelalte oi” care locuiesc împreună ca „o singură turmă”, o familie fără separare.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1,2. (a) Ce stare din creştinătate a făcut un lucru zadarnic închinarea ei la Dumnezeu? (b) Ce stare asemănătoare există în păgânătate, dar ce scop al lui Dumnezeu este sigur?

3. Care a fost scopul vast al lui Dumnezeu manifestat prin puterile de procreare ale lui Adam?

4. Care a fost rezultatul nepăsării lui Adam faţă de scopul lui Dumnezeu şi cum a agravat Cain situaţia?

5. Cum a fost demonstrat, apoi, scopul lui Dumnezeu de a popula pământul prin intermediul familiilor?

6. Cum poate fi demonstrat că Dumnezeu nu a pus în funcţiune o societate de familie împărţită în caste?

7. Ce le făcea capabile pe multele unităţi de familie organizate de Noe să păstreze o unitate comună şi ce o distrugea, cu siguranţă?

8. Care a fost primul efort organizat de a înfiinţa un sistem pe caste şi în ce a rezultat?

9. Ce efort asemănător a fost făcut de prima putere mondială şi cum i-a mers?

10.Ce program modern de „rasă superioară” a urmat acelaşi model?

11. Din ce motive nu se poate spune că Iehova a favorizat superioritatea rasei prin înălţarea Israelului?

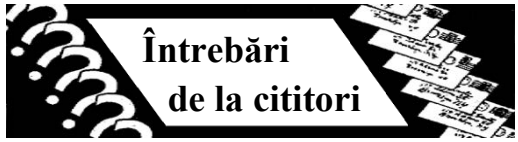
12. De ce n-a păstrat Dumnezeu Israelul, în mod neclintit, ca popor, datorită prieteniei cu Avraam?

13. Cum a accentuat Iehova că preoţia nu era o castă specială?

14. Cum a ajuns în această stare favorizată seminţia lui Levi?

Cuprins

15. (a) Ce dovezi arată că, în Israel, familiilor nu li se acorda o importanţă nepotrivită? (b) Cum a fost împiedicată discriminarea?
16. Ce este ilustrat prin faptul că era dată o singură lege pentru băştinaş şi străin deopotrivă?

● Nu ar trebui ca fraza „din acest motiv”, care deschide Ioan 7:22 să fie mai degrabă la sfârşitul lui Ioan 7:21? Aşa cum o are *Traducerea Lumii Noi*, nu pare să aibă sens. La ce se referă „motivul”? — A. A., Arkansas.

Nu, fraza nu ar trebui să fie la sfârşitul versetului 21. *Traducerea Lumii Noi* a poziţionat-o în mod corect la începutul versetului 22, în conformitate cu textul lui Westcott şi Hort în limba greacă. Majoritatea traducerilor Bibliei o pun la începutul versetului 22. Unele o omit pe deplin. Altele, totuşi, o pun la sfârşitul versetului 21, dar fără vreun motiv bun să facă asta. (*AS; ED*) Cât despre ce înseamnă, stând unde stă, ar trebui să luăm în considerare amplasarea. La timpul unei sărbători evreieşti, într-o zi de sabat, Isus a vindecat un om. (Ioan 5:1-16) Aceasta i-a mâniat pe evreii religioşi care erau formalişti pentru observarea sabatului, dincolo de ceea ce se cerea în mod divin şi încă se certau cu Isus în legătură cu acest miracol, mai târziu, în timpul sărbătorii. Ei spuneau că Isus avea un demon, sau că era posedat. Apoi Ioan 7:21 afirmă: „Ca răspuns, Isus le-a zis: ‘Am făcut o singură faptă şi voi toţi vă miraţi.’” (*NW*) Isus a continuat: „Din acest motiv Moise v-a dat vouă circumcizia — nu că este de la Moise, ci este din strămoşi — iar voi îi faceţi circumcizie unui om de sabat. Dacă unui om i se face circumcizie într-o zi de sabat, pentru a nu încălca legea lui Moise, voi sunteţi mâniaţi într-un mod violent pe Mine doar pentru că am făcut un om complet sănătos într-o zi de sabat? Nu mai judecaţi după aparenţe exterioare, ci judecaţi cu o judecată dreaptă.” – Ioan 7:22-24, *NW*.

Din ce motiv a făcut Isus vindecări în ziua de sabat, când o astfel de activitate în timpul sabatului părea să încalce ziua de odihnă prevăzută de legea mozaică? Privind această vindecare implicată aici, Isus a răspuns acestei întrebări: „Tatăl Meu continuă să lucreze până acum, şi Eu continui să lucrez.” (Ioan 5:17, *NW*) Isus nu făcea lucrare lumească de sabat. El făcea lucrarea lui Dumnezeu. Preoţii evrei efectuau serviciul de la templu de sabat, fără a-l încălca. (Matei 12:5) Astfel, Isus Îşi putea efectua serviciul divin şi să împlinească profeţiile privindu-l pe Mesia. Lucrarea de vindecare şi de predicare era o numire din partea lui Iehova, iar Isus trebuia să continue să lucreze la aceasta cât timp era ziuă, deoarece noaptea morţii urma să-l ajungă curând. (Ioan 9:4) Astfel, motivul pentru care Isus continua această lucrare, chiar şi de sabat, a fost acela că Iehova îi poruncise să facă astfel.

Tot din acest motiv, evreii le făceau circumcizie băieţilor în ziua de sabat. Iehova a poruncit să fie aşa, iar făcând asta, ei nu încălcau sabatul, chiar dacă unii

Cuprins

cărora le lipsea înţelegerea ar fi putut argumenta astfel. Conform legii mozaice, băieţilor trebuia să li se facă circumcizie în cea de-a opta zi, chiar şi dacă cea de-a opta zi din existenţa lor pica de sabat. A nu face asta, chiar şi de sabat, ar fi încălcat legea lui Moise. Când Iehova poruncea, în mod specific, să fie făcută o lucrare, ea trebuia făcută, chiar dacă pica într-o zi de sabat sau nu. Deci, motivul pentru care Isus a făcut vindecări în ziua de sabat este acelaşi cu motivul pentru care evreii le făceau circumcizie copiilor în ziua de sabat; şi anume pentru că reţinerea în ambele cazuri însemna o încălcare a poruncilor lui Iehova. Isus a vindecat toate membrele corpului unei persoane într-o zi de sabat, pentru a-l face sănătos complet, în timp ce evreii „vindecau" sau făceau să fie potrivit înaintea lui Dumnezeu un membru al trupului unui copil, făcându-i circumcizie în ziua de sabat. Din acelaşi motiv aceste două lucrări diferite puteau să fie făcute, în mod potrivit, în ziua de sabat, şi anume ascultare de voinţa lui Iehova.

● Deuteronomul 10:14 arată că Iehova a scris al doilea set din Cele Zece Porunci pe table de piatră, însă Exodul 34:27, 28 spune că Moise a scris acest al doilea set. Există vreo explicaţie pentru această aparentă contradicţie? — I. Z., Michigan.

Iehova, printr-un înger ce Îl reprezenta, a scris pe muntele Sinai primul set, pe table de piatră pentru Moise, set pe care Moise l-a spart de furie când a coborât de pe munte şi i-a găsit pe israeliţi închinându-se viţelului de aur. (Exodul 32:15, 16, 19) Iehova a scris apoi cel de-al doilea set pe table de piatră noi, aşa cum arată în mod clar Deuteronomul 10:1-4. O analiză atentă a Exodului 34:1-28 arată că trebuie să fie o înţelegere şi nu o contradicţie. Exodul 34:1 afirmă în mod clar că Iehova a scris pe cel de-al doilea set de table aceleaşi Zece Porunci pe care le-a scris în mod reprezentativ şi pe primele table. Apoi, în versetele 10 până la 26, citim despre facerea unui legământ între Iehova şi naţiunea Israel, iar versetul 27 arată apoi că Iehova îi porunceşte lui Moise: „Scrie aceste cuvinte, căci prin conţinutul acestor cuvinte am făcut legământ cu Tine şi cu Israel." Cuvintele acestui legământ, de la versetul 10 la 26, nu fac nicio referire la Cele Zece Porunci. Ulterior, versetul 28 afirmă: „Apoi, el a fost acolo împreună cu Iehova timp de patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi; nu a mâncat nici pâine, nu a băut nici apă. Iar el a scris pe table cuvintele legământului, cele zece porunci." – *AS*.

În vederea faptului că versetul 1 afirmă că Iehova va scrie cele Zece Porunci, iar versetul 27 arată numai că lui Moise i-a fost poruncit să scrie cuvintele legământului despre care se vorbeşte din versetul 10 până în 26, ar trebui concluzionat că pronumele „el" din fraza de încheiere a versetului 28 se referă la Iehova şi nu la Moise. Comentatorii Bibliei sunt de acord în general cu acest punct de vedere, iar în traducerea lui Rotherham, ultimul „El" din versetul 28 este scris cu literă mare, pentru a arăta că se referă la Iehova şi nu la Moise. Astfel, nu există nicio contradicţie între Exodul 34:27 şi Deuteronomul 10:1-4.

Cuprins

Preotul elveţian nu reuşeşte să intimideze martorul

Pentru început, martorul lui Iehova a sunat, din neatenţie, la casa unui preot. Imediat, acest preot a început să îl supună unui interogatoriu, ca şi când era procuror.

Preotul a spus: „Cine te trimite din uşă în uşă?”

Predicatorul pionier a replicat: „Cu siguranţă, ştiţi că Isus Cristos este cel care îşi trimite discipolii să predice despre împărăţie!”

„Ai vreun permis de orice fel?” a întrebat apoi preotul.

„O, da,” a răspuns martorul, „acelaşi pe care l-a dat Isus şi discipolilor Săi pentru a-I predica împărăţia până la marginile pământului!”

Cu aceasta, preotul a trecut la o altă linie de atac. „Ei bine,” a spus el, „recunoşti ierarhia?”

„Ce ierarhie?” a întrebat martorul la rândul său.

„Ierarhia catolică, bineînţeles” a spus preotul.

La aceasta, martorul lui Iehova a afirmat: „Biblia ne învaţă că Biserica este zidită prin Cristos, ca şi Cap al ei şi piatră de temelie şi, împreună cu El, cei doisprezece apostoli ai săi. Nu există nicio înregistrare despre vreo altă ierarhie.”

În mod arogant şi plin de încredere, preotul a continuat să zică: „Desigur, tu nu cunoşti Scripturile. Nu i-a spus Isus Cristos lui Petru: ‘Pe această piatră Îmi voi clădi Biserica’? Prin urmare, papa este succesorul apostolului Petru, iar ierarhia catolică este singura autorizată să predice.”

Martorul nu a rămas surprins de această linie de argumentare, totuşi, deoarece a contracarat imediat: „Aceste cuvinte au fost rostite în limba aramaică sau siriană. În această limbă aceste cuvinte înseamnă că *piatra* despre care Isus vorbeşte se aplică lui Isus însuşi, şi nu lui Petru. Mai mult, însuşi Petru confirmă aceasta în prima sa scrisoare, capitolul 2, versetul 4, arătând că Isus este piatra. Însă nu a fost împăratul Constantin, în secolul al patrulea după Cristos, cel care a susţinut că ar fi succesorul lui Petru?”

Preotul, jenat la acel moment, a trecut din nou la altă linie de atac: „Ai vreun permis să mergi din uşă în uşă? Îi voi telefona primarului oraşului.”

„Foarte bine, atunci,” a spus martorul, „veţi acţiona exact ca liderii religioşi care L-au denunţat pe Isus lui Pilat.”

O săptămână mai târziu, acest serv pionier s-a întors în acelaşi sat, iar majoritatea oamenilor l-au înştiinţat că preotul îi avertizase în privinţa lui. Dar alţii, dornici să înveţe, au acceptat literatura şi deja sunt făcuţi liberi de cunoştinţa adevărului. Cinci vestitori cu regularitate ai împărăţiei au venit din acest sat pentru a se alătura lucrării de mărturie.

„Fiecare limbă ce se va ridica împotriva ta în judecată să o condamni. Aceasta este moştenirea servitorilor lui Iehova.” – Isaia 54:17, *Am. Stan. Ver*.

Cuprins

Binecuvântări spirituale la congrese internaţionale

Congresele poporului lui Iehova au fost întotdeauna ocazii de ospăţ spiritual. Naţiunii Israel i-a fost poruncit să se adune la Ierusalim de mai multe ori pe an cu acest scop. Acolo, ei auzeau legea lui Iehova citită pentru ei; de asemenea, erau repetate faptele drepte ale lui Iehova, cum Şi-a eliberat poporul, cum i-a protejat şi i-a binecuvântat. Poporul era îmbogăţit de discursuri, demonstraţii şi de cântări ale psalmilor.

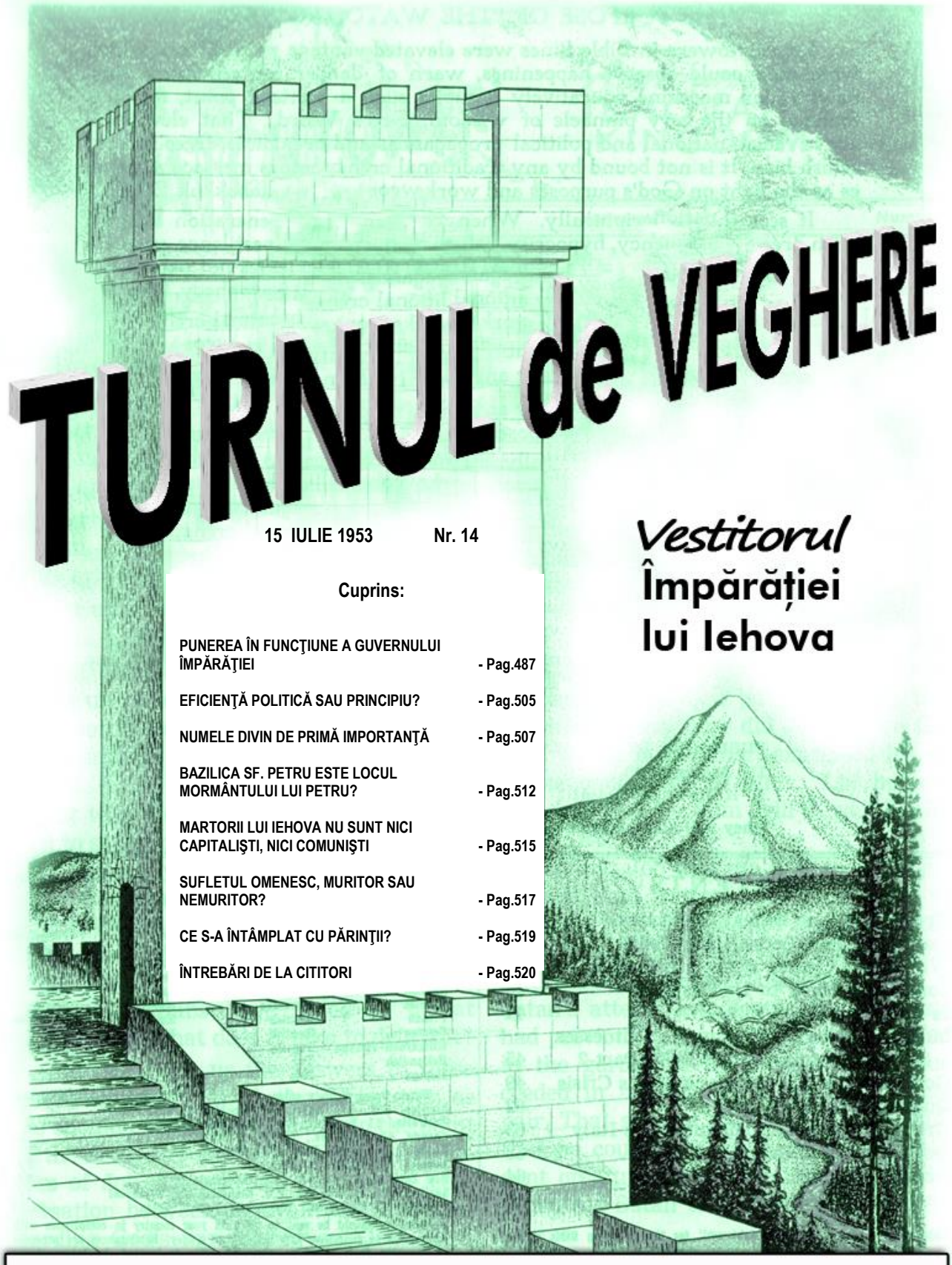
Avem încă şi astăzi ospeţe spirituale la adunări. La fel ca în trecut, sunt repetate faptele drepte ale lui Iehova. Oamenii cu bunăvoinţă învaţă că El este un Dumnezeu tandru, îndelung răbdător şi iubitor. Sunt prezentate o nouă lumină şi noi cugete, şi este primită o înţelegere mult mai apreciativă şi mai extinsă despre organizaţia lui Iehova în acţiune. Pe stadionul Yankee, în anul 1950, am primit o mai bună înţelegere despre prinţii care vor domni în dreptate, ale noastre cântări ale împărăţiei au primit o atingere a lumii noi, înţelegerea noastră din Cuvântul lui Dumnezeu a fost îmbogăţită cu noi ajutoare pentru studiul Bibliei. Şi aici a fost demascată nebunia doctrinei evoluţiei ca fiind „absurdă, falsă, fantastică, neştiinţifică, fără sens, prostească teorie a evoluţiei!” Comunismul politic a fost expus ca fiind necreştin şi un persecutor al martorilor lui Iehova. Şi, de asemenea, au fost repetate lupte legale şi victorii pe mai multe fronturi şi în multe ţări. Sfaturile, încurajarea şi tăria au fost primite prin asocierea şi prietenia noastră.

Cu congresul din anul 1953 apropiindu-se, la ce ne putem aştepta în timpul săptămânii noastre de sărbătoare spirituală? La un singur lucru nu ne putem aştepta, iar acesta este dezamăgirea! Mai degrabă, ne putem aştepta la un ospăţ de lucruri grase, o reexaminare emoţionantă a faptelor şi promisiunilor lui Iehova, discursuri încurajatoare din partea servilor încercaţi şi credincioşi, experienţe din multe ţări, rapoarte de la faţa locului ale cazurilor din instanţă, victorii şi cântece de bucurie. Asocierea, sfaturile, edificarea şi inspiraţia ocaziei ne vor întări pentru serviciul viitor. LA ASTA NE PUTEM AŞTEPTA!

Cuprins

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

15 IULIE 1953 Nr. 14

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

PUNEREA ÎN FUNCŢIUNE A GUVERNULUI ÎMPĂRĂŢIEI - Pag.487

EFICIENŢĂ POLITICĂ SAU PRINCIPIU? - Pag.505

NUMELE DIVIN DE PRIMĂ IMPORTANŢĂ - Pag.507

BAZILICA SF. PETRU ESTE LOCUL MORMÂNTULUI LUI PETRU? - Pag.512

MARTORII LUI IEHOVA NU SUNT NICI CAPITALIŞTI, NICI COMUNIŞTI - Pag.515

SUFLETUL OMENESC, MURITOR SAU NEMURITOR? - Pag.517

CE S-A ÎNTÂMPLAT CU PĂRINŢII? - Pag.519

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.520

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul ”Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delicvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

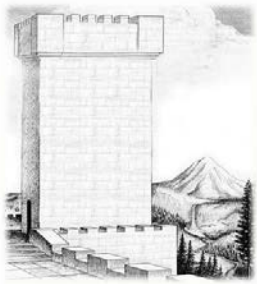
Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

15 iulie 1953 **Nr. 14**

Punerea în funcţiune a guvernului împărăţiei

„Şi în cer s-a văzut un semn mare, o femeie. . . . Şi ea a născut un Fiu, un copil de parte bărbătească, care este destinat să păstorească toate naţiunile cu un toiag de fier. Iar Copilul a fost răpit la Dumnezeu şi la tronul Lui.” – Apoc. 12:1, 5, *NW*.

Iehova Dumnezeu spune în Cuvântul Său, Biblia, că scopul Lui în crearea pământului a fost să-l facă locuit de bărbaţi şi femei perfecţi şi credincioşi. El spune: „Am făcut pământul, şi l-am creat pe om pe el, … Eu sunt Iehova; şi nu este nimeni altul.” Preamărindu-L mai departe pe Iehova şi scopul Lui cu privire la pământ, martorul credincios Isaia accentuează că El este „Dumnezeul care a format pământul şi l-a făcut, care l-a întărit şi nu l-a creat degeaba, care l-a creat să fie locuit”. (Isa. 45:12, 18, *AS*) În acest scop a creat un bărbat şi o femeie perfecţi şi le-a dat porunca să se înmulţească şi să umple pământul cu o rasă de oameni drepţi.

2 Totuşi, înainte să se fi născut acestei perechi perfecte vreun copil, ei nu au dat ascultare Făcătorului lor şi au căzut în păcat. Sub influenţa creaturii spirituale rebele care fusese numit paznicul lor, Adam şi Eva au ales în mod nechibzuit să părăsească aranjamentul guvernamental oferit de Iehova pentru bunăstarea lor. Prin încălcarea principiilor de credinţă şi ascultare faţă de cerinţele lui Iehova, ei au ales calea care i-a dus la păcat, robie şi moarte. Nu au mai putut spera să se bucure de plăcerile asocierii apropiate cu Creatorul lor şi de binecuvântările minunate ale minunatei grădini ce le slujea de casă, ce fusese pregătită special pentru ei. În schimb, ei au devenit supuşii nefericiţi ai unui guvern rebel, primind o sentinţă la moarte pentru necredinţă. Nici nu au fost binecuvântaţi cu capacitatea de a le transmite copiilor lor moştenirea minunată a vieţii, aşa cum a intenţionat Iehova iniţial. În locul unei binecuvântări de la Creatorul lor pentru ei şi copiii lor, ei au ajuns sub un blestem care includea şi pământul pe care trăiau. Calea

Cuprins

răzvrătirii nu le-a putut da niciuna dintre binecuvântările sau perspectivele strălucitoare ale viitorului care fuseseră oferite familiei umane de către Iehova Dumnezeu, Creatorul lor.

[3] L-a făcut trădarea acelui trio necredincios pe Iehova să îi nimicească şi să renunţe la scopul Lui faţă de pământ? A făcut lipsa lor de credinţă ca scopul şi Cuvântul lui Iehova să fie nule, neavenite şi fără efect? Sigur că nu! De fapt, cu deplină încredere în rezultat, Iehova a amânat executarea sentinţei lor pentru a permite o demonstraţie pe scară largă a supremaţiei Sale universale. Acest lucru a făcut posibil ca ei să continue să lucreze, sfidându-L pe Creatorul lor. Fiul spirit numit care a condus rebeliunea a fost denumit mai târziu, în mod semnificativ, de Iehova, Diavol şi Satan. Chiar şi atunci, în zorile istoriei omului, Satan avea ambiţii mari şi era hotărât să dobândească închinarea miliardelor de pe pământ, cu un loc în ceruri ca Cel Prea Înalt Însuşi. Strădaniile sale vechi de secole de a controla popoarele de pe pământ prin intermediul închinării false, a unui guvern asupritor şi a înregimentării, se apropie acum cu rapiditate de sfârşit.

[4] Imediat după acea rebeliune infamă din Eden, Iehova a profeţit clar că va veni timpul când Îşi va zdrobi toţi potrivnicii şi în cele din urmă îşi va duce la bun sfârşit scopul original de a face din pământ o locuinţă minunată pentru bărbaţi credincioşi şi femei credincioase. Ne-a dat garanţia pozitivă prin Cuvântul Său scris că scopul Lui este să pună în funcţiune un guvern mondial drept, care va aduce prosperitate, pace, fericire şi viaţă veşnică. Despre „creşterea acelui guvern şi a păcii ce nu va avea sfârşit”, ni se spune. (Isa. 9:6, 7) Ce perspectivă minunată este aceasta pentru omenirea plină de necazuri de astăzi, mai ales pentru cei care au credinţă în promisiunea lui Iehova şi privesc înainte spre ea cu încredere, închinându-I-se în spirit şi în adevăr! Acel guvern drept al împărăţiei lui Dumnezeu nu a fost format sau pus în funcţiune în grabă. Iehova i-a dat rebelului Satan timp destul să-şi adeverească lauda că ar putea întoarce toţi oamenii împotriva Creatorului lor. Timp de aproape 6.000 de ani, da, până la generaţia noastră, Iehova i-a îngăduit lui Satan să rămână şi să îşi dovedească provocarea sfidătoare. Satan a eşuat! Acum i-a expirat timpul! În timp ce vom trece pe scurt în revistă paginile istoriei, vom observa încercările neîncetate ale lui Satan de a-şi instaura supremaţia şi controlul asupra pământului. Vom vedea că nu a fost roditoare campania lui, iar servii loiali ai lui Iehova au rămas credincioşi închinării Lui de fiecare dată, împotrivindu-se fiecărei ispite şi presiuni făcute asupra lor. În sfârşit, vom vedea cum Îşi aduce Iehova scopul la apogeu în vremea noastră, prin punerea în funcţiune a guvernului Împărăţiei Sale a dreptăţii şi a păcii.

[5] Nu a existat niciodată un timp în istoria omenirii când Satan să fi întors împotriva lui Iehova toţi oamenii, cu toate că, pentru o perioadă de 1.656 de ani, din vremea lui Adam şi până la potop, doar zece oameni sunt menţionaţi în Biblie ca rămânându-I credincioşi lui Iehova. Se pare că Satan a făcut ce-a vrut în acea vreme. Dar care a fost rezultatul acelei lungi perioade de control satanic asupra omenirii? Iehova a exprimat din nou condamnarea sistemului răzvrătit şi a celor care îl sprijină. „Şi Iehova a văzut că răutatea omului era mare pe pământ şi că fiecare închipuire a gândurilor inimii sale era doar rău mereu. Iehova a zis: ‘Îl voi

Cuprins

nimici pe omul pe care l-am creat de pe faţa pământului' … dar Noe a găsit favoare în ochii lui Iehova." (Gen. 6:5, 7, 8, *AS*) Pentru a împlini această nimicire, Iehova a adus un potop de apă peste tot pământul şi doar opt suflete au supravieţuit.

[6] După ce furia nimicitoare a potopului s-a mai domolit, cei opt supravieţuitori au ieşit să înceapă o viaţă nouă pe un pământ curăţit. Întrucât această familie de supravieţuitori s-a dedicat închinării lui Iehova, s-ar putea raţiona că situaţia se îmbunătăţea. Dar Satan şi-a regrupat repede forţele nelegiuite ale organizaţiei sale, care fusese foarte tulburat din pricina acţiunii lui Iehova, şi le-a împins spre o activitate mai extinsă. Ţelul său a fost întotdeauna să influenţeze, să controleze şi să corupă omenirea. Se părea că îi dădea o atenţie deosebită unuia dintre fiii lui Noe, Ham. Ceilalţi doi fii ai lui Noe, Iafet şi Sem, au continuat să fie credincioşi lui Iehova, dar Ham şi urmaşii lui au fost prinşi sub influenţa celui rău şi s-au întors curând de la închinarea Dumnezeului Atotputernic, Iehova.

PUTERI MONDIALE

[7] Cu trecerea timpului, câţiva dintre descendenţii lui Ham au călătorit spre Egipt. Acolo au pus temeliile primei mari puteri mondiale. După cum arată monumentele şi inscripţiile lor, aceşti oameni lucrau sub influenţa lui Satan Diavolul. Ei abandonaseră în întregime închinarea pură a lui Iehova şi s-au închinat, în schimb, la dumnezei demoni asociaţi cu Diavolul, în eforturile lui de a domina lumea. Egiptenii au ridicat o armată de călăreţi şi care, au construit şcoli pentru învăţământ şi au acordat o atenţie deosebită comerţului. Această naţiune este mai cu seamă menţionată în Biblie din cauza eforturilor de a-i distruge pe urmaşii lui Avraam, care au locuit acolo o vreme, şi cărora Iehova le-a făcut promisiuni valoroase în legătură cu guvernul pe care intenţiona să-l pună în funcţiune pentru împărăţia Sa, da împărăţia care era menită să aducă binecuvântare tuturor familiilor de pe pământ.

[8] Printr-o demonstraţie a puterii Sale măreţe, Iehova i-a umilit pe egipteni şi zeii lor falşi, eliberându-i pe copiii Israelului, cum erau numiţi acum, şi aducându-i în ţara făgăduită lui Avraam şi seminţei lui. Cu ei El a pus în funcţiune atunci o teocraţie tipică. Acea guvernare, condusă de Iehova, a fost administrată prin reprezentanţi timpurii. A devenit cunoscută ca naţiunea Israel. Poporul său a devenit brusc ţinta atacurilor lui Satan. Satan s-a gândit evident că acesta era guvernul pe care Iehova intenţiona să-l pună în funcţiune pentru a-şi duce la bun sfârşit scopul de a umple pământul cu creaturi omeneşti drepte, aşa că a încercat să Îl distrugă împreună cu poporul său, dar a dat greş, la fel ca Egiptul. Conducătorii Egiptului erau oameni răi şi cruzi şi asupreau foarte mult poporul. Guvernul lor, care a devenit prima putere mondială, a fost un eşec total şi mizerabil. A fost cucerit de Asiria, a doua putere mondială, aflată şi ea sub influenţa lui Satan.

[9] Guvernul asirienilor avea ca trăsătură caracteristică puterea militară. Ţelul lor era să conducă lumea prin forţa puterii militare. După o campanie reuşită, Sanherib, regele Asiriei, a invadat Palestina cu o armată măreaţă, pentru a distruge naţiunea Israel şi guvernul său teocratic. A trimis un mesaj lăudăros şi insultător

Cuprins

regelui Iudeii, Ezechia, spunând: „Dumnezeul tău nu te poate salva de puterea Asiriei şi de zeii săi.” (2 Regi 18:33-35; 19:14-19, *AS*) Credinciosul Ezechia s-a dus la templul lui Iehova, I-a împărtăşit acest mesaj şi I-a cerut ajutor şi îndrumare. Iehova i-a răspuns rugăciunii sale trimiţând un înger, care a nimicit 185.000 de soldaţi asirieni într-o singură noapte. Sanherib a fost foarte umilit şi s-a grăbit spre casă să caute alinare la zeii săi. În timp ce i se închina zeului Nesroh, doi dintre fiii săi l-au ucis. (2 Regi 19:35-37, *AS*) Puterea asiriană nu a creat un guvern care să aducă pace şi fericire poporului.

[10] Următoarea putere mondială despre care se vorbeşte în Biblie este Babilonul. Măreţul Babilon, ai cărui conducători erau mândri şi înstăriţi, în stabilirea guvernului s-au remarcat prin religie, religie din cea mai josnică. Nebucadneţar, regele Babilonului la începuturile acestuia, şi-a zis în inima lui: „Îmi voi înălţa tronul deasupra stelelor lui Dumnezeu; . . . Mă voi face ca Cel Prea Înalt.” (Isa. 14:4, 13, 14, *AS*) Ambiţia sa era să răstoarne teocraţia tipică a Palestinei şi să devină astfel conducătorul necontestat al umanităţii. În această încercare l-a reprezentat pe Satan, care l-a ajutat să îşi pună în aplicare planurile ambiţioase. Satan i-a întors pe copiii lui Israel de la închinarea adevărată şi curată a lui Iehova. Din pricina abaterii lor, Iehova i-a permis lui Nebucadneţar să le distrugă ţara şi să îi ducă în robie şaptezeci de ani. – Ier. 25:11, *AS*.

[11] Când s-a apropiat sfârşitul perioadei de captivitate, regele Babilonului nu a făcut nici o mişcare spre a-i elibera pe izraeliţi, gândindu-se să îi ţină în robie pentru totdeauna, spre ocara ultimă a lui Iehova. Dar Iehova făgăduise că Îşi va elibera poporul din robie şi că îi va duce înapoi la Ierusalim, la sfârşitul celor şaptezeci de ani. De aceea i-a stârnit pe mezi şi pe persani să atace şi să cucerească măreţul Babilon şi să le permită izraeliţilor captivi să se întoarcă în propria lor ţară. Acest lucru a fost făcut la timp! Religia Babilonului nu i-a făcut bine poporului său şi nici altcuiva; mai degrabă a făcut mult rău. Efectele doctrinelor lor satanice se resimt şi astăzi printre oameni. Ele se răspândesc printre doctrinele creştinătăţii şi îi conduc pe oameni spre întuneric şi distrugere. Falsa religie a falnicului Babilon nu a fost o binecuvântare, ci s-a dovedit a fi un blestem.

[12] A patra încercare a lui Satan pentru o putere mondială a fost înfiinţarea Imperiului Medo-Persan. Această bandă avea ca particularitate legea, lăudându-se că legile Persiei nu se schimbă niciodată. Vai! Cu toate aşa numitele lor „legi perfecte”, mezii şi perşii nu au avut un guvern care să aducă pace şi fericire naţiunii sau lumii. Deşi este adevărat că Iehova l-a folosit pe Cir, întemeietorul Imperiului Medo-Persan, şi mai târziu pe Ahaşveroş, pentru a oferi un serviciu preţios poporului Său, Israel, totuşi ei se închinau la zei demoni, iar conducătorii lor erau oameni căzuţi şi egoişti care nu puteau adopta sau aplica legi drepte care să aducă eliberare veşnică omenirii

Cuprins

suferinde. Medo-Persia a căzut înaintea succesoarei acesteia în lanţul puterilor mondiale, Grecia, a cincea putere.

13 În mod evident, grecii au simţit că educaţia şi cultura erau lucrurile de care avea nevoie omul pentru a asigura pacea şi fericirea pretutindeni. Ei au dat acestei lumi mulţi filozofi care au învăţat doctrine false ce îi zăpăceau pe oameni. Unele dintre doctrinele lor încă afectează omenirea în încercarea lor de a învăţa calea păcii şi a vieţii. Cultura şi educaţia Greciei nu a făcut absolut nimic pentru a ajuta omenirea să-şi îmbunătăţească situaţia. Dovedindu-se, în cele din urmă, ineficace la conducerea lumii, Grecia i-a cedat locul la putere Romei.

14 Roma, de asemenea, a fost interesată de comerţ şi s-a afundat în el, educaţie şi religie, dar forţa dominantă a celei de-a şasea puteri mondiale a fost politica. Observăm în trecere că multe adunări creştine au fost înfiinţate în provincii risipite ale Romei de către apostolii lui Cristos. După trecerea apostolilor, oameni ambiţioşi, care au acceptat creştinismul în aparenţă, au început să răstălmăcească învăţăturile Domnului Isus şi ale apostolilor Lui. Ei au făcut acest lucru pentru a-i atrage pe discipoli după ei. (Fapt. 20:29, 30) Când aceşti oameni au crescut în putere, au fost numiţi „episcopi”. Ei nu erau de acord cu multe doctrine importante, iar ca rezultat, religia a devenit un factor de dezbinare în naţiune. Împăratul Constantin a observat existenţa acestei situaţii şi i-a chemat pe „episcopii” diferitelor facţiuni la o conferinţă la Niceea, cu scopul de a crea o fuziune religioasă. Constantin a fost un politician păgân şi a condus această întrunire. Aceşti oameni nu au căutat să-şi rezolve cumva diferenţele legate de doctrine prin Biblie; ei abundau în cuvinte multe şi oratorii elocvente. Printre ei se afla un trimis nevăzut, dar foarte interesat, Satan Diavolul, dumnezeul acestei lumi sau al acestui sistem de lucruri. (2 Cor. 4:4) La acest Conciliu de la Niceea planul cuprinzător al lui Satan de a-i întoarce pe oameni de la Biblie a fost pus în aplicare. Trei dintre doctrinele sale preferate, treimea, nemurirea sufletului şi chinul veşnic, au fost aprobate. Acest diavol viclean a ştiut că oamenii care cred în aceste doctrine false nu vor înţelege şi nu pot înţelege scopul lui Iehova de a umple acest pământ cu o rasă de oameni drepţi. Cum vine asta?

15 Credinţa în treimea păgână împiedica pe cineva să înţeleagă doctrina Scripturală a răscumpărării. A fost nevoie de un om perfect pentru a răscumpăra omenirea de la păcatul Adamic şi de la moarte, şi niciunul dintre copiii lui Adam nu a putut oferi preţul răscumpărării. (Ps. 49:1, 2, 7) Pentru a răscumpăra omenirea, a fost nevoie ca Isus să devină om şi să moară. Dar, pentru ca acest lucru să se întâmple, însemna o desfacere a treimii. Cât despre nemurirea sufletului: dacă sufletul ar fi nemuritor, doctrina preţioasă a învierii ar fi o absurditate totală, deoarece un om care nu este mort nu poate fi înviat. Doctrina chinului veşnic este una satanică, deoarece Îl înfăţişează pe Iehova ca pe un

Cuprins

monstru cumplit, şi nu ca pe un Dumnezeu al iubirii, aşa cum este. Roma le-a făcut mult rău creştinilor şi nu i-a adus scăpare nimănui. Pe când acest imperiu nelegiuit a ajuns în declin, următoarea şi a şaptea putere mondială şi-a făcut apariţia sub forma Imperiului Britanic, la care s-a alăturat apoi America, pentru a forma combinaţia mondială Anglo-Americană, o mare putere democratică şi protestantă.

[16] Trăsăturile speciale ale celor şase puteri mondiale anterioare, anume: comerţul, puterea militară, religia, legi fixe, cultura, educaţia şi politica, erau acum încorporate în această a şaptea putere, iar la toate acestea s-a adăugat „democraţia". Acum Satan credea într-adevăr că are o combinaţie care va reuşi să stabilească pace şi unitate pe pământ. Dar această putere a făcut, într-adevăr, puţin pentru a promova pacea şi fericirea. Cu toate că afirmă că este creştină, această combinaţie nu a scăpat lumea de necazurile sale. Iată de ce! Într-o singură generaţie, omul s-a implicat în cele mai distrugătoare două conflagraţii mondiale, războaie care au tulburat economia tuturor naţiunilor, au ucis milioane de oameni în floarea tinereţii şi au semănat asemenea seminţe ale discordiei, că acum se conturează altă luptă a lumii. Naţiunile lumii sunt acum împărţite în două câmpuri care poartă un război rece, care poate deveni în curând înflăcărat. Gânditorii se tem că un astfel de conflict va distruge civilizaţia aşa cum o ştim noi. În toate acestea vedem că au fost încercate metode de guvernare ale lui Satan şi au fost găsite necorespunzătoare.

[17] Conform cronologiei biblice, „timpurile fixate naţiunilor", menţionate de Isus la Luca 21:24 (*NW*), au început cu 607 ani înainte de Cristos şi s-au extins pe o perioadă de 2.520 de ani, până în 1914 A.D. Chiar în acel an a izbucnit Primul Război Mondial, spre oroarea aşa-numitelor „naţiuni creştine", care afirmau că ele constituiau „împărăţia lui Dumnezeu pe pământ". Oamenii raţionali şi-au dat seama atunci că afirmaţiile creştinătăţii erau necinstite şi au devenit nedumeriţi. În vremea aceea, martorii lui Iehova predicau că împărăţia lui Dumnezeu era singura speranţă pentru omenire şi că este aproape, îndemnând toate naţiunile şi popoarele să o accepte. Au făcut naţiunile acest lucru? Nu! În schimb, i-au persecutat pe martorii lui Iehova, trimiţându-i pe mulţi la închisoare şi încercând tot ce le stătea în putere ca să pună capăt lucrării de predicare. Ei au acceptat Liga Naţiunilor în loc de împărăţia lui Dumnezeu. De aceea, unii dintre clerici erau atât de siguri că Liga va aduce pace şi fericire în lume, încât au numit-o „expresia politică a împărăţiei lui Dumnezeu pe pământ". Însă când a izbucnit al Doilea Război Mondial, acea Ligă a intrat în abis, sau în stare de inactivitate, nu a putut face nimic pentru păstrarea păcii. La sfârşitul războiului, politicienii şi clericii au încercat să reînvie Liga adormită şi au numit-o „Naţiunile Unite". Acest sistem încă există, cu toate că îi este greu să o facă, dar tot nu poate face prea multe pentru a menţine pacea în lume. Motivul este că oamenii şi naţiunile care alcătuiesc această uniune sunt făpturi egoiste, decăzute, care L-au uitat pe Iehova; ei nu pot aduce ordine din confuzie.

Cuprins

[18] Naţiunile au dat greş în a aduce pace şi fericire pe pământ, deoarece au acţionat conform teoriei satanice că interesul personal şi competiţia vor scoate la iveală ce e mai bun în om. În loc să scoată binele din oameni, această politică i-a făcut pe oameni cruzi, necinstiţi şi violenţi, dezvoltând spiritul care a dus la războaie de cucerire şi astfel a adus multă nefericire şi suferinţă tuturor. În contrast direct, guvernul împărăţiei lui Iehova va funcţiona pe baza iubirii şi cooperării şi le va aduce pace şi fericire oamenilor.

[19] Înregistrarea din Biblie arată că guvernele create de oameni sub influenţa lui Satan nu pot aduce consecinţele dorite. Dacă actualul sistem de lucruri continuă, destinul omenirii poate fi doar nimicire totală. Dacă aşa ar sta lucrurile, cum Şi-ar duce, atunci, Dumnezeu la bun sfârşit scopul declarat de a umple pământul cu urmaşi ai lui Adam şi ai Evei? Ar crea oare altă pereche de oameni şi ar lua-o de la capăt? A face asta ar însemna să demonstreze partea lui Satan în controversă, că el îi poate întoarce pe toţi oamenii de la Creatorul lor, ceva ce nu a reuşit niciodată să împlinească. Iehova Dumnezeu Îşi va arăta supremaţia asupra lui Satan, răscumpărându-i pe copiii lui Adam, iar, prin ei, Îşi va duce la bun sfârşit scopul cu privire la acest pământ. Acest plan are nevoie de un răscumpărător şi de un guvern perfect administrat de oameni drepţi. S-au făcut pregătiri în acest scop, iar astfel scopul original al lui Iehova cu privire la acest pământ şi la om se va împlini, spre mulţumirea deplină a înţelepciunii infinite a lui Iehova.

PREGĂTIREA GUVERNULUI ÎMPĂRĂŢIEI

[20] Este nevoie de foarte multă muncă migăloasă pentru a pregăti o navă de lansare. Aşa este şi cu punerea în funcţiune a unui guvern. La scurt timp după ce „heruvimul ocrotitor” din Eden a condus prima pereche omenească pe calea morţii, Iehova Şi-a declarat scopul de a pune în funcţiune un guvern care va scăpa universul de acel înşelător. La Geneza 3:15 este scris: „Vrăjmăşie voi pune între tine şi femeie, între sămânţa ta şi sămânţa ei; aceasta îţi va zdrobi capul, iar tu îi vei zdrobi călcâiul.” Credinciosul profetul Enoh a prezis nimicirea celor răi. Iuda se referă la aceasta în epistola sa: „Da, al şaptelea bărbat în linie de la Adam, Enoh, a profeţit, de asemenea, despre ei, când a spus: ‘Iată! Iehova vine cu miriadele Sale sfinte, pentru a executa judecata împotriva tuturor şi pentru a-i condamna pe toţi cei nelegiuiţi în legătură cu faptele lor nelegiuite pe care le-au făcut pe căi nelegiuite şi cu privire la toate lucrurile îngrozitoare pe care aceşti păcătoşi nelegiuiţi le-au rostit împotriva Lui.’” – Iuda 14, 15, *NW*.

[21] În zilele lui Noe, Iehova a făcut să fie realizată o ilustraţie despre punerea în funcţiune a guvernului împărăţiei. Condiţiile din acea vreme pe pământ erau atât de rele, încât Iehova a hotărât să nimicească toate făpturile vii de pe acest glob printr-un potop de ape. Noe a fost instruit să construiască o arcă pentru a-şi salva familia şi anumite animale. El a urmat instrucţiunile date de Iehova, a construit arca, o navă etanşă în bună stare de navigare, cu spaţiu pentru familia lui de opt membri, inclusiv el, şi animale şi loc pentru multe provizii de hrană şi apă. Apoi, când a izbucnit marele potop, arca a fost lansată, şi timp de un an s-a legănat şi s-a clătinat pe vuietul turbulent al apei, ducându-şi încărcătura, în siguranţă, prin

Cuprins

inundaţii şi furtună, şi a ajuns în siguranţă pe un pământ curăţit când apele s-au retras; iar închinarea adevărată a lui Iehova a fost încă o dată înnoită pe pământ.

[22] Să urmăm acum ilustraţia făcută acolo. Guvernul împărăţiei lui Iehova, pus în funcţiune pe ape tulburi, va supravieţui furtunii teribile şi potopului Armaghedonului şi va ocroti toţi oamenii cu bunăvoinţă care ia poziţie pentru acest guvern şi intră în „arca" lui Dumnezeu a noului Său sistem de lucruri. După ce Armaghedonul şi-a încheiat lucrarea de nimicire, guvernul împărăţiei îi va îndruma pe oameni spre calea vieţii şi fericirii veşnice.

[23] Revenind la ilustraţie, aflăm că, la câţiva ani după potop, 427 de ani mai exact, Iehova i-a dezvăluit prietenului Său Avraam scopul Lui de a binecuvânta toate familiile de pe pământ prin sămânţa lui Avraam. (Gen. 12:1-3) În aceea vreme, sămânţa nu era identificată, şi nici natura binecuvântărilor nu era descoperită. Iehova a validat legământul legii cu urmaşii naturali ai lui Avraam aproximativ 430 de ani mai târziu. (Gal. 3:17) Atunci El a pus în funcţiune un guvern teocratic tipic printr-o astfel de manifestare a puterii divine, încât Moise a spus: „Sunt îngrozit şi tremur." Pavel a scris că aceasta era o demonstraţie sau o ilustraţie a ceea ce se va întâmpla când va fi făcut de cunoscut omenirii adevăratul guvern al împărăţiei. – Evr. 12:18-28, *NW*.

[24] Se pare că israeliţii credeau că legământul legii era instrumentul pe care îl va folosi Iehova pentru a-Şi împlini promisiunea de a binecuvânta toate familiile de pe pământ. În zilele împăratului David a fost instaurată o împărăţie teocratică tipică în casa lui. Acum priviţi ce aveau ei: un legământ, un rege la alegerea lui Iehova, un guvern teocratic, iar ei erau sămânţa naturală a lui Avraam. Totuşi, binecuvântările promise nu au venit prin acest aranjament. De ce nu? În primul rând, legile pe care se baza legământul erau perfecte, dar oamenii erau imperfecţi şi doar din acest motiv ei nu puteau respecta legea şi astfel să dobândească binecuvântările promise de Dumnezeu. În loc să aducă viaţă Israelului, legământul legii a devenit tutorele lor sau dascălul lor care îi învăţa că erau păcătoşi şi că aveau nevoie de un răscumpărător, care să le aducă viaţă. Mai mult, teocraţia regală instituită cu casa lui David era doar o umbră sau un tip al celei adevărate care urma să fie instaurată cu Cristos, Mai Marele David.

[25] Teocraţia tipică a fost răsturnată în anul 607 î.C., iar de la acea vreme încoace naţiunilor păgâne li s-a permis să conducă lumea pentru o perioadă de 2.520 de ani, conform cronologiei biblice. La sfârşitul acestei perioade a supremaţiei neamurilor asupra pământului, moştenitorul de drept al lui David avea să fie aşezat pe tronul lui şi adevăratul guvern al împărăţiei promise avea să fie pus în funcţiune. – Ezec. 21:25-27.

[26] Isaia, un profet inspirat al lui Iehova, a scris despre guvernul împărăţiei pe care Iehova intenţiona să îl pună în funcţiune şi care avea să se ocupe de interesele poporului de pe pământ. La Isaia 9:6, 7 (*AS*) citim aceste cuvinte încurajatoare: „Un Copil ni se va naşte, un Fiu ni se va da; iar guvernul va fi pe umerii Săi: şi numele Lui va fi Minunat, Sfătuitor, Dumnezeu Tare, Părinte Veşnic, Prinţ al Păcii. Creşterea guvernului Său şi pacea nu vor avea sfârşit, pe tronul lui David, şi în împărăţia lui, pe care o va întemeia şi o va sprijini cu echitate şi dreptate de

Cuprins

acum şi până-n vecii vecilor. Zelul lui Iehova al oştirilor va face aceste lucruri." Conducătorul numit al lumii noi şi al guvernului Său perfect are toate calificările necesare pentru a împlini scopul divin al lui Iehova în legătură cu pământul nostru şi cu omul de pe el. La Psalmii 72 ni se garantează că Regele lumii noi va înlătura toţi asupritorii şi le va aduce pace celor săraci şi nevoiaşi. El va avea stăpânire de la o mare la alta şi duşmanii Săi vor linge ţărâna în nimicire. Profetul Daniel a fost mişcat să scrie că Regele lumii noi va distruge organizaţia lui Satan, atât cea văzută, cât şi cea nevăzută, după care va prelua afacerile pământului şi va umple pământul cu gloria lui Iehova. – Dan. 2:44, *AS*.

RĂSCUMPĂRAREA FURNIZATĂ

[27] Legea perfectă a lui Iehova Dumnezeu cere viaţă pentru viaţă. (Deut. 19:21) Adam, un om perfect la creare, a adus blestemul păcatului şi al morţii asupra urmaşilor săi printr-o singură încălcare de lege. Din această pricină, niciun fiu al lui Adam nu s-a putut răscumpăra sau să ofere o răscumpărare pentru fratele său. (1 Cor. 15:22; Rom. 5:12, *NW;* Ps. 49:7) Cum poate fi salvată, atunci, omenirea vreodată? Printr-un miracol extraordinar, Iehova a transferat viaţa spirituală a singurului Său Fiu născut, Logosul, în pântecul fecioarei Maria şi a fost adus în existenţă un copil uman perfect. Isus, omul adult şi perfect, a murit apoi pentru păcatele copiilor lui Adam. (Ioan 1:14; Evr. 2:9; 1 Tim. 2:5, 6, *NW*) Prin urmare, toţi cei care cred în Cristos, Salvatorul omenirii, sunt eliberaţi din condamnarea moştenită pe care au primit-o de la Adam cel păcătos. (Fapte 13:38, 39, *NW*) Acest lucru nu înseamnă în niciun caz că ei sunt atunci salvaţi pentru totdeauna, sau că au salvare veşnică, ci că sunt pe calea vieţii veşnice. (Rom. 3:25, 26, *NW*) Învăţătura că simpla credinţă în Cristos aduce salvare a avut ca rezultat multe doctrine dăunătoare, cum ar fi „căinţa pe patul de moarte" sau „odată salvat, pentru totdeauna salvat". Acceptarea lui Isus ca salvator nu schimbă brusc atitudinea sau personalitatea celui care crede. Aceasta trebuie să îl întoarcă de la viaţa sa a păcatului de dinainte. Dar pentru a dobândi viaţă veşnică, individul trebuie să îşi păstreze integritatea faţă de Iehova, credincios până la sfârşit. La Romani 5:1, 2 (*NW*) este scris: „Prin urmare, acum că am fost declaraţi drepţi ca rezultat al credinţei, să ne bucurăm de pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Cristos, prin care am dobândit şi apropierea noastră, prin credinţă, de această bunătate nemeritată sub care ne aflăm acum, şi să ne bucurăm, pentru speranţa gloriei lui Dumnezeu." Acest lucru înseamnă că avem acces la viaţă veşnică şi, dacă rămânem credincioşi, vom fi salvaţi cu salvare veşnică. – Mat. 24:13.

PREGĂTIREA MOŞTENITORILOR ÎMPĂRĂŢIEI

[28] Copilul unui rege sau monarh cârmuitor, care într-o zi va domni în locul tatălui său, este instruit complet pentru acea poziţie de către instructori competenţi. Această instruire începe în copilărie şi continuă până când părintele este mulţumit că fiul şi moştenitorul său este calificat pentru poziţia împărătească. Este scris: „Căci era potrivit ca cel de dragul căruia sunt toate lucrurile şi prin care sunt toate

Cuprins

lucrurile, aducând mulţi fii la glorie, să-l facă perfect prin suferinţe pe Principalul Agent al salvării lor. Prin urmare, a fost nevoit să devină asemenea ‘fraţilor’ Lui în toate privinţele, ca să poată deveni un mare preot milos şi credincios în lucrurile legate de Dumnezeu, pentru a oferi jertfa împăciuitoare pentru păcatele oamenilor.” (Evr. 2:10, 17, 18, *NW*) Dacă a fost nevoie ca Isus, Fiul perfect al lui Dumnezeu, să fie pus la încercare înainte de a putea fi Moştenitorul numit al tuturor lucrurilor şi Capul noului guvern al împărăţiei pe care Iehova intenţiona să o pună în funcţiune, cât de multă nevoie este ca cei care vor fi moştenitori împreună cu el, urmaşii lui Adam, să fie puşi la încercare şi să se dovedească şi ei calificaţi! Despre Isus este scris la Evrei 5:8, 9 (*NW*): „Cu toate că era un Fiu, a învăţat să asculte din lucrurile pe care le-a îndurat, şi după ce a fost făcut perfect, a devenit responsabil pentru salvarea veşnică a tuturor celor care ascultă de el.” Într-adevăr, Isus a fost întotdeauna perfect, în sensul că era fără defect în abilitate şi construcţie fizică şi mentală, deci suferinţa Lui nu L-a făcut perfect în acel sens. Atunci cum a fost făcut perfect prin lucrurile pe care le-a îndurat? Astfel: El a fost instruit sau echipat pentru poziţia pe care era destinat să o ocupe în calitate de Cap al guvernului împărăţiei pe care Iehova o pregătea pentru binecuvântarea omenirii. Da, credincioşia Lui în toate suferinţele L-a făcut complet ca Fiu al lui Iehova la ‘dreapta’ pentru a executa scopurile Lui şi legile drepte.

[29] Isus este foarte calificat pentru a fi Mare Preot şi pentru a îi ajuta pe toţi cei care vor fi moştenitori împreună cu el în aranjamentul împărăţiei. Apostolul Pavel a spus: „Văzând, prin urmare, că avem un mare preot măreţ care a străbătut cerurile, Isus, Fiul lui Dumnezeu, să ţinem la mărturisirea lui. Căci avem ca mare preot nu pe unul care nu poate găsi milă slăbiciunilor noastre, ci pe unul care a fost pus la încercare în toate privinţele la fel ca noi, dar care este fără păcat. Să ne apropiem, aşadar, cu libertate de vorbire, de tronul bunătăţii nemeritate, ca să dobândim îndurare şi să găsim bunătatea nemeritată ca să ne ajute la timpul potrivit.” (Evr. 4:14-16, *NW*) Trebuie înţeles şi că Satan Diavolul va folosi toate mijloacele care îi stau la dispoziţie pentru a încerca să îi întoarcă pe aceştia de la serviciul credincios faţă de Iehova, dar el va eşua lamentabil să împiedice scopul lui Dumnezeu de a-Şi întemeia guvernul împărăţiei cu aceşti co-moştenitori. Despre conducătorii aflaţi sub controlul lui Satan este scris: „Aceştia se vor lupta cu Mielul, dar, fiindcă El este Domnul domnilor şi Împăratul împăraţilor, Mielul îi va birui. La fel vor face şi cei chemaţi, aleşi şi credincioşi Lui.” – Apoc. 17:14, *NW*.

[30] Sunt câteva puncte interesante de adunat din acest text din Apocalipsa citat mai înainte. Cei chemaţi au fost îndreptăţiţi sau eliberaţi de păcatul Adamic şi condamnare şi au fost născuţi ca fii prin intermediul spiritului lui Dumnezeu, înainte de a fi chemaţi să fie membri ai împărăţiei cereşti. (Rom. 5:1; 8:16, 17; 1 Ioan 3:1) Cei care au fost chemaţi ca fii spirituali ai lui Dumnezeu au fost aleşi şi, dacă rămân credincioşi lui Iehova până la sfârşitul vieţii lor de pe pământ, vor avea privilegiul de a fi cu Cristos în împărăţie, ca moştenitori comuni. Iehova a hotărât că toţi care vor fi asociaţi cu Cristos în împărăţia Lui trebuie să fie modelaţi după imaginea Fiului. „Mai mult, cei pe care El i-a predestinat sunt şi cei pe care i-

Cuprins

a chemaţi; iar cei pe care i-a chemat sunt cei pe care i-a şi declarat drepţi. În sfârşit, cei pe care i-a declarat drepţi sunt şi cei pe care i-a glorificat." (Rom. 8:30, *NW*) Aşadar, fiind eliberaţi de păcatul adamic prin credinţă nu înseamnă şi n-ar putea să însemne că cineva este salvat în întregime şi definitiv. Aceştia trebuie să fie chemaţi, aleşi şi să-I rămână credincioşi lui Iehova până la moarte. „Dovediţi-vă credincioşi chiar şi în pericolul morţii, şi vă voi da coroana vieţii." – Apoc. 2:10, *NW*.

31 În timpul celor o mie de ani de domnie a lui Cristos toţi cei care caută viaţă veşnică vor fi învăţaţi să ştie că mireasa lui Cristos este alcătuită din cei care au fost înainte copiii condamnaţi ai lui Adam, dar, prin bunătatea nemeritată a lui Iehova, ei au dus lupta cea bună împotriva lui Satan şi a demonilor lui şi s-au dovedit vrednici de chemarea lor. De aceea ei, la rândul lor, adică cei de pe pământ, pot fi asiguraţi că aceştia simpatizează cu toţi cei care doresc să facă voinţa lui Iehova în lumea nouă. Scopul lui Iehova ca asociaţii lui Cristos în guvernul împărăţiei să fie luaţi dintre urmaşii condamnaţi ai lui Adam arată înţelepciunea, dreptatea şi iubirea Lui. Oamenii pot spune în timpul domniei lui Cristos: „Avem o tovărăşie preoţească în stare să ne înţeleagă slăbiciunea, căci odată şi ei erau cum suntem noi acum. Ei pot şi vor fi răbdători cu noi."

GUVERNUL ÎMPĂRĂŢIRI NU A FOST PUS ÎN FUNCŢIUNE LA CINCIZECIME

32 În capitolul douăzeci al cărţii Faptele Apostolilor ni se spune că, după moartea apostolilor, anumiţi oameni ambiţioşi aveau să se strecoare în mijlocul adunărilor creştinilor şi să încerce să-i tragă pe discipoli după ei, răstălmăcind şi denaturând învăţăturile Domnului Isus. (Fapte 20:29, 30, *NW*) În timp au învăţat că guvernul împărăţiei a fost pus în funcţiune la Cincizecime şi că a început şi o „bătălie regală" între Cristos şi Satan Diavolul. Scopul declarat al acestei bătălii era să se decidă cine era suprem în afacerile omului, Iehova Dumnezeu sau Satan. Învăţând această doctrină falsă preoţimea s-a făcut să pară foarte importantă, căci au învăţat că Iehova se baza pe ei pentru a-L ajuta în bătălia de a-i câştiga pe oameni departe de Satan. Acest lucru a dus la multă confuzie printre creştini şi a adus multe reproşuri şi calomnii la adresa numelui Atotputernicului Dumnezeu, Iehova!

33 Scripturile arată că Cristos nu a acţionat împotriva lui Satan imediat după întoarcerea Sa la cer prin înviere. David a spus în Psalmul 110: „Iehova I-a zis Domnului meu: 'Stai la dreapta Mea, până îi voi face pe vrăjmaşii Tăi aşternutul picioarelor Tale.'" (*AS*) Faptul că stă nu arată acţiune; mai degrabă opusul. Oricum, Isus nu a rămas inactiv în timp ce aştepta să vină timpul pentru a acţiona împotriva Diavolului. El îi îndruma şi îi ajuta pe membrii trupului Său care erau încă pe pământ, căci a zis: „Iată! Eu sunt cu voi în toate zilele până la sfârşitul acestui sistem de lucruri." (Mat. 28:20, *NW*) Scopul lui Dumnezeu a fost ca Isus să aştepte la dreapta Tatălui până va fi sosit vremea ca vrăjmaşii Săi să fie făcuţi aşternut al picioarelor Sale, iar ATUNCI avea să se ridice şi să acţioneze, aşa cum

Cuprins

a spus Daniel: „Şi în acea vreme se va ridica Mihail, marele prinţ care îi apără pe copiii poporului Tău; şi va fi un timp de necaz, aşa cum n-a mai fost niciodată, de când sunt naţiunile, şi chiar până la acea vreme, iar la acea vreme poporul Tău va fi eliberat, anume toţi cei care vor fi găsiţi scrişi în carte.” (Dan. 12:1) Dar, mai multe despre acest necaz mai târziu.

[34] Să ne îndreptăm acum atenţia spre vremea când Isus Şi-a găsit moartea ca om. În noaptea înainte de a fi ucis, Isus le-a spus apostolilor că îi va părăsi în curând, dar că nu trebuie să se tulbure, căci le va pregăti un loc şi va veni şi îi va duce în acel loc, când acesta avea să fie gata pentru ei. Petru a vrut să meargă cu Stăpânul său chiar atunci, dar Isus i-a spus că nu poate să-L urmeze atunci, ci că va trebui să aştepte şi să vină mai târziu, când va fi sosit momentul potrivit. Vedeţi voi, problema este că locul pur şi simplu încă nu era pregătit pentru urmaşii Învăţătorului în acel moment. Isus le-a spus clar: „În casa Tatălui Meu sunt multe locaşuri. Altfel, v-aş fi spus, deoarece merg pe calea mea să vă pregătesc un loc pentru voi. Şi, dacă merg pe calea Mea şi vă pregătesc un loc, voi veni din nou şi vă voi primi la mine acasă, ca unde sunt Eu să fiţi şi voi.” (Ioan 13:33, 36; 14:2-4, *NW*) Isus a vorbit despre casa Tatălui Său; acest lucru face referire la organizaţia Lui, şi a spus că acolo sunt multe locuri pentru serviciu, dar chiar în timpul acela nu era loc pentru apostoli sau alţi urmaşi, căci Satan Diavolul, dumnezeul acestei lumi sau al sistemului de lucruri, încă era conducătorul acestei lumi, cu care Isus nu avea nicio treabă; nu avea stăpânire asupra lui Isus. (Ioan 14:30) Totuşi, avea să vină vremea când Cristos avea să-i alunge pe Satan şi demonii lui din cer; atunci avea să-i ia pe urmaşii Săi credincioşi în locuinţa lor veşnică. Între timp, urmau să rămână în somnul morţii. Apostolul Pavel n-a aşteptat să îşi primească răsplata cerească la timpul morţii, fiindcă a spus, la 2 Timotei 4:6-8 (*NW*): „Sunt deja turnat ca o ofrandă de băutură, iar timpul potrivit pentru eliberarea mea este aproape. Am luptat lupta cea dreaptă, am alergat cursa până la final, am păzit credinţa. De acum încolo îmi este păstrată coroana dreptăţii, pe care mi-o va da, ca răsplată, în acea zi, Domnul, Judecătorul cel drept, dar nu numai mie, ci tuturor celor care au iubit manifestarea Lui.”

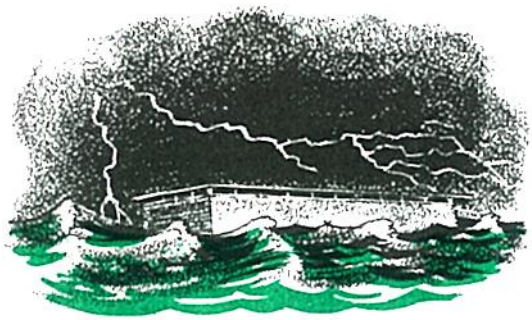
[35] Teocraţia tipică a Israelului a fost răsturnată în 607 î.C. de către Nebucadneţar, împăratul Babilonului, şi atunci au început şi „timpurile neamurilor”, despre care se face referire la Luca 21:24. Acolo se spune: „Iar Ierusalimul va fi călcat în picioare de neamuri, până când se vor împlini timpurile neamurilor”. Pentru a ne ilustra consecinţele înjositoare ale stăpânirii neamurilor pe pământ, şi pentru a ne da informaţii despre durata acelei stăpâniri, Nebucadneţar a fost redus la starea unui dobitoc şi a rămas aşa vreme de şapte ani. După calculele evreilor aceasta însemna 2.520 de zile; apoi Nebucadneţar a fost pus înapoi pe tronul lui. În calculul timpului din profeţie, o zi înseamnă un an. (Ezec. 4:6) Deci timpurile neamurilor au început cu 607 ani înainte de Cristos şi s-au încheiat la 1914 ani după Cristos; iar atunci împărăţia i s-a dat Celui „care are drept la ea”. – Ezec. 21:27.

Cuprins

S-A NĂSCUT GUVERNUL ÎMPĂRĂŢIEI

[36] Chiar de la începutul vieţii omului, în grădina Eden, Iehova a făgăduit că va crea un guvern care îl va distruge pe Satan şi guvernul sau sămânţa lui, iar în ultima carte a Bibliei avem o înregistrare despre naşterea acelui guvern. Apocalipsa 12:1, 5 (*NW*) spune: „Şi în cer s-a văzut un semn mare, o femeie învăluită în soare, cu luna sub picioare şi cu o coroană de douăsprezece stele pe cap era însărcinată. Ea a dat naştere unui Fiu, un copil de parte bărbătească, care este destinat să păstorească toate naţiunile cu un toiag de fier.” Versetele trei şi patru ale aceluiaşi capitol spun: „Şi în cer s-a văzut un alt semn, iată, un mare balaur ca de foc, … Şi balaurul a stat mai departe în faţa femeii care urma să nască, pentru ca atunci când va naşte, să îi devoreze copilul.” Oricum, balaurul nu a reuşit să îşi împlinească scopul, iar copilul de curând născut a fost răpit la tronul lui Iehova.

[37] Acest copil de parte bărbătească era împărăţia lui Iehova care urma să-I fie dată lui Cristos, Fiul şi Moştenitorul preaiubit al lui Iehova. Balaurul ca de foc îl reprezenta pe Satan Diavolul aşteptând să distrugă guvernul împărăţiei ce tocmai se născuse. Dacă Satan ar fi avut vreo urmă de simţ şi decenţă, ar fi renunţat imediat cu eşecul său jalnic; dar, în schimb, el a ales să lupte împotriva acestui guvern nou, abia pus în funcţiune de Iehova, în mâinile Cristosului Său. Urmarea a fost războiul din cer în care Satan şi demonii săi asociaţi au fost înfrânţi şi alungaţi din cer jos, în împrejurimile pământului, unde îşi arată acum mânia şi furia, încercând să distrugă „sămânţa femeii” care încă se află pe pământ. Însă, cu toate zgomotele şi nebunia din planurile sale maniace, nu poate face rău noului guvern al lui Iehova sau să îi distrugă membrii acestuia de pe pământ. Sub ocrotirea lui Iehova, acest guvern, pus în funcţiune în 1914, va trece mulţumit prin toate furtunile violente de necazuri pe care cel nelegiuit le poate provoca, în efortul său de a-şi salva organizaţia muribundă. Dar, aşa cum arca lui Noe a plutit în siguranţă prin furtuna îngrozitoare cu vânt şi ploaie, care a distrus lumea cea veche, şi şi-a dus călătorii şi încărcătura în siguranţă pe un pământ curăţit, tot la fel va supravieţui şi guvernul lui Iehova. Furtuna Armaghedonului va distruge organizaţia lui Satan, dar nu va dăuna guvernului pe care Iehova l-a pus în funcţiune pentru împărăţia Sa, în lumea nouă de după acea bătălie. La Armaghedon, Satan va fi martor la nimicirea completă a sistemului său de lucruri nelegiuit, după care el şi demonii săi vor fi aruncaţi în abis pentru o mie de ani.

[38] Situaţia actuală, conform cronologiei biblice şi istoriei laice, este că Satan şi îngerii săi au fost alungaţi din cer pentru totdeauna şi că Isus Cristos este regele lumii noi din 1914 A.D. încoace. Următorul citat din cartea *„Împărăţia este aproape”* pagina 189, paragraful 2, este de interes aici. „În zilele în care organizaţia completă a adversarului lui Dumnezeu deţine puterea, conduce activ,

Cuprins

zdrobeşte şi sfărâmă în bucăţi toată omenirea, atunci Dumnezeul cerului dezlipeşte 'Piatra' şi întemeiază împărăţia Seminţei 'femeii' Sale. Această împărăţie ocupă locul peste omenire care a fost eliberat [de Diavol] când a părăsit organizaţia lui Iehova în Eden." Aşadar, locul fiind acum gata, Isus s-a dus să îl pregătească pentru urmaşii Săi credincioşi morţi, şi ei au fost chemaţi din somnul morţii pentru a fi uniţi pentru totdeauna în cer cu Domnul şi Capul lor, Isus Cristos. Rămăşiţa co-moştenitorilor Săi, care se află încă pe pământ, nu a fost luată la cer la acea vreme, ci a fost separată de lumea condamnată a lui Satan şi a fost adusă într-o relaţie deosebită şi strânsă cu Domnul Isus de la templu, acum întronat şi domnind. Ei au fost însărcinaţi să facă o anumită lucrare înainte de a fi duşi în împărăţia cerească cu Cristos şi ceilalţi membri ai clasei miresei. – 1 Tes. 4:15, 16, *NW*.

[39] Templul lui Solomon din Ierusalim a fost o ilustraţie a templului spiritual al lui Cristos, Mai Marele Solomon, pe care avea să-l construiască din pietre vii. (1 Pet. 2:5, 6, *NW*) David a plănuit să construiască acel templu, dar Iehova nu i-a permis, deoarece acesta era un om al multor războaie şi a fost folosit de Iehova să învingă toţi vrăjmaşii Israelului, înainte ca Solomon să fi început lucrarea de construire a templului. Isus Cristos nu Şi-a ridicat templul spiritual până când duşmanii Săi nu au fost puşi sub picioarele Sale. Acest lucru s-a întâmplat când Satan şi îngerii lui au fost alungaţi din cer jos în împrejurimile pământului, aşternutul picioarelor lui Iehova, la sfârşitul războiului din cer, care începuse în 1914 A.D. Relatarea spune că Solomon a început să construiască templul în al patrulea an al domniei sale. În mod asemănător, Domnul Cristos început să Îşi construiască templul spiritual în al patrulea an al domniei Sale, 1918 A.D. Au fost în acea vreme mulţi care declarau că se numără printre co-moştenitorii lui Cristos, membrii acestei clase a templului, dar care s-au dovedit a fi egoişti, care îşi caută propriul câştig, iar aceştia au fost respinşi când a început judecata la templu. Acesta a fost, astfel, complet curăţat de toţi cei nedrepţi, iar apoi a început lucrarea de predicare a veştii bune despre guvernul împărăţiei lui Iehova pus în funcţiune, cu toată sinceritatea şi cu un efect izbitor.

PREGĂTIREA PENTRU DOMNIA MILENARĂ

[40] Acum, în acest timp hotărâtor din istorie, nelegiuitul sistem de lucruri al lui Satan trece prin chinurile morţii şi se luptă să rămână în viaţă. În timp ce acest lucru continuă şi se înrăutăţeşte, servii lui Iehova sunt ocupaţi în lucrarea lor de căutare şi hrănire a celorlalte oi ale Domnului, care vor fi trecute vii prin bătălia Armaghedonului, şi care vor alcătui nucleul noului pământ. Lucrarea pe care aceştia o fac acum este un serviciu la scară mondială, aşa cum arată Apocalipsa 7:9 când spune că ei vor veni din toate naţiunile, seminţiile şi popoarele. Toţi aceşti oameni participă într-o lucrare educaţională bine organizată. Misionarii sunt instruiţi pentru serviciu în multe ţări la Şcoala Biblică Gilead a Societăţii Turnul de Veghere din South Lansing, New York. Aceştia li se alătură multor altor mii ca însoţitori cu bună voinţă a rămăşiţei unse a trupului lui Cristos, care este acum pe pământ, pentru a forma o societate a Lumii Noi, care conduce o campanie de educare pentru viaţă în lumea nouă. Ei recunosc guvernul împărăţiei care a fost

Cuprins

pus în funcţiune în cer în 1914 şi caută să trăiască mereu în armonie cu principiile sale. Mii de oameni sunt ajutaţi de această societate şi studiază Biblia pentru a învăţa despre guvernul lui Iehova. Profetul Isaia s-a referit la această lucrare în capitolul treizeci şi doi al profeţiei sale, la versetele unu şi doi, cu aceste cuvinte: „Iată, un Împărat va domni în dreptate, şi prinţii vor domni cu imparţialitate. Iar un om va fi ca un ascunziş de vânt, şi ca un adăpost de furtună, ca izvoare de apă într-un loc uscat, ca umbra unui stânci mari într-un ţinut trudit.” – *AS*.

[41] Isus Cristos este pe tronul lumii noi în cer, iar pe pământ are rămăşiţa membrilor unşi ai trupului Său, împreună cu mulţi tineri care se află în poziţii de responsabilitate în organizaţia de serviciu a lui Iehova. Aceştia sunt numiţi *sarím* de către profeţi, ceea ce înseamnă „conducători sau căpitani peste diverse numere de lucrători”. Cuvântul ebraic se mai traduce cu „prinţi”. Aceşti *sarím* sunt foarte ocupaţi peste tot în lume, ajutând pe ceilalţi să-şi organizeze serviciul şi să-l efectueze în mod eficient. Cu protecţia lui Iehova, această lucrare va continua până când toate celelalte oi vor fi adunate într-o „singură turmă”, sub un „singur Păstor”, şi atunci va începe bătălia zilei celei mari a Dumnezeului cel Atotputernic. Va fi cel mai mare necaz pe care l-a experimentat vreodată omul sau pe care l-a văzut. Acesta va distruge toate urmele organizaţiei lui Satan, atât văzută, cât şi nevăzută.

[42] Societatea lumii noi care funcţionează acum pe pământ va supravieţui la Armaghedon şi i se vor alătura oamenii credincioşi din vechime, care, conform psalmiştilor, vor fi făcuţi „prinţi pe tot pământul”. (Ps. 45:16) Nu ştim cu exactitate câţi vor fi şi când vor fi aduşi din mormintele memoriale în care dorm acum în moarte; dar când se vor întoarce, vor învăţa rapid despre lumea nouă pe care au aşteptat-o cu nerăbdare în zilele pe care le-au petrecut pe pământ, în trecut. Aceşti credincioşi vor fi şi bărbaţi şi femei şi la ei face referire apostolul Pavel în Evrei, capitolul unsprezece. Printre ei vor fi oameni pregătiţi să aibă grijă de afacerile lumii noi în multe sarcini. Uitaţi-vă la Moise, cel care a dat legi. Unde am putea găsi printre judecătorii din această lume un om atât de bine calificat pentru administrarea dreptăţii? El a fost instruit bine în timpul anilor în care i-a condus pe israeliţi din robia în Egipt spre graniţa cu Ţara Promisă. Apoi a mai fost Iosif ca administrator de hrană. El a salvat Egiptul de la foamete, făcând provizii cu hrană suplimentară, cu grijă, în anii de belşug şi distribuind-o apoi în anii de foamete. David a fost un om folosit pentru a administra legi drepte pentru binele naţiunii peste care domnea ca rege. Mai mult, guvernul drept pe care Iehova l-a pus în funcţiune cu împărăţia Sa în 1914 va avea un Administrator foarte calificat şi capabil, unul care va aduce rezultate, Isus Cristos.

[43] Satan Diavolul s-a răzvrătit împotriva aranjamentelor drepte ale lui Iehova pentru omenire, gândindu-se că el are o metodă mai bună pentru a se ocupa de creaturi omeneşti. Pentru vreo 6.000 de ani el a dominat în mare măsură rasa umană, iar influenţa sa printre oameni a creat necazuri, nefericire, durere şi moarte. El a ocărât numele lui Iehova şi i-a persecutat pe toţi cei care reprezentau acel nume. Acum timpul acesta s-a încheiat şi în curând îşi va vedea nimicită organizaţia nelegiuită în bătălia de la Armaghedon, după care va fi pecetluit în

Cuprins

abisul inactivităţii. Aşa cum este declarat în paragrafele precedente, acea bătălie va fi cel mai groaznic necaz la care pământul a fost vreodată martor. Iehova ne-a dat mai multe ilustraţii despre bătălie şi despre gravitatea ei; de exemplu, potopul din vremea lui Noe, când toate făpturile de pe pământ, mai puţin cele din arcă, au fost nimicite de potopul apelor. Noe a fost un predicator al dreptăţii şi i-a avertizat pe oameni despre dezastrul ce va urma, dar ei şi-au continuat treburile vieţii şi nu au dat atenţie avertismentului care le-a fost trimis de Iehova. Când a venit potopul, era deja prea târziu pentru a căuta adăpost în arcă şi toţi, mai puţin opt suflete, au pierit.

[44] Altă ilustraţie interesantă a Armaghedonului este găsită la 2 Cronici, capitolul douăzeci. Trei naţiuni, reprezentând cele trei diviziuni ale organizaţiei lui Satan, religia, politica şi comerţul, s-au unit pentru a distruge Ierusalimul şi teocraţia tipică ce fusese pusă în funcţiune pentru Israel. Regele Iosafat se temea de această mare armată alcătuită din oameni din Moab, Amon şi Muntele Seir, şi i-a chemat pe oameni la templu să se roage pentru protecţia lui Iehova. Iehova i-a spus poporului Israel să nu se teamă de armatele duşmanilor, căci lupta nu era a lor, ci a lui Dumnezeu. Ei trebuiau doar să cânte laudele lui Iehova şi să lase restul pe seama Lui. Această credincioasă cale de acţiune a avut ca rezultat eliberarea lor. Moab şi Amon s-au întors şi au luptat împotriva Muntelui Seir, iar când au reuşit să îl distrugă, s-au luptat unul împotriva celuilalt; iar când au încheiat acea luptă, nu mai rămăsese mult de nimicit pentru Iehova. În tot timpul în care s-a dus această luptă, servii lui Iehova Îi cântau laude. Deci acum, la Armaghedon, părţile diferite ale organizaţiei lui Satan se vor întoarce una împotriva celeilalte şi se vor lupta una împotriva celeilalte, în timp ce martorii lui Iehova vor cânta laudele Lui şi vor vesti condamnarea lui Satan şi a sistemului său de lucruri.

[45] Cu arme mortale ca bomba atomică şi mai puternica bombă cu hidrogen la dispoziţia sa, Satan va suferi o înfrângere deplină. Toată puterea pe care şi-a clădit-o pe pământ prin intermediul amăgiţilor lui va fi distrusă odată cu el. Singurul loc de siguranţă va fi în interiorul graniţelor sistemului de lucruri al lui Dumnezeu. El a făgăduit să Îşi ocrotească servii la fel cum a făcut-o cu Noe şi familia acestuia în timpul potopului. (Isa. 26:20, 21) Toate armatele şi armele omului se vor dovedi foarte ineficiente la protejarea şi salvarea acestei lumi vechi. Ea va pieri în cel mai mare necaz care a fost vreodată pe pământ. – Mat. 24:21, 22.

[46] Cu Satan şi organizaţia lui nelegiuită anihilată, societatea Lumii Noi, alcătuită din rămăşiţa unsă, căpeteniile sau *sarím* care acum servesc în poziţii oficiale şi marea mulţime a altor oi, extinsă mai târziu de oamenii credincioşi din vechime înviaţi, va face progrese rapid în clădirea noului sistem de lucruri pe pământ. Gândiţi-vă numai: toate resursele omenirii, atât fizice, cât şi financiare, vor fi la dispoziţie pentru lucrarea de reconstrucţie! Pământul va fi făcut frumos, cu case agreabile pentru toţi cei vii. Oamenii nu vor învăţa despre războaie, ci, sub condiţii paşnice, Iehova va reemite mandatul Edenic pentru bărbaţi şi femei să se înmulţească şi să umple pământul, aşa cum a fost dat iniţial lui Adam şi Evei. De această dată, un popor dedicat lui Iehova şi guvernat de legi drepte, adoptate pentru această lume nouă, sub Prinţul Păcii, vor împlini cu bucurie acest mandat.

Cuprins

Vor fi multe de făcut pentru toţi; instructorii vor fi ocupaţi să-i înveţe pe cei care vor veni în acea generaţie viitoare; construirea de locuinţe minunate va avea nevoie de multă muncă; de asemenea, supunerea pământului şi facerea lui ca grădina paradis din Eden va cere eforturi, dar va fi o sarcină fericită a omenirii în circumstanţele perfecte care vor predomina atunci. – Isa. 65:17-19, 21-23, *AT*.

47 În sfârşit, la timpul potrivit şi ales, morţii din morminte, sau cripte memoriale, se vor întoarce pentru a li se alătura celor vii, cu speranţa vieţii perfecte şi veşnice în faţa lor. Gândiţi-vă la numeroasele reuniuni fericite de familie când se întorc la viaţă cei morţi! Totuşi, aceştia vor avea multe de învăţat despre lumea nouă şi despre lucrurile care s-au întâmplat în timp ce ei se odihneau în somnul morţii. Va fi un mare privilegiu să îi ajutăm pe toţi aceştia în străduinţa lor de a afla calea spre viaţă. Ce vreme fericită vor avea toţi servii devotaţi ai lui Iehova să coopereze unii cu alţii în învăţarea perfectă a căilor lui Iehova şi la înfrumuseţarea bucăţii de pământ atribuită lor! Când se va încheia domnia de o mie de ani a lui Cristos, atunci tot pământul va fi la fel de frumos precum a fost Edenul, modelul pe care ni l-a dat Iehova cu mult timp în urmă. În acel timp, Satan şi demonii săi fără speranţă de îndreptare vor fi eliberaţi din abis, unde au fost întemniţaţi în cei o mie de ani de domnie a lui Cristos şi vor continua, într-o încercare josnică, să răstoarne lumea nouă, dar vor eşua. Citim în Biblie că sfârşitul oştirii sale pe pământ va fi prin foc, care va veni de la Iehova din cer, iar el şi demonii săi vor fi executaţi cu „a doua moarte”, distrugerea totală. (Apoc. 20:7-10) Acest lucru va pune capăt definitiv întregii răzvrătiri şi nelegiuiri. Pământul va fi plin de bărbaţi şi femei perfecţi, care vor trăi veşnic şi se vor bucura de justificarea acelui nume sfânt, IEHOVA!

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Pentru ce scop a creat Dumnezeu pământul şi pe om?
2. Ce cale de acţiune au ales Adam şi Eva şi cu ce rezultat pentru ei şi urmaşii lor?
3. De ce a amânat Iehova executarea necredinciosului trio, şi spre ce ţintă i-a permis lui Satan să lucreze?
4. Cu privire la ce a dat Iehova o asigurare pozitivă şi în ciuda căror eforturi din partea lui Satan?
5. Care a fost rezultatul controlului satanic al omenirii de la Adam până la potop?
6. Ce a făcut ca lumea de după potop să devină coruptă?
7,8. (a) Ce se poate spune despre prima putere mondială şi de ce a fost făcută proeminentă în Scriptură?
9. Care a fost principala caracteristică a Asiriei şi cum a trat-o Iehova?
10,11. (a) Care a fost cea de a treia putere mondială şi prin ce s-a distins? (b) În ce fel l-a ilustrat pe Satan, domnitorul acesteia, şi de ce a făcut Iehova ca Babilonul să fie răsturnat?
12. (a) Care a fost cea de-a patra putere mondială şi ce fel de guvern a fost acesta, în pofida serviciilor făcute poporului lui Dumnezeu? (b) Care a fost cea de-a cincea putere mondială?
13. Pe ce puneau grecii accent şi înaintea cărei puteri s-a predat guvernul lor?

Cuprins

14. (a) Care a fost forţa dominantă a celei de-a şasea puteri mondiale? (b) Ce paşi a făcut Constantin pentru a pune capăt dezbinării din religie şi cu ce rezultate?
15. (a) Cum sunt dovedite false cele trei doctrine favorite ale lui Constantin? (b) Care a devenit cea de-a şaptea putere mondială?
16. Ce caracteristici are cea de-a şaptea putere mondială şi ce contrazice pretenţia acesteia că este creştină?
17. (a) Când au început şi când s-au încheiat „timpurile stabilite naţiunilor”? (b) Ce acceptă naţiunile, de la 1914 încoace, în locul împărăţiei lui Dumnezeu?
18. De ce au eşuat naţiunile să aducă pace şi fericire şi pentru ce va avea succes împărăţia lui Dumnezeu?
19. Cum îşi va manifesta Iehova supremaţia asupra lui Satan?
20. Care au fost primele două declaraţii ale scopului lui Iehova de a stabili un guvern drept şi de a pune capăt întregii nelegiuiri?
21,22. Ce ilustraţie potrivită de a-Şi pune în funcţiune guvernul a făcut Dumnezeu cu Noe?
23. (a) Ce scop i-a dezvăluit Iehova lui Avraam şi când, cu exactitate? (b) Ce legământ a făcut Dumnezeu cu Israel, când şi sub ce împrejurări?
24. În ciuda căror avantaje n-au venit prin Israel binecuvântările promise şi de ce?
25. Ce evenimente au marcat începutul şi sfârşitul supremaţiei neamurilor?
26. Ce calificări are Conducătorul lui Iehova şi cum va conduce El?
27. (a) Cum a fost făcută posibilă răscumpărarea rasei umane? (b) Ce se cere de la cei care vor fi salvaţi cu salvare veşnică?
28. De ce I s-a permis lui Isus să sufere şi în ce sens a fost El desăvârşit?
29. Ce L-a calificat pe Isus să-i ajute pe cei ce vor moşteni împreună cu El şi ce asigură că Satan va eşua să-i abată pe aceştia?
30. Prin ce cale de acţiune devine cineva dintre cei „chemaţi, aleşi şi credincioşi”?
31. Ce vor putea să spună oamenii despre conducătorii lor preoţeşti în timpul domniei lui Cristos şi de ce?
32. Prin ce învăţătură greşită s-au făcut oamenii să pară importanţi?
33. Ce scripturi demonstrează că împărăţia n-a fost pusă în funcţiune la Cincizecime?
34. (a) Ce trebuia să preceadă ducerea de către Isus a urmaşilor Săi în locuinţa lor veşnică? (b) Cum a arătat Pavel că nu-şi aştepta la moarte răsplata cerească?
35. De când şi până când s-a extins domnia naţiunilor şi cum a fost ilustrat lucrul acesta?
36. Când a fost promisă pentru prima dată guvernarea împărăţiei şi cum este descrisă la Apocalipsa 12 naşterea ei?
37. (a) Ce cale de acţiune a luat Satan faţă de împărăţie şi cu ce rezultat? (b) Ce va dispărea la Armaghedon şi cine va supravieţui acestuia?
38. (a) Care era locul pe care Isus s-a dus să-l pregătească pentru urmaşii Lui şi cum a fost ilustrată pregătirea lui? (b) Care este partea rămăşiţei de pe pământ de atunci încoace?
39. În ce privinţe templul spiritual al lui Cristos a fost prevestit de templul lui Solomon?

Cuprins

40. Cum este formată acum societatea lumii noi, aşa cum a fost prezis la Isaia 32:1,2?
41. (a) Cine sunt *sarimii*? (b) Cât timp va continua strângerea altor oi, pentru a fi urmată de ce anume?
42. Ce urmare a avut asupra omului influenţa lui Satan şi cum a fost prevestit în zilele lui Noe sfârşitul organizaţiei sale?
44. Ce ilustraţie interesantă şi potrivită despre Armaghedon este dată la 2 Cronici 20?
45. În pofida cărui lucru Satan nu va putea să-şi protejeze lumea?
46. Ce binecuvântări îi aşteaptă pe supravieţuitorii Armaghedonului?
47. (a) Ce va vedea sfârşitul domniei de o mie de ani a lui Cristos? (b) Ce încercare zadarnică va fi făcută în timpul acela, pentru a fi urmată de ce anume?

Eficienţă politică sau principiu?

Toate creaturile inteligente, ca agenţi morali liberi, pot să aleagă între a fi guvernate de principiu sau de pasiune. A fi guvernat de principiu înseamnă să acţionezi în cunoştinţă de cauză, potrivit raţiunii şi conştiinţei. A fi guvernat de pasiune înseamnă să acţionezi potrivit unei influenţe exterioare, să permiţi să dicteze considerentelor personale, precum: bogăţia, faima, puterea, siguranţa sau satisfacerea simţurilor sau instinctelor. Adam, primul nostru părinte, a ales să fie guvernat de pasiune, de influenţa exterioară reprezentată de soţia lui, Eva, în loc să asculte de principiu, reprezentat de voinţa şi de legea lui Dumnezeu. Majoritatea urmaşilor săi i-au urmat exemplul. – Gen. 3:17; Matei 7:13, 14.

Ispita de a fi guvernaţi de influenţe şi pasiuni exterioare este extrem de puternică, mai ales pentru cei aflaţi în poziţii de conducere, în loc să fie guvernaţi de simţul datoriei şi de principiu. Datorită puterii lor, ei au multe ocazii să-şi folosească influenţa pentru folosul propriu, decât să facă dreptate. O asemenea întrebuinţare greşită a funcţiei politice este prezentată adesea ca fiind eficienţă politică. Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia, relatează mai multe referiri la cei în poziţii de răspundere care au acţionat în ideea de eficienţă şi nu potrivit principiilor. Aaron s-a lăsat influenţat de oameni pentru a face viţelul de aur şi Saul a fost şi el influenţat să nu asculte de porunca lui Dumnezeu în legătură cu nimicirea amaleciţilor. – Exodul 32:1-6, 21-24; 1 Samuel 15:13-23.

Cu toate acestea, cel mai cunoscut exemplu din toată istoria al unui conducător care a compromis tot ceea ce ştia că este drept de dragul eficienţei politice este acela al lui Pilat din Pont. Pilat îşi preluase îndatoririle ca guvernator al Iudeii în anul 26 A.D. şi a avut numeroase ciocniri cu evreii, fiindcă era un conducător încăpăţânat, iar ei un popor încăpăţânat de fanatici religioşi. În propria lui încăpăţânare, Pilat făcea uneori ca sângele evreilor să fie vărsat inutil, odată chiar amestecând sângele evreilor cu cel al jertfelor lor. – Luca 13:1,2.

Cuprins

Având în vedere aceste evenimente, se poate aprecia că atunci când gloata de evrei a venit la el în acea noapte de Paşti din anul 33 A.D., Pilat a preferat să nu se implice în problema lor şi le-a spus să Îl pedepsească pe Isus potrivit legii lor. Dar gloata dorea să Îl omoare pe Isus şi pentru aceasta aveau nevoie de acordul lui Pilat (Ioan 18:31). După ce L-a interogat pe Isus şi nu I-a găsit nicio vină, Pilat era gata să Îl elibereze, dar gloata nu dorea acest lucru. Auzind că Isus era galileean, l-a trimis la Irod Antipa, fiul lui Irod Cel Mare, guvernatorul provinciei Galileea, bucurându-se că astfel a putut scăpa de responsabilitate. – Luca 23:1-7.

Irod s-a bucurat când L-a văzut pe Isus, aşteptând să vadă un miracol înfăptuit, dar constatând că Isus nu comunica, L-a trimis înapoi la Pilat. Deşi gestul a făcut ca Pilat şi Irod să devină prieteni „unul cu altul în acea zi, căci înainte exista duşmănie între ei", responsabilitatea de a lua o hotărâre în legătură cu Isus i-a revenit tot lui Pilat. Nu exista nici o îndoială în mintea sa cu privire la nevinovăţia lui Isus, „căci era conştient că evreii i-l aduseseră din invidie". De fapt, a spus de trei ori gloatei de evrei: „Ce rău a făcut Omul acesta? Nu am găsit nimic care să Îl condamne la moarte; aşadar, Îl voi pedepsi şi Îl voi elibera." – Matei 27:18; Luca 23:8-22, *NW*.

Pilat, care se arăta atât de încăpăţânat când discuta cu evreii, s-a arătat mai ales slab şi nehotărât când a fost vorba de principiu. Populaţia nestatornică ce, cu doar patru zile în urmă Îl salutase pe Isus ca Rege, cerea acum viaţa lui, ca urmare a instigării la agitaţie a liderilor religioşi. (Luca 19:38, *NW*). Teama de a isca o nouă revoltă a avut un cuvânt de spus, fără îndoială, determinându-l pe Pilat să cedeze, aşa cum arată relatarea lui Matei. (Matei 27:24). Dar, în mod clar, iubirea lui Pilat pentru funcţia sa şi respectul pentru favoarea pe care Cezarul i-o arăta, favoare de care depindea funcţia lui, au fost mai puternice, lucru observat de apostolul Ioan. Astfel, atunci când mulţimea l-a ameninţat: „Dacă Îl eliberezi pe acest Om, nu eşti prieten al Cezarului. Orice om care se face pe sine rege vorbeşte împotriva Cezarului", Pilat a dat înapoi. Ştia că greşea făcând aceasta; chiar gestul său de a-şi spăla mâinile în public arată că se simţea vinovat. Şi astfel, eficienţa politică a fost de vină pentru comiterea celei mai mari crime din istorie, a celei mai mârşave crime, uciderea violentă a singurei vieţi perfecte care a existat vreodată, a nimeni altuia decât a Fiului lui Iehova Dumnezeu. – Matei 27:24; Ioan 19:12-16.

Au existat mulţi conducători precum Pilat de-a lungul secolelor; conducători care i-au sacrificat pe servii nevinovaţi ai lui Iehova Dumnezeu din cauza eficienţei politice, printre care ar putea fi incluşi aceia care au acţionat „în calitate de săbii ale Bisericii" Romei în timpul Evului Mediu şi Întunecat. Sunt mulţi conducători precum Pilat şi astăzi, funcţionari minori în ţări democratice precum Statele Unite, Canada, Elveţia şi Italia care cedează presiunii religioase de a-i persecuta pe servii lui Iehova, necesitând apel la Curţile Supreme, dar de multe ori, aceste instanţe s-au dovedit a fi deasupra eficienţei politice. Pe de altă parte, există ţări unde conducerea sau oficialii majori ai guvernelor s-au dovedit a fi asemenea lui Pilat şi au fost dispuşi să sacrifice interesele servilor lui Iehova în favoarea intereselor eficienţei politice. Creştinii care suferă în astfel de circumstanţe pot să

Cuprins

primească mângâiere din cuvintele lui Isus că Iehova Dumnezeu va răzbuna toate aceste nedreptăţi, la timpul Său potrivit. – Luca 18:7,8.

Să urmezi principiul costă ceva. Aceasta înseamnă să iubeşti adevărul, chiar dacă adevărul nu este popular. Înseamnă să te temi de Dumnezeu, şi nu de oameni. Şi înseamnă să urăşti câştigurile necinstite, nu să umbli după ele. (Exodul 18:21; Proverbele 29:25, *AS*) Dar acesta este preţul pe care toţi trebuie să îl plătească, în special cei care au poziţii de responsabilităţi si autoritate, pentru că sunt agenţi morali liberi; şi nu trebuie să facem aceasta doar pentru a avea conştiinţa curată acum, ci şi ca să primim aprobarea Judecătorului întregului Pământ, a Creatorului nostru. Calea eficienţei politice este uşoară şi duce către moarte. Calea principiului este grea, dar cu cunoştinţa potrivită, duce către viaţă. – Matei 7:13, 14; Ioan 17:3.

Adulterilor! Nu ştiţi că prietenia lumii este vrăjmăşie cu Dumnezeu? – Iacov 4:4, *NW*.

Numele divin de primă importanţă

Principala grijă a majorităţii creştinilor declaraţi în privinţa religiei lor este „salvarea sufletelor lor”. Ei acordă foarte puţină importanţă, sau chiar deloc, glorificării şi justificării numelui Creatorului lor, Iehova. Nu le pasă dacă oamenii ştiu sau nu că „doar Tu singur, al cărui nume este Iehova, eşti Cel Prea Înalt peste tot Pământul”. (Psalmii 83:18, *AS*) Toate acestea descoperă o lipsă îngrijorătoare de înţelegere a relaţiei pe care o au cu Creatorul lor; neputinţa lor de a aprecia cât de superior este El faţă de toate creaturile Sale şi de a înţelege că El este singurul Dumnezeu adevărat.

Dar oare Biblia nu pune accentul pe salvarea creaturilor? Oare nu citim iar şi iar despre ceea ce trebuie să credem şi ceea ce trebuie să facem dacă vrem să fim salvaţi? Aşa este, dar Cuvântul lui Dumnezeu arată, de asemenea, că cinstirea numelui lui Iehova şi justificarea Lui, care implică şi triumful dreptăţii, sunt de cea mai mare importanţă. Salvarea creaturilor este doar secundară acestora, sau şi mai bine spus, depinde în totalitate de justificarea lui Iehova.

DE CE MILĂ ŞI ELIBERARE

Un studiu atent al Cuvântului lui Dumnezeu arată că El şi-a extins mila şi a furnizat eliberare pentru membrii rasei umane pentru că sunt implicate numele şi supremaţiei Sa. Atunci când Adam şi Eva s-au răzvrătit, Iehova ar fi putut imediat să îi distrugă împreună cu adversarul şi să ia totul de la început. De ce nu a făcut aceasta? Pentru că, prin abaterea lui Adam şi a Evei adversarul provocase supremaţia lui Iehova, abilitatea de a pune oameni pe pământ care să-şi păstreze

Cuprins

integritatea, provocase capacitatea lui Iehova de a-Şi împlini scopurile. De aceea, Dumnezeu, plin de milă, a permis ca primii noştri părinţi să trăiască atât de mult după ce au păcătuit. – Geneza 2:17; Iov, capitolele 1 şi 2; Proverbele 27:11; Isaia 46:11.

Iehova a manifestat multă răbdare în relaţiile cu mândrul faraon. De ce nu l-a distrus pe faraon imediat? Din acelaşi motiv: „Căci până acum aş fi putut să Îmi întind braţul şi să vă lovesc pe tine şi poporul tău cu ciumă, astfel încât aţi fi fost şterşi de pe faţa pământului; dar, de aceea v-am cruţat: ca să vă arăt puterea Mea şi ca renumele Meu să fie răspândit pe tot Pământul.” (Exodul 9:15, 16, *AT*). Şi aceste cuvinte, printre altele, au mai multă forţă când se aplică mai marelui faraon, Satan Diavolul.

De aceea Iehova a eliberat naţiunea Israel de armatele urmăritoare ale lui faraon; chiar dacă ei s-au „răzvrătit împotriva Celui Prea Înalt la Marea Roşie. Cu toate acestea, El i-a eliberat din pricina numelui Său, ca să îşi facă de cunoscut puterea.” Da, nu doar pentru că Şi-a amintit de legământul pe care l-a făcut cu Avraam, Isaac şi Iacov şi astfel a avut milă de urmaşii lor, ci ca să-i răscumpere pentru Sine, „pentru a-şi face un nume, făcând pentru ei lucruri mari şi extraordinare”. – Exodul 2:24, 25; 2 Samuel 7:23; Psalmii 106:7, 8, *AT*.

Acelaşi sens au cuvintele lui Iehova către Israelul căzut din nou în păcat: „Din pricina numelui Meu Îmi voi retrage mânia şi pentru lauda Mea Mă voi reţine să nu te distrug.” (Isaia 48:9, *AS*). Prin profetul Ezechiel, Iehova accentuează în repetate rânduri faptul că El a arătat milă poporului Său din pricina numelui Său: „Am luptat din pricina numelui Meu, ca să nu fie profanat înaintea naţiunilor.” „Şi veţi şti că Eu sunt Iehova după cum mă voi comporta cu voi, din pricina numelui Meu şi nu potrivit căilor voastre rele şi nici faptelor voastre corupte, o, casă a lui Israel, zice Domnul Iehova.” „Ci am avut în vedere numele Meu sfânt, pe care casa lui Israel l-a profanat printre naţiuni, oriunde s-au dus. Aşadar, spune-i casei lui Israel: Aşa zice Domnul Iehova: nu fac acest lucru de dragul tău, o, casă a lui Israel, ci pentru numele Meu sfânt, pe care voi l-aţi profanat printre naţiuni, oriunde v-aţi dus.” (Ezechiel 20:9, 44; 36:21, 22, *AS*). În ceea ce-l priveşte pe Iehova nu încape nici o îndoială referitor la ce anume este mai important, onoarea numelui Său sau salvarea creaturilor Sale, nu-i aşa?

Gândiţi-vă la cazul celor trei evrei care au fost aruncaţi în cuptor. Criticii înalţi s-au folosit de acest incident, printre altele, pentru a discredita autenticitatea cărţii lui Daniel, pretinzând că un asemenea miracol nu putea să se fi înfăptuit şi, prin urmare, nu este decât o născocire. Dar, prin aceasta, ei nu au făcut decât să îşi arate lipsa de înţelegere, căci prin acest miracol, numele lui Iehova a fost foarte slăvit. Luaţi aminte la decretul pe care Nabucodonosor, conducătorul puterii mondiale Babilon l-a dat ca urmare a acelei eliberări remarcabile a servilor lui Dumnezeu: „Fiecare popor, fiecare naţiune şi limbă care vorbeşte ceva rău împotriva Dumnezeului lui Şadrac, Meşac şi Abed-Nego, va fi tăiat în bucăţele şi casa lui va deveni o grămadă de bălegar; pentru că nu există niciun alt Dumnezeu care să fie capabil să salveze în acest fel.” (Daniel 3:13-29, *AS*) Da, cei trei evrei l-au asigurat pe împărat că Iehova îi putea elibera, dacă îi plăcea să facă acest lucru; şi lui

Cuprins

Iehova i-a plăcut să facă aşa, nu doar să le salveze viaţa, ci, în primul rând, să îl facă pe Nabucodonosor să ştie că Dumnezeul evreilor este într-adevăr supremul Dumnezeu viu.

APRECIAT DE OAMENII DIN VECHIME

Oricât de ciudat ar putea părea acest lucru pentru cei mai mulţi dintre creştinii declaraţi, că justificarea numelui lui Iehova este mai importantă decât salvarea creaturilor Sale, servii lui Dumnezeu din vechime apreciau complet acest lucru. Gândiţi-vă la Moise: când Iehova Şi-a exprimat hotărârea de a distruge naţiunea Israel din cauza răzvrătirii lor când cei zece spioni le-au adus un raport prost, Moise a invocat mila lui Dumnezeu datorită implicării numelui Său: „Dacă vei ucide acest popor ca pe un singur om, atunci naţiunile care au auzit de faima Ta vor vorbi, zicând: 'Pentru că Iehova nu a putut să aducă acest popor în ţara pe care a jurat că le-o va da, de aceea i-a ucis în pustiu.'" Pe baza acestui argument, Iehova a arătat milă, aşa cum a făcut cu o ocazie anterioară, când a apărut aceeaşi problemă – israeliţii au făcut un viţel de aur şi s-au închinat lui. – Exodul 32:7-29; Numeri 14:11-35, *AS*.

Având în vedere că Iosua a fost instruit de Moise, nu este surprinzător că şi el aprecia importanţa numelui lui Iehova. Atunci când mica armată pe care a trimis-o să cucerească cetatea Ai a fost înfrântă, Iosua a simţit o mare amărăciune; nu putea să înţeleagă de ce. Întristat profund, s-a rugat lui Iehova: „Oh, Doamne, ce să zic după ce Israel a fugit din faţa duşmanilor lui! Căci cei din Canaan şi toţi locuitorii ţării vor auzi despre aceasta, ne vor împresura şi vor face ca numele nostru să dispară de pe pământ." Aceea era măsura îngrijorării lui Iosua? Nicidecum. Principalul lui îngrijorare era „şi ce vei face Tu pentru numele Tău măreţ?" Da, aceasta era dificultatea problemei. „Iehova, ce se va întâmpla cu numele Tău dacă poporul care Îţi poartă numele va fi nimicit?" – Iosua 7:7-9, *AS*.

Iehova nu uita faptul că numele Său era implicat, dar pentru că un israelit luase ceva pradă din cetatea Ierihon, care fusese complet devotat distrugerii de Iehova, El a permis ca Israelul să cunoască eşecul. După ce ofensatorul Acan a fost pedepsit cum trebuie, Israel a fost din nou victorios, spre onoarea numelui lui Iehova. – Iosua 7:10-8:25.

Samuel, ultimul dintre judecători, avea aceeaşi apreciere pentru numele lui Iehova ca şi Iosua, primul dintre judecători. Când israeliţii s-au temut că vor fi distruşi pentru că L-au respins pe Iehova ca Rege şi au cerut un rege omenesc, Samuel i-a asigurat: „Iehova nu îşi va părăsi poporul din pricina numelui Său mare, căci lui Iehova i-a plăcut să fiţi un popor al Lui." (1 Samuel 12:22, *AS*). Din nou, Iehova a arătat milă din pricina numelui Său.

APRECIAT DE DAVID, IEREMIA ŞI EZECHIA

David a fost extraordinar pentru aprecierea sa faţă de importanţa numelui lui Iehova. Văzând şi auzind că Goliat lua în batjocură armatele lui Israel, David s-a înfuriat: „Cine este acel filistean necircumcis, ca să sfideze armatele Dumnezeului

Cuprins

cel viu?" Deşi nu era decât un tânăr şi nu era înarmat decât cu o bâtă de păstor, o praştie şi câteva pietre netede, David l-a înfruntat pe Goliat încrezător, spunându-i acestuia: „Tu vii la mine cu sabie, suliţă şi lance, dar eu vin la tine în numele lui Iehova al oştirilor, Dumnezeul armatelor lui Israel, pe care tu L-ai sfidat. Astăzi, Iehova te va da în mâna mea." De ce era David atât de încrezător că Iehova îi va da victoria? Pentru că era scopul lui Iehova ca tot pământul „să ştie că există un Dumnezeu în Israel" şi pentru că victoria nu depindea de arme literale, ci de Iehova. – 1 Samuel 17:26, 45-47, *AS*.

Oricare ar fi fost circumstanţele, David a căutat ajutorul lui Dumnezeu pa baza numelui Său. „El m-a călăuzit pe cărările dreptăţii din pricina numelui Său." „Din pricina numelui Tău, oh, Iehova, iartă fărădelegea mea, căci numele Tău este minunat." „Căci Tu eşti stânca şi fortăreaţa mea şi din pricina numelui Tău mă vei conduce şi călăuzi." „Din pricina numelui Tău, OH, DOAMNE [Iehova], salvează-mi viaţa! Scoate-mă din necaz pentru justificarea Ta!" – Psalmii 23:3; 25:11*;* 31:3; 143:11, *AT*.

Un alt minunat cântăreţ al lui Israel, Asaf, a apreciat şi el această afirmaţie despre mila lui Iehova din pricina numelui Său: „Ajută-ne, Dumnezeul salvării noastre, pentru gloria numelui Tău! Eliberează-ne şi iartă-ne păcatele, din pricina numelui Tău! De ce să zică naţiunile: 'Unde este Dumnezeul lor?' Să se ştie, înaintea ochilor noştri, printre naţiuni, că Tu răzbuni sângele vărsat al servilor Tăi!" (Psalmii 79:9, 10, *AS*) Profetul Ieremia a rostit o rugăciune asemănătoare: „Deşi nelegiuirile noastre mărturisesc împotriva noastră, lucrează din pricina numelui Tău, Iehova! Căci căderile noastre iar în păcat sunt multe, am păcătuit împotriva Ta. Din pricina numelui Tău, nu ne urî." – Ieremia 14:7, 21, *AS*.

Regele Ezechia a arătat, de asemenea, că aprecia faptul că eliberarea era adusă din pricina numelui lui Iehova. Când Sanherib s-a lăudat că „niciunul dintre zeii naţiunilor nu poate să eliberez de mâna mea, nici Dumnezeul vostru, Iehova", Ezechia s-a rugat la Iehova: „Cu adevărat, Iehova, împăraţii Asiriei au lăsat pustii toate ţările, tot pământul lor şi le-au aruncat zeii în foc, pentru că ei nu erau dumnezei, ci lucrarea mâinilor oamenilor, lemn şi piatră; de aceea, i-au distrus. Acum, Iehova, Dumnezeul nostru, salvează-ne de mâna lui ca [să putem fi cruţaţi? Nu, ci] ca toate împărăţiile de pe pământ să ştie că Tu eşti Iehova, doar Tu." Şi rugăciunea lui Ezechia a fost ascultată, îngerul lui Iehova ucigând 185.000 din cei mai buni soldaţi din armata lui Sanherib, pentru că numele lui Iehova era implicat. Acel nume este într-adevăr un turn puternic. – Proverbele 18:10; Isaia 36:13-20; 37:10-38, *AS*.

APRECIAT DE CRISTOS ŞI DE APOSTOLII SĂI

Şi Isus Cristos a apreciat că salvarea creaturilor nu este lucrul cel mai important. Aşa cum a spus El însuşi, El a venit, în primul rând „nu ca să I se slujească, ci să slujească" şi în al doilea rând, să „Îşi dea sufletul ca răscumpărare în schimb pentru mulţi" (Matei 20:28, *NW*). Să servească şi să slujească în ce mod? Punând mărturie despre adevărul Tatălui Său şi glorificând numele Tatălui Său. De aceea, i-a spus lui Pilat: „Eu pentru acest scop am fost născut şi am venit

Cuprins

în lume, ca să pun mărturie despre adevăr." Şi din acest motiv s-a putut ruga în noaptea trădării Sale, chiar înainte să Îşi dea viaţa ca răscumpărare în schimb pentru mulţi: „Te-am glorificat pe pământ, am încheiat lucrarea pe care Mi-ai încredinţat-o." Isus a glorificat numele Tatălui Său în două moduri distincte: în primul rând, învăţând să asculte prin lucrurile pe care le-a suferit, şi astfel dovedind că Diavolul este un mincinos atunci când s-a lăudat că îi poate întoarce pe toţi oamenii de la Dumnezeu; şi apoi „făcând de cunoscut numele Tatălui Său oamenilor pe care îi dăduse El." – Ioan 17:4, 6; 18:37; Evrei 5:8, *NW*.

El a imprimat asupra urmaşilor Săi apropiaţi aceeaşi apreciere a importanţei cinstirii Tatălui Său ceresc. În predica Sa de pe munte, le-a poruncit să-şi lase lumina să strălucească înaintea omenirii. De ce? Pentru ca Tatăl Său care este în ceruri să primească glorie şi laudă. (Matei 5:16, *NW*). El a exprimat aceeaşi cugetare, dar cu o altă ilustraţie, în sfatul pe care l-a dat apostolilor Săi în ultima seară când a fost alături de ei: „Prin aceasta, Tatăl Meu va fi glorificat, dacă aduceţi în continuare roade multe şi dovediţi că sunteţi discipolii Mei." – Ioan 15:8, *NW*.

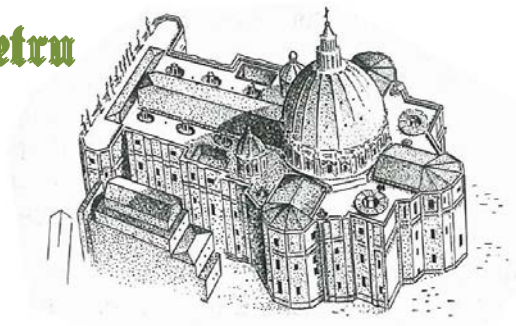
Apostolul Pavel s-a exprimat într-un mod asemănător în Evrei 13:15 (*NW*), spunând: „Prin El, să-i oferim totdeauna lui Dumnezeu o jertfă de laudă, adică rodul buzelor care fac o declaraţie publică a numele Lui." Da, lăsându-ne lumina să strălucească, aducând roade, oferind jertfe, toate pentru acelaşi scop, acela de a aduce cinste numelui lui Iehova. Nu e de mirare că Petru a scris: „Voi sunteţi 'o seminţie aleasă, o preoţie împărătească, o naţiune sfântă, un popor pentru o posesiune specială, ca să declaraţi peste tot excelenţele' Celui care v-a scos din întuneric şi v-a adus în această lumină minunată". – 1 Petru 2:9, *NW*.

Iehova Dumnezeu şi Isus Cristos mărturisesc amândoi despre importanţa numelui lui Iehova, comparată cu salvarea creaturilor, aşa cum fac mulţi dintre servii lui Iehova de la Moise la apostolul Ioan. Cei care sunt cu adevărat înţelepţi vor face, aşadar, ca numele lui Iehova să fie superior în viaţa lor şi vor face tot ce pot pentru a face de cunoscut acest nume, aducându-i onoare şi laudă, străduindu-se tot timpul să se comporte în armonie cu principiile drepte pe care numele lui Iehova le reprezintă. Doar dacă mergem pe această cale de acţiune Îl putem ruga pe Iehova pentru milă şi eliberare „din pricina numelui Său". Numele lui Iehova este superior. Salvarea noastră este secundară şi depinde de justificarea numelui Său.

„Din acest motiv te-am lăsat să rămâi în picioare ca să-ţi arăt puterea Mea şi Numele Meu să fie vestit pe tot pământul." – Exodul 9:16, *AS*.

Cuprins

Bazilica Sf. Petru

este locul mormântului lui Petru?

A fost Petru vreodată prezent fizic în Roma? Deşi există multă tradiţie în acest sens, o parte din ea mergând până în secolul al doilea A.D., se doreşte o dovadă reală. Conform tradiţiei, Petru a fost martirizat pe amplasamentul Circului din vechime al lui Nero, unde se pretinde că ar fi fost şi îngropat. Se spune că locul mormântului său a fost venerat încă din cel de-al doilea secol şi că acolo Constantin a început construcţia primei bazilici Sf. Petru în anul 323 A.D., însă nu a fost terminată până după moartea sa.

În anul 1503 a fost începută actuala bazilică a Sf. Petru, fiind terminată după 127 de ani, în anul 1630, cu un cost de 48 de milioane de dolari. Fiindcă veni vorba, constrângerea pentru fonduri pentru lucrarea de construcţie, desfăşurată în Germania, prin vânzarea de indulgenţe de către călugărul Tetzel, a fost una dintre cauzele imediate ale Reformei Germane prin Luther. Conform publicaţiei *Life*, revistă săptămânală cu ilustraţii din Statele Unite, lungimea acesteia este de 710 picioare, o înălţime de 452 picioare şi lăţimea maximă de 450 picioare. Toate acestea o fac cea mai mare bazilică din lume.

Pentru a oferi spaţiu suplimentar, astfel încât să fie în măsură să se conformeze dorinţelor papei Pius al XI-lea, ca să fie înmormântat alături de papa Pius al X-lea în criptele de sub Bazilica Sf. Petru, în anul 1939săpăturile au început, iar pentru a găsi zona promiţătoare în interes arheologic, săpăturile au fost extinse foarte mult. În anul 1946, publicaţia *Illustrated London News* din 7 septembrie, cu titlul „Cea mai importantă descoperire arheologică făcută pe timpul războiului: mormintele romane de sub Bazilica Sf. Petru din Roma," s-a spus despre găsirea unei întregi necropole sau a unui cimitir roman sub Bazilica Sf. Petru, care conţinea morminte păgâne şi creştine ce datau încă din mijlocul celui de-al doilea secol până la sfârşitul celui de-al treilea secol A.D. Au fost găsite un număr de sarcofage sculptate frumos, purtând numele celor înmormântaţi, schelete, bijuterii etc.

Conform acestui ziar: „Descoperirile prezente dispun de tradiţia potrivit căreia Bazilica lui Constantin ar fi fost fondată pe amplasamentul Circului lui Nero şi al lui Caligula în care, conform tradiţiei, a avut loc martiriul sfântului Petru. A fost o surpriză faptul că nu a fost găsită nicio urmă sub Bazilica Sf. Petru a Circului sau a Via Cornelia, ambele fiind arătate de vechii topografi ca fiind sub

Cuprins

bazilica din Vatican." Totuşi, se pare că Circul nu era la mare depărtare, din moment ce una dintre inscripţii solicita înmormântarea „în Vatican, lângă Circ".

În numărul său din 27 martie 1950, revista *Life* a dedicat mai multe pagini acestor descoperiri de sub Bazilica Sf. Petru şi a oferit un raport făcut de monseniorul Kaas (care a decedat de atunci) care s-a ocupat de lucrare. După ce vorbeşte de circumstanţele ce au cauzat începerea lucrării şi dificultăţile, mai ales cu apa, care era atât de multă încât s-a apelat la un prooroc al apelor, însă fără succes, Kaas continuă să spună că „orice credincios care a trecut prin necropola excavată" şi care se găseşte „în imediata apropiere a locului atribuit de tradiţia creştină mormântului sfântului Petru, cedează logicii tăcută, dar elocventă din jurul său".

Dar ce se poate spune despre non-catolici? Cât de valide sunt aceste descoperiri pentru ei? „Cei necredincioşi poate nu privesc această afirmaţie în aceeaşi lumină," spune Kaas; însă el susţine că probele îi provoacă „pe necredincioşi la probe contrarii afirmaţiilor arheologilor". Acelaşi efect l-a avut şi raportul publicat în New York *Times*, pe 20 decembrie 1951, care a citat afirmaţia Vaticanului la dovezi „incontestabile ştiinţific". Dar publicaţia *Plain Dealer* din Cleveland, în numărul din 21 decembrie 1951, cu titlul „Oamenii de ştiinţă de la Vatican raportează îngroparea fără mormânt a sfântului Petru," afirma: „Pelerinii care vor vizita grotele Vaticanului vor putea să se apropie la 10 picioare de locul în care autorităţile de la Vatican spun că ar fi fost îngropat sfântul Petru, însă ei nu vor putea să îi vadă mormântul. Asta pentru că nu există niciun mormânt." Deci se pare că, în loc de o criptă, ceea ce a fost descoperit a fost un „mormânt făcut din zidărie brută, ca cele pentru cei mai săraci", din care a rămas doar un singur perete. – *Times*, 21 decembrie 1951.

Acelaşi număr al publicaţiei *Times* afirmă că „tot ce era în jur era o dovadă palpabilă că acei creştini venerau acest loc încă din cea de-a doua jumătate a primului secol". Alte rapoarte afirmă că această veneraţie a început din cea de-a doua jumătate a celui de-al doilea secol. Toate aceste rapoarte, observaţi, erau din decembrie 1951. Dar împreună cu ele vine un raport, aproape un an mai târziu, în *Times*, 24 noiembrie 1952, cu titlul: „Mormântul sfântului Petru ar putea fi sursa unor noi descoperiri. Dovezile ce leagă tradiţia înmormântării sfântului Petru de o generaţie mai aproape de propria sa viaţă decât au făcut-o săpăturile recente de sub Bazilica Sf. Petru pot fi disponibile în curând, au spus azi oficialii Vaticanului.

„Arheologii au descoperit recent prima dovadă scrisă de sub bazilică, în care s-a considerat că acel loc era locul de înmormântare al Sf. Petru, cel puţin la fel de devreme ca primii ani ai secolului al patrulea. Dovezile, prezentate săptămâna aceasta în Academia Pontificală de Arheologie Romană de către profesorul Margherita Guarducci, un specialist în epigrafele romane antice, ar putea data din anii de sfârşit ai celui de-al treilea secol, sau chiar din perioada de după anul 250.

„Dovezi – urmele de pe zidul unui mausoleu păgân de sub bazilică – includeau o inscripţie" care „era un apel pentru Sf. Petru de a se ruga pentru

Cuprins

creştinii îngropaţi lângă el". Acolo era de asemenea şi un portret care trebuia să fie, evident, al lui Petru, împreună cu cuvântul „Petrus".

Privitor la alte scrieri din acel loc, publicaţia *Tribune* din New York, din 21 decembrie 1951 afirma: „Scrisul ilizibil - similar cu alte sute care pot fi găsite chiar şi azi pe diferiţi pereţi ai bazilicii din prezent, ca rezultat al vizitelor soldaţilor americani din timpul celui de-al Doilea Război Mondial – include dovezi că primii vizitatori credeau că Sf. Petru putea fi venerat în acel loc."

De ce ar trebui ca rapoartele să spună mai întâi că locul era venerat în cea de-a doua jumătate a celui de-al doilea secol şi chiar şi în primul secol, iar apoi, cu un an mai târziu, să afirme că informaţiile anterioare indicau numai prima parte a celui de-al patrulea secol, însă că acum există dovezi care arată veneraţia încă din cea de-a doua jumătate a celui de-al treilea secol? Nu trădează toate acestea o dorinţă de a face dovezile să se potrivească tradiţiei, în loc să lase dovezile să vorbească de la sine? Niciuna din inscripţii nu arată că Petru ar fi fost îngropat acolo. Prin faptul că admit că ei dovedesc faptul că Petru ar fi fost venerat în locul acela arată numai că tradiţia a existat în cea de-a doua jumătate a celui de-al treilea secol, nu că tradiţia în sine ar fi adevărată.

MĂRTURIA SCRIPTURALĂ

Din moment ce tradiţiile cu privire la prezenţa lui Petru în Roma nu datează din zilele sale, să observăm ce are de spus Cuvântul lui Dumnezeu despre acest subiect, având în vedere că a fost scris pe timpul lui Petru. Putem căuta cât dorim, nu găsim niciun indiciu că Petru a fost vreodată în Roma, să nu mai vorbim că el a fost episcop acolo. Şi nu numai că Scripturile nu spun nimic cu privire la prezenţa sa acolo, neoferindu-ne nici o dovadă, directă sau circumstanţială în acest sens, ci ele ne oferă cea mai puternică dovadă circumstanţială că Petru nu a fost niciodată în Roma.

Pavel le-a scris o scrisoare romanilor şi prin aceasta el trimitea salutări la douăzeci şi şase de persoane diferite şi totuşi nu îl menţionează pe Petru. Putem să ne imaginăm pentru un moment că Pavel îl ignora total pe Petru dacă Petru era în Roma şi Pavel i-a scris adunării lui Petru, care însemna că erau creştinii din Roma, dacă Petru ar fi fost acolo şi ar fi fost episcopul lor? Şi nu numai episcop, ci şi vicar al lui Cristos! Are sens să susţinem că Pavel ar fi îndrăznit să ignore intenţionat pe succesorul lui Cristos? – Romani 16:1-24.

Mai mult, scrisoarea lui Pavel este plină de instruire care corectează. De ce să fie necesar ca Pavel să-i instruiască pe creştinii romani în atâtea privinţe dacă Petru, vicarul lui Cristos, era prezent cu ei? Ni l-am putea imagina pe Pavel încercând să-i îndrepte pe discipolii lui Isus în timp ce Isus era cu ei, ca şi cum Isus ar fi neglijat să-i înveţe în mod corespunzător? Este rezonabil să concluzionăm că dacă creştinii romani erau sub îndrumarea unui vicar al lui Cristos, Pavel ar fi considerat că este necesar să le scrie?

De asemenea, reţineţi faptul că de nenumărate ori în scrisorile sale din Roma, Pavel îi menţionează pe alţii care erau acolo cu el şi care trimiteau salutări alături de Pavel. Nu este ciudat, dacă şi Petru a fost în Roma, ca vicar al lui Cristos

Cuprins

şi cap al tuturor adunărilor creştine, faptul că Pavel nu a aranjat ca şi Petru să-şi trimită salutările şi binecuvântările sale, pentru diferitele adunări cărora le-a scris?

În conformitate cu publicaţia New York *Times*, identificarea Bazilicii Sf. Petru ca loc de înmormântare a apostolului Petru „este privită ca distrugerea îndoielilor care au avut loc în perioada Reformei şi, ulterior, cu privire la datele istorice care atestă prezenţa fizică a lui Petru în Roma. Întreaga linie de succesiune papală poate fi susţinută de acest punct." În cazul în care acest lucru este adevărat, nu este ciudat faptul că trebuie să fie descoperite atât de multe informaţii clare în ceea ce priveşte persoanele păgâne, numele lor, morminte, rămăşiţele actuale, inscripţii etc., şi totuşi Dumnezeu ar trebui să aprobe dovada înmormântării lui Petru în locul din Bazilica Sf. Petru, ceea ce este atât de dubios, echivoc şi ambiguu pentru a face orice deduceri cu privire la aceasta o simplă speculaţie?

Dacă „întreaga linie de succesiune papală poate fi susţinută" de faptul că rămăşiţele lui Petru zac sau nu înmormântate sub Bazilica Sf. Petru, atunci trebuie să fie admis că aceasta nu are bază, căci săpăturile recente sub bazilică nu au oferit nimic care să consolideze poziţia Bisericii Romano-Catolice în această privinţă.

La ce concluzie trebui să ajungem, aşadar? Că, pe de o parte, arheologia, în cel mai bun caz, sprijină numai faptul că a existat o tradiţie potrivit căreia Petru era venerat pe dealul Vaticanului, nu că tradiţia despre faptul că Petru a fost în Roma este adevărată, nici că a fost îngropat acolo. Şi pe de altă parte, că Scripturile furnizează cele mai puternice dovezi circumstanţiale că Petru nu a fost niciodată la Roma. Bazilica Sf. Petru, prin urmare, nu este locul unde se află mormântul lui Petru.

„Când Petru a intrat, Corneliu l-a întâmpinat, a căzut la picioarele sale şi i s-a închinat. Dar Petru l-a ridicat, zicând: 'Ridică-te, şi eu sunt om.'" – Faptele Apostolilor 10:25, 26. *NW*.

Martorii lui Iehova nu sunt nici capitalişti, nici comunişti

Este bine cunoscut faptul că, după al Doilea Război Mondial, condiţiile în Finlanda au fost de aşa natură încât să favorizeze comunismul. Acolo unde marile fabrici de producţie şi religia falsă au deţinut mult timp conducerea în nedreptate şi lipsă de onestitate au apărut puternice fortăreţe comuniste. Una dintre aceste „tabere roşii" este situată în oraşul Kemi, în nordul Finlandei, la aproape şaizeci de mile de Cercul Polar sau Arctic. În mijlocul lor este o grupă foarte activă de martori ai lui Iehova, cu vreo 60 de servi puternici, mulţi cu timp integral.

Un soţ şi o soţie, ce servesc ca servi cu timp integral într-o astfel de comunitate dintr-o fabrică comunistă, au ajuns într-o situaţie dificilă din cauza faptului că un martor al lui Iehova din Helsinki, care este director tehnic pentru o mare companie americană de petrol, le-a făcut o vizită, ceea ce comuniştii numesc „zâmbetul dolarului" său, însemnând maşina lui americană. Din acel moment,

Cuprins

uşile comunităţii s-au închis pentru servii noştri pionieri, toată lumea fiind acum convinsă de faptul că martorii lui Iehova sunt spioni pentru capitaliştii americani. Oamenii n-au mai dorit literatura lor şi cei ce începuseră să studieze cu ei le-au spus că nu mai trebuiau să mai vină.

Atunci ajutorul a venit dintr-un loc neaşteptat. La şase mile depărtare de această comunitate trăia pompierul şef al oraşului, care era, de asemenea, comunist. De fapt, era liderul local şi un idol, următorul după Stalin. Acest pompier şef nu numai că a primit cartea „S*ă fie Dumnezeu adevărat"* , ci a aranjat să studieze Biblia în casa lui cu ajutorul unui serv al lui Iehova.

Într-o seară de toamnă, după ce studiul a avut loc, servul se pregătea să plece cu bicicleta lui când pompierul şef a observat că ploua torenţial şi furtuna creştea în violenţă. Aşa că a chemat o ambulanţă, a pus bicicleta în spate şi l-a condus pe serv la el acasă. Când ambulanţa a ajuns în faţa casei lui, vecinii curioşi, în ciuda furtunii şi a ploii, au venit să vadă ce se întâmplă. Imaginaţi-vă surprinderea lor când l-au văzut pe idolul lor comunist şi pe servul pe care îl etichetaseră ca fiind un „agent american capitalist" ridicând împreună bicicleta de pe ambulanţă!

Această mică scenă a dus la deschiderea multor oportunităţi pentru martor. Atunci când martorii şi-au continuat lucrarea de predicare, a doua zi, au întâlnit multe feţe curioase şi prietenoase. Ei au trecut de la o măsuţă de cafea la completarea de abonamente, distribuirea literaturii, şi, mai presus de toate, la vorbitul despre Biblie. Oamenii au învăţat că, chiar şi în calitate de martori ai lui Iehova, ei nu aveau nimic în comun cu comunismul şi nici cu imperialismul capitalist. Ca rezultat, într-un scurt timp, cinci comunişti şi-au părăsit organizaţia şi au ieşit în libertatea copiilor lui Dumnezeu, nemaifiind comunişti.

Ceremonia este una religioasă

La încoronare regina Marii Britanii a primit binecuvântarea deplină a Bisericii, şi chiar mai mult. Publicaţia *The Sunday Chronicle*, din 8 martie, a spus în felul acesta: „Acum vine momentul cel mai înălţat. Regina trebuie înălţată în grupa mistică a Unşilor Domnului, devenind astfel Regină nu numai prin voia omului, ci şi înaintea lui Dumnezeu. … Ceea ce va deveni un mister, nevăzut de om; şi puţini vor auzi vocea arhiepiscopului care, afundându-şi degetele în Lingură, spune: 'Mâinile tale să fie unse cu Sfântul Maslu, sânul tău să fie uns cu Sfântul Maslu, Capul tău să fie uns cu Sfântul Maslu, precum au fost unşi regii, preoţii şi profeţii.' După ce protopopul înapoiază Mirul Sacru Altarului, adunarea îşi revede regina, acum cu ochiul credinţei transfigurat mistic. Ea este pregătită să primească pin investitură emblemele care pot fi deţinute sau purtate numai de Unşii Domnului, veşmintele fiind asemănătoare cu cele ale unui preot, care sunt puse pe ea de către protopop." Semnificaţia religioasă suplimentară a acestei ceremonii este arătată în „Sabia statului", în care ea trebuie, printre altele, „să apere Sfânta Biserică a lui Dumnezeu," şi „coroana gloriei şi dreptăţii" pe care trebuie să o primească, „care pentru mulţii ei oameni poartă o semnificaţie dincolo

Cuprins

de orice putere şi autoritate pământească.” Participarea la ceremonia fastuoasă este, prin urmare, un act religios, precum şi unul politic.

SUFLETUL OMENESC,
muritor sau nemuritor?

Majoritatea oamenilor religioşi cred că sufletul este nemuritor. O carte catolică cu întrebări şi răspunsuri, la întrebarea: „Este demonstrată doctrina că sufletul omului este nemuritor?”, răspunde: „Relatarea din Geneza despre formarea omului o dovedeşte. … Atât Vechiul cât şi Noul Testament insistă pe nemurirea sufletului.” În „Vechiul Testament” al romano-catolicilor, cuvintele „*nemuritor/nemurire*” şi „*neputrezire*” apar doar în două cărţi apocrife, Înţelepciunea lui Solomon şi Eclesiasticul. Chiar şi aşa, aceste referinţe nu menţionează nici măcar o singură dată ceva ca suflet nemuritor şi nici nu spun că vreun om are nemurirea sau că a avut-o vreodată.

Întoarceţi-vă la Scripturile inspirate şi citiţi-le în detaliu, cu ajutorul unei concordanţe complete a Sfintei Biblii. Atunci vă veţi demonstra că nici măcar o dată în toate Sfintele Scripturi nu apare expresia „suflet nemuritor” şi nicio altă expresie prin care se spune că sufletul uman este nemuritor. Dimpotrivă, toate expresiile din Scriptură de la Moise încoace spun clar că sufletul uman este muritor, dispare, încetează să existe.

Cu toate acestea, criticii noştri religioşi vorbesc de sufletul uman că este nemuritor şi susţin că „trupul este muritor, fireşte; sufletul este, prin natura sa, nemuritor”. Dar ca răspuns la întrebarea „Ce dovezi aveţi că sufletul este nemuritor?” criticii noştri preoţeşti scriu şase paragrafe cu un total de treizeci şi două de rânduri, dar nu citează nici măcar o scriptură inspirată din Cuvântul lui Dumnezeu. Atunci, ar trebui să fie suficient dacă aducem doar o singură scriptură ca să dovedim că sufletul uman este supus morţii şi distrugerii. În primul rând, citäm Ezechiel 18:4, 20, din *Versiunea* catolică *Douay*:

„Iată că toate sufletele sunt ale Mele. După cum sufletul Tatălui este al Meu, tot aşa şi sufletul Fiului este al Meu: sufletul care păcătuieşte, acela va muri. Sufletul care păcătuieşte, acela va muri.” Remarcaţi declaraţia repetată „sufletul care păcătuieşte, acela va muri”. Arătând că sufletul nu este acelaşi cu spiritul, Scripturile inspirate nu spun nicăieri că spiritul moare, dar spun în repetate rânduri că sufletul moare.

Atunci când sunt confruntaţi cu această scriptură clară, criticii noştri preoţeşti spun: „Cuvântul ‘suflet‘ de aici nu se referă exclusiv la partea nemuritoare a naturii umane”. Atunci la ce parte se referă? Unde se menţionează în Scripturile Ebraice inspirate, de la Moise la Ezechiel, ceva despre o parte nemuritoare a naturii umane? Ezechiel a scris cuvintele „sufletul care păcătuieşte, acela va muri”, chiar înainte ca Pitagora, filozoful păgân, să înceapă să scrie şi să înveţe despre nemurire şi înainte ca acele cărţi deuterocanonice sau apocrife să fi fost scrise.

Cuprins

Dacă Ezechiel n-a vrut să spună ce a scris, atunci de ce nu a spus: „Omul care păcătuieşte, trupul aceluia va muri”?

ADEVĂRUL BIBLIC DESPRE SUFLET ESTE SIMPLU

Atunci când acceptăm Biblia şi ceea ce Dumnezeu spune în ea, adevărul devine simplu. Adam a devenit un suflet viu atunci când Dumnezeu a suflat suflarea de viaţă în forma lui umană. Prin urmare, atunci când Adam, păcătosul, a murit, sufletul uman a murit. A încetat să mai existe. Dumnezeu nu a ameninţat nicăieri că va chinui sufletul lui Adam în foc şi pucioasă după moartea sa. Dumnezeu nu l-a ameninţat astfel pe Adam pentru că Dumnezeu ştia că sufletul omenesc Adam era muritor şi putea fi distrus. În loc de chin veşnic al sufletului, apostolul Pavel zice: „Fiindcă plata păcatului este moartea.” (Romani 6:23, *NW*) Pentru cei răi nu există viaţă veşnică: „Domnul îi păstrează pe toţi cei care îl iubesc, dar pe toţi cei răi îi va distruge.” (Psalmii 144:20, *Dy*) Pentru a observa că sufletul nu este nemuritor, ci muritor, observaţi următoarele scripturi inspirate din *Versiunea* catolică *Douay* a Bibliei (ediţia Murphy).

„Lasă-mi sufletul să sufere moartea celor drepţi” (Numeri 23:10) „Sufletul său a slăbit, îşi pierdea puterile chiar înainte să moară. El a spus: ‘Lasă-mi sufletul să moară alături de filisteni’.” (Judecătorii 16:16, 30, note marginale) „Scapă-ne sufletele de la moarte”. (Iosua 2:13). „Sufletul lor va muri într-o furtună.” (Iov 36:14) „El nu le-a cruţat sufletele de la moarte.” (Psalmii 77:50) „Pentru a le scăpa sufletele de la moarte; şi pentru a-i hrăni în foamete. Sufletul nostru îl aşteaptă pe Domnul.” (Psalmii 32:19, 20) „Sufletul meu este cuprins de o tristeţe de moarte.” (Matei 26:38) „Cine face pe un păcătos să se întoarcă de la rătăcirea căii lui, îşi va salva sufletul de la moarte.” – Iacov 5:20.

Este o ascundere a faptelor să spui că moartea înseamnă viaţă veşnică în suferinţă şi chin. Scripturile nu învaţă nicăieri că diferenţa dintre moarte şi viaţa veşnică este fericirea şi că moartea înseamnă viaţă fără fericire. Cuvântul lui Dumnezeu al adevărului nu prezintă o astfel de contradicţie de termeni. Combinarea dintre trupul uman şi suflarea dătătoare de viaţă, prin puterea lui Dumnezeu, creează sufletul uman. Omul devine astfel un suflet viu. Dar dacă spiritul sau suflarea de viaţă este separat de trupul uman, sufletul viu încetează să mai existe. Sufletul încetează să mai trăiască, moare, aşa cum spune Cuvântul lui Dumnezeu peste tot. Suflarea de viaţă nu cuprinde calităţile sufletului uman viu. Şi nici trupul uman mort, căci el nu poate vedea, auzi, gusta, mirosi, gândi, iubi, urî sau munci. Este fără sens, prin urmare nescriptural, să spui că sufletul din trupul omului acţionează prin organele omului şi simţurile sale în timp ce se află în trupul său şi că atunci când este separat de aceste organe şi simţuri, la moarte, acest suflet independent mai poate să facă acele lucruri.

Nu am epuizat deloc dovezile din Biblie, dar în paragraful de mai sus au fost enumerate suficiente dovezi pentru a dovedi că Pitagora, Socrate şi Platon nu au adus viaţa şi nemurirea la lumină pentru oameni, căci învăţăturile lor despre

nemurirea sufletului uman sunt false. Satan Diavolul nu a adus lumină asupra subiectului când a minţit în Eden: „Nu, nu veţi muri.” – Geneza 3:4, *Dy*.

Înaintea de moartea lui Isus Cristos ca jertfă umană, de învierea şi înălţarea sa în prezenţa lui Dumnezeu, ca să prezinte pentru noi valoarea jertfei sale, n-a existat nici o bază de viaţă veşnică pentru urmaşii lui Adam. Prin acceptarea beneficiilor jertfei Sale „oamenii cu bună voinţă” pot avea viaţă veşnică pe acest pământ adus la perfecţiune de împărăţia lui Dumnezeu; şi chiar şi cei morţi vor învia pentru a beneficia de această oportunitate minunată. Serviciul lui Cristos a fost unul al vieţii veşnice pentru omenire în general, să fie câştigată sub împărăţia Sa, pentru ca toate familiile de pe pământ să fie binecuvântate.

Ce s-a întâmplat cu părinţii?

Nu numai că delincvenţa juvenilă a crescut, spunea şeful poliţiei din Plainfield, New Jersey (Plainfield *Courier-News*, 22 ianuarie), dar a devenit mai vicioasă. El a adăugat în cuvinte demne de atenţie peste tot: „Oamenii din Plainfield
trebuie să fie făcuţi să realizeze că delincvenţa juvenilă este o problemă în Plainfield. Nu este ceva ce se întâmplă doar în Elizabeth, sau Newark sau Brooklyn [oraşe mai mari din vecinătate]. Asta se întâmplă chiar aici în Plainfield şi nu numai în cartierele mai sărace. Problema există în toate cartierele oraşului, chiar şi în cele mai bune.” În Plainfield, ca şi în altă parte, însă părinţii, indignaţi, spun – Nu aici, nu copiii noştri. El a replicat: „Părinţii nu ştiu ce fac copiii lor. Ei le-au încredinţat agenţiilor sociale treaba pe care ar trebui să o facă în calitate de părinţi. Se aşteaptă ca agenţiile sociale să facă treaba pentru care părinţii nu au timp.”

Mai mulţi băieţi au intrat prin efracţie într-una dintre şcolile din oraş, au pătruns în coridoare şi au mânjit cu mizerie tablele şi pereţii. Cinci băieţi cu vârste cuprinse între 11 şi 12 ani au spart sticle şi au acoperit cu cioburi o întindere de 100 picioare de pe un bulevard din oraş, înainte ca poliţia să le întrerupă eforturile de „a se distra un pic”. Patru fete de liceu, niciuna dintr-o familie săracă, au chefuit timp de trei luni furând din magazine pentru a obţine haine şi bani de buzunar. Ele le spuneau părinţilor că au împrumutat hainele noi, şi părinţii nu au avut îndoieli niciodată în legătură cu poveştile lor. *Courier-News* spune că aceste cazuri nu sunt plângeri izolate, doar exemple continue care vin la sediul poliţiei.

Homer Wieder, preşedinte al Consiliului Municipal de îndrumare a Tinerilor din Plainfield, a fost, de asemenea, profesor, supervizor şi administrator în şcoli primare şi gimnaziale, a organizat Comitetul de ajutorare a Părinţilor şi copiilor din Plainfield şi a fost asociat cu Comisia de relaţii casnice şi Uniunea statală a adolescenţilor. Inspirându-se pe experienţa aceasta, el a ajuns la rădăcina problemei atunci când a spus: „Trebuie să ne reeducăm copiii să respecte autoritatea”. El a spus că acum copiii nu mai au respect pentru autoritate, nici

Cuprins

acasă, nici în public. „Acum aproape 20 de ani, a apărut o schimbare în gândirea noastră socială," spunea el. „Am devenit prea înţelegători cu copiii noştri, am încercat să-i protejăm prea mult, am încetat să mai fim realişti. … Când noi eram copii, ştiam ce se va întâmpla dacă ajungeam acasă prea târziu, nimeni nu trebuia să ne spună. Pur şi simplu ştiam. Ştiam şi ce avea să se întâmple dacă făceam ceva rău la şcoală. Astăzi, copiii ştiu că nu se va întâmpla nimic."

Agenţiile sociale în calitate de duşmani ai delincvenţei

„Este dificil să ne gândim la copii ca fiind hoţi, gangsteri, persoane dependente de droguri sau criminali. Totuşi, aceasta a devenit realitatea", se spunea într-un raport din Associated Press, pe 3 ianuarie, care vorbea despre un milion de copii care ajung în necazuri cu poliţia în fiecare an. O scrisoare pentru New York *Times,* din 13 ianuarie, comenta că acest lucru se întâmplă, în ciuda eforturilor depuse de agenţiile sociale de muncă, şi a dat următoarea ilustrare a acestei delicvenţe: „Eu locuiesc în ceea ce era cândva celebrul cartier din New York 'fundătura'. Într-o seară caldă, târziu, în vara trecută, am fost o interesantă persoană ce ascultă la uşă, prin fereastra camerei mele de zi, la o întâlnire dintre două bande de adolescenţi, care plănuiau o luptă în noaptea următoare. După ce toate detaliile mutilării planificate au fost stabilite, unul dintre băieţii mai mari (de aproximativ 18 ani) a cerut ca ambele bande să ofere câte un voluntar de 11 ani, astfel încât, în cazul intervenţiei poliţiei, bandele să aibă la îndemână membri utilizabili pentru arestări. Atunci a venit lovitura. În cuvintele unui lider de bandă: 'Tot ce le vor spune ei asistenţilor sociali este că îşi urăsc mamele şi vor fi eliberaţi în câteva ore.'" Agenţiile nu au reuşit în preluarea acestei situaţii în care părinţii au eşuat, când ei nu şi-au exercitat autoritatea pe care Cartea inspirată de Creatorul omului spune că ar fi trebui să o manifeste. Respingerea instrucţiunilor din această Carte este ceea ce a cauzat ca ambele grupuri să nu reuşească.

● Cum poate fi spus că a doua prezenţă a lui Cristos este ca un spirit nevăzut şi nu ca un corp văzut, având în vedere Apocalipsa 1:7? – J. E., Illinois.

Ioan 14:19 afirmă clar că Cristos nu va veni din nou în formă vizibilă: „Încă puţin, şi lumea nu va mai vedea." (*NW*) După moartea Sa ca fiinţă umană, el a fost înviat ca şi creatură spirituală, invizibilă pentru ochiul uman, şi în această formă spirituală invizibilă va rămâne la timpul prezenţei sale a doua. Acest lucru nu este contrazis de Faptele Apostolilor 1:11 (*NW*), cu privire la înălţarea lui Isus: „Acest Isus care a fost primit de la voi la cer, va veni în acelaşi mod în care L-aţi văzut mergând în cer." Nu spune că acei discipoli ce L-au văzut înălţându-se o să-

Cuprins

L mai vadă din nou, nici nu spune că cei care vor fi pe pământ în viitor o să-L vadă în formă vizibilă. Ei nu au discutat *forma* Sa deloc în ceea ce priveşte a doua Sa prezenţă, ci au vorbit despre venirea Sa ca fiind în acelaşi *mod* ca plecarea Sa. Felul în care a plecat a fost în linişte, fără nici o mare demonstraţie din cer, şi fără a fi observat de lumea necredincioasă de sub Satan. Aceasta este în armonie cu felul în care scripturile spun că va veni din nou şi va fi prezent.

Dar cum face acest punct de vedere să fie în armonie cu Apocalipsa 1:7? este întrebarea. Acel text spune (*NW*): „Iată! El vine pe nori şi orice ochi Îl va vedea, şi cei ce L-au străpuns; şi toate seminţiile pământului se vor întrista din cauza Lui." Apocalipsa este scrisă într-un limbaj simbolic şi acest verset este în parte simbolic. În această carte, norii sunt folosiţi simbolic şi, prin urmare, reprezintă altceva decât nori literali de pe cer. Dacă Cristos ar fi venit într-un trup uman, cu siguranţă nu orice ochi de pe pământ ar putea să-L vadă în acelaşi timp; aşadar, nu trebuie să fie luat literal. Cei ce L-au străpuns sunt morţi şi nu Îl pot vedea. Deci vederea şi străpungerea Lui trebuie să fie într-un sens simbolic.

Discipolii lui Isus L-au întrebat: „Care va fi semnul prezenţei Tale şi al sfârşitului sistemului de lucruri?" În replică, Isus a prezis evenimentele şi condiţiile care vor fi o reflecţie vizibilă despre a doua Sa prezenţă nevăzută. Dacă prezenţa Sa ar fi trebuit să fie vizibilă în formă umană, nu ar fi fost necesare multe dovezi fizice ca semn ce semnifică prezenţa Sa. Printre aceste dovezi a fost şi predicarea pe întregul pământ a veştii bune a împărăţiei lui Cristos.(Matei 24:3-21, *NW*) Această predicare, împreună cu celelalte dovezi vizibile prezise, îi luminează pe mulţi să vadă cu „ochii inimii lor" a doua prezenţă a lui Cristos. (Efeseni 1:18, *NW*) Dar majoritatea ochilor lor ai înţelegerii nu vor discerne prezenţa Sa invizibilă până la manifestarea ei în necazul cel mare de la Armaghedon. Atunci toate seminţiile pământului vor plânge din cauza distrugerii aduse împotriva lor, o plângere egoistă pentru soarta lor, şi nu o plângere de pocăinţă pentru propriile greşeli. Apoi, în final, orice ochi Îl va vedea la lucru în distrugerea Armaghedonului, şi va ştii că este prezent şi că Iehova este suprem. – 2 Tesaloniceni 1:6-10; 2:8.

Cum Îl străpung unii din aceştia simbolic? Prin persecutarea urmaşilor Săi care sunt acum pe pământ. Isus a prezis că în acest timp El va despărţi oamenii cum desparte păstorul oile de capre. Oile vor primi viaţă, deoarece ele L-au hrănit pe Cristos când I-a fost foame, I-au dat să bea atunci când I-a fost sete, L-au primit cu ospitalitate atunci când El a fost străin, L-au îmbrăcat când a fost gol, L-au îngrijit când a fost bolnav şi L-au vizitat atunci când El era în închisoare. Dar, din moment ce Cristos nu este prezent fizic pentru a fi tratat astfel, oile L-au întrebat atunci când au făcut ele astfel de lucruri pentru El. El a răspuns: „În măsura în care aţi făcut-o pentru unul dintre cei mai mici din aceşti fraţi ai Mei, aţi făcut-o pentru Mine." Caprele au fost condamnate deoarece ele nu au făcut nimic din acestea pentru Cristos, întrucât ele nu au făcut aceste favoruri urmaşilor Lui. (Matei 25:31-46, *NW*) Atunci când Saul din Tars îi persecuta pe urmaşii lui Cristos, Isus i-a apărut în mod miraculos şi a zis: „Saul, Saul, de ce Mă persecuţi?" Saul a cerut identitatea vorbitorului şi răspunsul a fost: „Eu sunt Isus, pe care tu Îl persecuţi."

Cuprins

(Faptele Apostolilor 9:4, 5, *NW*) Deci prin persecutarea şi străpungerea urmaşilor lui Cristos persoanele de pe pământ de astăzi pot fi clasificate ca fiind „cei care L-au străpuns”.

Să facem o alegere înţeleaptă

Unde vei sta când vei veni în oraşul New York pentru a participa la congresul internaţional al martorilor lui Iehova din anul 1953? La un hotel? Sau într-o cameră într-o casă privată?

Hotelul, fără îndoială, oferă mai multă intimitate, dar mai puţine oportunităţi de mărturie. Colaborarea prietenoasă experimentată în casele private nu poate fi regăsită în camerele de hotel sau pe coridoare. Atmosfera de hotel nu este una favorabilă pentru predicarea împărăţiei. În casele private, pe de altă parte, devine din ce în ce mai greu să nu pui mărturie. Vestitorul întâlneşte faţă în faţă proprietarul şi locuitorii oraşului New York nu numai că sunt foarte ospitalieri, dar sunt nişte oameni extrem de curioşi. Vor dori să afle ceva despre statul de origine, ce faci pentru a trăi, cum ai devenit unul dintre martorii lui Iehova, în ce cred martorii lui Iehova etc. Nimeni nu se poate abţine să nu pună mărturie.

Multe dintre aceste persoane sunt cu bună voinţă, deja progresează în adevăr, în timp ce alţii dau primul semn creştin de a se familiariza cu martorii lui Iehova. Unii au fost proprietari în timpul congresului din anul 1950 de pe stadionul Yankee şi astăzi ei sunt vestitori ai Împărăţiei.

Să ţinem minte numele bun pe care îl purtăm ca martori ai lui Iehova, arătând întotdeauna consideraţi creştină pentru alţii, prin exprimarea aprecierii pentru ospitalitate şi bunătate, prin înştiinţarea lor despre ziua şi ora sosirii şi schimbarea de planuri, dacă există. De multe ori proprietarii ajung să cheltuiască şi întâmpină dificultăţi în a pregăti cazarea noastră. Unii dintre ei îşi iau tapet nou şi chiar lenjerie de pat nouă. Nu ar fi corect faţă de proprietarii care ţi-au făcut bine. În acelaşi timp, aceasta ar face rău numelui bun al lui Iehova martorilor Săi, comitetului de cazare şi lucrătorilor care au petrecut multe ore pentru a localiza camerele şi pentru a efectua cererile. Fii înţelept în alegere, în comportament şi în consideraţie.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

1 AUGUST 1953 Nr. 15

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

STRÂNGEREA OAMENILOR DIN TOATE NAŢIUNILE ÎNTR-O SINGURĂ TURMĂ	- Pag.525
BIBLIA ŞI ŞTIINŢA MEDICALĂ	- Pag.536
STUDIAŢI PENTRU A FI RODITORI	- Pag.537
STUDIEREA REVISTEI TURNUL DE VEGHE	- Pag.543
MAREA FERICIRE DE A DĂRUI	- Pag.545
SADUCHEII DIN ZILELE LUI ISUS	- Pag.546
ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI	- Pag.549

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul ”Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delicvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

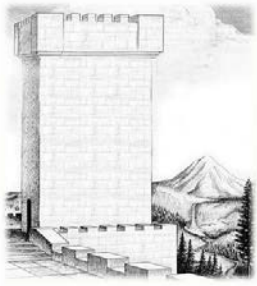
Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

1 august 1953 **Nr. 15**

Strângerea oamenilor din toate naţiunile într-o singură turmă

Acest discurs a fost transmis de către preşedintele Societăţii de Biblii şi tratate Turnul de Veghere

„Aşa cum un păstor îşi caută turma în ziua în care el este în mijlocul oilor sale, care sunt împrăştiate pretutindeni, tot aşa Îmi voi căuta şi Eu oile; şi le voi elibera din toate locurile unde au fost risipite în ziua înnorată şi întunecată.” – Ezechiel 34:12, *AS*.

Este îmbucurător dacă ne gândim că oameni din multe naţiuni diferite vor fi adunaţi într-o singură turmă. Toţi oamenii sunt o singură carne, toţi sunt o singură rasă umană, bunăstarea unuia reprezintă bunăstarea tuturor; şi, vai, cum tânjeşte inima sinceră după timpul în care toţi cei care trăiesc pe pământ vor fi uniţi ca o familie, cu justiţie şi egalitate de care să se bucure toţi şi cu dragostea care leagă membrii indivizibil unul de altul! Binele durabil al oamenilor de toate naţionalităţile este în joc. Aceste lucruri sunt de mare interes pentru Creatorul cu respect de sine, motiv pentru care îi va aduna pe toţi oamenii cu bună voinţă într-o turmă paşnică. Trăim la timpul ales ca El să facă acest lucru şi este un timp minunat în care să trăieşti şi să fii martor la ce înfăptuieşte El.

[2] Ca oi ei au avut tendinţa să urmeze cu toţii un lider, dar, spre nenorocirea şi distrugerea lor, au urmat lideri greşiţi şi li s-au încredinţat lor. Omenirea a rătăcit şi a fost supusă la tot felul de greutăţi fără nici un mângâietor.

[3] Cine ar putea fi aşteptat să aibă grijă de aceste biete oi umane mai mult decât o face Creatorul Însuşi? Dumnezeul cel viu şi adevărat nu este un

Cuprins

Creator fără inimă, egoist. Aceste calităţi de tandreţe şi duioşie pe care un umil păstor le simte pentru astfel de creaturi încrezătoare, … şi i-a poruncit să aibă stăpânire peste toată creaţia animală inferioară. (Gen. 1:26-28). În cazul în care s-au rătăcit şi au pierdut calea şi devin pradă oamenilor vicioşi sau fiarelor sălbatice, atunci treaba Sa este să plece, să caute şi să încerce să recupereze bietele oi cu orice cost.

[4] „Căci aşa zice Domnul Iehova: 'Iată, Eu Însumi, chiar Eu, Îmi voi căuta oile şi le voi găsi. Aşa cum un păstor îşi caută turma în ziua în care el este în mijlocul oilor sale, care sunt împrăştiate pretutindeni, tot aşa Îmi voi căuta şi Eu oile; şi le voi elibera din toate locurile unde au fost risipite în ziua înnorată şi întunecată. Şi le voi scoate din mijlocul popoarelor şi le voi aduna din toate ţările, le voi aduce în ţara lor; le voi hrăni pe munţii Israelului, pe cursul apelor şi în toate locurile locuite ale ţării. Le voi hrăni cu păşune bună; şi pe înălţimea munţilor Israelului va fi staulul lor; acolo se vor odihni într-un staul bun; şi se vor hrăni pe păşune grasă pe munţii Israelului. Eu Însumi voi fi Păstorul oilor Mele şi Eu le voi face să se odihnească, zice Domnul Iehova. Voi căuta ce s-a pierdut şi voi aduce înapoi ce a fost izgonit, voi lega ce a fost rupt şi voi întări ce a fost bolnav, dar pe cei graşi şi puternici îi voi distruge; le voi hrăni în dreptate.'" – Ezechiel 34:11-16, *AS*.

[5] când Domnul Iehova se simte obligat să împlinească propria profeţie şi să pornească spre eliberare. Cu siguranţă a fost neglijare şi acţiune josnică, nu din partea Domnului Iehova.

[6] Toată lumea cunoaşte pe cine au urmat de bunăvoie oamenii creştinătăţii sau au fost obligaţi să-i urmeze ca lideri ai lor. Dar în Sfintele Scripturi conducătorii politici sunt, de asemenea, numiţi păstori, călăuze şi păzitori guvernamentali ai oamenilor. Astfel conducătorii politici ai naţiunilor, care susţin că sunt creştini, trebuie să fie clasaţi şi ei ca păstori. Cu aceşti păstori politici au cooperat păstorii religioşi. Ei au numit şi sprijinit păstori lumeşti în programele lor politice chiar şi atunci când aceştia au ajuns să pună mâna pe putere dictatorială sau totalitară. Toate acestea au lăsat turmele expuse la ameninţarea unui nou aşa-zis păstor politic. Pentru a face cunoscut rezultatul căii de acţiune a acestor păstori religioşi este arătată declaraţia făcută de *New York Times,* în data de 21 mai 1953, sub titlul „Fascism versus democraţie", că în ciuda miliardelor de dolari americani veniţi ca sprijin şi vărsaţi în ţara cândva fascistă „Italia are cel mai mare partid comunist din lume, din afara blocului sovietic" şi „acum ar fi avut un regim comunist, dacă nu ar fi avut ajutorul nostru".

[7] Aceşti păstori religioşi şi politici şi-au nimicit şi jecmănit pretinsele turme, s-au îngrăşat pe cheltuiala lor şi le-au condus pe căi care se sfârşesc în moarte şi distrugere. … adevăratei turme a Domnului Iehova şi de împrăştierea oilor Lui. Aceasta a avut loc în special în timpul „zilei înnorate şi întunecate", aşa cum o

Cuprins

numeşte Iehova. Cu o prevedere clară Iehova Dumnezeu le-a spus, în mod profetic, păstorilor creştinătăţii: „Aţi domnit peste ei cu forţă şi rigoare. Şi ei s-au risipit, pentru că nu a existat niciun păstor." (Ezechiel 34:4-6, *AS*) Până în această zi, de la Primul Război Mondial încoace, creştinătatea nu a reuşit să producă un păstor sau o organizaţie de păstori în stare să adune oameni de toate naţiunile într-o singură turmă armonioasă, într-un singur staul sigur. Civilizaţia cu care ea se laudă este ameninţată cu dispariţia.

[8] A fost lăsat complet în seama Creatorului, Iehova Dumnezeu, să-i salveze pe cei asemenea oilor din omenire. Toate oile pierdute, rătăcite, bolnave, prăpădite, care însetează şi flămânzesc după dreptate trebuie să privească la El. El a acţionat după cum a declarat. Acesta este chiar lucrul pe care l-a promis, spunând: „De aceea îmi voi salva turma şi aceasta nu va mai fi o pradă; chiar servul Meu David; El le va hrăni şi va fi păstorul lor, iar servul meu David, prinţ printre ele" – Ezechiel 34:22-24, *AS*.

[9] El este Moştenitorul legământului pentru Împărăţie pe care Iehova l-a făcut cu regele David. Acest legământ garantează că El îi va ridica regelui David … Cu nouăsprezece secole în urmă, când a intrat călare în cetatea Ierusalim, în stil regal …: Aceasta înseamnă: „Salvează, te rugăm, Fiu al lui David!" (Matei 21:15, *NW*) Numele „David" înseamnă „iubit" şi se aplică lui Mesia al lui Iehova, Cristosul sau Unsul Său. Isus Cristos este cel căruia Iehova Dumnezeu i-a zis din cer: „Acesta este Fiul Meu cel iubit pe care L-am aprobat." El este, prin urmare, Mai Marele David sau Cel Iubit. „Iehova I-a zis Domnului meu: 'Stai la dreapta Mea până îi voi pune pe vrăjmaşii Tăi sub picioarele Tale.'" (Matei 22:43, 44, *NW*; Ps. 110:1, *AS*) După ce le-a predicat oilor pierdute ale casei lui Israel, Isus a murit credincios lui Dumnezeu, fără să-şi piardă calitatea de moştenitor la legământul pentru Împărăţie. Dumnezeu L-a ridicat din morţi, L-a primit sus în cer şi L-a aşezat la dreapta Sa, pe tronul lui Iehova, mult deasupra a ceea ce a fost cândva tronul pământesc al strămoşului Său, împăratul David.

[10] Când a fost tânăr, strămoşul Său David a fost păstor. David s-a considerat o oaie a lui Dumnezeu. Şi Scripturile vorbesc despre Isus ca despre „Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii". (Ioan 1:29, 36, *NW*; Apoc. 5:6, 12) „Eu sunt Păstorul cel bun; Păstorul cel bun îşi dă sufletul pentru oi." Pentru că El a urmat ocupaţia Tatălui Său ceresc de păstor, Isus a mai spus: „Oile Mele ascultă glasul Meu şi Eu le cunosc şi ele Mă urmează. Eu le dau viaţă veşnică şi ele nu vor mai fi distruse niciodată, sub nici o formă, … Eu şi Tatăl una suntem." Ioan 10:11, 27-30, *NW*.

[11] Chiar şi ca împărat al naţiunii Israel .. (2 Sam. 5:2; 7:7, *AT*; *AS*) Isus nu încetează a mai fi îngrijitorul oilor, oricât de umilă ar părea această ocupaţie. … şi-a jertfit viaţa umană. Pe El Îl salutăm astăzi; deoarece El este Cel. În 1914, la sfârşitul „timpurilor stabilite naţiunilor", Suveranul suprem al universului L-a întronat în cerurile înalte. Vor câştiga viaţă veşnică în dreapta lume nouă. a fost împlinită profeţia: „Şi ea a dat naştere unui fiu, un copil de parte bărbătească, care este destinat să păstorească toate naţiunile cu un toiag de fier." (Apoc. 12:5, *NW*) El va mânui sceptrul de fier împotriva naţiunilor lumeşti, zdrobindu-le în bucăţi.

Cuprins

[12] Noi trebuie să apreciem de ce Dumnezeul Cel Prea Înalt. De la încoronarea Sa pe cerescul Munte Sion. Astfel, ce nevoie cumplită a apărut pentru strângerea oilor. De aceea propria determinare a lui Iehova. De aceea şi această decizie: „Voi pune un singur păstor peste ele, chiar pe servul meu David şi el le va hrăni.” Prin urmare, era de aşteptat să urmeze activităţi vaste de păstorire printre oameni de toate naţiunile.

[13] Nimeni nu trebuie să cedeze unui sentiment de frustrare, spunând: „Ei nu au apărut în mod vizibil. Amintiţi-vă că psalmistul David a spus în mod adorator: deşi Dumnezeul cel mare şi iubitor nu a apărut vreodată în mod vizibil, în costum şi cu bâtă pentru îngrijirea oilor. În ciuda acestui lucru, ca oaie blândă, David a experimentat toată grija iubitoare din mâinile divine şi o descrie în frumosul lui psalm. Amintiţi-vă, de asemenea, că Iehova a fost Păstorul naţiunii din vechime Israel. … până în staulul lor din Palestina, unde a avut grijă de ei, cu credincioşie, ca oi ale Sale, atât timp cât acestea au arătat trăsături asemenea oilor. Ce a fost posibil şi ce a fost adevărat acolo, istoric, în zilele Israelului, poate fi posibil şi este istoric şi adevărat începând cu „ziua înnorată şi întunecată” a Primului Război Mondial.

[14] Faptul că însuşi Iehova iasă să-şi caute oile şi-l ridică pe Marele Său David ca prinţ care să aibă grijă de ele nu înseamnă, în nici un caz, că Iehova iese din invizibil, ci că îşi califică servii credincioşi aici pe pământ şi îi trimite.. El spune: „zice Domnul Iehova” (Ezechiel 34:31, *AS*) Pe cine ar trimite Domnul Iehova .. Pe păstorii religioşi şi politici ai creştinătăţii, văzând cum creştinătatea este omologul modern al vechiului Israel? Nu, pentru că, văzând comportamentul lor nepotrivit în poziţia lor, El este împotriva lor. „Aşa cum Eu trăiesc, zice Domnul Iehova, cu siguranţă, întrucât oile Mele au devenit pradă, şi oile Mele au devenit hrană pentru toate fiarele câmpului, deoarece nu a existat niciun păstor, şi păstorii Mei nu mi-au căutat oile, ci s-au hrănit ei înşişi şi nu mi-au hrănit oile. Aşa zice Iehova Dumnezeu: ‘şi Îmi voi cere oile din mâna lor şi îi voi face să nu mai hrănească oile; şi Îmi voi scăpa oile din gura lor’” (Ezechiel 34:7-10, *AS* (Zaharia 11:8, *AS*)

[15] Atunci pe cine va trimite Domnul Iehova, în mod vizibil? Cine ar putea fi cel mai probabil? dacă nu martorii credincioşi ai lui Iehova? Cât de potrivit este, deoarece „unicul Său păstor”, Isus Cristos Însuşi, s-a declarat a fi „martorul credincios şi adevărat”! (Apoc. 3:14) Acest Păstor-Împărat va folosi ca reprezentanţi ai Săi oameni din propria sa clasă - martori! Cu toate acestea, la sfârşitul Primului Război Mondial, rămăşiţa martorilor lui Iehova au fost ei înşişi ca o turmă care a fost risipită. Au făcut acest lucru prin respingerea mesajului împărăţiei şi persecutarea urmaşilor săi, purtătorii mesajului. Prin urmare, rămăşiţa împrăştiată a trebuit să fie mai întâi adunată, dacă aceasta urma să ia parte în lucrarea pastorală a lui Iehova, sub al Său Păstor-Împărat. Din 1919 înainte, Creatorul iubitor a înaintat să-şi strângă oile …. El a făcut ca oile să audă glasul Celui pe care El îl ridicase şi îl pusese să aibă grijă de turma Sa. Glasul a fost

Cuprins

mesajul Păstorului-Împărat, Mai Marele David. Acesta i-a asigurat că împărăţia lui Dumnezeu a fost stabilită în mâinile Lui ….

[16] Oile „turmei Lui mici" împărăteşti au cunoscut acest glas unic, inimitabil, al Mai Marelui David şi I-au răspuns. Dar aceşti urmaşi ai Mielului lui Dumnezeu, asemănători oilor, nu au stat degeaba. De-a lungul anilor, a existat o activitate intensă din partea lor, deoarece a fost necesar ca ei să ia exemplul Conducătorului lor, să iasă în căutarea oilor rătăcite şi împrăştiate, să le ofere hrana spirituală necesară şi să le ghideze paşii spre staul, unde găsesc protecţie şi îngrijire divine. Ca o recunoaştere a faptului că Iehova Dumnezeu i-a strâns şi ca o mărturisire că erau turma Sa, rămăşiţa „turmei mici" a primit numele distinctiv de martori ai lui Iehova. Aceasta s-a întâmplat în anul 1931, dar până astăzi ei au trăit la înălţimea numelui. Nu are rost ca duşmanii să se lege de ei şi să-i întrebe cine i-a făcut martorii Lui. Mai degrabă, duşmanii să clarifice unde au greşit să facă ce spune şi numele – să pună mărturie despre Iehova.

„ALTE OI"

[17] Îngrijitorul divin, care s-a făcut el însuşi responsabil pentru aducerea laolaltă şi hrănirea scumpilor Lui, a lărgit viziunea şi înţelegerea rămăşiţei Sale readunate, da, chiar în acel an, în 1931. El le-a deschis ochii să vadă că există o mare lucrare de păstorit pentru ei, pe care s-o înfăptuiască. Mulţimea persoanelor cu bunăvoinţă a trebuit să fie marcată pe frunte de adevărul pentru viaţă veşnică. Rămăşiţa a trebuit să iasă şi să-i vâneze pe acei oameni care suspină şi gem din cauza tuturor urâciunilor comise în creştinătate. Aceştia trebuie să-i însemneze în locul inteligenţei, ca să se identifice ca aparţinând lui Iehova Dumnezeu şi că sunt supuşii Împăratului Său Isus Cristos. (Ezechiel 9:1-4) Acest lucru s-a dovedit a fi o lucrare colosală.

[18] Isus, Păstorul cel Bun, a murit pentru mai mult decât „turma mică" a celor care moştenesc împărăţia cerească împreună cu El. El a murit şi pentru cei care vor ajunge la viaţă umană perfectă în paradisul pământesc al lumii noi. Având în vedere apropiata distrugere a lumii, aceştia trebuie să fie însemnaţi pentru protecţie. „Mai am şi alte oi, care nu sunt din staulul acesta [Împărăţia]; şi pe aceştia trebuie să-i aduc şi vor asculta glasul Meu şi vor deveni o turmă şi un păstor." (Ioan 10:16, *NW*) Asta pentru că există un singur păstor care poate crea unitatea unei singure turme, unitate la nivel mondial, indiferent de marea varietate a naţiunilor din care sunt adunaţi membrii turmei. În contradicţie evidentă cu această lume veche fără speranţă şi distructiv divizată, Atotputernicul Iehova a îndeplinit cu succes această unificare a singurei Sale turme, sub „un singur păstor", Împăratul Său domnitor. Nu există nicio forţă de atracţie unificatoare în univers ca singurul Dumnezeu viu şi adevărat şi unicul Său Păstor-Împărat.

[19] De îndată ce rămăşiţa readunată a regalei „turme mici" a lui Dumnezeu a văzut în Cuvântul Său că lucrarea „unicului Său Păstor" este de a aduna „celelalte oi" ale Sale şi că El trebuie să înceapă acum, înainte ca vechea lume să dispară în dezastru, aceştia I s-au alăturat cu entuziasm în lucrarea Sa pastorală. Cu bucurie, strigând şi bătând din mâini, au salutat dezvăluirea în 1935, din Cuvântul lui

Dumnezeu, că o „mare mulţime”, una nenumărată din aceste „alte oi” urma să fie strânsă din „toate naţiunile, seminţiile, popoarele şi limbile”, înainte de necazul final al acestei lumi; şi că aceştia trebuie să servească în mod activ lui Iehova Dumnezeu, zi şi noapte, la templul Său spiritual. – Apoc. 7:9-15, *NW*.

[20] În fiecare an, aceştia au întâmpinat şi au spus bun venit afluxului mulţimii „altor oi” în turma de la templul lui Dumnezeu. Aceste „alte oi” au preluat spiritul rămăşiţei mici; Astfel că aceştia au mers mai departe şi au lucrat în mod loial, cot la cot cu rămăşiţa, sub conducerea Pastorului ceresc, Mai Marele David.

[21] Păstorul-Împărat Isus Cristos nu a permis înregimentării dictatoriale a oamenilor şi mobilizării totale a naţiunilor beligerante să le descurajeze pe oile Sale de la lucrarea de strângere. În 1942, prin intermediul Sfintei Biblii a lui Dumnezeu, El a descoperit că al Doilea Război Mondial nu se va contopi cu bătălia de la Armaghedon ce va lovi lumea întreagă, ci va fi urmat de o pace, o perioada postbelică. La această întrebare, răspunsul pe care martorii lui Iehova l-au dat din Biblie a fost să citäm Nu-ul categoric al lui Dumnezeu! Cu toate acestea, atâta timp cât va dura pacea înainte de Armaghedon, va fi multă lucrare de făcut pe tot pământul, lucrare urgentă, şi aceasta în ţări unde căutarea „altor oi” nu a pătruns încă. Cu o astfel de încredere inspirată de Biblie într-o lucrare pastorală postbelică, precum şi cu determinarea de a se pregăti pentru ea imediat, şi pentru a merge la ofensivă imediat, a fost înfiinţată în anul 1942 şcoala de instruire misionară Şcoala Biblică Gilead a Turnului de Veghere.

[22] În februarie 1943, în timpul chinurilor celui de-al Doilea Război Mondial şi-a început studiile şi instruirea pentru o perioadă de cinci luni intensive, prima clasă de studenţi, toţi deja martori ordinaţi ai lui Iehova. Dar marele Supraveghetor al oilor, prin al Său „unic Păstor”, s-a îngrijit de resurse financiare până acum, iar astăzi, pe stadionul Yankee din New York, Şcoala Biblică Gilead a Turnului de Veghere are profunda bucurie de a absolvi cea de-a douăzeci şi una clase de misionari, proveniţi din douăzeci şi opt de ţări diferite. În acelaşi timp, prezenţi în imensul grup al participanţilor spectatori la congres sunt viitorii studenţi din a douăzeci şi doua clasă. Şi alte sute de mii de martori ai lui Iehova de pe tot pământul, cu inima, mintea şi rugăciunile lor direcţionate aici, au întâmpinat cu bucurie acest eveniment fericit.

„GILEAD”

[23] Este o regiune accidentată, cu dealuri şi munţi, oarecum ca locaţia Şcolii Biblice Gilead a Turnului de Veghere, care se află în partea de est superioară a Lacului Cayuga, mai sus de statul New York. O particularitate anume i-a atras pe coloniştii israeliţi la Gilead, cu cincisprezece secole înainte de Cristos, şi acel ceva au fost păşunile din zonele înalte. Cele douăsprezece seminţii ale lui Israel ajunseseră în

Cuprins

cel de al patruzecilea an al călătoriei lor mult prelungite afară din Egipt. Provocaţi la luptă de către locuitorii păgâni ai acestor ţinuturi muntoase, israeliţii conduşi de Moise au luptat, au cucerit şi au luat în stăpânire ţara Gilead. Dintre cele douăsprezece seminţii ale lui Israel, seminţiile lui Ruben şi Gad aveau cele mai multe animale. Când au văzut platourile bine udate ale Gileadului, au observat că erau potrivite pentru păşunat şi au ales să se stabilească în Gilead, mai degrabă decât să traverseze râul Iordan, în Ţara Promisă.

[24] Moise a fost de acord, cu condiţia ca seminţiile lui Ruben şi Gad şi jumătate din seminţia lui Manase să trimită un efectiv de luptători pentru a-i ajuta pe ceilalţi israeliţi până când aceştia luau în stăpânire ţara în care curgea lapte şi miere. „Vom construi stâne aici pentru turmele noastre şi cetăţi pentru micuţii noştri, dar noi vom fi gata înarmaţi pentru a merge înaintea copiilor lui Israel, până când îi vom aduce la locul lor.” (Num. 32:1-17, *AS*) Astfel că, în timp, ţarcurile de piatră pentru turmele celor două seminţii şi jumătate au punctat zonele înalte şi au devenit o trăsătură marcantă a Gileadului. Cât de potrivit este, prin urmare, ca Şcoala Biblică a Turnului de Veghere, care prin absolvenţii săi misionari, ia parte la o astfel de lucrare pastorală a „unicului Păstor” al lui Iehova să aibă numele de „Gilead” proeminent asociat cu ea!

[25] Gilead, de asemenea, a fost ţinutul unuia dintre judecătorii proeminenţi ai Israelului, Iefta, fiul lui Gilead. În interesul victoriei asupra agresorilor amoniţi, Iefta a jurat să-i jertfească lui Iehova pe primul care va ieşi din casa lui să-l întâmpine la întoarcerea sa victorioasă. Aceasta nu s-a împotrivit să fie cea jertfită astfel pentru Dumnezeul tatălui ei, care se justificase împotriva duşmanilor poporului Său. Dar înainte de a se dedica unei vieţi de virginitate ca proprietate sacră a lui Dumnezeu, neatinsă de un bărbat, ea şi tovarăşele ei au mers în sus şi în jos pe munţii din Gilead, jelind pierderea vieţii matrimoniale pe care ea trebuia s-o suporte. În această profetică dramă de viaţă adevărată, de justificare, fiica sa fecioară, dedicată, a ilustrat marea mulţime de „alte oi”, care au fost deja adunate în sute de mii, mai ales de când a fost fondată Şcoala Biblică Gilead a Turnului de Veghere. Cu mare bucurie, această clasă modernă a fiicei salută victoria Mai Marelui Iefta, „Părintele lor cel Veşnic”. Aceştia nu încalcă jurământul Mai Marelui Iefta, „unicul Păstor”, care i-a prezentat la serviciul templului Dumnezeului Cel Prea Înalt. – Judecătorii 11:1-40.

[26] Un alt lucru: Ţinutul Gilead era renumit pentru balsamul medicinal extras din tufele sale abundente. Acest balsam a fost dus în lung şi-n lat şi a devenit simbolic pentru mijloacele lui Dumnezeu de vindecare spirituală. În armonie minunată cu acest produs provenit din Gilead şi cu proprietăţile sale de vindecare, absolvenţii misionari ai Şcolii Biblice Gilead a Turnului de Veghere au dus la toate naţiunile balsamul curativ al mesajului lui Iehova, de mângâiere şi împăcare, şi l-au aplicat pentru vindecare spirituală şi recuperarea mulţimii care se confruntă cu moarte spirituală.

[27] În ceea ce priveşte denumirea în sine, „Gilead” înseamnă, conform etimologiei pe care o oferă Biblia, „movila mărturiei”, sau „movilă martor”. Ascultând de poruncile lui Dumnezeu, patriarhul Iacov din vechime, tatăl celor

Cuprins

douăsprezece seminţii ale lui Israel, a părăsit Siria şi slujba socrului său Laban, fără a-l anunţa în prealabil. El şi toţi membrii familiei şi numeroasele turme şi cirezi au fost urmărite şi ajunse din urmă de Laban. Astfel că Iacov a ridicat un stâlp şi le-a spus slujitorilor lui să adune o grămadă de pietre şi acolo sau pe grămada de pietre, el, Laban şi însoţitorii lor au mâncat o masă ca de jertfă în bună prietenie. Înregistrarea spune apoi despre movila de pietre:

[28] „‘Iehova să vegheze între mine şi tine, când vom fi ascunşi unul de celălalt:. … înţelegi, Dumnezeu este martor între mine şi tine!’ ‘Fie ca movila aceasta să fie martor şi stâlpul să fie martor, ca nici eu să nu trec această movilă la tine, nici tu să nu treci această movilă şi acest stâlp la mine, pentru a face rău.’” - Gen. 31:47-52, *Da*.

[29] Atât numele din aramaică Jégar-sahadútha, cât şi numele ebraic Gáleed înseamnă „movila mărturiei”. Numele „Gilead” este în mare parte obţinut din schimbarea a două sunete vocalice de la Gáleed, astfel că sensul său adevărat este „movila mărturiei”. Numele „Miţpa” înseamnă „turn de veghere”. Aşa cum Miţpa şi Gáleed sau Gilead erau strâns legate, tot la fel şi numele Turnul de Veghere şi Gilead (sau „movila mărturiei”) sunt strâns legate în această Şcoală Biblică a martorilor lui Iehova, pentru instruirea avansată a misionarilor. Iehova este cel Atotvăzător care veghează pentru a se îngriji ca acel legământ care obligă să fie păstrat.

[30] Aşa cum Iacov şi Laban I-au jurat lui Dumnezeu să menţină pacea în relaţiile de familie pentru binele ambelor părţi, tot la fel, prin jurământul lor de dedicare lui Dumnezeu, membrii singurei turme au jurat să păstreze pacea în rândurile lor şi niciodată să nu caute să rănească un alt membru al turmei.

[31] Cu toate acestea, o mărturie uluitoare despre împărăţia Fiului iubit al lui Dumnezeu este pusă de la absolvirea primei clase a Şcolii Biblice Gilead a Turnului de Veghere, de acum zece ani. Fluxul de absolvenţi misionari care se revarsă din această şcoală în fiecare an a avut un rol mare şi important în mărturia fără egal pusă şi în marea strângere într-o singură turmă a oilor rătăcite şi împrăştiate.

[32] În urmă cu zece ani, anul de serviciu 1943 s-a încheiat cu o medie de 109,794 de oi raportate în turmă, care lunar iau parte activ în lucrarea pastorală. Aceştia şi-au dedicat un total de 28,726,524 ore activităţii de teren în acel an, în cele 21 de filiale ale Societăţii Turnul de Veghere care funcţiona pe atunci, în ciuda conflictului global violent. În timp ce acest an de serviciu, 1953, se apropie de final, numărul de filiale este de peste trei ori mai mare şi numărul de oi din turmă de o jumătate de milion, raportând activitate în lucrarea pastorală, şi asta în multe ţări de care nu se mai auzise înainte. Mulţi dintre cei de aici, din acest public puternic de pe stadionul Yankee, în această după-amiază, sunt aici datorită funcţionării Şcolii Biblice Gilead a Turnului de Veghere şi repartizării absolvenţilor săi în ţările lor. Ce a realizat aceasta prin mărturia transmisă în lumea întreagă despre împărăţia lui Dumnezeu este o dovadă de netăgăduit că Iehova Şi-a ţinut promisiunea profetică şi că El L-a ridicat pe Servul Său, Mai Marele David, unicul Său Păstor-Împărat şi L-a folosit credincios în strângerea oilor risipite.

Cuprins

ÎNTRISTAREA DUŞMANULUI PENTRU LUCRAREA PASTORALĂ

[33] Nu este surprinzător că păstorii politici şi religioşi ai creştinătăţii sunt nemulţumiţi de succesul adunării turmei lui Iehova. Aceştia sunt jigniţi că „unicul Păstor" intră pe domeniul lor, Îşi cheamă oile de sub puterea lor şi le aduce într-a Lui „unică turmă". Pentru a întoarce urechile oilor de la glasul Păstorului adevărat ei denaturează lucrarea pastorală a martorilor lui Iehova şi încearcă să creeze dificultăţi pentru aceasta împreună cu guvernele acestei lumi.

[34] În Parlamentul din Cape Town, a fost făcută declaraţia, de către un membru al acelei Case, că mişcarea Turnul de Veghere era responsabilă pentru atrocităţile din Mau Mau în Kenya, Africa de Est. S-a recunoscut că sursa acestor informaţii era un articol apărut într-o revistă londoneză (Anglia), *Secolul XX* din ianuarie 1953, sub titlul „Fundalul problemelor din Mau Mau".

[35] Articolul spune: „… În orice caz, atât de mult s-au înmulţit cultele, că un înalt demnitar catolic a declarat recent, într-o conversaţie privată, şi nu în întregime ca o glumă, că ultimul moştenit al tuturor timpurilor în Africa va fi Turnul de Veghere. Acest fenomen din urmă, care probabil este cea mai răspândită mişcare politico-religioasă la momentul actual, este legat, la fel ca multe altele, de o sursă din America, în acest caz judecătorul Rutherford, fondatorul *Martorilor lui Iehova* din New York, ai cărui discipoli englezi sunt văzuţi la orice sfârşit de săptămână vânzând pliante din rucsacuri de pânză pe trotuarele murdare ale oricărui oraş provincial englez. … Toate aceste mişcări fie sunt derivate din protestantism, fie răspândite printre *déracinés* [cei dezrădăcinaţi]. Par a fi mai puţine mişcări de această natură în lumea catolică, poate din cauza simbolismului superior al catolicismului, a educaţiei acesteia mai puţin activă şi a psihologiei sale superioare, care nu se loveşte aşa des de principala piatră de poticnire a Africii protestante, pluralitatea soţiilor."

[36] Pe data de 24 februarie 1953, ziarul *Cape Argus* a declarat, sub titlul „TURNUL DE VEGHERE", următoarele: „A ieşit la lumină faptul că baza problemelor din Kenya ar putea fi mişcarea Turnul de Veghere din America. Organizaţia şi-a distribuit literatura pe scară largă în Kenya şi în Rhodesia."

[37] „Am constatat că, exceptând pe cei instruiţi de către catolici, misiunile nu par să fi produs convertiţi satisfăcători sau de încredere. Aceasta este cel puţin părerea generală în rândul celor care au angajat băieţi misionari. Nu pot oferi nicio explicaţie, cu excepţia, poate, a faptului că nativii văd rapid că omul alb rareori practică ceea ce predică. Şi nu este de ajuns să înveţi un băiat să cânte imnuri şi să citească Biblia, iar fetele să-şi acopere goliciunea atrăgătoare cu rochii până în pământ şi să aştepţi ca virtuţile creştine de milă şi onestitate să fie imediat întipărite". Apoi, la pagina 178 în editorialul său despre „Americani şi Africa", acelaşi număr al revistei *Life* inserează acest comentariu: „Dintre misiunile Statelor Unite în Africa, cea mai influentă este a Martorilor lui Iehova, a căror Evanghelie, departe de a încuraja 'civilizaţia', aţâţă cele mai rele fantezii ale africanilor."

Cuprins

[38] Dacă prin cuvântul „civilizaţie” acest editorial vrea să spună progresul oamenilor în arte, ştiinţă şi diplomaţie în această veche lume decadentă, atunci martorii lui Iehova sunt departe de a încuraja acest lucru. Punctul crucial care ar trebui susţinut, întrebarea cu adevărat relevantă ce trebuie pusă şi care trebuie să primească răspuns este: „Încurajează aceştia creştinismul?” Creştinismul pe care martorii Dumnezeului Cel Prea Înalt îl încurajează şi pentru care lucrează credincioşii africani este cel care îi familiarizează cu singurul Dumnezeu viu şi adevărat şi cu îngrijirea Sa pentru salvare, prin jertfa şi împărăţia Fiului Său Isus Cristos; un creştinism care îi eliberează de superstiţiile şi practicile lor păgâne şi demonice şi care îi învaţă să trăiască după codul lui Cristos, a unei singure soţii pentru un soţ, care să-şi crească copiii în teama, închinarea şi serviciul lui Dumnezeu, care îi învaţă să fie lucrători cinstiţi şi de încredere pentru angajatorii lor, să citească şi să înţeleagă Cartea Sfântă a lui Dumnezeu, să trăiască în pace, unitate şi dragoste frăţească, deşi sunt de diferite culori, limbi şi seminţii şi să devină martori predicatori ai lui Iehova şi astfel să aibă un rol în lucrarea pastorală extrem de importantă a Păstorului-Împărat al lui Iehova, înainte ca această civilizaţie condamnată a lumii vechi să se sfârşească la Armaghedon.

[39] Aceştia se conformează definiţiei discipolului Iacov a „religiei curate şi neîntinate înaintea lui Dumnezeu şi a Tatălui”, şi anume, de a se păstra nepătaţi de lume. Evanghelia pe care aceştia o predică şi despre care editorialul din revista *Life* spunea că „aţâţă cele mai rele fantezii ale africanilor” este Evanghelia despre care Isus Cristos a prezis că va fi predicată în această perioadă postbelică. Dacă africanii primesc această Evanghelie cu zecile de mii, atunci se demonstrează, cu satisfacţie, că aceştia au acelaşi grad de inteligenţă, aceleaşi dorinţe nobile şi speranţe legitime, aceeaşi capacitate pentru bunăvoinţă faţă de Dumnezeu şi aceeaşi putere dată de Dumnezeu să recunoască glasul Păstorului cel Bun şi să-I răspundă, la fel ca toate „celelalte oi” ale Sale de pe toate celelalte continente. În acest fel, aceştia vor apuca viaţa veşnică în noua lume dreaptă a lui Dumnezeu şi se vor bucura de ea după ce această civilizaţie a erei atomice va dispărea pentru totdeauna.

[40] Pe diploma fiecărui absolvent al Şcolii Biblice Gilead a Turnului de Veghere apare această declaraţie: „Acest absolvent este special calificat să se angajeze în lucrare educaţională, să promoveze bunăvoinţa şi să lucreze în interesul păcii permanente şi a legii ordinii perfecte şi dreptăţii între toate popoarele.” Aceştia vor coopera cu toţi ceilalţi martori ai lui Iehova de pe tot terenul, lumea.

41 Fie că este vorba de rămăşiţa moştenitorilor împărăţiei cereşti, fie că majoritatea sunt „marea mulţime” de alte oi, cu paradisul terestru ca destin al lor, martorii lui Iehova sunt o turmă unită sub al Său „unic Păstor”. Neînfricaţi de toţi falşii păstori, care urlă, ai creştinătăţii, şi în ciuda tuturor dezaprobărilor şi calomniilor răutăcioase, a antagonismului păstorilor politici şi religioşi ai acestei lumi, a persecuţiei şi asupririi, aceştia Îl vor urma pe al lor Păstor-Împărat în lucrarea Sa pastorală, până când toate oile Sale din această generaţie vor fi găsite şi adunate din toate naţiunile într-o singură turmă, unde să rămână în siguranţă şi să ajungă la viaţă veşnică în lumea cea nouă a lui Iehova.

Cuprins

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce dorinţă arzătoare din inimă, referitor la familia umană, va fi satisfăcută şi de ce curând?
2. Cum sunt toţi oamenii asemenea oilor şi de ce au nevoie?
3. În special de la cine se poate aştepta să se îngrijească de sărmanele oi umane şi de ce?
4. Ce acţiune a promis Iehova că va lua referitor la oi, la Ezechiel 34:11-16?
5. Ce anume arată când trebuie să acţioneze ca păstor Însuşi Domnul Iehova şi să meargă să-Şi elibereze oile?
6. Cine pot fi identificaţi, cu uşurinţă, ca păstori primejdioşi şi la ce le sunt expuse astăzi turmele de conduita lor necorespunzătoare?
7. Pe ale cui oi le-au mai invadat şi împrăştiat aceşti păstori, când şi la ce a eşuat să dea naştere acum creştinătatea?
8. Prin urmare, la cine trebuie să privească oile pentru eliberare şi ce a făcut el, exact aşa cum a promis?
9. Cine este acest Păstor-Împărat şi de ce David în mod literal?
10. A cui oaie s-a recunoscut a fi David, a cui oaie a fost Isus şi în ce ocupaţie l-a urmat pe Acesta?
11. A încetat Isus Christos să mai fie Păstor când a devenit Împărat şi ce arată dacă da sau nu?
12. De ce a fost numit Isus Christos să fie Păstor-Împărat la încoronarea Sa pe muntele Sion?
13. De ce nu trebuie să ne simţim frustraţi de faptul că Iehova şi Isus nu apar în mod vizibil şi nu acţionează ca păstori, având în vedere experienţa lui David şi a Israelului?
14. Ce a însemnat, în realitate, căutarea de către Iehova a oilor Lui şi ridicarea Mai Marelui David al Său şi ce va însemna aceasta pentru păstorii politici şi religioşi ai creştinătăţii?
15. Pe cine va trimite Iehova să-L reprezinte în această lucrare de păstor şi ce a fost necesar, mai întâi, în cazul lor?
16. (a) De ce n-au fost strânşi ei pentru o stare de inactivitate? (b) Ce nume au primit ei şi de ce nu-i pot critica duşmanii pentru că-l poartă?
17. Pentru a vedea ce anume a mărit Dumnezeu viziunea rămăşiţei Lui strânse în 1931?
18. (a) Pentru cine a mai murit Păstorul cel Bun şi ce acţiune necesită aceasta înainte de sfârşitul lumii? (b) Cum se întâmplă că poate fi creată unitatea unei singure turme?
19. Cum a devenit organizaţia rămăşiţei una a păstorului şi ce dezvăluire au salutat ei, cu bucurie, în 1935?
20. Cui anume spun ei bun venit în turmă de atunci înainte şi cum L-au imitat aceştia pe „singurul Păstor”?
21. Cum Şi-a încurajat Păstorul-Împărat oile să continue ofensiva şi astfel ce fel de şcoală a fost pusă la cale în 1942?

Cuprins

22. Când a avut loc absolvirea primei clase de misionari ai acestei şcoli şi ce a avut drept rezultat furnizarea divină de fonduri pentru şcoală, zece ani mai târziu?
23,24. Cum este asociat cu aceasta, în mod potrivit, numele „Gilead", având în vedere rolul avansat al acestei şcoli în lucrarea de păstor?
25. În vederea cărei judecăţi israelite din ţara Gilead este semnificativ numele pentru şcoala misionară şi de ce?
26. Pentru ce produs medicinal a fost renumit Gileadul şi cum este acesta într-o minunată armonie cu scopul servit de şcoală?
27,28. (a) Ce înseamnă numele „Gilead" şi se referă acesta la cantitate, mărime sau măreţie? (b) Care este fundalul istoric al numelui?
29,30. Având în vedere fundalul acestuia, ce semnifică, în realitate, „Gilead" şi cum este potrivit numele pentru o turmă a Păstorului?
31,32. În pofida însemnătăţii de mai sus a „Gileadului" ce dovedeşte că Şcoala Gilead a avut un rol important în mărturia pusă şi în lucrarea de păstor?
33. În general, cum manifestă păstorii politici şi religioşi ai creştinătăţii supărare faţă de succesul strângerii turmei lui Iehova?
34-36. Ce caz despre această denaturare există în înregistrarea pentru Africa?
37. Cum s-a alăturat o revistă bine cunoscută din Africa, într-un recent număr special al ei, să vorbească în mod dăunător împotriva martorilor lui Iehova?
38. De ce civilizaţia modernă şi creştinismul nu sunt unul şi acelaşi lucru şi ce creştinism încurajează martorii lui Iehova în credincioşii africani şi lucrează pentru el?
39. Ce se poate spune despre acuzaţia că martorii lui Iehova sunt o mişcare politico-religioasă şi ce demonstrează faptul că africanii pun la inimă mărturia pe care o aduc martorii?
40. Pentru ce fel de misiune măreaţă se vor arăta calificaţi absolvenţii şcolii misionare, în armonie cu diploma lor, şi cu cine vor coopera pretutindeni?
41. Ce sunt astăzi martorii lui Iehova, fie din rămăşiţă, fie din „alte oi", şi ce vor continua să facă, în ciuda oricărui lucru?

Biblia şi ştiinţa medicală

Dar lăsând la o parte faptul că Biblia nu este ştiinţifică, realitatea este următoarea: cu cât ştiinţa progresează mai mult, cu atât ea se armonizează din ce în ce mai mult cu Biblia.

De exemplu, legea mozaică spunea că numai animalele care au copita despicată şi rumegă pot fi consumate şi reglementările acopereau şi păsările şi peştii. Studii recente au arătat că porcii sunt predispuşi la trichinoză, iepurii la tularemie şi anumiţi peşti la panglică. Consumul de sânge a fost interzis din motive spirituale, dar chiar şi din punct de vedere medical, interzicerea lui fost un lucru bun, din cauza unor pericole precum septicemia şi paraziţi. – Geneza 9:4; Leviticul 3:17; 7:26; 17:10, 11, 14; 19:26; Faptele Apostolilor 15:19, 20, 28, 29; 21:25.

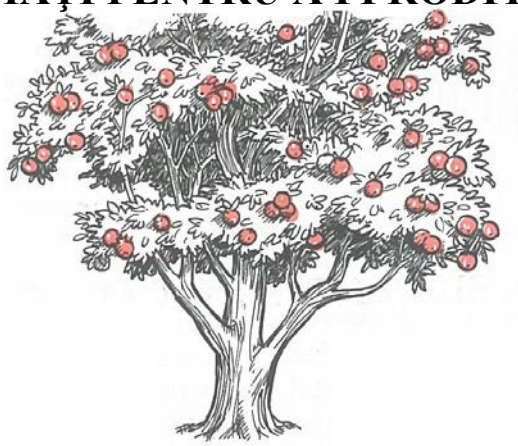
Cuprins

Transfuziile de sânge au răspândit boli precum sifilisul, malaria şi în special hepatitele serice. Marile diferenţe dintre structura sângelui ucid şi ce consecinţe au diferenţele mai mici, nimeni nu poate spune cu autoritate.

În acest sens, observaţi următorul raport apărut în *Sunday Journal* din Providence, în data de 17 mai 1953: „În loc de plasmă, armata va folosi de acum înainte dextran, o substanţă făcută din zahăr, pentru toate necesităţile de transfuzii din ţară şi din străinătate", s-a anunţat noaptea trecută. O sursă cu autoritate din personalul medical al armatei, care a cerut să i se păstreze anonimatul, a spus că a intrat în funcţiune o „recurgere completă" la înlocuitori ai plasmei, ca urmare a testelor „complet convingătoare" cu dextran din spitalele continentale şi din cele din zonele de conflict din ultimele luni. Acest oficial a adăugat că un factor important în recurgerea la dextran este faptul că plasma implică „riscul major" de producere a unei boli numite hepatită serică – o boală asemănătoare cu icterul. Nu toată plasma prezintă acest risc, a accentuat el, dar a adăugat că dextranul este complet lipsit de riscuri.

„Cu siguranţă că Iehova Dumnezeu ştia ce făcea în momentul în care a interzis folosirea sângelui, iar cunoştinţa din ce în ce mai mare este gata să-L justifice din ce în ce mai mult.

STUDIAŢI PENTRU A FI RODITORI

Urcuşul este abrupt, uneori mai mult de 120 de metri în sus. Cum pot copacii să consume atât de multă apă, atât de sus şi atât de repede?

Ştiinţa nu este sigură, dar dovezile arată spre două forţe. Una este presiunea din rădăcină. Rădăcinile copacilor se ramifică prin sol, absorb umiditatea din sol şi, când sunt saturate, exercită un fel de presiune pentru ca apa să înceapă să urce. Totuşi, doar presiunea din rădăcini nu este suficientă, iar ştiinţa atribuie rolul principal la ceea ce numeşte ea tensiune osmotică, care înseamnă o atragere în sus exercitată asupra apei din trunchiul copacului, atracţie ce vine de sus, din copac. Când apa este folosită în regiunile superioare ale copacului şi acesta are nevoie de

Cuprins

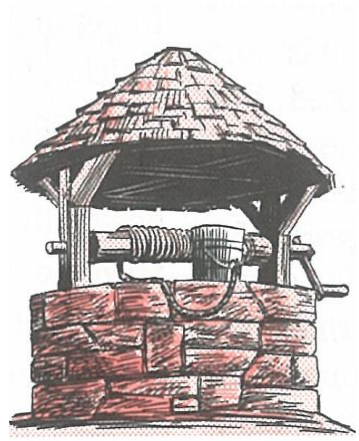
mai multă apă, atunci o forţă de atracţie duce coloana de apă în sus. Aşadar, deşi rădăcinile împing apa, nevoia urgentă de apă în partea superioară a copacului este principalul factor care o împing din rădăcini, o trag în sus, repede şi în cantităţi mari. Toate acestea doar ca respectivul copac să producă roade.

Prin studiu atent, mintea trebuie să ajungă la fiecare carte, fiecare capitol, verset, pentru a absorbi apele adevărului, pentru a umple atât mintea, cât şi inima cu ele, până când acele ape din interiorul creştinului devin tot atât de adânci ca o fântână, pentru ca şi alţii să scoată din ea. În Proverbele 23:7 se spune: „Aşa cum gândeşte în inima lui, aşa este şi el.” În cele din urmă, adevărata stare a inimii se manifestă atât prin cuvânt, cât şi prin faptă. (Matei 12:34; 15:19) De aceea este nevoie ca inima să se umple cu adevărul biblic, devenind asemenea unei fântâni plină cu apă curată.

Tocmai această plinătate a minţii şi a inimii cu adevărul care vine din studierea Cuvântului lui Dumnezeu creează o presiune în noi care tinde să ne facă să vorbim, aşa cum rădăcinile saturate dezvoltă presiune pentru ca apa să înceapă să circule în sus. Dar aşa cum nici presiunea din rădăcini nu ajunge pentru ca apa să poată fi împinsă în părţile superioare ale copacilor, ca aceştia să rodească, tot aşa doar studiul şi cunoştinţa nu sunt suficiente pentru a împinge creştinul în activitatea de predicare şi să aducă roadele împărăţiei. Unii studiază mult şi câştigă cunoştinţă, dar stau acasă şi nu predică. Aşa cum, în plante, forţa cea mai importantă este tensiunea osmotică, care vine din nevoia urgentă de apă din partea superioară a copacilor, tot aşa în cazul creştinilor, cei din jur au nevoie urgentă de adevăr, pe care îl extrag cu putere de la servii lui Iehova. (Matei 5:3, *NW*) Atunci când îi întâlnesc pe martorii lui Iehova, prin discuţii şi întrebări, extrag apele adevărului de la aceste vase ale lui Dumnezeu. Tocmai prezenţa acestor persoane însetate şi în nevoie din teritorii este cea care îi atrage pe servii lui Iehova în lucrarea de predicare.

SĂ PĂSTRĂM APA ADÂNCĂ

Această putere de absorbţie este prezentată în Proverbele 20:5, *AS*: „Sfatul în inima omului este asemenea apei adânci; dar un om cu pricepere o va scoate.” De multe ori, veţi constata că un om care a studiat mult şi a meditat la legea lui Dumnezeu zi şi noapte este inclinat să se preocupe de propriile lui gânduri. Poate că el nu vorbeşte mult, nu oferă voluntar informaţii care nu i-au fost solicitate. Nu se făleşte cu înţelepciunea sa, dar dacă vorbiţi cu el, îl întrebaţi, îl faceţi să iasă din cochilie, poate învăţaţi multe, lucruri pe care nu v-aţi dat seama că le ştia. Când vorbeşti, înveţi pe cineva, dar când asculţi, înveţi pentru tine. Există timp pentru ambele şi niciuna dintre aceste activităţi nu ar trebui neglijată. Este nevoie să studiaţi şi să înmagazinaţi adevărul în minte şi în inimă, asemenea unei ape adânci; Odată dobândit trebuie să-l puneţi la dispoziţia celorlalţi.

Cuprins

Mulţi din teritoriile pentru mărturie vor alege să nu scoată din apele spirituale ale adevărului, dar există şi alţi oameni cu pricepere, oameni care înţeleg că au nevoi spirituale şi râvnesc la priceperea scopurilor lui Iehova. Ei vor pune întrebări servului informat al lui Iehova şi astfel vor extrage informaţii depozitate mai înainte în mintea şi în inima servului. Adevăratele oi ale lui Iehova fac această muncă intelectuală cu zelul unui om care lasă o găleată într-o fântână şi apoi o trage repede pentru a aduce apa la suprafaţă şi a o folosi. Când se scoate apă dintr-o fântână, se infiltrează apă proaspătă şi înlocuieşte cantitatea de apă scoasă. Astfel, apa din fântână nu devine stătută şi veche, ci este păstrată curată şi proaspătă. Tot aşa este şi în lucrarea de predicare. Atunci când rezerva noastră din apele adevărului este trasă de oameni cu bunăvoinţă şi pricepere, când ei extrag din mintea şi din inima noastră adevărurile care sunt acolo, aceasta ne împrospătează mintea asupra acestor lucruri care, altfel, ar fi putut deveni asemenea apelor stătute în memoria noastră.

Pe măsură ce le punem mărturie altora şi ne confruntăm cu întrebări din ce în ce mai multe, trebuie să mergem mereu la Biblie, să scoatem din ea pentru ca apa din fântâna noastră să rămână proaspătă şi adâncă. Dacă nu facem acest lucru, dacă devenim superficiali, dacă apele adevărului care sunt păstrate în noi scad, poate că cineva care pune întrebări vine şi aruncă o găleată cu întrebări în fântână, dar nu o scoate decât pe jumătate plină sau trei sferturi, şi nu şi-ar potoli setea. Întrebările lui nu au primit răspunsuri complete. În loc să scoată din noi apa adevărului, poate că va scoate decât un şuvoi de cuvinte goale. Biblia este un depozit inepuizabil de ape ale adevărului. Dacă suntem oameni cu pricepere, vom recurge cu regularitate la această Carte cu sfaturi divine, care este asemenea apei adânci şi din Biblie vom extrage suficient pentru a ne păstra plini, chiar să se reverse, astfel încât atunci când alţii vor scoate din noi, să nu obţină doar o găleată goală.

Cât de mult dorim să vorbim în numele Lui, să fim echipaţi pentru a vorbi în numele Lui, să putem apăra şi să oferim raţionamente pentru speranţa în lumea nouă din noi, să dăm răspunsuri potrivite cu sare, care să fie gustoase pentru ascultător, şi aceasta să lucreze spre păstrarea lui? (Coloseni 4:6; 1 Pet. 3:15, *NW*) Singurul mod în care putem să arătăm că ne dorim foarte mult acest lucru este să studiem foarte mult, să învăţăm răspunsurile pe care le dă Dumnezeu în Cuvântul Lui la aceste întrebări. Nu durează mult până când primim în noi o părticică din apa adevărului, dar aceasta va fi puţin adâncă la început. La fel cum apa se poate infiltra încet într-o fântână, tot aşa necesită timp ca apele adevărului să ajungă în mintea noastră. Este nevoie de mult studiu particular, recapitulări şi participare la adunări pentru a adânci primele ape puţin adânci, pentru a înţelege adevărurile profunde ale Cuvântului lui Dumnezeu, pentru a digera hrana tare din acesta.

În Proverbele 18:4, (*AT*) se spune: „Cuvintele din gura unui om sunt asemenea apelor adânci; fântâna înţelepciunii este un izvor învolburat.” Apele curgătoare sunt ape proaspete, iar înţelepciunea profundă ar trebui să clocotească pentru împrospătarea multora. Ele ar trebui să vină asemenea unui izvor învolburat, nu asemenea unei mori stricate. Nu trebuie să fim şi nu vom fi palavragii superficiali, dacă suntem într-adevăr interesaţi de apele adânci ale Cuvântului lui Dumnezeu.

Cuprins

Aşa cum se spune în Proverbele 18:8, (*AT*): „Cuvintele bârfitorului sunt precum bucatele alese, ajung în străfundul fiinţei.” Pentru că bârfitorii sunt mistuiţi de interes pentru aceste bârfe, ei îşi aduc aminte de ele, le preţuiesc şi, prin intermediul lor, aduc roade stricate. Pe de altă parte, martorii lui Iehova nu ar trebui să fie interesaţi să audă, să îşi amintească sau să repete asemenea nebunii, ci ar trebui să se intereseze profund de apele adevărului din Cuvântul lui Iehova şi atunci când îl studiază sau îl aud, acesta ar trebui să pătrundă în străfundul inimii lor şi să îi umple asemenea unei fântâni adânci şi după aceea trebuie să se bucure să o scoată de fiecare dată când au ocazia şi s-o ofere altora.

„Armele războiului nostru nu sunt arme literale, ci puternice prin Dumnezeu, pentru că răstoarnă lucrurile puternic întărite. Căci noi schimbăm raţionamente şi orice lucru trufaş care se ridică împotriva cunoştinţei lui Dumnezeu.” (2 Corinteni 10:4,5, *NW*) Este nevoie de mai mult decât un ciocan propulsat cu aer cald pentru a putea dărâma o fortăreaţă. Apele puţin adânci de-a abia pot inunda ceva, dar ar fi necesare ape adânci ca să inunde minciunile şi mincinoşii. La fel, este nevoie de adevăruri puternice, tari, aruncate cu precizie ca să răstoarne falsele raţionamente religioase care s-au ridicat împotriva cunoştinţei lui Dumnezeu, şi este nevoie mai degrabă de un potop, decât de un firicel de dovezi din Biblie pentru a inunda refugiul minciunilor doctrinale, în spatele cărora se ascund organizaţiile religioase ale creştinătăţii. De asemenea, noi luptăm împotriva „forţelor spirituale rele din locurile cereşti”, al căror lider, „Diavolul, se plimbă ca un leu care răcneşte, căutând să devoreze pe cineva.” Aţi încerca să vă apăraţi de atacul unui leu folosind un ac atunci când este la îndemână o sabie? Atunci de ce să fiţi superficiali în cunoştinţă şi să încercaţi să lucraţi folosindu-vă doar de câteva scripturi, care nu ar fi decât înţepături de ac pentru Satan şi sistemul lui, când, prin studiu, putem să folosim completa „sabie a spiritului, anume Cuvântul lui Dumnezeu”? – Efeseni 6:12, 17; 1 Petru 5:8, *NW*.

Din toate cele de mai sus, aşadar, putem vedea cât de important este studiul pentru a putea absorbi apele adevărului din Biblie şi să le dăm apoi şi altora, pentru ca roadele împărăţiei să fie produse din abundenţă. Atunci când avem adevărul în noi şi vedem toate blasfemiile din jurul nostru făcute împotriva lui Iehova şi nevoia altor oi ca să îşi potolească setea de adevăr prin noi, atunci nu putem sta fără să facem nimic, cu o conştiinţă bună, ci ne simţim împinşi de propria cunoştinţă şi atraşi de nevoile din teritoriu. Pe măsură ce predicăm şi adevărul este extras din noi, iar cererea şi roadele cresc, noi ţinem pasul cu aceste nevoi studiind din ce în ce mai mult, ca să cunoaştem adevărul din ce în ce mai mult, să îl păstrăm proaspăt şi din abundenţă, ca să răspundem la toate întrebările.

ILUSTRAŢIILE LUI ISUS

Cuvintele lui Isus erau aşa alcătuite pentru a-i testa pe cei care Îl ascultau, să hotărască dacă erau vrednici sau nu de cunoştinţă completă, să vadă dacă erau oameni care îşi înţelegeau sau nu nevoile spirituale. El folosea parabole sau ilustraţii. Mulţi au fost intrigaţi de ele după ce au fost rostite. De ce? Pentru că ei credeau că asta erau tot ce erau, doar nişte povestioare? Nu. Timp de secole acei

Cuprins

oameni se specializaseră în ilustraţii, erau obişnuiţi cu ele, Scripturile erau pline de ele şi Psalmul 78:2 chiar a prezis că al lor Mesia le va vorbi în pilde şi aşa îi va învăţa. Aşadar, ei ştiau că în spatele ilustraţiilor pe care Isus le făcea, exista o însemnătate, dar nu erau dispuşi să extragă din ea sensul ascuns şi astfel să bea până în străfunduri din apele adevărului. Se temeau că sensul era greu de înţeles, că i-ar demasca, nu le-ar aduce niciun câştig, ar însemna o schimbare în modul lor egoist de viaţă. Nu erau nerăbdători să primească adevărul şi au preferat să rămână ignoranţi preafericiţi, iresponsabili, aşa că au plecat. – Matei 13:1-15, 34, 35, *NW*.

Dar nu toţi cei care ascultau l-au părăsit. Cei sinceri au rămas. Ei şi-au înţeles nevoile spirituale şi i-au cerut lui Isus sensul ascuns şi astfel au absorbit din El mai multă cunoştinţă completă. Cei care au dorit cunoştinţă au primit mai mult, dar cei care nu au dorit au pierdut chiar şi puţina cunoştinţă pe care o aveau. Prin ilustraţii Isus i-a eliminat pe cei neinteresaţi şi apoi s-a concentrat asupra oamenilor cu pricepere, care rămâneau să extragă sensul deplin. (Matei 13:16-18, 36, *NW*) Astăzi, martorii lui Iehova trebuie să meargă din uşă în uşă şi să pună o mărturie introductivă. Majoritatea oamenilor nu sunt interesaţi, dar există puţini care sunt atraşi de mesaj, ascultă şi pun întrebări pentru a obţine mai multe informaţii. Martorii se concentrează apoi pe aceia interesaţi, făcându-le vizite ulterioare şi conducând studii.

Dar creştinătatea, în general, este la fel de neroditoare cum era naţiunea iudaică atunci când Isus era pe pământ. Acea naţiune a fost ilustrată printr-un smochin care nu rodea, pentru că naţiunea nu l-a acceptat pe Mesia şi n-a adus roade de laudă lui Dumnezeu. Acestui copac urma să i se mai dea un al patrulea anotimp de îngrijire şi atenţie speciale. Apoi, în al patrulea an al serviciului Său mesianic, cu doar trei zile înainte de a fi trimis la moarte de naţiunea iudaică, Isus apare într-o altă întâmplare legată de un smochin. Venind din Betania spre Ierusalim, a văzut un smochin plin de frunze, dar când s-a apropiat să caute fructe, n-a găsit niciunul, iar copacul a fost blestemat, s-a uscat şi a murit. (Marcu 11:12-14, 20) Aşadar, naţiunea evreiască n-a adus roade nici când i-a fost dat un an suplimentar de îngrijire specială, deşi etala o înfăţişare evlavioasă, exact aşa cum un smochin plin de frunze ar face pe cineva să aştepte roade.

Naţiunea evreiască s-a uscat şi a murit în măsura în care era un popor pentru numele lui Iehova, însă o rămăşiţă nu a murit. Ei I-au auzit pildele lui Isus, le-au îndrăgit, au extras sensurile ascunse punând întrebări şi l-au urmat pe Isus în lucrarea de predicare. Zelul lor a adus în cele din urmă atât de multe roade, încât potrivnicii lor strigau că întorceau lumea pe dos. (Faptele Apostolilor 17:6) Creştinii de azi trebuie să fie la fel de zeloşi în aducerea de roade. Ei vor fi acuzaţi că întorc această lume pe dos pentru că învaţă ce este contrar lumii; de fapt, ei arată calea către o nouă lume care va fi dreaptă şi va rămâne aşa veşnic. Pentru a arăta calea cu eficienţă, trebuie să studiem şi să ne umplem de adevărurile despre această lume nouă.

Dar hrana noastră nu înseamnă doar să acumulăm cunoştinţă prin studiu. Trebuie să o dăruim, predicând în armonie cu voinţa lui Iehova. Aşa cum a spus şi Isus: „Pentru Mine, hrana mea este să fac voinţa Celui care M-a trimis şi să duc la

Cuprins

capăt lucrarea Lui." (Ioan 4:34, *NW*) Dacă studiem adevărul, dar nu îl dăruim niciodată, el va deveni stătut, iar noi vom deveni nişte introvertiţi. Totuşi, dacă îl dăruim, dar nu îl înlocuim cu şi mai mult studiu, atunci vom epuiza noul material şi vom ajunge pe un făgaş de rutină fără roade. Dobândiţi adevărul, apoi dăruiţi-l. Păstraţi izvorul adevărului curgător din Biblie către noi şi de la noi către alţii. Dacă fluxul adevărului din Biblie, prin noi către alţii, se rupe, ne uscăm şi murim spiritual, căci nu producem roade spre slava lui Dumnezeu. Dacă nu producem roade bune Iehova nu ne va recunoaşte ca servi ai Săi şi vom suferi distrugere. – Matei 7:16-20, *NW*.

Dacă producem roade bune, suntem asemenea pomilor buni; dacă producem roade rele, atunci suntem asemenea copacilor răi; dacă nu aducem niciun fel de roade, suntem leneşi, copaci nefolositori potriviţi doar să fie aruncaţi. (Iuda 12; Apocalipsa 3:15,16). Ar trebui să fim copaci buni şi să producem roadele vieţii din Cuvântul lui Dumnezeu. „Rodul celor drepţi este un copac de viaţă; şi cel care este înţelept câştigă suflete." (Proverbe 11:30, *AS*) Aşadar, în această lucrare a vieţii şi a morţii, trebuie să ne echipăm şi să folosim timpul cu înţelepciune.

PĂSTRAREA TĂRIEI PENTRU A ADUCE ROADE

Dacă cineva doar a studiat şi a citat scripturi, şi-a arătat cunoştinţa şi a părut că este creştin, dar nu a adus roade în serviciul împărăţiei, atunci el va fi asemenea smochinului al cărui rod nu a fost decât frunzişul atrăgător. Acel copac a fost plin de sevă, dar seva nu a fost folosită într-un scop bun. Noi dorim să curăţim excesul de frunze şi ramuri, pentru ca tăria folosită înainte pentru ele să poată fi mai bine utilizată pentru a da roade. Pomicultorul curăţă ramurile neproductive pentru ca tăria pe care o foloseau acestea să poată fi întrebuinţată pentru producerea de roade. Isus a spus: „Eu sunt viţa cea adevărată şi Tatăl Meu este cultivatorul. El îndepărtează fiecare ramură din Mine care nu aduce roade şi pe fiecare ramură care produce roade, El o curăţă ca să rodească şi mai mult." – Ioan 15:1-3, *NW*.

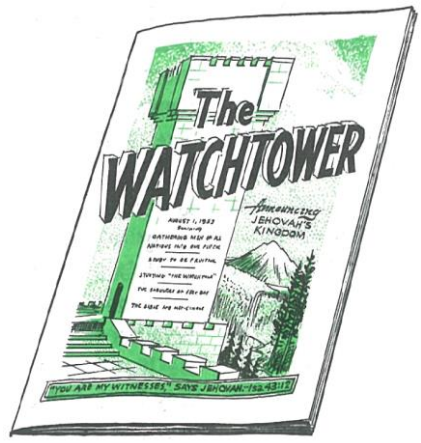
Aşadar, trebuie să curăţim ramurile neroditoare, astfel încât seva să poată acţiona pentru producerea de fructe. Dacă le folosim pentru lucruri neimportante, atunci nu mai rămâne timp pentru roadele împărăţiei. Dacă ne întindem prea mult să privim la televizor sau la filme, ori să facem prea multe plimbări la sfârşit de săptămână sau dacă urmărim alte plăceri care ne fură timpul şi energia, atunci acele ramuri care nu rodesc ar trebui să fie curăţite, îndepărtate din vieţile noastre, pentru ca în acest timp de oportunitate să nu ne irosim timpul fără să aducem roade. (Efeseni 5:16, *NW*).

Cât despre lucrarea de predicare, acum este vară, acum este vremea recoltei, acum este timpul pentru roade spre salvare. (Ieremia 8:20) Iarna seva nu circulă şi nu se formează fructe . Pomii care nu au rodit până la timpul Armaghedonului se vor usca prin judecăţi arzătoare. Nu va mai fi dat un anotimp în plus ca oportunitate pentru aducerea de roade târzii. Aşadar, acum este timpul să studiem, să lucrăm şi să ne pregătim să supravieţuim furtunii de la Armaghedon.

Cuprins

Rădăcinile unor copaci foarte mari se pot întinde chiar şi 10km² şi pătrund adânc în pământ pentru a găsi hrană şi apă. Aceste rădăcini nu doar hrănesc copacul, ci îl şi ancorează să nu fie dezrădăcinat de furtuni. Tot la fel şi noi trebuie să ne cufundăm minţile adânc în Cuvântul lui Dumnezeu, nu doar pentru hrană şi băutură spirituale, ci şi pentru a ne ancora împotriva lumeştii înţelepciuni bătute de vânturi şi a persecuţiilor furtunoase. Astfel, putem aduce roadele împărăţiei atât „în timpuri favorabile, cât şi în cele tulburi”. (Timotei 4:2, *NW*) Atunci când Armaghedonul va veni şi când cei care au semănat vânt vor culege furtună şi vor fi smulşi din rădăcini din ţinutul celor vii, noi, cei ce avem rădăcinile adânc înfipte în Cuvântul lui Dumnezeu, vom putea sta drepţi în faţa Lui şi să aducem roade spre lauda Lui, veşnic, în lumea nouă. – Osea 8:7; Evrei 13:15.

Studierea revistei *Turnul de veghere*

Unii vor respinge revista *Turnul de veghere* spunând: Cu toate acestea, se duc la biserică şi ascultă predici. Dar o predică tipărită pe hârtie nu este ea, oare, la fel de bună ca una orală? Oare nu este ea mai bună, de fapt, pentru că pot apela adesea la ea pentru un studiu atent? Articolele din *Turnul de veghere* pot fi considerate predici tipărite şi merită să fie studiate frecvent şi cu atenţie.

Luat singur *Turnul de veghere* nu ar avea mare valoare, dar, folosit alături de Biblie, este de nepreţuit. Revista economiseşte timp. Biblia, de exemplu, are texte despre un anumit subiect împrăştiate pe aici şi pe acolo, prin sutele ei de pagini. Cu toate acestea, multe texte despre anumite subiecte sunt reunite în puţinele pagini ale unui articol din *Turnul de veghere*. Într-adevăr, revista economiseşte timp!

Această metodă nu doar economiseşte timp, dar este utilă pentru învăţare sistematică, pentru învăţare rapidă. Sunt aduse în atenţie adevărurile fundamentale şi pe acestea sunt construite adevăruri suplimentare, pentru completarea ilustraţiei. Apoi evenimente şi întâmplări din lumea de azi sunt puse alături de profeţiile Bibliei şi devine clar că primele sunt împlinirile celor din urmă. Aceasta ne dă posibilitatea să ştim unde ne aflăm în cursul timpului, că trăim în zilele din urmă, că Armaghedonul va distruge în curând această lume veche a nelegiuirii pentru a face loc lumii noi a dreptăţii a lui Dumnezeu. Cerinţele divine pentru ocrotire în această bătălie a Dumnezeului cel Atotputernic sunt date şi, astfel, *Turnul de veghere* arată că Biblia este singurul ghid practic pentru vremurile moderne. Este extrem de important să studiem Biblia şi, din moment ce *Turnul de veghere* ajută la înţelegerea Bibliei, şi studierea revistei este importantă.

Cuprins

STUDIEREA „*TURNULUI DE VEGHERE*” ÎN ADUNARE

Studiul particular al revistei este esenţial. Ar trebui să rezervăm suficient timp pentru a-i „digera” conţinutul. Aşa cum ne facem timp să mâncăm şi să-i permitem să se digere aşa cum trebuie, tot aşa ar trebui să ne rezervăm timp suficient nu doar pentru a citi, ci şi pentru a reflecta asupra conţinutului *Turnului de veghere.* Mâncarea înfulecată pe nerăsuflate ne face puţin bine şi acelaşi principiu se aplică şi hranei spirituale. Ar trebui, de asemenea, să citim şi să digerăm toate articolele din *Turnul de veghere*. Acest lucru ne va echipa complet pentru a le vorbi altora despre adevărurile pe care revista le conţine. Doar pentru că timpul nu permite studierea tuturor articolelor din revistă în adunare nu înseamnă că ele nu sunt importante. Aceste articole ar trebui studiate cu tot atât de mult zel ca şi articolele principale oferite la studiu în grupă. Dar scopul nostru de acum este să arătăm importanţa studiului în grupă al articolelor scrise pentru acest scop. Cum ar trebui să fie condus un astfel de studiu pentru ca toţi să beneficieze de el la maxim?

El poate face acest lucru prin punerea a trei sau patru întrebări care vor primi răspuns în timpul studiului, întrebări care să cuprindă tema numită pentru studiu.

La începerea studiului propriu-zis, el va pune întrebarea tipărită în josul paginii pentru primul paragraf al studiului respectiv. Cei din auditoriu se pot oferi voluntar prin ridicarea mâinii şi pot răspunde atunci când sunt invitaţi de conducătorul de studiu. Cu toate acestea, cel care conduce studiul poate pune pe altcineva din grupă să răspundă, fără ca acea persoană să se ofere voluntar.

Sunt mulţi cei care ezită să se ofere voluntar pentru a comenta, dar care vor vorbi, dacă sunt invitaţi. De asemenea, această metodă îi poate determina pe cei care au fost neglijenţi şi nu au studiat lecţia înainte să-şi revină din acest obicei prost la care s-au dedat. Metoda poate acţiona ca un imbold pentru a ne determina pe toţi să ne pregătim mai bine pentru următorul studiu din grupă. Prin urmare, începând cu studiul în grupă al acestui număr al revistei, cel care conduce studiul poate solicita răspunsuri la întrebări tuturor, fie că s-au oferit singure să răspundă, fie nu.

Totuşi, cel care conduce studiul ar trebui să se gândească bine când face acest lucru. Nu ar trebui să solicite răspunsuri de la nou-veniţi la adevăr. Dacă un vestitor este nou şi nu este încă matur şi nu s-a oferit voluntar să comenteze niciodată, nu ar fi deloc bine ca acela să fie desemnat să răspundă la întrebări. Cereţi martorilor maturi să răspundă la întrebările mai grele. Cel care conduce studiul îi poate pune să răspundă doar pe cei care şi-au ridicat mâna, sau pe cineva care nu a ridicat mâna; sau poate pune să răspundă pe cineva care nu s-a oferit voluntar şi apoi una sau două persoane care s-au oferit, toţi la acelaşi paragraf. Aşadar, la unele paragrafe se poate ca doar voluntarii să vorbească, pe când la altele, doar cei cărora li s-a cerut să răspundă, fără să se fi oferit voluntar; iar pentru alte paragrafe, se poate să răspundă atât voluntarii, cât şi cei care nu s-au oferit voluntar. Dar cel care conduce studiul trebuie să se gândească bine tot timpul şi să evite să-i facă să se simtă prost pe participanţi.

După ce grupa a răspuns la întrebarea sau întrebările paragrafului, paragraful respectiv va fi apoi citit de către un cititor competent. Cel care conduce studiul va pune după aceea întrebarea la următorul paragraf şi aşa mai departe, timp de o oră cât durează studiul. Atunci când este necesar, cel care conduce studiul poate face el însuşi comentarii, sau va dezvolta o afirmaţie făcută înainte, pentru a clarifica subiectul;

Conducătorul de studiu trebuie, de asemenea, să tragă concluzia în acel interval de o oră şi să evite discuţiile prea lungi. O oră pentru studiul propriu-zis, plus nu mai mult de zece minute pentru rugăciunile de început şi de sfârşit, cântări şi anunţuri, ar trebui să fie suficient. Dacă cel care conduce studiul va cronometra durata acestuia, fiind atent la cât trebuie să se acopere în cincisprezece minute, apoi în treizeci, şi apoi în patruzeci şi cinci şi va respecta programul, atunci n-ar trebui să aibă probleme să încheie studiul la timp. Nu va zăbovi în prima parte a studiului ca să trebuiască să se grăbească în ultima parte, ci poate menţine un ritm constant pe durata studiului. Şi cei care fac comentarii pot ajuta vorbind pe scurt şi la obiect.

Aceasta aduce în discuţie chestiunea comentariilor. Ar trebui considerat, de asemenea, o datorie ce trebuie îndeplinită pentru bunăstarea adunării. Veţi contribui la întâlnire şi vă veţi simţi bine datorită acestui lucru.

Dacă toţi studiază cu zel înainte, ei vor fi plini de răspunsuri, astfel încât atunci când cel care conduce studiul va cere ca ei să răspundă, ei vor fi pregătiţi să îşi aducă propria lor contribuţie. (Proverbele 20:5) Ei vor fi capabili să împărtăşească unii cu alţii lucrurile bune din această perioadă de învăţătură orală. (Galateni 6:6, *NW*) Fiecare îl va ascuţi pe celălalt prin aceste discuţii şi toţi vor beneficia. Aşa cum se spune în Proverbele 27:17, (*AT*): „Aşa cum fierul ascute fierul, un om ascute şi el înfăţişarea prietenului său.” Aşadar, fiecare să îşi facă partea la studiul în grupă al *Turnului de veghere*, edificându-se unii pe alţii şi stimulându-se reciproc, astfel încât toţi să fim mai ascuţiţi pentru predicare atunci când vom merge din uşă în uşă.

MAI MAREA FERICIRE DE A DĂRUI

Există fericire în primirea de daruri. În special darurile Fiului lui Dumnezeu şi ale Cuvântului Său, Biblia, ne-au adus multă fericire. Când Iehova Îşi revarsă Spiritul peste servii Săi, cu ocazia adunărilor locale, naţionale şi internaţionale, atunci ei sunt făcuţi şi mai fericiţi. – Maleahi 3:10; Matei 5:45; Iacov 1:17.

Există, totuşi, o fericire şi mai mare decât aceea ce ar putea veni, posibil, de pe urma primirii de daruri, şi anume, fericirea care vine de pe urma dăruirii la alţii. (1 Timotei 1:11, *NW*) Prin dăruirea Sa ne-egoistă El a stabilit exemplul perfect şi, imitându-l, vom cunoaşte şi noi fericirea mai mare care vine din dăruire.

Atât prin cuvinte, cât şi prin fapte, El a demonstrat şi a sfătuit că „există mai multă fericire în a dărui decât în a primi”. (Matei 20:28; Luca 14:12-15; Faptele

Cuprins

Apostolilor 20:35, *NW*). El le-a dăruit adevărul şi puteri miraculoase şi apoi i-a trimis să predice şi să îi vindece pe cei bolnavi, să scoată demoni şi să aducă morţii la viaţă. Prin îndeplinirea acelor instrucţiuni, ei au primit multă fericire. Dar nu trebuia să folosească niciunul dintre aceste beneficii pentru ei. Le primiseră gratuit, trebuia să le dăruiască la fel. – Matei 10:1-15.

Şi Pavel a stabilit un exemplu bun. El a dăruit gratuit vestea bună despre jertfa de răscumpărare a lui Cristos şi speranţa împărăţiei cereşti, public şi din casă în casă. Atât de preocupat era de bunăstarea fraţilor săi, în mod ne-egoist, încât i-a sfătuit „pe fiecare cu lacrimi”. A preferat să nu fie o povară pentru alţii şi a lucrat cu mâinile lui pentru a obţine lucrurile de care el însuşi avea nevoie, dar şi ceilalţi care erau cu el. – Faptele Apostolilor 20:20-35, *NW*.

Iehova Dumnezeu, Fiul Său Isus Cristos şi apostolii Săi au stabilit pentru noi un exemplu în această chestiune a dăruirii. Fie să acumulăm cunoştinţă din Cuvântul lui Dumnezeu până în punctul când aceasta se revarsă şi apoi să o dăruim. Fiţi asemenea unui izvor învolburat care dă pe dinafară, şi nu asemenea unui burete care trebuie să fie stors. Să dăruim din generozitate, cu dragă inimă, nu cu invidie, altfel vom pierde multă fericire, pentru că doar în măsura în care dăruim din belşug, tot aşa vom culege fericire din belşug. – 2 Corinteni 9:6,7, *NW*.

Dacă fericirea noastră nu se revarsă, dacă nu reuşim să avem experienţe interesante, atunci ar trebui să ne întrebăm: Oare avem nevoie de ajutor pentru a ne îmbunătăţi serviciul? – Matei 5:3, *NW*.

Nu există nicio plăcere în a trăi fără fericire. Cuvântul lui Dumnezeu ne dă secretul fericirii, astfel încât să putem fi fericiţi zi de zi, de-a lungul anilor. Acest secret este: Să dăruim altora din ce am primit.

[Notă de subsol]

Pentru detalii vezi Turnul de veghere din 1 ianuarie, 1953.

Saducheii din zilele lui Isus

În Scripturile Greceşti Creştine, sau „Noul Testament”, se fac aproximativ o sută de referiri la numele fariseilor; saducheii sunt menţionaţi doar de 14 ori, pe când esenienii nu apar nicăieri.

Saducheii erau aristocraţii sacerdotali sau preoţeşti. Astfel, citim în Faptele Apostolilor 5:17, (*NW*): (Luca 3:2) Aşadar, marii preoţi saduchei împreună cu fariseii au fost cei care i-au trimis pe soldaţi să Îl aresteze pe Isus Cristos. – Ioan 7:32; 11:47, 57; 18:3.

Acest lucru devine şi mai evident când ne gândim la originea numelui lor. Termenul „saducheu” este traducerea grecească a cuvântului „ţadochit”. Deoarece numele „Ţadoc” desemnează o persoană dreaptă şi curată din punct de vedere moral, unii au susţinut că saducheii au luat acest nume datorită făţărniciei lor şi respectării stricte a legii lui Moise. Cu toate acestea, greutatea dovezii leagă numele lor de cel al levitului Ţadoc, care era mare preot pe vremea lui David şi a lui Solomon. (1 Împăraţi 1:32-45; 2:35; 2 Cronici 31:10).

Cuprins

Printre saduchei exista un grup numit al boetusienilor, la care Scripturile se referă ca la „adepţii lui Irod” sau „irodieni”. (Marcu 3:6, *NW*) Pe aceştia îi găsim în legătură cu fariseii, în încercarea lor de a-L discredita pe Cristos, aşa cum este înregistrat la Marcu 3:6, unde citim că „fariseii au ieşit şi au început imediat să se sfătuiască cu adepţii lui Irod” pentru a-L distruge pe Isus. (*NW*) Isus Cristos a avertizat împotriva învăţăturii saducheilor, aşa cum a avertizat împotriva învăţăturii fariseilor: „Deschideţi-vă bine ochii, păziţi-vă de aluatul fariseilor şi de cel al lui Irod.” (Marcu 8:15, *NW*) Având în vedere asemănările dintre cele două texte din Marcu şi Matei 16:1, 6, este destul de probabil ca Matei să se fi referit la aceştia numindu-i simplu saduchei, pe când Marcu i-a identificat ca fiind „adepţii lui Irod”.Se pare, aşadar, că printre saduchei se găseau atât marii preoţi, cât şi „adepţii lui Irod”.

SADUCHEII ÎMPOTRIVA FARISEILOR

Având o gândire politică, saducheii credeau în folosirea diplomaţiei în relaţiile cu alte naţiuni. Ei doreau să lucreze la salvarea naţiunii evreieşti, nu aşteptând pe Mesia să îi salveze; un exemplu elocvent în acest sens sunt fiii lui Matatia, cunoscuţi ca Macabei, între anii 166-63 î.C. Saducheii erau bogaţi şi favorizau clasa bogată. Într-un contrast izbitor cu aceştia erau rivalii lor, fariseii, care aşteptau venirea lui Mesia care să îi scape de problemele lor naţionale şi care erau cunoscuţi printre oamenii de rând, deşi ei înşişi îi desconsiderau pe aceştia. – Ioan 7:49, *NW*.

Scripturile ne luminează cu privire la unele dintre cele mai importante diferenţe dintre învăţăturile saducheilor şi cele ale fariseilor: „Saducheii spun că nu există nici înviere, nici îngeri, nici spirit, pe când fariseii le declară în public pe toate.” (Faptele Apostolilor 23:8, *NW*) Lipsa lor de credinţă în înviere este cunoscută de toţi din cauza încercării lor de a-L pune pe Isus în dificultate în privinţa chestiunii femeii care a avut şapte soţi. – Matei 22:23-32.

Potrivit istoricului evreu Iosephus, o a treia mare diferenţă dintre cele două grupări era susţinerea saducheilor că omul este un agent moral complet liber şi că prosperitatea lui depindea în totalitate de el însuşi; Fariseii susţineau că omul are un suflet nemuritor (din nou, potrivit lui Iosephus; alţi scriitori susţin că numai unii farisei credeau acest lucru) şi că pentru faptele bune erau recompense de fericire, şi pentru fapte rele pedeapsă în Hades după moarte.

Cât despre Scripturi, saducheii nu acceptau decât Pentateucul, cele cinci cărţi ale lui Moise şi respingeau nu numai inspiraţia restului Scripturilor Ebraice, ci şi tradiţia orală despre care fariseii pretindeau că ar fi fost adusă din zilele lui Moise. Din cauza respingerii legii orale sau a tradiţiei, unii îi numeau „scripturalişti” şi „urmaşi ai Bibliei”.

Deşi pretindeau că resping tradiţia orală, se pare, dacă relatările discuţiilor înregistrate în *Mishnah-ul* fariseilor le prezintă punctele de vedere cu exactitate, că saducheii se opuneau mai ales invenţiilor recente.– Matei 23:24, *NW*.

Potrivit saducheilor, legea căsătoriei de levirat nu se aplica decât fecioarelor logodite, pe când fariseii susţineau că se aplică pentru văduve. Înţelegerea acestei

Cuprins

deosebiri aduce mai mult înţeles întrebării pe care saducheii au pus-o atunci când au întrebat cine dintre cei şapte soţi va avea femeia după înviere; căci potrivit opiniei lor, femeia nu putea deveni, în realitate, decât soţia celui de al şaptelea bărbat. Prin această întrebare, saducheii atacau atât învăţătura despre înviere, cât şi pe cea a căsătoriei de levirat, aşa cum erau învăţate de farisei.

În legea răzbunării, care cerea ca un bărbat care a pus mărturie mincinoasă împotriva aproapelui său să fie pedepsit cu aceeaşi pedeapsă pe care a încercat să o aducă asupra celuilalt, saducheii cereau o împlinire literală a legii „ochi pentru ochi, mână pentru mână", dar fariseii acceptau plăţi în bani ca înlocuitor pentru cerinţele respective. Pe de altă parte, saducheii nu cereau aplicarea cuvânt cu cuvânt a pedepsei literale decât dacă mărturia mincinoasă provoca daune, pe când fariseii susţineau că intenţia de a provoca rău era în sine destul de gravă pentru a necesita pedeapsa.: „Atunci îi vei face lui, aşa cum a căutat el să îi facă fratelui său." – Deuteronomul 19:16-21, *AS*.

În general, s-ar putea spune că saducheii interpretau legea într-un mod neexagerat şi aplicau pedepsele ei cu rigurozitate, în timp ce fariseii se străduiau să le facă pe plac oamenilor, prin reducerea pedepselor oriunde se putea, făcând aceasta printr-un raţionament ipocrit. Saducheii interpretau legea atât de literal, încât interziceau îndeplinirea datoriilor conjugale timp de patruzeci de zile de la naşterea unui băiat şi optsprezece zile după naşterea unei fete, motivând că legea spunea că o femeie este necurată în această perioadă de timp. Au mers atât de departe, încât au interzis chiar şi îndeplinirea datoriilor conjugale în ziua sabatului, din cauza efortului implicat. – Leviticul 12:2-8.

RESPONSABILITATE

Saducheii au împărţit cu fariseii vina de a-L fi dat pe Isus la moarte. Erau extrem de ipocriţi şi Cristos Şi-a avertizat urmaşii împotriva învăţăturilor lor, aşa cum îi avertizase împotriva învăţăturii, a „aluatului" fariseilor. (Matei 16:6, 11, 12, *NW*). Deşi denunţarea lui usturătoare înregistrată la Matei, capitolul 23, a fost îndreptată împotriva cărturarilor şi a fariseilor, nu trebuie să credem că saducheii erau mai puţin vinovaţi. Mai degrabă, se pare că ei au venit mai puţin în contact cu Isus din cauza faptului că se păstrau rezervaţi faţă de popor.

Ramura saducheilor orientată cel mai mult spre politică, boetusienii sau adepţii lui Irod, a fost cea care s-a străduit să-l prindă pe Isus în capcană în privinţa birului. Sinceritatea lor prefăcută şi linguşirea la adresa lui Isus nu L-au făcut să cadă în capcana lor. I-a făcut să îşi arate adevăra faţă, întrebându-i: „De ce Mă puneţi la încercare?" şi a evitat capcana punându-i să aducă o monedă cu chipul Cezarului pe ea, pentru ca apoi să le răspundă: „Daţi-i Cezarului ce este al Cezarului şi lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu." – Marcu 12:13-17, *NW*.

Se pare că, imediat după Rusalii, saducheii au figurat în prim plan în persecutarea apostolilor, fiind „deranjaţi că aceştia transmiteau învăţături poporului şi declarau deschis învierea din morţi a lui Isus" şi pentru că apostolii, prin intermediul învăţăturilor lor, păreau „hotărâţi să pună sângele lui Isus pe capul

Cuprins

lor". (Faptele Apostolilor 4:1, 2, 19; 5:17, 28, 29, *NW*). Odată cu distrugerea Ierusalimului din anul 70 A.D. saducheii au dispărut repede de pe scena evreiască.

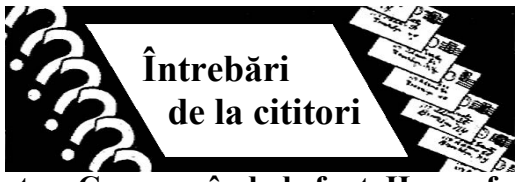
Cu patruzeci de ani mai înainte, Ioan Botezătorul îi avertizase pe ei, precum şi pe farisei, despre distrugerea ce urma să vină. „Când a dat cu ochii de mulţi dintre fariseii şi saducheii care veneau la botez, el le-a zis: 'Pui de vipere, cine v-a arătat cum să fugiţi de mânia viitoare? Faceţi, aşadar, roade potrivite pocăinţei şi nu vă grăbiţi să vă spuneţi: Avem de tată pe Avraam'. Căci vă spun că Dumnezeu este capabil să-i ridice lui Avraam copii din aceste pietre. Securea se află deja la rădăcina copacilor; toţi copacii care nu fac roade bune vor fi tăiaţi şi aruncaţi în foc." – Matei 3:7-10, *NW*.

În multe aspecte, saducheii îşi găsesc azi corespondentul în clerul modern al creştinătăţi, care manifestă foarte puţină credinţă în Cuvântul lui Dumnezeu, manifestă un spirit ipocrit, se bizuiesc mai degrabă pe guvernele lumeşti decât pe Împăratul lui Dumnezeu şi împărăţia Sa şi se opun slujitorilor lui Iehova, care aduc această speranţă oamenilor.

„Tatăl Îl iubeşte pe Fiu şi a dat toate lucrurile în mâna Lui. Cine exercită credinţă în Fiu are viaţă veşnică; dar cine nu ascultă de Fiu nu va vedea viaţa, ci mânia lui Dumnezeu va rămâne peste el." – Ioan 3:35, 36, *NW*.

Prea mulţi „martori"

● Sub acest titlu, *Evanghelia Penticostală* din Adunările Bisericilor lui Dumnezeu a spus, pe 13 iulie 1952: „Un misionar din Africa de Sud relatează despre problemele serioase în combaterea lucrării 'martorilor lui Iehova.' 'Ei pătrund peste tot,' spune el, 'cu Evanghelia lor despre o a doua şansă, şi cu un mesaj care nu cere o viaţă separată. Cum face ea apel la africanul neregenerat şi îi închide cumva urechile şi inima să primească adevărul Evangheliei." S-ar părea că nu contează pentru scriitorul *Evangheliei* că martorii lui Iehova nu au niciun mesaj al unei a doua şanse, resping corupţia lumii vechi şi fac apel la sute de mii de oameni din toată lumea care cercetează într-adevăr Biblia. Aceste fapte au scăpat de avertismentul *Evangheliei*, aşa cum au scăpat altele similare evreilor, care l-au adus pe Pavel înaintea lui Felix şi l-au acuzat pe nedrept. Poate că dacă misionarul reclamant ar preda adevărata doctrină, africanii l-ar asculta şi pe el. — Faptele Apostolilor 24:5, 6.

● De ce Noe l-a blestemat pe Canaan când, de fapt, Ham a fost infractorul? — E. M., Anglia.

Pretextul invocat al acestui blestem este descris în Geneza 9:20-27 (*Ro*): „Şi el a spus: 'Blestemat să fie Canaan, să fie slujitorul slujitorilor fraţilor lui!' Şi el a spus: 'Binecuvântat să fie Iahweh, Dumnezeul lui Sem, şi Canaan să-i fie sclav.

Cuprins

Relatarea despre acest incident este foarte scurtă şi omite, probabil, detalii care ar oferi înţelegere. Mulţi eruditi în Biblie cred că acest Canaan a fost implicat într-un fel, nespecificat anume. Traducere lui Rotherham are o notă de subsol la „fiul cel mai tânăr", care prevede: „Fără îndoială Canaan, şi nu Ham: Sem şi Iafet au fost binecuvântaţi pentru evlavia lor, iar Canaan, pentru o josnicie nenumită a fost blestemat; Ham, pentru neglijenţa lui, a fost neglijat."

Autorităţile religioase evreieşti adoptă o poziţie similară. *Pentateuh şi Haftorahs*, editat de către J.H. Hertz, face următoarele comentarii: „Această relatare vagă se referă la unele fapte abominabile în care Canaan pare să fi fost implicat. … După ce observă că acest cuvânt ebraic tradus „fiu" în versetul 24 poate însemna, de asemenea, „nepot", această sursă afirmă: *Chumash Soncino,* editat de către A. Cohen, subliniază faptul că unii cred că acest Canaan „se complăcea într-o poftă perversă" şi că expresia „fiul cel mai mic" se referă la Canaan, care era cel mai tânăr fiu al lui Ham. Faptul că prin expresia „a văzut goliciunea tatălui său" se înţelege abuz, perversiune sau poftă josnică, mai degrabă decât o simplă expunere a goliciunii, este evident atunci când este amintit faptul că incestul sau alte păcate sexuale se au în vedere atunci când Biblia vorbeşte despre faptul de a descoperi goliciunea cuiva sau de a vedea goliciunea cuiva. — Leviticul 18:6-19; 20:17.

În împlinirea afirmaţiei lui Noe, Sem a fost binecuvântat, devenind „strămoşul tuturor evreilor", poporul ales al lui Iehova şi din care a venit Mesia. (Geneza 10: 21, *AT*) Pe de altă parte, în împlinirea blestemului, urmaşii lui Canaan, care nu au fost distruşi atunci când Israel a intrat în Ţara Promisă, au fost puşi sub robia urmaşilor lui Sem. „Acum sunteţi blestemaţi şi nici unul dintre voi nu va fi eliberat, şi veţi tăia lemne şi veţi scoate apă pentru casa Dumnezeului meu." „Asupra acelora, Solomon a perceput un tribut de robie până în ziua aceasta." (Iosua 9:23, 1 Împăraţi 9:21.) Canaaniţii nu au fost nedreptăţiţi, ci şi-au meritat, pe bună dreptate, tratamentul. Ei au fost închinători la idoli, se complăceau în vicii ruşinoase şi abominabile, le-au întrecut pe celelalte naţiuni în practicarea jertfirii umane. Dumnezeu i-a condamnat la exterminare, nu numai ca pedeapsă pentru nelegiuirea lor, ci, de asemenea, pentru a-i împiedica să-i seducă poporul de legământ. El i-a folosit pe israeliţi ca executori şi canaaniţii care nu au fost exterminaţi sau alungaţi au fost puşi sub robie, în împlinirea blestemului profetic rostit de către Noe. În paranteză fie spus, atunci când unii încearcă să spună că acest blestem a făcut ca unii oameni să aibă culoarea pielii neagră, aceştia arată ignoranţă faţă de relatarea Bibliei, căci popoarele de culoare nu se trag din blestematul Canaan.

Prin urmare, se pare că şi Canaan să se fi făcut vinovat de unele abuzuri sau perversiuni împotriva persoanei bunicului său, Noe, şi că Ham a fot martor la acestea, fără a se amesteca. Deci ei au fost binecuvântaţi şi probabil, făptuitorul Canaan a fost blestemat, iar vinovatul şi bârfitorul Ham, care a fost martor ocular, a fost personal ignorat, însă suferind ruşinea adusă asupra urmaşilor săi. Aceasta este opinia raţională adoptată de către mulţi eruditi atenţi ai Bibliei, deşi relatarea prezentată foarte pe scurt aşa cum a ajuns până la noi în Biblie nu oferă toate

Cuprins

detaliile. Dumnezeu nu are nevoie să ne justifice cum rezolvă El astfel de situaţii prin acordarea tuturor detaliilor, care, în acest caz, ar putea clarifica rolul lui Canaan în chestiune. Punctul important este furnizat, şi anume, că Iehova a cauzat ca Noe să rostească profeţia şi Iehova a adus-o la împlinire.

● Unde găsim noi porunca „să urăşti pe duşmanul tău", cum a fost exprimată la Matei 5:43? — A. H., Anglia.

„Aţi auzit că s-a zis: 'Dar oricum, Eu vă spun: 'Continuaţi să-i iubiţi pe duşmanii voştri şi să vă rugaţi pentru cei care vă persecută; ca să vă dovediţi fii ai Tatălui vostru care este în ceruri, căci El face să răsară soarele său şi peste cei răi, şi peste cei buni şi face să plouă şi peste cei drepţi, şi peste cei nedrepţi.'" – Matei 5:43-45, *NW*.

„Să iubeşti pe aproapele tău şi să urăşti pe duşmanul tău", dar el nu a spus că a auzit toate acestea din legea lui Moise. Prima parte, despre iubirea aproapelui, era o parte din Lege. (Leviticul 19:18) Dar a doua parte, despre a-ţi urî duşmanul, nu era. Într-adevăr, era contrar legii, care spunea: „Dacă întâlneşti, din întâmplare, rătăcindu-se, boul sau măgarul duşmanului tău, să i-l duci negreşit înapoi. Dacă vezi că măgarul celui care te urăşte zace epuizat sub povara lui, să nu-l laşi acolo şi să pleci. Să fii sigur că-l ajuţi să se ridice." (Exodul 23:4, 5, *AT*) Scripturile Ebraice interzic orice sentiment de bucurie răutăcioasă atunci când un duşman înfruntă dezastrul, şi chiar porunceau ca el să fie ajutat atunci când este în necaz: Iov 31:29; Proverbele 24: 7; 25:21, *AT*.

Partea despre a-ţi urî duşmanul a fost ceva adăugat de către învăţătorii tradiţiei şi această adăugire care a făcut fără valoare Cuvântul lui Dumnezeu a fost cea pe care a condamnat-o Isus. Din moment ce lor le era spus să-şi iubească aproapele, învăţătorii evrei au dedus faptul că, în contrast cu aceasta, ei trebuiau să-şi urască duşmanii. Pentru ei, „prieten" sau „aproape" însemna cineva din rasa evreiască, şi pe toţi ceilalţi îi considerau duşmani naturali. Pentru a scoate la iveală această idee falsă de la unul din cărturarii învăţaţi sau juriştii din zilele Sale, Isus a folosit o ilustraţie. El a vorbit despre un om care a fost jefuit, dezbrăcat, bătut şi lăsat pe jumătate mort. Atât un preot evreu cât şi un levit au trecut pe lângă acest suferind, dar un samaritean dispreţuit s-a apropiat, a simţit milă, i-a îngrijit rănile, l-a dus la un han şi a plătit pentru îngrijirea lui în continuare. Acest samaritean non-evreu a fost apoi identificat ca fiind adevăratul aproape al omului rănit şi nu preotul evreu sau levitul. (Luca 10:25-37, *NW*). Dar, având în vedere înţelegerea tradiţională a „aproapelui" ca fiind limitată la un tovarăş evreu şi ura şi duşmănia lor cunoscută faţă de neamuri, nu este greu de a vedea de ce ei au adăugat „şi să urăşti pe duşmanul tău" la legea divină „să-ţi iubeşti aproapele".

Isus i-a corectat şi le-a arătat că aceştia nu trebuie să îşi iubească numai aproapele, ci şi duşmanii. Cuvântul „iubire" (în limba greacă, *agape*), folosit aici, înseamnă o iubire morală sau socială, o iubire bazată pe consimţământul deliberat al voinţei ca o chestiune de principiu, datorie şi decenţă. Este o chestiune despre a face ceea ce este drept, cu raţiune din minte, mai degrabă decât dragoste (în limba Greacă, *philéo*), care înseamnă un ataşament sentimental, personal şi afecţiune, cum este, de obicei, considerat ca venind din inimă. Ca o chestiune de urmare a

Cuprins

principiilor drepte, noi vom arăta această iubire morală pentru toţi oamenii, chiar şi pentru cei care, poate, ne persecută personal. Noi nu vom permite duşmănii personale care să ne facă să abandonăm iubirea sau conduita bazată pe principii drepte, ci le vom urma faţă de toţi oamenii. Ne vom ruga chiar ca şi celor care ne persecută în ignoranţă să li se deschidă ochii pentru a vedea adevărul cu privire la noua lume a lui Iehova.

Dar nu ne vom ruga pentru aceia pe care Iehova i-a condamnat, pentru cei peste care a trecut judecata finală. Dacă am face acest lucru, ar constitui o încălcare a poruncilor lui Iehova. (Ieremia 7:16; 11:14) A-i iubi pe cei care sunt duşmani confirmaţi ai lui Iehova, nu ar fi pe placul lui Dumnezeu: „Oare cel rău trebuie ajutat şi trebuie să-i iubeşti pe cei ce-L urăsc pe Iehova? Pentru aceasta mânia lui Iehova se abate asupra ta." (2 Cronici 19:2, *AS*) Nu pe cei care poate sunt duşmanii noştri din motive personale, ci pe cei care au demonstrat ura lor voită faţă de Dumnezeu, îi urâm şi îi considerăm ca fiind duşmanii noştri, pentru că ei sunt duşmani ai lui Dumnezeu: „Să nu-i urăsc eu, Iehova, pe cei ce Te urăsc? Să nu fiu întristat de cei care se ridică împotriva Ta? Îi urăsc cu o ură desăvârşită. Au ajuns duşmanii mei." (Psalmii 15:4; 139:21, 22, *AS*) Dar în toate cazurile, noi nu „întoarcem rău pentru rău nimănui" şi îi lăsăm toată răzbunarea lui Iehova. – Deuteronomul 32:35; Romani 12:17, 19, *NW*.

Verificaţi-vă memoria

După ce aţi citit acest număr al revistei Turnul de veghere vă mai amintiţi:

De ce armata Statelor Unite a schimbat plasma din sânge cu un înlocuitor al sângelui numit dextran? Pag. 451, par. 4.
Ce forţă ajută să fie scoasă apa adevărului de la servii lui Iehova? Pag. 452, par. 4
De ce unii îşi amintesc bârfa, iar alţii îşi amintesc adevărul din Biblie? Pag. 454, par. 2.
Ce este ilustrat prin smochinul fără roade de care a discutat Isus? Pag. 455, par. 4.
De ce trebuie să aibă creştinii „rădăcini bune"? Pag. 457, par. 2.
Ce comparaţie şi argumente arată că trebuie să citim toate articolele „Turnului de veghere"? Pag. 458, par. 1.
Ce metodă nouă va fi folosită la studiul în grupă al „Turnului de veghere"? Pag. 458, par.4.
De ce saducheii nu-l aşteptau pe Mesia? Pag. 461, par. 5.
Ce fac păstorii răi, rezultând chiar în răspândirea comunismului? Pag. 466, par.6.
Cum îşi păstoreşte acum oile de pe pământ nevăzutul Iehova? Pag. 469, par. 14.
Care este semnificaţia şi însemnătatea numelui Gilead? Pag. 474, par. 29.
Ce creştere a avut loc de când s-a deschis Şcoala Gilead în 1943? Pag. 475, par. 32.
Ce reproş a adus revista „Life" împotriva misionarilor Gileadului din Africa? Pag. 476, par. 37.
De ce l-a blestemat Noe pe Canaan? Pag. 478, par. 2.
De unde au luat evreii porunca să-şi urască duşmanul? Pag. 479, par. 3.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

15 AUGUST 1953 Nr. 16

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

SĂ TRĂIM ACUM CA O SOCIETATE A LUMII NOI- Pag.555

POATE FI TRECUT CU VEDEREA COMPROMISUL? - Pag.571

„APUCAŢI BINE ADEVĂRATA VIAŢĂ” - Pag.573

„FIŢI PREVĂZĂTORI CA ŞERPII” - Pag.576

MOMENTUL POTRIVIT PENTRU ORICE - Pag.579

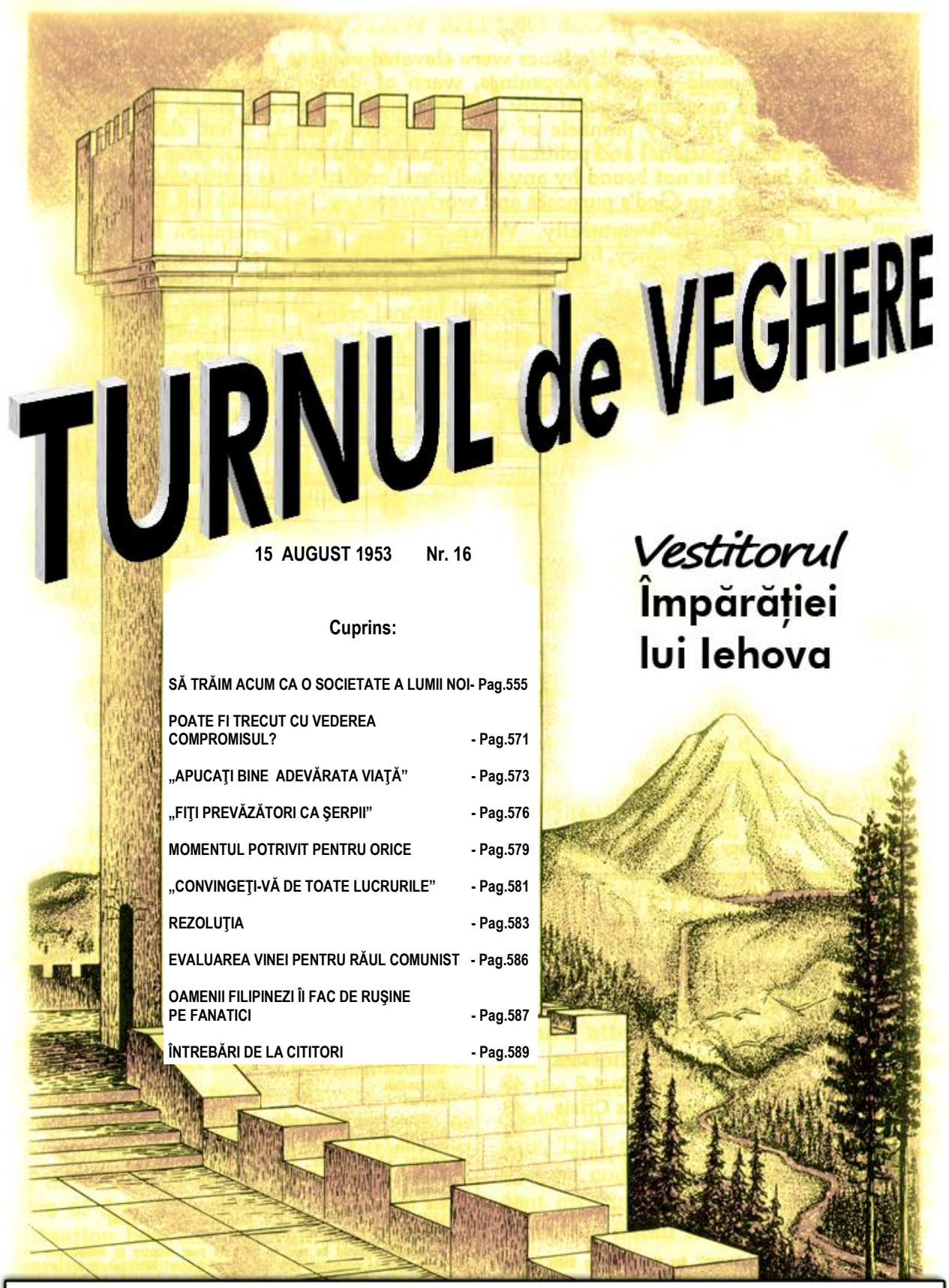
„CONVINGEŢI-VĂ DE TOATE LUCRURILE” - Pag.581

REZOLUŢIA - Pag.583

EVALUAREA VINEI PENTRU RĂUL COMUNIST - Pag.586

OAMENII FILIPINEZI ÎI FAC DE RUŞINE PE FANATICI - Pag.587

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.589

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Scopul "Turnului de Veghere"

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delicvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

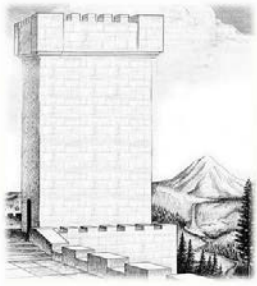
Privit din acest punct de vedere, "Turnul de Veghere" este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

'Vegheaţi în aceste timpuri periculoase' avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate "Turnul de Veghere".

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

"Toţi vor fi instruiţi de Iehova". – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	***LXX*** – The Septuagint Version
AT – An American Translation	***Mo*** – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	***NW*** – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	***Ro*** – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	***RS*** – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	***Yg*** – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visaydn	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by International money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

15 august 1953 **Nr. 16**

Să trăim acum ca o societate a lumii noi

Discursul de mai jos a fost ţinut de către preşedintele Societăţii de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere înainte de Congresul Societăţii Lumii Noi a Martorilor lui Iehova, pe stadionul Yankee, New York, N.Y., în după-amiaza zilei de luni, 20 iulie 1953.

„Împărăţia lumii a devenit împărăţia Domnului nostru şi a Cristosului Său şi El va domni ca Împărat în vecii vecilor.” Apoc. 11:15, *NW*

Când tunurile cele mari ale Primului Război Mondial au început să arunce foc şi fum cu un zgomot asurzitor, în vara anului 1914, o societate a lumii noi urma să se nască. În aproape patruzeci de ani de atunci, lucrurile au suferit o transformare remarcabilă. Harta pământului s-a schimbat, multe guverne şi-au schimbat structura politică şi mase de oameni au fost dezrădăcinate şi strămutate sau au ajuns sub autoritate opresivă nedorită. Nimic nu mai este stabil, totul pare a fi într-o transformare continuă, omenirea este străbătută de un curent irezistibil de probleme. Omenirea nu ştie unde se duce, dar este pe drumul său şi speră cu disperare că se va muta într-o lume renovată a unei vieţi mai bune, o lume nouă făcută de om. Dar, în ciuda tuturor schimbărilor politice, sociale, culturale, economice, ştiinţifice şi religioase care au avut loc din anul 1914, aceasta este în continuare aceeaşi lume veche. Numai faţa acesteia s-a schimbat, dar orice zgârietură de sub suprafaţă va dezvălui acest lucru. Spiritul ei este încă un spirit al lumii vechi, diviziunile sale egoiste sunt încă acolo cu prăpăstii care ameninţă să se adâncească, ţelurile sale de sine-stătătoare, auto-determinate, sunt încă acolo şi cele mai ameninţătoare dintre toate, forţele nevăzute, supraomeneşti din spatele operaţiunii din această lume sunt încă acolo, febril active. Cu toate acestea, în ciuda tuturor factorilor care ajută perpetuarea lumii vechi, o societate a lumii noi a apărut şi a crescut până acum, atrăgând atenţia lumii vechi. Acest lucru a apărut dintr-un colţ neaşteptat şi foarte greu de crezut, iar lumea veche priveşte neprietenos spre noua societate pentru a vedea ce va deveni aceasta.

Cuprins

[2] Cum a reuşit această societate a lumii noi să ia fiinţă? Sloganele politice care au fost folosite în timpul Primului Război Mondial, precum „Să facem lumea un loc sigur pentru democraţie!” şi propunerile care au fost făcute de către conducători, oameni de afaceri şi clerici pentru perioada postbelică, nu ar fi putut produce această societate a lumii noi. Aşa cum stau lucrurile astăzi, numai puterea şi înţelepciunea lui Dumnezeu pot fi creditate pentru naşterea acesteia, conform minunatului Său scop. Numai El ar putea inspira în închinătorii Săi ascultători viziunea lumii Sale noi cea promisă şi să le ofere o înţelegere a cerinţelor acesteia. El a făcut acest lucru prin intermediul Cuvântului Său scris, Sfânta Biblie.

[3] Timp de zeci de ani înainte de Primul Război Mondial, Dumnezeu a pregătit un popor pentru a deveni această societate, cu totul diferită, a zilelor noastre. Pentru ei a dezvăluit învăţăturile Cuvântului Său de la care clerul religios s-a abătut şi de la care enoriaşii acestuia s-au întors pentru ca urechile lor să fie gâdilate cu înţelepciune lumească, tradiţii şi filozofii. El i-a trezit şi i-a făcut să realizeze că timpul pentru întemeierea împărăţiei pentru care s-au rugat adesea aproape a venit. Cu mult timp înainte, El chiar le-a dezvăluit, prin Cuvântul Său, că momentul împărăţiei să-şi ia puterea în cer şi pe pământ a fost anul 1914 A.D., pentru că atunci s-a scurs timpul alocat pentru dominaţia neîntreruptă a pământului de către naţiunile păgâne, de la prima distrugere a Ierusalimului din anul 607 î.C. A fost foarte important ca poporul Său informat să fie gata pentru exercitarea puterii universale a împărăţiei lui Dumnezeu prin Fiul Său glorificat, Isus Christos. Aceştia s-au străduit sincer să facă acest lucru şi, aşa cum au fost învăţaţi să se aştepte, necazul asupra organizaţiei mondiale a Diavolului a izbucnit în anul 1914.

[4] Patru ani mai târziu, când un armistiţiu brusc a dus la încheierea Primul Război Mondial, aceşti închinători şi slujitori devotaţi ai Dumnezeului Cel Prea Înalt zăceau uluiţi, într-o stare destul de pustiită. Nu numai că războiul internaţional le-a rupt legăturile cu fraţii de pe întregul pământ, dar au suferit ani de persecuţii violente din mâinile oamenilor aţâţaţi de clerul religios intolerant. Literatura lor biblică, chiar şi exemplarele lor ale Bibliei, au fost interzise şi mulţi dintre membrii lor au fost deţinuţi în închisori şi unităţi militare, iar oficialii cheie ai corporaţiei lor legale au zăcut în penitenciar, cu sentinţe grele şi neavând dreptul la un tratament cinstit şi adecvat în instanţă. Ei se aflau în mare dispreţ, un obiect de ură pentru toate naţiunile. Duşmanii lor au crezut că au scris *sfârşit*! pentru ei. În consecinţă, în perioada postbelică, din partea acestora s-a aşteptat puţin sau nimic, cel puţin aşa au crezut duşmanii.

[5] Dar acolo unde există viaţă, există şi speranţă. Micuţa rămăşiţă a supravieţuitorilor credincioşi ai acelor experienţe ale războiului mondial încă se ţineau de Dumnezeul lor, „al cărui singur nume este Iehova.” (Ps. 83:18) Ei au avut credinţă în Cuvântul Său şi nu l-au uitat sau părăsit. Furia inamicului nu a rupt legăturile care îi uneau cu fraţii lor şi, în ciuda a tot ce le puteau face vrăjmaşii lor, aceste legături îi aduceau din nou împreună. Ei au văzut acum sensul persecuţiilor lor în timpul războiului mondial, da, sensul războiului în sine şi a fenomenelor lui însoţitoare: foamete ciumă, cutremure şi nedumerire a naţiunilor. Aceste lucruri au fost dovada că timpul sfârşitului acestei lumi era peste noi şi că

Cuprins

împărăţia lui Dumnezeu şi a Cristosului Său este acum o certitudine. Acest lucru a pus baza mesajului surprinzător care prezice că o mulţime considerabilă, s-au estimat „milioane”, de oameni care trăiesc acum, nu vor muri niciodată. Perioada postbelică a oferit oportunitatea de a-L servi pe Iehova Dumnezeu în continuare şi, atât timp cât aveau suflare, erau hotărâţi să-L laude înaintea tuturor naţiunilor.

[6] Dumnezeu a citit inimile poporului Său loial în necazul lor. El a fost Cel care i-a apărat prin încercări de foc în timpul Primului Război Mondial. El a avut un scop pentru care a făcut acest lucru. În consecinţă, prin providenţa Sa ciudată, i-a eliberat din captivitate de duşmanii lor. Prin puterea spiritului Său, i-a eliberat din efectul care încătuşează al fricii de oameni şi de organizaţiile omului. El i-a reorganizat şi Şi-a pus lucrarea înaintea lor, făcându-le cunoscut faptul că acesta era timpul predestinat când „Evanghelia aceasta a împărăţiei va fi propovăduită în toată lumea, ca mărturie pentru toate naţiunile” şi că această Evanghelie era cea mai importantă veste bună că împărăţia lui Dumnezeu fusese întemeiată. – Matei 24:14.

[7] Astăzi putem vedea că scopul lui Dumnezeu a fost îndeplinit. Prin toate mijloacele de transmitere a informaţiei a fost predicată această veste bună a împărăţiei lui Iehova. Literatură în sute de milioane de exemplare, în mai multe limbi, a fost distribuită în mod public şi din casă în casă. La aceste predici tipărite au fost adăugate vocile acestor vestitori ai împărăţiei, în mărturii personale şi prin instruire biblică la domiciliu şi lecturi publice în faţa publicului vizibil şi la radio. Sute de milioane de oameni au auzit mesajul despre acest guvern divin al lumii noi, mulţi dintre aceştia auzindu-l iar şi iar de-a lungul anilor. Mii de cititori şi ascultători au recunoscut acest lucru ca fiind mesajul dătător de viaţă al lui Dumnezeu pentru aceste vremuri. Ei i-au răspuns cu bucurie şi şi-au dedicat viaţa lui, prin Isus Christos, şi s-au alăturat să ţină sus acest semnal luminos al împărăţiei până astăzi, când vestitorii împărăţiei organizaţi raportează activitate pe toate continentele şi pe multele insule ale mării. Toţi, acum sute de mii, formează o societate care nu face parte din această lume veche. Naţiunile din această lume nu vor fi niciodată în măsură să elimine această societate. Aceasta va creşte şi va trăi pentru totdeauna, deoarece este „plantaţia lui Iehova” şi El n-o va dezrădăcina. (Isaia 61:3, *AS*; Matei 15:13, *NW*). În mijlocul focului persecuţiilor, El şi-a unit poporul laolaltă în această societate a lumii noi, prin Cuvântul Său cel sfânt, prin spiritul Său şi prin lucrarea pe care le-a dat-o să o facă.

PROBLEMELE SOCIETĂŢII DIN ZILELE NOASTRE

[8] Este corect numită „societate”? Da, pentru că este un grup de oameni, oameni creştini, organizaţi şi care lucrează împreună într-o lucrare comună, întâlnindu-se în mod regulat şi închinându-se singurului Dumnezeu adevărat, străduindu-se să trăiască conform unui standard comun, standardul lui Dumnezeu. Această societate nu este încorporată în niciun stat politic şi nici în al său cod de legi. Niciun stat nu poate avea un statut aşa cum are o societate ca aceasta. Membrii săi se extind

Cuprins

dincolo de limitele oricărei naţiuni sau imperiu şi a puterii sale de control. Un statut făcut de om nu ar putea ţine o astfel de societate împreună şi să o facă să funcţioneze. Este creaţia lui Dumnezeu, prin intermediul adevărului şi spiritului Său. Adevărat, aceasta a colaborat până acum cu corporaţia legală Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere din Pennsylvania, ca servul său administrativ, editorial şi juridic. Dar ea nu va înceta atunci când Societatea Turnul de Veghere îşi va pierde statutul, sau atunci când Societatea Turnul de Veghere va fi dizolvată de către un guvern ostil, aşa cum s-a întâmplat cu filiala din Germania de Est, care a fost dizolvată mai întâi de către naziști, iar acum de către guvernul comunist, sau atunci când guvernul răspunzător de statut va dispărea la bătălia Armaghedonului. O Societate de tratate Turnul de Veghere a existat şi a răspândit mesajul lui Dumnezeu chiar înainte ca Societatea de tratate Turnul de Veghere al Sionului să fie încorporată, în 1884, sub legislaţia statului Pennsylvania, Statele Unite ale Americii. După ce bătălia Armaghedonului va distruge această lume veche, societatea lumii noi va continua, deoarece va fi aprobată şi autorizată de către unicul guvern care va fi atunci la putere, guvernul divin. Aceasta va forma baza, nucleul, în jurul căruia populaţia „pământului cel nou" va creşte şi va umple această planetă. – 2 Petru 3:13.

[9] Ca membri ai societăţii lumii noi, trebuie să avem problemele noastre acum. Noi nu suntem încă ieşiţi din această lume veche. „Timpurile fixate naţiunilor" s-au încheiat în 1914, dar aceasta n-a pus capăt lumii vechi; abia a început „timpul sfârşitului" lumii. După acea dată, Satan Diavolul şi demonii săi au fost aruncaţi din cer, dar acest lucru nu a distrus lumea lui, ci doar a oprit pe pământ activitatea forţelor spirituale nevăzute din spatele acestei lumi. Lumea veche este încă lângă noi. Există un conflict de interese cu cei care aparţin lumii noi viitoare, iar acest lucru generează dificultăţi pentru noi, în această perioadă de tranziţie.

[10] Chiar acum suntem înconjuraţi de o lume plină de certuri, ură rasială şi religioasă, tradiţii naţionale, mândrii şi rivalităţi şi nenumărate alte lucruri care dezbină. Membrii societăţii lumii noi se trag din toate naţiunile şi seminţiile, dar astfel de lucruri ce cauzează tulburări nu pot fi aduse în societate. Acestea nu vor fi duse dincolo de Armaghedon. Ele trebuie să se termine acolo şi se vor termina. Aşa că nu ne face bine să ne ocupăm de astfel de subiecte sau să ne amestecăm în ele acum. Trebuie să renunţăm la acele forme lumeşti de egoism, acele gelozii, invidii, ambiţii egoiste, războaie religioase sectare, persecuţii reciproce şi la alte manifestări ale spiritului Diavolului, „spiritul acestui sistem de lucruri". Nu vrem să purtăm nicio responsabilitate în faţa lui Dumnezeu pentru sistemele de guvernământ şi conflictele distructive ale acestei lumi vechi. Nu vrem să împărţim cu rasa umană responsabilitatea comună pentru aceste lucruri care se opun lui Dumnezeu şi sunt în contradicţie cu împărăţia Sa. Dacă nu ne păstrăm curaţi de politica şi controverse sale, atunci va trebui să „fim condamnaţi împreună cu lumea". Este privilegiul nostru să copiem exemplul lui Noe înainte de potop, care „după ce i s-a dat avertismentul divin despre lucruri ce nu se vedeau încă, a arătat teamă evlavioasă şi a construit o arcă pentru salvarea membrilor familiei sale şi prin această credinţă el a osândit lumea." – 1 Corinteni 11:32 şi Evrei 11:7, *NW*.

Cuprins

[11] Ca şi creştini, suntem în aceeaşi situaţie ca Isus, Conducătorul nostru, când a fost pe pământ. (Ioan 17:14, 16; 15:19) Suntem în această lume, dar nu suntem o parte a ei şi nici prieteni ai acesteia. Suntem prietenii lumii noi a lui Dumnezeu; susţinem guvernul său divin care se află în ceruri. În baza acestui lucru, lumea poate ne consideră duşmanii ei, dar nu există nicio altă cale pentru noi pentru a fi prietenii lui Dumnezeu. Ne place lumea nouă şi o aşteptăm cu nerăbdare, iar acest lucru înseamnă că dragostea Tatălui ceresc este în noi. Trebuie să fie în acest fel, deoarece ne este poruncit în 1 Ioan 2:15-17 (*NW*): „Nu iubiţi lumea şi nici lucrurile din lume. Dacă cineva iubeşte lumea, dragostea Tatălui nu este în el; deoarece tot ce este în lume - dorinţa cărnii, dorinţa ochilor şi afişarea evidentă a mijloacelor de viaţă - nu provine de la Tatăl, ci îşi are originea din lume. În plus, lumea va dispărea şi la fel şi dorinţa sa, dar cel face voinţa lui Dumnezeu rămâne pentru totdeauna."

[12] În această lume, războaiele şi luptele, poftele pentru plăceri senzuale, omorurile şi invidia nu se opresc. Discipolul Iacov i-a acuzat pe toţi creştinii care s-au întors la astfel de lucruri, care au avut relaţii ilegale cu lumea: „Adulterilor, oare nu ştiţi că prietenia cu lumea este vrăjmăşie cu Dumnezeu? Prin urmare, oricine vrea să fie prieten cu lumea se constituie ca duşman al lui Dumnezeu." (Iacov 4:1-4, *NW*) Nu a fost nicio prietenie între apostolul Pavel şi această lume. Lumea l-a privit ca pe un criminal blestemat condamnat la o moarte în chinuri pe un stâlp. La rândul său, apostolul a privit lumea ca blestemată şi condamnată. Prin urmare, el a spus: „Niciodată nu s-a întâmplat să mă laud, cu excepţia stâlpului de tortură a Domnului nostru Isus Christos, prin care lumea a fost răstignită pentru mine şi eu pentru lume." – Gal. 6:14, *NW*.

[13] Cât de minunat va fi să supravieţuieşti bătăliei Armaghedonului şi să trăieşti într-o lume pe care să o putem iubi, o lume cu care putem fi prieteni, în care putem exista şi din care să facem parte, fără a ne face duşmanii lui Dumnezeu! Aceasta este lumea pe care Iehova Dumnezeu a iubit-o atât de mult, încât L-a dat pe singurul Său Fiu născut pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţă veşnică. (Ioan 3:16) Trebuie să iubim lumea pe care Dumnezeu a iubit-o atât de mult. Atunci dragostea noastră nu va simţi durere, pentru că acea dreaptă lume nouă nu va dispărea niciodată. Lipsa noastră de iubire sau de prietenie pentru această lume veche nu înseamnă că detestăm omenirea şi pe toată lumea; nu mai mult decât au făcut-o discipolii Ioan, Iacov şi Pavel, care s-au exprimat aşa cum se ştie în scrierile lor. Daca am detesta pe toată lumea, atunci n-am mai avea contact cu oamenii, precum călugării şi călugăriţele religioşi, iar noi nu am mai merge din uşă în uşă, aducându-le oamenilor avertismentul lui Dumnezeu, prin viu grai şi în scris, rugându-i: „Împăcaţi-vă cu Dumnezeu." (2 Corinteni 5:20, *NW*). Cea mai mare poruncă dată vreodată este că trebuie să-L iubim pe Dumnezeu în primul rând, cu tot cugetul nostru, cu toată inima, puterea şi sufletul; şi pentru a ne exprima acea dragoste pentru Dumnezeu, trebuie să ascultăm cea de a doua Sa mare poruncă, să ne iubim aproapele ca pe noi înşine. Acest lucru încercăm să facem, lăsând casele noastre confortabile şi mergând la semenii noştri, la casele lor

Cuprins

şi împărtăşind cu ei mesajul dat de Dumnezeu, ca şi ei să fie salvaţi în noua lume, la fel ca şi noi înşine.

[14] Dar ca să devenim prietenii acestei lumi în dorinţele, obiectivele şi ambiţiile sale, în politica sa, sistemele, religiile şi filozofiile sale, nu putem face acest lucru fără a deveni ipocriţi religioşi, detestaţi de Dumnezeu. Am răspuns chemării Sale de a ieşi din această lume, iar acum să ne uităm înapoi la ea ca şi cum am ne-am fi lipsit de ceva de valoare, ne-ar face duşmanii lui Dumnezeu şi ne-ar condamna la distrugere. Isus a spus: „Amintiţi-vă de nevasta lui Lot." De ce? Deoarece, în timpul fugii din Sodoma, când a venit din cer peste ea distrugere prin foc, a privit înapoi în mod neascultător, a încetinit în fuga ei şi a fost acoperită de sufocanta sare, devenind un stâlp de avertisment pentru toţi dezertorii şi renegaţii. – Luca 17:32 , 33.

[15] Astăzi trăim în mijlocul unei comunităţi internaţionale care este împărţită în două mari blocuri: un bloc comunist republican şi un bloc democratic. Divizate din punct de vedere politic, economic şi social unul de celălalt, există totuşi dovezi care să demonstreze că ambele blocuri sunt unite împotriva societăţii lumii noi. De ce? Deoarece societatea nu urmează modelul niciunuia dintre blocuri. Societatea lumii noi este teocratică, la fel cum va fi lumea nouă cea dreaptă. Aceasta Îl recunoaşte pe Dumnezeu ca şi Conducător de drept, Suveran suprem al cerului şi al pământului. Aceasta rămâne de fapt în cadrul organizaţiei şi a acţiunilor sale şi se ţine strâns de Cuvântul Său, Sfânta Biblie, pe măsură ce ne furnizează legea supremă. În anul 1914, „timpurile fixate naţiunilor" s-au sfârşit şi El a dat naştere împărăţiei Fiului Său, Isus Christos. Prin urmare, acum trebuie să spunem, în limbajul profeţiei lui Isaia pentru zilele noastre: „Iehova este Judecătorul nostru, Iehova este Legiuitorul nostru, Iehova este Împăratul nostru. El ne va salva." – Isaia 33:22, *AS*.

SUB ÎMPĂRĂŢIE ÎN PREZENT

[16] Există o împărăţie reală sub care trăim în prezent. Desigur, împărăţiile şi republicile acestei lumi trăiesc şi ele sub această împărăţie, dar acestea nu acţionează în calitate de reprezentanţi ai săi, sau ca expresii politice ale acesteia şi nici ca supuşi loiali ai săi. Acestea sunt mai degrabă inamicii săi, refuzând să-i recunoască existenţa şi suveranitatea şi astfel se dezlănţuie împotriva sa. Prin urmare, acestea sunt destinate distrugerii de către toiagul de fier al Împăratului uns al lui Iehova, Isus Christos. Între timp, atât timp cât Împăratul le permite acestor puteri pământeşti politice să existe şi alege să domnească în mijlocul duşmanilor Săi, societatea lumii noi trebuie să trăiască în astfel de factori vizibili de guvernământ. Aceasta trebuie să trăiască paşnic şi să nu se angajeze în nicio

Cuprins

subminare a ordinii de orice fel. Suntem îndemnaţi de Cuvântul lui Dumnezeu să ne supunem tuturor legilor dreptăţii făcute de om. În cazul în care apare un conflict între legea lui Dumnezeu şi cea a dictatorilor umani şi a legilor umane, atunci trebuie să arătăm că recunoaştem suveranitatea lui Iehova pe pământ şi în cer şi trebuie să urmăm exemplul teocratic stabilit de către apostolul Petru, care a declarat în faţa Curţii Supreme din Ierusalim: „Trebuie să ascultăm mai degrabă de Dumnezeu, ca şi Conducător, decât de oameni.” – Fapte 5:29, *NW*.

[17] Aceasta este o poziţie rezonabilă. Admiţând că trăim sub guvernarea directă a sistemelor politice ale acestei lumi, trebuie, totuşi, să ne întrebăm: „La rândul lor, aceste sisteme politice sub ce trăiesc? Deşi acestea încearcă să fie cel mai sus pe pământ, oare nu sunt ele sub acelaşi cer şi, prin urmare, sub guvernarea cerului?” Sunt, cu siguranţă! Guvernarea cerului înseamnă guvernarea lui Dumnezeu prin intermediul Fiului Său întronat, Isus Christos. Astfel, având în vedere acest fapt determinant, recunoaştem suveranitatea superioară a lui Iehova Dumnezeu şi punem pe primul loc guvernarea şi legile Sale. Factorilor umani de conducere doar le plătim înapoi sau le dăm ce datorii avem pentru serviciile şi beneficiile limitate de care ne bucurăm. Asta este tot ce le datorăm. Războiul universal al Armaghedonului este în faţa acestei generaţii şi aceşti factori lumeşti de conducere nu ne vor proteja pe noi sau bunurile noastre în timpul acestui război. Nu ne vor trece şi scoate din Armagedon şi nu ne vor duce în noua lume, deoarece ei înşişi nu vor supravieţui, ci vor fi sfărâmaţi în bucăţi. – Psalmul 2:1-9.

[18] Iehova Dumnezeu este Cel căruia trebuie să-I plătim ce Îi datorăm şi să-I dăm ce Îi aparţine dacă vrem să supravieţuim războiului Armaghedonului sau dacă, murind înainte, vrem să fim aduşi la viaţă în lumea Sa nouă de după Armaghedon. Atunci nu îi vom datora absolut nimic „Cezarului”, căci conducerea politică a acestei lumi va dispărea atunci. Aceştia vor plăti cu propria existenţă datoriile pe care le au faţă de Iehova Dumnezeu pentru persecutarea poporului Său credincios. (Matei 22:21) A fost corect, a fost o datorie de părinte ca Iehova Dumnezeu să-Şi exprime furia faţă de propriul Său popor pentru defectele acestuia şi să-l pedepsească în perioada Primului Război Mondial. Dar nu a fost un lucru corect pentru sistemele politice ca sabia sistemelor religioase să asuprească, să persecute şi să încerce să distrugă poporul lui Iehova cu răutate şi să nu se oprească acolo, ci să facă asta în continuare, încă de la încheierea Primului Război Mondial. „Aşa zice DOMNUL [Iehova] oştirilor: ‘Sunt foarte îngrijorat de Ierusalim şi Muntele Sion şi sunt plin de mânie pe naţiunile nepăsătoare; deoarece, în timp ce mă mâniasem doar puţin, aceştia au dus mai departe dezastrul.’” – Zaharia 1:14, 15, *AT*.

[19] Împărăţia stabilită în cerurile invizibile în anul 1914 poate părea ireală pentru politicienii lumeşti, dar este reală pentru noi, de fapt, mult mai reală decât Naţiunile Unite. Organizaţia Naţiunilor Unite are acum o capitală cu secretariat şi clădiri pentru adunări pe malul de vest al East River, în New York, astfel că vă întrebaţi cum ar putea fi împărăţia mai reală fără astfel de lucruri vizibile, palpabile? În replică, spunem următoarele: Nu este nevoie de clădiri oficiale din cărămidă, piatră, beton şi oţel, făcute de mâinile omului, pentru a dovedi existenţa

Cuprins

unui guvern. Guvernul universal al lui Iehova poate funcţiona pe acest pământ fără clădiri materiale. În paradisul Edenului, cuplul uman perfect Adam şi Eva nu au avut nicio clădire făcută de om pe malul râului Eden, pentru a simboliza guvernul teocratic al lui Iehova, iar aceştia nu au fost împovăraţi cu taxe pentru a întreţine astfel de clădiri. Mult mai târziu, cetatea sfântă a Ierusalimului a avut un templu adevărat dedicat lui Iehova Dumnezeu, fiind marcat de numele Său, dar, după Christos, creştinii adevăraţi, care se închină lui Dumnezeu în spirit şi adevăr, nu au mai avut nevoie să construiască un astfel de templu pământesc pentru a practica închinarea Lui pură sau pentru a simboliza existenţa sa.

[20] Existenţa unui guvern este demonstrată prin supuşii săi care se supun puterii sale. Recunoaşterea de către noi a unui guvern şi supunerea noastră faţă de el sunt manifestate prin ascultarea noastră loială faţă de acesta. Realitatea şi puterea împărăţiei sunt viu imprimate în noi nu de clădiri materiale, uniforme oficiale, steaguri, embleme şi insigne, ci de semnele vizibile de pe pământ. Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia, a prezis că acestea vor apărea ca dovezi ale stabilirii şi funcţionării împărăţiei, cum a fost Primul Război Mondial, care a început în 1914 şi a fost urmat de nenorocirile nesfârşite ale oamenilor şi de nedumerirea naţiunilor, care nu ştiau în ce direcţie s-o apuce pentru a găsi o cale de ieşire din criza fără precedent. Cea mai impresionantă dintre toate, lucrarea împărăţiei, aşa cum a fost prezisă în profeţia divină, este realizată în mod irezistibil înainte să vină sfârşitul la Armaghedon. – Matei 24:3-14.

[21] În faţa acestor lucruri reale, de ce împărăţia nu ar fi reală pentru noi? Noi umblăm prin credinţă, la fel ca patriarhul Avraam din vechime. El nu a avut încredere în clădirile materiale ale cetăţii Ur din Caldeea pentru un guvern permanent. Sub îndrumarea lui Iehova, a părăsit cetatea Ur pentru Ţara Promisă. „Prin credinţă a locuit temporar în ţara promisă ca într-o ţară străină şi a locuit în corturi cu Isaac si Iacov, moştenitori cu el ai aceleiaşi promisiuni. Pentru că el aştepta cetatea care să aibă temelii adevărate, al cărei constructor şi creator este Dumnezeu.” Astăzi suntem într-o poziţie mai bună decât Avraam, Isaac si Iacov: „În credinţă au murit toţi aceştia, deşi n-au primit împlinirea promisiunilor, ci le-au văzut de departe, le-au salutat şi au declarat public că sunt străini şi locuitori temporari în această ţară. … Dar acum se întind după un loc mai bun, adică unul ce aparţine cerului. Astfel că lui Dumnezeu nu Îi este ruşine cu ei şi să fie numit Dumnezeul lor, pentru că El le-a pregătit o cetate.” (Evrei 11:8-10, 13, 14, 16, *NW*). Ca acei patriarhi credincioşi, noi, cei din societatea lumii noi, mărturisim că suntem străini şi locuitori temporari în această lume veche. Nu ne amestecăm în politica sa şi în încăierările sale însângerate, cu atât mai mult acum, când vedem că

împărăţia, cetatea ce are temelii reale, construită şi creată de Dumnezeu, este la putere şi guvernează. Deşi suferim ură internaţională pentru faptul că nu ne-am amestecat în această lume, o îndurăm, totuşi, cu puterea lui Dumnezeu. Cu viziunea împărăţiei înainte, facem cum a făcut şi credinciosul Moise: „El a continuat neclintit, pe măsură ce-l vedea pe Cel care este nevăzut.” – Evrei 11:27, *NW*.

ACUM ESTE TIMPUL SĂ ASCULTĂM

[22] Fie că se află în interiorul sau în afara societăţii lumii noi, toată lumea să ştie un singur lucru: faptul că împărăţia lui Iehova a fost stabilită cu Împăratul său uns pe tron ne pune sub o responsabilitate specială. Potrivit credinţei noastre, vom demonstra seriozitate în a face faţă acestei responsabilităţi. O nouă forţă a venit la putere în univers. Este mult promisul guvern teocratic, organizaţia capitală a universului, care este dedicată justificării suveranităţii lui Iehova. Toate fiinţele, toate organizaţiile, din cer şi de pe pământ, trebuie să ţină seama acum de această nouă entitate, împărăţia. Nu ne putem permite acum să fim precum copiii lui Israel din vechime. Sute de ani, după ce au trecut Iordanul şi s-au stabilit în ţara Palestina, Conducătorul lor invizibil, Împăratul lor, a fost Iehova. Aceştia nu au avut niciun împărat vizibil din linia regală a lui David, ci Dumnezeu a ridicat judecători pentru ei să guverneze şi să-i elibereze de duşmanii lor. (1 Samuel 8:7; 12:12) Exista o considerabilă interpretare particulară şi o respingere a legii teocratice, a legământului lor naţional cu Iehova. Descrierea acelui timp spune: „În zilele acelea nu era niciun împărat în Israel. Astfel că fiecare era obişnuit să facă ce era drept în proprii ochi.” – Judecătorii 17:6; 21:25, *NW*.

[23] Atât timp cât acest lucru se făcea în cadrul legământului Legii pe care ei îl făcuseră cu Dumnezeu, era în regulă. Arăta gradul de libertate de acţiune pe care îl aveau. Dar a-L ignora pe Dumnezeu şi a te baza pe înţelegerea proprie şi a face ceea ce e corect în proprii ochii era greşit, neteocratic, chiar şi înainte de a exista un împărat vizibil în Israel. Moise, în discursul său de rămas bun de la copiii lui Israel, de cealaltă parte a Iordanului, i-a avertizat împotriva acestui fapt, spunând: „Voi nu trebuie să faceţi tot ceea ce facem noi astăzi aici, fiecare ce găseşte că este drept în ochii proprii, pentru că nu aţi ajuns încă în locul de odihnă şi la moştenirea pe care v-o dă Iehova Dumnezeul vostru.” (Deuteronomul 12:8, 9, *NW*) Stabilirea unei împărăţii vizibile peste izraeliţi a însemnat noi aranjamente pentru ei, cu mai multe instrucţiuni specifice şi mai multe cerinţe. Aceasta a însemnat o înăsprire a organizării naţionale, ei simţind mai mult puterea şi autoritatea conducătorului.

[24] Înainte ca împărăţia să fie stabilită în mâinile glorificatului Fiul al lui David, Isus Christos, situaţia printre poporul credincios al lui Iehova Dumnezeu era foarte asemănătoare ca cea dintre izraeliţi înainte de a obţine împărăţia regelui lor David: creştinii erau obişnuiţi să facă ceea ce era corect în proprii ochi. Gândindu-se că sistemul democratic de guvernare şi de viaţă, aşa cum este exemplificat în democraţiile occidentale din lume, era cel mai bun mod pentru adunări să fie organizate şi să funcţioneze, au încercat să îmbine democraţia cu instrucţiunile Sfintelor Scripturi. Acest lucru a dus la o varietate largă de interpretări particulare

Cuprins

ale Scripturii şi preziceri personale ale viitorului, plus o multitudine de reguli locale, spirit de partide, certuri şi rivalităţi pentru poziţiile oficiale. Dar, începând cu anul 1914, şi în special de la restrângerea poporului lui Iehova după Primul Război Mondial, acest fel de a vedea lucrurile, în funcţie de ceea ce este drept în ochii unei persoane sau ai unei adunări, nu avea să mai fie urmat de cei loiali împărăţiei lui Iehova. Nu mai era ca în zilele judecătorilor lui Israel. Există acum un Împărat peste noi! Acest Împărat, „prin harul lui Dumnezeu", este mai mare decât toţi împăraţii de pe pământ. Iehova Dumnezeu a spus: „Tot Eu o să-L fac întâiul Meu născut, cel mai înalt dintre împăraţii pământului." (Ps. 89:27, *AS*, *RS*, *AT*; *Mo*, *Da*) El nu este conducător doar cu numele, doar un simbol naţional, cu un prim-ministru ca şi conducător real şi un congres sau un parlament, ca legiuitor pentru El şi un sistem judiciar să-I spună ceea ce este legal şi constituţional şi ce nu este. El este Împăratul împăraţilor şi Domnul domnilor prin decretul lui Iehova. El este un Monarh absolut sub Iehova Dumnezeul Său. De dragul vieţii noastre, trebuie să respectăm acest lucru!

[25] Teocraţia lui Iehova, suveranitatea Lui universală, funcţionează acum prin regalitate, domnia regală a Fiului său, Isus Christos. „Timpurile fixate naţiunilor", timpurile neamurilor, s-au încheiat, iar naţiunile politice ale acestei lumi vechi trec acum, cu repeziciune, prin „timpul sfârşitului". De la sfârşitul Primului Război Mondial în 1918, o rămăşiţă de creştini credincioşi s-a întors la închinarea lui Iehova la templul Lui spiritual. Însă acum este diferit faţă de momentul când rămăşiţa închinătorilor evrei s-a întors din Babilon, în zilele lui Zorobabel, prin permisiunea şi decretul împăratului persan Cir. La acel moment, „timpurile fixate naţiunilor" abia începuseră, scurgându-se 70 de ani din cei 2.520 de ani ce urmau să vină, iar naţiunea renăscută a Israelului era dependentă de puterea mondială persană. Dar acum Iehova a ridicat pe Mai Marele Cir, aşa cum a profeţit, iar acest Împărat a eliberat poporul lui Dumnezeu din această lume babiloniană. (Isa. 44:28 la 45:13) Suntem datori Împăratului ceresc şi suntem dependenţi de Mai Marele Cir, Isus Christos, care domneşte acum în mijlocul duşmanilor Săi, puterile păgâne ale căror „timpuri fixate" s-au sfârşit în 1914.

[26] Astfel că acum trebuie să fie diferit cu noi creştinii decât înainte de 1914, decât înainte de eliberarea noastră din Babilonul modern. De atunci şi din zilele apostolice a fost adevărat despre noi creştinii că „Tatăl … ne-a eliberat din autoritatea întunericului şi ne-a mutat în împărăţia Fiului dragostei Lui". (Coloseni 1:12, 13, *NW*) Dar acum, Fiul iubirii lui Dumnezeu are mai mult decât o împărăţie spirituală peste urmaşii Săi. El a fost întronat să domnească acum în mijlocul duşmanilor Săi în cer şi pe pământ, să zdrobească naţiunile în bucăţi la Armaghedon şi cu adevărat să preia controlul întregului pământ. Lui I s-a dat dreptul asupra pământului şi stăpânirea acestuia. El impune teocraţia, aplică regula lui Dumnezeu, suveranitatea lui Iehova faţă de acest pământ. El pedepseşte imediat ceea ce este neteocratic. Aşa că fereşte-te de El la Armaghedon. Să nu îndrăznim să acţionăm independent de El în chestiunile religioase. Nu putem face ce ne place. Trebuie să fim teocratici în gândire, în fapte, în închinare şi organizare şi să punem regula lui Dumnezeu înaintea regulii oamenilor. Nu putem să fim izolaţionişti,

Cuprins

individualişti, să nu ne simţim jenaţi de obligaţiile şi restricţiile organizaţiei, să nu obiectăm că suntem organizaţi, cu Dumnezeu deasupra şi noi sub.

[27] Dacă avem credinţă în împărăţie, dacă Îi suntem cu dragoste loiali Împăratului uns al lui Dumnezeu, vom fi bucuroşi să ascultăm instrucţiunile şi aranjamentele Sale prin intermediul organizaţiei Sale teocratice văzute. Împărăţia înseamnă o organizare mai solidă pentru poporul lui Dumnezeu de pe pământ. Acest lucru este extrem de necesar dacă dorim să ne împotrivim forţelor combinate ale inamicului şi să biruim această lume. Nimeni n-o poate face singur, iar Împăratul n-o va face singur cu un astfel de individualist. El merge cu turma Sa, supuşii Săi organizaţi. Dacă vom refuza instrucţiunile organizaţiei, dacă părăsim adunarea noastră pentru a evita organizaţia şi obligaţiile Sale, unde am putea merge după Armaghedon? Oare după Armaghedon vor exista separatişti care îşi vor face, fiecare dintre ei, propria societate, şi vor trăi ca nişte pustnici pe un pământ întins, evitând contactul uman şi preferând societatea animalelor? Căci oricine părăseşte adunarea organizată a celor care sunt destinaţi să supravieţuiască Armaghedonului nu va trece de Armaghedon în lumea nouă şi în sistemul său teocratic. Ca şi familia lui Noe, trebuie să intrăm acum în arcă toţi!

[28] Pentru un timp poate fi stresant şi dificil pentru noi să fim strâns uniţi acum în organizaţie, în timp ce suntem imperfecţi şi avem plăcerile, neplăcerile şi tendinţele noastre egoiste. Dar dacă vom încerca să arătăm atitudinea mentală şi spiritul lui Christos şi să ne împăcăm cu fraţii noştri, în dragoste, vom putea îndrepta dificultăţile pe care le avem şi să rămânem împreună într-o cauză comună supremă. Nu am ieşit din lumea veche şi din certurile sale doar pentru a ne apuca, la rândul nostru, de certuri între noi. Astfel că trebuie să învăţăm să ne depăşim dificultăţile interioare şi să le corectăm chiar acum. Mai bine aşa decât să trebuiască să ne confruntăm cu astfel de lucruri printre noi după Armaghedon. Pavel spunea: „Mâniaţi-vă, şi totuşi nu păcătuiţi; să nu apună soarele peste mânia voastră şi nici să nu-i permiteţi diavolului să-şi facă loc.” (Efeseni 4:26, 27, *NW*) Am putea spune la fel de bine acum: să nu vină Armaghedonul ca un hoţ peste voi într-o stare mâniată, într-o stare de provocare împotriva fratelui tău. Ce trebuie făcut acum este să cauţi pacea şi armonia cu fratele tău. Cartea societăţii lumii noi, Biblia, vă instruieşte cum să faceţi asta. – Matei 18:15-17.

LIMBA COMUNĂ A SOCIETĂŢII

[29] Imediat după bătălia Armaghedonului, vor trăi supravieţuitorii sub guvernele naţionaliste cu loialităţi divizate, pretenţii rivale, tradiţii mândre şi vechi sentimente de ură şi suspiciune? Nu, nu după ce Împăratul Îşi va ridica sceptrul împotriva naţiunilor furioase. Supravieţuitorii vor fi cei care au ieşit acum din această lume şi care s-au ridicat deasupra acestor lucruri egoiste cultivate de către „dumnezeul acestui sistem de lucruri”. Temporar, vor mai exista grupuri de limbi. Cu toate acestea, vor fi o singură familie teocratică – exact aşa cum sunt acum „o turmă şi un păstor”. (Ioan 10:16, *NW*) Nu vor mai exista naţiuni, ci toţi vor fi cetăţeni ai lumii noi, sub un singur Împărat. Va fi la fel cum este acum cu Corpul lui Christos, „unde nu există nici grec, nici evreu, nici circumcizie, nici

Cuprins

necircumcizie, străin, scit, sclav, om liber, ci Christos este totul şi în toţi." (Coloseni 3:11, *NW*) Deja Iehova Dumnezeu i-a dat poporului Său de toate naţionalităţile o „limbă pură" şi aceasta va fi unica limbă pe care toţi o vor vorbi de la începutul lumii noi, şi anume, adevărul teocratic al împărăţiei.

[30] Pentru a continua în societatea lumii noi, o cerinţă esenţială este să vorbim adevărul. Satan Diavolul este „tatăl minciunii", iar a minţi este o caracteristică a sistemului de lucruri al cărui dumnezeu este el. (Ioan 8:44, *NW*) Una dintre marile noastre lupte este să scăpăm de minciunile pe care le-am moştenit făcând parte din această lume veche, în special de minciunile religioase. După ce israeliţii din vechime au fost eliberaţi din puternicul Babilon, porunca pe care Iehova Dumnezeu le-a transmis-o prin profetul Său Zaharia, pentru prosperitatea lor, a fost aceasta: „Acestea sunt lucrurile pe care le veţi face: să vorbiţi fiecare adevărul cu aproapele vostru; să îndepliniţi decizia adevărului şi pacea în casa voastră; şi nici unul dintre voi să nu pună la cale răul în inima lui împotriva aproapelui vostru şi nu iubiţi jurământul fals: pentru că toate acestea sunt lucruri pe care le urăsc, zice Iehova." Prin această loialitate faţă de adevăr, în comunicarea cu aproapele, în judecarea şi luarea de decizii fără părtinire la porţile cetăţii şi nedepunând jurământ fals cu scopul de a-l răni pe aproapele împotriva căruia punem la cale răul, cetatea Ierusalim a ajuns să fie numită „Cetatea adevărului". (Zaharia 8:16, 17, 3, *AS*) Apostolul Pavel a văzut acest lucru ca fiind o cerinţă pentru creştinii din vremea sa. După ce le-a spus să nu mai umble aşa cum o fac naţiunile lumeşti, în detrimentul minţii lor, ci să se îmbrace cu o nouă personalitate, le-a spus cum să facă acest lucru, zicând: „De acea, acum că aţi pus deoparte falsitatea, spuneţi adevărul aproapelui vostru, pentru că suntem membri care aparţin unul altuia." – Efeseni 4:25, *NW*.

[31] Această cerinţă se aplică şi societăţii lumii noi de astăzi, ai cărei membri au fost eliberaţi dintr-o lume veche, falsă şi ipocrită. De asemenea, noi trebuie să insistăm să spunem adevărul. Asta înseamnă că trebuie să scăpăm de minciunile lumii vechi şi de practica falsităţii pentru orice motiv egoist. Asta înseamnă că trebuie să scăpăm de minciunile religiei false care hulesc numele lui Dumnezeu şi denaturează scopul Său şi modul de mântuire, acestea conducând omenirea la distrugere când va veni Armaghedonul. „Adevărul vă va face liberi", a spus Isus, iar acel adevăr îl găsim în Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta este adevărul pe care trebuie să-l vorbim unul cu celălalt în societatea lumii noi, pentru a ne zidi unul pe altul în credinţa noastră sfântă. (Iuda 20) Acesta este adevărul pe care ar trebui să-l publicăm în afara societăţii lumii noi, pentru ca cei care sunt înfometaţi de adevăr şi dreptate să poată intra în societate, să fie săturaţi şi eliberaţi. Acest lucru este necesar mai ales acolo unde comunităţi mici din anumite ţări au devenit sută la sută membri ai societăţii lumii noi. Aceştia nu îndrăznesc să se izoleze pentru a se bucura de adevăr şi pace numai ei înşişi, să ocolească greutăţile lucrării de mărturie. Pentru a evita egoismul în creştere, aceştia trebuie să iasă şi să le predice celor care sunt încă în robia greşelii şi, de asemenea, să sprijine răspândirea adevărului către alţii. Printr-o astfel de vorbire persistentă despre adevărul

Cuprins

teocratic către aproapele nostru de departe şi de aproape, societatea lumii noi va fi într-adevăr recunoscută ca o organizaţie a adevărului.

[32]Profeţind despre zilele glorioase de restatornicire a poporului lui Iehova pe calea teocratică a organizării şi activităţii, Isaia a rostit această promisiune a lui Iehova: „Eu îi voi restatornici pe judecătorii tăi ca prima dată şi pe sfetnicii tăi ca la început. După aceea va fi numită cetatea dreptăţii, cetatea credincioasă." (Isaia 1:26, *RS*) După ce L-a întronat acum pe Împăratul Său ca al nostru Judecător şi „Minunat Sfetnic", Iehova Dumnezeu a restabilit lucrurile ca în timpul când Isus Christos era prezent vizibil pe pământ în carne, iar acum ne bucurăm de sfaturile Cuvântului dezvăluit al lui Dumnezeu ca niciodată înainte. Este obligatoriu pentru noi să ne dovedim o societate credincioasă, reprezentanţi loiali ai Ierusalimului ceresc al lui Dumnezeu, „credincioasa cetate" de sus. Suntem acum într-o poziţie asemănătoare cu cea a izraeliţilor în câmpiile deşert ale Moabului, cu puţin timp înainte de traversarea râului Iordan în Ţara Făgăduinţei. Moise, ştiind că avea să moară în mai puţin de o lună, i-a adunat pe izraeliţi şi le-a repetat legământul legii pe care Iehova l-a făcut cu ei pe muntele Horeb, în Arabia, împreună cu schimbările care urmau să fie valabile în noile condiţii în Ţara Făgăduinţei.

[33] După ce Moise a terminat de repetat legile teocratice acolo, în Moab, citim: „Acestea sunt cuvintele legământului pe care Iehova i l-a poruncit lui Moise să-l încheie cu fiii lui Israel în ţara Moab, în afară de legământul pe care l-a încheiat cu ei în Horeb." (Deuteronomul 29:1, *NW*) Se obişnuia ca acesta să fie numit un „legământ al loialităţii", dar a fost de fapt un legământ al legii repetate, cu revizuiri ale legământului de pe muntele Horeb, pentru a-l adapta la aranjamentele care urmau să fie valabile în Ţara Făgăduinţei. De aceea, cartea Bibliei care conţine această repetare a legii se numeşte Deuteronom. Aceasta confirmă şi întăreşte legământul legii care a fost dat naţiunii Israel pe Muntele Horeb sau Sinai. După aceea, Moise i-a îndemnat pe izraeliţi să fie credincioşi acestui legământ, luând cerul şi pământul ca martori împotriva lor, că le pusese înainte viaţa şi moartea, binecuvântarea şi blestemul; aşa că aceştia trebuiau să aleagă viaţa, respectând cu loialitate legământul, ca să continue să trăiască în favoare şi binecuvântare divine.

[34] Astăzi, de la eliberarea noastră din Babilonul modern în 1919 şi înainte de intrarea noastră în lumea nouă, după Armaghedon, legea şi cerinţele teocratice ale lui Iehova ne-au fost declarate din nou, ca niciodată în istoria creştină. Biblia este deschisă în întregime. Aceasta este lucrarea lui Isus Christos, Mai Marele Moise al lui Iehova. Suntem instruiţi conform cerinţelor societăţii lumii noi, ca să ştim cum să alegem cursul vieţii şi să continuăm să trăim acum în favoarea şi binecuvântarea lui Dumnezeu; poate că vom fi chiar ocrotiţi de Armaghedon în lumea nouă, la începutul acestuia. Decizia ne aparţine şi trebuie să o luăm acum, în lumina legii teocratice dezvăluite. Acum trebuie să îndeplinim aceste cerinţe teocratice, acum în acest „timp al sfârşitului" şi nu doar după Armaghedon. După acel război nu vor mai exista vecini păgâni care să ne înconjoare, aşa cum s-a întâmplat cu israeliţii după moartea lui Moise, când au trecut Iordanul în Ţara Făgăduinţei. Nu, în noua lume nu vor exista nici păgâni şi nici vecini cu religii false, care să supravieţuiască Armaghedonului, care să ne împresoare şi să ne ispitească să ne închinăm zeilor

Cuprins

lor falşi, să ne ofere proprii copii în căsătorie cu condiţia ca şi noi să-i oferim pe ai noştri şi să facem astfel alianţe şi legături care ne pun în pericol. Acum trebuie să ne confruntăm cu astfel de lucruri. Acesta este motivul pentru care Mai Marele Moise a declarat din nou şi a amplificat legile şi cerinţele lui Dumnezeu pentru noi.

[35] Acum este momentul să decidem să ne păstrăm integritatea şi să fim credincioşi teocraţiei, pentru a ne dovedi demni de lumea care va veni, a singurului Dumnezeu adevărat. Dacă acum suntem fermi în adversitate, în această lume veche şi ostilă, aceasta va face să fim credincioşi atunci, în mijlocul unei prosperităţi materiale şi spirituale complete, fără ispitele Diavolului şi ale lumii lui depravate şi egoiste. Prezentul este cel mai bun moment pentru noi, ca membri ai societăţii lumii noi, să facem alegerea finală între cele două căi de acţiune pe care Mai Marele Moise le pune în faţa noastră. Sfatul Lui urgent este: „Alege viaţa, ca să continui să trăieşti tu şi copiii tăi, iubindu-L pe Iehova, Dumnezeul tău, ascultând glasul Lui şi rămânând lângă El, pentru că El este viaţa ta şi lungimea zilelor tale.” – Deuteronomul 30:19, 20, *NW*.

VREMEA DURERII A TRECUT

[36] Privind întotdeauna în faţă, spre noua lume care ne luminează orizontul, ne va fi de ajutor să fim statornici în decizia noastră de a câştiga viaţă în noua lume pe care o reprezentăm ca şi societate. Astăzi, lumea muribundă jeleşte suferinţele sale, pierderile sale, dezamăgirile sale, dar nu este întristată într-un mod evlavios care să necesite pocăinţă spre salvare. Nu este nimic în lume pe care să-l fi lăsat în urmă şi din care Atotputernicul Dumnezeu să ne fi salvat, după care noi să plângem. Nu ne putem permite să avem atitudinea mentală a lumii şi acelaşi mod de estimare a lucrurilor. Nu este sănătos pentru noi să ne împărtăşim cu lumea în tristeţea ei egoistă: „Tristeţea lumii produce moarte.” (2 Corinteni 7:9, 10, *NW*). Ca indivizi, am fost păcătoşi în trecut. Am făcut greşeli şi am încălcat legea lui Dumnezeu sau chiar ne-am opus Lui şi am persecutat pe poporul Său. Chiar şi rămăşiţa moştenitorilor împărăţiei cereşti a comis greşeli în timpurile trecute şi au fost vinovaţi de păcate, neajunsuri şi eşecuri în timpul Primului Război Mondial, iar Iehova a fost supărat pe ei şi i-a lăsat să sufere captivitatea babiloniană în această lume. Dar de ce să mai jelim trecutul mort? Dumnezeu şi-a eliberat acum rămăşiţa şi, împreună cu ei, o „mare mulţime” de iubitori de adevăr şi dreptate şi i-a adunat într-o societate a lumii noi. Tristeţea care a dus la pocăinţă şi pocăinţa care a dus la această eliberare sunt acum lucruri care aparţin trecutului. Acum este şansa noastră să nu mai fim îndureraţi şi nici întristaţi de descurajarea noastră, ci să ne bucurăm de mântuirea din prezent, prin mila lui Iehova.

[37] Suferinţa, tristeţea şi jalea te slăbesc, dar bucuria te întăreşte. Iehova Dumnezeul nostru este cel mai vesel în acest moment. Împărăţia Lui, prin iubitul

Cuprins

Său Fiu, Isus Christos, a început. Duşmanii Săi mult toleraţi, Satan şi demonii săi, au fost aruncaţi din cer jos pe pământ. El l-a eliberat pe poporul Său din sclavia acestei lumi şi l-a făcut o societate de vestitori ai împărăţiei, iar acum se apropie marele război pentru justificarea suveranităţii Sale universale, odată pentru totdeauna, cu o victorie sigură. Acum trebuie să ieşim din orice meditare tristă, introvertită a noastră înşine şi să ne gândim la ce a făcut Dumnezeu, la ce face în prezent şi la ce va face pentru slava Lui nepieritoare şi pentru binecuvântarea poporului Său credincios. De ce să ne întristăm cu duşmanul lui Dumnezeu, această lume? De ce poporul lui Iehova să fie trist atunci când El se bucură, debordând de bucurie dreaptă? Fiul Său este aici ca un Mire fericit, şi „căsătoria Mielului" se apropie de sfârşit. (Apocalipsa 19:7) Iehova adună toate lucrurile din cer şi de pe pământ, laolaltă, sub suveranitatea Sa. Noi ne aflăm în antitipul vechii sărbători teocratice de strângere, sărbătoarea secerişului recoltei de peste an, cea mai veselă sărbătoare a anului. Atunci să renunţăm la inutila jale şi durere a trecutului. Acesta este momentul să ne bucurăm cu Iehova ca prieteni şi iubitori ai Săi, deoarece, în limbajul lui Neemia „bucuria lui Iehova este tăria voastră." – Neemia 8:10, *AS*.

[38] Oamenii care fac parte din societatea lumii noi ar trebui să continue să fie cei mai veseli şi optimişti oameni de pe faţa pământului. Bucuria veşnică este peste capetele noastre, cunoscând faptul că împărăţia justificării lui Iehova este aici pentru totdeauna şi că noi suntem vestitorii acesteia. Prin intrarea în societatea lumii noi, am obţinut veselie şi bucurie, iar durerea şi plânsul au dispărut, în ciuda urii şi persecuţiei pe care trebuie să le suferim pe plan internaţional, pentru puţin timp. Considerăm că este o onoare să suferim din pricina Sa. – Isaia 35:10.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. De ce aceasta este tot aceeaşi lume veche de la 1914, însă ce şi-a făcut apariţia, reţinând atenţia lumii?
2,3. Doar cui i se poate atribui meritul că dă naştere acestei societăţi a lumii noi şi de ce?
4. De ce credeau duşmanii, cândva, că de la închinătorii lui Iehova nu trebuia să se aştepte nimic în perioada de după război?
5,6. Cum a fost adunată rămăşiţa după Primul Război Mondial şi cum a ajuns să fie reorganizată?
7. Cum a luat fiinţă această societate a lumii noi şi de ce nu va fi ea nimicită?
8. De ce este numită ea, pe bună dreptate, „societate" şi pentru ce va continua după Armaghedon?
9. De ce noi, ca membri ai acestei societăţi, nu putem să nu avem probleme în decursul acestei perioade de tranziţie?
10. Cum putem evita să devenim „condamnaţi împreună cu lumea" şi mai degrabă să „condamnăm lumea"?

Cuprins

11,12. Cum ne aflăm noi în aceeaşi poziţie în lumea aceasta în care a fost Isus când se afla pe pământ şi de ce trebuie să fim aşa?
13. (a) Ce lume trebuie să iubim şi de ce? (b) De ce aceasta nu înseamnă că urâm omenirea şi pe toată lumea?
14. De ce nu putem privi înapoi la lumea aceasta şi cu ce exemplu în minte?
15. Deşi este dezbinată împotriva ei însăşi, totuşi împotriva cui este lumea unită şi de ce?
16. Sub ce factori dominanţi trebuie să trăim acum şi cum trebuie să ne comportăm sub aceştia?
17. De ce este raţional să punem pe primul loc guvernul şi legile lui Dumnezeu şi să-i dăm Cezarului doar ce-i aparţine?
18. Când vor înceta datoriile noastre faţă de Cezar şi ce datorii vor plăti lui Dumnezeu guvernele politice şi de ce?
19,20. De ce împărăţia este mai reală pentru noi, deşi este cerească, decât Naţiunile Unite cu capitala şi structurile ei?
21. Cum urmăm calea de acţiune a lui Avraam de a umbla prin credinţă şi cum îndurăm actualele consecinţe, asemenea lui Moise?
22,23. (a) Ce trebuie să ia în considerare creaturile şi organizaţiile din cer şi de pe pământ, de la 1914 încoace? (b) Ce exemplu al izraeliţilor, dinainte să aibă un rege văzut, să nu urmăm acum?
24. Cum a fost situaţia printre creştini asemănătoare înainte de 1914 şi pe cine avem acum peste noi?
25. De ce acum este altfel cu rămăşiţa creştinilor credincioşi decât atunci când rămăşiţa iudaică s-a întors din Babilon?
26. Deţine Fiul lui Dumnezeu, din 1914, doar o împărăţie spirituală peste urmaşii Lui şi astfel de ce nu putem să acţionăm independent?
27. Ce înseamnă împărăţia acum pentru poporul lui Dumnezeu de pe pământ şi de ce nu putem să fim acum separatişti?
28. Ce trebuie să facem în legătură cu dificultăţile interne dintre noi, acum, şi de ce?
29. Vor fi supravieţuitorii despărţiţi în naţiuni după Armaghedon şi ce se poate spune despre limba lor?
30. Ce cerinţă esenţială ne este impusă aşa cum le-a fost impusă şi izraeliţilor eliberaţi din Babilon?
31. Ce înseamnă astăzi pentru noi „să vorbim adevărul” şi ca ce va ajunge organizaţia să fie cunoscută dacă facem aşa?
32,33. (a) Cum a restabilit Iehova judecători şi sfătuitori, pentru noi, ca la început? (b) Ce legământ a încheiat Iehova cu israeliţii în Moab şi ce i-a îndemnat atunci Moise să facă?
34. Ce suntem noi, după ce ni s-au reformulat acum legea şi cerinţele teocratice ale lui Iehova, şi de ce acum, sub actualele condiţii, trebuie să alegem calea de acţiune din viaţă?
35. La ce va duce faptul că acum suntem neclintiţi sub adversitate şi spre ce cale de acţiune ne îndeamnă Mai Marele Moise?

Cuprins

36. De ce să nu ne pară rău de lume? În schimb, ce avem ocazia să facem acum?
37. De ce Iehova Dumnezeu este bucuros în timpul prezent şi de ce trebuie să fim şi noi bucuroşi împreună cu El?
38. Cum am obţinut bucurie şi veselie veşnice şi pentru ce actuala suferinţă nu contează?

Poate fi trecut cu vederea compromisul?

Una dintre caracteristicile acestui secol al douăzecilea este spiritul compromisului. Egoismul, totdeauna înclinat să urmeze calea celei mai mici împotriviri, a făcut ca integritatea personală să fie o marfă rară. Ispita banilor uşor obţinuţi a corupt politicieni şi a făcut ca oamenii de afaceri şi profesioniştii să-şi arunce etica în vânt. Tendinţa aceasta populară a trecut rapid şi prin marea majoritate a creştinilor mărturisiţi. În statele totalitare, aceia care se mărturisesc a fi urmaşi ai lui Cristos au îndurat adesea mari presiuni pentru a-i face să accepte compromisul sau să se lepede de credinţă.

Referindu-se la acest subiect, un anume dr. Chas. W. Ranson, un remarcabil membru al clerului prezbiterian, la un banchet dat de Consiliul Bisericilor din *Idaho Washington-North*, a declarat: „Există o biserică creştină în China, dar nu există garanţia că nu poate fi distrusă. Poate că există apostazie în biserica din China, dar ce drept avem noi, cei care nu am cunoscut niciodată persecuţia, să judecăm?" – Spokane *Daily Chronicle,* 24 februarie 1953.

Mai întâi de toate, se ridică întrebarea: „Cum se face că dr. Ranson şi ascultătorii săi de la Consiliul Bisericilor din Idaho Washington–North 'n-au cunoscut niciodată persecuţia?" Oare nu le-a spus Isus Christos, destul de clar, urmaşilor Săi: „Veţi fi urâţi de toţi oamenii din pricina numelui Meu"? Oare nu a avertizat El că vor primi acelaşi tratament pe care L-a primit şi El? Că, aşa cum lumea l-a urât pe El, aşa îi va urî şi pe ei? (Matei 10:22-25; Ioan 15:17-21, *NW*) Şi nu i-a asigurat Pavel pe creştini că vor intra în împărăţia lui Dumnezeu prin multe necazuri şi că „toţi aceia care doresc să trăiască cu devotament evlavios, în asociere cu Isus Christos, vor fi şi ei persecutaţi?" (Faptele Apostolilor 14:22; 2 Timotei 3:12, *NW*) Ceva e greşit. Fie Pavel şi Christos se înşeală cu privire la ce ar trebui să se aştepte creştinii, fie unii se mărturisesc a fi creştini fără semnele ce identifică adevăratul creştinism.

Fără îndoială că monstruozitatea totalitaristă exercită o presiune imensă asupra celor care vor rămâne lângă principiile creştine, dar se poate spune despre ei, cu adevărat, că sunt creştini dacă nu-L urmează pe Isus Christos? El nu a făcut compromisuri. În ciuda severităţii testului la care a fost supus – şi trebuie să fi fost cumplit, altfel El nu s-ar fi rugat: „Tată, dacă este cu putinţă, îndepărtează de la Mine paharul aceasta" – El nu s-a gândit să cedeze, ci Şi-a exprimat hotărârea să rămână credincios dacă Tatăl Său îi cerea să bea paharul acela: „Tatăl, dacă nu este

Cuprins

cu putinţă să-l îndepărtezi fără ca Eu să-l beau, facă-se voinţa Ta." – Matei 26:39, 42, *NW*.

În loc să se gândească la compromis, El I-a cerut ajutor Tatălui Său ca să-Şi poată păstra integritatea: „În zilele când era în carne, Christos a implorat şi a făcut rugăciuni Aceluia care putea să-L salveze din moarte, cu strigăte puternice şi lacrimi şi a fost ascultat pentru teama Lui evlavioasă. Deşi era Fiu, a învăţat să asculte din lucrurile pe care le-a suferit." (Evrei 5:7, 8, *NW*) Există un model pe care creştinii să-l urmeze!

Apostolii au urmat acel model. De asemenea, ei nu au cedat la presiuni şi nu s-au lepădat de credinţă. Când autorităţile le-au cerut să nu mai predice, ei au spus simplu: „Hotărăşte tu dacă este drept înaintea lui Dumnezeu să ascultăm mai mult de tine decât de Dumnezeu. Cât despre noi, nu putem să nu vorbim despre ce am văzut şi ce am auzit." Din nou: „Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu, ca stăpân, decât de oameni." – Faptele Apostolilor 4:19, 20; 5:29, *NW*.

Compromisul e compromis, fie făcut de noi sau de alţii, şi nu vom putea niciodată să-l privim nepăsare ca şi cum, uneori, ar exista circumstanţe atenuante. Când noi susţinem că este scuzabil ca alţii să se compromită, înseamnă că oferim justificare pentru propria noastră oscilare şi apostazie sub presiune. Nu putem lăsa asemenea puncte vulnerabile în armura noastră spirituală. La fel ca şi apostolii, trebuie să fim hotărâţi să ascultăm mai mult de Iehova decât de oameni; şi aceea o putem face dacă cerem ajutor de la Iehova şi avem frică de El şi nu de om.

Integritatea creştină poate fi păstrată în ciuda presiunii totalitare şi este păstrată de slujitorii lui Iehova în toată lumea. Uitaţi-vă la servii lui Iehova din Germania de Est. Deşi sunt permanent spionaţi şi ameninţaţi, deşi nu se pot vizita unii pe alţii fără să se asigure mai întâi că nu sunt urmăriţi, deşi dacă sunt descoperiţi cu literatura Turnului de Veghere înseamnă doi sau trei ani închisoare pentru „distribuţie de literatură instigatoare", şi sute de fraţi maturi, care au luat conducerea, sunt în închisoare, totuşi servii lui Iehova din Germania de Est continuă să predice.

Ca rezultat, fraţii se află în cea mai minunată unitate unii cu alţii, gata întotdeauna să meargă şi să-i ajute pe cei în circumstanţe dificile; necurăţia a fost înlăturată de la ei şi lucrarea lor de propovăduire a prosperat. Oare le-a binecuvântat Iehova eforturile? Cu siguranţă, a făcut-o. *Cartea anuală a martorilor lui Iehova* din 1953 spune că, depăşind toate obstacolele, numărul de servi ai lui Iehova în Germania de Est, în 1952, a crescut cu 33 de procente faţă de anul precedent.

Acesta nu este doar cazul Germaniei de Est. Lucrarea în Republica Dominicană a înregistrat o creştere, în ciuda unor persecuţii atât de groaznice, că la un moment dat mai mult de o treime din servii lui Iehova erau în închisoare în acel an. La fel şi în Iugoslavia s-a văzut o creştere, în ciuda persecuţiilor, interdicţiilor şi a întemniţărilor. Chiar şi în Polonia, sub cortina de fier, ultimii ani au fost martorii unei creşteri extraordinare, chiar dacă nu este permisă niciun fel de activitate publică şi mulţi dintre martori se află în închisoare. Funeraliile fiind permise,

Cuprins

aceste sunt utilizate pentru a pune mărturie, la o înmormântare participând chiar şi 500 de persoane. Ar putea fi citate mai multe exemple.

Marele Judecător, Isus Christos, departe de a-i scuza pe cei care au făcut compromisuri, îi „va vărsa din gura Lui". (Apocalipsa 3:16, *NW*) Pavel le dă un sfat bun tuturor creştinilor doritori să-şi păstreze integritatea în Evrei 13:5, 6 (*NW*): „Modul tău de viaţă să fie liber de iubirea de bani în timp ce te mulţumeşti cu ceea ce ai. Căci El a spus: 'Eu nu te voi lăsa niciodată şi nu te voi părăsi niciodată.' Astfel că putem avea curaj bun şi spune: 'Iehova este ajutorul meu; nu mă voi teme. Ce poate omul să-mi facă?'" Compromisul nu poate fi trecut cu vederea!

Mulţi oameni trăiesc doar pentru satisfacţia cărnii. Ei se uită la averile pe care le-au adunat ca la mijloace de obţinere a bucuriilor trupeşti. Când vine sfârşitul de săptămână, ei le-au umplut deja cu planuri pentru plăcere. Poate că sâmbătă merg la înot sau cu barca, iar în acea seară cinează şi dansează până la ore târzii. Duminica stau în pat până târziu şi apoi merg cu maşina în afara oraşului la un picnic. Seara şi-o petrec în faţa televizorului. Întregul sfârşit de săptămână este petrecut îngrijindu-se de carne. Apoi, luni de dimineaţă, când merg la lucru, povestesc în detaliu activităţile din weekend colegilor lor şi rezumă totul cu exclamaţia: „Vai, am trăit cu adevărat!"

Dar ei n-au trăit, de fapt, cu adevărat. Ei au murit cu adevărat. De fapt, să te laşi pradă plăcerilor trupeşti înseamnă să devii mort înaintea lui Dumnezeu: „Cea care se ocupă cu plăceri senzuale este moartă, deşi trăieşte." Ei îşi sapă mormintele prin căile lor egoiste ale cărnii, îngropându-se tot mai adânc în păcate şi afundându-se tot mai departe de influenţa Cuvântului lui Dumnezeu. Să mergi pe calea acestei lumi înseamnă să mori în cele din urmă cu această lume. Creştinii trebuie să-şi reprime dorinţele trupului ca să devină vii pentru lucrările spiritului: „Dumnezeu v-a înviat, deşi eraţi morţi în greşelile şi păcatele voastre, în care umblaţi cândva după sistemul de lucruri al acestei lumi, după stăpânul autorităţii văzduhului, spiritul care acum lucrează în fiii neascultării. Da, printre ei, ne comportam toţi, la un moment dat, în armonie cu dorinţele cărnii, făcând lucrurile pe care carnea şi cugetele le voiau şi am fost copii naturali ai mâniei, ca şi ceilalţi. Dar Dumnezeu, care este bogat în îndurare, pentru dragostea Lui cea mare, cu care ne-a iubit, ne-a făcut vii împreună cu Christos, chiar şi când eram morţi în păcat." – Efeseni 2:1-5; Timotei 5:6, *NW*.

Cuprins

Pentru a fi ridicaţi din starea de moarte moştenită şi făcuţi vii pentru Dumnezeu, trebuie să devenim vii faţă de Cuvântul Lui, vii faţă de voinţa Lui, vii faţă de răscumpărarea pe care a furnizat-o pentru oamenii ascultători. Doar după ce devenim vii în acest fel vom putea săvârşi lucrările care ne vor aduce adevărata bogăţie şi bucurie, care vor însemna o temelie bună pentru viitor, care ne vor ancora puternic de adevărata viaţă, de care ne vom bucura în lumea nouă a lui Iehova. Aşa cum Pavel a spus: „Porunceşte celor care sunt bogaţi în sistemul actual de lucruri să nu fie aroganţi şi să nu-şi pună speranţa în lucruri nesigure, ci în Dumnezeu, care ne dă toate lucrurile din belşug pentru plăcerea noastră; să lucreze pentru bine, să fie bogaţi în fapte bune, să fie generoşi, gata să împartă, adunând pentru ei înşişi, în siguranţă, o temelie dreaptă pentru viitor, ca să poată apuca adevărata viaţă.” Numai când suntem vii pentru Dumnezeu şi plini de viaţă în lucrări bune, trăim cu adevărat şi suntem pe calea spre adevărata viaţă. – 1 Timotei 6:17-19, *NW*.

Credinţa vie pe care milioane pretind că o au este de fapt moartă pentru că este inactivă, fără fapte care să demonstreze că este vie. „Aşa cum trupul fără suflare este mort, tot la fel credinţa fără fapte este moartă.” (Iacov 2:20, 26, *NW*) Să faci fapte bune înseamnă să acumulezi bogăţii – nu din cele pe care le mănâncă moliile şi le corodează rugina şi pe care le fură hoţii – ci din cele care durează. „Nu vă mai strângeţi comori pe pământ, unde sunt consumate de molii şi rugină şi pe care hoţii intră şi le fură. Mai bine strângeţi-vă bogăţii în cer, unde nu le consumă nici moliile şi nici rugina, şi unde nu intră hoţii şi nu le fură. Căci unde este bogăţia voastră acolo va fi şi inima voastră.” (Matei. 6:19-21, *NW*) Este adevărat că „iubirea de bani este rădăcina a tot felul de lucruri rele şi cei care au dat curs acestei iubiri au fost duşi pe căi greşite de la credinţă şi s-au străpuns singuri cu multe dureri”, dar „binecuvântarea lui Iehova îmbogăţeşte; şi, adaugă el, nu este nici o durere acolo”. – 1 Tim. 6:10, *NW;* Prov. 10:22, *AS*.

Îmbogăţirea vieţilor noastre făcând lucrarea lui Iehova este cea care ne va aduce bucurie adevărată şi o existenţă valoroasă. Această viaţă actuală, aşa cum este trăită de către lume, nu este cu adevărat viaţă. Această viaţă este bună doar pentru un singur lucru, şi anume pentru îmbogăţire în fapte bune, pentru punerea unei temelii potrivite pentru viitor, pentru a apuca adevărata viaţă. Putem să avem tot ce are de oferit această viaţă şi totuşi, dacă i-ar lipsi faptele bune, ar fi irosită şi lipsită de valoare. Zilele vieţii acesteia sunt puţine şi pline de necazuri, durere, jale, suferinţă, amărăciune şi dezamăgire, nelegiuire şi moarte. (Iov 14:1) Zilele sunt puţine, dar sunt destule ca să ne îmbogăţim în fapte bune, dacă nu amânăm. Mulţi îşi vor aminti de fabula întrecerii dintre un iepure de câmp şi o broască ţestoasă. Iepurele a ţâşnit şi a fugit departe, apoi s-a culcat, pe când ţestoasa a mers lent dar constant, şi a câştigat. Totuşi, nu trebuie să urmăm exemplul niciunuia dintre ei. Nu putem să ne avântăm într-un sprint spectaculos, pentru un timp scurt, şi apoi să ne lăsăm într-o aţipeală periculoasă, căci Armaghedonul nu vine încet ca şi ţestoasa. Nici nu putem porni constant ca broasca ţestoasă, căci Armaghedonul nu aţipeşte ca iepurele. Trebuie să alergăm pe calea creştină şi repede, dar şi constant. Această viaţă e nesigură. În această viaţă, care este temporară ca florile, iarba şi

Cuprins

umbrele trecătoare, trebuie să fim rapizi să prindem oportunităţile de a servi, de a lucra înspre bine, de a deveni bogaţi în fapte bune.

SĂ-I AJUTĂM PE ALŢII SĂ APUCE VIAŢA ADEVĂRATĂ

Cei care cred că trăiesc cu adevărat atunci când dorinţele lor trupeşti sunt satisfăcute nu pot vedea adevărata viaţă. Fără percepţie mentală şi apreciere în inimă, oamenii pot avea ochi, dar să nu vadă, pot avea urechi, dar să nu audă şi pot avea limbă, dar să nu vorbească. (Matei. 13:13-15) Poate fi mai mult decât aparenţă. Un câine de oraş poate intra în pădure şi întâlni un sconcs părându-i-se că acesta e doar o pisicuţă alb cu negru cu care se poate juca. Printr-o experienţă neplăcută, el învaţă altceva şi data următoare când va întâlni un sconcs, va vedea mai mult decât o pisicuţă alb cu negru, deşi aparenţa va fi aceeaşi. La fel, poate că un om vede cum asupra acestei generaţii au venit războaie nemaivăzute, foamete, ciume, cutremure, temeri, panică, delincvenţă şi alte nenorociri. Dar dacă viziunea lui se încheie acolo, dacă el nu vede în acestea semnul celei de a doua prezenţe a lui Isus, atunci el este orb spiritual. – Matei 24:1-22.

Există câteodată mai mult decât ce simte urechea. Cineva poate primi un pachet care ticăieşte şi crede că a primit un ceas drăguţ de la cel care l-a trimis. Dar când pachetul este desfăcut, se poate descoperi o bombă cu ceas. Dacă supravieţuieşte dezastrului, următoarea dată când va primi un pachet care ticăieşte, va auzi în acel sunet mai mult decât un ceas inofensiv, deşi asta este tot ce simte urechea. La fel, oamenii poate că aud mesajul de mângâiere şi avertisment care este răspândit de martorii lui Iehova astăzi. Majoritatea o iau ca şi cuvântul martorilor care le vorbeşte şi nimic mai mult. Dar, pentru cei care sunt „alte oi”încă risipite, glasul sau mesajul este recunoscut ca fiind de la Dumnezeu şi Christos. (Ioan 10:4, 16, *NW*) Ei au urechi ce aud atât la propriu, cât şi spiritual. Cei care aud cuvintele, dar nu-I disting pe Cei din spatele mesajului sunt surzi din punct de vedere spiritual.

Uneori se înţelege mai mult din ce se spune decât ce rosteşte limba. Poate că un copil este neascultător în prezenţa musafirilor sau la o întâlnire şi părintele spune: „Te văd eu mai târziu.” Limba spune de fapt mai mult decât cuvintele în sine, iar copilul ştie asta. Copilul ştie că părintele nu se referă la faptul că-şi va arunca privirea asupra lui, mai târziu, ci copilul înţelege că se va acţiona într-un fel. La fel şi cu creştinii, trebuie să fie mai mult decât vorbe rostite de limbă. Cuvintele trebuie să fie cele potrivite, iar ele trebuie urmate de acţiune. Ele nu pot fi doar spuse, ci trebuie împlinite, săvârşite. Nu trebuie să fie doar o vorbă „Doamne, Doamne”, ci o înfăptuire a voinţei lui Dumnezeu şi a lui Christos. (Matei 7:21; Iacov. 1:22) Cu excepţia cazului în care mintea nu poate conduce limba pentru a rosti cuvinte potrivite de laudă lui Iehova şi nu poate fi urmată de fapte bune, limba este mută din punct de vedere spiritual.

Isaia, cu sensurile spirituale de mai sus în minte, a profeţit despre lucrarea care va fi făcută în zilele noastre: „Atunci ochii celor nevăzători vor fi deschişi şi urechile celor surzi vor auzi. … şi limba mutului va cânta.” (Isaia 35:5, 6) Această

Cuprins

lucrare de vindecare spirituală trebuie să aibă loc înainte ca persoanele consacrate preocupărilor carnale, care cred că trăiesc cu adevărat, să poată înţelege că de fapt ei mor cu adevărat. Cuvântul lui Dumnezeu este mesajul vindecător, iar creştinii trebuie să-l studieze cu sârguinţă, pentru ca apoi să-l poată predica altora, în mod eficient. Aşa cum Pavel a sfătuit: „Cugetaţi la aceste lucruri, fiţi preocupaţi de ele, ca înaintarea voastră să fie evidentă pentru toate persoanele. Fiţi atenţi mereu la voi înşivă şi la învăţătura voastră. Rămâneţi lângă acestea, căci făcând aceasta vă veţi salva pe voi şi pe aceia care vă ascultă.” – 1 Timotei 4:15, 16, *NW*.

Predicând eficient, aceia care sunt muţi, surzi şi orbi din punct de vedere spiritual pot fi vindecaţi dacă posedă smerenie şi inimă sinceră. Orbirea în care Satan le înfăşoară minţile va dispărea, pe măsură ce vestea cea bună a împărăţiei lui Christos îi va lumina şi studiul suplimentar le va permite să se conformeze cu Romani 12:2, *NW*: „Nu vă mai conformaţi acestui sistem de lucruri, ci transformaţi-vă prin înnoirea minţii.” După aceasta, ei vor evita cursa materialismului, fără să cadă în cealaltă extremă a ascetismului: „Aceste lucruri sunt, într-adevăr, posedate de aparenţa unei înţelepciuni într-o formă de închinare autoimpusă şi smerenie prefăcută, un sever tratament al trupului, dar fără nicio valoare în combaterea satisfacerii cărnii.” – Coloseni 2:23; 2 Corinteni 4:4, *NW*.

Acum, având ochii luminaţi de Cuvântul lui Dumnezeu, urechile deschise pentru mesajul acestuia şi limbile dezlegate pentru a-l răspândi, aceste persoane apreciază că nu satisfacerea carnală înseamnă să trăieşti cu adevărat. Ei părăsesc această cale de acţiune muritoare şi devin vii pentru Dumnezeu, Christos şi Biblie. Ei vor fi acum capabili să profite din plin de această viaţă, făcând binele subliniat in Biblie, de a face fapte bune, care înseamnă bogăţii cereşti, fiind generoşi în a se împărtăşi în aceste fapte cu ceilalţi. Atunci şi numai atunci, ei „pun, în siguranţă, pentru ei, o bună temelie pentru viitor, ca să apuce adevărata viaţă”.

„Fiţi prevăzători ca şerpii”

Biblia a fost dotată să echipeze complet servii creştini ai lui Iehova pentru orice lucrare bună. Le arată ce trebuie să facă, de ce trebuie să o facă şi în ce fel. Ne demonstrează nevoia noastră de a studia Cuvântul lui Dumnezeu pentru a avea o credinţă puternică şi pentru a putea răspunde tuturor celor care cer un motiv pentru speranţa din noi. De asemenea, ne arată nevoia de zel, sârguinţă, neînfricare şi libertate de exprimare în predicare, toate acestea bazându-se, în principal, pe dragostea noastră perfectă pentru Iehova Dumnezeu. De asemenea, accentuează nevoia de a ne trăi viaţa curat pentru a putea avea o conştiinţă curată şi pentru a nu poticni pe nimeni printr-o cale de acţiune necorespunzătoare şi în consecinţă ipocrită.

Mai este încă o calitate pe care Cuvântul lui Dumnezeu ne-o arată şi pe care trebuie să o avem pentru a ne împlini însărcinarea aşa cum trebuie şi aceea este

Cuprins

înţelepciunea. Este necesar să folosim tact, prudenţă, discreţie, atenţie, ingeniozitate, căci nu suntem noi, oare, ambasadori ai lui Dumnezeu şi Christos pe tărâmul duşmanului? Mai ales în timpuri periculoase şi când ne aflăm faţă în faţă cu ameninţări de violenţă, trebuie să fim calmi şi să gândim cu calm care este cel mai bun lucru de făcut în aceste circumstanţe. De aceea Isus a sfătuit: „Iată! Vă trimit ca pe nişte oi în mijlocul lupilor, de aceea fiţi prevăzători ca şerpii şi totuşi inocenţi ca porumbeii. Păziţi-vă de oameni." – Matei 10:16, 17, *NW*.

Turnul de veghere, în numărul din 15 iulie 1942, comentând instrucţiunile lăsate de Isus, „Când vă vor persecuta într-o cetate, să fugiţi în alta", arăta că acolo unde opoziţia devine atât de organizată şi atotcuprinzătoare încât să facă lucrarea de mărturie imposibil de continuat, martorii ar trebui să plece şi să meargă în alte locuri să predice. Arăta că aceasta nu înseamnă o fugă la o simplă ameninţare cu violenţa, sau pentru a scăpa de persecuţie, ci, era o urmare a conducerii lui Iehova, întorcând spatele unei cetăţi nevrednice, aşa cum te-ai întoarce de la o casă nedemnă, lăsând-o în soarta ei şi mergând acolo unde lucrarea poate fi făcută. – Paginile 217-220.

Recent, în numărul din 1 februarie 1951, *Turnul de veghere* a considerat, la un moment dat, ce anume ar trebui creştinii să facă atunci când sunt ameninţaţi cu violenţa. Acesta sublinia că, în timp ce în probleme personale întoarcem şi obrazul celălalt şi, de asemenea, ne supunem la solicitările oficialilor, aceasta „nu înseamnă că martorii lui Iehova nu apără de atacuri interesele împărăţiei, predicarea lor, întâlnirile lor, persoanele lor, fraţii şi surorile lor şi proprietatea lor. Ei le apără pe acestea când sunt atacaţi şi forţaţi să protejeze asemenea interese şi o fac conform Scripturii. Ei nu se înarmează şi nu poartă arme literale în anticiparea sau în pregătirea în faţa necazurilor, sau ca să facă faţă ameninţărilor. Ei încearcă să respingă loviturile şi atacurile numai în defensivă. Ei nu lovesc să-şi ia revanşa. Nu lovesc în ofensivă, ci numai în apărare. Nu folosesc arme de război în apărarea lor sau a intereselor împărăţiei (2 Corinteni 10:4) Deşi nu se vor retrage dacă sunt atacaţi în casele lor sau la locurile lor de adunare, se vor retrage în public sau pe alte proprietăţi şi 'îşi vor scutura praful de pe picioare' astfel 'nu vor da lucrurile sfinte câinilor' şi nici 'nu vor arunca perle la porci'. (Matei 10:14; 7:6) Deci ei se vor retrage când vor putea să o facă şi vor evita un conflict sau probleme. Ei au dreptul să apeleze, şi o vor face, la poliţie şi la lege, să le vină în ajutor, în apărare împotriva atacului sau a violenţei gloatelor." – Pagina 75.

INCIDENTELE DIN FILIPINE

Deşi *Turnul de veghere* a făcut clară precizarea că, atunci când gloatele ne atacă în public sau pe proprietăţi străine, cel mai bine ar fi să renunţăm şi să nu forţăm situaţia riscând o vătămare fizică, se pare că unii servi creştini au eşuat în a aprecia punctele arătate. Astfel, au sosit recent câteva rapoarte privind acţiuni ale gloatelor în Filipine, unde calea de acţiune a fraţilor noştri, deşi exemplară din perspectiva zelului şi a neînfricării, se pare că a lăsat ceva de dorit din punctul de vedere al tactului şi înţelepciunii.

Cuprins

La Gerona, Tarlac, duminică, 15 martie 1953, martorii lui Iehova trebuiau să folosească auditorul public pentru lectura lor publică, primind cu mult timp înainte permisiunea scrisă pentru aceasta. Cu toate acestea, undeva mai târziu, permisiunea de a folosi aceeaşi clădire, în acelaşi interval de timp, de la 1 la 6 p.m., a fost acordată Comitetului executiv al Gerona Town Fiesta cu scopul de a prezenta un program de dansuri folk. Când, în după-amiaza de duminică, s-a descoperit că locaţia era folosită de comitetul Fiesta, s-au făcut încercări de a-l contacta pe primar. El era plecat din oraş la acel moment şi lăsase vorbă secretarei sale că martorii trebuiau să-şi mute adunarea în altă locaţie, deşi ei nu fuseseră înştiinţaţi în prealabil de această schimbare. Având în vedere că fraţii aveau autorizaţie pentru a ţine adunarea publică, au plecat înspre auditoriu.

Sosind acolo, au constatat că fusese permis accesul şi programul de dans folk era în plină desfăşurare, echipamentele de sunet fiind pregătite etc. Martorii le-au cerut celor responsabili cu aceasta să-şi încheie programul şi să mute echipamentele, pentru că se apropia vremea pentru adunarea lor publică şi au prezentat autorizaţia care le permitea să utilizeze clădirea. Preşedintele comitetului a declarat că are şi el o asemenea autorizaţie să-şi desfăşoare programul de dans folk, dar nu putea să-l prezinte. După refuzul acestuia de a elibera scena, plasatorilor pentru martorii lui Iehova li s-a spus de către servul care trebuia să ţină lectura să mute echipamentul şi să elibereze scena pentru lectură, ceea ce au şi făcut.

În acest moment, a sosit în scenă primarul, foarte afectat de întâmplare. El a ţinut un scurt discurs despre cum el este tatăl oraşului şi prin urmare toţi ar trebui să asculte de el, iar apoi le-a spus martorilor să-şi mute adunarea în alt loc. Văzând că martorii erau hotărâţi să-şi continue adunarea, a scos un revolver, a tras un foc în aer, l-a întors spre martori şi a întrebat: „Cine dintre voi îndrăzneşte să mă provoace?” Totuşi, el a fost ignorat, vorbitorul a fost prezentat şi şi-a început cuvântarea. Căpitanul poliţiei federale s-a alăturat în ameninţarea vorbitorului cu un revolver, şi o mitralieră automată a fost montată şi îndreptată spre vorbitor, iar poliţia oraşului a apărut cu puşti încărcate, gata să tragă. În ciuda acestei afişări de arme, vorbitorul şi-a păstrat siguranţa şi echilibrul şi şi-a continuat lectura. Plasatorii pentru martori i-au oprit pe primar precum şi pe ceilalţi care înaintau spre vorbitor pentru a-l forţa să se oprească, pentru efortul lor primind numeroase lovituri din partea atacatorilor.

Ca efort final, cablurile sistemului de sunet au fost deconectate, dar vorbitorul a ridicat doar tonul şi a continuat să vorbească. La sfârşitul cuvântării primarul s-a apropiat de vorbitor şi şi-a cerut scuze pentru că şi-a pierdut cumpătul şi pentru că l-a lovit pe unul dintre plasatori. A mers atât de departe încât a spus că i-a plăcut lectura. După aceasta, martorii s-au întors în sala lor de adunare pentru programul de încheiere al adunării lor de trei zile.

Pentru un incident foarte asemănător, vă rugăm să vedeţi articolul de la pagina 510, „Oamenii filipinezi îi fac de ruşine pe fanatici”.

Aparent, aici au fost două cazuri unde s-a pus o bună mărturie, datorită zelului şi a neînfricării martorilor, în ciuda unor ameninţări foarte serioase cu vătămări

Cuprins

corporale. Chiar dacă în aceste cazuri particulare rezultatele au fost înspre bine, totuşi trebuie să ne întrebăm dacă a meritat riscul de a insista pentru drepturile legale şi constituţionale. Cât de puţin a lipsit să izbucnească violenţa şi să se întâmple o baie de sânge şi apoi? Mai pot martorii morţi să predice? Şi cum rămâne cu compensarea legală? Ar fi, oare, înţelept să implicăm inutil Societatea, arma legală a martorilor lui Iehova, în acţiuni legale costisitoare atât ca timp, dar şi în bani?

Că asemenea incidente nu se rezolvă întotdeauna atât de favorabil este evident dintr-un alt raport, recent primit din Republica Filipine. În cartierul Barrio San Jose, Dumalag, Capiz, fraţii s-au întâlnit în 12 noiembrie 1952 pentru o adunare publică în legătură cu un congres de trei zile, când o gloată, mult mai numeroasă decât martorii, s-a apropiat şi a cerut ca adunarea să fie dizolvată. Nu exista poliţie în apropiere. Gloata era condusă de fratele primarului care acordase permisiunea ca adunarea să se ţină, iar în gloata respectivă se afla o persoană care aranjase înainte cu martorii ca aceştia să folosească o parte din proprietatea sa.

Eşuând în a-l convinge pe liderul gloatei că martorii lui Iehova nu ar trebui să fie molestaţi, cel care trebuia să expună lectura a insistat, cu toate acestea, pentru drepturile sale constituţionale şi şi-a continuat discursul. Constatând că martorii nu vor să cedeze, gloata s-a dezlănţuit, a devastat locaţia şi i-a alungat nu numai din acel loc, ci şi afară din oraş, departe, pe dealurile înconjurătoare. Acolo, martorii au rătăcit două zile până când au ajuns în oraşul următor, Kalibo. Gloata a distrus toată literatura şi chiar a invadat casele martorilor din localitate şi le-au distrus mobila.

MOMENTUL POTRIVIT PENTRU ORICE

Scopul Diavolului în a aduce persecuţia asupra slujitorilor lui Iehova este pentru a-i face să se compromită şi astfel să-şi piardă integritatea. Luând poziţie, curajos şi neînfricat, putem să ne apărăm împotriva acestui scop al Diavolului, în ciuda a ceea ce ni s-ar putea întâmpla. De asemenea, este scopul lui şi să oprească lucrarea de mărturie şi, când nu reuşim să ne folosim buna judecată, lucrarea este inutil perturbată. În cazurile de mai sus, putem spune noi că Iehova a fost protector în două cazuri şi în al treilea nu? Sau ar trebui să concluzionăm că Iehova se aşteaptă de la noi să ne folosim spiritul unei minţi sănătoase şi să fim prudenţi ca şerpii, şi că, în cazul în care nu reuşim în aceste privinţe, ne putem aştepta la necazuri? Nu că am putea evita toate problemele sau toată persecuţia. Nicidecum, căci am fost deja preveniţi la ce să ne aşteptăm. Dar folosind înţelepciunea, tactul, discreţia, putem să o păstrăm la minimum, nu doar să evităm suferinţa, ci în primul rând, ca lucrarea să nu fie mai perturbată decât este necesar. Martorii morţi sau în spitale nu pot merge să predice. Aceasta a poruncit Isus. „Când vă vor persecuta într-o cetate, să fugiţi în alta.” – Matei 10:16, 23, *NW*.

În propriul oraş natal, Nazaret, Isus a fost atacat de o gloată, care „L-a scos în grabă din cetate şi L-au dus la poalele muntelui pe care era construită cetatea lor, ca să-L arunce în prăpastie. Dar El a trecut prin mijlocul lor şi Şi-a văzut de drum.” Fără îndoială că prin câteva mişcări rapide a scăpat din ghearele lor. Când opoziţia a devenit prea severă în Iudeea, Isus a stat departe de ea până când a fost obligat să meargă acolo „pentru că evreii căutau să-L omoare.” El ştia că încă nu-i venise ceasul. – Luca 4:28-31; Ioan 7:1, 8-10, *NW*.

În timp ce se afla în tururile sale misionare Pavel pleca dintr-o cetate în alta când persecuţiile făceau propovăduirea imposibilă, reuşind să scape dintr-un loc fiind lăsat în jos de la o fereastră, într-un coş de răchită. În asemenea condiţii, nu s-ar fi câştigat nimic prin insistarea asupra faptului că era un cetăţean roman. Însă când a fost arestat şi gata să fie bătut, el a protestat susţinându-şi cetăţenia, la fel a făcut-o şi mai târziu, într-un proces. (Faptele Apostolilor 13:50, 51; 14:5-7, 19, 20; 22:25; 25:10-12; 2 Corinteni 11:32, 33, *NW*) Când persecuţia a devenit atât de severă în Ierusalim, primii creştini nu au căutat martiriul rămânând acolo, ci s-au împrăştiat în toate părţile, cu excepţia apostolilor, iar prin aceste mijloace propovăduirea veştii celei bune s-a răspândit în lung şi-n lat. – Faptele Apostolilor 8:1.

Deci există câte un moment potrivit pentru toate, un timp să rămânem neclintiţi şi un timp să cedăm. (Eclesiastul 3:1-8) Dacă suntem atacaţi în casele noastre sau în Sălile Împărăţiei, atunci este timpul să rămânem neclintiţi şi să „luptăm pentru fraţii noştri”. (Neemia 4:14) Dar chiar şi în astfel de cazuri nu ar trebui să anticipăm necazurile echipându-ne cu arme literale, arme de foc etc., dar dacă suntem atacaţi, trebuie să căutăm să evităm pe cât posibil loviturile cu ce se întâmplă să fie la îndemână. Nu putem să ne asumăm responsabilitatea împuşcării şi uciderii unui atacator. Isus a accentuat aceasta în noaptea trădării Sale. – Matei 26:52.

Cu toate acestea, când ne întâlnim în alte locuri, în pieţe, parcuri, săli publice sau ne angajăm în mărturie pe stradă şi dacă atunci ne ameninţă o gloată şi eforturile de a discuta eşuează, este momentul să renunţăm şi mai bine să plecăm în altă parte decât să insistăm asupra drepturilor noastre constituţionale, când este evident că cei din gloată nu sunt capabili să discute. Desigur, dacă suntem atacaţi, căutăm să ne ferim de lovituri şi este întotdeauna potrivit să căutăm protecţie la cei responsabili cu păstrarea ordinii publice, poliţia. „Omul raţional prevede pericolul şi se ascunde de el; dar cel prost trece pe lângă el şi va fi pedepsit.” – Proverbele 22:23, *AT*.

Trebuie să facem deosebirea între discreţie, precauţie şi compromis. În niciun caz nu vom spune *heil* oamenilor, nu ne vom închina la creaturi sau reprezentanţi de niciun fel. Dacă ni se va porunci să nu mai predicăm, vom asculta mai degrabă de Dumnezeu decât de om şi atâta timp cât vom fi capabili să venim în contact cu alţii, vom fi atenţi la oportunităţile de a pune mărturie urechilor ascultătoare. Când este interzis să meargă din casă în casă, martorii lui Iehova prudenţi vor merge de la o casă dintr-un cartier la o alta din alt cartier; unde este interzisă mărturia pe străzi ei vor începe conversaţii cu oamenii, aparent întâmplătoare, în timp ce îşi

Cuprins

vor face cumpărăturile de ochii lumii; unde nu este permisă înştiinţarea publică pentru adunări, invitaţiile vor fi distribuite în particular. Astfel, prudenţa arată că anumite forme publice de propovăduire nu trebuie folosite în ţări romano-catolice cum ar fi: Irlanda, Quebec, Italia, Spania şi Argentina. Folosind precauţie maximă, martorii lui Iehova pot continua să predice chiar şi în ţările de sub Cortina de Fier.

Aşa că toţi servii creştini ai lui Iehova să se echipeze complet pentru însărcinarea lor şi să demonstreze zel şi neînfricare în împlinirea acesteia cât mai bine posibil. Dar, de asemenea, să ne amintim că atunci când vom fi puşi în faţa unei opoziţii violente, cum ar fi gloatele, trebuie să ne dovedim prevăzători ca şerpii, pentru a evita necazurile ce nu sunt necesare. Neizbutind aceasta, vom ajunge să-L ispitim pe Dumnezeu, lucru pe care nu putem să-l facem. (Matei 4:7, *NW*) Mai ales în asemenea timpuri, „Caracterul vostru înţelept să devină cunoscut tuturor oamenilor.” – Filipeni 4:5, *NW*.

„Convingeţi-vă de toate lucrurile”

După discursul precedent, preşedintele Societăţii Turnul de Veghere a continuat să facă prima punere în circulaţie, majoră, a unei noi publicaţii tipărite, la adunare, cu următoarele cuvinte:

[2] Spune apostolul: „În sfârşit, continuaţi să dobândiţi putere în Domnul şi în măreţia tăriei Sale!” (Efeseni 6:10, *NW*) Trebuie să facem aceasta pentru încercarea de răbdare care se află înainte şi pentru lucrarea ce a rămas de făcut. Ne aflăm într-o lupă pe viaţă şi pe moarte, nu cu carne şi sânge, într-un război literal, ci cu forţele nelegiuite spirituale, acum furioase pentru că au fost alungate din locurile cereşti înalte şi reţinute pe acest pământ. Trebuie să ne punem întreaga armură de la Dumnezeu, aşa încât, ca societate a lumii noi, să stăm fermi şi uniţi în această zi nelegiuită, formând un front comun împotriva duşmanilor combinaţi. Am ajuns la o încleştare strânsă cu duşmanul şi, în afară de scutul credinţei cu care să împiedicăm toate proiectilele arzătoare ale celui nelegiuit şi să-i oprim loviturile, trebuie să avem în mână acea armă invincibilă, „sabia spiritului, care este Cuvântul lui Dumnezeu.” (Efeseni 6:12, 17, *NW*) Cu această puternică armă de ofensivă, trebuie să mergem înainte, în ascultare de porunca divină şi atacând fortăreţele lumeşti ale erorii, ca iubitorii adevărului dătător de viaţă să fie eliberaţi. „Căci armele războiului nostru nu sunt literale, ci puternice prin Dumnezeu, ca să răsturnăm lucrurile puternic întărite. Căci noi prăbuşim raţionamente şi orice lucru înălţat împotriva cunoştinţei lui Dumnezeu şi aducem fiecare cuget în captivitate ca să-l facem ascultător de Christos.” (2 Corinteni 10:3-5, *NW*) Ca să facem asta în mod curajos şi cu asigurarea victoriei, trebuie să ne asigurăm că avem adevărul şi să fim convinşi că este adevărul, deoarece e susţinut de propriul Cuvânt al lui Dumnezeu.

[3] Conştient de situaţia acută în care ne găsim astăzi, Iehova Dumnezeu a furnizat un nou ajutor oamenilor care trăiesc acum ca şi societate a lumii noi.

Cuprins

Aceasta este noua carte de 416 pagini, intitulată în engleză „Make Sure of All Things". Acest titlu se bazează pe un text care a fost scris unei adunări creştine aflată sub focurile persecuţiei, şi anume 1 Tesaloniceni 5:21, care spune: „Convingeţi-vă de toate lucrurile; păstraţi ce este bun." (*NW*) Aceasta nu este nimic altceva decât o selecţie de pasaje din Scriptură, 4.585 texte din Biblie sunt citate în întregime şi alte 458 de texte adiţionale care confirmă, fiind citate doar ca trimiteri, făcând un total de 5.043 de texte scripturale. Oricum, ele au fost adunate şi aranjate sub şaptezeci de titluri doctrinale principale, teme sau titluri care sunt foarte controversate astăzi şi deoarece cercetătorul sincer al adevărului doreşte numai dovada Bibliei sau dezaprobarea Bibliei, în cazul doctrinei false. Sub fiecare din aceste şaptezeci de titluri principale, scripturile pertinente sunt grupate sub numeroase subtitluri, împărţind astfel subiectul pentru voi şi ajutându-vă să faceţi o analiză rapidă şi logică a subiectului.

[4] Dar utilitatea acestei Cărţi nu se limitează numai la aceste şaptezeci de teme. Sunt, de fapt 287 de teme, din care puteţi să faceţi un studiu particular, consultând lista lor alfabetică, care este dată cu referinţe la pagini, pentru a putea găsi scriptura potrivită pentru fiecare aspect al subiectului pentru studiu pe care l-aţi ales. Citatele din Scriptură care vă sunt prezentate sunt luate din unsprezece versiuni ale Bibliei, catolice si necatolice, pentru a obţine cea mai potrivită sau bună traducere.

[5] Doriţi să vă „convingeţi" dacă următoarele sunt sprijinite de Cuvântul lui Dumnezeu sau nu, şi anume: închinarea la strămoşi, închinarea la animale, succesiune apostolică, transfuzii de sânge, sistemul de caste, comunism, confesiune, cruce, evoluţie, încarnare, interconfesiuni, reîntoarcerea evreilor în Palestina, liturghia, purgatoriu, spiritism, aşa-zisele „zece seminţii pierdute", transmigraţia, treimea şi adorarea Mariei? Dacă da, căutaţi degrabă subiectul pe care îl doriţi în „*Convingeţi-vă de toate lucrurile*" şi verificaţi-vă cu şirul de versete din Scriptură date sub definiţia oficială a subiectului. În acest fel Îl lăsaţi pe Dumnezeu să vă vorbească despre subiect prin propriul Său Cuvânt şi astfel Îl lăsaţi să aibă afirmaţia hotărâtoare.

[6] Ori, poate doriţi să cunoaşteţi ce are de spus Cuvântul Său în rezolvarea oricărei controverse, în legătură cu subiecte ca: botezul, adunarea lui Dumnezeu, pământul şi destinul său, vindecarea, Iehova, zile de judecată, legea, răscumpărare, religie, întoarcerea lui Christos, sabat, suflet, spirit, autorităţi superioare, zeciuiala şi vorbirea în limbi? Acestea sunt câteva din cele şaptezeci de teme principale şi aveţi suficiente scripturi sub fiecare titlu, unde să căutaţi, pentru a determina cugetarea lui Dumnezeu asupra chestiunii şi pentru ca „Dumnezeu să fie găsit adevărat, chiar dacă orice om este găsit mincinos." – Rom. 3:4, *NW*.

[7] Ce instrument uşor de mânuit este această nouă Carte pentru uzul societăţii lumii noi! Providenţial, Cartea conţine un capitol principal numit „Existenţa în Lumea Nouă" cu nouă pagini de scripturi citate în subtitluri analitice. Pentru aceia care o au disponibilă în limba lor, cartea va fi un ajutor grăitor în viaţă şi în lucrarea ca parte a societăţii lumii noi. Există o minunată prefaţă a cărţii care dă un sfat folositor despre cum puteţi avea această carte mereu cu voi – este o ediţie de

Cuprins

buzunar – şi cum o puteţi folosi în mărturia din uşă în uşă, când faceţi vizite ulterioare celor interesaţi, în studii biblice pe care le conduceţi în case particulare, în studiul Bibliei în propria familie, în mărturia ocazională oriunde, oricând, în pregătirea cuvântărilor din Biblie şi în oferirea de subiecte pentru adunările săptămânale de serviciu ale grupelor, da, şi chiar pentru adunări de grup neoficiale pe care le puteţi ţine câteodată pentru relaxare, pentru a câştiga profit spiritual din ele şi pentru a nu pierde timpul în bârfă zadarnică şi pălăvrăgeală fără rost. Baza pentru această carte a fost pusă în ani de muncă de studiu, pregătire şi compilare, iar acum Iehova a adus-o la lumină prin societatea vizibilă a lumii noi. Putem fi siguri că El va binecuvânta folosirea înţeleaptă, curajoasă şi credincioasă a acestui ajutor, pentru ca poporul Lui să mânuiască „sabia spiritului, care este Cuvântul lui Dumnezeu". În cele din urmă, beneficiile acestei cărţi trebuie să se răspândească în toate ţinuturile în care adevărul împărăţiei este proclamat, pentru a-şi încuraja şi ajuta poporul să trăiască precum o societate a lumii noi.

Întăriţi-vă mintea pentru activitate … sfinţiţi pe Cristos ca Domn în inimile voastre, întotdeauna gata să vă apăraţi înaintea oricui vă cere un motiv pentru speranţa din voi – 1 Petru 1:13; 3:15, *NW*.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1,2. Cu ce trebuie să ne echipăm în această zi rea şi ce atac trebuie să facem?
3. Ce nou ajutor tipărit a furnizat Iehova pentru noi, să trăim ca o societate a lumii noi, şi care sunt principalele lui particularităţi?
4. În ce mod este sporită utilitatea acestei cărţi care acoperă mai mult de şaptezeci de teme principale?
5. Cum ne vom „convinge" cu această carte dacă multe crezuri şi practici religioase bine cunoscute sunt sprijinite sau nu de Cuvântul lui Dumnezeu?
6. Cum putem afla ce are de spus Cuvântul lui Dumnezeu în rezolvarea vreunei controverse pe anumite învăţături de bază scripturale?
7. În ce fel oferă un sfat folositor prefaţa cărţii şi despre ce putem fi încrezători în ce priveşte viitorul acestei cărţi?

REZOLUŢIA

Îndreptând adunarea spre o altă surpriză, după cea care tocmai a fost descrisă, preşedintele a spus mai departe:

[2] Ce oportunitate ne oferă această ocazie de neegalat, ca şi fraţi, de a ne întâlni împreună în congresul internaţional cu zeci de mii de reprezentanţi din cele patru colţuri ale pământului! Pentru a cristaliza realizarea noastră, ca o singură societate unită a lumii noi, şi pentru a continua să arătăm înaintea lui Dumnezeu şi a

Cuprins

împărăţiei Lui, a fraţilor noştri absenţi, precum şi a întregii omeniri, trec la adoptarea următoarelor.

REZOLUŢIA

[3] „Scena acestei lumi este în schimbare.” (1 Corinteni 7: 31, *Traducerea Lumii Noi*) Aceste cuvinte inspirate, scrise cu nouăsprezece secole în urmă, nu pot fi contestate astăzi nici de către omul simplu de rând, nici de puterile mondiale puternice, nici de factorii de conducere. Începând cu anul 1914, lumea a trecut prin evenimente ciudate şi uimitoare, iar punctul lor culminant nu a fost încă atins. Pretutindeni, oamenii şi naţiunile sunt într-o stare de necazuri şi perplexitate în creştere, şi, potrivit părerii generale, nu ştiu care va fi forma finală a lucrurilor şi dacă aceasta va fi pentru binele omului sau va fi pentru suferinţa lui.

[4] Acelaşi Cuvânt care a prezis schimbarea completă a scenei lumii, a prezis, de asemenea, noua scenă, care va avea să vină sub privirea omenirii, o lume nouă, dreaptă, cu viaţă fără sfârşit, în mijlocul unei păci şi prosperitate neîntrerupte. Cuvântul infailibil al Dumnezeului Atotputernic, Creatorul cerului şi al pământului, este cel care le dă oamenilor această veste bună încurajatoare, scrisă pe numele Său: „Ca să se ştie că numai Tu, al cărui nume este Iehova, Tu eşti Cel Prea Înalt peste tot pământul!” (Psalmii 83:18, *Versiunea Americană Standard*) În înţelepciunea şi prevederea Sa, El şi-a pregătit închinătorii credincioşi, fiecare caz în parte, pentru schimbările viitoare ale destinului. De exemplu, Noe şi familia sa, care au fost avertizaţi şi pregătiţi să supravieţuiască inundaţiei la nivel mondial cu care lumea întreagă din acea zi a dispărut de pe scenă. Credincios bunătăţii Lui iubitoare, şi având în vedere dispariţia în curând de pe scenă a lumii vechi prezente, într-o nenorocire cum nu a mai fost încă, Dumnezeul Cel Prea Înalt, Iehova, a pregătit o societate a noii lumi şi i-a oferit o speranţă scripturală de a supravieţui în acea lume nouă dreaptă pe care El a promis-o. Membrii acesteia, pe care El i-a făcut martorii Săi, aveau să susţină şi să proclame suveranitatea Lui de drept în cer şi pe pământ, să trâmbiţeze avertismentul final despre viitoarea schimbare violentă a scenei lumii, şi de a recomanda împărăţia Lui Mesianică a fi singura speranţă pentru o rasă pe care Diavolul acţionează să o distrugă.

[5] DE ACEEA, noi, ca martori ai lui Iehova şi ca membri ai societăţii lumii Sale noi, ne-am adunat cu miile din multe ţări, în congresul internaţional, aici, pe stadionul Yankee, din oraşul New York, NY, în această zi de 20 iulie, anul 1953, şi profităm de această foarte potrivită ocazie pentru a adopta următoarea rezoluţie:

[6] În toate naţiunile reprezentate de noi, vom continua uniţi să declarăm oamenilor că, în anul 1914, Judecătorul Suprem al oamenilor şi naţiunilor a adus la sfârşit „timpul stabilit al naţiunilor” pentru dominarea neîntreruptă a lumii. În acelaşi timp, pentru a înlocui acest experiment îndelungat al oamenilor imperfecţi la autoguvernare pe pământ, cu toate consecinţele triste ale eşecului, Autoritatea Supremă a adus Împărăţia Fiului Său Uns, Isus Christos. Acesta este, prin urmare, singurul guvern cu drept şi autoritate de a continua să conducă tot pământul şi locuitorii săi. Acesta este singurul care acum are sprijinul Dumnezeului Cel Prea Înalt, Iehova, fiind împuternicit să împlinească, faţă de omenirea afectată, toate

Cuprins

profeţiile Cuvântului Său inspirat, înlăturând din mijlocul ei conducerea opresivă supraomenească a lui Satan Diavolul, „dumnezeul acestui sistem de lucruri”, şi a demonilor lui, exercitând o conducere cerească dreaptă pentru binecuvântarea oamenilor ascultători cu bună voinţă, cu viaţă umană perfectă şi cu toate necesităţile acesteia pentru fericire, într-un pământ paradis.

[7] Noi ne recunoaştem public datoria faţă de Iehova pentru viziunea şi speranţa pe care ne-a dat-o despre promisa lume nouă a dreptăţii. Noi mărturisim înaintea tuturor oamenilor cu recunoştinţă şi smerenie ceea ce El a făcut pentru noi ca şi creştini, care suntem complet dedicaţi Lui, voinţei Sale şi scopului Său. El ne-a scos din această lume veche şi ne-a făcut poporul Său, păstrat pentru lumea Sa nouă. El ne-a făcut o societate a lumii noi prin relaţiile Sale cu noi, în conformitate cu promisiunile Sale preţioase. Această societate a lumii noi nu îşi trage, astfel, originea din nicio sursă umană şi nu este dependentă de niciun stat politic pământesc, neapelând la nici unul dintre acestea pentru încorporarea sa şi pentru un statut al existenţei şi activităţilor sale. Deşi nu este o parte a acestui actual sistem de lucruri în dificultate, ci se pregăteşte pentru viaţă şi serviciu în sistemul divin al lucrurilor viitoare, totuşi această societate a lumii noi neagă toate mişcările subversive împotriva instituţiilor din această lume. Ea nu poate promova, aproba sau să ia parte la orice răsturnarea violentă, prin oameni, a guvernelor acestei lumi. Aceasta se supune sub mâna puternică a lui Iehova Dumnezeu şi aşteaptă ca El să aducă lumea Lui nouă, în felul Său, prin împărăţia cerească a Fiului Său, Isus Christos.

[8] Ca şi o societate a lumii noi, ţinem tare la legăturile indisolubile care ne leagă. Noi suntem un singur popor, fără deosebire de rasă, culoare, limbă, trib sau naţiune. Avem un singur Dumnezeu viu şi adevărat, Iehova. Avem un singur Monarh sub Dumnezeu, Fiul Său şi Răscumpărătorul nostru, Isus Christos. Noi avem o lege comună pentru toţi, indiferent unde trăim, şi aceea este legea teocratică a lui Iehova, arătată în Sfânta Biblie. Am fost luaţi din mijlocul naţiunilor şi am fost despărţiţi de lumea condamnată. Avem o singură ţară spre care ne îndreptăm, în unitate, lumea cea nouă creată de Dumnezeu. Suntem o singură familie de fraţi sub singura îngrijire a lui Dumnezeu pentru salvare, prin Isus Christos. În acord cu aceste fapte, vom trăi în pace şi armonie unul cu celălalt şi, în măsura în care ţine de noi, vom fi în pace cu toţi oamenii de pretutindeni, până când va începe lumea nouă reală.

[9] Şi, în sfârşit,

Vom continua să fim la înălţimea răspunderii pe care o pune asupra noastră declaraţia divină: „Voi sunteţi martorii Mei, zice Iehova, iar eu sunt Dumnezeu.” (Isaia 43:12, *Versiunea Americană Standard*) Considerăm o mare onoare şi favoare să fim făcuţi martori ai lui Iehova şi nu vrem să ne dovedim niciodată nedemni de aceasta. Prin urmare, în ciuda urii, a ocării şi persecuţiei pe care oamenii fără înţelegere le pot îngrămădi peste noi, noi vom merge înainte, credincioşi însărcinării noastre divine, punând mărturie despre suveranitatea universală a lui Iehova şi a numelui Său cel sfânt, propovăduind pe tot pământul locuit vestea cea bună a împărăţiei stabilite a Fiului Său Uns, Isus Christos, şi

Cuprins

mângâindu-i pe toţi cei care plâng. Noi vom face acest lucru prin acordarea de educaţie biblică publică la toţi oamenii, public şi din casă în casă, prin toate mijloacele disponibile, pentru ca toţi cei care vor să poată lua poziţie de partea împărăţiei, să devină împreună cu noi o parte a societăţii lumii noi, sub conducerea lui Christos, şi să aibă parte de speranţa şi realizarea acesteia de viaţă veşnică în dreapta lume nouă lui Iehova.

[10] Mişcarea în favoarea adoptării Rezoluţiei de mai sus a fost secondată de către Percy Chapman, preşedinte al Congresului Societăţii Lumii Noi a Martorilor lui Iehova. Întrebarea pusă fiind acum, Rezoluţia a fost adoptată de un vuiet de aclamaţii şi cu aplauze susţinute de către adunare. Următorul număr al ziarului congresului, *Raportul Congresului Martorilor lui Iehova*, din anul 1953, a conţinut Rezoluţia în formulare integrală şi a fost distribuit de participanţii la congres în întreg oraşul New York şi în împrejurimile sale.

[Întrebări pentru studiu]

1, 2. În urma întâmplărilor de mai sus, pentru ce, atunci, a oferit oportunitate congresul internaţional de pe stadionul Yankee?
3. Cum se schimbă acum scena acestei lumi şi cu ce ignoranţă din partea oamenilor şi naţiunilor?
4. Ce a prezis acelaşi Cuvânt că se află înainte, şi având în vedere viitoarea schimbare violentă, ce a pregătit acum Iehova şi ce a însărcinat pentru serviciu?
5. Prin urmare, cum s-au folosit cei adunaţi la congres de ocazie, pentru adoptare?
6. Ce au hotărât ei să continue să le declare oamenilor în ceea ce priveşte anul 1914 A.D.?
7. Pentru ce beneficii şi-au recunoscut ei, public, datoria şi ce au negat ei categoric, în supunere faţă de Dumnezeu?
8. La ce lucruri în comun vom ţine noi tare, ca legături, şi, în consecinţă, cum vom trăi noi?
9. La înălţimea cărei responsabilităţi vom continua să fim şi în ce mod?
10. Ce acţiune a fost luată faţă de Rezoluţia propusă?

Evaluarea vinei pentru răul comunist

Cuvântul lui Dumnezeu afirmă că „ce seamănă omul, aceea va şi secera”. (Galateni 6:7) Făcând un comentariu interesant cu privire la cine a ajutat să semene sămânţa care este acum culeasă de naţiuni sub forma acelei ameninţări la adresa păcii mondiale, comunismul internaţional, iată următorul articol care a apărut în Edinburgh (Scoţia) în ziarul *Ştirile de seară*, din 26 decembrie 1952:

„Arma comunismului n-ar fi putut fi creată decât pentru eşecului Occidentului să facă un efort de a-şi stăpâni propriile rele, la el acasă, susţine articolul principal în numărul din ianuarie a revistei "*Viaţă şi Muncă*", revista Bisericii din Scoţia. Arma comunistă — o armă de idei — a fost un crez al

Cuprins

Vestului, creat din eşecul Occidentului de a-şi stăpâni sărăcia în masă, un crez conceput în Germania şi adus în Anglia. 'Este o armă furată, dovada neclintită pentru cei din Est, şi poate părea că Occidentul nu poate prezenta o dovadă a puterii sale şi va dori să atace lipsa şi înfometarea a milioane de estici.'

Oare ne amintim că Rusia a fost victima agresiunii Vestului secol după secol şi a ajuns să privească Occidentul cu suspiciune, din cauza îndelungatei sale consemnări despre ostilitate? Când vorbim despre agresiune comunistă în ziua de azi, cât de mulţi dintre noi ne amintim că pe acest fundal cea care nu a fost mult timp absentă din minţile ruşilor este defensiva, hotărârea de a se elibera de ameninţare? Noi suntem vinovaţi de gândire superficială atunci când spunem că nu putem înţelege modul în care Rusia Sovietică se poate considera eventual ameninţată în ziua de azi de către armamentul Occidentului 'pur şi simplu defensive'. Rusia Sovietică păstrează în minte, aşa cum fac întotdeauna oamenii care suferă, o lungă istorie de teamă; ea nu se uită numai la împrejurimile sale imediate."

„Bătălia creştină"

„Din cauza eşecului nostru de a ajunge la rădăcinile acestei temeri vechi şi a noii speranţe, am văzut în zilele noastre desfăşurarea iniţiativei, de la Vest la Est, în ceea ce priveşte armele ideologice, deosebite de cele materiale. 'Putem stăpâni Rusia prin ameninţarea cu armele atomice, dar nu putem câştiga bătălia creştină a lumii prin ele şi această bătălie este cea care se află acum în faţa noastră.' O realitate a fost ceea ce am avut în inimă să facem pentru naţiunile noastre vecine înfometate, prost îmbrăcate, bolnave, care reprezintă două treimi din familia umană. Noi am fost judecaţi prin atitudinea, voinţa, dorinţa, preocuparea şi grija noastră."

Oamenii filipinezi îi fac de ruşine pe fanatici

În Mangaldan, Republica Filipine, martorii lui Iehova au făcut aranjamente cu primarul pentru a folosi piaţa publică şi un chioşc (o estradă pentru fanfară), pentru o serie de patru lecturi publice. Ultima dintre acestea trebuia să fie ţinută pe 1 martie, anul 1953, la ora 17:00, ca punct culminant al unei adunări de trei zile a martorilor lui Iehova.

Auzind că va avea loc o adunare de martori ai lui Iehova, preotul catolic Francisco Posadas le-a ţinut o predică de avertisment catolicilor să nu îi accepte pe martorii lui Iehova în casele lor pentru că, dacă fac acest lucru, casele lor vor fi arse. De asemenea, el personal a mers din casă în casă, îndemnându-i pe proprietarii care au fost de acord să îi găzduiască pe martori pe durata adunării să nu-i primească. Un domn Lambino, care a primit în casă doi martori, le-a spus cum i-a răspuns preotului. Domnul Lambino a declarat:

„Nu este scris în Scripturi: 'Iubeşte-ţi aproapele ca pe tine însuţi?' Sunt martorii animale ca să nu-i primesc? Sunt oameni răi? Nu pot găsi nicio scriptură care să

Cuprins

spună să ne iubim numai aproapele catolic. Să presupunem că şi eu aş vizita locuri ale martorilor lui Iehova şi le-aş cere să mă găzduiască în casele lor. Nu cred că mi-ar spune: 'Nu stai în casele noastre pentru că eşti catolic.' Prin urmare, îi voi lăsa pe martori să rămână în casa mea, atâta timp cât doresc ei."

Cu trei zile înainte ca lectura publică să fie ţinută, martorii lui Iehova au fost informaţi de către primarul interimar că se făcuseră aranjamente ca pe 1 martie piaţa să fie folosită de Comitetul Executiv Fiesta din Mangaldan. S-a făcut apel la guvernatorul provinciei şi căpitanul poliţiei federale, ambii emiţând instrucţiuni care îi susţin pe martori în poziţia lor.

Cu toate acestea, când martorii au intrat în piaţă, au găsit o gloată de oameni solizi înarmaţi cu bâte şi sticle goale, poliţia locală şi primarul interimar, toţi fiind hotărâţi pentru a împiedica lectura publică. Doctorul Garcia, care conducea comitetul Fiesta, a ameninţat că îl omoară pe vorbitor dacă intră în chioşc, care urma să servească drept loc al vorbitorului, şi un alt oficial i-a amintit despre faptul că unul dintre martorii lui Iehova fusese recent ucis în împrejurări similare.

Cu toate acestea, martorii au mers mai departe cu lectura, cu ajutorul unui sistem de sunet portabil, la care grupul a început să joace pentru a acoperi vocea vorbitorului. Poliţia federală a sosit şi a făcut grupul să se oprească. La scurt timp după lectură, a sosit guvernatorul Rodriguez. El venise să ofere discursul de inaugurare, dar după ce a aflat ce a avut loc, şi-a prefaţat discursul cu următoarele observaţii:

„Ce s-a întâmplat în această după-amiază? Ce le-aţi făcut martorilor lui Iehova? De ce le-aţi perturbat adunarea? Nu ştiţi că Dumnezeul nostru, Creatorul, este un Dumnezeu al iubirii şi dreptăţii? Nu ştiţi că Dumnezeu a zis: 'Iubeşte-ţi aproapele ca pe tine însuţi?' Sunt martorii lui Iehova cauzatori de probleme? De ce nu le-aţi oferit drepturile lor constituţionale? Nu ştiţi că martorii au venit, practic, din toate oraşele provinciei Pangasinan? Ce le vor spune aceştia prietenilor şi rudelor lor atunci când se vor întoarce? Ei vor spune că oficialii oraşului Mangaldan sunt bigoţi religioşi. Unde v-a fost capul în această după-amiază? Aţi făcut o impresie proastă. Aţi arătat o atitudine foarte ruşinoasă faţă de martorii lui Iehova. Credeţi că, atunci când veţi muri, Dumnezeu vă va accepta pentru că aţi fost un medic, un primar, un avocat sau un guvernator? Nu! Ci Dumnezeu doreşte oamenii care exercită dragoste, dreptate, răbdare şi bunătate. Ceea ce le-aţi arătat martorilor lui Iehova este o urâciune înaintea lui Dumnezeu. Să vă fie ruşine, funcţionari din Mangaldan!" După terminarea discursului său de inaugurare, a fost rândul doctorului Garcia să vorbească, cel care a condus opoziţia faţă de martorii lui Iehova. Cu toate acestea, el a fost atât de ruşinat de ceea ce spusese guvernatorul, că a cerut să fie scuzat din motive de slăbiciune. Inutil să mai spunem, acest incident a devenit cunoscut peste tot în provincia Pangasinan, aşa cum a spus şi guvernatorul.

Astfel, oamenii filipinezi cu bună voinţă ajută la demascarea şi ruşinarea fanaticilor religioşi.

> „Tot ce vreţi să vă facă vouă oamenii faceţi-le şi voi la fel, fiindcă aceasta înseamnă Legea şi Profeţii." – Matei 7:12, *NW*.

Cuprins

● Zaharia 12:10 susţine: „Îl vor privi pe Acela pe care L-au străpuns, vor plânge pentru El, aşa cum plânge cineva pentru unicul său fiu, şi se vor întrista pentru El, aşa cum se întristează cineva pentru întâiul său născut.” Iehova este vorbitorul şi sună ca şi cum El a fost cel străpuns în loc de Isus. Unii susţin că acest lucru dovedeşte că Iehova şi Isus sunt una într-o treime. Deci, cum trebuie să fie explicat Zaharia 12:10? – R. B., New York.

Pentru a evita ceea ce pare a fi o străpungere a lui Iehova, unele dintre manuscrisele ebraice de pe urmă redau „vor privi pe *Cel* pe care L-au străpuns”, mai degrabă decât „se vor uita la *Mine*, pe care L-au străpuns”. La început, aceste manuscrise evreieşti mai târzii arată acest lucru în Keri, sau citatul corectat de la nota marginală; dar în cele din urmă, în unele manuscrise, schimbarea a fost adusă chiar în text. Traducere lui Rotherham, pe baza acestor manuscrise de mai târziu, oferă într-o notă de subsol explicaţia pentru „el” ca o citire potrivită în loc de „mine”. Astfel face şi *Versiunea Americană Standard*. Unele traduceri moderne, cum ar fi *Moffatt*, *O traducere Americană* şi *Versiunea Standard Revizuită*, utilizează „el” în loc de „mine” în textul principal. Cu toate acestea, cele mai vechi şi cele mai bune manuscrise evreieşti redau „mine” mai degrabă decât „el”.

În ceea ce priveşte străpungerea literală, aceasta a avut loc în cazul lui Isus Christos, şi la Ioan 19:37 este citată profeţia lui Zaharia 12:10 şi aplicată la Isus: „Ei vor privi la Cel pe care L-au străpuns.” (*NW*) Ei nu L-au străpuns literalmente pe Dumnezeu, care era în cer şi căruia I-a vorbit Isus atunci când era pe stâlpul de tortură. (Matei 27:46; Luca 23:46) Dumnezeu nu putea să moară, iar apoi să se învie. (Psalmii 90:2) Cu toate acestea, întrucât Isus Christos era Reprezentantul lui Iehova, care a devenit „reprezentarea exactă a fiinţei Sale”, în străpungerea lui Isus se putea spune că era străpuns Iehova. (Evrei 1:3, *NW*) Atunci când îşi trimite urmaşii să predice, Isus spune: „Cine vă primeşte pe voi Mă primeşte şi pe Mine şi cine Mă primeşte pe Mine Îl primeşte pe Cel care M-a trimis pe Mine.” (Matei 10: 40, *NW*) Aceasta arată că, atunci când îl primim pe Isus, Îl primim pe Iehova, care L-a trimis. În mod asemănător, străpungerea lui Isus înseamnă străpungerea lui Iehova, care L-a trimis. Aceasta nu dovedeşte că Isus şi Iehova sunt aceeaşi persoană, nu mai mult decât se dovedeşte că Isus şi urmaşii Lui sunt literalmente aceeaşi persoană. Într-un alt caz, Iehova a arătat că a-L respinge pe Reprezentantul Său înseamnă să-L respingi pe El. Atunci când Samuel era judecătorul numit de Iehova peste Israel, poporul a venit solicitând un împărat în locul unui judecător. Samuel a fost nemulţumit atunci când ei au zis: „Dă-ne un împărat care să ne judece.” Dar Iehova i-a spus lui Samuel: „Nu pe tine te-au respins, ci pe Mine.” (1Samuel 8:4-7, *AS*) Prin respingerea reprezentantului lui Iehova, ei L-au respins

Cuprins

pe Iehova, de fapt, dar acest lucru nu a făcut ca Samuel împreună cu Iehova să fie o singură persoană într-o treime.

Unii dintre aceia care au fost folosiţi ca instrumente pentru a săvârşi răstignirea lui Isus au realizat greşeala lor şi s-au speriat, iar mulţimile care aprobaseră străpungerea s-au bătut în piept când au văzut greşeala, şi mai târziu unii care au fost implicaţi s-au pocăit şi L-au urmat pe Christos. (Matei 27:54, Luca 23:47, 48, Faptele Apostolilor 2:23, 36-42) Dar numai amărăciune şi jale i-au lovit pe instigatorii religioşi ai străpungerii atunci când lucrurile nu au decurs întru totul pentru interesele lor egoiste. Cei care au plâns cu adevărat au fost urmaşii Lui credincioşi. (Luca 24:17) Dar, aşa cum a prezis şi Zaharia 12:10, despre acest timp, spiritul lui Iehova s-a revărsat peste rămăşiţa credincioasă a Israelului natural, la Rusalii. Deci, textul a avut o împlinire în mic.

La cea de-a doua prezenţă a lui Isus Christos are loc împlinirea completă. Urmaşii Săi sunt persecutaţi şi închişi, iar unii chiar sunt ucişi, iar lucrarea de vestire a Împăratul lui Iehova şi împărăţia este străpunsă şi ucisă. Aceste lucruri făcute pentru lucrarea lui Christos şi urmaşii lui sunt considerate ca fiind făcute pentru El; persecutorii sunt acuzaţi de străpungerea Lui. Orice plângere a acestora este cu frică egoistă atunci când vor vedea venind asupra lor consecinţele cumplite ale actelor lor. Singura plângere adevărată este din partea poporului lui Iehova, despre care se permisese să dea greş în ce priveşte datoriile lor şi să fie luaţi captivi în sistemul lumesc al lui Satan, făcându-i inactivi în serviciul lui Iehova. Dar Iehova vine în eliberarea acestei rămăşiţe a Israelului spiritual, o curăţă, şi Îşi revarsă Spiritul Său sau forţa activă asupra lor, şi sub Împăratul întronat Isus Christos, lucrarea este reînviată. (Matei 25:40, 45; Apocalipsa 1:7; 11:1-13) Plânsul lor face loc bucuriei

Prin urmare, Zaharia 12:10 nu poate fi înţeles în mod corespunzător pentru a susţine doctrina treimii.

Verificaţi-vă memoria

După ce aţi citit acest număr al „Turnului de veghere”, vă mai amintiţi:

De ce este nepotrivit să vorbim de creştini care „n-au cunoscut niciodată persecuţia”? pagina 483, parag. 3.
Unde cresc adunările creştine, în ciuda interdicţiilor şi a întemniţărilor? Pagina 484, parag. 5.
De ce mor într-adevăr unii care cred că „trăiesc cu adevărat”? pagina 485, parag. 2
Care este singurul lucru pentru care această viaţă este bună? Pagina 486, parag. 2.
Cum pot persoanele să ‘pună în siguranţă pentru ei o bună temelie pentru viitor’? pagina 487, parag. 4.
Când se apără creştinii şi când întorc şi obrazul celălalt? Pagina 488, parag. 4.
Unde a expus un serv o lectură în ciuda revolverului, a puştilor şi a mitralierelor îndreptate asupra lui? Pagina 489, parag. 4.
Cum i-a scos o gloată pe creştini pe dealuri şi cum le-a distrus multă proprietate? Pagina 490, parag. 4.

Cuprins

Cum a făcut Isus faţă unei gloate? Pagina 490, parag. 6.
Cum a făcut un coş de răchită ca un creştin să evite persecuţia? Pagina 491, par. 1.
Când se sfârşesc ura religioasă şi de divizare rasială şi mândriile sociale şi naţionale? Pagina 495, parag. 10.
Cine sunt urâţi pentru că refuză să se amestece? Pagina 498, parag. 21.
Cum este diferit cu noi creştinii de la 1914, şi la ce trebuie să fim atenţi toţi? Pagina 500, parag. 26.
De ce trebuie să fim acum instruiţi de cerinţele societăţii lumii noi? Pagina 503, parag. 34.
Care este îngrijirea făcută să ne ajute în actuala situaţie? Pagina 505, parag. 3.
Care este singurul guvern cu drept să continue să domnească pe întreg pământul? Pagina 508, parag. 6.
Care sunt minunatele remarci făcute de guvernator pentru susţinerea drepturilor martorilor lui Iehova? Pagina 510, parag. 7.

Cuprins

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

1 SEPTEMBRIE 1953 Nr. 17

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

„UMBLAŢI ÎN NUMELE DUMNEZEULUI NOSTRU IEHOVA PENTRU TOTDEAUNA” - Pag.595

DE CE SEMINARELE SLĂBESC CREDINŢA - Pag.613

TRUPUL DE CARNE AL LUI ISUS - Pag.615

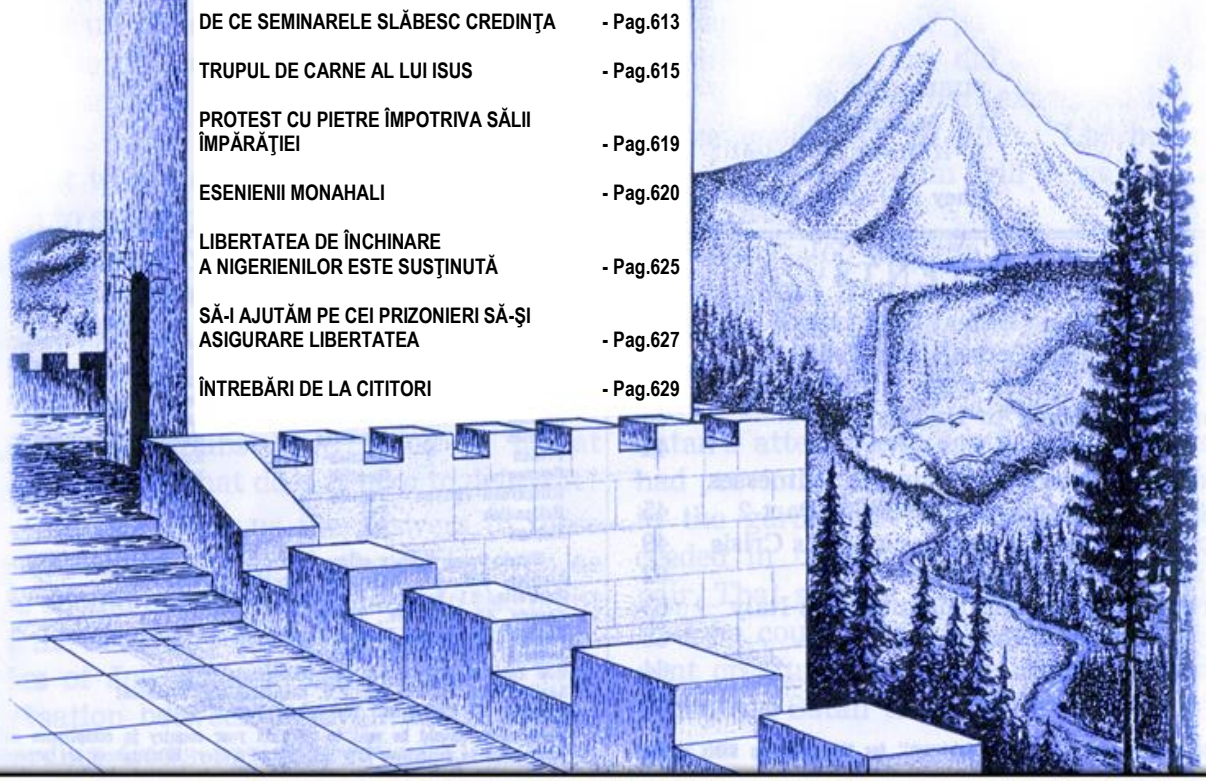
PROTEST CU PIETRE ÎMPOTRIVA SĂLII ÎMPĂRĂŢIEI - Pag.619

ESENIENII MONAHALI - Pag.620

LIBERTATEA DE ÎNCHINARE A NIGERIENILOR ESTE SUSŢINUTĂ - Pag.625

SĂ-I AJUTĂM PE CEI PRIZONIERI SĂ-ŞI ASIGURARE LIBERTATEA - Pag.627

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.629

“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul "Turnului de Veghere"

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delicvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

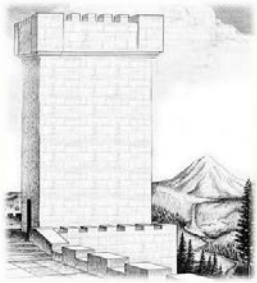
Privit din acest punct de vedere, "Turnul de Veghere" este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

'Vegheaţi în aceste timpuri periculoase' avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate "Turnul de Veghere".

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

"Toţi vor fi instruiţi de Iehova". – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

1 septembrie 1953 **Nr. 17**

„Umblaţi în numele Dumnezeului nostru Iehova pentru totdeauna”

Discursul de mai jos a fost ţinut de către preşedintele Societăţii de Biblii şi tratate Turnul de Veghere, la lansarea Volumului I al „*Traducerii Lumii Noi a Scripturilor Ebraice”* la Congresul Societăţii Lumii Noi a Martorilor lui Iehova, pe stadionul Yankee, New York, N.Y., în după-amiaza zilei de miercuri, 22 iulie 1953.

„Pentru că toate popoarele umblă fiecare în numele dumnezeului lor; şi noi vom umbla în numele Dumnezeului nostru Iehova în vecii vecilor.” – Mica 4:5, *AS* şi *Da*.

[1] „Zilele din urmă” sau ultimele zile ale acestei lumi vechi au fost prezise a fi vremuri pentru luarea celei mai importante decizii. Această decizie va afecta destinul etern al fiecărui individ. Se va dovedi dacă acesta este demn de viaţă veşnică într-o lume nouă şi dreaptă sau nu. Cum poate ştii o persoană dacă decizia sa este corectă? Aceasta poate ştii acest lucru, fără îndoială, prin alegerea sa de a se închina Dumnezeului adevărat. Aceasta este ceea ce face decizia să fie cea mai importantă care trebuie luată. Alegerea Dumnezeului care a promis şi pe care te poţi baza că-Şi va împlini promisiunea de a crea o lume nouă fără războaie, face ca decizia unei persoane să fie cea corectă. Că vor exista mulţi dumnezei dintre care să alegi, iar unii vor alege Dumnezeul care oferă pace, securitate şi prosperitate durabile, a arătat profeţia inspirată când a spus:

[2] „În zilele din urmă, muntele casei lui Iehova va fi întemeiat pe vârful munţilor şi se va înălţa deasupra dealurilor, şi popoarele vor veni năvalnic la el. Şi multe naţiuni vor merge şi vor spune: ‘Veniţi, să ne suim pe muntele lui Iehova şi la casa Dumnezeului lui Iacov; şi El ne va învăţa căile Lui, şi noi vom umbla pe cărările Lui.’ Căci din Sion va ieşi legea şi din Ierusalim, Cuvântul lui Iehova; şi El va judeca între multe popoare, şi va decide cu privire la naţiuni puternice, depărtate; din săbiile lor îşi vor făuri fiare de plug, şi din suliţele lor cosoare; nici o naţiune nu va mai ridica sabia împotriva altei naţiuni, nici nu vor mai învăţa războiul. Ci fiecare om va sta sub viţa lui şi sub smochinul lui şi nu le va mai fi teamă de nimeni, căci gura lui Iehova oştirilor a vorbit. Pentru că toate popoarele umblă

Cuprins

fiecare în numele dumnezeului lor; şi noi vom umbla în numele Dumnezeului nostru Iehova în vecii vecilor." – Mica 4:1-5, *AS*.

[3] Atât evenimentele cereşti cât şi cele umane din anul 1914 A.D. încoace marchează zilele noastre ca fiind „zilele din urmă" sau ultimele zile ale acestei lumi vechi. (Matei 24:3-39) Prin urmare, toată lumea care citeşte profeţia lui Mica şi caută împlinirea ei, acum se întreabă: „Care este poporul care umblă în numele lui Iehova ca fiind Dumnezeul lor?" Este vorba de republica Israel recent înfiinţată sau poporul ei evreu, ca întreg, prin ai cărei strămoşi credincioşi am primit sacrele Scripturi Ebraice? Răspunsul trebuie să fie „nu", căci în ultimele nouăsprezece secole, numele Dumnezeului cel viu şi adevărat nu a ajuns să fie cunoscut omenirii prin intermediul acestor evrei naturali. Cine sunt, atunci, prin înregistrări autentice în instanţele de judecată ale ţării, inclusiv Curtea Supremă a Statelor Unite şi prin reportaje din ziare, reviste, buletine de ştiri şi cărţi, atât laice cât şi religioase, atât prietenoase cât şi ostile, da, cine sunt cei care prin aceste înregistrări se dovedesc incontestabil a fi poporul care a ales să umble în numele lui Iehova ca Dumnezeu al lor în vecii vecilor? Răspunsul cinstit şi imparţial trebuie să fie: martorii lui Iehova. Mai mult decât atât, cantitatea enormă de literatură pe care aceşti oameni au distribuit-o şi sutele de mii de lecturi publice pe care le-au ţinut în aceste zile din urmă răspund la fel. Chiar şi duşmanii sunt obligaţi să admită că, doar prin aceşti martori ai lui Iehova, această profeţie a lui Mica îşi găseşte împlinirea astăzi.

[4] Din acest motiv, în ultimele două decenii, numele Dumnezeului Cel Prea Înalt s-a aflat în centrul multor discuţii, iar duşmanii lor susţin că martorii nu au numele corect, deşi acest nume figurează în traduceri ale Bibliei de sute de ani. Recent a fost făcut un efort pentru a elimina toate fundamentele acestui nume, prin care aceşti martori creştini sunt cunoscuţi. Cum? Eliminând numele Dumnezeului Cel Prea Înalt din traducerea Bibliei. Acest lucru s-a întâmplat în *Versiunea Revizuită Standard a Sfintei Scripturi*, publicată în 1952, ediţie care a fost promovată comercial ca fiind „cea mai bună Biblie în 341 de ani".

[5] Biblia a fost scrisă iniţial în ebraică, aramaică şi greaca populară; iar în Scripturile Ebraice numele divin este scris ca o Tetragramă sau patru consoane ebraice, care corespund în latină literelor JHVH şi în limba engleză literelor YHWH. Timp de secole, numele a fost pronunţat „Iehova", dar în secolul trecut, erudiţii Bibliei au preferat pronunţia „Iahve" ca fiind mai corectă. Traducătorii *Versiunii Standard Revizuite,* fiind un comitet american şi fiind succesori ai comitetului care a produs *Versiunea Americană Standard* din 1901, au avut de luat o decizie foarte importantă cu privire la traducerea lor, mai exact cu privire la numele Dumnezeului Cel Prea Înalt. Acest lucru se regăseşte în paragraful 8 din Prefaţa *Versiunii Americane Standard*, care spune:

> I. Schimbarea propusă mai întâi în Anexă [cea a *Versiunii Engleze Revizuite*], înlocuieşte numele „Iehova" cu „DOMNUL" şi „DUMNEZEU" (tipărite cu majuscule subţiri) – este una ce va fi nedorită de mulţi, din cauza frecvenţei şi familiarităţii termenilor înlocuiţi. Dar revizorii americani, după o analiză atentă, au ajuns la

Cuprins

convingerea unanimă că o superstiţie evreiască, care considera Numele Divin ca fiind prea sacru pentru a fi rostit, nu ar trebui să mai domine versiunea engleză sau orice altă versiune a Vechiului Testament, cum, din fericire, nu se întâmplă în numeroase versiuni făcute de misionarii moderni. Acest Nume Memorial explicat în Ex. iii. 14, 15 şi subliniat ca atare iar şi iar în textul original al Vechiului Testament, Îl desemnează pe Dumnezeu ca Dumnezeul personal, Dumnezeul de legământ, Dumnezeul revelaţiei, Eliberatorul, Prietenul poporului Său;
- nu doar abstractul nume „Cel Veşnic", aşa cum apare în multe traduceri franceze, ci Veşnic Protector viu al celor care sunt în necaz. Acest nume personal, cu bogăţia sa de asociaţii sacre, este acum readus la locul său în textul sacru, unde are un drept incontestabil.

[6] Odată cu lansarea *Versiunii Standard Revizuite* mult anunţată şi sărbătorită pe scară largă, la data de 30 septembrie 1952, comitetul de traducere şi-a făcut cunoscută decizia către lume: numelui divin i-a fost refuzat „dreptul incontestabil" la un loc în textul sacru şi a fost exclus complet. La paragraful şaptesprezece din prefaţa acestei versiuni noi din 1952, comitetul explică motivul acestei decizii, şi prin ceea ce se spune se face de râs Comitetul *Versiunii Americane Standard* cu privire la numele divin. Paragraful şaptesprezece spune:

O abatere majoră de la obicei a *Versiunii Americane Standard* este traducerea Numelui Divin, „Tetragrama". *Versiunea Americană Standard* a utilizat termenul „Iehova"; Versiunea *King James* a folosit această tetragramă în patru locuri, dar, peste tot, cu excepţia a trei cazuri în care a fost utilizat ca parte a unui nume propriu, a folosit cuvântul englez DOMNUL (sau în anumite cazuri DUMNEZEU) tipărit cu majuscule. Actuala revizuire se întoarce la procedura *Versiunii King James*, care urmează precedentul traducătorilor din greaca şi latina veche şi vechea practică, de lectură a Scripturilor Ebraice în sinagogă. Deşi este aproape sigur, dacă nu chiar sigur că Numele a fost pronunţat iniţial „Iahve", această pronunţie nu a fost indicată atunci când textele masoretice adăugau semne vocalice la textul ebraic consonantic. … Două motive au stat la baza revenirii Comitetului la utilizarea mai familiară din *Versiunea King James*: (1) cuvântul „Iehova" nu reprezintă cu exactitate orice formă a numelui folosit vreodată în ebraică; şi (2) utilizarea unui nume propriu pentru unicul şi singurul Dumnezeu, ca şi cum ar mai exista şi alţi dumnezei dintre care să se distingă, a fost întreruptă în iudaism înaintea erei creştine, fiind în întregime inadecvată pentru credinţa universală a Bisericii Creştine.

[7] Voi, mii de participanţi aici, pe stadionul Yankee, care sunteţi urmaşi botezaţi ai Domnului Isus Christos şi care reprezentaţi, prin urmare, o parte considerabilă a ceea ce se numeşte „Biserica Creştină", vorbeşte această Prefaţă a *Versiunii Standard Revizuite* pentru VOI? Sunteţi de acord că „utilizarea unui nume propriu pentru unicul şi singurul Dumnezeu, ca şi cum

Cuprins

ar mai exista şi alţi dumnezei dintre care să se distingă, … este în întregime inadecvată pentru credinţa universală a Bisericii Creştine”?

[8]Cum ar răspunde apostolul Pavel la această declaraţie? El a spus: „Deşi pot exista aşa numiţi dumnezei în cer sau pe pământ – aşa cum există într-adevăr mulţi ‘dumnezei’ şi mulţi ‘domni’ – totuşi, pentru noi există un singur Dumnezeu, Tatăl, de la care sunt toate lucrurile şi pentru care existăm şi un singur Domn, Isus Cristos, prin care sunt toate lucrurile şi prin care existăm.” (1 Corinteni 8:5, 6, *RS*). Apostolul Pavel afirma aici că există multe creaturi în cer şi pe pământ care sunt numite fie ‘dumnezei’ fie ‘domni’. Deci, printre toate pretenţiile rivale la dumnezeire, a fost necesar ca Dumnezeul lui Pavel să se distingă printr-un nume care să-L facă exclusiv ca „unicul Dumnezeu”? Noi, creştinii, mărturisim că există doar un singur Dumnezeu; totuşi, acest lucru este contestat şi negat de alţii, existând în prezent un miliard şi jumătate de oameni care se închină la nenumăraţi alţi dumnezei şi pentru care aceşti dumnezei sunt la fel de reali cum este singurul Dumnezeu adevărat pentru creştinii care urmează Biblia. Prin urmare, este potrivit pentru creştin ca Dumnezeu să se distingă printr-un nume. De asemenea, în univers sunt mulţi numiţi „domni”, deşi există doar un singur Domn adevărat pentru creştini, astfel că este, de asemenea, potrivit şi necesar pentru creştini să identifice care este Domnul lor prin numele lui Isus Cristos.

PUNCTUL ESENŢIAL AL CRITICISMULUI

[9] Au existat destule critici ale *Versiunii Revizuite Standard*, unii clerici numindu-o „această Biblie modernistă”, „această nouă Biblie a modernismului”. Printre multele critici ale acelei versiuni, cât de multe au arătat aprecierea pentru numele lui Dumnezeu şi au criticat-o pentru închiderea şi ascunderea numelui Său de cititori? Avem cel puţin o astfel de critică, publicată în ziarul newyorkez *Daily Compass*, din 28 octombrie 1952, care vine din partea unui editor evreu. Mai jos puteţi găsi un fragment din ceea ce a scris despre *Versiunea Revizuită Standard*: „Cei 32 de învăţaţi protestanţi poate au încercat să revizuiască scripturile în ‘cea mai clară şi mai exactă engleză a timpului nostru’, dar, în acest fel, ei de fapt au făcut neclare sensurile originale. Mai mult decât atât, prin traducerea anumitor nume originale ebraice, cum ar fi ‘Iehova’ în limba engleză, acestea nu pot transmite niciodată sensul original (‘Iehova’ este compus din trei timpuri ‘Eu am fost, Eu Sunt, Eu voi fi’), traducătorii au greşit foarte mult şi au comis păcate grave. Folosind cuvântul ‘Domn’ pentru ‘Iehova’, aceştia adaugă doar confuzie pentru cititorii care nu vor ştii când se referă la Iehova, Creatorul tuturor lucrurilor, sau la Fiul creştin acceptat, la care se face referire în întreaga lucrare evanghelică. În plus, ‘Domnul’ are mai multe înţelesuri obişnuite.”

[10] Cu două zile înainte de lansarea *Versiunii Revizuite Standard*, Fraternitatea Romano-Catolică a Doctrinei Creştine din America a lansat Volumul I al ediţiei ei

Cuprins

a Sfintei Biblii, care conţine primele opt cărţi, de la Geneza la Rut, inclusiv. Dar această nouă versiune americană catolică urmează *Versiunea Douay*, iar *Versiunea Douay* nu a folosit niciodată numele „Iehova" în textul său. Prin urmare, nu mai facem niciun comentariu în acest sens, cu excepţia unui citat din nota de subsol de la Exodul 3:14 care se referă la numele lui Dumnezeu, reprezentat în textul ebraic de Tetragramă: „Din respect pentru acest nume, a fost mai târziu folosit, ca înlocuitor, termenul *Adonai*, 'Domnul meu'. Cuvântul DOMNUL din versiunea actuală reprezintă această utilizare tradiţională. Cuvântul 'Iehova' a apărut dintr-o citire falsă a acestui nume, aşa cum este acesta scris în textul ebraic actual."

[11] Cu toate acestea, au fost aşteptate din partea martorilor lui Iehova unele comentarii cu privire la *Versiunea Revizuită Standard*. Cei care au fost conştienţi de omisiunea numelui sacru din această versiune au aşteptat să vadă ce vor spune martorii despre aceasta. Aceştia s-au aşteptat să avem un acces de furie din această cauză. Avem aici predicţia revistei religioase *The Christian Century,* de acum trei ani, din 28 iunie 1950, care spune despre *Versiunea Revizuită Standard* care urma să apară: „Martorii lui Iehova au un mod de a-şi susţine crezurile cu o convingere înflăcărată. În cazul în care în noua versiune numele divinităţii din Vechiul Testament apare sub orice altă formă decât 'Iehova', traducătorii ei vor fi sub teroare din ziua în care primul exemplar va ieşi de sub tipar." La cinci zile după ce noua versiune a fost lansată, un preot a publicat un articol intitulat „Revizuită, o versiune mai uşor de citit a Bibliei", în ziarul *Chicago Sunday Tribune* din 5 octombrie 1952. La paragraful şase el a spus: „Există mai mult de 300 de cuvinte, aşa cum subliniază şi prefaţa *Versiunii Revizuite Standard*, care au sensuri complet diferite în prezent decât în secolul 17. Numele Iehova, folosit pentru Domnul sau Dumnezeu, un cuvânt pur fabricat care a apărut de câteva ori în *Versiunea King James*, nu este folosit. [Martorii lui Iehova sunt foarte supăraţi de această omisiune.]"

[12] Aici, în prezenţa acestei extraordinare adunări internaţionale a martorilor lui Iehova, pe stadionul Yankee, cu reprezentanţi din 91 de ţări, considerăm că este momentul potrivit pentru a spune ceva în numele martorilor lui Iehova, şi aşa vom face. Dacă am fi fost una dintre cele 29 de denominaţiuni religioase care sunt membre ale Consiliului Naţional al Bisericilor lui Christos din Statele Unite ale Americii, care au „autorizat" *Versiunea Standard Revizuită* şi care deţin drepturile de autor pentru aceasta, am fi avut un motiv puternic să fim foarte supăraţi de omisiunea numelui divin. Dar suntem bucuroşi că nu suntem membri ai Consiliului Naţional. Noi nu criticăm Consiliul pentru realizarea unei versiuni noi şi moderne a Bibliei. Reprezintă un efort şi o muncă lăudabile şi ne aşteptăm să găsim această versiune ca fiind utilă, să citim din ea din când în când în publicaţiile Turnului de Veghere. Ce simţim justificat în critica pe care o facem este infamia uriaşă pe care comitetul de traducere a comis-o faţă de cel mai măreţ şi demn nume din Univers şi motivele declarate şi nedeclarate care i-au determinat să facă acest lucru.

[13] Dacă în *Versiunea Standard Revizuită* ar fi ales să folosească forma numelui „Iahve" în loc de „Iehova", nu ar fi existat loc de critici. Şi noi ne gândim că forma

Cuprins

„Iahve” este mai aproape de pronunţia adevărată. Dar aşa cum astăzi nimeni nu ştie pronunţia exactă din cauza unui fals respect din vechime de a nu pronunţa numele sfânt, păstrăm utilizarea formei „Iehova” în prezent, până când Deţinătorul divin al numelui va dezvălui pronunţia sa corectă, fie prin învierea profetului Moise faţă de care El însuşi a pronunţat numele aşa cum este, fie în alt fel. Astfel că temeiul criticilor noastre privind *Versiunea Standard Revizuită* nu este neîntrebuinţarea formei „Iehova”, ci omiterea numelui lui Dumnezeu în *orice* altă formă care apare de 6,823 de ori în textul ebraic şi, în schimb, utilizarea unui titlu confuz şi nedistinctiv, şi anume, „DOMNUL”. Procedura va rămâne ca ruşine pentru orice traducător care pretinde a fi creştin. Mai mult, aceasta desconsideră foarte mult comitetul de traducere, care pretinde că este protestant, când multe versiuni moderne, care au apărut recent sau sunt în curs de apariţie în limbile engleză şi în alte limbi, traduse de către traducători romano-catolici, folosesc numele „Iehova” sau alte forme, cum ar fi: Yahvé, Yahweh, Iahve, Yahveh, Yavē, şi Javé. Am putea numi cinci astfel de traduceri romano-catolice franceze, două spaniole şi două britanice.

[14] Un director executiv al Consiliului Naţional al Bisericilor, care deţine drepturile de autor, spunea în apărarea acestei omisiuni: „Nu putem niciodată să ne punem de acord cu privire la utilizarea numelui lui Dumnezeu, deci discuţia nu mai are rost. Când spun ‘Doamne’, înseamnă automat Dumnezeu. Depinde de ceea ce doreşti să accentuezi. Dumnezeu este Dumnezeu. El nu are nevoie de niciun nume pentru mine. Mă simt foarte aproape de El şi Îl numesc Tatăl meu. Nu l-aş striga niciodată pe tatăl meu pământesc după nume – numai cei care nu-l cunosc aşa cum îl cunosc eu trebuie să facă asta – pentru a-l distinge de alţi părinţi pământeşti – există un singur Dumnezeu!” – 8 octombrie 1952.

[15] Ca răspuns la aceasta spunem că Isus Christos a fost mai aproape de Dumnezeu decât este acest director executiv şi El L-a numit pe Dumnezeu „Tatăl Meu”. Dar dacă a fost suficient pentru Isus Christos şi pentru urmaşii Lui să-L numească pe Dumnezeu „Tatăl meu”, atunci de ce Isus, Fiul lui Dumnezeu, în predica Sa de pe Munte, ne-a învăţat să ne rugăm: „Tatăl nostru care eşti în cer. Sfinţească-se numele Tău”? Şi Isus L-a numit pe Tatăl Său ceresc „Doamne”, spunând: „Îţi mulţumesc, Tată, Domn al cerului şi al pământului.” (Matei 6:9; 11:25, *RS*) Dar dacă era suficient, atunci de ce Isus, când se ruga cu apostolii Săi, în ultima noapte în care a fost cu ei, ca om, le-a spus: „Am făcut cunoscut numele Tău oamenilor pe care Mi i-ai dat din lume; … Sfinte Tată, păzeşte-i în numele Tău pe cei pe care Mi i-ai dat, ca şi ei să fie una, aşa cum şi Noi suntem una. Cât am fost cu ei, i-am păzit în numele Tău, pe care Tu Mi l-ai dat. …Le-am făcut cunoscut numele Tău şi îl voi mai face cunoscut”? De ce, cu câteva zile mai înainte, El s-a rugat: „Tată, glorifică-ţi numele”, iar ca răspuns, o voce din cer a spus: „L-am glorificat, şi îl voi glorifica din nou”? (Ioan 17:6, 11, 12, 26; 12:28, *RS*) De ce toate acestea?

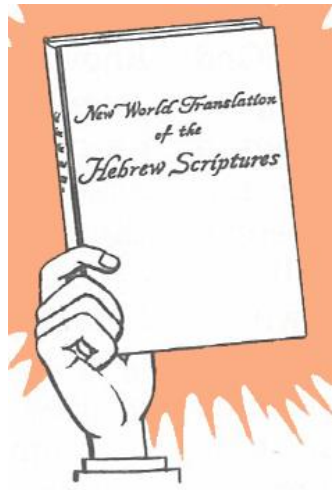
[16] Pentru că Isus ştia că Tatăl Său are un nume distinctiv. Ca Profet Mai Mare decât Moise a spus că a venit în numele Tatălui Său şi nu în nume propriu, şi a vrut ca urmaşii lui să cunoască numele Tatălui. De aceea, în Apocalipsa, El i-a ilustrat

Cuprins

pe adevăraţii lui urmaşi credincioşi ca „având numele Tatălui Său scris pe frunte”. (Ioan 5:43; Apocalipsa 14:1) Faptul că există un singur Dumnezeu nu neagă că are un nume. Nici nu le interzice fiilor Săi de pe pământ să-L strige pe numele Său personal, deoarece a-L striga pe numele Său unic nu denotă familiaritate nepotrivită şi lipsă de respect. Dimpotrivă, denotă un mai mare respect, veneraţie şi închinare, mai mult decât o face expresia copilărească „Tatăl nostru”.

O VERSIUNE A BIBLIEI CARE ÎI FACE CINSTE LUI DUMNEZEU

[17] Directorul executiv al Consiliului Naţional susmenţionat pare să fie ruşinat de numele dumnezeului său, dumnezeu pe care el Îl numeşte „Tată”. Dacă nu este ruşinat de acesta, atunci de ce nu vrea ca şi alte persoane să ştie numele Tatălui său? Ar fi un mare avantaj să-l cunoască, pentru că atunci când oamenii care se închină altor zei cu alte nume vor să vorbească despre Tatăl acestui director, aceştia ar putea menţiona exact numele lui, în loc să zică stângaci „Dumnezeul dlui T…” Adevăraţii fii ai unui tată nu se ruşinează de numele acestuia. În loc să vrea să-l ascundă de alţii care nu sunt fii ai săi şi care poate îl ocărăsc, îl insultă, îl denaturează sau îl ia în deşert, sunt bucuroşi să-i ia apărarea şi să-i aducă onoare. Astfel, ei arată că nu sunt copii nelegitimi, fiind în măsură să rostească numele Tatălui lor. Adunarea adevărată sau biserica Dumnezeului cel viu e reprezentată din fiii Săi spirituali. Când Dumnezeu a început să ia credincioşi din rândul neamurilor necircumcise şi să-i facă parte a adunării creştine, discipolul Iacov a văzut că profeţia lui Amos 9:11, 12 se împlinea. Astfel, le-a spus la întâlnirea specială a apostolilor şi a altor discipoli bătrâni din Ierusalim: „Simon [Petru] a relatat cum a cercetat Dumnezeu prima dată neamurile, ca să scoată din mijlocul lor un popor pentru numele Lui. Şi cu aceasta sunt de acord cuvintele profeţilor, după cum este scris: ‘După aceasta, Mă voi întoarce, şi voi reconstrui locuinţa lui David, care a căzut; … ca restul oamenilor să-L poată căuta pe Domnul, şi toate Neamurile care sunt chemate cu numele Meu, zice Domnul, care a făcut aceste lucruri cunoscute din vechime’.” – Citat din Fapte 15:13-18 din *RS*.

[18] Dacă Dumnezeu nu ar fi avut niciun nume, atunci ar fi fost lipsit de sens ca El să prezică faptul că neamurile necircumcise vor fi chemate cu numele Său şi că El le va scoate din mijlocul naţiunilor ca să fie un „popor pentru numele Lui”, nu pentru numele lui Isus, luaţi aminte! Profeţia nu putea da greş. Dumnezeu a promis să scoată din toate naţiunile un popor pentru propriul Său nume şi chiar dacă oamenilor din interiorul sau din afara creştinătăţii le place sau nu, El are astăzi, fără îndoială, un popor după nume, martorii lui Iehova! Numele divin pe care ei îl reprezintă şi pentru care pun mărturie nu poate fi şters prin omiterea lui din orice

Cuprins

traducere modernă a Bibliei. Dacă martorii lui Iehova vorbitori de engleză ar fi fost dependenţi de traducerile în limba engleză ale Bibliei din 1952, pentru modul în care sunt numiţi, pentru a avea o bază scripturală, ar fi fost foarte mâhniţi de acest lucru. Dar Atotputernicul Dumnezeu Iehova şi-a făcut poporul independent de toţi traducătorii care aleg să-I ascundă numele. Nu doar că a furnizat o traducere care îi pune numele, pe bună dreptate, în Scripturile Creştine Greceşti, dar acum are şi o traducere care îi face de cunoscut numele sfânt în Scripturile Ebraice.

[19] Ca dovadă a acestui lucru, mă bucur nespus de mult să lansez la acest congres de 91 naţiuni *Traducerea Lumii Noi* a Octateuhului, primele opt cărţi ale Bibliei, traduse direct din textul original ebraic. Acest volum prezintă în limba engleză modernă aproape o treime din Scripturile Ebraico-Aramaice sau cărţile de la Geneza la Rut, inclusiv. Lui Iehova Dumnezeu Îi aducem sincerele noastre mulţumiri, prin Isus Christos, pentru furnizarea Cuvântului Său în limba engleză de astăzi, prin Comitetul de Traducere a Bibliei Lumii Noi. Aşteptăm restul mai târziu.

PARTICULARITĂŢI

[20] *Traducerea Lumii Noi a Scripturilor Ebraice* distinge şi onorează numele Dumnezeului Cel Prea Înalt, care ne-a dat Cuvântul Său scris ca să se facă de cunoscut nouă. Numele Său nu este un nume inventat, dat de om; este aşa cum El Însuşi s-a numit atunci când profetul Său Moise L-a întrebat care este numele Celui care l-a trimis la fiii lui Israel înrobiţi în Egipt. (Exodul 3:13-16, *AS*) Acum, în aceste „zile din urmă", înainte de războiul universal al Armaghedonului, Dumnezeu îşi justifică numele cu care s-a numit atunci, producând un popor numit după Sine, la fel cum a făcut şi în zilele apostolilor.

[21] El a restatornicit acest popor din pricina numele Lui, aşa cum a declarat profeţia Sa despre aceste zile din urmă: „De aceea, aşa zice Domnul Iehova: 'Acum voi aduce înapoi pe cei captivi ai lui Iacov, şi voi avea milă de toată casa lui Israel; şi Eu voi fi gelos pentru numele Meu cel sfânt. … Şi vor ştii că Eu sunt Iehova Dumnezeul lor.'" (Ezechiel 39:25-28, *AS*; *Da*.) Dumnezeul veşnic viu este gelos, în această privinţă, aşa cum accentuează în continuare Exodul 34:14 (traducerea Fenton), Iehova zicând aici: „Să nu te închini altui dumnezeu, pentru că CEL VEŞNIC VIU ESTE gelos pe NUMELE SĂU; El este un Dumnezeu gelos." Sau, aşa cum redă acest verset *Traducerea Lumii Noi*: „Nu trebuie să te închini altui dumnezeu, pentru că Iehova este exclusiv devotat numelui Său. El este un Dumnezeu ce pretinde un devotament exclusiv." Deoarece El este gelos pentru numele Său sau este devotat exclusiv acestuia şi nu va tolera nicio rivalitate cu numele unui alt dumnezeu în rândul poporului Său, atunci dacă am da importanţă numelor dumnezeilor falşi şi oamenilor şi femeilor cu renume ar aduce, cu siguranţă, asupra noastră, indignare divină şi, în acelaşi timp, am dispreţui numele adevăratului Dumnezeu, care este gelos din această cauză, fiind devotat exclusiv numelui Său.

[22] Prin urmare, cu siguranţă pentru noi înşine şi pentru plăcerea lui Dumnezeu, putem folosi *Traducerea Lumii Noi a Scripturilor Ebraice*. Cu respectul cuvenit

Cuprins

pentru Dumnezeul Cel Gelos, Dumnezeul ce cere un devotament exclusiv, fiecare apariţie a Tetragramei sacre în Octateucul Ebraic este tradus cu echivalentul său acceptat din limba engleză, care este Iehova. Această procedură garantează traducerea potrivită a celor 6,823 de apariţii ale Tetragramei în cel mai bun text masoretic ebraic al Bibliei. Dar nu numai aceasta, *Traducerea Lumii Noi* ia notă de cele 134 de cazuri în care soferimii evrei sau copiştii Bibliei din vechime au schimbat textul original ebraic din Tetragramă sau „Iehova" în „Adonai" sau „Domnul", şi în alte cazuri în care aceştia l-au schimbat cu „Elohim" sau „Dumnezeu". În Octateuhul Ebraic există şaptesprezece astfel de cazuri şi toate acestea au fost restatornicite în redarea lor originală „Iehova". Prin urmare, atunci când *Traducerea Lumii Noi a Scripturilor Ebraice* va fi, în sfârşit, finalizată în trei volume, prin favoare divină, aceasta ar trebui să conţină mai multe apariţii ale numelui „Iehova" decât actualul text masoretic ebraic. – A se vedea Geneza 18:3, notă de subsol[a]

[23] Astfel, suntem foarte fericiţi să avem o traducere a Bibliei care nu copiază exemplul traducerii protestante, care „se întoarce la procedura Versiunii *King James*, care urmează precedentul traducătorilor din greaca şi latina antice şi practica veche de citire a scripturilor ebraice în sinagogă". Mulţumim lui Dumnezeu că, în loc să urmeze vechea practică a sinagogii evreieşti, care i-a respins pe Isus Christos, pe cei doisprezece apostoli ai săi şi pe alţi discipoli, Comitetul de Traducere a Bibliei Lumii Noi urmează exemplul Principalului Justificator al lui Iehova Dumnezeu, Fiul Său Isus Christos, şi astfel îşi face apariţia pentru a justifica numele lui Dumnezeu. Arătăm respect pentru acest nume sacru nu prin superstiţia de a refuza să-L pronunţăm şi prin folosirea unui înlocuitor slab şi confuz; nu, ci prin pronunţarea şi facerea lui de cunoscut, fără a-l menţiona sau lua vreodată ca pe un nume lipsit de valoare, ci arătând toate lucrurile minunate şi glorioase care sunt asociate cu acest nume, toate lucrurile care au fost spuse, scrise şi făcute prin acest nume, toate promisiunile valoroase care au fost făcute prin acest nume şi care sunt împlinite în zilele noastre sau vor fi împlinite în binecuvântatul viitor, astfel slăvind acest nume şi zidind respectul oamenilor pentru el şi credinţa lor în el.

[24] În noua noastră versiune a Deuteronomului 10:17 se spune: „Căci Iehova Dumnezeul tău este Dumnezeul dumnezeilor şi Domnul domnilor, Dumnezeul cel mare, puternic şi care inspiră teamă." Astfel că Iehova este vrednic de a fi diferit, noua noastră versiune făcându-L diferit, printr-o traducere specială în multe locuri. În Geneza 1:1, în versetul de început al Bibliei, citim: „La început, Dumnezeu a creat cerurile şi pământul." Aici, după cum arată şi nota de subsol a Bibliei, cuvântul ebraic pentru „Dumnezeu" este *El·o·him*, fiind fără articolul hotărât *ha,* care înseamnă „the" (n.t. în română articol hotărât"). Cu toate acestea, sunt numeroase locuri în textul ebraic unde *El·o·him* este precedat de articolul hotărât. În multe situaţii, în *Traducerea Lumii Noi* s-a considerat a fi potrivit şi eficient să se traducă acest articol hotărât *ha* înainte de *El·o·him* în limba engleză.

[25] Primele cazuri de acest gen apar în Geneza 5:22-24, cu privire la profetul credincios Enoh, care spune: „Şi după ce i-a dat naştere lui Metusala, Enoh a

Cuprins

continuat să umble cu Dumnezeul trei sute de ani. Între timp, el a devenit tată pentru fii şi fiice. Astfel că toate zilele lui Enoh s-au ridicat la trei sute şaizeci şi cinci de ani. Iar Enoh a continuat să umble cu Dumnezeul. Apoi nu a mai fost, pentru că Dumnezeu l-a luat." Despre expresia „Dumnezeul" nota de subsol a Bibliei spune: „Aici avem primul şi al doilea caz în care termenul ebraic *El·o·him* este precedat de articolul hotărât *ha*. Utilizarea articolului aici este deliberată, fără îndoială din cauza alunecării spre închinarea falsă arătată puţin mai înainte, la Geneza 4:26. Prin urmare, aici este subliniat faptul că Enoh a umblat cu Dumnezeul adevărat. Astfel că ne simţim justificaţi în folosirea articolului hotărât „the" („-ul") pentru accentuare şi identificare." *Traducerea Lumii Noi* ar fi putut reda expresia chiar mai puternic decât interpretarea literală „Dumnezeul", deoarece renumitul gramatician evreu Wilhelm Gesénius redă *ha-El·o·him* prin cuvintele „singurul Dumnezeu adevărat". În Deuteronomul 4:35 (*NW*), Moise le spune israeliţilor: „Voi – vouă vi s-a arătat astfel, ca să ştiţi că Iehova este Dumnezeul; nu este altul în afară de El." Expresia „Dumnezeul" subliniază faptul că Iehova trebuie să fie diferenţiat de alţi dumnezei; de aici caracterul potrivit de a-şi lua un nume pentru El Însuşi.

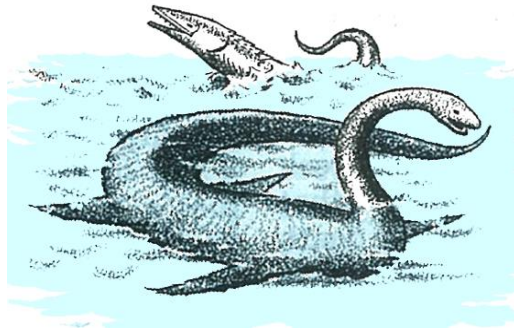
[26] Un lucru este sigur: clerul religios care crede în doctrina păgână a trinităţii nu va fi de acord cu *Traducerea Lumii Noi a Scripturilor Ebraice*. Clerul trinitarian subliniază faptul că titlul *El·o·him*, aşa cum se aplică Creatorului, este la plural şi literal înseamnă „Dumnezei". Ei susţin că aceasta este o dovadă a învăţăturii treimii în Scripturile Ebraice, şi anume, că există „trei Persoane" într-un singur Dumnezeu. Dar propriul lor argument acţionează precum un bumerang împotriva lor, deoarece, aşa cum ei înşişi subliniază, *El·o·him* înseamnă „Dumnezei", şi nu „Persoane". Astfel, dacă urmărim propriul lor argument, titlul *El·o·him* ne-ar arăta că există doi sau mai mulţi *Dumnezei* într-unul, în loc de „trei persoane într-un singur Dumnezeu". Astfel că trinitarienii ar fi vinovaţi de argumentarea conform căreia există o multitudine de dumnezei, contrar insistenţei lor că nu sunt trei Dumnezei, ci doar un singur Dumnezeu, cu excepţia faptului că acest Dumnezeu are trei persoane în El Însuşi. Chiar de la început nota de subsol a *Traducerii Lumii Noi* din Geneza 1:1 le dărâmă temelia susţinătorilor treimii, prin cuvintele: „Forma titlului *El·o·him* este la plural, pluralul de excelenţă sau de maiestate şi nu desemnează o personalitate multiplă. [Septuaginta] Grecească LXX redă *El·o·him* ca *ho The·os*, arătând că înseamnă un 'Dumnezeu' individual. Compară Judecătorii 16:23, 24, notă de subsol[a]."

[27] Această ultimă notă de subsol arată că *El·o·him* nu înseamnă o pluralitate de dumnezei sau de persoane, pentru că la Judecători 16:23, 24, *El·o·him* este atribuit dumnezeului fals Dagon, doar un singur dumnezeu fals, nu mai mulţi şi, prin urmare, titlul *El·o·him* trebuie să fie pluralul de excelenţă sau de maiestate. De asemenea, *El·o·him* este urmat de un verb la singular, arătând că se face referire la un singur Dumnezeu. De fapt, atunci când Mica 4:5 (*AS*) spune: „Toate popoarele umblă fiecare în numele dumnezeului său", cuvântul ebraic tradus „dumnezeu" este acest *El·o·him* la pluralul excelenţei sau maiestăţii.

Cuprins

[28] Un alt lucru demn de remarcat: *Traducerea Lumii Noi* măreşte credinţa în Dumnezeu. Apostolul Pavel, în Evrei, capitolul unsprezece, afirmă că martorii credincioşi ai lui Iehova, de la primul martir Abel înainte, s-au distins prin credinţa lor în Dumnezeu. Cu toate acestea, în Versiunea *King James*, cuvântul „credinţă" apare doar de două ori în „Vechiul Testament" (Deuteronomul 32:20; Hab. 2:4) şi de numai două ori în *Versiunea Americană Standard* (Isaia 26:2; Hab. 2:4). Însă *Traducerea Lumii Noi*, în Octateuc, sau primele opt cărţi ale Bibliei, evidenţiază credinţa înaintea cititorului, utilizând cuvântul de şapte ori. De exemplu, cu privire la Avraam, pe care Pavel îl numeşte „tatăl tuturor celor care au credinţă", citim în Geneza 15:6 (*NW*): „El şi-a pus credinţa în Iehova, şi Acesta a continuat să i-o considere ca dreptate." În ceea ce-i priveşte pe copiii lui Israel, la trecerea lor prin Marea Roşie pe uscat, citim în Exodul 14:31 (*NW*): „Şi Israel a ajuns să vadă măreaţa mână pe care Iehova a folosit-o împotriva egiptenilor, şi oamenii au început să se teamă de Iehova şi să-şi pună credinţa în Iehova şi în Moise, servul Său." Judecând după cele şapte apariţii ale „credinţei" în Octateuh, ne putem aştepta ca acest cuvânt să aibă locul potrivit şi în restul traducerii Scripturilor Ebraice.

[29] O altă interpretare exactă este cea a cuvântului ebraic *'o·lam',* pe care *Versiunea King James* îl redă ca „pentru totdeauna", „permanent", „veşnic", „tot timpul", „totdeauna", „întotdeauna", „de durată", „din vechime" etc. De fapt, cuvântul înseamnă „timp ascuns" şi se referă la limita de timp care este ascunsă, timp nedefinit în trecut sau în viitor, care ar putea, desigur, să fie pentru totdeauna. Astfel că este interesant a vedea cuvântul uneori redat ca „timp nedefinit", în special în legătură cu lucrurile temporare, tipice ale vechiului sistem evreiesc de lucruri.

[30] Apostolul Pavel spune despre aceste lucruri că au fost doar umbre ale lucrurilor mai bune care vor veni, prin urmare acestea nu erau veşnice sau eterne, ci temporare. Cu toate acestea, timpul când acestea urmau să se sfârşească şi să facă loc realităţilor nu era cunoscut omului, deci era în viitorul nedefinit. (Evrei 10:1; Coloseni 2:17) Sabatul săptămânal al evreilor s-a încheiat la terminarea legământului legii dintre ei şi Dumnezeu, în ziua de Rusalii, anul 33 A.D., când spiritul sfânt s-a revărsat şi discipolii lui Christos au intrat în marele sabat al lui Dumnezeu, prin credinţa în jertfa de răscumpărare a lui Christos. Cât de potrivită este atunci interpretarea *Traducerii Lumii Noi* din Exodul 31:16, 17: „Iar fiii lui Israel trebuie să ţină sabatul, astfel încât să ducă la bun sfârşit sabatul în timpul generaţiilor lor. Este un legământ pe timp nedeterminat. Între Mine şi fiii lui Israel este un semn pe timp nedeterminat, pentru că în şase zile Iehova a făcut cerurile şi pământul şi în ziua a şaptea s-a odihnit şi s-a înviorat!" De asemenea, cât de potrivită este interpretarea oferită de Exodul 40:15 cu privire la preoţia familiei lui Aaron, care urma să treacă

Cuprins

şi să fie înlocuită de cea a lui Christos: „Astfel că ei trebuie să acţioneze ca preoţi pentru Mine, şi ungerea lor trebuie să le servească, mereu, dreptul la preoţie, pe timp nedeterminat, de-a lungul generaţiilor lor!”

[31] *Traducerea Lumii Noi a Scripturilor Ebraice* promite să-i pună în mare dificultate pe cei care învaţă despre chinul veşnic al sufletului omenesc după moarte. Cuvântul ebraic *Sh^{e}ol´*, pe care *Versiunea Catolică Douay* îl traduce în principal ca „iad”, iar *Versiunea King James* îl traduce ca „mormânt” şi „groapă”, precum şi ca „iad”, apare de şapte ori în Octateuh. Însă, de fiecare dată, *Traducerea Lumii Noi* transcrie cuvântul ebraic în limba engleză şi îl redă peste tot ca „She'ol”. De exemplu, la prima apariţie a cuvântului în Geneza 37:35, cuvintele lui Iacov, lipsit de fiul său iubit Iosif, sunt traduse ca: „Plângând mă voi coborî la fiul meu în *Sh^{e}ol´*!” Un articol din Anexă oferă informaţii valoroase cu privire la cuvântul ebraic *Sh^{e}ol´,* spunând: „Acesta se află în pământ şi este întotdeauna asociat cu cei morţi, şi înseamnă, fără îndoială, mormântul comun al întregii omeniri, sau groapă, sau regiunea pământească (nu marea) a morţilor; în contrast cu cuvântul ebraic *qeb'er*, care înseamnă mormânt individual sau loc de înmormântare.” (Geneza 23:4, 6, 9, 20) Aceste informaţii şi această interpretare a cuvântului ebraic vor aduce multă mângâiere celor care au fost învăţaţi cu cruzime că iadul este un loc de chin diabolic al sufletelor umane după moarte, spre batjocura lui Iehova Dumnezeu, care este dragoste. – 1 Ioan 4:8, 16; Ioan 3:16.

[32] Ştim, de asemenea, din ce învaţă Scripturile Ebraice, precum şi Scripturile Creştine Greceşti despre suflet, că acest chin veşnic al sufletului uman după moarte este o imposibilitate şi o defăimarea respingătoare a numelui lui Dumnezeu. Cu siguranţă, sufletul uman nu poate fi chinuit pentru totdeauna într-o lume invizibilă, pentru că sufletul uman nu este nemuritor, ci distructibil, muritor. Traducătorii moderni îi derutează pe cititori şi îi lasă ignoranţi în privinţa a ceea ce înseamnă un suflet, astfel lăsându-i expuşi doctrinelor păgâne despre suflet şi pericolelor spiritismului. Cuvântul ebraic tradus „suflet” de către toţi traducătorii este *neph'esh*. Cuvântul lui Dumnezeu învaţă că omul este un *neph'esh*, un suflet, şi nu are un suflet suflat în corpul său ca un lucru separat şi distinct. Dar de unde să ştie cititorii Bibliei acest lucru, când traducerea Frăţiei Catolice din 1952 a primelor opt cărţi ale Bibliei redau Geneza 2:7 în următorul fel: „DOMNUL Dumnezeu a făcut pe om din ţărâna pământului şi i-a suflat în nări suflare de viaţă, şi omul a devenit o fiinţă vie”? În *Versiunea Standard Revizuită* din 1952, de asemenea stă scris: „Şi omul a devenit o fiinţă vie.” Cuvântul ebraic tradus aici ca „fiinţă” este *neph'esh*; iar apostolul Pavel inspirat, atunci când citează Geneza 2:7, scrie: „Primul om, Adam, a devenit un *suflet* viu.” – 1 Corinteni 15:45, *Frăţia Catolică*.

[33] Cuvântul lui Dumnezeu învaţă că animalele inferioare omului sunt suflete; dar cum vor ştii vreodată asta cititorii Bibliei, când *Versiunea Standard Revizuită* interpretează Geneza 1:20, 21, 24: „Şi Dumnezeu a zis: ‘Să mişune apele de creaturi vii ...’ ‘Aşa că Dumnezeu a creat marii monştri marini şi toate creaturile vii care se mişcă, … Şi Dumnezeu a zis: ‘Să dea pământul creaturi vii după specia lor’”? Cuvântul ebraic tradus aici ca şi „creatură” este *neph'esh*, acelaşi cuvânt

Cuprins

care se aplică şi primului om. Atunci când un animal inferior moare, un *suflet* sau o creatură moare. Astfel că şi atunci când un om moare, un suflet uman moare şi încetează să mai existe. Dar cum să afle cititorii Bibliei acest lucru când *Versiunea Standard Revizuită* îl face pe profetul Balaam să spună, în Numeri 23:10: „Să mor moartea celor drepţi, şi sfârşitul meu să fie ca a lor!”, iar pe Samson să zică în Judecători 16:30: „Să mor împreună cu filistenii”? În fiecare situaţie, pronumele „eu” este folosit pentru a traduce expresia ebraică *naph·shi´,* ceea ce literalmente înseamnă „sufletul meu”.

[34] Astfel, atunci când un student al Bibliei, care are deja mintea umplută cu teorii păgâne populare despre sufletul uman, citeşte astfel de versiuni moderne ale Bibliei, el nu primeşte nicio corectare a înţelegerii sale privind acest subiect vital. Învăţătura falsă despre suflet este păstrată, iar versiunile Bibliei nu oferă mijloacele adecvate ca această persoană să respingă minciunile păgâne. Iehova Dumnezeu, Creatorul sufletului uman, ştie mai multe despre acesta decât au ştiut vreodată Pitagora, Socrate, Platon, „Sfântul” Augustin, sau oricare alt cleric modern sau spiritist religios. Astfel, pentru a afla adevărul despre suflet, trebuie să lăsăm Cuvântul lui Dumnezeu să ne vorbească în propriul său limbaj inspirat. În acest fel, traducătorul Bibliei nu va ascunde soluţia completă, satisfăcătoare, a acestui aşa-zis *mister* despre suflet, iar cititorului îi va fi permis să înţeleagă cea mai ştiinţifică învăţătură care există despre doctrina care afectează înţelegerea sa corectă despre alte învăţături vitale ale Bibliei, cum ar fi: nemurirea, pedeapsa pentru păcat, destinul omului, jertfa de răscumpărare, învierea, destinul lui Satan Diavolul, etc.

[35] Un rol important îl joacă particularitatea *Traducerii Lumii Noi a Scripturilor Ebraice*. În Volumul I, care conţine Octateuhul, sau primele opt cărţi ale Bibliei, comitetul de traducere a reuşit să traducă inteligibil fiecare dintre cele 231 de apariţii ale cuvântului ebraic *neph'esh* ca „suflet”. Fiecare astfel de interpretare a cuvântului *neph'esh* sună bine în limba engleză şi are sens chiar şi în secolul al XX-lea. Modul în care primele opt cărţi ale Bibliei descriu sufletul nu este ceva lipsit de gust, ceva primitiv, care a fost abandonat mai târziu şi revizuit atunci când filosofia grecească păgână a fost dezvoltată şi a venit în contact cu evreii. În schimb, este ceva fundamental, stabil şi corect constant, fiind în armonie completă cu învăţăturile lui Isus şi ale discipolilor Săi care au scris Scripturile Creştine Greceşti. Acest lucru poate fi demonstrat prin compararea Anexei din Octateuh despre „suflet” cu cea din *Traducerea Lumii Noi a Scripturilor Greceşti Creştine* lansată tot pe stadionul Yankee, în timpul Congresului Internaţional al martorilor lui Iehova din anul 1950.

[36] Numai în Octateuh, Anexa conţine 14 cazuri în Scriptură unde se arată că animalele inferioare sunt suflete, conform Bibliei; 57 de cazuri care să demonstreze că o persoană sau un individ în viaţă este un suflet şi nu are un suflet separabil şi platonic în interiorul lui; 49 de cazuri care arată că sufletul creatură este muritor, distructibil; 12 cazuri care arată că un cadavru sau un hoit este un „suflet mort”; 50 de cazuri care arată că viaţa cuiva, ca fiinţă inteligentă sau animal, se numeşte „suflet” şi, astfel, se spune că sufletul stă în sânge, deoarece

Cuprins

viaţa noastră depinde de acest lichid din vasele noastre de sânge; şi 48 cazuri în care o persoană vorbeşte despre ea însăşi sau despre care se vorbeşte ca despre un suflet. Există, de asemenea, trei cazuri în Octateuh unde Dumnezeu vorbeşte despre El Însuşi în acest fel, de parcă ar avea suflet.

[37] Această interpretare consecventă a cuvântului ebraic *neph'esh* nu devine arhaică, stângace sau neinteligibilă în nici un verset al Bibliei, ci devine de nepreţuit în redarea corectă a vorbirii Bibliei despre sufletul omului şi spulberă filosofia inspirată de Diavol şi făcută de om despre aceasta. În această privinţă, clerul creştinătăţii are mare nevoie să scape de păgânism şi să se întoarcă la Biblie; chiar şi psihologii, psihanaliştii şi psihiatrii ar putea învăţa principii solide despre suflet din Biblie şi să ştie cum ar trebui tratat eficient „sufletul".

CUNOSCUT DUPĂ ACEST NUME

[38] S-ar putea spunea mult mai multe despre particularităţile *Traducerii Lumii Noi a Scripturilor Ebraice*, dar s-a spus deja suficient pentru a dezvălui în ce mod au eşuat alte traduceri şi de ce au nevoie de *Traducerea Lumii Noi* cei care caută adevărul dătător de viaţă al Bibliei. Clerul religios al creştinătăţii şi al evreilor în general nu vor aproba această versiune a Bibliei, dar nu ne aşteptăm ca ei să declare această versiune o „versiune autorizată". Cine este cel care dă adevărata autorizaţie pentru orice versiune a Bibliei? Denominaţiunile religioase, capetele religioase şi conducătorii pot doar autoriza versiuni ale Bibliei pentru utilizare în bisericile sau sinagogile lor; şi ne putem aştepta ca unii clerici religioşi să le interzică adunărilor lor să citească sau să folosească *Traducerea Lumii Noi* sau să le recomande să o evite. Dar nu căutăm o versiune a Bibliei autorizată de religioniştii din această lume. Căutăm o versiune a Bibliei autorizată de către Creatorul Bibliei, Iehova Dumnezeu. El a folosit oameni care erau martori ai Săi ca să scrie Biblia. El autorizează oameni care acum sunt martorii Lui şi care fac parte din „poporul scos dintre naţiuni pentru numele Lui" pentru a ne furniza o traducere care susţine onoarea numelui Său. (Faptele Apostolilor 15:14) Asupra acestui popor pentru numele Său El Îşi revarsă spiritul sfânt, şi acestui popor pentru numele Său i se aplică porunca Sa de a predica „această veste bună a împărăţiei" pe tot pământul locuit, ca mărturie pentru toate naţiunile. Aceste fapte constituie o autorizaţie mai importantă şi mai validă pentru a produce o versiune cu un limbaj modern a Cuvântului Său Sfânt, decât o pot conferi orice sectă religioasă, conducător sau ierarhie.

[39] Societatea lumii noi a lui Iehova va fi foarte bucuroasă să folosească această *Traducere a Lumii Noi* a Scripturilor şi să o accepte cu recunoştinţă ca venind de la El şi să Îi mulţumească pentru asta cu dragoste. După ce o vor citi, vor fi îndemnaţi să o recomande şi altor oameni. În zilele apostolilor, Scripturile Greceşti Creştine au fost scrise de către discipolii inspiraţi în limba internaţională a primului secol, *koi'ne* sau greaca comună. Astăzi, *Traducerea Lumii Noi* este publicată pentru prima dată în limba universală sau internaţională a secolului al XX-lea, limba engleză. Avem încredere că această traducere a Bibliei va supravieţui războiului Armaghedonului care se apropie, împreună cu alte traduceri

Cuprins

corecte ale Bibliei în limba engleză, pe lângă toate celelalte variante folositoare traduse în alte limbi, folosite de către societatea lumii noi, cel puţin pentru utilizarea temporară de către supravieţuitorii Armaghedonului vorbitori de diferite limbi.

[40] Este raţional, însă, să aşteptăm în împărăţia lui Dumnezeu o traducere armonioasă a Sfintelor Scripturi, bazată pe manuscrisele cele mai autentice, în limba universală care va fi creată de Dumnezeu şi învăţată de toţi locuitorii pământului. Astfel, toată lumea va putea primi înţelegerea potrivită a Scripturilor în acea unică limbă, pentru a transmite sensul exact al Cărţii miraculoase a lui Dumnezeu, produsă pentru justificarea Cuvântului Său, care va rămâne în vecii vecilor. Cu siguranţă, toţi cei vii vor dori, în sfârşit, să aibă o Biblie perfectă şi să înţeleagă fiecare cuvânt din ea. De asemenea, cu siguranţă, toţi cei din omenire în general, care vor fi înviaţi din mormintele de amintire, vor fi destul de neinformaţi despre mare parte din Biblie sau despre toată Biblia şi vor dori să afle ceea ce învaţă Biblia şi ceea ce a spus Dumnezeu în ea şi cum a spus-o cu exactitate. Biblia nu ar trebui să devină o „carte moartă" în niciun moment din viitor. Pentru totdeauna va fi o mărturie a laudei Sale, un memorial al Său, un document nepieritor pentru toţi cei din omenire care vor câştiga viaţă veşnică în dreapta lume nouă.

[41] Poporul după numele lui Iehova, care cu secole în urmă a fost într-un legământ cu El, sub legea lui Moise, a fost tipic. Ei au ilustrat, profetic, pe cei de astăzi pe care Dumnezeu i-a scos din toate naţiunile să fie un „popor pentru numele Lui", israeliţii spirituali. El i-a spus poporului Său din vechime prin buzele lui Moise: „Iehova vă va stabili ca un popor sfânt pentru El Însuşi, aşa cum v-a jurat, ca să continuaţi să ţineţi poruncile lui Iehova, Dumnezeul vostru, şi să umblaţi pe căile Lui. Şi toate popoarele pământului vor trebui să vadă că sunteţi chemaţi după numele lui Iehova şi le va fi, într-adevăr, frică de voi." (Deuteronomul 28:9, 10, *NW*). Aceasta preumbreşte un fapt care se va adeveri, cu privire la israeliţii spirituali care astăzi sunt în noul legământ cu Dumnezeu, prin Mijlocitorul Isus Christos. După ce israeliţii naturali au respins numele lui Dumnezeu, cu nouăsprezece secole în urmă, aceşti israeliţi spirituali au devenit poporul după numele Său.

[42] Acum suntem în crucialele „zile din urmă" ale acestei lumi. Vremea judecăţii naţiunilor este aici, când toate popoarele trebuie să-şi pecetluiască destinul, hotărând în numele cărui Dumnezeu să umble sau să-şi pună viaţa în ordine. Prin calea lor de acţiune, multele popoare proclamă în mod elocvent pe dumnezeul în numele căruia au decis să umble. Dumnezeii lor aleşi vor eşua în ziua de foc, atunci când adevărata dumnezeire va fi pusă la încercare, iar dumnezeii falşi se vor dovedi neputincioşi să-i ajute pe oameni şi vor pieri. Dar Iehova, în Cuvântul Său profetic, a prezis restatornicirea în favoarea Sa a rămăşiţei poporului pentru numele Său, în zilele din urmă şi a spus: „Şi ei vor umbla în sus şi în jos în numele Lui, zice Iehova." – Zaharia 10:12, *AS*.

[43] Exact aşa, poporul pentru numele Său de astăzi a luat decizia, o alegere diferită de cea a popoarelor din lume, şi ei au preluat cuvintele lui Mica 4:5 (*AS*) şi

Cuprins

spun: „Noi vom umbla în numele lui Iehova, Dumnezeul nostru, în vecii vecilor.” Ei se străduiesc să se dovedească poporul Său, într-adevăr, respectându-i poruncile, umblând pe căile Lui şi anunţând în lung şi-n lat împărăţia lumii noi. În consecinţă, toate popoarele de pe pământ, chiar şi duşmanii, au ajuns să vadă că numele lui Iehova a fost chemat asupra lor şi se tem de ei. Nu, nu se tem de ei că sunt numeroşi, pentru că sunt relativ puţini şi nu sunt populari din punct de vedere politic, nici bogaţi din punct de vedere comercial şi nici puternici pe plan militar, cu arme literale care să provoace vărsări de sânge, ci din cauza mesajului invincibil pe care l-au scos din Cuvântul Sfânt al lui Dumnezeu şi din cauza puterii omnipotente care s-a manifestat, în mod evident, din cer, în interesul lor.

[44] Aceia dintre naţiuni care dezvoltă o teamă înţeleaptă învaţă să se teamă de Dumnezeu, prin al cărui nume este chemat poporul Său. Aceştia se asociază cu martorii Săi şi devin parte a societăţii lumii noi, care acum se formează, şi iau decizia să umble în numele lui Iehova ca Dumnezeul lor, în vecii vecilor. Şi, într-adevăr, în acel nume ei vor umbla în veci, pentru că Dumnezeul lor îi va acoperi sub umbra mâinii Sale şi îi va aduce în noua Sa lume fără sfârşit. Umblând acum şi întotdeauna în numele lui Iehova, Dumnezeul nostru, înseamnă viaţă veşnică prin Isus Christos, Domnul nostru.

[Note de subsol]

Cuvânt înainte din *Traducerea Lumii Noi a Scripturilor Ebraice* care spune, la pagina 21, în nota de subsol[b]:

Traducerea franceză care în prezent este efectuată sub îndrumarea l'École Biblique de Jérusalem utilizează forma Yahvé. (1948 -)

Traducerea franceză realizată de către A. Crampon utilizează forma Yahweh. (1939)

Traducerea franceză realizată de către cardinalul Lienart utilizează forma Yahweh. (1951)

Traducerea franceză realizată de către Edouard Dhorme (le Père Paul Dhorme des Frères Précheurs) utilizează forma Iahve. (1910-1946)

Traducerea franceză realizată de călugării de la Maredsous utilizează forma Yahweh. (1949)

Traducerea spaniolă realizată de către Bover-Cantera foloseşte forma Yahveh. (1947)

Traducerea spaniolă realizată de către Nacar-Colunga foloseşte forma Yave. (1944)

Versiunea Westminster în Engleză a Sfintelor Scripturi realizată de către C. Lattey, S.J., foloseşte forma Iehova. (1934 -)

Sfânta Biblie tradusă de către Monsenior Ronald A. Knox (1949) foloseşte forma Javé de mai multe ori, ca la Exodul 33:19; Psalmii 67:5, 21; 73:18, 82:19, Isaia 42:8, 45:5, 6; etc

A se vedea şi Exodul 19:9; Numerele 14:11, 20:12, Deuteronomul 1:32; 9:23.

Cuprins

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Pentru a face ce anume au fost prezise că sunt un timp „zilele din urmă” şi cum poate ştii cineva că ceva este bine atunci când îl face?
2. Cum arată Mica 4:1-5 că unii Îl vor alege pe dreptul Dumnezeu?
3. Care popor umblă astăzi în numele lui Iehova ca Dumnezeu şi cum este demonstrat lucrul acesta?
4. Cum s-au făcut eforturi să se înlăture toate bazele pentru numele prin care sunt cunoscuţi aceşti martori creştini?
5. Ce hotărâre foarte importantă au trebuit să ia traducătorii *Versiunii Revizuite Standard*, în special având în vedere ce declaraţie anterioară?
6. Ce măsuri a luat comitetul de traducere al *Versiunii Revizuite Standard* faţă de numele divin şi din ce motive declarate?
7. Ce întrebare, referitor la acest lucru, le-a pus vorbitorul creştinilor participanţi la congresul de pe stadionul Yankee?
8. Ce a spus apostolul Pavel legat de aceasta şi astfel cum ar fi răspuns el la declaraţia de mai sus?
9. Cum a fost criticată de unii clerici *Versiunea Revizuită Standard* şi cum referitor la modul de a trata numele lui Dumnezeu?
10. Cum a tratat numele primul volum al Frăţiei Catolice din traducerea ei a Bibliei şi ce comentariu a făcut referitor la aceasta?
11. S-a aşteptat la comentarii, în mod potrivit, din partea martorilor lui Iehova, referitor *la Versiunea Revizuită Standard* şi cu privire la ce anume?
12. De ce nu suntem deranjaţi de neglijarea numelui şi ce simţim motivat în critică?
13. De ce continuăm să folosim forma „Iehova” şi care este baza pentru care criticăm *Versiunea Revizuită Standard*, spre ruşinea traducătorilor ei protestanţi?
14. Ce a spus directorul executiv al Consiliului Naţional în apărarea omiterii numelui?
15. Dacă era suficient ca Isus să se adreseze lui Dumnezeu cu „Tatăl Meu” şi „Doamne”, ce întrebări punem referitor la rugăciunile lui Isus?
16. De ce s-a rugat Isus un astfel de lucru şi ce însemnătate are faptul că Îl numim pe Tatăl ceresc cu numele Lui propriu?
17. Care este poziţia copiilor faţă de numele tatălui şi cum a comentat Iacov atunci când Dumnezeu a început să aducă în adunare naţiunile necircumcise?
18,19. (a) Cum părea să fie fără sens acea profeţie şi totuşi cum a furnizat Dumnezeu dovada împlinirii profeţiei astăzi? (b) Cum Şi-a făcut Iehova poporul independent în ce priveşte baza pentru numele lor şi ce a lansat vorbitorul de la congres ca dovadă a acestui fapt?
20,21. (a) Cum s-a întâmplat că Dumnezeu a fost chemat după nume şi cum este justificat astăzi faptul că este numit astfel? (b) Care este atitudinea Sa faţă de nume şi astfel, cum am aduce indignarea supra noastră?
22. Cum redă *Traducerea Lumii Noi* tetragrama din textul ebraic masoretic şi cum se poartă faţă de schimbările care au fost făcute de soferimi şi cu ce rezultat?

Cuprins

23. Pentru că urmăm al cui exemplu suntem bucuroşi să avem *Traducerea Lumii Noi* şi cum arătăm respect pentru numele sacru?
24. Cum arată Deuteronomul 10:17 că Iehova este demn de distincţie şi ce traducere specială Îi oferă aceasta prin *Traducerea Lumii Noi*?
25. Ce spune nota de subsol a Bibliei despre primele două cazuri ale cuvântului *ha-El.o.him'*, de ce n-ar fi putut fi tradus mai puternic şi ce accentuează aceasta ca potrivit pentru Dumnezeu?
26,27. Cum se întoarce ca un bumerang împotriva trinitarienilor argumentul lor despre însemnătatea literală a cuvântului *El.o.him* şi cum le dărâmă temelia notele de subsol de la Geneza 1:1 şi Judecători 16:23,24?
28. Cum este *Traducerea Lumii Noi* demnă de atenţie în ce priveşte credinţa?
29,30. Cum îi este dat cuvântului ebraic *,o-lam'* o însemnătate exactă şi cum este demonstrat că acesta este potrivit cu tipurile sistemului evreiesc de lucruri?
31. Cum tratează *Traducerea Lumii Noi* cuvântul ebraic *sheol*?
32. Cum şi-au lăsat cititorii ignoranţi traducătorii moderni referitor la însemnătatea reală a cuvântului suflet, de exemplu de la Geneza 2:7?
33. Cum ascund traducătorii moderni faptul că animalele inferioare sunt suflete şi că sufletul uman moare?
34. De ce trebuie să lăsăm Cuvântul lui Dumnezeu să vorbească în limbaj propriu despre suflet?
35. Ce a reuşit să facă comitetul de traducere a Bibliei Lumii Noi referitor la *neph'esh* şi cum este demonstrat că acesta nu este deloc primitiv?
36. Ce fapte despre suflet arată Anexa *Traducerii Lumii Noi*?
37. Cum este această traducere a cuvântului ebraic *neph'esh* de o valoare inestimabilă?
38. Unde căutăm o versiune autorizată în mod potrivit a Bibliei şi de ce?
39. În ce limbă este publicată astăzi *Traducerea Lumii Noi*, pentru a corespunde primului secol, şi care sunt speranţele noastre pentru ea în ce priveşte Armaghedonul?
40. Ce este raţional să aşteptăm sub împărăţia lui Dumnezeu în ce priveşte traducerea Bibliei şi de ce?
41. Ce a spus Iehova poporului Său de legământ la Deuteronomul 28:9,10 şi referitor la cine urma să fie adevărat astăzi acest lucru?
42. Care sunt numeroasele popoare ce proclamă astăzi, prin calea lor de acţiune, dar ce a prezis Cuvântul lui Dumnezeu despre o rămăşiţă?
43. Care a fost hotărârea rămăşiţei şi cu ce rezultat asupra tuturor oamenilor de pe pământ şi de ce?
44. Ce fac cei care dezvoltă o teamă sfântă şi ce înseamnă să facă aşa pentru cei care umblă acum şi întotdeauna în numele lui Iehova?

Cuprins

De ce seminarele slăbesc credinţa

Un vizitator frecvent la Sala Împărăţiei din Brooklyn Heights, în serile de joi, în iarna anului 1952-1953 era un psiholog care se semna sub numele de „Reverendul ————, Ph. D.” De ce participa mereu la aceste întâlniri ale martorilor lui Iehova? Deoarece era în căutarea adevărului? Se pare că nu, pentru că el era un protestant convins că biserica lui era cea adevărată, din cauza „succesiunii sale apostolice a episcopilor, bătrânilor şi diaconilor”. Atunci de ce venea? Deoarece recunoştea o forţă puternică la lucru în rândul martorilor lui Iehova; el a văzut o seriozitate, o sinceritate, o încredere, o convingere şi un entuziasm din partea tuturor. Ei au ceva ce nici el şi nici alte organizaţii religioase nu aveau şi el a vrut să se infiltreze, pentru a ajunge la cauză, astfel încât să fie în măsură să facă uz de aceasta în organizaţia lui religioasă.

În cadrul discuţiilor cu el, era evident faptul că era departe de a fi mulţumit de starea spirituală a creştinătăţii. În special critica clerul care îşi îndeplineşte datoriile într-o rutină, în mod mecanic, lipsit de entuziasm. Cu privire la un curs de doctorand, el a luat parte la un seminar teologic important şi a spus că i se pare ca şi cum scopul acestuia a fost să distrugă credinţa celor care participă la acesta, astfel încât aceştia să meargă şi să distrugă şi credinţa altora.

Deşi acest lucru poate părea a fi o declaraţie foarte puternică, totuşi acest vizitator de la Sala Împărăţiei nu este singurul care recunoaşte că seminarele au un efect negativ asupra celor care le frecventează. De exemplu, de reţinut articolul „Unde duce ‘Strălucirea’?”, care a apărut în *Veacul Creştin*, din 29 aprilie, anul 1953. Sub titlul „Intrăm fierbinţi, ieşim reci”, scriitorul, domnul Samuel M. Shoemaker, care se descrie pe el însuşi ca fiind „unul care pune în mod constant cererile serviciului creştin înaintea tinerilor din colegiu”, a avut de spus următoarele:

„De ce se întâmplă atât de des ca un om care merge într-un seminar teologic cald sau chiar fierbinte în convingerea lui iese cu o atitudine rece sau chiar îngheţată? În unele dintre seminarele mai mari şi mai intelectuale, un procent destul de şocant de oameni (mai mult de un sfert, mi se spune), nu merg niciodată în serviciu, deloc. Îi elimină aceasta pe cei nepotriviţi, scuturându-i pe oamenii care nu pot face faţă cerinţelor intelectuale? Sau acest lucru reprezintă un mare eşec spiritual din partea seminarului? Printre cei care îşi găsesc drumul, în cele din urmă, în serviciu, va exista un grup considerabil care pare mai mult nedumerit decât radiant, mult mai conştienţi de problemele pe care le ridică religia decât de soluţiile pe care aceasta le oferă atunci când este practicată cu adevărat. … Sunt tulburat de ceea ce le fac aceste seminare multora dintre ei.”

Ilustrându-şi punctul de vedere, acest scriitor a vorbit despre un student entuziast şi remarcabil de la una dintre cele mai bune universităţi, care a mers la o şcoală teologică cu foarte bună reputaţie, unde el a fost „transformat aproape într-un preot convenţional, şters, care apare în mod obişnuit, pe care l-ai putea găsi

Cuprins

într-o zi de căutare. … Era obişnuit să fie o strălucire pentru el. Dar astăzi nu există strălucire, sau nici măcar puţin. Unde s-a dus aceasta?"

Ce comentariu cu privire la rezultatele instruirii de la seminarul teologic! Dacă există un loc în care un om să aibă accentuate credinţa, zelul, entuziasmul, „strălucirea spirituală", intensitatea şi ardoarea pentru serviciul lui Dumnezeu, cu siguranţă că ar trebui să fie la o instituţie dedicată instruirii servilor. Cu toate acestea, aici este dovada că exact opusul are loc. De ce?

Domnul Shoemaker, criticul nostru de seminare teologice, ar fi vrut ca noi să credem că vina este într-o lipsă de personal care se ocupă de studenţi, din partea învăţătorilor, precum şi o lipsă de uşurinţă şi eficacitate din partea lor atunci când se ocupă personal de elevii lor. De asemenea, el vede şi o slăbiciune în sublinierea cunoştinţelor la neglijarea religiei experimentale. El subliniază instrucţiunea personală pe care trebuie să fi oferit-o Isus turmei Sale mici de urmaşi imediaţi în timpul celor trei ani cât a fost cu ei.

Adevărat, relatările despre serviciul pământesc al lui Christos sunt pline de referiri despre cum a oferit el instruire personală şi putem fi siguri că le-a oferit celor doisprezece apostoli ai Săi, cât a stat cu El, mult mai multe instrucţiuni decât sunt amintite. Ca să nu mai vorbim de instruirea personală pe care le-a oferit-o lui Nicodim, femeii de la fântână şi altora. Dar a fost acela motivul pentru care învăţătura Lui a fost atât de eficientă? Sau a fost din cauza credinţei Lui în Scripturile Ebraice, ca şi Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu, înţelegerea Lui şi aprecierea lor, şi pentru capacitatea Sa de a le face clare şi altora?

El a fost eficient datorită credinţei şi încrederii Sale puternice. Acesta este motivul pentru care „mulţimile erau uimite de metoda lui de predare, pentru că El îi învăţa ca o persoană care are autoritate şi nu cum îi învăţau cărturarii lor". El a fost eficient deoarece a înţeles Cuvântul lui Dumnezeu şi l-a făcut clar pentru ascultătorii Săi, după cum se poate observa din declaraţia făcută de către cele două persoane cu care a vorbit în dimineaţa zilei învierii Lui, în drum spre Emaus: „Nu ne ardea inima când ne vorbea, pe drum, în timp ce ne explica scripturile pe deplin?" (Matei 7:28, 29; Luca 24:32, *NT*) Şi ce a fost adevărat despre Christos a fost adevărat şi despre apostolii Săi şi despre alţi discipoli de început, cum ar fi Ştefan şi Apolo.

Atunci când studentul teologic modern intră în seminarul său „fierbinte" şi iese „rece", în mod clar ceva s-a întâmplat cu credinţa lui. Ce s-a întâmplat? Poate fi faptul că a slăbit datorită faptului că învăţătorii săi nu au putut să răspundă, în mod satisfăcător, la întrebările lui, cum ar fi: de ce misterul Sfintei Treimi? Din moment ce există doar un singur nume sub cer care ne asigură salvarea, atunci care este destinul mulţimilor care nu au auzit de el? De ce o zi viitoare de judecată, dacă la moarte se trece la răsplata veşnică? De ce există diferenţe minore care permit separarea aşa-numitelor organizaţii creştine?

Un studiu de înalt criticism – care priveşte cu mare suspiciune toate afirmaţiile biblice cu privire la originea, păstrarea şi autenticitatea sa — întăreşte sau slăbeşte credinţa? Cum rămâne cu evoluţionismul? Relatarea biblică despre creaţie satisface logica şi inspiră recunoştinţă, dar se poate spune acelaşi lucru şi despre

Cuprins

teoriile contradictorii şi schimbătoare şi speculaţiile evoluţioniste? Şi cât de întăritoare pentru credinţă sunt cursurile de psihologie, cu labirintul lor de incertitudine şi confuzie?

Având în vedere toate cele de mai sus, nu este de mirare că studenţii de la teologie, după absolvire, şi-au pierdut „strălucirea spiritului", pe care au avut-o atunci când au intrat la seminarul lor? Ceea ce le oferă servilor lui Iehova strălucire spirituală este aprecierea lor că acest „Cuvânt al lui Dumnezeu este viu şi exercită putere". – Evrei 4:12, *NW*.

Trupul de carne al lui Isus

Când Isus a fost pe pământ, a fost el pe deplin o fiinţă umană? Era El om pe de-a-ntregul? Sau era o încarnare, parte om şi parte spirit, divinitate îmbrăcată cu un trup de carne şi apărând ca fiind uman, dar fiind în parte spirit, divin?

Scripturile abundă de mărturii că Isus a fost marele preot al lui Dumnezeu şi a fost supus ispitelor, aşa cum sunt predispuşi oamenii. (Matei 4:1-11; Evrei 2:17, 18) Oare nu pare iraţional ca Isus Christos să practice înşelăciunea sau să pară ceva ce nu a fost cu adevărat? Nu ar fi, oare, înşelăciune ca Fiul lui Dumnezeu în carne să pretindă că suferă toate ispitele şi că trece prin toate greutăţile pentru a se dovedi a fi un mare preot demn pentru omenire şi de fapt să nu fie un om, ci să se afle deasupra posibilităţilor ispitelor şi păcatelor omeneşti?

Isus a fost pe pământ pentru a-Şi demonstra integritatea fără prihană, pentru a fi răspunsul perfect la provocarea lui Satan că Iehova Dumnezeu nu poate pune oameni pe pământ care să-I fie credincioşi sub atacurile Diavolului. Dacă nu era om, nu ar fi eşuat să răspundă provocării lui Satan? Isus, unicul Fiu născut al lui Dumnezeu, Cuvântul, a *devenit* carne. Apostolul Ioan spune: „Şi Cuvântul a devenit carne." (Ioan 1:14, *NW*) Da, El nu a fost o încarnare sau o materializare a unui spirit într-un trup din carne, defilând ca om în timpul celor 33 de ani şi jumătate ai lui pe pământ, în carne. El a fost un om perfect, având un trup uman perfect din carne şi sânge, un organism uman perfect.

MIRACOLUL UMANITĂŢII LUI ISUS

Cum, oare, s-a întâmplat ca Acesta, cu un trecut de nespuse milioane de ani în ceruri, să devină uman şi să se înjosească în această poziţie pentru a împlini scopurile lui Dumnezeu? Iehova Dumnezeu, prin atotputernicia Sa, a putut să ia personalitatea unicului Său Fiu născut, modelul Său de viaţă, cu calităţile lui de

Cuprins

integritate testate în milioane de ani de serviciu devotat, devotamentul lui complet şi sincer pentru Iehova Dumnezeu, şi să o pună în puterile reproductive ale unui minuscul fascicul de energie vie pe care El l-a inserat în pântecul fecioarei Maria. Astfel, pruncul Isus s-a născut cu toate calităţile minunate de integritate în El, exact aşa cum un copil moşteneşte calităţile tatălui sau. De asemenea, în conformitate cu legile lui Dumnezeu care guvernează moştenirea, Isus a primit de la mama Sa, Maria, unele particularităţi ale corpului şi ceva din caracteristicile iubitoare şi credincioase ale Mariei. Dar, având un Tată perfect drept sursă de viaţă, El nu a moştenit imperfecţiune de la mama Sa imperfectă, Maria. El nu a fost altă personalitate sau o persoană diferită, ci a fost Unicul Fiu născut şi a fost capabil să se identifice pe Sine, mai târziu, ca fiind Acesta. Prin procesul natural de creştere, Isus s-a maturizat: „Iar copilul continua să crească şi să devină din ce în ce mai puternic, fiind plin de înţelepciune şi favoarea lui Dumnezeu era asupra Lui.” – Luca 2:40, *NW*.

Faptul că Isus nu a fost o încarnare sau o materializare este dovedit de cazurile în care trupul Lui era obosit şi s-a înviorat cu odihnă şi hrană. (Marcu 4:38; 6:30-33; Luca 8:23; Ioan 4:6) Aceasta arată că El a înţeles ce înseamnă să fii obosit, pentru că avea doar un corp omenesc cu capacităţile şi limitările date de Dumnezeu, fiind totuşi perfect şi capabil să trăiască veşnic, exact cum ar fi existat pentru totdeauna şi trupurile lui Adam şi al Evei dacă ar fi rămas credincioşi.

Când Isus a fost botezat, la vârsta de treizeci de ani, era un om perfect, exact echivalentul lui Adam, care era perfect în Eden. Iehova a acceptat dedicarea lui Isus şi a pus asupra Lui obligaţia prin care El îşi jertfea viaţa omenească perfectă ca răscumpărare pentru păcatele întregii omeniri. Dumnezeu nu accepta o jertfă care ar avea vreo pată sau vreun defect, ci numai pe aceea care este perfectă. (Exodul 12:5; Deuteronomul 15:21; 1 Petru 1:19; Matei 3:17) Prin urmare, putem vedea cum, deşi mânca hrana pe care o mâncau şi oamenii acelor vremuri, trupul lui Isus, la treizeci de ani, nu a fost stricat de aceasta, ci a rămas perfect.

La momentul la care a fost botezat de Ioan în Iordan, cerurile s-au deschis pentru el, ceea ce înseamnă că a primit o înţelegere a lucrurilor din ceruri. Atunci, şi în perioada de patruzeci de zile de ispită şi instruire în pustiu, I s-a amintit că a avut o existenţă preumană, împreună cu Tatăl. Acum, unită cu personalitatea Lui a fost amintirea întregii Sale vieţi trecute, iar personalitatea Sa a fost minunat îmbogăţită şi întărită de aceste lucruri care I-au fost aduse în memorie.

DEZINTEGRAREA TRUPULUI DE CARNE AL LUI ISUS

Ce s-a întâmplat cu trupul de carne perfect al lui Isus după moartea Sa? A fost păstrat astfel încât, în timp, oamenii să se poată uita la El în închinare? Sau are Isus, încă, acest corp de carne în ceruri, „fiind spiritualizat” pentru a putea fi văzut şi venerat? Nici una dintre variante. Scripturile răspund: Iehova Dumnezeu a dispus de el, fiind dezintegrat în elementele sale constitutive sau atomi.

Cuprins

Isus a fost antitipul preumbrit de către Moise, marele mediator şi lider al adunării lui Israel. Dumnezeu Însuşi a dispus de trupul lui Moise prin îngropare şi „nimeni nu-i cunoaşte mormântul". (Deuteronomul 34:5, 6) Mai târziu, unul dintre scriitorii creştini spune că Mihail a avut o dispută cu Diavolul pentru trupul lui Moise. (Iuda 9) Diavolul dorea să obţină trupul lui Moise, marele lider, şi să-l folosească drept un obiect de închinare pentru a-i atrage pe israeliţi departe de adevăratul lor Conducător şi Lider invizibil, Iehova Dumnezeu. Cu o dorinţă şi mai puternică Diavolul a vrut să obţină trupul de carne al lui Isus după moartea Sa, pentru a-i face pe unii să i se închine şi să-l folosească pentru scopuri religioase indecente şi false, aducând astfel ocară pe Iehova Dumnezeu. Dar Iehova a dejucat scopul Diavolului în ambele cazuri, dispunând de trupurile acestor doi oameni credincioşi.

Trupul lui Moise s-a întors în ţărână printr-un proces de degradare, precum se întâmplă tuturor organismelor umane, dar nu aşa s-a întâmplat în cazul lui Isus, pentru că este scris: „Căci nu-mi vei lăsa sufletul în Şeol şi nu vei îngădui ca Sfântul Tău să vadă putrezirea." (Psalmi 16:10, *AS*; Fapte 2:31) Deci Dumnezeu a făcut ca trupul lui Isus să dispară, dar nu putrezit, în sensul că a fost dizolvat, dezintegrat înapoi în elementele din care toate organismele umane sunt făcute. – Ioan 20:1-13.

ÎNVIEREA LUI ISUS ÎNTR-UN ORGANISM SPIRITUAL

Lui Isus cel înviat I-a fost dat un trup spiritual: „El a fost omorât în carne, dar a fost făcut viu în spirit." (1 Petru 3:18, *NW*.) „Pe care niciun om nu L-a văzut, nici nu-L poate vedea." (1 Timotei 6:16, *NW*) Pavel a prins doar o bucăţică din gloria corpului spiritual al lui Isus şi a fost orbit. (1 Corinteni 15:8; Faptele Apostolilor 9:17, 18) La învierea urmaşilor Săi credincioşi, cărora Dumnezeu le-a insuflat speranţe cereşti, nu li se vor da trupuri din carne, ci glorioase trupuri spirituale. Ştim cu toţii cum arată un corp carnal. Dar Ioan spune: „Preaiubiţilor, acum suntem copii ai lui Dumnezeu, dar ce vom fi nu s-a arătat încă. Dar ştim că, atunci când se va arăta El, vom fi ca El; pentru că Îl vom vedea aşa cum este." – 1 Ioan 3:2, *NW*

Când Isus a fost pe pământ, despre El s-a spus că era „mai prejos decât îngerii". Omul este mai prejos decât îngerii. Cu siguranţă, cel care este în carne este mai prejos decât cel care este în spirit. Dumnezeu adesea scoate în evidenţă diferenţa dintre carne şi spirit. (Psalmi 8:4, 5; Evrei 2:9; Isaia 31:3) Ai putea să crezi că Isus Christos, măreţul Împărat al lumii noi, făcut mai mare decât toate celelalte creaţii, ar rămâne într-un trup de carne? El ar fi inferior unui spirit şi mult prea limitat pentru a realiza lucrurile minunate cerute unui asemenea Împărat, printre care distrugerea puternicei persoane spirituale Satan Diavolul.

Un organism uman necesită elemente pământeşti pentru a-şi continua existenţa. Este făcut pentru pământ şi trebuie să trăiască din lucrurile produse pe pământ. (1 Corinteni 15:40, 47; Isaia 45:12, 18.) Dumnezeu nu-Şi încalcă propriile

Cuprins

legi pe care le-a stabilit pentru guvernarea lucrurilor naturale. Prin urmare, El nu ar scoate un corp uman din habitatul său potrivit şi să îl transfere la ceruri, tărâmul spiritelor.

APARIŢIILE LUI ISUS DUPĂ ÎNVIERE

Dar ce putem spune despre trupurile în care Isus a apărut după învierea Sa? El s-a manifestat odată într-un corp care avea răni, pe care Toma a putut să-şi pună mâinile pentru a dovedi faptul că Isus înviat era aceeaşi persoană pe care Toma a cunoscut-o ca Învăţător. Dar dacă Isus îşi lua trupul uman în cer pentru a păstra aceste răni pentru totdeauna, acest lucru ar fi contrar legilor lui Dumnezeu care guvernează trupurile din carne şi capacitatea acestora de a se reface. Mai mult decât atât, dacă Isus Şi-a jertfit corpul uman pentru viaţa lumii şi apoi îl lua înapoi, păstrându-l pentru sine, el nu ar mai fi putut oferi un astfel de merit înaintea lui Dumnezeu, în interesul altora. Răscumpărarea era luată înapoi, lăsând omenirea tot în păcatele sale.

Aşadar, aceste trupuri în care Isus a apărut după înviere erau trupuri materializate. Cazuri similare au avut loc în timpurile din vechime, cum ar fi atunci când cei trei bărbaţi l-au vizitat pe Avraam şi au mâncat cu el şi cei care i-au apărut lui Lot, în fiecare caz fiind vorba de îngeri care s-au materializat în formă de oameni. Trupurile materializate ale lui Isus au fost semne, mărturii pentru a le dovedi martorilor oculari că a fost înviat în conformitate cu promisiunea făcută de Iehova Dumnezeu. – Geneza 18:1-22, 19:1-16, Ioan 20:29-31.

Dovezile că acestea erau trupuri materializate pentru anumite ocazii sunt multe. Maria, când l-a văzut prima dată pe Isus, după înviere, nu l-a recunoscut, crezând că trebuia să fie grădinarul. În drum spre Emaus, el a fost recunoscut prin comportamentul şi acţiunile lui, nu prin trăsăturile lui de pe faţă. (Ioan 20:14.16; Luca 24:13-32; Marcu 16:12). Când el a materializat un corp cu răni pentru a-l convinge pe îndoielnicul Toma, Isus a apărut într-o cameră cu uşile închise. (Ioan 20:26-28). Aceasta arată că el îşi putea materializa şi dematerializa un corp instantaneu. Oamenii de ştiinţă revendică abilitatea de a face substanţă materială din energie pură. Atunci, cât de uşor era pentru puterea lui Isus cel înviat să materializeze un corp!

Acum legat de ce spune Scriptura: „Pe când vorbeau ei despre aceste lucruri, Isus a stat în mijlocul lor şi le-a zis: 'Pace vouă!' Dar ei s-au îngrozit şi pentru că s-au înspăimântat îşi imaginau că văd un spirit. Dar El le-a zis: 'Pentru ce sunteţi tulburaţi? Şi de ce vă vin în inimă îndoieli? Uitaţi-vă la mâinile şi picioarele Mele, Eu sunt; pipăiţi-Mă şi vedeţi, căci un spirit n-are nici carne, nici oase, cum vedeţi că am Eu.'" (Luca 24:36-39, *NW*) Desigur, unii vor susţine că aceasta arată că El nu era un spirit, ci un corp de carne „spiritualizat". Nu, ci aceşti oameni au crezut că li s-a arătat o viziune sau o manifestare precum manifestarea îngerului în faţa lui Daniel, care l-a făcut să cadă de frică. – Daniel 10:4-9.

Deoarece carnea şi sângele nu pot moşteni împărăţia lui Dumnezeu, Isus nu putea merge la cer cu un corp de carne. „Ah", vor spune unii, „Isus nu a spus că El era carne şi sânge, ci carne şi oase." Dar ar fi fost raţional ca Isus să spună: „Vezi,

Cuprins

Eu sunt carne şi sânge", atunci când nicio picătură de sânge nu curgea din trupul Lui? Dar a fost evident, cu uşurinţă, pentru simţul vizual şi cel tactil că El avea carne şi oase.

Aşadar, cei care refuză să recunoască semnele prezenţei invizibile a lui Isus, aşteptându-se la venirea Lui într-un trup de carne, greşesc. La fel şi cei care încearcă să i se închine astăzi ca pruncul Isus, în faţa dovezii că El a ajuns la maturitate umană, a murit şi a fost înviat ca persoană spirituală puternică. Nu copilul Isus este Cel căruia Dumnezeu le-a poruncit tuturor să I se închine, nici trupului de carne, ci lui Isus Christos, glorificatul Împărat ceresc al lumii noi.

Protest cu pietre împotriva Sălii Împărăţiei

Isus Christos a prezis că urmaşii Săi „vor fi urâţi de toate naţiunile din pricina numelui Meu." (Matei 24:9, *NW*) Printre modalităţile prin care această ură se manifestă este atacarea cu pietre a Sălilor Împărăţiei martorilor lui Iehova. Cu toate acestea, nu toate persoanele care observă aceste atacuri le aprobă. Oamenii cu bunăvoinţă, cei care iubesc dreptatea şi libertatea de închinare, de multe ori protestează ferm împotriva acestor acte de bigotism şi intoleranţă. De exemplu, în 23 aprilie 1953, Sala Împărăţiei martorilor lui Iehova din Easton, Pennsylvania, a fost atacată cu pietre pentru a doua oară şi aceasta în timp ce era în curs de desfăşurare o adunare de grupă. În articolul de fond *Express din Easton,* s-a scris:

VANDALISM SAU BIGOTISM

„Ar fi putut fi doar eliberarea energiei tinerilor dezlănţuiţi, care, de multe ori, are ca rezultat ceea ce adulţii numesc 'vandalism', care a cauzat atacarea cu pietre a ferestrelor la Sala Împărăţiei din Easton, în timpul unei adunări de grupă a martorilor lui Iehova, joi noaptea. Dar, ţinând cont că aceasta a fost a doua întâmplare de acest fel, ne-am putea gândi la posibilitatea unui motiv mai profund şi mai grav, în ciuda faptului că, aparent, au fost implicaţi adolescenţi. Un minor care îşi exprimă prejudecata împotriva religiilor şi raselor minore, de obicei, reflectă prejudecăţi transmise de către adulţi sau de mediu.

Prinderea şi pedepsirea copiilor implicaţi în incidentele privitoare la atacarea cu pietre de la Sala Împărăţiei n-ar fi de niciun folos, dacă la baza acestei acţiuni se află prejudecăţile faţă de minorităţile religioase. Ar putea fi un semnal al unei boli sociale mai mare, cu remediu situat în educaţia adulţilor. Martorii sunt o sectă minoritară liniştită, având dreptul la aceleaşi protecţii constituţionale ca orice altă credinţă; este dreptul lor să se închine în orice mod aleg, atât timp cât nu încalcă drepturile sau nu împiedică libera circulaţie a altora. Părinţii care cred în modelul american vor imprima acest principiu de bază al libertăţii în mintea copiilor lor."

Atacarea cu pietre a Sălii Împărăţiei din Easton l-a făcut pe un om de afaceri evreu să ofere o recompensă de 100 $ pentru informaţii care pot duce la arestarea

Cuprins

persoanelor vinovate. Comunicând atât incidentul cât şi această ofertă, ziarul *Express* din Easton a specificat:

„Cioburile de sticlă împrăştiate în interiorul sălii ca proiectile i-au pus în pericol pe cei ce se închinau acolo. A existat o reacţie a comunităţii indignate faţă de atac. Dl Malkin a spus că oferă recompensa numai 'în interesul păstrării drepturilor şi libertăţilor omului. Fărădelegi de acest tip împotriva minorităţilor nu pot fi permise să se întâmple fără a fi contestate', a declarat el. 'Securitatea viitoare a Americii se bazează pe menţinerea libertăţilor individuale şi minoritare. Dacă aşa ceva li se poate întâmpla martorilor lui Iehova, s-ar putea întâmpla oricărei biserici sau grup religios. Dacă cei care au săvârşit acest ultraj sunt prinşi şi pedepsiţi, acesta va fi cel mai bun lucru care s-a întâmplat vreodată în Easton.'"

Este evident că domnul Malkin este familiarizat cu istoria recentă a lumii. Cum aşa? Deoarece unul dintre primele grupuri care au fost suprimate de către Adolf Hitler a fost cel al martorilor lui Iehova.

Esenienii monahali

Aţi auzit vreodată de esenieni? Nu? Ei bine, nu este deloc surprinzător. Deşi au trăit în Palestina în timpul lui Christos, au fost o sectă atât de mică şi nesemnificativă că nu a fost menţionată în Scriptură nici o dată. Ceea ce ştim despre ei ne-a fost transmis de către Josephus, Filon şi Pliniu cel Bătrân. Încrederea în aceşti scriitori lasă de dorit, deci nu este surprinzător să aflăm că există diferenţe între eruditi cu privire la aceşti esenieni.

Informaţiile noastre se bazează în special pe scrierile lui Josephus pentru ceea ce este de ştiut despre esenieni, deoarece el i-a cunoscut direct. Deşi Josephus însuşi era un fariseu şi deşi esenienii numărau doar aproximativ patru mii de membri, totuşi constatăm că le-a alocat de zece ori mai mult spaţiu esenienilor decât fariseilor şi saducheilor. De ce ar acorda Josephus un spaţiu atât de mare pentru esenieni, atunci când scriitorii Bibliei îi ignoră în întregime? Deoarece scriitorii Bibliei au fost pur şi simplu preocupaţi de înregistrarea exactă a evenimentelor importante care au avut loc în zilele lor, în timp ce Josephus, un evreu care trăia într-o Romă saturată de cultura greacă, a fost în principal preocupat să facă o impresie buna romanilor şi el a găsit esenienii deosebit de utili pentru acest scop, fiindcă au preluat mai mult din filozofia greacă decât a preluat orice altă sectă evreiască.

Este interesant de constatat că adepţii de la Marea Moartă, scriitori ai sulului lui Isaia de la Marea Moartă precum şi a altor suluri găsite lângă Marea Moartă în 1947, par să fi fost esenieni; căci printre sulurile găsite era un manual cu obiceiurile şi activităţile lor, care au o asemănare izbitoare cu ceea ce are de spus Josephus despre esenieni. În cazurile în care există o diferenţă distinctă, acest lucru

Cuprins

poate fi explicat prin faptul că Josephus şi-a înfrumuseţat relatarea, astfel încât să-i facă pe esenieni să pară că au mai mult din cultura grecească decât era, de fapt, cazul.

De ce denumirea de esenienii monahali? Pentru că ei aveau o „organizaţie monahală", una „analogă instituţiilor monahale de o dată ulterioară". Ei erau o sectă de asceţi mistici care-şi înfrânau strict carnea şi care dădeau Scripturilor o semnificaţie mistică sau alegorică. Ei par să se fi dezvoltat treptat, originea lor exactă fiind necunoscută. Prima menţiune despre ei a fost făcută în timpul macabeilor, cu aproximativ 150 de ani înainte de Christos. Opiniile lor religioase au fost înfrumuseţate fie de filozofia greacă, fie de cea persană, deci nu este de mirare că ei credeau în nemurirea sufletului şi în predestinare.

Unii, cum ar fi McClintock şi Strong, susţin în *Enciclopedia* că ei de fapt erau farisei extremişti, din cei care practicau celibatul, în marea majoritate, care au dus învăţăturile fariseilor la extrema lor logică, mai degrabă decât, prin intermediul sofismului, să-şi aranjeze învăţăturile pentru a se potrivi intereselor lor, cum era în general cazul fariseilor. Printre punctele pe care esenienii şi fariseii le aveau în comun erau: respectarea mesei sociale ca sacrament; îmbăierea de fiecare dată înainte de împărtăşania ei; îmbăierea de fiecare dată după uşurarea în natură, acoperirea părţii inferioare a corpului cu un şorţ mic în timpul îmbăierii; patru clase sau categorii de puritate în cadrul sectei, considerarea sacră a unei adunări pentru închinare în cazul în care zece persoane, un număr complet, erau prezente; abstinenţa de la jurăminte; refuzul de a muta un vas în ziua de sabat.

OBICEIURILE ESENIENILOR

Sunt multe opinii contradictorii cu privire la motivul pentru care această sectă a evreilor a fost numită „esenieni". De fapt, sunt date vreo douăzeci de explicaţii diferite, dintre care majoritatea au de a face cu obiceiurile lor specifice, cum ar fi: „cei tăcuţi", „clarvăzători", „cei pioşi", „medici", „fraţi", „retraşi sau cei înlăturaţi".

Esenienii au trăit mai ales în comunităţi rurale şi erau conduşi de un preşedinte care, de asemenea, acţiona ca judecător şi care era ales de către toţi membrii comunităţii. Ei se ocupau de diferite tipuri de agricultură, de cultivarea cerealelor, de creşterea turmelor, de apicultură etc. şi îşi făceau singuri hainele; dacă şi-ar fi procurat ceva din afară, i-ar fi pângărit. Ţineau totul în comun şi se opuneau sclaviei şi războiului. Adoptau copii de la alţii, ei neavând copii.

Trezindu-se dis-de-dimineaţă, începeau ziua prin rugăciune, cu faţa la soare, o formă de venerare a soarelui. Nu se puteau angaja în nici un fel de conversaţie laică până după închinarea de dimineaţă. Apoi, se ocupau de datoriile lor. După cinci ore, sau în jur de ora unsprezece, se îmbăiau, se îmbrăcau în haine albe şi se întruneau în sala lor de mese, sacră, pentru servirea mesei, care consta din hrană foarte simplă. Aceasta era prezidată de către preot şi, în afară de mulţumirile de la începutul şi la sfârşitul mesei, nimeni nu vorbea. Apoi îşi puneau hainele de lucru din nou şi lucrau până aproape de sfârşitul zilei.

Cuprins

În plus faţă de activităţile agricole şi cele înrudite, ei se preocupau de artele vindecării, în special cu utilizarea rădăcinilor în scop medicinal. Ei erau, de asemenea, preocupaţi să facă altora fapte de caritate. Transferându-şi toate fondurile în visteria comună, aveau adesea dificultăţi atunci când călătoreau, astfel fiecare comunitate esenianã avea un ispravnic a cărui activitate era aceea de a le furniza străinilor esenieni nevoiaşi alimente şi îmbrăcăminte.

În ziua de sabat se adunau în sinagogile lor pentru închinare, care consta în primul rând din lectură şi discuţii din Scripturi. Ei erau aşezaţi în funcţie de vârstă, iar râsul, scuipatul şi vorbitul în rândul lor era aspru pedepsit. Ei respectau ziua de sabat, spune Josephus, „mai strict decât orice altă zi a evreilor". Nu numai că ei refuzau să încălzească orice aliment sau să ridice vreun vas în ziua de sabat, dar chiar au mers atât de departe încât să refuze să meargă la closet sau să-şi facă necesităţile fizice în acea zi!

Esenienii refuzau să se ungă, considerând orice unguent sau ulei ca fiind necurate, în timp ce, în ceea ce priveşte căldura, era necesar să folosească asemenea unguente ca să rămână curaţi. Ei considerau că este un lucru bun să fie transpiraţi; evident că mirosul trupurilor nu îi deranjai. Deşi îmbrăcaţi în alb, nu-şi schimbau hainele sau încălţămintea până când acestea nu erau complet uzate sau făcute bucăţi.

Cel care voia să devină membru al esenienilor trebuia, în primul rând, să predea sectei toată averea, după care primea o cazma mică, cu care să sape o groapă atunci când voia să se uşureze, un şorţ mic pe care să-l folosească atunci când se îmbăia şi o haină albă. (Deuteronomul 23:13) Pe parcursul primului an, el era nevoit să trăiască în afara sectei, deşi aderase strict la regulile sale. Apoi i se permitea să se alăture sectei lor la îmbăiere, dar încă nu îi era permis să mănânce cu ei timp de doi ani de probă. Dacă el respecta strict toate regulile sectei timp de trei ani, urma depunerea unor „jurăminte extraordinare", cum le numeşte Josephus, extraordinare atât prin ceea ce cereau, cât şi în privinţa sancţiunilor atrase, după care era iniţiat complet în sectă.

Aceste jurăminte, singurele permise de esenieni, promiteau onestitate, puritate, loialitate faţă de sectă şi păstrarea secretului în ceea ce priveşte anumite caracteristici ale acesteia. Printre cele care urmau să fie ţinute secrete erau „numele îngerilor", care includeau secrete referitoare la tetragrama (cele patru litere ebraice care formează numele lui Dumnezeu, sub forma anglicizată fiind „Iehova") şi alte nume ale lui Dumnezeu şi ale îngerilor. Încălcarea regulilor de orice fel era pedepsită prin reducerea hranei, şi în caz de excomunicare, negarea lui totală. Având în vedere că esenienii considerau toată mâncarea necurată, cu excepţia celor pregătite de ei, unii dintre cei care greşeau, mureau de foame din cauza unor astfel de sancţiuni. Prin pocăinţă trebuiau să fie iertaţi şi reintegraţi între tovarăşii lor şi primeau hrană din nou.

ZDRENŢELE FĂŢĂRNICIEI

Josephus îi laudă pe esenieni extrem de mult pentru pietatea şi caritatea lor şi înregistrează mai multe cazuri în care dau de înţeles că au prezis cu exactitate

Cuprins

anumite evenimente. El îi laudă pentru marea afecţiune pe care o aveau unii pentru ceilalţi, pentru respingerea tuturor plăcerilor ca fiind rele, pentru că socoteau abstinenţa şi victoria asupra cărnii o mare virtute. „Reţinându-şi cu cumpătare indignarea, ei sunt stăpâni pe temperamentul lor, campioni ai fidelităţii, adevăraţi slujitori ai păcii.”

Cuvântul lui Dumnezeu ne spune că propria noastră dreptate sau faptele noastre bune sunt ca zdrenţele murdare sau o haină pângărită. (Isaia 64:6) Practic, doar în aceste zdrenţe murdare şi-au pus esenienii întreaga lor încredere. Legea lui Dumnezeu, aşa cum a fost dată prin Moise, nu i-a convins de nevoia unei jertfe de ispăşire. Ei i-au ignorat îngrijirile de curăţare tipică, încălcându-le, jertfele pentru păcat şi ziua jertfelor de ispăşire. Când a venit Ioan Botezătorul, au ignorat, de asemenea, mesajul său şi îngrijirile pentru o curăţare reprezentativă prin cufundarea în Iordan, iar când a venit Isus Christos L-au ignorat pe El, precum şi jertfa Lui, singura care l-ar putea aduce pe om în situaţia de a fi declarat drept de Dumnezeu.

Unii pretind că văd o relaţie între esenieni şi calea de acţiune abstinentă a lui Ioan Botezătorul, care locuia în pustiu, nu bea vin şi trăia într-o stare de celibat; dar, având în vedere cele de mai sus, se poate observa că există tot atât de multă asemănare între Ioan Botezătorul şi esenieni cât există între un copil uman viu şi o păpuşă din pastă turnată. Alţii ar vrea ca noi să credem că atunci când Isus le-a spus unora să se facă fameni de dragul împărăţiei cerurilor şi atunci când Pavel a vorbit despre darul celibatului, i-au avut în minte pe esenieni. (Matei 19:11, 12; 1 Corinteni 7:37) O astfel de concluzie este, de asemenea, datorată unei erori de apreciere a diferenţei scopului între calea de acţiune Scripturală şi cea a esenienilor. Cele mai importante adevăruri despre speranţa omenirii fiind în împărăţia lui Dumnezeu şi în Mesia, esenienii le-au trecut complet cu vederea.

Deşi printre esenieni a fost un grup care se căsătoreau, cei mai mulţi dintre aceştia se considerau prea drepţi pentru a atinge o femeie, condamnând în special nestatornicia femeii şi pentru a face să fie mai uşor pentru ei să se menţină pe calea lor de acţiune nefirească, ei s-au convins că femeile îi ispiteau la desfrânare şi că niciuna dintre ele nu şi-ar păstra fidelitatea faţă de un bărbat.

Pentru toate minţile rezonabile, eforturile depuse de esenieni pentru a fi exagerat de drepţi trebuie să pară ridicole. (Eclesiastul 7:16) Ce conta înaintea Atotputernicului Iehova Dumnezeu dacă se îmbăiau sau nu de fiecare dată după ce îşi satisfăceau necesităţile fiziologice? Sau dacă se uşurau sau nu în ziua de sabat? Sau dacă aceştia expectorau la dreapta sau la stânga? Sau dacă purtau sau nu haine şi încălţăminte până când erau în întregime zdrenţe?

A recunoscut Dumnezeu distincţia clară între patru clase sau categorii din mijlocul lor, prin care cineva dintr-un grad superior nu putea atinge pe cineva dintr-o clasă inferioară, fără a deveni necurat? De asemenea, i-a considerat El pe toţi esenienii mult mai buni decât pe restul oamenilor, aşa că dacă ei atingeau un străin, îi făcea necuraţi? I-ar fi lăsat El mai degrabă să moară de foame decât să mănânce ceva pregătit de alte mâini, nu de cele eseniene şi, prin urmare, presupuse că ar fi necurate?

Cuprins

Nu sunt toate acestea un exemplu izbitor despre ce a condamnat Iehova la Isaia 65:5, 6 (*AT*): „Cel care zice: 'Dă-te înapoi, nu te apropia de mine, ca să nu-ţi interzic!' Aceşti oameni sunt un fum în nările Mele, un foc care arde necontenit. Vedeţi! Stă scris în faţa Mea: 'Nu voi tăcea, până când nu voi răsplăti – până când nu-i voi răsplăti pentru păcatele lor.'" Sau aşa cum se exprimă versiunea obişnuită: „Stai singur, nu te apropia de mine; căci sunt mai sfânt decât tine." Poate că Josephus şi alţii îi laudă pe esenieni, dar cuvintele adresate de Isus fariseilor se pot referi, pe bună dreptate la ei, mai ales pentru că ar fi putut fi în realitate farisei: „Voi sunteţi cei care vă declaraţi drepţi înaintea oamenilor, dar Dumnezeu vă cunoaşte inimile; pentru că ce este înălţat între oameni este un lucru dezgustător înaintea lui Dumnezeu." – Luca 16:15, *NW*

Josephus a avut cam de o sută de ori mai multe de spus despre esenieni decât despre Christos şi creştini. Şi totuşi, ce a arătat istoria a fi de mai mare importanţă în acel prim secol A.D., realizările sectei esenienilor, sau ceea ce Christos şi urmaşii Săi au realizat?

Nu motoare universale ale religiei!

● Cea mai uluitoare înţelegere despre inter-confesiune a fost dată de către Dr. Norman Vincent Peale de la Biserica Marble Collegiate din oraşul New York, în revista *Americană*, din iunie, anul 1948. El a folosit acest exemplu: „Cu o generaţie în urmă, un număr de companii diferite care făceau mai multe tipuri de autoturisme au fost combinate într-o singură corporaţie mare. Această corporaţie nu a aruncat toate modelele vechi pentru a produce doar un singur tip de maşină. Aceasta a continuat să transforme multe modele diferite pentru a satisface preferinţele clienţilor, iar prin fuzionarea companiilor, aceasta a crescut cu mult eficienţa funcţionării sale şi, astfel, mai multe maşini au fost puse la dispoziţia oamenilor, mai mult decât a fost vreodată posibil înainte." Aceasta este propunerea lui pe calea interconfesională; păstrează tot felul de idei pentru a satisface clienţii. Închinarea curată şi doctrina adevărată sunt retrogradate într-o poziţie secundară. Aceşti adepţi ai inter-confesiunii doresc să satisfacă oamenii, nu pe Dumnezeu; să placă celor care le plătesc salariile, să le permită clienţilor să spună ceea ce aşteaptă de la religia lor, mai degrabă decât să permită să spună ceea ce aşteaptă Dumnezeu de la ei. Ei sunt mai preocupaţi de inter-confesiune decât de adevărata credinţă, şi pe cei care nu aprobă calea lor de acţiune religioasă şi largă îi consideră „înguşti". Lor nu le-ar fi plăcut deloc separarea lui Christos. În contradicţie cu teoria lor, El a spus: „Îngustă este poarta şi strâmtă este calea care duce la viaţă, şi puţini sunt cei care o găsesc." Cei înţelepţi vor urma avertismentul Său, vor cerceta, studia, şi vor ştii motivul pentru credinţa lor, şi vor accepta doar ceea ce poate fi dovedit absolut, şi vor ţine cu atenţie la doctrina curată – singura cale de acţiune care, într-adevăr, duce la viaţă! – Matei 7:13, 14, *NW*; 1 Tesaloniceni 5:21.

Cuprins

Libertatea de închinare a nigerienilor este susţinută

Duşmanii servilor lui Iehova au adus acuzaţii false împotriva lor, aşa cum demonstrează Biblia în mod repetat. Cu toate acestea, uneori, aceste acuzaţii false se întorc ca un bumerang, ca şi în cazul lui Daniel. Un exemplu modern al celor nelegiuiţi care sapă o groapă prin intermediul unor acuzaţii false, ca apoi să cadă în ea ei înşişi, este prezentat aici, aşa cum a fost relatat de biroul de filială al Societăţii, din Nigeria, Africa:

„Din cauza refuzului lor de a ocupa o poziţie într-o dispută din ţară şi, în special, din cauza activităţilor lor de propovăduire, mica grupă de martori ai lui Iehova din Ode Irele, Nigeria, a devenit victima unei conspiraţii. Două persoane au fost arestate şi aruncate în închisoarea locală după ce o parodie de proces i-a condamnat pentru şapte acuzaţii false. A fost trimis un apel urgent pentru ajutor la ofiţerul britanic al districtului, care i-a chemat înaintea lui pentru anchetă pe şefi şi pe martorii din închisoare.

Acuzaţiile au fost examinate. În primul rând, refuzul de a plăti impozitele. Spre consternarea acuzatorilor lui, martorul lui Iehova a băgat mâna în buzunar şi a scos chitanţele cu impozite pentru ultimii zece ani. Acuzaţia a fost ştearsă cu indignare de către poliţist. A doua acuzaţie a fost că fraţii refuzaseră să se alăture în construirea de drumuri comunitare. Martorii au fost chemaţi şi au mărturisit că cei doi fraţi au fost întotdeauna primii în raportarea acestei datorii, astfel încât acuzaţia a fost ştearsă. A treia acuzaţie a fost cea a predicării împotriva guvernului. ‘Ce aveţi de spus despre acest lucru? ’ i-a întrebat poliţistul pe fraţi. Unul a răspuns: ‘Dumneavoastră reprezentaţi guvernul. Dacă noi am fi fost împotriva guvernului, de ce oare am mai fi apelat la voi pentru ajutor? Noi credem că acest guvern este unul dintre cele mai bune în prezent şi suntem recunoscători pentru libertatea de care ne bucurăm sub conducere britanică; dar suntem obligaţi să spunem că în curând guvernul lui Dumnezeu va fi aici şi că va fi mai bun decât oricare altul.’ În manieră similară au fost tratate şi eliminate acuzaţiile rămase.

Mustrându-i foarte aspru pe şefii conspiraţiei, ofiţerul de district a cerut să cunoască adevăratul motiv al acestei conspiraţii. Atunci a ieşit la iveală adevărul. Mulţi oameni au devenit interesaţi de mesajul pe care martorii creştini ai lui Iehova l-au adus pentru ei şi, ca urmare, frecventarea bisericii şi contribuţiile au scăzut. ‘Noi nu îi dorim pe martorii lui Iehova în oraşul nostru’, au spus şefii. Atunci ofiţerul de district le-a explicat că ei trăiau sub o democraţie în care era garantată libertatea de închinare. ‘Eu vă dau permisiunea de a-i scoate pe martorii lui Iehova afară din oraşul vostru’, a spus el, ‘cu o singură condiţie. Mai întâi îi scoateţi din oraş pe catolici, apoi pe baptişti, metodişti şi apoi pe toţi ceilalţi. Apoi, după ce aţi terminat de făcut acest lucru, aveţi permisiunea mea să-i scoateţi, ultimii, pe martorii lui Iehova.’ Mai mult, el le-a interzis să mai încerce să-i implice pe martorii lui Iehova în instanţa lor locală, insistând asupra faptului că orice acuzaţie împotriva lor să fie adusă, personal, înaintea lui. În concluzie, el a declarat: ‘Nu

Cuprins

voi mai primi nicio plângere împotriva martorilor lui Iehova pentru următoarele şase luni. ’

Apoi, lucrurile au început să se întâmple. Descurajat foarte mult, şeful poliţiei s-a întors la maşina lui nouă pentru a se întoarce acasă, dar n-a putut s-o pornească. Au fost chemaţi mecanici, dar nu au putut să ajute şi maşina a rămas împotmolită timp de trei săptămâni. Întorşi acasă, poliţiştii au constatat că peretele închisorii în care fraţii fuseseră încarceraţi s-a prăbuşit, iar la instanţa locală, unde fusese pusă la cale conspiraţia, au descoperit că acoperişul căzuse. Acum, fraţii plănuiesc să construiască o nouă Sală a Împărăţiei, deoarece din momentul în care au început problemele, numărul martorilor lui Iehova din Oda Irele a crescut de la şaisprezece la nouăzeci şi trei.”

Stând la colţul străzii

Sub acest titlu, *Ştirile Bisericii Episcopale* din 15 martie au realizat următorul editorial, pe care îl citãm prin amabilitatea lor:

„Îi veţi găsi peste tot, în cele mai aglomerate părţi ale marilor oraşe. La Congresul General din Boston au stat acolo unde concentrarea de la colţul străzii de gulere rotunde era mai mare, şi cu răbdare, politicos, au oferit exemplare ale revistei *Turnul de veghere*. Mai mulţi clerici au cedat în grabă curiozităţii şi au făcut o achiziţie, pe care au băgat-o în buzunar să o citească mai târziu.

Între timp, membrii martorilor lui Iehova se fac ei înşişi nepopulari prin refuzul de a saluta drapelul, mergând mai degrabă la închisoare, decât la război. Tendinţa noastră – ca nişte oameni rezonabili şi respectabili ce suntem – este să îi dăm afară din conştiinţa noastră, să vorbim în şoaptă de ‘acei oameni marginali’ şi să turnăm o altă ceaşcă de ceai sau un al doilea cocktail.

Dar să presupunem că aruncăm o privire peste un exemplar al *Turnului de veghere* şi vedem cum apare lumea pentru acest ‘popor deosebit’, oameni care sunt la fel de pregătiţi să stea la colţ de stradă sau să meargă la închisoare pentru credinţa lor. Constatăm, în primul rând, că nu este necesară o cunoaştere a limbii engleze pentru salvarea pe care o proclamă martorii. *Turnul de veghere* poate fi avut în treizeci şi opt de alte limbi, inclusiv în indoneziană, tagalog, silozi, twi, şi yoruba (nu inventăm aceste nume). Am dori să putem spune acelaşi lucru despre *Ştirile Bisericii Episcopale.*

Ca o persoană care citeşte prin *Turnul de veghere*, ce cuvânt descrie cel mai bine sentimentul care este prezent în toate articolele acestuia? Poate că acest cuvânt este ‘caracterul urgent.’ Martorii lui Iehova cred că Christos s-a întors în anul 1914, iar acum domneşte, deşi nevăzut; că noi trăim la 5 minute după doisprezece şi punctul culminant final al istoriei se conturează vizibil; că acesta este acum ori niciodată – alege pe Dumnezeu şi ai parte la învierea celor drepţi; neagă-L şi existenţa ta va fi întreruptă şi anihilată.

Martorii lui Iehova se grăbesc. Ei cred că timpul este foarte scurt şi că decizia pe care fiecare trebuie să o ia este un simplu „da” sau un simplu „nu”; că „da” este parola spre viaţă veşnică şi „nu” este invitaţia la nimicire.

Cuprins

Sunt mai mult corecţi decât diferiţi. Ca episcopalieni, noi nu încercăm să întocmim programul lui Dumnezeu; noi nu îndrăznim să prezicem secunda întoarcerii lui Christos. Dar noi deţinem promisiunea Lui că El se *va* întoarce. Şi pentru individ, fiecare secundă din această viaţă prezentă este la fel de plină de consecinţe eterne aşa cum şi martorii spun că este. Noi alegem acum, în această zi, în acest moment; deciziile noastre mari şi deciziile mici, se adaugă la decizia finală.

Când vom începe să cunoaştem acest lucru în oasele noastre şi în sângele nostru, probabil, ceva nou va fi văzut pe faţa pământului: episcopalieni (laici sau clerici), stând la colţ de stradă, cu pliante în mâini. Şi se vor uita peste stradă la vânzătorul *Turnului de veghere* şi îi va face cu mâna un salut prietenos. Oricum, poate că ei diferă mult, sunt membri ai Frăţiei Urgenţei."

Apreciind *Turnul de veghere*

Ce sentimente aveţi în legătură cu *Turnul de veghere*? Ca cititorul care a scris următoarele? „*Turnul de veghere* este bucăţica cea mai delicioasă pe care am gustat-o vreodată. Fiecare dintre acestea devine mai gustoasă (dacă este posibil). Nici o plictiseală în meniul nostru! Este atât de bine că abia digerăm una până o aşteptăm cu nerăbdare pe cealaltă. Ai trecut vreodată printr-o bucătărie exclusivă de dulciuri şi să te întrebi cum să alegi ceea ce doreşti, atunci când vezi atât de multe feluri minunate? Am acelaşi sentiment spiritual în legătură cu *Turnul de veghere*. Este atât de mult de studiat, că abia dacă ştiu de unde să încep. Apoi, când am început, nu pot renunţa până când nu merg să spun şi altcuiva despre acest lucru, sau să discut cu ei. Şi astfel decurg lucrurile. Niciodată un există niciun moment de plictiseală!"

Să-i ajutăm pe cei prizonieri să-şi asigurare libertatea

În crearea omului după chipul Său, Dumnezeu a inclus facultatea unei voinţe libere. (Geneza 1:26) Datorită neascultării omului, cu toate acestea, el s-a adus în mai multe forme de sclavie. În eforturile lor de a scăpa de unele dintre aceste lanţuri, oamenii au sacrificat multe comori şi mult sânge; aşa cum s-a întâmplat şi în cel de-al Doilea Război Mondial, al cărui scop a fost cele patru libertăţi: de exprimare, de religie, de frică şi de lipsă. Dar omul, în loc să obţină mai multă libertate, a fost încătuşat, de atunci încoace, de lanţuri chiar mai grele, pe măsură ce o parte tot mai mare din lume devine subjugată de monstruozitatea totalitară şi restul lumii geme sub povara echipării în sine de a rezista agresiunii. De ce un astfel de eşec? Deoarece, după cum ne spune apostolul Petru: „În timp ce le promit libertate, ei înşişi sunt sclavi ai putrezirii." – 2 Petru 2:19, *NW*.

Cuprins

Cu toate acestea, nu este scopul lui Iehova de a avea mereu o lume cu o parte liberă şi cu o parte de sclavie. Nu, El este un Dumnezeu al libertăţii şi astfel El ne-a dat asigurarea că nu numai fiii Săi spirituali, ci şi „creaţia în sine va fi eliberată din sclavia putrezirii şi va avea glorioasa libertate a copiilor lui Dumnezeu.” – Romani 8:21, *NW*.

Ce fel de libertate ne oferă Dumnezeu? Nu libertate absolută, căci prin însăşi natura sa, numai Unul ar putea avea o astfel de libertate, Cel care este atotputernic şi suprem, şi anume, Iehova. El singur are o astfel de libertate, astfel încât nimeni nu Îl poate întreba nimic cu privire la acţiunile Sale. (Isaia 45:11, 12) Toţi ceilalţi pot avea doar o libertate relativă, libertate compatibilă cu obligaţiile lor faţă de Iehova ca şi Suveran şi Binefăcător al lor. El ne-a creat pentru scopul Său, şi folosirea voinţei libere pe care ne-a dat-o El trebuie să fie limitată de acest scop. Din moment ce noi împărţim acest pământ şi cu alte persoane, nu ne putem exercita voinţa liberă în măsura în care îi privăm pe ceilalţi de ceea ce ne dorim pentru noi înşine. – Galateni 5:13-15, *NW*.

Cum trebuie să fie obţinută această libertate pe care Dumnezeu o furnizează pentru noi? Fundamental, dreptul legal la aceasta ne-a fost asigurat prin jertfa de răscumpărare a lui Isus Christos, care ne asigură libertate de robie faţă de păcat, organizaţia lui Satan şi moarte. Libertatea deplină de această triplă robie, cu toate acestea, se află în viitor şi va fi realizată pe deplin în lumea nouă, doar la sfârşitul domniei de o mie de ani a împărăţiei lui Dumnezeu. – Isaia 65:17, 21-23, 25; Apocalipsa 20:5.

În prezent, Iehova ne oferă o *măsură de libertate relativă*. Pentru a realiza această măsură de libertate, trebuie să urmăm sfatul şi cursul stabilit de către Isus: „Dacă rămâneţi în Cuvântul Meu, sunteţi într-adevăr discipolii Mei, veţi cunoaşte adevărul şi adevărul vă va face liberi.” (Ioan 8:31, 32, *NW*) Ce adevăr şi înţelegere ne va oferi această libertate? Adevărul cu privire la supremaţia lui Iehova şi scopurile Sale ne vor oferi libertatea faţă de teama de om, de religia falsă şi faţă de egoism. Mai exact, este dobândirea unei cunoştinţe exacte a relaţiei noastre cu Iehova şi care sunt limitele libertăţii Sale pentru noi. Apreciind aceste graniţe şi acţionând în acord cu astfel de aprecieri, ne vor oferi cea mai mare libertate posibilă.

După ce am câştigat această libertate noi înşine, să o folosim, nu ca o scuză pentru o proastă calitate morală, ci pentru a-i ajuta şi pe alţii să-şi asigure libertatea. Cum putem face noi acest lucru? Prin preţuirea libertăţii noastre creştine, prin demonstrarea valorii sale nepreţuite înaintea tuturor oamenilor şi prin proclamarea „libertăţii în toată ţara”, spunându-le prizonierilor „Ieşiţi!”

[Note de Subsol]

Pentru mai multe detalii, vezi *Turnul de veghere* din 1 iulie, anul 1952.

Cuprins

● Matei 5:22 afirmă: „Oricine se mânie pe fratele său fără motiv va fi în pericol de judecată, şi oricine îi spune fratelui său Raca, va fi în pericolul sinedriului, iar oricine îi va zice, nebunule, va fi în pericolul focului iadului.” Care sunt cele trei pericole despre care sunt avertizaţi aici persoanele care ofensează? – T. C., Pennsylvania.

Traducerea Lumii Noi arată că „judecata” şi „sinedriul” se referă la instanţe de judecată şi „focul iadului” se referă la Valea lui Hinom, sau la Gheena: „Oricine continuă să ţină mânie pe fratele lui va fi răspunzător în faţa Curţii de Justiţie; dar oricine i se adresează fratelui său cu un cuvânt groaznic de dispreţ, va fi răspunzător în faţa Curţii Supreme; în timp ce oricine va zice ‘Nebun vrednic de dispreţ!’ va fi pasibil Gheenei de foc.” Seriozitatea creşterii jignirilor în ordinea numită, şi, în mod logic, cele de care ofensatorii sunt responsabili sau tratamentul la care sunt pasibili cresc proporţional cu autoritatea sau severitatea.

Curtea de Justiţie pare să fie aceeaşi cu instanţele locale despre care se vorbeşte la Matei 10:17 şi Marcu 13:9, şi nota de subsol din *Traducerea Lumii Noi* prin „instanţele locale”, din aceste texte le identifică drept fiind „sinedriu inferior”. *Sinedriu* înseamnă o adunare sau un consiliu. Legea mozaică prevedea instanţe locale unde oameni calificaţi ascultau cazurile la porţile cetăţii. În Deuteronomul 16:18 (*AS*) s-a poruncit: „Să pui judecători şi supraveghetori la toate porţile pe care Iehova, Dumnezeul tău, ţi le dă, după seminţii, iar ei să judece poporul cu judecată dreaptă.” Aceste instanţe locale aveau jurisdicţie chiar şi în cazuri de crimă şi puteau condamna la pedeapsa cu moartea. Ele au fost restabilite de către Ezra, după întoarcerea din captivitatea babiloniană, şi se pare că leviţii au fost folosiţi pe scară largă pentru ocuparea poziţiilor de serviciu în aceste instanţe. – Deuteronomul 19:12; 21:1, 2; 1 Cronici 23:4; 26:29; Ezra 7:25, 26.

În timpul lui Isus şi al apostolilor Săi, aceste instanţe locale, sau sinedriul inferior, au acţionat, dar sub restricţii clare din cauza stăpânirii romane asupra Palestinei. Potrivit rabinilor, aceste instanţe inferioare constau din 23 de judecători în oraşe unde erau 120 de oameni, reprezentativi pentru diferite utilizări şi servicii ale instanţei, dar în oraşele mici, în cazul în care acest număr nu era disponibil, erau folosiţi doar 3 judecători. Despre Ierusalim s-a spus că avea două instanţe, fiecare formată din 23 de judecători, plus 390 de instanţe judecătoreşti, formate din 3 judecători fiecare, care aveau misiunea de a asculta acuzaţiile minore. Cifrele prezentate de Josephus variază, deoarece el spune că aceste instanţe locale erau formate din 7 judecători, iar fiecăruia dintre aceştia avea alocat pentru el 2 căpitani care erau leviţi. Chestiunile foarte greu de decis pentru aceste instanţe locale mergeau la Marele Sinedriu din Ierusalim. – *Antichităţile* lui Josephus, Cartea 4, capitolul 8, sec. 14.

Acesta este Marele Sinedriu menţionat la Matei 5:22 ca şi „consiliu” sau „Curte Supremă”, după cum se arată în nota de subsol din *Traducerea Lumii Noi*. Acesta

Cuprins

era, în general, desemnat doar ca Sinedriu. De obicei, se înţelege că atunci când Biblia leagă marii preoţi, cărturarii şi bătrânii se referă la Sinedriu, ca la Matei 16:21 (*NW*): „De atunci înainte, Isus Christos a început să le arate discipolilor Săi că El trebuie să meargă la Ierusalim şi să sufere multe din partea bătrânilor cu influenţă, marilor preoţi şi cărturarilor şi să fie omorât, iar a treia zi să fie înviat.” Se susţine că cei 71 de membri ai Sinedriului erau împărţiţi după cum urmează: 24 erau preoţi principali, 24 erau bătrâni sau bătrâni cu influenţă, 22 erau cărturari sau avocaţi, şi marele preot completa numărul de 71. Au fost aleşi un preşedinte şi un vice-preşedinte. Această curte supremă evreiască audia doar cazurile pe care instanţele inferioare nu le putea hotărî şi nu le putea deferi unei alte instanţe, şi cazurile care implicau cele mai mari infracţiuni care erau aduse direct la aceasta. Acest lucru era, în special, adevărat în ceea ce priveşte cazurile care implicau blasfemie sau apostazie. – Matei 26:57, 59-68; Ioan 19:7; Faptele Apostolilor 5:27-29; 6:11-15; 7:1, 54-60, *NW*.

Evreilor le place să creadă că sinedriul a început cu Moise şi împreună cu cei 70 pe care el i-a ales pentru a-l ajuta să judece chestiuni pentru Israel în pustietate. (Numeri 11:16, 17) Unii chiar au sugerat că Isus a înlocuit acest organ evreiesc atunci când i-a trimis pe cei 70 de discipoli să propovăduiască, căci împreună cu Isus, în calitate de Cap al lor, ar face 71. (Luca 10:1) Cu toate acestea, faptele arată că Sinedriul îşi are originile în timpul dominaţiei greceşti peste Iudeea. În timpul dominaţiei romane acesta judeca chestiuni de viaţă şi de moarte, dar nu putea executa aceste sentinţe de moarte, şi trebuia să-şi prezinte acţiunile pentru revizuire de către autorităţile romane. – Ioan 18:28-40; 19:1-16, *NW*.

În cele din urmă, Matei 5:22 vorbeşte despre cei pasibili „focului iadului” sau „gheenei”. Prin utilizarea expresiei „focul iadului” se oferă o idee falsă, căci în greaca originală acesta redă *Gheena de foc*; *Gheena* este cuvântul grecesc pentru cuvântul ebraic *ge'i-Hinnom*, care înseamnă „valea lui Hinom”. Această vale este localizată la vest şi la sud de Ierusalimul din vechime. În timpul ultimilor împăraţi ai lui Iuda, aceasta era folosită în închinarea idolatră a lui Moloh, fiind oferite sacrificii umane acestui zeu prin foc. (Iosua 15:8; 2 Cronici 28:3; 33:6, Ieremia 7:31, 32; 32:35) Pentru a împiedica utilizarea acesteia din nou pentru astfel de scopuri religioase oribile, credinciosul împărat Iosia a pângărit-o şi aceasta a ajuns să fie la loc de aruncare şi incinerare pentru gunoiul din Ierusalim. (2 Împăraţi 23:10) Cadavrele animalelor erau aruncate aici pentru a fi consumate de flăcările menţinute acolo şi la care se adăuga sulf sau pucioasă pentru a întreţine arderea. Chiar şi trupurile criminalilor executaţi, consideraţi prea josnici pentru a avea o înviere, erau lichidate acolo. În cazul în care trupurile nu erau atinse de flăcări, ci atârnau de marginea unei prăpastii adânci le consumau viermii. Paragraful final al Anexei *Traducerii Lumii Noi* cu privire la această vale, spune, la pagina 767:

„Niciun animal viu sau creatură umană nu erau aruncate în gheenă pentru a fi arse de vii sau pentru a fi chinuite. Prin urmare, locul nu ar putea simboliza niciodată o regiune invizibilă în care sufletele umane sunt chinuite cu foc literal şi atacate de viermi care nu mor niciodată, pentru totdeauna. (Isaia 66:24) Deoarece criminalilor morţi aruncaţi aici li se refuza o înmormântare decentă într-un

Cuprins

mormânt de amintire, care simbolizează speranţa unei învieri, Gheena a fost folosită de către Isus şi discipolii Săi pentru a simboliza distrugerea veşnică, anihilarea din universul lui Dumnezeu, sau 'a doua moarte', o pedeapsă veşnică. Prin urmare, să fi condamnat să ai trupul mort aruncat în gheenă era considerată cea mai rea formă de pedeapsă. Din gheena literală şi din semnificaţia sa a fost extras simbolul 'iazului care arde cu foc şi pucioasă' de la Apocalipsa 19:20; 20:10, 14, 15; 21:8."

În versetul precedent (Matei 5:21), Isus a atras atenţia asupra faptului bine cunoscut că oricine a comis o crimă este răspunzător în faţa Curţii de Justiţie, şi apoi, la această înţelegere comună, El a adăugat cuvintele din versetul 22 pentru a arăta cât de precise erau noile principii pe care El le declara. Poate că cineva se supără pentru un anumit motiv, dar să continue în această stare supărată ar deschide Diavolului o portiţă şi ar putea rezulta în păcat. (Efeseni 4:26, 27, *NW*) Deci, mânia continuată faţă de un frate îl face pe cineva să aibă nevoie de corectare, aşa cum este simbolizat de către Curtea de Justiţie. Căci dacă această mânie se manifestă printr-un „cuvânt groaznic de dispreţ", ar fi mult mai grav şi ar necesita o corectare mai puternică sau pedeapsă, aşa cum este simbolizat de către instanţa superioară sau de Curtea Supremă evreiască, Sinedriul. Dar să începi să judeci un frate ca „nebun vrednic de dispreţ", acest lucru implicând, scriptural, blasfemia şi negarea lui Iehova (Psalmii 14:1), este extrem de grav şi ar putea face pe cineva pasibil de distrugere veşnică, sau, cu alte cuvinte, „pentru Gheena de foc". Deci, Isus a folosit lucruri familiare pentru evrei – Curtea de Justiţie, Curtea Supremă şi Gheena de foc – pentru a le transmite greutatea şi severitatea mai mare a pedepselor care vor veni pentru păcate de o gravitate mai mare.

● Este scriptural să se presupună că cei 144.000 de membre ale trupului lui Christos sunt folosite pentru a umple locurile lăsate vacante de către îngerii care s-au răzvrătit, au devenit demoni şi au fost alungaţi din cer de către Christos, păstrând astfel intactă forţa numerică a tărâmului ceresc? – J. D., India.

Nu există nicio scriptură directă pentru a arăta că cei 144.000 de membri ai trupului sau adunării lui Christos sunt folosiţi pentru a înlocui un număr asemănător de îngeri, care au devenit necredincioşi, l-au urmat pe Satan, au devenit demoni şi vor fi distruşi. Desigur, niciunul dintre acei îngeri necredincioşi nu au fost la un nivel spiritual egal cu cel la care sunt glorificaţi cei 144.000 de membri; astfel încât, chiar şi cu aducerea celor 144.000 de membri la ceruri, ar fi încă 144.000 de locuri pe nivelul ocupat cândva de către acei demoni, dacă numărul a fost acelaşi. Mai mult decât atât, cine îl înlocuieşte pe Satan? Nu Christos, pentru că El era deja un membru al organizaţiei cereşti înainte de a veni pe pământ, un membru al acesteia înainte să fi existat chiar şi heruvimul ocrotitor care a devenit Satan. (Apocalipsa 3:14) Isus nu ar putea fi considerat niciodată că a ocupat în cer un loc care anterior era deţinut de către Satan, pentru că Isus a fost glorificat la un nivel mai înalt decât locul ocupat iniţial, şi acel loc original era deasupra celui deţinut de heruvimul care a deviat. (Filipeni 2:9-11) Din moment ce nu există nicio persoană care să ocupe locul pe care Satan l-a deţinut cândva, nu

Cuprins

pare a fi scriptural să susţinem că cei 144.000 de membri sunt folosiţi pentru a completa numărul din cer lăsat vacant de către demonii alungaţi. Numărul de creaturi spirituale din cer nu este fixat şi Iehova Dumnezeu poate crea întotdeauna mai multe.

Verificaţi-vă memoria

După ce aţi citit acest număr al „Turnului de veghere”, vă mai amintiţi:

De ce se întâmplă că mulţi studenţi la teologie intră la seminarii „fierbinţi” şi ies „reci”? p. 516, parag. 6.

Cum a fost posibil ca Isus să devină om şi să-şi păstreze, totuşi, identitatea preumană? P. 517, parag. 4.

De ce corpul de carne al lui Isus n-a putut merge în cer? P. 520, parag. 1.

Ce sectă minoră a evreilor pare să fi scris sulul lui Isaia de la Marea Moartă? P. 521, parag. 3.

De ce unii i-au numit pe esenieni premergători ai comunismului? P. 522, parag. 2.

A putut fi încheiată într-un oraş din Nigeria condiţia unui ofiţer de district recomandată înaintea martorilor lui Iehova? P. 525, parag. 4.

Ce cuvânt a spus „Episcopal Churchnews” că descrie cel mai bine sentimentul care este prezent în „Turnul de veghere”? P. 526, parag. 5.

De ce este necesar pentru creştini ca Dumnezeu să fie deosebit printr-un nume? P. 530, parag. 8.

Cum şi-a făcut Iehova poporul independent de toţi traducătorii care au ales să-i ascundă numele? P. 534, parag. 19.

Ce expresie accentuează că Iehova trebuie să fie deosebit de alţi dumnezei? P. 536, parag. 25.

De ce celor care învaţă doctrina treimii nu le va plăcea „Traducerea Lumii Noi a Scripturilor Ebraice”? P. 536, parag. 26.

De ce celor care învaţă chinul veşnic nu le va plăcea „Traducerea Lumii Noi a Scripturilor Ebraice”? P. 537, parag. 31.

Ce anume constituie o autorizaţie superioară pentru a produce o traducere a Bibliei, decât o poate conferi orice sectă religioasă? P. 540, parag. 38.

Ce se află, în realitate, în spatele expresiei „focul iadului”? P. 542, parag. 7.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

15 SEPTEMBRIE 1953 Nr. 18

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

FUGA SPRE SIGURANŢĂ ÎMPREUNĂ CU SOCIETATEA LUMII NOI - Pag.635

IEHOVA, NU UN CONCEPT PRIMITIV - Pag.645

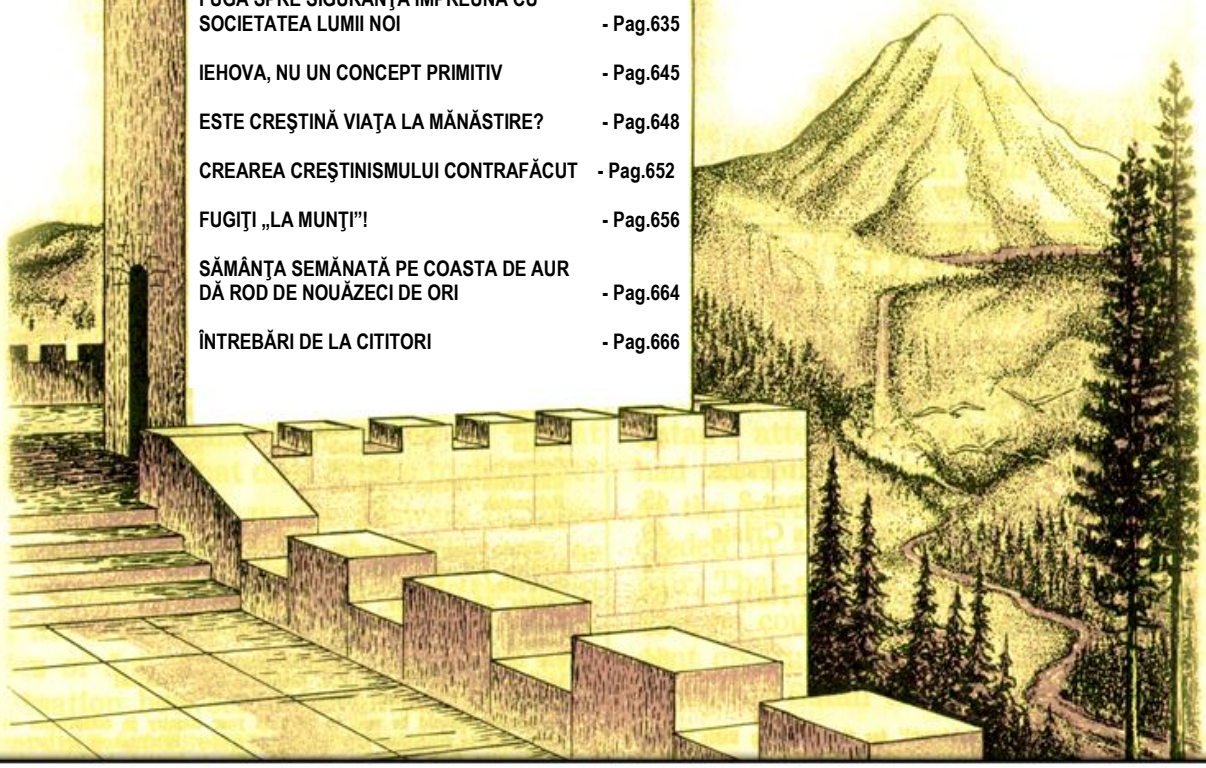
ESTE CREŞTINĂ VIAŢA LA MĂNĂSTIRE? - Pag.648

CREAREA CREŞTINISMULUI CONTRAFĂCUT - Pag.652

FUGIŢI „LA MUNŢI”! - Pag.656

SĂMÂNŢA SEMĂNATĂ PE COASTA DE AUR DĂ ROD DE NOUĂZECI DE ORI - Pag.664

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.666

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul ”Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delicvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

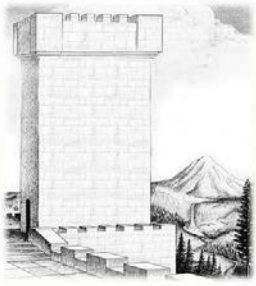
Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

’ Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by International money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

15 septembrie 1953 **Nr. 18**

Fuga spre siguranţă împreună cu societatea lumii noi

Discursul de mai jos (în două părţi) a fost rostit de preşedintele Societăţii Turnul de Veghere în faţa unui public de 134.333 de participanţi la Congresul Societăţii Noii Lumi a Martorilor lui Iehova, de pe stadionul Yankee, New York, în după-masa celei de-a şaptea zile, sâmbătă, 25 iulie 1953, şi s-a caracterizat prin lansarea noii cărţi a Societăţii, numită „Ceruri noi şi un pământ nou”.

„Când veţi vedea Ierusalimul înconjurat de tabere ridicate de armată, atunci să înţelegeţi că pustiirea lui este aproape. Atunci cei din Iudeea să fugă în munţi, şi cei din mijlocul lui [Ierusalim] să se retragă.”
– Luca 21:20, 21, *NW*.

Întemeierea şi construirea lucrurilor noi şi durabile înaintează cu succes, în timp ce continuă osândirea şi nimicirea celor vechi. Când demolarea lucrurilor vechi se va încheia curând, nu va mai fi niciun început haotic pentru cele noi, nu va mai fi nevoie ca oamenii să înceapă de la nivelul unui om primitiv al peşterilor, ci calea va fi eliberată în întregime pentru dezvoltarea lucrurilor noi, în splendoarea unui paradis. Acesta este timpul unui pericol în creştere. Este şi un timp de mari oportunităţi. Pericolul se măreşte constant pentru cei care se agaţă de cele vechi, în pofida faptului că acestea sunt condamnate. Singura siguranţă a omenirii stă în fuga rapidă spre cele noi, fără întârziere. În cele noi stă şi marea ocazie pentru ca oamenii să supravieţuiască sfârşitului celor vechi şi să se bucure de un viitor de fericire, pace şi iubire trainice. Lucrurile noi nu sunt acelea pe care oamenii lăudăroşi ai acestei lumi promit cu aroganţă că le vor construi. Lucrurile noi sunt cele ale Celui Atotputernic care stă pe tronul universului. Cuvintele Lui au rămas înregistrate timp de nouăsprezece secole: „Iată! Eu Fac toate lucrurile noi.” (Apoc. 21:5, *NW*) Astăzi Îşi sprijină cuvintele prin fapte. Lucrurile noi sunt făcute. Fericiţi sunt acei oameni care le văd fiind construite şi care fug la ele. Siguranţa şi ocrotirea nu le va lipsi niciodată acolo, cu societatea lumii noi a lui Dumnezeu.

Cuprins

[2] Oamenii au o tendinţă puternică de a se agăţa de lucruri despre care s-a crezut mult timp că sunt sacre şi au încredere în ele de parcă ar fi o vrajă împotriva unui rău. Se consideră că vin de la Dumnezeu şi că îi vor cruţa şi, prin urmare, garantează siguranţa cuiva să se refugieze în astfel de lucruri sacre. Dar lucrurile cărora oamenii le atribuie caracterul sacru poate nu sunt sacre înaintea lui Dumnezeu, chiar dacă au o vârstă sau un trecut îndepărtat. A te baza pe aşa ceva înseamnă să te amăgeşti singur cu o speranţă deşartă. Este necesar să hotărască dacă sunt de acord cu noile lucruri făgăduite de Dumnezeu. Dacă nu, ei nu vor fi duşi şi incluşi în cele noi. Pentru realitatea acestor lucruri în vremea noastră, avem un exemplu istoric. De fapt, acest exemplu a fost o profeţie despre ce se va întâmpla în timpul nostru. Niciunui templu al religiei nu i-a fost acordat un caracter atât de sacru sau n-a fost păzit cu mai mare gelozie şi fanatism ca templul lui Irod din Ierusalim, de acum nouăsprezece secole. Acesta şi alte temple anterioare din acelaşi loc, au avut o existenţă combinată de aproape o mie de ani; şi totuşi, după un tur de cercetare, cu un ghid, la templul lui Irod, Isus Christos a spus: „Vor veni zile în care nu va mai rămâne aici piatră pe piatră care să nu fie dărâmată.” – Luca 21:5, 6, *NW*.

[3] Acel templu era clădirea cea mai frumoasă din cetatea sfântă Ierusalim. Acolo, preoţii care erau urmaşii familiei alese a lui Aron se ocupau cu slujbele sacre. Se numea „casa”. Totuşi, fără a ţine seama de toate asocierile sale sacre, Isus a spus înaintea acestuia: „Ierusalim, Ierusalim, ucigaşul profeţilor şi cel care omori cu pietre pe cei trimişi la tine – cât de des am vrut să îţi strâng copiii laolaltă, aşa cum îşi adună o cloşcă puii sub aripile ei! Dar voi, oameni, n-aţi vrut asta. Iată! Vi se lasă casa pustie.” (Mat. 23:37, 38, *NW*) Isus ştia nu doar că acesta devenise o casă de negustorie şi o peşteră de tâlhari, ci şi că era slujită de preoţi care Îi plănuiau moartea. Avea un caracter sacru arătat numai pe dinafară, dar pe dinăuntru era total lipsit de sfinţenie. De aceea, Isus l-a declar părăsit de Iehova Dumnezeu şi a refuzat să îl pună ca petec în noul sistem de lucruri pe care îl aducea. Treizeci şi şapte de ani mai târziu Ierusalimul a întâlnit soarta prezisă de El. Nicio piatră nu a fost lăsată peste alta. Oricum, noul templu al lui Iehova Dumnezeu, un templu spiritual de „pietre vii”, a rămas în picioare. În el a funcţionat un sistem nou şi drept de lucruri, care urma să aibă ca rezultat închinarea curată a adevăratului Dumnezeu, pe tot pământul, şi binecuvântarea veşnică a tuturor familiilor omenirii. – 1 Pet. 2:5; Efes. 2:20-22.

[4] Noul sistem de lucruri nu a aşteptat nimicirea Ierusalimului şi a templului său ca să poată începe. Noul sistem a început, în realitate, cu moartea, învierea şi înălţarea lui Isus la cer, ca să apară în prezenţa lui Iehova Dumnezeu cu meritul sângelui jertfei sale umane. După jertfa, care a fost într-adevăr acceptabilă pentru Dumnezeu, pentru răscumpărarea omenirii din păcat şi pedeapsa acestuia, moartea, Isus a servit în calitate de nou Mare Preot al lui Dumnezeu. Marele preot pământesc al sistemului evreiesc de lucruri din vechime şi-a pierdut poziţia înaintea lui Dumnezeu, deoarece fusese făcut mare preot prin legământul legii pe care Moise l-a mijlocit între Dumnezeu şi Israel, pe Muntele Sinai. Dar acum Isus devenise un Profet şi Mijlocitor mai mare decât Moise şi El a mijlocit un nou

Cuprins

legământ între Iehova Dumnezeu şi israeliţii spirituali, adunarea creştină care a fost zidită pe el ca Stâncă. Astfel, acel vechi legământ al legii, pe care îl făcuse Dumnezeu cu israeliţii naturali la Sinai a fost abolit, iar odată cu el şi preoţimea, jertfele, sărbătorile şi obligaţiile sale. (Evr. 3:1; 9:11-15; Col. 2:13, 14; Deut. 5:2, 3; 29:1) De atunci înainte, Isus Christos a servit ca Marele Preot uns al lui Dumnezeu, la templul spiritual al lui Dumnezeu, Sfânta Sfintelor fiind chiar cerul însuşi înaintea prezenţei lui Dumnezeu.

[5] Manifestarea lui Isus ca noul şi veşnicul Mare Preot a însemnat că venise încheierea vechiului sistem de lucruri. Aşa cum este scris despre El: „Acum El s-a manifestat odată pentru totdeauna la încheierea sistemelor de lucruri, pentru a înlătura păcatul prin însăşi jertfa Sa." (Evr. 9:26, *NW*) Faptul că templul părăsit al lui Irod din Ierusalim a fost nimicit de legiunile Romei, sub generalul Titus, în anul 70 (A.D.) este în plină armonie cu acest lucru. Anul 70 a fost anul în care aşa-zisa cetate sfântă a Ierusalimului a fost distrusă.

[6] Astăzi, în anul 1953, nu trebuie să trecem cu vederea un aspect foarte important: timp de treizeci şi patru de ani după ce noul legământ al lui Dumnezeu a fost făcut şi adunarea creştină a început să fie zidită pe Isus Christos, Piatra, la Cincizecimea anului 33 (A.D.), cetatea Ierusalim servea drept cartier general al adunării creştine. Acolo era localizat corpul de guvernare al adunării şi era alcătuit din cei doisprezece apostoli şi alţi discipoli bătrâni, precum Iacov, fratele lui Isus. Ei foloseau curţile templului ca loc potrivit pentru a se întâlni cu mulţimi de oameni şi să le predice. În acest templu a fost atacat de o gloată apostolul Pavel, prin anul 56, şi tot în Ierusalim au fost omorâţi, în anul 62, discipolul Iacov şi alţi creştini credincioşi de către evreii fanatici care aruncau cu pietre. Dar când a venit anul 67, corpul de guvernare creştin, împreună cu toţi ceilalţi discipoli ai lui Isus, au fugit din Ierusalim şi din toată provincia Iudeea. De ce nu au rămas creştinii şi nu au continuat să predice vestea bună despre Isus Christos în vechea cetate sfântă şi în celelalte părţi ale Iudeii? A fost din laşitate faţă de persecuţie? A fost lipsă de loialitate faţă de însărcinarea lor de a predica vestea bună? Niciuna dintre ele! A fost păstrarea înţeleaptă a vieţii lor, pentru a putea continua să predice în altă parte. A fost ascultare faţă de porunca profetică a lui Isus Christos, când El a prezis distrugerea templului părăsit şi le-a spus discipolilor Săi:

[7] „Veţi fi trădaţi chiar de părinţi, fraţi, rude şi prieteni, iar unii dintre voi vor fi omorâţi, şi veţi fi obiecte ale urii din partea tuturor oamenilor, din pricina numelui Meu. Şi totuşi, niciun fir de păr de pe capul vostru nu va pieri. Prin răbdare din partea voastră vă veţi dobândi sufletele. Mai mult, când veţi vedea Ierusalimul înconjurat de tabere ridicate de armate, atunci să înţelegeţi că pustiirea lui este aproape. Atunci cei din Iudeea să fugă în munţi, cei din mijlocul lui să se retragă, iar cei din ţinuturile apropiate să nu intre în el [în Ierusalim], deoarece acestea sunt zilele în care se face dreptate, pentru ca toate lucrurile scrise să se împlinească. Vai de femeia însărcinată şi de cele ce vor alăpta în zilele acelea! Căci va fi mare nevoie în ţară şi mânie asupra acestui popor, şi oamenii vor cădea de tăişul sabiei şi vor fi duşi prizonieri în toate naţiunile, iar Ierusalimul va fi călcat în picioare de naţiuni, până când se vor împlini timpurile fixate naţiunilor." -Luca 21:16-24, *NW*.

Cuprins

SEMNALUL DE FUGĂ

[8] În noiembrie anul 66 (A.D.), corpul de guvernare din Ierusalim şi toţi ceilalţi discipoli de acolo şi din regiunea Iudeii au primit semnalul de fugă din întreaga provincie spre munţi, aşa cum a fost poruncit de Isus. Acest lucru s-a întâmplat când armatele romane conduse de Gaius Cestius Gallus, guvernatorul Siriei, a ajuns în faţa cetăţii care se răzvrătise împotriva Romei. După cinci zile de luptă, prin care a pus stăpânire pe tot oraşul, şi-a retras trupele fără niciun motiv explicabil şi a fost urmărit de evrei, pierzând mii de ostaşi. Creştinii au văzut în aceasta semnalul dat cu mult timp înainte de către Isus. Deci au fugit din Ierusalim. Nu s-au oprit în niciun loc din provincia Iudeii; porunca lui Isus era ca cei din Iudeea să fugă de acolo în munţi. De aceea, ei şi copiii lor (născuţi sau încă nenăscuţi) au trecut râul Iordan spre ţinutul muntos al Galaadului şi s-au aşezat îndeosebi în provincia Pela, unul dintre oraşele Decapolisului. Acolo şi-au continuat activităţile creştine şi au predicat mai departe. Acolo erau în siguranţă când romanii au venit înapoi, în prima parte a anului 70 A.D., şi când peste Ierusalim a venit o pustiire îngrozitoare, în împlinirea cuvintelor triste ale lui Isus adresate Ierusalimului: „Dacă tu, chiar tu, ai fi înţeles în aceste zile lucrurile care au de-a face cu pacea – dar acum au fost ascunse de ochii tăi. Căci vor veni zile peste tine când vrăjmaşii tăi vor construi o fortăreaţă în jurul tău, cu stâlpi ascuţiţi, te vor încercui şi te vor nenoroci din toate părţile; şi te vor face una cu pământul pe tine şi copiii tăi, şi nu vor lăsa piatră pe piatră în tine, pentru că nu ai înţeles timpul când ai fost cercetat.” – Luca 19:41-44, *NW*.

[9] Viaţa cetăţii sfinte şi a templului său nu s-a dovedit a fi fermecată. Cei care au rămas lângă lucrurile vechiului sistem corupt au luptat pentru o cauză pierdută şi au pierit în pustiirea Ierusalimului şi a întregii provincii a Iudeii. Dar creştinii din munţii Galaad au supravieţuit şi au predicat în continuare. Vechiul sistem care a pierit atunci este dus pentru totdeauna; preoţimea familiei lui Aron şi închinarea lui Iehova Dumnezeu într-un templu material, făcut de om, la Ierusalim, nu vor mai fi restabilite niciodată. Noul sistem creştin de lucruri, sub noul legământ, cu Isus drept Mijlocitor şi Mare Preot, rezistă până în aceste zile.

[10] Toate acestea nu sunt lipsite de însemnătate majoră pentru noi, în aceste zile neobişnuite şi deosebite. Ne paşte ceva asemănător, doar că mai rău. Simţim impulsul să ne interesăm de cauza lucrurilor, şi o facem cu înţelepciune, ca să ştim dacă ne este recomandată sau nu o anumită cale de acţiune. Când vedem că oraşul Ierusalim din zilele noastre, din Palestina, nu continuă tradiţia oraşului templu din vechime, ci că, de fapt, creştinătatea este corespondentul modern al cetăţii sfinte din zilele lui Isus şi ale apostolilor Lui, atunci suntem nevoiţi să întrebăm: ce a dus la asedierea înfricoşătoare şi la distrugerea Ierusalimului în anul 70 (A.D.)? Ştiind aceste lucruri, putem hotărî dacă, din acelaşi motiv, planează o distrugere la scară mai mare, în mod ameninţător, asupra creştinătăţii, corespondentul din secolul al douăzecilea al Ierusalimului condamnat.

[11] Isus a oferit cheia la răspuns când le-a spus discipolilor Săi, în aceeaşi profeţie, aşa cum este relatat de apostolul Matei: „Şi această veste bună a împărăţiei va fi predicată pe tot pământul locuit, cu scopul unei mărturii pentru

Cuprins

toate naţiunile, şi atunci va veni sfârşitul. De aceea, când veţi vedea lucrul dezgustător care cauzează pustiire, aşa cum este spus de profetul Daniel, stând în locul sfânt, (cititorul să îşi folosească discernământul), atunci cei din Iudeea să înceapă să fugă în munţi. Omul de pe acoperiş să nu coboare să îşi ia bunurile din casă; iar omul de pe câmp să nu se întoarcă acasă să-şi strângă lucrurile. Vai de femeile însărcinate şi de cele ce vor alăpta în acele zile! Rugaţi-vă într-una ca fuga voastră să nu aibă loc în timpul iernii şi nici în ziua de sabat; căci atunci va fi un mare necaz, cum n-a mai fost de la începutul lumii şi până acum, şi nici nu va mai fi. De fapt, dacă zilele acelea n-ar fi scurtate, nici o carne n-ar fi salvată; dar din pricina celor aleşi zilele acelea vor fi scurtate." – Mat. 24:14-22, *NW*.

[12] „Lucrul dezgustător care cauzează pustiire" la vederea căruia aşezat în locul sfânt, creştinii trebuiau să fugă în munţi – acesta a fost motivul distrugerii îngrozitoare ce a lovit Ierusalimul şi tărâmul lui din Iudeea. Acel „lucru dezgustător" era liga sau alianţa pe care conducătorii religioşi ai Ierusalimului au făcut-o cu Imperiul Roman, pentru a dobândi moartea lui Isus Christos, Împăratul uns al lui Dumnezeu. Acea putere mondială imperială, Roma, a fost simbolizată în profeţia divină printr-un lucru dezgustător, ca o fiară fioroasă care luptă împotriva celor sfinţi ai lui Iehova care sunt pe pământ. A început mai întâi împotriva Principalului Sfânt al lui Iehova, Fiul Lui, Isus Christos, pentru a-L înlătura ca rival la stăpânirea ei mondială. – Fapte 3:14; 4:27-30, *NW*.

[13] Conducătorii religioşi ai Ierusalimului au fost cei care L-au împins pe Sfântul lui Dumnezeu în atenţia puterii mondiale romane, căutând răzbunare pentru faptul că Isus le-a dezvăluit practicile false şi încălcarea poruncilor lui Dumnezeu. Înaintea guvernatorului roman Pilat din Pont, ei L-au acuzat pe Isus că se răzvrăteşte împotriva lui Cezar, interzicând plătirea impozitelor către Cezar şi aţâţând poporul împotriva lui. Când guvernatorul Pilat a încercat să se împotrivească presiunii religioase şi să Îl lase pe Isus să plece, evreii au strigat: „Dacă Îl eliberezi pe acest om, nu eşti prieten cu Cezar. Orice om care se face rege vorbeşte împotriva Cezarului." Când guvernatorul Pilat, într-un apel la patriotismul naţional al evreilor, L-a prezentat pe Isus ca Împărat al lor şi a încercat să îi facă de ruşine, întrebându-i: „Să răstignesc pe Împăratul vostru?", atunci, din tot poporul, preoţii evrei cei mai de seamă au răspuns: „Nu avem alt împărat decât pe Cezar." – Ioan 19:12-16, *NW*.

[14] Simţiţi dezgust în acestea? Atunci cu cât mai mult a simţit Dumnezeu din cer o indignare aprinsă în trădarea Împăratului Său Uns, Isus Christos, faţă de puterea mondială imperială, Roma, şi legătura celor care susţineau că sunt poporul Lui cu cruda şi anti-Iehova putere mondială a Romei? A fost o conspiraţie politico-religioasă împotriva împărăţiei mesianice a lui Iehova. Nu e de mirare că El a auzit

Cuprins

şi a ţinut seama de strigătul lor dispreţuitor din acea vreme, legat de sângele lui Isus: „Sângele Lui să cadă asupra noastră şi a copiilor noştri”! Nu e de mirare că le-a părăsit casa ca pe un templu profanat! Nu e de mirare că i-a considerat o parte a lucrului dezgustător, un aranjament urâcios împotriva împărăţiei Lui, prin Sfântul Său, Isus Christos! (Mat. 27:25; 23:38, *NW*) Ei au arătat prietenie faţă de duşmanul lui Dumnezeu, Cezar, devenind astfel duşmani ai lui Dumnezeu. Acum să mănânce roadele amare ale prieteniei lor trădătoare; să se frece de jugul inegal al unei astfel de conspiraţii ruşinoase împotriva împărăţiei, până când aveau să fie conduşi într-o revoltă violentă împotriva partenerilor lor politici. Dumnezeu a ştiut dinainte că ipocrita alianţă politico-religioasă era menită să se rupă la timpul potrivit şi că partea politică a lucrului dezgustător îşi va îndrepta armatele împotriva părţii religioase a alianţei dezgustătoare, pentru a aduce sângele lui Isus asupra religioniştilor vinovaţi şi asupra copiilor lor, făcându-i Ierusalimului o baie de sânge provenit din venele a 1.100. 000 dintre copiii lui!

[15] Revolta evreilor împotriva prietenului lor, Cezar, a venit în anul 66 (A.D.) din cauza crimelor comise de guvernatorii săi politici. În acelaşi an, armatele părţii politice ale lucrului dezgustător s-au întors împotriva lor şi au făcut un asalt premergător împotriva cetăţii lor sfinte Ierusalim. Aceea a fost vederea lucrului dezgustător cu armatele sale înconjurând cetatea sfântă Ierusalim, pe care creştinii îl căutau ca pe o înştiinţare că era timpul ca ei să fugă în munţi, în afara Iudeii, pentru siguranţă. Neştiind cât de curând se vor întoarce armatele lucrului dezgustător şi să încheie pustiirea Iudeii şi Ierusalimului, corpul de guvernare creştin şi alţi creştini ascultători s-au mutat fără a o face în vreo zi inoportună de sabat evreiesc, sau în vreme de iarnă. În secolul al şaptelea înainte de Christos, armatele babiloniene s-au întors să distrugă Ierusalimul pentru prima oară. În anul 70 (A.D.) armatele romane au venit înapoi. În timpul primăverii şi verii din acel an, au urmat asediul şi distrugerea totală. Prin acţiune imediată şi supusă, creştinii au scăpat şi n-au avut parte de acea pustiire îngrozitoare. – Ier. 37:6-10.

CORESPONDENTUL MODERN

[16] Isus, pe când profeţea despre acel „lucru dezgustător care cauzează pustiire,” a spus că profetul Daniel l-a prezis şi el. Daniel a profeţit că apariţia sa va avea loc la timpul stabilit, la „timpul sfârşitului.” (Mat. 24:15, *NW;* Dan. 11:29-35) Isus a prezis că lucrurile se vor întâmpla în timpul sfârşitului acestei lumi, iar astfel de lucruri au venit în şir continuu din anul 1914 A.D. – război mondial, foamete, epidemii, cutremure, persecutare globală a adevăraţilor creştini, propovăduirea veştii bune a împărăţiei lui Dumnezeu ca fiind deja stabilită, profeţi şi christoşi falşi, şi, da, „lucrul dezgustător care cauzează pustiire” – toate aceste lucruri combinate marchează acest timp ca şi criticul „timp al sfârşitului.” Ceea ce îl face „timp al sfârşitului” pentru naţiunile acestei lumi este că „timpurile stabilite naţiunilor” de Dumnezeu au ajuns la încheierea celor 2.520 de ani ai lor în 1914, iar atunci s-a născut în ceruri împărăţia lui Dumnezeu pentru care s-au făcut multe rugăciuni şi Împăratul Lui sfânt şi uns, Isus Christos, a fost instalat pe tron şi I s-a

Cuprins

dat dreptul să conducă întregul pământ şi să zdrobească în bucăţi toate naţiunile care s-au împotrivit stăpânirii Sale de drept. -Mat.24:3-25; Apoc. 12:1-5; Ps. 2:7-9.

[17] Din moment ce se confirmă că această perioadă de la 1914 încoace este „timpul sfârşitului", unde sunt lucrul dezgustător şi armatele sale de pustiire pe care le-au prezis Daniel şi Isus? Iată! Sunt acolo, în conspiraţia politico-religioasă de astăzi împotriva împărăţiei instaurate a lui Iehova Dumnezeu şi a Împăratului Său sfânt şi uns, Isus Christos. Identificaţi-i singuri prin împlinirea profeţiei din Psalmul 2:1-6 (*AS*): „Pentru ce se dezlănţuie naţiunile, şi pentru ce cugetă popoarele la lucruri deşarte? Împăraţii pământului se răzvrătesc, iar domnitorii se sfătuiesc împreună împotriva lui Iehova, şi împotriva unsului Său, zicând: 'Să le rupem în bucăţi legăturile, şi să ne scăpăm de lanţurile lor. Cel care stă în ceruri va râde: Domnul Îşi va bate joc de ei. Apoi le va vorbi în mânia Lui, şi îi va tulbura cu nemulţumirea Sa aprigă [spunând]: Totuşi, Eu am pus pe Împăratul Meu pe muntele Meu cel sfânt din Sion.'" (Fapte 4:24-30) Alianţa internaţională cunoscută drept Naţiunile Unite este expresia principală şi cea mai puternică a acestei conspiraţii politico-religioase împotriva împărăţiei mesianice a lui Dumnezeu. Spunem „politico-religioasă" fiindcă religiile acestei lumi fac parte din această conspiraţie mondială împotriva împărăţiei, mai ales religiile creştinătăţii.

[18] Cu zeci de ani înainte de 1914 A.D., martorii lui Iehova propovăduiseră stabilirea completă a împărăţiei lui Dumnezeu, prin Christos, la sfârşitul „timpurilor stabilite naţiunilor" din acel an. Pentru a confirma că predicarea lor era corectă, a izbucnit, pe neaşteptate, în 1914, Primul Război Mondial pentru dominaţie globală de naţiunile acestui pământ, şi a fost urmat de un şir trist de evenimente până în aceste zile. Dacă clericii religioşi ai creştinătăţii ar fi analizat profeţiile asupra cărora le atrăgeau atenţia martorii lui Iehova, dacă ar fi înfruntat faptele istoriei moderne şi ar fi văzut înţelesul lor, ar fi arătat loialitate faţă de voinţa lui Dumnezeu, ar fi salutat împărăţia Lui şi ar fi recomandat-o drept singura guvernare îndreptăţită la stăpânire mondială! În schimb, ei au luat partea factorilor politici în lupta totală pentru dominaţie a tărâmului pământesc al Împăratului uns al lui Dumnezeu, Isus Christos. Acestea au dus la persecutarea martorilor lui Iehova, care au rămas loiali Conducătorului întronat al lui Dumnezeu şi au mişcat braţul, care flutura sabia, a statului politic, împotriva martorilor lui Iehova, pentru a încerca să îi extermine de pe pământ. Ei nu au acordat niciun gând respectuos cuvintelor lui Isus: „Întrucât aţi făcut aceasta unuia dintre cei mai neînsemnaţi fraţi ai Mei, Mie mi-aţi făcut-o." (Mat. 25:40) De teamă să nu înstrăineze afecţiunile prietenilor lor politici, clerul a preferat să se agaţe de împărăţiile războinice ale acestei lumi şi să Îl acuze pe Isus Christos de răzvrătire împotriva Cezarului, acuzându-i pe adevăraţii Săi urmaşi că fac acest lucru.

[19] Când a fost propus programul politic comun pentru lumea de după război, la încheierea Primului Război Mondial, în 1918, clerul creştinătăţii a fost imediat pentru acesta. Ce era acel program? Să Îl aibă pe Christos drept Împărat? Nu, nu asta, ci o Ligă a Naţiunilor, pentru a da putere sistemului lumii vechi să continue prin unire. Clerul creştinătăţii a fost primul care a urmat conducerea politicienilor şi a susţinut Liga Naţiunilor. În ianuarie 1919, înainte de conferinţa de pace de la

Cuprins

Paris, Franţa, Consiliul Federal al Bisericilor lui Christos din America a solicitat întemeierea Ligii Naţiunilor şi a spus că aceasta nu este doar un instrument de pace, ci, să citäm pamfletul lor, „este mai degrabă expresia politică a împărăţiei lui Dumnezeu pe pământ.” Ei au adăugat: „Morţii eroi vor fi murit în zadar dacă din victorie nu vor veni un cer nou şi un nou pământ în care să locuiască dreptatea.” – 2 Pet. 3:13. Cu alte cuvinte, lumea de după război sub Ligă avea să fie cerul nou şi pământul cel nou pe care le făgăduise Dumnezeu, Liga naţiunilor ca „expresia politică” a împărăţiei lui Dumnezeu să fie noile ceruri, făcând să nu mai fie nevoie de împărăţia adevărată a lui Christos, care formează cerurile noi ale lumii noi a lui Dumnezeu.

[20] Cât despre papa de la Roma, deşi nu a reuşit să primească un loc în Liga Naţiunilor, i-a oferit avantajul serviciilor sale ecleziastice. La 10 ianuarie 1920, Liga a început să funcţioneze cu sprijinul şi binecuvântarea clerului creştinătăţii. În acelaşi timp, vocea martorilor lui Iehova a început să fie auzită cu un ton neobişnuit de îndrăzneală şi convingere, vestind împărăţia lui Dumnezeu sub Christos drept singura speranţă a omenirii suferinde.

[21] Acum, care dintre aceste două mişcări postbelice a promovat, într-adevăr, împărăţia lui Dumnezeu? Care dintre ele a stârnit dezgustul Dumnezeului Cel Prea Înalt? Martorii lui Iehova sau Liga Naţiunilor cea binecuvântată de cler? Păi, martorii lui Iehova încă sunt aici, aşa cum se reprezintă în acest Congres al Societăţii Lumii Noi de pe stadionul Yankee, New York, dar unde sunt acele ceruri noi politice, Liga Naţiunilor? Unde a fost în timpul celui de al Doilea Război Mondial? Jos, în groapa fără fund a inactivităţii neputincioase. Pentru a-i îndepărta batjocura, ei au readus-o la viaţă şi i-au dat o înfăţişare nouă şi un nume nou, Naţiunile Unite. Studenţii profeţiei Bibliei ştiu că a fost întocmai cum s-a prezis. – Apoc. 17:9-11.

[22] Liga Naţiunilor şi clerul religios al creştinătăţii s-au înţeles destul de bine, şi nu a existat nicio ruptură deschisă. Dar în octombrie 1933, la opt luni după venirea la putere a lui Hitler, Germania nazistă a părăsit Conferinţa de Dezarmare şi Liga Naţiunilor, şi a început dezintegrarea Ligii, Japonia retrăgându-se la 27 martie în acel an. Doar după aceasta a fost admisă Rusia comunistă, la 18 septembrie 1934, mulţi ani după ce au început protestele împotriva ei, din pricina persecuţiilor sale flagrante împotriva religiei în interiorul graniţelor sale. În 1935, Italia fascistă a respins Liga Naţiunilor şi şi-a început atacurile asupra ei. Liga a aplicat sancţiuni împotriva acesteia, iar Italia lui Mussolini a părăsit acea structură la 11 decembrie 1937. În 1939, Liga Naţiunilor a primit lovitura care a aruncat-o în groapa fără fund a inactivităţii prin agresiunea Germaniei lui Hitler asupra Poloniei, aceasta grăbind al Doilea Război Mondial. Întrebăm acum: până în acel an al coborârii Ligii în abis, au fost văzute armatele „lucrului dezgustător care cauzează pustiire” înconjurând corespondentul modern al Ierusalimului? Nu, nu într-o măsură observabilă.

[23] Acum observaţi acest punct: când Liga Naţiunilor a fost aruncată în abis şi când acest lucru dezgustător s-a aflat în groapa fără fund, timp de şase ani, lucrul dezgustător nu era şi nu stătea, în mod vizibil, în locul sfânt, ca un semn pentru ca

Cuprins

adevăraţii creştini să iasă din creştinătate şi să fugă în „munţii” siguranţei. Dar în prima parte a anului 1945 a existat o agitaţie în groapa fără fund şi lucrul care era dezgustător pentru Iehova Dumnezeu şi Împăratul Său a început să facă pregătiri la Conferinţa de la San Francisco (California), pentru ca patruzeci şi şase de naţiuni să iasă din Al Doilea Război Mondial. S-a întâmplat, la 24 octombrie 1945, când Rusia şi-a dat ca garanţie instrumentul de ratificare a organizaţiei de siguranţă mondială postbelică. Carta Naţiunilor Unite a intrat atunci în vigoare. Lucrul îngrozitor de dezgustător care cauzează pustiire era din nou prezent. Dar unde erau armatele sale de pustiire? Erau acestea, oare, forţe militare propriu-zise ale Naţiunilor Unite? Ne amintim că, la 2 iunie 1931, generalul S.U.A. Douglas MacArthur i-a criticat pe unii clerici cu privire la poziţia lor în război şi a spus: „Religia şi patriotismul au mers mereu mână în mână.” Apoi a adăugat: „Sunt curios să ştiu câţi dintre clericii care au votat pentru Ligă au citit articolele şi au înţeles că sub ele trebuie să fie menţinută pacea lumii, în ultimă instanţă, prin forţe militare armate.” Oricum, Liga naţiunilor nu a avut niciodată forţe militare armate.

[24] Treisprezece ani mai târziu, când lucrul dezgustător era în groapa fără fund, ca un eşec, clericii şi laicii americani au ieşit să formeze un nucleu pentru o organizaţie mondială generală. De asemenea, la 23 mai 1944, prim-ministrul britanic Churchill, în timp ce vorbea despre dezvoltarea Spaniei înaintea Parlamentului, a spus: „Trebuie să încorporăm, fără îndoială, în structura noastră globală o mare parte din tot ce am câştigat pentru lume prin structura şi forma Ligii Naţiunilor. Trebuie să ne înarmăm organizaţia mondială şi să ne asigurăm că are putere militară copleşitoare, în limitele atribuite ei.”

[25] Astăzi, Naţiunile Unite, urmaşa Ligii Naţiunilor, reprezintă a opta dintr-o serie de puteri mondiale prezise în Biblie. A „opta armată” a celei de-a opta puteri mondiale nu a ales să arate putere militară copleşitoare în Coreea, dar, cel puţin, a opta putere mondială, Naţiunile Unire, are armata sa, cu unităţi din nouăsprezece naţiuni. Această forţă de poliţie a intrat în acţiune la 27 iunie, în anul sfânt al papei 1950. Dar această armată compusă a lucrului dezgustător care cauzează pustiire acţiona atunci, într-adevăr, în apărarea creştinătăţii împotriva agresiunii comuniste. De aceea nu trebuie să confundăm aceste forţele militare ale Naţiunilor Unite cu armatele care pot fi văzute acum că încercuiesc creştinătatea, corespondentul modern al Ierusalimului. Atunci, ce sunt ele?

[26] Armatele care sunt prezise prin cuvintele lui Isus că vor pustii acest Ierusalim modern, antitipic sunt printre rândurile *politice* ale Naţiunilor Unite. Sunt acele elemente care duc război împotriva sistemului religios al creştinismului. Când „lucrul dezgustător” a ieşit din abis în 1945, acesta a conţinut, încă de la început, membri puternici ai blocului antireligios comunist al naţiunilor. Ofensiva de pace din 1953 din partea forţelor anti-creştinătate nu ar trebui să facă pe nimeni să renunţe la pază. Blocul anti-creştin va creşte şi nu se va opri până când corespondentul modern al Ierusalimului va fi înconjurat în întregime de armatele distrugerii îngrozitoare. Toate cele „zece coarne” ale lucrului îngrozitor de dezgustător care au ieşit din groapă se vor întoarce, totuşi, spre partenerii lor religioşi care s-au alăturat, în mod adulter, lucrului dezgustător, într-o conspiraţie

Cuprins

mondială împotriva Fiului Uns al lui Iehova, Împăratul împăraţilor şi Domnul domnilor. Cuvintele lui Dumnezeu trebuie să se împlinească fără greşeală: „Şi cele zece coarne pe care le-ai văzut, ele şi fiara o vor urî pe curvă, o vor pustii, o vor dezgoli, îi vor devora carnea şi îi vor da foc, căci Dumnezeu le-a pus în inimi să Îi îndeplinească scopul, fiind de o singură cugetare şi dându-i fiarei puterea lor împărătească." – Apoc. 17:16, 17, *RS*.

[27] De aceea, 1945, anul apariţiei Naţiunilor Unite, marchează îndeosebi timpul în care cei care citesc profeţia lui Daniel şi avertismentul lui Isus cu discernământ să vadă armatele care îşi ridică tabere, pentru a înconjura corespondentul modern al Ierusalimului, pentru a-l pustii într-un final şi pentru a îl dezgoli ca pe o curvă spirituală. El a continuat să aibă, în mod prietenesc, un comportament desfrânat faţă de Naţiunile Unite lumeşti, alegându-l, astfel, pe Cezar, ca prieten al său şi respingând Împărăţia lui Dumnezeu, prin Christos, ca duşman al lui. Aşa că acum, la Armaghedon, merită pedeapsa unei curve spirituale, conform legii lui Dumnezeu. – Lev. 21:9.

[28] Semnul apropierii tot mai mari a bătăliei Armaghedonului este acum înaintea ochilor noştri. Când această combinaţie adulteră politico-religioasă se va destrăma, în cele din urmă, şi fiara simbolică şi cele zece coarne ale ei se vor întoarce împotriva sistemului desfrânat al religiei organizate, va însemna că a început „războiul zilei celei mari a Dumnezeului cel Atotputernic", prin care El Îşi va executa toţi duşmanii împărăţiei Sale mesianice. Acel război se va sfârşi când Împăratul Isus Christos, împreună cu executorii lui îngeri, vor nimici tot „lucrul dezgustător" şi toate celelalte elemente ale acestei lumi vechi care se aliniază împotriva domniei Sale.

> Ridică-Te, o, Iehova; să nu triumfe omul; naţiunile să fie judecate în văzul Tău. Fă-i să le fie teamă, o, Iehova, naţiunile să ştie că sunt doar nişte oameni. – Ps. 9:19, 20, *AS*.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Pentru cei care se agaţă de ce fel de lucruri există un pericol din ce în ce mai mare şi unde se află siguranţa? De ce?
2. Ce este necesar să facem înainte să ne refugiem la presupusele lucruri sacre şi ce exemplu istoric recomandă această cale de acţiune?
3. De ce a declarat Isus acel templu părăsit şi de ce Dumnezeu n-a fost lăsat fără un templu când acesta a fost distrus?
4,5. A aşteptat noul sistem de lucruri ca Ierusalimul şi templul lui să fie distruse şi care este dovada pentru răspunsul vostru?
6. Ce nu trebuie să trecem cu vederea referitor la legătura adunării creştine cu Ierusalimul şi ce a însemnat fuga ei finală de acolo?
7. Care a fost profeţia ce cuprindea porunca pe care ei s-o asculte?
8. Când li s-a dat creştinilor indicaţia să fugă şi unde au fugit? Împlinirea căror cuvinte ale lui Isus le-a scăpat lor?
9. Ce a dispărut atunci pentru a nu mai fi niciodată restabilit, dar ce a dăinuit?

Cuprins

10. Ce întrebare ne simţim siliţi să punem şi ce putem hotărî despre creştinătate, cunoscând răspunsul la această întrebare?
11. Care a fost profeţia în care Isus a oferit cheia pentru răspunsul la întrebare?
12. Care a fost cauza înspăimântătoarei distrugeri a Ierusalimului din anul 70 A.D., potrivit acestei profeţii?
13. Cine împinge pe Sfântul lui Dumnezeu înaintea atenţiei Romei, cum şi de ce?
14. De ce a simţit Iehova indignare şi dezgust faţă de acest element religios şi ce consecinţe i-a lăsat El să sufere?
15. Când s-au mutat creştinii din localitatea condamnată, fără dificultate, şi de ce au scăpat ei?
16. Când a prezis Daniel că va apărea „lucrul dezgustător" şi ce face perioada de la 1914 A.D. înainte să fie acest timp special?
17. Unde va fi găsit acest „lucru dezgustător" şi prin împlinirea cărei profeţii poate fi identificat?
18. Cum a manifestat clerul religios lipsă de loialitate faţă de împărăţia stabilită a lui Dumnezeu, în timpul Primului Război Mondial, fără consideraţie pentru Matei 25:40?
19,20. Cum a urmat clerul conducerea propunerilor de după război ale politicienilor, la sfârşitul Primului Război Mondial, însă cine a vestit altceva ca singura speranţă a omenirii?
21. Care din cele două mişcări de după război au promovat împărăţia lui Dumnezeu şi care a stârnit dezgustul Lui? În armonie cu care dovezi?
22. Prin ce experienţe de destrămare a trecut Liga până în cel de-al Doilea Război Mondial şi ce întrebare punem acum?
23. Cum a existat un timp când „lucrul dezgustător" nu putea servi ca semn văzut pentru creştini să fugă şi ce întrebări punem despre armatele de pustiire ale acestuia?
24. Pentru ce şi-au făcut apariţia clerul şi laicii americani în 1944 şi ce a spus prim-ministrul britanic despre ce era necesar?
25. Când şi-a primit armata a opta putere mondială şi pentru ce să nu fie interpretat greşit acest lucru? De ce?
26. Atunci, care sunt acele armate şi ce profeţie, care trebuie să se împlinească, arată aceasta?
27. Prin urmare, când au văzut cititorii profeţiei armatele care şi-au ridicat tabăra, pentru a înconjura pe corespondentul Ierusalimului, şi ce soartă merită aceasta?
28. Ce semn se află acum înaintea ochilor noştri şi care va fi punctul culminant al acestuia?

Iehova, nu un concept primitiv

Potrivit unuia dintre cei mai faimoşi teologi din America, Harry Emerson Fosdick, Biblia dezvăluie o dezvoltare treptată a conceptului despre Dumnezeu al

Cuprins

omului. Scriind în *New Outlook*, în luna mai a anului 1953, el a avut, printre alte lucruri, următoarele de spus despre acest subiect:

„Problema principală în apologetica creştină este ... obţinerea unui concept despre Dumnezeu, care să necesite un minim de argument, datorită inteligibilităţii, caracterului raţional şi relevanţei sale pentru nevoia umană cu o autoritate care să se autentifice singură. Problema nu este nouă. Este veche, datând de la omul primitiv, de îndată ce acesta a învăţat să gândească. Întotdeauna întrebarea a fost, prin prisma a ceea ce ştim acum, cum să ne gândim la Dumnezeu?

Biblia în sine este o ilustraţie majoră. Ce contrast între ideile despre Dumnezeu de la începuturile ei primitive şi cele de la sfârşitul ei! De la primul strigăt de luptă, '*Yahweh este un războinic; Yahve este numele Lui'*, până la beatitudinea lui Isus, 'Ferice de făcătorii de pace, căci ei vor fi chemaţi copii ai lui Dumnezeu!' – ce aprofundare a conceptului de natură divină! Ce evoluţie în înţelegerea omului despre Dumnezeu!

Scriitorii scripturilor au călătorit pe un drum ascendent, cu perspective extinse şi, deoarece orice Dumnezeu al acestui univers este infinit, acest proces nu se poate opri niciodată. Acesta se află astăzi în faţa noastră în mod critic."

Dl Fosdick ar vrea să ne facă să credem că omul însuşi a urcat treptat de la un concept despre Iahweh sau Iehova ca un Dumnezeu războinic, la un Dumnezeu care binecuvântează pe cei ce fac pace; şi că Biblia, departe de a fi o revelaţie divină pentru om, este doar consemnarea eforturilor omului de a dobândi un concept adecvat despre Dumnezeu. (Exodul 15:3, *NW*; Matei 5:9) Indiferent de tipul de apologetică care ar putea fi, cu siguranţă nu este creştină, pentru că Isus Christos n-a învăţat niciodată astfel de lucruri. El a spus: „Cuvântul Tău este adevărul." – Ioan 17:17, *NW*.

O examinare smerită şi sinceră a Bibliei va dezvălui că observaţiile domnului Fosdick nu sunt în conformitate cu ceea ce spune Cuvântul lui Iehova. Acestea arată că, în timp ce cerinţele lui Iehova pentru creaturile Sale diferă în funcţie de scopurile Sale şi de timpul în care trăiesc, cele patru însuşiri principale ale Sale sunt mereu aceleaşi şi anume: dreptate, putere, înţelepciune şi iubire. Nu citim în prima carte a Bibliei despre apelul lui Avraam la dreptatea lui Dumnezeu? „Nu va face dreptate Judecătorul întregului pământ?" Şi nu au subliniat Întemeietorul creştinismului şi apostolii Săi faptul că Iehova este un Dumnezeu drept şi corect? – Geneza 18:25; Luca 18:7; Romani 9:14.

Şi nu L-a dezvăluit mesagerul îngeresc pe Iehova, lui Avraam, ca fiind cel Atotputernic, atunci când a întrebat: „Este oare ceva prea greu pentru Iehova?" Isus Christos a oferit un concept identic cu acesta când a spus: „La Dumnezeu toate lucrurile sunt posibile." (Geneza 18:14, *AS*; Matei 19:26, *NW*) Nu este nicio schimbare în conceptul de Dumnezeu, în ceea ce priveşte dreptatea şi puterea Lui, într-o perioadă de două mii de ani, nu-i aşa?

Mai mult, nu mărturiseşte relatarea despre creare din Geneza despre înţelepciunea lui Iehova şi nu a declarat Moise, în mod repetat, că Dumnezeu este izvorul înţelepciunii şi că o împarte servilor Săi? (Geneza, capitolele 1 şi 2; Exodul

Cuprins

28:3, 36:1, 2) Şi nu au mărturisit Isus Christos şi urmaşii Lui acelaşi lucru? – Luca 11:49; Romani 11:33; Iacov 1:5.

În sfârşit, în ceea ce-L priveşte pe Iehova ca fiind un Dumnezeu al dragostei, milei şi păcii, aici, de asemenea, nu găsim nicio diferenţă între Dumnezeul lui Moise şi Dumnezeul lui Isus Christos. Observaţi cum I s-a descoperit Iehova lui Moise, atunci când Moise a cerut să-I vadă gloria: „Iehova, Iehova, un Dumnezeu îndurător şi milostiv, încet la mânie şi abundent în bunătate iubitoare şi adevăr; care Îşi păstrează bunătatea iubitoare până la al miilea neam, iartă fărădelegea, greşeala şi păcatul.” – Exodul 34:6, 7, *AS*.

Dar poate că cineva va întreba cum rămâne cu restul citatului, care zice: „Care nu-l dezvinovăţeşte pe cel vinovat, şi pedepseşte fărădelegea părinţilor în copii şi în copiii copiilor lor până la a treia şi a patra generaţie.” Deşi aceste cuvinte par să le contrazică pe cele ce le-au precedat, puţin raţionament va face totul clar. Nu este, oare, adevărat că atunci când un popor sau o naţiune, cum ar fi Israel, a respins închinarea lui Iehova şi s-a îndreptat spre religia păgână, Dumnezeu i-a lăsat să meargă în captivitate şi că rezultatele au fost resimţite nu numai de ei, ci şi de descendenţii lor, chiar până la a treia şi a patra generaţie? Nu este pur şi simplu o lege de neînduplecat că, prin însăşi natura lucrurilor, prin calea lor de acţiune, părinţii aduc asupra copiilor lor, fie lucruri bune, fie rele; este pur şi simplu o chestiune de „ceea ce semeni aceea vei culege”?

În această privinţă Isus Christos a învăţat exact la fel ca Moise, fapt pe care clericii moderni tind să-l treacă cu vederea. Observaţi avertismentul Său faţă de liderii religioşi din zilele Lui, în legătură cu ce îi aştepta: „Prin aceasta mărturisiţi despre voi înşivă că sunteţi fiii celor ce au omorât pe profeţi. Voi, dar, umpleţi măsura părinţilor voştri. Şerpi, pui de vipere! Cum veţi scăpa de judecata gheenei? De aceea, iată, vă trimit profeţi, înţelepţi şi învăţători publici. Pe unii îi veţi omorî şi răstigni, pe unii îi veţi biciui în sinagogile voastre şi îi veţi persecuta din cetate în cetate, ca să vină asupra voastră tot sângele drept care a fost vărsat pe pământ, de la sângele dreptului Abel până la sângele lui Zaharia, fiul lui Barachia, pe care l-aţi omorât între sanctuar şi altar. Adevărat vă spun că toate acestea vor veni peste generaţia aceasta.” (Matei 23:31-36, *NW*). Aceste cuvinte au fost împlinite cu distrugerea completă a Ierusalimului, în anul 70 A.D. Această distrugere a fost dreaptă şi a fost în armonie cu faptul că Iehova este un Dumnezeu războinic.

Da, Biblia este revelaţia divină şi nu doar o consemnare despre conceptele omului faţă de Dumnezeul său. De la început până la sfârşit, Îl descoperă pe Iehova ca un Dumnezeu al dragostei, înţelepciunii, dreptăţii şi puterii. Prima dată, El se arată ca un Dumnezeu al dragostei, conferindu-le binecuvântări creaturilor Sale. Dar când acestea arată dispreţ faţă de darurile lui Dumnezeu, răzvrătindu-se şi întorcându-se spre nelegiuire, atunci El nu are altă alternativă decât să se arate ca un Dumnezeu războinic. Trec cu vederea Scripturile Ebraice calităţile lui Iehova de blândeţe, iubire şi compasiunea? „Iehova mi-a apărut din vechime zicând: Da, Te iubesc cu o iubire veşnică: de aceea te-am atras cu bunătate iubitoare!” (Ieremia 31:3, *AS*) Trec cu vederea Scripturile Creştine Greceşti justiţia lui Iehova şi indignarea lui dreaptă? „Răzbunarea este a mea, Eu voi răsplăti, zice

Cuprins

Iehova." „Pentru că Dumnezeul nostru este, de asemenea, un foc mistuitor." (Romani 12:19; Evrei 12:29, *NW*) Iehova nu este un concept primitiv despre Dumnezeu.

Este creştină viaţa la mănăstire?

Viaţa monahală este foarte apreciată de multe persoane. Nu din cauza faptului că mulţi vor să devină ei înşişi călugări, ci ei îi plasează pe călugări pe un piedestal şi îi admiră din cauza ascetismul lor.
Astfel, douăzeci şi doi de studenţi, atât protestanţi cât şi catolici, de la o universitate din Ohio, au simţit că au fost „un pic mai aproape de cer" pentru că au petrecut un weekend la mănăstirea trapistă din Gethsemane, Kentucky, la începutul anului 1951, „atingând uşor veşmântul lui Dumnezeu", după cum s-a exprimat unul dintre ei. – Cleveland *Press*, 5 martie 1951.

Cum este viaţa călugărilor trapişti, încât i-a făcut pe aceşti tineri să se simtă atât de edificaţi din cauza faptului că au venit în contact cu ea? Care este originea vieţii monahale? Acest tip de viaţă are susţinere în Biblie şi în special în exemplul dat nouă de Isus Christos?

În realitate, trapiştii fac parte din „Ordinul Cistercian al Respectării stricte", care a fost fondat în secolul al XI-lea. Din cauza regulilor sale stricte, el este mândria şi bucuria multor catolici şi a fost popularizat printr-o carte scrisă de unul dintre membrii săi, care a avut un mare succes la public. În Statele Unite, există şase mănăstiri trapiste, toate laolaltă găzduind aproximativ 500 de călugări, acest ordin fiind unul dintre cele peste 400 de ordine romano-catolice sau congregaţii „religioase" răspândite în întreaga ţară.

Tema sau ideea fundamentală a trapiştilor este „respectarea strictă", sau austeritatea. În ceea ce priveşte detaliile, citäm din *Coronet*, ediţia octombrie 1951. În primul rând, există cerinţa tăcerii. „Tăcerea este straiul pe care aceşti oameni îl poartă pentru a se concentra mai bine asupra lui Dumnezeu." „Regula tăcerii este o penitenţă pe care aceşti călugări şi-o impun ca mortificare pentru păcatele lor şi păcatele lumii." Cu excepţia serviciilor religioase şi a comunicării necesare cu superiorii lor, sau cu cei din exterior, din cauza relaţiilor de afaceri, ei nu vorbesc. Ei comunică între ei folosind doar limbajul semnelor.

Austeritatea este, de asemenea, subliniată şi în orele pentru rugăciune. Zilele încep la ora 2 dimineaţa, cu patru ore de rugăciune, şi, în total, şapte ore sunt petrecute în fiecare zi în devoţiuni religioase. Pentru ei, creştinismul este „o ascultare totală a poruncii lui Christos din grădina Ghetsimani să 'vegheze şi să se roage'". „Pentru ei nu există niciun serviciu mai mare adus umanităţii decât rugăciunea", ei recunoscând că „rugăciunea fierbinte este cea mai puternică armă pentru mântuirea lor".

Cuprins

Austeritatea mai este arătată şi în meniul lor. Fără carne, peşte sau ouă, cu excepţia cazurilor de boală, mesele constând mai ales din legume, supe, băuturi şi pâine simplă. Austeritatea este prezentă, de asemenea, şi în locurile lor de dormit: fiecare are o chilie individuală, mobilată cu mobilă nefinisată şi un crucifix „simplu". Patul constă din scânduri cu o saltea de paie. Fiecare poartă aceeaşi haină pentru muncă, închinare, relaxare şi somn, noaptea dându-şi jos numai încălţămintea.

Comunicarea cu prietenii şi rudele este păstrată la minim, iar vizitele personale nu sunt permise. Cele mai multe dintre momentele zilei sunt dedicate muncii agricole, deşi mai este timp pentru relaxare şi hobby-uri, cum ar fi colecţionarea de timbre, astronomie de amatori, scrierea de romane etc.

Referitor la toată această austeritate ni se spune că aceşti călugării trapişti „cred cu evlavie că o austeritate riguroasă scoate tot ce e mai bun din caracterul omului şi că, prin viaţa lor austeră şi prin sacrificiu de sine, aduc omenirea mai aproape de Dumnezeu", aceste lucruri fiind „indicatoare către mântuire". În fiecare sâmbătă seara, doi trapişti spală picioarele celorlalţi, sperând astfel să se purifice. În plus faţă de jurămintele de sărăcie, castitate şi ascultare cerute de toate ordinele catolice, trapiştii jură, de asemenea, să rămână trapişti tot restul vieţii şi să se perfecţioneze.

ORIGINEA MĂNĂSTIRILOR

De fapt, monahismul sau viaţa monahală este la fel de veche ca şi religia păgână în sine, înregistrările scrise dând de înţeles că merg înapoi cu 2000 de ani înainte de Cristos, vorbind despre cei care îşi petreceau nopţile în rugăciune şi zilele postind. Şi cu „aproape 600 de ani înainte de Christos, peşteri artificiale din India erau ocupate de călugări budişti şi există dovezi concludente că serveau brahmanii pentru un scop asemănător, cu mult înainte de asta." – *Encyclopædia* lui McClintock şi Strong, Volumul VI, pagina 459.

Monahismul poate fi, aşadar, încadrat printre multele caracteristici ale religiei romano-catolice pe care cardinalul Newman le listează în opera sa, *Eseu despre dezvoltarea doctrinei creştine*, ca avându-şi originea în păgânism. De fapt, el include şi obiceiul monastic al tonsurii, o tunsoare circulară specifică unor călugări.

Deşi printre evrei, în ultimele două secole înainte de distrugerea lor, în anul 70 A.D., a existat o sectă monahală cunoscută sub numele de esenieni**,** se pare că nu aceştia, ci călugării păgâni egipteni au fost predecesorii imediaţi ai aşa-numiţilor călugări creştini, deoarece ei s-au fondat pentru prima dată în Egipt. Începând ca o formă de ascetism, un termen folosit pentru a descrie pregătirea gladiatorilor greci şi a boxerilor, practicanţii acesteia nu s-au separat de la început de semenii lor, ci se amestecau printre ei în ocupaţiile lor de zi cu zi, în timp ce îşi refuzau vinul, carnea şi alimentele plăcute, iar unii dintre ei practicau şi celibatul.

Pe măsură ce timpul trecea, ei s-au retras către deşert pentru meditare, unde erau vizitaţi de mulţi ca obiecte de veneraţie sau pentru a oferi sfaturi. Apoi, ei au devenit cunoscuţi sub numele de *anahoreţi*, adică cei care retrag; ca *monahi*, adică

Cuprins

cei care locuiesc singuri şi *pustnici,* pentru că trăiau în deşert. Anahoreţii erau cei mai austeri, expunându-se rigorilor vremii, fără îmbrăcăminte suficientă, mâncând rar şi doar mâncare de proastă calitate, purtând lanţuri grele şi inele de fier, unii chiar adoptând poziţii dureroase pe parcursul mai multor ani, cum ar fi Simeon Stâlpnicul, din secolul al şaselea, despre care se susţine că şi-ar fi petrecut atât zilele cât şi nopţile într-o poziţie verticală în vârful unui stâlp, timp de treizeci de ani şi care a postit pe o durată de patruzeci de zile. Până în secolul al doisprezecelea a avut mulţi imitatori, toţi aceştia au fost cunoscuţi sub numele de „Sfinţii stâlpilor".

Pe măsură ce numărul anahoreţilor, pustnicilor şi monahilor a crescut, au format comunităţi şi apoi au devenit cunoscuţi sub numele de *cenobiţi,* de la termenul grecesc care înseamnă viaţa în comun sau colectiv. La început, fiecare călugăr era liber să facă ce voia, dar, pe măsură ce a trecut timpul, aceste comunităţi au elaborat o serie de reguli, iar în secolul al cincilea, sărăcia, castitatea şi supunerea au devenit cele trei cerinţe de bază ale vieţii monahale. Cu toate acestea, fiecare mănăstire s-a dezvoltat independent de celelalte până în aproximativ secolul al XI-lea, atunci când au început să se formeze diverse „ordine" şi mănăstirile s-au alăturat unuia sau altuia dintre acestea. Următoarele două secole au dus la formarea celor mai mari şi mai populare ordine romano-catolice, printre care s-au numărat mendicanţii, acei călugări care cerşeau.

Istoria arată că monahismul a evoluat de la o extremă la alta, de la ascetism la cel mai rău fel de imoralitate; de la sărăcie la asemenea bogăţii încât „averea mănăstirilor era tentantă şi cei importanţi, atât din Biserică cât şi din Stat, au pus stăpânire asupra lor." (*Catholic Encyclopedia*, Volumul X, pagina 475) De fapt, la un moment dat, în total, jumătate din Europa era deţinută de mănăstiri şi alte instituţii bisericeşti, iar o mănăstire, ca cea din Monte Casino, a avut un venit de mai mult de un milion de dolari anual. În timp ce depuneau jurăminte de supunere, stareţii lor deveneau duci şi prinţi suverani, şi în Marea Britanie deveneau baroni în Parlament; băteau monede ca baroni feudali, trăiau în condiţii luxoase şi demnitate, unul dintre stareţii de la Sfântul Gall a intrat odată în Strasbourg cu o mie de călăreţi în suita lui.

FĂRĂ NICIO BAZĂ ÎN SCRIPTURI

Întreaga filosofie a monahismului este străină de Scripturi. Aceasta îşi găseşte fundamentul în gnosticism şi în religiile păgâne, fiind fondat pe învăţături cum ar fi: nemurirea sufletului, chinul veşnic şi purgatoriul. Două erori mari ale monahismului sunt: că tot ce are legătură cu carnea este rău şi, prin urmare, carnea trebuie să fie maltratată cât mai mult posibil, şi că prin intermediul acestei maltratări, fapte personale şi rugăciune omul se poate perfecţiona, câştigând mântuirea atât pentru sine cât şi pentru alţii.

Monahismul este o adevărată antiteză a creştinismului. Isus a avertizat să nu se facă publice rugăciunile şi posturile, ci doar Dumnezeu să ştie de aceste lucruri. (Matei 6:5-8, 16-18) Ce este întregul sistem monahal de retragere la o mănăstire, purtarea unor robe negre, părul tăiat cu totul sau într-un un anumit fel, aderarea la

Cuprins

reguli stricte de tăcere, abstinenţa de la anumite alimente şi ore petrecute în rugăciune, făcând atât de multă publicitate cucericiei, pe care Christos le-a condamnat? Nu pedeapsa autoflagelării, ci faptele de îndurare faţă de semeni sunt ceea ce porunceşte Dumnezeu. – Isaia 58:1-7, *AS*.

Nicăieri, nici în Scripturile Greceşti nici în cele Ebraice, nu găsim nicio bază pentru ascetism, ca şi cum dacă ne refuzăm confortul necesar vieţii, i-am aduce favoare lui Dumnezeu. Observaţi clar cum apostolul Pavel condamnă toate aceste lucruri: „Dacă aţi murit împreună cu Christos faţă de lucrurile elementare ale lumii, de ce, ca şi cum aţi trăi încă în lume, vă supuneţi la porunci ca acestea: 'Nu lua, nu gusta, nu atinge', referitor la lucrurile care sunt destinate toate distrugerii, fiind consumate până la capăt, după porunci şi învăţături omeneşti? Acele lucruri au, în adevăr, o înfăţişare de înţelepciune, într-o formă de închinare autoimpusă, o smerenie falsă, un tratament aspru al corpului, dar nu sunt de nici o valoare să combată satisfacerea cărnii." – Coloseni 2:20-23, *NW*.

E adevărat, Isus Christos a suferit, apostolii şi discipolii Săi au suferit, aşa cum au suferit şi servii credincioşi ai lui Iehova de la Abel la Ioan Botezătorul, dar nu citim că ei şi-au atras suferinţa de dragul ei? Ei au fost dispuşi să sufere, mai degrabă decât să facă un compromis, dar dacă ar fi putut evita suferinţa fără a face compromisuri, ar fi făcut acest lucru. Nicăieri nu ni se spune că astfel de suferinţe autoimpuse sunt calea spre salvare. Dimpotrivă, ni se spune că sângele lui Christos, împreună cu credinţa noastră în el, sunt cele care ne curăţă de toate păcatele. – Romani 5:1; 1 Ioan 1:7.

Nu există nicio justificare pentru retragerea din mijlocul oamenilor. Conform *Enciclopediei Catolice*, pentru creştini, să dea atenţie cuvintelor lui Ioan, „Feriţi-vă de idoli", au trebuit să se despartă de lume, pentru că lumea era plină de idolatrie. Dar unde citim în Biblie că vreunul dintre primii creştini a făcut asta? Ar mai fi fost vreo persecuţie dacă urmau această cale de acţiune? Bineînţeles că nu şi faptul că ei au fost persecutaţi dovedeşte că aceştia nu s-au separat literal de lume.

Călugării trapişti au făcut un jurământ de tăcere, dar unde ne spun Scripturile să ne abţinem de la utilizarea limbii? Dimpotrivă, ni se spune să-l mângâiem cu un cuvânt pe cel obosit, să spunem adevărul aproapelui nostru. Fiecare creştin trebuie să facă discipoli din oamenii tuturor naţiunilor. Cei din adunarea creştină timpurie, când au fost împrăştiaţi din cauza persecuţiilor, nu au tăcut, ci au mers pretutindeni, predicând Cuvântul. Vorbirea este un dar, Dumnezeu ni-l dă să-l folosim, dar, desigur, să nu abuzăm de el sau să-l folosim în mod greşit.

Isus Christos s-a rugat mult, odată Şi-a petrecut toată noaptea în rugăciune, chiar înainte ca El să aleagă cei doisprezece apostoli. (Luca 6:12-16) În noaptea în care a fost trădat, El s-a rugat mult şi Şi-a sfătuit apostolii să „vegheze şi să se roage." (Matei 26:41) Dar a vrut să spună prin aceasta că noi ar trebui să petrecem de la patru la şapte ore, zilnic, în rugăciune? Nu prea, din moment ce El a avertizat împotriva repetării nejustificate în rugăciune. (Matei 6:5-8) El a fost un om ocupat, a avut multă predicare de făcut. La fel au făcut şi Pavel şi toţi ceilalţi creştini timpurii. Ei trebuiau, de asemenea, să studieze Cuvântul lui Dumnezeu, astfel încât să se echipeze corespunzător pentru predicare.

Cuprins

Ni se porunceşte să-L iubim pe Dumnezeu. Cel mai bun mod în care putem face asta este să-L lăudăm, dar nu între zidurile unei mănăstiri, ci în locuri în care şi alţii să audă de El, astfel încât aceştia să se poată alătura laudei adusă lui Dumnezeu. Ni se spune să ne iubim pe noi şi pe aproapele nostru ca pe noi înşine. Noi nu arătăm dragoste faţă de noi înşine chinuindu-ne trupul, refuzându-i hrana şi odihna necesare şi nu ne putem iubi aproapele ca pe noi înşine dacă ne despărţim de el. Noi arătam cel mai bun fel de dragoste faţă de aproapele nostru când predicăm aproapelui nostru despre cine este Iehova Dumnezeu, care sunt scopurile Lui şi ce va realiza împărăţia Lui. (Marcu 12:28-34) Aceasta este esenţa creştinismului, dar nu poate fi realizată într-o mănăstire. Prin urmare, viaţa în mănăstire *nu* este creştină.

Cine cunoaşte închinarea adevărată?

● În 1951, un tribunal din Iowa a respins un testament de a promova răspândirea religiei creştine, când a constatat că atât de multe puncte de vedere conflictuale făceau imposibilă definirea creştinismului. Recent, testamentul unui avocat englez, care spunea că destinatarul bunurilor sale „să fie un membru al Bisericii Anglicane şi un aderent la doctrina acelei biserici”, a fost respins de un tribunal englez, care susţinea că există prea multe interpretări posibile a ceea ce înseamnă să fii un membru al Bisericii Anglicane, ca acea cerinţă să aibă cât de cât vreun sens. Tribunalul a decis că este imposibil să defineşti care este doctrina Bisericii Anglicane, prin urmare, măsura în care cineva „aderă” la această doctrină. Bineînţeles că apostolii şi primii creştini nu au avut această problemă. Ei ştiau ce era închinarea adevărată şi o defineau cu atenţie. Această condiţie s-a dezvoltat doar odată cu adăugirile, despărţirile şi confuziilor falşilor învăţători, care propagau propriile lor idei în locul celor ale lui Dumnezeu. Chiar şi cei care pretind că-L urmează pe Christos nu mai ştiu sigur pe ce cale merg! Ar putea afla alungând aceste idei omeneşti şi întorcându-se la singura Carte care relatează, demn de încredere, ce a predicat şi a făcut El, dar prea mulţi dintre aceştia sunt prea ocupaţi cu chestiuni neînsemnate pentru a-şi face timp să facă acest lucru, aşadar continuă să folosească numele de „creştin”, în timp ce merg pe tot felul de căi contrare.

Crearea creştinismului contrafăcut

Primii creştini nu se temeau să le spună celorlalţi ceea ce credeau. Organizaţiile bisericilor cunoscute de azi sunt pline de cei care mărturisesc creştinism, dar care se ruşinează să vorbească despre crezurile lor. Nu demult, la catedrala St. Patrick din New York, „reverendul” E. B. Broderick i-a certat pe membrii bisericii care refuzau „să-şi scoată capetele din adăposturile spirituale de

Cuprins

acasă". I-a asemănat cu „discipoli timizi care ne fac să ghicim în cea ce-i priveşte, refuzând să se manifeste". (New York *Times,* 25 mai 1953) Şi protestanţii îşi au proprii „discipoli timizi"! Dr. D. Steward de la Central Presbyterian Church din Houston, Texas, a declarat: „Este o problemă serioasă când membrii bisericilor creştine nu ştiu ce susţin." (Houston, Texas, *Post*, 27 octombrie 1952) Ce a dus la apariţia unui „creştinism" atât de lipsit de calităţile veritabile arătate de primii creştini?

Adevărul complet este că de-a lungul anilor s-a dezvoltat o „religie de duminică". Ea se dă drept creştinism. Într-adevăr, o formă de închinare care nu are nimic în comun cu problemele vieţii de zi cu zi n-ar putea fi creştinism veritabil, deoarece creştinismul este o închinare care trebuie practicată zilnic. Confirmând acest lucru, Însuşi Christos a declarat: „Dacă cineva doreşte să Mă urmeze, să se lepede pe sine, să-şi ridice zi după zi stâlpul de tortură şi să Mă urmeze în fiecare zi." (Luca 9:23, *NW*) Apostolii au învăţat vestea cea bună în templu şi din casă în casă, „în fiecare zi". (Faptele Apostolilor 5:42, *NW*) De vreme ce creştinismul adevărat reprezintă o închinare de fiecare zi, o „religie de duminică" trebuie să fie „o formă de devotament evlavios", care este contrafăcută, deoarece cei care se închină „nu se încred în puterea ei." (2 Timotei 3:5, *NW*) Astfel, prin naşterea „unei religii de duminică", a fost creat un creştinism fals. Astfel se împart oamenii în două clase: clerici şi laici.

Prin termenul „cler" este reprezentat un grup select de persoane, care sunt ordinaţi de către o religie organizată să predice mesajul acesteia şi care, de obicei, poartă veşminte deosebite şi îşi asumă titluri impresionante. Astfel, laicii sunt oamenii obişnuiţi, deosebiţi de clerici. Sub acest sistem, laicii stau în strane şi îi plătesc pe clerici să le predice. Sub acest sistem, laicii „îşi iau învăţători ca să le gâdile urechile." (2 Timotei 4:3, *NW*) Este, oare, scripturală această împărţire a „creştinilor" în predicatori care le fac oamenilor pe plac şi în ascultători pasivi? *Enciclopedia Catolică,* sub titlul „cleric", afirmă: „Christos nu a încredinţat predicarea Evangheliei ... celor credincioşi în general, ci unor persoane atent definite, cum ar fi apostolii." Având acestea în minte, nu a părut deloc ciudat că, atunci când s-a cerut „emanciparea laicilor", la Congresul internaţional al apostolilor laicilor, papa a respins ideea direct, spunând: „Expresia 'emanciparea laicilor' nu ne place deloc; sună destul de neplăcut." – New York *Times*, 15 octombrie 1951.

Două lucruri devin clare: primul, clericii pretind că despărţirea dintre clerici şi laici este una de origine divină. Al doilea, orice alt aranjament ar fi, s-o spunem în termeni moderaţi, „neplăcut" pentru clerici. „Să ne convingem de toate lucrurile", întorcându-ne la Scripturi. Dacă despărţirea în clerici şi laici se dovedeşte a fi nescripturală, atunci a fost un factor important în crearea creştinismului contrafăcut.

FĂRĂ DISTINCŢIE DE CLASĂ

Primii creştini erau toţi fraţi. Nu putea exista o distincţie de clasă cu adevărat. (Iacov 2:1-9) Creştinii nu trebuiau să îngenuncheze în închinare unul înaintea

Cuprins

altuia, după cum Petru i-a spus lui Corneliu. (Faptele Apostolilor 10:25, 26) Niciun creştin nu a sărutat mâna sau degetul de la piciorul lui Christos; în schimb, El le-a spălat picioarele! „Dacă Eu, Stăpânul şi Învăţătorul vostru, v-am spălat picioarele, şi voi ar trebui să vă spălaţi picioarele unul altuia.” (Ioan 13:14, *NW*) Dacă îngenuncherea şi sărutul mâinilor şi degetelor de la picioare ar fi fost scripturale, atunci, după exemplul lui Isus, creştinii ar fi trebuit să facă lucrul acesta nu doar câtorva aleşi, ci *tuturor* fraţilor lor. Este clar că această procedură nu este scripturală şi Christos nu a stabilit un model pentru distincţia de clasă.

Primii creştini erau toţi laici. Nu aveau clerici plătiţi. De fapt, Fondatorul creştinismului nu a fost un cleric, ci un laic. Când Christos învăţa în sinagogi, oamenii erau atât de uimiţi, încât întrebau: „De unde a învăţat omul acesta lucrurile acestea?” Şi apoi, când uimirea lor creştea, întrebau: „‘Acesta este tâmplarul, fiul Mariei ... nu este aşa? ...’ Astfel ei au început să se poticnească de el.” (Marcu 6:2, 3, *NW*) Oamenii s-au poticnit de Cristos pentru că el nu făcea parte din clerul zilelor lui, pierzând oportunitatea pentru viaţă!

Faptul că apostolii nu erau teologi profesionişti ni-l spune şi Luca: „Când au văzut ei îndrăzneala lui Petru şi Ioan şi şi-au dat seama că ei sunt oameni obişnuiţi şi fără carte, s-au mirat.” (Faptele Apostolilor 4:13, *NW*) Apostolii erau oameni de rând. De exemplu, Petru, Andrei, Iacov şi Ioan erau pescari; Matei era colector de taxe. (Marcu 1:16, 19; Matei 9:9) Deşi apostolul Pavel primise instruire religioasă, după modul de închinare al fariseilor, totuşi el a trebuit să abandoneze această instruire religioasă pentru a putea practica închinarea adevărată a lui Dumnezeu! Isus a denunţat închinarea fariseilor drept falsă! (Faptele Apostolilor 22:1-21; Matei capitolul 23) Pavel creştinul nu era un cleric plătit, ci făcea corturi şi învăţa despre vestea cea bună. – Faptele Apostolilor 18:3; 1 Corinteni 9:16.

TOŢI AUTORIZAŢI SĂ PREDICE

Primii creştini erau cu toţii servi. Un istoric afirmă: „În biserica apostolică, predicarea şi învăţarea nu erau limitate la o clasă anume, ci fiecare convertit le putea vesti Evanghelia celor necredincioşi şi fiecare creştin care avea darul, se putea ruga, putea învăţa şi îndemna în adunare.” Mai mult, însărcinarea de a predica vine de la Atotputernicul Dumnezeu, şi, din moment ce Dumnezeu este imparţial, toţi sunt autorizaţi să predice. (Faptele Apostolilor 10:34, 35 *NW*) Isus Christos a recunoscut acest lucru: „Spiritul lui Iehova este asupra Mea, deoarece El m-a uns să declar vestea cea bună celor săraci, M-a trimis să predic eliberarea captivilor.” (Luca 4:18, *NW*) Adevărul va elibera laicii de sub clerici. Acest adevăr l-au predicat toţi primii creştini: „Aşa cum M-ai trimis Tu în lume, astfel îi trimit şi Eu pe ei în lume.” Astfel, adevăraţii creştini trebuiau să vorbească, nu să stea. – Ioan 17:18; Faptele Apostolilor 1:8, *NW*.

Contrar celor scrise în *Enciclopedia Catolică*, „credincioşii în general” trebuiau să predice. Cei şaptezeci trimişi de Isus nu erau clerici. În prezenţa lor, Isus a afirmat: „Te laud Tată, în public, Domn al cerului şi al pământului, pentru că ai ascuns cu atenţie aceste lucruri de cei înţelepţi şi intelectuali şi Le-ai descoperit pruncilor. Da, Tată, pentru că a face astfel a devenit calea pe care ai aprobat-o Tu.”

Cuprins

(Luca 10:21, *NW*) Calea aprobată de Dumnezeu nu putea fi un sistem format din clerici-laici.

Creştinismul a prosperat odată cu revărsarea spiritului sfânt. A crescut de la 3000 de servi la 5000. (Faptele Apostolilor 2:41; 4:4) Să fim siguri că aceşti „credincioşi în general" nu erau doar participanţi la o slujbă religioasă, ci toţi erau servi! „Toţi [cei 5000] cu excepţia apostolilor au fost împrăştiaţi [de persecuţie] în toate regiunile Iudeea şi Samaria. Totuşi, cei care au fost împrăştiaţi au mers prin ţară, declarând vestea bună a Cuvântului." (Faptele Apostolilor 8:1, 4, *NW*) Mai mult, care a fost scopul lui Christos de a dărui „daruri oamenilor"? Nu era acela de a-i învăţa pe alţii să fie predicatori? „El i-a dat pe unii drept apostoli, pe unii drept profeţi, pe unii drept misionari, pe unii drept păstori şi învăţători, având în vedere instruirea celor sfinţi pentru *lucrarea de serviciu*." – Efeseni 4:8, 11, 12, *NW*.

Când Pavel a scris „Propovăduieşte cuvântul, stăruie asupra lui în timp favorabil şi în timp de necaz", se limita acest sfat la Timotei? Nu! Apostolul explica: „Lucrurile pe care le-ai auzit de la mine, cu sprijinul multor martori, încredinţează-le la oameni credincioşi, care, la rândul lor, să fie calificaţi, în mod corespunzător, să-i înveţe pe alţii." (2 Timotei 4:2, 2:2, *NW*) Într-adevăr, „credincioşii în general" trebuiau „să predice cuvântul"!

TITLURILE MĂGULITOARE SUNT NESCRIPTURALE

Dacă nu existau clerici printre adevăraţii creştini, atunci de ce citim în Biblie de diaconi şi de episcopi? Răspunsul este: Acesta este doar un caz de traducere greşită. Cuvântul grecesc *epískopos*, tradus ca „episcop", (1 Timotei 3:1) înseamnă, de fapt, „supraveghetor". Titlul de „diacon" (1 Timotei 3:12) este rezultatul unei alte traduceri greşite a cuvântului grecesc *diákonos*, semnificaţia de bază a acestuia fiind doar „slujitor". Să numeşti pe cineva „slujitor" nu amuză pe nimeni, nici nu înseamnă oferirea unui titlu măgulitor, care este condamnat de Dumnezeu. (Iov 32:22) Cuvântul „reverend" nu se aplică omului nicăieri în Biblie, ci doar lui Iehova. (Psalmi 111:9) Şi Isus a condamnat, în mod clar, titlurile de „Învăţător" şi „Tată". (Matei 23:7, 9) Astfel, oferirea de titluri măgulitoare, care separă mai mult clericii de laici, nu este scripturală şi a dat naştere creştinismului contrafăcut.

Creştinii contrafăcuţi sunt spectatori. Creştinii adevăraţi sunt „un spectacol dramatic pentru lume" pentru că ei predică, nu privesc. Pavel i-a invitat pe toţi să-l imite în aceasta. (1 Corinteni 4:9, 16, *NW*) Astfel închinarea adevărată a lui Iehova nu poate fi „o religie de la balcon", unde cei care se închină privesc şi observă, în timp ce altcineva face lucrarea. Ci fiecare creştin adevărat trebuie să-şi joace, cu îndrăzneală, rolul, ca şi predicator al veştii celei bune, în timp ce scena acestei vechi lumi încă rămâne, „pentru că scena acestei lumi se schimbă" şi va dispărea la Armaghedon. – 1 Corinteni 7:31; 1 Ioan 2:17, *NW*.

Această „schimbare de scene" înseamnă că o nouă lume se aproprie. (2 Petru 3:13) Cine va trăi să o vadă? Doar adevăraţii creştini. Creştinii imitatori poate că înfloresc, da, însă doar până la Armaghedon. Despre grâu (adevăraţii creştini) şi neghină (imitatorii), Isus a spus: „Lăsaţi-le pe amândouă să crească împreună

Cuprins

până la seceriş." „Secerişul este sfârşitul unui sistem de lucruri, iar secerătorii sunt îngerii." (Matei 13:30, 39, *NW*) Recolta de „neghină" pe care creştinătatea a crescut-o sub sistemul său nescriptural de clerici şi laici, va fi aruncată în cuptorul de foc al distrugerii de la Armaghedon. Şi va fi aruncat în abisul morţii şi principalul contrafacerii, acel suveran prefăcut, Satan Diavolul (Apocalipsa 20:1-3) O scenă nouă apare înaintea ochilor noştri: o lume nouă în care moartea, durerea şi necazul vor dispărea. (Apoc. 21:1-5) Doar creştinii adevăraţi vor trăi să se bucure de această completă „schimbare de scene"!

Acum nu mai e timp pentru întârziere. Este timpul să fugim pentru siguranţă. Proverbele lui Dumnezeu spun: „Fii înţelept, fiule, şi bucură-Mi inima, ca să răspund celui care mă batjocoreşte. Omul prudent vede pericolul şi se ascunde; dar cel naiv continuă să meargă şi suferă pentru asta." (Proverbele 27:11, 12, *RS*) Unde, deci, poate fugi persoana înţeleaptă şi prudentă şi să se ascundă de distrugere prin intermediul executorilor îngereşti care împlinesc voinţa lui Dumnezeu asupra duşmanilor Săi? Nu în ferme private de refugiu izolat, în munţi literali sau într-un alt loc nevăzut. Nu există locuri nevăzute pentru executorii lui Dumnezeu şi ascunderea de armatele „lucrului dezgustător", care aduc pustiire asupra corespondentului modern al Ierusalimului, nu va ascunde pe nimeni de execuţie prin intermediul forţelor Armaghedonului lui Dumnezeu, aflate în subordinea Împăratului Său, Isus Christos. Pentru creştinii care au văzut armatele guvernatorului Gallus şi au fugit imediat din Iudeea, înainte ca Ierusalimul să fie distrus în anul 70 A.D., munţii Gilead din jurul Pellei au fost un loc unde să continue în organizaţia teocratică, sub corpul ei de guvernare, şi unde să predice vestea bună a Cuvântului lui Dumnezeu, întorcând speranţele şi încrederea oamenilor de la Ierusalimul condamnat spre promisa împărăţie a lui Dumnezeu, noul Ierusalim. Pentru creştinii şi oamenii din afara creştinismului, care vor să fugă şi să fie ascunşi la izbucnirea Armaghedonului, munţii din afara condamnatei Iudeea sunt reprezentanţi azi de sistemul teocratic protejat de lucruri al lumii noi, pe care Iehova Dumnezeu l-a creat în acest timp al sfârşitului. În acel sistem de lucruri Iehova Dumnezeu Îşi ţine în siguranţă societatea lumii noi, pentru ca ei să-şi poată continua activităţile teocratice, anunţând împărăţia lumii noi a lui Dumnezeu.

[2] Aceia dintre noi, care ne aflăm, în mod literal, pe tărâmul creştinătăţii, nu putem ieşi din ea în mod literal. Pentru noi, să mergem pe teritoriile aşa-zisei „păgânătăţi", afundate aşa de mult în religia demonică, babiloniană, nu ne-ar oferi o protecţie mai mare în timpul Armaghedonului. Dar putem fugi din creştinătate, în mod spiritual, abandonând sistemul ei de lucruri lumesc şi ne-teocratic şi să

Cuprins

ieşim astfel din zona acesteia de pericol, lăsând-o în voia sorţii şi neluând parte la legăturile sale adultere cu Naţiunile Unite şi orice alt sistem politic şi comercial al acestei lumi vechi. Doar atunci vom putea fi liberi să declarăm ziua răzbunării Dumnezeului nostru împotriva creştinătăţii şi a restului acestei lumi babilonice. Există un singur loc unde putem merge pentru un refugiu sigur şi acesta se află sub noul sistem de lucruri teocratic al lui Iehova, în compania societăţii Sale a lumii noi. Din punctul de vedere al lui Dumnezeu, cei din societatea noii sale lumi nu se mai află pe teritoriul celor condamnaţi şi sortiţi pierii, ci se află pe teritoriul aprobării Lui. El a întemeiat un „pământ nou" unde putem fugi!

[3] Noi, ca închinători ai lui Iehova, ne aflăm pe un pământ nou. Un nou pământ a fost născut în acest „timp al sfârşitului", nu prin intermediul unui cutremur sub nivelul mării, care ar fi ridicat la suprafaţă o nouă insulă sau un nou continent, ci prin spiritul atotputernic al lui Dumnezeu care i-a dat poporului Său o nouă poziţie pe pământ. El a schimbat complet situaţia lor faţă de cea de la sfârşitul Primului Război Mondial. Atunci, datorită acţiunii creştinătăţii care a respins împărăţia Fiului lui Iehova şi a ales prietenia Cezarului şi predarea urmaşilor credincioşi ai lui Christos lui Cezar, pentru a fi executaţi de sabia Statului, rămăşiţa unsă a martorilor lui Iehova a ajuns în captivitatea puterii vrăjmaşului. Pentru o perioadă de timp, aceştia au fost exilaţi din favoarea lui Iehova, au fost ţinuţi pe teritoriul duşmanului şi lipsiţi de privilegiul lor de drept de a se închina liber Dumnezeului lor şi de a face lucrarea Sa. Situaţia lor a fost preumbrită de cea a rămăşiţei evreieşti, când a fost ţinută prizonieră pe teritoriul Babilonului plin de idoli, departe de patria lor, despre care Dumnezeu decretase că avea să rămână pustiită, fără oameni sau animale domestice, timp de şaptezeci de ani, fără o capitală şi un templu care să poarte numele lui Iehova. Împrăştiaţi pe un pământ străin, nu mai erau o naţiune cu un guvern propriu. Patria lor de departe nu mai era un pământ cultivat ca să mişune de oameni, ci era un pustiu, o junglă plină de animale sălbatice de temut şi păsări necurate. În mod similar, în anul 1918, rămăşiţa martorilor lui Iehova era ca un popor asuprit, nu o naţiune, şi fără un teritoriu propriu, fără o ţară dată de Dumnezeu, conform promisiunii Sale. Atunci, cum se face că astăzi ei se deosebesc ca un popor unit şi organizat, care se mişcă liber pe tărâmul regal al teocraţiei?

[4] Acest lucru este posibil datorită faptului că Dumnezeu a făcut pentru ei, spiritual vorbind, ce a făcut pentru poporul Său din vechime, după ce acesta a fost ţinut captiv în Babilon pentru termenul decretat de robie acolo. Dumnezeu Şi-a împlinit promisiunea de eliberare pe care a pronunţat-o prin profetul Său, spunând: „Cei răscumpăraţi de Iehova se vor întoarce şi vor veni cântând în Sion şi bucurie veşnică va fi asupra lor; ei vor obţine bucurie şi fericire, iar tristeţea şi suspinul vor dispărea. … Căci Eu sunt Iehova, Dumnezeul tău, Cel care stârneşte marea pentru ca valurile să urle, Iehova al oştirilor este numele Lui. Eu am pus cuvintele Mele în gura ta şi te-am acoperit cu umbra mâinii Mele, ca să plantez cerurile şi să pun temeliile pământul şi să spun Sionului: Tu eşti poporul Meu." (Isaia 51:11-16, *AS*) Când, în anul 537 î.C., Atotputernicul Dumnezeu şi-a răscumpărat, astfel, poporul,

Cuprins

de marea putere mondială Babilon, după aproape trei sferturi de secol, aceasta a stârnit uimirea lumii antice. La fel se întâmplă şi acum.

[5] La sfârşitul Primului Război Mondial în 1918 (A.D.), creştinătatea s-a întors spre Liga Naţiunilor pentru a-i oferi siguranţă în lumea postbelică. Rămăşiţa unsă a martorilor lui Iehova s-a întors spre împărăţia lui Iehova prin Christos, ca şi guvern de drept al lumii noi şi au jurat să o proclame întregii omeniri, cu îndrăzneală, dacă vor fi răscumpăraţi din puterea de temut a duşmanului. Astfel, în anul 1919, a început eliberarea lor de sub puterea duşmanului şi aceasta îi poate fi atribuită doar puterii lui Iehova, prin intermediul Împăratului Său, Christos. Doar puterii Lui îi pot atribui faptul că astăzi sunt un popor numit după El. După cum a spus El în profeţia Sa: „Să … zic Sionului: Tu eşti poporul Meu." El este Acela care, prin puterea dinamică a spiritului său şi prin forţa eliberatoare a Cuvântului Său descoperit al adevărului, a sfărâmat lanţurile restrictive ale fricii de om şi cătuşele falsităţilor religioase, ale tradiţiilor făcute de om şi ale sistemelor şi obiceiurilor neteocratice. El i-a reorganizat în supunere faţă de Împăratul Său uns. El le-a ordonat viaţa în mod teocratic şi le-a dat un scop de a trăi, o însărcinare glorioasă a serviciului în numele Său.

[6] Prin această acţiune divină a fost creată o naţiune. A fost adus în existenţă un nou teritoriu, nu prin Tratatul de Pace de la Versailles, după Primul Război Mondial, care a ciopârţit harta globului pământesc şi le-a dat diferitelor popoare precum: Polonia, Cehoslovacia etc., un teritoriu propriu. Nu, ci prin Creatorul cerului şi al pământului, care le-a dat martorilor Săi eliberaţi de pe pământ poziţia pe care nici un alt popor nu o ocupă, poziţia poporului Său restatornicit şi aprobat, care trăieşte şi lucrează într-un domeniu teocratic. Acesta are limitele sale definite, peste care ei nu vor trece pentru a se compromite şi a face cauză comună cu lumea aceasta. Are o capitală. Capitala sa nu se află în Brooklyn, pe malul râului, vis a vis de capitala mondială a Naţiunilor Unite. Nu are un oraş pământesc drept capitală, deoarece este o societate universală cu o capitală divină în cer: noul Ierusalim.

[7] Travaliul prin care a trecut organizaţia universală a lui Dumnezeu, Sionul, în timpul Primului Război Mondial, nu a fost în van, ci prin puterea Soţului său Iehova Dumnezeu, ea a dat naştere unui popor teocratic şlefuit şi purificat, ca fiind copiii săi vizibili de pe pământ. Astfel, a fost creat, spre surpriza tuturor naţiunilor. Dacă azi, în cel de-al unsprezecelea an al erei atomice, acest uriaş congres internaţional de pe stadionul Yankee, stârneşte uimirea oraşului New York, aceasta este doar o parte din uimirea întregii lumi la vederea neobişnuitei, neaşteptatei naşteri a unui nou pământ şi la crearea unei naţiuni de către femeia lui Dumnezeu, Sion, în împlinirea profeţiei Sale vechi de 2700 de ani:

[8] „Înainte să intre în travaliu, a născut; înainte să simtă dureri, a dat naştere unui copil de parte bărbătească. Cine a auzit un asemenea lucru? Cine a văzut asemenea lucruri? Poate un teritoriu să se nască într-o singură zi? Poate o naţiune să fie creată deodată? Căci, imediat ce a intrat în travaliu, Sionul a dat naştere copiilor săi. Să provoc naşterea şi să nu o aduc la îndeplinire? zice Iehova. Să închid pântecele Eu care fac să se nască? Zice Dumnezeul tău." – Isaia 66:7-9, *AS*.

Cuprins

[9] Aceste lucruri noi şi uimitoare s-au petrecut într-o singură zi exclusivă, în justificarea cuvântului lui Iehova. Aceasta este ziua lui Iehova, când guvernul Său teocratic iese în faţă. Ziua de 2520 de ani de dominaţie globală de care s-au bucurat naţiunilor păgâne ne-teocratice, a luat sfârşit. La sfârşitul zilei lor, în 1914, a început ziua lui Iehova în tot universul şi guvernul Său condus de Împăratul Său uns, Isus Christos, a fost adus din organizaţia Sa cerească, Sion. Pentru a fi creată împărăţia mesianică, simbolizată de copilul de parte bărbătească, El a deschis pântecul organizaţiei Sale, Sion. Acum El nu i-ar mai fi putut închide pântecul şi să nu o lase să mai dea naştere, mai ales după ce o lăsase să treacă printr-o perioadă de travaliu dureros, datorită persecutării vestitorilor împărăţiei de pe pământ. Prin captivitate în mâinile duşmanului şi prin exilul pe teritoriul duşmanului, ei au fost îngropaţi, ascunşi vederii. Nu puteau fi identificaţi ca fiind reprezentanţi ai cerescului Sion. Persecuţia lor trebuia învinsă şi trebuia să rezulte în ceva prin puterea lui Dumnezeu. Lucrurile poporului lui Iehova de pe pământ trebuiau să fie în armonie cu naşterea triumfală a împărăţiei în ceruri şi aşa a fost. Cum?

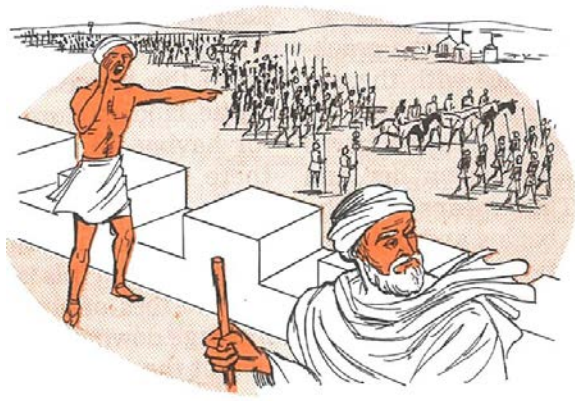
[10] La punctul culminant al travaliului şi la timpul potrivit pentru naştere, Iehova a făcut ca cerescul Său Sion să dea naştere rămăşiţei copiilor Săi spirituali pe pământ, ca o naţiune supusă împărăţiei de curând născută a lui Dumnezeu. Cu mult înainte, El I-a spus marelui Său Serv, Împăratul Isus Christos: „Te voi păzi şi Te voi da ca legământ al popoarelor, să ridici teritoriul, să-i faci să moştenească moşteniri pustii, să le zici celor care sunt legaţi: Duceţi-vă! şi celor care sunt în întuneric: Arătaţi-vă!” (Isaia 49:8, 9, *AS*) Acum, prin Servul Său, Conducătorul împărăţiei de curând născute, Iehova a ridicat teritoriul, făcând ca martorii Săi unşi să moştenească moştenirile ce odinioară erau pustii, spunându-le să se ridice din sclavia lor faţă de lumea aceasta Babilonică, să nu mai rătăcească prin întunericul babilonian, ci să iasă în lumina zilei lui Iehova. Astfel, El a cauzat naşterea unui teritoriu pentru ei, restabilindu-i în favoarea Sa şi fiind puşi sub controlul Său teocratic, liberi de sclavia duşmanilor împărăţiei. La fel ca în cazul israeliţilor la sfârşitul celor şaptezeci de ani de pustiire a Ierusalimului şi a teritoriului lui Iuda, acest teritoriu de astăzi de curând născut nu se mai află sub restricţie divină. Ca să spunem aşa, restricţia de şaptezeci de ani a fost ridicată şi teritoriul a fost deschis. Este timpul ca poporul lui Iehova să se strângă pe teritoriul teocratic de curând născut şi fiecare să-şi ia sarcina teocratică încredinţată. Fie ca oamenii cu bunăvoinţă să vină cu duiumul în acest teritoriu!

[11] Aceasta înseamnă întemeierea noului pământ. Creatorul plantase deja noile ceruri ale lumii noi în 1914, prin naşterea împărăţiei Sale mesianice, căci împărăţia devine puterea conducătoare cerească a dreptei lumi noi. Punerea temeliilor noului pământ al Creatorului a început în 1919, odată cu răscumpărarea rămăşiţei din restricţiile babiloniene, în acel an, şi reinstalarea lor în favoare, serviciu şi închinare divine. Crearea acestui teritoriu al societăţii noii lumi reprezintă, cu adevărat, întemeierea noului pământ, deoarece rămăşiţa spirituală va fi ocrotită prin Armaghedon şi organizaţia lor pământească teocratică se va uni, în cele din urmă, pe noul pământ permanent al lumii noi, locuit exclusiv de oamenii cu

Cuprins

bunăvoinţă pământeşti. Acest teritoriu de curând născut, ocupat acum de naţiunea de curând născută a copiilor spirituali ai Sionului, este un loc de siguranţă. Corespunde munţilor spre care Isus Şi-a avertizat urmaşii să fugă la vederea lucrului dezgustător care cauzează pustiire şi mai ales la vederea ameninţătoare a armator lui de pustiire înconjurând creştinătatea, care pretinde că este sfântă şi nu poate fi distrusă de om. – Luca 21:20, 21. *NW*.

[12] Fuga rămăşiţei spirituale şi a corpului lor de guvernare spre acest teritoriu de curând născut, departe de zona de pericol a creştinismului, nu pune capăt acestei probleme. Siguranţa lor nu este realizarea completă a milei divine şi a puterii salvatoare în această zi a lui Iehova. El a evidenţiat scopul acoperirii rămăşiţei restatornicite cu protecţia Lui pe teritoriul restatornicirii, spunând: „Am pus cuvintele Mele în gura ta şi te-am acoperit cu umbra mâinii Mele, ca să plantez ceruri şi să pun temeliile pământului.” (Isaia 51:16, *AS*) Aceste cuvinte din gura rămăşiţei nu sunt ca ei să le păstreze pentru ei, ci trebuie transmise generaţiei care se ridică a noii lumi, care va ocupa „noul pământ” permanent. „Cât despre Mine, acesta este legământul Meu cu ei, zice Iehova: Spiritul Meu care se află asupra ta şi cuvintele Mele pe care Le-am pus în gura ta, să nu de depărteze de gura ta, nici de cea a seminţei tale, nici de cea a seminţei urmaşilor tăi, zice Iehova, de acum şi până în veac.” – Isaia 59:21, *AS*.

[13] Cuvintele lui Iehova din gura poporului Său trebuie să fie spuse cu autoritate şi curaj. Faptul că aceste cuvinte ale Lui nu trebuie să se depărteze din gura lor înseamnă că ei nu trebuie să înceteze niciodată să servească în calitate de purtătorii Săi de cuvânt în proclamarea veştii bune a împărăţiei în toată lumea, acum, ca mărturie pentru toate naţiunile. Dacă ei vor vrea să-şi folosească gurile în lucrarea de mărturie, El le va da mereu mesajul Său pentru eliberare. Acestea vor duce nu doar la salvarea lor, ci şi la salvarea multor altora.

[14] Cei care au fugit deja spre munţii siguranţei împreună cu societatea lumii noi trebuie să se preocupe, fără egoism, nu doar la salvarea lor. Mulţi alţii sunt ameninţaţi cu distrugere la Armaghedon, care va începe cu distrugerea religiei lumii vechi. Noi, cei care citim profeţia cu discernământ, vedem armatele pustiirii care îşi pun tabăra în jurul corespondentului prezent al necredinciosului Ierusalim. Noi citim semnificaţia sinistră a situaţiei. Este un semn că sistemul religios lumesc, care a preluat numele Fiului lui Dumnezeu, dar care l-a blasfemiat şi a îngrămădit ocară pe numele lui Iehova, se apropie de devastare şi astfel este aproape începutul „războiului zilei celei mari a Dumnezeului cel Atotputernic”. Acelea vor fi zilele de răzbunare pentru justificarea lui Iehova şi a împărăţiei Sale mesianice. (Apocalipsa 16:14, 16; Luca 19:22) Este obligatoriu ca rămăşiţa să acţioneze ca o clasă a străjerului şi să strige avertizarea către oamenii cu

Cuprins

bunăvoinţă din toate naţiunile ca aceştia să fugă la munţi. Dacă se află în creştinătate, trebuie să iasă. Dacă se află în afara acesteia şi în păgânătate, nu trebuie să intre în ea şi să devină o parte a ei. Naţiunile din blocul Vestic încearcă din răsputeri să păstreze creştinătatea ca pe ceva sacru şi ca şi cum siguranţa lumii s-ar afla în ea; dar nu este aşa, spune Cuvântul lui Dumnezeu. Cei care au fugit deja spre teritoriul de curând născut împreună cu societatea lumii noi au cuvintele lui Iehova în gura lor şi trebuie să-i proclame împărăţia peste tot, ca singura guvernare care poate avea succes şi va inaugura binecuvântări depline pentru toate familiile pământului. Astfel, ei „ridică un semnal pentru popoare", ca acestea să poată vedea unde să fugă şi să se adune pentru siguranţă, sub umbra mâinii lui Dumnezeu. – Isaia 62:10, *AT*.

[15] Se vede cum corespondentul modern al Ierusalimului este înconjurat de armatele pustiirii şi celor aflaţi în acest sistem sortit pierii le este poruncit să fugă din el, dacă vor să fie urmaşi ai lui Christos. Dar asta nu înseamnă că trebuie să nu mai predicăm în creştinătate. Trebuie să fugim din *sistemul* creştinătăţii aliat cu această lume aflată împotriva împărăţiei, dar trebuie să continuăm să predicăm pe *teritoriul* creştinătăţii. Pentru cât timp? Dacă am spus „Iată-mă, trimite-mă", atunci trebuie să preluăm răspunsul lui Iehova către Isaia, de la templu, pentru a arăta cât timp. Răspunsul Său a fost: „Până când cetăţile vor rămâne pustii, fără locuitori şi casele fără oameni şi pământul va deveni o pustiire completă, iar Iehova îi va îndepărta pe oameni şi singurătatea va fi mare în mijlocul teritoriului." (Isaia 6:8-12, *Da*) Adică până când fisura din alianţa creştinătăţii cu lucrul dezgustător care cauzează pustiire va deveni o ruptură completă şi coarnele fiarei se vor întoarce împotriva ei şi o vor pustii. Adică până la începerea bătăliei Armaghedonului şi va continua până la pustiirea completă a vechii lumi al cărui dumnezeu este Satan Diavolul. Până atunci, nu trebuie să ne oprim. Trebuie să spunem mai departe cuvintele lui Dumnezeu, care au fost puse în gura rămăşiţei Sale şi în gura generaţiei care se ridică a celor cu bunăvoinţă. Trebuie să predicăm vestea cea bună a împărăţiei tuturor naţiunilor, ca mărturie, ceea ce include, în mod obligatoriu, şi proclamarea zilei de răzbunare a Dumnezeului nostru. – Isaia 61:2.

[16] Din dragoste pentru semenul şi aproapele nostru aflat în pericol, să facem acest lucru şi să ajutăm cât mai mulţi oameni să poată să fugă, fără întârziere, din întreaga lume condamnată a Diavolului. Trebuie să mergem la ei. Ca şi îngerii care i-au avertizat pe Lot şi fiicele lui din Sodoma şi i-au îndemnat să nu rămână în regiune, ci să-şi scape viaţa în regiunea montană, trebuie să îi luăm de mână şi să-i ajutăm să-şi grăbească scăparea. (Geneza 19:15-17, *NW*; Luca 17:28-30) Trebuie să luăm în serios ceea ce vedem în lumina profeţiei lui Isus şi trebuie să acţionăm cât mai urgent, în interesul tuturor oamenilor cu bunăvoinţă care tânjesc după o viaţă fericită într-o nouă lume dreaptă. Prin aceste eforturi le arătăm că le spunem bun venit pe teritoriul binecuvântat al societăţii lumii noi, pentru a se bucura de plăcerile bunătăţii iubitoare a lui Dumnezeu şi de siguranţă sub aripile Sale, aici unde bucuria veşnică este asupra poporului Său. Deja s-a raportat că sunt mai mult de jumătate de milion care servesc ca martori pe teritoriul de curând născut împreună cu societatea lumii noi. Vrem să lucrăm în continuare până când Iehova

Cuprins

Dumnezeu va face ca populaţia binecuvântată a teritoriului teocratic să numere, să spunem, milioane, care, datorită faptului că au fugit acolo şi locuiesc acolo în mod credincios, vor supravieţui Armaghedonului şi nu vor trebui să dispară niciodată de pe faţa noului pământ? Dacă vrem acestea, mesajul nostru trebuie să fie vestea bună a împărăţiei lui Dumnezeu şi avertismentul Său despre răzbunare pentru duşmanii împărăţiei, până la Armaghedon şi nu vom lăsa acele cuvinte ale lui Dumnezeu să se depărteze de gurile noastre, până când pustiirea vechii lumi a lui Satan va fi completă, iar pământul şi cerurile vor fi curăţate. Acest eveniment suprem este aproape!

[17] Ne aflăm în pragul unei noi lumi care nu va dispărea sau îmbătrâni niciodată, ci despre care divinul Creator spune: „Căci aşa cum noile ceruri şi noul pământ, pe care Le voi face, vor rămâne înaintea Mea, zice Iehova, aşa va rămâne şi sămânţa ta şi numele tău.” (Isaia 66:22, *AS*) Ce privilegiu nemaivăzut este să trăim acum pe teritoriul siguranţei împreună cu societatea lumii noi şi să luăm parte la pregătirile pentru acea lume de calm şi mulţumire, cu evlavie, unde nimic nu ne mai poate răni sau să ne facă să ne fie teamă! Iehova Dumnezeu este Cel care construieşte dreapta lume nouă prin Isus Christos, Împăratul Său şi astfel, pregătirile noastre pentru ea sunt, în mod principal, cu noi înşişi drept o societate a lumii noi, învăţând cum să lucrăm împreună cu iubire, organizându-ne în mod teocratic şi rămânând aşa. În timpul distrugerii de la Armaghedon, poate că diversele noastre proprietăţi fizice, case, Săli ale Împărăţiei şi posesiuni materiale vor fi distruse, dar noi vom supravieţui cu ceea ce avem nevoie, sub protecţie cerească din partea oştilor de execuţie ale lui Iehova, cea mai importantă fiind aprobarea Sa pentru că ne-am menţinut integritatea faţă de El şi împărăţia Lui.

[18] Aşteptând cu nerăbdare să trăim pentru totdeauna, împreună, după Armaghedon, lucrul cel mai important acum este să ştim cum să trăim împreună şi să-L servim pe Dumnezeu în unitate. Să lăsăm spiritul lui Iehova să acţioneze liber şi neîmpiedicat printre noi, ca să nu fim modelaţi după ideile şi planurile oamenilor şi să ne transforme în ceva folositor Lui, pentru totdeauna. În timp ce societatea lumii vechi boceşte, urlă, este înfometată şi însetată religios şi se grăbeşte spre o distrugere arzătoare, să continuăm să ne bucurăm, să cântăm şi să sărbătorim împreună, spiritual, amintindu-ne mereu cuvintele lui Petru: „Noi aşteptăm ceruri noi şi un pământ nou, după promisiunea Lui, şi în acestea va locui dreptatea.” (2 Petru 3:13, *NW*) În acord complet cu aşteptările noastre şi pentru a continua să sărbătorim şi să lucrăm împreună ca o societate a lumii noi, fericitul Dumnezeu Iehova ne-a oferit, prin intermediul societăţii Sale a lumii noi, această carte în engleză de 384 pagini, numită „CERURI NOI ŞI UN PĂMÂNT NOU”.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce este acum timpul să facem şi unde putem fi ascunşi acum de nimicire prin executorii cereşti?
2. Cum pot fugi de ea cei din creştinătate şi în compania cui există acum loc de siguranţă?

Cuprins

3. Cum sunt astăzi închinătorii lui Iehova într-un teritoriu nou şi cum este aceasta pentru ei o schimbare completă a condiţiei faţă de starea lor de la sfârşitul Primului Război Mondial?
4. Ce promisiune de eliberare a împlinit Dumnezeu pentru ei, aşa cum a făcut-o pentru poporul Său din vechime?
5. Când a început eliberarea rămăşiţei unse şi doar ce poate explica starea lor liberă şi organizată de astăzi?
6. Cum a fost născut, astfel, un teritoriu nou şi care este capitala lui?
7,8. Cum n-a fost zadarnic travaliul Sionului în decursul Primului Război Mondial şi cum a fost uimită, astfel, lumea, în împlinirea profeţiei?
9. În ce zi au loc aceste lucruri uimitoare, cum a deschis Dumnezeu pântecele Sionului şi de ce nu-l putea închide acum?
10. Cum a fost născută o naţiune de Sion şi cum a fost adus în existenţă un teritoriu, prin Servul lui Iehova, şi pentru ce este deschis acum teritoriul?
11. Când şi cum a făcut Iehova cerurile şi a pus temeliile pământului şi cu ce corespunde acest pământ din profeţia lui Isus referitor la lucrul dezgustător?
12. Ce a pus Iehova în gura rămăşiţei Sale restatornicite şi pentru ce scop?
13. Cum nu se vor depărta niciodată din gura lor cuvintele lui Iehova?
14. De ce aceia care deja fug spre „munţi" nu trebuie să se preocupe doar de propria salvare şi cum „ridică ei un semnal"?
15. Înseamnă cele de mai sus că nu mai putem predica pe tărâmul creştinătăţii? Cât timp trebuie să predicăm?
16. Cum putem arăta că le spunem bun venit celor care fug spre teritoriul societăţii lumii noi şi ce trebuie să facem acum pentru a creşte populaţia ţării foarte mult?
17. În pragul cui ne aflăm şi ce pregătiri trebuie să facem pentru aceasta?
18. Cum şi cu ce speranţe să ne comportăm acum, ca o societate a lumii noi, şi ce a furnizat Iehova, pentru noi, prin societatea Sa a lumii noi, în armonie cu aceasta?

Recunoaşteri ale eşecului

Biserica Activă (Episcopală), a declarat pe 23 noiembrie anul trecut: „Nu cu mult timp în urmă, a fost publicat un sondaj despre convingerile religioase deţinute într-o parohie distinsă a Bisericii noastre. A fost îngrozitor să observăm cât de puţini sunt oamenii care cred cu adevărat, în ciuda faptului că, după cum se presupune, ei se ridică în picioare şi spun Crezul în fiecare duminică la biserică. S-a subliniat, în mod corect că, în cele mai multe cazuri, această slăbire a credinţei destul de deprimantă se datorează lipsei de învăţătură clară. Cu toate acestea, … un mirean care merge până la capăt spunând un Crez în care el nu crede, sau, care, într-adevăr, se alătură unei Biserici care mărturiseşte o credinţă în care el nu crede, este la fel de condamnabil ca şi un preot care nu reuşeşte să predea creştinismul ortodox turmei sale."

Cuprins

În continuare, au fost prezentate deficienţele unei mari părţi a religiei de astăzi la Adunarea Anuală a Uniunii Congregaţionale din Anglia şi Ţara Galilor, în Capela Westminster din Londra, în luna mai, anul 1950. Acolo, preşedinte Lovell Cocks, decan al Colegiului de Vest din Bristol, a lovit mai departe: „Poate o credinţă ca a noastră să stopeze dinamismul feroce al crezului Marxist? Putem noi spera să îi învingem pe comunişti până când creştinii nu îşi vor cunoaşte substanţa lor proprie, precum şi-o cunosc pe a lor comuniştii? Până vom ajunge să facem acest lucru, comuniştii nu trebuie să se teamă de noi.” În ceea ce priveşte bisericile mari prost frecventate, el a declarat: „Aceste tovărăşii au ajuns să creadă că motivaţia împărăţiei înseamnă perpetuarea acestor edificii, şi orice altceva să fie sacrificat… Poate că ceea ce Christos vrea cu adevărat să facă ei, este ca ei să vândă, să scape de edificiile lor, să închirieze o cameră deasupra unui magazin – o cameră de sus, şi să înceapă din nou într-un mod apostolic.”

Fără cunoştinţă, fără credinţă, o credinţă care şchioapătă, închinare la edificii, focul adevăratului creştinism a dispărut – aceasta este creştinătatea. Dinamismul său a fost stins cu gaz otrăvitor emanat de către teoriile umane, amestec politic şi social şi doctrină falsă. Acestea au diminuat simţurile pentru credinţa şi acţiunea creştine. Aveţi posibilitatea de a alege – apatia lumii sau credinţa fermă şi dinamică a adevăratului creştinism. Ce veţi alege?

Sămânţa semănată pe Coasta de Aur dă rod de nouăzeci de ori

În a Sa ilustraţie a semănătorului, Isus a prezis că seminţele care au căzut pe sol bun a dat rod de treizeci de ori, de şaizeci de ori, iar unele chiar de o sută de ori. (Marcu 4:20) Următoarea scrisoare de la un misionar al Turnului de Veghere de pe Coasta de Aur, din Africa, spune despre sămânţa împărăţiei, care a dat rod de mai mult de nouăzeci de ori, timp de doi ani, precum şi efectul pe care l-a avut adevărul cu privire la Iehova şi împărăţia Lui asupra unei căpetenii africane şi a unei regine:

„Cu aproximativ doi ani în urmă, un serv creştin al lui Iehova, care locuieşte în satul Edubiase, aici, pe Coasta de Aur, a mers două mile şi jumătate până la satul Akrofuom pentru o zi de predicare a veştii bune. S-a întâmplat ca el să fie invitat în casele de peste drum de principala biserică din sat, în timp ce preotul îşi expunea predica. Observându-l pe martor, preotul a arătat spre el şi şi-a avertizat turma să nu îl asculte pe acest profet fals. Un bărbat din adunare, nemulţumit de această acuzaţie, l-a întrebat pe preot cum putea martorul să fie un profet fals, deoarece acesta citea tot timpul din Biblie pentru a-şi dovedi punctele de vedere, şi a spus că dacă spui că martorul este fals, atunci şi Biblia este falsă.

După ce predica s-a terminat, martorul s-a apropiat de oamenii care ieşeau din biserică şi mai mulţi dintre aceştia s-au adunat în jurul lui pentru a auzi ce avea el

Cuprins

de spus. Preotul, deşi a fost îndemnat de către membrii acestuia să rămână şi să se alăture în discuţie, aceştia pregătind, de asemenea, o masă minunată pentru el, acesta a plecat în mare grabă. Acest lucru a crescut interesul faţă de mesajul împărăţiei şi paisprezece persoane s-au înscris pentru un studiu biblic la domiciliu. În săptămâna următoare, preotul a revenit în sat şi a reuşit să-i facă pe unii dintre ei să meargă în satul în care trăia martorul pentru a-şi elimina numele de pe listă.

Cu toate acestea, în câteva zile, martorul a mers din nou la Akrofuom şi mai bine de alţi paisprezece oameni s-au înscris pentru studiul biblic. Spunându-le despre o adunare de martori ai lui Iehova care urma să aibă loc în Konongo, opt dintre aceştia au decis să 'spioneze' modul de funcţionare al organizaţiei martorilor şi să le raporteze, apoi, camarazilor lor din sat. Cu mult timp înainte, frecventarea bisericii principale din Akrofuom, a început să scadă. În şase luni, noii interesaţi au închiriat un camion, care a servit ca şi autobuz, pentru a merge la următoarea adunare, şi mulţi au fost convinşi că slujitorii creştini ai lui Iehova aveau o organizaţie adevărată. Apoi a venit Congresul Naţional al martorilor din Accra, în noiembrie, anul trecut; şi din nou sătenii interesaţi şi entuziaşti au închiriat un camion pentru a face călătoria de 300 de mile.

Acum, clădirea bisericii din Akrofuom a fost extinsă şi vopsită în alb pe interior. De ce? Deoarece acum, apare afară semnul SALA ÎMPĂRĂŢIEI A MARTORILOR LUI IEHOVA. În prezent, mai mult de nouăzeci de servi predică în mod regulat vestea cea bună a împărăţiei, în cazul în care acum doi ani nu exista nici măcar unul. Cu foarte puţine excepţii, toţi sătenii sunt asociaţi cu martorii. Vă puteţi imagina bucuria lor şi marea mea încântare să găsesc, practic, întregul sat de martori ai lui Iehova. Îl înfurie foarte mult pe fostul lor preot să vadă că 'bătrânii' lui de odinioară iau acum conducerea în propovăduirea veştii bune a împărăţiei în satele vecine.

Atât de încurajatoare au fost calea lor de acţiune şi propovăduirea lor, că o mamă regină foarte bătrână, care toată viaţa ei a fost ataşată de juju, magie şi regalitate (idolatrie) demonice, şi-a părăsit scaunul de domnie peste poporul ei într-un sat din apropiere. Oamenii ei au încercat să o convingă să rămână, dar ea a refuzat şi a oferit o mărturie bună, explicând motivele sale şi faptul că ea nu putea sluji la doi stăpâni. Când i s-a cerut să numească un rege pentru a-i lua locul, ea a spus: „Dacă eu ştiu că juju este demonism şi să stai pe scaun de domnie este greşit în faţa lui Iehova Dumnezeu, cum pot cere eu oricui altcineva să facă acest lucru?" Datorită mărturiei ei, nimeni nu mai ocupă scaunul de autoritate, sătenii temându-se să mai numească pe altcineva.

Fostul preot, de fapt, un catihet din Akrofuom, găsindu-şi păşunile jefuite, şi-a concentrat eforturile în Akrokerri, dar şi acolo sătenii au adoptat un interes faţă de mesajul împărăţiei, care le-a fost adus de martorii din Akrofuom, de la doar două mile şi jumătate depărtare. Unul dintre cel mai proeminent membru al bisericii de acolo, o căpetenie bine educată, care conducea gloate împotriva martorilor lui Iehova şi căuta să se împotrivească lucrării lor în alt mod, şi-a părăsit biserica, una din cele mai puternice din sat, şi acum studiază Biblia cu un martor, chiar la palat, şi îşi avertizează foştii asociaţi religioşi că sunt conduşi de 'orbi'.

Cuprins

Această căpetenie a folosit tobele de la palat pentru a-i chema pe săteni la lectura publică pe care urma s-o expun. Ca urmare, au venit 249 de persoane şi au ascultat cuvântarea. După lectură, un membru al familiei regale s-a ridicat şi a întrebat: 'Ştim că greşim şi că ceea ce aţi spus este adevărat, dar ce vreţi să facem, să ne părăsim bisericile şi să ne alăturăm vouă?' Mai mulţi din public au intervenit şi au afirmat că această întrebare era o prostie, deoarece cel care a întrebat a admis că greşea. Alţii s-au alăturat celui care a pus întrebarea, în dorinţa de a primi un răspuns, şi aşa că li s-a spus: 'Dacă ai fi într-un camion, iar şoferul ar fi beat şi te-ar duce, probabil, într-un şanţ, ai dori să rămâi în interior sau ai dori să cobori? Şi după ce ai ajunge să cunoşti semnele şi sunetul monedei adevărate, ai fi în continuare dispus să accepţi monedele falsificate?' Răspunsul evident a liniştit pe toată lumea, pentru moment, şi apoi numeroasele discuţii biblice i-au pus pe martorii prezenţi ai lui Iehova la lucru în multe grupuri mici; dornicii căutători au fost încântaţi de răspunsuri şi au mers mai departe să le spună şi altor trecători ceea ce învăţaseră. Alţii şi-au stins setea de adevăr mergând de la un grup la altul şi ascultând o gamă largă de subiecte.

Am petrecut trei ore punând mărturie căpeteniei, iar el verifica totul uitându-se în scripturile din Biblia lui. El s-a abonat la *Turnul de veghere*, şi de îndată ce am plecat, s-a angajat într-o discuţie serioasă cu unul dintre foştii lui asociaţi religioşi. În timp ce-l priveam, mânuind stângaci Biblia pentru răspunsuri, stând în picioare acolo, în lungile sale haine regale vaporoase, cu cel care purta drapelul de partea sa şi un slujitor ce-i ţinea deasupra capului umbrela mare regală, m-a făcut să mă gândesc la împăratul David.

Bucuria voastră la citirea acestui raport nu se poate compara cu încântarea mea de a experimenta aceste lucruri. Inima mea este plină de recunoştinţă faţă de Dumnezeul nostru Iehova. Iubire şi salutări creştine de la noi toţi de aici, de pe Coasta de Aur."

Multe naţiuni se vor duce şi vor spune: „Veniţi, să ne suim la muntele lui Iehova. …şi El ne va învăţa căile Sale, iar noi vom umbla pe cărările Sale." – Mica 4:2, *AS.*

● La Exodul 6:3, Dumnezeu i-a spus lui Moise că El nu a fost cunoscut de către Avraam sub numele de Iehova, însă la Geneza 15:7, 8 Dumnezeu se identifică pe sine lui Avraam ca fiind Iehova şi Avraam Îl numeşte cu acest nume. Care este explicaţia? – J. M., Anglia.

Expresia ebraică de la Exodul 6:3, în jurul căreia se roteşte întrebarea, poate fi tradusă în două moduri, adică: fie ca o afirmaţie, fie ca o întrebare. Traducerea obişnuită este de a o face o afirmaţie, aşa cum o face comuna *Versiune King James*: „Nu am fost cunoscut de ei cu numele Meu Iehova." Traducerea

Cuprins

interliniară a lui Berry spune acest lucru sub forma unei întrebări: „Nu M-am făcut Eu de cunoscut lor cu numele Meu Iehova,?” Redarea marginală din *Traducerea Lumii Noi* recunoaşte această posibilitate, spunând: „Nu M-am făcut Eu de cunoscut lor în ce priveşte numele Meu Iehova?” Desigur, această traducere sub formă de întrebare elimină imediat orice dificultate. Cu toate acestea, traducerea este mai degrabă una de excepţie, decât una obişnuită, şi în conţinutul principal al textului său, *Traducerea Lumii Noi* păstrează forma acceptată în general. Va fi util să citiţi Exodul 6:1-8, *NW*:

„Deci, Iehova i-a spus lui Moise: ‘Acum vei vedea ce îi voi face lui Faraon, căci îi va lăsa să plece datorită unui braţ puternic şi îi va izgoni din ţara lui prin intermediul unui braţ puternic.’ Şi Dumnezeu i-a vorbit din nou lui Moise şi i-a zis: ‘Eu sunt Iehova. Eu M-am arătat lui Avraam, lui Isaac şi lui Iacov ca Dumnezeu Atotputernic, dar nu M-am făcut cunoscut lor în ce priveşte numele Meu Iehova. De asemenea, am încheiat un legământ cu ei, ca să le dau ţara Canaan, ţara în care au locuit temporar. Eu Însumi am auzit gemetele fiilor lui Israel, pe care egiptenii îi înrobesc, şi Îmi amintesc de legământul Meu. De aceea, spune-le fiilor lui Israel: ‘Eu sunt Iehova şi vă voi scoate, cu siguranţă, de sub poverile egiptenilor şi vă voi elibera din sclavia lor. Vă voi recupera, într-adevăr, cu braţ întins şi cu judecăţi mari. Vă voi lua ca popor al Meu şi vă voi demonstra, într-adevăr, că sunt Dumnezeu şi veţi ştii, sigur, că Eu sunt Iehova, Dumnezeul vostru, care vă scoate de sub poverile Egiptului. Vă voi aduce, în mod sigur, în ţara despre care am jurat că le-o voi da lui Avraam, lui Isaac şi lui Iacov; şi am să v-o dau ca proprietate. Eu sunt Iehova.’”

Numele „Iehova” este forma cauzativă a persoanei a treia singular a verbului „a fi” şi literal înseamnă „El face să fie”. „El face să fie” potrivit scopului Său A fost foarte potrivit ca Moise să accentueze acest nume cu acest prilej, pentru că Iehova începea să cauzeze să-şi împlinească scopul cu privire la poporul Său în Egipt. În urmă cu patru sute treizeci de ani, El i-a promis lui Avraam că va face din el o naţiune mare. (Geneza 12:2) Ulterior, Dumnezeu i-a spus lui Avraam că sămânţa lui va fi asuprită ca şi sclavi într-o ţară străină, dar că aceştia vor fi salvaţi şi stabiliţi în ţara promisă a Canaanului. (Geneza 15:7, 13-16) Aceste promisiuni i-au fost transmise lui Isaac şi Iacov, dar Iehova n-a făcut ca promisiunile să se realizeze cu nici unul dintre ei. Ei cunoşteau numele literal Iehova şi îl foloseau, dar nu au ajuns să cunoască acest nume sau să îl experimenteze, ca Cel care a cauzat să împlinească aceste promisiuni.

Acum, în vremea lui Moise, Israel suferea jos în Egipt, şi în necazurile lor, evreii poate strigau: „Unde este Iehova, Dumnezeul părinţilor noştri Avraam, Isaac şi Iacov? Uitaţi-vă la starea noastră tristă. Ce a făcut El? De ce nu se face El cunoscut nouă? De ce nu a făcut El ca aceste promisiuni şi legăminte ale Sale să devină realităţi?” Ei bine, de patru sute treizeci de ani aceste promisiuni erau în aşteptare, şi era timpul să înceapă împlinirea acestora. Dumnezeu i-a reamintit lui Moise de numele Iehova, şi că acum El avea de gând să arate lui Israel aplicarea acestui nume, „El face să fie”. El avea să demonstreze că este credincios semnificaţiei numelui Său. El avea să se ridice la înălţimea însemnătăţii acestuia,

Cuprins

făcând să fie realizate promisiunile făcute lui Avraam, lui Isaac şi lui Iacov. Evreii aveau să-l cunoască pe Iehova într-un mod în care strămoşii lor nu L-au cunoscut, adică prin demonstraţii reale, în conformitate cu însemnătatea numelui Lui. El avea să-i elibereze din Egipt ca o naţiune, cauzând astfel să se împlinească promisiunea Lui din vechime. Deşi este posibil ca Israel să se fi simţit părăsit şi că Dumnezeu aproape încetase să mai fie, lui Moise i s-a spus să le spună că a fost trimis de „VOI DOVEDI CĂ SUNT". Prin faptele şi eliberările Sale puternice Iehova s-a dovedit a fi Eliberator, cauzând realizarea scopurilor Sale faţă de poporul Său Israel. – Exodul 3:14, *NW;* 2 Samuel 7:23, *AS*.

Exact aşa cum evreii din Egipt au ajuns să Îl cunoască pe Iehova într-un fel în care El nu a fost niciodată cunoscut de către strămoşii lor, tot la fel au ajuns să Îl cunoască Faraon şi egiptenii. Cu siguranţă, ei ar fi trebuit să cunoască numele literal al Dumnezeului evreilor care erau în mijlocul lor de două sute cincisprezece ani. Cu toate acestea, Faraon a izbucnit: „Cine este Iehova, ca să ascult de glasul Lui şi să-l las pe Israel să plece? Eu nu-L cunosc pe Iehova şi, mai mult, nu-l voi lăsa pe Israel să plece." (Exodul 5:2, *NW*) Mai târziu, Dumnezeu a zis: „Şi egiptenii vor ştii, cu siguranţă, că Eu sunt Iehova când Îmi voi întinde mâna împotriva Egiptului." (Exodul 7:5, *NW*). Deşi îi cunoşteau numele, Faraon şi egiptenii nu Îl ştiau pe Iehova ca un Dumnezeu al acţiunii, şi nu Îl recunoşteau ca orice forţă sau consecinţă practice ce trebuie luate în calcul. Dar atunci când El a acţionat împotriva lor, au ajuns să Îl cunoască într-un mod necunoscut sau neexperimentat până atunci, la fel cum au ajuns să-l cunoască evreii într-un mod necunoscut sau neexperimentat de strămoşii lor, Avraam, Isaac şi Iacov.

Astăzi, conducătorii trufaşi din această lume cunosc numele literal Iehova, dar, la fel ca şi Faraon şi egiptenii din vechime, neagă faptul că Îl cunosc ca având orice altă consecinţă. Cu toate acestea, la Armaghedon ei vor ştii că El este Iehova. De mai mult de şaizeci de ori, Ezechiel le-a spus Israelului care căzuse din nou în păcat şi altor naţiuni că Îl vor cunoaşte pe Iehova. Ei ştiau, cu siguranţă, numele literal. Avertismentul lui Ezechiel de atunci se aplică acum creştinătăţii şi la alte naţiuni. Atunci când Isus a fost pe pământ, I-a spus lui Iehova: „Le-am dezvăluit numele Tău oamenilor pe care Mi i-ai dat din lume." Acest lucru a fost ca şi misiunea lui Moise, când s-a dus să facă de cunoscut numele lui Iehova evreilor asupriţi din Egipt. Atunci când Christos va lovi la Armaghedon, va face din nou ca numele lui Iehova să se manifeste, într-un mod în care îi va convinge pe toţi că Iehova este un Dumnezeu care „face să fie", în acord cu scopurile Sale. – Ezechiel 6:7, 10, 13, 14, *AS;* Ioan 17: 6, *NW*.

În concluzie, luaţi în considerare o ilustraţie umană. Poate că un om este cunoscut ca şi luptător. Poate că el chiar este numit luptător. Totuşi, el îţi poate părea foarte liniştit. Nu l-ai văzut luptându-se. Apoi, ani mai târziu, îl vezi mâniat de o faptă rea şi el izbucneşte în acţiune, luptând pentru ce este drept. Ca şi alţii din jurul tău, s-ar putea să îl fi numit înainte luptător, dar acum, pentru prima dată, îl cunoşti cu adevărat într-un mod puternic, ca un luptător. Îl vezi punând în practică acest nume pentru el însuşi, demonstrând acest lucru şi fiind la înălţimea acestui nume. Acum îl cunoşti într-un mod în care nu l-ai mai cunoscut înainte.

Cuprins

Deci, Iehova Dumnezeu are multe calităţi, după cum sunt exprimate şi de titluri, iar aceste calităţi le-au fost demonstrate lui Avraam, lui Isaac şi lui Iacov. Ei au ştiut, de asemenea, numele lui Iehova, dar niciodată nu au văzut însemnătatea lui interioară demonstrată, aşa cum au văzut-o urmaşii lor, care atunci când El l-a eliberat pe Israel din Egipt, în împlinirea scopului promis cu privire la urmaşii lor. Naţiunea eliberată l-a cunoscut, într-adevăr, pe Iehova ca un Dumnezeu care „face să fie".

Denaturarea ratează

● Pe durata unei perioade de agitaţie în federaţia propusă a teritoriilor din Africa Centrală din Nyasaland şi Rhodesia de Nord şi de Sud, a fost cerută o oprire de la lucru de două zile de către anumiţi lideri politici africani. La o fermă mare, unde martorii lui Iehova ţineau adunări de mulţi ani, ei au fost denaturaţi de către noul administrator al fermei, ca fiind responsabili pentru oprirea lucrului. Cu furie, administratorul fermei le-a poruncit martorilor să nu-şi mai ţină adunările la fermă pentru că „voi, oamenii Turnului de Veghere sunteţi comunişti şi vă angajaţi în politică". Supraveghetorul adunării locale l-a vizitat pe administrator şi, cu ajutorul publicaţiilor Turnului de Veghere, a fost în măsură să îi dovedească faptul că martorii lui Iehova se menţin separaţi de toată politica. Ca urmare, administratorul fermei a pus la dispoziţia lor o mare clădire pentru a-şi ţine adunările (aceştia având, în prealabil, întâlniri în aer liber) şi a spus: „Aceasta este biserica voastră. Vreau să veniţi şi să învăţaţi şi alte persoane de la fermă să citească şi să scrie, precum şi adevărul din Biblie."

Verificaţi-vă memoria

După ce aţi citit acest număr al „Turnului de veghere", vă mai amintiţi:

În ce fel cercetează Iehova, în mod drept, nelegiuirile părinţilor asupra copiilor? P. 548, parag. 3.

De ce un jurământ monahal de tăcere nu este compatibil cu adevăratul creştinism? P. 552, parag. 1.

De ce un tribunal din Iowa a respins un testament de a promova răspândirea religiei creştine? P. 552, parag. 4.

De ce o „religie de duminică" este creştinism contrafăcut? P. 553, parag. 2.

De ce este nepotrivit ca liderii religioşi să fie numiţi „reverend", „Părinte" sau „Învăţător"? P. 555, parag. 3.

De ce acesta este un timp de pericol şi de oportunitate? P. 556, parag. 4.

Ce semn să fugă le-a fost dat creştinilor în anul 66 A.D., pentru a scăpa de distrugerea ce avea să vină peste Ierusalim şi Iudeea în anul 70, A.D.? P. 558, parag. 8.

Ce a salutat clerul creştinătăţii în 1919 ca „expresie politică a împărăţiei lui Dumnezeu pe pământ"? P. 562, parag. 19.

Cuprins

De când se vede „lucrul dezgustător care cauzează pustiire”? P. 563, parag. 23.

Ce va marca începutul Armaghedonului? P. 564, parag. 28.

Care sunt „munţii” la care Isus le-a poruncit urmaşilor săi să fugă în acest timp? P. 565, parag. 1.

Ce ajutor de studiu a fost lansat la sfârşitul lecturii „Fugă în siguranţă împreună cu Societatea Lumii Noi”? P. 571, parag. 18.

De ce a fost extinsă şi revopsită clădirea principalei biserici din Akrofuom, Coasta de aur, Africa de Vest? P. 572, parag. 5.

De ce i-a spus Dumnezeu lui Moise că El nu a fost cunoscut de Avraam cu numele Său Iehova, deşi Avraam a folosit numele Iehova? P. 574, parag. 5.

Când vor fi făcuţi conducătorii moderni, asemenea lui Faraon din vechime, să ştie că Iehova este Dumnezeu? P. 575, parag. 2.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

1 OCTOMBRIE 1953 Nr. 19

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

ATACUL LUI GOG DIN MAGOG - Pag.673

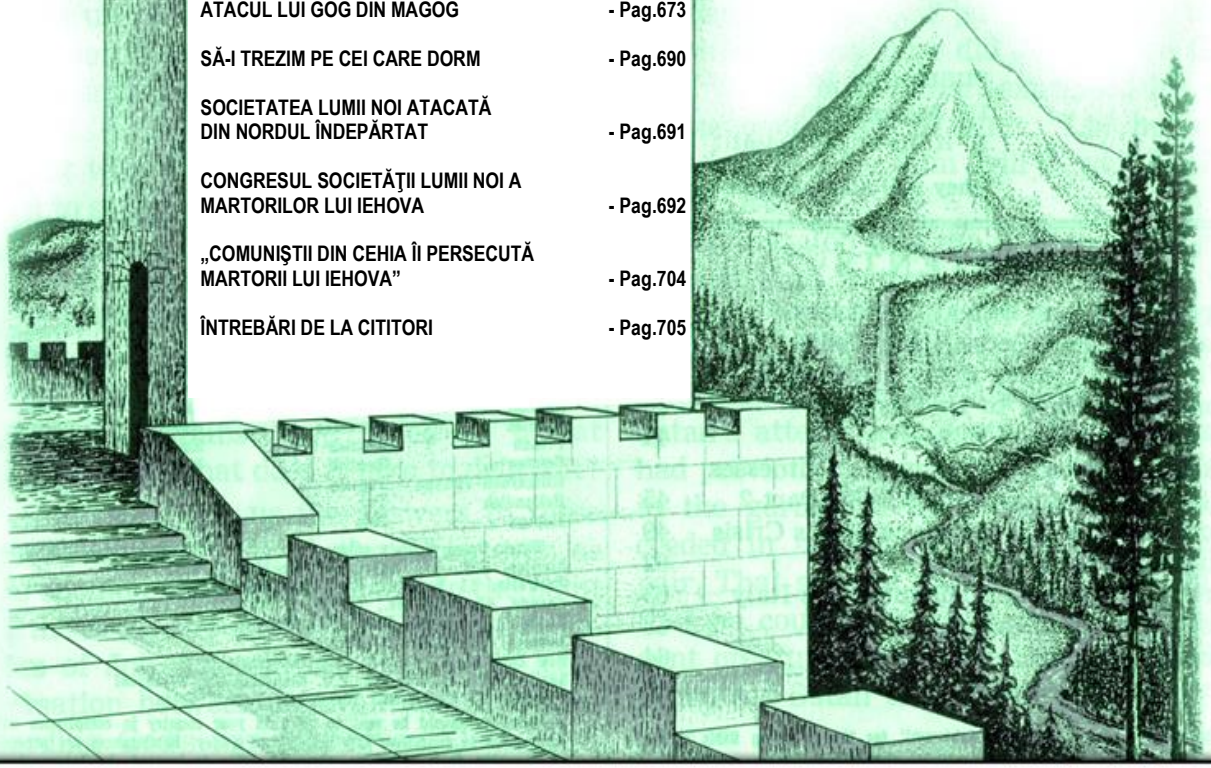
SĂ-I TREZIM PE CEI CARE DORM - Pag.690

SOCIETATEA LUMII NOI ATACATĂ DIN NORDUL ÎNDEPĂRTAT - Pag.691

CONGRESUL SOCIETĂŢII LUMII NOI A MARTORILOR LUI IEHOVA - Pag.692

„COMUNIŞTII DIN CEHIA ÎI PERSECUTĂ MARTORII LUI IEHOVA” - Pag.704

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.705

“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul "Turnului de Veghere"

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delicvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

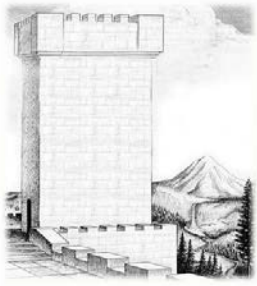
Privit din acest punct de vedere, "Turnul de Veghere" este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

'Vegheaţi în aceste timpuri periculoase' avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate "Turnul de Veghere".

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

"Toţi vor fi instruiţi de Iehova". – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	***LXX*** – The Septuagint Version
AT – An American Translation	***Mo*** – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	***NW*** – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	***Ro*** – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	***RS*** – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	***Yg*** – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by International money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

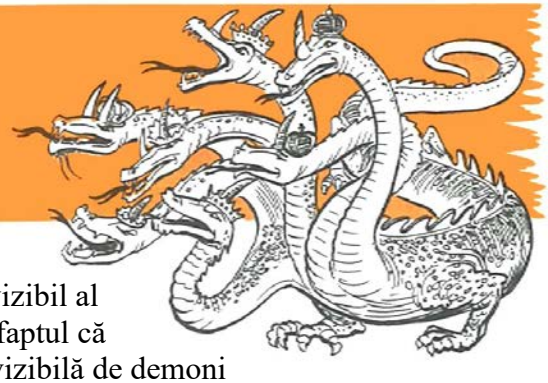
Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

1 octombrie 1953 **Nr. 19**

Atacul lui Gog din Magog

Sfânta Biblie ne dezvăluie multe lucruri minunate despre tărâmul invizibil al creaturilor spirituale. Ne dezvăluie faptul că Satan Diavolul are o organizaţie invizibilă de demoni şi că există şi prinţi spirituali în ea. Profeţia lui Daniel dezvăluie că a fost un astfel de prinţ spiritual, care conducea nevăzut Imperiul Persan, când acesta domina lumea, precum şi că era un prinţ spiritual care conducea puterea în ascensiune, Grecia, care avea să înfrângă Persia, şi a reuşit acest lucru ca putere dominantă mondială. (Daniel, capitolul 10) Ultima carte din Biblie, Apocalipsa, indică faptul că, până la o anumită dată, aveau să existe şapte asemenea puteri mondiale ce vor avea de-a face cu martorii lui Iehova, acestea fiind, în ordinea ascensiunii lor la stăpânire: (1) Egipt, (2) Asiria, (3) Babilon, (4) Medo-Persia, (5) Grecia, (6) Roma şi (7) puterea mondială Anglo-americană de astăzi. În legătură cu ceea ce sugerează profeţia lui Daniel, fiecare dintre aceste şapte puteri mondiale are câte un prinţ spiritual, care o conduce în secret. În Apocalipsa, conducătorul lor, Satan Diavolul, este descris ca un mare balaur de culoarea focului, cu şapte capete şi zece coarne şi cu şapte diademe pe capetele lui. Deci, faptul că Satan Diavolul are conducerea asupra celor şapte prinţi ai celor şapte puteri mondiale este ilustrat prin faptul că acel mare Balaur din cer are şapte capete cu diademe pe ele. Conform faptelor istorice, conducerea asupra lui Gog nu este ilustrată prin niciunul dintre cele şapte capete ale balaurului.

[2] Bineînţeles, acest lucru se întâmpla când Balaurul simbolic se afla încă în cer. Apoi a venit anul 1914 A.D., un an de război nu doar pentru pământ, ci şi pentru cerurile invizibile, deoarece în acel an, Iehova Dumnezeu a întronat împărăţia nou născută a Fiului Său Isus Christos şi „în cer a izbucnit războiul.” Balaurul şi îngerii lui au luptat împotriva împărăţiei, dar nu s-au ţinut de capătul de pod din cer. „Astfel, balaurul cel mare, şarpele cel vechi, cel numit Diavol şi Satan, care induce în eroare întregul pământ locuit, a fost aruncat pe pământ, şi împreună cu el au fost aruncaţi şi îngerii lui.” (Apocalipsa 12:7-9, *NW*) Astfel, cei

Cuprins

şapte prinţi spirituali au fost aruncaţi jos, a căror conducere o deţine Balaurul, indicată de cele şapte capete cu diademe ale sale.

[3] Balaurul are o organizaţie invizibilă, dintre care cele şapte puteri mondiale au fost membrii dominanţi. Întreaga organizaţie vizibilă este ilustrată ca o fiară sălbatică, având şi ea şapte capete, pentru a corespunde acelor puteri dominante mondiale. Această fiară sălbatică a ieşit din mare. Dar pe scenă mai apare o altă fiară, apărută din pământ. Unicul ei cap are două coarne, ca de berbec. După ce face semne măreţe, recomandă realizarea unui chip al fiarei cu şapte capete, pentru închinarea omenirii.

[4] Pe scurt, fiara cu două coarne ieşită din pământ ilustrează puterea mondială formată, din doi membri, de o singură limbă, din ziua de azi – puterea mondială Anglo-americană. Chipul sub care această putere mondială anglo-americană a luat conducerea să sfătuiască a fost Liga Naţiunilor, Naţiunile Unite de astăzi. În Apocalipsa capitolul şaptesprezece, această Ligă a Naţiunilor sau Naţiunile Unite este ea însăşi ilustrată ca o fiară sălbatică de culoare stacojie şi cu şapte capete, pe care călăreşte femeia prostituată, Babilonul cel mare. Această fiară sălbatică cu şapte capete rezultă, de fapt, din cele şapte puteri mondiale precedente, dar acţionează ca un al optulea rege sau a opta putere mondială. Despre asta se vorbeşte în aceste cuvinte: „Fiara care era [înainte de al Doilea Război Mondial] dar nu mai este [în timpul celui de-al Doilea Război Mondial], ea însăşi este al optulea rege, dar provine din cei şapte şi merge la distrugere." (Apocalipsa 17:8-11, *NW*) Având în vedere această a opta putere mondială, întrebarea este acum: I-a mai crescut fiarei din mare, cu şapte capete, un alt cap şi astfel a devenit fiara cu opt capete? A numit atunci Satan Diavolul un al optulea prinţ spiritual pentru a supraveghea Liga Naţiunilor (acum Naţiunile Unite) şi astfel a adăugat Balaurul cel mare încă un cap la cele şapte? Înregistrarea divină nu spune aşa. Când Balaurul va fi aruncat în abis, în cele din urmă, la Armaghedon, şi fiara sălbatică din mare va fi aruncată în nimicire în iazul de foc, se înţelege că ele au fiecare acelaşi număr de capete ca şi înainte, doar şapte. - Apocalipsa 19:19, 20.

[5] Trebuie să reţinem un lucru: Fiara Ligă, sau a opta putere mondială, se află sub a şaptea putere mondială, deoarece această combinaţie Anglo-americană a plănuit şi apoi a pus suflare de viaţă în fiara Ligă. Deci, această a opta putere mondială fiară se află, de fapt, sub controlul nevăzut al spiritualului prinţ al celei de-a şaptea puteri mondiale. Acest fapt va înlătura orice nevoie de un al optulea prinţ demon. În ciuda existenţei Ligii sau a Naţiunilor Unite, sau odată cu existenţa ei, a şaptea putere mondială şi prinţul său spiritual deţine la fel de multă putere în lumea lui Satan ca şi înainte ca Balaurul cel mare să fie expulzat din cer şi înainte ca Liga Naţiunilor să se formeze. În consecinţă, nu există un al optulea prinţ demon pentru ca al şaptelea prinţ să aibă o rivalitate cu el sau să fie urmat de acesta. Ar fi aşa dacă Gog ar fi un nou şi al optulea prinţ spiritual, de curând ridicat la putere, pentru a acţiona în calitate de şef al armatei lui Satan, pe câmpul de bătălie de la Armaghedon. Poate că de la Primul Război Mondial Anglia a slăbit, dar cornul ei de putere este întărit astăzi de bomba atomică şi partenerul ei, America, a devenit cea mai puternică naţiune a lumii. Având în vedere acest lucru,

Cuprins

prinţul celei de-a şaptea puteri mondiale va domina în continuare în organizaţia nevăzută a lui Satan.

[6] Această a şaptea putere mondială devine „falsul profet” din Apocalipsa (16:13; 19:20; 20:10) şi când vedem broaşte că sar ca să orăcăie şi să-i îndemne pe conducătorii lumii spre Armaghedon, ce se întâmplă atunci? Nu din gura celei de-a opta puteri mondiale sau „chipul fiarei”, sare broasca, ci din gura „profetului fals” şi din gura fiarei sălbatice din mare, care are încă doar şapte capete. (Apocalipsa 16:13-16) Deci, nu există nimic vizibil pe pământ, pentru vreun al optulea prinţ spiritual, care să fie reprezentat în simboluri biblice. Prin urmare, sugestia de acum douăzeci de ani conform căreia Gog ar fi un al optulea prinţ demon este văzută acum a fi fără dovadă. Totuşi, acea sugestie ne ducea în direcţia potrivită pentru a-l localiza pe Gog, şi anume, în lumea spiritelor şi nu în societatea umană, pământească, vizibilă. Astfel, Gog încă reprezintă, nu un conducător uman vizibil sau o naţiune, precum Rusia, ci un conducător spiritual. Pe cine simbolizează, atunci, Gog?

IDENTIFICAT

[7] Este evident acum că Gog este o figură profetică a conducătorului tuturor celor şapte prinţi demoni, anume, Satan Diavolul. Aşa că Gog îl ilustrează pe acel Şarpe original, Balaurul, nu când era sus în cer, ci când este aici jos, pe pământ. Adică după ce a fost aruncat din cer şi a fost reţinut pe pământ cu cei şapte prinţi demoni ai lui. Deci Gog îl reprezintă pe Satan în timpul scurtei perioade de timp pe care o are între sfârşitul războiului din cer şi bătălia Armaghedonului. După alungarea lui din cer, Satan, Balaurul este mâniat pe femeia lui Dumnezeu, care a dat naştere împărăţiei. Deci Balaurul este cel care o ia înainte pentru a face război cu „rămăşiţa seminţei ei”, care observă poruncile lui Dumnezeu şi au lucrarea de a pune mărturie pentru Isus. Din gura Balaurului sare broasca pentru a-i aduna pe conducătorii lumii la Armaghedon. Însuşi Balaurul cu şapte capete preia controlul atacului final şi al războiului ce urmează la Armaghedon. -Apocalipsa 12:7-17; 16:13.

[8] Adevărat, Iehova Dumnezeu Îl foloseşte pe Isus Christos pentru a lupta ca şi Conducător al armatei la Armaghedon. Dar de ce este aşa? Deoarece Iehova a prezis că, deoarece Şarpele i-a condus greşit, spre păcat, pe primii noştri părinţi din Eden, Sămânţa femeii lui Dumnezeu va zdrobi capul marelui Şarpe. La Armaghedon, Iehova Îl are pe Isus Christos, Sămânţa femeii, să realizeze această zdrobire. (Geneza 3:15; Romani 16:20) Acest lucru, totuşi, nu ar necesita ca Satan să-l imite pe Dumnezeu în această privinţă şi să numească un prinţ demon nou, neîncercat, să lupte ca şef al armatei lui la Armaghedon. După ce a încercat, deja, un set complet de şapte prinţi demoni Balaurul, preia acum personal controlul, pentru a-l înfrunta pe Christos pe câmpul de luptă. Acum el ştie că Isus este Sămânţa femeii, numită să-l zdrobească la cap

Cuprins

ca şarpe. Aşa că, i-ar încredinţa Balaurul această sarcină vitală unui prinţ spiritual neexperimentat, de a conduce manevrele pe câmpul de luptă, pentru a împiedica zdrobirea călcâiului Seminţei femeii din partea acelui „şarpe original", Balaurul? Niciodată! Armaghedonul este marea *lui* bătălie, ca aceea a unui leu ce răcneşte când este încolţit în adăpostul lui. Mai mult, profeţia lui Ezechiel ilustrează acest lucru ca bătălia lui Iehova împotriva lui Gog, deci împotriva lui Satan Diavolul, făcând-o, deci, o luptă între Dumnezeul adevărat şi cel fals, între Dumnezeul dreptei lumi noi şi „dumnezeul acestei lumi." (2 Corinteni 4:4) „Aşa zice Domnul Iehova: Iată că sunt împotriva ta, Gog.' – Ezechiel 38:3, *AS*.

[9] Nu ar trebui să pară neobişnuit faptul că Gog este folosit să îl ilustreze pe Satan Diavolul. În aceeaşi carte a lui Ezechiel, regele din Tir este folosit pentru a-l ilustra pe Diavol, din timpul în care a fost în Eden şi de când a devenit nelegiuit, a fost alungat din familia lui Dumnezeu şi a fost umilit precum ar fi fost coborât în Tartar. Dar acum, ca şi Gog, Satan este ilustrat după ce a fost azvârlit din cer şi aruncat pe pământ şi este ţinut acolo, sub control, până la Armaghedon, când va fi transferat de la condiţia lui din Tartar în abis şi pecetluit acolo pentru o mie de ani. (Apocalipsa 20:1-3, 7) În paranteză fie spus, aliaţii lui Gog în atacul său final sunt naţiuni, care au făcut mult trafic comercial cu regele Tirului. – Ezechiel 27:2-25; 28:13-18.

[10] Se spune despre Gog că este din ţinutul Magog. „Magog" a fost numele unuia dintre cei şapte fii ai lui Iafet, deci, unul dintre nepoţii lui Noe. (Geneza 10:2) Nu se ştie sigur care a fost ţinutul lui, dar de obicei este poziţionat, din punct de vedere geografic, în nord-estul Europei şi Asia Centrală, ţinutul sălbaticilor sciţi şi tătari. Totuşi, acest lucru nu înseamnă că în profeţia lui Ezechiel „ţinutul Magog" este reprezentat acum de ţinutul Uniunii Republicilor Socialiste Sovietice. În Apocalipsa 20:8, Gog şi Magog sunt menţionaţi, dar acolo ambele nume reprezintă ţinuturi pământeşti şi se află într-un timp şi într-un loc diferite de cele ale lui Gog şi Magog din profeţia lui Ezechiel. În Ezechiel, Magog este înainte de mileniu, în timp ce în Apocalipsa, Magog este poziţionat la sfârşitul domniei de o mie de ani a lui Isus Christos. Deci, în profeţia lui Ezechiel, Magog corespunde cu tărâmul şefului lui conducător, Satan Diavolul, şi reprezintă tărâmul lui *spiritual*. Acest lucru este în acord cu faptul că Biblia lasă locaţia lui Magog neprecizată pentru om, deci un tărâm dincolo de cunoştinţa profundă a omului. Magog este un tărâm spiritual limitat, în apropierea pământului, deoarece este locaţia lui Satan, Balaurul, după ce el şi îngerii lui nelegiuiţi au fost aruncaţi forţat acolo, de războiul din cer. Din acel punct de vedere, acesta este un ţinut degradat, unde locuitorii spirituali sunt la dispoziţia lui Iehova şi reţinuţi pentru El, să-şi exprime judecata ce urmează.

[11] Ţinutul Magog ilustrează, deci, tărâmul înjosit al părţii invizibile a lumii lui Satan din 1918 A.D. încoace. Dar Gog are încă şi o parte vizibilă a organizaţiei lui a lumii. El mai are încă aliaţi şi supuşi pământeşti, precum este arătat în profeţia lui Ezechiel, care i se adresează cu „Gog, marele prinţ al Meşecului şi Tubalului." (Ezechiel 38:3; 39:1, *AT*) Unele traduceri redau astfel: „Gog, prinţ al Roşului, Meşecului şi Tubalului." (*AS; Mo; Yg; Ro; LXX*) Din moment ce numele „Roş"

Cuprins

înseamnă, de fapt, nu Rusia, ci „căpetenie”, s-a raţionat că Roş înseamnă Satan „căpetenia” şi astfel Gog era doar un simplu prinţ al lui Satan Diavolul, un „prinţ al căpeteniei.” (*AV*, margine) Dar dacă raţionăm în acest fel, ar însemna că Gog a fost un prinţ nu doar al lui Satan, ci şi al Meşecului şi al Tubalului şi era subordonat celor trei; ceea ce nu este cazul. Totuşi, alte traduceri moderne arată că, în loc să fie un prinţ subordonat, Gog este „prinţul conducător”, marea căpetenie. (*RS; Soncino; Fenton*) Unii îl numesc „marele prinţ.” (*AT; Bover-Cantera*) Alţii îl numesc „prinţ suveran.” (*Lienart; Crampon; Maredsous*) Numirea lui Gog cu aceste titluri superioare în traducerea textului din ebraică, arată din nou, cu tărie, că el este Satan, „conducătorul demonilor”, şi nu un al optulea prinţ subordonat care iese în faţă pentru a-l reprezenta pe câmpul de luptă. Gog, adică Satan Diavolul, nu stă acasă, în spatele ţinutului Magog, pentru a aştepta izbucnirea focului lui Dumnezeu asupra lui, acolo. Nu, el preia, în mod individual, conducerea marilor sale hoarde de agresori şi îi conduce nebuneşte în atacul asupra celor rămaşi din Sămânţa femeii lui Dumnezeu.

[12] Meşecul şi Tubalul, peste care Gog este prinţ suveran, ilustrează aici o parte a organizaţiei vizibile a lui Satan. La fel şi Persia, Cuş (Etiopia), Put (Libia), Gomer şi casa lui Togarma, ale căror hoarde formează o parte din forţele atacului final al lui Gog, din expediţia dezastruoasă în care sunt înşelate să intre, de către broasca simbolică, „expresia inspirată”, care sare din gura Balaurului. Meşecul şi Tubalul din vechime au fost amândouă iafetice. Precum Magog, ele şi-au derivat numele din fiii lui Iafet. Dar Biblia raportează că Meşec şi Tubal făceau mari afaceri cu sclavi umani şi ustensile din bronz în pieţele regelui din Tir, care este şi el o ilustraţie profetică a lui Satan Diavolul. Meşec şi Tubal erau situate la nord de Palestina. Ele îi reprezintă pe cei care fac afaceri cu Satan Diavolul pentru profit comercial. În timpul atacului lui Gog, Persia, care fusese odată a patra putere a lumii, decăzuse aşa de mult, încât forţele ei au devenit o mică parte din armata mixtă a lui Gog. Aşadar, atacul lui Gog nu ar fi putut avea loc atunci, cu câteva secole înainte de Christos, în zilele în care Persia era puterea dominantă mondială. Persia a fost cea care i-a lăsat pe israeliţi, pe captivii din Babilon, să se întoarcă în Ţara Sfântă. Deci Persia ştia despre restatornicirea rămăşiţei lui Israel în Ţara Promisă. Chiar şi astăzi, vestea bună despre împărăţia lui Dumnezeu este predicată într-o anumită măsură în ţinutul modern al Persiei sau Iran.

[13] Trupele din Cuş (Etiopia) şi cele din Put erau hamitice. Din moment ce Put era în sud-estul lui Cuş în Africa şi este corespondentul Somaliei, aceasta arată cât de departe înspre sud s-a extins influenţa lui Gog şi cât de departe s-a auzit apelul lui la arme. Oamenii din Put şi din Persia au servit, la un moment dat, ca soldaţi, în armata Tirului, aşa că ei aveau experienţă în luptă de partea lui Satan Diavolul. Hoardele din Gomer şi Togarma erau iafetice, numele lor fiind, de asemenea, luate de la fiii lui Iafet. Descendenţii lui Gomer s-au împrăştiat până în vestul Europei, în timp ce casa lui Togarma ocupa ce este azi Armenia şi se spunea că se află „în nordul îndepărtat.” (Ezechiel 38:6, *Mo*) Aşadar, când ne uităm la ţinutul pe care îl atacă, forţele atacatoare ale lui Gog vin din nordul şi sudul îndepărtat, îşi împresoară victima, şi formează o armată conglomerată de „multe popoare.” Acest

Cuprins

lucru este o avertizare că societatea lumii noi a lui Iehova va fi strânsă de hoardele invizibile şi vizibile ale prinţului suveran Gog. Este în acord cu profeţia conform căreia societatea lumii noi va fi urâtă de toate naţiunile lumeşti.

TIMPUL ATACULUI

[14] Ca un Păstrător credincios al poporului Său care Îi poartă numele, Iehova este tot timpul în gardă pentru ei şi niciodată nu aţipeşte sau doarme. După aceste optsprezece secole din zilele apostolilor lui Christos, El nu doarme adânc, ci este la fel de treaz ca oricând, deoarece aceasta este ziua Lui, „ziua lui Iehova", şi s-a apropiat timpul pentru demonstraţia copleşitoare a puterii Lui împotriva duşmanilor Lui combinaţi. La momentul oportun, El îi ridică pe martorii Lui credincioşi şi îi atenţionează în legătură cu ce trebuie să se întâmple acum. El le deschide înţelegerea să observe cine este adevăratul Gog şi le aminteşte că atacul prin acest puternic duşman va avea loc curând, acest duşman care vine din nordul îndepărtat. Ştim din Cuvântul iluminat al lui Dumnezeu că timpul se apropie. Iehova Dumnezeu Însuşi a calculat atacul lui Gog, pentru că l-a anunţat pe Gog că va avea loc după multe zile şi la sfârşitului anilor. Din moment ce Iehova a spus că martorii Lui urmau să îl anunţe pe Gog acest lucru, ei trebuie să ştie despre el dinainte, şi ei ştiu. Acesta este anunţul inspirat pe care ei pot să i-l facă acum adevăratului Gog:

[15] „Fii gata, pregăteşte-te, tu şi toată oştirea ta adunată în jurul tău. Căci după multe zile vei fi chemat în serviciu, la sfârşitul anilor vei mărşălui împotriva unui ţinut restatornicit din pustiu şi locuit de un popor adunat din multe naţiuni, împotriva munţilor lui Israel, care au fost multă vreme un pustiu continuu [sau, care au fost pentru mult timp un pustiu, *Crampon*], dar acum este locuit de un popor adus acasă dintre naţiuni, toţi trăind în siguranţă. Vei înainta ca o furtună, vei veni ca un nor ce acoperă ţara, tu şi toate hoardele tale şi multe popoare împreună cu tine." (Ezechiel 38:7-9, *AT*) Va fi nevoie de multă credinţă ca martorii lui Iehova să facă faţă împlinirii acestei profeţii. Aceasta înseamnă că asupra lor se va dezlănţui o hoardă înfricoşătoare de atacatori conduşi de prinţul suveran Gog.

[16] Profeţia trebuie să fie aplicată în acest „timp al sfârşitului", în special din 1919 încoace. Din acel an înainte, Iehova a început să îi elibereze pe martorii Lui unşi, rămăşiţa israeliţilor spirituali, de sub puterea acestei lumi babiloniene, şi i-a restatornicit în ţinutul pe care duşmanii lor îl pustiiseră, persecutându-i în timpul Primului Război Mondial. Aşadar, în anul 1919, a fost născută imediat o naţiune şi un ţinut a fost adus în existenţă, într-o singură zi, „ziua lui Iehova." (Isaia 66:7, 8) După aceea, a trebuit să fie acordaţi mulţi ani pentru ca rămăşiţa restatornicită să se stabilească în acest ţinut şi să înveţe să trăiască în siguranţă, având încredere în protecţia lui Iehova, şi să întărească starea societăţii lumii noi, astfel încât să ajungă la o mare prosperitate spirituală, pentru a putea atrage atenţia acestei lumi vechi, organizaţia prinţului suveran Gog. Atacul avea să fie, deci, stabilit, de Iehova Dumnezeu să înceapă la sfârşitul anilor „timpului sfârşitului." Acest lucru va avea loc când va fi programat să înceapă Armaghedonul, „războiul zilei celei mari a Dumnezeului cel Atotputernic". Din moment ce „timpul sfârşitului" a

Cuprins

început la naşterea împărăţiei mesianice a lui Dumnezeu, în 1914, putem aprecia că suntem chiar în „zilele din urmă” ale organizaţiei lumii a prinţului Gog. Câtă nevoie avem să ne întărim împotriva atacului iminent, pe care noi înşine suntem însărcinaţi să-l anunţăm, în ascultare de Iehova Dumnezeu! – Ezechiel 38:1-3; 39:1-3.

MOTIV PENTRU ATAC

[17] Cei din societatea lumii noi ştiu că atacul trebuie să înceapă, pentru că profeţia pe care o declară ei acum prezice venirea lui şi trebuie să se împlinească în justificarea siguranţei Cuvântului lui Iehova. Dar dacă societatea lumii noi ştie motivul pentru atac, îi ajută să aprecieze şi mai mult de ce trebuie să vină, şi de ce nu trebuie să-l scape acum din vedere în calculele lor pentru viitor. Bineînţeles că prinţul suveran Gog are ceva motive egoiste pentru lansarea atacului său, şi acest lucru va acţiona ca o forţă conducătoare pentru a înrola în serviciu forţe invizibile demonice, precum şi aliaţii săi pământeşti vizibili, în expediţia lui împotriva societăţii lumii noi. Dumnezeul Atotputernic atrage atenţia asupra acestei forţe conducătoare egoiste de lăcomie şi invidie din spatele lui Gog, cu aceste cuvinte profetice:

[18] „Aşa zice Domnul DUMNEZEU [Iehova, AS*; Da*]: ‘În ziua aceea, îţi vor veni în minte nişte gânduri şi vei pune la cale un plan răutăcios, zicând: ‘Voi mărşălui împotriva acestui ţinut cu sate deschise, mă voi năpusti asupra acestor oameni liniştiţi, care locuiesc în siguranţă, care locuiesc cu toţii fără ziduri, zăvoare sau porţi’, ca să-i prăduieşti, să-i jefuieşti, ca să-ţi îndrepţi mâna împotriva unor pustiuri locuite din nou, şi împotriva unui popor adunat din naţiuni, care dobândeşte turme şi proprietăţi, în mod paşnic, care locuieşte în mijlocul pământului. Şeba şi Dedanul, negustorii din Tars şi toţi magnaţii lor [leii tineri, *AS*] îţi vor zice: ‘Ai venit ca să-i prăduieşti? Ţi-ai strâns oştirea ca să-i jefuieşti? Ai luat o mare pradă ca să duci cu tine argint şi aur, să pui mâna pe turme şi proprietăţi?’ De aceea, profeţeşte, fiu muritor, şi spune-i lui Gog: ‘Aşa zice Domnul DUMNEZEU [Iehova]: În ziua aceea, când poporul Meu, Israel, va locui în siguranţă, nu vei fi tu provocat şi nu vei veni din locul tău, din nordul cel mai îndepărtat – tu şi multe popoare cu tine, toţi călare pe cai, o mare oştire, o armată numeroasă – şi te vei arunca asupra poporului Meu, Israel, ca un nor care acoperă ţara. La sfârşitul zilelor te voi aduce împotriva ţinutului Meu, ca să Mă cunoască naţiunile când îmi voi descoperi sfinţenia înaintea lor, prin modul cum mă voi comporta cu tine, Gog!’” – Ezechiel 38:10-16, *AT*.

[19] Aceeaşi invidie pe care a arătat-o Satan Diavolul în paradisul din Eden se dezlănţuie acum în inima acestui prinţ suveran Gog şi curge prin fiecare fibră a fiinţei lui. Se întâmplă aşa în special în aceste „zile din urmă”, când poate să contrasteze condiţia rămăşiţei restatornicite a lui Iehova şi a însoţitorilor Lui cu bunăvoinţă cu condiţia acestei lumi vechi condamnate. Plin de resentimente Gog priveşte prosperitatea spirituală a rămăşiţei lui Iehova. El le poartă pică pentru această condiţie paradisiacă înfloritoare în care societatea lor teocratică locuieşte şi se închină lui Iehova, şi în special când el se uită la nenorocirea naţiunilor din

Cuprins

lumea lui şi realizează că manifestarea de splendoare, putere şi prosperitate artificială din partea ei durează doar pentru o „scurtă perioadă de timp”, până când el şi sămânţa lui îşi vor avea capetele zdrobite în bătălia de la Armaghedon. Dacă propria lui organizaţie a lumii nu poate să prospere şi dacă nu poate să se bucure de prosperitate religioasă, economică şi naţională de durată, atunci nicio altă organizaţie să nu se bucure de aceste lucruri! Aceasta este soluţia invidioasă a lui Gog.

[20] Totuşi, societatea lumii noi a lui Iehova este formată din creştini credincioşi, care sunt persecutaţi în toată lumea. În principal, ei sunt săraci în ceea ce priveşte bunurile acestei lumi. Care ar putea fi atunci prosperitatea paradisiacă de care se bucură ei acum şi pe care prinţul suveran Gog ar putea să o râvnească? Aceasta: ei au în posesie preţiosul nume al lui Dumnezeu, după care sunt numiţi. Pentru că cel puţin de-a lungul a şaisprezece secole, Satan Diavolul a reuşit, în aparenţă, să ţină adorabilul nume al Dumnezeului adevărat departe de cunoaşterea oamenilor care mărturisesc faptul că I se închină. Dar acum, din 1914 A.D. încoace, Satan Balaurul, a suferit multă umilinţă, fiind aruncat din cer în înjositul „ţinut Magog”, în timp ce numele urât al lui Iehova a fost înălţat şi este destinat să se înalţe în culmea gloriei lui, în bătălia zilei celei mari a Dumnezeului Atotputernic.

[21] Nu doar atât, ci rămăşiţa lui Iehova, prin eliberarea ei din puterea care înrobeşte a acestei lumi babiloniene, a fost făcută să fie o naţiune; ei sunt un popor diferit de orice alt popor de pe faţa acestui pământ şi sunt organizaţi într-o societate teocratică ce susţine tot timpul şi pentru totdeauna lumea nouă a lui Iehova. Mai mult, ei au cel mai puternic mesaj dintre toţi de pe pământ, vestea bună despre împărăţie, cu o forţă expansivă pe care toate forţele restrictive ale lui Satan nu pot să o oprească sau să o restrângă, ci se răspândeşte până la marginile pământului locuit, ca o mărturie pentru toate naţiunile, în ascultare de porunca lui Christos. Spiritul lui Iehova, care era revărsat asupra poporului Său este cel care îi dă putere, în mod irezistibil. (Ezechiel 39:29) Metoda răspândirii acesteia, „public şi din casă în casă”, are cele mai productive rezultate. (Matei 24:14; Faptele 20:20) Doar ea satisface dorinţa arzătoare a celor ce caută fericirea prin mulţumirea nevoii spirituale, de care ei sunt foarte conştienţi; aşa că sute de mii dintre aceştia se adună în ţinutul rămăşiţei restatornicite, pentru a se bucura de prosperitatea spirituală adevărată şi de durată. Pentru rămăşiţă, acestea sunt ca nişte turme şi cirezi ce se află în posesia lor; de asemenea, adevăruri restatornicite din vechime şi adevărurile de curând dezvăluite, referitoare la lumea nouă, sunt mai preţioase decât argintul şi aurul literale. Nimic din ceea ce are Gog din Magog nu se poate compara cu această bogăţie spirituală. Nimic din ceea ce avem nu poate fi în armonie cu propaganda şi planurile de prosperitate ale acestei lumi vechi. Acţionând cu teocraţia, în ascultare de Iehova, mergem mai departe contrar lumii vechi a lui Gog, şi totuşi nu ne implicăm în ea dând ordine, conspirând împotriva ei, sau plănuind violenţă armată împotriva ei.

[22] Aşa cum spune Iehova Dumnezeu, rămăşiţa restatornicită a societăţii lumii noi „trăieşte în centrul pământului”, sau locuieşte în mijlocul pământului. Chiar

Cuprins

dacă sunt răspândiţi pe tot pământul în activităţile lor de predicare, totuşi rămăşiţa restatornicită din organizaţia lor teocratică reprezintă nucleul din care se răspândeşte, în cele din urmă, societatea lumii noi de pe pământ, pentru a cuprinde tot globul. Toată societatea teocratică umană a lumii noi se învârte în jurul lor, şi prin restatornicirea lor din misticul Babilon, au fost puse de către Iehova Dumnezeu, Creatorul lumii noi, temeliile „noului pământ". (Isaia 51:16) Ei reprezintă lucrul cel mai interesant şi mai merituos pe care îl are Dumnezeu pe pământ, şi atenţia Lui este îndreptată asupra lor. Şi atenţia răutăcioasă a lui Gog din Magog este aţintită tot asupra lor. El dispreţuieşte ideea unui „nou pământ" într-o veşnică lume nouă!

[23] Cei pe care îi înrolează Gog în armata lui, ilustraţi prin Meşec, Tubal, Persia, Cuş, Gomer şi Togarma, au aceeaşi părere ca şi Gog despre acest lucru. Ei sunt sămânţa activă a Şarpelui, deţin spiritul lui egoist, invidios şi lacom şi sunt stimulaţi de aceleaşi motive. Ei se înrolează rapid în forţele lui de atac şi se oferă voluntari pentru lucrarea lui ticăloasă. Mai sunt şi alţii care privesc planul de atac al lui Gog cu interese egoiste şi aceştia sunt ilustraţi prin Şeba, Dedan şi magnaţii ca nişte lei din Tars. În zilele din vechime, aceştia erau mari negustori şi făceau negoţ în mod regulat cu Tirul, al cărui rege a fost folosit pentru a-l simboliza pe Satan, cel cu cugetare comercială. (Ezechiel 27:12, 15, 20, 22) În acea vreme se aflau la marginile pământului locuit cunoscut, Tars fiind în capătul de vest al Mării Mediterane, unde este acum Spania, iar Şeba fiind la ceea ce numea Isus „marginile pământului." – Matei 12:42, *NW*.

[24] Acest lucru denotă faptul că în zilele noastre toate naţiunile din cele patru colţuri ale lumii vor ştii de atacul plănuit al lui Gog împotriva societăţii lumii noi şi vor fi interesaţi de el din cauza câştigului egoist pe care speră să îl obţină de acolo, chiar dacă nu se implică direct în atac, nu au o parte activă în el. Oricum, ei speră ca atacul să aibă succes pentru ca după aceea să poată face afaceri profitabile cu învingătorii. Ei vor să vadă rămăşiţa Israelului spiritual prădată şi redusă la sărăcie, nu că ei ar avea o competiţie comercială cu rămăşiţa Israelului spiritual, ci pentru că aceasta nu reprezintă şi nici nu vorbeşte despre perspective strălucitoare pentru comercialismul acestei lumi, ci avertizează că va pieri. Nu este un lucru plăcut să audă că organizaţia lumii lui Gog din Magog va fi ruinată şi că parteneriatul lor cu dumnezeul mamona şi sistemul lui de lucruri va fi dizolvat. Din cauză că au o simpatie atât de egoistă pentru politica de agresiune a lui Gog şi sunt împotriva intereselor vieţii rămăşiţei celui mai mic dintre fraţii lui Christos, ei sunt „capre" şi vor pieri împreună cu Diavolul şi cu îngerii lui în focul veşnic care le este rezervat lor. – Matei 25:31:46.

[25] Astfel, Gog din Magog, hoardele şi susţinătorii lui egoişti sunt dezvăluiţi ca având o inimă rea, din care nu poate rezulta nimic bun. (Matei 12:34, 35) Din inima lui nelegiuită, cu acordul lui, el continuă să „planifice un aranjament răutăcios" împotriva unui popor inofensiv, paşnic, temător de Dumnezeu, pentru a-şi slobozi ciuda împotriva lui Iehova. Aşa că el alege propria cale de autodistrugere. Aşa cum a promis, Iehova Şi-a stabilit sanctuarul, tabernacolul, în mijlocul rămăşiţei Lui restatornicite, restabilindu-i la închinarea Lui curată şi

Cuprins

teocratică, precum în zilele apostolilor lui Christos. (Ezechiel 37:25-28) Gog din Magog ar vrea să prade acest templu de toate bogăţiile pe care le conţine, care Îi sunt dedicate lui Iehova, şi să distrugă acest templu de închinare, pe care o practică acum o „mare mulţime” de oameni cu bunăvoinţă din toate naţiunile şi popoarele.

[26] Atacul lui Gog nu este, deci, nimic altceva decât o crimă premeditată şi mârşavă împotriva lui Iehova Dumnezeu, o expresie violentă a lipsei de consideraţie pentru numele lui Iehova şi a dispreţului batjocoritor pentru cei ce poartă acel sacru nume şi încearcă să trăiască la înălţimea Lui. Atacul lui Gog nu arată nicio teamă plină de respect faţă de Iehova Dumnezeu, ci, în schimb, Îl pune la încercare până la limită, dincolo de orice posibilitate de tolerare. Gog îşi aminteşte, probabil, că în secolul şapte înainte de Christos, împăratul Nabucodonosor din Babilon a venit dinspre nord şi a atacat Ierusalimul, a prădat şi distrus templul şi că, în primul nostru secol, romanii au repetat această acţiune, şi amândoi au scăpat. De fapt, ei au fost folosiţi pentru a exprima judecata lui Iehova asupra naţiunii Israel. Aşa că şi acum Gog crede că poate scăpa şi îi place să creadă că atacul lui va servi drept o judecată divină asupra rămăşiţei restatornicite a Israelului spiritual, deoarece el vine din nord, „nordul cel mai îndepărtat.” Nu este aceasta direcţia potrivită din care trebuie să vină judecata divină împotriva poporului lui Iehova? Atât de departe merge el cu planurile şi pregătirile lui pentru finalul şi importantul atac. Acum, în perioada rămasă din acest „timp al sfârşitului”, voi, cei din societatea lumii noi a lui Iehova, să nu uitaţi că Gog din Magog râvneşte la prosperitatea voastră spirituală şi la bogăţia voastră de influenţă pentru lumea nouă. Fiţi siguri de asta: Congresul Societăţii Lumii Noi a Martorilor lui Iehova de pe stadionul Yankee, din New York 1953, îi va aţâţa şi mai mult apetitul lacom. Prin urmare, nu lăsaţi garda jos niciun moment.

[27] Gog plănuieşte atacul final, pe viaţă şi pe moarte, asupra singurei părţi a organizaţiei teocratice a lui Iehova la care poate ajunge, acum că a fost exclus pentru totdeauna din cer. Indiferent de propriile motivele create de Gog, Iehova Dumnezeu are propriul scop suprem de îndeplinit prin permiterea atacului lui Gog. Fără a interveni în planurile iniţiate de Gog şi, mai degrabă, lucrând în paralel cu ele, Iehova Dumnezeu îl manevrează pe Gog să pornească atacul. Lui Iehova nu Îi este frică deloc de acest atac; din contră, îi spune bun venit. Pentru a-l informa pe Gog din Magog în legătură cu aceasta, i-a făcut pe martorii Lui să exprime această profeţie: „Aşa zice Domnul DUMNEZEU [Iehova]: ‘Iată că sunt împotriva ta, Gog, mare prinţ al Meşecului şi Tubalului! Te voi întoarce, îţi voi pune cârlige în fălci şi te voi scoate împreună cu toată armata ta, cai şi călăreţi, toţi în armură completă, o puternică oştire, echipată cu scuturi mari şi cu scuturi mici, toţi mânuind săbii – Persia, Cuş şi Put, toţi echipaţi cu scuturi şi cu coifuri; Gomerul şi toate hoardele lui, casa lui Togarma şi toate hoardele lui, din nordul cel mai îndepărtat – multe popoare împreună cu tine. Fii gata, pregăteşte-te, tu şi toată oştirea strânsă în jurul tău; păstraţi-vă pentru Mine, căci după multe zile veţi fi chemaţi pentru serviciu.’” – Ezechiel 38:3-8; 39:1, 2, *AT*.

[28] Ura lui Iehova faţă de Balaurul devorator, Şarpele original, nu este mai mică azi decât a fost acum şase mii de ani. În grădina Eden, după trădarea lui Satan,

Cuprins

Şarpele cel mare, ademenindu-i pe Eva şi Adam în păcat, Iehova a arătat ura Lui pentru Şarpe, informându-l că Iehova va pune duşmănie între femeia Lui şi Şarpe şi între Sămânţa ei şi sămânţa Şarpelui; şi că, deşi Şarpele va zdrobi călcâiul Seminţei Lui, totuşi aceasta îi va zdrobi capul Şarpelui. (Geneza 3:15) Acum, „după multe zile" şi „la sfârşitul anilor", a sosit timpul stabilit pentru ca Şarpele original, în prezent cunoscut ca Gog, să fie zdrobit la cap împreună cu toată sămânţa lui. Astfel, Iehova îl atrage pe Gog din Magog înspre distrugerea lui ca şi cum ar avea cârlige în fălci. Cum? Lăsându-l pe Gog să îşi împietrească inima împotriva lui Iehova, aşa cum a făcut Faraonul din Egiptul antic, după ce Iehova a trimis cea de-a zecea şi ultima plagă asupra Egiptului. Câteva zile mai târziu, Faraon a aflat că israeliţii plecaţi sub conducerea lui Moise erau aparent prinşi în capcană, neînarmaţi, în pustiul ademenitor şi având Marea Roşie care le bloca ruta de scăpare. Uitând lecţiile pe care ar fi trebuit să le înveţe din cele zece plăgi, el şi-a adunat unităţile mobile de luptă şi a plecat în urmărire, pentru a-i aduce pe israeliţi înapoi în sclavie. Israeliţii erau complet neajutoraţi din punct de vedere militar, în faţa călăreţilor şi carelor de luptă ale lui Faraon. Prin aceasta Iehova l-a amăgit pe faraon şi l-a manevrat fără nicio nedreptate, lăsându-l să îşi împietrească inima, pentru a face un atac disperat asupra poporului lui Iehova. Văzând că Faraon era deja un vas uman potrivit pentru distrugere, din cauza inimii lui rele de neschimbat, Iehova l-a lăsat să meargă cu toată forţa înainte, spre propria lui distrugere. – Exodul 14:3, 4, 28-31.

[29] Aşa se va întâmpla şi cu Gog din Magog. Printr-o iluzie, Iehova îl va atrage spre distrugerea pe care o merită şi la care a fost condamnat acum şase mii de ani. Pentru Gog, societatea lumii noi a rămăşiţei restatornicite şi a însoţitorilor ei cu bunăvoinţă par a fi într-o stare expusă, fiind neînarmaţi cu arme literale şi urâţi de către toate naţiunile. Astfel invazia, cucerirea şi jefuirea lor par doar o chestiune uşoară ce poate fi realizată fără primejdie, precum o acţiune rapidă. Aliaţii vizibili ai lui Gog de pe pământ nu au încredere în scopul lui Iehova de a păşi în interesul Israelului Său spiritual. Aşa că ei sunt dispuşi şi pregătiţi să Îl mai pună încă o dată la încercare, fără a realiza faptul că, de această dată, s-ar putea să Îl provoace prea tare pe Iehova şi Acesta i-ar putea lua prin surprindere, intervenind aşa cum o făcea în zilele de altădată.

[30] Cât despre prinţul lor suveran invizibil, Gog din Magog, el ştie cu durere că mai are doar o scurtă perioadă de timp. Dar a decis că, dacă o să cadă, ce lovitură va fi pentru prestigiul lui Iehova dacă el ar distruge pe cei rămaşi din sămânţa femeii lui Dumnezeu, ca un ultim act înainte ca el însuşi să fie nimicit! Aceasta ar pune capac la toate şi ar fi spre ocara eternă a lui Iehova. Ar avea satisfacţie în timp ce ar coborî în abis. El ar lovi rămăşiţa la călcâi, nimicind-o şi împiedicând supravieţuirea ei în bătălia Armaghedonului. În mod necesar, acest lucru ar însemna, de asemenea, că nici însoţitorii lor cu bunăvoinţă nu ar supravieţui. Acel act de ocrotire promis de Iehova la Armaghedon este un lucru pe care Gog vrea să îl împiedice. Dacă toate lucrurile lui din cer şi de pe pământ trebuie să fie distruse, atunci el va distruge tot ce este vizibil pe pământ şi să-l facă un pustiu. Nu va exista o repetare a ocrotirii lui Noe! Asta decide cu răutate Gog.

Cuprins

[31] Astfel, când Iehova întinde cârligele iluziei, lăsându-şi poporul să locuiască în siguranţă în sate deschise, fără ziduri, gratii, porţi sau altă apărare militară, Gog îşi va căsca tare fălcile, va strânge tare din cârlige şi, cu voie, chiar cu înverşunare, se va supune să fie condus cu armata, caii şi călăreţii lui în armură completă, înspre atacul asupra societăţii lumii noi, pentru a se îmbogăţi de pe seama poporului lui Iehova. Înhăţându-l pe Gog prin această iluzie şi manevrându-l către un atac prin care merită să aibă capul zdrobit, Iehova nu-i va face nicio nedreptate lui Gog. Gog este deja un criminal cu o sentinţă de distrugere prea mult timp amânată, care atârnă asupra capului lui, iar Iehova Dumnezeu nu îi face nicio nedreptate acestui criminal de mult condamnat, conducându-l, cu cârlige, în afara ţinutului Magog, spre execuţia la care a fost condamnat pe bună dreptate.

[32] Această execuţie a fost demult prezisă şi, în consecinţă, a fost prea mult ţinută la păstrare. Acest lucru este arătat prin aceste cuvinte: „Aşa zice Domnul DUMNEZEU [Iehova]: ‘Nu eşti tu acela despre care am vorbit în zilele de odinioară prin slujitorii Mei, profeţii lui Israel, care în zilele acelea — an de an — profeţeau că te voi aduce împotriva lor?’” (Ezechiel 38:17, *RS*) Acest lucru indică faptul că tocmai Ezechiel, care a rostit profeţia originală, a vorbit cu mult înainte de ea, cu douăzeci şi cinci de secole înainte; ca să nu amintim şi de Ioel (Ioel 3:9-17) ca de un posibil alt profet din Israel care a vorbit despre acest atac final. Cât de potrivit este că Iehova, adresându-se lui Gog, adică în realitate lui Satan Diavolul, să-i zică: „Păstrează-te pentru Mine!” (Ezechiel 38:7, *AT*) „Ţine-te pentru Mine!” (*Mo*) „Stai la dispoziţia Mea.” (*Maredsous; Lienart*) „Pune-te în serviciul Meu.” (*L’École Biblique*) Chiar şi după ce a avut loc războiul în cer şi Balaurul cel mare a fost aruncat pe pământ, păstrarea lui Gog din Magog pentru Armaghedon, pentru Iehova, s-a aplicat, deoarece au trecut deja treizeci şi cinci de ani din 1918 A.D., de când s-a încheiat Primul Război Mondial. În loc să-i fi distrus atunci pe Satan, pe demonii lui şi organizaţia lui pământească, Iehova a scurtat zilele de necaz şi l-a păstrat pe Gog din Magog pentru a se ocupa de el, în final, la Armaghedon. Acest lucru este în acord cu cuvintele lui Iehova adresate Faraonului din Egipt după cea de-a şasea plagă: „Din acest motiv te-am lăsat în existenţă, ca să-ţi arăt puterea Mea, şi numele Meu să fie proclamat pe tot pământul.” – Exodul 9:16, *NW*; Romani 9:17, 18, *NW*; Matei 24:21, 22.

[33] Toţi aceşti ani ai „timpului sfârşitului” par o perioadă scurtă de timp pentru Gog din Magog, şi el este acum dornic să îşi înceapă atacul final asupra societăţii lumii noi. Să-şi împlinească dorinţa, deoarece a sosit timpul lui Iehova de a-l conduce la execuţie pe criminalul condamnat, pentru a-i arăta lui Gog puterea Lui. „Ca să Mă cunoască naţiunile când îmi voi descoperi sfinţenia, prin tine, Gog, înaintea ochilor lor!” (Ezechiel 38:16, *AT*) În acest fel, Iehova Îşi va justifica sfinţenia, învăţând întreg universul că El nu trebuie să fie batjocorit, şi că ceea ce Îi aparţine Lui nu trebuie să fie niciodată manevrat greşit, abuzat sau tratat ca un lucru obişnuit, profan şi liber să fie însuşit pe nedrept. De aceea, luaţi-vă mâinile de pe societatea lumii noi care poartă numele Meu!

Cuprins

ATACUL

[34] Ora execuţiei vine! Prin intermediul cârligelor din fălcile lui Gog, Iehova cel Atotputernic îi conduce pe el şi pe hoardele lui dinspre nord în jos spre Galaad şi de-a lungul malului estic al Râului Iordan, înspre platoul Moab, de pe coasta de est a Mării Moarte, potrivit limbajului simbolic din profeţia lui Ezechiel. Gog chibzuieşte acum asupra atacului! Actul lui vădit este comis! Acum Atotputernicul Dumnezeu îl are acolo unde îl vrea, prins asupra faptului. Acum Iehova Dumnezeu trece la zdrobirea lui Gog prin marea Sămânţă a femeii Lui, Isus Christos. Bătălia zilei celei mari a Dumnezeului cel Atotputernic începe. Relatarea despre bătălie, scrisă cu mult timp înainte, spune:

[35] „Şi, în ziua aceea, în ziua când Gog va veni împotriva ţinutului lui Israel', zice Domnul Iehova, se va întâmpla că Mi se va sui în nări mânia. Căci în gelozia şi în focul furiei Mele, am vorbit. Cu siguranţă, în ziua aceea va fi un mare cutremur în ţinutul lui Israel, aşa încât vor tremura, în prezenţa Mea, peştii mării, păsările cerurilor, fiarele câmpului, toate târâtoarele pământului şi toţi oamenii care sunt pe faţa pământului, munţii se vor răsturna, cărările se vor prăbuşi şi toate zidurile vor cădea la pământ. Voi chema sabia împotriva lui pe toţi munţii Mei, zice Domnul Iehova. Sabia fiecăruia va fi îndreptată împotriva fratelui său. Mă voi judeca cu el prin ciumă şi sânge; voi face să cadă o ploaie năprasnică, grindină, foc şi pucioasă peste el, peste hoardele lui şi peste multele popoare care vor fi cu el. Şi Mă voi preamări, Mă voi sfinţi şi Mă voi face cunoscut în ochii multor naţiuni; şi vor ştii că EU sunt Iehova." – Ezechiel 38:18-23, *AS*.

[36] Surpriza şocantă, spaima, consternarea, căderea guvernării şi a conducerii, panica, anarhia sălbatică, războiul fratricid, deplasarea îngrozitoare a pământului, alunecările de teren, prăbuşirea edificiilor de apărare şi protecţie, ruperile de nori, inundaţii cât ai clipi, ploaie de foc lichid coroziv, teroare în aer, pe pământ, în mare, toate acestea au fost scrise în acea relatare în avans despre bătălie şi au fost destinate forţelor atacatoare ale lui Gog. Chiar în mod obişnuit, soarele şi atmosfera, lucrând împreună pentru a stârni o furtună, vor genera şi elibera de milioane de ori mai multă energie decât poate ştiinţa modernă, prin detonarea a o sută de bombe atomice odată. Naţiunile să lanseze atunci, deodată, toate bombele atomice şi cu hidrogen pe care le au. Furtuna mondială care va lovi atunci naţiunile lumii lui Satan vor fi mai puternice decât ele. Marele tremur al scoarţei pământului pe care Creatorul Atotputernic îl va cauza atunci pe întreg globul se va dovedi a fi mai puternic decât sute de milioane de bombe atomice şi El nici măcar nu va trebui să explodeze plutoniu pentru a realiza acest lucru. Îngrozitoare şi teribilă, de asemenea, va fi şi nebunească, egoista şi inutila luptă pentru supravieţuire, om împotriva omului, între clasele acestei lumi, într-o încercare nebună de a se salva, fiecare om devenind duşmanul aproapelui său. Dar totul degeaba! Cei ce vor triumfa, poate, în această luptă de supravieţuire împotriva semenilor lor vor fi executaţi, în cele din urmă, prin metode supranaturale, prin forţele luptătoare ale Împăratului împăraţilor lui Iehova, Sămânţa femeii Lui, Isus Christos. Nimeni nu va scăpa. (1 Tesaloniceni 5:3) Cât de mult pare să trebuiască pentru a face ca naţiunile acestei lumi să ştie că Dumnezeul cel Viu şi Adevărat se numeşte Iehova!

Cuprins

[37] Naţiunile pământului sunt doar nişte amăgite de bunăvoie. Nelegiuitele forţe spirituale invizibile din organizaţia lui Satan sunt răufăcătorii din spatele tuturor. Vor scăpa ei, atunci, de eliberarea distrugătoare a furiei înflăcărate a lui Iehova? Nu! Înştiinţând despre acest lucru, El îi spune lui Gog despre înjositul tărâm demonic numit Magog: „Voi trimite foc peste Magog şi peste cei ce locuiesc în siguranţă pe insule; şi vor ştii că EU sunt Iehova. Îmi voi face cunoscut sfântul nume în mijlocul poporului Meu, Israel, şi nu voi mai permite ca Sfântul Meu Nume să fie profanat; şi naţiunile vor ştii că EU sunt Iehova, Sfântul din Israel. Iată! Lucrul acesta se va întâmpla şi se va realiza, zice Domnul Iehova. Aceasta este ziua despre care am vorbit.'" (Ezechiel 39:6-8, *AS*) Da, Magog va fi nimicit ca prin foc când Sămânţa luptătoare a femeii lui Iehova, Isus Christos, îl va zdrobi pe marele Şarpe şi pe sămânţa lui demonică, aruncându-i, în lanţuri, în abis, sub o pecete oficială, în timpul domniei Lui de o mie de ani. – Romani 16:20; Efeseni 6:12; Apocalipsa 20:1-3.

[38] Focul distrugerii nu va fi simţit doar de Magog, pe tărâmul invizibil, ci şi în ţinuturile de coastă care nu au legătură cu bătălia, precum şi de insule. Acest lucru înseamnă că nu doar cei de pe frontul militar de luptă al forţelor de atac ale lui Gog, ci şi cei ce stau acasă şi formează frontul civil ce apără hoardele lui Gog vor fi ajunşi de forţele distructive de sus. Existenţa lor comodă, în siguranţă şi indiferentă, va fi întreruptă aspru. Astfel de apărători civili ai atacului lui Gog trebuie să îşi asume responsabilităţile comunităţii lor pentru armatele lor reprezentative de pe front. Vor protesta ei în faţa atacului lui Gog? Nu, nu ei. Aşa că ei sunt condamnaţi cu inima şi sufletul, ca parte a organizaţiei lumii lui Satan. Iehova îşi trimite, pe bună dreptate, nimicirea arzătoare asupra lor. Astfel că întreaga sămânţă a lui Satan, văzută şi nevăzută, va pieri.

CEI CE IAU PARTE LA VICTORIE

[39] Când membrii din societatea lumii noi îl văd pe Gog din Magog că îşi adună forţele, ar trebui să fugă? În cele din urmă, când văd forţele lui Gog trecând la atac ca un nor de furtună zgomotos şi care înnegreşte cerul de demoni vii şi hoarde umane, ar trebui să fugă, măcar atunci? Nu! Rămăşiţa credincioasă şi însoţitorii ei cu bunăvoinţă nu ar trebui şi nu vor părăsi niciodată ţinutul teocratic de curând născut al societăţii lumii noi. Acesta este ţinutul Beula din profeţie, cu care rămăşiţa este căsătorită şi niciodată, şi sub niciun fel de presiune, nu va rupe aceste legături de căsătorie, şi nici însoţitorii lor loiali nu o vor face. (Isaia 62:4, 5) Ei vor rămâne pe teritoriul lor, continuând să locuiască în acest ţinut teocratic, având încredere în Iehova Dumnezeu pentru siguranţă, şi nu în arme carnale sau în rapiditatea unei lupte prin compromis. Făcând acest lucru cu fermitate, ei vor fi

Cuprins

martori la demonstraţia Lui victorioasă de putere asupra duşmanilor combinaţi ai lumii lui vechi, asupra profanatorilor numelui Său sfânt. Ei se vor bucura de triumful Lui prin Isus Christos.

[40] Chiar şi păsările şi animalele de pe câmp, care odată erau îngrozite, vor avea parte de beneficiile triumfului Lui. Iehova Îi porunceşte profetului Lui să le invite pe toate acele păsări şi animale maltratate atâta vreme să se ospăteze de pe urma sacrificiului Lui măreţ, măcelul tuturor duşmanilor Lui, ale căror cadavre vor rămâne împrăştiate pe pământ ca fertilizatoare, neregretate, neîngropate, detestate de către supravieţuitorii din societatea lumii noi. Păsările şi animalele să ciugulească de tot scheletele acestora! Regnul păsărilor şi al animalelor va fi astfel răsplătit pentru tot măcelul sălbatic pe care l-a pricinuit asupra lor lumea veche a lui Gog, de-a lungul celor 4.000 de ani de la potop încoace. – Ezechiel 39:1-5, 17-20; Apocalipsa 19:17-21.

[41] Măcelul în masă din acea zi a zilelor va fi enorm, deoarece forţele aliniate de partea lui Gog în acea bătălie vor fi înspăimântătoare. Acela va fi, într-adevăr, un conflict global, dacă a mai fost vreodată unul, pentru că nicio parte a globului nu va scăpa de distrugere. Suntem informaţi prin profeţie că părţile de lemn ce vor fi lăsate din armele de ucidere ale gloatei lui Gog vor fi atât de abundente, încât va fi nevoie de şapte ani pentru ca israeliţii supravieţuitori să le adune şi să le folosească pentru a face focul. (Ezechiel 39:9, 10) Dar ce va fi cu oasele hoardelor ucise ale lui Gog? Vor fi ele lăsate să polueze solul „noului pământ”? Nu; ci Iehova le va aloca un loc pentru îngropare, ilustrat de valea Abarim, unde Iehova a dus gloata lui Gog pentru popasul morţii în distrugere. Aceasta se află la est de Marea Moartă. Cum Marea Moartă este un simbol scriptural al distrugerii veşnice, sau „a doua moarte”, acest loc de îngropare ilustrează faptul că cei ce sunt de partea lui Gog vor fi distruşi în a doua moarte. (Apocalipsa 20:14, 15; 21:8, *NW*) Aşa că îngroparea oaselor se va realiza pentru curăţarea pământului şi nu pentru a simboliza vreo speranţă de înviere pentru gloata lui Gog. Valea îngropării va fi numită Valea gloatei lui Gog, şi oraşul simbolic din apropiere se va numi Hamona (adică, gloată), ca un memorial pentru victoria lui Iehova asupra gloatei lui Gog. – Ezechiel 39:11-16, *AT; AS*.

[42] Curaj, deci, pentru toţi cei din societatea lumii noi! Dacă o să credem în continuare în Iehova şi o să ne demonstrăm încrederea, rămânând loiali faţă de guvernul Lui teocratic şi faţă de proclamarea veştii bune despre împărăţia Lui, prin Christos, nu avem de ce să ne temem, nici de apariţia formidabilă a gloatei lui Gog şi nici de copleşitoarea demonstraţie supremă a lui Iehova în bătălia Sa, deoarece Iehova este cu noi! Poate că fuga cu laşitate ar putea, dar Gog nu ne va alunga niciodată de pe ţinutul nostru dat de Dumnezeu. Eliberarea nu are ca soluţie fuga! În timpul acestui „timp al sfârşitului”, acestei „zile a lui Iehova”, noi am fost martori ai numelui şi ai împărăţiei lui Iehova. În curând vom fi făcuţi martori oculari ai celui mai impresionant spectacol, când Iehova Îşi va descoperi gloria la Armaghedon, în justificarea suveranităţii Lui asupra întregii creaţii. Ca spectatori ai acestui fapt, societatea lumii noi poate servi ca un martor veşnic viu al victoriei de justificare a lui Iehova, relatând-o la toţi copiii născuţi în noua lume, da, la toţi

Cuprins

cei care vor fi aduşi la viaţă pe pământ, prin înviere. Aşa că aici, în faţa duşmanilor ce se adună, stăm astăzi în ţinutul teocraţiei restaurate. Dumnezeu ne permite să ne păstrăm poziţia aici, neclintiţi, prin activitate neîncetată şi pază vigilentă, până la victoria Lui sublimă asupra lui Gog din Magog.

[Notă de subsol]

Acest nume, ca Meşec şi Tubal, ar fi numele unei ţări, nu numele unui individ. Istoricii bizantini şi arabi menţionau adesea un popor barbar numit *Ross*, care trăia la nord de Munţii Taurus şi pe malurile râului Volga.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce descoperă Biblia despre organizaţia nevăzută a lui Satan şi cum este Satan simbolizat la Apocalipsa, pentru a se armoniza cu această dezvăluire?
2. Când a avut loc o schimbare în starea Balaurului şi a prinţilor lui spirite şi cum?
3,4. (a) Cum este simbolizată organizaţia lui Satan şi cum este simbolizat ultimul ei membru dominant? (b) Cum este ilustrată Liga Naţiunilor şi dezvoltă Balaurul şi fiara, fiecare, un al optulea cap din cauza acesteia?
5. Ce fapt desfiinţează orice nevoie de un al optulea prinţ demon în relaţiile dintre cea de-a şaptea putere mondială şi fiara Ligă? Astfel, cine domină încă?
6. Cum arată gurile din care sar broaşte că nu există un al optulea prinţ spirit, cu toate acestea unde îl localizăm pe Gog?
7. Atunci a cui figură profetică este Gog, când şi unde?
8. Pe cine foloseşte Iehova pentru a zdrobi capul Şarpelui şi dacă există ceva, ce argumentează pentru întrebuinţarea de către Satan a unui al optulea prinţ spirit la Armaghedon? De ce?
9. De ce nu este neobişnuit în profeţia lui Ezechiel ca Satan să fie ilustrat printr-un individ asemenea lui Gog?
10. Unde este „ţara Magog" din profeţia lui Ezechiel şi cum se deosebeşte aceasta de Magog din Apocalipsa?
11. Cum este ilustrată partea văzută a organizaţiei lui Gog şi ce titlu al său argumentează împotriva faptului că Gog este un prinţ subordonat?
12. Ce alte ţinuturi ilustrează părţi din organizaţia văzută a lui Gog şi pentru ce afaceri erau renumite Meşec şi Tubal?
13. Din ce puncte cardinale se trag forţele văzute ale lui Gog şi despre ce este acesta un avertisment pentru societatea lumii noi?
14. Cum suntem atenţionaţi să ştim că atacul urmează să aibă loc curând?
5. Ce anunţ inspirat putem face acum despre adevăratul Gog?
16. Când trebuie să-şi găsească aplicarea această profeţie şi de ce avem nevoie să ne întărim acum?
17. Cunoaşterea cărui lucru ne ajută să apreciem mai mult de ce trebuie să aibă loc atacul?
18. În ce cuvinte profetice atrage Dumnezeu atenţia spre forţa motrice din spatele lui Gog din Magog?
19. De ce fierbe acum invidia în inima lui Gog şi, prin urmare, care este hotărârea lui?

Cuprins

20,21. (a) În ce constă prosperitatea paradisiacă de care se bucură societatea lumii noi? (b) Ce au ei acum pentru a corespunde vitelor, bunurilor, argintului şi aurului?
22. Cum trăieşte rămăşiţa restatornicită „în centrul pământului”?
23. (a) Cum arată Meşac, Tubal, Persia, Cuş, Gomer şi Togarma că ei simt acelaşi lucru ca Gog în legătură cu aceasta? (b) Ce arată replicile date de Şeba, Dedan şi magnaţii din Tars?
24. Ce denotă acest interes egoist din Şeba, Dedan şi Tars?
25. Din ce sursă îşi are originea planul lui Gog şi ce i-ar plăcea lui să facă referitor la sanctuarul lui Iehova?
26. Prin urmare, cum poate fi descris atacul lui Gog şi ce să nu piardă din minte, niciodată, societatea lumii noi?
27. Îl manevrează cumva Iehova pe Gog şi cum îl informează pe Gog că nu-I este teamă de atacul său?
28. Ce a spus Iehova cu şase mii de ani în urmă, manifestând ură faţă de Şarpe, şi ce anume din calea de acţiune a lui Faraon ilustrează cum îi prinde Iehova lui Gog cârlige în fălci?
29,30. Prin ce iluzie sunt atraşi în atac Gog şi aliaţii lui?
31. De ce Iehova nu-i face, încă, rău lui Gog după ce-l prinde în capcană şi-l conduce?
32. Cu cel puţin cât timp înainte a fost prezis atacul lui Gog şi cum a fost potrivit când Iehova i-a zis: „Păstrează-te pentru Mine”?
33. Ce va descoperi Iehova înaintea naţiunilor prin comportamentul Său faţă de Gog?
34. Spre ce locaţie îi conduce Iehova pe Gog şi hoardele lui şi când începe Armaghedonul?
35. Cum se citeşte relatarea despre bătălie, scrisă cu mult timp în urmă?
36. Ce orori catastrofice sunt scrise în acea relatare anticipată despre bătălie şi de ce nu va scăpa niciun duşman?
37. Va scăpa tărâmul nevăzut al lui Satan de dezlănţuirea furiei arzătoare a lui Iehova şi cum arată profeţia dacă va scăpa sau nu?
38. Ce înseamnă trimiterea focului peste acele locuinţe din insule sau pe ţinuturile de pe coastă?
39. Ce trebuie să facă cei din societatea lumii noi, în timp ce Gog îşi strânge forţele şi porneşte în atac, pentru a fi martori la demonstraţia victorioasă a lui Iehova?
40. Cum vor avea parte de foloasele triumfului lui Iehova păsările şi animalele sălbatice şi compensând ce anume?
41. Ce arată că măcelul de atunci va fi enorm, unde vor fi înmormântate oasele şi din ce motiv?
42. De ce nu trebuie să ne temem şi cum putem servi ca martori veşnici vii pentru victoria de justificare a lui Iehova?

Cuprins

SĂ-I TREZIM PE CEI CARE DORM

Unul dintre martorii lui Iehova oferea revista *Treziţi-vă!* la intrarea unui pasaj subteran situat lângă cel mai mare hotel din New York. Printre trecători erau două tinere îmbrăcate elegant, dintre care una, care a băgat de seamă sloganul lui şi numele revistei pe care el o oferea, a spus în glumă: „Într-adevăr. Dorm adânc!”. Martorul a răspuns zâmbind: „Domnişoară, ştiţi, mult adevăr este spus în glumă”.

Dar nu este de mirare că tânăra a glumit despre faptul că este adormită. Nu este ridicol să le spunem oamenilor să se trezească, acum, când lumea se mişcă cel mai repede în toată istoria omenirii?

Cu toate acestea, este adevărat că majoritatea oamenilor dorm şi nu sunt conştienţi de asta. Poate că ei cred că sunt amuzanţi când fac astfel de remarci, dar de fapt ei declară adevărul gol goluţ. Cum aşa? Deoarece ei dorm când vine vorba de lucrurile cu adevărat importante, de sigurele lucruri care contează cu adevărat. Ei dorm profund în ceea ce priveşte semnificaţia multor evenimente spectaculoase care au avut loc din anul 1914 încoace, în împlinirea minunatei profeţii a lui Christos, înregistrată în Matei 24, Marcu 13 şi Luca 21. Ei dorm când vine vorba despre faptul că timpul se scurge repede pentru acest nelegiuit sistem de lucruri vechi şi că ei trebuie să-l părăsească dacă nu vor să piară odată cu el. ─ Apocalipsa 16:14,16; 18:4.

Ce i-a adormit? Preocuparea cu probleme egoiste, publicitate comercială nesinceră, propagandă politică, greşita învăţătură religioasă şi teoriile unei pseudo-ştiinţe cu înţelepciune lumească; iar toate acestea acţionează ca narcotice pentru oameni.

În momentul marelui potop, numai Noe şi apropiata sa familie erau conştienţi de timpul în care trăiau şi au arătat acest lucru prin faptele lor; nu numai prin construcţia acelei bărci mari asemenea unei lăzi, ci şi prin trâmbiţarea avertismentului către ceilalţi, de a se trezi înainte de a fi prea târziu. (2 Petru 2:5). Astăzi, noi, ca martori creştini pentru Iehova, avem aceeaşi responsabilitate şi privilegiu, căci nu a spus, oare, Isus că aşa cum a fost în zilele lui Noe, aşa va fi şi în zilele Fiului omului? Dacă apreciem pe deplin aceste fapte, vom avertiza: „Trezeşte-te, adormitule, scoală-te din morţi, şi Christos va lumina asupra ta”. – Efeseni 5:14, *NW*

Cu siguranţă, în cazul în care casa vecinului ar lua foc şi noi am şti că el nu realizează acest lucru, poate chiar ar dormi profund, am fi foarte rapizi să-i trezim pe el şi pe familia lui şi i-am anunţa de pericol. Cu toate acestea, lucrarea încredinţată de Iehova martorilor Lui astăzi, este mult mai importantă şi mult mai urgentă, căci ceea ce este implicat nu sunt doar anii rămaşi din cei şaptezeci de ani în acest ticălos sistem de lucruri, ci este vorba despre petrecerea unei veşnicii în noua lume a lui Dumnezeu de dreptate şi fericire. De fapt, dacă nu vom face tot posibilul de a-i trezi pe aceşti „morţi”, noi înşine vom avea parte de „somnul lor veşnic”.

Cuprins

Ca servi bine instruiţi ce suntem, să trâmbiţăm avertismentul de trezire cu orice ocazie!

Societatea lumii noi atacată din nordul îndepărtat

„Spune-i lui Gog: Aşa zice Domnul Iehova: ‘În ziua aceea, când poporul Meu, Israel, va locui în siguranţă, nu-l vei cunoaşte tu? Vei veni din ţinutul tău, din părţile îndepărtate ale nordului.’”
— Ezechiel 38:14, 15, *AS*.

Se apropie momentul când toate naţiunile vor fi martore la o demonstraţie de putere, aşa cum omenirea n-a fost niciodată martoră în toate miile ei de ani de existenţă. Aceasta va fi o manifestare neaşteptată a puterii copleşitoare din spatele unei apariţii exterioare de slăbiciune. Deşi va înfrunta puterea combinată a naţiunilor atunci când ea este la maxim, aceasta le va aduce ruşine veşnică şi dispreţ. Cu atât mai minunat va fi, deoarece aceasta se va face în interesul celor care sunt aparent neajutoraţi şi care nu au forţă fizică împotriva acestor naţiuni, atunci când acestea îi atacă. Acest fapt va demasca un duşman puternic, care mult timp a trecut sub un nume mistic şi a cărui identitate a fost, prin urmare, un mister. Va fi o manifestare a puterii devastatoare a Singurului în măsură să facă faţă acestui duşman şi va câştiga glorie veşnică pentru numele Lui. Acest lucru îl va înălţa la cel mai înalt grad în aprecierea tuturor celor care au privilegiul de a trăi prin această manifestare extraordinară a puterii divine. Aceasta va avea un efect de durată în interesul lumii drepte şi paşnice a vieţii, pentru care acum se formează pe pământ o societate a lumii noi. În scurt timp, această societate se poate aştepta să fie ţinta atacului prin acest duşman teribil, dar, de asemenea, să fie martoră a înfrângerii lui de către Dumnezeul lor invincibil şi să supravieţuiască în noua lume binecuvântată.

[2] Dacă un atac asupra unei societăţi paşnice, inofensive şi binevoitoare a fost atât de important încât a fost prezis cu peste 2.500 de ani în urmă, este mai important pentru noi să luăm în considerare atacul acum, când este gata să fie făcut. Atacatorul a fost prezis sub numele de Gog. Iehova Dumnezeu a fost Cel care a etichetat acest atacator violent cu acest nume criptic. De atunci, studenţii Bibliei au fost nedumeriţi cu privire la aplicarea numelui. Acum, că a sosit timpul ca noi fie să ne ridicăm împotriva atacului, ca membri ai societăţii lumii noi, fie să devenim implicaţi în organizarea atacului, ar fi indicat să examinăm caracteristicile acestui duşman şi să-l identificăm, în timp ce ne bizuim pe Dătătorul şi Interpretul profeţiei pentru călăuzire în identificare. Este, într-adevăr, obligaţia societăţii lumii noi de a face acest lucru, pentru că ei trebuie să ia o profeţie tulburătoare din paginile Cuvântului lui Dumnezeu şi să o pronunţe împotriva lui Gog, în acest

Cuprins

timp critic. După cum este scris: „Cuvântul DOMNULUI [Iehova] a venit la mine, zicând: ‘O, om muritor, întoarce-ţi faţa spre Gog, din ţinutul Magog, marele prinţ al Meşecului şi Tubalului, şi profeţeşte împotriva lui, zicând: «Aşa zice Domnul DUMNEZEI [Iehova].»’” – Ezechiel 38:1-3, *AT*.

[3]Societatea lumii noi a fost mult timp asociată cu Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere, care a fost interesată de subiectul Gog timp de mulţi ani şi a căutat să-l înţeleagă. În 1897, Societatea Turnul de Veghere a publicat volumul al patrulea din *Studii în Scripturi*, prima dată intitulat „Ziua răzbunării”, iar apoi titlul fiind schimbat în „Bătălia de la Armaghedon”. În capitolul unsprezece această carte arăta că naţiunea Israel restaurată în ţara Palestina avea să fie ţinta atacului lui Gog, iar la pagina 554 se spunea: „Israel va fi, în cele din urmă, asediat de oştirile jefuitorilor nemiloşi, numite de profet ca fiind oştirile lui Gog şi Magog (Ezechiel 38), şi mare va fi necazul Israelului lipsit de apărare.” Aproape treizeci de ani mai târziu, profeţiile biblice au fost examinate în continuare, în lumina evenimentelor din anul 1914 A.D. încoace, pentru a descoperi că nu israeliţii după carne, ci creştinii care sunt israeliţi pe interior, israeliţii spirituali, sunt poporul destinat să fie ţinta atacului lui Gog din nordul îndepărtat. În anul 1932, Societatea Turnul de Veghere a publicat Cartea a doua dintr-o serie intitulată „Justificare”. Această carte a preluat o parte din profeţia lui Ezechiel şi, fără să dorească să fie dogmatică privind identitatea lui Gog, pagina 311 a prevăzut această concluzie despre el: „Gog este unul dintre prinţii din organizaţia lui Satan, invizibil ochilor omeneşti, desigur, cu posibilitatea puterii de a se materializa într-o formă umană. Ţinutul Magog reprezintă tărâmul spiritual sau invizibil al lui Satan şi îl include pe Gog şi toţi îngerii răi din această divizie a organizaţiei lui Satan, care „conduc întreg pământul.” De atunci au trecut douăzeci şi unu de ani şi între timp s-a împlinit mult din profeţie, clarificând Sfintele Scripturi; şi este concluzia noastră astăzi la fel ca cele de mai sus? Pentru un răspuns real şi scriptural, ar trebui să fie citit următorul articol.

[Note De Subsol]

„Unii asociază numele cu denumirea sumeriană pentru „întuneric” (*gug*). Pentru Ezechiel, Gog este împăratul din nord, unde trăiau sciţii de temut, un nume simbolic pentru duşmani puternici.” – *Bibel-Lexikon* (în germană), Haag.

Congresul Societăţii Lumii Noi *a Martorilor lui Iehova*

Evenimentele care au avut loc pe stadionul Yankee, din oraşul New York, din 19-26 iulie, au pus mărturie elocventă că Iehova are, într-adevăr, pe pământ, un popor cu nume. Timp de opt zile, bărbaţi, femei şi copii creştini s-au asociat cu dragoste, în pace şi unitate, în calitatea de membri ai societăţii lumii noi, fără a ţine cont deloc de faptul că erau de diferite rase, limbi şi naţionalităţi. (Ioan 13:34, 35) Pentru a se prezenta mai uşor unii altora, fiecare purta un ecuson de congres cu numele, grupa sau ţara sa, dacă era dintr-o ţară străină. Lucrarea de predicare a

Cuprins

martorilor lui Iehova se realizează în 143 ţări, de către 510.228 martori. Adunarea a fost cu adevărat internaţională, aproximativ 22.000 din 95 de ţinuturi din afara Statelor Unite au venit – pe mare, pe calea aerului şi pe uscat.

Un compartiment deloc de neglijat al Congresului Societăţii Lumii Noii a fost localizat în Oraşul de rulote, lângă New Market, New Jersey, la patruzeci de mile de stadion. Pe cei 200 de acri ai săi au parcat 1500 rulote şi peste noapte au răsărit, practic, 6.000 de corturi de-a lungul străzilor cu nume teocratice. Conectate prin fir direct cu stadionul Yankee, cele 80 de clădiri şi corturi ale sale au furnizat din belşug atât pentru nevoile spirituale, cât şi cele fizice ale celor 45.000 de locuitori de aici.

Adunarea a fost bine organizată. Cele douăzeci şi trei de departamente ale sale, cum ar fi: cel al însoţitorilor, cel de prim-ajutor etc., au avut un personal format din peste 20.000 de voluntari, care au servit gratuit şi cu bucurie, uimindu-i pe cei din afară cu eficienţa lor. Nimic nu a fost trecut cu vederea: traducerea lecturilor pentru surdo-muţi; înregistrările pe bandă în beneficiul celor care nu au putut veni, sesiuni în douăzeci de limbi străine pentru cei care nu înţelegeau limba engleză, precum şi îngrijiri pentru a vizita, după congres, Betelul din Brooklyn şi fabrica, WBBR, Staten Island, şi Şcoala Biblică Gilead a Turnului de Veghere.

Programul congresului în sine a fost conceput ca un maestru. Fiecare zi şi-a avut temele ei „teritoriale”: ziua Asia, ziua Africa etc., prin rapoartele misionarilor şi prin interesantele şi substanţialele rapoarte ale servilor de filială. Teme despre noi adevăruri au fost auzite aproape zilnic în majoritatea lecturilor de o oră expuse de preşedinte şi de vicepreşedinte. În cele din urmă a fost un flux continuu de noi publicaţii, 75 în total, din prima zi până la ultima, în limba engleză şi în mai multe limbi străine. Cu adevărat, spiritul lui Iehova şi puterea Lui au fost asupra poporului Său şi către El au mers toate laudele. Dar să continuăm cu programul primei zile.

DESPRE ABSOLVIREA DIN PRIMA ZI

Duminică dimineaţa, pe 19 iulie, pe stadionul Yankee era o vreme însorită. Imediat, la ora 9:30 a.m. a răsunat clar şi pătrunzător vocea lui F.S. Hoffmann, servul de filială din Elveţia şi asistentul prezentatorului, datorită excelentului sistem de sunet al congresului, în timp ce el deschidea Congresul Societăţii Lumii Noi cu invitaţia pentru o cântare, urmată de o scurtă discuţie a textului zilei şi de o rugăciune.

Fiind Ziua celor patru colţuri ale Pământului, au fost auzite, apoi, opt rapoarte importante de câte 4 minute, literal din cele patru colţuri ale pământului. Apoi a urmat G. Fredianelli cu „Serviciul misionar ca o lucrare de o viaţă”, o discuţie de la inimă la inimă pentru servii pionieri să ia în considerare terenul misionariatului de la unul care a fost în acesta mai mulţi ani. Macedonia modernă nu numai că face apel, ci, în realitate, strigă: „Veniţi şi ajutaţi-ne!” În loc de indiferenţă, principala problemă a misionarului este de a găsi timp suficient pentru a avea grijă de tot interesul găsit. „Ai nevoie de terenuri în străinătate pentru a obţine fericirea la superlativ!”

Cuprins

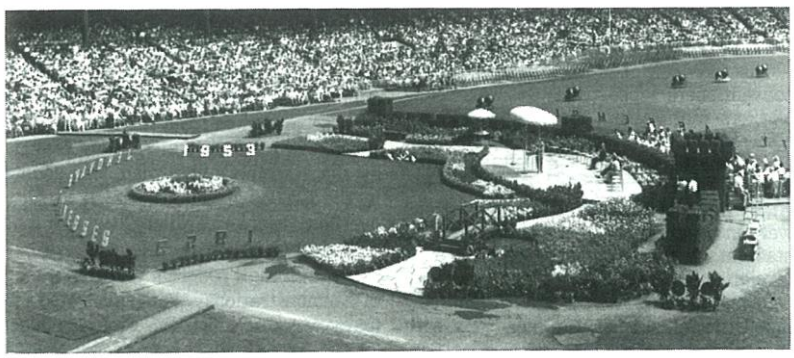
La ora 10:30, preşedintele adunării, Percy Chapman, servul de filială din Canada, a adresat un cuvânt de bun venit. „Iehova este un Dumnezeu fericit, poporul Lui este un popor fericit; fie ca nimic să nu strice această fericire. Suntem cu toţii aici pentru acelaşi scop, să ne închinăm lui Iehova Dumnezeu. Obţineţi tot ce este mai bun de la congres participând la toate sesiunile lui." El a încheiat făcând prima lansare din cadrul congresului: minunata ediţie legată în piele a *Traducerii Lumii Noi A Scripturilor Greceşti Creştine*.

După-amiaza s-a văzut absolvirea celei de-a douăzeci şi una clase a Şcolii Biblice Gilead a Turnului de Veghere, prezidată de preşedintele acesteia, N.H. Knorr. Un sfat de despărţire pentru cei 127 de studenţi, aşezaţi la dreapta şi la stânga a grădinii de la platformă, a fost oferit pentru prima dată de către cei cinci instructori ai şcolii: U.V. Glass, D.H. Burt, E.A. Dunlap, M.G. Friend şi A.D. Schroeder, registratorul şcolii. J.F. Markus, serv al fermei împărăţiei, unde e situată Şcoala Gilead, a oferit, de asemenea, cuvinte de despărţire şi sfaturi. Mai multe sfaturi minunate au fost date studenţilor de către vice-preşedintele şcolii, F.W. Franz: „Faceţi lucrarea misionară, îndepliniţi-vă complet serviciul!" (2 Timotei 4:5, *NW*). Învăţaţi să-i înţelegeţi pe oameni, precum şi limba; interesaţi-vă personal de ei; fiţi ca nişte medici care îi vizitează pe cei bolnavi spiritual. Interesaţi-vă, de asemenea, de colegii voştri misionari, căci aveţi nevoie unul de altul. Citiţi mereu sfatul lui Pavel despre iubire din 1 Corinteni 13.

La punctul culminant al programului de absolvire, fratele Knorr a vorbit mai mult de o oră despre „Strângerea oamenilor din toate naţiunile într-o singură turmă", în care el a subliniat rolul de Păstor al lui Iehova Dumnezeu şi al Fiului Său, Împăratul-Păstor, Isus Christos, şi a comparat activitatea pastorală a martorilor lui Iehova cu cea a clerului egoist. Combaterea lui plină de forţă a acuzaţiilor aduse împotriva activităţii misionare a martorilor lui Iehova a fost aplaudată cu entuziasm.

Pe parcursul remarcilor sale, fratele Knorr s-a abătut pentru a oferi o demonstraţie izbitoare a ceea ce a fost realizat de Gilead, cerându-le tuturor celor din clasele anterioare prezenţi, precum şi celor care formează clasa următoare, şi care fuseseră aşezaţi în faţă, să se ridice, clasă după clasă. În încheiere, el a înmânat diplome, împreună cu un cadou, o fotografie a clasei şi anunţul de numire în străinătate pentru studenţi, pe măsură ce aceştia veneau, unul câte unul, pe platformă.

Studenţii, care veniseră din 28 de ţări diferite, au fost trimişi în 44 de ţări diferite.

The platform at Yankee Stadium

Cuprins

Emoţionantele manifestări din acea după-amiază fuseseră văzute de 77.634 persoane pe stadionul Yankee, iar cei 48.753 de ascultători din corturile pline şi din oraşul de rulote au adus recordul de participanţi din prima zi la 126.387 de persoane. În timpul după-amiezii şi fratele Knorr, exprimând apreciere pentru contribuţiile care i-au permis societăţii să aducă atât de multe persoane la congres, din ţinuturi îndepărtate, a lansat numărul din 1 august al revistei *Turnul de veghere* care conţinea textul cuvântării sale, introducând un nou articol „Verificaţi-vă memoria", şi a anunţat o îmbunătăţire pentru metoda de studiere a *Turnului de veghere* în cadrul grupei.

Programul de două ore al serii, prezentat de clasa care a absolvit, a constat dintr-o serie de demonstraţii în care anumitor vizitatori la Gilead le-au fost prezentate sălile de clasă şi biblioteca şi li s-a spus despre subiectele studiate şi despre metodele utilizate. Rezultatele instruirii lor au fost, de asemenea, interesant şi eficient ilustrate. Prin diversiune, au fost redate, pe tot parcursul programului, numere muzicale minunate, dar şi distractive, mai ales cântecele populare.

Observaţiile de încheiere, care au fost făcute cu câteva minute mai devreme din cauza ploii, au subliniat seriozitatea frecventării Gileadului pentru cei care se gândesc la aceasta. Este o educaţie minunată, care nu va fi uitată sau regretată niciodată; aceasta va fi chiar luată cu ei în lumea de după Armaghedon, dar – luaţi în considerare costul! Şi apoi, o rugăciune de închidere.

ZIUA AMERICII DE NORD

Dimineaţa zilei de luni, 20 iulie, le-a dat ocazia participanţilor la congres de a le vorbi mai multe oamenilor din New York despre Societatea Lumii Noii, ei având deja o anumită cunoştinţă despre aceasta din rapoartele prietenoase şi bine ilustrate care figurează în ziarele lor de dimineaţă. Şi în timp ce opt sesiuni ţinute în limbi străine erau în curs de desfăşurare, în diferite secţiuni ale stadionului, servii pionieri interesaţi de serviciul de misionariat în străinătate s-au întâlnit pentru mai multe informaţii şi pentru a completa cererile preliminare. Într-o conversaţie deschisă cu aceştia, fratele Knorr a arătat că serviciul misionar nu presupune doar instruire la Gilead şi o excursie cu avionul într-o ţară străină, ci aduce cu sine şi responsabilităţi grele. Cu toate acestea, binecuvântările sunt minunate.

Luni fiind Ziua Americii de Nord, unde sunt ocupaţi 193.568 servi, în 12 ţinuturi, programul a avut ca şi caracteristică progresul lucrării în America de Nord, de interes special fiind rapoartele de câte zece minute ale servilor de filială. De exemplu, în Costa Rica, în şapte ani, numărul lor a crescut de douăsprezece ori, de la 155 la 1.825, iar în Panama, numărul a crescut de cincisprezece ori în opt ani!

Punctul culminant al zilei a fost atins la ora 15:30, atunci când preşedintele societăţii, N.H. Knorr, a expus discursul principal „Să trăim acum ca o societate a lumii noi". Societatea lumii noi este aici pentru a rămâne şi este în creştere; naţiunile lumii nu vor fi capabile să o distrugă. Ea este creaţia lui Dumnezeu, prin Cuvântul Său şi prin spiritul Său, şi va continua, în ciuda a ceea ce se poate

Cuprins

întâmpla societăţii legale. Creştinii trebuie să abandoneze obiceiurile lumii vechi; nu ne putem aştepta să le ia în lumea nouă.

La încheierea discursului său, care şi-a ridicat auditoriul, în mod repetat, la un grad foarte mare de entuziasm, fratele Knorr a lansat un ajutor de serviciu foarte practic, un ghid biblic de buzunar, de 416 pagini, intitulat „*Convingeţi-vă de toate lucrurile*", care citează mai mult 4.500 de texte din Biblie, sub 70 de teme principale şi are un index de valoare, listând 287 subiecte religioase. Apoi, el a prezentat o rezoluţie care subliniază, în mod clar, poziţia martorilor lui Iehova ca o societate a lumii noi în ceea ce priveşte Cuvântul lui Iehova, împărăţia şi stabilirea ei în anul 1914, ca şi separarea lor de naţiunile lumii. După ce a fost secondată de prezentatorul congresului, rezoluţia a fost adoptată de cei 125.040 de participanţi prezenţi pe stadionul Yankee, în corturile pline şi în oraşul de rulote, cu aplauze furtunoase.

Programul serii a avut ca şi caracteristică o serie de demonstraţii care au ilustrat multele moduri în care ar putea fi folosit eficient manualul Biblic „*Convingeţi-vă de toate lucrurile*". În încheierea programului de seară, R.E. Morgan de la biroul din Brooklyn, a vorbit despre „Obţineţi potenţial maxim de la şcoala voastră de serviciu".

ZIUA INSULELOR ATLANTICULUI

În plus faţă de alte serii de întâlniri în limbi străine, marţi dimineaţă, 21 iulie, a treia zi a congresului, a avut o întâlnire specială pentru servii de filială, de circuit şi cu relaţii publice. La această adunare, Fratele Knorr a subliniat valoarea şi scopul menţinerii relaţiilor bune cu presa, pentru a proiecta nu personalităţi, ci adevărul împărăţiei lui Dumnezeu. Evitaţi antagonismul; obţineţi idei constructive în schimb; deţineţi informaţii exacte. M.G. Henschel, un membru al consiliului director al societăţii, a accentuat scrierea de povestiri sub formă de ştiri şi nu să se eschiveze cu presa în privinţa spaţiului sau a localizării sale. U.V. Glass a sfătuit să se realizeze cât mai mult posibil prin radio şi TV. C. Quackenbush, din personalul editorial al societăţii, a dat indicii cu privire la stilul de scriere: povestirile trebuie să fie la obiect, de interes actual. Metodele de a contacta agenţi editoriali au fost discutate de către M. Cole., L.A. Swingle, precum şi de un membru al consiliului director al societăţii, a dat sfaturi utile cu privire la valoarea şi utilizarea ilustraţiilor atunci când sunt relatare povestiri.

Marţi la amiază, a apărut primul număr al *Raportului* Congresului şi la ora 13:30 programul zilei a început cu rapoarte privind progresul lucrării în „Insulele Atlanticului", tema zilei, unde 17.346 servi predică în 29 de insule.

Caracteristica zilei a fost instruirea specială pentru servii de filială. Primul vorbitor a fost fratele Knorr. Servii de filială trebuie să fie foarte interesaţi de ţara şi de poporul lor şi trebuie să fie capabili să extindă lucrarea. Ei nu trebuie să fie prea ocupaţi să se angajeze în serviciul de teren. „Calitatea, nu cantitatea, este importantă! Ar putea mai bine să lase oile în lume, decât să le aducă într-o organizaţie necurată!" La încheierea comentariilor sale, fratele Knorr, a lansat un

Cuprins

ajutor de predicare de 32 de pagini, „*Propovăduieşte Cuvântul”*, care conţine o mărturie cu privire la Iehova şi împărăţie, în 30 de limbi diferite.

Apoi, M.G. Henschel a sfătuit în privinţa tratamentului absolvenţilor şcolii Gilead. Servii de filială ar trebui să le spună un călduros bun venit misionarilor, să-i familiarizeze cu obiceiurile locale şi să îi ia imediat pe teren. Apoi A.D. Schroeder a vorbit despre „Să ţinem pasul cu adevărul”. Servii de filială trebuie să se familiarizeze pe deplin cu conţinutul revistei *Turnul de veghere*. El a recomandat să se parcurgă articolul principal de trei ori. H.C. Covington, avocatul juridic al societăţii, a subliniat nevoia de prudenţă şi perseverenţă în „Cunoaşte-ţi drepturile în calitate de cetăţean”. Iscodeşte ţara, aşa cum a făcut Iosua; evită expulzarea; nu-i puteţi ajuta dacă nu sunteţi acolo. Lumea are un proverb: „Nu-ţi izbi capul de un zid de piatră”. „Dar Cuvântul lui Dumnezeu spune că El ne-a făcut capul ca silexul. Dacă venim repede împotriva unui zid de cărămidă, silexul este şi mai greu încă. Aşa că ne sfărâmăm dacă ne izbim de el destul de mult!” Sfaturi pentru a „Recunoaşte organizaţia teocratică” dat de F.W. Franz a încheiat seriile. Organizaţia „servului credincios şi înţelept” este numită de către Iehova Dumnezeu. Mai presus de toate celelalte, servii de filială, sub conducerea acesteia, trebuie să asculte instrucţiunile de organizare. Un calcul a arătat că 125.592 de participanţi au auzit toate aceste instrucţiuni valoroase.

Seara, după mai multe rapoarte din Insulele Atlanticului, E. C. Chitty, secretar al Asociaţiei Internaţionale a Studenţilor Bibliei, din Londra, a vorbit despre „Roadele spiritului”, bazându-şi remarcile pe Galateni 5:22. Încheind programul zilei, au fost date de doi vorbitori răspunsuri la întrebări despre serviciu şi din Scriptură, ambii membri ai consiliului de directori al societăţii. În primul rând, T.J. Sullivan a abordat întrebări legate de metoda societăţii privind diferite aspecte ale excomunicării şi apoi H.H. Riemer a răspuns la o serie de întrebări din Scriptură.

ZIUA AMERICII DE SUD

Miercuri, pe 22 iulie, a fost o zi plină la stadionul Yankee. La ora 9:00 dimineaţa, C.A. Steele şi-a început discursul despre botez. El a discutat de caracterul potrivit al cufundării, de necesitatea de a ne dedica lui Iehova pentru a obţine salvare, şi că aceasta este, într-adevăr, o dedicare unei persoane, Iehova şi nu doar unei lucrări. ‘Amintiţi-vă data de 22 iulie’. Toţi împreună, 4.640, s-au prezentat pentru cufundare, care a avut loc la piscina Riverside Cascade.

În timp ce candidaţii pentru cufundare plecau, cei care au rămas şi-au concentrat atenţia pe următoarea caracteristică, o discuţie despre „Vei fi un lăudător fără regularitate în lumea nouă?” de către L.E. Reusch, serv de district. După ce s-au dedicat lui Iehova, martorii Săi trebuie să-I cedeze primul loc în viaţa lor. Aducând o analogie din Maleahi, capitolul 1, el i-a întrebat pe lăudătorii fără regularitate dacă ei credeau că-şi vor trata patronii lumeşti aşa cum Îl tratează pe Iehova.

Apoi au urmat instrucţiuni speciale pentru reprezentanţii de călătorie ai societăţii, cunoscuţi sub numele de servi de circuit şi district. Vorbind despre „lucrarea principală a tuturor servilor”, fratele Knorr şi-a emoţionat publicul, pas

Cuprins

cu pas, pe măsură ce accentua o mare campanie de instruire din casă în casă, având drept scop calificarea fiecărui ultim martor al lui Iehova pentru a ţine predici scurte şi eficiente, cu fiecare ocazie necesară, în pragul uşii. Au fost, apoi, discutate de către membrii birourilor de filială din Brooklyn şi Canada aspecte variate ale datoriilor servilor de district şi de circuit, în special în relaţiile lor cu birourile de filială.

Rapoartele ascultate după-amiază, de la ora 13:30 la 15:30, au făcut clar faptul că aceasta a fost Ziua Americii de Sud, continentul în care în momentul de faţă 12.828 de servi permit să le strălucească lumina în 12 teritorii, teritorii în care predomină un întuneric dens, în ciuda a patru secole de dominaţie a ierarhiei romano-catolice. Pe la ora 15:30, era acolo un vast auditoriu de 132.811 de oameni, pentru a asculta discursul puternic al fratelui Knorr despre „Vom umbla în numele lui Iehova, Dumnezeul nostru pentru totdeauna". După ce a arătat importanţa numelui lui Iehova, inconsecvenţa traducătorilor moderni, care l-au exclus din versiunile lor şi insultarea pe care i-au adus-o lui Iehova prin acestea, el I-a mulţumit lui Dumnezeu că s-a îngrijit de o traducere care să-i pună numele la locul său de drept, şi cu aceasta a fost produs Volumul I al traducerii *Lumii Noi a Scripturilor Ebraice*, ce cuprinde Octateuhul, primele opt cărţi, de la Geneza la Rut, inclusiv. Această veste a fost primită cu aplauze prelungite şi asurzitoare.

Seara, M.G. Henschel a ţinut un discurs înviorător despre „Ziua salvării". Făcând o paralelă între Daniel în groapa leilor şi martorii de astăzi ai lui Iehova, el a subliniat faptul că a duce o viaţă dreaptă este o parte a mărturiei noastre. Urâţi, numai din pricina mesajului pe care îl poartă, martorii lui Iehova nu-şi părăsesc credinţa, ci predică în continuare şi chiar botează în închisori şi lagăre de concentrare. Publicul a ascultat în continuare un alt „discurs de luptă" ţinut de H.C. Covington, pe tema „Ei se opun libertăţii de închinare". Urmărind luptele legale ale societăţii de-a lungul anilor, atât în Statele Unite cât şi în alte ţări, el a subliniat importanţa rugăciunii în aceste lupte legale şi a sfătuit audienţa sa de 125.000 de oameni să fie prudenţi ca şerpii, nevinovaţi ca porumbeii şi neînfricaţi ca leii.

ZIUA ASIEI

O furtună deosebit de puternică a întâmpinat participanţii la congres joi, din 23 iulie, a cincea zi a adunării. Dar cu ploaie sau fără ploaie, sesiunile de limbă străină organizate de dimineaţa s-au ţinut, servii de circuit s-au întâlnit pentru a găsi răspuns la întrebările lor, şi a avut loc o întâlnire specială pentru cei interesaţi să servească la Betel în Brooklyn. Aceştia din urmă au aflat că cerinţele pentru serviciul în Betel includ, în primul rând, dedicare deplină lui Iehova Dumnezeu; alte cerinţe ţin de sănătatea bună a solicitantului, să nu aibă copii, şi să se încadreze în vârsta cuprinsă între 18 şi 35 de ani. Să serveşti la Betel nu înseamnă doar un contract minunat, ci înseamnă multă muncă grea; dar cu ea vine şi mai multă bucurie, deoarece este un mare privilegiu să-ţi serveşti fraţii din întreaga lume, şi Betel are multe privilegii deosebite. (Deoarece uneori membrii familiei

Cuprins

Betel consideră că este necesar să plece, continuă să apară oportunităţi şi oricine este interesat să scrie biroului preşedintelui cu privire la un astfel de serviciu.)

Întregul program din după-amiaza de joi a fost despre lucrarea misionară din Asia, continentul cel mai mare şi cel mai populat al Pământului, în care în cele 20 de ţări, doar 2.620 de slujitori ai societăţii lumii noi le aduc mângâiere oamenilor cu bunăvoinţă. Deosebit de interesantă a fost prezentarea de două ore, prezidată de W.L. Thornton, din Brooklyn, în care misionarii, servii de filială şi servii obişnuiţi au răspuns la întrebarea: „Cum pui mărturie oamenilor din Orient şi cum cultivi interesul pentru Biblie?", prezentată, întâmplător în costum autohton. Înainte ca demonstraţia să se sfârşească pe deplin, ploaia a încetat, pentru a permite un minunat ansamblu în costume autohtone.

Aerial view of part of Trailer City

Printre punctele bine stabilite au fost acelea în privinţa faptului că prejudecata celor din Orient împotriva Bibliei ca fiind o carte a Vestului, a fost nesăbuită, deoarece o mare parte din ea a fost scrisă în ţinuturi din Est; că mesajul împărăţiei ar trebui să fie judecat pe baza meritelor sale şi nu pe baza aceluia care îl aduce; că ştiinţa nu intră în conflict cu Biblia, ci, mai degrabă o confirmă. În încheierea programului, fratele Knorr a ajuns la platformă şi a lansat broşura de 64 de pagini *Bază pentru credinţă într-o Lume Nouă*, un ajutor al Bibliei special pregătit pentru a fi utilizat de către misionari din ţinuturi orientale, conţinând toate argumentele

Cuprins

prezentate în cursul demonstraţiei de după-amiază şi multe altele. Întrucât prejudecata împotriva Bibliei nu se limitează la Orient, servii din întreaga lume o vor găsi un ajutor valoros, iar cei din adunare au arătat cu entuziasm aprecierea profundă a ei.

„Ce aţi învăţat din *Turnul de veghere* anul trecut?" a fost o întrebare la care A.D. Schroeder a răspuns în cadrul programului de seară, prin revederea unui număr de articole principale care au apărut în anul 1952. El a remarcat, în special, accentul pe care acestea îl pun pe martorii lui Iehova, acum fiind o societate a lumii noi, şi necesitatea imperativă pentru ca aceasta să se păstreze curată dacă va supravieţui Armaghedonului.

F.W. Franz, vorbitorul final, în discursul său privind „Societatea lumii noi atacată din Nordul îndepărtat" a oferit o analiză detaliată a capitolelor 38 şi 39 din Ezechiel, al cărei text apare în acest număr al *Turnului de veghere*. În ciuda condiţiilor meteorologice nefavorabile, 87.000 de oameni au auzit programul adunării de după-amiaza, şi alţii 112.700 pe cel de seara.

ZIUA AFRICII

Programul de dimineaţă a cuprins seriile finale de întâlniri speciale pentru fraţii vorbitori de limbi străine şi servii de circuit, şi ultima oportunitate pentru serviciul regulat de teren. În cursul după-amiezii, au fost auzite numeroase rapoarte palpitante de pe „Continentul negru", unde 78.305 de vestitori ai împărăţiei, din 34 de ţări, îi învaţă pe oamenii cu bună voinţă să renunţe la poligamie şi la alte obiceiuri tribale, să citească, să scrie şi să se închine lui Iehova cu podoabe sfinte. O caracteristică surpriză a fost prezentată de fratele Knorr: minunate cântări neacompaniate, intonate de fraţii noştri nativi africani, din Rhodesia de Nord, prin intermediul unei benzi înregistrate. Armonia şi intonaţia păreau perfecte, deşi erau cântate din memorie şi fără a beneficia de acompaniament instrumental.

La ora 14:00 p.m., A.H. Macmillan, de mai mulţi ani reprezentant de călătorii al Societăţii, a discutat „Cerinţe necesare pentru serviciu". Nu a fost o instruire la un seminar teologic, ci o dedicare completă lui Iehova, cunoaşterea Cuvântului Său şi a scopurilor Sale, şi dorinţa de a-i învăţa pe alţii adevărul, aceasta se cere. Mai târziu în program, un simpozion de trei vorbitori au dat sugestii cu privire la „Cum să ne apropiem de oameni la uşi". Cerinţele de bază sunt cunoştinţa din Cuvântul lui Dumnezeu şi iubirea din inimă. Un aspect îngrijit este, de asemenea, esenţial. Observaţiile de început sunt foarte importante; conversaţia trebuie să fie plăcută şi prietenoasă.

„Scopul mărturiei noastre", remarca L.A. Swingle, vorbitorul final de după-amiază, este de a despărţi „oile" de „capre", dar, mai presus de toate, de a justifica numele lui Iehova. La încheierea cuvântării, spre marea bucurie a ascultătorilor săi, el a lansat patru tratate noi: *Credeţi în Evoluţie sau în Biblie? Care este religia cea dreaptă*? *Semnul prezenţei lui Christos* şi *Singura speranţă a omului pentru pace*.

Programat între cântările africane şi rapoartele servilor de filială şi ale misionarilor a fost primul discurs al serii, „Cuvântul cel viu", de Grant Suiter,

secretar şi trezorier al Societăţii Turnul de Veghere. (Evrei 4:12, *NW*) 'El desparte „sufletul de spirit" în sensul că deosebeşte acţiunile de motivaţii. Este puternic – cu condiţia să-i pricepem sensul. Cea mai importantă caracteristică a lui este revelarea adevăratului Dumnezeu, Iehova.' Încheierea programului de seară a făcut-o cuvântarea călduroasă a lui C.D. Quackenbush despre „Creşterea copiilor în societatea lumii noi". Instruirea trebuie să înceapă devreme în viaţă şi trebuie să fie susţinută de un exemplu consistent. „Dacă nu doriţi mici farisei, atunci nu fiţi voi cei mari!" Adresând observaţiile sale copiilor a arătat prin exemple din natură că disciplina părinţilor este pentru bunăstarea copilului, pentru că îl iubesc. Încheierea celei de-a şasea zile de congres a găsit 124.150 participanţi care s-au întors la locurile lor de odihnă fericiţi şi liniştiţi.

ZIUA EUROPEI

Caracteristica programului stabilit pentru dimineaţa zilei de 25 iulie, ziua a şaptea a adunării, a fost un simpozion în cinci părţi, „Promovarea intereselor societăţii lumii noi prin pionierat". Să fi pionier, adică să petreci 100 de ore lunar în serviciu, este practic, a accentuat primul vorbitor, aşa cum au dovedit-o mii. Mult mai mulţi ar putea fi pionieri, dacă ar avea credinţă şi apreciere.

Apoi, s-a discutat despre cum să „Facem faţă problemelor financiare". Pionierii nu se sustrag responsabilităţilor financiare, ei doar nu sunt înrobiţi de ele. Ei îşi îndeplinesc obligaţiile prin menţinerea cheltuielilor la un nivel scăzut, prin găsirea de locuri de muncă cu jumătate de normă şi adaptându-se de bună voie la orice slujbă ar putea fi disponibilă, indiferent de cât de modestă ar putea fi.

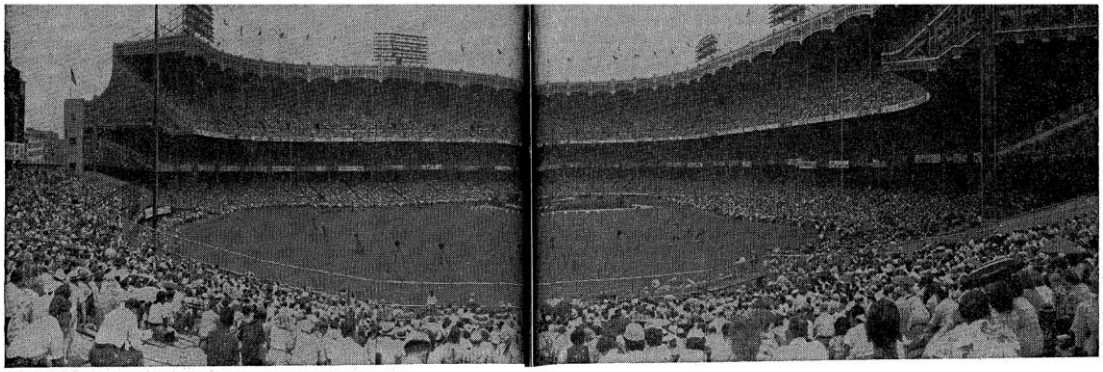
„Pionieratul este o afacere serioasă", a subliniat vorbitorul următor. Dar „poate că este, totuşi, mai grav să nu-l accepţi dacă eşti capabil s-o faci". Aceasta înseamnă să-ţi structurezi timpul, făcând pregătiri în avans, având ceva clar de spus la uşi şi să-ţi diversifici prezentările, astfel încât să nu intri într-o rutină.

În „Acoperă-ţi numirea în oraş şi în mediul rural", pionierii au fost îndemnaţi să structureze timpul şi să-şi aranjeze activitatea, astfel încât să fie în măsură să petreacă cincizeci de ore lunar în lucrarea de bază din casă în casă. Şi, în cele din urmă, au fost arătate exemple din Scriptură şi din viaţa de zi cu zi, demonstrând că pionieratul este practic atât pentru septuagenari, cât şi pentru adolescenţi deopotrivă.

Rapoartele din Europa au început în programul de dimineaţă şi au fost continuate după-amiază. Acolo, în 23 de ţări, 174.257 de servi fericiţi ai lui Iehova caută să-i facă şi pe alţii fericiţi, multe mii străduindu-se să facă acest lucru chiar în spatele Cortinei de Fier. Apoi a urmat un alt simpozion, substanţial, în cinci părţi: „Valoarea studiului de carte în grupă". Amplasarea strategică este importantă deoarece este un centru de serviciu; conducătorul lui trebuie să stabilească un exemplu bun în serviciul pe teren şi să fie bun şi răbdător. Acesta serveşte ca o bază de instruire pentru cei noi, pentru a începe pe teren şi a vorbi la adunări. Este de o valoare deosebită în timpuri de interdicţii, atunci când numai grupe mici se pot reuni.

Cuprins

Punctul culminant al Zilei Europei a fost la ora 15:30, prin lectura „Fuga în siguranţă împreună cu societatea lumii noi”, expusă de N.H. Knorr, preşedintele Societăţii. În această cuvântare puternică, fratele Knorr a făcut o paralelă între Ierusalimul din anul 66 A.D., atunci când armatele Romei care înconjurau Ierusalimul s-au retras brusc, permiţându-le creştinilor din Ierusalim şi din Iudeea să ţină seama de cuvintele lui Isus şi să fugă în siguranţă, şi creştinătate, care este acum înconjurată de armatele forţelor anti-Dumnezeu în cadrul „lucrului dezgustător care cauzează pustiire”, făcând imperativ ca toţi să fugă înainte ca Armaghedonul să facă să fie prea târziu. Publicul nerăbdător şi concentrat, alcătuit din 134.333 oameni, sorbea fiecare cuvânt şi a fost emoţionat când, la încheiere, fratele Knorr a lansat ajutorul de studiu minunat legat în albastru, de 384 de pagini, *Ceruri noi şi un pământ nou*.

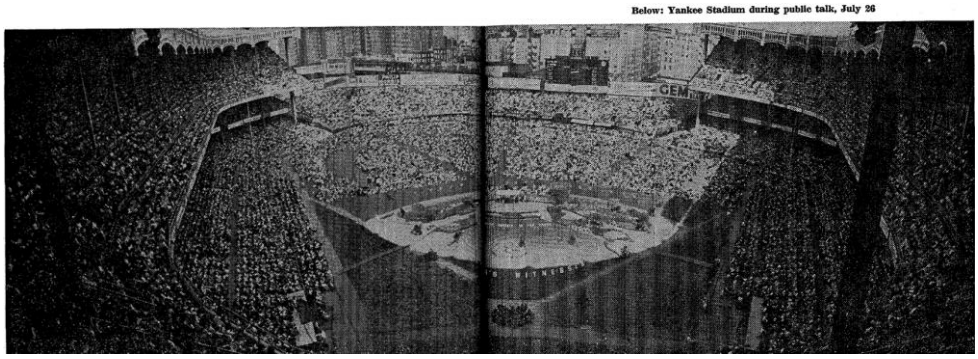
Above: View from bleachers of an afternoon session

Mai mult de jumătate din programul de seară a fost preluat de mai multe rapoarte europene, după care al treilea simpozion din zi, „Modalităţile tale de serviciu”, a adus sfaturi excelente pentru toţi participanţii. Servul de district J.W. Stuefloten a sfătuit: Modalităţile corespunzătoare nu sunt moştenite, ci trebuie să fie cultivate prin aplicarea Cuvântului lui Dumnezeu şi prin multă instruire şi disciplină. O.L. Pillars, un serv de circuit, a expus o cuvântare clară privind comportamentul corespunzător între sexe. Este potrivit pentru ei să se asocieze unii cu alţii, dar manifestările rele trebuie să fie evitate.

Sfatul plin de culoare care a nimerit din plin, de nenumărate ori, judecând după răspuns, a fost dat de U.V. Glass despre locul femeii în cadrul organizaţiei. În societatea lumii noi, femeia trebuie să-şi cunoască limitele. Ea nu are autoritate de a critica servii de grupă şi nici nu ar trebui să fie ofensată de sfaturile date ei de către aceştia. Servind cu loialitate în sfera ei de activitate, ea va câştiga respectul tuturor. Servul de district C.W. Barber a discutat validitatea ordinării martorilor lui Iehova şi a subliniat că modalităţile potrivite pentru serviciu includ să fii iubitor, smerit şi să te laşi învăţat. N. Kovalak, de asemenea, un serv de district, a luat ca temă „Să luptăm din greu pentru credinţă”. Este necesar să depui o astfel de luptă grea din cauza imperfecţiunii din noi, din cauza oamenilor răi din jurul nostru şi din cauza demonilor. Lupta din greu înseamnă studiu regulat, participare credincioasă la adunări şi angajarea în serviciu.

Cuprins

Below: Yankee Stadium during public talk, July 26

ZIUA INSULELOR PACIFICULUI

Duminică dimineaţa, 26 iulie, ultima zi, s-au auzit rapoarte interesante din Insulele Pacificului, în număr de 13, din care 31.304 de servi ai lui Iehova fac discipoli din toate naţiunile.

A urmat fratele Franz, emoţionând publicul când a dezvăluit, în cursul observaţiilor sale privind „Umplerea casei cu glorie", că „dorinţa tuturor naţiunilor" din Hagai 2:7, care urma să vină, nu era, aşa cum am crezut odată, împărăţia lui Dumnezeu sau chiar Isus Christos, ci oamenii cu bunăvoinţă care se asociază acum cu rămăşiţa corpului lui Christos şi că exact acum aceştia împlinesc profeţia, referitor la „transformarea săbiilor în pluguri." – Isaia 2:2-4.

John O. Groh, serv al congresului, a expus apoi „Unele fulgere la congres". El a trecut în revistă activitatea vastă dinaintea congresului, a dat statistici interesante cu privire la Oraşul de rulote şi diferitele departamente ale congresului, şi a observat publicitatea minunată făcută de presă. În concluzie, el le-a mulţumit celor 15.000, 20.000 de lucrători voluntari pentru excelenta lor cooperare şi şi-a exprimat aprecierea pentru poliţia oraşului New York, departamentele de sănătate şi salubritate, sindicatele şi conducerea stadionului Yankee pentru cooperarea lor.

Între sesiunile în engleză de dimineaţă şi de după-amiază, a fost expusă o lectură publică în spaniolă de către R.M. Gonzalez, vice-preşedinte al Societăţii Turnului de Veghere din Cuba, într-o parte a stadionului. Un public de 4.075 persoane a auzit discursul „Este timpul să luăm în considerare calea lui Dumnezeu", şi după aceea a primit ediţia în spaniolă a publicaţiei *Calea lui Dumnezeu este dragoste*.

La ora 15:15, a fost prezentat un program muzical, caracterizat de excelente aranjamente ale cântărilor împărăţiei, minunat interpretate de orchestra congresului alcătuită din 77 instrumente, sub conducerea capabilă a dirijorului de la congres, V.R. Duncombe din Canada, şi selecţii vocale. La ora 16:00, prezentatorul congresului, Percy Chapman, l-a prezentat pe vorbitorul după-amiezii, N.H. Knorr, să vorbească pe tema „Lumea nouă a lui Dumnezeu – după Armaghedon".

Cu prudenţă potrivită şi putere susţinută, vorbitorul şi-a susţinut logic şi scriptural tema, fiind aplaudat de la primele două propoziţii. Armaghedonul nu va fi un simplu conflict politic sau internaţional, ci războiul lui Iehova de proporţii universale. (Apocalipsa 16:14, 16). Marşul spre Armaghedon este în curs.

Cuprins

Întrebarea de astăzi nu este „Care bloc va ceda?” ci „Vor da ceda naţiunile în faţa Împăratului împăraţilor?” După Armaghedon, noua lume a lui Dumnezeu va prelua controlul, aducând cu ea sănătate, viaţă veşnică şi chiar învierea morţilor. În concluzie, el a îndemnat: „Pregătiţi-vă acum pentru acea veşnicie a tuturor lucrurilor noi, să trăiţi în ea şi să fiţi fericiţi pentru totdeauna. Pregătiţi-vă acum să trăiţi DUPĂ ARMAGHEDON în LUMEA NOUĂ A LUI DUMNEZEU!”

Tuturor celor prezenţi le-au fost oferite două exemplare gratuite ale broşurii care conţine lectura. Numărătoarea oficială a arătat că 91.562 persoane au umplut stadionul Yankee, 25.240 au auzit lectura în corturile din jurul stadionului şi 49.027 au ascultat în Oraşul de rulote, rezultând un total de 165.829. WBBR l-a transmis la multe alte mii.

Soarele a apus treptat, în spatele standurilor de la vest. Momentele de încheiere a congresului s-au scurs repede. Doar o scurtă pauză, şi apoi participanţii la congres şi-au ridicat glasul în cântări de recunoştinţă pentru Iehova, după care au urmat „Comentariile de încheiere adresate de preşedinte”. Pentru următoarea oră el a dat sfaturi serioase de a-L lăuda pe Iehova, bazându-şi comentariile pe Psalmul 145, în cursul căruia a anunţat că textul anal pe 1954 va fi Psalmul 145:2: „În fiecare zi Te voi binecuvânta, şi voi lăuda numele Tău pe vecie.” – *CB*.

Apoi, vorbind neoficial, fratele Knorr a spus despre planurile pentru fraţii Franz, Henschel şi el însuşi de a vizita fraţii din America Centrală şi de Sud. El a lăudat adunarea în privinţa comportamentului său bun şi a anunţat că în anul 1954 vor avea loc adunări de district şi în anul 1955 o serie de congrese vor fi răspândite în toată ţara, de pe coasta de vest a Statelor Unite până în Anglia şi pe continent. Apoi, cu o cântare şi o rugăciune de mulţumire lui Iehova, s-a încheiat cel mai mare congres de creştini de până acum.

ÎN CONCLUZIE

Într-adevăr, aici este un popor separat şi deosebit, o societate a lumii noi bazată pe principiile enunţate în Biblie. Principiile sale funcţionează, pentru ca cei de pe stadionul Yankee să se poată uita la ele în fiecare zi şi să vadă zeci de mii, toţi dedicaţi lui Iehova şi să trăiască după aceste principii. Într-adevăr, lumea a văzut o demonstraţie puternică a spiritului lui Iehova în acţiune!

[Imaginea de la pagina 700] -Platforma de la stadionul Yankee
[Imaginea de la pagina 705] -Vedere de sus a unei părţi din Oraşul de rulote
[Imaginea de la pagina 708] -Vedere din tribune a unei sesiuni de după-amiază
[Imaginea de la pagina 709] - Yankee în timpul cuvântării publice, 26 iulie

„Comuniştii din Cehia îi persecută pe martorii lui Iehova”

Sub titlul „Comuniştii din Cehia îi persecută pe martorii lui Iehova, precum şi pe catolici”, săptămânalul catolic din Statele Unite, *Our Sunday Visitor*, 17 mai 1953, a publicat următoarea telegramă de la Londra:

Cuprins

„În Cehoslovacia, mâna grea a represiunii comuniste a căzut cu o cruzime imparţială peste Biserica Catolică şi un grup care a fost clasat ca fiind unul dintre cei mai vehemenţi adversari ai Bisericii – Martorii lui Iehova. Rapoartele de aici au dezvăluit faptul că 2.260 de martori ai lui Iehova – dintre care 460 sunt femei – sunt sub arest în Cehoslovacia. Printre ei este şi liderul lor, Bohmil Miller, care a fost condamnat recent la 15 ani de muncă zilnică. Celălalt este Jan Sebin, fostul lider, care a fost condamnat la 18 ani de închisoare. Sebin a petrecut şase ani în lagărele de concentrare de la Dachau şi Buchenwald din Germania naziştilor. Boala şi infirmităţile fizice de care a suferit, ca urmare, l-au obligat să renunţe la postul de conducere în anul 1950. Martorii lui Iehova – cunoscuţi în Europa ca Asociaţia Internaţională de Studenţi ai Bibliei – au fost, de asemenea, aspru persecutaţi în alte ţări ale Cortinei de Fier, în special în Germania de Est. Liderii mişcării de aici au declarat că au considerat că măsurile luate de către autorităţile de la Praga sunt corecte, aşa că au eliminat secta din Cehoslovacia."

Este interesant de constatat că raportul de mai sus, în timp ce precizează cum comuniştii îi persecută pe catolici şi pe martorii lui Iehova într-un mod imparţial, nu dă cifre în privinţa numărului de catolici din închisoare. Bazat pe ultimele cifre publicate, în *Cartea anuală a martorilor lui Iehova* din anul 1951, acest raport ar indica faptul că 90% din martorii din Cehoslovacia se află acum în închisoare.

● Faptele Apostolilor 14:14 (*NW*) vorbesc despre „Apostolii Barnaba şi Pavel." De ce a fost Barnaba, nu unul din cei doisprezece apostoli, numit aici apostol? - H.B., Canal Zone.

„Apostol" înseamnă un mesager sau cineva care este trimis. Faptele 14:14 vorbesc despre Barnaba ca un apostol, deoarece el a fost într-un tur misionar cu Pavel şi a fost trimis de adunarea creştină la Antiohia, sub instrucţiuni prin spiritul sfânt. (Faptele Apostolilor 13:1-4, *NW*) În 2 Corinteni 8:23 (*NW*), Pavel vorbeşte despre „fraţii noştri" şi spune că aceştia sunt „apostoli ai adunărilor", ceea ce înseamnă, în conformitate cu nota de subsol, că ei erau „mesageri, bărbaţi trimişi". Ei erau trimişi de adunări să le reprezinte, şi pe cheltuiala lor. La Filipeni 2:25 (*NW*), Pavel vorbeşte despre Epafrodit ca trimis al lor, sau, în conformitate cu nota de subsol, apostolul lor. Chiar şi despre Isus Christos se vorbeşte ca de apostolul lui Dumnezeu, deoarece El a fost trimis de Dumnezeu într-o misiune pământească. – Evrei 3:1.

Această înţelegere înlătură ceea ce unii au crezut că e o discrepanţă între Faptele Apostolilor 9:26, 27 şi Galateni 1:17-19. În Faptele Apostolilor se afirmă că atunci când Pavel a sosit la Ierusalim şi a căutat să se asocieze cu discipolii, lor le era frică de el, nu aveau asigurarea pozitivă a convertirii lui, „astfel că Barnaba a venit în ajutorul lui şi l-a condus la apostoli", detaliind pentru ei convertirea lui

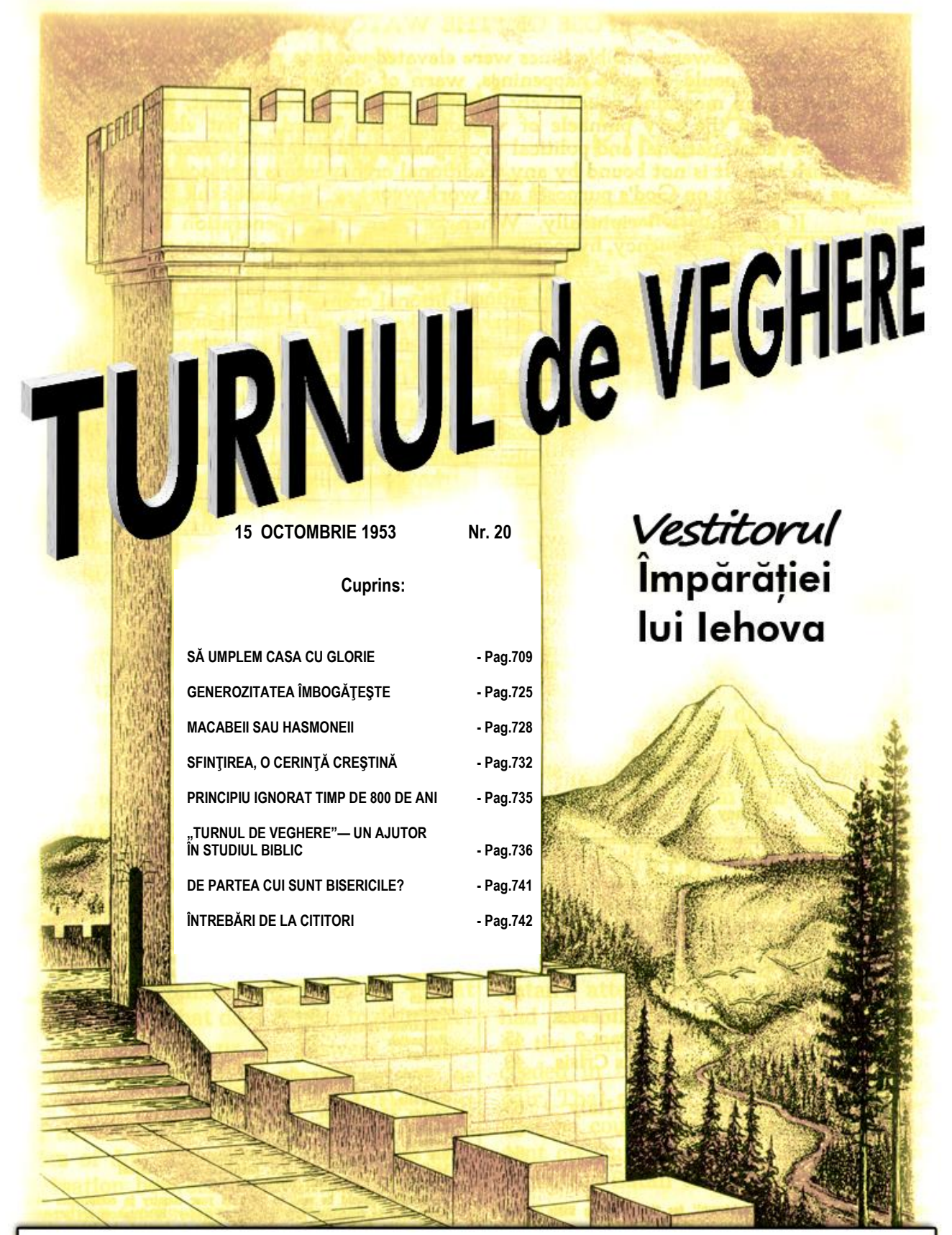
Cuprins

Pavel şi comportamentul său ulterior creştin în Damasc. (*NW*) În Galateni, atunci când Pavel spune de plecarea la Ierusalim, la trei ani după întoarcerea la Damasc dintr-o călătorie în Arabia, el spune: „Am plecat la Ierusalim pentru a-l vizita pe Chifa, şi am rămas cu el pentru cincisprezece zile. Dar nu am văzut pe nimeni altcineva dintre apostoli, decât pe Iacov, fratele Domnului" (*NW*). Singurul din cei doisprezece apostoli pe care Pavel l-a văzut în această călătorie spre Ierusalim a fost Chifa, sau Petru. Totuşi, acest lucru nu vine în contradicţie cu faptul că în acel moment Barnaba „l-a condus la apostoli". Nu se spune că Barnaba l-a condus la cei doisprezece apostoli, sau la comitetul celor doisprezece. Petru a fost singurul dintre cei doisprezece pe care Pavel l-a întâlnit atunci. Oricare alţi apostoli pe care el i-ar fi putut întâlni acolo erau doar mesageri sau trimişi. În acest sens, Iacov, fratele Domnului, ar fi putut fi numit apostol, aşa cum pare să-l fi numit Pavel.

Verificaţi-vă memoria!

După ce aţi citit acest număr al „Turnului de veghere", vă mai amintiţi:
Cum sunt, în realitate adormiţi, unii care cred că sunt treji? P. 570, parag. 3.
Când a izbucnit războiul în cer, între cine şi cu ce rezultat? P. 582, parag. 2.
Cum a ilustrat şi a prezis Biblia Liga Naţiunilor şi Naţiunile Unite? P. 582, par. 4.
Ce este ilustrat prin Gog? P. 583, parag. 7.
Cât de răspândită este lucrarea de predicare a martorilor lui Iehova? P. 584, par. 1.
Câte publicaţii noi au fost lansate la Congresul Societăţii Lumii Noi? P. 584, parag. 4.
În câte ţări sunt trimişi misionarii absolvenţi ai celei de-a douăzeci şi una clase a Gileadului? P. 585, parag. 4.
Câţi au fost cufundaţi la Congresul Societăţii Lumii Noi? P. 587, parag. 6.
Ce lansare are o semnificaţie specială în legătură cu numele Iehova? P. 588, par. 3.
Câţi au participat la lectura publică din ultima zi a congresului? P. 595, parag. 1.
Ce fapt spulberă acuzaţia falsă că martorii lui Iehova sunt comunişti? P. 595, parag. 6.
Ce ilustrează Magog din profeţia lui Ezechiel? P. 596, parag. 10.
Ce este reprezentat prin Meşec şi Tubal? P. 597, parag. 12.
La ce bogăţie spirituală a societăţii Lumii Noi râvneşte Gog? P. 600, parag. 21.
Cum îi pune Iehova cârlige lui Gog din Magog, cum îl manevrează şi îl conduce spre nimicire? P. 603, parag. 31.
Ce violenţe le aşteaptă pe forţele atacatoare ale lui Gog? P. 605, parag. 36?
De ce unii care nu erau dintre cei doisprezece apostoli au fost numiţi apostoli? P. 607, parag. 3.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

15 OCTOMBRIE 1953 Nr. 20

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

SĂ UMPLEM CASA CU GLORIE	- Pag.709
GENEROZITATEA ÎMBOGĂŢEŞTE	- Pag.725
MACABEII SAU HASMONEII	- Pag.728
SFINŢIREA, O CERINŢĂ CREŞTINĂ	- Pag.732
PRINCIPIU IGNORAT TIMP DE 800 DE ANI	- Pag.735
„TURNUL DE VEGHERE”— UN AJUTOR ÎN STUDIUL BIBLIC	- Pag.736
DE PARTEA CUI SUNT BISERICILE?	- Pag.741
ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI	- Pag.742

“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul "Turnului de Veghere"

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delicvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

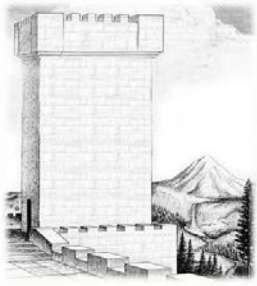
Privit din acest punct de vedere, "Turnul de Veghere" este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

'Vegheaţi în aceste timpuri periculoase' avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate "Turnul de Veghere".

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

"Toţi vor fi instruiţi de Iehova". – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	***LXX*** – The Septuagint Version
AT – An American Translation	***Mo*** – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	***NW*** – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	***Ro*** – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	***RS*** – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	***Yg*** – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visaydn	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by International money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

15 octombrie 1953 **Nr. 20**

Să umplem casa cu glorie

Duminică dimineaţa, 26 iulie 1953, în ultima zi a Congresului Societăţii Lumii Noi a Martorilor lui Iehova, la stadionul Yankee, din oraşul New York, statul New York, a fost prezentat următorul discurs de către vicepreşedintele Societăţii de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere, în faţa unui public de 131.419 participanţi la congres

„Şi voi umple această casă cu glorie, zice Iehova al oştirilor.” – Hagai 2:7, Da.

Casa ce urmează a fi umplută cu glorie a fost un templu dedicat lui Iehova al oştirilor. El a promis să o umple cu glorie. Promisiunea Lui de a face acest lucru a venit ca punct culminant al unei profeţii de cea mai mare importanţă pentru toate naţiunile. „Fiindcă aşa zice Iehova al oştirilor: Încă puţin timp şi voi zgudui cerurile, pământul, marea şi uscatul. Voi zgudui toate naţiunile, şi dorinţa tuturor naţiunilor va veni; şi voi umple această casă cu glorie, zice Iehova al oştirilor.” – Hagai 2:6, 7, *Da*.

2 Pronunţată acum mai bine de douăzeci şi patru de secole, această profeţie a avut atunci ca fundal un templu modest a cărui construcţie era în progres de mai puţin de o lună. Se construia pe locul vechiului templu al împăratului Solomon, pe Muntele Moria, în Ierusalim. După distrugerea templului lui Solomon de către babilonieni, în 607 î.C., acea locaţie sacră zăcuse pustiită şaptezeci de ani, întreaga cetate zăcea pustiită, întregul tărâm al împărăţiei lui Iuda zăcuse pustiit, fără om cât şi animale domestice. Aceasta a fost o judecată divină împotriva naţiunii, din cauza violării de către ei, timp îndelungat, a legământului pe care Iehova Dumnezeu îl încheiase cu strămoşii lor, la muntele Sinai, prin Moise. (Leviticul 26:27-35; 1 Regi 9:6-9) Acum, o rămăşiţă a israeliţilor aspru pedepsiţi aveau deschisă calea, prin Dumnezeul lor Iehova, să plece din captivitatea lor din Babilon şi să se întoarcă în patria lor. Cu ce scop? În principal, pentru a reconstrui casa lui Iehova pe vechea locaţie a templului, pentru a reînvia şi continua acolo

Cuprins

adevărata Sa închinare. Din cauza opoziţiei duşmanului şi a amestecului prost îndrumat din partea guvernului persan, rămăşiţa restatornicită a israeliţilor a pierdut din vedere scopul principal al restatornicirii lor în patrie. Ei au încetat lucrul la templu, l-au lăsat să zacă, de-abia început, spre batjocura Dumnezeului lor Iehova. – Luca 14:29, 30.

[3] Pentru că au ales, astfel, să asculte de un om, ca şi conducător, şi nu de Dumnezeu, ei nu au prosperat în timpul celor şaisprezece ani în care casa lui Iehova a zăcut neglijată. Apoi, mişcându-l pe guvernatorul evreu Zorobabel, pe marele preot levit Iosua şi pe toată rămăşiţa restatornicită, Iehova Dumnezeu l-a cuprins pe profetul lui Hagai cu spiritul Său sânt şi l-a pus să îi încurajeze pentru a reînnoi lucrul la templu, în împlinirea obligaţiei lor solemne faţă de Dumnezeu. Cu credinţă în Dumnezeu, rămăşiţa a reluat lucrul la templu. După aproximativ o lună, când lucrurile începuseră să prindă formă, Hagai a fost inspirat de spiritul lui Dumnezeu să pronunţe profeţia electrizantă tocmai citată. – Hagai 1:1 până la 2:9.

[4] Profeţia lui Hagai nu s-a împlinit niciodată complet cu templul pe care guvernatorul Zorobabel l-a încheiat, patru ani mai târziu, nici cu templul lui Irod, care l-a urmat, chiar dacă Isus Christos a vizitat acel templu şi a dat învăţături în curţile lui. Preoţimea templului şi alţi lideri religioşi evrei nu au permis ca acel templu să fie umplut cu nicio glorie prin Isus Christos sau apostolii Lui. În anul 70 A.D. a fost incendiat de către romani şi distrus. El nu va mai fi construit niciodată pentru a se îndeplini profeţia lui Hagai cu el. Dar în anul 1919, la mai puţin de şase luni de la terminarea Primului Război Mondial, Iehova Dumnezeu a făcut ceva ce corespunde cu restatornicirea de către El a rămăşiţei evreieşti din Babilon, în anul 537 î.C. El a eliberat o rămăşiţă dintre martorii Lui unşi din puterea unui Babilon mai mare, organizaţia lumii Diavolului, care a acţionat cu violenţă asupra martorilor lui Iehova în timpul Primului Război Mondial şi i-a luat captivi împotriva voinţei lor. Scopul lui Dumnezeu în eliberarea lor a fost acelaşi ca şi în cazul rămăşiţei evreieşti din zilele profetului Hagai – lucrarea templului. Atâta vreme cât rămăşiţa restatornicită a martorilor unşi ai lui Iehova se concentra pe lucrarea Sa de la templu, ei prosperau din punct de vedere spiritual.

[5] Ce avea să fie această lucrare de la templu? Nu ridicarea unui templu literal, din materiale pământeşti, nici în Ierusalim şi nici pe Columbia Heights nr. 124, Brooklyn, New York, şi nici oriunde altundeva. Nu este nevoie de un asemenea templu literal astăzi. Un astfel de templu ar fi aşa de nepotrivit ca şi casă a lui Dumnezeu. „Aşa zice Iehova: cerurile sunt tronul Meu, iar pământul este aşternutul picioarelor Mele: care este casa pe care Mi-o veţi construi şi care este locul pentru odihna Mea?” (Isaia 66:1, *Da*) Tronul ceresc al lui Iehova a fost simbolizat de acoperământul împăciuitor de deasupra chivotului legământului, care stătea în interiorul Sfintei Sfintelor din templul din Ierusalim. Acoperământul împăciuitor era ridicat între doi heruvimi de aur, care erau cu faţa spre centrul acoperământului, cu aripile desfăcute. Aici, Iehova era simbolizat ca tronând în mijlocul heruvimilor, şi lumina gloriei Lui, numită *Shekinah*, lumina Sfânta Sfintelor din templu, neluminată altfel. De acolo Iehova comunica cu poporul Lui, Israel. Dar acelea erau doar simboluri. Tronul adevărat al lui Dumnezeu este

Cuprins

reprezentat de ceruri. Acolo domneşte ca Suveran universal; şi pământul, acolo unde a stat cândva templul Lui material, pe Muntele Moria, este pentru El ca un aşternut al picioarelor, pe care păşeşte şi urcă pe tronul Lui de la înălţime.

[6] Niciun templu făcut de mâna omului, indiferent de cât de mare este, nu poate să Îl adăpostească sau să Îl ţină pe Dumnezeul Cel Prea Înalt. Solomon a fost copleşit de realizarea acestui lucru. Când a dedicat minunatul templu pe care îl construise şi când gloria lui Iehova a umplut casa cu un nor miraculos, Solomon a zis către El, în rugăciune: „Dar va locui Dumnezeu, într-adevăr, pe pământ [într-un templu material]? Iată, că nici măcar cerurile, nici cerurile cerurilor nu pot să Te cuprindă, cu atât mai puţin această casă pe care am construit-o eu!” Templul lui Solomon nu putea fi, în nici un caz, locul adevăratului tron al lui Iehova. Totuşi, Dumnezeu a avut respect pentru acel templu din cauza a ceea ce simboliza el şi ce preumbrea pentru viitor, a ţinut un ochi atent asupra lui şi şi-a pus numele incomparabil asupra lui. El i-a spus lui Solomon: „Am sfinţit această casă pe care ai construit-o şi în care Mi-am pus numele pentru totdeauna; iar ochii Mei şi inima Mea vor fi acolo întotdeauna.” (1 Regi 8:27-30, *Da;* 9:3, 7, *AT*) Din cauză că Iehova a fost prezent acolo, într-o manieră reprezentativă, a fost un lucru potrivit ca israeliţii şi chiar ca străinii cu bună voinţă să meargă la templu când se rugau, ca şi cum ar fi fost în faţa Lui, literal, când îi cereau ceva. Solomon s-a rugat: „Cât despre străinul care nu face parte din poporul tău, Israel, dar care vine dintr-o ţară îndepărtată din pricina numelui Tău … când va veni să se roage în casa aceasta, ascultă din ceruri, locul în care locuieşti, şi fă potrivit cu tot ceea ce Îţi cere străinul; pentru ca toate popoarele pământului să-Ţi cunoască numele, şi să se teamă de Tine aşa cum face poporul Tău, Israel; şi să ştie că această casă pe care am construit-o este numită după numele Tău.” – 1 Regi 8:30-43, *Da*.

[7] Ziua unui astfel de simbolism a trecut, şi niciun alt templu al lui Iehova nu va mai fi construit pe Muntele Moria şi nu va mai fi nevoie să se îndepărteze „Catedrala stâncii” mahomedane doar pentru a construi un templu acolo, aşa cum a fost ilustrat în viziunea lui Ezechiel. (Ezechiel 40:1 până la 46:24) Cât de contrar este, atunci, după Sfintele Scripturi, că toate religiile construiesc bazilici, catedrale şi biserici pentru a găzdui ceea ce ei numesc „anafură”, pe care preotul pretinde că o transformă în Dumnezeu! Nici că, printr-o asemenea „anafură” sau printr-o altă reprezentaţie, Cel Prea Înalt locuieşte acum într-un templu făcut de mâinile omului. Martirul creştin Ştefan a clarificat acest lucru pentru sinedriul evreilor din Ierusalim, în timp ce templul lui Irod încă mai stătea în picioare, spunând: „[Împăratul] Solomon a construit o casă pentru el. Totuşi, Cel Prea Înalt nu locuieşte în case făcute de mâini, aşa cum spune profetul: ‘Cerul este tronul Meu, iar pământul este aşternutul picioarelor Mele. Ce fel de casă Îmi veţi construi? zice Iehova. Sau care este locul pentru odihna Mea? Mâna Mea a făcut toate aceste lucruri, nu-i aşa?’” Ani mai târziu, apostolul Pavel le-a repetat acest adevăr păgânilor din Atena, spunând: „Dumnezeul care a făcut lumea şi toate lucrurile din ea, fiind, aşa cum este Acesta, Domnul cerului şi al pământului, nu locuieşte în temple făcute de mâna omului, şi nici nu este ajutat de mâini omeneşti, ca şi cum ar avea nevoie de ceva, pentru că El dă tuturor viaţă, suflare şi toate lucrurile.”

Cuprins

(Faptele 7:47-50; 17:24, 25, *NW*) Cei ce se declară creştini şi au fost convinşi printr-un argument sau altul să contribuie la construirea de clădiri religioase, foarte scumpe şi foarte împodobite, ar trebui să ştie deja acest adevăr, dar ei nu îl ştiu.

[8] Aceştia să se oprească să se gândească la întrebarea lui Dumnezeu: „Ce fel de casă Îmi veţi construi voi Mie? Care va fi locul Meu de odihnă? Pentru că toate aceste lucruri au fost făcute de mâna Mea, aşa au ajuns toate să existe”, zice Iehova. (Isaia 66:1, 2, AS) Orice tip de casă ar putea construi omul trebuie să fie din materiale pe care Dumnezeu le-a făcut deja. Acela ar fi tipul sau felul de casă pe care oricine ar putea-o construi într-un mod literal. Un astfel de loc pentru odihna simbolică a lui Dumnezeu nu mai este acceptabilă pentru El. El Însuşi construieşte un templu adevărat din materiale complet noi, pe care arhitecţii umani nu le pot folosi. Este făcut din 144.000 plus Una pietre, nefinisate, nefasonate şi care nu sunt aşezate de om, ci „pietre vii”, fiecare fiind o „nouă creaţie”, fiecare fiind o nouă făptură vie şi inteligentă a lui Dumnezeu, în timp ce Isus Christos, Fiul Lui, este „piatra din capul unghiului fundaţiei”. Este o „casă spirituală cu scopul unei preoţii sfinte, pentru a oferi jertfe spirituale acceptabile în faţa lui Dumnezeu, prin Isus Christos.” (1 Petru 2:4-6, 2 Corinteni 5:17 şi Efeseni 2:20-22, *NW*) Acesta este templul adevărat care a fost preumbrit de ceea ce a construit Solomon şi de ceea ce a reconstruit guvernatorul Zorobabel. Acesta este templul pe care şi-a pus ochii Iehova Dumnezeu şi unde se află inima Lui. Asupra acestui templu Şi-a pus El numele sfânt.

BUNĂVOINŢĂ DIVINĂ

[9] Când împărăteasa din Şeba s-a uitat la templul lui Solomon, era aşa de splendid încât i-a tăiat respiraţia. Unele clădiri religioase de astăzi sunt foarte impresionante din punct de vedere arhitectural. Dacă Dumnezeul Cel Prea Înalt nu binevoieşte să se uite la acestea sau să locuiască în astfel de reprezentanţe, cât de puţin ar trebui să binevoiască El să se uite la un bărbat sau o femeie de pe pământ? Aşa ar trebui să fim tentaţi să gândim. Noi înşine suntem aşa de insignifianţi şi ne simţim aşa mai ales când nu ne facem un nume important în lume, nu avem multă importanţă sau putere, ci suntem modeşti, fără pretenţii, relativ neobservaţi, făcând lucruri obişnuite şi comune, neajungând niciodată la faimă sau notorietate mondiale. Cât de incredibil de mici suntem ca indivizi în faţa lui Dumnezeu! Imaginaţi-vă pământul nostru redus la dimensiunile talerului unei balanţe. Pe acest taler există un praf mic, fin, doar cât să atenueze luciul talerului. Ei bine, toate naţiunile pline cu populaţie sunt precum acel praf fin, atât de uşor încât greutatea lui nu poate fi observată sau măsurată decât cu balanţe pentru lucruri microscopice. Un mic fir de praf reprezintă pe fiecare din noi. Iehova ne aminteşte acest lucru, spunând: „Iată! Naţiunile sunt ca o picătură într-o găleată, şi sunt socotite ca un praf subţire pe o

Cuprins

balanţă.” – Isaia 40:15, *AS*.

[10] Dar ascultaţi, totuşi, la ce spune Iehova că preferă să privească, mai degrabă decât la un templu magnific făcut de mâna omului: „Aşa zice Iehova: ‘Cerul este tronul Meu şi pământul este aşternutul picioarelor Mele. Ce fel de casă Îmi veţi construi şi care va fi locul Meu de odihnă? Căci toate aceste lucruri mâna Mea le-a făcut, aşa au ajuns toate să existe’, zice Iehova. ‘Dar Eu voi privi spre acest om, chiar şi spre cel necăjit [nenorocit, *Da*] şi cu spiritul pocăit şi care tremură la cuvântul Meu’.” Pentru că ei sunt uimiţi de cuvântul Lui, El direcţionează Cuvântul Lui către ei şi le promite bucurie, prin descoperirea gloriei Lui, zicând: „Ascultaţi Cuvântul lui Iehova, voi, cei care tremuraţi la Cuvântul Lui: ‘Fraţii voştri care vă urăsc, care vă alungă din pricina numelui Meu, au zis: Iehova să fie glorificat, pentru a vă vedea bucuria; dar ei sunt cei care vor fi făcuţi de ruşine.’” – Isaia 66:1, 2, 5, *AS*.

[11] Gândiţi-vă numai la acest lucru! Cu toate că este atât de măreţ, semeţ, veşnic şi sfânt, Iehova este atât de atent să îi observe pe cei care au inima zdrobită din cauza păcatului şi a greşelilor şi care sunt smeriţi şi pocăiţi. Nu trebuie să ne gândim niciodată că însemnăm aşa de puţin sau că suntem aşa de mici şi insignifianţi încât Dumnezeul Cel Prea Înalt nu ne-ar acorda niciodată atenţie sau nu Şi-ar face timp să ne observe. El ne spune pentru a ne încuraja: „Cel ce se refugiază în Mine va stăpâni ţara şi va moşteni muntele Meu sfânt. Şi se va spune [*mar.*]: ‘Înălţaţi, înălţaţi, pregătiţi calea, îndepărtaţi obstacolele din calea poporului Meu!’ Căci aşa zice Cel Înalt şi Măreţ, care locuieşte în eternitate, al cărui nume este Sfânt: ‘Eu locuiesc în înălţimi şi în locul sfânt, cu cel ce are spiritul smerit şi pocăit, pentru a înviora spiritul celor smeriţi şi pentru a înviora inima celor pocăiţi. Pentru că nu voi lupta întotdeauna, şi nici nu voi fi întotdeauna mânios; pentru că spiritul ar slăbi înaintea Mea, şi la fel şi sufletele pe care le-am creat.’” (Isaia 57:13-16, *AS*) La aceşti nenorociţi cu spiritul pocăit şi smerit preferă să se uite măreţul şi veşnicul Dumnezeu, mai degrabă decât la templele făcute de om.

[12] Pentru că rămăşiţa martorilor Lui unşi avea un spirit aşa de pocăit şi smerit după captivitatea lor în Babilonul mistic, în timpul Primului Război Mondial, Iehova Dumnezeu a avut bunăvoinţa să le observe nenorocirea şi i-a eliberat în 1919. Ei au tremurat în faţa Cuvântului Lui şi l-au respectat în locul tradiţiilor omeneşti şi au fost întotdeauna îngrijoraţi să nu fie privaţi de el şi să nu poată face ce spune acesta. Aşa că Iehova a înălţat şi a pregătit o cale pentru ca ei să scape spre libertate teocratică. El a îndepărtat din calea lor pietrele de poticnire, i-a condus afară din misticul Babilon şi i-a adus pe acest teritoriu al teocraţiei de curând născut şi pe acest munte sfânt de închinare, unde să se angajeze în lucrarea de la templu.

[13] Creştinătatea l-a părăsit pe Iehova, a uitat de muntele Lui sfânt de închinare şi s-a aventurat, pe riscul ei, alături de naţiunile acestei lumi. Atunci ea va avea acelaşi destin ca şi ele şi va fi ucisă împreună cu ele în bătălia de la Armaghedon. (Isaia 65:11-15, *AS*) Fiind atât de preocupate de stăpânirea economică, militară şi politică a pământului, naţiunile uită lucrul cel mai important de astăzi, că trebuie să Îl servim pe Iehova Dumnezeu la templul Lui, casa Lui spirituală, fiind mai bine

Cuprins

iubitori de Dumnezeu decât iubitori ai plăcerilor, şi să ne dovedim credincioşi puterii devotamentului evlavios, în loc să o avem doar de formă. (2 Timotei 3:1-5, *NW*) Pentru a ne închina lui Iehova la templul Său spiritual, nu trebuie să ne îndreptăm privirea spre nicio direcţie pământească, către niciun oraş, fie el Ierusalim, Roma sau Mecca, şi spre nicio clădire religioasă de pe pământ. Ne întoarcem sper cer, prin Christos, piatra din capul unghiului fundaţiei templului lui Dumnezeu, din pietre vii. Iehova este acum în templul Său cel sfânt, şi tot pământul ar trebui să tacă şi să stea liniştit pentru a auzi Cuvântul Lui. (Habacuc 2:20, *AS*) Dar naţiunile nu fac acest lucru. Ele se mânie de faptul că El domneşte ca Împărat în templul Său sfânt. Însăşi furia lor este o dovadă vizibilă că măreţul şi nevăzutul Iehova este prezent în templul Lui, pentru că aşa explică profeţia mânia lor, când spune:

[14] „Şi în cer s-au auzit voci puternice, zicând: 'Împărăţia lumii a devenit împărăţia Domnului nostru şi a Christosului Său şi El va domni ca Împărat pentru totdeauna!" … „Îţi mulţumim, Iehova Dumnezeu, cel Atotputernic, Cel care eşti şi care ai fost, pentru că Ţi-ai luat puterea Ta cea mare şi ai început să domneşti ca Împărat! Dar naţiunile s-au mâniat şi a venit mânia Ta şi timpul stabilit … să-i ruinezi pe cei ce ruinează pământul. Şi sanctuarul templu al lui Dumnezeu, care este în cer, a fost deschis şi a fost văzut chivotul legământului Său în sanctuarul templu al Său. Şi apoi au urmat fulgere, voci, tunete, un cutremur şi o grindină mare." – Apocalipsa 11:15-19, *NW*.

[15] Timpurile stabilite naţiunilor pentru dominaţie globală au început odată cu pustiirea Ierusalimului, a templului său şi a teritoriului acestuia, în anul 607 î.C. şi cei 2.520 de ani s-au încheiat în 1914 (A.D.) Apoi, Atotputernicul Iehova Dumnezeu şi-a luat puterea Lui cea mare pentru a domni ca Împărat, prin Christosul Lui, nu doar peste Palestina, ci peste toată lumea. Naţiunile s-au mâniat de acest lucru şi primul lor acces de mânie s-a dezlănţuit în timpul Primului Război Mondial. De atunci, conform Apocalipsei, Iehova trebuie să fie prezent în templul Lui cel sfânt din cer. Vederea chivotului legământului Lui în templul Lui sanctuar face acest lucru o certitudine. Chivotul original, literal, al legământului lui Iehova, a dispărut când templul lui Solomon a fost distrus de Babilon, în anul 607 î.C. Unde a dispărut? Nu în cer, „înainte ca naţiunile păgâne să fi avut vreo şansă să-l contamineze sau să-l distrugă", aşa cum au sugerat unii. Astfel de lucruri materiale nu moştenesc cerul. Cerurile sunt tronul lui Iehova şi El nu are nevoie să aibă scaunul împăciuitor de aur al chivotului pentru a sta pe el, între cei doi heruvimi de aur. Când Isus Christos a fost înviat din morţi şi mai apoi s-a înălţat, pentru a apărea în prezenţa lui Dumnezeu cu valoarea vieţii sângelui Lui uman vărsat, El nu şi-a stropit sângele de jertfă pe chivotul literal, material, al legământului, precum făcea marele preot levit în ziua ispăşirii. Isus a oferit valoarea răscumpărătoare a sângelui Său lui Iehova Dumnezeu (Evrei 9:11, 12, 24) Nu ştim unde a dispărut chivotul literal al legământului.

[16] Când templul a fost reconstruit de către guvernatorul Zorobabel, chivotul legământului nu a fost restaurat în Sfânta sfintelor. În zilele lui Isus nu s-a găsit nici un chivot al legământului în Sfânta Sfintelor din templul lui Irod, pentru ca

Cuprins

marele preot evreu să stropească sângele ispăşirii pe el, o dată pe an. Sfânta Sfintelor nu era luminată de nici o lumină *Shekinah* miraculoasă şi era gol, exceptând o piatră mare din mijlocul lui, unde marele preot depozita cădelniţa de aur cu care împrăştia tămâie înainte să stropească sângele jertfelor din ziua de ispăşire. Mişna evreiesc, Yoma, 5, II spune: „După ce a fost luat Chivotul, a rămas acolo o piatră din timpul primilor Profeţi, şi a fost numită 'Shetiyáh' [însemnând „Fundaţie; Bază"]. Era mai înaltă decât pământul cu trei degete. Pe aceasta el [marele preot evreu] obişnuia să pună [fărăşul]."

[17] În consecinţă, când apostolului Ioan i-a fost dată revelaţia, la douăzeci şi şase de ani de la distrugerea Ierusalimului, în anul 70 A.D., şi a văzut templul lui Dumnezeu din cer deschis, apariţia chivotului legământului Lui în sanctuar sau Sfânta Sfintelor a fost un eveniment extraordinar. A simbolizat că Iehova era în templul Său cel sfânt şi era aşezat pe tronul Său, aşa cum era ilustrat de acoperământul împăciuitor al chivotului. În viziune, deschiderea templului şi dezvăluirea prezenţei chivotului au urmat după ce Iehova şi-a luat puterea cea mare pentru a domni ca Împărat, prin Isus Christos, şi începutul mâniei naţiunilor în Primul Război Mondial, care a fost în 1914. Acest lucru se adaugă dovezii conform căreia Iehova se află în templul Său spiritual din 1918 încoace. Fiind aşa, prezenţa Lui la templu a devenit adevărată înainte ca rămăşiţa unsă a martorilor lui Iehova să fie restatornicită din misticul Babilon, în 1919, pentru a prelua închinarea la templu.

[18] Reînvierea închinării la templu de către rămăşiţa restatornicită, în 1919, a fost preumbrită în vremea lui Hagai, când guvernatorul Zorobabel şi Marele Preot Iosua au reluat construirea templului la Ierusalim. Atunci, templul ce era în construcţie nu promitea a fi nimic demn de comparat cu templul acoperit cu aur al lui Solomon. Totuşi, acea zi a lucrurilor neînsemnate nu trebuia să fie dispreţuită. Iehova a promis că gloria templului reconstruit o va depăşi cu mult pe cea a templului lui Solomon. Va avea loc o puternică clătinare a cerului, pământului, mării şi a tuturor naţiunilor, şi „va veni dorinţa tuturor naţiunilor; şi voi umple această casă cu glorie, zice Iehova al oştirilor." (Hagai 2:1-9, *Da*) La mai mult de cinci sute de ani de la profeţia lui Hagai, apostolul Pavel a aplicat împlinirea cuvintelor lui Hagai tot la un timp viitor, spunând: „La acea vreme [când Dumnezeu a încheiat legământul legii cu Israel la Muntele Sinai, prin Moise] glasul Său a clătinat pământul, dar acum El a promis, zicând: 'Voi zgudui încă o dată nu doar pământul, ci şi cerul.'" Expresia „încă o dată" simbolizează înlăturarea lucrurilor care se clatină, adică a lucrurilor care au fost făcute, ca să rămână lucrurile care nu se clatină. De aceea, văzând că vom primi o împărăţie care nu poate fi clătinată, să avem parte, în continuare, de bunătate nemeritată, prin care putem să îndeplinim un serviciu sacru pentru Dumnezeu, într-un mod plăcut Lui, cu teamă şi veneraţie evlavioase!" (Evrei 12:26-28, *NW*) Înlăturarea cerului şi a pământului simbolice nu a avut loc în vremea apostolului, dar acum avem probele şi dovezile că înlăturarea lor timpurie este aproape, în zilele noastre, din 1914 A.D. încoace.

Cuprins

[19] Împărăţia pe care Iehova a stabilit-o în ceruri în 1914, luându-şi putere Lui cea mare şi aşezarea lui Christos pe tron nu poate fi clătinată, deci nu poate fi îndepărtată şi va rămâne intactă de-a lungul acestei perioade universale de clătinare. Dar toate părţile organizaţiei lumii lui Satan, vizibile şi invizibile, simbolizate de mare, uscat, pământ şi cer, au fost clătinate îngrozitor. Prin „războiul din cer", care a început în 1914, Diavolul şi organizaţia lui invizibilă de îngeri-demoni au fost zguduiţi din orice loc din cerurile lui Dumnezeu, în timp ce nou-născuta împărăţie a rămas neclătinată, de neclintit şi victorioasă. Cât despre partea vizibilă a organizaţiei Diavolului, marea, uscatul şi pământul, acestea au trecut prin ceea ce a numit Isus „începutul durerilor", adică: o naţiune ridicându-se împotriva altei naţiuni şi o împărăţie împotriva altei împărăţii, lipsă de mâncare, epidemii, cutremure fără precedent. Chiar dacă Iehova Dumnezeu nu a cauzat, în mod direct, implicarea naţiunilor şi împărăţiilor în acel prim Război Mondial, care a adus cu sine lipsa mâncării şi epidemii, El le-a dat, totuşi, tuturor naţiunilor, motive bune să se clatine. Cum? Încheind, în 1914, „timpurile stabilite naţiunilor". Nici nu s-au încheiat bine acele timpuri stabilite naţiunilor, să domine pământul neîmpiedicate de împărăţia Sa, că Iehova şi-a şi pus împărăţia în funcţiune şi a pus funcţionarea ei în mâinile Celui Drept, Isus Christos, Fiul şi Moştenitorul împăratului David.

[20] Acest lucru nu a prevestit de bine pentru naţiuni, pentru că Isus Christos era destinat să le conducă cu un toiag de fier şi să le zdrobească în bucăţi în bătălia de la Armaghedon. Naţiunile au fost astfel mişcate de pe baza lor liberă, comodă, dinainte de 1914, şi au avut motiv să se teamă pentru existenţa lor viitoare. Acum ei trebuiau să ia în considerare împărăţia lui Dumnezeu. Clătinarea cerurilor lui Satan până la cădere a transmis vibraţii violente organizaţiei lui pământeşti şi naţiunile lui au devenit agitate în legătură cu problema stăpânirii lumii. Ei nu Îl doreau pe Împăratul lui Iehova şi s-au mâniat pe martorii Lui unşi, care erau peste tot, publicând semnificaţia scripturală a anului 1914. Astfel, naţiunile şi-au arătat propria mânie împotriva împărăţiei stabilite a lui Dumnezeu şi împotriva oricărui amestec al Împăratului Lui în planurile lor pământeşti.

[21] Predicarea a ceea ce însemna 1914 şi declararea aproprierii „zilei de răzbunare a Dumnezeului nostru" au fost veşti care au clătinat toate naţiunile. Dar apariţia neaşteptată a societăţii lumii noi în 1919 şi creşterea lor fenomenală, care a servit, mai apoi, pentru a clătina naţiunile şi mai tare, nu doar cu uimire, ci şi cu frică, deoarece aceasta era dovada concretă că era ceva cu acest mesaj şi că exista aici o mişcare de neînvins, a cărei predicare, dacă se îndeplinea, însemna sfârşitul tuturor naţiunilor. Într-adevăr, înainte de Armaghedon şi de înlăturarea violentă a tuturor naţiunilor prin acesta, a existat o mare tulburare, agitaţie şi clătinare a cerurilor, pământului, mării şi a tuturor naţiunilor din lumea lui Satan.

„DORINŢA TUTUROR NAŢIUNILOR"

[22] Hagai a spus că, drept rezultat al clătinării lumii lui Satan de către Iehova, avea să se întâmple ceva colosal. Ce? „Dorinţa tuturor naţiunilor va veni." Aşa spune *Versiunea Regele Iacov* şi versiunea lui Darby. „Şi încântarea tuturor

Cuprins

naţiunilor va veni," spune traducerea lui Rotherham. La început, aceasta a fost aplicată pentru venirea împărăţiei lui Dumnezeu, de neclătinat. În 1886, Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere a publicat cartea intitulată „Planul divin al vârstelor". La pagina 266 aceasta spunea: „Astfel, extremitatea omului va deveni oportunitatea lui Dumnezeu, şi dorinţa tuturor naţiunilor va veni – împărăţia lui Dumnezeu, în putere şi mare glorie." – Hagai 2:7. Patruzeci şi cinci de ani mai târziu, aplicarea profeţiei s-a redus la un Individ: Împăratul Isus Christos. În revista *Turnul de veghere*, în ediţia apărută în 15 februarie 1931, a fost prezentat un articol pe tema „Templul Său", în care se spunea (parag. 33): „Isus Christos, Capul Christosului, trebuie să fie, în primul rând, 'încântarea tuturor oamenilor' când Îl cunosc, deoarece El este Reprezentantul lui Dumnezeu. Isus Christos a venit la templu ca viceregent al lui Iehova. El este 'sământa promisiunii' şi este dorinţa tuturor naţiunilor şi popoarelor, chiar dacă ei nu ştiu lucrul acesta încă."

[23] Această interpretare din urmă s-a bazat pe populara *Versiune Regele Iacov*, care a tradus Hagai 2:7 în acord cu vechea Latina *Vulgata*. Traducerea din *Vulgata*, aşa cum a fost ea reprodusă de *Versiunea* Catolică *Douay* spune: „Şi [Acela] Doritul tuturor naţiunilor va veni." În liturghia romano-catolică, în timpul Venirii, aceasta se aplica venirii lui Isus pe pământ, şi nu venirii Lui la templu. Venirea Lui la marele templu spiritual al lui Dumnezeu, pentru lucrarea de judecată, se înţelege că a avut loc, invizibil, în primăvara anului 1918. Dar Hagai 2:7 este o profeţie despre restatornicirea perioadei poporului lui Dumnezeu şi deci nu poate fi dusă înapoi în anul 1918, înainte să înceapă restatornicirea lor. În cazul rămăşiţei evreieşti din vechime, Hagai 2:7 nu putea să se adeverească decât după construirea casei lui Dumnezeu. Din cauza fricii şi neglijenţei lor, timp de şaisprezece ani, acest lucru s-a dovedit a însemna douăzeci şi unu de ani după întoarcerea lor din Babilon. În mod asemănător, în cazul rămăşiţei spirituale de azi, venirea a ceea ce era dorit nu s-a aplicat *înainte* ca ei să fie restatorniciţi din Babilonul mistic, în 1919, şi nici măcar *în* acel an, când ei doar începuseră lucrarea de la templu.

[24] Alt lucru demn de reţinut: textul original din ebraică interzice ca Hagai 2:7 să fie aplicat Domnului Isus la venirea Lui la templu, în 1918. Cum aşa? Astfel: Deşi cuvântul tradus „dorinţă, „dorit" sau „încântare" este la numărul singular, totuşi verbul ebraic care-l însoţeşte este la plural. Cu secole înainte de Latina *Vulgata*, evreii care au tradus *Septuaginta* grecească au remarcat acest lucru. Aşa că ei au tradus substantivul ebraic la singular într-un sens colectiv şi au tradus astfel: „Şi lucrurile alese [sau, lucrurile la alegere] din toate naţiunile vor veni."

[25] Practic, toate traducerile moderne din ebraică, Evreiască, Catolică şi Protestantă, încearcă să redea forţa textului original din ebraică în armonie cu *Septuaginta* grecească. *Versiunea* Englezească *Revizuită* din 1884 a redat-o astfel: „Şi voi clătina toate naţiunile, şi lucrurile de dorit din toate naţiunile vor veni, şi voi umple această casă cu glorie, zice DOMNUL oştirilor." *Versiunea Americană Standard* din 1901, *Versiunea Leeser* evreiască din 1905, şi *Versiunea Nacar-Colunga* din 1948 spun: „lucrurile preţioase din toate naţiunile"; iar ediţia evreiască *Soncino* spune: „lucrurile cele mai alese din toate naţiunile"; *O*

Cuprins

Traducere Americană, Lienart şi Crampon, au spus: „comorile tuturor naţiunilor”; şi Maredsous a spus: „bogăţiile tuturor popoarelor”.

[26] Alte traduceri arată că scopul lui Iehova de a clătina toate naţiunile a fost pentru ca un astfel de lucru să vină. În acord cu publicaţia germană *Kautzsch* şi cea franceză *L'École Biblique*, *Versiunea Standard Revizuită* din 1952 spune: „Şi voi clătina toate naţiunile, şi astfel vor veni comorile tuturor naţiunilor şi voi umple această casă cu splendoare, zice DOMNUL oştirilor.” Moffatt merge mai departe şi spune: „Voi clătina toate naţiunile până când comorile tuturor naţiunilor vor fi aduse înspre mine şi casa Mea de aici va fi plină de splendoare (zice Domnul oştirilor).” Asta este; clătinarea tuturor naţiunilor de către Iehova va produce anumite rezultate pentru casa Lui. Ce anume?

ÎMPLINIRE

[27] Profeţii paralele din gura lui Iehova ne arată către ce să ne îndreptăm privirea, în împlinirea lui Hagai 2:7, şi derularea istoriei moderne dovedeşte faptul că profeţiile lui Iehova sunt adevărate în această privinţă. Dând marea profeţie despre restatornicire, referitoare la femeia Lui, organizaţia Lui universală Ierusalim, când ea le va da naştere celor rămaşi din sămânţa ei, ca o naţiune teocratică, din 1919 încoace, Iehova l-a pus pe profetul lui Isaia să strige, ca poporul Lui să audă astăzi: „Bucuraţi-vă cu Ierusalimul, şi fiţi fericiţi pentru el, voi, toţi cei care îl iubiţi: veseliţi-vă cu el voi, toţi cei care îl jeliţi, ca să sugeţi şi să vă săturaţi de la pieptul mângâierilor lui; ca să vă alăptaţi şi să fiţi încântaţi de belşugul gloriei lui. Pentru că aşa zice Iehova: 'Iată, voi întinde pacea [prosperitatea, *AT*] către el ca un râu şi gloria naţiunilor ca un torent revărsat, şi veţi suge din această glorie; veţi fi purtaţi pe o parte [ca un copil preaiubit] şi veţi fi legănaţi pe genunchi. Aşa cum o mamă îşi mângâie copilul, aşa vă voi mângâia şi Eu; şi veţi fi mângâiaţi în Ierusalim. Şi veţi vedea acest lucru, şi inima voastră se va veseli, iar oasele voastre vor creşte ca iarba fragedă.'” (Isaia 66:10-14, *AS*) Rămăşiţa seminţei femeii Ierusalim a lui Dumnezeu vede aceasta acum, inima lor se bucură, şi recunosc faptul că mâna lui Iehova a făcut acest lucru.

[28] Acelaşi profet a rostit o altă profeţie despre felul în care Iehova avea să îi restatornicească pe martorii Lui unşi din misticul Babilon şi avea să îi însărcineze să predice veştile bune, să vindece inimile zdrobite, să proclame libertate celor captivi, deschiderea închisorii celor închişi şi să-i mângâie pe toţi care plâng. Apoi a adăugat: „Iar străinii vor sta şi vă vor hrăni turmele, vor fi agricultorii şi viticultorii voştri. Iar voi veţi fi numiţi preoţi ai lui Iehova; oamenii vă vor numi slujitorii Dumnezeului nostru. Veţi mânca din bogăţia naţiunilor şi vă veţi lăuda cu gloria lor. În locul ruşinii veţi avea dublu; şi în locul dezonoarei se vor veseli de partea lor: de aceea, vor stăpâni dublu în teritoriul lor; vor avea bucurie veşnică.” (Isaia 61:1-7, *AS*) Astăzi, pe teritoriul teocratic care s-a născut în 1919, rămăşiţa unsă se bucură de o prosperitate spirituală dublă faţă de ruşinea, dezonoarea şi asuprirea suferite în timpul Primului Război Mondial.

[29] Pentru a scoate în evidenţă o asemenea prosperitate, necunoscuţii şi străinii cu bunăvoinţă prestează servicii ca: plugari, viticultori şi persoane care hrănesc

Cuprins

turmele, din punct de vedere spiritual, iar „slujitorii" lui Iehova şi membrii „preoţiei Sale împărăteşti" obţin ajutor şi beneficii de pe urma acestor servicii. Este o sursă nesfârşită de bucurie pentru ei. Oricine se poate arăta acum ca unul dintre acei necunoscuţi şi străini cu bunăvoinţă, gata şi bucuroşi să Îl servească pe Dumnezeu împreună cu rămăşiţa, indiferent de cât de mare va deveni această mulţime cu bunăvoinţă. Dar nu putem spune acelaşi lucru despre „preoţia împărătească" de sub Christos, al cărui număr este limitat la 144.000 de membri. E nevoie de consacrare pentru a fi admis în acel corp preoţesc exclusiv, şi doar Iehova Dumnezeu poate să realizeze consacrarea celor pe care îi cheamă în acea poziţie spirituală superioară. Necunoscuţii şi străinii cu bunăvoinţă recunosc acest lucru şi faptul că cei din rămăşiţa spirituală sunt slujitori ai lui Dumnezeu şi preoţi ai lui Iehova.

[30] Când Iehova şi-a restatornicit rămăşiţa din Babilon, în 1919, în mod miraculos, şi i-a trimis să lucreze la templu ca închinătorii şi servii Lui, a fost o dovadă pentru oamenii cu inimă sinceră din toate naţiunile, care au aflat acest lucru, că martorii lui Iehova au un Dumnezeu adevărat şi că El era într-adevăr cu ei, pentru a-i elibera şi binecuvânta. Ei au auzit rămăşiţa unsă, cei care sunt iudei pe dinăuntru, încurajându-se reciproc să meargă la templul lui Iehova, spunând: „Să mergem repede să-L implorăm pe Iehova şi să-L căutăm pe Iehova al oştirilor: voi merge şi eu." Atunci au vrut să meargă împreună şi au apucat de mână pe rămăşiţa evreilor spirituali. „Aşa zice Iehova al oştirilor: 'În zilele acelea, zece oameni din toate limbile naţiunilor vor apuca de haină pe cel care este iudeu, zicând: Vom merge cu voi [oameni], pentru că am auzit că Dumnezeu este cu voi'". (Zaharia 8:20-23, *Da*) Dumnezeul numit Iehova, ale cărui fapte, promisiuni şi scopuri sunt înregistrate în Sfânta Biblie, este marele magnet de atragere şi El este Cel spre care ei sunt atraşi să se închine împreună cu rămăşiţa evreilor spirituali. Deja ei sunt mai mult de zece astfel de oameni cu bunăvoinţă la un singur evreu spiritual. Acest lucru nu s-ar fi întâmplat dacă rămăşiţa unsă nu ar fi mers să lucreze la templu, la casa lui Iehova.

[31] Când era supărat pe ei, în timpul Primului Război Mondial, rămăşiţa seminţei femeii Lui, „Ierusalimul de sus", era în mare întristare şi întuneric. Dar în 1919 Iehova şi-a favorizat femeia şi lumina favorii Lui s-a reflectat asupra rămăşiţei ei unse de pe pământ. Porunca Lui pentru ea s-a aplicat şi rămăşiţei ei, şi cât de măreţe sunt rezultatele care au decurs din ascultarea poruncii: „Ridică-te, străluceşte; fiindcă a venit lumina ta, iar gloria lui Iehova s-a ridicat asupra ta. Căci iată, întunericul va acoperi pământul şi întuneric dens va acoperi popoarele, dar Iehova se va ridica peste tine, iar gloria Lui se va vedea peste tine. Şi naţiunile vor veni la lumina ta şi împăraţii la strălucirea înălţării tale. … Atunci vei vedea şi vei fi strălucitoare, iar inima ta se va emoţiona şi se va mări, pentru că bogăţia mării va fi îndreptată spre tine şi bogăţia naţiunilor va veni la tine. … Străinii îţi vor construi zidurile, iar împăraţii lor îţi vor sluji; căci, în mânia mea te-am lovit, dar prin favoarea Mea am avut milă de tine. Porţile tale vor fi deschise tot timpul; nu vor fi închise nici ziua, nici noaptea; ca oamenii să-ţi aducă bogăţia naţiunilor; şi împăraţii lor îi vor îndruma pe cei captivi. Pentru că naţiunea şi împărăţia care nu-

Cuprins

ţi vor sluji vor pieri; da, acele naţiuni vor fi distruse cu totul. … Vei suge şi laptele naţiunilor, şi vei suge de la sânii împăraţilor; şi vei ştii că Eu, Iehova, sunt Salvatorul şi Răscumpărătorul tău, Puternicul lui Iacob." – Isaia 60:1-16, *AS*.

[32] Cu ochii luminaţi de către aceste profeţii interpretative, am ajuns la momentul în care putem întreba: au venit lucrurile dorite, lucrurile preţioase, comorile, lucrurile cele mai alese ale tuturor naţiunilor? Voi, mii din rămăşiţa unsă a martorilor lui Iehova, care sunteţi aici astăzi, ridicaţi-vă ochii şi aruncaţi-i peste această mare structură a stadionului Yankee şi priviţi zecile de zeci de mii de oameni cu bunăvoinţă din multe naţiuni şi de multe limbi. Acolo este răspunsul lui Iehova al oştirilor la întrebare. El a clătinat toate naţiunile, predicând vestea bună a împărăţiei pe tot pământul locuit, cu scopul unei mărturii pentru toate naţiunile, iar lucrurile dorite ale naţiunilor au venit deja, şi un număr neştiut din ei mai trebuie să vină înainte ca Iehova să desăvârşească marea clătinare, luptând bătălia de la Armaghedon şi îndepărtând complet cerurile şi pământul cutremurate din organizaţia Diavolului. – Hagai 2:20-23.

[33] Odată noi, cei din rămăşiţă, credeam că în timpul celei mai mari încercări, încercarea finală, a rămăşiţei înainte de Armaghedon sau atunci, este necesar ca Iehova Dumnezeu să ridice din morţi, „un nor aşa de mare de martori" din vechime, „prinţii" (estimaţi a fi doar şaptezeci cu toţii), pentru a întări rămăşiţa spirituală şi pentru a le oferi siguranţă divină în timpul celei mai grele încercări a lor. Dar priviţi, astăzi, cei din rămăşiţă, vedeţi norul aşa mare de martori moderni cu care Iehova Dumnezeu v-a înconjurat, toţi arătând credinţa adevărată a lui Avraam, Isaac, Iacob şi a tuturor profeţilor, chiar dacă au trebuit să moară pentru aceasta în spatele „Cortinei de Fier" sau altundeva. Ce poate să ceară mai mult rămăşiţa unsă decât acest lucru, pe calea miracolelor divine, acum? Compania loială şi susţinerea acestei „mari mulţimi" de martori moderni ai lui Iehova, zelul şi loialitatea lor în respectarea poruncilor Lui sunt un stimul puternic, împreună cu exemplul „norului aşa mare" de martori din vechime, pentru a alerga în această cursă ce ne stă înainte, până la final, până la victorie! – Evrei 12:1, 2, *NW*.

[34] Prin mărturia Împărăţiei pentru care El şi-a uns şi trimis rămăşiţa, să predice, Iehova a scos din toate naţiunile pe cei pe care îi doreşte şi pe care îi doreşte şi rămăşiţa Lui, în mod potrivit, oamenii care au astfel de bunăvoinţă faţă de Iehova încât se dedică lui prin Christos, Împăratul ce domneşte. Poate că aceştia sunt săraci, smeriţi şi obişnuiţi şi naţiunile poate că nu-i consideră prea importanţi şi poate îi urăsc; dar în ochii lui Iehova ei sunt lucrurile cele mai alese pe care le au naţiunile, deoarece ei răspund mărturiei împărăţiei, o preia şi ei şi se alătură rămăşiţei unse pentru a o vesti şi altora. Pentru Iehova, vieţile lor sunt preţioase şi El îi va proteja de forţele de execuţie de la Armaghedon, le va acorda viaţă şi privilegiile ei minunate în noua lume. Ei sunt adevărate comori pentru El, comparabili cu martorii Lui credincioşi din vechime.

CÂT DE PLINĂ?

[35] Iehova îi aduce chiar la templu pentru a se putea închina într-o religie curată şi nepângărită, lângă rămăşiţa unsă de acolo, pentru că acolo se află inima lor. Ei

Cuprins

apreciază afirmaţia divină: „Argintul este al Meu, şi aurul este al Meu, zice Iehova al oştirilor.” (Hagai 2:8, *AS*; *Da*) Aşa că atunci când vin în casa Lui de închinare, ei vin aducându-şi comorile de argint şi aur, deoarece ei includ toate comorile acestea când se dedică, şi tot ce au pentru Dumnezeu prin Christos. Ei se cheltuiesc cu bucurie din punct de vedere financiar şi altfel, pentru a continua predicarea împărăţiei în lumea întreagă, până când va veni sfârşitul lumii la Armaghedon. Deci, odată cu venirea lucrurilor dorite din toate naţiunile, s-a împlinit promisiunea lui Iehova faţă de rămăşiţa lucrătorilor Săi unşi de la templu: „Şi voi umple cu glorie această casă, zice Iehova.” (Hagai 2:7, *AS*) În anul 1919 era ziua lucrurilor mici pentru lucrătorii de la templu, lucruri aparent aşa de mici, încât să fie disprețuite de naţiunile mândre. Dar profeţia lui Iehova a garantat mari rezultate pentru acea lucrare de la templu, acea reluare a închinării Lui la casa Lui curată: „Gloria din urmă a acestei case va fi mai mare decât cea de dinainte, zice Iehova al oştirilor.” (Hagai 2:9, *AS*) „Splendoarea viitoare a acestei case va fi mai mare decât cea de dinainte.” – *AT*.

[36] Cât de adevărat este, deja, acest lucru astăzi! Prin venirea celor doriţi, împreună cu comorile de devotament iubitor şi de serviciu teocratic „zi şi noapte în templul Său”, casa de închinare a lui Iehova a fost umplută cu o glorie ce eclipsează nu doar ce s-a întâmplat cu templul lui Solomon, dar şi ce s-a întâmplat de-a lungul celor nouăsprezece secole în care Iehova a pregătit „pietrele vii” pentru ridicarea unui templu complet, „o casă spirituală”. Niciodată nu a mai existat un lucru ca acesta pentru a împodobi şi slăvi casa de închinare a lui Iehova. Numărul celor din rămăşiţa spirituală va deveni tot mai mic, cu fiecare an, pe măsură ce Iehova îi înlătură pe unii dintre ei din această sursă de pregătire pământească şi îi pune ca „pietre vii” în templul ceresc. Dar mulţimile de sute de mii din clasa cea mai aleasă de oameni din toate naţiunile, ce umplu acum casa de închinare a lui Iehova, la aceştia adăugându-se alte mii în fiecare an! Ce glorie, ce încărcătură impresionantă dă aceasta casei lui Iehova, o glorie ce nu se va diminua niciodată, ci va creşte pe măsură ce timpul se derulează spre Armaghedon! Într-adevăr, acum toate naţiunile trebuie să ştie că Iehova are o casă de închinare şi că aceasta mişună de cei ce se închină Lui. Închinarea Lui este o realitate care nu poate fi nimicită, aşa cum oamenii nu pot nimici „casa Lui spirituală”, templul Lui de „pietre vii”.

PACE

[37] Controversele, neînţelegerile şi luptele naţiunilor lumeşti din afară nu vor invada niciodată hotarele sacre ale casei de închinare a lui Iehova. Discordia şi luptele interne nu vor distruge niciodată închinarea rămăşiţei unse şi a însoţitorilor lor cu bunăvoinţă, doriţi, şi astfel să prade această casă de gloria ei care depăşeşte orice. „Gloria din urmă a acestei case va fi mai mare decât cea de dinainte, zice Iehova al oştirilor.” (Hagai 2:9, *AS; Da*) Nu Naţiunile Unite, ci casa de închinare a lui Iehova este singurul loc cu pace de pe pământ, astăzi, şi naţiunile acestei lumi nu i-o pot lua. Este darul lui Iehova Dumnezeu pentru noi.

Cuprins

[38] Când a prezis cum Împăratul Lui, Isus Christos, avea să vină şi să fie aşezat în Sionul ceresc, în calitate de temelie a lumii noi, încercată şi probată, Iehova a declarat: „Voi distruge carul de război din Efraim şi calul din Ierusalim; şi arcul de luptă va fi distrus. Şi El le va vorbi naţiunilor despre pace; şi stăpânirea lui va fi de la o mare la alta şi de la râu [Eufrat, odată controlat de Babilon] până la marginile pământului." (Zaharia 9:9, 10, *Da*) Carele, caii şi arcurile de luptă au fost toate simboluri antice ale războiului literal. Câteodată, israeliţii împărţiţi sub împărăţia condusă de Efraim şi cea condusă de Ierusalim, foloseau aceste echipamente de război în lupta fratricidă, unii împotriva altora. Dar, în cele din urmă, Iehova i-a unit pe Efraim şi Ierusalim într-un singur popor şi a distrus armele de război pentru a nu le mai putea folosi unii împotriva celorlalţi. La fel s-a întâmplat şi cu rămăşiţa israeliţilor spirituali. Nu contează ce confesiune religioasă, apartenenţă politică sau ce credinţă aveau înainte, Iehova îi uneşte, prin Împăratul Lui, într-o singură naţiune şi îi ajută, prin spiritul Lui sfânt, să I se închine Lui şi să Îl slujească în pace. Aceşti israeliţi spirituali Îl susţin în unitate pe Împăratul lui Iehova.

[39] Împăratul Lui, „Prinţul păcii", nu Îşi va limita domnia păcii la un Israel spiritual unit, păstrător al păcii. Iehova spune: „El le va vorbi naţiunilor despre pace." Cum putea să se întâmple aceasta din moment ce Isus Christos nu vorbeşte despre pace, astăzi, naţiunilor acestei lumi? El mânuieşte sceptrul de fier pentru a zdrobi toate naţiunile în bucăţi, precum vasele unui olar, la Armaghedon. El provoacă toate naţiunile să se lupte cu El acolo, în acord cu proclamarea lui Iehova pentru toate naţiunile: „Pregătiţi-vă pentru război, ridicaţi-i pe bărbaţii puternici, să se apropie toţi bărbaţii de război şi să urce. Transformaţi-vă fiarele de plug în săbii şi cosoarele în suliţe; cel slab să spună: sunt puternic! Toate naţiunile dimprejur, grăbiţi-vă să veniţi şi adunaţi-vă împreună!" (Ioel 3:9-11, *Da*) Sub comanda de a face această proclamaţie de război către toate naţiunile, martorii lui Iehova nu pot şi nu se vor alătura niciunei organizaţii pacifiste ca să îndemne guvernele naţionale să înceteze războiul în numele creştinismului. Martorii lui Iehova nu vor acorda susţinere Rezoluţiei de Dezarmare adoptată la 8 aprilie, anul acesta, de către Adunarea Generală a Naţiunilor Unite, sub iluzia de a lucra pentru o pace durabilă printre naţiunile lumeşti. Să facem un astfel de lucru ar fi, în primul rând, fără niciun folos. În al doilea rând, şi mai important, ar fi contrar poruncii lui Iehova pentru martorii Săi.

[40] Atunci, ce înseamnă faptul că Împăratul le vorbeşte despre pace naţiunilor? Când se aplică? Ascultaţi, şi în timp ce ascultaţi, gândiţi-vă la venirea lucrurilor dorite din toate naţiunile către casa de închinare a lui Iehova: „La sfârşitul zilelor se va întâmpla că muntele casei lui Iehova va fi stabilit pe vârful munţilor şi va fi înălţat deasupra dealurilor; şi toate naţiunile vor curge spre el. Multe popoare se vor duce şi vor spune: 'Veniţi, să ne urcăm la muntele lui Iehova, la casa Dumnezeului lui Iacov; şi El ne va învăţa căile Sale, iar noi vom umbla pe cărările Sale. Căci din Sion va ieşi legea şi din Ierusalim Cuvântul lui Iehova. El va judeca între naţiuni şi va condamna multe popoare; şi ei îşi vor transforma săbiile în fiare de plug şi suliţele în cosoare: nicio naţiune nu va mai ridica sabia împotriva altei naţiuni şi nici nu vor mai învăţa despre război.'" – Isaia 2:2-4, *Da; AS*.

Cuprins

[41] Naţiunile acestei lumi nu acordă atenţie judecăţilor lui Iehova şi nu ţin cont de observaţiile Lui. Conferinţele şi rezoluţiile lor pentru dezarmare nu sunt pentru dezarmare completă, ci sunt pentru simpla limitare a armamentelor, şi acestea nu au dus şi nu vor duce niciodată naţiunile, înainte de Armaghedon, să-şi transforme săbiile în fiare de plug şi suliţele în cosoare, să pună jos săbiile şi să renunţe la învăţarea războiului. Când „războiul zilei celei mari a Dumnezeului cel Atotputernic" îi va lovi, ei vor fi înarmaţi complet, cu toate armele îmbunătăţite de ştiinţa modernă, dintre care multe nu le cunoaştem. Dar când Armaghedonul se va încheia, Împăratul lui Iehova le va fi zdrobit pe toate acele naţiuni ce sunt împotriva împărăţiei. Atunci, pentru prima dată, vom avea o dezarmare totală a acelor naţiuni, şi pentru totdeauna.

[42] Deci, „marea mulţime" a celor doriţi din toate aceste naţiuni şi popoare, este cea care acum dă atenţie judecăţilor şi observaţiilor lui Iehova şi umblă acum pe căile învăţate de El din Sion şi templul Lui. Aceştia practică acum o dezarmare totală, transformând în întrebuinţări paşnice şi productive ceea ce era odată devotat luptei mortale, lasă jos sabia pe care o foloseau literal unii împotriva celorlalţi şi învaţă să nu mai practice astfel de războaie literale. Când Armaghedonul va lovi şi Iehova îşi va zăpăci duşmanii, acei duşmani se vor întoarce cu mâinile împotriva fraţilor lor. Nu şi această „mare mulţime" care a venit din toate naţiunile către „muntele lui Iehova" înălţat! Ei îşi vor da o mână de ajutor unii altora, ca să rămână toţi uniţi, în „pacea lui Dumnezeu, care depăşeşte orice cuget." Acest lucru se va întâmpla din cauză că au mers împreună la casa lui Iehova, „Dumnezeul lui Iacov", şi acolo El Îşi întăreşte scopul: „Voi da pace acestui loc, zice Iehova al oştirilor." – Hagai 2:9, *AS*.

[43] Iată, casa Lui de închinare este astăzi plină de glorie, înzestrată cu pace divină. Suntem binecuvântaţi că trăim să fim martori la această privelişte, în justificarea Cuvântului lui Iehova. Vom fi binecuvântaţi să rămânem în casa Lui, închinându-ne Lui în mod pur, „cu podoabe sfinte", şi să lucrăm neobosit pentru umplerea casei Lui cu şi mai multă glorie, ajutându-i să vină pe toţi cei doriţi rămaşi din toate naţiunile.

[Note de subsol]

Traducerea lui Young, care este foarte literală, introduce aici prepoziţia *spre* şi face ca pasajul controversat să sune: „Şi ei au venit *spre* dorinţa tuturor naţiunilor, şi Eu am umplut această casă cu onoare, a spus Iehova al oştirilor." Totuşi, nu este necesară introducerea unui cuvânt, şi o traducere potrivită a textului ebraic ar fi astfel: „Şi ei, dorinţa tuturor naţiunilor, vor veni."

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Care este casa ce va fi umplută de glorie şi potrivit cărei promisiuni?

2,3. Care a fost fundalul istoric împotriva căruia a fost transmisă, pentru prima dată, această profeţie?

4. Ce arată dacă profeţia lui Hagai s-a împlinit sau nu cu templul literal din Ierusalim şi ce a făcut Dumnezeu pentru poporul Său în 1919 şi pentru ce scop?

Cuprins

5. Care sunt faptele despre tronul lui Dumnezeu şi aşternutul picioarelor Sale, care resping orice nevoie pentru un templu literal astăzi?

6. Cum s-a rugat Solomon pentru a arăta că a realizat insuficienţa templului pe care l-a dedicat şi totuşi, de ce era potrivit să se întoarcă spre el atunci când se ruga la Dumnezeu?

7. Cum au vorbit Ştefan, şi apoi Petru, arătând că Dumnezeu nu locuieşte acum, în mod reprezentativ, în vreun templu făcut de om?

8. Doar ce fel de templu puteau oamenii să zidească pentru Dumnezeu, însă ce fel de templu zideşte acum El Însuşi?

9. Dacă Dumnezeu nu binevoieşte să arunce măcar o privire spre impresionantele temple făcute astăzi de oameni, ce am fi înclinaţi să credem despre noi, mai ales având în vedere mărimea?

10. Ce spune Iehova, prin Isaia 66:1,2,5, că preferă să privească, mai degrabă decât templele făcute de oameni?

11. Cu cine este Iehova atent, în pofida măreţiei Sale, în armonie cu Isaia 57:13-16?

12. Cine aveau, în 1919, spiritul ce tocmai a fost descris şi cum a împlinit Iehova profeţia aceasta pentru ei?

13,14. Cum L-a părăsit creştinătatea pe Iehova şi ce stare a naţiunilor demonstrează că El se află acum în templul Său cel sfânt?

15. De ce acea viziune din Apocalipsa n-a însemnat că acel chivot literal al legământului lui Dumnezeu a fost transportat în cer în anul 607 î.C.?

16. Ce a ocupat Sfânta Sfintelor în templul rezidit de la Ierusalim, potrivit istoriei?

17. Atunci, ce a simbolizat viziunea lui Ioan despre chivotul legământului din sanctuarul templu şi când a devenit realitate acest lucru?

18. Ce a spus Iehova despre templul lui Zorobabel, în comparaţie cu templul lui Solomon şi, conform citatului lui Pavel, când localizăm timpul pentru împlinirea profeţiei?

19. Cum au fost zguduite cerurile şi ce motiv de zguduire a dat Iehova pământului, uscatului şi mării?

20. De ce aceasta n-a prevestit niciun bine pentru naţiuni şi cum au acţionat acestea faţă de împărăţia stabilită a lui Dumnezeu?

21. Ce fel de veşti au fost pentru naţiuni ce au predicat martorii lui Iehova, însă ce altceva despre ele le-a dat naţiunilor motiv să se zguduie?

22. Ce a spus Hagai că avea să vină, ca urmare a zguduirii lumii lui Satan, şi cum a fost explicat lucrul acesta în 1886 şi în 1931?

23. Pe ce versiune veche a Bibliei s-a bazat, în realitate, această interpretare şi de ce acel eveniment descris aici nu putea să aibă loc în 1918?

24. De ce însăşi textul ebraic interzice o astfel de interpretare şi astfel cum a tradus *Septuaginta* grecească textul ebraic?

25. În consecinţă, cum traduc, practic toate traducerile moderne, expresia ebraică?

Cuprins

26. Cum arată alte traduceri moderne că acest lucru va apărea ca urmare a zguduirii?

27. Cum ne arată Iehova la ce să ne aşteptăm în împlinire şi ce a spus Isaia 66:10-14 că va vedea rămăşiţa?

28. Ce prezice Isaia 61:1-7 în legătură cu rămăşiţa?

29. Ce scoate în evidenţă o asemenea prosperitate a rămăşiţei şi de ce mulţimea mare a celor cu bunăvoinţă îi recunosc pe cei din rămăşiţă că sunt servi şi preoţi ai lui Dumnezeu?

30. Cum vor apuca zece oameni pe un iudeu de haină şi vor merge împreună cu el să se închine, potrivit profeţiei din Zaharia 8:20-23?

31. Pe cine a ridicat Iehova cu glorie, potrivit versetelor din Isaia 60:1-16, de aceea ce poruncă este dată şi ce trebuia să urmeze ascultării de această poruncă?

32. Cum a dat Iehova un răspuns clar pe stadionul Yankee în 1953, ca răspuns la întrebarea: „Au venit lucrurile de dorit ale tuturor naţiunilor?”

33. Cu ce Şi-a înconjurat, astăzi, Iehova, rămăşiţa spirituală, pentru stimularea lor în cursă până la final, alături de exemplul martorilor din vechime?

34. Cum i-a scos Iehova din toate naţiunile, pentru cine sunt ei de dorit şi de ce?

35. Cum au arătat aceştia că apreciază pretenţia lui Iehova pentru argint şi aur şi cum a umplut Iehova „această casă cu glorie”?

36. Cum Şi-a împlinit Iehova, deja, Cuvântul că gloria de pe urmă a acestei casei va fi mai mare decât a celei dintâi?

37. Ce asigurare ne dă profeţia lui Hagai că neînţelegerile şi luptele naţiunilor de afară nu vor invada această casă?

38. Cum a oprit Iehova carul, calul şi arcul de luptă de la Efraim şi Ierusalim, în împlinirea lui Zaharia 9:9,10?

39. De ce Împăratul lui Iehova nu vorbeşte astăzi de pace pentru naţiunile lumeşti şi de aceea ce sunt împiedicaţi martorii lui Iehova să facă?

40. Ce profeţie specială a lui Isaia trebuie să ascultăm, căutând răspuns la întrebările noastre despre faptul că Împăratul le vorbeşte de pace naţiunilor?

41. Când vom avea o dezarmare totală şi permanentă a naţiunilor lumeşti? De ce?

42. Atunci, cine dintre naţiuni dă acum atenţie judecăţilor şi observaţiilor lui Iehova şi cum vor face aşa chiar la Armaghedon? De ce?

43. Cum suntem binecuvântaţi fiind martori la ce semn şi cum vom fi mai mult binecuvântaţi în această ordine de idei?

Generozitatea îmbogăţeşte

În Brooklyn, New York, sâmbăta trecută, după prânz, în iunie, era extrem de cald şi multă umiditate. Dar asta nu i-a împiedicat pe slujitorii creştini ai lui Iehova de a vizita casele oamenilor în căutarea unor locuri de cazare pentru tovarăşii lor servi, care urmau să vin din 96 de ţări diferite, pentru a lua parte la Congresul

Societăţii Lumii Noi a martorilor lui Iehova, care urma să aibă loc pe stadionul Yankee, în numai trei săptămâni. În mod evident, vremea i-a condus pe cei mai mulţi dintre locuitorii Brooklynului spre locurile cu plajă ale ţării, căci în majoritatea locurilor nimeni n-a răspuns la sonerie.

Într-un apartament, o femeie tocmai vorbea la telefon când un martor a sunat la uşă. Când s-a deschis uşa, ea a strigat întrebându-l ce anume dorea. Servul a început să explice motivul vizitei sale, dar a fost întrerupt cu cuvintele: „Nu ai ce căuta aici!”. Apoi, continuându-şi convorbirea la telefon, i-a explicat persoanei de la celălalt capăt: „Erau de la Turnul de Veghere. Imaginează-ţi obrăznicia acestor oameni, să vină şi să caute camere libere!”.

Cu toate acestea, cu o oră mai devreme, după amiaza, o femeie l-a invitat pe serv înăuntru. „Eu locuiesc singură”, a spus ea. „Fiul meu tocmai a plecat în Coreea. Aş fi bucuroasă să vă dau camera lui”. În timp ce martorul explica motivul pentru care era nevoie de camere, femeia a spus: „Spui că ei sunt slujitori? Le voi da şi dormitorul meu. Eu pot merge în vacanţă cât stau ei aici, iar ei se pot folosi astfel de întregul apartament. Voi aştepta până când vor veni şi apoi le voi da cheia. … Să urci scările într-o după-amiază aşa de călduroasă! Îţi pot oferi un pahar cu băutură răcoritoare cu ghimbir?” Care dintre aceste două femei a fost mai fericită şi mai înţeleaptă?

Bineînţeles că cele mai multe persoane vor spune că cea care a arătat generozitate a fost mai înţeleaptă, mai fericită dintre cele două, dar prin acţiunile lor, mulţi dintre aceştia îşi vor dezminţi cuvintele. Tendinţa timpurilor este de a primi cât mai mult şi de a da cât mai puţin posibil. Chiulangiul de la birou sau de la fabrică nu este, în mod sigur, generos în ceea ce priveşte timpul, energia şi creierul său. Casnica ce se grăbeşte să-şi facă datoria, astfel încât să-şi poată petrece mare parte din zi bârfind sau uitându-se la filme, de asemenea nu crede în calitatea de a fi generos. Nici slujitorul creştin care se mulţumeşte doar cu media activităţilor sale din grupă, în ceea ce priveşte timpul sau sprijinul financiar.

Egoismul este nebunie. Celui care este zgârcit şi avar în relaţiile lui cu ceilalţi i se va plăti cu aceeaşi monedă. Nu numai aceasta, dar întreaga sa viziune despre viaţă este restrânsă, redusă, superficială şi mică. El dăruieşte pentru că trebuie şi nu găseşte bucurie în dăruire; cu cât dăruieşte mai puţin, cu atât mai puţin doreşte să dăruiască şi cu atât mai mult îl doare când dăruieşte. Şi, mai presus de toate, unul ca acesta nu primeşte înapoi când vine vorba de favoarea lui Iehova şi de binecuvântările pe care El le are pregătite pentru servii Săi generoşi.

Cât de mult diferă exemplul dat de Iehova Dumnezeu de toată această avariţie! El a avut ca scop, în mod generos, ca omul să trăiască pe vecie şi să se bucure, la nesfârşit şi fără contenire, de binecuvântările pământului. Şi Iehova este generos nu numai prin binecuvântările Sale materiale, ci şi prin daruri spirituale: „Dacă vreunuia dintre voi îi lipseşte înţelepciunea, să continue să ceară de la Dumnezeu, căci El le dă cu generozitate tuturor, şi fără reproş, şi aceasta i se va da”. – Iacov 1:5, *NW*

Solomon a apreciat înţelepciunea generozităţii: „Este cel care împarte şi mai mult primeşte; şi este cel care reţine mai mult decât trebuie, dar aceasta duce doar

Cuprins

la lipsă. Sufletul generos va fi îmbogăţit; iar cel ce stropeşte cu apă va fi stropit şi el". Şi din nou, „Aruncă-ţi pâinea pe ape căci după multe zile o vei găsi. Împarte-o în şapte sau chiar opt bucăţi; căci nu ştii ce rău va veni peste pământ". – Proverbele 11:24,25; Eclesiastul 11:1,2, *AS*

Isus Cristos a accentuat şi înţelepciunea generozităţii. „Dăruieşte în practică şi oamenii îţi vor dărui. Ei îţi vor turna în poală o măsură minunată, îndesată, amestecată bine şi care va da pe dinafară. Căci cu ce măsură vei măsura, cu aceeaşi măsură ţi se va măsura." De asemenea: „Dacă cineva, sub autoritate, te cheamă în serviciu o milă, mergi cu el două. Dă-i celui ce îţi cere, şi nu întoarce spatele celui care vrea să se împrumute de la tine, fără interes". – Luca 6:38; Matei 5:41,42, *NW*.

Pavel atinge şi acest punct, în special în a doua sa scrisoare către corinteni: „Inimile noastre s-au deschis. … Vă vorbesc ca unor copii – deschideţi-vă şi voi inimile". „Cel care va semăna cu zgârcenie, va culege cu zgârcenie, iar cel care va semăna din belşug, va culege din belşug". – 2 Corinteni 6:11,13; 9:6, *NW*

Dar să nu facem greşeala de a crede că înţelepciunea generozităţii se aplică numai sub formă materială. Slujitorii creştini poate că sunt, adesea, în situaţia apostolilor Petru şi Ioan, care nu au avut nici aur şi nici argint să le dăruiască ologului care stătea la uşa templului, dar ei putut dărui ceva mult mai valoros, sănătate fizică. Cu siguranţă că darurile noastre de adevăr, speranţă şi mângâiere despre împărăţia lui Dumnezeu au ca rezultat sănătate spirituală şi sunt mult mai valoroase decât orice cantitate de aur sau de argint pe care o putem dărui noi sau alţii. Iar, pe cât de generoşi vom fi cu timpul şi energia noastră în a aduce mângâiere altora, pe atât de mult vom fi „udaţi", împrospătaţi şi vom deveni „bogaţi" şi prosperi din punct de vedere spiritual. Exemplele noastre de generozitate vor trezi, cel mai probabil, sentimente de generozitate în oamenii cu bunăvoinţă.

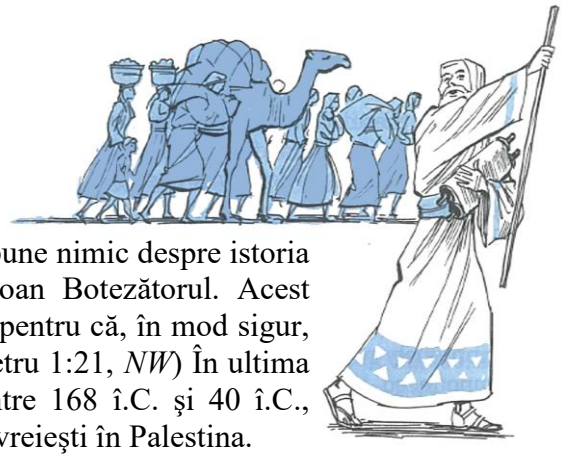
O altă privinţă în care putem demonstra generozitate şi prin care ne putem îmbogăţi datorită ei este prin a arăta milă. Putem fi generoşi în felul cum îi judecăm pe alţii, cei cu care trăim ca membri ai familiei, cei cu care ne lovim cot de cot la locul de muncă şi cu asociaţii noştri din grupa creştină. Toţi suntem imperfecţi şi cu toţii facem greşeli.

Apoi, poate că auzim rapoarte nefavorabile despre cineva. Calea înţeleaptă este de a fi generos, mărinimos şi de a ierta greşelile celorlalţi. În măsura în care este posibil dă-le posibilitate să se îndoiască, să raţioneze că poate au fost circumstanţe atenuante. Acest mod de gândire ne oferă propria pace a minţii şi ne pune în situaţia să-i putem ajuta pe cei care greşesc. Mai bine să greşeşti pentru că eşti prea generos şi prea iertător, decât că eşti prea aspru şi prea neînduplecat. Arătând îndurare, vom primi îndurare.

A arăta generozitate este, într-adevăr, calea înţeleaptă de urmat: aceasta îl îmbogăţeşte atât pe cel care o primeşte, cât şi pe cel care o arată, indiferent că este un dar material sau spiritual, sau dacă este vorba de îndurarea arătată celorlalţi. Generozitatea îmbogăţeşte!

Cuprins

Macabeii sau hasmoneii

Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia, nu spune nimic despre istoria evreilor între vremea lui Neemia şi Ioan Botezătorul. Acest lucru nu s-a întâmplat din neglijenţă, ci pentru că, în mod sigur, spiritul profeţiei nu lucra printre ei. (2Petru 1:21, *NW*) În ultima perioadă a acestor timpuri, mai ales între 168 î.C. şi 40 î.C., macabeii au luat conducerea afacerilor evreieşti în Palestina.

Timp de mai mult de un secol după vremea lui Neemia, evreii au fost relativ în linişte. Ei au prosperat, s-au înmulţit şi s-au întărit, căci conducătorii persani, precum şi succesorul lor, Alexandru Cel Mare, au fost îngăduitori cu ei. La moartea lui Alexandru, în anul 323 î.C., împărăţia sa a fost împărţită între cei patru generali ai săi, Ptolemeu Soter primind Egiptul, iar Seleucus a primit Siria, inclusiv Palestina. În următorii douăzeci de ani, Palestina a devenit o marionetă în mâinile acestor doi generali, deoarece a fost cucerită şi pierdută, când de unul când de celălalt.

Apoi, pe timpul domniei fiului lui Ptolemeu Soter, Filadelful, evreii s-au bucurat de o mare prosperitate. El a fost cel care a transformat Alexandria într-un centru de învăţare în lumea antică şi el a cauzat începerea *Septuagintei*, traducerea grecească a Scripturilor Ebraice, în anul 280 î.C., pentru folosul a aproximativ 80.000 de evrei ce locuiau în Alexandria, majoritatea aduşi în Alexandria de tatăl lui.

Alţi câţiva dintre Ptolemei l-au urmat pe Filadelful, totuşi nu fără o slăbire treptată a conducerii lor, astfel încât, în anul 199 î.C., domnitorul sirian Antioh Cel Mare (al III-lea) a putut să recucerească Palestina. După el a urmat fiul lui, Antioh Epifaniu (175-164), un fanatic religios, care, din cauza lipsei de reuşită în războaiele împotriva vechiului duşman, Egipt, a pornit o cruciadă religioasă pentru a forţa oamenii conduşi de el să se convertească la religia grecilor. Potrivit Domnului istoric „acest monarh a fost cel mai crud, lacom şi tiran prinţ”, care a fost acuzat de infamie în paginile istoriei.

El a reuşit să-i convertească pe samariteni, prin forţă, şi apoi a continuat în acelaşi fel cu evreii, numind un mare preot disponibil să înăbuşească tot ceea ce ţinea de evrei şi să popularizeze tot ce era grecesc. În anul 170 î.C., el a venit la Ierusalim şi a jefuit templul. Doi ani mai târziu, s-a întors şi a profanat templul, jertfind o scroafă pe altarul acestuia şi dedicând-o lui Zeus din Olimp. Au fost arse copii ale legii, iar cine le avea în posesie risca pedeapsa cu moartea. A fost pus în templu un chip şi au fost aduse în el prostituate. Circumcizia era o crimă capitală şi evreii au fost forţaţi să mănânce carne de porc. Zidurile Ierusalimului au fost distruse şi au fost aduse în cetate o garnizoană de greci şi de evrei apostaţi pentru a aplica această politică de unificare prin religia şi „cultura” grecească.

Cuprins

Din cauza acestor evenimente unii evrei au fugit din Ierusalim la Modin (locaţie care nu se ştie sigur), printre care şi un Matatia, un preot levit care avea cinci fii mari. Influent şi bogat, funcţionarii regelui au încercat să îl mituiască pe Matatia ca să-l facă să coopereze în campania grecilor de convertire. Cu toate acestea, Matatia nu numai că a respins oferta cu dispreţ, ci a anunţat public că el va adera strict numai la legea lui Moise. Se pare că exact în momentul în care el a făcut această declaraţie, un evreu apostat a păşit să aducă jertfe pe un altar păgân. Asta l-a înfuriat atât de tare pe bătrânul Matatia, încât nu numai că l-a ucis pe evreu înaintea altarului, dar l-a ucis şi pe împuternicitul regelui, iar apoi a dărâmat altarul păgân.

Drept urmare, el a trebuit să fugă în munţi, luându-i cu el nu doar pe cei cinci fii maturi ai lui, ci şi o mulţime de oameni care au răspuns chemării lui: „Oricine este zelos pentru lege, să mă urmeze!" Au fost trimişi soldaţi după aceştia şi, atacând în ziua de sabat, când evreii au refuzat să lupte, au ucis o mie dintre cei ce l-au urmat. Deoarece evreii au suferit pierderi mari, în repetate rânduri, din cauza refuzului lor de a lupta în ziua sabatului, Matatia a hotărât că, de atunci înainte, vor lupta dacă vor fi atacaţi în sabat.

Deşi foarte bătrân, Matatia a putut ridica o armată mare şi a reuşit să-i scoată din ţară pe soldaţii ce-i persecutau, dărâmând altare păgâne şi restabilind ceremoniile evreieşti. După numai doi ani de activitate, a murit la vârsta de 145 de ani, potrivit spuselor lui Josephus. Cu puţin timp înainte de moartea sa, el i-a chemat pe cei cinci fii ai lui, Ioan, Simon, Iuda „Macabeul", Eleazar şi Ionatan şi i-a îndemnat să continue lupta împotriva politicii lui Antioh de a-i greciza pe evrei.

IUDA MACABEUL

Potrivit sfatului lui Matatia, Iuda Macabeul a preluat conducerea în războiul împotriva stăpânilor sirieni, iar numele lui a devenit curând asociat cu toţi fraţii lui şi cu urmaşii lor, astfel încât toţi au fost numiţi Macabei, nume care a avut parte de multe teorii, legat de proveniență. De fapt, numele propriu-zis al familiei este *Asmoneu* sau *Hasmoneu*, care provine de la stră-strămoşul lui Matatia, Hasmon, care, se pare, a fost un descendent al familiei preoţeşti a lui Iehoiarib. – 1 Cronici 24:7.

Iuda Macabeul şi soldaţii lui au trecut prin cetăţile lui Iuda şi i-au omorât pe închinătorii păgâni, neamuri şi evreii apostaţi deopotrivă, şi le-au dărâmat altarele. Apolloniu, guvernator militar al Samariei, a mărşăluit împotriva lui Iuda cu o forţă cu mult superioară, numai pentru a fi ucis şi a avea armata risipită. La auzul acestora, Seron, comandant şef al forţelor siriene din Palestina şi un general superior, cu o forţă mult mai mare, a pornit împotriva lui Iuda. El a suferit, de asemenea, o înfrângere şi a pierdut mulţi oameni. Drept urmare, numele lui Iuda Macabeul a devenit unul de temut pentru naţiunilor din împrejurime.

Regele Antioh Epifaniu, furios pe eşecurile acestor armate siriene primite din mâinile lui Iuda, l-a pus pe locotenentul său, Lisia, să conducă războiul împotriva evreilor, în timp ce el se ocupa de alte campanii. Lisia a numit trei generali experimentaţi în fruntea armatelor, care numărau 40.000 de pedestraşi, 7.000 de

Cuprins

călăreţi şi un număr de elefanţi. Iuda şi grupul său de 3.000 de oameni le-au dejucat planurile generalilor şi le-au pus pe fugă armatele, omorând 3.000 dintre ei şi luând o pradă uriaşă. Anul următor, Lisia însuşi a pornit împotriva lui Iuda, în fruntea a 60.000 de pedestraşi aleşi şi o cavalerie de 5.000 persoane. Iuda, cu numai 10.000 de oameni i-a risipit şi pe aceştia.

Această victorie, ce avea loc în anul 165 î.C., i-a deschis lui Iuda calea spre Ierusalim. Odată ajuns acolo, el a curăţit şi dedicat din nou templul, exact la trei ani de la ziua pângăririi sale atât de josnice de către Antioh şi armatele sale. Această zi, a douăzeci şi cincea a lui Chislev, a noua lună, a fost apoi celebrată ca sărbătoarea dedicării şi se face referire la ea în Ioan 10:22.

Apoi, naţiunile din împrejurimi, idumeii, urmaşi ai lui Esau, împreună cu diferite triburi de beduini, au căutat să îndeplinească ceea ce nu au reuşit armatele siriene; dar Iuda, împărţindu-şi forţele în număr de 13.000 de oameni, în trei părţi, a păstrat 2.000 în Ierusalim, iar pe restul i-a împărţit în două armate şi mergând în diferite direcţii, i-au învins pe toţi aceşti duşmani. În acest timp, 164 î.C. Antioh a fost lovit de elefantiazis şi, văzând că se apropia moartea, l-a numit regent pe prietenul său Filip, până când fiul lui Eupator împlinea vârsta potrivită. Lisia, care slujea ca locotenent, a contestat această numire a lui Filip şi ca urmare a războaielor dintre aceştia, evreii au avut parte de un mic răgaz.

Mai era, totuşi, un punct sensibil pentru evrei, garnizoana de sirieni şi soldaţii evrei apostaţi de pe muntele Sion şi astfel Iuda a continuat să îi atace pe aceştia, care, la rândul lor, au trimis vorbă lui Eupator, sau mai degrabă lui Lisia, regentul, care a trimis o armată copleşitoare de 100.000 de soldaţi, 20.000 de călăreţi şi 32 de elefanţi. În această bătălie, care n-a fost hotărâtoare, Eleazar, unul dintre fii lui Matatia, a fost zdrobit de un elefant, primul dintre cei cinci Macabei care a căzut. Lisia, auzind că rivalul lui, Filip, îl luase pe Antioh, a făcut repede pace cu Iuda şi s-a întors la Antioh pentru a-l izgoni pe Filip. La puţin timp după aceea, Demetrius, fiul lui Seleucus, s-a întors la palatul strămoşilor lui şi i-a ucis atât pe Lisia, cât şi pe tânărul rege, şi a domnit în locul lor.

Iuda a învins armata trimisă de Demetrius sub conducerea lui Bacchides; şi o alta condusă de Nicanor, pe care însuşi generalul Iuda l-a ucis. După toate acestea, Iuda a făcut un acord cu romanii. Demetrius l-a trimis din nou pe Bacchides, unul dintre cei mai abili generali ai lui, împotriva lui Iuda, de această dată cu o armată de 22.000. Din cauza războaielor sângeroase, a propagandei şi a fricii, forţele de sub Iuda au scăzut la numai 800, dar asta nu l-a împiedicat să intre în luptă împotriva miilor de soldaţi de sub conducerea lui Bacchides. Prinsă între două forţe, armata evreilor a fost decimată şi Iuda a fost ucis.

IONATAN ŞI SIMON

Grupul patriotic al evreilor i-a oferit lui Ionatan, cel mai mic dintre fiii lui Matatia, conducerea iar el a acceptat. Cu toate acestea, el nu a fost un lider militar precum a fost Iuda, iar luptele sale au fost mai mult în defensivă, sau sub formă de raiduri. Stăpânii sirieni, totuşi, au fost fericiţi să facă pace cu el din cauza conflictelor şi confuziilor de acasă. Facţiunile potrivnice căutau, la rândul lor,

Cuprins

favoarea evreilor, iar uneori armatele evreieşti au luptat pentru a-i ajuta la înfrângerea rebeliunii siriene. În anul 144 î.C., Ionatan a fost propus în funcţia de mare preot de împăratul Siriei, iar un an mai târziu, un conspirator sirian, Trifon, l-a ademenit pe Ionatan împreună cu câţiva soldaţi într-o capcană şi i-a omorât, deşi la acel timp, Ionatan era în fruntea unei armate de 40.000 de oameni.

În prima parte a domniei de 18 ani a lui Ionatan, fratele lui Ioan a fost omorât. Iar acum, odată cu moartea sa, a rămas numai Simon. În primul, sau al doilea an al conducerii lui Simon, evreii şi-au câştigat independenţa în Palestina, reuşind chiar să scape de acea urâta garnizoană siriană de pe Muntele Sion, care îi hărţuise atâta timp pe închinătorii de la templu. Atât de importantă a fost această scoatere a jugului sirian de Simon, încât evreii au început să-şi dateze documentele „din primul an al lui Simon, mare preot, comandant şi lider al evreilor".

Sub conducerea lui Simon, evreii au prosperat, iar tratatul cu Roma a fost înnoit; deşi trebuie să fi regretat după aceea, căci aceasta a furnizat numai o scuză pentru Roma să câştige stăpânire asupra Palestinei, în cele din urmă. Deşi nu au fost agresaţi de păgâni, evreii s-au certat între ei, şi astfel după numai opt ani, conducerea lui Simon a luat sfârşit; el, împreună cu doi fii ai lui, au fost ucişi de unul dintre Ptolemei, un ginere, care aspira la poziţia de mare preot. Fiul lui Simon, Ioan Hircan, i-a luat locul. El a cucerit Samaria şi Galileea, extinzându-şi graniţele împărăţiei până aproape de graniţele acesteia sub împăratul David.

După aproape treizeci de ani, Ioan Hircan a fost urmat de fiul lui Aristobulus, un prinţ ticălos care şi-a ucis fratele şi şi-a înfometat mama până a murit într-o închisoare. După el a urmat Alexandru Ianeu, a cărei domnie turbulentă a durat 27 de ani, până în anul 78 î.C. şi care a fost urmat de soţia lui Alexandra, care a domnit nouă ani. Fiul ei, Hircan al 2-lea a fost înlocuitorul ei; dar după ce a susţinut intrigile fratelui său, Aristobulus s-a pus sub protecţia romanilor. Precum relatează Domnul istoric: Romanii „au venit ca arbitri şi au rămas ca stăpâni". Cel care a sprijinit cauza lui Hircan a fost un prinţ idumean, Antipater, „bogat, activ şi răzvrătit", care a intrat în graţiile romanilor şi după puţin timp s-a bucurat de putere propriu-zisă, în timp ce Hircan deţinea suveranitate. Fiul lui Antipater, Irod, a mers la Roma şi, prin intrigi, şi-a asigurat conducerea asupra Iudeei. După un război de trei ani, el l-a subjugat pe prinţul asmonean Antigonus şi l-a omorât la fel ca şi pe ceilalţi doi prinţi rămaşi din acea linie şi pe toţi membrii sinedriului în afară de doi. Chiar dacă linia hasmoneană s-a terminat astfel, în ceea ce priveşte prinţii aflaţi la conducere, politica lor a continuat prin saduchei până la pustiirea Ierusalimului în anul 70 A.D.

Cât timp prinţii hasmonei mânuiau sceptrul în Iuda, „pericolele veneau atât dinafară, cât şi din interior; iar invidia grupurilor au pus în cel mai mare pericol cauza divină". „Idolatria forţată, o preoţie amânată şi o mulţime fără credinţă" este o descriere a evreilor din acele timpuri. A fost timpul în care tradiţia devenise mult mai importantă decât Cuvântul scris; când cărţile apocrife au fost scrise, inclusiv aşa-numiţii Psalmi ai lui Solomon. Ultimii din linia marelui preot au fugit în Egipt, iar oficiul a devenit o comoditate politică.

Cuprins

Deşi unii istorici devin elocvenţi când vorbesc despre războaiele Macabeilor şi i-ar plasa pe Macabei pe aceeaşi treaptă cu războinicii curajoşi menţionaţi în Scripturile Ebraice şi în capitol al unsprezecelea din Evrei, rămâne, totuşi, faptul că războaiele Macabeilor nu au fost purtate sub îndrumarea lui Iehova, numele Lui nu a fost chestiunea principală, iar puterea divină nu a fost exercitată în interesul lor. Din contră, acestea au fost războaie politice şi patriotice, deşi a fost implicată şi religia evreilor şi în această privinţă se aseamănă mai mult cu războaiele pentru libertate purtate de elveţieni, olandezi şi americani.

Înregistrarea despre Macabei subliniază în scris avertismentul dat de Iehova evreilor, cu privire la ce trebuiau să se aştepte dacă se întorceau de la slujirea Lui, precum şi porunca spusă de Isus Christos: „Toţi cei care scot sabia de sabie vor pieri" – Leviticul, capitolul 26; Matei 26:52, *NW*

Sfinţirea, o cerinţă creştină

Ce semnifică acest cuvânt creştin? Vorbind în mod precis, un creştin este unul sfânt, sfinţit, un „sfânt". El este unul pe care Iehova Dumnezeu l-a sfinţit, care se sfinţeşte singur şi care duce o viaţă a sfinţirii. Aşa cum a exprimat-o apostolul Pavel: „Aceasta doreşte Dumnezeu, sfinţirea voastră" – 1 Tesaloniceni 4:3, *NW*

Care este rolul lui Dumnezeu şi care este rolul creştinului în sfinţire? Pe ce se bazează aceasta? Care este scopul ei? Ţelul ei?

Substantivul „sfinţire" provine din cuvântul latin *sanctification*, iar verbul „a sfinţi" din cuvântul *sanctificare*, semnificând „a face sfânt". În Scripturile Ebraice aceşti termeni traduc diferite forme ale cuvântului *qadásh*, care, potrivit legăturii acestuia, are însemnătatea de bază „a fi luminat, nou, curat" şi „a separa, a împărţi, a despărţi". În cei mai simpli termeni „a sfinţi" înseamnă a te separa sau a te pune deoparte pentru serviciul şi întrebuinţarea lui Iehova Dumnezeu. Astfel, *Enciclopedia* lui McClintock şi Strong defineşte sfinţirea ca fiind „separare de întrebuinţare obişnuită pentru un scop sacru".

În Scripturile Ebraice erau sfinţite atât persoane, cât şi lucruri. Prin eliberarea de către Sine a întregii naţiuni Israel, Iehova i-a pus deoparte pentru propriul Său scop sfânt, iar astfel, El vorbeşte despre sfinţirea întregii naţiuni. (Exodul 31:13) Şi pentru că i-a cruţat pe întâii născuţi, la paşte, Iehova i-a revendicat ca ai Lui, într-un mod special, şi l-a instruit astfel pe Moise: „Sfinţeşte pentru Mine pe toţi întâii născuţi." – Exodul 13:2, *AS*.

Mai târziu, Iehova a luat seminţia lui Levi în locul întâilor născuţi şi aceasta a devenit o seminţie sfinţită: „Leviţii vor fi ai Mei; căci toţi întâii născuţi sunt ai Mei; căci în ziua în care i-am lovit pe toţi întâii născuţi din ţara Egipt i-am consacrat [sfinţit: *qadash*] pentru Mine pe toţi întâii născuţi din Israel". (Num. 3:12,13) Printr-o ceremonie specială, Aaron şi fiii lui au fost *consacraţi*, cu alte cuvinte, autorizaţi, însărcinaţi, numiţi, au avut parte de anumite privilegii şi au fost

Cuprins

sfinţiţi, puşi deoparte de la un serviciu obişnuit la un serviciu sacru special, ca preoţi. – Exodul 28:41; 29:33.

Iehova a pus deoparte sau a sfinţit a şaptea zi de creare, de la o întrebuinţare obişnuită la una specială, despre care restul Scripturilor arată că este pentru a-şi justifica numele. (Geneza 2:1-3) În timpul când a fost dată legea, Muntele Sinai a fost declarat că era pus deoparte, sfânt sau sfinţit. Niciun om sau animal nu avea voie să se apropie de el. (Exodul 19:23) Păgânii ar fi numit acest fapt *tabu*. Cuvântul *qadásh* a fost folosit, de asemenea, pentru a denota curăţirea şi purificarea de anumite pângăriri sau pregătirea cuiva pentru ocazii speciale. (Iosua 3:5; 2 Samuel 11:4) Toate sfinţirile de acest tip, totuşi, erau reprezentative sau tipice, preumbrind adevărata sfinţire care urma să vină odată cu Isus Christos.

SFINŢIREA CREŞTINĂ

În Scripturile Creştine Greceşti, cuvintele *sfinţire* şi *a sfinţi* traduc cuvinte greceşti ce au rădăcina *hágios*, un adjectiv ce înseamnă „sfânt”, care, la rândul lui, este format din două rădăcini sau cuvinte mai mici, care înseamnă „nu al pământului”; şi, ca urmare, „dedicat Dumnezeului de sus”. În fiecare caz din „Noul Testament” versiunea Regele Iacob, cuvântul grecesc pentru „sfânt” este *hágios*. Acelaşi lucru este valabil şi pentru cuvântul „sfânt” din expresia „duhul sfânt”. Astfel, creştinii sunt cei sfinţi, puşi deoparte pentru serviciul lui Dumnezeu.

Iehova Dumnezeu este Cel care îi sfinţeşte pe creştini sau îi pune deoparte, la fel cum a mărturisit Christos cu privire la Sine: „Voi, Îmi spuneţi mie, pe care Tatăl L-a sfinţit şi l-a trimis în lume: ‘Tu huleşti’, pentru că am spus că sunt Fiul lui Dumnezeu?” (Ioan 10:36, *NW*) În cazul urmaşilor lui Christos, Dumnezeu îi sfinţeşte prin intermediul lui Isus Christos: „Atât Cel care sfinţeşte cât şi cel care este sfinţit, se trag din acelaşi.” – Evrei 2:11, *NW*.

Cei sfinţiţi sau „sfinţi” nu se limitează numai la câţiva ce înfăptuiesc miracole, ci îi cuprind pe toţi din trupul spiritual al lui Christos. Astfel, Pavel îşi adresează scrisorile sale, în repetate rânduri, celor sfinţiţi, chemaţi să fie „sfinţi” sau cei sfinţi. – Vezi Romani 1:7; 1Corinteni 1:2; Efeseni 1:1; Filipeni 1:1; Coloseni 1:2.

Pe ce bază îi sfinţeşte Iehova Dumnezeu pe aceştia? Pe baza jertfei de răscumpărare a lui Christos: „Noi am fost sfinţiţi prin jertfirea trupului lui Isus Christos, o dată pentru totdeauna”. „Căci şi Isus, ca să-i sfinţească pe oameni cu sângele Său, a suferit.” (Evrei 10:10, 29; 13:12, *NW*) Cuvântul lui Dumnezeu al adevărului are, de asemenea, un rol important în lucrarea de separare a acestora pentru serviciul lui Dumnezeu. De aceea, Christos s-a rugat: „Sfinţeşte-i prin adevăr; Cuvântul Tău este adevărul”. (Ioan 17:17, *NW*) Mai mult decât atât, este nevoie de puterea sau de forţa activă a lui Dumnezeu şi astfel citim cum creştinii sunt „sfinţiţi prin spiritul sfânt”. – Romani 15:16, *NW*

Iehova Dumnezeu şi Isus Christos Îşi fac partea în sfinţirea creştinului, prin sângele lui Christos, prin adevărul Cuvântului lui Dumnezeu şi spiritul sfânt. Dar nu va rezulta o sfinţire dacă şi creştinul nu-şi face partea. În primul rând, el trebuie să exercite credinţă, căci ni se spune că prin „credinţa lor” în Christos creştinii sunt

sfinţiţi; prin „credinţa lor în adevăr”. – Faptele Apostolilor 26:18; 2 Tesaloniceni 2:13, *NW*.

În plus, şi creştinul trebuie să se separe de lumea necurată; nu prin intrarea într-o mănăstire sau printr-un legământ, ci fără să se păteze cu lacomul comerţ al acestei lumi, cu politica ei coruptă, cu religiile ei false. (Iacov 1:27; 1 Ioan 2:15-17, *NW*). Şi trebuie să se păstreze curat şi din punct de vedere moral, cum a subliniat Pavel în scrisorile lui către tesaloniceni şi către Timotei: „Căci asta este ce voieşte Dumnezeu, sfinţirea voastră, să vă reţineţi de la adulter; ca fiecare dintre voi să ştie cum să-şi stăpânească propriul vas cu sfinţire şi onoare, nu în pofte sexuale râvnitoare”. „Fii un vas pentru un scop onorabil, sfinţit, folositor stăpânului, pregătit pentru orice lucrare bună. Aşadar, fugi de dorinţele tinereţii şi urmăreşte dreptatea, credinţa, iubirea, pacea împreună cu toţi cei care Îl cheamă pe Domnul dintr-o inimă curată”. – 1Tesaloniceni 4:3-5; 2 Timotei 2:21,22, *NW*.

Cuvintele de mai sus ale lui Pavel ne oferă, de asemenea, scopul sfinţirii, mai exact, să fim un instrument folositor pentru Dumnezeu, pregătiţi să facem lucrarea Lui. Da, deşi păstrarea curăţeniei pe acest drum este o cerinţă pentru toţi, este, în mod special, obligatoriu pentru creştini să se cureţe, căci ei au privilegiul şi responsabilitatea de a purta vasele lui Iehova, adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu şi privilegiile de serviciu care merg împreună cu înţelegerea lor. – Isaia 52:11.

Sfinţirea îi priveşte, în primul rând, pe creştinii care au speranţă cerească, pe aceia care, datorită credinţei lor şi dedicării să facă voinţa lui Dumnezeu, la „timpul potrivit”, au fost declaraţi drepţi de Iehova Dumnezeu şi li s-a dat o speranţă cerească. (Romani 5:1; 2 Corinteni 6:2, *NW*) Se face referire la ei ca la „turma mică”; ca la „mireasa, soţia Mielului”; ca la „seminţia lui Avram”, care va binecuvânta toate familiile pământului. (Geneza 22:17,18; Luca 12:32; Galaten 3:29; Apocalipsa 21:9, *NW*) Ei sunt numiţi o turmă mică, deoarece numărul lor este limitat la 144.000, după cum este clar dezvăluit în Apocalipsa 7:4-8 şi 14:1,3. Numai către aceştia se îndreaptă cuvintele lui Pavel: „Urmăriţi pacea cu toţi oamenii şi sfinţirea, fără de care niciun om nu-l va vedea pe Domnul.” – Evrei 12:14, *NW*.

Cu toate acestea, Biblia arată că mai sunt şi „alte oi”, o „mare mulţime” de creştini dedicaţi care au o speranţă pământească. (Ioan 10:16; Apocalipsa 7:9-17) O speranţă pământească? Da, căci Cuvântul lui Dumnezeu ne asigură că pământul va exista mereu şi că a fost creat pentru a fi locuit; că este locul de la picioarele lui Dumnezeu şi că El îl va face glorios. (Eclesiastul 1:4; Isaia 45:18; 60:13; 66:1) Pe acel nou şi glorios pământ, oamenii vor construi case şi le vor locui, vor planta vii şi le vor mânca roadele; oameni vor fi în pace unii cu alţii şi va fi pace între oameni şi animalele inferioare; şi, treptat, moartea şi toate fenomenele ei însoţitoare de: boală, nenorocire şi durere vor dispărea. – Isaia 65:17-25; Apocalipsa 21:4.

În zilele tipicei teocraţii a Israelului, Dumnezeu avea o singură lege pentru băştinaş şi străin în multe lucruri. Acelaşi lucru este valabil şi astăzi, în multe privinţe Dumnezeu are o singură lege pentru Israelul spiritual şi pentru „străini”,

Cuprins

creştinii care s-au dedicat lui Iehova Dumnezeu, dar care au o speranţă pământească. Deşi nu sunt consideraţi strict ca fiind sfinţiţi sau „sfinţi”, aceştia beneficiază, totuşi, de jertfa de răscumpărare a lui Christos, în timpul prezent, ei au adevărul Cuvântului lui Dumnezeu şi primesc din spiritul sfânt sau forţa Sa activă. Ei trebuie, de asemenea, să exercite credinţă, să se păstreze curaţi din punct de vedere moral şi separaţi de lume, în timp ce servesc în calitate de instrumente ale lui Dumnezeu pentru a face cunoscute altora adevărurile Lui.

Principiu ignorat timp de 800 de ani

Principiul biblic care condamnă onorarea unui om din cauza bogăţiei şi poziţiei este enunţat de Iacov: „Căci, dacă în adunarea voastră intră un om cu inel de aur pe deget şi cu haine scumpe, dar intră şi un sărac cu veşminte sărăcăcioase, iar voi îl respectaţi pe cel îmbrăcat cu haine minunate şi îi ziceţi: ‘Tu aşează-te aici, într-un loc bun’, iar celui sărac îi ziceţi: ‘Tu stai acolo în picioare’ sau ‘Aşează-te acolo, lângă aşternutul picioarelor mele’, nu vă judecaţi voi între voi şi nu deveniţi judecători cu cugete nedrepte? Ascultaţi, iubiţii mei fraţi! Nu i-a ales Dumnezeu pe cei săraci din această lume, bogaţi în credinţă şi moştenitori ai împărăţiei, pe care a promis-o Dumnezeu celor care-L iubesc?” – Iacov 2:2-5, *Versiunea* Catolică *Douay*.

Cavalerii din Malta nu cred asta. Revista *Time* a raportat în data de 20 aprilie: „Cavalerii din Malta … după apariţia lor în timpul secolului al 12-lea ca un ordin de cruciade de preoţi războinici … au înfiinţat dinastii puternice, succesiv, în Palestina, Rodos şi Malta. … Calitatea de membru în ordin, pentru toţi, cu excepţia categoriei cea mai de jos, a fost restricţionată la oamenii cu sânge nobil.” În luna aprilie, „după efectuarea unui studiu îndelungat al cavalerilor şi al operelor lor moderne, Vaticanul a hotărât ca … gradele superioare de cavaleri să nu mai depindă de naştere nobilă.”

Oare, acest lucru a fost stabilit pentru a se conforma, în cele din urmă, principiului creştin declarat la Galateni 3:28, că în adunarea creştină nu vor mai exista nici iudei, nici greci, nici sclavi, nici oameni liberi, nici parte bărbătească, nici parte femeiască? Oh, nu! Acest lucru nu a fost menţionat deloc. Au fost implicaţi banii. Americanii bogaţi şi oameni importanţi de pretutindeni care nu revendicau apartenenţa la rang superior au fost excluşi din ordinele superioare ale Cavalerilor. Revista *Time* a explicat că un oficial al Vaticanului a spus: „Dacă ar fi continuat să excludă sângele, altul decât sângele albastru, [ordinul] ar fi fost condamnat la dispariţie.” Dacă acesta ţine încă la acest principiu, Dumnezeu îl va nimici oricum, fără a ţine cont de situaţia sa financiară.

Cuprins

„Turnul de veghere”
- un ajutor în studiul biblic

De ce avem nevoie de *Turnul de veghere?* Deoarece *Turnul de veghere* ne ajută să înţelegem Biblia. Şi de ce am vrea să înţelegem Biblia? Deoarece Biblia este ghidul infailibil furnizat nouă de către un Creator iubitor şi înţelept.

Cuvântul lui Dumnezeu este ca o candelă pentru picioarele noastre şi ca o lumină pe cărarea noastră. (Psalmii 119:105) Fără el, noi am umbla prin întuneric. (Isaia 8:20, 21; Matei 15:1-14) Este ca o lampă care străluceşte într-un loc întunecos, la care facem bine să luăm seama, până când se crapă de ziuă şi răsare luceafărul. (2 Petru 1:19-21, *NW*) Aşa cum Pavel, apostolul, s-a exprimat: „Toată Scriptura este inspirată de Dumnezeu şi de folos ca să înveţe, să mustre, să îndrepte lucrurile, să disciplineze în dreptate, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie pe deplin competent, complet echipat pentru orice lucrare bună.” – 2 Timotei 3:16, 17, *NW*.

Cuvântul lui Dumnezeu înseamnă nu numai lumină pentru noi, ci şi viaţă. „Aceasta înseamnă viaţa veşnică: ca ei să asimileze cunoştinţă despre Tine, singurul Dumnezeu adevărat, şi despre Cel pe care L-ai trimis Tu, Isus Christos”, a spus Isus în rugăciunea Sa din noaptea trădării. El le-a spus discipolilor Săi: „Cuvintele pe care vi le-am spus Eu sunt spirit şi viaţă”, cuvinte care au fost înregistrate în Biblie. El ştia bine „că omul nu trăieşte numai cu pâine, ci cu orice declaraţie care vine din gura lui Iehova.” (Deuteronomul 8:3; Matei 4:4; Ioan 6:63; 17:3, *NW*) Chiar şi lui Adam i-a fost explicat acest adevăr, pentru că, deşi avea necesităţi suficiente pentru a susţine viaţa, totuşi, în cele din urmă, după ce a trăit nouă sute treizeci de ani, a murit pentru că a ignorat Cuvântul lui Dumnezeu. – Geneza 3:17-19; 5:5.

Cuvântul lui Dumnezeu înseamnă viaţă şi lumină pentru noi, dar numai dacă ne exercităm credinţă. (Matei 9:29) „Fără credinţă este imposibil să câştigăm plăcerea Sa, fiindcă cel ce se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El există şi că devine Răsplătitorul celor ce Îl caută stăruitor.” – Evrei 11:6, *NW*.

Deoarece astăzi, mai mult decât oricând înainte, sunt făcute atacuri la autenticitatea Bibliei, a principiilor şi înţelepciunii sale, devine tot mai important ca, prin studiul Bibliei, să devenim echipaţi cu un scut mare de credinţă, pentru a îndepărta toate aceste atacuri, atacuri făcute nu numai de duşmanii săi declaraţi, ci şi de către prietenii săi mărturisiţi. Şi cu mai mult de 250 de secte diferite care pretind a fi creştine, doar în Statele Unite, trebuie să ne studiem Biblia, dacă vrem

Cuprins

să putem da un răspuns satisfăcător pentru toată lumea care ne cere un motiv pentru speranţa care este în noi. (1 Petru 3:15, *NW*) Aşa cum s-a exprimat înţeleptul: „Inima celui drept studiază să răspundă.” – Proverbele 15:28, *AS.*

În plus, deoarece condiţiile morale merg din rău în mai rău, devine tot mai greu să te ţii de principiile drepte ale lui Dumnezeu, care trebuie să guverneze viaţa noastră de zi cu zi. Pentru a ne întări continuu hotărârile de a face ceea ce este drept, pentru a avea dragostea lui Dumnezeu după dreptate şi ura Sa pentru răutate, trebuie să continuăm să avem cugetarea lui Dumnezeu, să continuăm să ne reînnoim mintea şi să ne schimbăm personalitatea prin intermediul adevărului. – Matei 16:23; Romani 12:2; Filipeni 4:8; Coloseni 3:9, 10, *NW*.

AJUTORUL NECESAR

Nu există nici o îndoială, dacă vrem să câştigăm viaţă, trebuie să studiem Biblia. Dar înseamnă aceasta că avem nevoie de *Turnul de veghere?* Nu putem merge, individual, la Biblie şi să obţinem toată cunoştinţa şi priceperea necesare? Se poate? În Faptele Apostolilor, capitolul 8, citim despre un funcţionar al împărătesei Candace, un eunuc etiopian, care a mers direct la Biblia lui, dar când a fost întrebat de discipolul Filip: „Chiar ştii ce citeşti cu voce tare?” care a fost răspunsul lui? „Într-adevăr, cum aş putea vreodată face acest lucru, dacă nu mă va călăuzi cineva?” El a realizat că are nevoie de ajutor. Filip, care a fost ghidat de alţii, în primul rând, a fost echipat pentru a oferi acestui eunuc etiopian călăuzirea de care avea nevoie. – Faptele Apostolilor 8:27-38, *NW*.

Reţineţi, de asemenea, cei doi în drum spre Emaus, în dimineaţa învierii lui Isus. Ei trebuie să fi fost familiarizaţi cu Cuvântul lui Dumnezeu, sau Isus nu i-ar fi mustrat pentru că erau „slabi la inimă ca să creadă tot ce spuneau profeţii”, dar ei nu au înţeles. A fost nevoie de explicaţia lui Isus cu care ei erau deja familiarizaţi, ca să-i facă să vadă că Scripturile preziceau suferinţele şi moartea lui Mesia. Nu e de mirare că, după aceea, ei au exclamat: „Nu ne ardea inima în timp ce ne vorbea pe drum, când ne deschidea scripturile?” – Luca 24:13-32, *NW*.

Corneliu, fără îndoială, era familiarizat cu Cuvântul lui Dumnezeu, dar numai cu ajutorul lui Petru el L-a recunoscut pe Isus Christos ca Mesia. Apolo, deşi „înflăcărat de spirit”, a avut nevoie de ajutor pentru a înţelege „calea lui Dumnezeu mai corect”. Şi ucenicii de la Efes au avut o concepţie destul de nepotrivită despre creştinism, până când Pavel i-a iluminat. – Faptele Apostolilor, capitolul 10; 18:25, 26; 19:1-7, *NW*.

DE CE „*TURNUL DE VEGHERE*”?

De vreme ce este evident că avem nevoie de ajutor pentru a înţelege Biblia, de ce, din toată literatura religioasă publicată, ar trebui să ne uităm la *Turnul de veghere* pentru acest ajutor? În primul rând, pentru că aderă strict la Biblie, permite ca „Dumnezeu să fie găsit adevărat, chiar dacă orice om este găsit mincinos.” (Romani 3:4, *NW*). Nu este restricţionat de crezuri sau tradiţii ale oamenilor, ci este bazat sigur şi solid pe Scripturi. Nu face plecăciuni în faţa unui

Cuprins

Magisteriu, şi nici nu pretinde că vorbeşte în numele acestuia, care îşi asumă o autoritate mai presus de cea a Cuvântului lui Dumnezeu. Aşa cum a făcut şi Isus, îşi sprijină continuu declaraţiile şi explicaţiile prin „Este scris." (Matei 4:4, 7, 10; 11:10; 21:13; 26:24, 31, *NW*). Şi exact aşa cum Iehova invită creaturile Sale pământeşti, tot la fel şi *Turnul de veghere* îşi invită toţi cititorii: „Veniţi acum, şi să judecăm împreună." – Isaia 1:18, *AS.*

Nu sprijină nici una dintre ideologiile politice ale diferitelor blocuri ale naţiunilor, ci arată supunere doar împărăţiei lui Dumnezeu. Ea nu predică iubirea frăţească în timp de pace şi fratricid atunci când se stârnesc patimi naţionaliste, în timp de război. Se păstrează nepătată de lume, aşa cum a făcut Isus. – Ioan 18:36; Iacov 1:27.

Turnul de veghere, nefiind legat de niciun crez, este capabil să progreseze cu lumină crescândă. Recunoaşte: „Cărarea celor drepţi este ca lumina zorilor care progresează şi străluceşte până la miezul zilei." (Proverbele 4:18, *Ro*) Atunci când lumina străluceşte mai clar peste Scripturi, ca urmare a împlinirii profeţiei sau a unei cercetări mai mari, nu este prea mândră ca să ofere cititorilor săi beneficiul unei înţelegeri îmbunătăţite a voinţei şi scopurilor lui Dumnezeu.

Pentru a ne ajuta să înţelegem Biblia, *Turnul de veghere* foloseşte metoda ce face referire la ceva anume. Prin această metodă, toate informaţiile despre un anumit subiect, cuprinse în toate cele şaizeci şi şase de cărţi ale Bibliei, sunt aduse împreună şi compilate într-o manieră logică şi ordonată. Acest lucru este necesar pentru că Biblia, fiind în mare măsură istorică, este scrisă într-un stil succesiv, şi, prin urmare, cu câteva excepţii, nu tratează în mod cuprinzător orice învăţătură, într-un singur loc. Acest lucru este valabil, de asemenea, deoarece multe din învăţăturile false pe care le confundă acum creştinii mărturisiţi au fost necunoscute servilor lui Iehova în trecut; astfel, adevărul nu a fost pus la îndoială. Rotunjind această metodă topică de studiu, *Turnul de veghere* ţine cont de sensul cuvintelor în limbile ebraică, aramaică şi greacă originale, şi, de asemenea, ia în considerare contextul textelor citate pentru a dovedi un punct de vedere.

Prin utilizarea unui astfel de aranjament topic, *Turnul de veghere* nu sare dintr-o parte în alta, încercând să găsească un text pentru a dovedi o teorie personală sau o părere preconceptă, ci permite Bibliei, ca întreg, să indice gândirea lui Dumnezeu asupra unui subiect. În paranteză fie spus, această metodă nu este nouă pentru *Turnul de veghere*, ci este, de fapt, metoda utilizată de către Isus în predica Sa de pe munte, metoda folosită de Petru în ziua de Rusalii, precum şi metoda folosită de Pavel mereu în scrisorile sale. Pentru exemple vă rugăm să consultaţi: Matei 5:21-38; Faptele Apostolilor 2:14-28; Romani 15:7-13; Evrei 1:5-14.

STUDIAŢI „*TURNUL DE VEGHERE*"

Se pare că există o tendinţă din partea unora dintre cititorii *Turnului de veghere* de a citi cu atenţie doar articolul principal din fiecare număr, inclusiv, probabil, întrebările de la cititori. Aceasta este o greşeală. *Turnul de veghere* se ocupă cu învăţătura sau doctrina Bibliei, profeţia Bibliei, comportament creştin,

istoria Bibliei şi cu activitatea curentă misionară. Numai printr-o analiză atentă a întregului său conţinut, inclusiv aşa-numitele articole secundare, putem spera să obţinem o educaţie scripturală completă şi să ţinem pasul cu avansarea luminii.

Fiecare număr al *Turnului de veghere* poate fi asemănat cu o masă bine echilibrată şi bine pregătită. Nutriţioniştii ne spun că organismul are nevoie de proteine, amidon, minerale şi vitamine, şi o masă consistentă va furniza toate acestea. Ar fi o greşeală să ignorăm pe una dintre acestea. În acelaşi fel, noi nu ar trebui să ignorăm oricare din etapele hranei noastre spirituale. Şi, la fel cum nu ne-am gândit să ne grăbim când luăm o masă firească, ci ne facem timp să ne bucurăm de ea, tot aşa să nu ne grăbim la mesele noastre spirituale.

Nu este suficientă nici simpla lecturare a *Turnului de veghere*. O mare parte din aceasta, în special articolele de studiu principale sau cu întrebări, prezintă adevăruri complexe şi grele, de multe ori cu totul noi şi diferite de tot ceea ce a fost publicat anterior, care nu pot fi pe deplin înţelese şi apreciate printr-o singură lectură. Un astfel de meniu intelectual sau spiritual necesită o bună mestecare, anume: concentrare, meditaţie şi reflectare. Pentru a înţelege aceste adevăruri şi argumente trebuie să fim convinşi de caracterul lor scriptural, de rezonabilitatea lor, înfăptuirea lor. Acest lucru necesită să parcurgem materialul de mai multe ori, nu doar o dată.

În plus, vrem să ne amintim cât mai mult posibil, pentru căci scopul nostru în dobândirea acestor adevăruri nu este doar pentru plăcerea noastră, ci şi pentru a ne da ceva ce putem transmite şi la alţii. Şi numai dacă vom avea un punct clar în minte vom fi capabili să-l explicăm şi altora; un alt motiv pentru studierea de către noi a *Turnului de veghere* în întregime.

În plus, *Turnul de veghere* conţine multe sfaturi şi instrucţiuni cu privire la conduita şi activitatea creştină. Pentru a obţine impactul deplin al acestora, trebuie să-l parcurgem de nenumărate ori. Dacă nu suntem mişcaţi la acţiune, suntem ca omul nechibzuit care îşi construieşte casa pe nisip. Atunci credinţa noastră va fi una moartă. – Matei 7:26, 27; Iacov 2:14-26, *NW*.

CUM SĂ STUDIEM „*TURNUL DE VEGHERE*”

Ca şi creştini, studiul Bibliei, cu ajutoarele Bibliei, nu este facultativ, ci obligatoriu, pentru că instrucţiunile apostolului Pavel către Timotei se aplică pentru fiecare dintre noi: „Fă tot posibilul să te prezinţi aprobat înaintea lui Dumnezeu, ca un lucrător care n-are de ce să-i fie ruşine, care mânuieşte corect cuvântul adevărului.” (2 Timotei 2:15, *NW*) Dacă vrem viaţă, trebuie să obţinem aprobarea lui Dumnezeu, şi dacă vrem aprobarea lui Dumnezeu, trebuie să mânuim corect Cuvântul lui Dumnezeu şi ca să facem aşa trebuie să studiem. Cum putem studia cel mai bine Biblia cu ajutorul *Turnului de veghere*?

Mai întâi, suntem conştienţi că este nevoie de timp pentru a studia, aşa că trebuie să ne facem timp pentru un studiu regulat şi fără grabă. Dacă avem un program foarte încărcat, am putea găsi cincisprezece sau treizeci de minute zilnice, la prima oră dimineaţa, imediat după micul dejun sau la un moment convenabil al zilei. (Efeseni 5:16) Altfel, ar fi bine să ne rezervăm cel puţin o seară pe săptămână

pentru studiul nostru privat. Nici nu ar trebui să trecem cu vederea faptul că servul ocupat şi atent va profita de oportunităţile de a studia atunci când călătoreşte, aşa cum este atent la oportunităţi pentru predicare ocazională.

Pentru a studia în mod corespunzător *Turnul de veghere,* trebuie să ne apropiem de el cu o atitudine dreaptă în inimă. În timp ce ni se porunceşte „Convingeţi-vă de toate lucrurile şi păstraţi ce este drept", să nu trecem cu vederea faptul că suntem şi sfătuiţi: „Nu disprețuiți profeţiile." (1 Tesaloniceni 5:20, 21, *NW*) După ce am constatat mereu că *Turnul de veghere* aderă în mod loial la Cuvântul lui Dumnezeu, nu avem niciun motiv să privim un studiu din el cu suspiciune, ci mai degrabă, ar trebui să ne apropiem de el cu o dorinţă sinceră de a înţelege ceea ce a furnizat Dumnezeu pentru noi, prin paginile lui, mereu gata să „acceptăm cu blândeţe sădirea Cuvântului, care este capabil să ne salveze sufletele [noastre]." – Iacov 1:21, *NW*.

Bereenii ne-au dat un bun exemplu în acest sens. Adevărat, ei s-au asigurat că ceea ce le-a spus Pavel se baza pe Scripturi, dar a însemnat asta că l-au ascultat pe Pavel cu un spirit sceptic, critic sau antagonic? Nu, deloc. Mai degrabă, ni se spune că ei „au primit cuvântul cu cea mai mare agerime a minţii." – Faptele Apostolilor 17:11, *NW*.

Având o atitudine corectă în inimă faţă de materialul pe care trebuie să-l studiem, ar trebui să ne asigurăm că respingem toate aspectele care nu sunt legate de studiul nostru. Nu ne putem aştepta să beneficiem mult de pe urma studiului nostru, dacă ne ocupăm mintea cu altceva; unele experienţe plăcute sau neplăcute pe care le-am avut sau pe care ne aşteptăm să le întâlnim după studiul nostru. După ce ne-am pus deoparte timp pentru studiul *Turnului de veghere*, să-i oferim întreaga noastră atenţie, aşa cum o exprimă Pavel: „Să acordăm mai multă atenţie decât de obicei lucrurilor" pe care le studiem. Altfel, ele nu se vor întipări suficient de profund în mintea noastră, astfel încât să ni le putem aminti când ne dorim. – Evrei 2:1, *NW*.

Notează titlul şi textul din subtitlu, dacă există, de asemenea, relaţia dintre cele două. În timp ce citiţi, observaţi nu numai ceea ce este prezentat, dar şi cum. Reflectaţi, observaţi cum este dezvoltat argumentul. Ceva nou sau diferit exprimat decât înainte? Uitaţi-vă la textele citate, dar nu redactate; observaţi aplicabilitatea lor. Apreciaţi lumina aruncată de el pe tema în discuţie? Poate că doriţi să subliniaţi principalele puncte, sau răspunsurile exacte la întrebări, în cazul în care articolul are întrebări. Poţi exprima răspunsul prin propriile tale cuvinte? În cazul în care îţi vin în minte idei secundare, texte sau fapte, de ce să nu le notezi pe margine, pentru a fi utilizate la studiul în grupă?

Într-un articol, de orice lungime, există, de obicei, subtitluri, ceea ce denotă o schimbare în cuget, sau un alt aspect al temei principale. Observaţi modul în care paragrafele următoare se leagă de aceasta. După ce aţi studiat un articol sau acea parte programată pentru viitorul studiu în grupă, reflectaţi. Care au fost punctele principale, noile puncte, punctele deosebit de utile pentru mine? Duceţi-vă din nou la întrebările de studiu, iar în timp ce le citiţi, vă vine imediat în minte răspunsul la

Cuprins

fiecare dintre ele ? Amintiţi-vă că unul dintre cele mai bune ajutoare pentru studiu este recapitularea.

Studierea *Turnului de veghere* cu altcineva este de recomandat. Studiind cu altcineva luminează puterea de concentrare, creşte bucuria, realizează o mai bună înţelegere, precum şi abilitate îmbunătăţită de a ne exprima în studiul *Turnului de veghere* în grupă. E ceva de luat în considerare de către membrii unei familii.

Studiul în grupă al *Turnului de veghere*? Da, în fiecare săptămână, la cele paisprezece mii de Săli ale Împărăţiei martorilor lui Iehova, este rezervată o oră, de obicei, duminică după-amiază sau seara, pentru studiul Bibliei cu ajutorul *Turnului de veghere*. Nu este suficient să studiem în particular sau cu alţi membri ai familiei noastre. Vom obţine mai mult din fiecare lecţie dacă vom auzi ce au de spus şi alţii, ca răspuns la întrebările sale; poate că ei au o înţelegere diferită, mai corectă sau mai completă decât avem noi. Şi nu numai că putem primi ajutor de la un astfel de studiu, dar putem oferi, de asemenea, ajutor la alţii. Ei au nevoie de ceea ce putem oferi noi, noi avem nevoie de ceea ce pot oferi ei. Niciun individ, membru al adunării creştine, nu poate spune altuia: „Nu am nevoie de tine.” – 1 Corinteni 12:19-22, *NW*.

O cunoştinţă şi o înţelegere a Bibliei înseamnă lumină şi viaţă. Pentru a obţine această cunoştinţă şi înţelegere, avem nevoie de ajutor. *Turnul de veghere* este ajutorul excelent de studiere a Bibliei. Să ne arătăm aprecierea prin citirea lui cu atenţie, din scoarţă în scoarţă, prin studierea completă a articolelor sale principale, în particular sau cu familiile noastre, şi apoi venind, cu regularitate, la studiul de grupă, unde nu vom câştiga numai ajutor, dar vom fi în măsură să-i ajutăm pe tovarăşii noştri creştini servi.

De partea cui sunt bisericile?

●Sub titlul „Îşi găsesc locul în Biserică loteria şi băuturile alcoolice?”, ziarul *News* din Paris, Texas, a prezentat cazul unei femei care spunea nervos: „Soţul meu este un bărbat foarte atrăgător, dar este dependent de jocurile de noroc. … Am încercat tot ce este posibil ca să-l fac să renunţe la acest obicei rău, dar se pare ca l-a înrobit la fel de mult ca şi cum ar fi dependent de droguri. … Chiar când credeam că am făcut ceva progres, soţul meu vine acasă cu un pumn de bilete vândute de biserica mea şi le flutură în faţa mea. Biserica mea are o loterie şi oferă 500 $ premii în bani. Primul premiu se ridică la 200 $, iar cel mai mic la 10$. Bilete sunt vândute pentru 10 cenţi bucata, dar acest preţ a fost afişat într-un colţ prin ‘Donaţi 10 cenţi’. Presupun că a fost doar un mijloc pentru a se sustrage legilor împotriva jocurilor de noroc. … Soţul meu îmi spune că am multă obrăznicie să-i predic despre relele din jocurile de noroc, atunci când propria mea biserică deţine o loterie. El îmi cere să îi explic diferenţa dintre el, ca agent de pariuri, în cazul în care el pariază 2$ pe un cal de curse, şi faptul că cineva cumpără un pumn de şanse

Cuprins

la o loterie a bisericii cu 10 centi biletul. … Este un păcat doar tipul de comportament de pe urma căruia Biserica nu obţine câştiguri financiare? … Soţul meu îmi ridiculizează acum religia şi ne numeşte ipocriţi.”

Ce documente citiţi?

„Suntem convinşi că catolicii sunt cei mai toleranţi dintre toţi oamenii. Ei nu aud niciodată de o altă organizaţie atacată de la amvonul lor, pentru că ei sunt învăţaţi că trebuie să iubească pe fiecare individ, prieten sau duşman.” – *Our Sunday Visitor,* 25 Ianuarie, 1953.

„Confederaţia Evanghelică din Columbia a enumerat 23 de cazuri noi de presupusă persecuţie de protestanţi în această ţară predominant catolică, inclusiv uciderea unui predicator protestant şi dinamitarea unei capele prezbiteriene. … Într-un alt incident grav, se afirmă într-un raport, că un preot paroh, cu un revolver, a condus primarul şi poliţia din La Plata, în Departamentul Huila, într-un atac armat, pe o clădire în care aveau loc servicii protestante.” – *Times Star,* Cincinnati (Ohio)*,* 29 ianuarie, 1953.

Aceasta este toleranţă?

● Ezechiel 3:18 arată că, în cazul în care străjerul nu a dat avertismentul, cei răi vor muri, **dar sângele va fi cerut de la străjerul necredincios**. **Oare acest lucru nu intră în conflict cu cuvintele lui Isus că dacă predicatorii oameni tac, pietrele vor striga? - R.J., Indonezia.**

Nu există nicio contradicţie, deoarece cele două scripturi se referă la lucruri diferite, şi, prin urmare, nu sunt comparabile. Ezechiel 3:18 prezintă responsabilitatea clasei străjerului lui Iehova pentru a trâmbiţa sunetul de avertisment. Dacă avertismentul nu a fost trâmbiţat şi cei răi pier, nu ar fi nicio nedreptate, pentru că cei răi vor muri în nelegiuirea lor. Cu toate acestea, o mare responsabilitate stă asupra străjerilor tăcuţi. Profeţiile arată, totuşi, că vestea cea bună a împărăţiei va fi propovăduită pe tot pământul locuit, ca un avertisment înainte să lovească Armaghedonul. Clasa străjerului îşi va face lucrarea, în mod credincios, în măsura în care Iehova consideră necesar, şi la Armaghedon, toţi vor ajunge sub responsabilitate individuală, familială sau individuală înaintea lui Dumnezeu. Orice individuali din clasa străjerului care refuză să sune avertismentul va fi considerat responsabil de Dumnezeu şi va fi executat pentru acest eşec, care le va permite altora să moară fără avertisment.

A fost o situaţie diferită atunci când Isus a intrat în Ierusalim şi s-a oferit pe Sine ca Împărat. Despre această intrare citim: „Imediat ce s-a apropiat de drumul de lângă Muntele Măslinilor, toată mulţimea discipolilor a început să se bucure şi să-L laude pe Dumnezeu, cu glas tare, pentru toate lucrările puternice pe care le

Cuprins

văzuseră, spunând: ‘Binecuvântat este Cel care vine ca Împărat în numele lui Iehova! Pace în cer şi glorie în locurile preaînalte!’ Dar unii dintre fariseii din mulţime I-au zis: ‘Învăţătorule, mustră-Ţi discipolii.’ Dar, răspunzând, El a zis: ‘Vă spun că, dacă aceştia ar tăcea, pietrele ar striga.’” (Luca 19:37-40, *NW*). El nu spunea aici că dacă toţi predicatorii pe care El îi învăţase şi instruise ar fi rămas tăcuţi, pietrele ar face lucrarea de predicare, ci mai degrabă se referea la o anumită declaraţie pe care discipolii lui au făcut-o aici şi la care fariseii au obiectat. Discipolii Lui exprimau cuvintele prezise pentru declaraţie cu această ocazie, în Psalmii 118:26. Acest psalm profetic inspirat de Iehova va fi, cu siguranţă, împlinit, căci cuvintele lui Iehova nu se întorc la El goale. (Isaia 55:11) În cazul în care ar fi fost necesară o tăcere forţată asupra discipolilor, chiar şi pietrele ar fi strigat, în împlinirea Psalmului 118:26.

În paranteză fie spus, se înţelege că Isus a făcut referire la pietre în sens literal. Dumnezeu ar putea să le facă să strige, în împlinirea profeţiei, mai uşor decât putem pune noi o înregistrare la fonograf. Habacuc 2:11 vorbeşte despre o piatră care striga din zid ca mărturie împotriva persoanei care a construit-o cu preţul jefuirii, asupririi şi uciderii altora. Ar fi incorect să spunem că pietrele menţionate aici erau îngeri, despre care se vorbeşte ca „pietre de foc”. (Ezechiel 28:14) Isus nu vorbea aici în termeni obscuri sau simbolici, ci cu expresii simple, puternice, literale. Nici nu avea în minte ştiinţa arheologiei, care în ultima vreme a coroborat mult istoria şi profeţia Bibliei, uneori prin intermediul unor monumente descoperite sau a altor obiecte de piatră. Au fost cuvinte specifice care trebuiau să fie rostite cu această ocazie acolo, şi dacă discipolii lui Isus nu le-ar fi rostit, chiar pietrele ar fi făcut asta.

Prin urmare, declaraţia lui Isus despre pietre s-a aplicat acolo şi până la paralela modernă când Isus a fost oferit ca Piatră de Temelie pentru Sion, în anul 1918, întrucât Ezechiel 3:18 aplică la acest timp oferirea avertismentului despre Armaghedon. Cele două texte, referindu-se la lucruri diferite, nu pot fi comparate ca şi cum ar fi paralele. Avertismentul trebuie să fie dat acum. Clasa străjerului îl va da acum, pentru că străjerii credincioşi îl vor da, deşi străjerii necredincioşi poate nu reuşesc să facă acest lucru. Profeţiile arată că martorii credincioşi ai lui Iehova îl vor realiza sub conducerea lui Isus Christos. – Matei 24:14; Faptele Apostolilor 1:8.

Verificaţi-vă memoria!

După ce aţi citit acest număr al „Turnului de veghere”, vă mai amintiţi:

Ce cale de acţiune este cea înţeleaptă de luat atunci când avem de-a face cu slăbiciunile altora? P. 612, parag. 7.

De ce faptele vitejeşti ale Macabeilor nu pot fi asemănate cu cele ale lui Iosua şi David? P. 616, parag. 4.

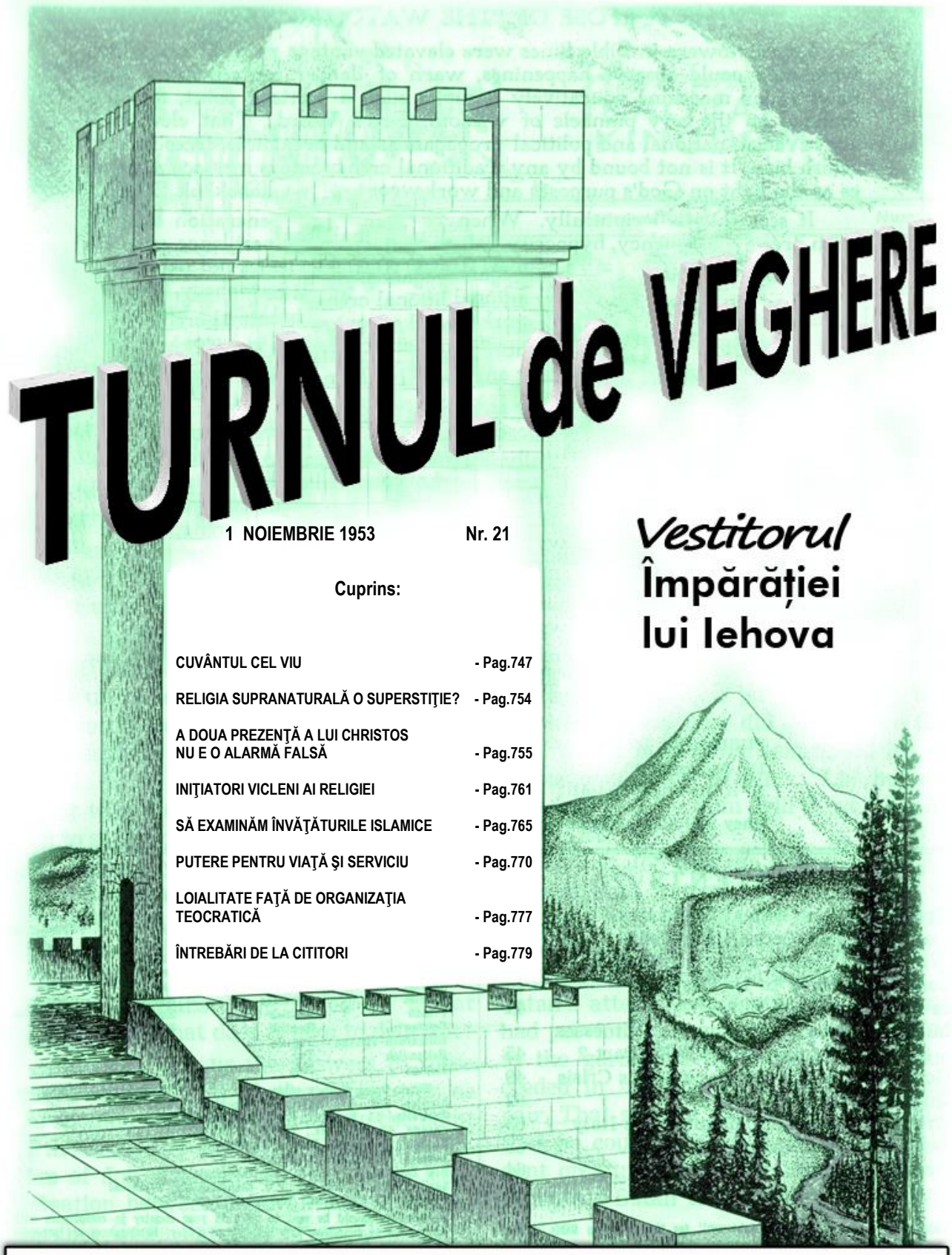
Care este scopul sfinţirii? P. 618, parag. 6.

De ce ordinul catolic al cavalerilor şi-a schimbat politica de a-i exclude pe toţi, cu excepţia celor cu naştere nobilă? P. 619, parag. 5.

Cuprins

Ce greşeală serioasă este făcută uneori de cititorii „Turnului de veghere”? P. 622, parag. 3.
De ce nu este suficient studiul particular al „Turnului de veghere”? P. 624, parag. 3.
De ce a ridiculizat religia soţiei un bărbat căruia soţia îi ceruse să renunţe la jocuri de noroc? P. 624, parag. 5.
Ce a făcut Dumnezeu la sfârşitul Primului Război Mondial, care a corespuns cu ce restatornicire a rămăşiţei evreieşti din Babilon, în anul 537 î.C? P. 626, parag. 4.
Ce era numit „Shechinah”? P. 626, parag. 5.
Ce a fost ilustrat de reluarea reconstrucţiei templului la Ierusalim, de guvernatorul Zorobabel şi Marele Preot Iosua? P. 630, parag. 18.
În ce fel a fost zguduită atât partea vizibilă cât şi cea invizibilă din organizaţia lui Satan? P. 631, parag. 19.
De ce profeţia din Hagai 2:7 nu şi-ar putea găsi împlinire majoră înainte de 1919? P. 632, parag. 23.
Care este identitatea „dorinţei tuturor naţiunilor”? P. 635, parag. 32.
De ce mulţimea mare a oamenilor cu bunăvoinţă sunt lucrurile cele mai alese pe care le au naţiunile? P. 635, parag. 34.
Unde a condus un atac, pe o clădire, un preot cu revolverul în mână, unde aveau loc servicii protestante? P. 638, parag. 5.
De ce cuvintele lui Isus: „Dacă aceştia vor tăcea, pietrele vor striga”, nu se pot aplica avertismentului ce trebuie dat despre bătălia Armaghedonului? P. 639, parag. 5.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

1 NOIEMBRIE 1953 Nr. 21

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

CUVÂNTUL CEL VIU	- Pag.747
RELIGIA SUPRANATURALĂ O SUPERSTIŢIE?	- Pag.754
A DOUA PREZENŢĂ A LUI CHRISTOS NU E O ALARMĂ FALSĂ	- Pag.755
INIŢIATORI VICLENI AI RELIGIEI	- Pag.761
SĂ EXAMINĂM ÎNVĂŢĂTURILE ISLAMICE	- Pag.765
PUTERE PENTRU VIAŢĂ ŞI SERVICIU	- Pag.770
LOIALITATE FAŢĂ DE ORGANIZAŢIA TEOCRATICĂ	- Pag.777
ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI	- Pag.779

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul "Turnului de Veghere"

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delicvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

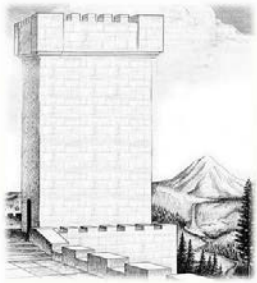
Privit din acest punct de vedere, "Turnul de Veghere" este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

'Vegheaţi în aceste timpuri periculoase' avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate "Turnul de Veghere".

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

"Toţi vor fi instruiţi de Iehova". – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

1 noiembrie 1953 **Nr. 21**

Cuvântul cel viu

„Căci Cuvântul lui Dumnezeu este viu şi exercită putere, este mai tăios decât o sabie cu două tăişuri şi pătrunde până acolo că desparte chiar sufletul de spirit, şi articulaţiile de măduva lor, şi este capabil să discearnă gândurile şi intenţiile inimii.” – Evrei 4:12, *NW*.

Cuvântul lui Iehova: care este? „Biblia”, spui tu în mod corect. Ce este Biblia? Este o colecţie de cărţi ce constituie revelaţia înregistrată, inspirată a lui Dumnezeu. Este marele document religios. Simpla posesie a Bibliei, scrisă de mână şi tipărită de tipar, a dat multă satisfacţie posesorilor ei, din diverse motive. Stă toată semnificaţia Cuvântului lui Dumnezeu în faptul că ea este doar o carte citată într-o anumită măsură de religii contradictorii, pentru proverbele ei pline de conţinut şi pentru frazele ei bine conturate? Nu, mulţumită Autorului ei, este mai mult decât atât.

[2] De când există oamenii pe pământ, minţile lor au fost atacate încontinuu pentru a fi capturate. Acum, mai mult decât oricând, inimile şi minţile oamenilor sunt inundate cu propagandă, al cărei scop este de a le hotărî calea de acţiune. Ce îi determină pe oameni să facă ceea ce fac? Ideile. Sunt ideile din minţile lor, care îi conduc pe o anumită cale de acţiune sau alta. Oamenii nu sunt roboţi, şi nici nu acţionează doar pe bază de instinct. Oamenii au minte şi inimă în care se află judecat[şi motivaţie. Acolo sunt plantate ideile, iar obiectivul propagandei veche de când e lumea este de a străbate minţile tuturor persoanelor, înregimentându-i sau aliniindu-i pe toţi în opoziţie cu împărăţia lui Iehova Dumnezeu, prin Isus Christos. – Proverbele 23:7.

[3] Sursa demonică a învăţăturilor necurate este Diavolul Balaur. Prin organizaţia lui asemenea unei fiare, el acţionează asupra minţilor şi inimilor egoiste ale conducătorilor şi liderilor oamenilor, care sunt profeţi falşi, şi prin ei, asupra minţilor oamenilor din lume, în general. În mod profetic, Apocalipsa spune: „Am văzut trei expresii inspirate necurate, care păreau ca nişte broaşte, ce ieşeau din gura balaurului, din gura fiarei sălbatice şi din gura falsului profet. Ele sunt, de fapt, expresii inspirate de demoni, fac semne şi merg la regii întregului pământ locuit, să-i adune laolaltă pentru războiul zilei celei mari a Dumnezeului Atotputernic.” (Apocalipsa 16:13, 14, *NW*) Prin aceste expresii sau cuvinte ale

Cuprins

Balaurului, sub multele lor forme, se face apel la egoism şi propriul interes al oamenilor, determinându-i să urmărească acest pretins interes personal şi să fie indiferenţi faţă de principiile dreptăţii. – Ioan 3:20, *NW*.

[4] Evident, în tot acest conflict pentru minţile oamenilor, cuvintele sunt instrumente de bază pentru transmiterea ideilor. Cuvintele sunt simboluri ale imaginilor şi impresiilor mentale, folosite pentru a transmite astfel de idei de la o persoană inteligentă la alta. Cuvintele au semnificaţii din cauza asocierii lor cu ideile pe care le reprezintă. Fără această asociere de idei, acceptate şi înţelese de către toţi cei vizaţi, un cuvânt este doar un sunet inteligibil sau un simbol scris, fără înţeles. Acest lucru este ilustrat clar în faptul că un cuvânt are semnificaţie pentru o persoană care înţelege o anumită limbă, din care face parte, dar nu are niciun sens pentru o altă persoană, care este total nefamiliarizată cu acea limbă. Chiar şi în limba noastră, oricare ar fi aceea, cu siguranţă ne interesăm frecvent de sensul unui cuvânt care este nou pentru noi. Explicaţia ne poate fi dată prin multe alte cuvinte cu care asociem sensul acceptat şi astfel ajungem să înţelegem semnificaţia cuvântului nou. Chestiunea este: cuvintele transmit idei. Ideile sunt cele care îi determină pe oameni să acţioneze.

[5] Cuvintele au forţa lor pentru ceea ce reprezintă; ideile au puterea lor în rezultatul pe care îl obţin în minţile şi acţiunile oamenilor. În măsura în care multele milioane de cărţi pe care oamenii le-au scris prezintă informaţii corecte, care întăresc mintea, ele sunt benefice. În măsura în care scrierile omului influenţează gândirea şi faptele omului, ele sunt puternice. În măsura în care orice idee scrisă, vorbită sau simbolizată altfel transmite minţii răutate şi lipsă de evlavie, ducând la încălcarea principiilor drepte ale lui Dumnezeu, un astfel de lucru este diavolesc şi lucrează împotriva celor mai bune interese ale omenirii şi la defăimarea numelui lui Iehova. – Ioan 8:42-47, *NW*.

[6] În mod evident, controversa vitală pentru mintea oamenilor nu există, în primul rând, în legătură cu simple fapte ca acestea, ci, mai degrabă, este cu privire la învăţăturile care afectează relaţia omului cu Dumnezeu. Cantitativ, Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia, este în mare contrast cu cuvântul publicat al omului. Se spune că doar în Librăria Congresului sunt şapte milioane de volume, ceea ce ne aminteşte faptul că „scrierea de multe cărţi nu are sfârşit; iar prea multă studiere devine obositoare pentru carne.” (Eclesiastul 12:12) În „micuţa” Biblie există foarte multe fapte arătate care sunt ştiute de toată lumea, precum multe referinţe la frumuseţile creaţiei naturale.

[7] Nu doar că aceste fapte acceptate apar în Scripturi, ci acolo se găsesc şi principii ale comportamentului. La modul general, oamenii vor fi de acord că aceste principii sunt bune şi sunt bucuroşi că multe astfel de principii au fost încorporate în legile naţiunilor. La obiect, Biblia condamnă minciuna, furtul şi omorul. Recunoscând principiile bune, şi legile ţării interzic aceste lucruri şi prevăd pedepse pentru încălcarea lor în anumite împrejurări. Totuşi, principiile drepte ale Cuvântului lui Dumnezeu sunt mai dificil de acceptat de către oameni decât faptele biblice cunoscute de toţi. Mulţi oameni spun cu gura lor, precum şi în publicaţiile lor, că principiile de comportament ale Bibliei sunt bune, totuşi,

punerea în practică în mod real, constant şi permanent a acestor principii, de către astfel de oameni, este, într-adevăr, o raritate. Dacă nu sunt aplicate, aceste principii nu sunt vii.

[8] Faptele obişnuite şi bunele principii nu epuizează Cuvântul lui Dumnezeu. Există şi profeţie aici. Cu toate că este unul dintre cele mai uimitoare şi puternice aspecte ale Bibliei, a căror interpretare şi împlinire sunt în mâinile lui Iehova Dumnezeu, pentru lume, în general, profeţia biblică este moartă; atât aşa-zisa lume creştină cât şi cea necreştină sunt moarte şi indiferente faţă de ea. În general, profeţia biblică nu este înţeleasă, nu este crezută; nu este creditată, este ignorată.

[9] Cuvântul lui Dumnezeu include mai mult decât aceste aspecte menţionate mai sus. Acesta este cel mai important element din Biblie: revelarea adevăratului Dumnezeu. Conţine multele Lui titluri şi Îl identifică prin numele Lui IEHOVA. Faptele, principiile şi profeţiile din Biblie îşi găsesc toate adevărata valoare arătând către Dumnezeul cel viu. – Ieremia 10:10, *AS*.

[10] Pentru că Biblia este Cuvântul Dumnezeului cel viu, ea este vie şi are putere; rezistând în lume ca un zid împotriva potopului de propagandă dăunătoare, doar ea oferă protecţie pentru minţile şi inimile oamenilor. Este o revelaţie a cugetării Creatorului, Iehova Dumnezeu, şi este instrumentul Lui de a transmite în mintea oamenilor idei din mintea Lui infinită. Se compune din cuvinte care sunt ale lui Iehova Dumnezeu, disponibile nouă în oricare ar fi limba noastră, traduse pentru noi din limbile originale ale primelor înregistrări biblice. Aceste cuvinte reprezintă idei, care sunt cugetări ale lui Dumnezeu. La fel de sigur cum marele Dătător al Cuvântului este Dumnezeul cel viu, tot la fel de sigur este că inspiratul Lui cuvânt al adevărului este Cuvântul cel viu.

[11] Este un lucru obişnuit proverbul conform căruia peniţa este mai puternică decât sabia. Aceasta este o recunoaştere a faptului că ideile transmise în minţile oamenilor sunt mai puternice decât simpla forţă fizică. (Evrei 11:34, *NW*) Nu doar că acest Cuvânt al lui Dumnezeu este mai puternic decât forţa fizică şi violenţa, dar este mai puternic decât cuvintele scrise sau spuse ale tuturor agenţiilor de propagandă ale acestei lumi vechi nelegiuite. Este viu. Vechea lume moare şi cuvintele ei cauzează moartea. La fel de obişnuit este şi motoul „Faptele grăiesc mai tare decât vorbele.” Un astfel de moto recunoaşte faptul că este posibil să spui ceva şi să faci altceva. Ceea ce face o persoană în final descoperă ce se află în inima ei, chiar dacă vorbele ei sunt înşelătoare. – Matei 23:3, *NW*.

[12] „Eu sunt servul Tău; dă-mi pricepere să-Ţi cunosc declaraţiile. Este timpul ca Iehova să lucreze; pentru că ţi-au făcut legea fără valoare. De aceea, eu Îţi iubesc poruncile mai presus ca aurul, chiar mai presus ca aurul fin. Aşadar, eu consider că toate preceptele Tale cu privire la toate lucrurile sunt corecte; şi urăsc orice cale falsă. Mărturiile Tale sunt minunate; de aceea, sufletul meu le păstrează.” (Psalmul 119:125-129, *AS*) Expresiile frumoase şi minunate conţinute de acest pasaj pot fi repetate fără ca cel care le spune sau cel care le aude să creadă în ele. O persoană poate să îi spună lui Dumnezeu „Sunt servul Tău”, şi totuşi să nu Îl servească pe Iehova. El poate cere pricepere, dar poate că evită studierea Cuvântul lui Dumnezeu, singurul loc din care poate veni priceperea. O persoană poate mărturisi

Cuprins

că iubeşte poruncile lui Dumnezeu mai presus ca aurul, şi totuşi acea persoană care mărturiseşte astfel poate să nu ţină seama de poruncile lui Dumnezeu, citindu-le în Biblie, dar să nu le urmeze, şi în schimb să îşi dedice timpul şi eforturile să obţină aur. Dacă învăţăturile lui Dumnezeu privind toate lucrurile chiar sunt considerate drepte, preţuite şi potrivite pentru păstrare, atunci servul lui Iehova, în urma înţelegerii sfatului lui Iehova cu privire la orice chestiune, va urma acel sfat şi chiar va evita falsităţile, pentru că le urăşte, bucurându-se, mai degrabă, în sinea lui că păstrează mărturiile minunate ale lui Dumnezeu.

[13] Cuvintele lui Dumnezeu sunt puternice, vii şi eficiente: în primul rând, pentru că sunt de la Creatorul universului, Iehova Dumnezeu Atotputernicul, sunt sprijinite de puterea şi măreţia Lui şi sunt corecte; în al doilea rând, dacă sunt primite în inimi şi minţi bune şi sincere, ele îl vor ghida pe servul lui Dumnezeu spre o cale de acţiune potrivită, care va avea ca rezultat o viaţă trainică pentru el şi bucuria lui Dumnezeu, ale cărui porunci sunt ascultate şi, deci, justificate. Nu poate fi subliniat în mod exagerat că ideile sunt simbolizate de cuvinte. Ideile lui Dumnezeu trebuie să vă ajungă în minţi, şi pentru ca ele să devină puternice, trebuie să aibă efect asupra gândirii voastre şi asupra cursului vieţii voastre. Acolo se află puterea lor; dar simplul fapt că cineva are în posesie o carte ce se numeşte Biblie, ca individ sau ca naţiune, fără să pună în practică lucrurile pe care Dumnezeu a cauzat să fie scrise în ea, nu are niciun beneficiu pentru posesori. Rezultatul urmării Cuvântului lui Dumnezeu este închinarea lui Iehova şi deci viaţă pentru cei ce se închină Lui. Credinţa simplă în Scripturi, bazată pe o pricepere şi o apreciere a lor şi pe dragostea pentru Dumnezeu şi dreptate este marea cerinţă a Cuvântului lui Dumnezeu.

[14] Acesta este un contrast între două cursuri generale de acţiune şi gândire, expuse chiar în primul Psalm, cu următoarele cuvinte: „Binecuvântat [fericit] este omul care nu umblă după sfatul celor răi, nu stă pe calea celor păcătoşi şi nici nu stă pe scaunul batjocoritorilor.” Acest lucru înseamnă că indiferent de măsura în care în atenţia omului binecuvântat de Iehova vin sfaturi rele, practici păcătoase şi batjocuri la adresa lui Dumnezeu şi a Cuvântului Lui, el va da la o parte aceste lucruri. „Ci plăcerea lui este legea lui Iehova; şi asupra legii Lui meditează el zi şi noapte.” În limbaj simbolic, dar care transmite, cu siguranţă, cugetul potrivit, sfârşitul unei asemenea persoane este următorul: „Şi el va fi ca un pom plantat lângă un curs de apă, care dă roade la timpul potrivit, a cărui frunză nu se veştejeşte; şi orice face va prospera.” Sfătuitorii nelegiuiţi, inclusiv religioniştii care vă sfătuiesc în mod constant să neglijaţi studierea Cuvântului lui Dumnezeu cu martorii lui Iehova, nu sunt pomi roditori care prosperă. Nu, „cei răi nu sunt aşa, ci sunt ca pleava pe care o spulberă vântul. De aceea, cei răi nu vor sta în picioare la judecată, nici păcătoşii în adunarea celor drepţi. Căci Iehova cunoaşte calea celor drepţi; dar calea celor răi va pieri.” – Psalmul 1:1-6, *AS*.

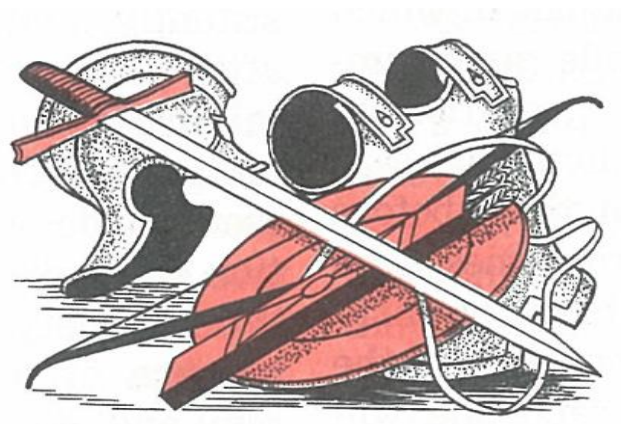
PUTERE

[15] Cât de puternic este Cuvântul lui Dumnezeu în vieţile noastre? În ceea ce îl priveşte pe individ, depinde foarte mult dacă îl înţelege sau nu. Acest lucru este

Cuprins

arătat de multe ori de către Isus, care, cu o ocazie, s-a referit la „cel care aude cuvântul şi îl înţelege, care chiar rodeşte şi produce roade, acesta o sută, celălalt şaizeci, şi celălalt treizeci.” (Matei 13:23, *NW*) Ce înseamnă să înţelegem Cuvântul lui Dumnezeu? Isus clarifică acest lucru într-o relatare corespunzătoare: „Aceştia sunt cei care, după ce au auzit cuvântul cu o inimă bună şi dreaptă, îl reţin şi aduc roade cu răbdare.” (Luca 8:15, *NW*) Înţelegerea Cuvântului lui Dumnezeu înseamnă să îl auzim cu percepţie şi apreciere reale, pentru a-i aprecia semnificaţia, înţelesul, sensul, semnificaţia raţională, inteligibilă şi în acord cu restul Cuvântului lui Dumnezeu şi cu dreptatea lui Iehova. Este nevoie de o inimă bună şi dreaptă pentru a face toate aceste lucruri, şi o astfel de inimă va reţine cuvântul. Puterea Cuvântului viu al lui Dumnezeu se manifestă ca fiind în inima unei astfel de persoane prin faptul că rodeşte şi are răbdare în serviciul lui, spre lauda lui Iehova. „Din această cauză luaţi armura completă de la Dumnezeu, pentru a putea rezista în ziua cea rea şi, după ce aţi făcut toate lucrurile complet, să rămâneţi neclintiţi.” – Efeseni 6:13, *NW*.

[16] Al şaselea capitol din Efeseni, în care, la îngrijirea lui Dumnezeu, se face referire, în mod simbolic, prin armură, arată că acest Cuvânt al lui Dumnezeu are atât putere de protecţie, cât şi de ofensivă în războiul creştin. (Efeseni 6:17, *NW*) Apostolul Pavel a afirmat acelaşi adevăr astfel: „Noaptea aproape a trecut; se apropie ziua. Să ne lepădăm, deci, de lucrurile ce aparţin întunericului şi să ne punem armele luminii.” (Romani 13:12, *NW*) Cu siguranţă, scriitorii Scripturilor Creştine Greceşti au luat această reprezentaţie a Cuvântului lui Dumnezeu, ca echipament de luptă vital, de la profeţii evrei ai lui Dumnezeu, pentru că în Isaia apare: „Şi el şi-a pus dreptatea ca platoşă şi coiful salvării pe cap; şi-a pus ca îmbrăcăminte hainele de răzbunare şi ca manta a îmbrăcat zelul.” (Isaia 59:17, *AS*) Profetul a mai spus: „Şi mi-a făcut gura precum o sabie ascuţită; m-a ascuns în umbra mâinii lui: şi mi-a făcut o săgeată şlefuită; şi m-a ţinut aproape, în tolba lui cu săgeţi.” (Isaia 49:2, *AS*) Protecţia mentală şi, deci, şi cea vitală a adevărului, este arătată mai departe în procesul ei de reînnoire, aşa cum este aplicată dispoziţiei mentale a creştinului: „Nu vă mai modelaţi după acest sistem de lucruri, ci schimbaţi-vă, prin înnoirea minţii, ca să vă dovediţi voinţa lui Dumnezeu cea bună, acceptabilă şi completă.” (Romani 12:2, *NW*) Aceasta este o putere incredibilă exercitată de către Cuvântul lui Iehova în viaţa poporului Său.

[17] Celor printre care s-a dus să predice despre împărăţia lui Dumnezeu, Pavel le-a explicat că el urma să plece şi ei nu îl vor mai vedea. I-a avertizat împotriva lupilor simbolici care vor veni prin turma creştină şi îi vor învăţa lucruri care sunt împotriva adevărului pe care

Cuprins

apostolul Pavel îl adusese pentru ei şi cu care i-a binecuvântat atât de abundent. Pavel a spus: „Ştiu că după plecarea mea vor intra printre voi lupi asupritori şi nu vor trata turma cu blândeţe şi se vor ridica dintre voi oameni care vor spune lucruri deformate pentru a-i atrage pe discipoli spre ei. De aceea, fiţi treji şi ţineţi minte că timp de trei ani, zi şi noapte, n-am încetat să vă sfătuiesc pe fiecare cu lacrimi. Şi acum vă încredinţez lui Dumnezeu şi cuvântului bunătăţii Lui nemeritate, cuvânt care vă poate zidi şi vă poate da moştenirea printre toţi cei sfinţiţi.” (Faptele 20:29-32, *NW*) Pavel arată aici puterea Cuvântului lui Dumnezeu de a zidi adunarea creştină. Nimic altceva nu mai poate face acest lucru şi să le aducă moştenirea care se obţine prin maturitate şi loialitate.

[18] Mai mult, Cuvântul lui Dumnezeu, repetat şi exprimat de servii Lui, are puterea de a-i identifica pe ei ca şi închinători ai lui Iehova. O identificare opusă este conţinută şi în cuvintele celor care vorbesc contrar Scripturilor. Marele Învăţător a folosit o ilustraţie foarte evidentă pentru a-Şi susţine punctul de vedere, afirmând: „Pentru că nu există pom bun, care să producă fructe stricate; şi nu există nici pom stricat, care să producă fructe bune. Pentru că fiecare pom este cunoscut după fructele lui. De exemplu, oamenii nu adună smochine din spini şi nici nu culeg struguri dintr-un tufiş cu spini. Un om bun aduce roade bune din comoara bună a inimii lui, dar un om rău aduce lucruri rele din comoara lui rea; pentru că gura vorbeşte din prisosul inimii.” – Luca 6:43-45, *NW*.

[19] Acest Cuvânt viu al lui Dumnezeu ce exercită putere se presupune că este mai tăios decât orice sabie cu două tăişuri, străpungând chiar şi până la punctul în care desparte sufletul de spirit şi este capabil să discearnă ce este în inima omului. (Evrei 4:12, *NW*) Niciun alt cuvânt existent nu poate face acest lucru. Doar Cuvântul cel viu al lui Dumnezeu are puterea de a discerne şi de a judeca astfel. Isus a vorbit cu cuvântul Tatălui său Ceresc şi a spus: „Pe cel care este indiferent faţă de Mine şi nu-Mi primeşte cuvintele, are cine să îl judece. Cuvântul pe care l-am spus este cel care îl va judeca în ziua de apoi.” (Ioan 12:48, *NW*) Apostolul Pavel aştepta cu nerăbdare marea „zi de apoi” a judecăţii, în care trăim noi acum şi, în timp ce dădea sfaturi directe adunării din Corint, el a vorbit şi profetic, spunând: „Aşadar, nu judecaţi nimic înainte de timpul potrivit, până când va veni Domnul, care va aduce la lumină lucrurile secrete ale întunericului şi va face să se manifeste sfaturile inimii, şi apoi fiecare va fi lăudat de Dumnezeu.” – 1 Corinteni 4:5, *NW*.

[20] În legătură cu această putere de judecată a Cuvântului lui Dumnezeu, ne amintim că el „pătrunde până acolo că desparte sufletul de spirit.” (Evrei 4:12, *NW*) Sufletul şi spiritul nu sunt sinonime. Făptura vie este sufletul, iar spiritul său este forţa lui care-l motivează. Îl mişcă. Un om poate avea un spirit bun sau rău. Câteodată spunem: „Nu pot fi acolo în persoană, dar voi fi cu spiritul” şi aceasta este o expresie potrivită, îndreptăţită de Scripturi. De exemplu, Pavel le-a spus colosenilor: „Chiar dacă sunt absent în carne, totuşi sunt cu voi în spirit, bucurându-mă şi văzând buna voastră ordine şi fermitatea credinţei voastre faţă de Christos.” (Coloseni 2:5, *NW*) Astfel, atât de cercetător şi pătrunzător este Cuvântul lui Dumnezeu în viaţa poporului Său, încât îi distinge şi chiar permite

Cuprins

fiecăruia să distingă între ceea ce face o persoană de fapt, lucru ce poate fi văzut şi de celelalte persoane, şi spiritul în care el o face, adică, motivaţia, forţa care motivează. Autoexaminarea în lumina Cuvântului lui Dumnezeu ne permite să stabilim dacă facem ceea ce facem din dragoste pentru Dumnezeu.

[21] Atât de puternic este Cuvântul lui Dumnezeu, încât ne permite să Îl servim pe Dumnezeu cu stăruinţă, cu consecvenţă şi cu credinţă, rezistând an după an, progresând în adevăr, păstrând bucuria şi fericirea, şi toate acestea indiferent de ce fac sau par că fac celelalte făpturi, chiar dacă sunt în organizaţia poporului lui Dumnezeu sau în afara societăţii lumii noi. Trebuie să Îl servim pe Iehova Dumnezeu datorită relaţiei noastre personale cu El şi trebuie să ne trăim viaţa, în mod potrivit, în armonie cu Cuvântul lui Dumnezeu şi să îi lăsăm pe ceilalţi să îşi trăiască viaţa, având responsabilitate pentru calea lor de acţiune în faţa lui Dumnezeu. (Galateni 6:5, *NW*) Putem să îi păcălim pe alţi oameni. Ei pot să ne păcălească pe noi. Dacă refuzăm să permitem Cuvântului lui Dumnezeu să pătrundă în noi şi să ne cerceteze, discernând între suflet şi spirit, poate că ne amăgim singuri, dar nu schimbăm Cuvântul lui Dumnezeu şi judecata lui, şi nici pe Iehova sau pe Isus Christos, Judecătorul Lui numit. Din cauză că declară judecăţile lui Iehova, care sunt sigure, Cuvântul lui Dumnezeu are puterea de a arde şi de a distruge, şi astfel spune: „Nu este cuvântul Meu ca focul? zice Iehova; sau ca un ciocan care sparge piatra în bucăţi?" (Ieremia 23:29, *AS*) Nu trebuie să ne retragem niciodată din serviciul Lui glorios.

> „O, cât iubesc legea Ta! Este meditaţia mea toată ziua. Poruncile Tale mă fac mai înţelept decât duşmanii mei; căci ele sunt întotdeauna cu mine. … Îmi feresc picioarele de la orice cale rea, ca să observ cuvântul Tău." – Psalmul 119:97-101, *AS*.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce este Biblia?
2. Ce îi mişcă pe oameni să acţioneze?
3. Ce se poate spune despre cuvântul Diavolului?
4. Descrieţi şi ilustraţi relaţia dintre cuvinte şi idei.
5. În ce constă forţa cuvintelor şi a ideilor?
6. În ce privinţă există controversa pentru mintea oamenilor?
7. Cum privesc oamenii, în general, principiile de comportament din Biblie?
8. Care este cea de-a treia caracteristică puternică ce este cuprinsă în Biblie, în afară de faptele acceptate de toţi şi principiile de comportament?
9. Care este cel mai important element al Bibliei?
10. În ce fel este descoperită omului cugetarea infinită a lui Iehova Dumnezeu?
11. Care este mai puternic dintre Cuvântul lui Dumnezeu şi cuvântul şi violenţa oamenilor?
12. Ilustraţi cum pot fi folosite expresii minunate, însă fără să se conformeze.
13. Enunţaţi lucrurile esenţiale ce dau putere Cuvântului lui Iehova.
14. Enunţaţi, în cuvinte proprii, contrastele marcate în Psalmul 1:1-6.

Cuprins

15. (a) Cât de puternic este Cuvântul lui Dumnezeu în viaţa *noastră*? (b) Arătaţi însemnătatea expresiei „să-l înţelegem”.
16. Arătaţi ce putere extraordinară pentru protecţie şi atac este exercitată de Cuvântul cel viu.
17. Ce are putere referitor la zidirea creştinilor?
18. Ce are putere de identificare în viaţa noastră?
19. Explicaţi care este o altă putere exclusivă a Cuvântului lui Dumnezeu.
20. Comentaţi despre „despărţirea sufletului de spirit”.
21. De ce şi cum trebuie să-L servim pe Iehova şi ce ne face capabili să facem aşa?

Religia supranaturală o superstiţie?

De ce este lumea atât de confuză? De ce se pare că lucrează forţe distructive? Potrivit unuia dintre cei mai renumiţi clerici americani, dr. John Haynes Holmes, „În acest moment, totul este confuz; forţele din jurul nostru par a fi forţe ale distrugerii. Dar asta se întâmplă pentru că superstiţia, vechea religie a supranaturalului, ne stă în cale şi trebuie înlăturată, la fel cum trebuie înlăturaţi pereţii în ruine ai unei clădiri vechi şi strânşi înainte ca noua construcţie, din oţel şi piatră, deja gândită şi proiectată, să poată fi ridicată”. – *New Outlook*, mai 1953.

Ce încerca, de fapt, să spună dr. Holmes? Oare nu că toată religia supranaturală, care include şi religia supranaturală descoperită de Biblie, este superstiţie; că religia naturală îi va lua locul şi că va fi superioară religiei supranaturale la fel cum o structură modernă din oţel şi piatră este superioară zidurilor vechi în ruine?

Dar ce ar putea duce mai mult la confuzie dacă nu religia „naturală”, dacă nu religia fără ajutor supranatural, unde oamenii îşi fac propriile lor reguli de comportament şi crezuri pe baza propriilor cercetări şi experienţe? Aşa cum este bazată pe un mediu diferit, pe experienţe ce diferă, pe asocieri, surse de informaţie, capacităţi mintale, ca să nu mi spunem de măsura de egoism, care ar putea fi rezultatul religiei naturale dacă nu confuzie?

Poate, oare, o religie care nu este supranaturală, să explice misterul vieţii, cum a început totul şi ce o menţine? Cum a venit în existenţă această lume minunată naturală, cu toată diversitatea sa de pe pământ, din mare şi din cer? De ce omul pare că se luptă zadarnic împotriva păcatului şi imperfecţiunii? Ne poate spune religia naturală dacă există viaţă după moarte? Dacă există personalităţi invizibile, superioare, poate, omului, şi dacă omul poate sau nu să se apere împotriva lor?

Religia supranaturală a Bibliei poate răspunde la aceste întrebări şi ca atare nu este o superstiţie, ci se recomandă tuturor bărbaţilor şi femeilor cu cugetare serioasă.

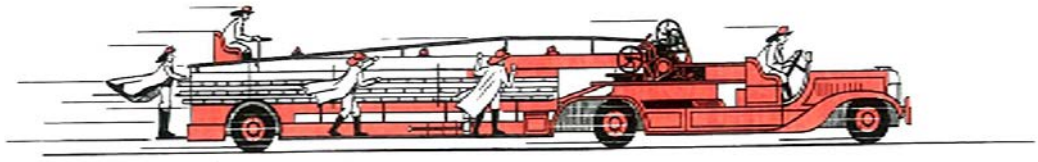
Religia naturală din timpurile moderne este numai închinare la ştiinţă. A adus, oare, ştiinţa Estul şi Vestul împreună în pace, sau nu a făcut altceva decât să accentueze diferenţele? A rezolvat, oare, problemele crimei şi corupţiei, sau numai le-a răspândit mai mult şi le-a făcut mai periculoase? Dar adevărata religie

Cuprins

supranaturală are soluţia: „Să-L iubeşti pe Iehova, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată mintea ta şi cu toată puterea ta” şi „Să-ţi iubeşti aproapele ca pe tine însuţi” – Marcu 12:30, 31, *NW*.

Lumea este confuză, nu pentru că religia supranaturală îi stă în cale, ci pentru că oamenii s-au lepădat de adevărata religie supranaturală.

A doua prezenţă a lui Christos nu e o alarmă falsă

Faptul că martorii lui Iehova trâmbiţează un avertisment cu privire la sfârşitul actualului sistem nelegiuit într-un Armaghedon de foc pare ceva de neconceput şi de domeniul fantasticului pentru această generaţie mulţumită de sine. Ei le spun martorilor lui Iehova în mod batjocoritor: „Ştim totul despre asta. Bunicii noştri şi străbunicii noştri au predicat acelaşi lucru. Dar, după cum vedeţi, lumea este aceeaşi. Lucrurile vor fi mereu la fel”. Dar cei care au trăit în ambele generaţii, în prezent şi în trecut, ştiu că lucrurile nu sunt la fel, că au avut loc schimbări, şi că nu există niciun motiv pentru o astfel de raţiune neproductivă.

Într-adevăr, în trecut au fost trâmbiţate multe alarme false. Dar dovedeşte, oare, acest lucru că şi alarma actuală trâmbiţată de martorii lui Iehova este falsă? Diavolul nu ar vrea să credeţi altceva. Ar fi o nesăbuinţă din partea unui departament de pompieri să nu răspundă la primirea unui semnal de alarmă numai pentru că ultimele patruzeci sau cincizeci de alarme au fost false. Aceasta s-ar putea să nu fie. Fiecare alarmă trebuie să fie investigată pentru a păstra siguranţa. În mod asemănător, ar fi o nesăbuinţă din partea oamenilor cu bunăvoinţă de astăzi să ignore avertismentele intensificate ale martorilor lui Iehova, numai din simplul motiv că unii credincioşi în Biblie din trecut au trâmbiţat alarme false.

Isus a învăţat clar că se va întoarce. Cu o ocazie, discipolii Lui L-au întrebat: „Spune-ne, când se vor întâmpla aceste lucruri şi care va fi semnul prezenţei Tale şi al sfârşitului sistemului?” Isus nu le-a spus că va fi prezent cu ei în mod vizibil. În schimb, prezenţa Lui printre ei se va face simţită numai prin dovezi circumstanţiale. De aceea, discipolii Lui au cerut un „semn” al prezenţei Lui. Nu era nevoie de un semn dacă ei Îl puteau vedea personal în carne. Isus a relatat câteva evenimente care se vor întâmpla pe pământ la timpul încoronării Lui în cer. Aceste evenimente aveau să le explice oamenilor prezenţa lui Christos şi, în acelaşi timp, să avertizeze despre apropierea bătăliei Armaghedonului. Isus a spus că invizibila Sa instalare va fi marcată pe pământ prin faptul că o naţiune se va ridica împotriva altei naţiuni într-un război mondial; că vor fi epidemii, lipsă de alimente şi cutremure în multe locuri; că urmaşii Lui vor fi urâţi de toate naţiunile; că vor fi persecutaţi şi unii dintre ei chiar omorâţi; că cei credincioşi se vor angaja

Cuprins

în predicarea veştii bune despre împărăţia Sa stabilită, ca mărturie pentru tot pământul locuit, înainte de venirea Armaghedonului; că în timpul acestor evenimente vor fi „chinuri ale naţiunilor, care nu vor ştii cum să scape din cauza urletului mării şi a agitaţiei ei, în timp ce oamenii vor leşina de frică şi în aşteptarea lucrurilor ce se vor abate asupra pământului locuit"; că se vor face eforturi deşarte de a stabili pacea printr-un guvern politic provizoriu şi că atunci când TOATE ACESTE LUCRURI se vor întâmpla, în timpul unei generaţii, acea generaţie să fugă pentru a scăpa, căci Armaghedonul va fi aproape. – Matei 24,25; Marcu 13; Luca 21.

Scrisoarea lui Pavel către Timotei descrie cu însufleţire condiţiile delincvente din timpul celei de-a doua prezenţe a lui Christos. (2 Timotei 3:1-13) Petru profeţeşte că se vor ridica batjocoritori care vor umbla după propriile plăceri, îşi vor bate joc de avertisment şi vor întreba: „Unde este acea promisă prezenţă a Lui? Din ziua în care au adormit strămoşii noştri toate lucrurile continuă exact ca de la începutul creaţiei". (2 Petru 3:3,4, *NW*) Iacov a prezis că cei foarte bogaţi îşi vor strânge bogăţie pentru zilele din urmă. Ioan, aflat sub inspiraţie, a vorbit despre nenorociri fără precedent, care vor atinge apogeul în această perioadă cu bătălia Armaghedonului. TOATE ACESTE EVENIMENTE, nu numai unul sau două, ci TOATE ACESTE LUCRURI care se vor petrece de-a lungul aceleiaşi generaţii, vor alcătui semnul ce va marca a doua prezenţă a lui Christos. Nu este nicio alarmă falsă. Acea generaţie îi va vedea prezenţa şi va experimenta judecăţile de foc ale Armaghedonului. – Matei 24:32-34; Iacov 5; Apocalipsa capitolele 12 şi 16.

ALARME FALSE DIN TRECUT

Unii ar putea întreba, cu toată sinceritatea: „De ce au fost primii învăţaţi în Biblie înşelaţi să creadă că Isus Christos avea să se întoarcă în zilele lor, mai ales că Biblia este foarte specifică în ceea ce priveşte timpul şi modul prezenţei Lui?" Răspunsul la întrebare este că acei învăţaţi au concluzionat în mod greşit că cea de-a doua prezenţă a lui Christos va fi văzută, „sau o pătrundere liniştită şi treptată a tuturor forţelor sociale, prin spiritul Său, fie perpetuă, fie continuată până la încheiere". De asemenea, aceşti învăţaţi nu au luat în considerare că toate evenimentele profeţite de Isus ar fi trebuit să se împlinească în timpul generaţiei de la venirea Sa.

De exemplu: timpurile grele dintre anii 66-70 A.D. au fost luate de unii şi au fost interpretate ca semne ale sfârşitului care se apropia. După distrugerea Ierusalimului, era sigur că Isus îşi va face apariţia. Dar conflictul civil dintre evrei şi romani nu a constituit semnul prezenţei lui Isus şi nici foametea şi epidemiile care au urmat. Atunci nu erau războaie mondiale, niciun număr ieşit din comun de cutremure şi nici vestea bună despre împărăţia lui Dumnezeu nu era predicată pe tot pământul locuit. De fapt, mai avea mult până acoperea continentul Europa.

Aceste timpurii aşteptări ale întoarcerii lui Christos, în cel de-al doilea, al treilea şi al patrulea secol, s-au dovedit a fi alarme false. Aşa-numita *Epistolă a lui Barnaba*, potrivit *Didahiei* (un manual creştin din cel de-al doilea secol), reprezintă „ziua din urmă aproape, când lumea aceasta împreună cu cel rău vor fi

Cuprins

nimicite la întoarcerea Domnului. Se crede că au trecut aproape 6.000 de ani de la creaţie. … Cea de-a şaptea zi a celor 1000 de ani este pe cale de a începe odată cu Cea de-a doua Venire". Irineu îl sprijină pe Barnaba, „plasând sfârşitul lumii şi întoarcerea lui Christos la 6000 de ani după creaţie". Lactanţiu este şi el de acord cu ei şi crede că „lumea de acum nu mai poate rezista încă 200 de ani şi sfârşitul ei trebuie aşteptat în orice zi". Tertulian a prezis declinul Imperiului Roman, apariţia Antichristului şi a simţit că trăieşte „în timpul din urmă". Hipolit a fixat ziua reîntoarcerii lui Christos la 500 de ani după naşterea Lui. Şi au mai fost alţii, Commodian, Metodie din Olimp, Licia, Victorin din Petau şi episcopul egiptean Nepos, toţi făcând preziceri greşite despre întoarcerea lui Christos.

Pronosticurile lor au fost total nefondate în lumina Scripturilor; ca atare, toate, fără excepţie, s-au dovedit false. Faptele fizice n-au fost prezente per total pentru a împlini profeţiile lui Isus cu privire la a doua Sa prezenţă şi nici tabelele lor cronologice nu au fost corecte. Câteva dintre date erau îndepărtate cu aproape 1000 de ani. Prognoza lui Hipolit de 500 de ani nu a avut baza în Scripturi, ci a fost o presupunere care s-a dovedit a fi greşită.

Cum era de aşteptat, după aceste alarme false şi fără îndoială, aşa cum a plănuit Diavolul, învăţătura despre întoarcerea lui Christos a devenit foarte nepopulară. Oamenii au privit cu cinism şi cu scepticism pe oricine îndrăznea numai să aducă vorba despre doctrină. Cartea Apocalipsa a fost respinsă şi a fost numită lucrarea ereticului Cerint. Au fost introduse noi teorii şi au fost popularizate. Origen a adus argumente împotriva apariţiei literare a lui Christos. El a învăţat că întoarcerea lui Christos se va întâmpla prin puterea Evangheliei; că lumea nu va fi distrusă, ci va fi schimbată prin predicarea creştinismului.

O altă teorie foarte populară pentru un timp a fost aceea expusă de donatistul Ticonius, care explică, în comentariul său despre Apocalipsa, că Isus Cristos nu va veni până ce nu va fi stabilită în lume Biserica Donatistă şi va fi destul de puternică pentru a rezista păgânismului şi falsei religii catolice. Ambele teorii sunt greşite, din motive Scripturale, şi anume: scopul creştinismului nu este să convertească această lume nelegiuită şi nici propovăduirea Evangheliei nu o va schimba. Această lume rea a fost condamnată de Dumnezeu la nimicire şi niciun om sau organizaţie făcută de oameni nu o vor putea salva. (Daniel 2:44) Dumnezeu Şi-a propus un guvern al lumii noi pentru omenire, în care va locui dreptatea. (2 Petru 3:13) Evanghelia este propovăduită ca „mărturie pentru toate naţiunile", pentru ca oamenii cu bunăvoinţă să fugă spre împărăţie înainte de ziua Armaghedonului. (Matei 24:14, *NW*) Teoria lui Ticonius este, de asemenea, greşită, căci întoarcerea lui Christos nu este condiţionată de realizările oamenilor şi nici de stabilirea unui grup al unei biserici, ci depinde numai de spiritul şi de puterea Atotputernicului Dumnezeu Iehova. – Psalmii 110:1,2.

Augustin, membru al Bisericii Catolice, a respins întreaga idee că Isus Cristos va veni din nou, zicând că împărăţia a fost stabilită la prima venire a lui Christos; că Isus Cristos, la prima venire, l-a legat pe Satan Diavolul şi că a început să domnească atunci şi acolo. Augustin a susţinut că venirea lui Christos se petrece în mod repetat în Biserica Sa, „adică, prin membrii Lui, prin care el vine, puţin câte

Cuprins

puţin şi bucăţică cu bucăţică; din moment ce întreaga Biserică este trupul Lui". Augustin a mai crezut că domnia milenară a lui Christos se încheia în jurul anului 1000 A.D. şi că atunci putea fi aşteptată venirea finală a lui Christos pentru judecată.

Pe măsură ce se apropia anul 1000 A.D., mulţi oameni religioşi au început a crede că judecata şi sfârşitul în flăcări al lumii se va petrece în acel an. Agitaţia s-a răspândit repede în toată Europa de Vest, căci se temeau că „ziua mâniei" lui Dumnezeu era aproape. Când lumea nu a ars în acel an, religioniştii au simţit că aceasta este dovada că cei o mie de ani din Apocalipsă 20:2 nu erau literali, ci o perioadă nedeterminată de timp şi că Biserica Catolică, fiind aşa-numită biserică „Mamă", domnea deja în ea. Această opinie există printre Ierarhia romano-catolică până în zilele noastre.

NICIO ALARMĂ NU ESTE LA FEL DE REA CA ALARMA FALSĂ

În ciuda afirmaţiilor Bisericii Catolice, scripturile nu le susţin nici punctul lor de vedere. Apostolii Ioan şi Pavel arată clar că Isus Cristos nu a domnit din primul secol. Ioan a scris Apocalipsa spre finalul primului secol şi a vorbit despre domnia lui Christos ca fiind de domeniul viitorului, ca despre unul dintre „lucrurile ce se vor petrece curând". (Apocalipsa 1:1, *NW*) Ioan a trăit mai mult decât Pavel. În jurul anului 61 A.D., fiind la Roma, Pavel şi-a scris scrisoarea către evrei, în care a spus: „Dar căruia dintre îngeri i-a spus El vreodată: 'Stai la dreapta mea, până îi voi face pe duşmanii Tăi aşternutul picioarelor Tale?'" (Evrei 1:13, *NW*) Pavel cita cuvintele lui David din Psalmul 110:1,2 (*AS*), unde David vorbea despre Christos ca fiind Domnul lui şi unde a spus: „Iehova Îi zice Domnului meu, stai la dreapta mea până îi voi face pe duşmanii Tăi aşternutul picioarelor Tale. Iehova va trimite din Sion toiagul puterii tale: stăpâneşte în mijlocul duşmanilor Tăi". Isus este descris aici stând la dreapta Tatălui, după înălţarea sa la cer şi fără să domnească. Pavel este de acord cu această profeţie şi a vorbit mai departe despre Isus Christos: „Dar acest om a oferit o jertfă pentru păcate, o dată pentru totdeauna, şi s-a aşezat la dreapta lui Dumnezeu, aşteptând de atunci încolo ca duşmanii lui să fie făcuţi aşternut al picioarelor lui". – Evrei 10:12,13, *NW*.

Pavel a negat cu hotărâre că în zilele lui domneau creştinii. El le-a spus corintenilor, care şi-au luat asupra responsabilitatea de a o lua înainte şi a domni ca împăraţi, fie politic, fie în mod spiritual: „Voi, oamenilor, deja v-aţi îndestulat, nu? Deja v-aţi îmbogăţit, nu? Aţi început să domniţi ca împăraţi fără noi, aşa este? Şi vreau, cu adevărat, să începeţi să domniţi ca împăraţi ca şi noi să domnim ca împăraţi împreună cu voi". (1 Corinteni 4:8, *NW*) Punctul de vedere romano-catolic este că Satan a fost aruncat în abis în primul secol. Pavel îşi arată dezacordul în scrisoarea sa către romani, spunând: „Dumnezeul care dă pace îl va zdrobi, în curând, pe Satan sub picioarele voastre". (Romani 16:20, *NW*) Apostolul Petru este de aceeaşi părere cu Pavel şi anume că Satan nu a fost aruncat în abis în primul secol, ci că era destul de liber: „Păstraţi-vă simţurile, fiţi atenţi. Potrivnicul

Cuprins

vostru, Diavolul, umblă precum un leu care rage, căutând să devoreze pe cineva". (1Petru 5:8, *NW*). Ioan plasează aruncarea lui Satan în abis în viitorul îndepărtat, astfel rămânând în armonie cu ceilalţi apostoli. – Apocalipsa cap. 1,2

ALTE PREZICERI

După timpul lui Augustin, agresiunile sarazinilor, cruciadele, apariţia ordinelor monahale din cel de-al treisprezecelea secol, de asemenea lumea întoarsă cu sus-ul în jos, din cel de-al paisprezecelea secol, toate au fost greşit interpretate ca „semne" ce preziceau întoarcerea iminentă a lui Christos. Ioachim de Floris a hotărât că cele 1260 de zile menţionate în Apocalipsa 12:6 ar putea fi anul 1260 A.D., când Christos se va întoarce. Milic din Kromeriz, un premergător al lui Jan Hus, a aşteptat venirea lui Christos între anii 1365 şi 1367. Wycliffe a arătat spre puterea papalităţii şi a accentuat că timpul întoarcerii este aproape. John Napier a prezis sfârşitul apropiat al răului şi întoarcerea lui Christos între anii 1688 şi 1700. William Whiston a ales pentru prima oară anul 1715, apoi 1734 şi mai târziu anul 1866, ca date ale inaugurării mileniului.

În prima parte a celui de-al nouăsprezecelea secol, Christoph Hoffman s-a grăbit să plece din Germania la Ierusalim pentru a reconstrui templul, în aşteptarea întoarcerii timpurii a lui Christos. William Miller a prezis că Isus Cristos Îşi va face apariţia pe parcursul anului 1843, dar mai târziu a amânat ziua pe 22 octombrie 1844. Când aceste speculaţii nu s-au materializat, sectele religioase au devenit o batjocură, între ele au avut loc mari despărţiri, doctrina a fost dispreţuită, oamenii care o învăţau erau ridiculizaţi şi, per ansamblu, ideea era desconsiderată în cercuri religioase şi nereligioase deopotrivă. Toate, fără excepţie, au fost alarme false.

Odată cu venirea secolului douăzeci, a fost trâmbiţat un val nou de alarme. „Pregătiţi-vă să muriţi! Fiţi gata la orice oră! Sfârşitul lumii este aproape!" spuneau afişele din timpul unui congres adventist din Paris, pe data de 20 august 1927. Adventiştii credeau că întoarcerea lui Christos va însemna nimicirea pământului prin foc. Cei drepţi ar fi salvaţi prin luarea lor la cer. Chiar şi înainte de asta, în momentul în care Primul Război Mondial atingea apogeul, a fost pus în circulaţie un manifest de un număr de preoţi foarte renumiţi din Anglia. Acest manifest spunea, printre altele, „că actuala criză indică sfârşitul timpurilor neamurilor. Al doilea punct. Că descoperirea Domnului poate fi aşteptată în orice moment, când el se va arăta la fel de clar cum li s-a arătat discipolilor în seara învierii Lui. Al treilea punct. Că biserica desăvârşită va fi mutată să fie 'pe vecie cu Domnul'". Acest manifest a fost semnat de conducerea baptistă, congregaţionalistă, prezbiteriană, episcopală şi metodistă.

Ei au calculat, în mod greşit, timpurile neamurilor, căci acestea s-au încheiat în toamna anului 1914. Conform profeţiei lui Isus, a izbucnit războiul mondial. Au urmat foamete, epidemii şi cutremure. Creştinii au fost persecutaţi şi omorâţi. Vestea despre împărăţia stabilită a lui Dumnezeu a început să fie predicată. Neliniştea şi frica au acaparat lumea. Fărădelegea şi delincvenţa sunt în creştere. Naţiunile s-au unit, mai întâi în Liga Naţiunilor şi acum în Naţiunile Unite. Iar

Cuprins

acest guvern politic provizoriu este salutat, exact aşa cum a fost salutată Liga Naţiunilor ca singura speranţă a păcii şi ca „expresia politică a împărăţiei lui Dumnezeu”. Toate aceste evenimente sunt exact ceea ce a prezis Isus că vor marca prezenţa Lui.

De ce, atunci, nu a apărut El? Dar El a apărut, nu ca om în carne, ci printr-o manifestare a prezenţei Lui, prin intermediul acestor evenimente ce s-au petrecut în împlinirea profeţiilor Sale. El nu a promis niciodată că îşi va face cea de-a doua apariţie în carne, vizibil ochiului uman. De fapt, El le-a spus discipolilor Lui că „încă puţin şi lumea nu Mă va mai vedea”. (Ioan 14:19, *NW*). Dacă urma să-şi facă cea de-a doua apariţie în carne, ar mai fi fost vreun motiv ca el să se ocupe cu descrierea condiţiilor de pe pământ la timpul apariţiei lui? Bineînţeles că nu. De ce să le dea un semn compus dacă ei aveau să-l vadă cu ochiul liber? Ştiind că întoarcerea Sa va fi observată numai prin dovezi circumstanţiale, discipolii I-au cerut un semn. Semnul dat lor de Isus a fost o listă lungă de evenimente ce vor avea loc pe pământ, la timpul când el va veni în puterea împărăţiei Sale în ceruri şi-şi va începe domnia.

Aceste evenimente au început să se desfăşoare pe pământ în anul 1914 şi continuă să se manifeste până în zilele noastre. Asupra acestei generaţii nu s-a abătut doar unul sau două dintre aceste marcante evenimente, ci toate. ACEASTA NU ESTE O DE ALARMĂ FALSĂ!

Cum au răspuns clericii religioşi acestei alarme? Ei şi-au astupat urechile la auzul ei. Neputând să-l vadă pe Cristos în carne, au devenit nedumeriţi. *Radio Times*, în decembrie 1950, a spus „că mulţi propovăduitori dau dovadă de un neliniştit sentiment cum că ar trebui să vorbească despre a doua venire a lui Christos: dar ei sunt aşa de nedumeriţi în legătură cu acest lucru, încât au tendinţa de a evita chestiunea”. Rev. Dr. George Hedley din Mills College a reflectat asupra punctului de vedere susţinut de mulţi membri ai clerului de astăzi. El a spus: „Când va veni din nou Christos? Când spiritul lui Dumnezeu va intra în inimile oamenilor. Cum vom recunoaşte venirea Lui? Când vom realiza viaţa divină ce sălăşluieşte în noi. Va veni Christos din nou? Va veni, de Îl vom lăsa să vină. El va veni la noi în această dimineaţă de vom alege asta.”

Din contră, venirea lui Christos nu depinde de indivizi. El este aici, acum, domneşte din cer ca Împărat în mijlocul duşmanilor Lui! (Psalmii 110:1,2). Evenimentele mondiale dovedesc acest lucru. Alarma trasă de martorii lui Iehova este autentică, adevărată. Nu permiteţi ca atitudinea pesimistă, nesimţitoare şi indiferentă a lumii să vă adoarmă. Răspundeţi alarmei! Fugiţi acum spre munţii sistemului lui Iehova! Nu amânaţi! Acolo veţi găsi protecţie împotriva focului Armaghedonului. Supravieţuitorii Armaghedonului vor dovedi că ACEASTA NU A FOST O ALARMĂ FALSĂ!

Cuprins

Iniţiatori vicleni ai religiei

Pentru a promova o mai bună prezenţă la biserică, religiile creştinătăţii folosesc astăzi orice, de la acadele la actori de cinema în roluri de cowboy. Din ce în ce mai populare devin întâlnirile de „renaştere” şi mişcările „înapoi la biserică”. De ce trebuie, acum, clerul, să recurgă la planuri viclene de promovare, chiar şi la bufonerii care reţin privirile? Răspunsul este evidenţiat clar în *Crockford's Clerical Directory*, Anuar al personalităţilor Bisericii Anglicane. Fiecare ediţie nouă, după obicei, are o prefaţă anonimă. Când a fost publicată o nouă ediţie, în iunie 1952, în prefaţă se recunoştea: „Biserica nu este capabilă să atragă oameni pentru a asculta Evanghelia … [Învăţăturile ei] sunt precum un chibrit, care poate fi aprins numai pe suprafeţe confecţionate special.” (*Time*, 16 iunie 1952). O astfel de declaraţie sinceră i-a lovit pe înalţii membri ai clerului sub gulerul lor de clerici. Dar adevărul ieşise la lumină. Bisericilor, ce cuprind mari denominaţiuni, le este greu să atragă închinători numai prin predicarea lor.

Această incapacitate de a atrage oamenii prin mesajul predicat sugerează cugetul că trebuie să fie ceva în neregulă cu nutreţul religios împărţit de la amvon celor care stau în strane din creştinătate. Dacă li s-ar servi mâncare spirituală sănătoasă, de ce ar fi o lipsă de atracţie, o turmă indiferentă? Ar putea fi vorba despre o foamete spirituală în ţinutul numit creştinătate? Dar prin numele pe care creştinătatea şi-l asumă, cineva şi-ar putea imagina că are belşug de hrană spirituală. Totuşi, când clerul îşi deschide cămara religioasă, singurul belşug care se arată este cu recenzii ale unor cărţi, trucuri de magie, grupuri de jazz, jocuri de bingo, loterii, baluri mascate, serate cu cafea şi gogoşi, baloane umplute cu gaz şi bufoneria clovnilor de la circ. Astfel, cineva ar putea întreba, pe bună dreptate: „A distrus, oare, creştinătatea foametea spirituală prezisă de profetul lui Dumnezeu?” – „Iată, vin zile, zice Domnul Iehova, când voi trimite foamete în ţară, nu foamete de pâine, sau sete de apă, ci după auzirea cuvintelor lui Iehova”. – Amos 8:11, *AS.*

De ce trebuie să recurgă bisericile creştinătăţii la tot felul de planuri viclene pentru a-i ademeni pe închinători la biserică, dacă ale lor cămări ar fi pline de hrană spirituală? Ce motiv mai puternic poate fi pentru apatia şi stranele goale decât foametea spirituală? Mai multe biserici din Statele Unite fac o chemare către turmele lor înstrăinate, prin anunţuri în ziare „CĂUTĂM PERSOANE CARE STAU JOS – Căutăm bărbaţi, femei şi copii care să stea jos în strane rar folosite, în dimineaţa de duminică.” Pentru a-şi umple stranele goale, Biserica Centrală Prezbiteriană din Harverstraw, New York, a început o cruciadă înapoi la biserică. Pe lângă cafea gratis în staţia de tren, biserica oferă o cină cu curcan, o vizionare gratis de film, un bal mascat şi un spectacol de artă. Ziarele, vorbind despre acţiunea promoţională a bisericii, nu au menţionat dacă era sau nu disponibilă şi hrană spirituală.

Mâncarea oferită gratis este o momeală excelentă, dar poate puţine momeli promoţionale au avut atât de mult succes în ademenirea tinerilor la biserică precum cea făcută de o biserică Metodistă din Memphis, Tennessee. Pastorul a deschis o seară de duminică numită „Balconul întâlnirilor", unde cuplurile puteau sta împreună în intimitate. Aceasta avea o ademenire în plus prin lumini slabe. Un marinar, fericit de noul aranjament, a spus că se simte „mai mult acasă" în balconul întâlnirilor slab luminat, decât în stranele obişnuite. Ne putem imagina cât de slabă trebuie să fi fost lumina spirituală în toată biserica dacă trebuie să folosească o astfel de metodă pentru a atrage tineretul!

SPECTACOLE DIN PARTEA ECLEZIAŞTILOR

Bisericile protestante au scos de curând atât de multe momeli din geanta lor plină cu trucuri, încât încep să depăşească sesiunile de bingo ale Bisericii Catolice, printr-o amăgire curată. Făcând reportaje despre campania de momeli, Chicago *Daily News*, spunea pe data de 6 februarie, 1953: „Bisericile – reprezentând virtual fiecare confesiune protestantă – au intrat în cea de-a cincia Competiţie Internaţională de Prezenţă la Şcoala de Duminică". Se descria răsunătorul succes al bisericii metodiste Trinity, din Los Angeles, ale cărei uşi au fost asaltate de aproape 2000 de copii atunci când „rula" filmul western Roy Rogers la Şcoala de Duminică şi calul lui Trigger era pe urmele lui. Alte biserici au constatat că cea mai bună momeală este avalanşa de picnicuri. Biserica Midwest Bible din Chicago, în timp ce foloseşte prăjiturele şi cafea gratis, au găsit drept momeala excelentă ridicarea în aer a aproape 2000 de baloane şi punând un proiector la peste 200 de metri deasupra bisericii care arăta promoţii pe panglici şi lumina noaptea.

Hotărâtă să câştige concursul, o biserică baptistă din Pennsylvania momea copiii, oferindu-i fiecăruia dintre ei, care aducea un nou membru, un bon pentru îngheţată gratis de la magazinul local. Erau oferite, de asemenea, sesiuni de călărie gratis pentru cei care frecventau biserica des, iar dacă aceşti copii aveau nevoie de mai multă amăgire era întotdeauna şi spectacolul de magie făcut de pastor.

Cu clerul creştinătăţii aflându-se în dificultate să atragă oameni maturi în strane, a venit ca o ironie când o biserică din Pacific Beach, California, i-a întrebat pe părinţi: „Aveţi probleme în a-i face pe copii interesaţi să participe la Şcoala de duminică în mod regulat?" Dacă aveau, era un spectacol din partea ecleziaştilor care să stârnească interesul. Operaţiunea 333 a fost un spectacol de păpuşi. Cu toate acestea, un preot baptist care călătoreşte foloseşte tehnici secundare pentru a face apel la tineri şi adulţi deopotrivă. În întâlnirile lui de renaştere, el foloseşte patru marionete de lemn şi se foloseşte de talentul lui de ventriloc. Acum constată că îi este mai uşor să atragă şi să păstreze publicul.

BUFONERIILE PREOŢILOR

Bufonerii ciudate şi ridicole sunt adesea folosite pentru a-i amăgi pe închinători. De exemplu, supraveghetorul Primei Biserici Baptiste din Lakewood, California, a

Cuprins

urcat într-un copac de eucalipt din faţa bisericii sale şi a anunţat că nu va coborî până când frecventarea Şcolii de Duminică nu va ajunge la 1000 de persoane. Pentru a obţine această creştere, el a trebuit să stea în copac timp de 20 de ore bune! Promotorii religioşi care se caţără în copac doar scot în lumina reflectoarelor sărăcia proviziilor creştinătăţii. Şi, după cum Isus a spus: „Toate lucrurile pe care le fac, le fac pentru a fi văzuţi de oameni." – Mat. 23:5, NW.

O metodă inteligentă pentru a promova participarea a fost folosită de către Salem şi Biserica Reformată Evanghelică din Buffalo. Membrii bisericii au colindat în căutarea maşinilor parcate peste orele suplimentare; apoi au lăsat fiecăreia câte o citaţie să vină la biserică. Dar Fraţii din Biserica lui Isus din Palmyra, Pennsylvania, au folosit o metodă mai ispititoare, punând în aplicare o „vânătoare de comori". Cincizeci de nuci englezeşti, conţinând o bucăţică de hârtie, au fost ascunse în oraş. Cei care găseau o nucă, trebuiau să meargă la biserică, să o răscumpere pentru un premiu. Cu toate acestea, o organizaţie religioasă din El Centro, California, fără îndoială a atras atenţia mai mult. Un diavol costumat în roşu a fost trimis la paradă pe străzi. Au fost câteva obiecţii împotriva folosirii unui diavol pentru a promova religia – dar asta doar pentru că era Crăciunul şi un Moş Crăciun ar fi fost mai adecvat. Dar de ce ar trebui creştinătatea lepădată de credinţă să se împotrivească diavolilor ce promovează religia? Papa Pius al XI-lea, într-un interviu de presă, a declarat: „Conducătorul Bisericii Catolice consideră că este de datoria lui să se ocupe el însuşi de Diavol. … dacă ar exista motive întemeiate pentru a sprijini speranţa că astfel de lucruri ar proteja sau promova interesele religiei în rândul omenirii." – Brooklyn *Eagle*, 21 februarie 1943.

O privire atentă la subiectele predicilor dezvăluie adesea nu doar amăgire, ci o îndepărtare de la adevărurile scripturale. Un pastor din Durham, Connecticut, a găsit că este mai uşor să atragă o turmă vorbind despre „farfurii zburătoare". Alţi pastori au ajuns să-şi atragă turmele cu divertisment muzical. Biserica Unită Deer Lodge de lângă Winnipeg, Manitoba, şi-a rezolvat problema frecventării bisericii aducând artişti care să distreze pe cei din biserică. Formaţia de jazz, împreună cu comedianţi binecunoscuţi, a avut atât de mult succes, încât oficialii bisericii au declarat că schema a dat roade cu generozitate în păstrarea unui nivel ridicat de interes în rândul tinerilor.

Dar nicio trupă de jazz nu poate ascunde foametea spirituală care pândeşte creştinătatea. Multe biserici încearcă să-şi ascundă dulapurile goale prin transformarea unei biserici într-un cinematograf virtual. Recent, bisericile au început să folosească facilităţile de spectacol în aer liber. Automobilistul legat de picnicuri vede acum indicatoare spunând: „Înainte de plimbarea dumneavoastră de duminică, veniţi şi închinaţi-vă lui Dumnezeu." Seara, „bisericile cu spectacol în aer liber" sunt chiar mai ademenitoare. Una din Phoenix, Arizona, a început cu un film şi apoi a încheiat cu o predică de jumătate de oră, ilustrată cu diapozitive color.

Puţini îşi dau seama de metoda vicleană pe care Biserica Catolică o utilizează în Franţa, pentru a căuta să câştige înapoi la biserică o turmă rătăcită. Pentru a

Cuprins

încerca să depăşească indiferenţa claselor muncitoare faţă de catolicism, nouăzeci de preoţi romano-catolici şi-au părăsit bisericile şi au plecat să lucreze în fabrici. S-a raportat New York *Times,* 12 martie 1953: „Ei [preoţii ce lucrează în fabrică] sunt angajaţi în lucrare misionară experimentală de cel mai subtil fel." *The Times* a explicat că cea mai mare parte a turmelor indiferente era tot catolică, dar numai cu numele, adăugând: „Multe familii din clasa muncitoare respectă încă anumite formalităţi ale bisericii legate de: botez, prima împărtăşanie şi căsătoria copiilor lor. Dar, după cum a remarcat şeful unei parohii mari cu clasă muncitoare, aceste respectări sunt aproape lipsite de însemnătate pentru unii lucrători, care se agaţă de ele, deoarece 'aşa se face' şi, de asemenea, pentru că ele servesc ca motive bune pentru a mânca şi a bea în stil festiv, activităţi care sunt preferate pe toate nivelurile sociale." Festivităţile în care se mănâncă şi bea – nu ar putea fi acela motivul pentru care mulţi, deşi lipsiţi de hrană spirituală, rămân încă membri în bisericile creştinătăţii?

Oricât de viclean ar putea fi planul preotului-muncitor, nu era de aşteptat ca acesta să producă rezultate foarte concrete înainte să fi trecut mai multe generaţii. *The Times* a elucidat: „Cu un număr mic de preoţi-muncitori, ideea s-a deplasat un pic strâmb. Unii dintre ei au devenit atât de afundaţi în mediul lor şi în curenţii puternici de nemulţumire ce se revarsă în jurul lor încât, cu sau fără ştiinţă, au devenit adepţi şi slujitori la toată sau la o parte din linia partidului comunist." Aparent, nutreţul religios al creştinătăţii este atât de lipsit de nutrire spirituală, încât nu-i poate întări nici chiar pe preoţi!

PREOCUPARE SINCERĂ

Ocazional, o biserică individuală conştientizează faptul că problema sa, de strane goale, nu poate fi rezolvată prin scheme viclene promoţionale – ajutoare temporare în cel mai bun caz – ci că trebuie să existe o întoarcere şi o bizuire pe Cuvântul pur al lui Dumnezeu. Un exemplu despre o biserică sincer preocupată de starea sa înfometată spiritual este ilustrat de o scrisoare de la o biserică baptistă din Anglia, adresată Societăţii de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere. Citim:

„Citesc o carte intitulată *Adevărul vă va face liberi*, publicată de Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere.

Ca Secretar al bisericii de mai sus, regret să vă informez că suntem pe o cale foarte proastă. Biserica noastră are o capacitatea de 200 de persoane, în timp ce noi trebuie să ne mulţumim cu o adunare ce numără aproximativ 10 persoane.

Mă întrebam dacă aţi putea să-mi furnizaţi nişte broşuri sau alte materiale tipărite, cu intenţia de a stârni ceva interes printre oamenii din Witton Park.

Orice sugestie pe care o puteţi oferi şi prin care s-ar putea aduce oameni care să participe alături de noi şi să ni se alăture în închinarea de duminică seara va primi cea mai bună consideraţie a mea.

Prin legăturile de Frăţie Creştină," [Semnat]

Cuprins

Deci foametea după „auzirea cuvintelor lui Iehova” este reală. Acadelele, spectacolele religioase şi baloanele cu gaz nu pot niciodată satisface foametea după adevăr spiritual. Oamenii s-au săturat de hocus-pocus scos din sacul cu şmecherii, mâncat de molii, al preotului. Cum poate cineva primi inspiraţie, ascultând predicarea clerului despre purgatorii şi iaduri păgâne? Şi atunci când sunt ademeniţi la biserică, cât de des constată oamenii că păstorii sunt mai interesaţi să jefuiască turma decât s-o hrănească! „Nu ar trebui păstorii să hrănească turmele?” (Ezechiel 34:2) Pleava din recenziile de carte şi flecăreala din palavrele politice, împreună cu bufoneriile comice ale preoţilor, trădează faptul că păstorii sunt vinovaţi de a conduce spectacole şi cluburi sociale cu costul poporului.

Acum, o foamete spirituală se agaţă de creştinătate. Nu-i revendică moartea pe cei înfometaţi? Nu va fi diferit nici cu cei înfometaţi spiritual! Această regulă rămâne adevărată astăzi: „Poporul Meu este distrus din lipsă de cunoştinţă.” (Osea 4:6) Deoarece ţinutul numit creştinătate a comercializat Cuvântul lui Dumnezeu, Iehova Îşi va revărsa mânia asupra lui: „Încep să aduc răul în cetatea care este chemată după numele Meu, … Şi ce ucişi de DOMNUL [Iehova] vor fi în acea zi de la un capăt al pământului, chiar până la celălalt capăt al pământului.” (Ier. 25:29, 33) Numele creştinătăţii n-o scuteşte, ci doar o identifică drept ţintă a mâniei lui Dumnezeu. Cu toate acestea, nu este nevoie să mergem alături de creştinătatea menită distrugerii, nici să îndurăm foametea sa. În mijlocul creştinătăţii lovită de foamete, există o organizaţie de creştini care le aduc oamenilor înfometaţi adevărul din Cuvântul lui Dumnezeu. Este organizaţia martorilor lui Iehova, singurul grup care aduce oamenilor vestea bună despre lumea nouă a lui Iehova, atât de aproape. Neavând nevoie de „renaşteri”, martorii lui Iehova le aduc oamenilor, energic, vestea pe care Isus a poruncit-o: „Această veste bună a împărăţiei va fi predicată pe tot pământul locuit, cu scopul unei mărturii pentru toate naţiunile şi atunci va veni sfârşitul.” – Mat. 24:14, *NW*.

Mesajul pe care ei îl aduc nu are nevoie de promovare vicleană, nici de ajutor din partea diavolilor, nici de ademenire. Pentru că martorii lui Iehova „nu sunt dintre cei care comercializează sau caută câştig [falsificatori] din cuvântul lui Dumnezeu, aşa cum fac mulţi oameni.” (2 Corinteni 2:17, notă de subsol, *NW*) Cunoştinţa despre Iehova, Fiul Său şi Împărăţia Lui, este disponibilă pentru tine. Absoarbe aceste adevăruri; înseamnă viaţă şi sunt gratuite. „Să vină oricine este însetat; oricine doreşte, să ia apa vieţii gratuit.” – Apoc. 22:17, *NW*.

Să examinăm învăţăturile islamice

Islamul este numele religiei fondată de Mahomed, la începutul secolului al şaptelea după Christos, făcând-o cea mai tânără dintre aşa-numitele „mari” religii ale lumii. Termenul de Islam înseamnă „resemnare” sau „supunere totală”. Cartea sacră a Islamului este

Cuprins

Coranul. Se compune din 114 sure sau capitole, care au despărţiri de versete similare cu Biblia, cu excepţia faptului că aceste despărţiri de versete nu sunt deloc uniforme, în timp ce unele versiuni nu au nicio despărţire de versete.

Examinând Coranul, care este aproximativ de mărimea Scripturilor Greceşti Creştine, eşti lovit de absenţa minunilor sau dovada că Mahomed a fost, într-adevăr, un profet trimis de Dumnezeu. Când Moise, primul scriitor al Bibliei şi primul profet care urma să fie trimis la descendenţii lui Iacov, s-a dus în Israel, el a fost bine întărit cu minuni, pentru a dovedi misiunea sa divină. Vezi Exodul 4. De asemenea, atunci când Isus Christos a venit, El a făcut atât de multe minuni, că toţi cei care nu s-au lăsat orbiţi de egoism au trebuit să admită că El a fost trimis de Dumnezeu. – Ioan 7:31; 10:37, 38; 14:11.

Cu toate acestea, Mahomed nu a venit cu dovezi supranaturale ale însărcinării sale divine. De nenumărate ori criticii lui s-au plâns de acest lucru şi, în mod repetat, el le-a spus că lucrarea lui nu era aceea de a produce semne, ci doar să predice şi că lipsa de semne din partea lui a fost cu scopul încercării credinţei lor. Dar ce este credinţa fără dovezi? Oricine ar putea pretinde că este trimis de Dumnezeu. Moise şi Christos au dovedit-o prin înfăptuirea multor minuni, dar unde au fost minunile lui Mahomed? El a mărturisit în Coran că nu are niciuna. – vezi capitolele 2:118; 10:38; 11:13; 6:109, *Ali.*

Cu toate acestea, mulţi musulmani pretind că el a înfăptuit minuni. În mod repetat, ei afirmă că el a despicat luna, pentru care citează ca dovadă Sura 54:1. Cu toate acestea, în primul rând, reţineţi că acest text nu arată că Mahomed a despicat luna. Şi comentatorii musulmani ai acestui verset, care vorbeşte despre faptul că luna a fost despicată în două, declară că aşa i s-ar fi apărut lui Mahomed şi credincioşilor săi în valea din Mecca; că aceasta trebuie să fie luată în mod alegoric sau că se poate împlini în viitor. (a se vedea *Ali.*) Relatarea biblică despre creaţie, precum şi cea a potopului, este amplu atestată în înregistrări găsite în roci, de ştiinţa geologiei, dar unde există vreo dovadă că luna a fost vreodată despicată?

Alţii insistă că Mahomed a făcut multe minuni şi că acestea au fost înregistrate în *Alhadith* sau *Hadis*, înregistrarea tradiţiei mahomedane, care a fost sistematizată în secolul al treilea al erei mahomedane. Printre minunile despre care se spune că le-ar fi făcut Mahomed, transmise de tradiţie, sunt: „Copacii, stâncile şi munţii îl salutau lângă Mecca. Odată, când oamenii erau foarte însetaţi, Mahomed le-a umplut toate ulcioarele cu apă care ţâşnea dintre degetele lui. Un copac a fost chemat să mărturisească despre însărcinarea divină a lui Mahomed. Copacul a venit, despărţind pământul, până când acesta a ajuns în prezenţa lui. De trei ori acesta a mărturisit că Mahomed este profet al lui Dumnezeu.” Potrivit lui Sir William Muir, au fost transmise aproximativ jumătate de milion de astfel de tradiţii.

Cu toate acestea, aici găsim aceeaşi dificultate în care tradiţia contrazice mărturia scrisă, aşa cum găsim în iudaism şi creştinismul declarat. Coranul pur şi simplu nu are în vedere niciun miracol. Simplu, Îl citează pe Dumnezeu ca spunând: „Noi ne abţinem de la trimiterea de Semne, numai pentru că oamenii din anii trecuţi le-au tratat ca fiind false.” (Sura 17:59, *Ali*) Asta, în mod explicit, nu

Cuprins

permite niciun semn. Dacă Mahomed ar fi făcut semne, de ce să-şi mustre ascultătorii fiindcă le-au cerut; de ce ar trebui ei să se plângă că nu a existat niciunul? Cu toate acestea, asta este ceea ce face Coranul. Cuvântul scris este întotdeauna mai demn de încredere decât tradiţia care se transmite pe cale orală şi suntem, în continuare, obligaţi la această concluzie prin însăşi natura fantastică a acestor miracole care au în înţeles.

ABROGARE ŞI ANULARE

Coranul a fost numit cel mai apropiat rival al Bibliei, aceasta fiind cartea sfântă pentru aproximativ 300 milioane musulmani, care cred că este necreată şi a fost trimisă jos din cerurile înalte şi descoperită lui Mahomed de îngerul Gabriel în secţiuni sau sure. Având în vedere faptul că adesea se face acuzaţia că Biblia se contrazice, iubitorii Bibliei nu se vor grăbi să tragă concluzia că şi Coranul se contrazice.

Chiar în Coran găsim recunoaşterea unor asemenea contradicţii, în sensul că acesta pretinde pentru sine drept la „anulare" sau „abrogare". Criticii lui Mahomed s-au plâns de faptul că el, uneori, se contrazice şi astfel a învăţat că ori de câte ori o descoperire ulterioară a contrazis una precedentă, cea de-a doua a anulat sau abrogat pe prima. Astfel citim: „Pe niciuna dintre revelaţiile noastre nu le abrogăm sau le dăm uitării, ci le înlocuim cu ceva mai bun sau asemănător. Nu ştiţi că Dumnezeu are putere pentru toate lucrurile?" – Sura 2:106; 16:101, *Ali*.

Din moment ce atât fostul verset, sau cel anulat, cât şi cel care a venit mai târziu şi face anularea sau abrogarea, rămân în Coran, poate fi uşor de văzut cum ar putea fi contradicţii în Coran. Acest lucru este posibil mai ales având în vedere faptul că nu este deloc sigur când a fost „descoperită" fiecare sură şi, prin urmare, nu poate fi întotdeauna determinat care este abrogarea şi care textul abrogat.

Unii musulmani moderni obiectează la toate acestea şi susţin că la ce a făcut Mahomed referire ca fiind anulat sau abrogat nu a fost ceva care a apărut în Coran, ci doar că astfel de lucruri ar fi putut fi scrise în *Tourat* sau în Scripturile Ebraice, ori în *Injil* sau Evanghelie. Cu toate acestea, a face o astfel de afirmaţie înseamnă a nega mărturia istoriei, care arată de ce Mahomed a fost acuzat că a fost un falsificator, precum şi să ignore contextul din Coran. O astfel de afirmaţie se face numai de către unii musulmani moderni, căci mărturia celor mai renumiţi cărturari musulmani şi *imami* ai trecutului are efectul că ambele – textele anulate şi cele care au făcut anularea – sunt în Coran. Celebrul Razi spune, în Sura 16:99, 100: „Comentatorii, fără excepţie, susţin că anularea îşi are locul în prezenta lege." Şi în ceea ce priveşte Sura 4:14, care se ocupă cu pedeapsa care trebuie aplicată soţiilor infidele, Razi spune: „Şcoala Aba Hanifa susţine că textul [din Coran] care ordonă închisoare a fost anulat de către cel care porunceşte loviturile de bici." Comentând Sura 2:102, Razi afirmă că un pasaj poate fi anulat şi totuşi să rămână în Coran. Alţi comentatori autoritari musulmani care şi-au exprimat punctele de vedere asemănătoare sunt: Beidhawi, Jelaleim şi Abdulla.

Biblia nu prezintă astfel de dificultăţi. Atunci când este înţeleasă corect, ea se dovedeşte a fi armonioasă din scoarţă în scoarţă. Asta este ce trebuie să ne

Cuprins

aşteptăm, având în vedere că aceasta este Cuvântul lui Iehova Dumnezeu. În general, cei care pretind că Biblia se contrazice fac acest lucru doar pentru că nu reuşesc să facă distincţia între limbajul literal şi cel simbolic, sau pentru că nu reuşesc să ia în considerare contextul, ori pentru că sunt lipsiţi de obiectivitate.

„JIHADURILE" ISLAMULUI

Una dintre cele mai izbitoare contradicţii găsite în Coran este legată de libertatea de închinare. Pe de o parte, există o serie de expresii care favorizează libertatea religioasă, cum ar fi: „Să nu fie nicio constrângere în religie". Pe de altă parte, de nenumărate ori, apar expresii care indică exact contrariul: „Când lunile sacre au trecut, ucide-i pe cei care se alătură altor dumnezei în afară de Dumnezeu, oriunde îi găseşti; prinde-i, împresoară-i, aşteaptă-i cu tot felul de ambuscade: dar dacă se vor converti, vor respecta rugăciunea şi vor da milosteniile obligatorii, apoi lasă-i să meargă pe calea lor, pentru că Dumnezeu este milostiv." Şi din nou: „Luptă pentru cauza lui Dumnezeu împotriva celor care luptă împotriva ta: Omorâţi-i oriunde îi veţi găsi. … Luptă, prin urmare, până când nu va mai fi nicio discordie civilă şi până când singura închinare să fie doar cea a lui Dumnezeu", sau „până când se opreşte ispita". – Sura 2:186-190, 212, 213;. 8:12, 9:05, 124, *Rodwell*.

Conform afirmaţiilor musulmanilor moderni, Coranul învaţă libertatea de religie şi susţine doar lupta defensivă, dar pot asemenea expresii precum: „ucide-i pe cei care se alătură altor dumnezei în afară de Dumnezeu, oriunde îi găseşti", „dar dacă se vor converti … lasă-i să meargă pe calea lor" şi „omoară-i … până când se opreşte ispita" fi interpretate ca fiind luptă defensivă sau să permită libertatea de religie? Însuşi cuvântul arab *Jihad* infirmă o astfel de afirmaţie, pentru că înseamnă „război religios împotriva necredincioşilor sau ereticilor mahomedani." (*Webster*) Mulţi musulmani au fost măcelăriţi de către alţi musulmani din cauza diferenţelor religioase. Cu siguranţă, acest fapt nu explică detaliat libertatea de religie.

În lumina înregistrării realizate de istorie, nimic nu ar putea fi mai fantastic decât să pretinzi că Islamul crede doar în război defensiv. Faptele arată că, după ce Mahomed a câştigat puterea în Medina, el a organizat bandiţii să atace caravanele din oraşele rivale şi că primele trei au fost în întregime lipsite de succes. După ce a devenit o putere în Medina, oraş în care a fugit ca refugiat religios din Mecca, el a autorizat executarea criticilor săi, cel mai notoriu exemplu fiind execuţia ordonată de el a tribului evreiesc din Koraiza, aproximativ 700 de oameni fiind decapitaţi în piaţă, de dimineaţă până seara. Într-adevăr, aceşti evrei deveniseră neloiali, dar motivul religios este văzut în sensul că acestora le-ar fi fost oferită iertarea deplină în cazul în care ar fi renunţat la iudaismul lor pentru Islam. Nici măcar unul dintre ei nu a acceptat această ofertă, deşi nereuşita de a face acest lucru a însemnat nu numai moartea lor înşişi, ci şi vânzarea soţiilor şi a micuţilor lor în sclavie.

Mahomed a organizat o expediţie împotriva cetăţii Mecca, care a capitulat imediat. După moartea lui Mahomed, Islamul a fost răspândit prin sabie în Europa, fiind oprit de către armatele aflate sub conducerea lui Carol Martel, fiul lui Pepin

Cuprins

şi bunicul lui Charlemagne, în Franţa în anul 732. Ultimul semnal de înfrângere suferit de armatele Islamului a avut loc înaintea porţilor din Viena în 1863. Viena este foarte departe de Mecca! Distrugerea multor armeni de către turci, în secolul al XX-lea, dă o dovadă în plus că Islamul nu şi-a limitat războaiele la războaie defensive. Într-adevăr, este fantastic, având în vedere o astfel de înregistrare, să se susţină că Islamul crede doar în războiul defensiv.

Încercând să justifice *jihadurile* Islamului, scriitorii musulmani arată spre războaiele purtate de israeliţi la porunca lui Iehova. Cu toate acestea, în niciun sens al cuvântului războaiele lui Israel nu pot să fie numite *jihaduri*. Că ei s-au angajat în acestea la porunca lui Iehova se vede prin faptul că de nenumărate ori victoria s-a datorat intervenţiei miraculoase a lui Dumnezeu. (Iosua 10:11; Jud. 5:20; 1 Samuel 17:47; 2 Cronici 20:15.) În plus, războaiele lor nu s-au purtat în scopul de a extinde împărăţia lui Israel la o putere mondială. Cu secole înainte, Iehova le promisese acest ţinut descendenţilor lui Avraam şi, în calitate de Conducător Suveran al universului, precum şi al pământului, El a avut dreptul de a da ţinutul oricui dorea. (Gen. 12:7) Astfel citim că David a extins limitele Israelului la limitele ordinate de Dumnezeu, şi nici David nici Solomon nu au pornit niciun război ca să depăşească aceste limite.

Mai mult, Iehova Dumnezeu le-a explicat clar israeliţilor că ei serveau în calitate de executori ai Lui şi că aceştia urmau să nimicească aceste naţiuni din cauza răutăţii lor, că acest lucru nu se făcea fiindcă erau atât de drepţi şi că, dacă ei înşişi deveneau răi, atunci răzbunarea lui Iehova era îndreptată împotriva lor. Deşi erau executorii lui Iehova, Iehova a aplicat aceleaşi legi faţă de ei, la fel cum, în ţinuturile moderne, se aşteaptă ca un poliţist să se supună legii. Iehova a nimicit o lume rea, în zilele lui Noe, cu un potop; El a distrus cetăţi rele, cum ar fi Sodoma şi Gomora, prin foc ce s-a coborât din cer, a distrus pe întâii-născuţii ai Egiptului printr-o plagă şi El putea folosi naţiunea Israel pentru a-şi distruge duşmanii, prin intermediul războiului uman, dacă a ales acest lucru. Dumnezeu îi tolerează pe cei răi până când vine momentul Lui potrivit să-i distrugă. – Deut. 9:4-6; Rom. 9:22.

În plus, acţiunile lui Iehova împotriva duşmanilor poporului Său de atunci erau profetice în legătură cu viitoarele Lui judecăţi. De aceea, „bătălia zilei celei mari” este numită Armaghedon. (Jud. 5:19; Ps 83:1-18, Apoc. 16:14, 16.) Când Isus Christos a venit, El a pus capăt, cu siguranţă, tuturor utilizărilor de arme literale de către slujitorii lui Dumnezeu, spunând clar: „Toţi cei care iau sabia, de sabie vor pieri.” (Mat. 26:52, *NW*). Urmaşii Lui se angajează într-un război spiritual, folosind sabia spiritului, Cuvântul lui Dumnezeu, şi nu arme literale. (2 Corinteni 10:3, 4; Efeseni 6:12-17, *NW*) Ei Îl aşteaptă, cu răbdare, pe Iehova, ca El Să execute răzbunarea. – Ţef. 3:8; Rom. 12:19.

Deşi ceea ce s-a spus mai sus ar putea să-i ofenseze pe unii, să se observe că nu ne putem aştepta să ajungem la adevăr atunci când ne lăsăm mai degrabă sentimentele decât raţiunea, să ne guverneze convingerile. Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Veniţi acum şi să judecăm împreună.” (Isaia 1:18) Asta înseamnă să facem comparaţii, calm şi cântărind obiectiv faptele şi argumentele prezentate, iar apoi

Cuprins

fiind dispuşi să plătim costul, pentru că adevărul va costa ceva. De aceea suntem sfătuiţi: „Cumpără adevărul şi nu-l vinde.” – Prov. 23:23.

Sugarii întrec predicatorul

● Din „Forţă pentru zi,” un articol din ziarul *Times Herald* din Dallas (Texas), din 21 martie 1953, vine această declaraţie: „Într-o dimineaţă plăcută de duminică din această vară care a trecut, am participat la o slujbă, la o adunare religioasă în aer liber. Acest loc a fost scena a numeroase adunări cu inspiraţie religioasă. În dimineaţa în care am participat erau aproximativ 200 de persoane aşezate într-un auditoriu ce putea găzdui confortabil 1500. Doar două persoane din adunare păreau a fi cu vârste cuprinse între 15 şi 30 de ani. Predicatorul a ţinut o predică pe o temă academică şi nici măcar nu a abordat problemele noastre ale tuturor, păcătoşii care stăteam în strane. … Doisprezece copii pe platformă au cântat un imn şi au făcut-o atât de bine, încât inimile tuturor au fost ridicate la înălţimi cereşti.” „Din gura pruncilor şi a sugarilor, dar nu şi din gura predicatorului.”

Putere pentru viaţă şi serviciu

„Cu gura cineva face o declaraţie publică pentru salvare.” – Romani 10:10, *NW*.

„Cuvântul lui Dumnezeu este viu.” (Evrei 4:12, *NW*) Cei care se conformează acestuia urmează o cale care îi duce spre viaţă, dacă este continuată cu loialitate, până la încheierea carierelor lor pământeşti creştine. Isus a declarat această formulă de bază pentru longevitate: „Aceasta înseamnă viaţa veşnică: să asimileze cunoştinţă despre Tine, singurul Dumnezeu adevărat, şi despre Cel pe care L-ai trimis Tu, Isus Christos.” (Ioan 17:3, *NW*) Isus a vorbit adevăruri foarte puternice în ceea ce priveşte primirea de viaţă prin El, identificându-se cu pâinea din cer, spunând: „Cine se hrăneşte cu pâinea aceasta va trăi pentru totdeauna.” (Ioan 6:58, *NW*) Neprimind aceste cuvinte într-o inimă bună şi sinceră, şi nepricepând sensul lor, „mulţi dintre discipolii Lui, atunci când au auzit acestea, au zis: ‘Această vorbire şochează; cine o poate asculta?’” Isus n-a bătut în retragere, ci a declarat ceva mai impresionant, zicând: „Lucrul acesta vă poticneşte? Ce-aţi zice dacă L-aţi vedea pe Fiul omului urcând unde era înainte? Spiritul este cel care dă viaţă, carnea nu foloseşte la nimic. Cuvintele pe care vi le-am spus Eu sunt spirit şi sunt viaţă. Dar sunt printre voi unii care nu cred.” (Ioan 6:60-64, *NW*) Atunci mulţi discipoli au plecat de la El, părăsindu-L, iar Isus i-a întrebat pe cei doisprezece asociaţi apropiaţi dacă şi ei vroiau să plece. Simon Petru a dat un răspuns potrivit, demonstrând că el primise

Cuprins

cuvintele lui Isus într-o inimă bună şi sinceră şi că le pricepuse sensul cu adevărat: „Stăpâne, la cine să ne ducem? Tu ai cuvintele vieţii veşnice.” – Ioan 6:68, *NW*.

[2] La fel de sigur cum cuvântul lui Dumnezeu le-a permis creştinilor să fie născuţi ca fii ai lui Dumnezeu, tot atât de sigur este că aderarea la acesta le permite să primească viaţă, prin Isus Christos, ca un dar de la Dumnezeu, în care ei au credinţă şi pe care îl servesc. „Deoarece El, potrivit voinţei Sale, ne-a adus în existenţă prin cuvântul adevărului, ca să fim primele roade dintre creaturile Sale.” (Iacov 1:18, *NW*) „Noi însă nu suntem din aceia care dau înapoi spre distrugere, ci din aceia care au credinţă, spre păstrarea sufletului în viaţă.” (Evrei 10:39, *NW*) Nu Cuvântul lui Iehova i-a ţinut în viaţă pe servii Săi la potop şi pe Israel din Egipt, stabilind umbre profetice? – 1 Petru 3:20, 21; 1 Corinteni 10:11, *NW*.

[3] Viaţa actuală a tuturor oamenilor este nesigură, şi viaţa actuală a creştinilor este supusă şi ea incertitudinii. Ca servi ai lui Dumnezeu, existenţa noastră de zi cu zi este veselă, plină de fericire şi de apreciere faţă de Iehova pentru bunătatea Lui nemeritată. Noi trebuie să observăm că viaţa de durată a tuturor creştinilor este în viitor şi viaţa de durată pentru majoritatea este pe acest pământ, după Armaghedon. Între timp avem speranţa că vom fi trecuţi prin Armaghedon şi, dacă nu acesta este destinul nostru, totuşi, prin loialitatea noastră şi prin puterea iubitoare a lui Iehova, avem speranţa de a lua parte la învierea din morţi. Aceste speranţe sunt sigure. Ele se nasc în inimile şi minţile noastre prin Cuvântul cel viu al lui Dumnezeu şi sunt reale pentru noi, deoarece noi credem în Iehova şi ne bazăm pe El.

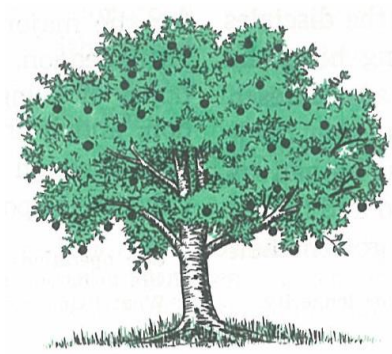
[4] Cartea Lui este o carte a vieţii în care se arată calea de acţiune care duce la viaţă. Este o Carte despre sănătate spirituală. Noi nu avem nicio îndoială cu privire la acest lucru. Noi suntem pe deplin conştienţi de Cel în care credem şi sperăm – Cel ale cărui cuvinte le-am acceptat şi care are încrederea noastră fără rezerve. Noi spunem: „Pentru că Îl cunosc pe Cel în care am crezut şi sunt sigur că El poate să păzească până în ziua aceea ce i-am încredinţat. Păstrează modelul cuvintelor sănătoase pe care le-ai auzit de la mine cu credinţa şi iubirea care sunt legate de Isus Christos. Această încredere minunată păzeşte-o prin spiritul sfânt care locuieşte în noi.” (2 Timotei 1:12-14, *NW*) Cuvinte sănătoase? Pavel a fost pozitiv în asigurarea sa faţă de tânărul Timotei că aşa stăteau lucrurile, chiar spunând în prima sa epistolă către tovarăşul său în serviciu: „Dacă un om predă o altă doctrină şi nu este de acord cu cuvintele sănătoase ale Domnului nostru Isus Christos, nici cu învăţătura care este în armonie cu devotamentul evlavios, atunci este plin de mândrie, nu înţelege nimic, ci este bolnav mintal pe întrebări şi dezbateri despre cuvinte.” – 1 Timotei 6:3, 4, *NW*.

SERVICIU

[5] Este altceva pe care Cuvântul lui Dumnezeu ni-l aduce, care nu este doar în viitor. Şi aceasta este o parte esenţială a vieţii noastre, şi nu putem renunţa la ea. Aceasta constituie dovada acceptării de către noi a Cuvântului lui Dumnezeu. Amintiţi-vă ce a spus Isus despre cei care primesc Cuvântul cu inimă bună, îi

Cuprins

înţeleg sensul şi aduc roade din abundenţă. Aducerea de roade este o dovadă a faptului că acest Cuvânt viu acţionează în inimile şi minţile noastre, exercită putere în vieţile noastre. Este ceva ce poate fi văzut atât de Dumnezeu, cât şi de om. Este serviciul nostru. De fapt, serviciul credincios al martorilor lui Iehova este una dintre manifestările cele mai remarcabile ale puterii Cuvântului lui Dumnezeu, precum şi o dovadă a forţei Sale active protectoare, care acţionează în interesul lor şi prin ei. Evident, este mai mult decât doar o chestiune de intenţii atunci când este implicat serviciul lui Dumnezeu. În plus faţă de intenţia de a-L servi pe Dumnezeu, creştinii fac acest lucru.

6 O mare parte a participării noastre în războiul nostru creştin este reprezentată de propovăduirea adevărului şi altora, ca slujitori ai veştii bune a împărăţiei lui Dumnezeu. „Pentru că armele războiului nostru nu sunt carnale, ci puternice, prin Dumnezeu, căci răstoarnă cu tărie lucruri întărite. Pentru că noi răsturnăm raţionamente şi orice lucru măreţ care se ridică împotriva cunoştinţei lui Dumnezeu şi luăm captiv orice gând ca să-l facem ascultător de Christos.” (2 Corinteni 10:4, 5, *NW*) Am observat anterior cuvintele lui Isus: „Un om bun scoate ce este bun din tezaurul bun al inimii lui, … pentru că din abundenţa inimii vorbeşte gura lui.” (Luca 6:45, *NW*) Isus a continuat, spunând: „Atunci de ce mă chemaţi ‘Stăpâne! Stăpâne!’, dar nu faceţi ce spun Eu?” – Luca 6:46, *NW*.

7 Nu este de ajuns să ascultăm cuvintele lui Iehova Dumnezeu şi ale lui Isus Christos şi numai să le auzim. Nu este suficient doar să ajungem la o înţelegere personală a adevărurilor doctrinale. Putem învăţa fapte în ceea ce priveşte aşa-numita treime şi că numai Iehova este Dumnezeu. Putem să înţelegem adevărul că nu există niciun chin al focului iadului şi să ne bucurăm de învăţătura scripturală că sufletul este muritor şi că speranţa celor morţi este prin înviere. Putem şti că faptele stabilite, dovedite, ale întregii ştiinţe confirmă adevărul fundamental al calităţii de creator a lui Iehova şi, de asemenea, confirmă relatarea Bibliei despre creaţia şi istoria omului pe pământ. Putem fi emoţionaţi de descoperirile arheologiei care confirmă cuvintele profeţilor lui Dumnezeu. Dar asta nu este suficient. Dacă ne oprim aici, folosim adevărul doar pentru a ne servi nouă.

8 Dacă ascultăm poruncile lui Dumnezeu şi ale lui Isus Christos, dacă urmăm exemplul lui Isus Christos, ale apostolilor şi ale adunării creştine timpurii, vom spune şi altora despre lucrurile prezentate în Cuvântul lui Dumnezeu care ne-au îmbogăţit atât de mult vieţile. Vom face din activităţile societăţii lumii noi activităţile noastre cât de mult posibil. Vom da roade; vom vorbi din abundenţa inimii plină până la refuz cu adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu şi dragostea pe care Cuvântul Său ne-o insuflă pentru marele Vorbitor şi Autor al Bibliei. Dacă facem acest lucru, cu aprobarea lui Dumnezeu, după cum Cuvântul Lui discerne între sufletul şi spiritul nostru, noi suntem martori ai lui Iehova. Dacă nu-L servim

Cuprins

pe Dumnezeu, dacă nu ne închinăm Lui în spirit şi în adevăr, nu suntem martori ai lui Iehova.

[9] De ce Îl servim pe Dumnezeu? Pentru că Îl iubim, iar puterea Cuvântului lui Iehova se manifestă prin noi astfel. Este o nebunie pentru oricine să se amăgească singur cu ideea că „Împărăţia are acum treizeci şi nouă de ani, că am servit pe Dumnezeu suficient de mult, că sfârşitul poate fi peste încă treizeci şi nouă de ani, aşa că acum ar trebui să pun lucrurile în ordine, să iau lucrurile uşor şi să îmi pregătesc confortul şi luxul." Cu mult timp în urmă, Isus, când a fost aici pe pământ, cu mult înainte ca împărăţia să se fi născut, a spus: „Vă voi arăta cu cine se aseamănă cel care vine la Mine, ascultă cuvintele Mele şi *le face*: se aseamănă cu un om care, vrând să construiască o casă, a săpat adânc şi a pus temelia pe stâncă. Ca urmare, când a venit inundaţia, râul a izbit în casa aceea, dar n-a fost suficient de puternic s-o clatine, pentru că era bine zidită." (Luca 6:47, 48, *NW*) Aşa cum cu mult timp în urmă serviciul apostolului Pavel era demn de urmat de creştini, cu atât mai mult este acum: „Faceţi aceasta, de asemenea, pentru că ştiţi timpul în care ne aflăm, că este deja ceasul să vă treziţi din somn, căci salvarea noastră este mai aproape acum decât atunci când am devenit credincioşi. Noaptea aproape a trecut; se apropie ziua. Să ne dezbrăcăm, deci, de faptele întunericului şi să ne îmbrăcăm cu armele luminii. Dar îmbrăcaţi-vă cu Domnul Isus Christos şi nu faceţi dinainte planuri pentru dorinţele cărnii." – Romani 13:11, 12, 14, *NW*.

[10] Toate dorinţele naturii noastre egoiste şi atracţia faţă de toată propaganda lumii vechi sunt ca noi să nu ne îmbrăcăm cu Domnul Isus Christos, să-l dăm la o parte şi, în schimb, să stabilim planuri dinainte pentru realizarea dorinţelor personale, neţinând cont de interesul şi nevoile poporului lui Dumnezeu, ale organizaţiei Sale şi ale lucrării Sale. Avem o datorie de iubire pentru fraţii noştri. Avem datoria să le trasăm un curs de acţiune personală care le va fi de ajutor, din punct de vedere spiritual, asociaţilor noştri din societatea lumii noi. Le datorăm semenilor noştri şi, în primul rând, Dumnezeului nostru, serviciul nostru de laudă pentru Iehova, în interesul tuturor iubitorilor de dreptate. Găsim, în mod repetat, în scripturi, expresii cum ar fi: „cuvântul Domnului a venit" la servii lui Dumnezeu, iar ei au răspuns, au predicat şi au profeţit şi au slujit altfel în ascultare faţă de cuvântul pe care l-au auzit. În ceea ce priveşte deschiderea gurii în libertatea creştină, în slujire, apostolul le-a scris efesenilor: „În sfârşit, dobândiţi putere în Domnul şi în tăria puterii Sale. Îmbrăcaţi-vă cu armura completă de la Dumnezeu, ca să puteţi rămâne neclintiţi împotriva uneltirilor Diavolului; pentru că noi avem o luptă, … rămâneţi treji cu toată stăruinţa şi cu implorare pentru toţi sfinţii şi, de asemenea, pentru mine ca să-mi fie dată abilitatea de a vorbi, ori de câte ori îmi deschid gura, cu toată libertatea de exprimare, făcând cunoscut secretul sacru al veştii bune, pentru care acţionez ca ambasador în lanţuri, ca să vorbesc cu îndrăzneală despre aceasta, aşa cum se cuvine să vorbesc." (Efeseni 6:10-20, *NW*) Cum altcumva ar putea veni o astfel de putere de serviciu, dacă nu din adevărul Cuvântului lui Dumnezeu?

[11] Nu, Cuvântul lui Dumnezeu nu poate fi separat de serviciul nostru. Israelul din vechime a fost poporul pentru numele lui Iehova, iar serviciul lor de laudă

Cuprins

pentru El a fost martor pentru Dumnezeirea Lui. Cu toate acestea, ceva mult mai minunat este partea închinătorilor lui Iehova în această zi a împărăţiei Sale. De fapt, acest lucru a fost adevărat de la începutul adunării creştine; dar în ziua naşterii împărăţiei, declaraţia către romani a adăugat greutate, despre care citim: „Căci Moise scrie că omul care înfăptuieşte dreptatea Legii va trăi prin ea. Dar dreptatea care vine prin credinţă vorbeşte astfel: 'Să nu zici în inima ta cine se va înălţa la cer?', adică pentru a-L aduce jos pe Christos; sau 'Cine va coborî în abis?', adică să-l ridice pe Christos din morţi. Dar ce [spune credinţa creştină acum? Aceasta spune:] 'Cuvântul este aproape de tine, în gura ta şi în inima ta'; anume 'cuvântul' credinţei pe care îl predicăm. Căci, dacă declari public acest 'cuvânt cu gura ta', că Isus este Domn, şi exerciţi credinţă în inima ta că Dumnezeu L-a ridicat din morţi, vei fi salvat. Căci din inimă se exercită credinţă pentru dreptate, iar cu gura se face o declaraţie publică pentru salvare." – Romani 10:5-10, *NW*.

NE ÎNTOARCEM SPRE CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU

[12] Întoarcerea la închinarea lui Iehova înseamnă întoarcere spre Cuvântul Său; întoarcerea spre Cuvântul Său înseamnă să ne închinăm Lui. Martorii lui Iehova se îndemnă unii pe alţii să se întoarcă spre Cuvântul lui Dumnezeu întotdeauna. Ei îi sfătuiesc pe oameni, în general, să se întoarcă la Biblie, să se informeze cu privire la conţinutul său adevărat şi să se conformeze învăţăturilor ei drepte. Apostolul Petru a făcut acelaşi lucru, îndemnându-şi asociaţii să acorde atenţie Bibliei, inclusiv profeţiilor sale, specificând: „În consecinţă, noi avem cuvântul profetic făcut mai sigur şi bine faceţi că îi daţi atenţie ca unei lămpi care străluceşte într-un loc întunecos, până când se crapă de ziuă şi răsare luceafărul în inimile voastre. Căci, mai întâi de toate, să ştiţi că nicio profeţie din Scriptură nu-şi are originea dintr-o interpretare personală. Pentru că profeţia n-a fost niciodată adusă prin voinţa omului, ci oamenii au vorbit de la Dumnezeu, aşa cum au fost mişcaţi de spiritul sfânt." (2 Petru 1:19-21, *NW*) Însuşi Iehova Dumnezeu susţine acel principiu al acceptării Cuvântului, declarând, în mod profetic, prin Deuteronomul 18:19: „Şi dacă cineva nu va asculta de cuvintele Mele, pe care le va spune el în numele Meu, Eu Însumi îi voi cere socoteală." (*AS)* Cuvintele lui Dumnezeu, rostite prin Mai Marele Său Moise, Isus Christos, sunt disponibile şi pentru noi, iar noi ar trebui să le acceptăm, după cum s-a declarat: „De asemenea, acceptaţi şi coiful salvării şi sabia spiritului, care este Cuvântul lui Dumnezeu." – Efeseni 6:17, *NW*.

PRACTIC ŞI ACCESIBIL

[13] Dacă Cuvântul lui Dumnezeu este accesibil, poate fi practicat sau îndeplinit. Este capabil de a fi pus în practică. Este realizabil şi poate fi folosit. Cerinţele sale pentru serviciul lui Iehova pe pământ sunt în stare de a fi realizate. Nu este nerealizabil. Dacă acest Cuvânt viu al lui Dumnezeu este practic, poate fi, de fapt,

Cuprins

valorificat şi nu este doar teoretic, nici pur şi simplu o idee nepractică ce sună frumos. Este utilitar. Dacă este practic, este valoros în practică şi este folositor, iar cei care îl folosesc, de fapt, lucrează cu el, fiind pus în acţiune şi nu doar încurajând speculaţii. Un astfel de rezultat trebuie neapărat să urmeze, luând în considerare faptele deja observate cu privire la Cuvântul viu al lui Dumnezeu şi a puterii sale în viaţa poporului lui Iehova. Argumentul prost al oamenilor egoişti, potrivit căruia Cuvântul lui Dumnezeu nu este nici practic, nici accesibil, eşuează în mod lamentabil în lumina dovezilor interne şi externe care aparţin Bibliei. Când oamenii spun: „Nu va funcţiona," referindu-se la Cuvântul lui Dumnezeu, ei se identifică precum nişte oameni care nu l-au încercat niciodată şi nu l-au pus în practică, iar ei nu urmăresc poruncile şi preceptele sale. Când oamenii spun „Este doar imaginar, cu principiile sale de corectitudine şi cu speranţa unei lumi noi drepte", ei se identifică precum nişte oameni fără viziune şi persoanele ce rămân fără viziune despre lucruri ce ţin de Creator şi de scopurile Sale privind omul vor muri. „Unde nu este nicio viziune, poporul piere: dar cei ce respectă legea sunt fericiţi." (Proverbele 29:18) Acest lucru este adevărat pentru că cei fără viziune, prin legea lui Dumnezeu, „renunţă la restricţionare" (*AS*), călăuzirea care restricţionează din sfatul Cuvântului lui Dumnezeu.

[14] Nu este practic să stăm treji în timp de criză şi să ne păstrăm simţurile? Nu este practic să avem inimile şi capetele protejate de credinţă, iubire şi de speranţa vieţii veşnice? Desigur că este. „Deci, să nu mai dormim, cum fac ceilalţi, ci să stăm treji şi să ne păstrăm simţurile. Pentru că cei care dorm sunt obişnuiţi să doarmă noaptea şi cei care se îmbată, se îmbată, de obicei, noaptea. Dar noi, care aparţinem zilei, să ne păstrăm simţurile şi să purtăm platoşa credinţei şi a iubirii, având drept coif speranţa salvării; pentru că Dumnezeu nu ne-a încredinţat mâniei, ci pentru dobândirea salvării, prin Domnul nostru Isus Christos." (1 Tesaloniceni 5:6-9, *NW*) Trecerea timpului de la consemnarea Cuvântului lui Dumnezeu până în ziua deciziei în care suntem privilegiaţi să trăim subliniază porunca de mai sus, de la al cincilea capitol din 1 Tesaloniceni şi sprijină, în plinătatea aplicării actuale, cuvintele aceluiaşi scriitor al Bibliei în Romani 13:12 (*NW*), de asemenea, menţionate anterior. „Noaptea aproape a trecut; se apropie ziua. Să ne dezbrăcăm, deci, de faptele întunericului şi să ne îmbrăcăm cu armele luminii. Să umblăm cu un comportament bun, ca în timpul zilei." – Romani 13:12, 13, *NW*.

[15] Viu, exercitând putere, şi mai ascuţit decât orice sabie cu două tăişuri, cu posibilitate de a descoperi inimile oamenilor, Cuvântul lui Dumnezeu afirmă: „Şi nu este creaţie care să nu fie dezvăluită privirii Sale, ci toate lucrurile sunt descoperite şi expuse înaintea ochilor Aceluia Căruia trebuie să-I dăm socoteală." (Evrei 4:13, *NW*) Oare nu face parte din buna judecată să te străduieşti să ai aprobarea marelui Dumnezeu înaintea căruia trebuie să-i dăm socoteală? Cum altfel am putea câştiga, în vreun mod, aprobarea Lui, dacă nu urmăm calea de acţiune conturată în Cuvântul Său drept? Nu există nicio altă cale sub soare. Ar fi înţelept să ne bizuim pe iarba care creşte pe pajişte, să ne închinăm florilor care înfloresc pe câmp? „Toată carnea este ca iarba şi toată frumuseţea ei este ca floarea câmpului. Iarba se usucă, floarea se ofileşte; pentru că suflarea lui Iehova

Cuprins

suflă peste ele; cu siguranţă, oamenii sunt ca iarba. Iarba se usucă, floarea se ofileşte, dar Cuvântul Dumnezeului nostru va rămâne veşnic." (Isaia 40:6-8, *AS*) Nu este nimic practic în a-i urma pe oamenii care umblă contrar Cuvântului lui Dumnezeu şi care sunt la fel de importanţi şi demni de încredere precum buruienile.

[16] Apostolul Petru a subliniat acest punct şi, în acest sens, a citat din capitolul 40 din Isaia, spunând: „Acum, că v-aţi purificat sufletul prin ascultarea adevărului, ceea ce a dus la o iubire frăţească neipocrită, iubiţi-vă profund unii pe alţii, din inimă. Pentru că aţi fost născuţi din nou, nu printr-o sămânţă care poate putrezi, ci printr-una care nu poate putrezi, prin Cuvântul Dumnezeului viu şi răbdător. Pentru că 'toată carnea este ca iarba şi toată gloria ei este ca floarea ierbii; iarba se usucă şi floarea cade, dar Cuvântul rostit de Iehova dăinuie pentru totdeauna'. Ei bine, acesta este 'cuvântul rostit' care v-a fost declarat ca veste bună." (1 Petru 1:22-25, *NW*) Atunci când sfatul din Cuvântul lui Dumnezeu nu este luat în considerare de oameni, oamenii care umblă în direcţia opusă acestuia au necazuri; aşa că evitaţi dificultăţile provocate de o conduită neteocratică. După cum insistă Petru, Cuvântul lui Iehova dăinuie şi este fără vină în privinţa condiţiilor dificile provocate de neascultarea acestui Cuvânt.

[17] Lumea veche, putredă în inima sa, este condamnată la distrugere şi va decădea chiar şi în timp ce insistă că Biblia nu va funcţiona, iar conţinutul său este depăşit şi inutil. Cu toate acestea, societatea lumii noi este întemeiată în mod solid pe Cuvântul neschimbat şi neschimbător al lui Dumnezeu, care este consistent, atotputernic şi cu totul drept. Membrii săi recunosc cel mai important lucru, o apreciere adevărată a Dumnezeului lor şi relaţia lor cu El. Ei aduc glorie în această relaţie ca viitori membri ai marii familii a lui Dumnezeu. Cuvântul lui Dumnezeu este pentru noi inepuizabil, studiul său răsplăteşte întotdeauna, aderarea la el este întotdeauna benefică. Îi mulţumim lui Dumnezeu pentru tot ceea ce există în viaţa noastră, care serveşte să ne ţină atenţia asupra Cuvântului Său şi ne creşte dragostea pentru acesta şi aprecierea noastră faţă de el. În el se găsesc instrucţiuni de organizare pe baza cărora funcţionează societatea lumii noi. Doctrina corectă, adevărată, legile drepte, cele mai înalte şi nobile principii, autoritatea de a predica, toate sunt cuprinse în Cuvântul cel viu, arătând spre şi aplicându-se în această mare zi a judecăţii şi a despărţirii. Mai presus de orice, Cuvântul Lui viu îl identifică şi înalţă pe adevăratul Dumnezeu, Iehova, Sursa luminii. Cu adevărat, aşa cum a spus purtătorul Său de cuvânt, Isus Christos: „Cuvintele pe care vi le-am spus Eu sunt spirit şi viaţă." – Ioan 6:63, *NW*.

> Legea lui Iehova este perfectă, înviorează sufletul: mărturia lui Iehova este sigură, făcându-l înţelept pe cel simplu. Preceptele lui Iehova sunt drepte, înveselesc inima: porunca lui Iehova este pură, luminează ochii. Teama de Iehova este curată, dăinuieşte veşnic: hotărârile lui Iehova sunt adevărate şi complet drepte. Ele sunt mai de dorit decât aurul, da, decât mult aur fin; şi mai dulci decât mierea care curge din faguri. Mai mult decât atât, prin ele servul tău este avertizat: respectarea lor aduce o mare răsplată. – Psalmii 19:7-11, *AS*.

Cuprins

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Aplicaţi la Biblie formula lui Isus pentru viaţă lungă.
2. Enumeraţi acţiunile Cuvântului lui Dumnezeu pentru a le aduce viaţă celor care aderă la el.
3. Ce speranţă vie de viaţă se află în Cuvântul cel viu?
4. Cum este declarată cartea vieţii că este o carte a sănătăţii?
5. Numiţi una dintre cele mai remarcabile manifestări ale puterii Cuvântului lui Dumnezeu şi arătaţi dacă aceasta este actuală sau de domeniul viitorului.
6. În ce calitate slujeşte serviciul nostru în războiul creştin?
7. Ce este arătat aici că este insuficient şi de ce?
8. Dacă facem ce anume suntem martori ai lui Iehova?
9. Enunţaţi nebunia ce trebuie evitată, arătând punctul de vedere scriptural.
10. Îndeplinirea cărei obligaţii arată puterea în serviciu a adevărului?
11. Dovediţi că, în lumina Cuvântului lui Dumnezeu, serviciul nostru nu poate fi ignorat.
12. Cine sfătuieşte să ne întoarcem la Cuvântul lui Dumnezeu?
13. (a) Cum se potriveşte Biblia cerinţelor de a fi practică şi accesibilă? (b) Ce demonstrează oamenii când tăgăduiesc aplicabilitatea Bibliei?
14. Care este calea de acţiune practică de trebuie urmată?
15. (a) Ce dă dovadă de o judecată bună din partea noastră referitor la judecată? (b) Cât de demn de încredere este omul?
16. Pe ce pune Petru un accent deosebit?
17. Arătaţi trăinicia societăţii lumii noi.

Loialitate faţă de organizaţia teocratică

Viaţa este un dar de la Dumnezeu. Toate persoanele sănătoase îşi doresc viaţă. Cu toate acestea, pentru a o câştiga veşnic, noi trebuie să ne-o dorim atât de mult încât să fim dispuşi să îndeplinim cerinţele lui Dumnezeu pentru ea. Printre aceste cerinţe este loialitatea faţă de organizaţia Sa teocratică.

Cuvântul „teocratic” înseamnă acel lucru care este în conformitate cu regula sau legea lui Dumnezeu. „Loialitate” înseamnă credincioşie în dragoste şi datorie, fidelitatea faţă de obligaţiile cuiva. Loialitatea faţă de organizaţia teocratică, prin urmare, înseamnă a fi în armonie cu aranjamentele lui Dumnezeu.

În zilele împăraţilor lui Israel, loialitatea faţă de organizaţia teocratică însemna a merge până la Ierusalim pentru închinare şi jertfe. (Deut. 12:5, 11) Împăratul Ieroboam a pierdut favoarea lui Iehova pentru că, temându-se pentru împărăţia lui de zece seminţii, dacă oamenii lui ar fi mers la Ierusalim să se închine, el a înfiinţat o închinare rivală la Dan şi Betel. – 1 Împ. 12:26-30.

Cuprins

Iehova nu se schimbă. (Maleahi 3:6, *AS*) Astăzi El are, de asemenea, o organizaţie teocratică, cunoscută sub numele de „Societate”, peste care Şi-a pus spiritul şi care are binecuvântarea Sa, precum s-a arătat în mod atât de remarcabil la recentul Congres al Societăţii Lumii Noi a Martorilor lui Iehova.

Unii, cu o părere foarte bună despre ei înşişi, s-au plâns de această organizaţie teocratică, spunând: „Iehova tratează şi cu noi.” Dar roadele pe care aceştia le aduc dovedesc că ei greşesc, la fel cum s-a dovedit că greşeau Aaron şi Miriam, atunci când s-au ridicat cu îndrăzneală împotriva servului ales de Iehova, Moise. – Num. 12:1-15.

Loialitatea noastră faţă de organizaţia teocratică este încercată de ispită sau de adversitate. Ispita faţă de lipsa de loialitate ar putea veni atunci când vedem că altcineva, care aparent are mai puţine abilităţi naturale decât noi, este plasat într-o poziţie mult mai proeminentă. Dar loialitatea ne va aminti că tot adevărul pe care l-am primit a venit la noi, în primul rând, prin organizaţia „servului credincios şi înţelept” şi că, aşa cum Dumnezeu ne-a dat adevărul, El ni-l poate şi lua. (Matei 24:45-47; 1 Corinteni 4:6, 7) Prin urmare, vom coopera din inimă cu unul ca acesta şi-l vom ajuta.

Apoi, din nou, loialitatea noastră ar putea fi încercată din cauza tratamentului nedrept, din cadrul organizaţiei sau din familiile noastre. În asemenea momente, trebuie să avem în vedere faptul că Isus a promis că astfel de lucruri vor veni şi că, dacă Dumnezeu permite acest lucru, putem, cu ajutorul Lui, să-l îndurăm, astfel, manifestându-ne loialitatea. – Mat. 10:36; 18:7; Rom. 8:28; 1 Cor. 10:13.

Sau, fiindcă Armagedonul nu a venit aşa de repede cum aşteptam odată, am putea deveni nerăbdători şi să ne îndoim că Dumnezeu foloseşte organizaţia teocratică să-şi hrănească poporul cu adevăruri spirituale. A eşua sub o astfel de încercare a loialităţii ar fi dezastruos, aşa cum a fost pentru evreii care au ridicat o tabără la poalele Muntelui Sinai, atunci când aceştia au devenit nerăbdători, aşteptându-l pe Moise să se întoarcă. (Exodul, capitolul 32) Pentru a face faţă la toate aceste încercări ale loialităţii este necesară dragostea pentru Iehova şi aproapele nostru. – Marcu 12:29-31, *NW*.

Cei patru tineri evrei luaţi în Babilon dau un exemplu bun. Fiind loiali într-o chestiune aparent minoră, cea de hrană, ei au putut să stea în picioare atunci când a venit o încercare mai severă. (Daniel, capitolele 1, 3 şi 6) Deci noi, astăzi, dacă suntem loiali organizaţiei teocratice în ceea ce este mic sau neînsemnat, atunci când ne vom confrunta cu încercări urgente sau severe, vom putea să rămânem loiali organizaţiei teocratice şi astfel să păstrăm o conştiinţă bună, să obţinem aprobarea lui Iehova şi să câştigăm viaţă veşnică.

[Notă de subsol]

Pentru detalii vezi Turnul de veghere din 15 septembrie, 1952.

Cuprins

● Cum putem armoniza Ezechiel 18:20, care spune ca fiul nu va purta nelegiuirea tatălui, cu Exodul 20:5, care spune că Dumnezeu va cerceta nelegiuirea părinţilor în copii până la a treia şi a patra generaţie? - M. L., Germania.

Ezechiel 18:20 arată că fiecare individ, după ce ajunge la vârsta responsabilităţii, este judecat pe baza atitudinii şi comportamentului său. Instruirea timpurie şi mediul familial poate fi un mare ajutor sau o mare piedică pentru urmaşi şi, ca regulă generală, copiii continuă în modelele de comportament stabilite în anii lor de formare. (Proverbele 22:6) Cu toate acestea, nu este întotdeauna sau invariabil aşa, şi la atingerea vârstei de responsabilitate urmaşii acţionează după cum aleg singuri, indiferent de cât de puţin sau cât de mult pot fi influenţate astfel de decizii de formare timpurie şi de mediu. El adoptă o anumită cale de acţiune în viaţă şi este judecat după faptele sale. „Dumnezeu nu se lasă batjocorit! Fiindcă ce seamănă omul, aceea va şi secera!" „El îi va da fiecăruia după faptele lui." Isus a arătat că familiile se vor despărţi din caza Lui, unii alegând să-L urmeze în serviciul lui Iehova, şi alţii din familie contra: „Căci am venit să fac dezbinare: fiul împotriva tatălui, fiica împotriva mamei." Fiul creştin al unui tată potrivnic nu va purta nelegiuirea tatălui său, ci va fi judecat favorabil, pe baza propriilor sale lucrări creştine. – Galateni 6:7; Romani 2:6; Matei 10:35, *NW*.

Ezechiel 18:20 implică pedeapsa extremă cu moartea: „Sufletul care păcătuieşte, acela va muri." În cazul în care cel rău se va întoarce spre dreptate, „el va trăi negreşit, nu va muri." Dacă cel drept se va întoarce spre răutate, „va muri în greşeala pe care a făcut-o şi în păcatul pe care l-a comis." De aceea, strigătul culminant a lui Iehova: „De ce să mori, casă a lui Israel? … Întoarceţi-vă şi veţi trăi!" (Ezechiel 18:21, 24, 31, 32). Astfel, Ezechiel 18:20 corespunde cu Deuteronomul 24:16, referitor la cine suportă pedeapsa cu moartea: „Părinţii nu vor muri în locul copiilor, nici copiii în locul părinţilor. Fiecare va muri pentru propriul păcat."

Cazul Exodului 20:5 este diferit. Prin Moise, Iehova i-a zis lui Israel: „Dacă veţi asculta strict de glasul Meu şi dacă veţi respecta legământul Meu, cu adevărat, veţi deveni proprietatea Mea specială dintre toate popoarele, fiindcă tot pământul Îmi aparţine. Îmi veţi fi o împărăţie de preoţi şi o naţiune sfântă." Bărbaţii mai în vârstă, care reprezentau naţiunea, i-au dat lui Moise răspunsul naţiunii pentru Dumnezeu: „Suntem dispuşi să facem tot ceea ce a vorbit Iehova." Legământul a fost făcut cu naţiunea, nu cu persoane individuale. Cuvintele de deschidere ale acestui legământ au fost în sensul că Iehova era Dumnezeul lor, că ei nu trebuiau să aibă alţi dumnezei, sfidându-L, şi că niciodată nu trebuiau să facă chipuri pentru

Cuprins

închinare. Apoi, în legătură cu această interdicţie de idolatrie, Dumnezeu a dat motivul pentru această poruncă: „Pentru că Eu, Iehova, Dumnezeul tău, sunt un Dumnezeu care pretinde devotament exclusiv, care aduce pedeapsa pentru nelegiuirea taţilor asupra fiilor, până la strănepoţi şi stră-strănepoţi în cazul celor care Mă urăsc, dar care exercită bunătate iubitoare până la a mia generaţie a celor ce Mă iubesc şi respectă poruncile Mele.” – Ex. 19:3-8; 20:1-6, *NW*.

Aceasta afirmă principiul potrivit căruia Dumnezeu recompensează credincioşia şi neloialitatea, iar acest principiu poate fi aplicat împotriva persoanelor individuale, precum şi a unei naţiuni, pentru idolatrie sau alt păcat. Istoria naţională a Israelului, care s-a arătat mai târziu, este în conformitate cu avertismentul lui Iehova. Când naţiunea s-a întors spre idolatrie, a suferit consecinţe rele generaţii după aceea. Au existat întotdeauna unii care au păstrat integritatea şi, uneori, cei care L-au iubit pe Dumnezeu şi i-au respectat poruncile au numărat mii, în ciuda idolatrei căi de acţiune a naţiunii. (1 Împăraţi 19:14, 18.) Cei credincioşi nu au fost pedepsiţi pentru păcatele naţiunii, dar, deşi au suferit efectele acestora, au beneficiat de pe urma bunătăţii iubitoare a lui Dumnezeu. Deşi persoanele individuale au putut şi chiar au evitat idolatria de la nivel naţional, a fost dificil pentru ei să lupte împotriva curentului naţional de delincvenţă religioasă.

Atunci când liderii naţionali au căzut în idolatrie, poporul, în general, a căzut odată cu ei, şi mediul naţional a devenit nesănătos spiritual. În acest mediu rău a crescut noua generaţie şi tendinţa puternică a fost ca ei să fie purtaţi în religiile idolatre ale părinţilor lor. Uneori s-a întâmplat că generaţiile de mai târziu, înainte de a acumula nenorociri de pe urma idolatriei lor, au precipitat o criză naţională, care, de obicei, a dus la o parţială, dacă nu completă revenire din închinarea necurată.

În orice caz, naţiunea a suferit pentru generaţii după căderea acesteia, dacă nu a existat o pocăinţă din partea generaţiilor de mai târziu, cu privire la legământul lui Iehova Dumnezeu. Cartea Judecători este plină de relatări despre decăderea naţională şi consecinţe dezastruoase. (Judecători 2:11-19) Aceeaşi situaţie este constatată în cursul perioadei în care au domnit regi. De exemplu, Iehova a hotărât să pedepsească naţiunea pentru idolatrie în timpul domniei lui Manase, şi chiar o domnie ulterioară bună prin Iosia nu a făcut ca Dumnezeu să se răzgândească de la acest scop. (2 Împăraţi 22:13-20; 23:25-27) În ciuda unei recuperări temporare în timpul domniei lui Iosia, naţiunea a mers din rău în mai rău până când a fost luat captivă în Babilon şi a rămas acolo şaptezeci de ani. A fost un caz în care naţiunea a fost pedepsită pentru fărădelegile părinţilor pentru o perioadă de trei, patru sau chiar mai multe generaţii. În vremea lui Isus, liderii naţiunii au influenţat poporul să strige pentru moartea Lui şi atunci când Pilat a declarat că era nevinovat de vărsarea sângelui lui Isus, poporul a răspuns: „Sângele Lui să cadă asupra noastră şi asupra copiilor noştri.” (Matei 27:25, *NW*) Naţiunea iudaică L-a respins Mesia şi s-a întors spre idolatrul Imperiu Roman, şi în primul rând copiii acestor evrei adulţi care au alcătuit naţiunea au fost cei care au suferit pentru aceste păcate ale părinţilor, atunci când romanii au venit în anul 70 A.D.

Cercetarea nelegiuirii asupra urmaşilor nu înseamnă neapărat pedeapsa cu moartea, pentru că, dacă se avea în vedere moartea, cum ar fi avut părinţii incriminaţi stră-stră-nepoţi? Cazurile unde Iehova a aplicat principiul împotriva individualilor sunt Eli, care pentru neglijenţa lui era să aibă anulat din familia lui serviciul de mare preot, aceasta apărând cu Abiatar, stră-stră-nepotul lui Eli. (1 Samuel 2:27-36; 3:11-14; 14:3; 22:20, 1 Împăraţi 2:26, 27) şi Ghehazi, care a fost lovit cu lepră din cauza alergării după recompense de la generalul sirian vindecat Naaman, contrar dorinţelor lui Elisei şi căruia Elisei i-a spus apoi: „Lepra lui Naaman să se lipească de tine şi de sămânţa ta pentru totdeauna." (2 Împăraţi 5:1-27) Aceasta nu i-a condamnat pe copiii sau descendenţii lor la pedeapsa extremă cu moartea, ci i-a făcut să simtă efectele dezavantajoase ale nelegiuirii părinţilor lor. Individualii dintre aceşti descendenţi se puteau întoarce la Iehova şi să primească o anumită măsură de alinare şi de favoare.

● Ce înseamnă Evrei 4:12, în special deosebirea dintre suflet şi spirit? - E. S., Ohio.

Evrei 4:12 (*NW*) prevede: „Căci Cuvântul lui Dumnezeu este viu şi exercită putere; este mai ascuţit decât orice sabie cu două tăişuri şi pătrunde până acolo încât desparte sufletul de spirit şi încheieturile de măduva lor şi poate să discearnă gândurile şi intenţiile inimii." Cuvântul lui Dumnezeu este viu să ne modifice modul de gândire şi de viaţă, şi să avem în capul şi inima noastră adevărurile lui înseamnă să avem la lucru, în noi, o influenţă puternică. Nu este un cuvânt mort, care şi-a pierdut interesul sau veridicitatea, practicabilitatea sau interpretarea corectă a evenimentelor prezente şi puterea de protecţie împotriva degradării acestor vremuri imorale. Are vitalitate şi convingere şi poate arăta ceea ce este în noi, cu o penetrare şi un discernământ mult mai ascuţite decât cele ale oricărui psiholog lumesc. Nu este nici literă moartă, principiile sale vor rămâne în picioare, judecăţile sale vor fi executate.

Cuvântul lui Dumnezeu nu se opreşte doar la o privire de suprafaţă a acţiunilor umane, ci el pătrunde dincolo de suprafaţă, pentru a discerne motive şi atitudini, pentru a împărţi între dorinţe carnale şi dispoziţii mentale. Pavel arată faptul că aceste două forţe există în interiorul unui individ: „Cu mintea, sunt sclav al legii lui Dumnezeu, dar cu carnea, sunt sclav al legii păcatului." (Romani 7:25, *NW*) Cu mintea lui, Pavel a servit legea lui Dumnezeu, dar cu carnea a servit legii păcatului. Deci, viaţa pe care cineva o trăieşte ca suflet uman de carne şi sânge poate fi diferită de ceea ce este atitudine mentală sau spirit. Evrei 4:12 face deosebirea între viaţa unui individual, sau sufletul său, şi atitudinea sa mentală şi a inimii şi înclinaţia minţii. În text, „suflet" înseamnă viaţa organismului de carne şi „spirit" înseamnă dispoziţia mentală sau atitudinea inimii individului. Creştinii ar trebui să-şi examineze întotdeauna comportamentul în lumina motivelor lui interioare şi să fie siguri că orice cădere se datorează cărnii slabe şi nu este făcută, în mod deliberat, dintr-o stare greşită a inimii. Cuvântul lui Dumnezeu ne va ajuta să discernem în examinarea noastră şi să pătrundem în atitudinile şi intenţiile inimii din spatele conduitei noastre, pentru a fi siguri că acestea sunt pure chiar şi

Cuprins

atunci când viaţa noastră nu e perfectă. Iehova ia toate aceste lucruri în considerare şi ne vede pe dinăuntru şi pe dinafară, pentru că „toate lucrurile sunt descoperite şi expuse înaintea ochilor Aceluia Căruia trebuie să-I dăm socoteală.” – Evrei 4:13, *NW*.

Verificaţi-vă memoria

După ce aţi citit acest număr al „Turnului de veghere”, vă mai amintiţi:

Ce motiv a oferit Dr. John Haynes Holmes pentru confuzia lumii? P. 643, parag. 1.

La ce întrebări nu răspunde o religie „naturală? P. 643, parag. 4.

Cum încearcă Biserica Catolică să ascundă crezul eronat al lui Augustin despre domnia lui Cristos? P. 646, parag. 3.

De ce predicarea prezenţei lui Cristos acum nu este o alarmă falsă? P. 648, parag. 1.

Cum a apărut Cristos în 1914? P. 648, parag. 2.

Ce anume trădează că bisericile creştinătăţii sunt lovite de foamete? P. 649, parag. 2.

Spre ce anume trebuie să existe o întoarcere dacă trebuie evitată foametea spirituală? P. 651, parag. 5.

Ce factor remarcabil nu-l sprijină pe Mahomed ca profet al lui Dumnezeu? P. 653, parag. 2.

Cum recunoaşte Coranul că se contrazice singur? P. 654, parag. 3.

Care este scopul fundamental al propagandei lumii vechi? P. 657, parag. 2.

Care este cel mai important aspect al Bibliei ? P. 658, parag. 9.

De ce cuvintele lui Dumnezeu sunt vii, puternice şi efective? P. 659, parag. 13.

Ce anume hotărăşte dacă suntem sau nu martori ai lui Iehova? P. 665, parag. 8.

Când ajung oamenii în necaz? P. 668, parag. 16.

De ce este importantă loialitatea în lucruri mici? P. 669, parag. 9.

Ce înseamnă Cuvântul lui Iehova când spune că „pătrunde până acolo încât desparte sufletul de spirit”? P. 671, parag. 5.

Cuprins

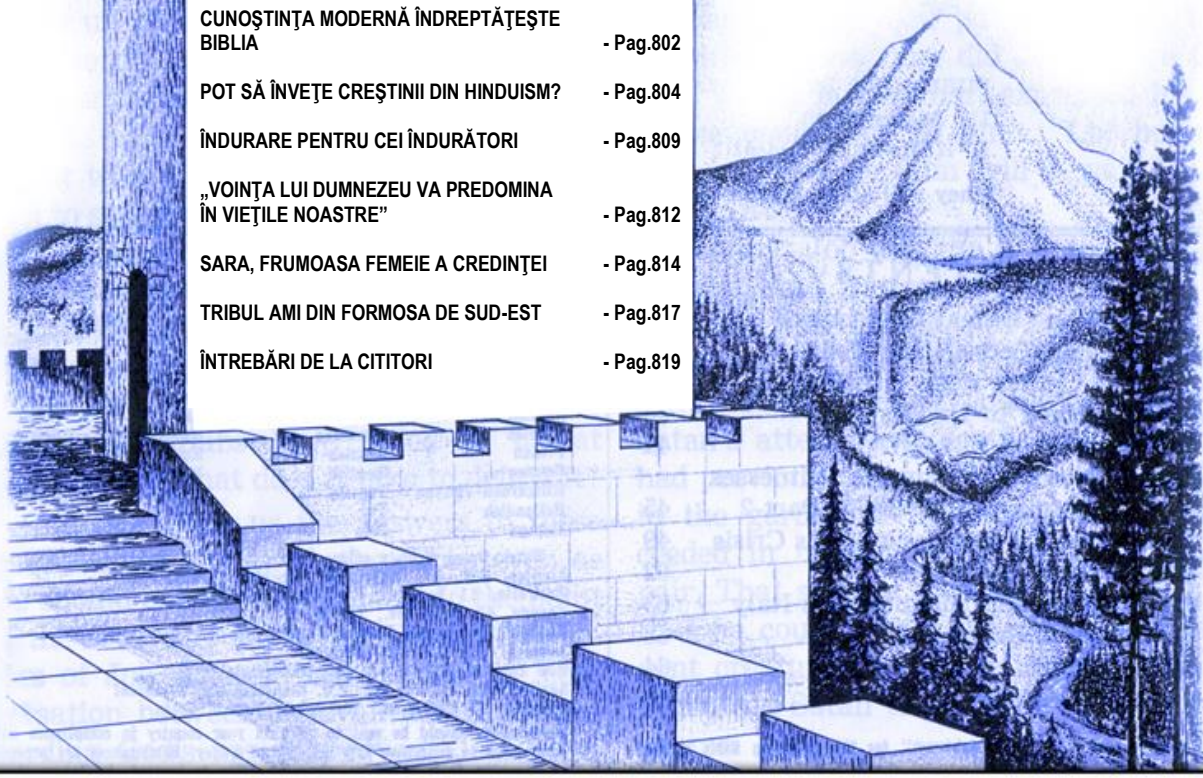
TURNUL de VEGHERE

15 NOIEMBRIE 1953 Nr. 22

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

ZIUA PENTRU SALVARE	- Pag.785
CUNOŞTINŢA MODERNĂ ÎNDREPTĂŢEŞTE BIBLIA	- Pag.802
POT SĂ ÎNVEŢE CREŞTINII DIN HINDUISM?	- Pag.804
ÎNDURARE PENTRU CEI ÎNDURĂTORI	- Pag.809
„VOINŢA LUI DUMNEZEU VA PREDOMINA ÎN VIEŢILE NOASTRE”	- Pag.812
SARA, FRUMOASA FEMEIE A CREDINŢEI	- Pag.814
TRIBUL AMI DIN FORMOSA DE SUD-EST	- Pag.817
ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI	- Pag.819

“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul ”Turnului de Veghere”

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delicvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

Privit din acest punct de vedere, ”Turnul de Veghere” este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu înc

redere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

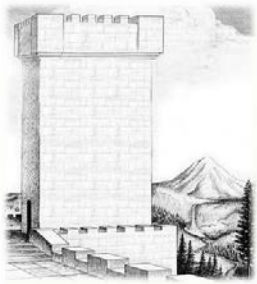
’Vegheaţi în aceste timpuri periculoase’ avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate ”Turnul de Veghere”.

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

117 Adams Street — Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.

N. H. Knorr, *preşedinte* — Grant Suiter, *secretar*

”Toţi vor fi instruiţi de Iehova”. – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

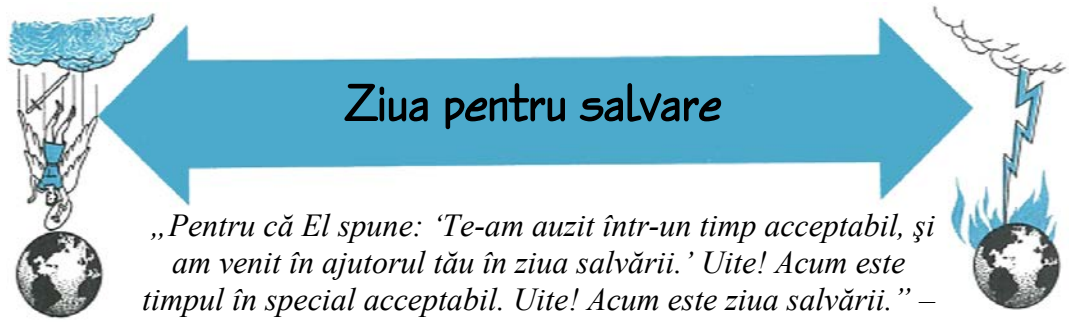
Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

15 noiembrie 1953 **Nr. 22**

Ziua pentru salvare

„Pentru că El spune: ‘Te-am auzit într-un timp acceptabil, şi am venit în ajutorul tău în ziua salvării.’ Uite! Acum este timpul în special acceptabil. Uite! Acum este ziua salvării.” – 2 Cor. 6:2, NW.

Marea zi a lui Iehova este ziua salvării. Încheierea acesteia este momentul aşteptat şi sperat în inimile creştine de secole. Această zi, în împlinire completă, şi-a avut începutul în toamna anului 1914 (A.D.), când Christos a început a domni în mijlocul duşmanilor Săi, şi continuă până când va fi finalizată distrugerea lui Satan şi a organizaţiei sale nelegiuite. Începutul acestei domnii marchează începutul nenorocirilor asupra organizaţiei lui Satan şi este, de asemenea, un timp al necazurilor pentru locuitorii pământului. Apocalipsa 12 arată cum a început aceasta cu război în ceruri, rezultând în alungarea din cer a lui Satan şi a forţelor lui spirituale nelegiuite, dând controlul total al cerurilor domniei drepte a lui Christos. – Ps. 110:1, 2.

[2] Văzând că împărăţia lui Dumnezeu a fost întemeiată în 1914, unii s-au întrebat de ce a permis Iehova Dumnezeu ca răutatea să continue pentru atât de mulţi ani după asta. De ce le-a fost permis celor nelegiuiţi să domine pământul, dacă Christos domneşte? Iehova ne arată felul Său de a-l trata pe nelegiuitul Satan prin modul cum se comportă cu nelegiuitul Faraon al Egiptului: „Pentru că Scriptura îi spune lui Faraon: ‘Pentru acest scop anume te-am lăsat să rămâi, ca să-mi demonstrez puterea în legătură cu tine şi ca numele meu să fie vestit pe întregul pământ.’” (Rom. 9:17, *NW*) Da, mai ales în această zi, sau perioadă de timp, pusă deoparte de Iehova, după 1914, este urmat acest principiu de acţiune.

[3] Lucrurile prezise de Isus în Matei 24 trebuie să se întâmple în ziua lui Iehova. Trebuie să aibă loc predicarea veştilor bune ale împărăţiei pe întregul pământ locuit, drept mărturie. Urmaşii lui Isus în serviciu trebuie să fie persecutaţi şi urâţi de toate naţiunile. Trebuie să fie multă violenţă între adepţii lui Satan de pe pământ înainte de demonstrarea marii puteri a lui Iehova. De fapt, Isus a profeţit că războiul împotriva lui Satan şi a lumii sale se va desfăşura pentru o perioadă de

Cuprins

timp: „Dacă zilele acelea n-ar fi scurtate, nici o carne nu ar fi salvată.” (Mat. 24:22, *NW*) „Carnea” menţionată aici sunt cei care se închină lui Iehova. A fost un timp pus deoparte în care mulţi aveau să primească ajutorul lui Iehova şi să meargă pe calea salvării. Scopul lui Iehova a fost de a păstra un popor pentru numele Lui, care să pună mărturie în toată lumea şi să avertizeze oamenii din toate naţiunile să fugă din „Babilonul” modern, înainte să vină distrugerea. Iehova Îşi arată bunătatea, răbdarea şi suportă batjocura prin permiterea acestei zi pentru salvare. Din această zi, cu toate necazurile sale pentru sistemul de lucruri al lui Satan, a ieşit deja o mare mulţime de lăudători pentru salvarea lor, precum e prezis în Apocalipsa 7:14 (*NW*): „Aceştia sunt cei care au ieşit din necazul cel mare.”

[4] Că acest lucru este un adevăr e arătat în înregistrare. În 1918 erau 3,868 care predicau mesajul lui Iehova din uşă în uşă, în câteva ţări, şi luau parte la închinarea pură. În puţinul timp care a trecut din 1918, numărul a ajuns la recordul de 510,228 ce raportează timp în predicare în 1953 şi mai multe sute sunt botezaţi în fiecare lună, ca simbol al dedicării lor în serviciul de laudă a lui Iehova. Acest lucru s-a întâmplat datorită luminii crescute asupra Cuvântului lui Dumnezeu – ajutorul lui Iehova. Acesta este „timpul sfârşitului” şi este timpul pentru care Scripturile au fost în mod special scrise. (1 Cor. 10:11) Prin dezvăluirea scopurilor Sale, mai ales acum, Iehova deschide calea spre salvare. El le oferă ajutor iubitorilor de dreptate care doresc să Îl slujească. Le arată calea dreaptă de urmat. Ei trebuie să se alăture, chemând numele lui Iehova pentru a fi salvaţi. (Rom. 10:10-15) Acum este timpul pentru acest lucru, înainte să izbucnească la Armaghedon marea furtună a zilei lui Iehova. Când Armaghedonul va izbucni în toată furia sa, timpul acceptabil pentru a adopta închinarea lui Iehova va fi încheiat. Decizia trebuie luată înainte să se încheie sezonul în special acceptabil. Acum e momentul de a prelua serviciul lui Iehova. Acum e timpul de a continua să facem aşa. „Pentru că El spune: ‘Te-am auzit într-un timp acceptabil, şi am venit în ajutorul tău în ziua salvării.’ Uite! Acum este timpul în special acceptabil. Uite! Acum este ziua salvării.” – 2 Cor. 6:2, *NW*.

[5] Salvarea este în puterea lui Iehova. El este Dumnezeul salvării. Cuvântul folosit aici însemnă mai mult decât doar a dobândi viaţă. Înseamnă eliberare pentru viaţă şi siguranţă. Implică dăruirea sănătăţii. Arată, prin urmare, că salvarea lui Iehova vine în mai multe moduri în această zi a Sa. Iehova Îşi sprijină servii. El oferă hrană spirituală pentru a-i ţine puternici. Iehova este Cel care eliberează trupul servului Său de pe pământ de multe încercări. Cu toate că Isus Christos Şi-a început domnia invizibilă, servii lui Iehova au trecut prin multe experienţe grele din 1914 încoace. Acest lucru nu este o surpriză pentru creştinii adevăraţi, informaţi, pentru că Isus a prezis clar în relatarea Bibliei acest fapt. Dar uneori a fost dificil. Iehova a prezis aceste experienţe în profeţiile Bibliei, păstrând înregistrarea pentru folosul nostru în această zi a salvării. Este bine ca noi să examinăm ce spune Cuvântul lui Dumnezeu şi astfel să fim întăriţi, să ştim la ce ne putem aştepta imediat ce ne apropiem de punctul culminant al acestei zile a lui Iehova.

Cuprins

[6] Ştiind exact ceea ce Iehova a spus ne dă putere, ne întăreşte răbdarea şi ne susţine credinţa. Dacă suntem înţelepţi, studiem Cuvântul lui Iehova şi devenim puternici spiritual. Atunci, mai ales în vremuri de dificultate sau persecuţie, vom fi capabili să rezistăm în credinţa noastră şi să îi servim pe alţii. „Totuşi noi, care suntem puternici, trebuie să suportăm slăbiciunea celor care nu sunt puternici, şi nu să ne mulţumim pe noi. Fiecare din noi să-şi mulţumească aproapele în ceea ce este bine, pentru întărirea sa. Pentru că nici Christos nu s-a mulţumit pe sine; ci aşa cum este scris: 'Batjocurile celor care Te-au batjocorit pe Tine au căzut asupra Mea.' Pentru că toate lucrurile care au fost scrise odinioară au fost scrise pentru instruirea noastră ca, prin răbdarea noastră şi prin mângâierea din Scripturi, să avem speranţă." (Rom. 15:1-4, *NW*) Trebuie să înmagazinăm mereu cunoştinţă şi s-o folosim pentru întărirea noastră şi a tovarăşilor noştri creştini. Acesta va fi cursul vieţii noastre în această zi a lui Iehova, dacă vrem să primim salvarea Sa.

PROFEŢIILE DEZVĂLUIE O BOGĂŢIE DE CUNOŞTINŢĂ

[7] Printre profeţiile scrise odinioară pentru instruirea noastră se află întâmplarea neobişnuită din viaţa lui Daniel, precum se spune în capitolul 6, pe care vă rugăm să-l citiţi. Este plin de semnificaţii în această zi pentru salvare, pentru că arată ce se abate asupra clasei „servului" lui Iehova de pe pământ. În drama profetică, Iehova l-a folosit pe Daniel pentru a ilustra pe „servul" Său, corpul Său organizat de martori pe pământ. Darius a ilustrat puterea regală sau autoritatea şi legea. Leii reprezintă adevărata dreptate, care este a lui Dumnezeu. Da, aceasta este înregistrarea despre Daniel în groapa leilor.

[8] Daniel este singurul menţionat în profeţie care era închinător al lui Iehova, Dumnezeul cel viu. Niciun alt bărbat nu era serv al lui Iehova. De aceea Daniel, ca unul dintre rămăşiţa evreiască, este o ilustrare atât de bună a clasei „servului" lui Iehova de pe pământ astăzi. (Mat. 24:45-47) Nimeni altcineva nu aderă la închinarea pură. Daniel ocupa o poziţie înaltă în împărăţia persanilor şi a mezilor. Ce a arătat acel lucru? A subliniat cum, în această zi pentru salvare, martorii unşi ai lui Iehova vor avea o poziţie proeminentă şi vor fi cunoscuţi în toată lumea. Ei au o poziţie înaltă în ochii lui Iehova, ca ambasadori şi reprezentanţi ai Săi, care Îi poartă numele.

[9] În profeţie mai sunt incluşi şi alţii, conducători sau prinţi. Aceştia nu au fost închinători ai lui Iehova Dumnezeu. Ei nu L-au respectat pe Dumnezeul lui Daniel şi nu au lucrat pentru a susţine principiile drepte ale lui Dumnezeu, precum a făcut-o Daniel. Ei au urmat o cale de acţiune în opoziţie cu închinarea curată. Cât de bine îi ilustrează pe reprezentanţii corupţi vizibili ai lui Satan de pe pământ! Ei sunt cei care râvnesc la dominaţia totală peste popoarele pământului, pentru propriul lor câştig, ceea ce este contrar voinţei lui Iehova. Evident, principii sau satrapii nelegiuiţi şi cei doi conducători răi din împărăţie nu au vrut să dea socoteală pentru tributul sau taxa colectată, dar Daniel a stat în calea lor, un om drept care respecta legea lui Dumnezeu. Daniel nu a vrut ca împăratul să sufere vreo pierdere.

Cuprins

[10] Veridicitatea, sinceritatea şi integritatea lui Daniel au fost prea mult pentru principi. Aceştia îl urau. El trebuia să fie dat la o parte, au concluzionat aceştia. „Atunci conducătorii şi satrapii au încercat să găsească nişte motive de plângere împotriva lui Daniel, legat de modul cum administra împărăţia; dar nu au putut găsi niciun motiv de plângere sau defect, pentru că el era credincios, şi nicio greşeală sau vină nu era de găsit în el. Astfel, aceşti oameni au spus: „Nu vom găsi niciun motiv de plângere împotriva acestui Daniel, doar dacă găsim ceva legat de legea Dumnezeului său." (Dan. 6:4, 5, *AT*) Daniel nu a făcut nimic greşit; a respectat legea în fiecare caz.

[11] O conspiraţie nelegiuită s-a format împotriva lui Daniel, concepută în răutate şi ură. Principii nelegiuiţi erau geloşi pe Daniel şi poziţia sa favorizată faţă de autoritatea regală. Nimic nu era la fel de important pentru satrapi decât să scape de Daniel. Aşa că Iehova a prezis cum vor acţiona în ziua lui Iehova duşmanii împărăţiei Sale şi a clasei Sale a „servului" Său de pe pământ, complotând împotriva celor care fac ce este drept. Într-o altă profeţie citim: „Pentru că, iată, duşmanii tăi fac zarvă; şi cei care te urăsc au ridicat capul. Ei primesc sfaturi viclene împotriva poporului tău, şi se consultă împreună împotriva celor ascunşi ai tăi. Ei au spus: 'Haideţi şi să-i împiedicăm să mai fie o naţiune; ca numele lui Israel să nu mai poată fi în amintire.' Pentru că ei s-au consultat împreună, de comun acord." – Ps. 83:2-5, *AS*.

[12] Cât de corect a prezis Iehova conspiraţia împotriva clasei Sale a „servului"! Viaţa corectă pe care a dus-o Daniel a fost un fel de mărturie în favoarea lui Iehova şi, în acelaşi mod, Iehova cere ca martorii Săi din zilele moderne să trăiască în puritate, ca parte a predicării lor. Martorii lui Iehova ies în evidenţă în toată lumea ca un popor care pune pe Iehova pe primul loc în vieţile lor. Ei sunt precum Daniel, credincioşi Dumnezeului lor şi loiali la orice încredere ar fi pusă în ei. Ei nu sunt dispuşi să se alăture practicilor corupte ale lumii lui Satan, ci sunt oameni ai decenţei, sincerităţii şi integrităţii în jurul lumii. Martorii lui Iehova nu umplu închisorile cu criminali, hoţi şi scandalagii. Ei sunt grupul de oameni care se supune legilor cel mai tare, din întreaga lume, fără nicio excepţie. Ascultarea de Cuvântul scris al lui Iehova i-a făcut aşa.

[13] Atunci de ce sunt aceştia atât de urâţi în fiecare naţiune a lumii, de către majoritatea clericilor, politicienilor şi a altora cu influenţă? Isus dă răspunsul: „Dacă lumea vă urăşte, ştiţi că pe Mine M-a urât înainte de a vă urî pe voi. Dacă aţi fi o parte din lume, lumii i-ar plăcea de ceea ce este al ei. Acum, pentru că nu sunteţi parte din lume, ci Eu v-am ales din lume, din această cauză lumea vă urăşte. Ţineţi minte cuvântul ce vi l-am spus: 'Sclavul nu este mai mare decât stăpânul său.' Dacă M-au persecutat pe Mine, şi pe voi vă vor persecuta. … Dar vor face toate aceste lucruri împotriva voastră din pricina numelui Meu, pentru că nu Îl cunosc pe Cel care M-a trimis. Oamenii vă vor da afară din adunare. De fapt, se apropie ora când toţi cei care vă vor omoarî îşi vor imagina că au făcut un serviciu sacru pentru Dumnezeu." (Ioan 15:17-21; 16:2, *NW*) Mulţi clerici şi politicieni nu suportă să audă predicarea veştilor bune ale împărăţiei lui

Cuprins

Dumnezeu. Vor să îi reducă la tăcere pe cei care se închină conform poruncilor lui Dumnezeu. Ei caută o cale, o aşa-zisă „cale legală”, care să le fie de folos pentru a le justifica acţiunile împotriva martorilor lui Iehova în ochii lumii. Cum este realizat acest lucru?

[14] Observaţi ce a prezis Iehova la Daniel 6:5-8. Cunoscând sinceritatea şi teama de Iehova pe care le avea Daniel, conspiratorii au ales să facă un atac împotriva lui Daniel din cauza închinării sale lui Iehova. Ei erau siguri că Daniel Îl va pune pe Dumnezeu pe primul loc în viaţa sa; aşadar, acest lucru era calea lor de a-l face să pară a fi răufăcător. Ei l-au abordat pe împărat şi au propus o hotărâre care să interzică oricui din împărăţie să se roage la altcineva, în afară de împărat, pentru o perioadă de treizeci de zile. Contravenienţii aveau să fie aruncaţi în groapa leilor. Împăratul a semnat hotărârea aceasta, care a devenit legea care nu poate fi schimbată a mezilor şi perşilor. Observaţi că acei complici nelegiuiţi erau din toate părţile îndepărtatului imperiu Medo-Persan şi Daniel era ţinta mişcării lor. Planul de a-l executa sau distruge, în mod „legal”, pe Daniel avea la bază un atac împotriva închinării pure a lui Dumnezeu. Libertatea de închinare trebuia să fie eliminată pentru ca planul lor să aibă succes. Daniel nu avea să fie lăsat să se roage Dumnezeului Iehova, precum era obiceiul său, conform poruncii lui Dumnezeu.

[15] În acelaşi mod, martorii lui Iehova se află astăzi sub atac de către oameni cu intenţii nelegiuite din toate părţile lumii. Iehova a prezis: „Împăraţii pământului se împotrivesc şi conducătorii se sfătuiesc împreună împotriva lui Iehova şi împotriva unşilor Săi, zicând: ‘Să le rupem legăturile în bucăţi şi să le aruncăm frânghiile din jurul nostru.’ Va avea tronul nelegiuirii tovărăşie cu tine, care pui la cale nedreptatea sub adăpostul legii? Ei se adună împreună împotriva sufletului celui drept şi condamnă sângele nevinovat.” (Ps. 2:2, 3; 94:20, 21, *AS*) În concordanţă cu aceasta, lumea adoptă măsuri drastice împotriva martorilor lui Iehova, în speranţa de a pune capăt declaraţiei despre domnia Împăratului lui Dumnezeu. Ei ascund aceste acte deschise în „ţinută juridică” şi astfel păcălesc mulţi oameni creduli din naţiunile lor.

[16] Iată ce s-a întâmplat în Germania nazistă. Politicienii fanatici au găsit o cale „legală”. Aceştia au interzis lucrarea de predicare a martorilor lui Iehova în 1933. Devenise un „delict” să fii martor al lui Iehova. Mulţi au fost arestaţi şi închişi. Naziştii au susţinut că activităţile martorilor lui Iehova (cei mai zeloşi Studenţi ai Bibliei) erau neprielnice şi „deranjau construcţia naţional-socialistă”. Când martorii lui Iehova s-au dus în tribunale ca să lupte pentru drepturile lor şi unii au fost eliberaţi, Ministerul Justiţiei Reich-ului a pregătit o opinie lungă pentru a se

Cuprins

asigura că martorii lui Iehova nu puteau fi eliberaţi, spunând, în concluzie: „Tribunalele nu trebuie să dea greş pe seama unor simple fomalităţi legale; ci trebuie să caute şi să găsească unele căi, în ciuda dificultăţilor formale, pentru a-şi îndeplini îndatoririle înalte.” Asta însemna că nu putea fi obţinută adevărata justiţie. Zece mii au suferit în lagăre de concentrare. Ei nu au încercat să ia legea în propriile mâini şi să se ridice împotriva guvernului. Plini de răbdare, L-au aşteptat pe Iehova pentru eliberare, fără a-şi pierde credinţa în Dumnezeul lor. Fără a se preda, aceştia au fost eliberaţi din nou, la sfârşitul celui de-al Doilea Război Mondial, şi numărul lor s-a multiplicat.

[17] În ţările comuniste, martorii lui Iehova au fost interzişi printr-o aşa-numită cale „legală”. În toate ţările de acest fel, martorii lui Iehova nu găsesc dreptate. Judecătorii sunt instruiţi care este verdictul înainte să înceapă procesele. Mii de martori ai lui Iehova sunt acum pe nedrept închişi în Europa de Est. Dar martorii lui Iehova nu pot să îşi piardă credinţa în Iehova; astfel, ei continuă să se închine şi să predice cum pot, aşteptându-L pe Iehova pentru salvare şi prinzând tărie din preţioasele Sale promisiuni din Biblie. Ei conduc studii biblice, în secret, în afara sau în interiorul închisorilor. Alţi prizonieri li se alătură în serviciu, deseori fiind botezaţi chiar în închisori. Astfel, numărul martorilor lui Iehova continuă să crească în toate ţările comuniste. Şi persecuţia comunistă dezvăluie clar că martorii lui Iehova nu urmează oameni, ci adevăratele „stăpâniri înalte”, Iehova şi Isus Christos, pentru că de multe ori cei consideraţi „lideri” de către comunişti au fost arestaţi şi închişi şi aproape imediat s-au ridicat alţii cu spiritul lui Iehova, pentru a continua lucrarea de mărturie, iar expansiunea continuă.

[18] Republica Dominicană are un decret legal care face un delict din a fi unul dintre martorii lui Iehova. Sursa problemei nu este comunistă, ci catolică. Martorii lui Iehova de acolo nu au călcat integritatea şi, cu toate că nu pot primi dreptate în tribunale, s-au ridicat în mod curajos să pună mărturii minunate, în onoarea numelui lui Iehova.

[19] În Quebec, Canada, religioniştii romano-catolici au depus acuzaţii false împotriva martorilor lui Iehova. I-au acuzat pe martorii lui Iehova de răzvrătire. Dar, în Canada, martorii lui Iehova au drepturi; pot să lupte în tribunale. Martorii lui Iehova profită de drepturile lor legale. A fost o luptă lungă şi grea, dar în decembrie 1950, aceste acuzaţii false de răzvrătire au fost anulate de Curtea Supremă a Canadei. Aici e un alt exemplu unde cei care se luptă împotriva lui Dumnezeu şi a împărăţiei Sale au încercat să-i păteze pe servii lui Iehova şi să îi facă să pară a fi călcători de lege. Martorii lui Iehova din Canada au arătat un mare

Cuprins

interes pentru poporul din Canada şi pentru libertatea oamenilor. În 1947, martorii lui Iehova au pus în circulaţie o petiţie pentru o lege a drepturilor, care să asigure libertăţile, libertatea de închinare şi libertatea de exprimare a poporului canadian. Ei au adunat peste 500,000 de semnături, cea mai mare petiţie alcătuită vreodată în Canada. Această petiţie a fost prezentată Parlamentului în Ottawa, dar până în acest moment, nu a fost luată nicio acţiune de acel organ de legiferare.

[20] În Federaţia Australiei, în anul 1941, organizaţia martorilor lui Iehova şi Societatea de Biblii şi tratate Turnul de Veghere au fost interzise fără o audiere. Acuzaţia depusă a fost că martorii lui Iehova erau împotriva guvernului. Aici, de asemenea, martorii lui Iehova au putut să meargă la tribunal şi să îşi exercite drepturile legale. Şi aşa, în 14 iunie 1943, după o luptă puternică la curtea supremă a Australiei, a fost dobândită victoria pentru martorii lui Iehova, când curtea a declarat că interdicţia împotriva lor nu era legală şi ei nu erau subversivi.

[21] În Statele Unite ale Americii au fost aduse multe acuzaţii false împotriva martorilor lui Iehova. Au fost intentate multe procese împotriva lor, pentru a încerca să le refuze drepturile de libertate de închinare şi de exprimare. Cazuri remarcabile au fost luptate de martorii lui Iehova în tribunalele Statelor Unite. Li s-a oferit o audiere conform legilor ţării şi astfel, din 1938 încoace, au dus la Curtea Supremă a Statelor Unite 46 de cazuri. Prin victoriile lor în multe decizii ale tribunalelor, libertăţile de închinare şi de exprimare au fost asigurate pentru martorii lui Iehova, da, şi pentru beneficiul întregului popor al Statelor Unite. Cu toate acestea, duşmanul continuă să ridice acuzaţii false şi lupta continuă în tribunalele din ţară.

[22] În aproape fiecare caz când politicienii şi clericii declanşează un atac împotriva martorilor lui Iehova, acesta implică felul lor de închinare. Conducătorii evită studios o discuţie despre Biblie, pentru că ştiu că nu pot câştiga pe temeiuri Scripturale. Preferă să recurgă la a arunca noroi împotriva martorilor lui Iehova. Nu pot să atace cu succes adevărul din Cuvântul lui Dumnezeu, aşa că încearcă să distragă minţile oamenilor, făcând acuzaţii de conspiraţie sau atacând individuali cu acuzaţii false.

[23] Martorii lui Iehova luptă! Da, ei luptă împotriva nelegiuirii pusă la cale prin căi legale. Dacă ar putea avea o audiere cinstită, martorii lui Iehova ar fi arătaţi de fiecare dată nevinovaţi. Li s-ar da dreptate. Nu ar fi arătaţi ca încălcători ai legii adecvate. Ar fi găsiţi aderând îndeaproape la principiile înalte şi învăţăturile Bibliei. Dar acolo unde nu poate fi obţinută dreptatea, poporul lui Dumnezeu trebuie să îndure cu credinţă. Ei nu iau legea în mâinile proprii. Acel lucru ar fi greşit. Nu se angajează în activităţi subversive împotriva guvernelor stabilite. Acel lucru, de asemenea, ar fi greşit. Indiferent de rezultatul luptelor lor de a păstra libertatea de închinare pentru ei înşişi, ei continuă să predice despre speranţa împărăţiei lui Dumnezeu. Ei ştiu că Petru şi Ioan au făcut acel lucru când le-a fost poruncit de autorităţile umane să nu mai predice despre Isus Christos. În cazul acela, legea lui Dumnezeu era supremă. Legea omului era secundară. Petru şi Ioan aveau aprobarea lui Dumnezeu şi noi, ca şi creştini, azi, suntem legaţi de poruncile

Cuprins

lui Dumnezeu să facem cum au făcut Petru şi Ioan, să continuăm a trăi ca şi creştini, să continuăm să ne exercităm dreptul de închinare. S-ar putea să necesite o luptă. Martorii lui Iehova vor lupta în conformitate cu ceea ce a arătat Dumnezeu, continuând să facă ceea ce a poruncit Dumnezeu. În Faptele Apostolilor capitolul al optulea, găsim o înregistrare despre cum poate fi învinsă persecuţia. Aici vedem cum creştinii în zilele timpurii au fost împrăştiaţi de cei care i-au acuzat fals şi care căutau să distrugă adevărata închinare, şi, cu toate acestea, duşmanii nu au reuşit. I-au împrăştiat pe servii lui Dumnezeu, dar oriunde au mers servii lui Dumnezeu, au continuat să predice veştile bune ale împărăţiei şi pe măsură ce mergeau şi predicau, mulţi alţii noi au auzit adevărul. Astfel, duşmanul, în efortul său de a opri proclamarea adevărului, pur şi simplu a făcut să se răspândească, şi în acest fel persecuţia a fost învinsă. – Faptele Apostolilor 5.

[24] Revenind la profeţie, îl vedem pe Daniel ca ţinta unei mişcări din partea oamenilor din toate părţile imperiului îndepărtat. Ei nu îl lăsau pe Daniel să se roage lui Iehova Dumnezeu. Daniel cunoştea regulile în guvernul său. Odată ce o lege era făcută în acea ţară, aceasta rămânea şi trebuia dusă la capăt. Astfel, Daniel urma ca imediat şi automat să devină un infractor. Normal, nu putea să înceteze a se închina lui Dumnezeu, pentru că nişte oameni doreau ca el să înceteze. Nu ar fi riscat să Îl nemulţumească pe Dumnezeul dătător-de-viaţă. Astfel citim în versetele 10 şi 11: „Şi când Daniel a aflat că scrierea a fost semnată, a intrat în casa sa (acum geamurile din camera sa erau deschise spre Ierusalim); şi a îngenuncheat de trei ori pe zi, s-a rugat, şi a adus mulţumiri înaintea Dumnezeului său, cum făcea altădată. Atunci aceşti oameni s-au strâns şi l-au găsit pe Daniel făcând cereri şi rugăminţi înaintea Dumnezeului său." – Dan. 6:10, 11, *AS*.

[25] Acest lucru a fost profetic. A prezis cum martorii lui Iehova de azi continuă să se închine lui Dumnezeu, în ciuda decretelor făcute de dictatori comunişti sau oricare alţii care sunt împotriva închinării lui Iehova. Ei reţin cuvintele pe care Isus le-a spus: „Nu vă temeţi de cei care ucid trupul, dar nu pot ucide sufletul; ci temeţi-vă, mai degrabă, de cel care poate distruge atât sufletul cât şi trupul în Gheenă." (Mat. 10:28, *NW*) Martorii lui Iehova dau dovadă de teamă evlavioasă corespunzătoare, punând închinarea lui Iehova pe primul loc în vieţile lor. Acest lucru le va asigura viaţa veşnică, chiar dacă ar fi ucişi de dictatori răi. Niciodată, nici măcar pentru o clipă, nu îşi pierd credinţa în puterea lui Iehova. Ei ştiu că a fi urât nu este nimic nou, pentru că Stăpânul a fost urât şi adus înaintea conducătorilor. Potrivnicii şi-au adus apoi aşa-zisele argumente „legale" legate de motivul pentru care Isus trebuia înlăturat. Observaţi relatarea din Luca 23:2, 5 (*NW*): „Apoi au început să Îl acuze, spunând: 'Pe acest om L-am găsit distrugându-ne naţiunea, interzicând plata taxelor către Cezar şi spunând că El Însuşi este Christos, un Împărat.' Dar ei au început să devină insistenţi, spunând: 'El agită oamenii, învăţându-i în toată Iudeea, începând chiar din Galileea până aici.'" Ei erau porniţi să Îl prindă pe Isus. Câteva minciuni nu contau pentru ei. Isus nu a făcut absolut niciun rău, dar acolo a stat acuzat pe nedrept. Noi ştim ce s-a întâmplat cu Isus.

Cuprins

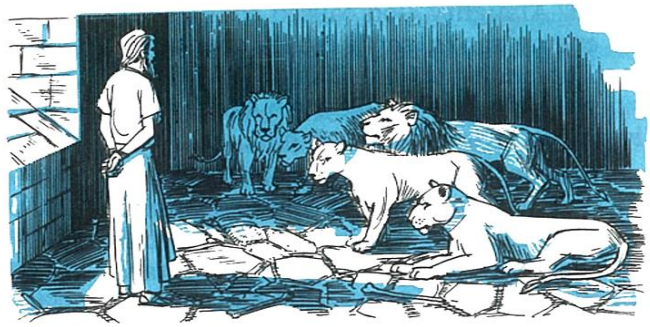
[26] Urmaşii lui Isus au fost acuzaţi pe nedrept la fel. Citim în Faptele Apostolilor 16:20, 21 (*NW)* cum au fost trataţi Pavel şi Sila de către liderii nelegiuiţi din lume: „Conducându-i sus la magistraţii civili, ei au spus: ‘ Aceşti oameni ne deranjează oraşul foarte mult, ei fiind evrei, şi publică obiceiuri care nu sunt legale ca noi să le preluăm sau practicăm, văzând că suntem romani.’” O altă relatare despre maltratarea servilor lui Dumnezeu se găseşte în Fapte 17:6, 7 (*NW):* „Când nu i-au găsit, i-au târât pe Iason şi pe anumiţi fraţi la conducătorii oraşului, strigând: ‘Aceşti oameni care au supărat pământul locuit sunt, de asemenea, prezenţi aici, şi Iason i-a primit cu ospitalitate. Şi toţi aceşti oameni acţionează în opoziţie faţă de decretele lui Cezar, spunând că există un alt Împărat, Isus.’” Au încercat să le facă rău servilor lui Iehova cu discursul lor patriotic, dar prin încălcarea legii şi prin minciună, ei înşişi erau orice altceva în afară de patrioţi. Deci vedem că nu este o noutate pentru creştini, adevăraţii închinători ai lui Dumnezeu, să aibă pusă la cale nelegiuirea împotriva lor prin cuvântări despre patriotism şi prin acuzaţii de conspiraţie şi lipsă de loialitate.

[27] În profeţia lui Daniel, autoritatea legală sau regală a fost folosită împotriva lui Daniel. Duşmanii închinării lui Dumnezeu au pus la cale nelegiuirea sub adăpostul legii. Pe sub bărbile lor lungi, acei principi nelegiuiţi se bucurau, crezând că Daniel era osândit. Ştiau că legile nu puteau fi schimbate. De această dată, Daniel nu avea să scape. Relatarea ne spune la Daniel 6:16: „Atunci regele a poruncit şi l-au adus pe Daniel, şi l-au aruncat în groapa leilor.” În acest moment, conspiratorii nelegiuiţi erau siguri că au scăpat de Daniel şi felul său superior de a trăi, de închinarea sa curată pentru Dumnezeu. Ei nu aveau să mai audă rugăciunile către Iehova. Erau siguri că Daniel nu putea să scape de leii înfometaţi. Dar arătându-şi răutatea şi pica şi pentru a se asigura, totuşi, că Daniel nu va scăpa, ei au sigilat oficial groapa leilor. Şi ce prezice această parte a profeţiei? Lumea, în general, îi vede pe martorii lui Iehova ca pe un grup nesemnificativ. Ei sunt puţini în comparaţie cu organizaţiile vaste ale creştinătăţii şi păgânătăţii. Ei nu ar putea obţine dominaţie în nicio luptă de forţă cu oamenii acestei lumi. Evident, conform acestei profeţii, clasa „servului” lui Iehova de pe întregul pământ este destinată de a ajunge foarte aproape de a fi învinsă, după cum vede lucrurile omul. Scripturile arată clar că Satan şi organizaţia sa nu se vor da bătuţi fără o luptă, pentru că Apocalipsa 12:17 (*NW*) spune despre zilele noastre: „Şi Balaurul a devenit mânios pe femeie, şi s-a dus să facă război cu cei rămaşi din sămânţa ei, care ascultă poruncile lui Dumnezeu şi au lucrarea de a pune mărturie despre Isus.” Ei vor asalta şi vor căuta distrugerea martorilor unşi ai lui Iehova, precum şi a însoţitorilor lor cu bunăvoinţă, chiar înainte ca sfârşitul să vină, probabil în toate naţiunile, în toate părţile lumii. Şi ar trebui ca acest lucru să îi sperie pe martorii lui Iehova?

[28] Nu există nimic în relatare ce să indice că Daniel a fost înfricoşat. El şi-a menţinut credinţa deplină în Dumnezeul său, Iehova. Daniel a ştiut că era, de fapt, în faţa adevăratei dreptăţi, care era ilustrată de lei, şi când adevărata dreptate avea să fie împărţită, el nu va fi rănit. El era nevinovat, un închinător pur al lui

Cuprins

Dumnezeu. Judecata, adevărata dreptate, era în mâinile Atotputernicului Dumnezeu Iehova. Şi astfel, atunci când Daniel a intrat în groapa leilor, era încrezător în puterea supremă a lui Iehova. Cum a fost cu Daniel, aşa este şi cu martorii lui Iehova de pe pământ, astăzi. Ei nu se tem. Ei continuă să Îl laude pe Iehova. (Isa. 44:8; Ezek. 2:6, 7; Fapte 18:9, 10; 1 Pet. 3:14, 15) Ei vor păstra încredere deplină în puterea supremă a lui Iehova; cu toate că, uneori, se pare că organizaţia lor ar fi condamnată, după cum privesc oamenii chestiunea, niciodată nu se va descoperi a fi aşa. Poate că unii oameni din ţările comuniste cred aşa acum. Ei poate cred că martorii lui Iehova au fost distruşi, dar asta este doar ceea ce citesc ei în ziarele de propagandă. Iehova Dumnezeu îi va trece mereu pe servii Săi prin toate încercările lor. Aşa cum naziştii nu au putut să îi distrugă pe martorii lui Iehova, tot la fel n-o vor putea face nici alte segmente ale sistemului de lucruri a lumii lui Satan. Acum încearcă şi comuniştii Europei de Est. Şi ei vor eşua!

[29] În aceste zile rele, martorii lui Iehova trebuie să păstreze o credinţă neclintită. Asta au ei în ziua salvării, datorită cunoştinţei lor din Cuvântul Său, datorită lucrurilor pe care El le spune în profeţiile Sale. El ne spune la ce să ne aşteptăm şi apoi ne arată care va fi rezultatul. Martorii lui Iehova primesc multă mângâiere şi putere din ce este scris în Cuvântul lui Dumnezeu. (Prov. 2:6, 8, 21, 22; 24:5; Rom. 15:4) Putem să ne uităm înapoi la zilele lui Moise şi Israel, când aceştia erau urmăriţi de egipteni. Din punct de vedere omenesc, nu aveau scăpare. Marea Roşie era înaintea lor; în spatele lor, armata egipteană care îi urmărea. Ce puteau ei face? Încotro se puteau îndrepta? Din punct de vedere omenesc, erau condamnaţi, dar cei cu credinţă în Iehova, israeliţii, au văzut lucrurile altfel. Ei au mers mai departe şi Iehova le-a răsplătit credinţa. Iehova a despărţit marea, i-a dus pe cealaltă parte şi tot Iehova a fost Cel care i-a distrus pe urmăritori. Ochiul credinţei este o minunată binecuvântare. – Exod 14.

[30] Întorcându-ne la Judecători 4, citim cum Sisera şi puternica sa armată păgână, cu armament mult superior, au atacat Israelul. Din punct de vedere omenesc, Israelul era condamnat înfrângerii, sclaviei şi morţii. Dar servii lui Dumnezeu aveau încredere deplină în ceea ce Dumnezeu va face, şi Dumnezeu i-a eliberat în timpul luptei prin puterea Sa miraculoasă.

[31] În 2 Cronici 20, avem relatarea profetică a felului în care Moab, Amon şi Muntele Seir, trei naţiuni, au format o conspiraţie împotriva poporului lui Iuda care se închina lui Iehova. Iehova Dumnezeu le-a dat sfaturi oamenilor Săi din Iuda. Le-a spus să iasă şi să îi pună pe cântăreţi în faţă, şi Iuda a mers mai departe cu cântăreţii în faţă. Cât de ridicol din punctul de vedere al oamenilor! Dar Iuda a

Cuprins

avut încredere totală în victoria lui Iehova. Ei au avut ochiul credinţei şi au văzut lucrurile din punctul de vedere al lui Iehova. Nu era nevoie de niciun om luptător. Dumnezeul Atotputernic a cauzat confuzie în rândul duşmanilor, aşa încât ei s-au luptat unul împotriva celuilalt şi fiecare a ajutat la omorârea celuilalt. Iehova a putut din nou să îi elibereze pe cei care se închinau Lui.

[32] Gheeon avea doar 300 de oameni împotriva tuturor oştirilor din Madian. Cum putea el să spere să învingă acea armată vastă? Oamenii spun că a fost nechibzuinţă să pornească la atac, dar istoria din Judecători 7 arată că servii lui Iehova aveau credinţă şi încredere în Iehova, şi din cauza aceasta Iehova a dat victoria.

[33] La 2 Împăraţi 18 se spune cum marea armată din Asiria, pe atunci puterea conducătoare a lumii, 185,000 de oameni, au venit împotriva ţinutului Ierusalim. Ei au ameninţat oraşul. Aparent nu era nici o cale de scăpare pentru poporul lui Dumnezeu. Sanherib şi-a trimis purtătorul de cuvânt pentru a ocărî numele Dumnezeului Iehova, batjocorindu-i pe oameni, spunându-le că nu au scăpare. Împăratul Ezechia avea credinţă în Iehova, s-a rugat la Iehova, a rămas aproape de Dumnezeu. Din punct de vedere uman, eliberarea de acea puternică armată era imposibilă. Dar ochiul credinţei a văzut lucrurile într-o lumină diferită. Dumnezeu a distrus puternica armată a Asiriei într-o noapte. Dumnezeu s-a dovedit a fi salvarea poporului Său.

[34] În al treilea capitol din Daniel întâlnim relatarea despre cei trei evrei credincioşi care au continuat a se ţine de închinarea pură a lui Dumnezeu. Ei nu s-au compromis, implicându-se în alte forme de închinare. Aceşti oameni au fost aruncaţi literal într-un cuptor fierbinte, de foc. După cum văd oamenii lucrurile, ar spune că nu mai exista speranţă de supravieţuire; dar servii lui Dumnezeu aveau încredere şi siguranţă în el. Aceştia ştiau cine era Dumnezeul lor, şi câtă putere avea Iehova Dumnezeu, iar Iehova le-a dat salvarea. Iehova i-a eliberat fără răni din acel cuptor fierbinte, de foc. Acestea sunt doar câteva exemple ale valorii pe care o are credinţa completă în Iehova pentru servii Săi.

[35] Profeţiile indică faptul că duşmanii îi vor ataca pe martorii lui Iehova, acum, în aceste zile din urmă. Din punct de vedere uman, poziţia noastră va fi complet nerealistă, nepractică şi fără speranţă. Oamenii din lume, cei care sunt orbiţi de către Satan şi organizaţia sa, vor crede că nu este nicio speranţă pentru noi. (2 Cor. 4:4) Dar noi trebuie să ne păstrăm ochiul credinţei, să ne vedem poziţia din punctul de vedere al lui Dumnezeu, să recunoaştem că Iehova Dumnezeu Îşi are multitudinile de oştiri cereşti echilibrate, gata de atac, pentru apărarea poporului Său. Pentru a ne mângâia, Iehova ne dă în Apocalipsa 9:16 (*NW*) o mică ilustraţie despre cât de mari şi puternice sunt, de fapt, armatele Sale: „Şi numărul armatelor de cavalerie era de două miriade de miriade: am auzit numărul lor.” Aceasta arată că Dumnezeu are peste 200.000.000 de luptători invizibili, care sunt pregătiţi pentru apărarea servilor lui Iehova. Să încerce oamenii, dacă vor, dar nimeni nu poate dovedi că Dumnezeu Şi-ar fi dezamăgit vreodată poporul. El este credincios Cuvântului Său, promisiunilor Sale şi poporului Său care I se închină în spirit şi în

Cuprins

adevăr. Indiferent de cât de copleşitoare par a fi şansele, victoria lui Iehova este sigură. (2 Împ. 6:17) Acest lucru este cu adevărat scos la iveală de drama profetică din Daniel 6.

[36] După ce Daniel a fost închis peste noapte în groapa leilor, a auzit vocea regelui, strigându-l. Daniel a răspuns: „Dumnezeul meu Şi-a trimis îngerul, a închis gura leilor, şi aceştia nu m-au rănit; fiindcă înaintea Lui, a fost găsită în mine nevinovăţie; şi înaintea ta, împărate, nu am făcut nimic rău. Atunci împăratul a fost extrem de bucuros, şi a poruncit să îl scoată pe Daniel din groapă. Astfel, Daniel a fost scos din groapă, şi nici urmă de rană nu s-a găsit pe el, pentru că a avut încredere în Dumnezeul său.” (Dan. 6:22, 23, *AS*) Aceasta a fost o chestiune de justificare a numelui lui Iehova. Justificarea este arătată în eliberare. Iehova l-a ocrotit pe Daniel pentru că acesta s-a încrezut în Dumnezeul său, pentru că a avut credinţă şi încredere în Iehova, pentru că a arătat, prin calea lui de acţiune, că nu îi era frică să se închine lui Iehova. Şi aşa va fi cu clasa servului la Armaghedon. Închinarea curată le va da putere. Credinţa lor le va da putere. Unitatea lor în închinarea lui Iehova le va da putere. Iehova Dumnezeu le va da putere. Puterea mare a lui Iehova va ocroti pe clasa Sa a servului. Atunci va fi îndeplinită dreptatea adevărată.

DREPTATE ÎNDEPLINITĂ

[37] Cum va fi îndeplinită adevărata dreptate? Ascultaţi înregistrarea din versetul 24: „Şi împăratul a poruncit, şi i-au adus pe acei oameni care l-au acuzat pe Daniel, i-au aruncat în groapa leilor, pe ei, pe copiii lor, şi pe nevestele lor; şi leii au avut putere asupra lor, le-au rupt toate oasele în bucăţi, înainte să ajungă la fundul gropii.” (Dan. 6:24, *AS*) Da, a fost o schimbare bruscă a situaţiei pentru conspiratori. Ei erau siguri că Daniel era terminat. Erau încrezători că erau în siguranţă de influenţa lui şi de bunul său exemplu de a se închina şi a-L respecta pe Dumnezeu. Dar neprihănirea lui Dumnezeu cere dreptate. Leii au reprezentat dreptatea lui Dumnezeu în profeţia aceasta, şi aceştia i-au terminat pe cei răi.

[38] Acum va fi exact aşa cum a spus apostolul Pavel că va fi în ziua lui Iehova pentru oamenii nelegiuiţi. Chiar când ei cred că au totul organizat pentru a destrăma organizaţia martorilor lui Iehova de pe pământ şi că nu vor mai fi deranjaţi de predicarea despre împărăţia dreaptă a lui Iehova, atunci ei vor întâlni moarte subită. Asta a spus Pavel în 1 Tesaloniceni 5:3 (*NW*): „Când vor spune ‘Pace şi securitate!’ atunci va veni asupra lor, imediat, distrugerea bruscă, precum vine chinul suferinţei asupra unei femei însărcinate, şi nu vor scăpa în niciun fel.” Iehova ne-a arătat exact cum se va întâmpla acest lucru şi a făcut acest lucru pentru mângâierea şi instruirea noastră, pentru a ne da speranţă. Este absolut sigur că toţi cei care abuzează de servii lui Iehova şi îi persecută vor primi doar răzbunare. Oamenii răi nu au credinţa că Dumnezeu există. Ei sunt nebuni. „Nebunul zice în inima sa: ‘Nu există Dumnezeu.’” (Ps. 14:1) Dar Iehova Dumnezeu priveşte la tot ce se face şi ne asigură eliberarea. Nu trebuie să fim îngrijoraţi în gând. Amintiţi-vă cuvintele apostolului Pavel din 2 Tesaloniceni 1:6-9 (*NW*): „Este drept din

Cuprins

partea lui Dumnezeu să le dea necaz celor care vă fac vouă necazuri, iar, pe voi, care suferiţi necazuri, să vă mângâie împreună cu noi, la descoperirea Domnului Isus din cer cu îngerii Săi puternici, într-un foc arzător, în timp ce El aduce pedeapsa cuvenită asupra celor care nu Îl cunosc pe Dumnezeu şi a celor care nu ascultă de veştile bune despre Domnul nostru Isus. Aceştia vor plăti pedeapsa distrugerii veşnice înaintea Domnului şi a gloriei puterii Sale." Iehova nu Îşi va retrage judecata şi executarea acesteia. Iehova Îşi va trimite Fiul, Isus Christos, împreună cu îngerii Săi puternici, şi atunci va avea loc retribuţia. Atunci Dumnezeu se va răzbuna pe cei care le-au cauzat necazuri servilor Lui şi au încercat să se opună închinării curate. Ei vor plăti pedeapsa distrugerii veşnice înaintea lui Iehova.

[39] Iehova spune prin profetul Său Isaia: „Nu există pace pentru cei răi." (Isa. 48:22) Duşmanii lui Dumnezeu sunt condamnaţi. Dumnezeu nu va face nicio negociere sau înţelegere cu ei. Iehova nu face compromisuri. Nu e nevoie de compromis când cineva are putere omnipotentă. Iehova reprezintă dreptatea şi, prin urmare, o impune. Iehova se va îngriji ca voinţa lui să fie făcută, indiferent ce spun sau încearcă să facă în legătură cu acest lucru oamenii nelegiuiţi şi Diavolul împreună cu toată organizaţia sa. Această zi a salvării are un apogeu. Apocalipsa 16:14 ne spune că este războiul zilei celei mari a Dumnezeului Atotputernic, Armaghedonul. Armaghedon înseamnă salvare pentru servii lui Iehova.

[40] Acestea sunt zile cruciale pentru lumea veche a lui Satan. Necazurile sunt în creştere peste tot, şi ele vor continua în casa divizată a lui Satan. În această perioadă de necazuri, multe persecuţii vin asupra servilor lui Iehova. Însă, atât timp cât credem în eliberarea lui Iehova, vom fi în siguranţă. Ce trebuie să facem? Ce trebuie să avem pentru a îndura? Trebuie să creştem în maturitate spirituală. Trebuie să privim lucrurile într-un mod spiritual. Nu trebuie să vedem lucrurile precum le văd oamenii lumii, pentru că dacă privim lucrurile ca ei, vom gândi ca ei, că servii lui Iehova vor fi osândiţi, că închinarea curată va fi nimicită de pe faţa pământului. Aduceţi-vă aminte de cuvintele apostolului din 1 Corinteni 2:14-16 (*NW*): „Un om firesc nu primeşte lucrurile spiritului lui Dumnezeu, pentru că ele sunt nebunie pentru El şi nu poate să le înţeleagă, pentru că sunt examinate spiritual. Cu toate acestea, omul spiritual examinează, într-adevăr, toate lucrurile. … Noi avem cugetarea lui Christos." Cu cugetarea lui Christos, ca oameni spirituali, noi vedem dincolo de ceea ce văd oamenii lumii. Noi vedem din Cuvântul adevărului lui Dumnezeu ce face Iehova acum, că Împăratul Său domneşte, şi că timpul pentru executarea judecăţii Sale este aproape. Vedem societatea lumii noi în funcţiune. Trebuie să avem această credinţă puternică pentru a îndura. Trebuie să continuăm în această credinţă. Atunci vom merge mai departe, fără frică, precum a mers Daniel, înfruntând viitorul fără teamă, ci plini de încredere în Iehova.

[41] Creştinii au acest sfat în Evrei 10:38, 39 (*NW*): „Dar cel drept al meu va trăi prin credinţă şi dacă dă înapoi, sufletul meu nu-şi găseşte nici o plăcere în el." Acum noi nu suntem genul care dau înapoi, spre distrugere, ci suntem genul care

Cuprins

au credinţă, spre păstrarea sufletului viu". Ce fel de credinţă avem? Isus a menţionat acest lucru în Luca 18:8 (*NW*), spunând că Dumnezeu „va cauza să li se facă dreptate rapid. Cu toate acestea, când va veni Fiul omului, va găsi el, într-adevăr, această credinţă pe pământ?" Dreptatea este sigură. Iehova Dumnezeu este responsabil pentru tot şi El va avea grijă ca cei răi, cei nelegiuiţi, să primească dreptate. Va avea grijă, de asemenea, ca servii Săi să fie trataţi cu dreptate, dându-le viaţă veşnică. Dar câţi oameni sunt care cred cu tărie că Dumnezeu va cauza să se facă dreptate rapid? întreabă Isus: „când va veni Fiul omului, va găsi el, într-adevăr, această credinţă pe pământ?" Martorii lui Iehova sunt siguri că Fiul omului care a venit a găsit această credinţă pe pământ şi suntem hotărâţi să păstrăm acest tip de credinţă până la sfârşit.

[42] Noi ştim, cu siguranţă, că Iehova Dumnezeu va face dreptate rapid. Prin urmare, suntem neînfricaţi, şi acest lucru este o adevărată binecuvântare pentru noi. Este ceva ce duşmanul nu poate înţelege. Ei nu ştiu de ce servii lui Iehova, în faţa persecuţiilor din toată lumea şi a necazurilor care sunt aduse împotriva lor, cu toate ocările şi râsetele batjocoritoare şi sarcastice, încă mai continuă să se închina lui Iehova. Noi urmăm sfatul apostolului Pavel din Filipeni 1:27, 28 (*NW*): „Doar comportaţi-vă într-un mod demn de veştile bune despre Christos … stând neclintiţi într-un spirit, cu un suflet luptând unul lângă altul pentru credinţa veştilor bune, şi în nicio privinţă să nu fiţi speriaţi de adversarii voştri. Acest lucru în sine este o dovadă a distrugerii pentru ei, dar a salvării pentru voi; şi această indicaţie este de la Dumnezeu." Într-adevăr, asta este exact ceea ce fac acum martorii lui Iehova. Noi stăm neclintiţi în credinţă, bizuindu-ne pe Iehova pentru salvare. Şi avem această indicaţie a salvării de la Dumnezeu, pentru că Iehova ne dă putere, şi duşmanii noştri văd în această poziţie neînfricată semnul distrugerii pentru ei, o indicaţie de la Dumnezeu.

[43] Cum se face că servii lui Iehova sunt capabili să ia această poziţie neînfricată? Este pentru că Îl iubesc pe Iehova Dumnezeu cu toată inima, cum este precizat la 1 Ioan 4:18 (*NW*): „Nu există frică în dragoste, căci dragostea perfectă alungă frica, fiindcă frica exercită o constrângere. Într-adevăr, cel care este sub frică nu a fost făcut perfect în dragoste." Servii lui Iehova nu permit fricii să îi constrângă în a merge mai departe în închinarea lor. Ei sunt la fel de neînfricaţi şi credincioşi precum Daniel. Ei merg mai departe, indiferent de ce nelegiuire ar pune la cale oamenii prin decretele şi legile lor, şi această continuare a proclamării şi această continuare în dragostea lui Iehova înseamnă salvarea lor. Din dragoste pentru Iehova, facem apel la El încontinuu, făcând o declaraţie publică a numelui Său. Iehova a prezis cuvintele clasei Sale a servului credincios în această zi a salvării. Acestea le găsim în Psalm 18:1-3 (*AS*): „Te iubesc, Iehova, puterea mea. Iehova este stânca mea, fortăreaţa mea, şi Eliberatorul meu; Dumnezeul meu, stânca mea, în care mă voi refugia; scutul meu, şi cornul salvării mele, turnul meu înalt. Voi face apel la Iehova, care este demn de laudă: astfel voi fi salvat de duşmanii mei." Trebuie să ne alăturăm acestei cântări şi să continuăm să lăudăm

Cuprins

numele lui Iehova, pentru că prin aceasta vom fi salvaţi de duşmanii noştri. Da, asta înseamnă salvare.

SALVARE

[44] După distrugerea conspiratorilor nelegiuiţi, precum este menţionat în profeţia lui Daniel 6, a fost emis în toată împărăţia un decret de pace. Numele lui Iehova, ca singurul Dumnezeu adevărat, a fost slăvit înaintea ochilor tuturor oamenilor care au rămas în viaţă. El a fost proclamat ca Dumnezeu al salvării. De asemenea, sub acea conducere dreaptă, Daniel a prosperat în împărăţie. Ce arată acest lucru în profeţie? Profeţia arată spre pacea veşnică a lumii noi a lui Dumnezeu. Acolo, poziţia lui Iehova va fi respectată de către toţi oamenii cu bunăvoinţă care vor trăi. Acolo, numele lui Iehova va fi în locul său cuvenit şi tot ce are suflare Îl va lăuda pe Iehova. Şi martorii unşi ai lui Iehova, preumbriţi de Daniel, vor prospera sub domnia dreaptă a lui Isus Christos. Acolo se vor bucura de salvarea lui Iehova la viaţă veşnică.

[45] Ştiind că aceste lucruri sunt sigure, trebuie să avem mereu încredere deplină în Iehova. Oricât de mare ar putea deveni persecuţia, oricât de izolaţi am putea deveni de fraţii noştri pentru scurt timp, putem să îndurăm acestea cu răbdare. Vom aştepta ca Iehova să acţioneze. Nu vom lua legea în mâinile noastre, şi nu vom încerca să-i îndepărtăm pe asupritorii noştri prin orice mijloc de forţă; ci ne amintim cuvintele lui Iehova de la Ţefania 3:8 (*AS*): „Aşadar, aşteptaţi-Mă pe Mine, zice Iehova, până în ziua în care Mă voi ridica la pradă; pentru că hotărârea Mea este să adun naţiunile, să strâng împărăţiile, să-Mi vărs indignarea peste ei, chiar toată mânia Mea înverşunată; pentru că tot pământul va fi devorat de focul geloziei Mele.” Sistemul vizibil de lucruri al lui Satan şi toţi cei răi vor fi nimiciţi de focul geloziei lui Dumnezeu în ziua mâniei Sale feroce. Suntem bucuroşi să aşteptăm ca Iehova aducă la îndeplinire aceste lucruri, ştiind că permite persecuţia acum pentru acelaşi motiv pentru care a permis-o în zilele lui Daniel şi Moise – justificare numelui Său măreţ.

[46] Citim în Ţefania 1:14, 17, 18 (*AS*): „Ziua cea mare a lui Iehova este aproape, este aproape şi se grăbeşte foarte tare, chiar şi glasul zilei lui Iehova; omul puternic strigă acolo cu amărăciune. … Voi aduce suferinţă asupra oamenilor, încât vor umbla ca orbii, pentru că au păcătuit împotriva lui Iehova; şi sângele lor va fi vărsat precum ţărâna, şi carnea lor ca gunoiul. Nici argintul lor şi nici aurul lor nu vor putea să îi elibereze în ziua mâniei lui Iehova; căci întregul ţinut va fi devorat de focul geloziei Sale: pentru că El va aduce un sfârşit, da, un sfârşit teribil, tuturor celor care locuiesc în ţinut.” Astăzi, persecutorii lumeşti ai martorilor lui Iehova cred că totul este după placul lor. Ei cred că au toată tăria şi puterea de partea lor. Le-ar face bine, totuşi, să dea atenţie cuvintelor lui Gamaliel adresate persecutorilor timpurii ai martorilor lui Iehova, aşa cum se găsesc în Faptele Apostolilor 5:38-40 (*NW*): „Nu vă băgaţi peste aceşti oameni, ci lăsaţi-i în pace; (pentru că, dacă acest plan şi această lucrare este de la oameni, vor fi răsturnate;

Cuprins

dar dacă sunt de la Dumnezeu, nu veţi putea să le răsturnaţi;) altfel, poate veţi constata că, de fapt, luptaţi împotriva lui Dumnezeu."

[47] Astfel, martorii lui Iehova le spun tuturor oamenilor sinceri care ar putea fi acum printre persecutorii martorilor lui Iehova: „Întoarceţi-vă de la această cale de acţiune înainte de a fi prea târziu, pentru că Iehova este Dumnezeul cel viu. Închinaţi-vă lui Iehova. Iehova este cu poporul Său şi El Îşi va executa judecăţile cu rapiditate în această zi a salvării." În această zi a salvării lui Iehova, persecutorii martorilor lui Iehova vor constata că nu pot să-i doboare pe servii lui Iehova. Cuvintele lui Gamaliel sunt corecte; această lucrare este a lui Dumnezeu. Chiar dacă, poate, vor veni precum un potop împotriva servilor lui Iehova, duşmanii nu pot dejuca planurile lui Iehova. La apogeul puterii lor, spune Biblia, ei vor fi distruşi. (Ps. 37:35-39) Astfel, nimeni nu trebuie să fie înşelat prin faptul că vede o mulţime mare luptând împotriva poporului lui Dumnezeu de pe pământ. Cei care vor să facă ce este bine ar trebui să abandoneze partea persecutorilor şi să vină de partea lui Iehova cel Atotputernic şi a organizaţiei Sale teocratice şi să le facă bine servilor Săi acum, dacă vor să trăiască în lumea nouă a dreptăţii, a lui Dumnezeu. Sunt câţiva oficiali care le arată bunătate şi corectitudine martorilor lui Iehova acum. Aceşti oameni le arată bunătate fraţilor lui Isus Christos şi pot primi multă mângâiere din declaraţia făcută în parabola lui Isus despre oi şi capre, în Matei 25. Aici, Isus a arătat că cei care dau dovadă de bunătate fraţilor Săi pot să se aştepte să aibă parte de favoarea Împăratului atunci când va fi aplicată judecata, în cele din urmă.

[48] În ceea ce ne priveşte pe noi, servii lui Iehova, în timpul anilor care vor mai trece înainte să înceapă Armaghedonul, putem să ne aşteptăm la multă opoziţie faţă de continuarea închinării curate, dar, cu calm absolut, linişte şi bucurie interioare, fie că suntem sau nu persecutaţi, să stăm neclintiţi. Noi, cu siguranţă, nu suntem creştini numai pe vreme bună. Noi Îl servim pe Dumnezeu în timp favorabil şi în timp de necaz. (2 Tim. 4:2, *NW*) Să continuăm, atunci, să trăim la înălţimea numelui, să fim martori ai lui Iehova până la sfârşit – sfârşitul persecutorilor, sfârşitul oamenilor care hulesc numele lui Iehova Dumnezeu, sfârşitul marelui adversar al lui Iehova, Satan. Speranţa noastră este să vedem executată judecata de răsplătire şi este aproape acum, pentru că aceasta este ziua salvării noastre. – Amos 9:1-4, 14, 15.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Ce şi când este ziua pentru salvare?
2. De ce i s-a permis lui Satan să trăiască acum, când Christos domneşte?
3. Ce a spus Isus că se va întâmpla în această „zi"?
4. Cum îi ajută Iehova pe oameni, spre salvare, în această zi şi de ce trebuie să acţioneze oamenii acum?

5,6. (a) Care este relaţia dintre Cuvântul lui Iehova şi salvare? (b) Cum ne putem echipa şi cum putem fi de ajutor altor creştini?

Cuprins

7,8. (a) Ce profeţie va avea acum atenţia noastră specială? (b) Cine au fost câteva din persoanele proeminente din profeţie şi ce a preumbrit aceasta?
9,10. (a) Despre cine au fost profetici prinţii? (b) De ce erau prinţii împotriva lui Daniel şi ce au făcut împotriva lui?
11,12. (a) Ce conspiraţie a prezis Iehova aici? (b) De ce calea vieţii lui Daniel a ilustrat-o bine pe cea a clasei „servului" lui Iehova care se află astăzi pe pământ?
13. De ce martorii lui Iehova sunt urâţi de toate naţiunile lumii?
14. Ce acţiune aşa-zis legală au luat prinţii răi împotriva lui Daniel?
15. Ce măsuri sunt luate astăzi împotriva martorilor lui Iehova?
16. Cum i-au maltratat naziştii pe martorii lui Iehova în Germania?
17. Ce fac comuniştii împotriva martorilor lui Iehova şi ce fac martorii lui Iehova, în pofida acestui lucru?
18. Care este o altă sursă de persecutare a martorilor lui Iehova?
19. Care este poziţia martorilor lui Iehova în Canada?
20. Cum a fost pus la cale răul împotriva martorilor lui Iehova din Australia?
21. Ce înregistrare despre lupte legale în apărarea libertăţii au dus martorii lui Iehova în Statele Unite?
22. Ce tactici întrebuinţează atacatorii martorilor lui Iehova?
23. Ce poziţie arată Biblia că trebuie să ia creştinii atunci când sunt persecutaţi?
24. Ce a făcut Daniel când a auzit despre noua lege?
25. (a) Ce lecţie se găseşte pentru martorii lui Iehova în această parte a profeţiei? (b) Cum a fost acuzat, în mod fals, Isus Christos?
26. Cum a fost folosit „patriotismul" împotriva primilor urmaşi ai lui Christos?
27. Ce arată Daniel 6:16 pentru servii din prezent ai lui Iehova?
28. (a) De ce nu există niciun motiv de teamă din partea servilor lui Iehova? (b) Aduceţi scripturi pentru a arăta că trebuie să mergem înainte.
29. Cum ne dau punctul de vedere corect profeţiile instructive din Cuvântul lui Iehova?
30-34. Descrieţi cinci ilustraţii profetice care arată valoarea de a avea credinţă puternică în Iehova şi un punct de vedere teocratic despre adevărata noastră situaţie.
35. Care este adevărata poziţie a servilor organizaţi ai lui Iehova în această zi pentru salvare?
36. (a) De ce era Daniel teafăr? (b) Ce înseamnă aceasta în împlinire?
37. Cum a fost îndeplinită adevărata dreptate?
38. Ce cuvinte ale lui Pavel se potrivesc bine cu această parte a profeţiei şi care arată executarea de către Iehova a adevăratei dreptăţi în ziua pentru salvare?
39. Va face Iehova vreun armistiţiu sau compromis cu cei răi?
40. De ce este esenţială maturitatea spirituală în aceste timpuri cruciale?
41. Cum putem avea parte să dăm răspuns la întrebarea lui Isus de la Luca 18:8?
42. Ce înseamnă să rămânem fermi în faţa persecuţiei?
43. Cum duce iubirea de Iehova la neînfricare şi salvare?
44. Ce arată Daniel 6 că urmează după executarea adevăratei dreptăţi prin Iehova?

Cuprins

45. Ce trebuie să aşteptăm acum pentru a câştiga salvare?
46,47. De ce oamenii sinceri din lume trebuie să aibă grijă astăzi cum se comportă cu servii lui Iehova?
48. Ce trebuie să fim găsiţi noi creştinii că facem în această zi pentru salvare?

Cunoştinţa modernă îndreptăţeşte Biblia

Biblia pretinde că este Cuvântul singurului Dumnezeu adevărat, Iehova. „Toată scriptura este inspirată de Dumnezeu.”(2 Tim 3:16, *NW*). Evident, această afirmaţie presupune existenţa unui Autor al Bibliei. Îndreptăţeşte cunoştinţa modernă credinţa că Dumnezeu există cu adevărat? Da.

Noi, ca nişte creaturi cu raţionament, ştim că fiecare efect are o cauză competentă. Astfel, pe măsură ce observăm imensitatea, ordinea şi planul cerului înstelat, când privim prin ochiul telescopului de pe Muntele Palomer, când observăm minunile şi frumuseţea naturii văzute cu ochiul liber şi când luăm în considerare lumea ce poate fi văzută prin intermediul unui microscop electronic, nu putem scăpa de concluzia că toate aceste efecte trebuie să aibă, într-adevăr, o cauză în care se află putere şi înţelepciune infinite.

În timp ce omul învaţă tot mai multe despre propriul corp, modul în care funcţionează şi cooperează unul cu altul diversele lui sisteme, cum produce enzime şi hormoni, cum funcţionează creierul, etc., el are motive tot mai puternice pentru a concluziona că această minunată maşinărie, pur şi simplu, nu putea fi produsul şansei sau al unei puteri oarbe, lipsită de inteligenţă cum este „natura”.

Pe măsură ce luăm în considerare multele coordonate importante pentru ca omul să existe pe Pământ, distanţa Pământului faţa de Soare, viteza cu care Pământul se învârte în jurul Soarelui şi se roteşte în jurul axei sale, compoziţia atmosferei terestre, distanţa Lunii faţă de Pământ, felul în care regnul vegetal şi animal se completează reciproc la producerea şi utilizarea oxigenului şi dioxidului de carbon, ne întrebăm: „Cum au putut, toţi aceşti factori, şi mulţi alţii, să apară din întâmplare, pe o singură planetă?” Nu au putut, prin urmare, oferim dovada amplă, folosind cuvintele lui A.Cressy Morisson, fostul preşedinte al Academiei de Ştiinţe din New York, că *Omul nu stă pe picioare singur*. Într-adevăr, având în vedere toate aceste dovezi, a spune că nu există Dumnezeu constituie o nebunie. – Ps. 14:1.

Îndreptăţeşte cunoştinţa modernă credinţa în existenţa Fiinţei Supreme, Iehova Dumnezeu, la fel de complet cu îndreptăţeşte credinţa în autenticitatea Bibliei? Da.

Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia, nu arată vârsta universului; cunoştinţa modernă tocmai şi-a dublat estimările, de la 1,8 miliarde de ani la 3,5 miliarde de ani. În pregătirea Pământului pentru om, cunoştinţa modernă a cercetat ordinea oferită în Biblie, începând cu apariţia luminii, a uscatului, a vegetaţiei şi apoi a

Cuprins

creaturilor din mări, a păsărilor şi a animalelor terestre şi, în fine, a omului. Dovezile geologice nu au confirmat teoria evoluţiei, ci, citând pe răposatul savant francez Lecomte du Nouy, are „toate caracteristicile nesatisfăcătoare ale creaţiei absolute." (*Human Destiny*, pag. 72,75,79). Paleontologia susţine afirmaţia Bibliei că Dumnezeu a făcut Pământul pentru a aduce felurite animale pe el „fiecare după specia sa." (Gen 1:21,24,25). Răposatul Lucien Cuena, unul dintre renumiţii biologi francezi, a scris că „Seva evoluţiei nu mai circulă", admiţând, astfel, că în prezent nu există nicio dovadă a teoriei evoluţiei. Cu puţin timp înainte de a muri, el a respins teoria evoluţiei complet, spre marea consternare a colegilor săi savanţi. Întrucât, conform lui Sir Arthur Keith şi a prof. D.M.S.Watson, singura alternativă la teoria evoluţiei este „creaţia specială", aşa cum este ea relatată în Biblie, Lucien Cuenot era, în felul acesta, în favoarea Bibliei.

Biblia afirmă că Iehova Dumnezeu este izvorul vieţii. (Ps 36:9) Omul a crezut la un moment dat că viaţa a început printr-o „generare spontană", dar acum el ştie că viaţa vine dintr-o viaţă anterioară, numită „legea biogenezei".

Oamenii de ştiinţă din trecut susţineau că potopul din zilele lui Noe a fost doar de proporţii locale, dar ştiinţa modernă, reprezentată mai ales de geologie şi arheologie, oferă dovezi că lumea mamuţilor şi a altor monştri asemănători a luat sfârşit în urma unui cataclism şi savanţii au găsit în Italia, Elveţia, Anglia şi SUA, „chiar şi pe vârfurile munţilor înalţi, copaci întregi îngropaţi adânc în pământ, precum şi dinţi şi oase de animale, peşti întregi, scoici etc., toate pietrificate". Acestea nu s-ar fi putut afla acolo decât în urma unui potop la nivel mondial. – *Encyclopedia of Religious Knowledge*.

Ştiinţa modernă îndreptăţeşte, de asemenea, înţelepciunea multor caracteristici ale legilor lui Moise. Printre animalele interzise ca hrană era porcul, care poate fi purtător de trichineloză; iepurele, care poate avea tularemie; anumiţi peşti, care pot avea panglică, etc. Carnea era controlată şi nu putea fi consumată dacă era mai veche de două zile. Niciun animal care murea singur nu putea fi consumat; victimele anumitor boli erau ţinute în carantină, iar igiena era obligatorie.

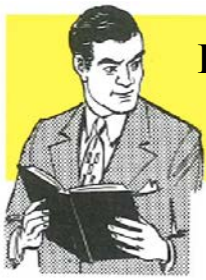
În secolele al optsprezecelea şi al nouăsprezecelea au apărut mulţi critici ai Bibliei şi i-au atacat multele aspecte istorice, dar cunoştinţa modernă i-a pus în încurcare pe criticii Bibliei şi o îndreptăţesc. J. G. Duncan spune, în *Exactitatea Noului Testament în lumina recentelor descoperiri arheologice în Palestina*: „Eu nu cred că va mai fi posibil mult timp, chiar dacă acum pare posibil, ca noi să negăm remarcabila exactitate a detaliilor care sunt relatate în Vechiul Testament. Fapte care până acum erau privite ca legende s-au dovedit a fi istorice, în urma recentelor descoperiri. … Există o istorie reală în spatele fiecărei povestiri." Şi răposatul Sir Frederic Kenyon, a spus în lucrarea sa *Biblia şi Arheologia*: „Arheologia nu şi-a spus, încă, ultimul cuvânt; dar rezultatele obţinute deja confirmă credinţa care sugerează că Biblia nu face decât să câştige de pe urma creşterii cunoştinţei."

Pentru că manuscrisele originale ale Bibliei nu se mai găsesc, mulţi au contestat autenticitatea copiilor existente. Dar, în ultimii ani, manuscrisele pe

Cuprins

papirus ale Scripturilor Creştine Greceşti au descoperit că merg atât de aproape de data originalelor, încât, aşa cum o exprima Sir Kenyon, „autenticitatea şi integritatea generală a Cărţilor din Noul Testament poate fi privită, în sfârşit, ca stabilită.” O uimitoare dovadă a autenticităţii Vechiului Testament a fost descoperită în 1947, în Sulul lui Isaia de la Marea Moartă, care, exceptând unele variaţii minore, s-au dovedit identice cu cel mai bun text masoretic, deşi acesta a fost scris cu o mie de ani în urmă. O mie de ani de copiere fără nicio diferenţă majoră în text!

Într-adevăr, cunoştinţa modernă îndreptăţeşte Biblia!

Pot să înveţe creştinii din hinduism?

Este creştinismul doar o altă religie?

Ar putea servii creştini bine informaţi să înveţe din hinduism pe cât pot să înveţe hinduşii din creştinism? Potrivit unor conducători religioşi din Statele Unite, răspunsul la aceste întrebări ar trebui să fie „da”. De exemplu, Sheldon Sheperd, pastor al Bisericii Universaliste Wishire Hollywood, scriind despre subiectul „Începeţi cu voi înşivă”, începe cu un citat din predica lui Isus de pe munte, referitor la a nu-i judeca pe alţii, iar apoi, pentru a-şi susţine punctul de vedere, mai dă citate din taoism, jainism, budism, confucianism şi hinduism. El citează o expresie reprezentativă a înţelepciunii hinduse: „Fiecare ar trebui să se înalţe prin el însuşi.”

De aceeaşi părere este şi Floyd Rose, profesor de Istoria religiilor Lumii şi Biserică din cadrul Universităţii din California. În articolul său „Dincolo de sistemele tribale”, el îşi exprimă opinia conform căreia a susţine că creştinismul este superior altor religii este o formă de sistem tribal şi că este la fel de realist să trimiţi misionari creştini în Japonia, precum este să trimiţi misionari hinduşi în America. El citează, apoi, aprobator, spusele preotului romano-catolic Gathier, care spune (*In Cross Currents*, Iarna 1953): „Hinduşii ar putea să ne întrebe … dacă nu avem şi noi ceva de învăţat din înţelepciunea milenară a Indiei. Fără să ezit, aş răspunde că avem multe de învăţat. … Hinduismul ne invită, înainte de toate, la interiorizare, la a spune bun venit gândurilor despre sine. Hinduismul speră să găsească adevărul final nu în cărţi, ci în noi înşine. … Înţeles în mod corect, contactul cu modul de gândire hindus poate fi o sămânţă de viaţă.”

Este, oare, adevărul mai degrabă în noi înşine decât în cărţi? Putem noi să ne ridicăm prin noi înşine? Are creştinul multe de învăţat din hinduism? Deoarece Isus a spus, în mod cât se poate de potrivit: „După roadele lor îi veţi recunoaşte”,

Cuprins

să vedem care sunt roadele acestei înţelepciuni hinduse veche de milenii, înainte de secolul al douăzecilea.

HINDUISMUL ŞI MORALITATEA

Citǎm dintr-un discurs ţinut de dr. Pentecost, la Parlamentul Mondial al Religiilor, în Chicago, Illinois, în 1983, discurs pe care s-a simţit obligat să îl ţină din cauza atacurilor făcute de delegaţii din Orient asupra statutului creştinătăţii. După ce observă că templele lor din Orient „sunt mănăstiri autorizate şi numite ale unui sistem de imoralitate şi depravare care nu are corespondent în nici o ţară din Occident", Dr. Pentecost continuă să spună: „Aş putea să vă dau zece mii de exemple, mai mult sau mai puţin – mai degrabă mai multe decât mai puţine – din fiecare zonă a Indiei, căreia îi sunt repartizate între două sute şi patru sute de preotese, a căror viaţă nu este deloc aşa cum ar trebui să fie.

Am văzut acest lucru cu proprii mei ochii şi nimeni nu îl neagă în India. Dacă vorbeşti cu brahmanii despre aceasta, ei spun că face parte din sistemul lor pentru oamenii de rând. Să nu uităm că acest sistem este instituţia autorizată a religiei hinduse. Nu este nevoie decât să ne uităm la sculpturile dezgustătoare de pe pereţii templelor, atât cele budiste, cât şi cele hinduse, hidoasele simboluri ale sistemelor falice antice, care sunt cele mai populare lucruri venerate în India, ca să fim impresionaţi de corupţia religiilor. Să păstrăm în minte faptul că acestea nu sunt doar tolerate, ci şi instituite, conduse şi controlate de însăşi preoţii religiei. Numai picturile şi portretele neruşinate ale anticului Pompei egalează în obscenitate imaginile care se văd clar la intrările templelor din India."

După ce observă acestea, în legătură cu sistemul de caste al Indiei, el nu a putut niciodată să găsească „un singur text în oricare din scrierile literaturii sacre hinduse care să justifice, sau măcar să sugereze, doctrina despre „statutul de părinte al lui Dumnezeu şi calitatea de fraternitate a omului". Dr. Pentecost continuă să spună: „Dacă există frăţie a oamenilor în India, cel mai neinteresat observator ar putea să spună că aceasta nu este recunoscută printre ei în ce priveşte femeile. Să răspundă la aceste afirmaţii ororile fără nume la care sunt supuse femeile hinduse din India.

Până când guvernul englez nu a reprimat, cu braţ puternic, antica instituţie religioasă hindusă din Suttee, sute de văduve hinduse se aruncau cu bucurie, an de an, în rugurile funerare ale soţilor lor morţi, îmbrăţişând flăcările care le ardeau acestora corpul, mai degrabă decât să se supună ororilor de nedescris şi iadului de a trăi ca o văduvă hindusă. Să ne spună acum prietenii noştri hinduşi ce a făcut religia lor pentru văduvele hinduse, mai ales pentru văduvele-copile, cu capul lor ras ca nişte criminale, dezgolite de ornamentele lor, îmbrăcate în zdrenţe, reduse la o poziţie de sclavie mai rea decât ne putem imagina, transformate în gunoiul şi caii de bătaie ai familiei şi deseori folosite pentru lucruri chiar mai rele şi de nedescris. La această stare este redusă săraca văduvă sub sancţiunile hinduismului. Cu numai 2 ani în urmă, (în 1981) s-a făcut apel la guvernul britanic care să aprobe o nouă şi

Cuprins

urgentă lege care să 'ridice vârsta de consimţământ' de la 12 ani, vârstă la care era legal pentru un hindus să-şi consume relaţia nupţială cu soţia sa copil. Spitalele creştine, pline de fetiţe abuzate, abia trecute de prima copilărie, au fost atât de ultragiate de acest lucru, încât guvernul a trebuit să intervină şi să oprească aceste ticăloşii, care erau făcute în numele religiei. India a fost atât de tulburată de acest lucru, încât unii s-au temut că era iminentă o revoluţie religioasă, care aproape va duce la o nouă răscoală." – *Bătălia Armaghedonului,* C.T. Russell, pag. 207-209.

Având în vedere aceste roade, ce pot învăţa creştinii de la înţelepciunea milenară a hinduismului? Cât de mult reprezintă acestea îmbunătăţirea cuiva prin el însuşi? Concentrarea pe Sine, mai degrabă decât pe înţelepciunea din cărţi, poate că este filozofia hinduismului, dar rămâne faptul că îmbunătăţirile importante care au avut loc în India, mai ales de când a fost ţinut discursul de mai sus, nu au fost rezultatul „interiorizării" hinduismului, ci a influenţei Bibliei.

HINDUISMUL – UN BLESTEM ECONOMIC

Hinduismul a fost şi încă este o năpastă pentru oamenii din India, nu doar din punct de vedere moral, ci şi economic. Înainte ca noul guvern indian să pună un premiu pe capul maimuţelor, acestea consumau hrană în valoare de 2 milioane de dolari pe zi şi distrugeau alte trei miliarde de tone de cereale pe an. Maimuţele sunt considerate sacre şi, din acest motiv, ele erau îngrăşate şi îngrijite, în timp ce oamenii mureau de foame. Păunii, care consumă multe cereale preţioase, sunt şi ei consideraţi sacri. Şerpii sunt şi ei, la rândul lor, consideraţi sacri şi chiar numai gândul de a-i ucide este văzut ca un păcat, deşi aceştia cauzează moartea a 50.000 de indieni pe an.

Potrivit spuselor unuia dintre membrii de frunte ai celui mai mare partid politic al Indiei, „ocrotirea vacilor este o parte a culturii indiene şi pentru aceasta … vacilor ar trebui să li se asigure ocrotire deplină, chiar şi dacă aceasta ar duce la prăbuşirea economiei ţării." Este considerat păcat să se ucidă o vacă, indiferent de cât de bătrână sau de bolnavă este şi indiferent de cât de neprofitabilă ar fi întreţinerea ei. India se laudă cu aproximativ 215 milioane de vite, dar suferă de foamete fiindcă poporului îi repugnă carnea de vită din cauza religiei lor.

Karma, sau fatalismul, îi obligă pe hinduşi să facă acelaşi lucru pe care l-au făcut şi părinţii lor, indiferent cât de lipsit de spirit practic ar fi. Din cauza *karmei,* pledează zece avocaţi, deşi este nevoie doar de unul; din cauza *karmei,* europenii sau indienii înstăriţi au între şase şi zece servitori în casă, în loc de doi; cel care găteşte nu are voie să pună masa; cel care pune masa nu are voie să spele podelele; cel care spală podelele nu are voie să spele şi hainele; cel care spală hainele nu are voie să spele maşina etc. De ce nu? Pentru că a face acest lucru ar însemna să nu se respecte casta, fapt care este o crimă socială a Indiei. În paranteză fie spus, India are zece milioane de cerşetori religioşi care nu produc nimic.

Că atitudinea mentală hindusă este responsabilă pentru necazurile Indiei este evident din ceea ce a scris Maurice Zinkin, în numărul din aprilie-iunie 1952 al

Cuprins

ziarului *India Quarterly.* Potrivit lui, multe ţări subdezvoltate îşi doresc prosperitate materială, însă nu vor să îşi schimbe atitudinea mentală ca să facă posibil acest lucru. După ce spune că indienii îl consideră pe un avocat sau pe un funcţionar civil minor mai onorabil decât pe un director de vânzări sau pe un inginer de producţie, el continuă, spunând:

„Atitudinea faţă de muncă trebuie şi ea să fie schimbată. Să meditezi sub un cocotier este o cale de dezvoltare mai bună a sufletului (?) decât a transporta pietre pentru o nouă cale ferată, dar societăţile în care tot accentul este pus pe tihnă şi în care munca este doar o necesitate neplăcută care trebuie făcută cât de repede posibil, poate că înalţă sufletul, nu se vor îmbogăţi niciodată. Dacă ceea ce vor acum ţările subdezvoltate este să devină mai bogate, atunci ele ar trebui să se concentreze pe îmbogăţire; dacă, făcând aceasta, îşi pierd o parte din uşurinţa şi caracterul plăcut al vieţii lor, acesta este un sacrificiu pe care trebuie să îl accepte. Este rezonabil să fie plătit un preţ pentru ca două treimi din poporul lor, care au fost întotdeauna lăsaţi ignoranţi şi flămânzi, să fie, în sfârşit, hrănite.

Problema nu este că ţăranul asiatic sau membrul unui trib african este ignorant, deşi el este, de obicei, analfabet. Este, mai degrabă, faptul că educaţia lui, bazată pe cunoştinţe tradiţionale, este necorespunzătoare societăţii moderne." Să observăm că termenul „cunoştinţe tradiţionale" înseamnă, de fapt, hinduism, în ceea ce-i priveşte pe indieni.

Domnul Zinkin susţine cultura, dar, conform prim-ministrului Indiei, Nehru, aceasta înrăutăţeşte şi mai mult lucrurile. Numărul din 28 mai 1953 al *New York Times*, vorbind despre pledoaria sa pentru munca cinstită, spunea: „Într-o ţară unde 80% din populaţie depinde de nişte recolte cultivate cu eforturi asidue, în soluri neroditoare, prin metode (antice), există o revoltă anormală împotriva muncii obişnuite pe care domnul Nehru o găseşte exasperantă. El consideră că cel mai demoralizant aspect al Indiei de azi este că aproape fiecare ţăran care primeşte puţină educaţie vrea să părăsească ferma şi să devină un *babu,* adică să lucreze la birou." El a pledat pentru „muncă cinstită" şi a condamnat conceptul care presupune că „cei superiori sunt cei care nu fac nimic."

Şi din observaţiile următoare ale domnului Zinkin reiese că este necesară nu doar cultura, ci şi o schimbare în atitudinea mentală a hinduşilor: „Vestul îşi datorează mare parte din progresul său, mai mult decât se realizează în mod obişnuit, doctrinei puritane care făcea din traiul chibzuit şi liniştit o virtute morală care Îi este plăcută lui Dumnezeu. Nu există nicio credinţă asemănătoare acesteia în societăţile subdezvoltate." Dar de unde au preluat puritanii această doctrină? Din Biblie.

Congresul Statelor Unite a propus ca 2 milioane de tone de grâu să îi fie trimise Indiei afectate de foamete în 1951, ceea ce a dus la o alinare temporară a problemei. În vederea celor spuse mai înainte, ar putea să nu fie pusă întrebarea: suferea India de foame din cauza vremii rele şi a calamităţilor produse de insecte, sau din cauza religiei lor rele? Prin urmare, nu ar fi făcut mai mult două milioane

Cuprins

de Biblii pentru a remedia situaţia în mod permanent, decât cele două milioane de tone de grâu?

ÎNŢELEPCIUNEA SUPERIOARĂ A BIBLIEI

Preotul universalist romano-catolic şi profesor universitar de Istoria Religiilor Lumii şi a Bisericii să se uite mai departe la hinduism pentru „înţelepciunea lui milenară". Creştinii care manifestă credinţă în Biblie, ca şi Cuvânt al lui Dumnezeu, şi care îl înţeleg, nu vor face o asemenea greşeală. Ei ştiu că Iehova Dumnezeu este izvorul vieţii şi că viaţa este cea mai bună posesie a lui, o binecuvântare şi nu un blestem. (Ps. 36:9; 118:17; Rom. 6:23) Ei ştiu că, urmând o cale de acţiune înţeleaptă, Îi bucură inima lui Iehova. – Prov. 27:11

Ei ştiu că adevărata înţelepciune sau adevărul nu sunt înnăscute şi nu se găsesc înăuntrul lor, căci „nu stă în puterea omului să-şi îndrepte paşii", însă toate acestea pot fi găsite în cărţi, în cele şaizeci şi şase de cărţi ale Bibliei. (Ier. 10:23; Ioan 17:17) Ei ştiu că Biblia este o lumină pe cărarea lor. (Ps. 119:105) Din ea învaţă că Dumnezeu a făcut toate naţiunile dintr-un singur om şi că el nu face distincţii de castă. (Fapte 10:34; 17:26, *NW*) Ei mai ştiu că, departe de a considera orice animal superior omului, Dumnezeu a dat omului stăpânire peste animalele inferioare, pentru a servi scopurilor omului, pentru bucuria asocierii, ca animale de povară, hrană şi îmbrăcăminte. (Gen. 1:26; 3:21; 9:3) Ei ştiu că un soţ trebuie să îşi trateze soţia cu consideraţie, iubind-o ca pe sine însuşi. (Efes. 5:28; 1 Pet. 3:7) Şi ei ştiu şi că sârguinţa şi chibzuinţa Îi sunt plăcute lui Dumnezeu şi că El condamnă indolenţa şi risipa. – Prov. 6:6; 18:9; 22:29.

Ei mai ştiu şi că, pentru a-şi schimba personalitatea, nu este nevoie de „interiorizare", ci să-şi schimbe mintea după gândurile lui Dumnezeu, cu o cunoştinţă exactă a adevărului. (Mat. 16:23; Rom. 12:2; Col. 3:9,10, *NW*) Şi perspectiva care îi încântă pe ei nu este nirvana sau dispariţia totală, ci speranţa vieţii veşnice în lumea nouă de dreptate a lui Dumnezeu. – Ioan 17:3; 2 Pet. 3:13; Apoc. 21:4.

[Note de subsol]

New Outlook, mai 1953.

Să fim de partea populară?

Amestecul în politică poate stânjeni o religie. Luaţi, de exemplu, cazul de acum 143 ani, când preotul catolic Miguel Hidalgo y Costilla a fost liderul războiului din Mexic pentru independenţă. Spania, din care Mexicul vroia libertate, era în special catolică, şi ierarhia a trecut de partea ei. Patru episcopi l-au ameninţat pe Hidalgo cu excomunicarea din canon, *Si quis suadente Diabolo*, şi arhiepiscopul i-a susţinut.

Acum, cu toate acestea, Hidalgo este un erou naţional şi în Mexic se sărbătoreşte al doilea centenar al naşterii lui în acest an. Autorităţile catolice au

Cuprins

fost provocate să facă o declaraţie oficială dacă interdicţia mai este valabilă, şi scriitorii catolici încearcă să explice că de vreme ce episcopii au trecut cu vederea anumite detalii, acţiunea lor a fost invalidă şi excomunicarea nu a fost niciodată în vigoare.

Îndurare pentru cei îndurători

Îndurarea este pentru cei îndurători. Aceasta este acordată în conformitate cu principii drepte şi cu un scop bine definit. Scopul este de a dezvolta integritatea în rândul oamenilor, dar şi pentru a dovedi că acea integritate este de neclintit. Îndurarea este pentru cei care încearcă să îşi demonstreze dragostea faţă de Dumnezeu prin respectarea poruncilor Sale. Cei nemiloşi, nerecunoscători, oamenii răi, oamenii care inventează şi practică lucruri rele, nu primesc îndurarea lui Dumnezeu. Omul înţelept întreabă: „Oare nu greşesc cei care născocesc rău? Dar îndurarea şi adevărul vor fi ale acelora care născocesc lucruri bune.” – Prov. 14:22.

Iehova este „Părintele îndurărilor şi Dumnezeul întregii mângâieri.”(2 Cor 1:3, *NW*) El Îşi exprimă dreptul absolut de a dărui îndurare oricui vrea El să dăruiască. Lui Moise i-a spus: „Voi avea îndurare de oricine Îmi va plăcea să am îndurare şi voi arăta compasiune celui ce-Mi va plăcea Să am compasiune.” (Rom. 9:15, *NW*) Această calitate de îndurare este calitatea care-L diferenţiază de toţi dumnezeii demoni ai păgânilor.

Îndurarea lui Iehova ne face să-L adorăm. Ea ne face să vrem să ne agăţăm de El şi Să-L iubim. Datorită îndurării Sale, ne simţim liberi să ne apropiem de El în slăbiciunile şi imperfecţiunea noastre, fiind siguri că vom fi auziţi şi înţeleşi. Modul în care Iehova Îşi exprimă îndurarea ne dovedeşte că El este iubire. (1 Ioan 4:16) Îndurarea Lui nu este un semn de slăbiciune sau de moliciune sentimentală, ci este o revărsare de dragoste faţă de creaturile Sale. Este scris despre El: „Iehova, Iehova este un Dumnezeu îndurător şi graţios, încet la mânie, plin de bunătate iubitoare şi de adevăr, care păstrează bunătate iubitoare faţă de mii, iartă fărădelegea, greşeala şi păcatul.” – Ex. 34:6,7, *NW*; Mic. 7:18.

Îndurarea lui Iehova este în special pentru cei care caută îndurare de la El. „Căci Tu eşti bun, Doamne, gata să ierţi şi plin de îndurare, cu toţi cei ce Te cheamă.” (Ps. 86:5) „Cât este de sus cerul faţă de pământ, atât de mare este îndurarea Lui pentru cei ce se tem de El.” (Ps 103:11) „Şi îndurarea Lui este pentru generaţii după generaţii peste cei care se tem de El.” (Luca 1:50, *NW*) Îndurarea Sa este, de asemenea, pentru cei ce se încred în El. (Ps. 32:10); pentru cei Ce-L iubesc pentru ceea ce este (Nem. 1:5); cei care seamănă dreptatea (Osea 10:12); pentru cei care sunt conduşi de spiritul Său (Gal. 6:16); şi cei care sunt ei înşişi iertători. (Marcu 11:25) Îndurarea lui Dumnezeu este un stimulent pentru dreptate, un imbold spre o străduinţă sinceră de a trăi deasupra legii păcatului. – Rom. 7:21-25, *NW*.

Cuprins

Nimănui nu-i este imposibil să ajungă la îndurarea lui Iehova dacă asta-şi doreşte. Îndurarea Sa ne poate ridica şi ajuta să dobândim viaţă veşnică. Dar trebuie să fim sinceri cu noi înşine. Suntem în dezavantaj din cauza imperfecţiunii noastre. Trebuie să credem că numai prin îndurarea lui Dumnezeu vom câştiga vreodată viaţă. Pentru a primi din îndurarea lui Iehova, trebuie să fim şi noi îndurători unii cu alţii. A refuza îndurarea aduce la refuzarea ei nouă. „Nimeni să nu-i arate îndurare. … Pentru că nu şi-a adus aminte să arate îndurare, ci l-a persecutat pe cel sărac şi nevoiaş.” (Ps. 109:1-16) Şi când arătăm îndurare faţă de alţii, să o facem „cu bucurie” şi cu „roade bune.” (Rom 12:8; Iacov 3:17) Imitaţi pe „Părintele îndurărilor” atunci când arătaţi îndurare altora. „Iehova este graţios şi îndurător, încet la mânie şi plin de bunătate iubitoare. Iehova este bun cu toţi, iar îndurările Sale sunt peste toate lucrările Lui.” – Ps. 145:8, 9, *AS*.

PLĂCERE ÎN ÎNDURARE

O inimă cu adevărat graţioasă va fi îndurătoare. Ea se manifestă făcând bine. Cei îndurători ştiu că fraţii lor sunt imperfecţi, exact cum sunt şi ei. Ei ştiu că fraţii lor fac greşeli la fel ca ei, că „toţi suntem născuţi în nelegiuire” şi concepuţi în păcat, aşa că „nu este niciun om drept, nici măcar unul.” (Ps. 51:5, *AS;* Rom. 3:10, *NW*) Cei îndurători ştiu că Dumnezeu, în îndurarea Sa, Îşi aminteşte de acestea. „Căci El ştie din ce suntem făcuţi. Îşi aduce aminte că suntem ţărână.” (Ps. 103:14) Oare noi n-ar trebui să fim la fel de iertători între noi? „Celui îndurător Tu îi arăţi îndurare.” (2 Sam. 22:26) „Fericiţi sunt cei îndurători, căci lor le va fi arătată îndurare” (Mat. 5:7, *NW*) Petru le spune creştinilor: „Adăugaţi la credinţa voastră virtutea, la virtutea voastră cunoştinţa, la cunoştinţa voastră stăpânirea de sine, la stăpânirea de sine răbdarea, la răbdarea voastră devotamentul evlavios, la devotamentul vostru evlavios afecţiunea voastră frăţească, la afecţiunea voastră frăţească iubirea.” (2 Petru 1:5-7, *NW*) Cum putem face asta dacă nu arătăm dragoste şi îndurare unii faţă de alţii?

Nimeni nu este perfect. Fiecare are câte o slăbiciune şi imperfecţiune particulară, capricii sau lipsă de dispoziţie. Din cauza acestor diferenţe, trebuie exercitată îndurare de către fiecare şi asupra fiecăruia dintre noi. Poate că în ochii noştri, noi părem drepţi, buni şi fără greşeală. Dar pentru alţii neajunsurile noastre sunt multe şi evidente. Avem greşeli ascunse sau secrete. Deci, dacă am fost jigniţi sau nedreptăţiţi de unul dintre fraţi, să nu facem greşeala de a medita la aceasta şi a face lucrurile mai rele, făcând cunoscută slăbiciunea fratelui, bârfind despre ea. Să nu fim imaturi, asemenea copiilor, hrănind ura. Mai bine urmaţi regula Scripturii de a merge la cel ce v-a jignit la momentul oportun, atunci când vă aflaţi într-o stare de spirit bună şi apoi, cu amabilitate, calm şi tact, aduceţi problema în atenţia lui. Nu-l condamnaţi. Poate că Iehova îl consideră nevinovat. „Nu judecaţi, pentru a nu fi judecaţi, căci cu judecata cu care judecaţi, veţi fi judecaţi.” (Mat 7:1,2, *NW*). Nu faceţi grava greşeală de a-l mustra în faţa altora. Nu doar îl vei stânjeni, dar îţi vei face şi ţie însuţi rău, neurmând regula Scripturală stabilită la Matei

Cuprins

18:15-17. Rezolvaţi-vă divergenţele într-un mediu privat şi într-o atmosferă bună şi veselă. Astfel, nu doar că îţi vei păstra prieteni, dar vei câştiga şi alţi prieteni.

Noi vrem ca Iehova să ne ierte „greşelile noastre secrete", nu? Atunci să fim şi noi foarte îndurători şi iertători, şi să trecem cu vederea neajunsurile altora. „Cine îşi poate înţelege greşelile? Iartă-mi greşelile pe care nu le cunosc. Păzeşte, de asemenea, pe servul tău de păcate obraznice, să nu stăpânească peste mine. Atunci voi fi drept, nevinovat de păcate mari." (Ps. 19:12, 13) Ne putem bizui pe Iehova că ne va ierta greşelile ascunse, dacă şi noi vom fi iertători unii cu alţii.

Pavel ne dă un alt motiv pentru a fi îndurători faţă de fraţii noştri. „Fraţilor", spunea Pavel, „chiar dacă un om va face un pas greşit înainte să-şi dea seama de asta, voi, care aveţi calificări spirituale, încercaţi să-l îndreptaţi cu spiritul blândeţii, în timp ce sunteţi atenţi la voi înşivă, de teamă să nu fiţi ispitiţi şi voi." (Gal. 6:1, *NW*) Nu putem şti niciodată când ne-am putea afla şi noi în poziţia de a cere îndurare. Cea mai sigură cale este să fim mereu iertători. Iartă pe fratele tău „de şaptezeci de ori câte şapte", dacă este necesar. – Mat. 18:22, *NW*.

ACEŞTIA AR TREBUI SĂ ŞTIE MAI BINE

Unii creştini mărturisiţi sunt atât de drăguţi şi iertători faţă de persoane din afara adunării creştine, care comit unele păcate. Dar dacă fratele lor creştin s-ar face vinovat de aceeaşi faptă rea împotriva lor, imediat, în loc să arate aceeaşi îndurare, ei devin reci ca gheaţa şi duri ca piatra. Pentru a-şi justifica neîndurarea, ei vor spune, adesea, că aceştia ar trebui să ştie mai bine, în timp ce pe oamenii din afară trebuie să-i iertăm, deoarece ei nu ştiu cum e mai bine. Aşa că ei nu arată dragoste faţă de fraţii lor. Isus îi clasifică pe aceşti neiertători alături de cărturari, farisei şi ipocriţi, zicând: Voi „n-aţi dat atenţie celor mai importante chestiuni ale legii şi anume: dreptatea, îndurarea şi loialitatea." (Mat. 23:23, *NW*.) În loc să spuneţi că el ar trebui să ştie mai bine, poate ar fi mai bine să ziceţi: „El este încă slab şi imperfect în carne, aşa cum suntem toţi." Pavel arată că asta este foarte posibil. – Rom. 7:15-25.

Dacă vom arăta o atitudine împietrită, vom fi excluşi de la îndurarea lui Dumnezeu. „Celui îndurător Tu îi vei arăta îndurarea, cu omul drept Te arăţi drept." (Ps. 18:25). Oare avem motive să le refuzăm îndurare fraţilor noştri tovarăşi pentru că, în opinia noastră, ei ar fi trebuit să ştie mai bine? Să ne aplicăm nouă înşine aceeaşi regulă şi să raţionăm că de acum înainte Dumnezeu nu ne va mai ierta sau nu va mai fi răbdător cu noi, pentru că şi noi ar trebui să ştim mai bine, acum când am venit la adevăr.

Există însă şi o parte opusă. Dacă ne vom reţine să acordăm îndurare, şi ea ne va fi reţinută nouă. A acorda altora îndurare, înseamnă că ea ne va fi acordată nouă. Dacă vom arăta mai multă îndurare faţă de alţii, ea ne va fi arătată nouă într-o măsură mai mare. „Cu ce măsură măsuraţi, vi se va măsura." (Mat. 7:2, *NW*) Să nu acorzi îndurare înseamnă că eşti crud.

Oamenii răi sunt fără îndurare. „Dar îndurările celui rău sunt crude." (Prov. 12:10) În ilustraţia despre robul nemilos, cel care nu a arătat îndurare faţă de

Cuprins

tovarăşul său rob, nici lui nu i s-a arătat îndurare. Pe acel rob nemilos stăpânul l-a numit rău. „Rob rău, eu ţi-am anulat toată datoria când m-ai rugat. Oare nu se cuvenea ca şi tu să ai îndurare de tovarăşul tău rob, aşa cum am avut eu îndurare de tine?" Isus a mai spus: „În acelaşi fel se va comporta şi Tatăl Meu ceresc cu voi dacă fiecare dintre voi nu iartă din toată inima pe fratele său." (Mat. 18:32-35, *NW*) „Căci cel ce nu practică îndurare va fi judecat fără îndurare." – Isa. 2:13, *NW*.

EXEMPLE DE ÎNDURARE

Creştinii maturi sunt îndemnaţi să fie exemple de îndurare. Pavel a spus că motivul pentru care el a primit îndurare a fost ca el să fie o „pildă pentru cei care îşi vor pune credinţa în El [Isus Christos] pentru viaţă veşnică." (1Tim 1:16, *NW*). Iuda îi îndeamnă pe cei maturi să „continue să arate îndurare faţă de cei ce au îndoieli; să-i salveze să nu fie aruncaţi în foc. Dar continuaţi să le arătaţi îndurare altora, făcând acest lucru cu teamă." – Iuda 22,23, *NW*.

Multe sunt recompensele celor ce se arată îndurători. Cel îndurător nu trebuie niciodată să se teamă de judecata lui Iehova. El este asigurat de consideraţie îndurătoare. Îndurarea oferă pacea minţii pentru cel pe care-l iertăm. Îl eliberează de povara grijii şi a regretelor inutile. Ea creează armonie în rândul adunării creştine. Îl binecuvântează pe cel ce o oferă, pe cel ce arată îndurare; căci nu este mai multă binecuvântare în a dărui decât în a primi? Da, atunci când exprimăm îndurare, împărtăşim confortul şi bucuria care rezultă din ea. Pe de altă parte, dacă reţinem îndurarea, ne tulburăm singuri. „Omul îndurător îşi face bine sufletului, dar cel care este crud se tulbură singur." – Prov. 11:7.

Aşa că ascultaţi sfatul înţeleptului: „Să nu te părăsească îndurarea şi adevărul, leagă-le de gât, scrie-le pe tăbliţa inimii tale. Şi astfel vei găsi favoare şi înţelegere bună înaintea lui Dumnezeu şi a omului." – Prov. 3: 3,4.

„Voinţa lui Dumnezeu va predomina în vieţile noastre"

O vestitoare din Edmonton, Canada, în timp ce participa la Congresul de la New York, a avut o experienţă interesantă în timp ce călătorea cu autobuzul spre Plainfield. Ea s-a urcat în autobuz şi avea greutate în bagaj şi un domn de aproximativ şaizeci de ani a ajutat-o cu bagajele. Atunci când s-au aşezat în autobuz, au început să converseze unul cu altul şi a aflat că el era metodist, era cititor al Bibliei, şi avea în sarcină sau sub supraveghere un număr de învăţători de la şcoala de duminică. Aceasta este scrisoarea pe care ea a primit-o atunci când s-a întors din New York.

„Stimată doamnă Johnson:

În acest moment îmi amintesc de câteva versuri dintr-un imn pe care metodiştii îl cântă din când în când. Începe aşa: 'Dumnezeu lucrează într-un mod misterios ca să-şi înfăptuiască minunile.'

Cuprins

Pentru că am ajutat o tânără în autobuz cu valiza ei grea şi pentru că pe drum de la New York la Plainfield m-am angajat într-o conversaţie cu ea, şi cu alţii din credinţa ei, părea că peste mine vine o neliniște destul de incomodă. Aşa cum v-am spus, am fost impresionat foarte mult de minunatul potop de martori din cele patru colţuri ale pământului, că am fost convins că era ceva în credinţa şi încrederea dumneavoastră care era real şi vital. Eu nu spun că sunt gata pentru a deveni unul dintre voi, dar, credeţi-mă, unele dintre adevărurile pe care le expuneţi, precum şi literatura pe care mi-aţi oferit-o, cu siguranţă, au deschis noi perspective de gândire pentru mine.

Am fost foarte mult impresionat de credinţa dumneavoastră că singurul lucru pentru care trebuie să ne rugăm este ca voinţa lui Dumnezeu să prevaleze în vieţile noastre. Destul de ciudat, pentru că niciodată în viaţa mea nu m-am rugat în acest fel, dar în această săptămână a fost singurul lucru pentru care m-am rugat, ca El să-mi arate calea pe care vrea să merg. Ţi-am spus, am o problemă personală, care mă uimeşte de peste doi ani. Ei bine, acum, acea problemă specială nu mai pare atât de mare; nu m-am mai rugat înainte atât de mult de când am avut plimbarea cu autobuzul de la New York, şi până în prezent am ajuns la locul unde simt că poziţia mea poate fi cel mai bine exprimată prin cuvintele dintr-un alt imn:

‘Ai calea Ta proprie, Doamne,
Ai calea Ta proprie;
Tu eşti Olarul,
Eu sunt lutul.
Fă-mă şi modelează-mă
După voinţa Ta,
În timp ce eu aştept
Supus şi rămân.’

Deci, domnişoară Johnson, din adâncul inimii mele, vreau să vă mulţumesc pentru amabilitatea dvs. faţă de mine. Vă scriu această scrisoare deoarece vreau să ştiţi că cel puţin o parte din sămânţa pe care aţi semănat-o a căzut pe un teren fertil. Voi merge la Sala Împărăţiei aici, în Plainfield, şi voi învăţa mai mult din convingerile voastre.

În încheiere aş putea să spun că mă rog ca cele mai bogate binecuvântări ale lui Dumnezeu să vină peste tine, în tot ceea ce faci. Fără să fiu îndrăzneţ, aş dori să aud din nou de tine. Cu stimă, [semnat]

P.S. Când am urcat în autobuz, aveam la mine cu totul altfel de literatură, dar când am coborât din autobuz în Plainfield am aruncat-o la lada de gunoi. Noaptea trecută, după o rugăciune solo, mi-am aruncat toate pipele şi tutunul. Dumnezeu a luat de la mine dorinţa de a fuma.”

Niciun ban!

Gonzalez Valencia, arhiepiscop din Durango, recent, le-a cerut tuturor catolicilor din eparhia sa mexicană să apere „Sfânta Biserică a lui Dumnezeu”

Cuprins

împotriva „propagandei protestante”, care „devine din ce în ce mai activă în arhiepiscopia noastră.” Cu toate acestea, el se vaietă: „Noi nu avem fonduri inepuizabile pe care le are la dispoziţia sa erezia.” De ce nu? Biserica Romano–Catolică pretinde că are de două ori mai mulţi membri decât tot „protestantismul”, susţinând că patru din fiecare şapte aşa-numiţii „creştini” din lume sunt catolici. Dacă grijile financiare ale arhiepiscopului sunt corecte, atunci oamenii lui trebuie să aibă un interes scăzut în sprijinirea religiei lor.

Sara, frumoasa femeie a credinţei

Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia, nu este o carte de modă veche. În niciun timp, rasa umană nu va ajunge la un punct în care aceasta nu va putea sau nu va beneficia de pe urma studierii lucrurilor minunate înregistrate în aceasta.

Cu toate acestea, ea a fost scrisă în special pentru noi, din acest timp, ca, prin răbdarea noastră şi prin mângâierea ei, să avem speranţă. (Romani 15:4; 1 Corinteni 10:11, *NW*) Şi exemplele furnizate de bărbaţi şi femei credincioase nu numai ne încurajează, dar, de multe ori, se dovedesc a fi de semnificaţie profetică. Un exemplu în acest sens este Sara, soţia lui Avraam, remarcabilă pentru frumuseţea, credinţa şi supunerea ei.

Sara, în conformitate cu Geneza 20:12, era sora vitregă a lui Avraam, precum şi soţia sa, având acelaşi tată, dar o mamă diferită. Ca femeie tânără, ea trebuie să fi fost extrem de frumoasă, căci chiar şi la vârsta de şaizeci şi şase de ani, prinţii lui Faraon aşa i-au lăudat-o, astfel încât, când acesta a auzit că ea era sora lui Avraam, a luat-o în casa lui. Încă şi mai remarcabil, douăzeci şi cinci de ani mai târziu, atunci când ea avea aproximativ nouăzeci de ani, Abimelec, regele din Gherar, a luat-o.

Dar Sara a avut mult mai multe care s-o recomande decât doar frumuseţea ei. De fapt, doar frumuseţea nu este vorbită bine în Cuvântul lui Dumnezeu. În sine, „Farmecul este înşelător şi frumuseţea este deşartă, dar femeia care se teme de Iehova va fi lăudată.” (Proverbele 31:30, *AS*), Sara nu numai că avea farmec şi frumuseţe, dar ea se temea de Iehova.

Noi întotdeauna ne gândim la Avraam ca la unul care a avut credinţă atât de mare că a fost capabil să aibă un fiu la bătrâneţe, dar ne gândim vreodată la faptul că, dacă Sara nu ar fi avut o credinţă asemănătoare, credinţa lui Avraam nu ar fi fost suficientă ca el să poată să aibă un fiu prin Sara? Credinţa Sarei a jucat un rol vital aici, după cum este evident din cuvintele lui Pavel de la Evrei 11:11 (*NW*): „Tot prin credinţă, Sara a primit putere să conceapă o sămânţă, când îi trecuse deja vârsta, fiindcă l-a considerat credincios pe cel care făcuse promisiunea.” Credinţa i-a permis Sarei să aibă un fiu, atunci când ea avea nouăzeci de ani.

Adevărat, citim că atunci când Sara a auzit pentru prima dată că va avea un fiu la bătrâneţe, a râs, spunând: „Să mai am, oare, vreo plăcere la bătrâneţe, domnul meu fiind şi el bătrân?” (Geneza 18:12) Dar acest lucru nu a fost diferit de modul în care s-a simţit Avraam, atunci când Iehova l-a asigurat, pentru prima dată, că va avea un fiu, în ciuda bătrâneţii lui. – Geneza 17:17.

Da, Sara a fost o femeie a credinţei, o soţie demnă de omul credinţei, Avraam. Acesta este motivul pentru care Iehova a schimbat nu numai numele lui Avram în Avraam, însemnând „tatăl unei mulţimi”, ci şi numele lui Sarai în Sara, care înseamnă „prinţesă”; acesta fiind forma feminină a cuvântului ebraic *sar*, prinţ. – Geneza 17:5, 15.

O SOŢIE SUPUSĂ

Nu numai că Sara este citată pentru creştini ca un exemplu de credinţă, dar, în special pentru soţiile creştine, Sara este arătată ca un exemplu de soţie supusă. Apostolul Petru, un bărbat căsătorit, în prima sa scrisoare, după ce-i sfătuieşte pe creştini să fie supuşi unii altora, continuă: „Tot aşa, soţiilor, fiţi supuse soţilor voştri, … Podoaba voastră să nu fie cea de afară, care constă în împletirea părului, în purtarea de ornamente de aur sau în purtarea de haine, ci să fie persoana ascunsă a inimii, în veşmântul nepieritor al unui spirit blând şi liniştit, care este de mare valoare în ochii lui Dumnezeu. Pentru că aşa se împodobeau odinioară şi femeile sfinte care sperau în Dumnezeu, fiindu-le supuse soţilor lor, aşa cum Sara asculta de Avraam, numindu-l ‘domn’.” – 1 Pet. 3:1, 3-6, *NW*.

Verificând Scripturile ebraice, nu găsim niciun caz specific unde Sara s-a adresat soţului ei cu „domn”. Dar citim că Sara „a râs în sinea ei, zicând: ‘Să mai am, oare, vreo plăcere la bătrâneţe, domnul meu fiind şi el bătrân?’ (Gen 18:12) Cel mai probabil ea i s-a adresat cu „domn” nu să-i flateze egoul, ci pentru că ea, într-adevăr, se gândea la el ca fiind aşa pentru ea.

Că ea a simţit aşa, într-adevăr, în inima ei, este evident din calea ei ascultătoare de acţiune. Atunci când Dumnezeu i-a poruncit lui Avraam să-şi părăsească ţinutul natal, Sara nu a pus niciun obstacol în calea lui, ci a arătat aceeaşi ascultare faţă de porunca divină, aşa cum a făcut Avraam. Şi putem aprecia că aceasta nu a fost o chestiune neînsemnată pentru ea, călătorind din loc în loc, urnindu-se din loc şi stabilindu-se în repetate rânduri, trebuie să fi fost mult mai mult o povară pentru o femeie decât pentru un bărbat.

Supunerea ei a fost demonstrată într-un mod deosebit de remarcabil în cele două incidente deja menţionate, atunci când cei doi regi păgâni au dorit-o pentru frumuseţea ei. Pentru a evita un pericol pentru viaţa lui, Avraam, în fiecare caz, s-a prezentat ca fratele Sarei. Acest lucru, cu siguranţă, nu a fost o încercare mică pentru Sara, dar ea s-a supus de bunăvoie. Ea ar fi putut insista ca Avraam să spună clar faptele şi să lupte pentru ea, dar, fără îndoială, nu a făcut-o. Deşi înregistrarea nu spune nimic în acest punct, putem fi siguri că Sara nu a făcut o problemă din aceasta, acest fapt ar fi fost observat. În loc să-şi cenzureze soţul, ea

Cuprins

şi-a pus credinţa în Iehova şi Iehova i-a răsplătit credinţa îngrijindu-se ca niciunul dintre regi să nu o atingă. – Geneza 12:17-19; 20:3-18.

Când mesagerii îngereşti l-au vizitat pe Avraam, Sara a arătat dorinţa ei de a coopera, după cum citim: „Şi Avraam s-a grăbit în cortul Sarei, şi a zis: 'Ia repede trei măsuri de făină fină, frământă şi fă turte.'" Ea nu s-a plâns că i s-a poruncit şi s-a grăbit, şi s-a dus direct la treabă, în timp ce Avraam a luat un viţel fraged şi l-a dat la una din slugile sale să îl junghie şi să îl pregătească. Ca urmare, în timp minim, Avraam a fost capabil să pregătească un ospăţ pentru oaspeţii săi. – Geneza 18:1-8.

NU CU VOINŢĂ SLABĂ

Această supunere a Sarei a fost pentru că ea recunoştea conducerea teocratică potrivită, şi nu pentru că era o femeie extrem de introvertită, cu un complex de inferioritate, lucru ce este evident din alte incidente înregistrate. Când Avraam şi Sara deveneau din ce în ce mai bătrâni, fără a avea un urmaş, Sara a fost cea care i-a sugerat lui Avraam să o ia pe Agar, servitoarea ei, ca soţie înlocuitoare, astfel ca el să poată avea un fiu. Cu toate acestea, atunci când această servitoare a rămas însărcinată şi şi-a dispreţuit vechea stăpână, Sara a tratat-o sever. Că nu putem atribui ciudă sau gelozie Sarei este evident din faptul că îngerul lui Iehova nu a mustrat-o pe Sara pentru aceasta, ci, dimpotrivă, i-a poruncit Agarei, care fugise din cauza acestui tratament, să se întoarcă la stăpâna ei. – Geneza 16:1-9.

A fost născut Ismael, iar ani mai târziu, Sara a rămas însărcinată şi a născut un fiu, Isaac, care înseamnă „zâmbet". La timpul înţărcării sale, Avraam a pregătit un mare ospăţ la care Sara l-a observat pe Ismael, fiul roabei ei, batjocorindu-l pe fiul ei Isaac. Devenind îngrijorată pentru bunăstarea fiul ei, i-a cerut lui Avraam să-i trimită pe Agar şi Ismael departe. Sarei i-a trebuit destul curaj pentru a-i face această sugestie „domnului" ei, mai ales că nu putea să ştie cum avea să ducă la îndeplinire o astfel de sugestie Avraam care ezita.

Dar şi aici Sara a primit sprijin de la Iehova, căci în ciuda faptului că Avraam a fost foarte puţin înclinat să urmeze sugestia Sarei în aceasta, i s-a spus să asculte de Sara şi să-i trimită pe Agar şi Ismael afară din casa lui. Deşi unii critici înţelepţi lumeşte o condamnă pe Sara în acest sens, aşa cum au făcut-o în comportamentul ei anterior faţă de roaba sa, totuşi, având în vedere confirmarea de către Iehova a sugestiei Sarei, precum şi aplicarea profetică făcută de acesta în Scripturile Greceşti Creştine, nu o putem condamna în mod corespunzător. Fiul ei Isaac, nu Ismael al Agarei, era sămânţa promisiunii; interesele lui erau capitale şi trebuiau să fie protejate. – Geneza 21:8-12.

Sara a murit la vârsta de 127 ani, văzându-şi fiul crescut până la aproape patruzeci de ani. Ea fiind menţionată de către apostolul Pavel la Evrei capitolul 11, ne putem aştepta, cu încredere, că va fi favorizată cu o înviere timpurie. – Evrei 11:11, 39, 40, Apocalipsa 11:15-18, *NW*.

Sara a fost frumoasa femeie a credinţei care a apreciat relaţia corectă a unei soţii faţă de soţul ei, şi care i-a născut un fiu soţului ei la bătrâneţe. În toate

Cuprins

acestea, a fost o ilustraţie foarte potrivită a „femeii” lui Iehova Dumnezeu, organizaţia Sa universală, şi pe care El o consideră foarte frumoasă. Această „femeie”, de asemenea, a fost stearpă pentru o lungă perioadă de timp, înainte de a da naştere Seminţei promise, lui Isus Christos, şi împărăţiei. Toţi cei care vor alcătui vreodată organizaţia lui Dumnezeu, precum şi cei care vin acum sub conducerea ei, şi primesc binecuvântările sale, trebuie, ca şi Sara, să exercite adevărata credinţă în promisiunile lui Iehova şi să fie supuşi Mai Marelui Avraam, Iehova Dumnezeu. – Isaia 54:1; 66:7, 8; Galateni 4:22-31.

O sărbătoare creştină?

„Papa sprijină Ziua Muncii ca sărbătoare creştină”, a fost titlul unui articol din *New York Times*, din 3 mai 1953. Articolul spunea: „Într-un discurs ţinut de Ziua Muncii, în faţa a 4.000 de muncitori adunaţi la Vatican, din multe părţi ale Italiei, papa a aprobat celebrarea Zilei ca o sărbătoare creştină a muncii.” *The Times* îl citează, apoi, pe papa ca întrebând în ceea ce priveşte Ziua Muncii: „Cine îi poate da o semnificaţie profundă mai bine decât adevăratul creştin?” Celebrează adevăraţii creştini Ziua Muncii ca o sărbătoare creştină? Sunteţi invitat să fiţi judecător.

Originea Zilei Muncii? Enciclopedia *The New Funk & Wagnalls* spune la pagina 8294: „Festivalurile de Ziua Muncii, probabil, provin din riturile practicate în onoarea unei zeiţe romane, Maia, care era venerată ca sursă a fertilităţii umane şi naturale.” O caracteristică vizibilă a acestei sărbători a fost (şi încă este, în special în rândul elevilor), dansul în jurul pomului de arminden. Aceeaşi enciclopedie declară: „Majoritatea şcolarilor cred că acest arminden este o supravieţuire a unui simbol falic, folosit altădată în ritualurile de primăvară pentru zeiţa Maia.”

Oare primii creştini celebrau festivalurile păgâne ca sărbători creştine? Nu! „Pentru a se păstra liberi de idolatrie, ei refuzau să se asocieze cu alţii la festivităţile sociale şi publice.” (*O istorie a Romei*, de George Willis Botsford, pagina 263) O altă autoritate vorbeşte despre „refuzul absolut al creştinilor să se alăture în orice festival religios.” – *Creştinătatea şi Guvernul Roman*, de E.G. Hardy, pagina 36.

Având în vedere faptele mai sus-menţionate, dau adevăraţii creştini „o semnificaţie profundă” Zilei Muncii prin celebrarea ei ca o sărbătoare creştină? Fii tu judecător!

Tribul Ami din Formosa de Sud-Est

De la un misionar al Societăţii Turnul de Veghere din Japonia.

Sunt numiţi „necivilizaţi”, ceea ce ne face să ne întrebăm cum ar trebui să fie definită „civilizaţia”. Adevărat, trăiesc cu o dietă primitivă de orez, anumite feluri de carne, ouă şi fructe tropicale aruncate pentru aromă. Familiile mari de mai

Cuprins

multe generaţii sunt înghesuite în case cu acoperiş de paie. Ei nu au beneficiile educaţionale sau medicale ale lumii occidentale, dar sunt de departe un popor mult mai fericit decât cele din Occident. Unul de-al lor, un serv al lui Iehova Dumnezeu, îi descrie, după cum urmează:

„În loc de cunoaşterea literelor, membrii primitivului trib Ami au o puternică putere de percepţie, gândire şi de raţionament. Odată ce le spui ceva, nu uită niciodată. Ei sunt născuţi în acest fel. Este firesc pentru ei. Prin profunzimea sentimentelor sunt un popor deosebit. Comparativ cu alţi oameni ei sunt simpli şi oneşti. Auzind recent de împărăţia lui Dumnezeu şi speranţa vieţii veşnice, au un interes deosebit pentru ea.

Fiind necivilizaţi, aceştia sunt diferiţi de această lume modernă complicată. Domeniul lor de cunoaştere lumească este limitată, dar ei sunt mulţumiţi, un grup calm care trăieşte aproape de natură.

În predicarea Bibliei din casă în casă, servii maturi şi educaţi îi iau cu ei pe cei analfabeţi. Mulţi dintre cei care ascultă, de asemenea, sunt analfabeţi, astfel încât oamenii cu bunăvoinţă din Taiwan nu-şi dobândesc priceperea în acelaşi mod ca şi cei care citesc, scriu şi caută citate biblice. Procedura generală cu cei care nu înţeleg caracterele japoneze ale literaturii este să vorbeşti cu ei şi să continui să vorbeşti. Ei ascultă bine fără a întrerupe, cuvintele se leagă în inimile lor, şi minţile lor reflectă în linişte. Chiar dacă ei nu au auzit niciodată mesajul înainte, înţeleg bine. După ce ascultă, nu încearcă să argumenteze, ci pun întrebări cu privire la ceea ce au auzit. Servul deschide apoi Biblia şi explică în continuare. Chiar şi celor care citesc şi scriu le place când aud prima dată discursul vestitorului. Apoi ei pun întrebările, iar răspunsurile sunt date din Biblie.

Experienţa noastră este că cei care citesc şi scriu apreciază aceasta. Dar procentul celor care acceptă adevărul prin auzire, mai degrabă decât prin citire, este mult mai mare.

Lucrarea noastră din casă în casă duce la studii biblice la domiciliu. În conducerea unui studiu biblic într-o casă, familia este împărţită în două grupuri, cei educaţi şi cei analfabeţi. Oamenii educaţi cu bunăvoinţă sunt instruiţi prin metoda obişnuită de studiu. În studiul cu cei analfabeţi, servul foloseşte *Să fie Dumnezeu adevărat* sau *Turnul de veghere* în japoneză. La început, servul citeşte materialul în japoneză. Apoi îl traduce şi explică în dialectul Ami. El urmează această explicaţie punând întrebarea, şi apoi lăsându-i să răspundă. În acest mod, ei vor studia din greu câteva ore pe seară. Dar rezultatele acestei explicaţii orale sunt bune, şi se potrivesc împrejurărilor din Taiwan. În timp ce predicăm vestea bună mereu, în modul în care o facem, oamenii cu bunăvoinţă sunt în creştere peste tot, mai mult decât ne dăm seama."

Necivilizat? Poate cei lumeşti egoişti ar spune aşa. Dar tribul Ami nu este un popor care are mintea aglomerată cu ambiţii şi filosofii din această lume coruptă şi violentă. Ei primesc adevăruri simple şi veşnice din Cuvântul lui Dumnezeu, şi fac acest lucru atât de zelos, încât numărul lor de servi activi a crescut în cursul anului 1953 la 1.205, comparativ cu media de puţin peste 300 de anul trecut.

Cuprins

● Ce se înţelege prin „legarea influenţelor dulci ale Pleiadelor” sau „dezlegarea legăturilor Orionului”, sau „să iasă constelaţia Mazarot la timpul fixat”, sau „să conduci constelaţia Aş cu fiii ei”, aşa cum este menţionat în Iov 38:31, 32? – W. S., New York.

Unii atribuie calităţi izbitoare acestor constelaţii sau grupuri de stele, şi pe baza acestora ei oferă, apoi, interpretări particulare ale lui Iov 38:31, 32, care îi uimesc pe ascultătorii lor. Opiniile lor nu sunt întotdeauna corecte din punct de vedere astronomic şi atunci când sunt privite scriptural, ele sunt complet lipsite de fundament. De ce? Pentru că nu ştim ce stele sau grupuri de stele sunt menţionate în aceste versete. Numele Pleiade, Orion şi Aş nu sunt nume date în Biblie. Unele traduceri îl fac pe Mazarot să se refere la semne ale zodiacului. Traducătorii englezi au adoptat pur şi simplu aceste nume păgâne date constelaţiilor sau grupurilor de stele, şi le-au introdus în traducerile lor în locul numelor originale, care apar în Scripturile Ebraice, şi anume: *Kimah*, *Kesil*, *Mazzaroth* şi *Ayish*. La ce stele sau grupuri de stele se referă aceste nume, nu ştim nici astăzi. Prin urmare, este inutil să ne complăcem în speculaţii neprofitabile. Fiindcă veni vorba, Pleiadele nu mai pot fi considerate centrul universului şi nu ar fi înţelept ca noi să încercăm să stabilim tronul lui Dumnezeu ca fiind într-un loc special în univers. Dacă ne-am gândi la Pleiade ca la tronul Lui, probabil am privi cu veneraţie specială, în mod necorespunzător, acea mulţime de stele. – Deuteronomul 4:19; 2 Cronici 2:6; 6:18.

Nu este necesar ca noi să cunoaştem grupurile speciale de stele la care se referă cuvintele originale din Iov 38:31, 32, pentru a înţelege punctul de instruire care este dat. Iehova ridică aici o serie de întrebări pentru a demonstra inferioritatea omului Iov în comparaţie cu Creatorul său. Poate Iov controla cerurile? Poate el guverna organismele vizibile cereşti? Poate el lega împreună, într-un ciorchine, acest grup de stele, astfel încât acestea să cuprindă o constelaţie permanentă? Sau poate dezlega el legăturile acelui grup de stele, astfel încât acestea să zboare în afară şi să nu mai apară ca o constelaţie fixată? Sau poate aduce el acest grup la timpul fixat, sau să conducă acea constelaţie pe cerească ei cale prescrisă? Nu, desigur, el nu poate face acest lucru, şi ar trebui s-o recunoască şi în acelaşi timp să recunoască supremaţia marelui Iehova Dumnezeu, recunoscând că Iehova guvernează toate creaturile din univers şi poate dispune de toate creaţiile însufleţite şi neînsufleţite, după plăcerea Lui, şi nicio creatură inteligentă din cer sau de pe pământ nu are vreun drept să pună sub semnul întrebării vreuna dintre acţiunile Sale. Aceasta este ideea din Iov 38:31, 32.

Ea se aplică în special poporului lui Iehova acum. În drama profetică a lui Iov, el reprezintă pe urmaşii credincioşi ai lui Christos de pe pământ, la sfârşitul acestui

sistem de lucruri, în special din anul 1918 încoace. El reprezintă pe rămăşiţa unsă a corpului lui Christos, cum a fost afectată ea în acel moment, în captivitatea organizaţiei lui Satan, în special creştinătatea babiloniană. Ei nu puteau înţelege de ce Iehova a permis această suferinţă din lume, şi mai ales din creştinătate. Ei nu au apreciat doar care erau scopurile lui Iehova în ceea ce îi priveşte, şi aşa că a fost potrivit ca Dumnezeu să li se dezvăluie special ca Cel Suprem al universului şi că marea chestiune era stăpânirea lui universală peste toată creaţia, însufleţită şi neînsufleţită. De la şi după anul 1918, Iehova a făcut ca aceste puncte să iasă în evidenţă. El şi-a restabilit poporul la o condiţie minunată când, teocratic vorbind, carnea lor a fost readusă la zilele tinereţii lor, le-a deschis ochii pentru a vedea poziţia Lui supremă, chestiunea aflată înaintea întregii creaţii, suveranitatea Lui universală. Ei apreciază că El are toată puterea în cer şi pe pământ, că poate dispune de oricine aşa cum Îi place, şi nimeni nu are dreptul să se plângă sau să Îl întrebe, chiar dacă creatura nu înţelege în acel moment de ce Dumnezeu permite să vină anumite necazuri. Dar mulţumim lui Dumnezeu că poporul lui Iehova apreciază acum chestiunea şi înţelege de ce este permis să sufere în acest sistem de lucruri!

Verificaţi-vă memoria!

După ce aţi citit acest număr al „Turnului de veghere”, vă mai amintiţi:

Ce au găsit oamenii de ştiinţă pe vârfurile munţilor înalţi, care sprijină relatarea Bibliei despre un potop global? P. 676, parag. 2.

De ce europenii din India care au servitori în casă trebuie să aibă între şase şi zece servitori, în loc de doi? P. 679, parag. 2.

Ce recompense le sunt asigurate celor care sunt îndurători? P. 683, parag. 5.

Cum a învăţat să se roage un metodist care se ocupa de învăţători pentru şcoala de duminică, în timpul unei călătorii cu autobuzul? P. 684, parag. 4.

Din ce simbol necurat vine pomul de arminden? P. 687, parag. 5.

Ce creştere au avut martorii lui Iehova din 1918 până în 1953? P. 690, parag. 4.

Cum au complotat potrivnicii lui Daniel un „mod legal” de a scăpa de el? P. 692, par. 14.

Cum opresc ţările comuniste lucrarea martorilor lui Iehova „în mod legal”? P.693, par. 17.

Care a fost cea mai mare petiţie alcătuită vreodată în Canada? P. 694, parag. 19.

Câte cazuri au dus martorii lui Iehova la Curtea Supremă a Statelor Unite din 1938 încoace? P. 694, parag. 21.

Care punct de vedere uman despre poziţia martorilor lui Iehova va fi drept, înainte să izbucnească forţele cereşti ale lui Iehova? P. 698, parag. 35.

Ce cale de acţiune iau martorii lui Iehova, care este un semn sigur despre distrugerea duşmanului? P. 700, parag. 42.

Ce le spun martorii lui Iehova persecutorilor sinceri? P. 702, parag. 47.

Ce speculaţii despre grupurile de stele din Iov 38:31,32 nu sunt sănătoase? P. 703, par. 2.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

1 DECEMBRIE 1953 Nr. 23

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

„ÎMPĂCAŢI-VĂ CU DUMNEZEU”	- Pag.823
ILUZII CLERICE	- Pag.838
COMERCIALIZAREA CUVÂNTULUI LUI DUMNEZEU	- Pag.840
VIAŢA PRIN CUNOŞTINŢĂ EXACTĂ	- Pag.845
„UN SFÂNT EXPUS”	- Pag.848
COMENTARII LEGATE DE CONGRESUL SOCIETĂŢII LUMII NOI	- Pag.849
COMENTARII DE PE COASTA DE AUR	- Pag.852
SĂ NE ÎNCHINĂM LUI IEHOVA ÎN SFINŢENIE	- Pag.853
ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI	- Pag.854

“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul "Turnului de Veghere"

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delicvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

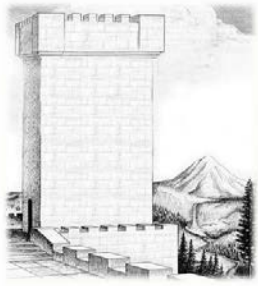
Privit din acest punct de vedere, "Turnul de Veghere" este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

'Vegheaţi în aceste timpuri periculoase' avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate "Turnul de Veghere".

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

"Toţi vor fi instruiţi de Iehova". – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by International money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

1 decembrie 1953 **Nr. 23**

„Împăcaţi-vă cu Dumnezeu”

„Dar toate lucrurile sunt de la Dumnezeu,
care ne-a împăcat pentru Sine, prin Christos,
şi ne-a dat serviciul împăcării.” – 2 Cor. 5:18, NW.

Iehova Dumnezeu declară: „Eu, Iehova, nu Mă schimb.” Cunoştinţa acestui fapt le oferă mare mângâiere oamenilor cu bunăvoinţă din întreaga lume astăzi, în timp ce iau în considerare scopurile minunate ale lui Dumnezeu, care au fost preumbrite atât de îndepărtat în istoria omenirii precum Grădina Eden. Acolo, Adam a stat într-o poziţie favorizată înaintea Creatorului său, cu perspectiva unei vieţi fericite pe pământ înaintea lui. Cu siguranţă, lumea omenirii astăzi este departe de acea poziţie originală în favoarea lui Dumnezeu, şi majoritatea oamenilor consideră doar un vis neîmplinit ca omenirea să mai aibă vreodată perspectiva unei vieţi paşnice şi fericite înaintea lor precum a avut Adam. Cu trecerea secolelor majoritatea familiilor umane nu s-au mai apropiat de Dumnezeu. Condiţiile din lume arată că naţiunile I se închină doar cu buzele şi nu cu inimile. Oamenii, în general, nu reflectă o dragoste pentru Dumnezeu, nici pentru aproapele lor; în schimb, nelegiuirea şi delincvenţa sunt în creştere continuă şi ameninţarea războiului nu se atenuează niciodată.

[2] Prin urmare, cuvintele lui Pavel scrise la Corinteni acum sună şi mai clar şi cu mai mare urgenţă decât în timpul când au fost scrise: „Împăcaţi-vă cu Dumnezeu.” Totuşi este un fapt surprinzător că multe persoane nu văd nicio nevoie de împăcare cu Dumnezeu. Ei simt că sunt deja salvaţi şi că nu pot face niciun rău în ochii Lui. Dar ei trec cu vederea avertizarea pe care Isus le-a dat-o celor care au luat această atitudine, cu evlavie, în acelaşi timp permiţând lumii să ştie cât de „buni” sunt ei. El a vorbit despre un fariseu care a intrat în templu pentru a se ruga, spunând: „Dumnezeule, Îţi mulţumesc că nu sunt precum restul oamenilor, speculanţi, nedrepţi, adulteri sau chiar ca şi acest colector de taxe.” Cuvintele de favoare ale lui Isus nu au fost pentru acest fariseu, ci pentru smeritul colector de taxe. El nu a vrut nici măcar să îşi ridice ochii spre cer, ci s-a rugat lui Dumnezeu cu seriozitate, spunând: „Doamne, fii milostiv cu mine, păcătosul.” Colectorul de taxe a demonstrat prin atitudinea sa smerită înaintea lui Dumnezeu că era conştient de nevoile sale spirituale şi s-a rugat pentru a putea fi împăcat cu Dumnezeu. El nu

Cuprins

cerea ceva de la Dumnezeu, ci dorea doar îndurare şi ajutor. Nici nu a intrat în templu cu atitudinea îngâmfată şi mulţumită de sine a fariseului, care este reflectată de mulţi oameni astăzi. Ei spun: „Am biserica mea şi duc o viaţă bună.” Ei sunt siguri că Dumnezeu va avea grijă de ei şi va pregăti calea pentru salvarea lor – întocmai punctul de vedere al fariseului. Acesta a declarat că el nu este precum majoritatea oamenilor: el ducea o viaţă bună şi îşi plătea zeciuielile la biserică, în mod regulat. Totuşi, umilinţa şi smerenia lipseau, şi acestea sunt calităţi esenţiale pentru întreaga omenire căreia îi sunt dragi promisiunile scripturale că ar putea cândva să fie împăcaţi cu Dumnezeu şi binecuvântaţi de El. – Luca 18:9-14, *NW*.

[3] Unii care nu realizează nevoia pentru împăcare iau atitudinea imperioasă: „Dacă există Dumnezeu, ar trebui să facă ceva pentru a corecta condiţiile lumii.” Dacă nu văd o manifestare a puterii lui Dumnezeu, cu condiţii mai bune pentru ei înşişi şi pentru familiile lor, ei nu vor face nimic pentru Dumnezeu. Lor le lipseşte credinţa şi nu depun eforturi de a găsi calea care duce la viaţă. Deşi poate petrec ani învăţând cum să câştige un trai, ei nu consideră a fi important să studieze ghidul pe care ni l-a dat Dumnezeu pentru viaţă. Astfel, în nepăsarea lor, ei spun: „Să mâncăm, să bem şi să ne veselim, pentru că mâine poate murim.” Ei consideră că Dumnezeu ar trebui să le demonstreze că va face ceva pentru ei, şi până când nu vine timpul acela, lor nu le trebuie Dumnezeu.

[4] Având în vedere o asemenea lipsă de credinţă destul de răspândită şi chiar o nepăsare faţă de Dumnezeu, poate că întrebaţi, pe bună dreptate: „Va fi omenirea vreodată împăcată cu Dumnezeu? Va deveni vreodată o realitate binecuvântarea unităţii dintre Creator şi cei creaţi? Prin ce mijloace? Vor fi toţi oamenii împăcaţi cu Dumnezeu?” Scripturile stabilesc, în mod sigur, că Iehova Dumnezeu a oferit o cale prin care omenirea să fie restabilită în favoare divină. Este adevărat că de la timpul neascultării lui Adam şi a rebeliunii din Eden oamenii se află sub condamnarea lui Dumnezeu şi sub sentinţa Lui la moarte. Pavel le-a explicat acest lucru romanilor, spunând: „Printr-un om a intrat păcatul în lume şi moartea prin păcat, şi astfel moartea s-a răspândit asupra tuturor oamenilor pentru că toţi au păcătuit.” (Rom. 5:12, *NW*) Neascultarea lui Adam a adus o rupere a relaţiei armonioase dintre oameni şi Dumnezeu. Lui Adam nu i-a mai fost permis să rămână în frumoasa lui locuinţă din paradis. Nu a mai avut perspectiva vieţii veşnice înaintea sa şi nici nu a putut să o transmită copiilor săi. Mai degrabă, acum a fost condamnat să trudească în muncă grea, săptămână după săptămână, pentru a oferi cele necesare pentru sine şi pentru familia lui în creştere.

[5] De când imperfecţiunea şi condamnarea la moarte au fost transmise de către Adam tuturor fiilor săi, perspectiva ca oamenii să fie vreodată restabiliţi în favoarea lui Dumnezeu părea sumbră. La câteva secole după rebeliune, psalmistul David a scris: „Nu este niciunul care să facă bine, niciunul.” (Ps. 14:3, *AS*) Cu siguranţă, omul nu a fost în poziţia de a se restabili în favoare şi viaţă; de fapt, să se ridice din propriile capcane. În schimb, de-a lungul secolelor istoriei, în timp ce omul a făcut ce era drept în ochii săi, calea de acţiune pe care a ales-o a fost una a necazului şi a morţii, cu jefuirea şi ruinarea pământului. În loc să trăiască sub

Cuprins

binecuvântarea lui Dumnezeu şi să se bucure de serviciul de expansiune a graniţelor locuinţei originale din paradis, oamenii au urmat calea nefericirii şi a suferinţei. Prin urmare, întrebăm: „Cum ar putea fi restabilite binecuvântările vieţii în favoarea lui Dumnezeu şi condiţiile de paradis pe pământ? Cum ar putea să se întâmple o asemenea împăcare cu Dumnezeu?”

ÎNGRIJIREA PENTRU ÎMPĂCARE A FOST ŞTIUTĂ DINAINTE

[6] Aranjamentul pentru împăcare I-a fost cunoscut lui Dumnezeu de la început şi a fost înregistrat în paginile Bibliei pentru mângâierea şi speranţa oamenilor credincioşi. În Isaia 45:21, 22 (*AS*) Iehova ne asigură că scopurile Lui nu vor eşua niciodată: „Cine a arătat acest lucru din timpurile vechi? Cine l-a declarat din vechime? Nu am fost Eu, Iehova? Şi nu există alt Dumnezeu în afară de Mine, un Dumnezeu drept şi un Salvator; nu este altul în afară de Mine. Uitaţi-vă la Mine şi veţi fi salvaţi, toate marginile pământului; pentru că Eu sunt Dumnezeu şi nu este nimeni altul.” De la începutul istoriei omenirii, Iehova a arătat asigurarea că cei care Îl servesc nu o vor face în zadar. Scopurile Sale vor fi realizate şi pământul va fi restabilit ca o locuinţă fericită pentru servii Săi. – Isa. 45:18.

[7] Prin intermediul profetului Său Isaia, Iehova a arătat inutilitatea tuturor eforturilor oamenilor de a face opera pe care Dumnezeu Şi-a atribuit-o pentru Sine. Omenirea este asemănată cu lutul în mâinile unui meşter artizan, al unui olar, şi Iehova arată că lutul nu poate lupta împotriva celui care îl modelează sau să schimbe în vreun fel modelul sau aranjamentele modelatorului său. „Vai de cel care se luptă cu Făcătorul său – un vas cu Olarul! Întreabă lutul pe olarul său: ‘Ce faci?’, sau îi spune lucrarea unui om: ‘Nu ai mâini!’? … Aşa zice DOMNUL [Iehova], Sfântul lui Israel, care l-a format: ‘Mă veţi întreba cu privire la copiii Mei, sau Îmi veţi da ordine în ceea ce priveşte lucrarea mâinilor Mele? Eu am făcut pământul, şi l-am creat pe om pe el; mâinile Mele au întins cerurile, şi toată oştirea lor Eu am pus-o în ordine. Am ridicat pe cineva în dreptate, şi îi voi nivela toate căile; el Îmi va zidi cetatea, şi Îmi va elibera exilaţii, nu pentru preţ sau recompensă’, zice DOMNUL oştirilor.” (Isa. 45:9-13, *AT*) Iehova a arătat aici spre cel pe care îl va desemna în dreptate să-i împace pe cei care au dragoste pentru Dumnezeu în inimă. Încă o dată este subliniat, în mod clar, faptul că doar prin aranjamentul lui Dumnezeu pot fi savurate împăcarea omenirii şi binecuvântările favorii lui Dumnezeu cu viaţă.

[8] De la bun început, Iehova a arătat spre jertfirea de către Isus a vieţii sale umane, ca moment hotărâtor care va restitui relaţia favorabilă dintre Dumnezeu şi oameni. „El a fost cunoscut înainte de temelia lumii, dar s-a făcut de cunoscut la sfârşitul timpurilor, din pricina voastră, care prin El sunteţi credincioşi lui Dumnezeu, Cel care L-a ridicat din morţi şi I-a dat glorie, astfel încât credinţa şi speranţa voastră să fie în Dumnezeu.” (1 Pet. 1:20, 21, *NW*) După neascultarea lor din grădina Eden, Iehova i-a îmbrăcat pe Adam şi pe Eva cu piei de animale. Ulterior, înregistrarea Bibliei ne spune că jertfa de animal a lui Abel a fost acceptată de Dumnezeu, pentru că o asemenea jertfă prefigura, în mod

Cuprins

corespunzător, aranjamentul lui Iehova că, fără vărsare de sânge, nu poate fi iertare de păcate. – Evr. 9:22.

[9] Mielul de Paşti care a fost jertfit de fiecare familie de israeliţi, chiar înainte ca aceştia să plece din Egipt, a ilustrat şi a preumbrit, de asemenea, jertfa pe care avea să o aducă Isus. În Egiptul din vechime, sub aranjamentul de Paşte, sângele mielului a fost stropit pe pragul de sus şi stâlpii laterali ai uşii fiecărei case, şi cei care au arătat credinţă în îndrumările lui Iehova în această privinţă au avut binecuvântarea Lui cu viaţă pentru întâiul lor născut. În felul acela, jertfa mielului de Paşte a aruncat lumină asupra aranjamentului lui Dumnezeu care avea să se împlinească sute de ani mai târziu, pregătind calea spre împăcare şi viaţă veşnică. (Ex. 12:21) Din acest motiv Pavel a scris: „Pentru că, într-adevăr, Christos, Paştele nostru, a fost jertfit." (1 Cor. 5:7; 1 Pet. 1:19, *NW*) Ioan Botezătorul, de asemenea, a pus mărturie despre aceasta, când Isus a apărut înaintea lui în pustiu. Pe când Isus se apropia, Ioan a spus: „Iată, Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii!" – Ioan 1:29, *NW*.

[10] Legământul legii pe care l-a făcut Iehova cu naţiunea Israel, de asemenea, a oferit o vedere anticipată a împăcării care urma să aibă loc prin jertfa lui Christos. A fost legea, precum e înregistrată la Deuteronomul 19:21, care prevedea că trebuie dată viaţă pentru viaţă. Acest lucru a fost o declaraţie clară a cerinţei drepte a lui Iehova. Aşa cum Adam, prin neascultare, şi-a pierdut orice drept la o viaţă umană perfectă, veşnică, tot la fel a existat doar Isus Christos ca echivalent uman al său, înaintea lui Dumnezeu, care putea echilibra cumpăna dreptăţii în ochii lui Dumnezeu. Incapabilitatea omului păcătos de a îndeplini cerinţele lui Dumnezeu este clar arătată în Psalmul 49:7-9 (*AT*): „Dar niciun om nu se poate răscumpăra, sau să dea un preţ pentru sine lui Dumnezeu; întrucât preţul de răscumpărare a persoanei sale în vecii vecilor este prea costisitoare, încât el ar trebui să continue să trăiască pe vecie, fără a vedea Groapa." Întrucât viaţa pe care a primit-o Isus ca Fiu uman al lui Iehova era perfectă, el a putut sta alături de Adam, ca echivalent al Său, şi este descris, în mod potrivit, ca al doilea Adam, sau „ultimul Adam". Doar jertfirea vieţii Sale umane perfecte putea face ispăşire, pentru totdeauna, pentru pierderea pe care a cauzat-o Adam omenirii.

[11] Deşi legea dată prin însuşi Moise era bună, fiind o îngrijire a lui Iehova, ea nu ar putea niciodată restitui dreptul la viaţă veşnică pentru omenire pentru că, atât timp cât oamenii continuă a fi păcătoşi şi imperfecţi, ei vor rămâne incapabili să respecte legea în dreptate. Din acest motiv a fost necesară jertfa de bună voie a lui Isus, cum ni se spune la Fapte 13:38, 39 (*NW*): „Aşadar, să vi se facă de cunoscut, fraţilor, că prin Acesta vă este vestită o iertare a păcatelor; şi că de la toate lucrurile de la care nu aţi putea fi declaraţi nevinovaţi prin intermediul legii lui Moise, oricine care crede este declarat nevinovat prin Acesta."

[12] Conform prevederilor legii pe care Dumnezeu a dat-o Israelului, erau oferite, cu regularitate, jertfe de tauri şi ţapi, dar vărsarea continuă a sângelui acestor animale nu putea şterge niciodată păcatul. (Evrei 10:4) La Galateni 3:19-25 (*NW*) Pavel a pus întrebarea: „De ce, atunci, Legea?" Răspunsul este dat: „Ea a fost adăugată pentru a face evidente încălcările, până când avea să vină sămânţa la cel

Cuprins

căruia i-a fost făcută promisiunea, … Este Legea, aşadar, împotriva promisiunilor lui Dumnezeu? Niciodată! Pentru că dacă ar fi fost dată o lege capabilă să dea viaţă, dreptatea ar fi fost, de fapt, prin intermediul legii. Dar Scriptura a predat toate lucrurile în custodia păcatului, ca să le fie dată celor ce exercită credinţă în promisiunea ce rezultă din credinţă. … Prin urmare, Legea a devenit tutorele nostru ce duce spre Christos, ca să putem fi declaraţi drepţi datorită credinţei. Dar acum că această credinţă a sosit, nu mai suntem sub un tutore." Poate chiar mai accentuat, în Romani 10:4 (*NW*), Iehova ne explică: „Căci Christos este sfârşitul realizat al Legii, aşa că oricine exercită credinţă să aibă dreptate." Toate poruncile variate ale legii îndreptau atenţia israeliţilor, în repetate rânduri, spre incapacitatea lor de a respecta perfect cerinţele lui Dumnezeu şi astfel să dobândească viaţă. Dar pe cei care au fost sinceri şi smeriţi cu inima şi mintea legea i-a învăţat o lecţie: nevoia unui răscumpărător pentru a-i împăca cu Dumnezeu.

[13] O finală ilustrare profetică poate fi menţionată pentru a arăta că Iehova a ştiut din vechime că va aduce împăcarea la viaţă pentru omenire. Acest lucru a fost minunat arătat în capitolul douăzeci şi doi din Geneza, când Dumnezeu l-a îndrumat pe Avraam să ofere ca jertfă pe iubitul său fiu Isaac. Credinţa extraordinară a lui Avraam în Iehova şi în scopurile Sale i-au permis să continue aranjamentul până în punctul de a jertfi viaţa lui Isaac. Isaac, la rândul lui, l-a ajutat pe vârstnicul său tată la pregătiri şi şi-a arătat bunăvoinţa de supunere faţă de îndrumarea Dumnezeului său Iehova şi a tatălui său Avraam. Ca urmare, Iehova şi-a extins binecuvântarea către Avraam cu promisiunea că, prin linia genealogică a lui Isaac aveau să fie binecuvântate toate naţiunile pământului. Datorită marii sale credinţe în Dumnezeu, Avraam s-a bucurat de o poziţie favorizată, şi este descris ca fiind al lui Iehova „prieten pe vecie". (2 Cron. 20:7) În această ilustraţie, Avraam L-a reprezentat bine pe Iehova, care L-a oferit ca jertfă pe singurul Său Fiu născut, şi Isaac L-a reprezentat pe Isus în supunerea sa de bunăvoie faţă de voinţa Tatălui său.

[14] Aranjamentul pentru împăcare este darul iubitor al lui Iehova pentru omenire. Precum zice Scriptura: „Căci atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât a dat pe singurul Său Fiu născut, ca oricine exercită credinţă în El să nu fie distrus, ci să aibă viaţă veşnică." (Ioan 3:16, *NW*) Ştim că Iehova nu are dragoste pentru această lume veche a nedreptăţii şi a răului, ci dragostea Lui abundă pentru lumea nouă a dreptăţii pe care o va stabili sub Christos ca Împărat. Pentru această lume şi în interesul oamenilor cu bunăvoinţă din toate generaţiile a furnizat Iehova această jertfă a mult iubitului Său Fiu. Ştiind că a fost voinţa lui Dumnezeu ca El să moară pentru a oferi

Cuprins

răscumpărarea, Isus s-a rugat la Tatăl Său ceresc cu puţin timp înainte de vremea trădării Sale: „Tată, dacă doreşti, îndepărtează paharul acesta de Mine. Totuşi, nu voinţa Mea, ci voinţa Ta să se facă.” (Luca 22:42, *NW*) Pavel ne aminteşte de bunătatea nemeritată a lui Iehova în această privinţă, spunând: „Căci, într-adevăr, Christos, în timp ce noi eram încă slabi, a murit pentru oameni nelegiuiţi la timpul stabilit. Căci cu greu ar muri cineva pentru un om drept; într-adevăr, pentru un om bun, poate, îndrăzneşte să moară cineva. Dar Dumnezeu ne recomandă propria Lui dragoste prin faptul că deşi noi eram încă păcătoşi, Christos a murit pentru noi.” (Rom. 5:6-8, *NW*) După moartea şi învierea Sa ulterioară la cer, Isus a prezentat valoarea jertfei Sale înaintea Tatălui Său şi, făcând aşa, a înlăturat păcatul prin jertfa Sa. – Evr. 9:23-28.

[15] Pentru a veni în favoarea lui Dumnezeu acum şi pentru a ţine neclintită perspectiva binecuvântării continue din partea lui Iehova, este esenţial să acceptăm, prin credinţă, această îngrijire pentru împăcare umană. Acest lucru ar trebui să îl facem cu mare bucurie şi cu o dorinţă de a-L serv pe Iehova în cea mai mare măsură a abilităţilor noastre. Precum s-a exprimat Pavel: „Căci dacă atunci când eram duşmani am devenit împăcaţi cu Dumnezeu, prin moartea Fiului Său, cu mult mai mult acum că am devenit împăcaţi, vom fi salvaţi prin viaţa Sa. Şi nu doar atât, dar ne şi bucurăm în Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Christos, prin care am primit acum împăcarea.” (Rom. 5:10, 11, *NW*) Prin Christos, oamenii credinţei pot sta din nou în poziţia favorizată de care s-a bucurat cândva Adam în Grădina Eden. De fapt, nu a fost dat niciun alt nume sub cer prin care oamenii să fie salvaţi. Isus Însuşi a mărturisit: „Eu sunt calea, adevărul şi viaţa. Nimeni nu vine la Tatăl, decât prin Mine.” – Ioan 14:6, *NW*.

NU TOŢI OAMENII SUNT ÎMPĂCAŢI

[16] Iehova, prin bunătatea Sa nemeritată, a extins oportunitatea pentru împăcare tuturor oamenilor de pretutindeni. Dat fiind faptul că îngrijirea Sa este pentru cei de orice rasă, limbă sau poziţie în viaţă, înseamnă acest lucru că toată lumea va dobândi avantajele acesteia? Pentru a câştiga favoarea lui Dumnezeu, Scripturile arată că este aşteptat ceva de la individ. (Mat. 21:28-30) Dumnezeu nu face salvarea sau împăcarea obligatorie sau automată. Petru comentează asupra acestui lucru, spunând: „Şi dacă omul drept este salvat cu dificultate, ce se vor face omul nelegiuit şi păcătosul?” (1 Pet. 4:18, *NW*) Evident, din experienţa serviciului său şi din cunoştinţa Cuvântului lui Dumnezeu, Petru nu se aştepta ca fiecare creştin să rămână credincios şi să dobândească salvare.

[17] Un caz potrivit este naţiunea evreiască. Isus a limitat câţiva ani din serviciul Său pământesc la predicarea către evrei, în armonie cu promisiunea lui Iehova către ei, că dacă erau credincioşi şi ascultători de îndrumarea Sa, urmau să fie o naţiune sfântă, un popor pentru numele Său. Faptele arată, totuşi, că ei nu au acceptat oportunitatea minunată pusă înaintea lor ca naţiune. Ei au eşuat să continue în serviciul ascultător faţă de poruncile lui Iehova şi au refuzat să-L accepte pe Mesia când Acesta a apărut. Nu e de mirare că Isus i-a condamnat pentru lipsa lor de credinţă şi chiar opoziţia faţă de serviciul lui Dumnezeu.

Cuprins

„Ierusalim, Ierusalim, care ucide pe profeţi şi îi omoară cu pietre pe cei trimişi la el – cât de des am vrut să-ţi adun copiii împreună, precum îşi adună cloşca puii sub aripi! Dar voi, oameni, nu aţi vrut. Iată! Vi se abandonează casa.” – Mat. 23:37, 38, *NW*.

[18] Mai târziu, când apostolul Pavel le-a scris romanilor, a arătat că naţiunea evreiască şi-a pierdut oportunitatea. Perspectiva nu mai era în exclusivitate a lor, ca din rândurile lor să fie aleasă împărăţia de preoţi, aleşii lui Iehova, pentru a domni cu Christos în împărăţia cerurilor. Mai degrabă, în anul 36 (A.D.) mesajul împărăţiei a început a fi predicat oamenilor din toate naţiunile. Pavel a explicat că lepădarea naţiunii israelite din poziţia lor de favoare a deschis calea împăcării pentru lume. Apoi, ca nu cumva creştinii romani să cadă în aceeaşi capcană ca şi evreii înaintea lor, el a scris: „Pentru lipsa lor de credinţă au fost înlăturaţi, dar voi staţi pe picioare prin credinţă. Încetaţi să mai aveţi idei mândre, ci temeţi-vă. Pentru că dacă Dumnezeu nu a cruţat ramurile naturale, nu vă va cruţa nici pe voi. Vedeţi, aşadar, bunătatea şi severitatea lui Dumnezeu. Pentru cei care au căzut este severitate, dar pentru voi este bunătatea lui Dumnezeu, cu condiţia că rămâneţi în bunătatea Lui; altfel, şi voi veţi fi tăiaţi. Ei, de asemenea, dacă nu rămân în lipsa lor de credinţă, vor fi altoiţi; pentru că Dumnezeu poate să îi altoiască din nou.” (Rom. 11:20-23, *NW*) Aşa s-a întâmplat că exact oamenii care la un moment dat L-au tratat pe Isus cu dispreţ, cu cuvintele: „Noi suntem sămânţa lui Avraam”, s-au trezit alungaţi din cauză că nu au manifestat credinţa lui Avraam.

[19] În capitolul al şaisprezecelea al lui Luca, Isus a evidenţiat din nou faptul că nu toţi oamenii vor fi împăcaţi cu Dumnezeu, nici măcar nu toţi cei care susţin că sunt servii Săi devotaţi. Pe fariseii iubitori de bani care şi-au bătut joc de El, i-a avertizat: „Voi sunteţi cei care vă declaraţi drepţi înaintea oamenilor, dar Dumnezeu vă cunoaşte inimile; pentru că ce este semeţ printre oameni este un lucru dezgustător în ochii lui Dumnezeu.” A continuat relatând ilustraţia despre omul bogat şi Lazăr. Omul bogat, în timp, a murit şi a fost înmormântat şi, în timp ce continua în chinuri, l-a văzut pe Avraam în depărtare, cu Lazăr odihnindu-se în poziţie favorizată cu el. Dar singurul răspuns pe care omul bogat l-a primit de la Avraam, ca răspuns la cererea lui pentru îndurare, a fost: „O mare prăpastie a fost fixată între noi şi voi oamenilor, astfel încât cei care vor să treacă de aici la voi, oamenilor, nu pot, nici de acolo nu pot trece oamenii la noi.” Desigur, nu putem spune că toţi oamenii bogaţi sunt condamnaţi în ochii lui Dumnezeu, căci nu aceasta este semnificaţia parabolei. Dar Isus a subliniat că fariseii iubitori de bani, care se declară drepţi înaintea oamenilor, nu Îl pot înşela pe Dumnezeu. Deşi bogaţi în posesia Cuvântului Său şi în oportunităţile de a-l onora, ei n-au oferit hrană spirituală, hrană la timpul potrivit, celor care râvneau câteva firimituri din acestea, precum Lazăr. Din acel motiv, Isus a pronunţat o acuzaţie reală împotriva clerului necredincios al timpului său, precum este înregistrat în capitolul douăzeci şi trei din Matei.

[20] În mod asemănător, Iehova l-a inspirat pe Ezechiel să scrie: „Fiu al omului, profeţeşte împotriva păstorilor Israelului, profeţeşte şi spune-le lor, chiar păstorilor. Aşa zice Domnul Iehova: ‘Vai de păstorii Israelului care se hrănesc pe

Cuprins

ei înşişi! Nu ar trebui ca păstorii să hrănească oile?'" (Ezec. 34:2, *AS*) Finalul sfârşit nefericit pentru aceştia care, ştiind Cuvântul şi îngrijirile lui Dumnezeu, doar se îndoapă singuri cu ele, considerând Scripturile a fi nişte mijloace profitabile de câştig personal, este înregistrat la Ieremia 25:34-36 (*AS*): „Jeliţi, voi, păstori, şi plângeţi; şi tăvăliţi-vă în cenuşă, voi, conducători ai turmei; pentru că zilele măcelului şi al împrăştierii voastre au venit complet, şi veţi cădea precum un vas renumit. Şi păstorii nu vor avea unde să fugă, nici conducătorul turmei unde să scape. Un glas cu strigătul păstorilor, şi vaietul conducătorului turmei! Căci Iehova le-a devastat păşunea."

[21] Aşa cum Avraam, în profetica aproape-jertfire a lui Isac, l-a ilustrat pe Iehova Dumnezeu, tot la fel, în ilustraţia pe care a dat-o Isus despre omul bogat şi Lazăr, Avraam l-a reprezentat din nou pe Iehova. Un mare abis s-a arătat a exista între cei ce îl servesc, în mod ipocrit, pe Dumnezeu, din interese personale, şi cei care, ca şi Lazăr, au găsit favoarea lui Dumnezeu datorită căutării lor sincere după adevăr şi a rugăciunii serioase pentru îndurare. Aşa cum a arătat Isus clar, cei care vor continua, de bună voie, să împlinească ilustraţia din clasa omului bogat, atât timp cât neglijează mângâierea şi hrănirea spirituală a oamenilor smeriţi din lume, nu vor fi niciodată împăcaţi cu Dumnezeu.

SĂ CÂŞTIGĂM FAVOAREA LUI IEHOVA

[22] Nici pentru omul obişnuit, chiar dacă, poate, este sincer, o mărturisire săptămânală nu poate dobândi o poziţie dreaptă înaintea lui Dumnezeu. În locul unui simplu serviciu cu buzele, este necesară o cale de acţiune schimbată, pozitivă, şi aceasta trebuie să fie bazată pe cunoştinţă. (1 Pet. 1:14, 15) Este imposibil a câştiga favoarea lui Dumnezeu urmând o cale de acţiune în zigzag, în timpul săptămânii fugind aiurea, apoi o zi pe săptămână, să-ţi asumi, dintr-o dată, un aer de evlavie şi o închinare cucernică. Iehova se uită la inimă şi cunoaşte mintea omului; deci o simplă mărturisire a dreptăţii nu este suficientă pentru a dobândi o binecuvântare de la Dumnezeu. Un om care are o dragoste statornică pentru dreptate o va practica. El se va uita la Dumnezeu şi la Cuvântul Său pentru îndrumare, niciodată crezând că o simplă mărturisire către un alt om imperfect şi păcătos poate îndrepta greşeli repetate şi intenţionate. A crede că dacă spunându-ţi păcatele şi neajunsurile unei alte persoane te vei răfui cumva, într-un mod miraculos, înaintea lui Dumnezeu, înseamnă a arăta o veneraţie necuvenită şi superstiţioasă pentru acea persoană. Acest lucru, cu siguranţă, nu este în acord nici cu Scriptura şi nici cu aranjamentul lui Dumnezeu că Isus serveşte în calitate de Mediator al nostru. Apostolul Pavel a protestat viguros împotriva oamenilor din timpul său care doreau să îl onoreze ca pe o zeitate. Când oamenii din Listra au încercat să facă acte de închinare la Pavel şi Barnaba, ei au strigat, spunând: „Oameni, de ce faceţi aceste lucruri? Şi noi suntem creaturi umane, având aceleaşi slăbiciuni ca voi, şi vă declarăm veştile bune, ca să vă întoarceţi de la aceste lucruri zadarnice la Dumnezeul cel viu." – Fapte 14:15, *NW*.

[23] Cu toate că Pavel a fost, în mod constant, activ în serviciul lui Iehova, nu a luat niciodată atitudinea că a făcut destul, astfel încât acum se putea relaxa, o putea

Cuprins

lăsa mai încet sau se putea retrage. Nu a susţinut o simplă confesiune ca o cale de a deveni împăcat cu Dumnezeu. Mai degrabă, el s-a ilustrat urmărind şi întinzând-se spre obiectivul pe care îl fixează Dumnezeu prin Isus Christos. (Filip. 3:13, 14) El şi-a sesizat slăbiciunile şi defectele şi a ştiut că doar prin îndurarea lui Iehova a avut minunatul privilegiu de a cunoaşte adevărul şi de pune mărturie despre scopurile lui Dumnezeu. El a spus: „Căci eu nu sunt conştient de nimic împotriva mea. Totuşi, prin aceasta, nu stau îndreptăţit, ci Cel care mă examinează este Iehova." (1 Cor. 4:4, *NW*) Deşi uneori ne putem încuraja şi întări fraţii, ascultându-le problemele şi dându-le sfaturi scripturale, să nu credem niciodată că o mărturisire le va schimba poziţia înaintea lui Dumnezeu. Calea de acţiune pe care o urmează o persoană contează, nu doar cuvintele. El nu trebuie să mai fie ghidat de standardele lumii vechi, ci să-şi schimbe mintea conform Cuvântului lui Dumnezeu al adevărului. Acest lucru este arătat clar în Evrei 10:26-29 (*NW)*: „Pentru că, dacă practicăm păcat cu voia, după ce am primit cunoştinţa exactă a adevărului, nu mai rămâne nici o jertfă, ci o aşteptare sigură şi temută a judecăţii şi o gelozie aprinsă care îi va nimici pe cei ce se împotrivesc. Orice om care nesocotea legea lui Moise murea fără compasiune, pe mărturia a doi sau trei. Deci cât de severă va fi pedeapsa, credeţi voi, pentru omul care L-a călcat în picioare pe Fiul lui Dumnezeu şi care a considerat de valoare ordinară sângele legământului prin care El a fost sfinţit, şi care a ofensat spiritul bunătăţii nemeritate cu sfidare?"

[24] În disperare, unii cred că s-au afundat atât de jos în mizeria necazurilor umane, încât nu au nicio speranţă. Acest lucru nu este neapărat aşa. În schimb, o alegere este deschisă fiecărei persoane. Depinde de el dacă doreşte să dea atenţie chemării de a înceta să mai fie modelat după sistemul lumii vechi şi să devină împăcat cu Dumnezeu sau nu. Acestora, Iehova le scrie: „Chiar dacă păcatele voastre vor fi de culoare roşu aprins, ele vor fi albe ca zăpada; chiar dacă vor fi roşii purpurii, ele vor fi precum lâna. Dacă veţi vrea şi veţi fi ascultători, veţi mânca bunurile pământului: dar dacă refuzaţi şi vă răscoliţi, veţi fi devoraţi cu sabia; pentru că gura lui Iehova a spus-o." – Isa. 1:18-20, *AS*.

[25] Însuşi Isus a declarat că vameşii şi prostituatele vor intra în împărăţie înaintea preoţilor cei mai de seamă rebeli şi ipocriţi şi a bătrânilor poporului. Asta nu presupune că aceşti vameşi şi prostituate vor continua pe calea lor rea de acţiune, ci, cum a explicat Isus, ei au crezut şi au arătat credinţă. Datorită acestei credinţe, calea lor de acţiune din trecut avea să fie curăţată de sângele Mielului. Isus a arătat, în continuare, că nimeni nu este prea neînsemnat sau prea umil pentru a primi îngrijirea iubitoare a lui Dumnezeu pentru răscumpărare şi împăcare. Folosind ilustraţia unui păstor, el a întrebat: „Ce credeţi? Dacă un anumit om ajunge să aibă o sută de oi şi una se rătăceşte, nu le va lăsa acesta pe cele nouăzeci şi nouă pe munţi şi va porni în căutarea celei care s-a rătăcit? Şi dacă se întâmplă să o găsească, vă spun, sigur, că se va bucura mai mult de ea decât de cele nouăzeci şi nouă care nu s-au rătăcit. Tot la fel, nu este un lucru dorit de Tatăl Meu, care este în cer, ca unul dintre aceşti micuţi să piară." – Mat. 18:12-14, *NW*.

[26] Aceeaşi idee este arătată în primirea plăcută care i-a fost făcută fiului risipitor în pilda din Luca 15. Fiul a călătorit într-o ţară îndepărtată, unde şi-a petrecut

Cuprins

timpul trăind o viaţă destrăbălată, până când a fost dus de chinurile foamei să păzească porci. În final, şi-a venit în fire şi s-a întors la casa tatălui său, unde a fost primit cu fericire. Tatăl a anunţat: „Acest fiu al meu a fost mort, dar a venit la viaţă din nou, a fost pierdut, dar a fost găsit.” În acelaşi fel, chiar dacă cineva a urmat o cale de acţiune care l-a dus departe de casa Tatălui său ceresc, Iehova Dumnezeu, şi şi-a petrecut timpul şi viaţa într-un trai nesăbuit, dacă îşi vine în fire şi realizează care sunt slăbiciunile sale, s-ar putea ca îndurarea şi iertarea lui Iehova să fie extinse la el. Ni se spune: „El este răbdător cu voi pentru că nu doreşte ca vreunul să fie distrus, ci doreşte ca toţi să ajungă la pocăinţă.” (2 Pet. 3:9, *NW*) Cu toate că marea îngrijire pentru împăcare şi binecuvântare a lui Iehova este pentru oameni de toate felurile, de toate umbletele şi poziţiile din viaţă, totuşi aceasta va fi primită doar de cei care se devotează lui Dumnezeu cu toată inima, mintea, sufletul şi puterea. – 1 Tim. 2:3, 4.

[27]Pentru a dobândi favoarea lui Dumnezeu şi pentru a deveni împăcat cu El, studiul este esenţial. (Ioan 17:3) Fiecare persoană trebuie să continue să crească în cunoştinţă din Cuvântul lui Dumnezeu. Nimeni nu poate spune că le ştie pe toate, pentru că lumina înţelegerii străluceşte din ce în ce mai mult până la ziua perfectă. Ai handicapul unei lipse de educaţie, lucru care face dificil să înţelegi lucrurile profunde ale Scripturii? Nu fi descurajat, ci aminteşte-ţi sfatul lui Iacov: „Dacă unuia dintre voi îi lipseşte înţelepciunea, să continue să ceară de la Dumnezeu, pentru că El le dă tuturor cu generozitate, fără a reproşa, şi aceasta i se va da.” (Iac. 1:5, *NW*) Aşa cum Iehova este Cel care a făcut toate îngrijirile pentru împăcarea cu Sine, prin Christos, tot Iehova este Cel care ne-a dat îndrumarea pentru a urma Cuvântul Său şi cel care ne ajută să îl urmăm. Pentru a fi plăcuţi lui Dumnezeu în serviciul pe care îl facem, trebuie să putem să înţelegem în totalitate, mintal, profunzimea scripturilor şi să fim înrădăcinaţi şi stabiliţi pe temelia solidă a adevărului. Ce este posibil să ştie o altă persoană despre Biblie nu are valoare pentru tine, ci înţelegerea ta personală a adevărului este cea care îţi va servi mereu ca temelie pentru credinţă.

[28] Dacă starea inimii tale faţă de Dumnezeu este dreaptă, o asemenea cunoştinţă exactă din Biblie, lipsită de tradiţii şi crezuri superstiţioase, va aduce credinţă puternică. Dar numai cunoştinţa în sine nu este de ajuns pentru a fi plăcut lui Dumnezeu; credinţa în sine nu este de ajuns; faptele zeloase nu sunt de ajuns. Ci combinaţia de cunoştinţă, credinţă şi serviciu este cea care găseşte aprobarea lui Iehova. Cunoştinţa exactă a adevărului pe care o dobândim oferă o temelie fermă pentru credinţa noastră, şi convingerea noastră de neclintit de care ne bucurăm, prin credinţă, ne motivează la acţiune, să ne dovedim credinţa prin fapte.

[29] În toate aceste privinţe, Isus este călăuza pe care trebuie s-o urmăm spre împăcare. El s-a devotat din toată inima serviciului Tatălui Său, „lăsându-vă un exemplu … să călcaţi atent pe urmele lui.” El nu s-a mulţumit să ducă doar o viaţă

bună ca tâmplar, ci a devenit activ în serviciu, ca un bun păstor, adunându-i într-un staul pe cei care erau dispuşi spre dreptate din naţiunea Israel. El Şi-a dedicat viaţa căutării, în principal, a oilor pierdute ale acelei naţiuni, şi apoi Şi-a organizat discipolii să continue lucrarea după moartea Sa. A poruncit ca această veste bună a împărăţiei să fie declarată până la sfârşitul acestui sistem de lucruri; pentru că a ştiut că era scopul lui Dumnezeu în timp să adune bărbaţi şi femei credincioase din toate naţiunile, şi El a pregătit calea pentru aceasta. – Efes. 2:15-18.

O DECLARAŢIE PUBLICĂ PENTRU TOŢI OAMENII

[30] Ştiind dinainte că Dumnezeu va deschide calea de împăcare pentru oamenii din alte naţiuni, el a vorbit liber, cu o ocazie, unei femei samaritene la fântâna din apropierea cetăţii Sihar. Acolo, El i-a spus: „Vine ceasul, şi acesta este acum, când închinătorii autentici se vor închina Tatălui în spirit şi adevăr, căci, într-adevăr, Tatăl caută astfel de oameni să I se închine. Dumnezeu este un Spirit, şi cei care I se închină trebuie să I se închine în spirit şi adevăr.” (Ioan 4:23, 24, *NW*) Închinarea lui Dumnezeu nu va mai fi limitată la un popor sau centrată într-un loc, fie la Ierusalim sau în orice altă „cetate sfântă”. În schimb, a fost deschisă calea ca oameni de toate tipurile, de oriunde ar fi, să urmeze îndrumarea spiritului lui Dumnezeu şi să fie reîmprospătaţi de apele adevărului. În timpul ultimilor trei ani şi jumătate ai vieţii sale umane, Isus s-a dedicat serviciului împăcării, servind în calitate de purtător de cuvânt şi ambasador al Tatălui Său, Iehova. Mesajul pe care Isus l-a adus oamenilor aducea speranţa vieţii veşnice, căci Isus ştia bine scopurile lui Dumnezeu de la crearea omului în Eden până în prezent. El a informat femeia samariteană: „Oricine bea din apa pe care i-o dau Eu nu va mai fi însetat niciodată, ci apa pe care i-o voi da va deveni în el un izvor de apă ce clocoteşte pentru a împărţi viaţă veşnică.” – Ioan 4:14, *NW*.

[31] După ce ai primit aceste ape ale adevărului dătătoare de viaţă pentru tine, eşti unul care îi invită cu bucurie pe alţii să le împartă cu tine? Sunt milioane astăzi care se numesc creştini, dar care, de fapt, nu Îl urmează pe Christos dedicându-şi viaţa serviciului. Milioane au o cunoştinţă de bază din Biblie şi declară că au credinţă în Isus şi beau din apele vieţii. Ei Îi mulţumesc lui Dumnezeu că nu sunt precum alţi oameni, arătând cu dispreţ spre naţiunile pe care ei le numesc păgâne; dar, spre deosebire de oile adevărate, ei nu urmează conducerea păstorului. Cei care sunt cu adevărat martori ai lui Iehova pentru împăcare sunt fericiţi să fie în serviciul lui Dumnezeu şi al semenilor lor. Ei spun, precum este înregistrat în Evrei 13:15 (*NW*): „Prin el să-I oferim mereu lui Dumnezeu o jertfă de laudă, anume, rodul buzelor care fac o declaraţie publică a numelui Său.”

[32] Apostolul Pavel a fost un instrument în aducerea veştilor bune pentru prima dată oamenilor din naţiuni, şi a vorbit cu putere de marea lucrare pe care Dumnezeu a dat-o celor care-I înţeleg scopurile astăzi. A spus: „Dar toate lucrurile sunt de la Dumnezeu, care ne-a împăcat cu El prin Christos şi ne-a dat serviciul împăcării, şi anume, că Dumnezeu, prin intermediul lui Christos, împăca o lume pentru El, fără a le mai ţine în seamă fărădelegea, şi ne-a încredinţat mesajul împăcării.” (2 Cor. 5:18, 19, *NW*) Deseori se pune mare accent pe salvarea

Cuprins

sufletelor pentru Christos. Cu toate acestea, nu cu Christos trebuie să fim împăcaţi, ci, de fapt, cu Iehova, Tatăl nostru ceresc, prin Fiul Său, Isus Christos. Christos serveşte în calitate de Mediator şi cel mai remarcabil Serv al împăcării şi pe măsură ce continuăm în această lucrare pe care El a instituit-o, suntem de fapt asociaţi ai lui Christos în împăcarea oamenilor cu Dumnezeu.

[33] Ce ai făcut personal cu acest mesaj al împăcării? Iei parte în acest serviciu? Nimic nu trebuie să-ţi slăbească credinţa sau să te împiedice să continui în serviciul lui Dumnezeu. Îţi vei aminti că Pavel a socotit atât de important acest lucru, încât chiar dacă a fost închis, atacat de gloate, bătut, sau a fost în pericol din partea propriilor săi concetăţeni, din cauza adevărurilor pe care le predica, totuşi el a declarat: „Cu toate acestea, eu nu-mi socotesc sufletul drag mie, doar dacă îmi pot încheia cursul şi serviciul pe care le-am primit despre Domnul Isus, pentru a pune mărturie completă despre veştile bune ale bunătăţii nemeritate a lui Dumnezeu. V-am arătat în toate lucrurile că muncind astfel trebuie să îi ajutaţi pe cei care sunt slabi şi trebuie să ţineţi minte cuvintele Domnului Isus, când El Însuşi a spus: ‘Există mai multă fericire în a dărui decât în a primi.’” (Fapte 20:24, 35, *NW*) Cu toate că Pavel a fost legat în lanţuri, nu a permis acestui lucru să-i oprească serviciul de împăcare, ci s-a rugat să aibă abilitatea de a vorbi cu toată libertatea de exprimare, pentru a face cunoscute veştile bune pentru care servea ca ambasador. – Efes. 6:19, 20.

SĂ NE CALIFICĂM PENTRU SERVICIUL ÎMPĂCĂRII

[34] Unii obiectează că ei nu ar putea lua parte la această lucrare de serviciu pentru că nu sunt calificaţi să facă acest lucru. Cu toate acestea, Iehova nu i-a ales niciodată pe cei ce se cred singuri înţelepţi şi intelectuali ai lumii, ci mai degrabă îi foloseşte pe cei care sunt umili şi smeriţi să-i ducă la bun sfârşit serviciul. Pentru ca tânărul serv Timotei să se poată dovedi calificat pentru lucrarea care era înaintea lui, Pavel l-a încurajat: „Continuă să te concentrezi asupra lecturii publice, îndrumării, predării. … Cugetă asupra acestor lucruri, fii preocupat de ele, ca progresul tău să fie evident pentru toate persoanele. Fii atent la tine şi la învăţătura ta mereu! Rămâi lângă aceste lucruri pentru că, făcând aşa, te vei salva atât pe tine cât şi pe cei care te ascultă.” (1 Tim. 4:13-16, *NW*) Putem face la fel astăzi.

[35] Dacă ne dedicăm dobândirii unei înţelegeri a Cuvântului lui Dumnezeu şi apoi le vorbim în mod curajos şi liber despre aceasta şi altora, vom putea răspunde la întrebarea: „Şi cine este, în mod adecvat, calificat pentru aceste lucruri?” la fel precum a făcut Pavel: „Noi suntem; pentru că noi nu suntem vânzători ambulanţi ai Cuvântului lui Dumnezeu, cum sunt mulţi oameni, ci din sinceritate, da, ca trimişi de Dumnezeu, sub privirea lui Dumnezeu, în companie cu Christos, noi vorbim.” (2 Cor. 2:16, 17, *NW*) Putem spune acest lucru deoarece Însuşi Iehova este Învăţătorul nostru prin Cuvântul Său. El ne trimite Spiritul Său pentru îndrumarea şi întărirea noastră şi, prin organizaţia Sa, astăzi îşi instruieşte şi îşi pregăteşte servii pentru serviciul Său. Cei care iau parte în serviciul împăcării îşi explică aceste calificări ca fiind de la Dumnezeu: „Nu că noi înşine suntem calificaţi în mod adecvat pentru a aprecia orice ca fiind emis de la noi, ci

Cuprins

calificarea noastră adecvată vine de la Dumnezeu, care ne-a calificat într-adevăr, în mod adecvat, pentru a fi servii unui nou legământ." – 2 Cor. 3:5, 6, *NW*.

[36] Arătăm prin serviciul nostru matur că suntem calificaţi în mod adecvat pentru lucrarea pe care trebuie să o facem? Putem spune că această cunoştinţă a lui Christos este perceptibilă prin noi datorită serviciului nostru activ? Permitem ca lumina noastră a adevărului să strălucească, reflectând ca oglinzile gloria lui Iehova şi folosind o mare libertate de exprimare? Dacă suntem sinceri când spunem că apreciem marea dragoste pe care a demonstrat-o Iehova furnizând calea de împăcare, atunci ar trebui să fim dispuşi să ne dovedim dragostea luând parte în serviciul pe care El îl conduce. Ne datorăm speranţa de viaţă îngrijirii Sale prin Christos. Ştiind acest lucru, ar trebui să fim nerăbdători în a extinde apele vii ale adevărului altora, aşa cum a făcut Isus cu femeia samariteană. Putem vorbi cu oamenii în timp ce mergem din uşă în uşă; putem petrece câteva minute vorbind adevărul vecinilor noştri; putem sta o oră, pentru a conduce un studiu din Biblie cu o persoană cu bunăvoinţă. Toate acestea sunt în armonie cu îndrumarea lui Isus că această veste bună a împărăţiei nou-întemeiate va fi predicată pe tot pământul locuit. În acest fel, oameni de toate felurile, de orice naţionalitate sau culoare, pot ajunge să găsească şi să urmeze calea spre o poziţie favorabilă înaintea lui Dumnezeu.

[37] Există o urgenţă în acest mesaj, fiindcă Dumnezeu a stabilit o limită serviciului împăcării. „Adevărat, Dumnezeu a trecut cu vederea timpurile de asemenea ignoranţă, dar acum spune omenirii că trebuie să se pocăiască toţi, de pretutindeni. Pentru că a stabilit o zi în care intenţionează să judece pământul locuit cu dreptate prin omul pe care l-a desemnat, şi a furnizat o garanţie tuturor oamenilor prin faptul că l-a înviat din morţi." – Fapte 17:30, 31, *NW*.

[38] Serviciul nostru de astăzi nu subliniază visele zadarnice ale oamenilor care speră să cârpească lumea cu bandă adezivă politică sau religioasă, căci asemenea planuri nu sunt în concordanţă cu mesajul pe care Isus l-a predat. Le-a spus discipolilor că ar trebui să se roage pentru stabilirea împărăţiei lui Dumnezeu, în care voinţa Tatălui Său ceresc să fie făcută atât în cer, cât şi pe pământ. El a declarat în continuare că împărăţia Sa nu este din acest sistem al lumii vechi, ci că trebuie să vină o schimbare la o conducere teocratică dreaptă. (Ioan 18:36) Aceasta va avea loc la bătălia de la Armaghedon, când Christos va servi în calitate de executor pentru Tatăl Său, Iehova, împotriva celor care se înstrăinează de Dumnezeu şi se opun serviciului împăcării. Ştim că distrugerea celor care nu au credinţă în Dumnezeu nu dormitează, fiindcă Iehova nu întârzie în ceea ce priveşte promisiunea Lui. Aşadar, să nu ne închidem ochii la semnele timpurilor în care trăim şi să nu ne retragem mâinile de la lucrarea ce ne-a fost dată să o facem. Nu luaţi atitudinea celor care spun: „Dacă există Dumnezeu, de ce nu face ceva?" Fiţi siguri că a făcut ceva! L-a oferit pe Fiul Său pentru răscumpărarea oamenilor credincioşi şi, în scurt timp, va finaliza realizarea scopurilor Sale cu privire la pământ, nimicind vechiul sistem de lucruri la Armaghedon pentru a face loc noilor ceruri şi noului pământ în care va locui dreptatea.

Cuprins

[39] Atunci, din nou, precum în Eden, oamenii vor avea perspectiva vieţii veşnice, în fericire, pe pământul dinaintea lor. Unii vor supravieţui acelui timp de necaz, exact cum a supravieţuit Noe şi familia sa potopului, şi îşi vor continua existenţa sub conducerea perfectă a Împăratului Christos. Deoarece vor intra în vigoare îngrijirile lui Dumnezeu pentru binecuvântarea oamenilor, boala şi, în cele din urmă, moartea nu vor mai deţine controlul asupra trupurilor oamenilor, ci vor dispărea. Până la încheierea domniei de o mie de ani a lui Christos, oamenii vor fi complet readuşi la poziţia dreaptă şi favorizată înaintea lui Dumnezeu, care a fost pierdută din timpul abaterii lui Adam în Eden. Chiar în acest timp, pentru cei care sunt aleşi de Dumnezeu să fie în cadrul „turmei mici", există asigurarea că dreptatea le-a fost atribuită şi că au fost împăcaţi cu Dumnezeu prin moartea Fiului Său. (Rom. 5:10, 11; 2Cor. 5:18-21) Dar pentru toţi cei care aşteaptă cu nerăbdare viaţă pe pământul curăţat, împăcarea cu Dumnezeu va veni în deplinătate la încheierea domniei de o mie de ani a lui Christos. Cunoştinţa despre aranjamentul împăcării şi pacea minţii pe care o aduce acum poporului lui Dumnezeu, prin credinţă, ei o vor savura în totalitate la acel timp. În timpul acelei domnii drepte, frumuseţile paradisului, cum era în Eden, vor fi extinse pentru a acoperi întregul pământ, pe măsură ce sute de mii de supravieţuitori ai Armaghedonului vor lucra împreună pentru a-şi înfrumuseţa căminul pământesc, şi scopurile lui Dumnezeu vor fi duse la bun sfârşit, în timp ce omul va servi sub îndrumarea Lui.

[40] Având în vedere aceste fapte, chiar dacă este posibil să avem necazuri şi persecuţie în prezent din cauză că păstrăm o înţelegere fermă a Cuvântului adevărului, nu trebuie să ne pierdem curajul sau să obosim în facerea binelui. Ni se spune că plânsul poate ţine o noapte, dar dimineaţa vine bucuria; şi acest lucru, cu siguranţă, va fi adevărat pentru toţi cei care sunt privilegiaţi să intre în lumea nouă sub conducerea trainică a lui Christos. Aceasta este perioada întunecată a istoriei omenirii sub controlul lui Satan, dar chiar acum întunericul slăbeşte pentru a face loc zorilor lumii noi a dreptăţii. Veţi fi voi privilegiaţi să vedeţi şi să savuraţi aceste schimbări extraordinare din istoria omenirii? Dacă aveţi această speranţă, atunci luaţi parte în serviciul de împăcare din lumea întreagă pe care martorii lui Iehova îl fac astăzi. Este ca şi cum Dumnezeu ar implora prin ei, spunând: „Ca împuterniciţi ai lui Christos, vă rugăm: 'Împăcaţi-vă cu Dumnezeu.'" – 2 Cor. 5:20, *NW*.

[41] Făcând aşa, veţi avea adevărata fericire care vine doar prin pace cu Dumnezeu. Veţi vedea timpul venind când Dumnezeu va face tuturor supuşilor din împărăţia lui Christos aşa cum le face acum acelor creştini din noul legământ: să-şi scrie legea în inimile tuturor oamenilor. Atunci nu va mai fi nevoie ca fiecare om să îşi înveţe aproapele şi fratele, spunând: 'Cunoaşteţi-L pe Iehova', căci ei toţi Îl vor cunoaşte, de la cel mai mic până la cel mai mare. Iehova le va ierta nelegiuirea şi nu Îşi va mai aminti de păcatele lor. (Ier. 31:33, 34; Ezec. 11:19, 20) Imaginaţi-vă trăind împreună cu aproapele vostru şi lucrând împreună în asemenea condiţii fericite! Înaintea voastră se vor întinde o mie de ani dedicaţi împăcării omenirii cu Dumnezeu şi, dincolo de asta, va fi o eternitate în serviciul lui Iehova. Îngrijirile iubitoare ale lui Iehova pentru omenire se vor reflecta, de asemenea, în

Cuprins

binecuvântarea Lui asupra întregii creaţii. Pentru a vă bucura de viaţă atunci, luaţi parte acum în serviciul împăcării!

Într-adevăr, voi, care odată aţi fost înstrăinaţi şi duşmani, fiindcă minţile voastre erau la lucrări rele, acum El s-a împăcat din nou prin intermediul trupului de carne al unuia, prin moartea Sa, pentru a vă prezenta sfinţi, nevinovaţi şi fără nicio acuzaţie înaintea Lui, cu condiţia, bineînţeles, ca voi să continuaţi în credinţă. – Col. 1:21-23, *NW*.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. De ce au încredere în Iehova oamenii credinţei, în pofida condiţiilor de astăzi?
2. Ce mare nevoie există astăzi şi ce atitudine este esenţială?
3. Ce punct de vedere greşit au unii faţă de Dumnezeu? Ce le lipseşte acestora?
4. Ce urmări a avut neascultarea lui Adam?
5. Descrieţi calea de acţiune pe care au urmat-o oamenii de-a lungul secolelor.
6. Cum putem fi siguri că Iehova Îşi va mai binecuvânta servii?
7. Cu ce îi compară pe oameni Isaia 45:9-13? Ce legătură are această scriptură cu împăcarea?
8. Din ce timp oferă Iehova speranţa răscumpărării?
9. Pentru ce a fost o umbră jertfa de Paşte?
10. Ce preţ s-a cerut pentru ispăşirea păcatului? Cum a fost furnizat acesta?
11. De ce n-a fost restabilit dreptul la viaţă prin legea mozaică?
12. Care a fost scopul legii?
13. Cum a fost preumbrită moartea lui Isus?
14. (a) Explicaţi Ioan 3:16. (b) Cum a urmat Isus voinţa Tatălui Său?
15. Care este singura cale de acţiune prin care putem fi împăcaţi cu Dumnezeu?
16. Cine va primi salvare?
17. Cum a răspuns naţiunea iudaică la serviciul lui Isus?
18. Ce oportunitate a deschis pentru oamenii naţiunilor lipsa de credinţă din partea iudeilor?
19. Vor fi toţi oamenii împăcaţi cu Dumnezeu în cele din urmă? Explicaţi.
20. Ce avertisment a dat Dumnezeu prin intermediul lui Ezechiel şi Ieremia pentru clasa bogatului?
21. De ce unii nu vor trece abisul amintit de Isus?
22. De ce simpla mărturisire nu va câştiga favoare din partea lui Dumnezeu? Ce este necesar?
23. (a) Cum şi-a privit Pavel serviciul pentru Iehova? (b) Va trece Dumnezeu cu vederea practica nelegiuită a păcatului?
24. Ce alegere se află înaintea fiecărei persoane?
25,26. Ce exemple arată că toţi au oportunitatea de a se bucura de favoarea lui Dumnezeu?
27. De ce trebuie să studiem pentru a plăcea lui Dumnezeu?
28. Este suficientă pentru creştini credinţa în Dumnezeu?
29. Cum a arătat Isus că Dumnezeu cere mai mult decât o viaţă corectă?

Cuprins

30. Ce eveniment din serviciul lui Isus a arătat calea ce urma să fie deschisă pentru oamenii din toate naţiunile, ca să audă adevărul?
31. Cum dau greş mulţi în adevăratul serviciu pentru Iehova?
32. Ce serviciu măreţ ne-a fost încredinţat?
33. Cum s-a dovedit Pavel un serv credincios?
34. Cine califică pentru acest serviciu? Cum?
35. Cum Îşi califică Iehova martorii pentru serviciul împăcării?
36. Care este motivaţia pentru care Îl servim pe Dumnezeu? Cum putem să facem aşa?
37. Motivaţi pentru ce mesajul este astăzi de primă importanţă.
38. Ce aşteaptă creştinii cu nerăbdare? Cum reacţionează ei?
39. (a) Cum sunt evidente acum binecuvântările de împăcare? (b) Cum vor fi ele aduse la desăvârşire?
40. Care este acum calea înţeleaptă de urmat, în ciuda tuturor obstacolelor?
41. Ce perspectivă se află acum înaintea oamenilor care Îl iubesc şi Îl servesc pe Iehova?

Iluzii clerice

Printre slăbiciunile naturii umane se numără şi iluzia. Astfel, omului aflat mereu în datorii îi place să se gândească la timpul când va trăi în bogăţie, şi o fată cu aspect obişnuit, la timpul când toată lumea îi va admira frumuseţea. Această vanitate umană nu este cu totul lipsită în rândul clericilor cei mai importanţi din zilele noastre. Cum aşa?

Ei bine, mândru de a fi cel mai aprig duşman al comunismului este clerul romano-catolic din Statele Unite, cel mai important dintre aceştia fiind episcopul Fulton J. Sheen. Scriind în ziarul *American Weekly* din 9 august 1953, el a vorbit despre „Modul de a converti un comunist." Pe scurt, punctele sale erau: să nu se susţină, să nu se discute condiţiile din Rusia; să nu îi urască pe comunişti.

Dl. Sheen este foarte mândru de succesul său în convertirea câtorva comunişti, dar care este înregistrarea despre restul bisericii sale?

Almanahul catolic naţional [U.S.] din anul 1953 prezintă Italia ca fiind 99,7 % catolică, iar potrivit ziarului *New York Times*, din 21 mai 1953, „Italia are cel mai mare partid comunist din lume din afara blocului sovietic" şi „ar avea un regim comunist dacă n-ar fi" – ajutorul mulţimii de episcopi catolici, cum ar fi Fulton J. Sheen? – nu, ci pentru miliardele de dolari pe care Statele Unite le-au turnat în Italia.

Dar poate că episcopii catolici din Italia nu sunt aşa de vicleni, nu sunt aşa de inteligenţi cum este domnul Sheen. Poate fi faptul că ei nu au auzit de metoda minunată a lui Sheen? Sau ar putea fi că au încercat-o, dar nu au găsit-o de dorit?

Dar, în ciuda faptului că Biserica Catolică se dă înapoi treptat dinaintea ameninţării comuniste în Italia, domnul Sheen, plin de dorinţă, ne asigură: „În mod inevitabil va veni ziua când învăţăturile lui Christos şi ale lui Petru vor prevala din

Cuprins

nou în Rusia. Rusia va reveni la credinţă. Şi după această convertire care va fi rolul Rusiei? Sunt convins că Rusia va deveni atunci un apostol pentru restul lumii."

Dar domnule Sheen, când au prevalat vreodată învăţăturile lui Christos în Rusia? A recunoscut vreodată acea naţiune pe Christos ca fiind Cap al ei? Rusia va reveni la credinţă? Care credinţă? Credinţa greacă ortodoxă, care este practicată acum acolo? Credinţa romano–catolică, care a eşuat atât de categoric să împiedice comunismul în Italia? Sau credinţa lui Christos şi a apostolilor Săi?

Şi cum se vor întâmpla toate acestea, domnul Sheen? Într-adevăr, în articolul dvs. nu este deloc clar, căci continuaţi să spuneţi: „Rusia are foc. Comunismul are asta. Marea ruşine a lumii este faptul că avem adevărul, dar nu zel. Comuniştii au zel, dar nici urmă de adevăr. Comunismul este ca un foc care se răspândeşte singur peste tot în lume şi acest foc este deja în inimile lor. Lumea noastră occidentală este lipsită de foc. Acesta ne lipseşte evident. Unde este focul patriotismului? Focul din oameni care aprinde scântei de dragoste în alţi oameni? Noi, cei din lumea occidentală, suntem mai degrabă reci, plictisitori şi apatici."

Şi de ce lumea occidentală nu are niciun foc? De ce este rece, plictisitoare şi apatică? Pentru că are adevărul? Nu, nici în pofida faptului că are adevărul, pentru că Occidentul nu are adevărul. Adevărul etern se găseşte în Cuvântul lui Dumnezeu şi înţelepţii lumii occidentale l-au respins. (Ieremia 8:9) Ei duc lipsă de foc, deoarece nu au adevărul şi au o suspiciune că acest lucru este adevărat.

O altă corecţie, domnule Sheen. Rusia comunistă nu are nici ea focul. Dacă l-ar avea nu ar avea nevoie de Cortina de Fier, ea nu ar trebui să recurgă la purificări la sânge. Dacă ar avea focul, ar putea acorda poporului său libertatea de închinare, de exprimare, de adunare şi de presă. De ce în fiecare ţară comunistă sunt prezente teama şi teroarea puternice? Deoarece oamenii săi au foc? Nu, ci pentru că ierarhia comunistă din partea de sus ştie că nu poate avea încredere în poporul său, ştie că marea majoritatea nu are nicio simpatie pentru conducerea totalitară de peste ea.

Oh, da, poate că vreo câţiva intelectuali şi liberali prost informaţi din ţările occidentale au zel pentru comunism din cauza lipsei lor de cunoştinţă sau a lipsei de logică, şi astfel, orbeşte, prescriu licoarea letală a comunismului totalitar pentru bolile democraţiei; născocirea unui vraci pentru un pacient bolnav de moarte; gata să sară din lac în puţ; eşuând să observe că singura speranţă şi singurul remediu al omului nu este democraţia, nici comunismul, ci împărăţia lui Dumnezeu pentru care toţi creştinii se roagă de nouăsprezece secole. – Matei 6:10.

Comunismul prosperă în mizerie, în ignoranţă şi în sărăcia poporului. Acesta este motivul pentru care a câştigat în Rusia şi China, pentru care reprezintă o astfel de ameninţare în Italia şi este în creştere în India. Comunismul înfloreşte acolo unde oamenii sunt atât de mizerabili încât vor renunţa la libertatea minţii şi a spiritului pentru un stomac plin.

Când un popor are adevărul, are zel. Ieremia a avut adevărul şi n-a putut să rămână în linişte. (Ieremia 20:9) El trebuia să vorbească. Aşa a făcut şi Elihu, adevăratul mângâietor al lui Iov. (Iov 32:18-20) Apostolii au avut adevărul. Ei, de asemenea, n-au putut să rămână în linişte, chiar dacă au fost ameninţaţi cu

Cuprins

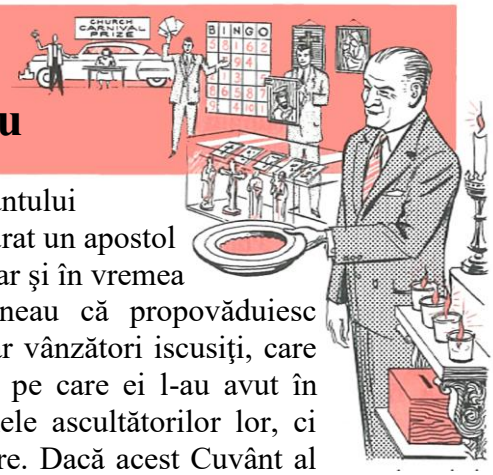
închisoarea. Au spus: „Noi nu putem înceta să vorbim despre lucrurile pe care le-am văzut şi le-am auzit.” – Faptele Apostolilor 4:19, 20, *NW*.

Ruşinea lumii occidentale nu se află, în primul rând, în incapacitatea sa de a vorbi elocvent, ci în situaţia că nu oferă niciun stimulent pentru a vorbi elocvent. Cum pot oamenii săi să devină elocvenţi? Ce au ei ca să fie elocvenţi? Tradiţiile mucegăite religioase şi istoria sângelui roşu din Evul Mediu? Corupţia politică de cinci şi patru procente?

Dar există un popor care are foc, care are elocvenţă, încredere şi libertate de exprimare, şi asta pentru că are adevărul. Ei ştiu că Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu şi rămân fermi şi neclintiţi lângă ea şi îi urmează principiile. Este societatea lumii noi, al cărui recent congres de pe stadionul Yankee a făcut lumea să stea trează şi să ia aminte. Dar, cu tot focul lor, ei nu-şi permit să profeţească convertirea comunismului: „Poate etiopianul să-şi schimbe pielea sau leopardul să-şi schimbe petele?” – Ieremia 13:23, *RS*.

Nu, Isus Christos nu Şi-a trimis urmaşii să convertească lumea, inclusiv comunismul, ci să pună mărturie, să aducă mângâiere oamenilor cu bunăvoinţă, şi să onoreze numele tatălui Său, aşa cum a făcut el. (Matei 5:3; 11:28-30, 24:14; Ioan 17:4; 18:37) La timpul cuvenit al lui Dumnezeu, El va pune capăt comunismului şi tuturor celorlalte ideologii care nu reuşesc să ia cunoştinţă de conducerea Fiului Său uns, Isus Christos. (Psalmii 2:12) Şi aceasta nu este o iluzie!

Comercializarea Cuvântului lui Dumnezeu

„Noi nu suntem vânzători ambulanţi ai Cuvântului lui Dumnezeu, cum sunt mulţi oameni”, a declarat un apostol al lui Isus Christos. (2 Corinteni 2:17, *NW*) Chiar şi în vremea apostolilor, erau „mulţi oameni” care susţineau că propovăduiesc Cuvântul lui Dumnezeu, dar, de fapt, erau doar vânzători iscusiţi, care făceau afaceri bune pentru ei înşişi. Interesul pe care ei l-au avut în Cuvântul lui Dumnezeu nu a fost pentru binele ascultătorilor lor, ci pentru propriul lor profit, propria lor îmbogăţire. Dacă acest Cuvânt al lui Dumnezeu a fost comercializat în acea perioadă timpurie, atunci cu cât mai mult va fi comercializat astăzi, când lumea adoră plină de veneraţie pe dumnezeul Mamona! Aşadar, o privire obiectivă asupra creştinătăţii ar trebui să fie revelatoare.

O practică obişnuită în bisericile de astăzi este zeciuiala. Aceasta reprezintă taxarea membrilor bisericilor cu a zece parte din veniturile lor, fiind o practică folosită de mormoni, adventişti şi alţii. Predicatorii insistă în mod repetat asupra zeciuielii, iar enoriaşii sunt făcuţi ferm să creadă că ar fi greşit din punct de vedere scriptural ca ei să ofere mai puţin de o zecime din venitul lor, la cererea bisericii.

Cuprins

Dar cum este acesta un semn că acest Cuvânt al lui Dumnezeu este comercializat? Nu este zeciuiala aprobată de Biblie? Sub legea lui Moise, este! Dar nu-l găsim pe Isus recomandând zeciuiala urmaşilor Săi. Discipolii Săi au fost trimişi să predice Evanghelia gratuit, nu să ceară zeciuială. (Matei 10:8, 9) Într-adevăr, Christos a susţinut zeciuiala cât timp legea iudaică a fost în vigoare, dar aceasta a ajuns la sfârşit când Legea a fost desfiinţată de Dumnezeu prin Isus Christos. (Efeseni 2:15; Col. 2:13, 14) Biblia menţionează clar că primii creştini nu aveau un sistem al zeciuielii; totul ce se dăruia era în mod voluntar. (1 Corinteni 16:1,2; 2 Corinteni 9:1-5) Aşadar, prin insistenţa asupra zeciuielii, o practică ce nu mai necesară din punct de vedere Scriptural, Cuvântul lui Dumnezeu se vinde şi se obţine câştig necinstit prin aceasta!

O altă caracteristică comună bisericilor creştinătăţii este omniprezenta farfurie de colectă. Cei ce stau în strane ştiu cu cât zel perseverent este trecută de la unul la altul sub diferite denumiri noi precum: „colectare de bani”, „lucrare în străinătate”, „aniversarea pastorului” sau „salariul pastorului”. Dacă aceste colectări nu sunt suficiente în ochii oficialilor bisericii, există adesea o cerere elocventă pentru mai multe „ofrande”. Un astfel de sistem, speculând subtil „frica de oameni” şi dorinţa omului după prestigiu, îi împovărează pe enoriaşi să dăruiască. Cu greu ar putea fi un exemplu de dăruire cu bucurie! – 2 Corinteni 9:7.

Dar, de vreme ce trecerea farfuriilor de colectă nu pot umple mereu sacii cu bani ai bisericii, s-a recurs la o inventivitate cu adevărat ingenioasă – plicurile cu bani. Un număr de plicuri colorate sunt distribuite membrilor bisericii la începutul anului, pentru întregul an. Plicurile sunt deseori datate şi au spaţiu rezervat numelui donatorului. Sistemul utilizează stânjeneala nu doar pentru a stimula donaţiile regulate, dar şi pentru a creşte suma „darurilor”. Această metodă vicleană de a face bani este făcută uneori şi mai ispititoare. O firmă care vinde plicuri bisericilor, sub numele Parish Service Company, cu ceva timp în urmă, a trimis o circulară pastorilor de la numeroase biserici. Este interesant să observăm ceea ce menţiona circulara:

„Dacă biserica dumneavoastră are nevoie de bani, citiţi ceea ce spun alţii despre acest plan încercat şi testat. … Fantele pentru monede din pliantele noastre pentru Postul Mare sunt şi ele ‘datate’! Nicio donaţie întâmplătoare din partea membrilor dumneavoastră. ‘Data’ fiecărei fante le spune dintr-o privire dacă au fost sau nu generoşi sau nepăsători. În fiecare an, textul şi grafica sunt schimbate complet. … Din acest an, la pliantele pentru Postul Mare de abnegaţie a fost adăugat parfumul, [pentru că] testele ştiinţifice au arătat că parfumul are un efect profund asupra subconştientului. Va ajuta la ‘vinderea’ ideii de donaţie generoasă. … Aşadar, dacă biserica dumneavoastră doreşte să-i revină profituri mare, atât de uşor de obţinut …” Acest apel la „subconştient” de a-i îndemna pe credincioşi să doneze nu indică o mai mare preocupare pentru bani din partea „predicatorilor” decât

Cuprins

pentru Cuvântul lui Dumnezeu? Putem concepe că Isus sau apostolii au distribuit plicuri parfumate de bani pentru a stimula „subconştientul" să dăruiască? Cât de diferite sunt bisericile creştinătăţii de apostolul care a spus: „Muncind noapte şi zi, ca să nu punem sarcini grele asupra nici unuia dintre voi, v-am predicat vestea bună a lui Dumnezeu!" – 1 Tesaloniceni 2:9, *NW*.

BAZARURI ŞI CARNAVALURI

Chemarea spre a umple cuferele cu bani ale bisericilor nu se încheie cu aceste plicuri. Pentru a avea profit apar eforturi sub masca seratelor şi bazarurilor sociale ale bisericii. Enoriaşii contribuie din greu, prin bunurile lor materiale, pentru a susţine bazarurile. Super bazarurile pot dura săptămâni de-a rândul, iar la standuri se vor vinde de toate, de la prăjituri, la obiecte de uz casnic. Standurile cu concursuri şi ghicit sunt şi ele folosite adesea la bazaruri pentru a atrage oamenii. Cât de diferit faţă de Isus, care a asigurat hrană pentru 5.000 şi 4.000, nu pentru a-i jecmăni, ci pentru a-i învăţa gratuit adevărul din Cuvântul lui Dumnezeu!

Bisericile romano-catolice organizează deseori aşa-numitele „carnavaluri", care sunt adevărate bazaruri grandioase. De exemplu, a avut loc Carnavalul „St. Christina" în Chicago. Pliante de publicitate colorate, oferite de biserică, anunţau faptul că vor fi mâncăruri pregătite în casă şi „jocuri". Principalele atracţii nu aveau nimic de-a face cu Biblia: distribuirea de zece dolari la fiecare oră; de asemenea, şansa de a câştiga o maşină nouă, cu condiţia să fie făcută o „donaţie", pentru fiecare bilet. Pentru a încuraja prezenţa la carnaval indiferent de vreme, era anunţat faptul că „automobilul dumneavoastră va fi binecuvântat în ambele duminici." Iar într-o scrisoare specială, „Părintele" îi sfătuia pe enoriaşi: „Să promovaţi acest carnaval pretutindeni." Să promoveze adevărurile Bibliei? Niciodată! Dar să promoveze carnavalurile aducătoare de profit, oh, da!

JOCURI DE NOROC LA BISERICĂ

Fiecare persoană cu spirit de observaţie ştie că Biserica Catolică are o slăbiciune remarcabilă pentru minunata metodă de strângere de bani numită „bingo". Unii preoţi sunt atât de devotaţi din punct de vedere religios partidelor de bingo, încât „jocurile" funcţionează legal sau ilegal. Dacă sunt ilegale, preoţii aplică presiune politică, aşa cum a făcut un „Părinte" de la Biserica romano-catolică St. Mary's of Redford din Detroit, Michigan. Acest „Părinte" i-a spus primarului că biserica urma să controleze ruleta, chuck-a-luck, bingo şi alte jocuri de noroc oricum, adăugând: „Avem o mulţime de alegători în parohie şi se apropie alegerile." – Detroit *News,* 20 martie 1941.

Când vine vorba despre bilete de loterie şi tombolă, toate bisericile acceptă pripit moda jocurilor de noroc. Bisericilor protestante le place mai ales ideea avantajoasă de a oferi la tombolă un automobil. Se vede deseori un automobil nou, strălucitor, cu semnul familiar bătător la ochi deasupra, invitând trecătorii să „doneze" un dolar unei oarecare biserici şi astfel să devină posibil câştigător al automobilului. Multe localităţi interzic acum jocurile de noroc, deşi bisericile sunt

Cuprins

deseori scutite. În Indianapolis, în luna aprilie a anului 1953, un agent pentru o loterie de 10.000 $, sponsorizată de clubul de părinţi şi profesori de la biserica romano-catolică Sfânta Rita, a fost arestat când poliţia, confiscându-i maşina pentru neplata amenzilor rutiere, a găsit în interiorul ei 1.871 de registre cu bilete de loterie. El a fost acuzat de violarea legii date împotriva jocurilor de noroc, dar când cazul a ajuns la tribunal, s-a hotărât ca bisericile să fie scutite de lege. Legea din Indiana, care interzicea jocurile de noroc în baruri şi cluburi de noapte, dar le accepta în biserici, a stârnit câţiva pastori luterani din Fort Wayne să remarce faptul că exista un „standard dublu al eticii, cu bisericile, în mod sigur, pe nivelul cel mai de jos."

O parohie romano-catolică din Stourbridge, Worcestershire, Anglia, a găsit ceva mai bun decât jocul bingo – un bazin de fotbal şi o cursă la un loc. Pliantul menţiona meciurile de fotbal din Anglia pe o parte, şi un posibil câştigător al uneia dintre cursele naţionale pe cealaltă parte. Membrii parohiei erau invitaţi să primească indicii cu regularitate prin plata în avans a unui şiling, şi a unui şiling în plus, o săptămână mai târziu. Aşadar bisericile creştinătăţii folosesc Biblia ca un strigăt de strângere la partidele lor de bingo, loterii şi alte jocuri de noroc. Cât seamănă cu schimbătorii de bani pe care Isus i-a alungat din templu, spunându-le: „Casa Mea se va numi casă de rugăciune, dar voi faceţi din ea o peşteră de tâlhari!" (Matei 21:13, *NW*) Însă comercianţii Cuvântului lui Dumnezeu nu sunt interesaţi în a face ce a spus Pavel: „Am renunţat la lucrurile necinstite care sunt ruşinoase, nu mai umblăm cu viclenie şi nu falsificăm Cuvântul lui Dumnezeu." – 2 Corinteni 4:2, *NW*.

CĂSĂTORIA DINTRE RELIGIE ŞI COMERŢ

Bisericile de astăzi sunt legate pe faţă de comerţ. Un exemplu elocvent despre aceasta, din Statele Unite, este „Planul cu timbre al bisericii". Potrivit acestei scheme, un magazin va scoate un timbru al bisericii pentru a fi achiziţionat cu un dolar . Clienţii, primindu-şi timbrele, le lipesc pe un „album de timbre al bisericii". Când albumul este completat cu o sută de timbre, trebuie dat „bisericii aleasă de tine". Apoi, biserica schimbă albumul cu un dolar în numerar. Timbrele nu sunt de nicio valoare reală pentru public, instrucţiunile spunând: „Singurul drept pe care îl primiţi pentru timbrele mai sus amintite este de a le prezenta casierului bisericii, astfel încât el să ni le poată înmâna nouă, în schimbul banilor." Bisericile, în schimb, fac o faptă bună pentru comerţ prin direcţionarea membrilor parohiei de a face comerţ cu magazinele care vând timbre bisericeşti. Legătura cu comerţul este evidentă; iar în ceea ce îl priveşte pe membrul bisericii, acesta puţin probabil că este un exemplu de „dăruitor cu bucurie", căci nu poate face altceva cu timbrele decât să le dea unei biserici!

Uneori, căsătoria comerţului cu religia organizată se asemănă îndeaproape cu căsătoria dintre evlavie şi bijuterii. Cei care frecventează bisericile evlavioşi cad victime şmecherilor religioşi care vând orice tip imaginabil de talisman, relicvă

Cuprins

sau trucuri. Există coliere cu Sfântul Cristofor, lănţişoare cu Sfântul Anton, medalioane miraculoase, chipuri de sfinţi, rozarii, „numărător de rozarii" etc., – tone de mărunţişuri religioase, vândute sub masca creştinismului. Nu este acest lucru comercializarea Cuvântului lui Dumnezeu? Condamnarea vine din propriile lor guri. New York *Times* din data de 11 aprilie 1953, raporta: „Deplângând comercializarea chipurilor din biserică, călugăriţa Mary Jeanne, redactor la *The Catholic Art Quarterly,* a declarat astăzi că vânzarea de picturi şi statui religioase a devenit o 'escrocherie'". *The Times* citează apoi cuvintele ei exacte: „Preoţi şi maici, de la care laicii caută, în mod firesc, îndrumare, sunt deseori chiar mai mult corupţi pentru simplul fapt că ei îşi deschid inimile cu mai multă generozitate chipurilor disponibile. … Un lucru care poate fi produs ieftin şi vândut uşor este aşa-numitul articol religios pentru cei pioşi, pentru credinciosul tolerant şi devotat. Este o escrocherie bună şi astăzi." De acord! Aceasta este *încă* o schemă de seducere care înfloreşte în cadrul creştinătăţii. A cui este, atunci, vina că cei devotaţi sunt înşelaţi şi ademeniţi să cumpere tone de tinichele religioase? Preoţii înşişi! Cei responsabili pentru conducerea laicilor! Cei care sunt „chiar mai mult corupţi"! Preoţii ar putea să-i lumineze pe oameni asupra caracterului nescriptural al chipurilor, zădărnicia rozariilor, a medalioanelor miraculoase, a altarelor, candelelor etc., dar o astfel de afacere profitabilă ar dispărea astfel. – Matei 6:7, 8; Faptele 17:29.

PURGATORIUL ŞI CERŞITUL

Unul dintre principalii aducători de profit ai Bisericii Catolice este doctrina purgatoriului. Potrivit acestei învăţături, cei morţi nu sunt morţi, ci suferă chinuri. Enoriaşii sunt învăţaţi că cei aflaţi în suferinţă nu se pot ajuta singuri, numai un preot de pe pământ poate; aşadar, rudele celor morţi sunt convinşi să le plătească preoţilor sume enorme de bani pentru aşa zisele liturghii pentru sufletul aflat în suferinţă. Cu cât mai multe liturghii, se spune, cu atât mai bine – cel puţin pentru biserica ce caută profit. Oamenii sunt îndemnaţi să lase câteva mii de dolari pentru a se îngriji de liturghii ce se spune că sunt veşnice pentru ei după ce mor. Acesta este un exemplu flagrant de comercializare şi vânzare a Cuvântului lui Dumnezeu, căci liturghiile nu fac niciun bine celui viu sau celui mort. Oamenii nu primesc nimic în schimbul banilor lor, pentru că Biblia nu învaţă despre purgatoriu şi cuvântul „purgatoriu" nu este nici măcar menţionat de Cuvântul lui Dumnezeu. Pe lângă acestea, Dumnezeu nu ar putea fi niciodată cumpărat cu bani; El nu primeşte mită! – Ecleziastul 9:10; Faptele 8:20.

Ce să credem despre nenumăratele alte scheme aducătoare de profit conduse de bisericile creştinătăţii? Promovează Cuvântul lui Dumnezeu concursurile de atletism, culoarele de bowling din subsolurile bisericilor, excursiile anuale şi picnicurile din cadrul bisericii, adunările de primăvară şi de iarnă, „licitaţiile Domnului" şi dansurile? Foloseau primii creştini creştinismul ca mască a cerşetoriei pe faţă? Dar astăzi, cât de des stau călugăriţe şi persoane îmbrăcate în haine preoţeşti în holurile hotelurilor, gări, şi pe străzi publice cu un vas întins pentru a colecta bani! Poate fi acesta adevăratul creştinism, faptul de a sta cu un

Cuprins

vas întins, colectând bani? Puţin probabil! Isus nu a făcut nimic de acest gen. Adevărul este că cerşetorii „sfinţi” ai creştinătăţii diferă foarte puţin de vagabonzii şi hoinarii beţivi care stau pe marginea străzii. Niciunul dintre aceştia nu dau nimic, ci iau totul!

Privirea noastră asupra creştinătăţii, care susţine că vorbeşte pentru Dumnezeu, arată că aceasta a făcut o afacere profitabilă de pe urma Cuvântului lui Dumnezeu. Banii ei nu o vor salva la Armaghedon, nici faptul că se mărturiseşte creştină: „Doamne, Doamne, n-am profeţit noi în numele Tău? … Şi totuşi, atunci le voi mărturisi: ‘Niciodată nu v-am cunoscut. Plecaţi de la Mine, voi, lucrători ai nelegiuirii!’” (Matei 7:22, 23, *NW*) Dar există astăzi un grup de creştini care nu vând Cuvântul lui Dumnezeu. Ei sunt martorii lui Iehova, care, în anul 1952, au devotat peste 68.000.000 de ore pentru a predica gratuit Cuvântul cel pur al lui Dumnezeu. Lucrarea lor este condusă prin metoda scripturală: „Fiecare să facă aşa cum a hotărât în inima lui, nu cu părere de rău, nici din constrângere, fiindcă Dumnezeu îl iubeşte pe cel ce dăruieşte cu bucurie.” (2 Corinteni 9:7, *NW*) Martorii lui Iehova vor continua să proclame judecăţile lui Iehova, iar când fumul Armaghedonului va dispărea, se va descoperi o lume nouă, fără traficanţi, ai Cuvântului lui Dumnezeu. – Zaharia 14:21, *AS;* 2 Petru 3:13.

Şcolile de astăzi au ca scop încurajarea şi extinderea interesului elevilor în problemele noastre actuale politice, sociale, economice şi ştiinţifice. Ei se străduiesc să-i dezvolte elevului abilitatea de a discuta probleme publice, în mod inteligent şi imparţial. De asemenea, se fac eforturi pentru a le da posibilitate elevilor să dobândească o mai mare cunoştinţă, să înţeleagă aptitudinile şi atitudinile care îi vor pregăti pentru a fi cetăţeni activi. Pe scurt, şcolile sunt organizate să-i îndrume pe elevi spre maturitate şi să le extindă atât îndemânarea, cât şi intelectul de femei şi bărbaţi maturi, pe care naţiunea să se bazeze pentru conducere industrială şi politică.

Contrar celor de mai sus, şcoala cunoştinţei exacte nu este nici politică, nici lumească, în nici un sens, şi cunoştinţa ei nu se bazează pe vreun manual lumesc. Ci, mai degrabă, îşi află bazele în Manualul divin, Biblia. Obiectivele sale sunt diferite. În loc să fie politică prin natura sa, ea îi îndeamnă pe elevii ei să nu se „conformeze acestui sistem”, ci să se transforme prin înnoirea minţii, pentru a-şi dovedi „voinţa cea bună, plăcută şi perfectă a lui Dumnezeu.” (Romani 12:2, *NW*) De fapt, îşi instruieşte elevii să nu fie prieteni ai lumii; avertizează că cei ce sunt, se fac duşmani ai lui Dumnezeu. (Isaia 4:4) Învaţă că înţelepciunea acestei lumi

Cuprins

este „nebunie”, animalică, demonică. (1 Corinteni 1:20; Iacov 3:15, *NW*) Nu este de acord cu tendinţele materiale actuale, prin faptul că accentuează mai mult nevoile spirituale ale omenirii, susţinând că „omul nu trăieşte numai cu pâine, ci cu orice expresie din gura lui Iehova.” (Deuteronomul 8:3, *NW*) Obiectivele sale principale sunt: să-i instruiască pe elevi să devină slujitori ai lui Dumnezeu, să-i ajute să ştie cine este Cel Atotputernic, care sunt Scopurile Lui, cum îi pot aprecia ei supremaţia, să creadă în Cuvântul Său, să exercite credinţă în promisiunile Sale şi să-i ajute să trăiască vieţi potrivite societăţii lumii noi.

Pe lângă aceasta, dobândirea unei cunoştinţe exacte cuprinde învăţarea de către elev despre cel trimis de Iehova, şi anume Fiul Său, Isus Christos. Aceasta presupune mai mult decât memorarea câtorva versete biblice. Înseamnă să înveţi de ce a fost necesar ca El să vină pe pământ, să sufere ca om şi să moară printr-o moarte ruşinoasă. Înseamnă să înţelegi şi să apreciezi valoarea morţii Lui, ce înseamnă ea pentru noi, de ce a fost necesar ca El să devină mare Preot şi Împărat şi cum a îndeplinit El toate acestea.

Aceasta cuprinde importanţa înţelegerii din partea omului a poziţiei lui personale şi scopul în viaţă, relaţia sa cu Creatorul său, şi ce i se cere ca şi închinător al lui Dumnezeu. Accentuează dragostea pentru Dumnezeu şi pentru aproape, ca cele mai mari porunci din viaţă. – Matei 22:37-40.

Cei ce dobândesc cunoştinţă exactă din Manualul divin au găsit-o de ajuns, pentru că „toată Scriptura este inspirată de Dumnezeu şi de folos ca să înveţe, să mustre, să îndrepte lucrurile, să disciplineze în dreptate, ca omul lui Dumnezeu să fie pe deplin competent, complet echipat pentru orice lucrare bună.” (2 Timotei 3:16, 17, *NW*) A permis studentului conştiincios să îşi îndrepte paşii corect, potrivit standardelor noii lumi. Cuvântul lui Iehova poate face acest lucru, pentru că, în cuvintele psalmistului: „Legea lui Iehova este perfectă şi înviorează sufletul: mărturia lui Iehova este sigură, îl face înţelept pe cel simplu. Ordinele lui Iehova sunt drepte şi înveselesc inima: porunca lui Iehova este curată şi luminează ochii. Teama de Iehova este pură şi rămâne pentru totdeauna: Hotărârile lui Iehova sunt adevărate şi întru totul drepte. Ele sunt mai de dorit decât aurul, da, decât mult aur fin. Mai dulci decât mierea, decât mierea care curge din faguri. Mai mult decât atât, servul Tău este avertizat prin ele: respectarea lor aduce o mare răsplată.” (Psalmii 19:7-11, *AS*) Cei ce urmează această lege au fost răsplătiţi cu „pacea lui Dumnezeu, care întrece orice gândire”. Toţi cei care au fost înscrişi în această şcoală de cunoştinţă exactă şi care trăiesc cu loialitate prin principiile ei vor fi răsplătiţi cu viaţă veşnică în noua lume a dreptăţii a lui Dumnezeu. – Filipeni 4:7, *NW;* Marcu 10:30.

LUMEA VECHEA ALEGE REZERVOARE CRĂPATE

Învăţătorii din lumea de astăzi minimalizează sau ignoră complet nevoile spirituale ale oamenilor. Ei s-au întors de la Biblie ca Manual al cunoştinţei şi, potrivit dorinţelor lor, şi-au strâns „învăţători care să le gâdile urechile.”

Cuprins

(2 Timotei 4:3, *NW*) Ei au ales ştiinţa, evoluţia şi falsa religie pentru a le arăta calea vieţii. Ei i-au învăţat pe elevii lor să se încreadă în puteri politice, forţă militară şi organizaţii făcute de oameni. Drept rezultat, întreaga lume este lipsită de credinţă în Dumnezeu, popoarele ei devenind fără Dumnezeu şi delincvente. – Amos 8:11; Romani 1:18-32; 2 Timotei 3:1-7.

Liderii politici sunt uimiţi. Ei bâjbâie în întuneric şi nu găsesc calea de ieşire. (Iov 5:12-14) Iehova arată motivul, spunând: „Fiindcă poporul Meu a comis două lucruri rele; m-au părăsit pe Mine, izvorul de apă vie, şi şi-au săpat rezervoare, rezervoare crăpate, care nu pot ţine apa." (Ieremia 2:13) Învăţătorii din lumea veche nu au loc pentru Dumnezeu, El nu se află deloc printre gândurile lor. Ei îşi slăvesc propria vanitate. Totuşi toate laudele lor pentru o lume mai bună nu s-au materializat. Ele au fost promisiuni deşarte, rezervoare crăpate, fără apă. Puţinele realizări din ultimii ani în domeniul ştiinţei şi medicinii nu se compară cu mai multele probleme devastatoare care au apărut, ca rezultat al câtorva dintre aceste aşa-numite progrese: posibilitatea războiului bacteriologic, chimic şi psihologic, ororile rachetelor teleghidate şi ale bombelor atomice, pentru a aminti câteva dintre acestea. Şi tot în lumea veche rămân nenorocirile ei vechi de secole de: necaz, suferinţă, boală, oprimare, corupţie, sărăcie, crimă, războaie şi moarte. Pe acestea înţelepţii ei nu le-au soluţionat şi nici nu sunt pe cale să le rezolve. Bărbaţii şi femeile „mature", spre care privesc naţiunile pentru conducere industrială şi politică, sunt fără remediu.

Spre deosebire de studenţii lumii vechi, cei care s-au întors la Manualul divin au găsit remediul. Ei şi-au ancorat speranţa în Iehova, ca „stânca veşnică" (Isaia 26:4, *AS*) Ei au dat atenţie Cuvântului lui Dumnezeu, şi au întors spatele acestei lumi vechi muribunde şi şi-au fixat speranţa în noua lume, în care va locui dreptatea. (2 Petru 3:13) Ei nu mai trăiesc în idolatrie, aşa cum au făcut-o odată. Acum, cu ajutorul Cuvântului lui Dumnezeu, ei îmbracă o nouă personalitate care, prin cunoştinţă exactă, se reînnoieşte după chipul Celui care a creat-o. Aceştia primesc la inimă cuvintele lui Pavel, care spunea: „Omorâţi, deci, mădularele corpului vostru care sunt pe pământ, în ce priveşte adulterul, necurăţia, pofta sexuală, dorinţele rele şi lăcomia, care este idolatrie. … Chiar în aceste lucruri aţi umblat şi voi altădată, când trăiaţi în ele. Dar acum înlăturaţi complet de la voi: mânia, furia, răutatea, vorbirea jignitoare şi cuvintele obscene din gura voastră. Nu vă minţiţi unii pe alţii! Dezbrăcaţi-vă de vechea personalitate cu practicile ei şi îmbrăcaţi-vă cu noua personalitate, care, prin cunoştinţă exactă, se înnoieşte." (Coloseni 3:5-11, *NW*) Cu minţile reînnoite şi cu o nouă speranţă, aceştia îşi creează noi vieţi. Cuvântul lui Dumnezeu a devenit o forţă în vieţile lor pentru bine. Se poate face acest lucru, deoarece „înţelepciunea de sus este în primul rând pură, apoi paşnică, rezonabilă, gata să asculte, plină de îndurare şi de roade bune, nepărtinitoare, neipocrită. În plus, rodul dreptăţii este semănat în condiţii paşnice pentru cei care fac pace." – Ieremia 3:17, 18, *NW*.

Cei care au poruncit astfel vieţilor lor se pregătesc să supravieţuiască distrugerii acestei lumi vechi în bătălia de la Armaghedon şi să fie duşi în lumea nouă, unde să se bucure de binecuvântările conducerii împărăţiei. (Ţefania 2:2, 3) Cunoştinţa

Cuprins

pe care o dobândesc aceştia acum îi echipează întocmai pentru acest scop. Îi întăreşte în integritatea lor. Îi face să se ridice de sub atacurile demonilor. Le dă credinţă, speranţă şi curaj. Îi face să ştie că urmează o cale de acţiune corectă.

După Armaghedon, „pământul va fi plin de cunoştinţa gloriei lui Iehova, aşa cum acoperă apele marea.” (Habacuc 2:14, *AS*) „Nu se va face niciun rău şi nicio stricăciune pe tot muntele Meu sfânt, zice Iehova.” (Isa. 65:25, *AS*) Cunoştinţa exactă se va descotorosi de egoism şi lăcomie. Oamenii vor învăţa să-L iubească pe Dumnezeu şi să-şi iubească aproapele. Dragostea de aproape va elimina oprimarea, sărăcia şi războaiele.

Oamenii vor fi într-adevăr fericiţi. Ei se vor bucura de prosperitate şi pace. Vor dori să trăiască spre gloria Creatorului lor. „Toţi copiii tăi vor fi învăţaţi de Iehova; şi mare va fi pacea copiilor tăi.” (Isaia 54:13, *AS*) Lumea veche priveşte acest lucru ca pe un vis frumos, pentru că ei nu au credinţă în Dumnezeu. Le lipseşte cunoştinţa exactă. „În ţară nu există adevăr, îndurare şi cunoştinţă despre Dumnezeu”. „Poporul Meu piere din lipsă de cunoştinţă.” – Osea 4:1, 6.

Cea mai mare perioadă de învăţare este înaintea ta. Priveşte-o cu toată seriozitate şi bucură-te! Primeşte înţelepciunea divină acum prin Manualul divin, Biblia! Te va face un student mai bun şi mai fericit astăzi şi în anii ce vor veni te va binecuvânta cu viaţă veşnică. – Ioan 17:3.

„Un sfânt expus”

În revista *Life* din 13 ianuarie 1953, într-o povestire cu ilustraţii cu titlul de mai sus, se spunea despre expunerea rămăşiţelor lui Francis Xavier, într-o mică colonie portugheză din Goa, India. Xavier a decedat în decembrie 1552 şi a fost canonizat ca sfânt romano-catolic şaptezeci de ani mai târziu, în 1622. La această dezvăluire recentă a trupului său, marcând aniversarea a patru sute de ani de la moartea sa, mii de pelerini, majoritatea din India, au venit să i se închine şi să-i sărute picioarele. Se susţinea faptul că trupul este într-o stare de conservare remarcabilă şi, pentru a fi păstrat în continuare, este închis ermetic într-un sarcofag de argint cu imense geamuri de sticlă.

În acest sicriu de argint nu se află întreg trupul lui Xavier. *Life* menţionează că braţul drept a fost tăiat în anul 1614 şi dezmembrat; antebraţul a fost dus la Roma, într-un altar special construit, iar restul a fost trimis în Orientul Îndepărtat. Într-un comentariu făcut asupra unei fotografii a unui pelerin ce se apleca să sărute piciorul lui Xavier, ni se spune că preotul a ţinut piciorul pentru a „preveni repetarea incidentului din 1554, când Isabel de Carone a muşcat puţin din degetul mic de la piciorul drept. În final, ea a returnat o bucată din deget. Este păstrat într-o mică raclă de argint [adică un mic vas de argint]. Dar restul de deget este încă în posesia familiei Donei Isabel din Portugalia.” Astfel, avem o parte din rămăşiţele bine păstrate ale lui Xavier în Goa, India, o parte în Roma, o parte în Portugalia şi o parte în Orientul Îndepărtat; şi este venerat pretutindeni.

Cuprins

De ce această venerare a rămăşiţelor lui Xavier? Pentru că a fost numit unul dintre „sfinţii” care, în sensul strict romano-catolic al cuvântului, sunt „cei are au obţinut aprobarea oficială a Bisericii pentru venerare publică, această aprobare fiind dată datorită vieţilor sfinte şi cinstite pe care aceste persoane le-au trăit pe pământ, şi atestarea de către Dumnezeu a miracolelor dovedite realizate prin intervenţia lor.” – *Catholic Almanac*.

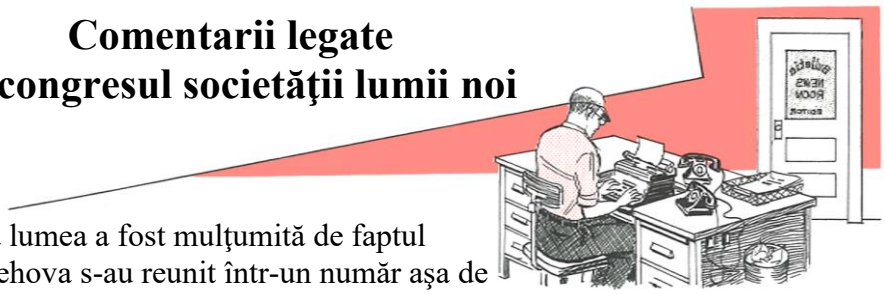
Şi de ce a fost numit „sfânt” Xavier? Pentru că, potrivit *Catholic Encyclopedia,* a fost „cel mai mare misionar de la apostoli încoace, care a arătat mare zel, a făcut minuni şi a adus un mare număr de suflete în Biserica Catolică.”

Găsim vreun precedent în Scripturi cu privire la o asemenea venerare a rămăşiţelor vreunei fiinţe umane, indiferent de lucrările pe care le-a făcut? În ceea ce priveşte legea lui Dumnezeu dată israeliţilor, un trup neînsufleţit era necurat, iar oricine se atingea de acesta, era necurat. (Numeri 9:10) Cel mai mare profet al lor a fost Moise, dar, departe de a-i autoriza pe israeliţi să-i venereze trupul, Însuşi Dumnezeu a dispus de el, împiedicându-i astfel să-l venereze, chiar dacă ar fi dorit să facă acest lucru. – Deuteronomul 34:6; Iuda 9.

Cu siguranţă, adunarea creştină timpurie a avut lucrătorii ei credincioşi, făptuitori de miracole şi martiri, precum Ştefan şi apostolul Iacov, dar avem vreun indiciu cum că rămăşiţele lor au fost venerate? Fără a ajunge într-o discuţie asupra validităţii miracolelor atribuite lui Francis Xavier, nu încape îndoială că Pavel a realizat o lucrare misionară mult mai mare şi a făcut mai multe miracole, dar nu este nicio înregistrare că trupul lui a fost venerat. Nu putem trece cu vederea venerarea îndreptată asupra creaturii, fie ea vie sau moartă, şi indiferent cât de bună ar fi fost, aceasta distrage de la închinarea potrivită a lui Iehova Dumnezeu şi astfel, trebuie să fie condamnată. „Chiar cei ce au schimbat adevărul lui Dumnezeu cu o minciună, au venerat creaţia şi au îndeplinit serviciu sacru mai degrabă faţă de creaţie decât faţă de Cel ce a creat, care este binecuvântat pentru totdeauna. Amin.” – Romani 1:25, *NW*.

Şi am văzut trei declaraţii inspirate şi necurate, care semănau cu nişte broaşte. … Acestea sunt, de fapt, declaraţii inspirate de demoni şi fac semne şi se duc la regii întregului pământ locuit. – Apocalipsa 16:13, 14, *NW*.

Comentarii legate de congresul societăţii lumii noi

Nu toată lumea a fost mulţumită de faptul că martorii lui Iehova s-au reunit într-un număr aşa de mare pe stadionul Yankee, în iulie anul trecut, dar fie că le-a plăcut sau nu, aproape toată lumea a fost de acord că ceva important s-a întâmplat. Comentariile

Cuprins

editoriale ale ziarelor din locuri separate, de la mare distanţă, au oferit aceste probe:

„Congresul internaţional de opt zile al martorilor lui Iehova a adus în zona oraşului New York aproape 150.000 de membri ai acestei secte rezistente – bărbaţi, femei şi familiile lor din toată lumea care îşi trăiesc credinţa intens. … Metodele lor de evanghelizare sunt deschise şi pe unii îi exasperează, dar acelaşi zel misionar de conducere care le marchează toate eforturile ajunge în cele mai neînsemnate şi întunecate colţuri ale globului.

Martorii, probabil, au suportat mai mult abuz şi au avut mai multă opoziţie decât orice alt grup religios de la uciderea fatală cu pietre a lui Ştefan în timpul lui Christos. Cu toate acestea, de fiecare dată, Curtea Supremă a Statelor Unite ale Americii şi celelalte instanţe judecătoreşti i-au susţinut în drepturile lor constituţionale să creadă ceea ce vor, să se închine cum doresc, şi să caute să convertească în felul lor, chiar dacă aceste metode îi deranjează pe ceilalţi.

O sectă minoritară? Cu siguranţă – şi totuşi America încearcă să facă tot ce-i stă în putinţă pentru a proteja minorităţile. Distantă şi dificil să se integreze în ceea ce ne place să numim societatea noastră cooperatistă? Fără îndoială, – totuşi, şi creştinii din Antiohia antică au fost fermi în scop, precauţi în a-şi pierde integritatea prin ajustări.

Cineva se uită pe stadionul Yankee din New York la adunarea din prima zi a martorilor şi îi vede pe cei 82.861 dintre ei – o mulţime mai mare decât s-a adunat vreodată la un meci de baseball – cu alţi 48.000 adunaţi vis a vis de Hudson, ascultând programul printr-un difuzor. Un astfel de impact este memorabil, inevitabil, extraordinar, iar noi reamintim altor populaţii că aceasta este America, aceasta este democraţia, aceasta este libertatea de închinare şi de adunare – Constituţia noastră ilustrată şi moştenirea noastră comună întărită cu ziduri.” – *The Columbian*, Vancouver, Washington, 24 iulie.

Într-o dispoziţie diferită a fost raportul din Allentown, Pennsylvania:

„A fost nevoie de doar câteva ore, poate doar de câteva minute, pentru allentonieni şi alţii de pe Traseul 22, în cursul zilei de ieri, pentru a vedea o secţiune transversală a poporului american. În persoanele martorilor lui Iehova care treceau prin acest oraş, în drum spre casă, de la conferinţa internaţională din New York, săptămâna trecută, acea secţiune transversală a fost asigurată.

Tot felul de bărbaţi, femei şi copii şi de toate condiţiile, călătorind în tot felul de autoturisme şi cu rulote ataşate au trecut în grabă spre casă prin acest oraş, spre fiecare stat, cu excepţia celor din New England. Erau albi şi negri şi, aparent, indieni americani şi oameni din locuri orientale, din ambele rase, galbenă şi maro. În cea mai mare parte erau grupuri de familii, fericiţi în linişte în posesia unei religii care îi preocupă şi căreia şi-au dedicat viaţa.

Nu a fost nicio încercare de a călători în caravane, dar ei au format o caravană, care trebuie să se întindă chiar din acest moment pe mai mult de o jumătate de duzină de state spre vest şi sud-vest de noi.

Oriunde merg vestesc cu mândrie şi cu bucurie cauza lor, dar în mod liniştit, ordonat în care au devenit foarte disciplinaţi. Ei sunt un popor splendid

Cuprins

care sunt în creştere în număr şi influenţă. Şi oriunde se duc sunt bineveniţi. Prin comportamentul lor lasă o impresie aşa de bună că sunt îndemnaţi să se întoarcă. Şi aceasta nu se întâmplă la toate congresele şi adunările." – *The Morning Call*, Allentown, Pennsylvania, 28 iulie.

Lângă Oraşul de rulote a fost publicat acest editorial cu titlul „Religia arată o mare putere":

„De multe ori, crezurile martorilor lui Iehova au implicat elemente cu forţă ale legii laice. Membrii au fost arestaţi şi închişi pentru că îşi guvernează viaţa în conformitate cu convingerile lor, mai degrabă decât în conformitate cu legile care au fost înfiinţate de oameni pentru oameni. Unii dintre martori sunt intoleranţi faţă de credinţele altor religii.

Privind înapoi la lunga istorie a omului, cu toate acestea, trebuie să ne amintim că au existat multe situaţii când oamenii lui Dumnezeu au fost arestaţi şi închişi, şi astăzi avem în vedere arestarea funcţionarilor şi temnicerilor ca nişte criminali adevăraţi.

Martorii lui Iehova sunt sinceri în convingerile lor. Ei îşi trăiesc religia. Noi credem că viitorul congres din New York va fi o demonstraţie extrem de dramatică a impactului pe care îl are viaţa religioasă asupra acestor zeci de mii de oameni, şi suntem mândri că Middlesex County are un rol în asigurarea succesului congresului." – New Brunswick (New Jersey) *Home News*, 17 iulie.

Imediat după ce adunarea a început, un alt ziar din New Jersey a avut de spus:

„Membrii Societăţii de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere (martorii lui Iehova) sunt credincioşi înflăcăraţi ai Bibliei ca fiind 'Cuvântul lui Dumnezeu al adevărului'. În zelul şi înflăcărarea lor membrii sectei au intrat uneori în conflict cu autoritatea constituită. Dinamismul lor stârneşte, totuşi, admiraţie. Devotamentul lor arată un răspuns la întrebarea des exprimată, dacă religia a dat greş cu omenirea. Desigur, nu a dat greş, ci omenirea pare să fi dat greş, adesea, să găsească idealurile religiei adevărate." – Paterson (New Jersey) *Morning Call*, 20 iulie.

În Parkersburg, Virginia de Vest, un editorial întins pe două coloane, intitulat „Stadionul Yankee plin cu 'martori'", se spunea:

„Spectacolele epice dramatice, fie în domeniul sportului, religiei, sau politicii, sau doar în filme, sunt dragi inimii americane şi pentru acest motiv, umplerea stadionului Yankee cu o mulţime de 82.861 de martori ai lui Iehova, cu un total de peste 100.000 la finalul congresului, este impresionantă. … Spectacolul a fost înregistrat cu o povestire pe o coloană completă şi cu o imagine mare în ziarul *New York Times* şi a fost relatat, de asemenea, pe larg, în ziarul din New York *Herald-Tribune*. Atunci când se realizează, totuşi, faptul că martorii lui Iehova pretind că au un număr de membri la nivel mondial de doar 466.265 martori, dar numai 132.797 în Statele Unite ale Americii, amploarea sărbătorii de pe stadionul Yankee devine evidentă.

Aşa cum a fost observat în *Herald-Tribune,* ei îşi iau numele de la Isaia 43:12: 'Voi sunteţi martorii Mei, zice Iehova, iar Eu sunt Dumnezeu.' Martorii,

Cuprins

contestând ‘războaiele mondiale’, cred că Dumnezeu va distruge curând tot răul de pe pământ într-un război universal – Armaghedon – potrivit lui Milton G. Henschel, un director al Societăţii.

Atunci când o adunare religioasă devine mai mare decât o uriaşă mulţime de sport în orice ţară, acest fapt merită, cu siguranţă, să fie trecut într-o cronică, şi din acest motiv vom lua la cunoştinţă cum trebuie realizarea Martorilor. Există un model posibil pentru cei de alte credinţe în modul de a aranja drame religioase mari, impresionante? … Desigur, o reînviere a religiei nu este nelalocul ei în America – o evidenţiere şi o dramatizare a frăţiei omului, sub paternitatea lui Dumnezeu … Din acest motiv, martorii, indiferent de atitudinea cuiva faţă de convingerile lor specifice, au stabilit poate un exemplu valoros.” – The Parkersburg (Virginia de Vest) *News*, 25 iulie.

Ei bine, poate că martorii au stabilit un exemplu, dar exemplul nu a fost doar în dimensiunea adunării. Acesta a fost în frăţia creştină, în zelul pentru Dumnezeu şi dorinţa de a-L servi. Martorii lui Iehova ar dori ca alţii să preia astfel de acţiuni, dar experienţa din trecut a indicat faptul că doar câteva persoane, nu organizaţii întregi, vor face acest lucru. Aceasta este diferenţa. Prin aceasta a fost remarcabilă adunarea. Este pierderea de zel a adevăratului creştinism între religiile aşa-numitei „creştinătăţi” de astăzi, care face ca cei care încă îl practică să pară neobişnuiţi şi demni de reţinut.

Nu toată lumea a plăcut adunarea. Nu toate editorialele au obţinut cifrele corecte de participare sau au pronunţat „martorii lui Iehova” în mod corect. Dar indiferent că le-a plăcut sau nu, ei au recunoscut că ceva important a avut loc, şi au confirmat declaraţia făcută de preşedintele Turnului de Veghere înainte de adunare: „Credinţa adevărată în Dumnezeu nu este în declin”. Ea continuă să crească. Pe măsură ce multe mii recunosc diferenţa dintre tăria şi zelul ei şi apatia religiilor lumii vechi, le părăsesc pe cele vechi şi vin să se unească cu aceasta. Apoi, şi ei cresc în tărie şi zel. Unindu-te cu ei, şi tu poţi să faci la fel.

Comentarii de pe Coasta de Aur

Cititorii acestei reviste care îşi amintesc de faptul că preşedintelui Societăţii Turnul de Veghere i-a fost refuzată recent permisiunea de a intra pe Coasta de Aur a Africii şi de a vorbi cu aproximativ 5.000 de martori ai lui Iehova şi cu alţii din acea ţară (*Turnul de veghere*, 15 martie 1953) vor fi interesaţi de editorialul următor, care a fost publicat în *The Spectator Daily* din Accra, Coasta de Aur, 22 august:

„America a fost uluită, aproape stupefiată, de succesul pe care l-a avut congresul martorilor lui Iehova, care avut loc la New York, în luna iulie. Niciodată în istoria religioasă a ţării nu s-au adunat atât de mulţi oameni împreună, din atât de multe ţări, aşa cum s-a întâmplat cu această ocazie. Într-adevăr, după cum a

Cuprins

remarcat preşedintele congresului la sesiunea de deschidere, a fost ‘cea mai mare adunare creştină din istorie.’

O caracteristică interesantă a adunării a fost publicitatea pe scară largă făcută de către presa americană şi mondială. Din august, de la *New York Times* până la ziarul modest de la ţară, fiecare avea comentariul său strălucitor despre adunare. Ştirile au fost prezentate fără prejudecată. Ziarele erau pline de ilustraţii de la adunare, nu din punctul de vedere al ‘ştirilor de vânzare’, ci din punctul de vedere că adunarea martorilor a fost punctul culminant al unei adunări religioase a nobilimii creştine.

Acest fapt ar trebui să-i facă pe oamenii de pe Coasta de Aur – de fapt pe guvernul Coastei de Aur – să gândească serios. Ar trebui să fie supăraţi de atitudinea lor deplorabilă, neprietenoasă faţă de martorii lui Iehova. Exceptând cazul în care americanii, să nu mai vorbim de alte părţi ale lumii, sunt ipocriţi absoluţi, şi ei nu sunt, entuziasmul lor faţă de mesajul şi lucrarea martorilor lui Iehova ar trebui să-i facă pe liderii noştri să le fie ruşine de politica lor antagonistă.

Să ne uităm la modul în care Guvernul Coastei de Aur l-a tratat pe N.H. Knorr atunci când a dorit să se adreseze publicului din Accra! … Pentru tratamentul jalnic aplicat lui Coasta de Aur ar trebui să se roage pentru iertare, şi să facă eforturi pentru a se îngriji că niciodată nu se va mai întâmpla asta.”

Să ne închinăm lui Iehova în sfinţenie

„Daţi-I lui Iehova gloria care se cuvine numelui Său, aduceţi o ofrandă şi veniţi înaintea Sa! Închinaţi-vă lui Iehova în frumuseţea sfinţeniei!” (1 Cronici 16:29, *AS*, nota marginală) A fost foarte potrivit ca împăratul David să trebuiască să strige aşa cu bucurie, în timpul când chivotul legământului a fost adus de la casa lui Obed-Edom la Muntele Sion. Dar astăzi, având în vedere toate evenimente importante care au avut loc din anul 1914 încoace, în împlinirea profeţiei biblice, este şi mai potrivit ca poporul lui Iehova să I se închine în sfinţenie. – Maleahi 3, Matei 24, Apocalipsa 11 şi 12.

Marea majoritate a celor care pretind că au credinţă în Dumnezeul Bibliei nu au nicio dorinţă să se închine lui Iehova în sfinţenie. În loc de a-i considera numele sfânt şi de a-l face cunoscut şi altora, liderii lor religioşi fac tot ce este posibil pentru a-l ascunde; permiţându-le oamenilor să creadă că Iehova este doar un alt stăpân, conducător sau nobil; da, degradându-L prin eliminarea cu totul, aşa cum au făcut în noua lor *Versiune Revizuită Standard*.

Dar ei nu pot distruge numele singurului Dumnezeu adevărat al universului, Iehova, dintre oameni. De ce nu? Deoarece martorii lui Iehova sunt încă în viaţă, şi ei vor fi mai ocupaţi şi mai energici decât oricând înainte să facă de cunoscut acest nume, chemând toate popoarele să li se alăture în închinarea lui Iehova în sfinţenie.

Cuprins

În timp ce marea majoritate a oamenilor sunt surzi la apelul de a se închina lui Iehova în sfinţenie, există unele persoane asemenea oilor, care ascultă şi care se alătură lăudătorilor lui Iehova în număr tot mai mare. Aşa cum a fost prezis, „cei blânzi dintre naţiuni se întorc la închinarea lui Iehova"; „o mare mulţime atribuie salvarea Lui şi Fiului Său." – Psalmii 22:26, 27; Ioan 10:16, Apocalipsa 7:9, *NW*.

Pentru ca închinarea Lui în sfinţenie să poată fi continuată eficient şi în unitate, Iehova a format o organizaţie vizibilă pe pământ, aşa cum are o organizaţie invizibilă în ceruri, pentru realizarea scopurilor Sale. Aceia dintre oameni care vin în această organizaţie nu fac o schimbare în locaţia geografică, ci mai degrabă devin uniţi datorită cunoştinţei lor despre Iehova şi a activităţii lor în închinarea Lui. Oricine are poziţia sa în această organizaţie, şi indiferent de ce se întâmplă, toţi aceştia lucrează împreună cu bucurie şi veselie, interesaţi numai de a se închina lui Iehova în sfinţenie, cu podoabe sfinte. – Psalmii 29:2, *AS*.

Unii, deşi învaţă despre Iehova şi scopurile Lui numai datorită celor care se închină lui Iehova în sfinţenie, nu reuşesc să vadă privilegiul lor de a face la fel. Ca şi nouă din cei zece leproşi pe care Isus i-a vindecat, ei nu-şi văd privilegiul de a da slavă lui Dumnezeu pentru ceea ce a făcut pentru ei, aşa cum a făcut samariteanul. (Luca 17:17, 18) Poate că sunteţi unul dintre aceştia care simt că nu se pot închina lui Iehova în sfinţenie, la fel ca şi ceilalţi. Dar noi nu putem crede că nu o putem face, pentru că noi putem, dacă avem credinţă, şi vom câştiga credinţă dacă studiem şi înmagazinăm cunoştinţă. Avraam şi Sara au fost în stare să facă ceea ce părea imposibil datorită credinţei lor, şi aşa vei face şi tu dacă beneficieze de ajutorul pe care ţi-l oferă Iehova. – Romani 4:20-22; Filipeni 4:13, *NW*.

Îţi vei arăta, în cursul lunii decembrie, aprecierea pentru ceea ce a făcut adevărul lui Iehova pentru tine, alăturându-te cu o jumătate de milion de alţi lăudători în închinarea lui Iehova în sfinţenie?

[Note de subsol]

Pentru detalii, vezi *Turnul de veghere*, 15 decembrie 1952.

● Unii încearcă să-şi justifice divorţul şi recăsătoria spunând că fostul lor partener de căsătorie a comis adulter cu o altă persoană în inima lui, chiar dacă el nu a făcut acest lucru literal. Ei citează Matei 5:27, 28. Ce părere aveţi de un astfel de raţionament? - F. R., Statele Unite ale Americii.

Un astfel de raţionament este un efort disperat, dar inutil, de autojustificare. Cuvintele lui Isus pe care le-au răstălmăcit să servească scopurilor lor egoiste sunt după cum urmează: „Aţi auzit că s-a zis 'Să nu comiţi adulter.' Dar Eu vă spun că cine priveşte insistent o femeie, în aşa fel încât s-o poftească, a şi comis adulter cu ea în inima lui." (Matei 5:27, 28, *NW*) Argumentul potrivit căruia o astfel de pasiune interioară, neexprimată, constituie adulter şi justifică divorţ şi recăsătorie

Cuprins

se încadrează în aceeaşi categorie de raţionament viclean, iezuit, practicat de către farisei când, prin tradiţiile lor, au atenuat, au evitat şi ocolit poruncile lui Dumnezeu. – Matei 15:3-9.

Isus Christos, prin aceste cuvinte, arăta ce se cerea de la o inimă care era, într-adevăr, curată, că nu ar nutri gânduri şi dorinţe necorespunzătoare. Nu este doar o chestiune de abţinere de la rele de teama pedepselor sau consecinţelor, ci mai degrabă o chestiune de dreptate iubitoare până acolo că nu există nici un loc în minte şi inimă pentru a nutri dorinţe necorespunzătoare. Nu va fi nici un loc pentru a ne gândi la fapte rele dacă vom asculta Filipeni 4:8 (*NW*): „În sfârşit, fraţilor, tot ce este adevărat, tot ce merită o preocupare serioasă, tot ce este drept, tot ce este cast, tot ce este drăguţ, tot ce este vorbit de bine, dacă este vreo virtute şi dacă este vreun lucru demn de laudă, continuaţi să vă gândiţi la aceste lucruri.” Actele imorale nu ar trebui să fie un subiect de conversaţie între creştini, cu excepţia cazului în care discuţia lor ar putea deveni necesară pentru un motiv oarecare teocratic. (Efeseni 5:3) Mintea trebuie să fie înnoită având în vedere dreptatea, personalitatea veche cu cugetele şi practicile ei senzuale trebuie să fie desprinse pentru a face loc noii personalităţi create în conformitate cu voinţa şi dreptatea lui Dumnezeu. – Romani 12:2; Efeseni 4:22-24; Coloseni 3:5-10, *NW*.

Dacă nu ne smulgem din minte gândurile rele, ele vor creşte acolo şi, în cele din urmă, vor ieşi la iveală în acţiunile noastre. Aşa cum a avertizat Iacov: „Ci fiecare este încercat, fiind atras şi ademenit de propria lui dorinţă. Apoi dorinţa, când devine roditoare, dă naştere păcatului, iar păcatul, odată săvârşit, aduce moartea.” Cu toate acestea, reţineţi că păcat este cel care aduce moartea, nu doar dorinţa. Dorinţa necorespunzătoare va duce la păcatul ce cauzează moarte dacă este hrănită şi se meditează asupra ei, în loc să fie scoasă din minte şi inimă; dar până când nu dă naştere la păcatul real pedeapsa cu moartea nu se aplică. Isus a spus: „Ceea ce iese din om, aceea îl întinează pe om, căci dinăuntru, din inima oamenilor, ies raţionamente dăunătoare: adulter, furturi, omoruri, curvii, pofte, acte de nelegiuire, înşelăciune, comportament desfrânat, ochi invidios, blasfemie, trufie, acţiune nebunească. Toate aceste lucruri rele ies dinăuntru şi îl întinează pe om.” (Marcu 7:20-23, *NW*) Simpla cugetare la astfel de lucruri nu ar duce la pedeapsă. Un semnal de furie ucigaşă care nu se transformă în act efectiv de crimă, ci este înăbuşit, nu are ca rezultat executarea omului ca un criminal. Nici cugetul pasionat de a comite adulter, dar care nu este niciodată pus în practică, nu îl face vinovat de păcat efectiv. Prin urmare, acesta nu ar trebui să fie motiv pentru divorţ. Dar creştinul trebuie să respingă şi să înăbuşe din minte şi inimă toate aceste gânduri rele, astfel încât acestea să nu fie niciodată întărite până în punctul de a izbucni în acţiune păcătoasă, care ar aduce pe cap pedepse mortale. Mintea noastră trebuie să fie curată. Asta este ceea ce a subliniat Isus la Matei 5:27, 28.

● De ce a furat Rahela dumnezeii din casa tatălui ei? Nu a fost aceasta înrudită cu idolatrie din partea ei? - E. T., Statele Unite ale Americii.

Cuvântul ebraic pentru aceşti mici idoli de familie este „*terafim*”. Când Iacov a plecat de acasă cu soţiile, copiii şi cu averile lui, fără a-şi anunţa socrul, pe

Cuprins

Laban, „Rahela a furat terafimii care-i aparţineau tatălui său.” A treia zi după aceea Laban a aflat de plecare şi, după o urmărire de şapte zile, grupul său a ajuns din urmă grupul lui Iacov. Printre alte plângeri, Laban i-a zis lui Iacov: „Dar acum, dacă ai plecat pentru că îţi era foarte dor de casa tatălui tău, de ce mi-ai furat dumnezeii?” Iacov nu ştia de furt şi a spus: „Oricine va fi acela la care îţi vei găsi dumnezeii, să nu mai trăiască!” Căutarea lui Laban a fost zadarnică, pentru că Rahela le ascunsese într-o desagă şi stătea pe ea, şi nu s-a ridicat atunci când tatăl ei i-a verificat în cort, cerând să fie scuzată pe motiv de boală. La despărţire, Laban şi Iacov au făcut un legământ, au ridicat un stâlp de piatră şi un morman de pietre, şi Laban a zis: „Această movilă este o mărturie şi stâlpul este ceva ce pune mărturie că eu nu voi trece de această movilă împotriva ta şi că tu nu vei trece de această movilă şi de acest stâlp împotriva mea, ca să ne facem rău.” Ulterior, ei au plecat. – Geneza 31:17-55, *NW*.

De ce a fost atât de preocupat Laban de terafim, chiar până în punctul de a face o urmărire scumpă, cu un grup mare pentru, a-i recupera? În vremurile trecute, unii au sugerat că terafimii erau făcuţi din aur sau aveau o mare valoare superstiţioasă pentru Laban. Cu toate acestea, rămânea ca arheologia să descopere motivul real. La pagina 71 din *Arheologie şi Istoria Bibliei* citim: „Răspunsul a fost găsit în tăbliţele de la Nuzi, care au arătat că posedarea dumnezeilor casei unui tată jucau un rol important în moştenire. Una dintre tăbliţele de la Nuzi arăta că în regiunea în care a trăit Laban, un ginere care a avea în posesie chipurile familiei putea să apară în instanţă şi să revendice averea socrului său.” Că este posibil ca Rahela să fi gândit că era motivată să ia terafimul din cauza modului înşelător în care tatăl ei s-a purtat cu soţul ei, este arătat de cuvintele rostite în comun de către ea şi Lea, de la Geneza 31:14-16. În orice caz, următorul paragraf luat din paginile 227 şi 228 ale *Ştiinţei Moderne şi Credinţa Creştină* este edificator:

„Începând cu anul 1925, au fost făcute descoperiri în oraşul vechi Nuzi, din nord-estul Mesopotamiei. Aici s-au găsit un mare număr de contracte juridice dintr-o perioadă un pic mai târzie decât timpul lui Iacov. Acestea aruncă multă lumină asupra vieţii oamenilor de acolo. Un document legal din zonă a adus dovada că printre grupurile etnice care erau dominante în Harran, regiunea în care a trăit Laban, posesia dumnezeilor casei îi dădea unui ginere dreptul de a apărea în instanţă şi a revendica averea socrului decedat. Acum înţelegem perfect de ce Laban a fost atât de deranjat de pierderea acestor dumnezei ai casei! Iacov luase deja o mare parte din bunurile sale. El se temea că după moartea lui, Iacov ar lua tot restul de la fiii lui. Părea foarte probabil că acesta a fost scopul real pentru care Rahela a luat dumnezeii casei. Aceasta clarifică şi face de înţeles de ce Iacov şi Laban au ridicat o grămadă de pietre şi au spus despre ea declaraţia de la Miţpa: ‘Domnul să vegheze între mine şi tine când nu ne vom vedea unul pe altul.’ (Geneza 31:49) Ei L-au chemat pe Dumnezeu să vegheze ca niciunul dintre ei să nu treacă această linie de graniţă, pentru a-l răni pe celălalt; că Laban nu va veni să-i producă o vătămare fizică lui Iacov, şi Iacov nu se va întoarce cu dumnezeii gospodăriei după moartea lui Laban, pentru a-şi deposeda cumnaţii de proprietatea, care le aparţinea.”

Cuprins

Iacov a fost nevinovat cu privire la orice astfel de uneltiri. El nu a ştiut că terafimul era în tabăra lui. Nici nu avea nimic de a face cu idolii, şi nici nu permitea ca cineva din casa lui să recurgă la ei. Mai târziu, când Iehova i-a spus lui Iacov să meargă să locuiască la Betel, Iacov le-a zis celor din casa sa: „Îndepărtaţi dumnezeii străini care sunt în mijlocul vostru." Relatarea continuă: „Astfel, ei i-au dat lui Iacov toţi dumnezeii străini din mâinile lor şi cerceii din urechi, iar Iacov i-a ascuns sub copacul cel mare care era lângă Sihem." (Geneza 35:1-4, *NW*) Mai târziu, terafimul avea să fie înlăturat cu această ocazie. Cel puţin, Iacov nu i-a folosit niciodată pentru a obţine moştenire de la fiii lui Laban, deşi Laban l-a amăgit pe Iacov cu numeroase ocazii. Terafimii erau accesorii ale închinării la idoli, şi nu aveau ce căuta într-o casă devotată lui Iehova Dumnezeu. Secole mai târziu, Samuel i-a spus rebelului rege Saul: „Încăpăţânarea este la fel ca nelegiuirea şi idolatria." (1 Samuel 15:23), Cuvântul ebraic tradus aici „idolatrie" este „*terafim*". De aceea, *Versiunea Standard Americană* spune: „Încăpăţânarea este la fel ca idolatria şi terafimii."

CORECTARE

Turnul de veghere din 1 noiembrie 1953, la pagina 655, spunea: „Ultima înfrângere suferită de armatele Islamului a avut loc înaintea porţilor din Viena, în anul 1863." Ar fi trebuit să fie dat anul 1683, care este data corectă.

Verificaţi-vă memoria

După ce aţi citit acest număr al „*Turnului de veghere*", vă mai amintiţi:

De ce lumea occidentală, la fel ca cea din Orient, nu are foc religios? P. 708, parag. 1.

Cum a decăzut strângerea de bani de către biserică sub nivelul permis al saloanelor şi cluburilor de noapte? P. 711, parag. 1.

Unde se potriveşte doctrina purgatoriului cu comercialismul religios? P. 712, parag. 1.

Ce învaţă şcoala cunoştinţei exacte? P. 713, parag. 2.

De ce liderii politici nu pot găsi o cale de ieşire din actualul întuneric? P. 714, parag. 4.

Ce fac în legătură cu aceasta oamenii care au găsit o cale de ieşire din întuneric? P. 715, parag. 1.

Cine a muşcat din degetul piciorului lui Xavier? P. 716, parag. 2.

Cine a spus „Morning Call" al lui Paterson (New Jersey) că a oferit un răspuns la întrebarea dacă religia a făcut omenirea să dea greş sau nu? P. 718, parag. 7.

De ce un ziar de pe Coasta de Aur spunea că cei din ţară ar trebui să se roage pentru iertare? P. 719, parag. 7.

Ce avertisment este dat celor care simt că sunt deja salvaţi? P. 721, parag. 2.

Cuprins

Ce simt cei care spun: „Dacă există Dumnezeu, trebuie să facă ceva pentru a îndrepta condiţiile din lume”? P. 721, parag. 3.
De ce este necesară o împăcare cu Dumnezeu? P. 722, parag. 4.
Ce act face posibilă împăcarea? P. 725, parag. 14.
Este posibilă o simplă mărturisire pentru a deveni împăcaţi cu Dumnezeu? P. 728, parag. 23.
Ce le spune Scriptura celor care cred că sunt fără ajutor? P. 728, parag. 24.
Când va veni împăcarea deplină? P. 732, parag. 39.
Ce îi va ajuta pe creştini să păstreze în minte cugete potrivite? P. 734, parag. 3.
Cum aruncă lumină arheologia modernă asupra unui act al Rahelei mult timp pus sub semnul întrebării? P. 735, parag. 1.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

15 DECEMBRIE 1953 Nr. 24

Vestitorul Împărăției lui Iehova

Cuprins:

LAUDĂ VEŞNICĂ DATORATĂ SUVERANULUI LUMII NOI - Pag.861

CRĂCIUN EGOIST - Pag.877

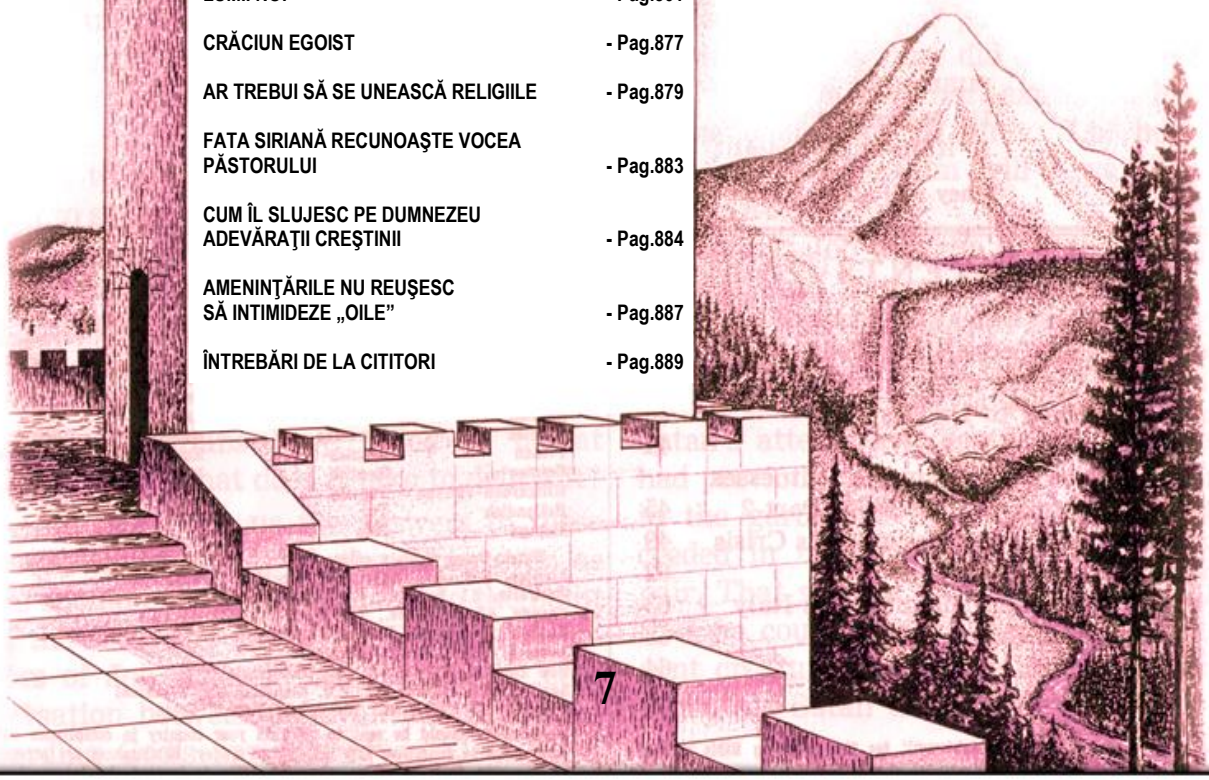
AR TREBUI SĂ SE UNEASCĂ RELIGIILE - Pag.879

FATA SIRIANĂ RECUNOAŞTE VOCEA PĂSTORULUI - Pag.883

CUM ÎL SLUJESC PE DUMNEZEU ADEVĂRAŢII CREŞTINII - Pag.884

AMENINŢĂRILE NU REUŞESC SĂ INTIMIDEZE „OILE” - Pag.887

ÎNTREBĂRI DE LA CITITORI - Pag.889

“VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU” (Isaia 43:12)

Cuprins

Scopul "Turnului de Veghere"

Turnurile propriu-zise din timpurile biblice erau puncte strategice înalte din care străjerii puteau vedea tot ce se întâmpla şi astfel să avertizeze cu privire la orice pericol apărut sau să anunţe veştile bune. Revista noastră este şi ea, în sens figurativ, un astfel de punct strategic, căci ea este întemeiată pe însăşi izvorul înţelepciunii, Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta o înalţă deasupra oricăror propagande şi prejudecăţi rasiale, naţionale şi politice şi o eliberează de orice părtinire egoistă. Ea nu este legată de nici o convingere tradiţională, ci mesajul ei înaintează în măsura în care creşte lumina reflectată asupra scopurilor şi lucrărilor lui Dumnezeu. – Habacuc 2:1-3

Ea priveşte lucrurile dintr-un punct de vedere scriptural. Când vede această generaţie afectată de lăcomie, delincvenţă, ipocrizie, ateism, război, foamete, boli, confuzie şi teamă şi de persecutarea minorităţilor nepopulare, ea nu repetă ca un automat vechea poveste despre istoria care se repetă. Informată cu privire la profeţiile biblice, ea vede în toate aceste lucruri semnul care prevesteşte sfârşitul acestei lumi. Dar, cu speranţă luminoasă, vede deschizându-se pentru noi porţile unei lumi noi, imediat după aceste necazuri mondiale.

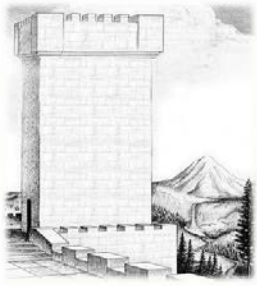
Privit din acest punct de vedere, "Turnul de Veghere" este ca un străjer din vârful unui turn, atent la tot ce se petrece, treaz pentru a semnaliza orice pericol şi credincios pentru a arăta calea de scăpare. El vesteşte Împărăţia lui Iehova instituită prin întronarea lui Christos în ceruri, îi hrăneşte pe comoştenitorii împărăţiei cu hrană spirituală, îi înveseleşte pe oamenii cu inima bună cu perspective glorioase de viaţă veşnică pe un pământ paradisiac şi îi mângâie cu promisiunea învierii morţilor.

Nu este dogmatică, ci vorbeşte cu încredere, deoarece se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nu interpretează după propria judecată profeţiile, ci atrage atenţia la evenimentele din cursul istoriei, le pune în legătură cu profeţia, iar oamenii pot să vadă ei înşişi modul în care se potrivesc acestea şi cât de clar îşi interpretează Iehova propria profeţie. În interesul salvării noastre, ea îşi menţine atenţia cu credinţă asupra adevărurilor Bibliei şi priveşte în mod neutru părerile religioase.

'Vegheaţi în aceste timpuri periculoase' avertizează Dumnezeu. Aşadar, vegheaţi în continuare citind cu regularitate "Turnul de Veghere".

PUBLICATĂ DE WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
117 Adams Street Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.
N. H. Knorr, *preşedinte* Grant Suiter, *secretar*

"Toţi vor fi instruiţi de Iehova". – Ioan 6:45, *NW;* Isaia 54:13

Abbreviations used in "The Watchtower" for the following Bible versions

AS – American Standard Version	*LXX* – The Septuagint Version
AT – An American Translation	*Mo* – James Moffatt's version
Da – J. N. Darby's version	*NW* – New World Translation
Dy – Catholic Douay version	*Ro* – J. B. Rotherham's version
ED – The Emphatic Diaglott	*RS* – Revised Standard Version
Le – Isaac Leeser's version	*Yg* – Robert Young's version

Unless otherwise indicated, the Bible used is the King James Version

Printing this issue: 1,235,000 **Five cents a copy**

PUBLISHED IN THE FOLLOWING LANGUAGES

Semimonthly		Monthly	
Afrikaans	Italian	Arabic	Portuguese
Cebu-Visayan	Norwegian	Chishona	Russian
Danish	Pangasinan	Cinyanja	Siamese
English	Slovenian	Ciwemba	Sikololo
Finnish	Spanish	Greek	Slovak
French	Swedish	Ibo	Twi
German	Tagalog	Kanarese	Ukrainian
Hollandish	Visayan	Malayalam	Yoruba
Ilokano		Polish	Zulu

Watch Tower Society offices	Yearly subscription rate
America, U.S., 117 Adams St Brooklyn 1, N.Y.	$1
Australia, 11 Beresford Rd., Strathfield, N.S.W.	8s
British West Indies, 21 Taylor St., Port of Spain, Trinidad	$1.72
Canada, 40 Irwin Ave., Toronto 5, Ontario	$1
England, 34 Craven Terrace, London, W. 2	7s
Jamaica, 151 King St., Kingston	7s
New Zealand, G.P.O. Box 30, Wellington, C. 1	7s
South Africa, 623 Boston House, Cape Town	7s

Remittances should be sent to office in your country in compliance with regulations to guarantee safe delivery of money. Remittances are accepted at Brooklyn from countries where no office is located, by international money order only. Subscription rates in different countries are here stated in local currency. **Notice of expiration** (with renewal blank) is sent at least two issues before subscription expires. **Change of address** when sent to our office may be expected effective within one month. Send your old as well as new address.

Entered as second-class matter at Brooklyn, N. Y., Act of March 3, 1879. Printed in U. S. A.

Cuprins

TURNUL de VEGHERE

Vestitorul Împărăţiei lui Iehova

15 decembrie 1953 **Nr. 24**

Laudă veşnică datorată Suveranului lumii noi

„În fiecare zi Te voi binecuvânta, şi voi lăuda numele Tău în vecii vecilor.” – Ps. 145:2, CB.

Iehova este Suveran, fiindcă este cap sau suprem peste toţi ceilalţi, inclusiv al Său Christos. „Capul lui Christos este Dumnezeu.” (1 Cor. 11:3, *NW*) Nimeni altcineva nu ar putea fi suveran peste lumea nouă decât Creatorul său, Iehova Dumnezeu. Dar El îşi va împlini legământul sau contractul solemn de a conduce lumea nouă prin intermediul lui Christos, Fiul Său împărătesc Isus. – Fapte 4:24-26, *NW*.

[2] Este într-adevăr ceva când un împărat măreţ recunoaşte că nu este absolut în putere, ci este supus unui superior, unui suveran peste el. Acest lucru este cel pe care l-a recunoscut împăratul David al Ierusalimului din vechime, când a spus: „Te voi preamări, Dumnezeul meu, Împărate; şi Îţi voi binecuvânta numele în vecii vecilor.” (Ps.145:1, *AS*) Astăzi există un Mai Mare David, Domnul Isus Christos, iar El domneşte acum pe Muntele Sion ceresc. Din 1914 A.D., El domneşte ca Împărat al lumii noi în numele lui Dumnezeu. Principalul scop în domnirea Sa este de a-L preamări pe Dumnezeul şi Împăratul Său Suveran, căci niciodată în istoria întregului univers nu a mai fost îngrămădit atât de mult reproş asupra numelui lui Dumnezeu de către om şi demon. Cu un asemenea Împărat domnind, care este dedicat laudei şi înălţării lui Dumnezeu, reproşul său nu mai poate continua acum pentru mult timp. În concordanţă cu Împăratul lui Iehova trebuie ca noi să lucrăm acum pentru a înlătura reproşul de pe numele lui Dumnezeu. În primul rând, cei care sunt din rămăşiţa unsă a moştenitorilor Săi comuni ar trebui să facă acest lucru, şi acum, de asemenea, marea mulţime a viitorilor Săi supuşi. – Apoc. 7:9-15, *NW*.

[3] Isus Îl recunoaşte pe Dumnezeu ca Împărat. Noi, de asemenea, dacă Îl imităm pe Isus, vom recunoaşte regalitatea divină, cea a lui Iehova. Faptul că Iehova este atât Dumnezeu cât şi Împărat Îl face un Împărat divin, un Teocrat, un Dumnezeu-Conducător. În întregul univers, vizibil şi invizibil, este loc doar pentru un asemenea Dumnezeu-Împărat. Acest lucru ne obligă să luăm o poziţie fără compromis atunci când are loc un conflict între domnia lui Dumnezeu şi domnia omului, între legea împărătească a lui Dumnezeu şi legea politică a omului. În

Cuprins

urmă cu nouăsprezece secole, sinedriul evreiesc, sau Curtea Supremă a Ierusalimului, compusă din preoţi şi alţi conducători religioşi, au pretins că Îl reprezintă pe Dumnezeu, dar L-au respins pe al Său Christos. Când au încercat să facă legi pentru a-i împiedica pe apostolii lui Christos să înveţe în numele Său, apostolii Petru şi Ioan au spus: „Decideţi-vă dacă este drept în ochii lui Dumnezeu să vă ascultăm pe voi, în loc să ascultăm de Dumnezeu. Dar, în ceea ce ne priveşte, nu putem să nu vorbim despre lucrurile pe care le-am văzut şi auzit." Ei au mărturisit că trebuia să fie martori, în ascultare de porunca supremă a lui Dumnezeu. Aduşi încă o dată înaintea aceluiaşi organism judiciar sub acuzaţia că au încălcat legislaţia anti-creştină, Petru şi apostolii săi tovarăşi s-au unit pentru a răspunde: „Noi trebuie să Îl ascultăm pe Dumnezeu, ca şi Conducător, mai degrabă decât pe oameni. … Şi noi suntem martori ai acestor chestiuni, şi de asemenea este şi spiritul sfânt pe care Dumnezeu l-a dat celor care Îl ascultă ca pe un Conducător." – Fapte 4:19, 20; 5:29-32, *NW*.

[4] Poate că un martor creştin al lui Iehova suferă pentru o asemenea poziţie, dar ne face statornici şi stabili când luăm decizia creştină de a-L avea pe Iehova ca Dumnezeu şi Împărat. În puterea acestei decizii, putem face faţă viitorului în mod curajos, în ciuda tuturor schimbărilor politice ce urmează să aibă loc pe pământ. Nu rămâne nicio schimbare pentru noi de făcut. Principala autoritate în viaţa noastră este permanent fixată. Nu trebuie să ezităm niciodată. Trebuie să continuăm a-L preamări pe Iehova ca Dumnezeul şi Împăratul nostru în vieţile noastre. Acest lucru înseamnă, în primul rând, că trebuie să Îl preamărim, să Îl punem sus în vieţile noastre. Apoi trebuie să căutăm a face la fel în vieţile altora, făcând cunoscut altora, peste tot, Suveranitatea şi Regalitatea Sa.

[5] Atunci când spui că eşti hotărât să faci ceva în vecii vecilor, acest fapt arată că ai o speranţă neclintită a vieţii veşnice. Asta este ce trebuie să avem dacă ne alăturăm Împărătului lui Iehova, Isus Christos, spunând: „Şi voi binecuvânta numele Tău în vecii vecilor." Decizia de a binecuvânta numele lui Iehova merită să o luăm pentru tot timpul ce va veni, căci dacă noi decidem să facem asta, nu putem da greş, şi doar cei care decid să facă asta vor fi favorizaţi cu viaţă veşnică. Aici nu este loc de şovăială sau indecizie, căci nu trebuie să existe niciodată o încetare a acestei căi de acţiune dreaptă. Oricine decide să Îl binecuvânteze pe Iehova ca Dumnezeu şi Împărat are întotdeauna un motiv demn de a fi încoronat cu viaţă veşnică, ajutându-l să îşi ducă la bun sfârşit decizia. Rămăşiţa unsă a împreună moştenitorilor lui Christos speră la o viaţă dincolo de cea pământească, fapt ce va face să-şi ducă la bun sfârşit decizia în împărăţia de sus. Marea mulţime a însoţitorilor lor loiali de astăzi aşteaptă cu nerăbdare viaţă veşnică pe pământ, pentru a-L putea binecuvânta pe Suveranul lumii noi în vecii vecilor.

[6] A binecuvânta numele Lui înseamnă a vorbi de bine de el, a-l cinsti şi înălţa, păstrându-ne mereu integritatea faţă de El şi a nu fi niciodată induşi sau constrânşi de Satan Diavolul să Îl blestemăm sau să ne lepădăm de Dumnezeu. Satan a încercat să îl facă pe Iov să Îl blesteme pe Dumnezeu, renunţând la El, dar a eşuat în a-l face pe Iov să îşi calce integritatea şi să Îl blesteme pe Dumnezeu în faţă. Cu ajutor divin, putem face ce a făcut Iov, fără a avea niciodată vreun cuvânt rău de

Cuprins

spus despre Dumnezeu, fără să ne plângem vreodată şi să găsim greşeli în El, fără să ne îndoim de bunătatea Lui nici în inimile noastre, nici în ale celorlalţi. În binecuvântarea lui Dumnezeu, Împăratul uns al lui Iehova, Isus Christos, este cel mai bun exemplu, necălcându-şi niciodată integritatea faţă de El. El este un Împărat evlavios, un Împărat ferm, loial lui Dumnezeu, şi El ne ajută să continuăm a-L binecuvânta pe Dumnezeul nostru în timp ce ne păstrăm integritatea.

[7] Fiecare zi din existenţa noastră este potrivită pentru ca noi să facem acest lucru. Cât de goală, plictisitoare şi fără sens ar fi chiar şi o zi dacă nu am face asta! Prin urmare, trebuie să fim atenţi în fiecare zi. „În fiecare zi Te voi binecuvânta şi Îţi voi lăuda numele în vecii vecilor.” (Ps. 145:2, *CB*) Hotărând să facem acest lucru, ne pregăteşte pentru serviciul cu timp integral al lui Dumnezeu, sau încercând măcar să facem ca toate lucrările noastre să fie luate în considerare de Dumnezeu, făcându-le „din toată inima ca pentru Iehova, şi nu pentru oameni.” (Col. 3:23, *NW*) „Faceţi toate lucrurile pentru slava lui Dumnezeu.” (1 Cor. 10:31, *NW*) Binecuvântarea Lui este un serviciu zilnic, un serviciu care ţine o zi întreagă, un serviciu de toată viaţa, fără retragere la o vârstă înaintată. Mereu încercăm să găsim o cale de a pune mărturie în favoarea lui Iehova înaintea altora. Pe pământ, Isus a făcut acest pas mai ales atunci când Şi-a părăsit atelierul de tâmplărie din Nazaret, a fost cufundat şi a mers să predice, făcând acel lucru până a murit. În ziua învierii Sale, l-a reluat şi în ziua înălţării Sale îl făcea. Asta ne dă o idee despre ceea ce trebuie să facem noi acum, în împărăţia Sa: zilnic să conducem şi să lucrăm pentru interesele lui Dumnezeu şi cu scopul de a instrui toţi supuşii împărăţiei în a-L binecuvânta pe El, Suveranul lumii noi.

[8] Acum, Iehova are un nume rău pentru duşmanii Săi, chiar şi printre majoritatea vastă a celor care pretind a fi creştini. Satan, dumnezeul fals, este în primul rând cel responsabil pentru acest lucru. Dar doar pentru acel lucru, ar trebui să fim noi ruşinaţi de numele Său şi să Îl lăsăm fără nume? Făcând aşa, cum am putea să Îl imităm pe Împăratul lumii noi şi să avem aprobarea Sa? Trebuie să ne identificăm Dumnezeul după nume, să aducem acel nume la cea mai mare proeminenţă, şi să îl curăţăm de toate calomniile din partea duşmanilor lui Dumnezeu, cât şi din partea prietenilor Săi declaraţi. Viaţa noastră veşnică depinde de asta, fiindcă lăudarea numelui lui Iehova în vecii vecilor începe aici şi acum. Indiferent dacă viaţa în lumea nouă va continua la nesfârşit, mereu va exista un motiv pentru care noi să lăudăm numele lui Dumnezeu. Ce rău, ce lucru compromiţător ar putea face Iehova vreodată? Nici măcar unul! El Îşi va acoperi întotdeauna numele demn cu glorie. Este treaba noastră să Îl acoperim cu laudă şi binecuvântare.

[9] „Mare este Iehova, şi demn să fie lăudat; şi măreţia Lui este de nepătruns.” (Ps. 145:3, *AS*) El trebuie să fie „lăudat foarte mult,” „merită să fie lăudat,” „foarte

Cuprins

demn de laudă." (*RoPss; AT; CB; Crampon)* Aceasta nu este o laudă limitată, ci este laudă până la limită. Ar trebui să o întreacă pe cea a tuturor celorlalte. Fiecare zi adaugă motive pentru care să Îl lăudăm. Asta este aşa în viaţa noastră personală, dar este în mod special aşa în raporturile lui Dumnezeu cu poporul Său cu care suntem privilegiaţi să fim asociaţi. Citiţi Biblia Sa şi luaţi aminte ceea ce a făcut El pentru servii Săi de seamă şi pentru poporul Său ca întreg. Astăzi, de asemenea, El are un popor al Său, care este numit după numele Său, şi raporturile Sale cu poporul Său modern se derulează în paralel cu cele ale prototipurilor din vechime, care au realizat multe drame profetice. Ceea ce suntem noi astăzi ca popor al Lui, ca o societate a lumii noi, este datorită a ceea ce El, nu vreun om sau nişte oameni, a făcut pentru noi. Este bine şi sănătos din punct de vedere spiritual ca noi să Îl lăudăm, căci, exprimându-ne laudele la adresa Lui, ne sporeşte aprecierea faţă de El.

[10] Cât de mare este Iehova Dumnezeu în ceea ce priveşte corpul Său nu ştim. Adevărata Lui măreţie stă în faptul că este felul de Dumnezeu ce este. Asta este dincolo de puterile noastre de a căuta şi înţelege. În abilitatea Sa de a face lucruri, El este de asemenea proporţii nelimitate. Nu putem ajunge în străfundurile creaţiei Sale care este vizibilă pentru noi, să nu mai vorbim de creaţia Sa invizibilă. Dar, pe lângă operele Sale de creaţie, cât de grandios se comportă! Cum Îşi tratează creaţiile ca un adevărat Dumnezeu! Ce calităţi perfecte arată: loialitate pentru scopurile, promisiunile, legămintele Sale, îşi respectă cuvântul ireproşabil, ne surprinde prin înţelepciunea Sa, prin preştiinţa Sa, prin felul Său de a clarifica misterele temporare ale scopului Său! Ce carte printre cărţi este Biblia Sa! Peste tot în cele şaizeci şi şase de cărţi ale sale, care au fost scrise în formă finală în peste şaisprezece secole, se regăseşte o logică expertă. De-a lungul celor şapte mii de ani de istorie a omenirii pe care îi acoperă Biblia Sa, dezvăluie că scopul divin de a-şi justifica suveranitatea şi de a binecuvânta veşnic omenirea va fi neschimbat. Acum vedem justificarea şi binecuvântarea ajungând la realizare glorioase. Datorită unei asemenea măreţii de nepătruns, Iehova Dumnezeu va fi mereu considerat interesant. Niciodată omenirea salvată de pe pământ nu va ajunge să Îl înţeleagă pe El sau să-I înţeleagă operele.

„DE LA GENERAŢIE LA GENERAŢIE"

[11] Indiferent că un individ ţine seama de un privilegiu sau nu, un lucru este sigur cu privire la Iehova: „O generaţie va slăvi operele Tale alteia, şi va declara faptele Tale măreţe." „De la generaţie la generaţie va slăvi operele Tale." (Ps. 145:4, *AS;RoPss*) Noi ne aflăm în ultima generaţie a acestei lumi vechi! Gândiţi-vă la asta! Zguduie puţin calmul omului să se gândească aşa, dar este adevărat. (Mat. 24:34) Dar sunt, de asemenea, încă alte două generaţii care vor supravieţui sfârşitului acestei lumi. Cum aşa? Să ne gândim: rămăşiţa unsă a împreună moştenitorilor împărăţiei lui Christos sunt o rasă spirituală, care nu încearcă să ridice o nouă generaţie de descendenţă trupească literală. Apartenenţa la acea rămăşiţă nu a fost formată sau păstrată de creşterea copiilor în carne, ci a fost păstrată prin mijloace spirituale, puterea veştilor împărăţiei şi puterea de concepere

Cuprins

a spiritului sfânt al lui Dumnezeu. Rămăşiţa este limitată în număr, fiind acum destul de numeroasă pentru a completa numărul complet de membri ai „corpului lui Christos," de 144,000 de membri, sub Isus în calitate de Cap. Când vor fi completaţi numeric, aici pe pământ, poate că cei din rămăşiţă nu se vor concentra pe ei ca generaţie spirituală a lui Dumnezeu şi să Îi slăvească operele doar pentru ei înşişi. Unii au încercat în mod egoist să facă acest lucru, dar au devenit o clasă a „servului rău" faţă de Stăpânul lor, Isus Christos.

[12] Măreţia lui Iehova iese în evidenţă din nou prin ceea ce pune rămăşiţa unsă să facă acum, în acest „timp al sfârşitului" lumii vechi! Ca rezultat, o nouă generaţie se ridică, căci Iehova foloseşte acum rămăşiţa pentru a ridica o societate pământească care va supravieţui Armaghedonului. Rămăşiţa este o generaţie spirituală. În comparaţie cu ei, cei care răspund predicării împărăţiei şi se dedică lui Dumnezeu ca Suveran al lumii noi formează o generaţie pământească, prin puterea dătătoare de viaţă a lui Dumnezeu, prin Christos.

[13] Căsătoria nu va înceta odată cu Armaghedonului. Aceşti supravieţuitori ai Armaghedonului vor avea urmaşi şi poate chiar nepoţi şi strănepoţi, pentru a umple pământul. Aceşti supravieţuitori ai Armaghedonului nu vor pleca din decor şi să lase scena lumii noi urmaşilor lor ca succesori, conform regulii de mult timp din Eclesiastul 1:4. Nu, aceşti supravieţuitori vor fi o generaţie de durată pe pământ. Fiii, nepoţii şi strănepoţii lor doar se vor contopi cu acea generaţie veşnică acum începută. Cei din rămăşiţa spirituală care vor supravieţui Armaghedonului vor părăsi în final scena pământească, pentru a nu se mai întoarce niciodată, şi vor lăsa în urmă această societate a lumii noi total pământească. Până atunci, rămăşiţa va slăvi şi sărbători lucrările lui Iehova şi va declara faptele Sale măreţe acestei generaţii deja începute. Pentru a face acest lucru, rămăşiţa trebuie să iasă să predice. A făcut acest lucru în special din 1931, şi cu încă mai mult entuziasm din 1935, când „marea mulţime" din Apocalipsa 7:9-17 a fost identificată ca fiind membrii prezenţi ai generaţiei pământeşti. Ei familiarizează această generaţie în creştere cu Dumnezeu, cu operele Sale şi cu faptele Sale măreţe. Ei folosesc înregistrarea din Biblie despre aceştia şi, de asemenea, aduc operele şi faptele măreţe ale lui Dumnezeu la zi, arătând cum Şi-a împlinit scopul şi profeţiile faţă de împărăţia Sa şi faţă de poporul Său, chiar în timpurile în care noi trăim, mai ales din 1914 A.D. încoace.

[14] Deseori, înainte de a încerca a le vorbi altora despre Dumnezeu, despre calităţile şi faptele Sale, trebuie să vorbim cu noi înşine, sau să monologăm, să imprimăm întâi lucrurile în minţile noastre pentru îndrumarea limbilor noastre. Asemenea meditaţie şi auto-pregătire este bună şi serveşte unui scop minunat. Acest lucru este adevărat despre Împăratul nostru Isus Christos, Mai Marele David: „Voi medita la splendoarea glorioasă a maiestăţii Tale şi la operele Tale minunate", sau „monologa". (Ps. 145:5, *RS;RoPss*) Când ne punem minţile să mediteze la Iehova Dumnezeu ca Suveran, ochii noştri încep să se deschidă pentru a discerne splendoarea glorioasă a maiestăţii Sale. Pentru a medita la aşa ceva, trebuie să facem un studiu privat, personal. Trebuie să procedăm astfel pentru propria noastră informare şi pentru a ne aprofunda propria impresie şi auto-

Cuprins

convingere, astfel încât să fim capabili să le vorbim altora corespunzător. În timpul postului şi izolării lui Isus de patruzeci de zile în sălbăticie, după botezul Său, a meditat şi a încercat să înţeleagă întregul sens al lucrurilor pe care cerurile deschise le-au dezvăluit vederii Sale. Aceasta l-a întărit împotriva Ispititorului şi a atacurilor sale. După aceea a vorbit public, şi i-a făcut şi pe alţii să vorbească.

[15] „Şi oameni vor vorbi despre măreţia faptelor Tale extraordinare; iar eu Îţi voi declara măreţia.” (Ps. 145:6, *AS*) Accentul este pus aici pe vorbirea despre Dumnezeu şi ceea ce El a făcut şi face acum. Ideea este de a-i face pe oamenii din generaţia spirituală să vorbească, să discute despre Iehova, să se zidească unul pe altul pe cea mai sfântă credinţă a noastră, în Dumnezeu, de asemenea informând şi instruind generaţia în creştere, o generaţie care nu moare niciodată. Chiar această informaţie şi instruire acţionează înspre faptul că nu vor muri niciodată. (Ioan 17:3) Aşadar, tematica principală a conversaţiei noastre ar trebui să fie marele Dătător de viaţă şi Făcător de minuni. Operele pe care le face sunt minunate, nu pentru a-Şi amăgi prietenii, ci pentru a-i elibera, salva şi binecuvânta. Este treaba generaţiei spirituale de a ajuta generaţia pământească în a recunoaşte operele lui Dumnezeu şi în a le înţelege.

[16] Pe pământ, Isus Christos nu s-a abţinut în a declara măreţia Tatălui Său ceresc. Nici rămăşiţa împreună moştenitorilor săi nu vor face asta. Prin urmare, regele-psalmist a spus: „Şi eu voi declara măreţia Ta.” Primul lucru pentru un rege nu este de a se umfla în aprecierea supuşilor săi, ci de a-l slăvi pe Dumnezeul căruia regele I se închină. Împăratul, Mai Marele David, stă ca un Împărat subordonat pe tronul lui Iehova. El trebuie să le imprime supuşilor Săi cine este adevăratul lor Conducător şi cât de demn Iehova este de a conduce şi de a avea supunerea lor voită. Împăratul subordonat nu se slăveşte pe sine împotriva lui Dumnezeu, cum a făcut Satan şi cum a făcut Nabucodonosor chiar înainte de a fi lovit de nebunie. Împăratul evlavios este precum un păstor care îşi conduce supuşii pe căi drepte, pe cărările dreptăţii. El va solicita întâlniri pentru a se adresa supuşilor săi. El nu se va exclude de la întâlnirile pe care Dumnezeu le stabileşte pentru poporul său, ci va fi prezent şi va participa la ele, contribuind la întâlnire. Acela este un loc unde ar putea declara măreţia lui Iehova. Isus Christos, Împăratul nostru, a promis că acolo unde se întâlnesc împreună doi sau trei, un grup mic, în numele Său, El va fi printre ei. Cum s-a manifestat prezenţa Sa la Congresul Societăţii Lumii Noi a Martorilor lui Iehova de pe stadionul Yankee, din New York, N.Y., 19-26 iulie 1953, unde rămăşiţa din a Sa „turmă mică” şi o „mare mulţime” a celorlalte oi ale Sale s-au întâlnit împreună pentru cea mai puternică mărturie din istoria creştină! Cum au vorbit acolo despre măreţia faptelor extraordinare ale lui Iehova! Încă şi acum vorbesc despre asta!

[17] „Ei vor revărsa faima bunătăţii Tale abundente, şi vor cânta cu voce tare despre dreptatea Ta.” (Ps. 145:7, *RS*) Iehova a făcut o reputaţie bunătăţii Sale şi acest lucru L-a făcut renumit printre poporul Său. Aceasta este atât de abundentă, încât ei trebuie doar să lase faima sau amintirea ei să se reverse, izbucnind într-un curent puternic de expresie recunoscătoare, ca alţii să poată afla cât de bun este Dumnezeu faţă de cei care se dedică Lui. Toţi cei care doresc să cunoască, să se

Cuprins

închine şi să trăiască într-o relaţie cu un asemenea Dumnezeu bun sunt atraşi la El prin faima Sa ca atare. Dar cei care se închină la dumnezei falşi, şi anume, la demoni vicioşi, sunt mişcaţi să fie invidioşi pe bunătatea pe care Iehova o revarsă peste poporul Său şi ei încearcă să o ia de la acei oameni. Noi, ca popor al lui Iehova, ar trebui să păstrăm această bunătate abundentă în memorie, mereu aducându-ne-o în minte şi vorbind despre ea cu apreciere. Această calitate binevoitoare a lui Dumnezeu a fost cea care ne-a condus la pocăinţă faţă de El, în primul rând, şi îi poate conduce şi pe alţii la pocăinţă când află despre ea. (Rom. 2:4, *NW*) Este dureros să o uităm. Când Israel a lăsat bunătatea lui Dumnezeu să se şteargă din memorie, ei şi-au pierdut simţul recunoştinţei, au găsit vină şi au început să îşi dorească să experimenteze cu alţi dumnezei. Astfel, ei au greşit şi au ajuns să aibă probleme serioase. (Ps. 106:13-43) Noi vrem să evităm greşelile lor. Putem face acest lucru amintindu-ne şi apoi revărsând faima bunătăţii Sale abundente în cantitate mare şi astfel să rămânem umili, tremurând ca nu cumva să devenim nevrednici de bunătatea Sa în continuare.

[18] Cât de drept este Dumnezeul nostru! Oricând este judecat, El mereu câştigă şi este justificat în ceea ce a zis şi făcut. Deci este mereu bine să lăsăm ca Dumnezeu să fie găsit adevărat, chiar dacă acest lucru face pe fiecare om un mincinos. Nu doar când e comparat cu oameni, ci şi atunci când e comparat cu cei pe care oamenii îi venerează ca dumnezei, cât de drept este Iehova! Dumnezeii falşi, aşa cum sunt reflectaţi aceştia în gândurile, faptele, cuvintele şi religiile celor care îi venerează, sunt atât de nedrepţi, de respingători! Dar Iehova nu păşeşte niciodată peste dreptate. Chiar şi atunci când îi îndreptăţeşte sau îi declară pe păcătoşi drepţi, El tot rămâne drept. El a făcut aranjamente prin jertfa de răscumpărare a lui Isus Christos cu care poate anula păcatele celor care se pocăiesc şi se întorc de la păcatelor lor şi se dedică Lui prin Christos. În acest fel, nu Îşi neagă propria dreptate. (Rom. 3:4, 22-26, *NW*) Această justiţie sau dreptate a Sa este un minunat subiect despre care noi să cântăm. Biblia este cartea noastră completă de cântări. Din paginile ei noi cântăm cu voce tare despre justiţia, corectitudinea şi dreptatea Sa. Adică, le proclamăm altora, cu bucurie, ca ei să ştie că nu există nedreptate în Dumnezeul nostru. – Deut. 32:4.

RĂBDĂTOR PENTRU SALVAREA CREATURILOR

[19] Noi acum trăim în „timpul sfârşitului”, când Iehova va distruge toată nedreptatea acestei lumi vechi. Cât de periculos de aproape am fost de a fi distruşi împreună cu ea! Cu adevărat, Iehova s-a dovedit a fi exact precum Îl descrie acum Mai Marele David, Împăratul nostru: „Iehova este milostiv şi îndurător; încet la mânie, şi de o mare bunătate iubitoare.” (Ps. 145:8, *AS*) Când am ajuns întâi în favoare divină şi sub milă divină, prin Christos, am beneficiat de pe urma faptului

Cuprins

că Iehova a dat dovadă de aceste calităţi excelente. Cât timp eram încă păcătoşi, priviţi la ce a făcut El pentru noi, trimiţând pe Fiul Său iubit din cer să moară pentru noi, ca noi să fim împăcaţi cu Dumnezeu şi să gustăm din bunăvoinţa Sa. (Rom. 5:6-11, *NW*) Astfel Şi-a recomandat dragostea nouă. Dar, în plus faţă de acea bunătate generală, câtă milă a arătat faţă de rămăşiţa Sa unsă în acest „timp al sfârşitului", căci atunci când Primul Război Mondial s-a încheiat în 1918, i-a găsit într-o stare de delincvenţă faţă de El, prin teama de om şi prin faptul că erau pătaţi cu această lume babiloniană! Dar, în loc să îi distrugă împreună cu lumea, Iehova a scurtat zilele de necaz asupra organizaţiei lui Satan, întrerupându-le cu o perioadă de bunătate nemeritată, înainte să fie permis să izbucnească bătălia Armaghedonului. El şi-a salvat rămăşita, care era încă în carne şi le-a oferit o şansă de a-şi mântui sufletul, preluând serviciul curajos ca martori ai Săi şi ambasadori ai împărăţiei în această eră postbelică. Îndurarea Sa faţă de ei în scurtarea zilelor de necaz şi restabilirea lor în lucrarea Lui de mărturie a rezultat în îndurare faţă de alţii, şi anume, o „mare mulţime" de alte oi ale Păstorului Său Drept, Isus Christos. – Mat. 24:21, 22; Apoc. 7:1-17.

[20] „Încet la mânie!" Cu siguranţă, Iehova a fost astfel faţă de generaţia omenirii cu care El a avut de a face de la inundarea globală din zilele lui Noe. El a reţinut Armaghedonul, necazul teribil care a fost prefigurat de potop. Nu a adus Armaghedonul în 1918, sau chiar după „războiul din cer" prin care Satan a fost alungat din cer jos pe pământ. Au trecut deja treizeci şi cinci de ani de atunci şi aceşti ani s-au adăugat la înregistrarea despre Iehova ca fiind „încet la mânie şi de o mare bunătate iubitoare." Am procedat bine urmând sfatul lui Petru şi gândindune la asemenea răbdare din partea Dumnezeului nostru ca salvare, ca o oportunitate de a dobândi salvare pentru noi înşine şi de a ajuta şi alte oi să facă aşa. (2 Pet. 3:15, *NW*) Ştiind, aşa cum ştim, că această lume veche este condamnată şi distrugerea ei este una meritată, vedem în modul cum s-a purtat Iehova cu noi o mare exprimare a bunătăţii Sale iubitoare.

[21] Noi suntem înţelepţi să profităm de acest lucru conform scopului Său. Nu ştim cât va mai dura această bunătate iubitoare faţă de această generaţie şi când se va revărsa mânia Sa înfrânată. Oamenii ar trebui să se bucure că Dumnezeu întârzie referitor la acest aspect, cel puţin pare că întârzie, în timp ce ei tind să se plângă că El întârzie să-şi împlinească promisiunile bune. Când Armaghedonul va veni, va fi destul de curând, prea curând pentru oamenii care amână în mod egoist să primească sfatul divin şi să acţioneze. Atunci ei vor şti ce au întrebat, atunci când ne-au întrebat pe noi, martorii, cu batjocură, unde este acest război universal cu demonstraţia sa de putere şi măreţie a lui Dumnezeu. Iehova ştie ce face. El nu se grăbeşte. El nu se grăbeşte doar pentru a le da batjocoritorilor un semn şi pentru a le satisface sfidarea nechibzuită. El are în minte mântuirea oamenilor cu bunăvoinţă care doresc să cunoască îndurarea, harul şi bunătatea iubitoare a lui Dumnezeu.

[22] Adevăratul Dumnezeu are o inimă mare. „Iehova este bun cu toţi; şi îndurările Sale tandre sunt în toate operele Sale." (Ps. 145:9, *AS*) Majoritatea oamenilor nu apreciază acest lucru, aşa cum a spus Isus în predica Sa de pe munte.

(Mat. 5:45, 48) Îndurări tandre, compasiune – Iehova le-a exercitat timp de mii de ani. Când Satan a forţat o situaţie provocatoare asupra lui Dumnezeu, răzvrătindu-se şi apoi îndrumând la revoltă pe primii părinţi ai omenirii, Dumnezeu nu a fost dezechilibrat, aşa încât să îi distrugă pe toţi cei trei rebeli odată. Nu doar că i-a dat timp lui Satan să încerce să îşi dovedească lauda împotriva Dumnezeului Cel Prea Înalt, dar prin acest lucru, a permis timp şi familiei umane să crească şi nouă să rămânem vii, ca El să-şi arate îndurările tandre celor care doresc să ia poziţie de partea Lui şi să arate că Satan e un mincinos rebel. Şi în acest „timp al sfârşitului" bunătatea lui Iehova s-a extins la tot felul de oameni, mai ales între 1931 şi 1935, când salvarea unei „mari mulţimi" de alte oi a fost dezvăluită ca fiind parte din programul divin pentru acest „timp al sfârşitului" şi când Apocalipsa 22:17 a avut o aplicaţie mai mare: „Şi oricine aude să zică 'Vino!' Şi cine este însetat să vină; oricine doreşte să ia apa vieţii fără plată." – *NW*.

[23] Minunatele opere de creaţie se datorează Creatorului. Creaţia neînsufleţită Îi dă acreditare Lui, în linişte, dar este mai mare privilegiul pentru cea însufleţită, şi mai ales pentru creaţia inteligentă, de a da acreditare intenţionată, mulţumiri şi binecuvântări lui Dumnezeu. Ştim că va veni timpul când aceasta va fi situaţia peste tot. „Toate operele Tale Îţi vor mulţumi ţie, Iehova; şi sfinţii Tăi Te vor binecuvânta." (Ps. 145:10, *AS*) A venit timpul pentru toate aceste opere inteligente de a-I mulţumi din toată inima. Toţi oamenii pot găsi acum motiv să-i mulţumească. Cei cu bunăvoinţă fac asta, şi pentru acest lucru, salvarea va rezulta pentru ei.

[24] Sfinţii lui Iehova sunt „oamenii bunătăţii Lui iubitoare". Astăzi ei sunt cei din rămăşiţa spirituală, care se află în noul legământ, „legământ prin jertfă", numit astfel după jertfa lui Isus. Din 1919, Iehova, marele Judecător, îi adună pe aceşti oameni ai bunătăţii iubitoare, care sunt în acest legământ, iar acum, împreună, ei trebuie să-L binecuvânteze şi fac acest lucru. (Psalmii 50:5, *Ro; AS*) Ei au parte de bunătatea Sa iubitoare prin legământul împărăţiei pe care l-a făcut cu împăratul David. Prin Isus Christos, Mai Marele David îi aduce în acest legământ al împărăţiei, ca să domnească cu Christos în împărăţia cerească şi să fie o binecuvântare pentru toată omenirea ascultătoare. (Faptele 13:34; Isaia 55:3; Luca 22:28-30) Ei trebuie să facă de cunoscut acest legământ al împărăţiei, această expresie divină de bunătate iubitoare. Astfel, ei fac cunoscut faptul că împărăţia lui Dumnezeu prin Christos este ceva ce El a făgăduit şi este astfel o certitudine, şi că aceasta îl va avea ca Împărat pe Cel care a câştigat dreptul la ea prin favoarea lui Iehova. În Psalmi 110:1 (*AS*) împăratul David Îl numeşte pe acesta „Domnul" său, pentru a arăta cât de măreţ va fi acest Moştenitor al împărăţiei, din linia lui David, în poziţia Sa împărătească. Cei care sunt extrem de favorizaţi, fiind făcuţi împreună moştenitorii Săi au un motiv extraordinar de a-L binecuvânta pe marele Organizator al tuturor lucrurilor, Iehova. Acest pământ peste care vor domni este locul potrivit ca ei să înceapă să-L binecuvânteze. Facerea acestui lucru acum are un puternic efect asupra mulţimii mari a altor oi, pentru salvarea lor, pentru că, prin rămăşiţă, ele află despre împărăţie şi se adună la ea.

Cuprins

[25] „Vor vorbi despre gloria împărăţiei Tale şi despre puterea Ta; să le facă cunoscute fiilor oamenilor faptele Lui puternice de putere şi gloria splendorii împărăţiei Sale.” (Psalmii 145:11, 12, *AS*) Isus a făcut din împărăţia lui Dumnezeu cea dintâi doctrină a învăţăturii Sale. Ce a spus că ar trebui să predice discipolii Săi acum, la încheierea sistemului de lucruri? El a profeţit că va fi „această veste bună a împărăţiei.” (Matei 4:23; 10:7; 24:14, *NW*) În lumina gloriei acestei veşti bune despre împărăţia lui Dumnezeu, care a fost născută în 1914, gloria împărăţiilor acestei lumi devine palidă de moarte. Mai mult, înregistrarea despre ele în acest „timp al sfârşitului” este foarte dezonorantă.

[26] Gloria împărăţiei lui Iehova este o glorie superioară, fiind una cerească, nu pământească. Dar gloria sa invizibilă se va reflecta în mod vizibil în frumuseţea captivantă cu care va umple tărâmul pământesc, transformându-l într-un paradis de fiinţe perfect fericite, oameni şi animale. Niciun monarh nu se poate compara cu Împăratul, Mai Marele David, pe care Iehova L-a uns în funcţie. Iehova a făcut cu El aşa cum a spus: „Eu Îl voi face întâiul Meu născut, cel mai mare dintre împăraţii pământului.” (Psalmii 89:27, *AS*) Împărăţia a adus dovada despre ea însăşi, câştigând primul război raportat vreodată în cer şi umilindu-i pe învinşi, Satan şi îngerii săi, jos la nivelul picioarelor Împăratului, acest pământesc aşternut al picioarelor. Realizând această cucerire în ceruri, Împăratul îşi continuă drumul pentru a-şi completa cucerirea la Armaghedon, în cea mai mare luptă din toate timpurile. Prin stabilirea împărăţiei în 1914, a fost manifestată puterea lui Iehova. Din 1919, puterea divină s-a manifestat prin proclamarea stabilirii împărăţiei, în ciuda opoziţiei lumii. Puterea divină i-a întărit pe martorii lui Iehova să rămână loiali împărăţiei, şi cu devotament iubitor, aceştia vorbesc despre puterea ei, care va fi manifestată la Armaghedon, pentru justificarea lui Iehova.

[27] Faptul că ei vorbesc despre gloria împărăţiei Sale şi despre puterea Sa are un scop precis: „Să facă de cunoscut fiilor oamenilor faptele Sale măreţe şi gloria măreţiei împărăţiei Sale.” Această împărăţie trebuie să fie descrisă şi explicată oamenilor, pentru ca cei care doresc un guvern drept, cu frică de Dumnezeu, să ştie că ACEASTA este şi să-i prezinte supunerea lor necondiţionată. Potrivit profeţiilor, împărăţia lui Dumnezeu prin Christos are un program extraordinar de îndeplinit, dar va fi potrivită pentru aceasta. Profeţiile legate de ceea ce face şi trebuie să facă împărăţia lui Dumnezeu o îmbracă cu gloria măreţiei, pe care nicio altă împărăţie nu a avut-o sau a afişat-o vreodată. Acesta este guvernul meritoriu, la care să ne adunăm printr-un sprijin absolut. Împărăţiile acestei lumi care sunt în opoziţie cu acesta trebuie să fie abandonate până la distrugerea de la Armaghedon. Trebuie să facem din împărăţia lui Dumnezeu unica noastră speranţă. Pentru că *este* unica noastră speranţă.

[28] Împărăţiile acestei lumi şi-au avut sigiliul morţii pecetluit când au expirat „timpurile stabilite naţiunilor”, în anul 1914. Acestea nu se pot ridica împotriva împărăţiei care s-a născut atunci în ceruri. „Împărăţia Ta este o împărăţie veşnică, iar stăpânirea Ta va ţine pentru toate generaţiile.” (Ps. 145:13, *AS*) „Împărăţia Ta este o împărăţie pentru toate veacurile, iar stăpânirea Ta rămâne pentru toate generaţiile.” (*CB*) Pe lângă un asemenea guvern trainic al lui Dumnezeu, toate

Cuprins

guvernele de origine umană vor trebui să dispară în cele din urmă. Pentru a evita necazurile cu aceasta, guvernele umane vor trebui să-L recunoască şi să-I cedeze suveranitatea în mod paşnic. Nefăcând acest lucru, vor fi condamnate să treacă prin cea mai mare nenorocire pe care a cunoscut-o vreodată omenirea.

[29] Problema de astăzi este împărăţia lui Iehova şi dominaţia Sa, suveranitatea Sa universală. Satan vrea să conducă alături de Dumnezeu, sau excluzându-L complet pe Iehova Dumnezeu, însă nu va reuşi. Guvernul lui Dumnezeu va continua, fără vreun rival în cer sau pe pământ. Cu ajutorul Său am făcut cunoscută împărăţia Sa multor fii ai oamenilor, şi avem atâţia fii cu bunăvoinţă care vorbesc despre împărăţia măreţiei Sale glorioase, a căror gură duşmanii nu vor putea să o oprească niciodată. Suntem hotărâţi să continuăm predicarea împărăţiei pentru a determina mult mai mulţi fii ai oamenilor cu bunăvoinţă să vorbească despre ea ca martori ai lui Iehova.

UN ÎNGRIJITOR CREDINCIOS

[30] Psalmul 145, asupra căruia meditǎm, este un acrostih sau psalm alfabetic. Aceasta înseamnă că fiecare vers începe cu o literă din alfabetul evreiesc de 22 de caractere, în ordinea lor, de la *alef* la *tav*. Nu toate traducerile Scripturilor Ebraice arată acest lucru, dar unele o fac, precum *An American Translation, Crampon* etc. În majoritatea manuscriselor existente ale textului ebraic, un vers care corespunde literei ebraice *nūn* (=n) lipseşte, dar acest verset alfabetic lipsă se întâlneşte în cel puţin unul dintre manuscrisele ebraice, iar prezenţa acestui verset este confirmată în *Septuaginta* grecească, traducerea latină a lui Ieronim, Versiunile Siriană, Arabă şi Etiopiană. *Versiunea Revizuită Standard* acceptă versetul în textul său principal şi spune: „DOMNUL este credincios în toate cuvintele Sale şi milostiv în toate faptele Sale.” Biblia Fraternităţii Catolice redă şi ea: „DOMNUL este credincios în toate cuvintele Sale şi sfânt în toate lucrările Sale.”

[31] În vederea loialităţii lui Iehova asupra cuvintelor Sale, societatea lumii noi procedează corect prin faptul că rămâne strict lângă Biblie. Nu ar trebui să fim niciodată dezamăgiţi cu privire la Cuvântul Său, chiar dacă trebuie să aşteptăm mai mult pentru unele lucruri decât am crezut. Nu se poate ca ceva ce Iehova a promis să dea greş. Legăminte, promisiuni, scopuri declarate, adevăruri, stări de fapt – timpul doar le va adăuga exactitate acestora şi va verifica caracterul demn de încredere al lui Iehova în toate cuvintele Sale. El este, de asemenea, sfânt, amabil, binevoitor faţă de toate creaturile Sale care Îi apreciază bunătatea, iar noi nu trebuie să ne temem de viitorul creaţiei Sale inteligente. Nu este motiv de a ne îndoi de El sau de a-L bănui de cruzime. Justificarea completă a Cuvântului Său este aproape, iar cei care vor trăi veşnic vor fi martori ai acestui fapt sau îl vor cunoaşte.

[32] Rămăşiţa unsă a moştenitorilor împărăţiei nu trebuie să privească înapoi în trecut pentru exemple – pentru Iov, pentru Israelul din Egipt, pentru păstorul David, pentru Israelul captiv în Babilon, ci trebuie să privească doar la ei înşişi. Prin experienţele lor recente, ei pot aprecia ceea ce spune psalmistul despre Dumnezeul nostru: „Iehova este gata să îi sprijine pe toţi cei ce cad – şi să-i ridice

Cuprins

pe toţi cei încovoiaţi." „DOMNUl îi ridică pe toţi cei ce cad şi îi adună pe toţi cei ce sunt încovoiaţi." (Psalmii 145:14, *RoPss; CB*) El a acţionat în armonie cu această regulă în 1919, când i-a ridicat pe cei din rămăşiţa Sa, ce căzuseră în dezaprobarea Sa, în timpul Primului Război Mondial şi care fuseseră încovoiaţi sub duşmanii babilonieni, la timpul când războiul se încheia. Mai ales din 1935, El a făcut acelaşi lucru pentru multe „alte oi" captive, prizoniere ale aceleiaşi lumi babiloniene. Eliberându-i, Iehova a început să îi primească pe cei doriţi dintre toate naţiunile şi astfel casa Lui de închinare să fie umplută de glorie. (Hagai 2:7, *AS*) El ştia că miile limitate din rămăşiţă nu erau singurii de pe pământ care doreau să se închine lui Dumnezeu corect. Oamenii, care sunt făcuţi din pământ, au fost făcuţi la origine să se închine Dumnezeului cel viu şi adevărat pe pământ, pentru totdeauna. Conform acelui scop original, Iehova va avea veşnic asemenea închinători pe pământ, iar El începe chiar acum să-i aibă pe pământ cu adevărat. El începe cu sutele de mii din „marea mulţime" de alte oi, care vor supravieţui Armaghedonului şi care, păstrându-şi integritatea, nu vor muri niciodată. Trebuie să avem în minte că Isus Christos, „Păstorul cel bun", a renunţat la sufletul Său omenesc pentru aceste „alte oi", dar şi pentru „turma mică."

[33] Spiritual vorbind, cei din societatea noii lumi sunt cei mai bine hrăniţi oameni de pe pământ. De ce? Pentru că ei caută sursa corectă pentru hrană. „Ochii tuturor privesc la Tine, iar Tu le dai hrană la timp." (Ps. 145:15, *RS*) „Ochii tuturor privesc plini de speranţă la Tine, iar Tu le dai hrana la timp." (*CB*) Cei ce-L cunosc pe Iehova, conform Cuvântului Său, privesc cu inteligenţă şi speranţă spre El, nu spre preoţimea creştinătăţii. Cei ce îşi predau timpul şi energia serviciului lui Iehova se încred mai ales în grija Lui pentru ei, căci ştiu că sunt mai de preţ decât animalele şi păsările, pe care El nu încetează să le îngrijească. El Şi-a trimis Fiul Său împărătesc, Domnul casei creştine, la templul de închinare, iar Domnul Isus a numit pe rămăşiţa loială a corpului Săi clasa „servului credincios şi înţelept" pentru „a le da hrană la timpul potrivit". – Matei 6:25-34; 24:45-47, *NW*.

[34] Iehova a dat mereu ceva acestei clase a servului pentru a le servi ca hrană la timp. Acum, nu doar băştinaşii unşi se împărtăşesc din ea, ci şi celelalte oi, care doresc hrană spirituală care satură şi duce spre viaţă. Atâta vreme cât această clasă a servului rămâne pe pământ, fie şi după Armaghedon, Iehova nu-i va descărca de responsabilitate, chiar şi atunci când îi va ridica din morţi pe martorii credincioşi din vechime. Din ce motive nu-i va descărca de responsabilitate? Cei ridicaţi din morţi nu sunt calificaţi pentru o poziţie superioară doar printr-o simplă înviere la viaţă pe pământ, mai ales atunci când ochii şi urechile clasei servului au fost binecuvântate mult mai mult decât cele ale martorilor precreştini ai lui Iehova. (Matei 13:16, 17) Spiritul şi binecuvântarea lui Iehova sunt ceea ce califică această clasă a servului pentru un serviciu superior. Dar, după ce această spirituală clasă a „servului" va pleca de pe pământ spre împărăţia cerească, atunci Împăratul, „Părintele veşnic", va avea organizaţia Sa pământească vizibilă de servi speciali, „prinţi pe tot pământul", care să le servească tuturor celor care vor rămâne veşnic pe pământ. – Psalmii 45:16; Isaia 9:6.

Cuprins

[35] Noi, cei care suntem acum pe calea vieţii, suntem mulţumiţi în dorinţele noastre actuale. Ne alăturăm psalmistului care Îi spune lui Iehova: „Îţi deschizi mâna şi satisfaci dorinţa a tot ce este viu.” (Psalmii145:16, *CB*) Totul se află în mâna lui Iehova. El este Dăruitorul, unul vesel, deci cel mai fericit. El nu a fost făcut vreodată mai sărac prin dăruirea Sa generoasă. Depozitele Sale nu se epuizează niciodată. El ştie că lucrurile vii vor să trăiască – în fericire, chiar dacă nu-L recunosc acum pe dătătorul vieţii. El a ştiut dinainte ceea ce doresc şi au nevoie, şi le-a pregătit şi păstrat mereu în rezervă. Dar cei din societatea lumii noi, luminată şi cu frică de Dumnezeu, au un scop în dorinţa de a trăi. Nu doresc doar să se bucure de existenţă asemenea animalelor, ci să-şi satisfacă dorinţa inimii şi a minţii în Dumnezeul lor, să-l laude şi să servească scopul Său veşnic.

[36] Nevoia noastră spirituală este ceea ce apreciem acum, în primul rând. Privim spre mâna lui Iehova pentru a ne satisface nevoia spirituală, indiferent de câţi ani mai avem de trăit până la Armaghedon şi indiferent de condiţiile din lume ce ne vor înconjura atunci. După Armaghedon, va trebui să continuăm să ne bizuim pe El. După ce această lume va zace în ruine, iar noi vom intra în lumea nouă, nu vom avea linişte. Iehova, prin Împăratul Său, Îşi va deschide mâna, iar noi nu vom suferi, deşi poate va trebui să continuăm ceva timp printre ruinele vechii lumi, până când acestea vor fi curăţite. Vom fi extrem de mulţumiţi să fim atunci în viaţă şi vom continua să privim spre mâna lui Iehova. Dacă animalele se vor hrăni din hoiturile foştilor asupritori şi vor avea o sărbătoare după Armaghedon, atunci cu siguranţă, noi, cei din societatea lumii noii, nu vom intra în lumea nouă înfometaţi şi nevoiaşi. – Ezechiel 39:11-20; Apocalipsa 19:17-21.

[37] Această mărinimie divină şi satisfacere a dorinţelor făpturilor vor continua în noua lume, fără sfârşit. Aşadar, locuitorii permanenţi ai pământului nu au de ce să se teamă că universul va fi distrus, iar lucrurile ar scăpa de sub control, împiedicând fericirea continuă a omului. Pentru a ne asigura acestea, avem afirmaţia inspirată: „Iehova este drept în toate căile Sale şi graţios în toate lucrările Sale.” (Psalmii 145:17, *AS*) Deci nimic nu va fi supus întâmplării. Nicio nepăsare, nicio neglijenţă, nicio scăpare nu poate să apară. Iehova va proceda cu noi corect şi cinstit. Bunăvoinţa şi bunătatea Sa inerente vor apărea mereu. Ce Dumnezeu, ce Împărat ca Acesta să avem pentru totdeauna!

SĂ STRIGĂM CĂTRE SURSA CORECTĂ DE AJUTOR

[38] La Armaghedon, oamenii îi vor chema pe mulţi dintre falşii lor dumnezei pentru eliberare, dar degeaba. Noi vrem ca oamenii cu bunăvoinţă să-L cheme pe dumnezeul care îi va salva, pentru ca ei să trăiască şi să supravieţuiască. Acum este foarte urgent să-L chemăm pe Iehova, iar aceasta să devină practica noastră stabilă şi neschimbătoare. Făcând astfel, vom fi salvaţi. (Ioel 2:32; Faptele 2:21, *NW*) Acest lucru înseamnă declararea Lui publică prin mărturisire, fără frică, în faţa tuturor. Pentru ca oamenii să facă acest lucru, noi, predicatorii trimişi de Dumnezeu, trebuie să îi lăsăm să audă despre acest unic Dumnezeu care poate salva prin Isus Christos. Aşadar, trebuie să fim un birou sau o societate de informaţii şi trebuie să distribuim informaţii, chiar dacă la început poate că acestea

Cuprins

nu vor fi solicitate. Iehova, Cel care ne-a trimis ca predicatori, nu ne-a spus să aşteptăm să fim solicitaţi. El ne-a spus să ieşim şi să informăm, chiar dacă ne ascultă sau se reţin din a ne asculta. O „mare mulţime" fără număr va auzi. – Romani 10:12-15.

[39] Oricine care-l cheamă pe Iehova pentru salvare trebuie „să-L cheme în adevăr." Adevărata cale de a-L chema este prin Christos, Împăratul ce domneşte acum. Israeliţii de astăzi, ai căror strămoşi îndepărtaţi L-au respins pe Mesia, nu pot ajunge direct la Iehova. Pentru salvare şi pentru a chema în adevăr, conform adevărului, în mod real, trebuie să facă acest lucru prin Mai Marele Moise, Isus Christos, Mediatorul. Faţă de toţi cei ce fac acest lucru, cu sinceritate, Iehova este apropiat, intim, uşor de atins şi astfel, gata şi grăbit să răspundă chemării.

[40] Noi vrem să reamintim apropierea Sa, atunci când apar necazuri chinuitoare individual sau în cadrul societăţii lumii noi. Psalmistul spune cu convingere inspirată: „El va împlini dorinţa celor ce se tem de El, le va auzi strigătul şi îi va salva." (Psalmii 145:19, *AS*) Frica noastră de început faţă de El a fost cea care a dus la înţelepciunea divină pe care o avem acum. Principala noastră dorinţă de acum este justificarea lui Iehova ca Suveran de drept al universului. Justificarea Sa va îndrepta totul şi va stabili totul. Mai întâi, Lui trebuie Să i se acorde locul potrivit şi să-i fie recunoscut potrivit cu ceea ce este corect şi adevărat, iar tot ceea ce-L prezintă în mod denaturat în vreo privinţă trebuie îndepărtat. Dorinţa noastră pentru aceasta va fi îndeplinită complet.

[41] Aceasta este vremea când capacitatea lui Iehova de a salva este pusă la o încercare crucială. Strigăm către El acum. Dar sub atacul duşmanului, mai ales sub atacul final al lui Gog, trebuie să strigăm la Iehova. (Ezechiel 38:1 la 39:16) Când ne arătăm, nu ne compromitem, nici nu privim spre această lume, ci spre El, ca Salvator, iar El ne va auzi strigătul de ajutor şi ne va salva pentru gloria Sa în noua lume. El L-a salvat pe împăratul Său tipic, David, în moduri miraculoase. El L-a salvat pe Isus, Împăratul împăraţilor, deşi aceasta a însemnat învierea din morţi în cea de-a treia zi; iar acum va salva societatea noii lumi. El este teama noastră; la El vom striga.

[42] Ştiţi cine va supravieţui bătăliei Armaghedonului? Iată răspunsul inspirat demn de încredere: „Iehova îi ocroteşte pe toţi cei ce-L iubesc, dar îi va nimici pe toţi cei răi [cei nelegiuiţi,]." (Psalmii 145:20, *AS*) Cunoscând răspunsul, trebuie să decidem în care clasă ne propunem să fim. Ştim destinul fiecăreia dintre aceste două clase. Am face bine să acţionăm acum pentru a fi clasificaţi atunci ca iubitori ai lui Iehova, nu ca răi şi nelegiuiţi faţă de El. Cei nelegiuiţi nu Îl iubesc; cei ce se supun legii, din societatea noii lumi, Îl iubesc. (1 Ioan 5:3) Noi ştim cine va supravieţui, în mod sigur, Armaghedonului şi nu avem nicio scuză să ne amăgim. Regula este simplă, clară. Din cauza „înmulţirii fărădelegii", dragostea multora se va răci, dar societatea noii lumi trebuie să continue a-L iubi pe Iehova, făcând-o chiar cu mai multă ardoare. (Matei 24:12, *NW*) Pe cei ce-L iubesc şi care ar putea să moară înaintea Armaghedonului, Iehova îi va ocroti, pentru că onorabilitatea vieţii în noua lume va continua şi va fi răsplătită corespunzător, la timpul Său potrivit, fie printr-o înviere spirituală, pentru a domni cu Christos în împărăţie, sau

Cuprins

printr-o înviere timpurie la viaţă în paradisul pământesc. – Ioan 5:28, 29; Apocalipsa 2:10.

[43] La punctul culminant al acestei evaluări cu privire la ceea ce este şi ce face Iehova, cum am putea fi mişcaţi spre altă decizie decât cea exprimată de psalmist? „Gura mea va rosti [sau mai bine, să rostească gura mea] lauda lui Iehova; şi toată carnea să binecuvânteze sfântul Său nume pentru totdeauna.” (Psalmii 145:21, *AS*) O asemenea decizie personală înseamnă, mai întâi, o determinare, ca fiecare dintre noi să predice lauda lui Iehova, căci lauda este datorată Suveranului noii lumi acum şi în veci. Apreciindu-L aşa cum o facem acum, cum am putea să ne reţinem a-L lăuda? Nu am putea.

[44] Dar dacă vrem ca şi toată carnea să binecuvânteze sfântul Său nume pentru totdeauna, trebuie doar să predicăm pentru a face cunoscut sfântul Său nume întregii cărni, oamenilor de toate tipurile, indiferent de culoarea pielii sau de trăsăturile rasiale ale cărnii. Nu putem aştepta ca Dumnezeu să facă acest lucru doar pentru că noi dorim şi ne rugăm ca acest lucru să se întâmple. Avem în noi capacitatea dată de Dumnezeu şi multe alte mijloace de a-L lăuda altora. Să le folosim pe toate, în unitate, în armonie cu dorinţa şi rugăciunea noastră.

[45] Imaginaţi-vă acest lucru! Asta va însemna că toată carnea să înceapă a lăuda preaiubitul Său nume pentru totdeauna pe acest pământ. Nici chiar bătălia Armaghedonului nu va întrerupe binecuvântarea numelui Său, căci doar cei ce binecuvântează vor fi ocrotiţi prin el. Apoi gândiţi-vă la lucrarea cea plăcută de după Armaghedon, nu doar de a-i informa pe copiii supravieţuitorilor Armaghedonului, ci şi pe toţi cei înviaţi, despre numele lui Iehova, ca să-i stimuleze să se alăture în binecuvântare până ce întregul pământ va răsuna de binecuvântarea şi lauda Sa care i se cuvin. Ce perspectivă încântătoare! Având în vedere acest lucru suntem hotărâţi să luăm parte la realizarea dorinţei inspirate a psalmistului referitor la numele divin, acum şi după Armaghedon? Dragostea noastră pentru Dumnezeu va răspunde cu un da arzător, şi ca o societate a noii lumi, vom prelua calea de acţiune exprimată prin cuvintele: „Te voi binecuvânta în fiecare zi şi voi lăuda numele Tău pentru totdeauna.” – Psalmii 145:2, *CB*.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU

1. Cine este Suveranul lumii noi şi de ce?
2. Ce recunoaşte Mai Marele David la Psalmul 145:1 şi pentru ce trebuie să lucrăm acum referitor la numele lui Dumnezeu?
3. Cum este Iehova un Teocrat şi, asemenea apostolilor lui Christos, în ce măsură trebuie să recunoaştem acest fapt?
4. Cum ne face stabili o astfel de hotărâre pentru domnia lui Iehova şi cum şi unde trebuie să-L preamărim?
5. Ce arată hotărârea de a binecuvânta pentru totdeauna numele lui Dumnezeu şi cum va fi făcut posibil lucrul acesta?
6. Ce înseamnă să-I binecuvântăm numele şi cine este principalul nostru exemplu în aceasta?
7. Ce fel de serviciu, referitor la timp, înseamnă binecuvântarea Lui, şi ce face în împărăţia Sa, în mod evident, chiar Christos?

Cuprins

8. Când începe lăudarea numelui lui Iehova şi de ce aceasta va continua la nesfârşit în lumea nouă?
9. În ce măsură să-L lăudăm şi de ce este profitabil să-L lăudăm?
10. Cum sunt demonstrate dimensiunile măreţiei lui Iehova şi de ce va fi găsit interesant întotdeauna?
11. Ce fel de neam sunt cei din rămăşiţa unsă şi cum au fost alcătuiţi şi menţinuţi din punct de vedere numeric?
12. Ce se ridică prin întrebuinţarea de către Iehova a rămăşiţei Sale acum?
13. Atunci, cum laudă acum o generaţie lucrările lui Iehova pentru o altă generaţie şi cum vestesc puternicele Lui fapte vitejeşti?
14. La ce trebuie să medităm, cum şi de ce?
15. Cine este cel care trebuie să se apuce să vorbească şi despre ce?
16. Care este primul lucru pe care trebuie să-l facă un împărat teocratic pentru supuşii lui şi cum a făcut aşa Împăratul lui Iehova chiar până în anul 1953?
17. Ce trebuie să facem în legătură cu faima bunătăţii abundente a lui Iehova şi cum putem evita greşelile Israelului din vechime?
18. Ce motive avem să cântăm cu voce tare despre dreptatea lui Iehova şi cum facem aşa?
19. Cum au fost exprimate faţă de rămăşiţa spirituală de astăzi însuşirile lui Iehova amintite la Psalmul 145:8?
20. Cum este Iehova „încet la mânie” faţă de generaţia de oameni de până acum?
21. De ce nu există niciun motiv să ne plângem că Dumnezeu întârzie, adică s-ar părea că întârzie?
22. Cum au fost îndurările delicate ale lui Iehova peste toate lucrările Lui şi cum s-a extins bunătatea Sa între anii 1931-1935?
23. A venit timpul ca toate lucrările lui Iehova să-I dea ce anume şi cu ce rezultat pentru ele?
24. Cine sunt „sfinţii” lui Iehova sau „oamenii bunătăţii iubitoare”, prin urmare despre ce trebuie ei să vorbească şi de ce acum?
25,26. Când trebuia să se vorbească despre gloria împărăţiei lui Iehova şi cum a fost făcută cunoscută „gloria maiestăţii împărăţiei Sale”?
27. Ce scop clar are faptul că ei vorbesc despre gloria împărăţiei lui Iehova şi de ce trebuie să ne adunăm la ea?
28. Cum se compară împărăţia lui Iehova cu guvernele omeneşti în ce priveşte durata şi de ce sunt condamnate acestea din urmă?
29. De ce nu vor putea niciodată duşmanii să oprească toate gurile ce vorbesc despre împărăţia lui Iehova?
30. Ce fel de psalm este Psalmul 145 în ce priveşte construcţia şi ce verset lipseşte din manuscrisele ebraice existente?
31. De ce facem bine dacă rămânem lângă Cuvântul lui Iehova şi de ce nu trebuie să ne temem niciodată de viitorul creaţiei Lui inteligente?
32. Cum a acţionat Iehova în armonie cu Psalmul 145:14 faţă de rămăşiţa spirituală şi după aceea faţă de „mulţimea mare”?
33. De ce aceia din societatea lumii noi sunt cei mai hrăniţi oameni de pe pământ, din punct de vedere spiritual?
34. De ce Iehova nu-l va scuti de responsabilităţi pe „servul credincios şi înţelept” după învierea martorilor credincioşi din vechime şi cum vor fi hrăniţi întotdeauna locuitorii permanenţi ai pământului?
35. Cum sunt împlinite acum toate dorinţele noastre prezente?

36. De ce nu vom suferi de foame şi nu vom fi săraci imediat după Armaghedon?
37. De ce nu trebuie să se teamă locuitorii permanenţi ai pământului de viitorul nesfârşit ce stă înainte, în lumina Psalmului 145:17?
38. Pe cine este acum foarte important să chemăm şi ce obligaţie pune aceasta asupra noastră?
39. În ce fel trebuie să-L cheme acum pe Iehova cei ce caută salvare?
40. Cum îşi vor avea dorinţa complet împlinită cei care se tem de El?
41. De ce strigăm acum la Iehova şi pentru ce să facem aşa în continuare şi cu ce rezultat?
42. Cine va supravieţui Armaghedonului şi ce puteţi spune despre unii care e posibil să moară credincioşi înainte de Armaghedon?
43. Spre ce hotărâre suntem îndemnaţi acum şi ce înseamnă această hotărâre că trebuie să facem?
44. Ce trebuie să facem şi cum dacă dorim ca toată carnea să laude numele lui Iehova pentru totdeauna?
45. De ce nu va întrerupe Armaghedonul binecuvântarea numelui Său şi în realizarea cărei dorinţe inspirate a psalmistului suntem hotărâţi să avem un rol?

Crăciun egoist

Cine a auzit de o petrecere cu ocazia unei zile de naştere, unde toţi primesc cadouri, în afară de cel pentru care a fost făcută petrecerea? Creştinătatea celebrează o asemenea petrecere, numită „liturghia lui Christos" sau Crăciun. În acest timp, oamenii fac schimb de cadouri, însă Christos este, din nefericire, neglijat. Într-adevăr, oamenii repetă papagaliceşte cuvintele lui Christos că există mai multă fericire în a dărui decât în a primi. (Faptele 20:35) Dar aceasta se aplică doar atunci când motivul dăruirii este dragostea. Gândiţi-vă! Cei ce dăruiesc de Crăciun sunt într-adevăr îndemnaţi să dăruiască, datorită cuvintelor lui Christos, pentru că Îl iubesc pe Christos şi pe aproapele lor, sau motivul este egoismul?

Dăruirea de cadouri a devenit o necesitate socială în perioada Crăciunului. Pentru a se băga pe sub pielea politicienilor şi a oamenilor influenţi, dăruirea de Crăciun este ideală, pentru că este legală şi nu dezaprobată ca „hainele de nurcă" din afara sezonului. Dăruitorii egoişti nu fac excepţie de la regulă. Dacă John, dăruindu-i un cadou lui Bill, nu primeşte unul în schimb, probabil că el nu îi va mai dărui cadouri acestuia, poate doar unele ieftine, până când Bill nu va intra în acest joc al dăruirii. Aşadar, Crăciunul este egoist pentru că cei ce dăruiesc dau pentru a fi *răsplătiţi*. O asemenea dăruire este condamnată de Christos. – Luca 14:12-14.

Dar nu poate fi justificat egoismul Crăciunului în temeiul faptului că este un timp când cei săraci beneficiază? La aceasta vom întreba: „Câţi săraci beneficiază de fapt?" Iar cei care dăruiesc săracilor, o fac din dragoste sau dintr-un motiv egoist, pentru a fi puţin în centrul atenţiei? Predomină un motiv egoist. De aceea, caritatea creştinătăţii cu ocazia Crăciunului este condamnată de Christos. (Matei 6:2) Şi cine se mai gândeşte la cei săraci în cele 364 de zile rămase ale anului? Sau

Cuprins

un coş cu mâncare ar trebui să ajungă un an întreg? Milioane de dolari sunt cheltuite pe timbrele de Crăciun, dar cât de puţini bolnavi de tuberculoză sunt ajutaţi financiar! Pe străzi, cupele pentru colectă răsună în mâinile egoiştilor, iar cerşetorii, costumaţi în Moş Crăciun ce sună din clopoţei, adună monedele. Dar, din nou, cât de puţini săraci primesc ajutor!

Motivul egoist apare în goana nebună de a trimite felicitări de Crăciun. De ce, chiar şi evreii, agnosticii şi ateii le trimit cu vervă? Pentru că fiecare ştie că felicitările de Crăciun consolidează bunăvoinţa pentru afaceri, ajută la menţinerea clienţilor şi sporesc prestigiul. Oare numărul mare de felicitări trimise şi primite de către cineva măsoară mai exact influenţa şi bunăstarea acelei persoane decât calităţile sale asemenea lui Cristos?

Crăciunul este egoist pentru că este un timp de satisfacere a dorinţelor carnale. Este timpul iertării comportamentului imoral. Este timpul pentru petreceri, când pântecul devine dumnezeu, iar beţivii şi gurmanzii freamătă. Şi totuşi, apostolul lui Christos arată că cei ce practică aceste lucruri nu vor moşteni împărăţia lui Dumnezeu! (Galateni 5:19, 21; Filipeni 3:19) Crăciunul este egoist pentru că este o farsă. În realitate, Christos cel viu nu primeşte mai multă atenţie decât în timpul anului. Când martorii lui Iehova vizitează oamenii, lucru pe care îl fac în fiecare zi din an, îi găsesc mult prea ocupaţi pentru a asculta vestea cea bună a împărăţiei lui Christos. Chiar şi de Crăciun, atunci când martorii lui Iehova sună, oamenii sunt prea ocupaţi cu festivităţile de gală pentru a asculta mesajul împărăţiei lui Christos. Câtă prefăcătorie această susţinere de a avea o petrecere pentru Christos! Cei ce sărbătoresc Îl văd pe Christos aşa cum este El, ca Împărat al lui Dumnezeu al lumii noi, Cel care are toată puterea în cer şi pe pământ, care, în curând, va zdrobi în bucăţi toate guvernele cu un toiag de fier? (Apocalipsa 12:5) Nu! Ei Îl văd pe Christos ca pe un prunc, gândesc despre El ca despre un prunc!

Crăciunul comercializat este egoist. Oamenii sunt presaţi de marele comerţ să cumpere totul. Comerţul nu eşuează niciodată în a le spune oamenilor câte zile pentru cumpărături au mai rămas până la Crăciun. Cumpăraţi! Cumpăraţi! Cumpăraţi! le spun oamenilor. Aşadar, o mare sarcină este pusă pe mintea omului şi pe portmoneul său, deja îngrozite de atacurile neînduplecate ale inflaţiei. Familiile trebuie să cumpere cadouri când, de multe ori, nu îşi permit nici unt pentru cină! Şi cât de binevoitoare sunt magazinele? Coboară preţurile când este vorba de săraci? Nu! Preţurile cresc. Ele coboară doar după Crăciun.

Bisericile comercializează Crăciunul, aşa cum fac şi cu Cuvântul lui Dumnezeu. Există rugăciuni, slujbe şi ceremonii speciale. Şi colecte speciale! Crăciunul este egoist deoarece creează dorinţă bolnavă. Angajaţii se simt jigniţi dacă şeful nu le dă vreun „bonus”. Alţi lucrători, cum sunt lăptarii, băieţii care împart ziare şi cei care fac livrări aşteaptă pomană de Crăciun. Dacă nu se materializează nicio pomană, lucrătorul se simte insultat, asemenea unui taximetrist din New York, căruia clientul nu i-a lăsat bacşiş. Crăciunul este egoist pentru că iroseşte timp. Ore întregi sunt pierdute împodobind pomi, împachetând pachete şi să-şi croiască drum, împingând, prin mulţime. Tot acest timp ar putea fi petrecut studiind Cuvântul lui Dumnezeu, învăţând despre împărăţia lui Christos.

Cuprins

De ce este Crăciunul atât de egoist? Pentru că este păgân, nu este creştin. Isus nu s-a născut în frigurosul decembrie. (Luca 2:8, 12) Naşterea Sa a fost la începutul lui octombrie. Dar şi dacă am fi ştiut data exactă, nu există poruncă pentru a o sărbători. Christos le-a poruncit urmaşilor Lui să-I sărbătorească moartea, nu naşterea. (Luca 22:15-20) Crăciunul vine direct de la sărbătoarea păgână Saturnalia, celebrată din 17 până pe 23 decembrie. Referitor la această sărbătoare păgână, New Funk & Wagnalls *Encyclopedia* spune (pagina 10.790): „În timpul sărbătorii Saturnalia, tribunalele şi şcolile erau închise, iar operaţiunile militare erau suspendate pentru ca armata să sărbătorească. Era o perioadă de voie bună şi bucurie, dedicată banchetelor, vizitelor, dăruirii de cadouri.” Cum poate veselia de la o sărbătoare păgână să-L cinstească pe Christos? Într-adevăr, nu o face! Chiar Sfântul Nicolae, al lui Crăciun, după cum menţionează *Century Dictionary*, nu este altul decât potrivnicul lui Christos, Satan Diavolul!

În mod sigur, primii creştini nu celebrau Crăciunul. Nici primii americani. Astăzi, adevăraţii creştini nu celebrează sărbători păgâne sau străvechi. (Galateni 4:9-11) De fapt, Crăciunul nu este ancorat în Biblie şi nu este sărbătorit din dragoste. Mai degrabă, Crăciunul îşi are originea în păgânism şi este sărbătorit datorită egoismului. Eliberează-te, atunci, de impedimentele păgâne! Practică adevăratul creştinism, închinând-te lui Iehova în spirit şi adevăr. Dă-le celorlalţi ceea ce Christos vrea să le dai: vestea bună a împărăţiei Sale. (Matei 24:14) Fă acest lucru acum, pentru că, în curând, la Armaghedon, Christos Împăratul va pune capăt pentru totdeauna sărbătorii păgâne a Crăciunului şi celebratorilor săi egoişti.

Ar trebui să se unească religiile

Uniţi-vă pentru a supravieţui! Acesta este un trend în politică, în Naţiunile Unite, Pactul Atlantic şi alte alianţe. În aceste alianţe este o recunoaştere a fricii, frica de inamicul comun. Unirea pentru supravieţuire este, de asemenea, un trend în religie, cu contopiri interconfesionale, săptămâni de fraţii şi consilii naţionale şi internaţionale ale bisericilor. Aici este o recunoaştere a slăbiciunii, a nevoii de ajutor din partea altora, căci nu doar liderilor politici le este frică, ci şi celor religioşi. Frica de comunism, de trendurile pe care nu le pot opri, frica de religii

Cuprins

mai mari şi mai puternice. Aceasta îi conduce pe unii dintre ei la căutarea puterii numărului şi este unul dintre motivele pentru care auzi multe despre interconfesiuni.

Unii cred că toate despărţirile în religiile de astăzi sunt satisfăcătoare; ei cred că toate religiile sunt corecte. Această idee vine în prim plan în anuala „săptămână a frăţiei", cugetul că toţi sunt fraţi religioşi indiferent de crezurile lor. Acest punct de vedere comun a fost exprimat în *New York Times,* la data de 23 septembrie 1951: „Creştin, evreu, musulman, budist, sau orice altceva am fi, cu toţii suntem copiii lui Dumnezeu, indiferent cât de diferit L-am concepe."

Dar ce este mai important, să fii de acord cu fratele tău, sau să îl ajuţi? Ideea frăţiei este să fii de acord, să îl baţi pe spate şi să-i spui: „Faci bine, frate, ţine-o tot aşa." Dar dacă consideri că aceasta este o minciună, nu îi faci o nedreptate, încurajându-l pe calea greşită? Cuvântul lui Dumnezeu nu se potriveşte cu ideea că toate religiile sunt corecte, că toţi oamenii sunt copiii Săi, că pot să Îl conceapă cum doresc. Acesta spune că unii sunt copiii lui Satan, că variatele idei despre Dumnezeu sunt insuflate de către el, că „dumnezeul acestui sistem de lucruri a orbit minţile necredincioşilor", „induce în eroare întreg pământ locuit." Vrem să urmăm conducerea lui? Ne-ar plăcea ca cineva să nu ne atragă atenţia dacă ar şti că greşim? Isus a făcut clar acest lucru celor care predau doctrina falsă, „concepţii" false despre Dumnezeu: „Voi sunteţi de la tatăl vostru, Diavolul." Ei aveau un alt tată, nu erau fraţi de-ai lui! – 2 Corinteni 4:4; Apocalipsa 12:9; Ioan 8:44, *NW*.

Interconfesionalismul poate merge mai departe de frăţie şi să conducă la actuale fuzionări între organizaţii religioase asemănătoare. Consiliile naţionale şi internaţionale ale bisericilor sunt exemple suplimentare ale acestei unităţi propuse. În Statele Unite, Consiliul Naţional al Bisericilor lui Christos include 29 de confesiuni, revendicând un total de peste 33 de milioane de membri. Consiliul Mondial al Bisericilor este şi mai mare, fiind compus din 158 de confesiuni din 43 de teritorii.

În timp ce aceste consilii asigură, poate, o puternică influenţă politică sau ajutor în activitatea misionară, ele nu au unitatea doctrinei, niciun mesaj adresat lumii, nicio direcţie spre împărăţia lui Dumnezeu ca singură speranţă a pământului, niciun sfat pentru conştiinţa creştină în criza prezentă. Ele sunt doar „Naţiuni Unite" ale religiilor, „instrumente de cooperare" între confesiuni foarte divizate, însă nu sunt organizaţii care să poată să-şi aducă membrii spre unitatea unei credinţe corecte.

SUNT TOATE CĂILE CORECTE?

Ar putea toate aceste religii să fie corecte? Şi, dacă nu, este corect să ne asociem cu ele? Un preot spunea că cele peste douăzeci de diviziuni din cadrul grupului său îi împarte „într-un obiect de batjocură în faţa lumii şi probabil un popor condamnat în faţa lui Dumnezeu." Alţii privesc lucrurile diferit, spunând că diferite biserici satisfac diferiţi „clienţi", gândindu-se că omul trebuie mulţumit, nu Dumnezeu. Sunt adesea cei care privesc bisericile, nu ca locuri pentru adevăr, ci ca locuri pentru cauze bune şi sociale şi fumători. Desigur, nu este nimic rău cu

Cuprins

amestecarea cauzele bune cu cele sociale, dar dacă sunt preocupaţi de adevărata închinare, adică să fie creştini, atunci nu o pot contamina cu cea falsă. Legat de practicile false, apostolul a avertizat că doar „puţină plămădeală dospeşte toată frământătura." – 1 Corinteni 5:6, *NW*.

Dar unii spun: „Această unitate este printre confesiunile creştine, nu în doctrina falsă." Doar prin faptul că se numesc „creştini", nu înseamnă că au dreptate. Dacă ar fi creştini adevăraţi, nu ar fi atât de separaţi pe doctrină. Apostolii nu au fost. Organizaţia creştină este una cu o unitate internă solidă, fără diviziune. Doar spunând „Eu cred în Christos", în timp ce merg mai departe cu diferite învăţături proprii, acceptând „plămădeala" ideilor omeneşti şi tradiţiilor păgâne, nu le sfinţeşte doctrinele conflictuale, create de om. Asemenea oameni Îl numesc pe Isus Stăpânul lor, dar Isus i-a avertizat: „Nu toţi cei care îmi vor spune 'Stăpâne, Stăpâne' vor intra în împărăţia cerurilor." Apoi, Proverbele spun: „Există o cale care i se pare dreaptă omului, dar la capătul ei sunt căile morţii." Iar Dumnezeu avertizează împotriva celor care „se apropie de Mine cu gura şi Mă glorifică doar cu buzele, dar şi-au îndepărtat inima de Mine şi teama de Mine este învăţată de poruncă omenească." – Matei 7:21, *NW;* Proverbele 16:25; Isaia 29:13.

După cum „creştinătatea" susţine descendenţa din Christos, evreii din vremea lui Isus au susţinut că se trăgeau din Avraam, crezând astfel că aveau dreptate. Dar, precum creştinătatea de azi, ei nu mai aveau credinţa strămoşilor lor; ei se împărţiseră în secte şi au adăugat propriile lor idei, porunci, la ceea ce revelase Iehova. A unit Cristos aceste crezuri diferite pentru a fi numeroase? Nu, El nu a tolerat doctrina falsă. El a stat drept pentru adevăr, în ciuda opiniei generale. Departe de a propune unirea cu alte religii, El a arătat că adevărul va fi o forţă care dezbină, separându-i pe cei care o vor accepta de cei care nu o vor accepta: „Căci am venit să fac dezbinare: fiul împotriva tatălui, fiica împotriva mamei şi nora împotriva soacrei." – Matei 10:35, *NW*.

Cei care vor accepta adevărul o vor putea face, dar El nu a avut nicio intenţie de a-l atenua pentru a plăcea mulţimii sau pentru a-i satisface pe cei ce învaţă diferit. Rar a fost aruncată o asemenea acuzaţie liderilor religioşi, acuzaţie care este înregistrată în Matei 23: De şase ori El i-a numit „ipocriţi" pe cei ce răspândeau minciuna, de cinci ori a spus că erau „orbi", iar o dată i-a numit „nebuni"; El a spus că erau „şerpi, pui de vipere" şi că se asemănau cu „mormintele văruite ... pline de ipocrizie şi nelegiuire."

Interconfesiunea cu iudaismul ar fi salvat apostolii de la numeroase necazuri, dar nu ar fi câştigat favoarea lui Dumnezeu. L-ar fi salvat pe Ştefan să fie omorât cu pietre şi pe Pavel de lanţurile închisorii. Dar aceşti creştini au refuzat să fie „azvârliţi încolo şi-ncoace ca de valuri şi purtaţi încoace şi-ncolo de orice vânt de învăţătură, prin şiretenia oamenilor, prin viclenie, în născocirea nelegiuirii." (Efeseni 4:14, *NW*) Ei ştiau ceea ce credeau şi de ce; aveau cunoştinţă fermă şi exactă. Nimeni nu a putut să îi abată de la aceasta, să îi convingă să o contamineze, sau să îi convingă să se asocieze sau îi susţină pe cei care conduceau oameni nevinovaţi pe căi greşite. Ţinerea lor de adevăr a fost de neclintit şi indestructibilă. Ei nu au dorit să fie printre cei ce au „zel pentru Dumnezeu; dar nu potrivit

Cuprins

cunoştinţei exacte", care „din cauză că ... au căutat să şi-o stabilească pe-a lor, ... nu s-au supus dreptăţii lui Dumnezeu." – Romani 10:2, 3, *NW*.

UN SEMNAL PERICULOS

Mulţi dintre preoţii de azi nu au o asemenea determinare. Ei nu sunt siguri de ceea ce este corect. Chiar şi oficialii unei confesiuni vor permite ca studenţii şi profesorii grupei să fie împărţiţi în liberali, alţii conservatori; unii moderniști, alţii fundamentaliști. Dacă unul are dreptate, celălalt trebuie să greşească, dar nu sunt siguri care cum este. Acest lucru este uneori justificat ca „investigaţie", un drept al individului de a decide asupra doctrinei, sau se spune că revelaţia divină disponibilă individului permite deosebirea doctrinelor. Cu siguranţă, fiecare individ are dreptul, chiar obligaţia, de a investiga. Dar când investigaţia sa arată că chiar studenţii confesiunii sale nu se pot pune de acord, sau cred că cel care nu a studiat Cuvântul lui Dumnezeu ar putea şti mai multe decât unul care a făcut acest lucru, sau consideră că revelaţia individuală ar putea fi diferită de ceea ce primeşte organizaţia, atunci ei au puţină încredere că organizaţia lor deţine adevărul, şi simt că ceva este aproape sigur greşit! Scripturile nu laudă această lipsă de viziune clară, ci spun: „Dacă un orb călăuzeşte alt orb, amândoi vor cădea în groapă." – Matei 15:14, *NW*.

Dacă religiile de astăzi nu mai sunt încredinţate ferm că doctrinele lor sunt adevărate decât arată bunăvoinţa lor de a se uni cu cei ce au doctrine diferite, atunci trag un semnal roşu de alarmă pentru membrii lor, un semn marcat prin: „FERIŢI-VĂ!" Dacă doctrinele lor sunt identice cu cele ale grupului cu care plănuiesc să se unească, atunci clerul admite că despărţirile lor anterioare nu au fost bazate pe doctrină, ci au fost personale, sectare. Dar dacă doctrinele diferă, iar clerul nu este suficient de convins că are dreptate, sau dacă doresc o organizaţie mai mare, până acolo încât pentru a o dobândi, ei vor accepta doctrinele pe care le consideră false, atunci este timpul ca membrii să cerceteze dacă sunt conduşi pe calea pe care vor să meargă!

Ceea ce propune, de obicei, interconfesiunea este unitatea sediilor centrale, în timp ce credinţa adevărată va cere o unitate a doctrinei. Sediile asigură putere seculară, doctrina, putere spirituală. Care este mai importantă?

ADEVĂRATA UNITATE

Este disponibilă vreo cale pentru unitatea doctrinei? Da. Se găseşte făcând cale întoarsă prin maldărul de idei omeneşti şi învăţături păgâne care au împărţit creştinătatea, înapoi la închinarea simplă pe care au avut-o creştinii din primul secol. Aceasta se face prin întoarcerea la Cartea care arată care era la origine adevărata credinţă. Chiar şi cei care batjocoresc inspiraţia Bibliei trebuie să o admită ca pe o înregistrare despre ceea ce a fost creştinismul, înainte ca ideile omeneşti şi interconfesiunea cu păgânismul să ducă pe căi greşite creştinătatea, la câteva secole după Christos.

Scopul Societăţii de Biblie şi Tratate Turnul de Veghere, de la începutul său, a fost să verifice nu doar „textele doveditoare” pe care le are fiecare religie, ci fiecare text legat de fiecare doctrină a creştinătăţii. Munca este nemaipomenită şi a luat zeci de ani. Putea fi făcută doar cu binecuvântarea spiritului sfânt şi este singura cale de întoarcere la unitatea închinării adevărate, credinţa apostolilor şi favoarea lui Dumnezeu. Dacă Biblia învaţă în realitate o doctrină, doar atunci ar trebui acceptată. Dacă este doar o speculaţie, o teorie umană, ideea cuiva, atunci ar trebui să fie respinsă. Rezultatul uimitor a fost că un număr extraordinar de doctrine predate în cadrul creştinătăţii sunt false şi nu sunt bazate pe Scriptură. Iar când credinţa vine în conflict cu Scripturile, calea psalmistului este cea mai înţeleaptă: „Cuvântul Tău este o lampă pentru picioarele mele şi o lumină pe cărarea mea.” Încredeţi-vă în acest Cuvânt. – Psalmii 119:105.

În timp ce casele religiei din secolul al douăzecilea ar putea arăta asemănător din afară, Biblia, planul de detaliu, arată că această construcţie este necorespunzătoare, partea din faţă este greşită şi ferestrele ţipătoare nu corespund planului. Nevoia de a se susţine în autonomie interconfesională este cauzată de slăbiciuni structurale majore. Adevăratul creştinism nu trebuie niciodată să compromită doctrina sau principiul pentru a dobândi putere. Nu se înfrăţeşte cu învăţăturile false şi nu are nevoie de sprijin din partea altor doctrine. Nu are nevoie de un număr mare pentru a avea putere, pentru că structura sa este una fermă, despre care psalmistul ne spune: „În Dumnezeu îmi pun încrederea.” – Psalmii 56:11.

Ea ţine cont de avertismentul: „Nu vă înjugaţi la un jug inegal cu cei necredincioşi. Căci ce legătură are dreptatea cu nelegiuirea? Sau ce tovărăşie are lumina cu întunericul? Mai mult, ce armonie este între Christos şi Belial? Sau ce parte are cel credincios cu cel necredincios? Şi ce acord este între templul lui Dumnezeu şi idoli? ... De aceea, ieşiţi din mijlocul lor şi separaţi-vă, zice Iehova, şi nu vă atingeţi de ce este necurat, şi vă voi primi.” (2 Corinteni 6:14-18, *NW*) Dumnezeu porunceşte separarea de doctrinele diferite, mai degrabă decât unirea cu acestea. Unitatea închinării adevărate este internă, în frăţia sa; mai degrabă decât externă, cu alte confesiuni. Adevărata organizaţie creştină se va lega strict de adevăr, la fel cum au făcut apostolii. Asocierea cu o doctrină falsă este interzisă, iar principiul creştin se limitează la rezumatul compus din patru cuvinte: CREDINŢĂ ADEVĂRATĂ, NU INTERCONFESIUNE!

Fata siriană recunoaşte vocea Păstorului

● În oraşul Alep, Siria, a fost plasat într-o casă anume un ajutor de studiu biblic. După o vizită ulterioară, misionarul a constatat că singura care manifesta vreun interes era fiica de doisprezece ani. Ea citise majoritatea cărţilor şi a vrut să se aboneze pentru *Turnul de veghere*. Un studiu biblic a fost început cu ea şi, fiind foarte studioasă, a făcut progrese rapide. Când preotul a observat că ea nu venea la

Cuprins

biserică, i-a făcut o vizită. El i-a spus că ea trebuie să vină la biserică să se roage. Ea a deschis Biblia acolo unde Isus a spus că fiecare ar trebui să meargă în camera sa privată să se roage. (Matei 6:6, *NW*) El nu a avut niciun răspuns. Apoi, el i-a spus că dacă ea va renunţa la studiul cu martorii lui Iehova şi va începe să vină la biserică din nou, el îi va da douăzeci şi cinci de livre. La asta, fata a răspuns: „Isus a spus: 'Oile Mele aud glasul Meu şi Mă urmează,' aşa că, dacă eu sunt o oaie şi aveţi glasul Domnului, nu ar mai fi nevoie să-mi oferiţi bani. Dar din moment ce vreţi să plătiţi bani, arată că nu aveţi glasul Domnului." Auzind acest răspuns, preotul a ieşit furios din casă. Fata aceasta face acum cunoscută altora, cu regularitate, vestea cea bună a împărăţiei şi aşteaptă să fie botezată cu prima ocazie.

Cum Îl slujesc pe Dumnezeu adevăraţii creştinii

A-L sluji pe Dumnezeu, în ochii preoţilor, înseamnă a stabili un edificiu religios, cu o cruce în vârful clopotniţei, a trage clopotul duminica şi a expune o predică despre morală şi condiţiile din lume. Pentru un grup mai vast, pentru laici, a-I servi lui Dumnezeu înseamnă doar a răspunde dangătului clopotelor bisericii, a sta în strană şi a pune „jertfe" pe farfuriile de colectă. Alţii susţin că Îi servesc lui Dumnezeu prin izolarea în spatele zidurilor austere ale unei mănăstiri, unde se cufundă în contemplaţie. Iar alţii cred că o viaţă „curată" este de ajuns pentru a-I servi acceptabil lui Dumnezeu. De ce imaginea creştinătăţii despre creştinism este atât de încurcată?

Această „cale largă" pentru servirea lui Dumnezeu se datorează în mare parte faptului că creştinătatea posesoare de Biblie nu este cititoare de Biblie. Prin numele său, creştinătatea Îl susţine pe Christos ca model de viaţă; dar acţiunile sale trădează ipocrizie: „Ei declară public că Îl cunosc pe Dumnezeu, dar Îl renegă prin faptele lor." (Tit 1:16, *NW*) Pentru a evita vinovăţia unei astfel de închinări cu două feţe şi pentru a lumina calea închinării adevărate, modelul asigurat de Dumnezeu trebuie să fie studiat şi urmat. „Christos a suferit pentru voi, lăsându-vă un model, ca să călcaţi cât mai exact pe urmele lui." (1 Petru 2:21, *NW*) Nu este de ajuns să călcăm pe urmele lui Christos într-un sens larg. A călca pe urmele Lui *cât mai exact* este singurul mod acceptat de a-I servi lui Dumnezeu.

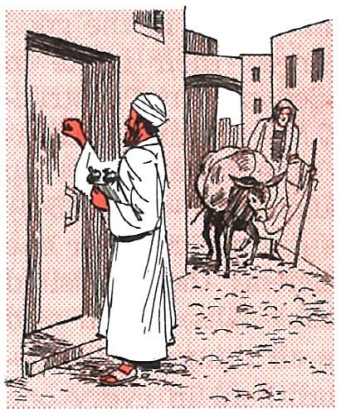
Acum, legat de modelul creştinilor, a devenit Domnul Isus călugăr şi s-a ascuns de oameni? Nici pe departe! În loc să încerce să scape de oameni, El a încercat să-i găsească! Cum? S-a stabilit El ca Pastor rezident şi a invitat oamenii să-L asculte predicând despre morală, războaie şi taxe? Nu! Nici nu a inaugurat statul în strană sau altă cale pasivă de a-L sluji pe Dumnezeu. Tânărului conducător bogat, care spera că doar trăind „o viaţă

Cuprins

curată” era îndeajuns pentru a moşteni viaţa veşnică, Isus i-a spus: „Mai este un lucru pe care îl vreau de la tine: … vino şi urmează-Mă.” (Luca 18:22, *NW*) A-L urma pe Isus însemna angajarea în aceeaşi lucrare ca şi El.

Când se afla în faţa lui Pilat, Isus a rezumat lucrarea Sa care-i conducea viaţa: „Pentru aceasta M-am născut şi pentru aceasta am venit în lume: ca să depun mărturie despre adevăr.” (Ioan 18:37, *NW*) Ca „martor credincios şi adevărat”, Christos a pus mărturie pentru Izvorul întregului adevăr, Iehova Dumnezeu. (Ioan 8:40; 17:17, 26) De vreme ce creştinii trebuie să-L aibă ca model pe Christos, este evident că lucrarea de punere a mărturiei pentru Iehova şi scopurile Sale nu sunt fleacuri, muncă voluntară care vine odată cu ideea de a fi creştin. Nu, este principala lucrare a creştinilor; deci obligatorie. – 1 Corinteni 9:16; 4:16, *NW*.

Ce a făcut atât de vitală punerea mărturiei pentru adevăr? Erau în joc vieţile oamenilor, vieţile oilor pierdute. Aceste oi „sunt oameni”, a spus Marele Păstor, Iehova. (Ezechiel 34:31) „Oi fără păstor” a fost fraza folosită de Isus pentru a-i descrie pe oamenii care, deşi sub păstoria clerului evreu, nu au ajuns să-L cunoască pe Iehova. Aceste oi aveau nevoie de hrană sau cunoştinţă, astfel că „Isus a început să-i înveţe multe lucruri.” (Marcu 6:34, *NW*) Isus Christos este „păstorul principal” (1 Petru 5:4, *NW*) Toţi cei ce calcă pe urmele lui Christos în mod atent devin şi ei păstori; adică sub păstori ai „păstorului principal”. După învierea Sa, Christos a definit clar principala lucrare a creştinilor, atunci când i-a dat trei instrucţiuni accentuate lui Petru: (1) „Hrăneşte mieluşeii Mei.” (2) „Paşte oiţele Mele.” (3) „Hrăneşte oiţele Mele.” (Ioan 21:15-17, *NW*) Pentru a hrăni şi păstori oiţele, creştinii trebuie mai întâi să le găsească.

METODE DE A CĂUTA OILE

Căutând oile, Isus „mergea din oraş în oraş şi din sat în sat, predicând şi anunţând vestea bună despre împărăţia lui Dumnezeu. Cu El erau cei doisprezece.” (Luca 8:1, *NW*) La momentul potrivit, Christos i-a învăţat pe oameni pe o stradă a oraşului. (Luca 13:26) Primii creştini au găsit folositoare această metodă, aşa cum a făcut apostolul Pavel. (Faptele 17:17, *NW*) Aşadar, nu era nimic degradant în declararea veştii bune pe străzi publice. A fost un model stabilit de Christos şi apostolii Săi.

Predicile publice erau un mijloc excelent de a mărturisi unui grup mare de oameni. Uneori, Isus şi sub-păstorii Săi ofereau predici publice în sinagogi. Deseori, expuneau predici în spaţii deschise, la ţară, pe munte sau pe ţărmul mării. – Matei 4:23; 5:1, 2; 13:1-3.

Însă cel mai eficient mod de a căuta oi era lucrarea din casă în casă. Cum, predicarea din uşă în uşă? Da, este exact metoda inaugurată de modelul nostru, „păstorul principal”. Stăpânul nu a considerat faptul de a merge din casă în casă sub demnitatea Sa. De ce? Lucrarea Sa era cea mai importantă din lume; aşadar, a

meritat cele mai eficiente mijloace de prezentare. Da, Isus, despre care Petru a spus că ştia „toate lucrurile", ştia, cu siguranţă, că modul practic de a căuta oile era din casă în casă. A merge la oameni, a-i vizita în casele lor, acesta este un mod neegoist. Foarte puţini cititori ai Bibliei par să observe adevărata natură a lucrării lui Isus. În cele patru relatări ale evangheliilor despre serviciul Său cuvintele „casă" şi „cămin" apar de peste 130 de ori, iar în majoritatea cazurilor sunt folosite în legătură cu predicarea lui Isus. „Păstorul principal" i-a instruit pe sub-păstorii lui asupra predicării din casă în casă: „Când intraţi în casă, salutaţi-i pe cei din ea; şi, dacă această casă merită, pacea pe care i-o doriţi să vină peste ea." – Matei 10:12, 13, *NW*.

Pavel, apostolul neamurilor, a ştiut importanţa lucrării din casă în casă. El a vrut pentru creştini să „înainteze spre maturitate", pentru a-i putea învăţa pe ceilalţi, aşa cum a făcut-o el, din casă în casă. „Nu m-am reţinut în a vă spune lucrurile care erau profitabile şi nici de a vă învăţa în mod public şi din casă în casă." – Faptele 20:20; 5:42; 1 Corinteni 4:16; Evrei 5:12; 6:1, *NW*.

În case particulare a avut loc hrănirea iniţială a oilor. Când Isus i-a găsit pe oameni interesaţi de vestea cea bună, El i-a vizitat la casele lor pentru a le oferi mai multă instruire personală. În acest mod, Maria, Marta, Lazăr, Zacheu şi alţii au fost întăriţi ca adevăraţi discipoli. (Luca 10:38-42; 19:5-9) Primii creştini nu au considerat suficientă o singură vizită acasă; ei au vizitat iar oile, făcându-le vizite ulterioare: „Pavel i-a zis lui Barnaba: 'Înainte de toate, să ne întoarcem şi să-i vizităm pe fraţii din fiecare oraş în care am vestit Cuvântul lui Iehova.' (Faptele 15:36, *NW*) Aşadar, cheia de a găsi şi hrăni oile a fost prin instruire personală: prin vizite iniţiale acasă, prin vizite ulterioare şi prin studiile biblice la domiciliu." – Matei 18:20; Faptele 17:11; Galateni 6:6.

Dar chiar şi instruirea personală acasă nu a fost de ajuns. După ce era găsită o oaie, aceea trebuia să participe la întâlnirile creştine. Atât de importante erau aceste întâlniri, încât apostolul i-a avertizat pe toţi creştinii să nu eşueze niciodată să se adune laolaltă. (Evrei 10:25) La aceste întâlniri în grup erau explicate adevărurile profunde ale Cuvântului lui Dumnezeu. Se încurajau unii pe alţii, zidind întreaga adunare. (1 Corinteni 14:26) Alteori, creştinii se adunau pentru adunări de serviciu, unde erau instruiţi despre metoda potrivită a servirii lui Dumnezeu prin predicarea veştii bune. (Luca 10:1-16; Faptele 6:1-7) Erau şi şcoli de serviciu pentru instruirea primilor creştini în predicare publică. (1 Tim. 4:13-15, *NW*) Scopul principal al acestor întâlniri: de a-i instrui pe creştini să-i înveţe pe alţii! – Efeseni 4:11, 12.

ADEVĂRATA ÎNCHINARE ASTĂZI

Cât de diferită este calea de închinare a creştinătăţii faţă de modelul stabilit de Christos! Nu găsim nici un model pentru viaţă monahală sau şedere în strană. Ci mai degrabă aflăm că modalitatea acceptabilă de a-I servi lui Dumnezeu este angajarea în lucrarea care El a poruncit să fie îndeplinită. „Păstorul principal" a făcut această lucrare foarte clar. (Mat. 24:14) Cine urmează astăzi, cu atenţie, modelul creştin prin punerea mărturiei pentru numele lui Iehova? Ce organizaţie

Cuprins

proclamă astăzi împărăţia lui Dumnezeu ca speranţă a lumii şi avertizează oamenii asupra războiului iminent al Armaghedonului? Există o singură organizaţie care face toate aceste lucruri: organizaţia martorilor lui Iehova.

Priviţi! În 143 de teritorii diferite, martorii lui Iehova proclamă vestea cea bună, folosind aceleaşi metode de predicare inaugurate de însuşi Stăpân. Îi găsiţi ţinând predici publice în Sălile Împărăţiei şi locuri publice. Ei declară vestea cea bună pe străzi, oferindu-le trecătorilor ajutoare de studiu biblic, cum este revista *Turnul de veghere*. Dar metoda lor principală de a căuta oile este prin lucrarea din casă în casă. Ei nu consideră acest lucru nedemn; ci îl consideră, aşa cum a făcut-o Christos, cea mai bună cale, cel mai iubitor şi mai eficient mod de a găsi şi hrăni oile. Vizitele ulterioare sunt făcute persoanelor interesate, iar studiile biblice gratuite sunt ţinute acasă. Martorii lui Iehova ţin şi adunări de grupă. Ca şi în cazul primilor creştini, există adunări de serviciu instructive, şcoli de serviciu şi studii în grupă din Cuvântul lui Dumnezeu.

Preoţii nu merg la oameni, nici nu le duc vestea cea bună despre noua lume a lui Dumnezeu. Ca şi în vremea lui Isus, turma preoţilor sunt într-adevăr „oi fără păstor”. Acum, înaintea Armaghedonului, toate celelalte oi ale Domnului trebuie să fie găsite şi adunate în singurul staul al „păstorului principal.” (Ioan 10:16) Cu mult timp în urmă, Iehova a prezis această lucrare: „‘Iată, voi trimite după mulţi pescari’, zice Iehova, ‘şi aceştia îi vor pescui; după aceea voi trimite după mulţi vânători şi aceştia îi vor vâna pe orice munte, pe orice deal şi în crăpăturile stâncilor.’” (Ieremia 16:16, AS) Cine va face această lucrare de a pescui şi de a vâna oameni? Cine va ieşi asemenea păstorului în căutarea oii pierdute? Sunteţi invitaţi să răspundeţi apelului pentru pescari şi vânători de oameni, pentru a urma atent modelul creştin şi ca „păstorul principal” să ştampileze „aprobat” pe calea voastră pentru servirea lui Dumnezeu, spunând: „Veniţi, binecuvântaţii Tatălui meu, şi moşteniţi împărăţia pregătită pentru voi de la întemeierea lumii.” – Matei 25:34, *NW*.

Ameninţările nu reuşesc să intimideze „oile”

În eforturile de a lupta împotriva adevărului, forţele erorii recurg la ameninţări cu rău de un fel sau altul. Dar când oamenii cu bunăvoinţă vor dobândi o cunoştinţă şi vor înţelege scopurile lui Iehova, astfel de ameninţări sunt făcute în zadar. Ilustrând acest fapt, este următoarea experienţă raportată de către un reprezentant de călătorie al Societăţii Turnul de Veghere, ce serveşte în Quebec.

„La St. Louis de Gonzague trăia un catolic foarte devotat, care nu lipsea niciodată de la liturghia şi comuniunea de duminică, deşi locuia la trei mile de biserică. Aproximativ cu un an în urmă, sau cel mai târziu în anul 1952, a participat la discursul meu public de la St. Germain, la aproape douăsprezece mile de St. Louis. El obţinuse în prealabil o Biblie, şi în acea seară, deşi încă destul de temător, s-a abonat pentru *Turnul de veghere* şi *Treziţi-vă*! şi a obţinut alte ajutoare

Cuprins

pentru studiul biblic. El a început citirea Bibliei lui, iar acum studia publicaţiile Societăţii care explică Biblia. În paranteză fie spus, el i-a spus martorului misionar, de la care obţinuse Biblia, să nu-i mai facă o vizită ulterioară deoarece era catolic. Cu toate acestea, la o lună după ce a participat la lectura din St. Germain, a fost invitat să participe la o adunare a martorilor lui Iehova la Trois Rivieres. Aşa a făcut şi, ca urmare, s-a întors cu atâta bucurie şi convingere că acesta era adevărul încât a luat cu o atitudine fermă pentru adevăr şi a început să le predice tuturor ceea ce învăţase.

Este inutil să spunem că în curând ştirile s-au răspândit în întregul său sat de aproximativ 150 de familii în ceea ce priveşte faptul că şi-a schimbat religia. A fost un şoc pentru mulţi şi, în special, pentru preot şi printre prietenii săi care erau catolici la fel de devotaţi cum fusese şi el. Dar nu toţi au fost şocaţi. Mulţi au fost curioşi şi au vrut să audă despre noua sa religie, unii venind chiar douăzeci de mile să-l audă. El a obţinut o serie de discuţii biblice înregistrate în franceză, pe care le-a pus vizitatorilor săi, uneori având mai mult de zece ascultători. Ca urmare, el a plasat oamenilor multe Biblii şi ajutoare de studiu biblic.

Acest tânăr are un gater şi un magazin de fierărie la ferma lui şi, uneori, el angajează oameni să lucreze pentru el. Fiind burlac, el însuşi pregăteşte cina pentru oamenii săi, şi în timp ce face acest lucru, în timpul prânzului îl pune pe unul dintre oameni să le citească Biblia la ceilalţi. Cel care face acest lucru este cel mai bun cititor din grup şi a fost, de asemenea, cântăreţ în biserică, şi a devenit atât de interesat, încât i-a cerut tânărului burlac să conducă un studiu biblic în casa lui, studiu care, în curând, a crescut, când un vecin de peste drum a început să participe.

Când am vizitat grupul săptămâna trecută, spre surprinderea mea, acest burlac tânăr este acum fratele R - , unul dintre martorii lui Iehova. Cu zâmbetul şi entuziasmul împărăţiei a spus: ‘Aş fi foarte fericit dacă ai să vii să expui o cuvântare publică în St. Louis, pentru că am mulţi prieteni care ar dori să o audă.’ A fost aranjată o lectură pentru a avea loc joi seara la casa cântăreţului cu care fratele R - ţinea studiul biblic. Am petrecut toată ziua vizitând şi invitându-i pe toţi cei care credea el că vor veni, şi în acea seară unsprezece dintre ei au venit.

În timpul discursului meu, şi-au exprimat în mod repetat aprecierea pentru ceea ce auzeau. În timp ce aceştia erau foarte fericiţi, erau alţii care nu au fost atât de fericiţi, pentru că la ora zece cineva bătea la uşă. Acesta era primarul din St Louis, care dorea ca bărbatul din casă să vină afară, pentru că vroia să vorbească cu el. Primarul era însoţit de alţi cinci bărbaţi, dintre care unul era inspector de colonizare, care venise de la St. Justine, de la vreo douăzeci de mile depărtare, la cererea primarului. Acest inspector i-a spus bărbatului din casă să-i alunge pe martorii lui Iehova din casă, avertizându-l că, dacă nu face aşa, va fi raportat şi şi-ar putea pierde casa, pentru că era un colonist pe proprietatea guvernului.

Bărbatul din casă a răspuns: ‘Vreau să veniţi şi să auziţi discursul, este cel mai bun lucru pe care l-am auzit în viaţa mea.’ Ei au refuzat, aşa că el le-a spus: ‘Îmi pare rău, n-am alungat niciodată un om din casa mea şi nu intenţionez să încep astă seară. Aceşti oameni sunt invitaţii mei.’ În cele din urmă, bărbaţii,

Cuprins

nereuşind să-l intimideze, au plecat în linişte. Este de înţeles că, după acest incident, oamenii din casă au fost un pic nervoşi, dar am continuat să le vorbesc despre persecuţie şi despre ajutorul lui Iehova în cazul în care vor continua să studieze Biblia cu martorii lui Iehova, şi, în curând, ei erau la fel de entuziaşti ca în timpul primei mele cuvântări. Inutil să spun, fratele R - va continua să studieze cu aceşti oameni.

Tot acest interes este rezultatul bazelor stabilite de către un frate misionar, care, în ultimii opt, nouă ani, a făcut vizite cu răbdare şi amabilitate, chiar şi atunci când i s-a spus să nu se întoarcă. Datorită perseverenţei lui în lucrarea din uşă în uşă, mulţi oameni ascultă acum şi vorbesc adevărul."

● Atât Ieremia 25:33 cât şi Ezechiel 39:12 se referă la cei ucişi de la Armaghedon, dar unul spune că cei morţi nu vor fi îngropaţi şi celălalt spune că vor fi. Cum sunt armonizate cele două texte? - W. B., Canada.

Ieremia 25:33 (*AS*) arată: „Da, cei ucişi de Iehova vor fi în ziua aceea de la un capăt al pământului până la celălalt. Nu vor fi nici jeliţi, nici adunaţi, nici îngropaţi. Vor ajunge ca bălegarul pe faţa pământului". Cei ucişi de Iehova nu vor fi adunaţi de către supravieţuitorii Armaghedonului şi nu li se va face o înmormântare oficială sau funeralii însoţite de doliu şi bocet. Nu vor fi nici pietre memoriale pentru a marca locul unde zac rămăşiţele lor şi pentru a simboliza o speranţă de înviere pentru ei. Existenţa lor anterioară nu este păstrată în memoria lui Iehova, astfel încât să-i învie, şi aceşti nelegiuiţi ucişi nu sunt amintiţi prin vreun doliu respectuos de către servii lui Iehova care vor supravieţui bătăliei de la Armaghedon. Oasele lor vor fi adunate curate de către păsările şi animalele sălbatice, atât de mult timp maltratate de oamenii atei. – Ezechiel 39:4, 17-20; Apocalipsa 19:17-21.

Cu toate acestea, supravieţuitorii Armaghedonului nu vor lăsa pământul să zacă presărat cu oase albite, ci le vor îngropa pentru a curăţa terenul, aşa cum declară Ezechiel 39:12: „Cei din casa lui Israel îi vor îngropa şapte luni, ca să cureţe ţara." Legea mozaică îl declara necurat timp de şapte zile pe oricine care atingea un cadavru, iar pământul ar fi, de asemenea, poluat prin aceste rămăşiţe. Ca un criminal executat să rămână expus era o pângărire a terenului, şi legea cerea îngroparea lui, pentru a evita acest lucru. (Numeri 19:11, Deuteronomul 21:23) Tofetul din Valea lui Hinom a fost pângărit pentru că devenise un depozit de gunoi şi cadavre. (2 Împăraţi 23:10) Prin urmare, în timp trebuie să existe o înmormântare a oaselor celor ucişi la Armaghedon, dar numai pentru a curăţi terenul şi nu pentru a comemora existenţa lor sau a implica speranţa învierii.

● Cartea *Ceruri noi şi un pământ nou* spune că Satan s-a oferit să-L facă pe Isus Conducător al celei de-a şaptea puteri mondiale. Nu ar trebui să spună a şasea putere mondială în loc de a şaptea? - A. W., Statele Unite ale Americii.

Cuprins

Declaraţia în cauză apare în partea de jos a paginii 109 şi partea de sus a paginii 110, după cum urmează: „Oferindu-se să-l facă pe Isus Christos Domn al puterii mondiale a şaptea dacă doar părăsea închinarea lui Iehova şi să facă un singur act de închinare pentru Balaur. Satan Diavolul I-a arătat lui Isus toate împărăţiile pământului locuit şi i-a zis pe muntele ispitei: 'Îţi voi da autoritate peste toate acestea şi gloria lor, căci mie mi-a fost dată şi o dau cui vreau eu.' Spre deosebire de fiară, Isus a refuzat. – Luca 4:5-8, *NW*."

Afirmaţia este corectă aşa cum este, avându-se în vedere a şaptea şi nu a şasea. Nu este vorba că Satan să-I fi dat lui Isus a şasea putere mondială care exista atunci, imperiu pe care Isus l-ar fi perpetuat. Acesta nu urma să fie o continuare a Imperiului Roman, a şasea putere mondială, numai sub controlul lui Isus; oferta satanică a fost faptul că domnia va fi luată de la a şasea putere mondială şi dată lui Isus, şi că Isus putea apoi să-şi înfiinţeze propriul sistem de reguli peste împărăţiile dobândite de pe pământ. Această nouă putere conducătoare sub Christos ar fi devenit noua putere a pământului, în locul puterii mondiale a şasea, şi, prin urmare, ea însăşi devenea a şaptea putere mondială din istorie. Dar Isus a respins oferta şi nu a înlocuit a şasea putere mondială a Romei cu o conducere proprie care să devină numărul şapte. Secole mai târziu, o a şaptea putere mondială a apărut şi ocupă poziţia deţinută odată de Roma: Imperiul Anglo-American. Însă această a şaptea putere nu este cea menţionată în declaraţia mai sus-citată în *Ceruri noi şi un pământ nou."*

Înainte să vină hotărârea, înainte să treacă ziua ca pleava, înainte să vină peste voi mânia aprinsă a lui Iehova, înainte să vină peste voi ziua mâniei lui Iehova. Căutaţi pe Iehova, voi, toţi cei blânzi de pe pământ, care respectaţi poruncile Lui, căutaţi dreptatea, căutaţi smerenia: poate veţi fi ascunşi în ziua mâniei lui Iehova. – Ţefania 2:2, 3, *AS.*

Verificaţi-vă memoria!

După ce aţi citit acest număr al „Turnului de veghere", vă mai amintiţi:

De la ce sărbătoare din vechime îşi are originea Crăciunul? P. 740, parag. 3.

Care este diferenţa vitală dintre interconfesiune şi credinţa adevărată? P. 743, parag. 3.

De ce lucrarea vieţii servului lui Dumnezeu nu permite nici o retragere? P. 749, parag. 7.

De ce creştinul adevărat trebuie să identifice numele Dumnezeului său? P. 750, parag. 8.

Cum au fost demonstrate îndurarea şi răbdarea lui Iehova în acest „timp al sfârşitului"? P. 754, parag. 20.

De ce nu l-a executat Dumnezeu pe Diavol, împreună cu Adam şi Eva, imediat după rebeliune? P. 755, parag. 22.

Când a fost pecetluită moartea pentru toate împărăţiile acestei lumi? P.756, par. 28.

Cine va supravieţui, cu siguranţă, Armaghedonului? P. 760, parag. 42.

De ce un text spune că cei morţi de la Armaghedon vor fi îngropaţi şi altul spune că nu vor fi? P. 763, parag.3.

Cuprins